

QUỶ ĐẠO TU TIÊN:

TÀ CÓ THỂ MIỄN
TRỪ ĐẠI GIỚI

- Thực Chúc Đệ Trung Chi Đệ -

QUỶ ĐẠO TU TIÊN: TA CÓ THỂ MIỄN TRỪ ĐẠI GIỚI

Tác giả: Thực Chúc Đệ Trung Chi Đệ

Thể loại: Tiếp Hiệp, Xuyên Không, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Yêu ma hoành hành, tu sĩ cung phụng quỷ dị là thiên đạo.

Phàm nhân muốn được tu hành, phải móc hai mắt, chém tứ chi, đoạn tuệ căn...

Nhậm Thanh xuyên không đến cái thế giới này, phát hiện tự mình bằng vào thần thông, có thể miễn trừ tất cả cái giá phải bỏ ra khi muốn tu hành.

【 Vô Mục Pháp 】 : Thông qua việc nuốt con mắt, luyện tới đại thành thì toàn thân các ra một trăm linh sáu cái tiên nhãn.

【 Độc Cốt Công 】 : Dem xương cốt bản thân ngâm tại bên trong độc thủy ba mươi sáu ngày, một lần nữa hấp thụ vào thể nội, luyện tới đại thành có thể tạo thành cảnh tượng trăm dặm không có một ngọn cỏ.

【 Tử Nhân Kinh 】 : Dùng đỉnh tán phong kín huyết Lao Cung, huyết Dũng Tuyền, Thần Môn huyết, Ấn Đường huyết, vùi sâu vào lòng đất ba năm, sau khi tu luyện đại thành có thể bất lão bất sinh bất tử bất diệt.

Chương 1 - Xuyên Không Qua Thế Giới Quỷ Dị

Chương 1. Xuyên Không Qua Thế Giới Quỷ Dị

Phiên chợ buổi sáng rộn rịp rành rành, dòng người xen lẫn tấp nập, cho dù là mưa dầm dầy đặc, cũng không cách nào át đi được tiếng kêu la của người bán hàng rong.

Đột nhiên, đám người yên tĩnh im ắng, ánh mắt bọn hắn tràn ngập sợ hãi cùng nhìn về một phương hướng.

Hai vị nha dịch sắc mặt âm trầm dùng một tấm ván gỗ để khiêng lên một bao bố đựng thi thể, từ bên trong ngõ hẻm đi ra, máu tươi từ tấm ván gỗ rơi xuống từng giọt bên trên mặt đường đá xanh.

Đám người xì xào bàn tán.

“Lại có người chết?”

“Quá xúi quẩy đi.”

“Tháng này sợ là tháng hạn rồi...”

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.”

Dân chúng thấy cảnh này thì đều tránh ra xa, ngay cả những người bán hàng cũng nhanh chóng thu dọn đồ vật ra chỗ khác, giống như là đang tránh né Ôn Thần.

Hai vị nha dịch đem thi thể vận chuyển đến nơi tương đối trống trải.

Người nha dịch mặc áo đen thì tuổi trưởng thành, thân hình gầy còm, hốc mắt có chút lõm, cho người ta một loại cảm giác

cực khổ bệnh tật trong người.

Ông tay áo của hắn có thêu chữ ” sai dịch Phủ hứa “, bên hông buộc một cái côn dài hai thước.

Nha dịch tuy là người của quan phủ, nhưng mà nha môn cũng chỉ phát cho vài món đồ bình thường, cái côn này chính là đồ vật được phát để hộ thân.

Một tên nha dịch khác thì tuổi tác chỉ tầm mười ba mười bốn, cái áo nha dịch nhìn có vẻ rộng hơn so với người của hắn, cũng không có chữ ” sai dịch Phủ hứa “.

Đây là Bạch Dịch, là một chức vụ khi mới vào nha môn, mấy năm mới có thể thăng cấp lên làm nha dịch.

Bọn hắn buông thi thể xuống.

Nha dịch đi đầu bởi vì vận chuyển vật nặng mà nhịn không được ho khan, sau đó dừng lại.

Bạch Dịch ân cần hỏi:

“Thanh ca, không có sao chứ?”

Thanh âm Nha dịch khàn khàn trầm thấp hồi đáp:

“Bệnh cũ mà thôi, không có gì đáng ngại, Tiểu Vũ, người đứng đây canh chừng, ta đi vào bên trong cửa hàng.”

“Thanh ca...”

Tiểu Vũ có vẻ rất e ngại, hai chân hắn đều có chút run lên, thanh âm yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

“Yên tâm, đi một lát sẽ trở lại.”

Nha dịch tên là Nhậm Thanh vỗ vỗ bả vai Tiểu Vũ, bước nhanh về con ngõ phía trước.

Bước chân hắn hơi có vẻ phù phiếm, hô hấp cũng biến thành mạnh hơn, có thể thấy được nội tâm không hề bình tĩnh

giống như mặt ngoài.

Nhậm Thanh đi vào chỗ sâu trong ngõ nhỏ, một mùi máu tươi xông vào mũi, nồng đậm tới mức khiến người ta muốn buồn nôn.

Cửa hàng sách cũ nát đập vào mi mắt, cửa ra vào còn hai tên Bạch Dịch, bọn hắn nhìn thấy Nhậm Thanh thì nhin không được mà nhẹ nhàng thở ra.

“Sai gia.”

Nhậm Thanh gạt đầu với hai người, sau đó mở miệng nói:

“Muốn ỏi thì cứ ỏi, sau đó tranh thủ thời gian vào nhà thu dọn đồ vật, nhất định phải nhanh thanh lý sạch sẽ, các người không muốn ở chỗ này mà?”

“Được rồi, sai gia...”

Lý Cẩm cùng Lý Hằng là một đôi huynh đệ ruột, bề ngoài giống nhau tới tám chín phần, bọn hắn tại trong nha môn không có việc làm, cho nên mới để Nhậm Thanh sai khiến.

Tiểu Vũ thì là chủ động từ nơi khác tới tìm nơi nương tựa, hắn cùng Nhậm Thanh là đồng hương bậc cha chú.

Anh em nhà họ Lý đi vào ngõ nhỏ nơi hẻo lánh, dựa đầu vào tường nôn ra một trận.

Nhậm Thanh cố nén buồn nôn, vừa là không muốn để cho thủ hạ Bạch Dịch xem nhẹ, một phương diện khác chính là sợ thể chất quá yếu mà ngất đi.

Hắn hít một hơi thật sâu, mở cửa gỗ khép hờ của hàng sách ra.

Trong phòng chứa đầy những mảnh nhỏ máu thịt, giá sách cũng đổ ra khắp nơi, phía trên không còn trưng bày thư tịch, có vẻ trống trải dị thường.

Thi thể chủ tiệm sách được chuyển ra ngoài, vừa rồi vốn là tư thế quỳ rạp xuống phía sau cửa.

Hai tay đang làm động tác mở cửa, lòng bàn tay có hai con mắt của hắn.

Đây cảnh tượng lần đầu tiên nha môn xử lý, rất khó tưởng tượng được việc gì đã xảy ra.

Nhậm Thanh được phân công quản lý khu phố Đàm ở phía tây Tam Tương thành, nha dịch là thuộc về hỏa công.

Chức trách của hắn chính là xử lý thi thể bằng việc đốt cháy cùng đồ trang sức tùy thân của người chết khi còn sống, theo lý thuyết thì không gặp phải nguy hiểm gì mới đúng.

Nhưng mà tư thế chết như là chủ tiệm sách này, người sáng suốt cũng biết rõ là chết oan chết uổng.

Mấy ngày trước thì hỏa công phụ trách phố Đàm còn có tám tên, chỉ là sau khi đốt cháy một bộ đột thi thể và người được một mùi lạ, liền xảy ra chuyện.

Tất cả hỏa công cùng ngã xuống đất không dậy nổi, trước khi chết thì trên mặt còn mang theo nụ cười quỷ dị.

Nhậm Thanh nhìn như là người duy nhất sống sót, nhưng thực tế thì thân thể sớm đã đổi thành hồn phách khác, kiếp trước của hắn chỉ là một dân văn phòng phổ thông.

Hắn sau khi xuyên không mấy ngày thì đều ngơ ngác ngác, cũng may không tiếp xúc quá nhiều với người khác, cho nên không bị phát hiện khác thường.

Đáng tiếc hắn không có thời gian thích ứng nhiều.

Trước mắt thì Nhậm Thanh có rất nhiều đường cong tuôn ra, phác họa ra đồ án tạp nham, cuối cùng hình thành vài đoạn chữ nghĩa.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Năm năm một trăm mười ba ngày 】

Đây là thần thông trời sinh tự mang của Nhậm Thanh, chỉ cần đụng vào người khác, liền có thể nhìn thấy thọ nguyên hắn, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc này thôi.

Thọ nguyên của hắn sở dĩ còn lại năm năm, là bởi vì sau khi khởi tử hoàn sinh, lục phủ ngũ tạng đã suy kiệt nghiêm trọng.

Mà nói đến cũng cổ quái, dân chúng ở thế giới này, hạn mức cao nhất của thọ nguyên thì phổ biến chỉ có khoảng chừng năm mươi tuổi, đến bốn mươi tuổi đã già yếu như sắp chết.

Nhậm Thanh mặc dù còn chưa tìm được phương pháp kéo dài mạng sống, nhưng sau khi nghe ngóng tin tức bốn phía, thì từ một nha dịch tìm ra được chút manh mối.

Chương 2 - Vô Mục Pháp

Chương 2. Vô Mục Pháp

Vì là đột tử, trước có lính cai ngục đến đây xem xét, xác nhận vô sự sau mới là những hỏa công như Nhậm Thanh quét sạch vết máu ô uế.

Nhậm Thanh cũng chưa có tiếp xúc qua với lính cai ngục, nhưng hẳn hoài nghi lính cai ngục là tu sĩ nắm giữ pháp thuật, nếu không thì Tam Tương thành đâu có thể nào duy trì mặt ngoài yên ổn.

Cho nên hẳn mới kiên trì cùng ba cái Bạch Dịch không có chút kinh nghiệm nào, xử lý cục diện rối rắm quý dị không hiểu.

Nhậm Thanh cẩn thận nghiêm túc thu dọn trong phòng.

Một lát sau, hai người Lý Miên lấy lá gan đi đến.

Bọn hắn dùng bao bố chứa đựng thịt nhão trên đất và cả những đồ dùng đồ nát trong phòng đều mang đi, không bỏ sót bất luận cái đồ vật nào.

“Sai hia, trong khe hẹp giá sách có quyển sách.”

Lý Miên cầm sách đưa cho Nhậm Thanh.

Hắn không dám lật xem chút nào, bất kỳ cử động nào Bạch Dịch đều phải trải qua nha dịch cho phép, như này mới cam đoan sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Nhậm Thanh tiếp nhận thư tịch, đột nhiên trong đầu nhói nhói một trận.

Hắn ngồi sập xuống đất, nước mắt không cầm được chảy xuống.

“Sai gia! ! !”

Lý Hằng cùng Lý Miên muốn tới gần, nhưng bị Nhậm Thanh đưa tay ngăn cản.

“Không có việc gì, ta không sao.”

Nhậm Thanh để cho hai người tiếp tục thu dọn, mà mình ngồi ở chỗ cửa ra vào hàng sách nghỉ ngơi một lát, bản thư tịch kia thì bị hắn nắm chắc.

Tại trong giấy lát chạm đến thư tịch, thần thông lần thứ nhất của Nhậm Thanh chủ động phát động, tin tức chảy hội tụ ở trước mắt.

【 Vô Mục Pháp 】

【 từ bên trong Bách Mục lão tăng ngộ được, phương pháp tu hành này nhất định phải đào đi hai mắt, đem con mắt phối hợp thuốc dẫn rồi ăn vào, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau có thể một lần nữa mọc ra. 】

Cánh tay Nhậm Thanh nắm lấy thư tịch trong ngực không thả, qua thời gian một chén trà, lại có chút tin tức xuất hiện.

【 sau khi đào đi hai mắt sẽ hãm sâu vào hắc ám vô biên, nhìn được đồ vật mà thường nhân không thể nhìn tới, người tu thành có thể nuốt sống con mắt để khôi phục thương thể cùng kéo dài tính mạng duyên thọ, mất người là tốt nhất. 】

Lại qua một lát, tin tức mới liên quan tới Vô Mục Pháp xuất hiện lần nữa.

【 Độc Giác Nhân(người một mắt: Nhìn thấu huyền tượng
】

【 Bách Nhân Nhân (người trăm mắt): Chế tạo huyền tượng 】

【 Trọng Đồng giả: nhìn được tương lai 】

Nhậm Thanh nhin không được nuốt ngụm nước bọt, trái tim không khỏi cuồng loạn lên, trên mặt có thêm tia ửng hồng.

【 có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới để nắm giữ 】

Pháp môn tu hành đang ở trước mắt, đồng thời còn có thể kéo dài thọ nguyên, dù là quý dị, nhưng dù sao cũng hơn là ngơ ngơ ngác ngác mà chết đi.

Tâm hấn đập khê động, ba mươi ngày thọ nguyên thoáng qua liền mất.

Nhậm Thanh không muốn bởi vì do dự mà từ đó sinh biến.

Huống hồ bên trong ngõ hẻm này cũng rất kín đáo, kín hơn rất nhiều so với khi ở nha môn.

Hai mắt Nhậm Thanh sinh ra cảm giác sung tấy, trong thoáng chốc lâm vào hắc ám.

Hấn căn bản không cách nào nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy tiếng bước chân nặng nề dần dần tới gần, hơn nữa còn cảm nhận được phương hướng của nó.

Đang có tồn tại nào đó tiếp cận.

“Nha sai...”

Thân thể Nhậm Thanh bị đẩy, tất cả dị dạng biến mất không thấy gì nữa.

Hấn mở to mắt, phát hiện sự vật chung quanh trở nên chậm chạp, từng con ruồi bị mùi máu tươi câu dẫn tới, giống như có thể trông thấy đường vân trên cánh.

Hai hàng nước mắt từ trong mắt Nhậm Thanh chậm rãi chảy xuống, để mặt của hắn càng thêm đáng sợ.

Hai người Lý Miên liền lùi lại mấy bước, bọn hắn dựa lưng vào vách tường, muốn chạy đi nhưng toàn thân không có nửa điểm lực khí, đành phải không ngừng la lên tên Nhậm Thanh.

Qua mấy hơi thở thì Nhậm Thanh mới hồi phục tinh thần lại, mượn nhờ tiêu hao thọ nguyên mặc dù đã nhập môn « Vô Mực Pháp », nhưng khoảnh cách tới nắm giữ còn cần một đoạn thời gian.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Năm năm tám mươi ba ngày 】

【 thuật: Vô Mực Pháp 】

Mà lại sau khi hắn nắm giữ « Vô Mực Pháp », tựa hồ trong đầu còn có biến hóa gì, nhưng cụ thể phải đợi hồi nha môn rồi xem xét.

“Vừa rồi khí huyết lên não, tăng thêm bụi làm con mắt đau nhức.”

Nhậm Thanh thuận miệng tìm cái lý do, anh em nhà họ Lý cũng không có hỏi nhiều, ngược lại chủ động làm thêm những việc tốn thể lực.

Mỗi ngày Tam Tương thành cũng có người đột tử, tránh không được phải tiếp xúc với hỏa công, cho nên Bạch Dịch rất không dám đắc tội với nha dịch cấp trên của mình.

Nếu không khi gặp phải việc, chết như thế nào cũng không biết rõ.

Bọn hắn đem cửa hàng sách thu dọn xong xuôi, bên trong chỉ còn lại có mảng lớn vết máu khô cạn, về sau chính là việc

của người khác làm nốt.

Dùng giấy niêm phong dán lên cửa hàng sách.

Nhậm Thanh dẫn anh em nhà họ Lý ly khai ngõ nhỏ, bọn hần bao lớn bao nhỏ đi tới phía người trông thi thể.

Tiểu Vũ chờ đã lâu, lo lắng mà đi vòng quanh tại chỗ.

Thi thể thì đang đặt ở chỗ dễ thấy nhất, bao bố bằng bả đã bị máu tươi thấm ướt.

“Thanh ca... Nha sai, người đã đến rồi.”

Tiểu Vũ như trút được gánh, lấy tuổi của hần mà đứng tại trên đường vắng trông coi thi thể, quả thật có chút làm khó.

“Đi thôi, bận rộn làm tới tận trưa rồi, trở lại nha môn liền có thể nghỉ ngơi thật tốt xuống.”

Lông mày Nhậm Thanh không còn nhíu lại, bây giờ đã đi vào quỹ đạo, áp lực đến từ thọ nguyên cũng sẽ nhỏ đi không ít.

(Đại giới: cái giá, trả giá, giá cả)

Chương 3 - Vô Mục Pháp 2

Chương 3. Vô Mục Pháp 2

Bốn người vừa đi vừa trò chuyện, về tới địa phương náo nhiệt.

Mấy vị bộ khoái cầm đao đứng tại cách đó không xa, bọn hần thấy thi thể đã xử lý xong xuôi, gật đầu cùng Nhậm Thanh rồi liền rời đi.

Bộ khoái tại trong nha môn thì chủ yếu phụ trách tuần tra, không cần tiếp xúc thi thể chết thảm, cho nên được rất nhiều hỏa công hâm mộ.

Nhưng nha dịch là thể hệ tương truyền, bình thường là do bậc cha chú truyền cho trưởng tử, chức trách là không thể tùy tiện sửa đổi.

Giống như Nhậm Thanh, kỳ thật hần đến từ thôn trang ở bên ngoài Tam Tương thành trăm dặm, tên là Bát Tự thôn.

Nguyên bản hần còn một cái huynh trưởng, sau khi kế thừa chức vị của phụ thân qua đời, nhưng mà không làm được nửa năm thì cũng qua đời theo.

Không có biện pháp nào khác, Nhậm Thanh đời trước không có khả năng từ bỏ chức vị truyền đời này, đành phải tiến đến nha môn Tam Tương thành để đưa tin, vậy là không lâu sau hần cũng nổi gót vào nghề.

Hiện tại nhà trong Bát Tự thôn chỉ còn mẫu thân của cơ thể này, mỗi tháng Nhậm Thanh cũng sẽ gửi tiền bạc về nhà phụng dưỡng.

Nhậm Thanh hiện tại đối với cái này không có ấn tượng gì, nhưng từ những lời trong miệng tiểu Vũ biết được đại khái, lại tăng thêm cơ hội gặp mặt không nhiều, cho nên cũng không lo lắng bị nhận ra.

Bốn người đi qua khu thành tây, đi tới nha môn ở trung ương Tam Tương thành.

Cửa chính to lớn, trên cửa treo chính là bảng hiệu ” huyện tự Tam Tương “, có nha dịch không ngừng ra vào.

Một thành trấn này có mấy trăm vạn người, cho nên quy mô của nha môn đã viển siêu tưởng tượng.

Chỉ là diện tích đã ước chừng hơn vạn mét vuông, trong đó sắp đặt 254 gian phòng ốc, từ cửa lớn chia làm bốn phía đông tây nam bắc, khu vực cũng phân chia thành bốn khối.

Từng cái khu vực cũng chia ra từng vị trí, ngày thường sẽ ít tiếp xúc với nhau.

Lính cai ngục đường, bộ khoái đường, hỏa công đường, tạo lệ đường, nhà tù, nhà bếp, chỗ ở tri huyện, Tiên Phật từ, công thẩm đường, luyện võ trường, ...

Làm nha dịch ở khu thành tây, Nhậm Thanh chỉ có thể đi ở cửa lớn phía tây, cho nên đến nay cũng chưa tiếp xúc với khu vực khác.

“Cuối cùng đã tới...”

Tiểu Vũ vuốt vuốt cổ tay, trên mặt lộ ra một chút mệt mỏi.

Thi thể sau khi chết thì nặng như đá tảng, dù là bốn người thay nhau vận chuyển cũng bị mệt quá sức, chớ nói chi là còn có những đồ vật khác.

Anh em nhà họ Lý cho dù không có lời oán giận, nhưng mà biểu lộ cũng buông lỏng theo.

“Đi thôi.”

Nhậm Thanh bắt đắ dĩ thờ dài, thủ hạ chỉ có ngàn ấy người, cho nên phải làm rất nhiều việc nặng.

Sau khi tiến vào nha môn thì có thể thấy được rất nhiều biển chỉ báo, rất nhiều chú thích đề tránh đi lạc.

Đi qua một con đường nhỏ, liền tới hỏa công đường.

Vị trí hỏa công đường hơi vắng vẻ, xung quanh chỉ có vài cái giếng nước, chủ yếu là vì nơi đây thường xuyên khai lò đốt cháy thi thể, cho nên mới tận lực tránh xa nơi có người ở.

Khu tây của nha môn thì tổng cộng có ba khu hỏa công đường.

Mỗi hỏa công đường có mười hai căn phòng xếp song song dọc theo đường đi dành cho nhân viên ở, phần cuối chính là Đình Thi phòng, sau đó là hỏa lô.

Hỏa lô được đúc bằng sắt, ngoại hình giống như là cái hồ lô trống rỗng, thiết kế xảo diệu có thể thiêu đốt bảy tám cái canh giờ liên tục mà chỉ cần một lần cung cấp nguyên liệu là gỗ.

Nhưng mà chỗ hỏa công của đường Nhậm Thanh thì đang có một nhóm bị điều ra ngoài để làm nhiệm vụ, hình như là có thôn trang nào đó nhiễm ôn dịch.

Anh em nhà họ Lý đem thi thể chương quỹ cửa hàng sách đến đình thi phòng, bên trong còn có mười mấy bộ thi thể hỏa công, đều là mang theo nụ cười quỷ quyết mà chết.

Hỏa lô có thể đốt ba bộ thi thể một lúc, nhưng gần đây chỉ có một người Nhậm Thanh làm việc, cho nên dẫn đến thi thể không kịp đốt cháy, hiện tại đã có chút mùi hôi.

Thi thể đưa vào chỉ có thể chờ đợi mấy ngày, nếu không xử lý sẽ bốc mùi.

“Các người chuẩn bị khai lò, ta đi vào trong phòng nghỉ ngơi một một lát.”

Nhậm Thanh dẫn dò ba người vài câu, sau đó liền quay trở về gian phòng của mình.

Anh em nhà họ Lý bắt đầu chuyển thi thể cùng củi đốt, tiểu Vũ thì đi tới phòng bếp lấy đồ ăn, dù sao thời gian đã đến buổi trưa.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng tại trên giường, kích hoạt tin tức của Hệ Thống và đồng thời nhắm mắt lại.

Hắn cảm nhận được tin tức « Vô Mục Pháp » bắt đầu giao hội, sau đó hòa hợp lại thành một điểm, tạo thành hạt giống hư ảo.

Ý thức đung vào hạt giống, lập tức hạt giống mọc rễ nảy mầm.

Hạt giống mọc ra ba mảnh chồi non, hoa văn trên bề mặt lá cây giống như là một con mắt quý dị.

Ngay tại thời điểm Nhậm Thanh nghỉ hoặc không hiểu, trên chồi non xuất hiện tin tức, đồng thời còn mang theo chú giải.

【 Độc Giác Nhân: Nhìn thấu huyền tượng 】

【 Bách Nhân Giả: Chế tạo huyền tượng 】

【 Trọng Đồng Giả: Liệt địch tiên cơ 】

Hắn sửng sốt một chút, lập tức chú ý tới mỗi đoạn chữ nghĩa cũng đại biểu cho một mảnh lá non.

【 phải chăng sẽ lựa chọn chi nhánh Độc Giác, sẽ tiêu hao thọ nguyên 1 năm 】

Nhậm Thanh lại thử phía xem hai lựa chọn khác, phát hiện Bách Nhân cùng Độc Nhân tiêu hao thọ nguyên là 1 năm,

Trọng Đồng lại là 1 năm 6 tháng.

Hắn do dự một lát, liền lựa chọn huỷ bỏ tin tức.

« Vô Mục Pháp » vốn là cực kì quý dị, lựa chọn sai thì sợ rằng sẽ xuất hiện tình huống không thể khống chế.

Cho nên Nhậm Thanh tại trước khi không rõ ràng sức mạnh của hệ thống thì không thể tiêu tốn một năm thọ nguyên vào việc linh tinh.

Hắn lấy « Vô Mục Pháp » trong ngực ra nhìn một chút.

Chương 4 - Vận Dụng Vô Mục Pháp

Chương 4. Vận Dụng Vô Mục Pháp

Nhậm Thanh lật ra tờ thứ nhất, trong lòng liền sinh ra một cỗ xúc động muốn đưa tay móc mắt chính mình.

Hắn cố nén khó chịu, bắt đầu nhìn kỹ từng tờ một.

« Vô Mục Pháp » được ghi chép một cách cẩn thận, chữ viết vô cùng nắn nót tỉ mỉ, nhưng lại mang đến cho hắn một cảm giác giống như là giò bọ đang nhúc nhích, muốn từ trên mặt giấy bò ra ngoài vậy.

Mà nửa bản đầu đều là viết hướng dẫn cách ăn mắt người sống như thế nào.

Nếu không phải hắn đã nhập môn Vô Mục Pháp, sợ rằng đã bị những dòng chữ này làm ảnh hưởng không nhỏ. Có thể nhìn ra được người sáng tác ra cuốn sách này, Bách Mục lão tăng có bao phần quỷ dị.

Lúc Nhậm Thanh xem hết « Vô Mục Pháp », quần áo toàn thân đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, hai mắt đỏ lòm tựa như người mất ngủ mấy ngày.

Hắn đem thư tịch cất kỹ, ngẫm lại lại cảm thấy không an toàn, dứt khoát liền đem tấm gạch ở góc tường dưới gầm giường rút ra, giấu ở bên trong hốc tối.

Sau đó Nhậm Thanh nhắm mắt dưỡng thần, thuận tiện nghiền ngẫm lại nội dung vừa đọc trong sách.

Đầu tiên có thể xác định, mặc dù hẳn thông qua tiêu hao thọ nguyên nắm giữ Vô Mục Pháp, nhưng trình độ cũng chỉ vền vẹn ở mức nhập môn.

Pháp môn tu hành Vô Mục Pháp này, chính là trong hắc ám vô biên, dị hóa hai mắt, từ đó đạt được lực lượng vượt xa tưởng tượng của con người.

Nhậm Thanh vốn cho rằng hẳn đã tiếp nhận loại công pháp Âm Phủ quý dị này, nhưng nội dung của trang cuối cùng « Vô Mục Pháp » quá quý dị.

Muốn tăng tốc độ dị hóa, có thể ngậm mắt người trong miệng tại thời điểm tu hành, nhưng mà cái giá phải trả đó là toàn thân mọc ra con mắt.

Chuyện đáng mừng chính là Nhậm Thanh thông qua hệ thống biết được Vô Mục Pháp còn có 2 nhánh khác để lựa chọn.

Như vậy xem ra, hệ thống còn có thể mang đến tin tức ẩn tàng của công pháp.

Ví dụ như nói Độc Giác cùng Trọng Đồng.

Trên sách mặc dù ghi chép việc nuốt mắt sống có thể khôi phục thương thế, nhưng thọ nguyên cũng không hề tăng thêm, điều này e rằng ngay cả Bách Mục lão tăng người sáng tạo ra cuốn sách này cũng không ý thức được.

Trong lòng Nhậm Thanh sớm đã làm ra lựa chọn.

So sánh toàn thân mọc đầy con mắt hoặc là biến thành độc nhãn, xác thực Trọng Đồng vẫn dễ tiếp nhận hơn nhiều, chí ít miễn cưỡng cũng vẫn xem như người bình thường...

Nhậm Thanh trong lúc bất tri bất giác đã bắt đầu quen thuộc thiết lập quỹ dị này.

Tiếng gà gáy vang lên.

Hắn nhéo nhéo huyết thái dương rồi từ trong nhà đi ra ngoài, ánh nắng ngày xuân nhẹ nhàng xua tán đi âm lạnh trên người hắn.

Một mùi cháy khét sinh ra do hỏa thiêu thi thể từ trong sân truyền đến.

Mấy ngày tiếp theo, trừ khi phó Đàm tiếp tục xuất hiện người chết, hỏa lò sẽ không thể dừng lại, dù sao cũng cần phải nhanh chóng làm sạch đình thi phòng.

Tiểu Vũ đang ngồi trong sân nhỏ đọc sách, dù sao trông giữ hỏa lò cũng chỉ cần hai người, vì thế ba người bọn hắn vẫn luân phiên thay nhau trông giữ.

“Thanh ca, ta thấy người giữa trưa không ăn, đặc biệt lưu lại cho người.”

Tiểu Vũ buông quyển sách xuống, đem bánh bao đưa cho Nhậm Thanh.

Lúc hắn làm việc ở Hỏa Công Phòng khác, mỗi ngày ngoại trừ phải làm công việc nặng nề, bụng còn thường xuyên ăn không đủ no, cho nên từ trong nội tâm, hắn thật lòng cảm kích Nhậm Thanh.

“Hiện tại ta có việc phải ra ngoài một chuyến, không bao lâu sẽ trở lại.”

Nhậm Thanh đi xem hỏa lò, thấy không có gì trở ngại mới dặn dò 3 người rồi đi ra ngoài.

Trên đường đi hắn gặp nha dịch muôn hình muôn vẻ, nhưng đa số đều bộ khoái tuần tra, chỉ có số ít là hỏa công.

Nhậm Thanh ra khỏi nha môn, sau đó đi thẳng đến hàng thịt, đã có thể thông qua nuốt con mắt sống để gia tăng thọ nguyên, tự nhiên phải ném thử một phen.

Lúc đi trên đường phố đông đúc, hẳn đối với thị lực của mình tăng thêm vài phần rõ ràng , dễ như trở bàn tay liền có thể phát hiện được những chi tiết trong ngày thường không thấy.

Vết bản trên người lão nhân bán mứt, thư sinh mới vừa uống rượu trở về bị móc túi tiền.

Thậm chí ngay cả những hạt phấn trên mặt phụ nữ, ngọn tóc trên đầu đều có thể thấy vô cùng rõ ràng.

Việc vận dụng Vô Mực Pháp đối với hắn dần trở nên quen thuộc hơn.

Ánh mắt hắn vô tình lướt qua tên ăn mày ở bên đường, nhin không được mày nhãn lại.

Tên ăn mày này nhìn qua hơn ba mươi tuổi, khắp khểnh đưa tay xin tiền bạc với người đi đường, biểu hiện trên mặt có chút thống khổ.

Nhậm Thanh chú ý tới tên ăn mày, chân của tên này so với người bình thường thì to gấp đôi, trên làn da của hắn mọc đầy những bọng mủ.

Nhiệm trùng nghiêm trọng như vậy, còn có thể hoạt động sao?

Bước chân hắn hơi ngừng lại đi tới, sau đó lấy ra chút bạc vụn, đặt ở trong cái bát mẻ của tên ăn mày.

“Đa tạ sai gia, sai gia sống lâu trăm tuổi...”

Tên ăn mày rồi rút tạ ơn, Nhậm Thanh cảm tiền lẻ tựa như lơ đãng chạm vào đôi phương, một loạt tin tức lập tức hiện trước mắt hắn.

【 Trần Nhị Cầu 】

【 tuổi tác: Hai mươi tám 】

【 thọ nguyên: Mười ba năm 】

【 thuật: Thần Túc Kinh (tàn) 】

Phần tin tức liên quan đến Thần Túc Kinh lập tức xuất hiện.

Chương 5 - Gom Mắt Heo

Chương 5. Gom Mắt Heo

【 Do Thiên Tàn đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện thì cần tại khi trẻ nhỏ, khi xương cốt đang phát triển, đem hai chân cắt đứt tận gốc, ăn vào thuốc dẫn đặt biệt, ba năm không chết là có thể mọc ra chân mới. 】

Hô hấp Nhậm Thanh hơi có vẻ dồn dập lên, hắn tạm thời không tiếp tục đi tới hàng thịt mà dạo vài vòng trong khu thành tây.

Rất nhanh hắn liền đưa ra một suy luận kinh người.

Ngoài tên ăn mày bên đường, trong khu thành tây này vẫn còn vô số những tên khác đều là tàn tật ở chân, rõ ràng đều là người tu luyện Thần Túc Kinh.

Nhậm Thanh liền ý thức được bản thân hắn đã nhận thức sai lầm.

Công pháp trong thế giới này đều là những công pháp quỷ dị , tư chất để nhập môn lại không yêu cầu cao, vì thế mạng người trong thế giới này sẽ không đáng mấy đồng, sẽ luôn có kẻ chết vì tu luyện hoặc là biến thành đồ tu luyện của kẻ khác.

Đối với rất nhiều thế lực mà nói, đem công pháp truyền xuống sẽ luôn có lợi mà không có hại, thậm chí có thể nhờ vào đó khống chế được rất nhiều vũ lực.

Nhìn bề ngoài, Tam Tương trấn có phần sóng yên biển lặng, kì thực bên trong mạch nước ngầm lại ẩn dấu không biết ẩn giấu biết bao tu sĩ.

Nhậm Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, phấn khích khi phát hiện ra khả năng siêu phàm của mình không còn xót lại chút nào.

Hắn một lần nữa trở lại phố Đàm, đi vào hàng thịt gần nha môn nhất.

Người bán hàng là một tên đàn ông cường tráng, mặc tạp dề dính đầy mỡ, hắn đang mài con dao mổ lợn của mình, quang mang phản xạ ra khiến người ta không rét mà run.

Nhậm Thanh vừa định mở miệng, tên đồ tể đã chủ động nói:

“Thì ra là A Thanh, đã mấy ngày không gặp, còn tưởng rằng ngươi gặp phải việc gì...”

“Trời, cái miệng thối của ta lại nói bừa, hôm nay cắt thêm cho ngươi hai lạng thịt.”

Nhậm Thanh cười ngượng ngùng. Đồi trước của thân thể này tính cách vô cùng quái gở, ngay cả nha môn cũng không có mấy người nhận ra, sao lại có quan hệ với người bán hàng này.

Hắn cẩn thận từ trong miệng của tên đồ tể tìm ra tin tức liên quan.

Tên đồ tể họ Trương, chủ yếu vẫn là người quen biết của đại ca hắn, trước khi chết đại ca còn đặc biệt dặn dò để Trương đồ tể hỗ trợ trông nom Nhậm Thanh, cũng xem như là có người bầu bạn với hắn.

“Trương đại ca, gần đây ta ra ngoài làm việc ban đêm liên nhìn có chút không rõ, ngươi có thể lấy cho ta chút mắt heo để bồi bổ không?”

“Không có vấn đề, nếu ngươi muốn, sau này ta cũng sẽ giữ lại cho ngươi.”

Trương đồ tể một lời liền đáp ứng, đầu heo thi thoảng sẽ có người mua để ăn, còn mắt heo bình thường đều là ném cho chó hoang trên đường.

Hắn trước giúp Nhậm Thanh chặt mấy cân thịt, sau đó dùng giấy dầu bọc lại tiếp theo dùng dao khoét cặp mắt heo ra.

“A Thanh, nếu là đoạn thời gian trước ngươi tới hỏi, chỉ sợ là chỗ của ta thật đúng là không tìm ra nổi mắt heo.”

Trương đồ tể cười nói:

“Có người đặc biệt tiêu tiền bạc mua mắt heo, ngươi nói có khờ hay không?”

Con người Nhậm Thanh lập tức phóng đại, hắn đưa tay ngăn lại Trương đồ tể:

“Trương đại ca, ngươi đem mắt heo còn thừa cho ta là được, không cần đặc biệt móc ra đâu, như vậy sẽ làm hỏng đi cái đầu heo.”

“Còn có, việc ta đến lấy mắt heo ngươi cũng đừng cho người khác biết...”

Trương đồ tể không suy nghĩ nhiều, hắn chỉ cho rằng Nhậm Thanh sợ bị người phát hiện sẽ mất mặt nên cũng nhanh chóng đáp ứng.

Còn Nhậm Thanh đã ý thức được người đem « Vô Mục Pháp » truyền cho chủ cửa hàng sách vẫn còn đang ở trong Tam Tương thành, và hắn cũng đang bắt đầu đi săn mắt người.

Trương đồ tể đem nửa cân mắt heo dùng giấy dầu gói kỹ, hai tay xoa xoa trên tạp dề rồi mới đưa cho Nhậm Thanh.

“A Thanh, tiền bạc cũng không cần.”

“Như vậy sao được, Trương đại ca khách khí.”

Nhậm Thanh cười cự tuyệt, hấn lấy ra chút tiền nhét mạnh vào trong tay Trương đồ tể, đồng thời vô tình cố ý đụng đối phương một cái.

Lượng tin tức biểu hiện Trương đồ tể còn mười lăm năm thọ nguyên, cũng không nắm giữ bất luận công pháp gì, xác thực không có quan hệ gì với Vô Mục Pháp.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại có chút kiêng kỵ.

Hấn từ bên trong « Vô Mục Pháp » có thể nhìn ra, Bách Mục lão tăng đối với mắt người rất tôn sùng.

Chỉ sợ nếu thường xuyên tu luyện, một khi tu sĩ Vô Mục Pháp thử qua mắt người, rất có thể sẽ hãm sâu trong cảm giác đó mà không cách nào tự kiềm chế.

Hiện tại muốn nghiệm chứng cũng rất đơn giản, chỉ cần tìm hiểu phía trong Tam Tương thành gần đây có người bị đào đi hai mắt hay không, liền có thể rõ ràng.

Nhưng mà quan hệ xã hội của hấn trong nha môn có hạn, hiện tại cũng không thể hỏi han ra tin tức gì.

Nhậm Thanh tìm một nhà bán mì để ăn no bụng. Mắt nhìn thấy trời dần dần tối, hấn liền đứng dậy quay trở về nha môn.

Bên trong hỏa công đường vẫn phiêu tán ra từng sợi khói trắng, xem ra ba người Lý Miên đã bắt đầu hỏa thiêu một nhóm thi thể mới.

Nhậm Thanh lên tiếng chào, sau đó mang theo thùng nước giếng tiến vào phòng.

Hấn trước tiên đem mắt heo ngâm ở trong nước để rửa trôi máu, tránh việc kinh tởm không thể nuốt vào được.

Tiếp theo hấn ngồi tại trên giường, nhắm mắt lâm vào minh tưởng.

Nửa nén hương sau.

Nhậm Thanh thở dài mở to mắt, hấn nắm vuốt huyết thái dương trầm mặc không nói, hồi lâu mới nhin không được lắm bầm.

“Xem ra đi đường tắt cũng là có tai hại, chậm chạp không cách nào tiến vào trạng thái tu hành.”

Dưới tình huống bình thường, trong bốn mươi chín ngày nuốt vào con mắt, sẽ chỉ nhìn thấy hắc ám, sau đó sẽ quan tưởng cực kỳ dễ dàng.

Nhưng Nhậm Thanh lại hoàn toàn tương phản, quá trình hấn nắm giữ Vô Mục Pháp cực kì ngăn ngại, cho nên mới tìm không thấy phương hướng

Mà tâm tình càng lo lắng, càng là dễ dàng ảnh hưởng tới trạng thái.

Nhậm Thanh dứt khoát thử xem nuốt mắt lợn có thể kéo dài tuổi thọ hay không, nói không chừng có thể tìm ra phương hướng.

Chương 6 - Thi Thử Sống Lại

Chương 6. Thi Thử Sống Lại

Hắn mượn ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu vào, ngắm nghĩa mắt heo óng ánh long lanh, sau một lát do dự, trực tiếp ném vào bên trong miệng, sắc mặt hắn đỏ bừng lên.

Qua mấy giây thời gian, Nhậm Thanh mới chắt vật nuốt xuống bụng, bên trong miệng vẫn còn lưu lại mùi hôi thối, suýt chút nữa khiến hắn phun ra.

Cũng may mắt heo Trương đồ tể cho còn khá tươi, không khiến thân thể hắn quá khó chịu.

Mắt heo đi trong bụng liền hóa thành nhiệt khí, rất nhanh lan tỏa ra toàn thân, một cỗ khoái cảm lập tức xông lên đầu.

Nhậm Thanh liền ngồi xuống ngay tại chỗ, tự nhiên mà bắt đầu đi vào tu luyện Vô Mục Pháp.

Xung quanh lần nữa bị bóng tối bao trùm, trong bóng tối, từng đợt tiếng xột xoạt phát ra.

Nhậm Thanh cảm giác được hai mắt hấp thụ khí nóng từ kỳ kinh bát mạch, sinh ra chút đau nhức.

Nhưng đợi đến khi tu luyện vào sâu thêm, động tĩnh trong bóng tối lại càng trở nên rõ ràng, hắn tựa hồ nghe thấy có tiếng người xì xào bàn tán ...

Nhậm Thanh không tự chủ mà nhăn mày lại, tiếng bước chân quen thuộc xuất hiện, chậm rãi tiến tới gần hắn.

Nhậm Thanh còn đang do dự xem có nên kết thúc tu luyện hay không thì tiếng bước chân đã đến trong vòng mười thước.

“Nha sai! ! !”

Cửa phòng truyền tới tiếng gõ cửa, thanh âm lo lắng của Lý Miên vang lên.

Nhậm Thanh lập tức bừng tỉnh, hắc ám chung quanh giống như thủy triều rút đi, phía sau lưng tất cả đều là mồ hôi lạnh bởi vì tu luyện toát ra.

Xem ra tu luyện loại công pháp quý dị này nhất định phải nắm chắc thời gian, nếu như đắm chìm trong đó, khẳng định sẽ phát sinh sự tình không thể khống chế...

Hắn trấn định tinh thần rồi sau đó hô lên:

“Thế nào?”

“Nha sai, thi thể còn sống! ! !”

Nhậm Thanh giật mình, không để ý tới toàn thân mồ hôi, thậm chí không kịp xem xét thọ nguyên biến hóa sau khi nuốt vào mắt heo, trực tiếp mở cửa xông ra ngoài.

“Cái thi thể gì! !”

“Chính là cỗ thi buổi trưa mang tới kia, mà những thi thể còn lại cũng có chút không được bình thường...”

Lý Miên bị dọa đến nói chuyện trúc trắc.

Hôm nay ba người bọn hắn thay phiên trông coi hỏa lò coi như thuận lợi, không nghĩ đến thời điểm chuẩn bị vận chuyển thi thể lại xảy ra chuyện.

Thi thể chuông quỹ cửa hàng sách vậy mà lại có thể tự đứng dậy rời khỏi đình thi phòng, sau mấy bước liền biến mất trong đêm tối.

Nhậm Thanh đoạt lấy đèn lồng trên tay Lý Miên, bước chân thật nhanh đi đến đình thi phòng, đồng thời nghe Lý Miên kể rõ mọi việc.

Không bao lâu hai người liền tới trước cửa, Lý Hằng cùng tiểu Vũ sau khi nhìn thấy Nhậm Thanh liền vội vàng thối lui.

Vừa vào cửa, Nhậm Thanh liền dùng ngón tay hung hăng bóp eo của mình, dùng cái này để giữ vững tinh táo.

Thi thể còn lại ở hỏa công phòng vẫn giữ nụ cười quỷ dị, đồng thời mở to hai mắt, dùng ánh mắt không hiểu nhìn cửa ra vào.

Trong phòng nguyên bản có cái giá đỡ dùng để đặt thi thể chương quỹ cửa hàng sách, hiện tại đã trống không, chung quanh còn có những bao đựng thi thể tán loạn.

Nhậm Thanh dựa vào thị lực đã được Vô Mục Pháp gia trì cẩn thận kiểm tra xung quanh, phát hiện dấu chân máu từ đình thi phòng kéo dài đến ra bên ngoài.

Hiện tại báo lên nha môn, hẳn nhất định phải gánh trách nhiệm, rất có thể không được tiếp tục làm nha dịch, mà thực lực của hắn hiện tại ở trong Tam Tương thành này căn bản không cách nào tự vệ.

Nhậm Thanh rất nhanh liền đưa ra quyết định:

“Tiểu Vũ, người đi với ta tìm cỗ thi thể kia, Lý Miên Lý Hằng, các người trông coi ở chỗ này, nhớ lấy, chớ có hành động thiếu suy nghĩ.”

Anh em nhà họ Lý gật đầu, trong lòng bọn hắn run sợ nhìn chằm chằm đình thi phòng, không dám chậm trễ chút nào.

Nhậm Thanh quay đầu hỏi tiểu Vũ:

“Có được không?”

Tiểu Vũ cắn răng hồi đáp:

“Không có chuyện gì, Thanh ca.”

“Vậy chúng ta đi.”

Nhậm Thanh nóng lòng đi theo vết máu, tại thời điểm ly khai sân nhỏ, hắn quay trở lại trong phòng lấy mắt heo.

Hai người dọc theo vết máu ngoặt đông ngoặt tây, vị trí hỏa công đường đã đủ vắng vẻ, không nghĩ tới phương hướng thi thể kia chỉ dẫn lại càng thêm vắng vẻ.

Sương đêm đọng trên lá cây rơi vào trên người của bọn hắn, rét lạnh dần thâm thấu vào xương tủy.

Bức tường cao lớn sáu bảy mét đập vào mi mắt.

“Nơi này là tường bao ngoài của Tây khu nha môn.”

“Thanh ca, nơi kia...”

Tiêu Vũ chỉ vào nơi vách tường hẻo lánh, nơi đó có một thân ảnh bất động, mặt hướng vách tường, cảnh tượng khiến người ta sống lưng phát lạnh.

Nhậm Thanh chăm chăm nhìn vào cỗ thân ảnh kia, miễn cưỡng xem rõ ràng.

Thi thể đã bị tàn phá không chịu nổi, trên thân còn ần ần treo vài miếng vải, hai mắt càng là vô thần, từ trong hốc mắt huyết lệ chảy dọc xuống.

“Thanh ca, làm sao bây giờ?”

Nhậm Thanh lấy dũng khí tới gần.

Hắn di chuyển quanh thi thể vài vòng, phát hiện không có gì dị dạng. Hắn dùng cánh tay đẩy một cái, thi thể liền đổ kênh trên mặt đất.

Nhậm Thanh liếc qua thi thể, chẳng lẽ là do có ai đó âm thầm săn mất người khiến cho cỗ thi thể này xuất hiện bạo động?

“Nhắc trở về rồi hãy nói.”

Nhậm Thanh đem toàn bộ mắt heo nuốt vào trong bụng, hương vị không khỏi khiến hắn trợn trắng mắt.

Do sắc trời quá tối, tiểu Vũ cũng không rõ ràng Nhậm Thanh đang ăn cái gì, chỉ cảm thấy trong không khí truyền đến chút mùi máu.

Mắt heo nhanh chóng bị tiêu hóa, một luồng nhiệt khí từ đỉnh đầu Nhậm Thanh toát ra, hắn cùng tiểu Vũ một trước một sau mang thi thể, hai người theo đường cũ mà trở về hỏa công đường.

Đi được nửa đường, thi thể lại xuất hiện dị động.

Hai hàm răng Tiểu Vũ run lên nhắc nhở:

“Thanh ca, thi thể đang đụng vào vai người.”

Nhậm Thanh đưa lưng về phía thi thể, cho nên không có phát hiện hai tay thi thể đã vung tới cổ hắn, không biết là vô tình hay cố ý.

Hai mắt hắn ửng đỏ. Trong lúc tu luyện đã gặp nhiều điểm sợ hãi, khiến trái tim hắn vững vàng hơn không ít, hiện tại cũng không bị giật mình quá mức.

“Mẹ nó.”

Lúc này chân trời đã hơi hửng sáng, nếu không nhanh chóng quay lại hỏa công đường rất có thể sẽ bị phát hiện.

Chương 7 - Lính Cai Ngục?

Chương 7. Lính Cai Ngục?

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy khí huyết xông lên đỉnh đầu.

Hắn buông tay đem thi thể để trên mặt đất, sau đó dùng chân đỡ nách thi thể, nắm lấy cánh tay kia dùng sức vặn một cái.

Kết.

Thanh âm trật khớp xương vang lên, Nhậm Thanh cưỡng ép đem khớp nối của thi thể tháo xuống.

“Đi.”

Tiểu Vũ tê dại cả da đầu, nhưng sợ hãi trong lòng cũng bởi vậy mà hòa hoãn không ít.

Chỉ là hắn cảm giác được từ tròn hốc mắt của thi thể phun ra một cỗ u oán khiến cho người ta không rét mà run ..

Tốc độ hai người tăng nhanh không ít, đoạn đường tiếp theo ngược lại cũng không có sinh quái sự gì.

Chờ thời điểm trở lại hỏa công đường, sắc trời đã dần sáng

Nhậm Thanh nhin không được ngã trên mặt đất thở hổn hển, dù sao thể chất hắn vẫn còn rất suy yếu, toàn bộ quãng đường đều là nhờ nhiệt khí do ăn mất heo phát tán mà chống đỡ.

Hắn nghỉ ngơi một lát rồi từ dưới đất bò dậy, kéo lấy thi thể đi đến trước hỏa lò.

“Làm sao vậy, nha sai?”

Ba người Lý Miên vội vàng đuổi theo, bọn hần nhìn thấy Nhậm Thanh một tay mở ra cửa lò, bên trong lò đã mấy ngày không dọn dẹp, tro cốt bên trong lập tức bị thổi bụi mù bay khắp nơi.

“Đốt lò đi, thi thể này không giữ lại được.”

“Được.”

Nhậm Thanh đem thi thể tên chương quỹ cửa hàng nhét vào, bổ sung củi xong xuôi liền đóng lại cửa lò.

Tiểu Vũ bởi vì khẩn trương, tay run lên liên tục tới mức châm mãi mới đốt được lửa.

Khi ngọn lửa dâng lên, nhiệt độ lò lửa dần dần lên cao.

Bọn hần như trút được gánh nặng, đồng thời lau mồ hôi trán.

Cũng không lâu lắm, trong lò lửa truyền đến tiếng vang lộp bộp, đây là âm thanh khi thi thể bị ngọn lửa ở nhiệt độ cao thiêu đốt đến hòa tan mới xuất hiện.

“Mấy ngày nay nhóm bốn người chúng ta vất vả nhiều, thay phiên nghỉ ngơi rồi đem thi thể thi đình thi phòng xử lý sạch sẽ.”

Nhậm Thanh nhớ tới vết máu thi thể chảy xuống để lại, mặc dù đoạn đường đó tương đối vắng vẻ, nhưng để phòng vạn nhất vẫn phải đi dọn dẹp một chuyến.

“Các người canh chừng ở cạnh lò, nhớ kỹ lưu tâm tới đình thi phòng.”

Nghĩ tới đây, hần dựa vào nhiệt khí mặt heo sinh ra ráng chống đỡ đi ra ngoài.

Đột nhiên, trong lò lửa truyền đến tiếng động mạnh, ầm ầm còn có tiếng kêu thảm trong đó, không khỏi khiến cho người ta

không rét mà run.

Nhậm Thanh chần chờ mấy hơi, phát hiện động tĩnh biến mất hoàn toàn mới xoay người rời khỏi.

Hắn đột nhiên có một suy đoán rất hoang đường, liệu chương quỹ này có thể còn chưa chết hay không, được Vô Mục Pháp kéo lại tính mệnh?

Không đúng, ta chạm vào hắn mà hệ thống không có phản ứng, xem ra khẳng định là chết thật rồi.

Nhậm Thanh cũng không còn xoắn xuýt, dù sao thi thể cũng đã theo hỏa diễm thiêu đốt thành tro bụi.

Hắn cẩn thận nghiêm túc dọc theo vết máu, dùng cát đất che lại vết tích.

Dù sao khu vực tường bao bên ngoài nha môn có rất ít người đi tới, nhìn từ xa không có dị dạng là được rồi, cũng không cần quá mức cẩn thận.

Nhậm Thanh tiện thể kiểm tra thông tin bản thân một lần.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Năm năm tám mươi lăm ngày 】

【 thuật: Vô Mục Pháp 】

Mặc dù chỉ tăng trưởng hai ba ngày, nhưng Nhậm Thanh vẫn rất hài lòng.

Việc ăn mất heo này đối với hiệu quả kéo dài tính mạng hắn là thay đổi một cách bất tri bất giác, nếu không thì Bách Mục lão tăng cũng sẽ không thể không phát hiện ra cái tác dụng này.

Còn đối với người có hệ thống trong người như hắn, chỉ cần ăn xong mất heo liền xem thông tin trên hệ thống, lập tức

sẽ rõ ràng được hiệu quả của nó.

Tạm thời giải quyết được vấn đề thọ nguyên, tiếp theo hần cần tìm cách nâng cấp thuật pháp, để xem xem nó còn mang lại năng lực gì.

Vô Mục Pháp xác thực rất thích hợp với Nhậm Thanh, nhưng muốn dùng cái này để đổi mặt với những chuyện ma quỷ và dị vật ở thế giới này, vẫn có chút quá miễn cưỡng.

Có nên cân nhắc “Thần Túc Kinh” hay không?

Có thể những tên ăn mày trong thành tây kia đều đang bị cái thế lực nào đó khống chế? Lấy thực lực Nhậm Thanh hiện tại, đây đưa vào việc này vẫn là vô cùng nguy hiểm.

Bỏ ra gần nửa canh giờ, Nhậm Thanh cuối cùng cũng xử lý xong dấu vết.

Đang lúc hần chuẩn bị theo đường cũ trở về thì đột nhiên, hần nhạy cảm phát giác được có một luồng khí tức kinh khủng, giống như ánh mắt dã thú sẵn mồi lướt qua.

Nhậm Thanh vốn đang khom người, vội vàng thuận thế nằm úp sấp trên mặt đất, sau đó hần cẩn thận quan sát xung quanh.

Ở phía xa, rơi vào tầm mắt của hần là một thân ảnh cao lớn đang đi tới khu đông.

Người này khoác áo giáp nhẹ, đầu đội mũ rộng vành, bên hông cài trường kiếm dài tầm hơn ba thước, trong tay hình như còn cầm một dị vật gì đó đỏ lòm.

Ánh mắt Nhậm Thanh dừng lại ở trên lệnh bài của hần, phía trên khắc một chữ “Cấm”, chữ viết như rồng bay phượng múa.

Lính cai ngục...

Nhậm Thanh là lần đầu tiên gặp được lính cai ngục, trước đây dù là đi hiện trường xử lý thi thể, hoặc là ở trong nha môn, hắn cũng chưa bao giờ được tiếp xúc qua.

Thậm chí hắn hoài nghi nha môn bị phân chia thành bốn khối khu vực, chừa lại ở trung tâm là địa bàn của lính cai ngục.

Nhậm Thanh lại nhìn về phía chế vật làm bằng da trong tay tên lính cai ngục kia, con mắt hắn bởi vì tập trung lực chú ý mà bắt đầu đau nhức.

Miếng da trên tay kẻ kia không ngừng nhỏ xuống máu tươi, hơn nữa hắn cảm thấy nó còn nhúc nhích như vật sống, muốn vùng vẫy tránh thoát khỏi trói buộc của tên lính cai ngục, đáng tiếc bị nắm chặt lấy.

Chương 8 - Điều Động Hỏa Công Đường

Chương 8. Điều Động Hỏa Công Đường

Nhậm Thanh há to miệng không thể tưởng tượng nổi, bởi vì vật kia, hắn càng nhìn càng cảm thấy giống da người?

Da người sống? ! !

Quả nhiên là một cái thể giới quý dị.

Sau khi thân ảnh linh cai ngục biến mất, Nhậm Thanh tiếp tục nằm trên đất một hồi lâu mới nâng thân thể mệt mỏi không chịu nổi trở lại hỏa công đường.

Hai ngày tiếp theo, hỏa lò chưa từng dừng lại, vẫn một mực thiêu đốt thi thể.

Đến lúc ba bộ thi thể cuối cùng hóa thành tro tàn, tro cốt trong lò đã đóng thành một tầng dày, trong đó còn chút xương cặn và mảnh vỡ.

Tro cốt bị lấy đi, cũng không biết rõ nha môn muốn dùng làm cái gì.

Trong lúc này, thành tây có vẻ tương đối bình tĩnh, phố Đàm càng không phát sinh thêm mạng người nào.

Nhưng ở khu vực khác của nha môn, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hỏa công mang thi thể ra vào.

Căn cứ vào tin tức Nhậm Thanh nghe được, thành đông đã chết hơn mười người, mà điểm kì dị là những thi thể này đều chết không có đầu, còn xác chết thì đều giữ ở tư thế đang quỳ lạy.

Hắn có cảm giác đây là cách hành sự của một tên Bách Nhân.

Nếu như Nhậm Thanh là tên Bách Nhân kia, khẳng định khi gây án sẽ tận lực tránh khu vực thành tây, sau đó cắt đầu là để tránh bị phát hiện việc mất người đã bị móc đi.

Cách làm việc như thế thì cho dù là pháp môn « Vô Mục Pháp » rơi vào trên tay nha môn, cũng khó mà lần ra giấu vết.

Nhậm Thanh mấy ngày nay bận rộn coi quản hỏa lò, cộng thêm việc đang nghiên cứu tìm tòi con đường tu hành, vì thế tần suất tới hàng thịt cũng giảm mạnh.

Ngoại trừ tìm hiểu tin tức Vô Mục Pháp ở bên ngoài, hắn chú ý tới trong nha môn cũng không yên bình, tuy nhiên hắn cũng chẳng còn thời gian để đi đào sâu hơn nữa.

Mà khi hắn bề quan cũng thu hoạch được không ít.

Nhậm Thanh đã có thể tự nhiên tiến vào trạng thái quan tưởng Vô Mục Pháp, có điều thời gian chỉ giới hạn trong vòng một canh giờ.

Nếu là vượt qua một canh giờ, hắc ám trong mắt hắn sẽ trở nên kinh khủng, còn có thể sinh ra dục vọng muốn móc mắt.

Nhậm Thanh cũng tìm được quy luật ăn mắt heo sống để gia tăng thọ nguyên, khoảng chừng cách ba canh giờ nuốt vào một cái mắt heo là thích hợp nhất.

Cứ như vậy, mỗi ngày hắn có thể gia tăng thêm thọ nguyên bốn năm ngày.

Tiến triển mặc dù có chút chậm chạp, nhưng ít ra không cần lo lắng thọ nguyên gần hết.

Hiện tại bộ dáng Nhậm Thanh đã không còn vẻ bệnh tật như trước, khí huyết sung mãn hơn nhiều.

Chỉ có điều, ánh mắt ba người tiểu Vũ nhìn hấn càng ngày càng cổ quái.

Đam mê ăn mất heo sống, còn có một ngày phải ăn mấy lần...

Nhậm Thanh nghiên cứu xong Vô Mục Pháp, vừa muốn tiến đến diễn võ trường trong nha môn nhìn xem, coi như không thể tìm manh mối thuật pháp thì học tập thêm một chút ngoại công phòng thân cũng tốt.

Nhưng đột nhiên phiền phức lại tìm tới cửa.

Mới vừa thiêu hết đồng xác kia xong không được bao lâu, thật vất vả mới được nhàn rồi, Nhậm Thanh lại bị gọi đi công thẩm đường.

Cũng không phải là sự việc nửa đêm chuyển thi thể bị bại lộ, chủ yếu bởi vì Huyện lệnh hạ lệnh triệu tập nha dịch, toàn bộ nha dịch khu Tây cũng bị kinh động.

Theo Nhậm Thanh phán đoán, kinh động lớn như thế ắt hẳn không khỏi có liên quan tới những việc quỷ dị trong thành.

Phòng nghị sự bên trong công thẩm đường diện tích không lớn, bên trong xếp đầy ghế, tất cả các quản sự của hỏa công đường Tam Tương thành đều ngồi ở đây.

Tuổi của bọn hấn hầu hết đều trên ba mươi, không ít người đầu đã hai thứ tóc, duy chỉ riêng Nhậm Thanh ngay cả hai mươi còn chưa đến.

Trong phòng yên tĩnh im ắng, Nhậm Thanh ngồi ở gần cửa ra vào, thừa cơ quan sát mỗi người.

Cũng không lâu lắm, thư lại sắc mặt khó coi đi đến.

Thư lại họ Triệu này, được phân công làm thư lại ở khu Tây nha môn, bề ngoài của hấn nhìn càng giống một cái

thương nhân hơn.

“Nói ngắn gọn, các người chắc là cũng đã biết một chút chuyện ở khu Đông rồi chứ?”

Nhậm Thanh nhìn quanh, biểu lộ của những nha dịch khác cũng trở nên khó coi, duy chỉ có hắc đầu đầy sương mù.

Triệu thư lại tiếp tục nói:

“Bên trong đã thành cấm khu, đợi sau khi lính cai ngục xử lý xong xuôi các loại việc trong đó, các người sẽ phải phụ trách việc thanh lý nhà giam, mỗi đường cử ra năm người, tìm người nhanh nhẹn một chút.”

Bọn nha dịch nhao nhao bằng lòng, mặc dù không cần bản thân mình bắt chấp nguy hiểm đi vào, nhưng thủ hạ mà chết thì cũng có thể mất đi uy tín, vậy phải chọn người nhanh nhẹn một chút.

Nhậm Thanh bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra bốn người phó Đàm khẳng định thoát không khỏi, mỗi đường cử ra năm người mà bọn hắc chỉ có bốn mà thôi.

Nhưng mà hắc sinh lòng hiếu kì, nhà giam có việc gì mà lại điều động nhiều người như vậy, còn có cấm khu là cái gì?

Chẳng lẽ lại liên quan đến Quỷ Thần...

“Đợi sau khi tiến vào nhà lao, nhớ là không được để lộ chút da thịt nào, đồng thời còn phải đem bên trong quét dọn sạch sẽ, một chút mảnh vụn cũng không được lưu lại.”

Triệu thư lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói những điểm cần phải chú ý, đám nha dịch lắng nghe cực kì nghiêm túc, thậm chí còn có người cúi đầu ghi chép.

Bầu không khí trong phòng càng ngày càng nặng nề.

Nhậm Thanh có thể thấy rõ ràng sợ hãi trong mắt đám nha dịch.

Theo đạo lý thì bọn hắn tiếp xúc qua với nhiều người chết, tổng cộng thì cũng đã xử lý hơn ngàn cái thi thể, làm sao lại có vẻ thất thố như vậy?

Chương 9 - Tới Khu Đông Dọn Xác

Chương 9. Tới Khu Đông Dọn Xác

“Cũng trở về chuẩn bị đi, để nha dịch đi làm nhiệm vụ cũng bàn giao một cái hậu sự.”

Triệu thư lại vung tay áo, sau đó quay người rời khỏi phòng nghị sự.

Không lâu sau khi hắn đi, nha dịch liền bắt đầu nghị luận lớn tiếng, còn xem chút bộc phát xung đột, có thể nhìn ra bọn hắn đang lo nghĩ.

Nhậm Thanh tìm một cái hỏa công trung niên tại nơi hẻo lánh hỏi:

“Quấy rầy, trong nhà giam đã xảy ra chuyện gì?”

Hỏa công trung niên sững sốt một chút, lập tức kịp phản ứng:

“A, trách không được vì sao không biết rõ, nguyên lai là phố Đàm...”

“Toà nhà giam tại đông khu nha môn kia, nói là phạm nhân bên trong bởi vì tự giết lẫn nhau mà tất cả đều là thi thể, mấy ngày đã đi vào hai nhóm nha dịch, người bên đông khu không đủ, chỉ có thể để chúng ta tới.”

Nhậm Thanh nhin không được tiếp tục hỏi:

“Vậy cấm khu là như thế nào?”

“Nếu như chết thảm trên đại quy mô xuất hiện, chính là cấm khu.”

Hỏa công trung niên sau khi nói xong thì lòng như lửa đốt mà ly khai, nha dịch còn lại cũng là như thế.

Nhậm Thanh cẩn thận suy nghĩ lời thư lại, những cái chú ý hần nói nhìn như hoang đường, có phải đang cảnh cáo cái gì hay không?

Hần trở lại hỏa công đường thì trước tiên đem sự tình nói lại cho đám người Lý Miên.

Anh em nhà họ Lý hai mặt nhìn nhau, Lý Miên nuốt ngụm nước bọt nói ra:

“Trước kia nghe lão nhân trong nha môn nói qua, đến cấm khu cứu tử nhất sinh...”

Tiểu Vũ bị dọa đến lui lại mấy bước, cũng may trải qua mấy ngày tôi luyện, lá gan hần cũng lớn hơn một chút, chí ít không có trực tiếp ngã trên mặt đất.

Nhậm Thanh nắm vuốt huyết thái dương nói ra:

“Dù sao nhóm chúng ta cũng trốn không thoát, còn không bằng chuẩn bị đầy đủ, tránh cho gây ra rủi ro.”

“Tốt, vậy liền nghe theo quan gia.”

Ba người Lý Miên đã sinh ra tin phục đối với Nhậm Thanh, tâm tình dần dần bình phục lại.

Bọn hần ăn uống no đủ, về sau dựa theo thư lại nói mà che khuất toàn bộ da thịt, còn mặc vào hai bộ quần áo thật dày.

Lý do an toàn, còn mang tới thanh đoản đao.

Chỉ chừa lại một đôi mắt để quan sát.

Nhậm Thanh chuẩn bị nhiều mắt heo dùng giấy dầu bao lấy, lại không yên lòng mà nuốt mấy khóa, để nhiệt khí trong

thân thể liên tục không ngừng.

Tại trong khi thấp thỏm bất an chờ đợi, mặt trời cũng đã lặn.

Nha môn vang lên gõ tiếng chiêng.

Bốn người Nhậm Thanh đi ra sân nhỏ, hẳn cuối cùng nhắc nhở một câu:

“Các người theo sát lấy ta, nếu như ta không đụng vào cái gì, các người đều không cần làm nhiều động tác dư thừa.”

“Biết rõ, nha sai.”

Đám người nhìn nhau không nói gì, đi theo gõ cái chiêng.

Trên trăm nha dịch tạo thành đội ngũ đã chờ xuất phát.

Nhậm Thanh phát hiện trang phục bản thân mình ở trong đó cũng không tính khoa trương, mọi người đều vì bảo mệnh mà hận không thể mặc một thân thiết giáp.

Tập hợp xong xuôi, về sau Triệu thư lại muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng vẫn là không có mở miệng nói chuyện, quay người hướng đông khu nha môn đi đến.

Trên đường gặp phải bộ khoái đều nhao nhao dừng lại bước chân, ánh mắt có vẻ rất là phức tạp.

Đợi thời điểm đến nhà tù, mặt trăng đã lên giữa không trung.

Nhà tù từ bên ngoài nhìn vào thì cũng không lớn, kì thực không phải vậy, tòa kiến trúc này nằm sâu lòng đất trọn vẹn ba tầng, có thể giam giữ hơn ngàn tên tù phạm.

Con đường thông hướng nhà tù đã bị quan binh vây quanh, còn có mấy tên lính cai ngục mặc giáp nhẹ mũ rộng vành đứng tại dưới cây cách đó không xa.

Nhậm Thanh dừng lại một lát nhìn thấy một vị cai ngục.

Mấy ngày trước, thời điểm hấn thanh lý vết máu đã gặp được đối phương, lúc ấy trong tay hấn hình như mang theo một tấm da người.

Vốn cho rằng cùng một ít công pháp có quan hệ, hiện tại làm sao cảm giác giống như là đang xử lý quỷ dị trong phòng giam.

Triệu thư lại cao giọng hô:

“Các vị nha sai, trước tiên đem thi thể nha dịch tầng thứ hai mang ra, sau đó lại đi xử lý cái thi thể khác.”

Nhậm Thanh âm thầm đem chi tiết nhớ lại, sau đó theo đám người chậm rãi tiến vào nhà giam.

Sau cửa sắt cực kì ẩm ướt, dù là cách hai tầng khăn trùm đầu đều có thể ngửi được mùi hôi hỗn tạp mùi máu tanh.

Một tầng nhà giam trên đầu là ngục tốt dùng làm nghỉ ngơi, ngoại trừ có thể nhìn ra vết tích lôi kéo nhiều thi thể, còn lại cũng không có dị dạng.

Nhưng một tầng dưới mặt đất thì hoàn toàn khác biệt.

Thấy trên vách tường là rất nhiều máu, còn kèm theo máu thịt vụn, giống như Địa Ngục nhân gian...

Trong nhà tù không có vật gì, nhưng từ trên lan can làm bằng gỗ có thể nhìn ra dấu móng tay thật sâu, có thể thấy được tù phạm trước khi chết rất thống khổ.

Có người cầm lấy vôi bắt đầu thanh lý, mà hỏa công thì tiến về tầng tiếp theo.

Nhậm Thanh rõ ràng cảm giác được tiểu Vũ có chút khẩn trương, hô hấp trở nên dồn dập lên.

Hấn vỗ vỗ đầu tiểu Vũ, lúc này mới an định tâm thần.

Đến dưới mặt đất tầng hai, về sau Nhậm Thanh phát hiện thi thể ở bên trong kỳ thật đã bị hỏa công trước đó tới chuyển đi gần hết.

Đám người vẫn cẩn thận kiểm tra một lần, xác nhận không có bỏ sót.

Cuối cùng tại chỗ cầu thang đi xuống tầng dưới tìm được thi thể hỏa công chết đi.

Thi thể tử trạng vặn vẹo, quần áo trên người rách nát, biểu lộ tràn ngập sợ hãi.

Nhậm Thanh phỏng đoán những hỏa công này hẳn là từ tầng ba dưới lòng đất trốn ra, cũng không biết rõ bọn hắn gặp cái gì.

Đám người phối hợp di rời thi thể, đúng lúc này, hình như có đồ vật lớn chừng bàn tay từ chỗ cầu thang chọt lóe lên.

Ở đây chỉ có Nhậm Thanh chú ý tới, tựa như là một tấm da người?

Chương 10 - Xử Lý Thi Thề

Chương 10. Xử Lý Thi Thề

Nhậm Thanh neho mắt lại, hấn biết mình không có khả năng nhìn lắm.

Dù đèn đuốc trong nhà giam lơ mờ, nhưng Vô Mục Pháp đã sơ bộ khiến cho hấn có năng lực nhìn ban đêm.

Huông hồ da người cũng lưu lại vết máu mơ hồ.

Nhậm Thanh dùng nhãn thần ra hiệu ba người Lý Miên cẩn thận, sau đó tới gần thi thề hỏa công.

Hấn cẩn thận nhớ một chút, trước đây hấn từng gặp phải lính cai ngục cầm tấm da người trên tay, cả hai khẳng định có chỗ liên quan.

Như vậy rất có thể trong nhà giam không chỉ có một tấm da người sống.

Nhậm Thanh không dám ôm tâm lý may mắn, ánh mắt hấn không ngừng chuyển động quan sát chung quanh.

Đám người trải qua bồi rối ngăn ngủi ban đầu, dần dần đã bắt đầu thuần thục xử lý thi thề.

Bọn hấn lấy kim khâu mang theo bên người, đem tai mắt mũi miệng của thi thề phong kín, nghe nói như vậy có thể trấn áp oán khí do chết thảm sinh ra.

Nhậm Thanh cảm giác bản thân mình rất không chuyên nghiệp, căn bản không hề biết nên kiêng kị những gì.

“Má ơi! ! !”

Một tên hỏa công nhện không được hoảng sợ la lên, hấn vừa định đem thi thể nâng lên, lại phát hiện chỉ cần đụng vào làn da hấn, lớp da liền sẽ tróc ra tựa như đậu hũ.

Mà dưới lớp da chỉ thấy xương trắng lộ ra, tuyệt nhiên không thấy chút huyết nhục gì.

Những lời đồn đại được truyền ra trước đó khiến lòng người bàng hoàng, hiện tại nhìn thấy thi thể có tử trạng quỷ dị như vậy khiến tất cả mọi người đều sinh ra sợ hãi.

Thậm chí có những hỏa công nhỏ tuổi không nhện được khóc rống lên, tràng diện bỗng chốc trở nên cực kì hỗn loạn.

Đúng lúc này, một hỏa công mặc giáp da hùng hùng hổ hổ đứng dậy.

“Càng sớm đem thi thể dọn sạch càng có thể rời khỏi nơi này sớm hơn, đạo lý này các người còn không hiểu sao?”

Mặc dù người này dùng khăn trùm đầu che mặt nhưng Nhậm Thanh vẫn nhận ra thanh âm của đối phương, chính là người hỏa công trung niên mà hấn hỏi thăm trong phòng nghị sự.

Không nghĩ đến người này thân làm quản sự, vậy mà tự mình tiến vào cấm khu chịu nguy hiểm.

Đám người trở nên yên tĩnh, hỏa công trung niên cao giọng nói:

“Tại hạ Bá Phong, các người ở đây hẳn ít nhiều cũng đã nghe qua tên của ta rồi.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, ngay cả người mù tin tức như hấn cũng biết đến cái tên Bá Phong, nghe nói thủ hạ hỏa công của hấn rất ít khi bỏ mình.

Đồng thời bản thân người này ưa thích tự thân xông pha làm việc, trong đám quản sự nha môn cũng là người có tiếng

nói.

Bên trong miệng Bá Phong phun ra ngậm trọc khí, sau đó tiếp tục hô:

“Muốn sống trở về, vậy liền ổn định lại tâm trạng nghe theo ta.”

“Hiện tại bắt đầu dùng dây đỏ.”

Đám người như tìm được thủ lĩnh, bắt đầu theo chỉ dẫn của Bá Phong, đem dây đỏ quấn quanh tứ chi thi thể, sau đó ổn định kéo lên.

Thủ pháp này đám người làm việc cũng tương đối quen tay, hẳn là trước khi đi đã được dạy dỗ.

Duy chỉ có bốn người Nhậm Thanh ngay cả dây đỏ thậm chí cũng không có chuẩn bị, nhìn người xung quanh làm việc một cách chuyên nghiệp khiến cho bốn người bọn hắn không khỏi sinh ra cảm giác lạc lõng.

Bá Phong đi tới, đưa cho Nhậm Thanh mấy cuộn dây đỏ.

“Không đủ người sao, có muốn của ta hay không...”

“Không cần, đa tạ.”

Không đợi hắn nói xong, Nhậm Thanh dựa vào Vô Mục Pháp gia trì sức quan sát, rất nhanh cũng đã đem tứ chi thi thể trói kỹ.

Bá Phong khề gật đầu, tiếp tục đi trợ giúp những hỏa công khác.

Bốn người Nhậm Thanh rất nhanh liền cũng đã thích ứng với kỹ xảo nhấc thi thể, những người còn lại cũng thuận lợi làm việc, trong lúc này cũng không có phát sinh sự tình gì nữa.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, bình thường sẽ là năm người một tổ, bốn người khiêng thi thể, một người còn lại sẽ trong

trạng thái quan sát chuẩn bị tiếp nhận bất cứ lúc nào.

Nhậm Thanh uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của Bá Phong, dù sao hắn cũng không muốn ở trước mặt người ngoài lộ ra dị dạng của mình.

Hắn nói với ba người tiểu Vũ:

“Đợi chút nữa nhắc thi thể, cho dù nghe được bất cứ thanh âm gì cũng không được do dự.”

“Đã hiểu, nha sai.”

“Còn có...”

Nhậm Thanh dùng nhãn thần nghiêm túc đảo qua bọn hắn:

“Khác với những tổ khác, nhóm chúng ta chỉ có bốn người, vì vậy một khi có người xảy ra vấn đề, những người còn lại đều phải chết.”

“Dem lực chú ý tập trung hết mức cho ta, đã rõ chưa?”

Ba người Tiểu Vũ trầm miệng một lời hồi đáp:

“Rõ.”

Tất cả hỏa công đã chuẩn bị xong xuôi, Bá Phong dẫn đầu đi ra ngoài, còn lại mỗi nhóm theo sau cách nhau nửa mét.

Vị trí Nhậm Thanh mặc dù gần cuối, trên lý thuyết mà nói thì tương đối nguy hiểm, nhưng lại có thể thừa cơ quan sát toàn cục.

Trong lúc đám người di chuyển chậm chạp ra ngoài, hắn chú ý tới trong nhà giam ngoại trừ da người ra, hình như tại nơi hẻo lánh giường như còn có một số côn trùng bò sát...

Nhậm Thanh chỉ nhìn thoáng qua cũng không để trong lòng, chuyên tâm bảo trì sự cân bằng của thi thể.

Tiếng bước chân nặng nề không ngừng quanh quẩn.

Nguyên bản lộ trình chỉ có mấy phút, hiện tại trong mắt của bọn hắ kéo dài không khác gì mấy năm, mỗi bước chân đều tràn ngập kinh hồn táng đảm.

Nhưng ngay khi tiến tới cửa cầu thang có năm người bước chân tăng tốc thoát ly đội ngũ, muốn dẫn đầu tiến vào cầu thang.

Bá Phong nhìn không được thầ mắ ng vài tiếng, bên trong cấm khu, mỗi một hành động làm ra đều tràn ngập phong hiểm, chỉ cần một bước đi sai sẽ không thể cứu vãn được.

Chương 11 - Quỷ Dị Trong Nhà Giam

Chương 11. Quỷ Dị Trong Nhà Giam

Năm người kia hiển nhiên là thương lượng xong, nhưng mà sau khi tăng tốc, lại không thể thống nhất được bước chân, dẫn đến thi thể lao đảo.

Chỉ là động tĩnh nhỏ xíu như thế, cả tấm da người của thi thể cũng bị vấy tróc ra, một bộ bạch cốt quảng xuống đất, sinh ra động tĩnh không nhỏ.

Như là quân bài domino, người trong đội ngũ đụng vào nhau cùng một chỗ, thậm chí kéo hỏng quần áo, bởi vậy lộ ra làn da.

Nhậm Thanh hai mắt trừng trừng, hấn rõ ràng phát giác được phụ cận có rất nhiều đạo tàn ảnh lướt qua.

Ngay sau đó, không đợi những người còn lại kịp phản ứng, năm người thoát ly đội ngũ đồng thời ngã trên mặt đất, tử trạng giống như những hỏa công ở cầu thang.

Da người đổ máu, về sau hiển nhiên không có ý định buông tha hỏa công còn lại, bọn chúng bò sát mặt đất, bí mật nhanh chóng nhúc nhích.

Nhậm Thanh thấy thế căn răng một cái, thấp giọng nhắc nhở:

“Đi chậm lại chút, đi sang bên trái ba mét.”

Tiêu Vũ ba người không có bất kỳ do dự, phối hợp Nhậm Thanh tránh thoát được một tấm da người, nếu để nó tới gần

mấy người bọn hắn liền hồng lét.

“Bên phải ba mét.”

“Bên trái năm mét.”

Nhậm Thanh tỉnh táo chỉ huy, nhìn qua giống như là con ruồi không đầu xoay quanh tại bên trong phòng giam.

Nhóm hỏa công chạy trời chết, muốn lấy ưu thế biến người chạy ra tìm đường sống.

Nhưng da người chỉ cần đụng vào người sống, ngay lập tức sẽ chui vào cơ thể của hắn, không qua mấy hơi liền hút hết huyết nhục.

Nhậm Thanh nhìn không được chảy nước mắt, chỉ cảm thấy hai mắt đau rát.

Hắn phát hiện da người không biết vô tình hay cố ý hiện ra xu thế vây kín, bịt lại lối đi duy nhất là cửa cầu thang.

“Ném đi thi thể! !”

Bốn người đồng thời buông tay, sau đó nghe được Nhậm Thanh rống to:

“Đường sống duy nhất là ở tầng ba, muốn sống liền đến.”

Nhậm Thanh quay người mang theo ba người tiểu Vũ vọt tới.

Những người còn lại thấy thế nhao nhao bắt chước, hận không thể mọc ra năm cái chân.

Nhậm Thanh cũng không phải là muốn cứu người đơn thuần, chủ yếu là nếu như chỉ có bốn người bọn họ phá vây, như vậy mục tiêu cũng quá mức tại rõ ràng.

Khi Nhậm Thanh tiến vào cửa cầu thang, hắn chú ý tới da người giống như có chỗ kiêng kỵ, không có dự định cùng lên.

“Nơi này an toàn, nghỉ ngơi trước hạ.”

Nhậm Thanh liên tục nuốt mấy khóa mắt heo, mới đem suy yếu đè xuống.

Cầu thang lục tục ngo ngoe tràn vào hai ba mươi người, bọn hấn nhất thời còn không có lấy lại tinh thần, ngồi dưới đất không biết làm sao.

Nhậm Thanh đếm, trăm người hiện tại chỉ còn không đến bốn mươi người, có thể thấy được khốc liệt đến mức nào.

Bá Phong phản ứng kịp thời vậy mà không chết, hấn hai mắt vô thần nửa nằm trên mặt đất.

Bên ngoài lao ngục, trên mặt Triệu thư lại viết đầy lo lắng, hấn chuyển bước muốn đi trong nhà giam, nhưng đi đến trước cửa sắt lại quay trở về.

Dựa theo thời gian, hỏa công cũng phải đem nhóm thi thể đầu tiên trở về rồi.

Thế nhưng không có quá tốt biện pháp, hấn đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, bên trong cửa sắt tranh nhau chen lấn chạy ra mười mấy cái nha dịch.

Triệu thư lại nhẹ nhàng thở ra, hấn vừa định mở miệng răn dạy, lại chú ý tới những nha dịch này đều là tạo lệ, ngay cả một cái hỏa công cũng không có.

(tạo lệ là mấy người dọn dẹp hiện trường xung quanh, còn hỏa công là người dọn dẹp thi thể)

Hấn tiến lên bắt lấy một người trong đó hỏi:

“Bên trong rốt cuộc xảy ra sự tình gì?”

Hai chân người kia như nhũn ra té quỵ dưới đất, thanh âm khàn khàn nói ra:

“Dưới mặt đất... Truyền đến... Kêu thảm, Tiền Hán đi xem, những cái hỏa công kia chết hết! ! !”

“Tiền Hán đâu? ! !”

Nhóm người đem thân ảnh nhỏ gầy đẩy ra:

“Tại nơi này, ở đây...”

Triệu thư lại nhắc lên hấn hỏi:

“Mau nói.”

Tiền Hán tự lẩm bầm nói ra:

“Da người sống, bọn chúng đang ăn người, hỏa công muốn ra thì không một ai may mắn thoát khỏi.”

“Ta biết rõ.”

Triệu thư lại quay người hướng về phía lính cai ngục đi đến, hấn kìm nén một bụng tức giận, không phải nói quỷ dị trong nhà giam đã được dọn dẹp sạch sẽ sao, làm sao lại xuất hiện tử thương số lượng lớn như vậy.

Nhưng khi hấn đi đến trước mặt ba tên cai ngục, nhìn xem ánh mắt lạnh lùng của tên đội mũ rộng vành, lại đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Thanh âm lính cai ngục đứng ở chính giữa hơi có vẻ già nua nói ra:

“Còn chưa tới thời cơ xuất thủ, về phần nha dịch bị chết, sau khi kết thúc việc này sẽ đưa người nhà trợ cấp gấp đôi.”

“Được.”

Triệu thư lại xanh mặt ly khai.

Lão lính cai ngục đợi cho Triệu thư lại đi xa, hấn ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía lính cai ngục bên cạnh, ngũ khí tràn đầy sát ý.

“Lý Diệu Dương, trong nhà giam đến cùng còn cất giấu bao nhiêu quỷ dị?”

Lý Diệu Dương phát ra cười khẽ, sau đó buông tay nói ra:

“Tổng lão, ta làm sao rõ ràng...”

Còn chưa có nói xong, Tổng Tông Vô đột nhiên ra quyền đem hấn đánh nằm trên mặt đất, toàn thân tán phát khí thể giống như ngừng thành thực chất.

Lý Diệu Dương không có tức giận chút nào, ngược lại tiếp tục nói ra:

“Tổng lão, cấm khu nhà giam là từ Sách da người mà hình thành, quỷ dị bên trong thể nhưng là có năng lực nhập vào cơ thể.”

“Nếu như nhóm chúng ta không xử lý được việc này, cấm khu sẽ tiếp tục mở rộng, Tam Tương thành không biết phải chết bao nhiêu người.”

Lính cai ngục cầm trong tay trường kiếm mở miệng nói ra, nghe thanh âm lại là nữ tử.

Chương 12 - Sách Da Người

Chương 12. Sách Da Người

Tổng Tông Vô cũng không tiếp tục xuất thủ, hấn bình phục xuống tâm tình hỏi:

“Hiện tại tình huống trong nhà giam thế nào?”

“Đợi một chút.”

Lý Diệu Dương ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngay sau đó một tiếng sột soạt từ trong lòng đất truyền đến, chỉ thấy từ trong lòng đất chui ra một con rết.

Con rết khoảng chừng bàn tay, màu tím sậm, nhìn qua đã biết là loài cực độc.

Chỉ thấy Lý Diệu Dương bình tĩnh đem con rết đưa tới miệng, sau đó lập tức nuốt vào bụng không chút do dự.

“Có thể xác định trong đó còn ba tấm da người.”

Toàn thân Tổng Tông Vô phát ra tiếng kêu răng rắc như tiếng xương cốt va chạm, hấn tựa như một con sói đói, nhe răng trợn mắt nói:

“Thời điểm nào thì nên xuất thủ?”

“Người đừng nóng vội, những tấm da người này khả năng trốn trong những khe dưới mặt đất, chừng nào chưa tìm được nguồn gốc của nó, vĩnh viễn không thể phá được cấm khu.”

Lý Diệu Dương dứt lời liền nhìn về phía nữ tử:

“Bạch cô nương, người tuyệt đối không nên rút kiếm, tránh thương tới vô tội.”

“Chẳng lẽ kiếm thuật của ta mạnh như vậy sao.”

...

Trong nhà giam tràn ngập không khí tuyệt vọng.

Đám người mặt tái nhợt, mặc dù mọi người đều cảm thấy không phải trách nhiệm của Bá Phong nhưng cũng không ai còn tâm trạng đi an ủi hẳn.

Nói không chừng bọn hắc lập tức sẽ mất mạng, cuối cùng cũng trở thành một cái xác khô.

Nhậm Thanh không muốn ngồi yên chờ chết, hắc nhắm chặt mắt, nhớ lại những chi tiết hắc quan sát được.

Thi cốt, da người, cỏ khô, còn có những con rết bò trên vách tường...

Con rết? ! !

Trong nhà giam ngay cả một con chuột cũng không có, trong cấm khu này rõ ràng không thể tồn tại bất cứ một vật sống gì, vậy những con rết kia ở đâu ra?!

Nhậm Thanh nhớ tới lính cai ngục hắc nhìn thấy bên ngoài, lập tức nảy ra suy đoán chẳng lẽ nó là do một loại thuật pháp nào đó biến thành?

“Da người... Da người... Da người...”

Nhậm Thanh nhin không được thì thầm vài tiếng, đột nhiên tâm niệm vừa động, hắc ý thức được da những người kia hắc là có thể chấp vá ra một mảnh nghiêm chỉnh.

“Có một khối đã ẩn nấp, cho nên lính cai ngục không xuất thủ?”

Xem ra da người cũng không phải không có kiêng kị cái gì, bọn chúng chỉ là đem người sống sót dồn đến tử lộ, sau đó dần dần từng bước xâm chiếm.

Mơ hồ đoán được đáp án, hắn quả quyết gọi ra bảng thông tin của mình, vừa định tiêu hao thọ nguyên lựa chọn chi nhánh Vô Mục Pháp, bên cạnh lại truyền đến tiếng kinh hô.

Tiểu Vũ áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, hắn nắm lấy cánh tay Nhậm Thanh nói:

“Thanh ca, ta mới vừa rồi nhìn thấy da người, bọn chúng đi không xa.”

“Đừng để lộ ra bối rối.”

Nhậm Thanh híp mắt, sợ là không có thời gian tấn thẳng Trọng Đồng Giả nữa rồi, da người đã đề mắt tới chính mình...

Sau khi tấn thẳng nhất định lâm vào hắc ám, có thể dù là một lát sơ hở, đều sẽ bị bắt lấy cơ hội.

“Nhớ lấy, đừng ly khai cầu thang.”

Nhậm Thanh từ bên hông rút ra một thanh đoản đao, hàn quang lóe lên, hắn cẩn thận quan sát mỗi một góc, đề phòng đột nhiên bị đánh lén.

Những người còn lại căn bản không ý thức được cái gì, phần lớn đều rơi vào trạng thái hốt hoảng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Nhậm Thanh vì duy trì thể lực đã ăn vào mắt heo, thấy da người vẫn kiên nhẫn như cũ.

Nhất định phải biến bị động thành chủ động.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, lộ ra tư thái kiệt lực, sau đó vênh tai lắng nghe.

Một khuôn mặt người chậm rãi từ bên trong khe hở trên tường nhúc nhích, nó giống như là ngửi thấy mùi máu tươi, nhịn không được nhô ra một phần thân thể.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh mở to mắt, khóa chặt mặt người, đồng thời hai chân phát lực.

Hắn dùng dao đâm về mặt người, trực tiếp chém lên trên vách tường.

Mặt người bắt đầu vận vẹo, nó có vẻ cực kì oán độc, lưỡi dao cắt lên trên người của nó tạo thành một vết rách, máu tươi từ bên trong chảy ra.

Tê tê tê...

Mặt người trong nháy mắt hướng đám người nhào tới, Nhậm Thanh có thể bắt được tốc độ, nhưng thân thể lại có chút không theo kịp.

Một tên hỏa công không kịp phản ứng liền mất đi mạng sống, mà mặt nạ người sau khi hấp thu xong một sinh mạng cũng khôi phục thương thế.

Nó lần nữa để mắt tới Nhậm Thanh, đồng thời những tấm da người còn lại cũng bò vào trong cầu thang.

Đám hỏa công hoảng hốt giẫm đạp lên nhau mà chạy.

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy cánh tay mát lạnh, mặt người đã dung nhập vào trong đó, nhưng mà nó không có hấp thu huyết nhục, ngược lại hướng phần đầu nhanh chóng chui vào.

“Mẹ kiếp.”

Nhậm Thanh dùng dao găm tự đâm mình mấy dao cũng không thể ngăn cản được nó, ngược lại cảm giác được mặt người đã bò tới vị trí cổ của hắn.

Ngay tại thời điểm nguy kịch, hệ thống chủ động xuất hiện ở trước mắt.

【 sách da người 】

【 Do hoạn quan Hoàng Linh sáng tạo, phương pháp tu luyện này cần đem làn da hoàn chỉnh lột bỏ, phục dụng thuốc

dẫn đặc biệt để một lần nữa mọc ra, lặp đi lặp lại bảy lần là có thể tu thành. 】

【 có thể tiêu hao một năm thọ nguyên, miễn trừ đại giới để nắm giữ. 】

Nhậm Thanh căn bản cũng không có thời gian cân nhắc cần bao nhiêu thọ nguyên, hắn trực tiếp lựa chọn xác nhận, lập tức toàn thân sinh ra cảm giác đau tê dại, theo thời gian càng ngày càng nghiêm trọng.

Mặt người phát hiện Nhậm Thanh có khí tức giống nó, chân chờ một lát.

Ngay trong chớp mắt này, lão giả tóc trắng đánh vỡ vách tường vọt vào, hắn trực tiếp giật xuống mặt người trên cổ Nhậm Thanh.

Cũng may mặt người chưa dung nhập vào huyết nhục, nếu không ít nhất cũng sẽ bị trọng thương.

“Tiểu quỷ, ngươi sợ là chưa từng nghe qua tên tuổi Diêm La bốn tay Tổng Tông Vô ta phải không.”

Hình tượng Tổng Tông Vô giống như yêu ma, trên mặt sinh ra sáu mắt, dưới nách dài thêm hai tay, toàn thân đều là cơ bắp rắn chắc.

Chương 13 - Để Lại Một Câu Nói

Chương 13. Để Lại Một Câu Nói

Tổng Tông Vô dùng sức vỗ cánh tay.

Ầm! ! !

Chỉ nghe được một tiếng vang truyền đến, sóng khí hình thành khiến cho hỏa công chung quanh người ngã ngựa đổ, nhao nhao té xỉu.

Duy chỉ có Nhậm Thanh miễn cưỡng duy trì một chút ý thức, bởi vậy còn phải tiếp tục chịu đựng tra tấn thống khổ.

Nắm giữ sách da người phải cần thời gian dài hơn so với tưởng tượng, hắn căn bản không có dư lực đi chú ý chuyện gì xảy ra.

Tổng Tông Vô mở ra bàn tay, mặt người cũng không có tổn thương quá lớn, thậm chí còn phát ra tiếng cười quái dị chói tai.

Lại là mấy chưởng đánh ra.

Nụ cười tùy tiện trên mặt Tổng Tông Vô hơi có thu liễm, hắn phát hiện mặt nạ người giống như giò trong xương, đang liều mạng chui vào trong cơ thể hắn.

“Thật sự cho rằng có thể làm gì được ta?”

Hắn đem mặt người xé rách xuống dưới, trực tiếp ném tới trên vách tường.

Vách tường trong nháy mắt sụp đổ ra cái hố sâu, đáng tiếc đối với mặt nạ người thì hiệu quả cũng không rõ ràng, nó nhúc nhích tại bên trong khe gạch tường, dự định hấp thu hỏa công để khôi phục thương thế.

Đúng lúc này, hàng trăm hàng ngàn con rết từ lối đi nhỏ trào ra ngoài đến, đem đám người Nhậm Thanh vây vào giữa.

“Gừ !”

Tổng Tông Vô bất lấy cơ hội, hai chân phát lực kéo khoảng cách gần, một đám đập nát mặt người.

Mặc dù mặt người một lần nữa tụ hợp bắt đầu, nhưng mà thể tích đã nhỏ đi không ít, nguyên bản biểu lộ oán độc cũng trở nên cực kì sợ hãi.

“Tổng lão, những mảnh da người đều đã lấy được, chỉ còn lại cái mặt nạ người này.”

Lý Diệu Dương chậm rãi đi vào cầu thang.

Hắn đã gỡ xuống mũ rộng vành, hình dạng cùng người thường không có khác nhau, nhưng mà bên trong miệng lại có đủ loại côn trùng.

Mặt người bị con rết dồn đến nơi hẻo lánh, Lý Diệu Dương chuẩn bị thừa thắng truy kích.

Bạch cô nương đi vào chậm nửa nhịp thấy tràng cảnh này, bản năng đem trường kiếm từ bên hông rút ra, không chút do dự ném một cái.

Trường kiếm xẹt qua tạo một đường vòng cung duyên dáng, đem mặt nạ người chọc vào trên vách tường không cách nào động đậy, nhưng đầu Lý Diệu Dương cũng bởi vậy bị gọt sạch nửa cái.

Lý Diệu Dương vô ý thức sờ lên, phát hiện tay đầy máu cùng não.

Hắn hơi có vẻ bất đắc dĩ nói ra:

“Bạch cô nương, ta đã nói đừng rút kiếm...”

Bạch cô nương nhàn nhạt hồi đáp:

“Biết rồi, thì ra kiếm thuật của ta mạnh như vậy.”

Lý Diệu Dương muốn nói lại thôi, cuối cùng biến thành thở dài bất đắc dĩ, lập tức mấy trăm con giòi bọ bao trùm vết thương, khiến cho cái đầu chậm rãi khôi phục.

Hắn quay đầu nói với Tống Tông Vô:

“Tống lão, người xem, cấm khu nơi đây mặc dù tính nguy hiểm không cao, nhưng vẫn là rất khó giải quyết.”

Tống Tông Vô một tiếng hừ lạnh, trong lòng của hắn cũng không thể không thừa nhận, nếu như tùy tiện xông vào cấm khu, xác thực có nguy hiểm bị phụ thể.

Tống Tông Vô đem mặt người nắm lên xé thành hai nửa, sau đó giao cho Lý Diệu Dương:

” Sách da người hình thành quỷ dị, nếu như không phải để ý kỹ, căn bản là không thể nhận ra cảm giác.”

” Ân, chú ý cẩn thận không thừa.”

Tay phải Lý Diệu Dương vừa nhấc, con rết lít nha lít nhít lại lần nữa về tới trong cơ thể.

“Ta sẽ dùng trùng ăn não để xóa đi một bộ phận ký ức của những hỏa công này, miễn cho bọn hắn bởi vậy mà điên mất, còn có...”

Nói đến đây, ngữ khí Lý Diệu Dương trở nên hưng phấn lên:

“Mấy cái thi thể bị ăn rỗng kia quả thực thú vị.”

Tống Tông Vô phát tay áo nói ra:

“Tùy người xử lý đi.”

Lý Diệu Dương biến trở về bộ dáng bình thường, hắn bắt đầu thu dọn thi thể trong nhà giam, tất cả ném vào cái hồ con rết đào ra.

Lúc này, Nhậm Thanh đã không có trở ngại, hắn đầu tiên là tra xét tin tức của mình.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Bốn năm chín mươi ba ngày 】

【 thuật: Vô Mục Pháp, sách da người 】

Trực tiếp nắm giữ sách da người đã làm hắn thiếu một năm thọ nguyên, thực tế đau lòng.

Nhậm Thanh cũng có chút không hiểu rõ, rõ ràng Vô Mục Pháp chỉ cần hao ba mươi ngày, chẳng lẽ lại có liên quan cùng miễn trừ đại giới?

Tạm thời mặc kệ thọ nguyên.

Trong óc của hắn hiện ra một cái chồi non, sau khi ý thức nhẹ nhàng đụng vào, chi nhánh sách da người xuất hiện ở trước mắt.

【 lột da giả: Lột da để chết 】

【 luyện bì giả: Lấy mình luyện bì 】

【 chăn nuôi giả: Lấy cả người lẫn vật 】

Nhậm Thanh xem xét đơn giản, sau đó liền hủy bỏ bảng thông tin.

Nhưng mà hắn cũng không dám mở to mắt, đành phải giả vờ hôn mê đi, miễn cho lính cai ngục chú ý.

Tổng Tông Vô ngáp một cái, có vẻ hơi không kiên nhẫn nói ra:

“Thả ra trùng ăn não đi, cũng nên ly khai.”

Lý Diệu Dương gật đầu, bên trong tai trái chui ra bộ cánh cứng màu đen lớn bằng móng tay, bay vào bên trong miệng tất cả hỏa công ở đây.

Nhậm Thanh cũng không ngoại lệ, hấn dùng hàm răng gắt gao ngăn cản bộ cánh cứng màu đen, không cho nó vào tổn thương não mình.

Một lát sau, trùng ăn não một lần nữa bò lại lỗ tai Lý Diệu Dương.

Ba người Tổng Tông Vô quay người ly khai.

Nhậm Thanh nhin không được nhẹ nhàng thở ra, nếu như đối phương chủ đích muốn đả thương, vậy hấn khẳng định ngăn cản không kịp.

Đột nhiên, bước chân Tổng Tông Vô dừng lại, sáu mắt của hấn liếc nhìn chung quanh, khi nhìn đến Nhậm Thanh, trên mặt đột nhiên sinh ra một chút dị sắc.

Hấn dùng mũi chân thọc về phía dưới Nhậm Thanh, sau đó tự lằm bằm.

“Nghe nói thư tịch trên thế gian, cứ cách mười năm sẽ có một bản hóa thành sách da người, chỗ nhiều thư tịch nhất trong nha môn chúng ta hấn là diễn võ trường phải không?”

Chương 14 - Đến Diễn Võ Trường

Chương 14. Đến Diễn Võ Trường

Tổng Tông Vô rời khỏi nhà giam, đem mớ hỗn độn còn lại giao cho Triệu thư lại giải quyết.

Nha môn triệu tập tất cả nha dịch tới gấp, những hỏa công bị hôn mê được khiêng ra khỏi nhà giam, đồng thời tìm y sư chuyên môn cứu chữa.

Nhậm Thanh vẫn duy trì tình trạng giả chết, thật sự là bị Tổng Tông Vô hù dọa một phen.

Thời điểm đối phương dụng phải hấn, tin tức cũng nảy ra.

【 Tổng Tông Vô 】

【 tuổi tác: Tám mươi sáu 】

【 thọ nguyên: Hai trăm năm mươi ba năm 】

【 thuật: Tu La Pháp (Diêm La bốn tay)? ? ? 】

【 ? ? ? 】

Về sau liên tiếp dấu chấm hỏi, xem ra đối mặt với Tổng Tông Vô thực lực siêu việt, tồn tại những ẩn số mà hệ thống chưa thể đưa ra.

Về phần vì sao hệ thống lại hiện ra được thuật “Tu La Pháp”, khả năng cũng là do Tổng Tông Vô đã thi triển thuật Tu La Pháp, còn lại thủ đoạn ẩn tàng của hắn, Nhậm Thanh khó mà biết được.

【 Tu La Pháp do Vô Danh Khô Hành Tăng sáng chế, yêu cầu tu hành cần trời sinh hai tay không trọn vẹn, cũng cần phải giữ trọn Phật môn ngũ đại giới luật, lúc tu thành sẽ mọc ra hai tay. 】

【 Diêm La bốn tay từ Phán Quan ba cánh tay tấn thăng 】

Từ mô tả của thuật Tu La Pháp xem ra, Tống Tông Vô phẩm hạnh không tệ, như vậy hành động trước lúc đi của hấn chẳng lẽ có thâm ý gì?

Nhậm Thanh âm thầm suy đoán, nhưng hấn cũng không vội nghiệm chứng, sau khi được y sư kiểm tra xong thân thể hấn liền trở về hỏa công đường.

Những hỏa công sống sót tổng cộng có ba mươi lăm người, chủ yếu cũng là do lính cai ngục xuất thủ kịp thời, đồng thời cũng là do Nhậm Thanh trì hoãn một chút thời gian.

Ngoài những người bỏ mạng ngoài hành lang thì phần lớn do đâm đạp lên nhau mà chết.

Về phần ba người tiểu Vũ, bọn hấn thành thật ngồi im cạnh vách tường không chạy loạn nên giữ được một mạng.

Hỏa công phổ Đàm tất cả đều sống sót đúng là một điển hình về chênh lệch giữa vận khí, năm người đi trước thậm chí toàn thân cũng không thể.

Nhưng mà những nha dịch tại nha môn đã chết, thân quyền trong nhà đều được trợ cấp phong phú.

Người sống sót bởi vì trùng ăn não, quên đi sự tình trong nhà giam, tinh Thần có vẻ uể oải suy sụp, cần thời gian nhất định để chậm rãi khôi phục.

Nhậm Thanh tự nhiên cũng không muốn biểu hiện khác biệt, đành hoàng trong phòng chờ đợi mấy ngày.

Nhậm Thanh ngây ngốc trong phòng trọn vẹn bảy ngày mới đi ra ngoài.

Ngẫu nhiên có mấy cỗ thi thể chết thảm cũng giao cho anh em nhà họ Lý cùng tiểu Vũ, ba người bọn hắn đã thành thạo giải quyết.

Nhậm Thanh chủ yếu tìm tòi pháp môn tu luyện sách da người, bên cạnh đó cũng trải nghiệm hiệu quả ăn mất của những loại động vật khác.

Khác với Vô Mục Pháp thông qua quan tưởng, sách da người cần ngoại vật kích thích, mà biện pháp đơn giản nhất chính là tự đánh vào thân thể.

Nếu như có thể điều chế ra được thuốc để ngâm tắm, hẳn là cũng mang lại hiệu quả.

Đương nhiên sách da người khẳng định có phương pháp tu hành càng quý dị hơn, Nhậm Thanh đương nhiên không thể thông qua phương thức lột da để thử nghiệm.

Về phần ăn mất hẳn đã thử nghiệm, mất càng to hiệu quả càng tốt. Mất heo vẫn mang lại hiệu quả cao nhất trong tầm giá.

Tuy nhiên hắn vẫn đang âm thầm lo lắng việc tấn thăng Trọng Đồng Giả.

Dù hắn đã chuẩn bị tốt tinh thần sẽ tiêu hao một năm thọ nguyên nhưng đối với sức mạnh quý dị như vậy ít nhiều hắn vẫn có chút kiêng kỵ.

Nhậm Thanh nghĩ đến những lời Tổng Tông Vô nói lúc ở trong nhà giam, quyết định đi nghiệm chứng suy đoán.

Trước khi đi, hắn cũng chuẩn bị một chút, ví như đem đoản đao giấu bên hông, mang theo mấy khóa mắt heo, sau đó đi diễn võ trường.

Nhậm Thanh vốn định mang theo tiểu Vũ, nhưng nha môn có rất nhiều nơi mà Bạch Dịch không được phép ra vào, trong đó có diễn võ trường.

Nhậm Thanh từ xa đã có thể cảm nhận được không ít bộ khoái đang múa đao thương, nha dịch đứng xem cũng nhao nhao vỗ tay tán dương.

Sự xuất hiện của hấn khiến một ít bộ khoái nhin không được liếc nhìn, dù sao nơi này cũng có rất ít hỏa công lui tới.

Nhưng mà rất nhanh cũng không còn ai quan tâm hấn.

Lực chú ý bọn bộ khoái đều đặt trên hai người đang tỷ võ.

Hai người trên đài tuy chỉ dùng đao cùn lưỡi và kiếm gỗ tranh đấu nhưng giao chiến tinh diệu không gì sánh được, thi triển đều là kiếm thuật cả công lẫn thủ.

Nhậm Thanh nhìn một chút đã cảm thấy không thú vị.

Hấn đi tới võ tầng bên cạnh diễn võ trường, bên trong có không ít võ công rèn luyện thân thể tuy nhiên chỉ có nha dịch mới được học tập.

Nhậm Thanh mở cửa lớn, một mùi sách vở ẩm ướt ập vào mặt.

Hấn nhin không được ho khan vài tiếng, người trong phòng đều đưa tới ánh mắt bất mãn.

Chương 15 - Tình Hình Tu Tiên Quỷ Dị

Chương 15. Tình Hình Tu Tiên Quỷ Dị

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, đối với cái gọi là bí tịch võ công có chút thất vọng, Hắn cảm thấy nơi này cũng những cửa hàng sách thông thường không khác nhau chút nào.

Ba hàng giá sách thư tịch lẻ tẻ, lại còn cực kỳ cũ kỹ, thậm chí không đầy đủ nguyên bản.

Nhậm Thanh tùy ý cầm lấy một bản, tiêu đề là « Thanh Phong đạo pháp ».

Lật ra vài tờ, không có gì mới lạ, tuy rằng chiêu thức kỹ xảo miêu tả rất rõ ràng, những căn bản không phải loại võ công kiêm tu nội ngoại mà hắn tưởng tượng.

Nhậm Thanh không ôm hi vọng mở hệ thống xem thông tin, kết quả lại có thứ ngoài ý muốn.

【 Thanh Phong kiếm pháp (tàn) 】

【 Do Thanh Phong đạo trưởng sáng tạo, tổng ba mươi sáu thức, lấy nhanh, ổn để làm cơ sở, kiêm tu nội công, về sau xuất kiếm càng thêm linh động. 】

【 Thanh Phong kiếm pháp thiếu chương nội công, không cách nào tiêu hao thọ nguyên để nắm giữ 】

Cơ bắp toàn thân Nhậm Thanh căng lên. Hắn lần lượt thử hết những quyển bí tịch ở đây, kết quả đều như nhau.

Võ công bí tịch ở đây, đều ghi chú (tàn . Chẳng lẽ nha môn tận lực đem tất cả thư tịch phá hủy một phần , khiến cho mọi người tu luyện quý dị?!

Nhậm Thanh híp mắt suy nghĩ, rốt cuộc chuyện này có ẩn khúc gì.

Võ công cùng thuật pháp, chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, dựa theo logic bình thường, võ công không phải là cường thân kiện thể, quý dị là để tu tiên hay sao?

Muốn nói tu quý dị công pháp có thể đắc đạo thành tiên cũng không thỏa đáng a.

Cho dù là Tổng Tông Vô cũng chỉ hơn ba trăm năm thọ nguyên là hạn mức cao nhất, so với nỗ lực và nguy hiểm trải qua, thọ nguyên tăng trưởng quá ít.

Mà lại mấy ai có thể sống hết thọ nguyên.

Nhậm Thanh nhức đầu nhéo nhéo huyết thái dương, hần chính luôn cảm giác như trong lúc vô tình đã tiếp xúc đến chân tướng phương thế giới quý dị này.

Đáng tiếc vẫn không có đầu mối như cũ.

Nhậm Thanh an định tâm thần, Tổng Tông Vô muốn cho hần thấy hần không phải là những thứ này, dù sao sự tình về bản thông tin hệ thống tuyệt không có người thứ hai biết rõ.

Nhậm Thanh dựa theo trình tự sắp xếp giá sách, kiên nhẫn đọc qua từng quyển từng quyển bí tịch, nắm được thông tin căn bản liền để lại trên giá sách.

Hành động của hần có vẻ quái dị, khiến cho bộ khoái còn lại trong phòng càng thêm bất mãn.

Nhưng không chờ có bộ khoái tiến lên cảnh cáo, Nhậm Thanh đã cầm bản thư tịch dày cộp đến một nơi an tĩnh xem.

Thư tịch này có tên là « Thảo Đường Du Ký », nội dung là về truyền thuyết Quỷ Thần, tuy nhiên cố sự có vẻ hơi buồn tẻ.

Nhậm Thanh tìm một vòng, cũng chỉ có cái này không phải là công pháp bí tịch.

Hắn cẩn thận đọc sách, trong lúc lơ đãng đã qua mấy canh giờ.

Đợi đến khi ánh mặt trời chiều từ cửa sổ vào, Nhậm Thanh mới ngẩng đầu lên, trên mặt có thêm tia ngoài ý muốn.

Nội dung « Thảo Đường Du Ký » sau khoảng chừng trăm trang đầu thì đột nhiên sinh ra biến hóa, bắt đầu dùng truyền thuyết thần thoại để ẩn dụ hình ảnh quỷ dị cùng tu sĩ.

Nhậm Thanh nhờ đó cũng biết được cảnh giới tu hành, từ quân nhân, bán thi, quỷ sứ, âm sai, Dương Thần, thiên quỷ tạo thành.

Mà giống như hắn, sau khi nắm giữ thuật pháp thân thể dần dần sinh ra dị hoá nhưng vẫn còn chưa Thuế Phàm, chính là ở cảnh giới “Quân nhân”.

Đợi hoàn tất lần dị hoá thứ nhất, sẽ tăng cấp lên “Bán thi” .

Đồng thời nếu tu công pháp khác nhau thì phương hướng dị hoá cũng khác nhau một trời một vực.

Ví dụ như Vô Mục Pháp cũng chia làm ba loại “Bách Nhân Giả”, “Độc Giác Giả” cùng “Trọng Đồng giả”, nói gì đến những thuật pháp khác.

« Thảo Đường Du Ký » cũng giải thích vấn đề Nhậm Thanh nghi ngờ thật lâu.

“Muốn tu luyện thuật pháp quỷ dị, bình thường đều phải trả giá cực lớn, ngưỡng cửa cao như vậy, chẳng lẽ không có lỗi tắt có thể đi sao?”

Trên thực tế là có đường tắt, mà đường tắt này nằm ở Quân Nhân cảnh.

Tu sĩ sau khi chết đều sẽ sinh ra quỷ vật, phạm nhân có thể thông qua quỷ vật này nắm giữ thuật pháp.

Nhưng chỉ giới hạn quỷ vật của tu sĩ Quân Nhân cảnh sau khi chết, Bán Thi cảnh trở lên sẽ có độ nguy hiểm cao hơn.

Ví dụ như tu sĩ luyện Vô Mục Pháp ở Quân Nhân cảnh, sau khi chết hai mắt hóa thành quỷ vật, di căn ăn nó liền có thể giảm bớt bốn mươi chín ngày.

Nhưng loại tu sĩ kiểu này muốn tấn thăng thuật pháp bắt buộc phải dựa vào thu thập quỷ vật của cảnh giới kế tiếp.

Mà đối với người tự tu thuật pháp thì không có hạn chế này.

Điều khiến cho Nhậm Thanh kinh ngạc chính là, cấm khu với quỷ vật cùng một nhịp thở.

Tu sĩ Bán Thi cảnh trở lên bỏ mạng sinh ra quỷ vật, mà quỷ vật này sẽ sinh ra linh trí, hoạt động tại trong phạm vi nhất định, từ đó hình thành cấm khu.

Nhậm Thanh theo bản năng sờ lên con mắt, có cảm giác không rét mà run.

Cho nên nói cấm khu ở nhà giam kia, kỳ thực là do tu sĩ tu luyện “Sách da người” chết bên trong tạo thành.

....

Độ quỷ dị của cấm khu liên quan đến cảnh giới cũng các loại thuật pháp của tu sĩ. Tu sĩ cảnh giới càng cao, đồng thời nắm giữ càng nhiều loại thuật pháp, sau khi chết hình thành cấm khu sẽ càng kinh khủng...

Thật khó mà tưởng tượng.

Nhậm Thanh rót cục minh bạch, tại sao Tống Tông Vô lại dùng loại phương thức này dẫn dắt bản thân hắn.

Hắn trong nhà giam để lộ ra hơi thở đồng điệu với Sách Da Người, khiến Tống Tông Vô hiểu lầm rằng Nhậm Thanh trong lúc vô thức đã ăn phải mảnh da người, từ đó bước vào Quân Nhân cảnh.

Nhậm Thanh dựa vào quỹ vật của một tu sĩ quân nhân cảnh thọ nguyên gần hết để tiến vào cảnh giới tu tiên sẽ không có chút tiềm lực nào đáng nói.

Tống Tông Vô làm như thế đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, phòng ngừa Nhậm Thanh không biết rõ tình hình mà bại lộ tu vi Quân Nhân cảnh sẽ bị một số người nhớ thương.

Mà đối với Nhậm Thanh mà nói, mình giả ngu như vậy càng tốt, như này khi đột phá Bán Thi cảnh sẽ không bị chú ý tới.

Chương 16 - Bá Thanh Tới

Chương 16. Bá Thanh Tới

Nhậm Thanh thở ra một hơi thật dài, đem « Thảo Đường Du Ký » khép lại, dựa vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn đột nhiên ý thức được, trước đó bởi vì sách da người mà tiêu hao một năm thọ nguyên, kỳ thật cũng không tính là cái giá quá đắt.

Phải biết vật quý dị trong nhà giam có thể hình thành cấm khu, nói rõ khi còn sống tuyệt không phải quân nhân cảnh, sớm đã sinh ra linh trí.

Dù là quỷ vật do sách da người sinh ra, nhưng mà khi cảnh giới tăng lên, trên bản chất đã khác biệt.

Thế giới này chắc cũng chỉ có hắn có thể nắm giữ quỷ vật từ cấp quân nhân cảnh trở lên mà không phải trả giá gì.

Cũng may Tổng Tông Vô không biết được bí mật này.

Đáng tiếc là quỷ vật cảnh giới càng cao, Nhậm Thanh càng phải tiêu hao nhiều thọ nguyên mới có thể nắm giữ được nó.

Nhậm Thanh chuẩn bị rời khỏi nơi này, đột nhiên hắn nghe được tiếng ho khan.

“Khụ khụ khụ...”

Lão bộ khoái từ giữa phòng đi ra, hắn nhìn qua khoảng bảy tám chục tuổi, đi lại đã phải dùng gậy để chống.

“Võ các sắp đóng cửa ngày mai người có thể quay lại.”

“Đa tạ lão trượng nhắc nhở.”

Nhậm Thanh gật đầu, đem « Thảo Đường Du Ký » trả lại giá sách.

Hắn không có ý định đến nữa, dù sao bí tịch võ công còn lại cũng vô dụng đối với hắn.

Chỉ cần tấn thanh bán thi cảnh thành công, hai mắt dị hoá thành trọng đồng, dù là kỹ xảo tinh diệu nữa cũng có thể tùy tiện nhìn thấu.

Lão bộ khoái đột ngột mở miệng nói:

“Ta muốn hỏi một chút, hắn còn tốt chứ?”

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ nghi ngờ nói:

“Lão trượng chỉ là Tổng Tông Vô?”

“Khụ khụ khụ, đúng vậy a.”

Nhậm Thanh không rõ hình dung tốt của vị lão trượng này là như thế nào, đành qua loa đáp:

“Rất tốt, Ừm... Thân thể rất cường tráng.”

Lão bộ khoái cười nói :

“Thì ra là thế, vậy ta an tâm.”

Đợi đến khi Nhậm Thanh rời khỏi, biểu cảm hòa ái của lão bộ khoái lập tức trở nên cực kì vẩn vọ, hắn hư nhược đem cửa lớn đóng lại.

Tiếng ho khan càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh nhìn võ các một cái thật sâu, lão bộ khoái kia khẳng định cùng Tổng Tông Vô có quan hệ, hình dáng cả hai hình như cũng có chút tương tự.

Chẳng lẽ lại là huynh đệ?

Nhậm Thanh không có ý định truy đến cùng, còn không bằng giành thời gian nghiên cứu sách da người.

Hắn lấy lại tinh thần, trong bụng lúc này cũng kêu vang, bước chân không khỏi tăng tốc.

Thời điểm trở lại hỏa công đường, đã thấy bếp lò toát ra khói xanh keng keng, hiển nhiên có thi thể đốt cháy ở trong đó.

Nhậm Thanh trước khi đi đã từ trong miệng tiểu Vũ biết được, là một thi thể ngư dân chết chìm ở vùng ngoại ô.

Bởi thi thể đã ngâm nước mấy ngày cho nên cũng không dễ đốt cháy, thời gian thiêu ít nhất cũng gấp đôi.

Nhậm Thanh đi vào sân nhỏ, phát hiện trên bàn đá còn có chút bánh bao cùng dưa muối.

Hắn vừa ăn vừa hướng vị trí bếp lò đi tới.

Nhậm Thanh rất nhanh liền phát hiện mấy người tiểu Vũ, trong đó nhiều thêm một thân ảnh quen thuộc, tất cả đều đang trầm mặc không nói một lời nào.

“Bá Phong?”

Nhậm Thanh nhin không được kinh ngạc hô lên.

Bá Phong biến hóa không nhỏ, toàn thân lộ ra vẻ suy tàn, nguyên bản tóc đen toàn bộ hóa thành trắng bạc, trên mặt cũng đầy nếp nhăn.

Bá Phong ngẩng đầu nhìn về phía Nhậm Thanh, cười khò nói:

“Nhậm huynh đệ, sau này ta sẽ làm nhân viên tại phố Đàm, xin đừng ghét bỏ.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Chẳng lẽ là huyện nha trách tội ngươi, cho rằng thủ hạ của ngươi tử vong là có quan hệ với ngươi.”

Lý Miên mở miệng giải thích:

“Bá Phong chủ động xin được điều tới đây, nhóm chúng ta cũng vừa mới biết.”

Tiêu Vũ gật đầu, hiển nhiên hân hoan đối với việc Bá Phong vì sao tới đây cũng cảm thấy rất hứng thú.

Bá Phong thở dài:

“Lần này chết bảy tên nha dịch, trong lao chết bốn người, cả nhà của bọn hân già trẻ ta đều nhận ra...”

Nói đến đây, hân thống khổ bưng kín đầu.

Bá Phong không muốn tiếp tục làm quản sự hỏa công, cho nên liền chủ động xin điều tới phố Đàm, đương nhiên trong đó cũng có quan hệ với Nhậm Thanh, vì biểu hiện của hân đều được mọi người nhìn thấy.

Nhậm Thanh vỗ bả vai Bá Phong, không chút do dự đáp ứng.

Chủ yếu phố Đàm nhân thủ quá ít, nếu công việc quá nhiều rất có thể sẽ ảnh hưởng đến thời gian tu luyện của hân, về sau có Bá Phong ở đây, Nhậm Thanh cũng có thể yên tâm làm ông chủ.

Cảm xúc Bá Phong dần dần khôi phục, biểu lộ như trút được gánh nặng.

Mấy người liền bắt đầu ăn bánh bao dưa muối nói chuyện phiếm, từ đó kéo gần quan hệ.

Bá Phong nói tới hân trước kia đi tới quản hạt nên biết được nhiều tin tức, Nhậm Thanh nhin không được hỏi thăm tình huống tử thi bị cắt đầu ở đông khu.

“Người nói là vụ án không đầu mỗi phải không, hiện tại chủ yếu tập trung ở nam khu, cũng không biết rõ hung thủ phía sau đang có mục đích gì...”

Lý Miên nhú mảy hỏi:

“Chết nhiều người như vậy, chỉ sợ cùng một ít thế lực có quan hệ.”

Bá Phong lắc đầu nói ra:

“Không quá giống, ta xem qua mấy cỗ thi thể, vết cắt ở cổ hoàn toàn tương đồng, có thể thấy được là do một người làm.”

Chương 17 - Bắt Đầu Thăng Cấp

Chương 17. Bắt Đầu Thăng Cấp

Tiểu Vũ hơi rụt người lại, dè dặt hỏi:

“Người chết nhiều như vậy cũng không tìm được hung thủ sao?”

Bá Phong nhin không được nhìn xung quanh, sau đó nhỏ nhẹ nói:

“Vết cắt trên cổ quá bằng phẳng, căn bản không giống như là dùng lợi khí cắt, ngược lại giống như cái đầu tự mọc chân chạy đi.”

Hàm răng Tiểu Vũ cũng bắt đầu run lên:

“Đừng... Đừng... Làm ta sợ a.”

Nhậm Thanh trấn an nói:

“Nha môn khẳng định đã có những biện pháp tương ứng, huồng hồ không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, tiếp tục gây án tránh không được sẽ lộ ra dấu vết.”

“Xác thực là như vậy, ta cảm giác gần đây mấy vụ án cắt đầu đã ít đi.”

“Bá lão ca, nhìn kĩ phía Tây khu, nếu xuất hiện thi thể không đầu liền nói cho ta.”

“Không thành vấn đề, trong nha môn ta cũng nhận biết không ít bộ khoái.”

Bá Phong đồng ý, chỉ ít trên phương diện quan hệ, Nhậm Thanh xa không bắt kịp.

“Ta đi ngủ trước, có chuyện gì sáng sớm ngày mai lại nói.”

Nhậm Thanh đứng dậy hướng sương phòng đi đến, đồng thời mặt không đổi sắc mà nuốt mất heo.

Bá Phong vừa hay nhìn thấy, vẻ mặt của hắn trở nên không thể tưởng tượng nổi:

“Nhậm nha sai mới vừa ăn cái gì, làm sao nhìn giống như là thịt tươi?”

Lý Hằng không cảm thấy kinh ngạc chút nào nói :

“Thật ra là mất heo tương đối tươi mới,sau đó làm sạch hoàn toàn không còn máu cùng mùi tanh hôi, đưa vào miệng liền trui xuống bụng luôn.”

Những người còn lại đều nhìn lại hắn với vẻ mặt cổ quái, Lý Hằng đỏ bừng mặt nói:

“Ta thấy nha sai mỗi ngày đều ăn, cho nên mới hiểu kỳ thôi.”

Tiêu Vũ khinh bỉ mở miệng nói :

“Là nhãn lực của Thanh ca không tốt, đại phu nói ăn gì bỏ đấy.”

Lý Hằng còn muốn giải thích, nhưng thấy nhãn thần anh ruột Lý Miên nhìn tới có chút không được bình thường, hắn không khỏi khóc không ra nước mắt.

Về phần Nhậm Thanh vì sao cố ý hiển lộ ra nhãn lực không tốt, kỳ thật về sau tấn thăng bán thi cảnh, tránh không được việc phải che lấp trọng đồng.

Hắn đối với cái này không có biện pháp nào tốt hơn, lại không muốn gia nhập lính cai ngục quá sớm, ít nhất thực lực

phải đạt tới trình độ có thể tự vệ.

So với hỏa công ngẫu nhiên gặp nguy hiểm, lính cai ngục lại chịu nguy hiểm quá lớn.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi số lượng cấm khu ngoài thành hẳn là không ít.

Những hỏa công bị điều tới phố Hà Hưng của Tam Tương thành, bên ngoài thông báo là thôn trang gặp ôn dịch, kỳ thật rất có thể liên quan tới cấm khu, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

...

Ánh bình minh chiếu xuống.

Hỏa lò bốc lên khói đặc chầm chậm. Từ sau khi trải qua sự việc xác chết vùng dậy, ba người tiểu Vũ tình nguyện luân phiên trông coi suốt đêm cũng không muốn để lò tắt.

Huống hồ chỉ là mấy cỗ thi thể ngư dân chết đuối, bảy tám canh giờ có thể xử lý hoàn tất.

Bá Phong cũng dậy sớm, đặc biệt truyền thụ kinh nghiệm hỏa công cho ba người tiểu Vũ, bao gồm các loại tình huống quỷ dị, rồi việc tạm thời ứng biến như thế nào.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua.

Nhậm Thanh hầu như là ở trong phòng tu hành, ngẫu nhiên mới ra ngoài đi lại.

Dù hẳn chuẩn bị tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng nhưng không có nghĩa việc tu hành là vô dụng, ít nhất cũng để hẳn tôi luyện tâm cảnh.

Nhậm Thanh hiện tại đã thiết lập một trình tự tu hành cho bản thân.

Đầu tiên là quan tướng Vô Mực Pháp hai canh giờ.

Sau đó dùng côn bông đập vào da thịt toàn thân, đánh đến lúc máu ứ đọng, có tác dụng khôi phục sách da người.

Hắn không dám dùng vật gì sắc nhọn chém lên người, nhưng mấy ngày trôi qua, làn da xác thực độ cứng cỏi tăng thêm một chút.

Nhậm Thanh cũng tìm được cách để che lấp hai mắt dị hoá.

Biện pháp chính là điều chỉnh biên độ khép của con mắt, thông qua việc nheo mắt để trở thành một bộ phận trông trắng mắt.

Ngôn hành cử chỉ biến hóa rất dễ gây sự chú ý đối với người quen, nhưng tướng mạo bất tri bất giác thay đổi lại khó mà phát giác.

Nhậm Thanh đã thử quan sát mấy ngày, phát hiện đúng là có tính khả thi, chỉ ít ngày cả tiểu Vũ cũng không ý thức được.

Đã chuẩn bị tốt những nỗi lo lắng về sau, Nhậm Thanh định lúc này sẽ bắt đầu tấn thăng Trọng Đồng Giả.

Nhưng trước tiên cần chuẩn bị nhiều mắt heo một chút để khôi phục thể lực, phòng có việc ngoài ý muốn xảy ra.

Nhậm Thanh đi vào hàng thịt của Trương đồ tể.

Hắn chú ý tới sắc mặt Trương đồ tể có vẻ rất khó coi, thân thể gầy đi trông thấy.

” Trương đại ca, người làm sao vậy?”

Trương đồ tể xoa con mắt có vẻ hơi sưng đỏ, lắc đầu nói :

“Mấy ngày nay không hiểu tại sao, chỉ cần mở mắt một lúc sau, liền sẽ sinh ra cảm giác nhói nhói.”

“A Thanh, ta đã đến mấy y quán, vẫn không có tác dụng gì.”

Nhậm Thanh nghe nói liền giật mình, hấn phát hiện mắt tần suất Trương đồ tể chớp cực nhanh, đồng thời tròng mắt có chút lồi ra.

“Trương đại ca, ta giúp ngươi xem một chút được chứ?”

“Cũng được.”

Chương 18 - Bắt Đầu Dị Hóa

Chương 18. Bắt Đầu Dị Hóa

Trương đồ tể tìm cái băng ghế ngồi xuống, Nhậm Thanh vội vàng xích lại gần quan sát.

Hắn dùng ngón tay ấn lên mí mắt, cái trán Trương đồ tể lập tức đỏ mỏ hôi lạnh, hắn không nhìn được kêu rên lên.

“Đau...”

Trên mặt Nhậm Thanh nghi hoặc, trên bảng thông tin cũng không có bất kỳ khác thường gì...

Không đúng! ! !

Trước đó Trương đồ tể rõ ràng còn mười lăm năm thọ nguyên, hiện tại đã ít đi ba năm.

Tuyệt không có khả năng sinh trọng bệnh, dù sao mù mắt đối với thọ nguyên ảnh hưởng cũng không lớn, không có khả năng giảm nhiều như vậy.

Trương đồ tể lo lắng hỏi:

“Thế nào A Thanh, có phải rất nghiêm trọng hay không?”

“Không có chuyện gì, hắn là do máu dính vào tay lúc chặt thịt dẫn tới nhiễm trùng mắt, nghỉ ngơi thật tốt là được.”

Nhậm Thanh trên miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại ảm ảm đoán được việc này khả năng cùng Bách Nhân Giả có quan hệ.

Bách Nhân Giả mai danh ẩn tích mấy ngày chỉ sợ đã đến Tây khu, chuẩn bị giải quyết người đã từng quen biết như Trương đồ tể, để tránh lộ ra dấu vết.

“Vây là tốt rồi, lo lắng sợ hãi lâu như vậy, ngay cả uống rượu cũng không ngon.”

Trương đồ tể thở ra một hơi nhẹ nhàng, hẳn đã đến trình độ nhắm mắt mặt kệ, nếu không cũng sẽ không tin tưởng một kẻ không có chút y thuật nào như Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh ý thức được Bách Nhãn Giả rất có thể đang âm thầm quan sát hàng thịt liền không tiếp tục hỏi thăm Trương đồ tể, sợ đối phương sẽ sinh sát tâm.

Hắn để không gây sự chú ý liền dứt khoát mua mấy cái đầu heo cùng các loại khác, trở lại hỏa công đường lại lấy mắt ra, còn thịt heo thì cho mấy người tiểu Vũ uống rượu.

Nhậm Thanh cầm theo túi đầu heo rời khỏi hàng thịt, đi lại trên đường phố.

Hắn càng nghĩ càng nghĩ càng không thích hợp, câu nói của Bá Phong không ngừng quanh quẩn trong đầu, nhìn không được mà suy nghĩ tỷ mỉ hơn.

“Vết cắt ở cổ quá bằng phẳng, căn bản cũng không giống lợi khí cắt, ngược lại giống như đầu tự mọc chân chạy đi.”

Nhậm Thanh bước chân hơi trì độn, chẳng lẽ hẳn có chỗ nhầm lẫn?

Thi thể không có đầu, không phải bởi vì Bách Nhãn Giả cẩn thận, mà là đối phương có thể làm cho đầu người chết chủ động rời khỏi thân thể...

Đều là người tu hành Vô Mục Pháp, Nhậm Thanh biết rõ nhất định phải diệt bỏ Bách Nhãn Giả, nếu không sớm muộn hẳn cũng sẽ tìm tới mình.

Nhậm Thanh an định tâm thần, về tới hỏa công đường.

Hắn đem mắt heo lấy ra, thủ heo cùng thịt còn lại giao cho Bá Phong xử lý, sau đó đi tới chỗ Triệu thư lại một chuyến để

tìm hiểu tin tức.

Triệu thư lại tuy ngoài mặt lạnh lùng, nhưng lại rất dễ nói chuyện.

Mà Triệu thư lại đối với Nhậm Thanh cũng có vài phần hiểu biết, biết rõ đối phương trong ngục đã mở miệng đã cứu được mấy chục mạng người, không khỏi sinh lòng hảo cảm.

Nhậm Thanh bỏ ra nhiều thời gian tìm đọc những hồ sơ liên quan đến vụ án không đầu và những tin tức ghi chép thăm dò sơ bộ phía trên.

Căn cứ vào tin tức bộ khoái, mấy ngày trước khi chết, những người kia đều nháy mắt rất nhanh sau đó là đầu đau như kịch liệt.

Triệu thư lại chú ý tới Nhậm Thanh rất nhập thần, nhìn không được hỏi:

“Nhậm Thanh ngươi tại sao lại quan tâm đến vụ án không đầu này như vậy?”

“Triệu đại nhân, ngươi không phát hiện, ngoại trừ Tây khu, tất cả các vụ án không đầu đều liên tiếp phát sinh sao?”

Nhậm Thanh nhìn hồ sơ vài lần, sau đó đưa cho Triệu thư lại:

“Hôm qua nghe Bá Phong nói tới vụ án này, ta cảm giác được kiểu gì cũng sẽ đến phiên Tây khu, nên muốn chuẩn bị trước một bước.”

Triệu thư lại ra vẻ nhẹ nhõm nói :

“Ngươi yên tâm, lính cai ngục đã nhúng tay vào vụ án này, hung thủ kia nhất định trốn không thoát.”

“Để phòng vạn nhất, để phòng vạn nhất.”

Nhậm Thanh không muốn đem hi vọng đều đặt trên người lính cai ngục, dựa theo tính tình những tên này, rất có thể sẽ dùng Trương đồ tể để dụ Bách Nhãn Giả.

Hắn cùng Triệu thư lại nói chuyện phiếm vài câu sau đó liền quay trở về hỏa công đường.

Nhậm Thanh quyết định mau chóng đột phá bán thi cảnh, chỉ có đạt tới Trọng Đồng Giả, hắn mới có khả năng tìm ra Bách Nhãn Giả trong Tam Tương thành.

Trước lúc bế quan, hắn đem công việc giao cho Bá Phong xử lý.

Bá Phong rất im lặng, rõ ràng hắn tới phố Đàm chính là vì không muốn làm quản sự, hiện tại sao hắn có cảm giác so với lúc trước càng bận rộn hơn.

Nhậm Thanh khoanh chân ngồi xếp bằng trong phòng.

Hắn đầu tiên đem vấn đề tu hành lần nữa ngẫm lại một phen, đảm bảo không bỏ sót chút chi tiết nào.

Đợi tới thời điểm đem khuya, Nhậm Thanh mới bắt đầu quan tưởng Vô Mục Pháp lần cuối cùng ở Quân Nhân cảnh.

Hắn muốn nhìn xem trong bóng tối đến cùng là tồn tại cái gì, cũng là để tâm cảnh không lưu lại lỗ hổng, nếu không có thể sẽ dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Phải biết rằng những thuật pháp này vốn mang theo quỷ dị phong hiểm

Bóng tối quen thuộc dần bao trùm quanh thân, tiếng quái dị từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Tiếng bước chân ngày một tới gần, Nhậm Thanh không sợ hãi mà gắt gao nhìn chăm chăm, trên mặt còn mang theo ý cười.

Đợi đến khi hắc ám tản ra, một bóng đen cổ quái từ đó đi ra.

Khi bóng đen càng thêm tiếp cận Nhậm Thanh, hai người liền biến thành hình dạng tương đồng, thậm chí biểu cảm cũng y như đúc.

Nhậm Thanh tự lẩm bẩm:

“Nhìn thẳng sợ hãi mà không sợ, thì ra đây chính là Trọng Đồng Giả.”

Pháp môn tấn thẳng Trọng Đồng Giả đã tìm tới, chỉ cần đợi một thời gian, dù dựa vào bản thân tu hành, hẳn cũng có thể đạt tới bán thi cảnh.

“Nhưng mà ai bảo thứ ta thiếu nhất chính là thời gian.”

Nhậm Thanh không chút do dự hủy bỏ quan tưởng.

Bảng thông tin hiện ra, bắt đầu dị hoá.

Chương 19 - Bước Vào Bán Thi Cảnh

Chương 19. Bước Vào Bán Thi Cảnh

【lựa chọn chi nhánh Trọng Đồng Giả, tiêu hao thọ nguyên 1 năm 6 tháng 】

Tại trong chốc lát Nhậm Thanh quyết định, mạch máu chung quanh hốc mắt tuôn ra, cảm giác hôn mê kéo tới kém chút khiến trước mắt hắn tối đen, quần áo thì bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Trong dạ dày bắt đầu có nhiệt lưu khuếch tán, hắn gắng sức chống đỡ hai mắt dị hoá, mắt heo trong mấy hơi đã bị tiêu hóa gần như không còn gì,

Huyết dịch toàn thân tràn lên đầu khiến Nhậm Thanh cảm giác mất máu, nhịp tim cũng hạ xuống.

Cách một bức tường, đám người đang dọn dẹp tiểu viện không biết được Nhậm Thanh đã bị rút khô huyết dịch, hóa thành một cỗ thi thể khô quắt.

Ý Thức của Nhậm Thanh vẫn rõ ràng như cũ, hắn không khỏi sinh ra sợ hãi, cơ thể tựa như rơi vào hư không vô cùng vô tận.

Thời gian đã mất đi ý nghĩa.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi hắn bởi vì tẩu hỏa nhập ma mà bỏ mình, dù sao ngay cả bản tin tức cũng biến mất.

Không biết trải qua bao lâu, trong bóng tối đơn điệu xuất hiện một tia sáng.

Nhậm Thanh theo bản năng nhìn chăm chăm vào ánh sáng, cảm giác huyền ảo vô cùng từ đáy lòng sinh ra, nguyên bản tâm thái mất cân bằng cũng dần dần khôi phục lại.

Hồng quang bắt đầu kéo dài, phác hoạ ra từng đường cong màu hồng, giống như là đang vẽ tranh.

Nhậm Thanh lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Từng sợi màu hồng này thật ra là mạch máu trong con mắt. Cặp mắt của hắn tại dưới tác dụng dị hoá, đang biến đổi một cách không giống người thường.

Khiến cho Nhậm Thanh cảm giác nhẹ nhõm hơn chính là dị hóa tiến hành trong phạm vi hai mắt chứ không có phát sinh tình huống mọc ra trăm con mắt.

Đợi đến khi hình dạng mạch máu được hình thành, ý thức Nhậm Thanh lần nữa trở lại thân thể.

Ngực hắn không ngừng đập trùng, tham lam hít đầy một bụng không khí.

Nhậm Thanh theo bản năng giơ tay lên, xuyên thấu qua làn da tiêu tụy có thể thấy được xương cốt. Bản thân hắn giống như thi thể mới từ trong quan tài bò ra.

“Thì ra cái gọi là Bán Thi cảnh, chính là trải qua quá trình từ chết hướng sinh ...”

Gió nhẹ thổi qua cửa sổ, ánh sáng chiếu rọi trên thân Nhậm Thanh.

Con mắt hắn tựa như hồ phách trơn bóng phản xạ ra lấp ta lấp tấp, hai con ngươi có hình ∞ đại biểu vô hạn tăng thêm mấy phân thần bí.

“Tấn thẳng tới Trọng Đồng Giả trả giá quá lớn đi...”

Lúc này hai mắt đột nhiên chảy ra tiên huyết, từ mạch máu hướng vị trí trái tim chảy tới.

Ầm!

Phanh phanh! !

Phanh phanh phanh! ! !

Trái tim đã dừng lại của Nhậm Thanh cũng bắt đầu nhảy lên, đồng thời tần suất càng lúc càng nhanh, kéo theo lực phủ ngũ tạng khôi phục.

Hắn khôi phục một chút lực khí, ráng chống đỡ đem mắt heo để sẵn trên đầu giường gian nan nuốt vào, nhiệt khí tỏa ra làm tăng tốc độ lưu thông huyết dịch.

Huyết dịch sau khi trải qua Trọng Đồng dị hóa, đã sớm biến hóa khác với người thường, trở nên sền sệt tựa như thủy ngân.

Cơ bắp của Nhậm Thanh cũng trở nên sung mãn dẻo dai, làn da cũng khôi phục sự căng bóng, thậm chí cả vết sẹo cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Hắn không khỏi sinh lòng cảm thán, đột phá bán thi cảnh không hề được xưng là Thuế Phàm.

Đúng là thoát thai hoán cốt cũng không sai.

Lúc này, một con ruồi bị hấp dẫn bởi mắt heo bay tới. Nó dừng lại bên trên vết máu dính ở trên giấy, tham lam liếm láp thịt heo.

Trọng đồng trong mắt Nhậm Thanh xoay tròn, huyết dịch cũng tăng tốc lưu động.

Hắn duỗi tay chụp vào con ruồi.

Con ruồi thông qua mắt kếp mà phát hiện, sau đó dễ như trở bàn tay vỗ cánh tránh thoát, còn khiêu khích mà bay vòng xung quanh.

Tiếng ong ong bên tai không dứt.

Con ruồi lại hướng về giấy dầu, chuẩn bị tiếp tục hưởng dụng đồ ăn.

Đột nhiên Nhậm Thanh lần nữa đuổi xuất thủ, con ruồi không thể tránh thoát, đồng thời bước chân lại đi lên trên nửa bước.

Hắn đem con ruồi bóp chết trên ngón tay. Đây cũng là một năng lực của Trọng Đồng Giả gọi là liệu địch tiên cơ.

Nhậm Thanh tiếp tục duy trì trạng thái trọng đồng, trọn vẹn hai canh giờ mới cảm thấy con mắt có chút căng, liền đem trọng đồng khôi phục về nguyên dạng.

Trừ điểm này ra, lực lượng và tốc độ cũng tăng lên không ít, đủ để so sánh với dã thú.

Bảng tin tức hiện ra.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Bảy năm hai trăm ba mươi ngày 】

【 thuật: Vô Mục Pháp (Trọng Đồng Giả), sách da người
】

Thọ nguyên tăng vọt khiến Nhậm Thanh có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

Bởi vì tân thăng bán thi cảnh, ám thương toàn thân cũng được chữa trị, cho nên thọ nguyên mới có thể tăng thêm bốn năm

Đáng tiếc cỗ thân thể này của Nhậm Thanh trải qua một lần tử vong, chỉ có thể tăng thêm chút thọ nguyên, bốn năm đã không tệ.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại quan sát chồi non trong đầu.

Cây chồi non sách da người kia vẫn không có biến hóa chút nào, nhưng Vô Mục Pháp đã trưởng thành một cây giống nhỏ.

Đại biểu cho 【 Trọng Đồng Giả 】 đang bắt đầu sinh trưởng về thân cành, trên đỉnh là phiến lá to lớn, đường vân màu xám đen phác hoạ ra đồ án của trọng đồng.

Lúc ý thức Nhậm Thanh chạm đến phiến lá, hiển hiện ra một tin tức ngắn gọn.

【 Song Sinh Yểm Quỷ: Âm dương song hồn 】

【 phải chăng muốn tấn thăng làm Song Sinh Yểm Quỷ? Sẽ tiêu hao mười lăm năm thọ nguyên 】

Chương 20 - Giết Người Trong Chớp Nhoáng 1

Chương 20. Giết Người Trong Chớp Nhoáng 1

Nhậm Thanh bắt đắ dĩ ôm mặt, vui sướng khi thọ nguyên tăng lên bảy năm thoáng chốc đều biến mất.

Tấn thăng Trọng Đồng Giả mất một năm rưỡi, tấn thăng Song Sinh Yểm Quỷ mất mười lăm năm, cứ thế suy lên lần sau nữa tấn thăng chỉ sợ phải mất tới 150 năm thọ nguyên.

Cái này còn chỉ là một môn thuật pháp, về sau số lượng các loại thuật pháp nhiều hơn, hấn có mấy cái mạng cũng không đủ dùng.

Cũng may Nhậm Thanh có thể thông qua tự tu luyện để tấn thăng, cũng xem như trời không tuyệt đường người.

Hấn đem cây giống đặt tên là “Cây di hóa”, tiếp tục xem xét, về sau phát hiện thân cảnh còn lại cũng có thể thu hoạch tin tức, theo thứ tự là hai loại chi nhánh khác của Vô Mục Pháp.

Bách Nhãn Giả tấn thăng làm 【 Bách Mục Ma Quân: Thôn phệ hồn phách 】 .

Độc Giác Giả tấn thăng làm 【 Nhiếp Hồn Nảo Ma: Nô dịch hồn phách 】 .

Nhậm Thanh xem như đã nhìn ra, pháp môn Vô Mục Pháp dị hoá liên quan đến hồn phách, cũng không biết âm dương song hồn có tác dụng gì.

Hắn đột nhiên nảy ra suy nghĩ, trên lý luận từng thuật pháp sẽ nghiêng về một loại kỹ năng nào đó, nếu như có thể tìm ra thuật pháp gia tăng thọ nguyên, chẳng phải là nắm giữ con đường Thông Thiên hay sao.

Nhưng hiện tại quan trọng nhất là tìm ra tên Bạch Nhãn Giả kia, một ngày chưa diệt trừ được kẻ này, đối với Nhậm Thanh mà nói, như ghen ở cổ họng.

Nếu Bạch Nhãn Giả dị hoá thành Bách Mục Ma Quân, thông qua Vô Mục Pháp để ngược dòng tìm đến hắn, hắn không có chút sức phản kháng nào.

Đương nhiên hắn cũng có điểm ưu thế, dù sao hắn cũng có nha môn chống lưng, lính cai ngục cũng không phải ăn cơm chùa.

Nhậm Thanh do dự một lát, không lựa chọn tiếp tục tấn thăng sách da người, ít nhất phải rõ ràng từng phương hướng dị hoá rồi mới tính tiếp.

Hắn rất sợ xuất hiện tình huống không thể khống chế, trọng đồng còn có thể thông qua hí mắt để che lấp, nếu như toàn thân bị mất đi làn da thì làm sao bây giờ?

Nhậm Thanh đi ra cửa phòng cùng đám người tiểu Vũ nói chuyện phiếm một lát, thấy bọn hắn không phát hiện con mắt dị dạng liền yên lòng.

Ngược lại là Bá Phong phát giác được khí thể Nhậm Thanh phát ra có nhiều chút phong mang tất lộ, rõ ràng chỉ là một đêm không thấy mà khác xưa như vậy.

Nhậm Thanh rời khỏi hỏa công đường, cảm thấy trong bụng đói khát nên dứt khoát tiến đến trù viện, ăn một bữa bằng mấy lần người thường.

Lúc này hắn mới chú ý tới, tốc độ tiêu hóa của dạ dày cũng nhanh mấy lần, cũng có thể hắn ăn mất heo tăng nhiều tuổi thọ

hơn.

Đáng tiếc muốn mua một lượng lớn mắt heo như vậy sẽ khiến hắn bị bại lộ với Bách Nhân Giả, đành phải ẩn nhẫn chút ít.

Về phần ăn mắt người, sợ rằng sẽ dẫn đến thân thể dị hoá không thể khống chế, mà nếu không thể ăn trong thời gian dài vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Và lại, việc này đối với tâm lý người thường cũng không dễ gì tiếp nhận được.

Ánh mắt Nhậm Thanh lộ ra sát khí.

Chỉ bằng điểm ấy, Bách Nhân Giả phải chết.

Dù bản thân hắn không đối phó được, cũng phải đem hắn từ trong tối kéo ra, lúc đó sẽ có lính cai ngục ra tay xử lý.

Đường phố Hà Hưng nằm gần con sông lớn của Tam Tương thành, cho nên liền dùng cái này để gọi tên.

Mỗi ngày sớm tối đều sẽ có rất nhiều ngư dân từ dòng sông đến bến tàu trên Hà Hưng, dừng lại trong làng chài để bày quầy bán hàng buôn bán.

Cư dân thành tây muốn mua thủy sản đều sẽ tới chỗ này, thậm chí người ở thành khác cũng đi xe ngựa đến đây mua hàng.

Chợ cá ở bến tàu đúng là có chỗ đặc biệt.

Sáng sớm quầy hàng bán rất nhiều cá tươi, bình thường vẫn là nhảy nhót tung bừng, rất được các gia đình giàu có cùng quán rượu yêu thích.

Chạng vạng tối thì cá trong thùng chứa đã đề một ngày, đa số đều đã chết phôi bụng trắng, vì vậy giá cả cũng giảm đi một nửa.

Bách tính bình dân sẽ ở trong đám cá chết lựa chọn tỉ mỉ, tìm được loại tươi ngon cũng không tệ.

Khi sắc trời lơ mờ, thời gian đã qua giờ ăn tối, quầy hàng cũng dần thưa thớt.

Ngư dân lần lượt vội vàng chèo thuyền nhỏ rời khỏi Tam Tương thành, bọn hắc cũng ở thôn trang ngoại ô, cho nên chèo thuyền ban đêm cũng không dễ dàng gì, phải về sớm.

Trong sắc trời tối dần, chợ cá cũng dần rơi vào tàn cảnh.

Trương Đẩu vội vàng thu dọn quầy hàng, hắc muốn đi mua bút mực cho đứa con đang đi học của mình.

Lúc này hắc cũng chú ý tới cách đó không xa có vài quán bán cá không có dấu hiệu chuẩn bị đóng cửa quán chút nào.

Trương Đẩu mắt nhìn mặt trời lặn giữa sườn núi, bước nhanh tới.

Hắc cùng chủ quán từng có vài lần giao tiếp, nhin không được nhắc nhở:

“Vương Bình Toàn, sao chưa dọn thế, đợi trời tối thì không lái thuyền được đâu.”

“Hắc hắc hắc hắc.”

Vương Bình Toàn phát ra tiếng cười quái dị khó hiểu, đầu của hắc so với người thường thì lớn hơn một vòng, đồng thời mặt mũi nổi đầy gân xanh.

Trương Đẩu liền lùi lại mấy bước, nhưng rất nhanh liền bình phục lại.

Hắc nhìn về phía quầy hàng, trong chậu gỗ còn có một con cá mè trơn trắng, mà lại thiếu hai bên mắt cá, chất lượng quá kém nên không thể bán đi.

“Vương Bình Toàn, con cá này nếu bán không được thì có thể đem về nấu canh...”

“Hắc hắc hắc, nếu không bán cho người à?”

“Ai muốn cá thối của người chứ, coi như ta hảo tâm không đúng lúc đi.”

Trương Đầu nhin không được thâm mắg vài tiếng, mà Vương Bình Toàn trước mặt cũng không có tức giận, chỉ là hung hăng cười quái dị, khiến cho người ta rùng mình.

Hắn đột nhiên nhớ tới những chuyện chết thảm mình từng nghe được, hình như giống với tình trạng hiện tại của Vương Bình Toàn vậy.

Chương 21 - Giết Người Trong Chớp Nhoáng 2

Chương 21. Giết Người Trong Chớp Nhoáng 2

Chỗ thôn xóm của Vương Bình Toàn có năm người ngư dân, thay phiên nhau bắt cá cùng bán cá, có thể chiếu cố lẫn nhau.

Không nghĩ tới mấy ngày trước, thời điểm bọn hắn đang thả lưới trên sông, trừ Vương Bình Toàn, toàn bộ bọn họ đều bỏ mạng.

Nghe nói khi thi thể được nha môn vớt lên, toàn thân trên dưới không còn một khối thịt, hai mắt chỉ để lại hai cái lỗ trống.

Nghe đồn là do quỷ nước làm hại.

Trương Đẩu không khỏi lộ ra thương hại, chỉ sợ Vương Bình Toàn đã bị điên, trách không được ở trên chợ cá này không thu dọn đi về.

Hắn thở dài nói :

“Vương Bình Toàn, ta mua con cá này, người sớm đi về nhà đi.”

Vương Bình Toàn nâng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Đẩu, khóe miệng còn lộ ra nụ cười cực kì khoa trương.

“Ba văn tiền.”

Trương Đẩu sắc mặt khó coi từ trong ngực móc ra túi tiền, đưa ra mấy văn tiền, nhìn cũng không nhìn liền đưa cho đối phương.

Vương Bình Toàn thuận thực dùng dây cỏ xuyên qua miệng cá, sau đó đem toàn bộ cá mè đưa tới.

“Nhớ làm cho kỹ, cá mè chất thịt trơn mềm, mắt cá càng là nhất tuyệt.”

Ngay tại thời điểm Trương Đấu sắp tiếp nhận, đột nhiên có người đem cá mè giật đi, động tác vừa đúng đoạt lấy dây cỏ buộc ở miệng cá.

Hắn vội vàng quay đầu, chẳng biết lúc nào bên cạnh có thêm một cái nha dịch.

“Người...”

Nhậm Thanh cũng không có dự định đem cá mè trả lại, ngược lại khuyên can:

“Người lập tức trở lên thuyền đi, coi như tốn ba văn tiền mua một cái mạng.”

Trương Đấu bởi kiêng kỵ với nha dịch đành phải ngậm ăn thua thiệt, nhưng trong lòng cũng sinh ra nghi hoặc nồng đậm.

Chỉ là một con cá chết, đâu cần phải tranh đoạt, còn có ba văn tiền mua cái mạng là có ý gì?

Trương Đấu lơ ngơ đi đến bến tàu, hắn lại hướng Vương Bình Toàn nhìn lại, thấy hai người một trước một sau ngoặt vào hẻm nhỏ.

Hắn càng nghĩ càng thấy không đúng, hắn cảm giác Vương Bình Toàn nhìn thế nào cũng giống như Lê Quý lấy mạng, vội vàng chống thuyền rời đi.

Mà Nhậm Thanh mang theo con cá mè chương, mắt không ngừng quan sát đến ngõ chung quanh.

Hắn âm thầm tra xét vụ án thi thể không đầu, kết quả phát hiện những người chết này đều gần nơi có nguồn nước, từ đó

lần được tới đường phố Hà Hưng.

Điểm giống nhau chính là những người này khi còn sống đều mua cá chết ở đây, sau khi ăn vào mắt liền phát sinh đau nhức, cuối cùng hóa thành cỗ thi thể không đầu.

Còn lại thì tình huống của các thi thể cũng không giống nhau, mà quá trình Bạch Nhãn Lang không hề lộ mặt, đều thông qua thủ đoạn vô hình giết người.

Nhậm Thanh đi đến một con ngõ, xung quanh không chút ánh sáng, có thể nói là đưa tay không thấy được năm ngón.

Hắn đứng nguyên tại chỗ một lát, con mắt màu xanh lục hiện ra dần dần hướng tới gần hắn, đồng thời còn có thể nghe được âm thanh nỉ non.

“Ta không có muốn giết chết bọn hắn.”

“Bọn hắn đáng chết, đáng chết.”

“Sao có thể trách ta, ngàn vạn không thể trách ta.”

“Chết chết chết! ! !”

Vương Bình Toàn đi tới, khắp khuôn mặt là oán độc.

“Ta là tới trả lại ngươi mắt cá...”

Nhậm Thanh phát giác được dị dạng, hắn hướng cá mè trong tay nhìn lại, thấy được vảy cá bị tróc ra, mọc ra mắt người lít nha lít nhít.

Trong thoáng chốc cá mè trở nên cực kì tươi sống, giống như mới từ trong nước nhảy ra, khiến hắn nhìn không được nuốt ngụm nước bọt.

Nhậm Thanh chuyển động trọng đồng, huyền tượng thoáng qua liền mất biến mất.

Hắn đưa tay捏 con cá một cái, rõ ràng có thể cảm giác được dị vật bên trong, xé mở bụng cá sau đó thấy một khóa

mắt người từ đó rơi xuống.

Nhậm Thanh thấy mắt người còn đang động đậy, hấn trực tiếp giẫm thành thịt nát, sau đó tới gần Vương Bình Toàn.

Mặt Vương Bình Toàn hướng về vách tường, trong miệng lẩm bẩm một mình. Đột nhiên hấn giống như sợ hãi tột độ, run lẩy bẩy ngã quy xuống mặt đất.

“Đừng giết ta, ta đã làm theo lời người nói, mỗi ngày đem con mắt đút cho người sống, ngay cả thôn nhân cũng không buông tha.”

Hấn nói đến đây, ngữ khí lại trở nên bắt đầu kinh ngạc:

“Ta không có giết bọn hấn, chỉ là đem con mắt giấu trong bụng cá, bọn hấn mua cá của ta.”

Nhậm Thanh đem đoản đao từ bên hông rút ra, sau đó bước đi.

Đầu Vương Bình Toàn trở nên đỏ bừng, thậm chí hơn phân nửa tròng mắt cũng lòi ra, nhưng ánh mắt vẫn không rời đi.

Năng lực của Bách Nhãn Giả là tạo ra huyền tượng, từ đó thao túng lòng người. Vương Bình Toàn rõ ràng là con rối của đối phương.

Nhậm Thanh hướng vách tường nhìn lại.

Đổi lại cái tu sĩ khác, dù là có thể nhìn ban đêm cũng không cách nào cẩn thận quan sát, nhưng Trọng Đồng Giả lại thành thạo điều luyện.

Thấy ốc sên trên vách tường nhúc nhích, ở giữa hai đầu xúc tu kia mọc ra mắt người, dùng nhãn thần quý dị cùng Nhậm Thanh đối mặt.

Không đợi Nhậm Thanh có phản ứng, ốc sên nổ tung hóa thành bùn nhão.

Lập tức trong cổ Vương Bình Toàn hòng phát ra tiếng vang ha ha ha, hắc thống khổ che cái cổ đứt gãy, đầu rơi trên mặt đất.

Cái đầu đón gió nhấp nhô, trong chớp mắt liền xông ra khỏi ngõ nhỏ.

Nhậm Thanh vội vàng đuổi theo.

Lấy thủ đoạn của Bách Nhãn Giả căn bản không giống như là người mới vừa tấn thăng mà có cảm giác như hắn đã bí mật hành động trong Tam Tương thành, giết người lấy mắt cũng không phải là đề tu luyện Vô Mục Pháp.

Có thể do bản thân bị trọng thương cần cứu chữa, hoặc có thể tuổi già sắp chết cần duyên thọ kéo dài tính mạng.

Nếu thật sự là như thế, vậy thì là tên Bách Nhãn Giả này tuyệt đối dựa vào quỷ vật mới đạt tới bán thi.

Muốn tấn thăng Bạch Nhãn Giả lên tầng cao hơn, nhất định phải ăn quỷ vật từ Bạch Mục Ma Quân, quá trình cử tử nhất sinh không nói, nhưng quỷ vật cấp cao nào có dễ dàng tìm được như vậy.

Chẳng lẽ đối phương gây ra hỗn loạn, là để che giấu cái gì?

Chương 22 - Xuất Thủ 1

Chương 22. Xuất Thủ 1

Màn đêm buông xuống, Nhậm Thanh do dự một lát sau, bước chân nhẹ nhàng đi theo đầu người.

Hắn cũng không lo lắng bản thân bại lộ trước Bách Nhân Giả, bởi vì ốc sên cùng mắt người bên trong bụng cá đều là tử vật, chỉ là bị thuật pháp ảnh hưởng.

Nếu không thì tại thời điểm Nhậm Thanh tiếp xúc, đã sớm đạt được tin tức về Bách Nhân Giả.

Chủ yếu là phương hướng Đông Thành truyền đến động tĩnh không nhỏ, đồng thời rất nhiều bộ khoái đã bắt đầu phong tỏa đường đi, để hắn có chút lo lắng.

Nhậm Thanh không muốn buông tha manh mối Bách Nhân Giả, dứt khoát cùng đầu người giữ khoảng cách vài trăm mét, dựa vào năng lực Trọng Đồng Giả, lặng yên không tiếng động theo ở phía sau.

Bịch.

Đầu người rớt xuống bên trong cống rãnh dùng để tiếp dẫn nước mưa, tiếp tục hướng Thành Nam mà đi, tốc độ không nhanh lại cực kì bí mật.

Nhậm Thanh nắm lấy đoản đao bên hông, hai con ngươi chuyển động.

Sở dĩ dùng đao, chẳng qua là cảm thấy thuận tay thôi.

Thành Nam so với cái thành khu khác, càng thêm ngư long hỗn tạp, thi thể chết đi hơn phân nửa đến từ bang phái đánh

nhau chết sống.

Tuy nói nha môn từng có chùng trị, nhưng tình huống vẫn không có bất kỳ cải thiện, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng cái này cũng sáng tạo ra ban đêm Thành Nam phồn hoa, gần như mỗi con phố cũng có thanh lâu riêng, một hương vị son phấn tràn ngập tại không khí.

Sòng bạc càng không phải số ít, chương khí mù mịt tránh không được có bang phái quản lý.

Nhậm Thanh đi theo đầu người đi tới một nơi rất gần khu dân cư, mà hai bên đều không có gây nên người khác chú ý.

Khi tốc độ đầu người chậm lại, hắn cũng điều chỉnh tốc độ của mình lại.

Thấy đầu người tiến vào miếu Thành Hoàng cũ nát, Nhậm Thanh liền tìm phiến rừng cây trốn tránh, lợi dụng bụi cỏ để bí mật quan sát.

Một lát sau, có người nam tử không ngừng nhìn xung quanh, lén lút tiến vào miếu hoang.

Bách Nhân Giả?

Không đúng...

Đáy lòng Nhậm Thanh cũng có suy đoán.

Hắn tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, đồng thời lấy ra mắt heo nuốt vào trong bụng, nhiệt khí có thể bảo trì khí huyết toàn thân nhanh chóng lưu động.

Qua thời gian một chén trà.

Nam tử đi ra khỏi miếu hoang, hắn dùng cái bao làm từ sợi đay đem đầu người gói kỹ, hai tay ôm vào trong ngực dự định đi tới khu dân cư.

Nhậm Thanh mượn ánh trăng xem rõ ràng tướng mạo người này.

Tầm hai mươi lăm sáu tuổi, trên da có nhiều vết sẹo, ánh mắt có vẻ phi thường tàn nhẫn.

Hắn mang theo vải bố đi chưa được mấy bước, đã thấy nơi xa có thêm một cái bóng người.

Đối phương bị bóng mờ của cây cối bao phủ, không cách nào phân biệt tướng mạo, cũng cảm giác tản ra một cỗ khí thế làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

Bước chân nam tử lập tức dừng lại, biểu lộ nghi ngờ nhìn chằm chằm, sau đó theo bản năng rút ra khảm đao bên hông.

“Tại hạ Lục Bình, xin hỏi là hảo hán phương nào?”

Nhậm Thanh lạnh lùng nói ra:

“Nha môn, tìm người hỏi chuyện.”

Nghe xong lời này, Lục Bình liền lùi mấy bước, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Đại nhân là lính cai ngục?”

Nhậm Thanh không có trả lời, tiếp tục nhìn không chớp mắt, bước chân chậm rãi tới gần.

“Đại nhân, ta cũng chưa từng phạm tội, mà lại còn là người của Hà Nê hội...”

“Trong tay ngươi là cái gì?”

“Không phải ta giết!”

Lục Bình sắc mặt trắng bệch, toàn thân giật mình đem đầu người rơi trên mặt đất.

Tại lúc Nhậm Thanh mang tới uy hiếp kinh khủng, hắn đã không để ý tới nhiều như vậy, làn da nhúc nhích, cái trán có

thêm mấy cái con mắt.

Nhậm Thanh nhớ tới lúc lục soát Vô Mục Pháp ở cửa hàng sách, xem ra cũng không phải là trùng hợp, tên Bách Nhân Giả kia là cố ý để cho chủ tiệm học được Vô Mục Pháp, cố ý đưa Vô Mục Pháp tới cho tên chủ quán.

Bách Nhân Giả không chế nhưng tu sĩ thu thập mắt người cho bản thân mình, còn có thể đánh lạc hướng sự quan sát của lính cai ngục.

Đây chính là lý do tên Bách Nhân giả này từ đầu đến đuôi chưa từng hiện thân, lợi dụng thuật pháp liên khuấy động toàn thành một bãi vũng nước đục.

Những cái vụ án không đầu kia, chỉ ít có non nửa là người tu luyện Vô Mục Pháp đã làm, hư hư thật thật khó mà làm rõ.

Cứ như vậy, dù là lính cai ngục nhúng tay trong đó, Bách Nhân Giả cũng có thể tùy tiện thoát thân.

Nhậm Thanh mở miệng hỏi:

“Người là đem mắt người giao cho hắn bằng cách nào?”

Lục Bình biểu lộ âm trầm, sớm biết rõ thì không động vào quyền thuật pháp kia rồi, khiến cho mình hãm sâu trong đó, còn bị lính cai ngục để mắt tới.

“Không biết rõ, ta chỉ là cách mỗi ba ngày sẽ qua nơi đây một chuyến, sau đó đem mắt người cất đặt tại trên bệ cửa sổ, sẽ có con chim tha đi.”

Lục Bình chỉ vào con mắt trên trán nói ra:

“Nếu là không làm như thế, thân thể dị hoá sẽ hoàn toàn mất không chế.”

Nhậm Thanh khẽ gật đầu.

Xem ra Bách Nhân Giả vì che giấu tung tích, cũng không có xuất hiện tại Tam Tương thành, như vậy sự tình Trương đồ tể liền tương đối dễ giải quyết.

Nhậm Thanh vẫn tại tới gần, Lục Bình vội vàng nói:

“Ta xem như đã tương đối thu liễm, những cái gia hỏa kia...”

Còn chưa có nói xong, hắn nhìn thấy Nhậm Thanh hiện thân tại dưới ánh trăng, lập tức ngậm miệng lại, đồng thời biểu lộ trở nên cực kỳ khó coi.

Vốn cho rằng là nói ra danh tính của mình là đại nhân vật của Hà Nê hội thì lính cai ngục sẽ sinh lòng kiêng kị, lại không nghĩ rằng chỉ là nha dịch, hơn nữa nhìn bộ dáng thì ngay cả bộ khoái cũng không được tính.

Chương 23 - Xuất Thủ 2

Chương 23. Xuất Thủ 2

“Từ lúc nào mà nha dịch quản việc khắp nơi như vậy rồi?”

“Thật ngại quá, ta muốn lấy tính mạng người dùng một lát.”

Bước chân Nhậm Thanh tăng tốc, trọng đồng đã khóa chặt Lục Bình.

Lục Bình lộ ra nụ cười dữ tợn, hắn rút khảm đao ra rồi vọt lên, chỉ là nha dịch mà thôi, chẳng lẽ lại còn có thể địch nổi ta?

Khảm đao từ trên bổ xuống.

Nhậm Thanh tựa như biết trước mà nghiêng người tránh thoát, đoản đao trong tay hắn cũng ra khỏi vỏ mà hướng Lục Bình trảm một cái.

Lục Bình đưa tay bắt lấy, lòng bàn tay cùng lưỡi đao tiếp xúc truyền đến tiếng vang của kim loại va chạm.

Nhậm Thanh thuận thế rút về đoản đao, hắn chú ý tới mấy con mắt trên tay Lục Bình, không nghĩ tới lại cứng rắn như thế.

Đúng lúc này, bộ khoái thấy động tĩnh cũng đột nhiên tới gần.

Lục Bình sinh lòng thoái ý:

“Người và ta ai đi đường này, coi như chưa bao giờ thấy qua...”

Nhậm Thanh không đợi hắn nói xong, đoản đao lấy một góc độ kỳ dị đâm vào xương sườn hắn.

Lục Bình phát giác được đau nhức kịch liệt từ trong cơ thể truyền đến, hô hấp trở nên dồn dập, đó là do phổi bị thương nặng đưa đến.

Trong lúc bối rối, khảm đao vung lên càng ngày càng không có đường nét.

Nhậm Thanh có vẻ cực kì tinh táo, mặc dù lính cai ngục rất có thể đã đi tới phụ cận, nhưng vẫn là đủ để chém địch.

Thu đao vào vỏ.

Tốc độ trọng đồng chuyển động tăng tốc, thời gian giống như đang trôi chậm lại.

Hắn bắt lấy chuôi đao, ánh mắt nhìn chăm chú vào những sơ hở của Lục Bình, trong đầu sinh ra không biết bao nhiêu loại phương pháp có thể hạ sát.

Nhậm Thanh lựa chọn đơn giản nhất.

Xuất đao.

Lục Bình duy trì tư thế chạy trốn, nhưng vị trí ở cái cổ của hắn không biết từ lúc nào lại có thêm đầu dây nhỏ, huyết dịch chảy ra từ đó.

Đầu rơi trên mặt đất nhấp nhô vài vòng, trên mặt còn mang theo vẻ mặt không thể tin được.

Nhậm Thanh mắt nhìn đoản đao trong tay, lưỡi đao đã cong lên, nếu lại va chạm với vật cứng rắn, chỉ sợ đoản đao sẽ phải gãy.

Cây đao này là huynh trưởng của đời trước lưu lại, cho nên chất liệu tương đối phổ thông, phải tìm cơ hội thay một binh khí mới.

Nhậm Thanh lập tức đứng dậy rời khỏi miếu hoang, hắn trốn ở trong bụi cỏ nhìn về nơi xa, chú ý tới hai vị lính cai

ngục trên mái hiên đang nhanh chóng đi lại.

Một vị lính cai ngục trong đó chính là Bạch cô nương đã thấy qua, thuộc về loại vung tay không cần suy nghĩ địch ta.

Một vị lính cai ngục khác thì tay dài chân dài, mỗi bước đều vọt lên được mấy thước.

Mục tiêu hai người chính là đầu người của Vương Bình Toàn.

Dài tay dài chân lính cai ngục há mồm phun ra cùng loại tơ nhện lưới lớn, cuốn lên đầu người liền đi, chỉ có Bạch cô nương sắc mặt bình thản mắt nhìn Nhậm Thanh vị trí.

Hai người ly khai, về sau Nhậm Thanh mới từ chỗ bí mật đi ra.

Nhậm Thanh ly khai khỏi Thành Nam.

Trên đường rõ ràng có thể cảm giác được không thái bình, chỉ sợ nha môn trải qua mấy ngày điều tra, bắt đầu hạ thủ đối với những cái tu sĩ Vô Mực Pháp kia.

Lính cai ngục được xuất động, liền sẽ không lưu lại một chút chỗ trống.

Bách Nhãn Giả có lẽ là sớm có đoán trước, hẳn sợ là đã gom góp đủ mắt người cần thiết, bên trong thời gian ngắn sẽ chọn tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhậm Thanh không có vội vã trở về hỏa công đường, trực tiếp đi tới hàng thịt của Trương đồ tể.

Trương đồ tể mặc dù đã đóng cửa hàng, nhưng làm chỗ ở vẫn là đèn đuốc sáng trưng, có thể nghe được tiếng gáy từ bên trong truyền ra.

Nhậm Thanh mở ra trạng thái trọng đồng, tất cả sự vật chung quanh đập vào mi mắt.

Hắn biết rõ Bách Nhân Giả là lợi dụng thủ đoạn nào đó, đem con mắt đặt tại trên thân côn trùng hoặc là động vật nào đó, nhờ vào đó để đường xa giết người.

Nhưng mà để Nhậm Thanh nghi ngờ là, thủ đoạn như thế rõ ràng vượt qua phạm trù năng lực Bách Nhân Giả.

Cùng là là chi nhánh Vô Mục Pháp, tiêu hao thọ nguyên so với Trọng Đồng Giả chỉ nhiều hơn nửa năm, vì sao uy lực sẽ chênh lệch lớn như thế.

Nhìn quanh vài vòng, hắn tại nơi vị trí hẻo lánh tìm được một con ốc sên, bởi vì thân thể nó núp ở trong vỏ, cũng là nhìn không rõ ràng xem có mắt người hay không.

Nhậm Thanh không chút do dự đem ốc sên giẫm chết, lập tức trong phòng của Trương đồ tể vang lên tiếng kêu thảm áp chế không nổi.

Hắn vội vàng xâm nhập vào gian phòng, thấy Trương đồ tể quỳ một chân trên đất, đưa tay đang trong móc cổ họng, giống như muốn phun ra cái gì.

Nhậm Thanh dùng đũa trên bàn chống lại hàm răng Trương đồ tể, để cho hắn không bị cắn vào lưỡi.

Đợi đến khi Trương đồ tể không chế không nổi, bên trong miệng tuôn ra nước màu đen hôi chua, mùi cực kì gay mũi, đồng thời còn có tính ăn mòn.

Bên trong bãi nước màu đen còn xen lẫn con mắt nhỏ bé, nhưng mà rất nhanh liền biến mất không thấy.

Trương đồ tể vô lực ngã trên mặt đất, Nhậm Thanh dùng bảng tin tức xem xét, phát hiện thọ nguyên mặc dù giảm bớt năm năm, nhưng quái bệnh đã khỏi hẳn.

Đem Trương đồ tể thu xếp ổn thỏa, về sau Nhậm Thanh mới quay trở về hỏa công đường.

Chương 24 - Năng Lực Suy Đoán

Chương 24. Năng Lực Suy Đoán

Nhậm Thanh vừa mới tiến vào sân nhỏ còn chưa kịp nghỉ ngơi, hắn thấy bốn người Bá Phong đang chuẩn bị công cụ, xem ra muốn đi xử lý thi thể.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng thở ra:

“Thanh ca, cũng may ngươi kịp thời trở về, từ mới bắt đầu đã không ngừng có hỏa công bị sai phái ra ngoài, lúc này đến phiên chúng ta.”

Lý Miên không khỏi lo lắng nói:

“Chẳng lẽ Tam Tương thành xuất hiện cái đại loạn gì rồi?”

Bá Phong trầm mặt nói ra:

“Chớ suy nghĩ quá nhiều, có thể là bang phái tranh đấu.”

“Trước đi qua rồi nói sau.”

Nhậm Thanh cảm thấy hắn là cùng lính cai ngục và tu sĩ Vô Mực Pháp có quan hệ.

Đoạn thời gian này bởi vì vụ án không đầu đã không biết chết bao nhiêu người, nha môn nhất định là dùng thủ đoạn lôi đình.

Năm người được bộ khoái dẫn đường xuống tới đến một nhà dân ở phố Đàm, vào cửa liền thấy dưới đất đầy huyết nhục, cùng mấy chục con ruồi.

Bây giờ ngay cả tiểu Vũ đều đã không cảm thấy kinh ngạc, bọn hắn bắt đầu thuần thực thu lại huyết nhục, đặt ở trong hộp gỗ đặc biệt.

Nhưng mà khi huyết nhục dần dần dọn dẹp sạch sẽ, bọn hắn cảm giác được có chút không đúng.

Rõ ràng mọi thứ chỉ có thể chấp vá ra một cỗ thi thể, nhưng mà lại có rất nhiều đôi mắt, đồng thời trên làn da cũng có mắt mấy người.

Tiểu Vũ cùng anh em nhà họ Lý nhìn không được đi ra khỏi gian phòng, làm dịu tinh thần căng cứng.

Sắc mặt Bá Phong trắng bệch nhìn về phía Nhậm Thanh, lại thấy biểu lộ đối phương bình thản, ngay cả mảy may gợn sóng cũng không có.

Nhớ tới biểu hiện Nhậm Thanh tại trong nhà giam, trong lòng không khỏi sinh ra khâm phục.

Trên thực tế, Nhậm Thanh đối với dị dạng của thi thể đã sớm có đoán trước.

Hắn nhìn như đang bận rộn nhất xác, trong đầu lại đang sửa sang tin tức liên quan tới Bách Nhân Giả, luôn cảm giác sương mù nồng nặc, nhưng lại gần trong gang tấc.

Dựa theo cây dị hoá biểu lộ ra, năng lực Bách Nhân Giả hẳn là chế tạo huyễn tượng.

Vì sao Bách Nhân Giả mà mình gặp phải, có thể ở cự ly trăm ngàn mét ảnh hưởng người khác, còn có thể dùng con mắt khống chế động vật và côn trùng.

Tâm niệm Nhậm Thanh vừa động, suy nghĩ xem có phải đồng thời sở hữu nhiều loại thuật pháp hay không, sau khi phối hợp lẫn nhau liền có hiệu quả cường đại không hiểu?

Hắn càng nghĩ càng thấy rất có khả năng.

Mà lại hỗn loạn do Bách Nhãn Giả đưa tới đã gần như tác động đến toàn bộ Tam Tương thành, không muốn lộ ra bản thân, trừ phi là giấu ở địa phương tuyệt đối an toàn.

Hai mắt Nhậm Thanh thả ra tinh quang.

Vậy thì chỉ có nha môn.

Hắn cảm giác thể hồ quán đỉnh, manh mối lộn xộn đang hội tụ trong đầu, đồng thời thu gọn thành tin tức hữu dụng.

Biến hóa mà bảng thông tin mang tới thì ra là không chỉ là hệ thống bình thường, ngay cả năng lực phân tích của Nhậm Thanh cũng tăng cường mấy lần.

Bách Nhãn Giả ngoại trừ Vô Mục Pháp, chỉ ít còn có một loại thuật pháp, nhưng đều là thông qua dùng ăn vật quý dị để nắm giữ.

Con đường phát triển của người này là chỉ có thể sống tạm, muốn thu hoạch vật quý dị của Vô Mục Pháp quý sứ cảnh thì gần như không có khả năng, đành phải không ngừng kéo dài tính mạng.

Nhậm Thanh hoài nghi hiệu quả tăng duyên thọ của Vô Mục Pháp sẽ càng ngày càng yếu, cho nên Bách Nhãn Giả bắt đầu trở nên điên cuồng.

Có thể thời gian dài trốn ở nha môn, Bách Nhãn Giả từ bắt đầu thì thủ đoạn tăng duyên thọ hẳn là tương đối thu liễm, khi bất đắc dĩ mới ăn mất người.

Đối với Nhậm Thanh mà nói, Bách Nhãn Giả là cái cơ duyên không nhỏ, thậm chí có thể nhờ vào đó tại bên trong thời gian ngắn đạt tới quý sứ cảnh.

Nhậm Thanh suy nghĩ phải làm sao đối phó Bách Nhãn Giả, sau đó dần dần sinh ra ý nghĩ.

Thân phận Bách Nhân Giả thì chậm chậm tìm hiểu là được, trọng yếu nhất chính là làm tốt chuẩn bị vạn toàn.

Thực lực Nhậm Thanh đối mặt với Bách Nhân Giả vẫn là quá non, Vô Mục Pháp ở bán thi cảnh nhưng chỉ có tác dụng hỗ trợ, sách da người lại mới nhập môn.

Hắn nhất định phải đem ưu thế Trọng Đồng Giả phát huy ra hết sức.

Phản ứng đầu tiên của Nhậm Thanh chính là Thần Túc Kinh.

Nếu như hai chân của hắn trải qua dị hoá sau có được lực bộc phát cực mạnh, như vậy chỉ cần trọng đồng khóa chặt sơ hở địch nhân, liền có thể hành động thuận lợi.

Đồng thời Thần Túc Kinh là lấy được từ trên tay tên ăn may, khẳng định bọn hắn đối với phương hướng dị hoá là rất hiểu rõ.

Nhậm Thanh chỉ ít không cần sờ tự mình mò mẫm, có thể trực tiếp tiêu hao thọ nguyên để Thần Túc Kinh đạt tới trình độ bán thi cảnh.

Hắn vạch ra kế hoạch sơ bộ, bất tri bất giác huyết nhục trong phòng đã cắt toàn bộ vào trong hộp gỗ.

Năm người tiếp tục tiến về nơi nhặt xác khác, người chết trên thực tế nhiều lắm, chỉ là thành tây nhỏ bé cũng có hai ba mươi.

Nhậm Thanh chú ý tới có khoảng chừng tám phần thi thể là của tu sĩ Vô Mục Pháp, thi thể còn lại bất quá là bị quái bệnh do Bách Nhân Giả ảnh hưởng, có thể nhìn ra vì phần đầu đều có con mắt lồi ra.

Nếu như Trương đồ tể không có được Nhậm Thanh cứu kịp thời, cho dù may mắn không chết, khẳng định cũng sẽ bị lính

cai ngục hiểu lầm mà xử lý.

Bởi vậy có thể thấy được, thái độ lính cai ngục chính là tình nguyện giết lầm một ngàn cũng không buông tha một cái, tiếp theo vì tìm kiếm Bách Nhân Giả mà không biết phải bao nhiêu người chết.

Nhậm Thanh về tới hỏa công đường, ngồi tại ghế đá có chút phiền muộn.

Cách đó không xa là bếp lò cháy hừng hực.

Nếu là không có bằng tin tức, hẳn rất có thể chính là một cỗ thi thể trong đó, thật vất vả miễn cưỡng tu luyện thành Vô Mực Pháp, kết quả không rõ ràng bị lính cai ngục xử lý.

Ngẫm lại có chút buồn cười, phương thế giới này chẳng lẽ chỉ cần đủ không may mắn, liền có thể tiếp xúc đến pháp môn tu hành.

Nhậm Thanh lựa chọn ẩn nhẫn, hẳn tạm thời không đi tìm hiểu thân phận Bách Nhân Giả trong nha môn, mà là âm thầm tìm hiểu tin tức số lượng công pháp ở Thành Tây.

Kết quả phát hiện dù là không thể so sánh với nha môn, nhưng mà thuật pháp mà các bang phái có được cũng không phải số lượng nhỏ.

Thậm chí lính cai ngục xuất thân từ bang phái cũng không phải số ít.

Chương 25 - Tìm Rèn Đao

Chương 25. Tìm Rèn Đao

Tam Tương thành trải qua lính cai ngục quét sạch mấy ngày, về sau có mấy trăm người tử thương, nhưng tìm không đến Bách Nhân Giả nên cũng liền không giải quyết được gì.

Nhậm Thanh tại trong lúc này không có nhàn rồi, hắn âm thầm tìm hiểu tin tức, tên ăn mày thể lực sau lưng tùy theo nổi lên mặt nước.

Này bang phái tên là Huyết Cầu.

Cùng Thành Nam ngư long hỗn tạp khác biệt, thành tây ngoại trừ những cái bang phái tý hon kia thì không có ai máu mặt cả, Huyết Cầu bang có thể nói là thổ hoàng đế không thể nghi ngờ.

Thời kì cường thịnh nhất, Huyết Cầu bang lũng tất cả mua bán ở thành tây, thậm chí thò chân ra bên ngoài cũng không phải số ít.

Bởi vì nha môn đã từng hạ xuống tử thủ đối với Huyết Cầu bang, quy mô đã rút lại hơn phân nửa, bây giờ sinh ý đều không quá nhiều.

Cũng may lính cai ngục cũng không tham dự chen ép, nếu không thì ngay cả thực lực còn sót lại cũng bị xóa đi.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Huyết Cầu bang nắm giữ Thần Túc Kinh vẫn không phải Nhậm Thanh có thể đối kháng, nhất định phải cẩn thận hơn.

Nhậm Thanh không có đánh rắn động cỏ.

Hắn bỏ ra thời gian mấy ngày đi dạo tại thành tây, dựa vào bảng tin tức cùng nhãn lực trọng đồng, sờ rõ ràng một chút nội tình Huyết Cầu bang.

Trong đó bang chúng thường thấy nhất chính là tên ăn mày, chân tàn tật nhưng muốn từ trên tay bọn họ thu hoạch được Thần Túc Kinh cũng không hiện thực.

Trải qua Nhậm Thanh quan sát, tên ăn mày đúng là tiếp xúc qua Thần Túc Kinh, nhưng bản thân không biết chữ, thậm chí trí lực còn có thiếu hụt.

Mà lại tại thời điểm bọn hắn ăn xin, vì phòng ngừa sinh ra sự cố, bình thường sẽ có tay chân bang phái giám thị tại phụ cận.

Tay chân Huyết Cầu bang cũng luyện qua Thần Túc Kinh, bảng tin tức biểu hiện cũng là 【 Thần Túc Kinh (tàn) 】 .

Nhưng mà vận khí của bọn hắn hơi rất nhiều, hai chân không có tàn tật rõ ràng, thậm chí so với thường nhân còn muốn cường tráng hơn nhiều.

Có thể thấy được thuật pháp nhập môn có bao nhiêu khó khăn, dùng cử tử nhất sinh để hình dung cũng không đủ.

Nhậm Thanh vốn cho rằng chỉ có thể bí quá hoá liều và tìm cơ hội tập sát thành viên Huyết Cầu bang, sau đó trực tiếp dùng vật quý dụ sau khi đối phương chết để nhập môn.

Không nghĩ tới vừa mới suy nghĩ thì cơ hội lại đến.

Hắn trong lúc vô tình từ trong miệng Bá Phong biết được, tới gần vùng ngoại của thành tây ô có nhà võ quán, tên là “Trần Thị Bát Cực Thối”, quán chủ là Trần Vĩnh Hưng lúc tuổi còn trẻ đã lộn qua tại Huyết Cầu bang lẫn.

Nhậm Thanh lấy ngựa chết làm ngựa sống, liền thừa dịp thời điểm Trần Vĩnh Hưng ra ngoài mua sắm, lợi dụng tin tức

chảy kiểm tra một hồi.

【 Trần Vĩnh Hưng 】

【 tuổi tác: 39 】

【 thọ nguyên: Tám năm 】

【 thuật: Thần Túc Kinh (ngục) 】

【 Do Thiên Tàn đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện này cần tại thời điểm trên con xương cốt sinh trưởng, đem hai chân cắt đứt tận gốc, ăn vào thuốc dẫn đặc biệt, ba năm không chết có thể mọc ra Thần Túc (nôm na là mọc lại cái chân mới khỏe hơn). 】

Nhậm Thanh thấy đằng sau Thần Túc Kinh còn có cái chữ (ngục), nói rõ Trần Vĩnh Hưng là thông qua phương thức nuốt vật quý dị để năm giữ, khiến cho thực lực của hắn hạn chế tại vũ nhân cảnh.

Hiện nay đến xem, tiếp xúc Trần Vĩnh Hưng để lấy được Thần Túc Kinh hắn là ổn thỏa nhất.

Mục tiêu Nhậm Thanh chủ yếu là tại võ quán lý tìm tới công pháp, thực tế không mưu đồ việc giết Trần Vĩnh Hưng để lấy vật quý dị.

Hắn dự định lấy danh nghĩa học Bát Cực Thối, quang minh chính đại tiến vào võ quán.

Nhậm Thanh cũng không cần che giấu cái gì, hỏa công cũng không phải linh cai ngục, tại trong nha môn thuộc về tiêu lâu la không quan trọng gì.

Nhưng mà hắn không có vội vã tiến đến, đầu tiên là cùng mấy người Bá Phong bàn giao, nói mình có việc phải đi xử lý mấy ngày, sao liền lập tức chuẩn bị tìm thợ rèn rèn đúc vũ khí.

Có vũ khí trong tay hay không, đối với Nhậm Thanh mà nói, đây là ảnh hưởng rất lớn.

Trọng đồng nhìn thấu sơ hở địch nhất thì nhất định phải phối hợp đao kiếm mới có thể phát huy đến cực hạn, chỉ cần bắt được sơ hở địch nhân, liền có thể đem chém giết trong nháy mắt.

Nhậm Thanh hỏi thăm qua mấy cái bộ khoái lớn tuổi.

Bọn hắn cũng đề nghị tiến đến một chỗ tiệm thợ rèn thành bắc, nói là tay nghề thợ rèn nơi đó vô cùng tốt, duy chỉ có tính tình thì hơi khó đoán.

Thợ rèn tên là Lưu Hồ, cửa hàng là mấy đời đơn truyền, cho nên thuật rèn đúc rất là tinh xảo.

Nhậm Thanh liền đi ra ba ngày, nhưng không trùng hợp chính là, tiệm thợ rèn một mực đóng cửa không ra ngoài.

Lúc Nhậm Thanh ngày thứ tư tới cửa mới nghe được âm thanh kim loại va chạm rèn sắt, nghe ngửi được hơi khói nồng đậm.

Hắn gõ cửa một cái, thanh âm bên trong không nhین được nói ra:

“Không có chân sao, tự mình đi vào.”

Nhậm Thanh nhin không được chau lông mày lên.

Hắn đẩy cửa đi vào, một vị tráng hán làn da ngăm đen đưa lưng về phía hắn, dùng thiết chùy trong tay đập khối sắt nóng đỏ.

Thấy hai tay tráng hán quá cường tráng, trong mắt Nhậm Thanh sinh ra dị sắc, chẳng lẽ cũng là nắm giữ cái thuật pháp gì?

Hắn nhìn xung quanh, trên vách tường treo đầy đao kiếm rực rỡ muôn màu, khí tức sát đập vào mặt để cho người ta ngạt thở.

Chương 26 - Tìm Rèn Dao 2

Chương 26. Tìm Rèn Dao 2

Lưu Hồ đem thiết chùy buông xuống hỏi:

“Thì ra là sai gia, nếu như người muốn mua binh khí, có thể đi mặt tường bên kia nhìn xem.”

“Không được, ta đã chuẩn bị bản vẽ để đặt rèn đúc đạo cụ.”

Lưu Hồ dựng râu tròng mắt:

“Người đây là ý gì, chẳng lẽ binh khí ta rèn còn chưa đủ sao?”

“Lưu ca chính người xem một chút đi.”

Nhậm Thanh đem bản vẽ đưa tới, ngón tay trong lúc lơ đãng đụng vào đối phương, tin tức Lưu Hồ tràn vào trong đầu.

Hắn tiếc nuối phát hiện Lưu Hồ cũng không có nắm giữ thuật pháp, nhưng mà ngẫm lại cũng có lý, đâu phải dễ dàng gặp tu sĩ như vậy.

Lưu Hồ chú ý tới trên mặt Nhậm Thanh chợt lóe lên thất vọng, còn tưởng rằng là bị coi thường, trong lòng lập tức có ngọn lửa tức giận lóe lên.

Hắn nắm qua bản vẽ vừa định bình luận đả kích một phen, lại bị binh khí phía trên bản vẽ hấp dẫn lực chú ý.

Lấy kinh nghiệm Lưu Hồ đánh giá, này binh khí tương đối vừa Hợp Sa trận, cưỡi ngựa sẽ có công kích tốt nhất, tiếp theo mới là đi bộ tác chiến.

“Đây là cái binh khí gì?”

Nhậm Thanh kiên nhẫn giải thích nói:

“Đại Miêu đao, bởi vì thân đao dài thêm, bề ngoài giống miêu đao.”

(miêu đao, giống như kiếm Nhật)

Đại Miêu đao so với Miêu Đao còn muốn dài hơn, trọn vẹn gần bốn thước, chỉ là chuôi đao liền vượt qua một thước, cần hai tay nắm lấy chuôi đao.

Đao kiếm trong lò rèn, không có một cái nào đạt tới chiều dài như thế.

Tại bên trong phim Tú Xuân đao, binh khí của Đinh Tu chính là cái này, ngoại hình nhưng thật ra là tổng hợp giữa Miêu Đao và Mịch đao, thân đao hẹp dài có thể trăm vạn.

Kỳ thật theo lý thuyết, Đao là đồ vật có tính tấn công rất lớn, mới không thẹn là trăm binh chi vương, người bình thường dù là có thể không chế Đại Miêu đao, nhưng mà cũng có chút quá hung hiểm.

Nhưng Nhậm Thanh dựa vào trọng đồng có thể chuyên chú vào phát triển ưu thế tiến công.

Phòng ngự có thể tránh thì tránh, không thể tránh liền cản, nếu không được thì dùng sách lược lấy thương đổi thương.

Tức giận của Lưu Hồ tan thành mây khói, hần biểu lộ nghiêm túc nói ra:

“Lấy dáng vóc người có chút không thích hợp, rút ngắn một thước đi.”

“Tuổi tác của ta mới mười bảy.”

“hả...”

Lưu Hồ há hốc mồm, hiện tại nha dịch cũng hung bạo như thế sao, dùng binh khí cự đoạn như thế.

“Cứ làm như vậy đi, nhưng mà ta nhắc nhở ngươi một câu.”

“Trừ phi là bộ khoái, nếu không khi người mặc sai phục là không cho phép nắm giữ lợi khí, đeo đao, cẩn thận chút.”

Nhậm Thanh gật đầu, mặc dù Tam Tương thành không cấm mang theo lợi khí, nhưng mà đối với nha dịch lại rất có hạn chế, thủy hỏa còn chỉ là dùng để phòng thân.

“Còn có...”

Lưu Hồ chỉ vào Nhậm Thanh không chút khách khí nói ra:

“Thân đao gần như bốn thước, cần phải pha thêm thép lại vào trong vật liệu, không thì rất dễ dàng bẻ gãy.”

“Cần thêm tiền! ! !”

Nhậm Thanh yên lặng từ trong ngực lấy ra túi tiền, chỉ ít có mấy chục lượng, đầy đủ một nhà ba người sinh hoạt mấy năm.

Trong nha môn mặc dù xảy ra lắm việc, nếu đen đủi liền dễ dàng bởi vì công vụ mà hi sinh vì nhiệm vụ, nhưng mỗi tháng bổng lộc lại rất khá.

Lưu Hồ tiếp nhận túi tiền phỏng đoán, cầm bộ phận tiền bạc ném cho Nhậm Thanh, tiếp sau lấy sắc mặt bình thản gật đầu:

“Đủ rồi, bảy ngày sau tới lấy đao đi.”

Nhậm Thanh quay người liền đi, nhưng mà mới vừa ra tới cửa tiệm liền bị Lưu Hồ ngăn cản.

“Gấp cái gì mà gấp?”

“Ngươi gọi cái này là Đại Miêu đao, ta tại Tam Tương thành không thấy người dùng qua, vậy ngươi trong ngày thường là luyện đao thế nào?”

Nhậm Thanh cau mày, cái đồ chơi này còn cần luyện sao?

Lưu Hồ thấy vậy liền thở dài:

“Người đợi thêm ta một lát.”

Hắn đi vào sân nhỏ bên ngoài tiệm, một lát sau ôm cái thân cây trảng kiện về tới trong phòng.

“Loại binh khí này nhất định phải cần thân thể thích ứng, nếu không lúc dùng đao thật luyện tập, dễ dàng làm bản thân bị thương.”

“Ta...”

Nhậm Thanh vừa định giải thích, đã thấy Lưu Hồ cầm lưỡi búa trực tiếp đem thân cây bỏ ra, tiếp lấy chém ra ngoại hình mơ hồ của thanh đao.

Hắn thức thời ngậm miệng lại, chờ đợi Đại Miêu đao làm bằng gỗ dần dần thành hình.

Hơn nửa canh giờ sau, Đại Miêu đao trong tay Lưu Hồ đã giống như đúc, hắn đơn giản vung một cái, kết quả kém chút đánh tới Nhậm Thanh.

“Đúng là có thể làm được, xem ra cũng không phải là bịa đặt ra, chính là muốn linh hoạt vận dụng có chút khó.”

“Lưu ca, ta đi thử một chút.”

Nhậm Thanh tiếp nhận Đại Miêu đao, trọng đồng chuyển động.

Hắn đột nhiên trầm ra, lại trong nháy mắt thu hồi.

Thấy ánh nền trên bàn ở cách đó không xa liền bị đập tắt, nhưng tờ giấy trên bàn lại không động chút nào.

Lưu Hồ tròn mắt hốc mồm, nói là đao pháp tinh xảo cũng không được, nhưng lại có một loại... Nói như thế nào đây, một loại cảm giác tự nhiên mà thành

Hắn đưa mắt nhìn Nhậm Thanh rời khỏi xưởng rèn, lấy lại tinh thần, nhin không được nhin không được cười lên.

Trước đó cảm thấy Nhậm Thanh coi thường bản thân mình, còn dạy hắn phải rèn làm sao, nhưng bây giờ mọi thứ đều tiêu tan.

Âm thanh rèn sắt vang lên lần nữa, sương mù từ bên trong khe hở cửa sổ chậm rãi bay ra.

Chương 27 - Võ Quán Kỳ Lạ

Chương 27. Võ Quán Kỳ Lạ

Nhậm Thanh đi tới trên đường phố, Đại Miêu đao làm bằng gỗ đã hấp dẫn người qua đường chú ý.

Hắn hướng võ quán Trần Thị Bát Cực Thối phương hướng đi đến, ngoặt đông ngoặt tây đi qua mấy con ngõ nhỏ liền đạt tới mục đích.

Võ quán tọa có diện tích không lớn, thậm chí quá vắng vẻ.

Căn cứ Nhậm Thanh điều tra, đệ tử bên trong võ quán cũng chỉ hơn mười người, đều là cô nhi Trần Vĩnh Hưng từ nhỏ nuôi lớn, về sau còn có cái nữ nhi tên là Trần Lê Hoa.

Trần Vĩnh Hưng vì trợ cấp chi tiêu sinh hoạt, mới bắt đầu tuyển chọn đệ tử bên ngoài, như này mỗi tháng có thể đỡ được một chút tiền bạc.

Nhậm Thanh trực tiếp đi vào sân nhỏ, trên đất trống đang có mười mấy người luyện tập thối pháp, không ngừng đá vào cọc gỗ.

Đám người biểu lộ lạnh lùng nhìn về phía Nhậm Thanh, động tác không khỏi chậm lại.

Nhậm Thanh người mặc sai phục, hắn không có tính toán che giấu thân phận nha dịch.

Dù sao bên ngoài thì mình chính là đến tập võ, chỉ cần nắm giữ Thần Túc Kinh liền lập tức chạy trốn.

Nhậm Thanh vừa định mở miệng hỏi thăm, đột nhiên chú ý tới những cái đệ tử đang luyện tập thối pháp tại võ quán, tỉ lệ

thân thể rất là cổ quái.

Hai chân của bọn hắn cực kì tráng kiện, hiện đầy bắp thịt rắn chắc, đồng thời đều không ngoại lệ, nó chiếm được năm phần thân thể trở lên.

Nếu là chỉ một người xuất hiện tình huống tương tự thì còn có thể là trùng hợp, nhưng đã một đám người cũng như thế, làm sao cảm giác có điểm gì đó là lạ.

Một đệ tử lớn tuổi trong võ quán tiến lên hỏi: “Nha sai người là...”

Nhậm Thanh ôm quyền hồi đáp:

“Nghe nói công phu Trần quán chủ không tệ, cho nên dự định đi theo học tập một thời gian.”

“Vậy thì tốt, đi theo ta là được.”

Võ quán đệ tử khẽ gật đầu, hắn dẫn Nhậm Thanh đi vào trong phòng.

Nhậm Thanh càng xem động tác đối phương lúc đi đường, dứt khoát cố ý dùng thân thể tiếp xúc, kết quả bằng tin tức cũng không có biểu hiện thuật pháp.

Làm sao hai chân giống như là trải qua dị hoá...

Nhậm Thanh mang theo nghi hoặc đi vào một gian phòng, đệ tử võ quán mở cửa phòng sau đó dùng tay làm dấu mời.

Hắn cất bước bước vào trong đó, mũi còn ngửi được mùi thảo dược nhàn nhạt.

Trong phòng trang trí đơn sơ, nam tử suy yếu nằm trên giường chính là Trần Vĩnh Hưng.

Hắn khí tức có chút không ổn định, giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt thở.

Một vị nữ tử mười lăm mười sáu tuổi đang giúp lấy Trần Vĩnh Hưng uống thảo dược, hắn muốn dùng cánh tay đẩy ra, nhưng lực khí hơi có vẻ không đủ.

Đợi đến nữ tử đem toàn bộ thảo dược cho hắn uống, nàng mới nhỏ giọng thì thầm nói ra:

“Ta là Trần Lê Hoa nữ nhi Trần Vĩnh Hưng, bởi vì gia phụ thân thể có vấn đề, đành phải ta ra mặt.”

“Trần quán chủ có thể nói chuyện sao?”

“Thật có lỗi, gia phụ bây giờ đã không cách nào tự gánh vác, nếu như còn muốn học tập Bát Cực Thối, đành phải để sư huynh ta thay truyền thụ.”

“Đây cũng không có việc gì.”

Mặt ngoài Nhậm Thanh cực kì bình thản, trong lòng lại tràn đầy cổ quái không nói ra được.

Vài ngày trước hắn còn gặp qua Trần Vĩnh Hưng, đối phương toàn thân trên dưới nhìn không ra một chút bệnh tật, thọ nguyên càng là còn có bảy tám năm.

Mà lại làm vũ nhân cảnh, vết thương nhỏ bệnh nhẹ căn bản không có khả năng có ảnh hưởng.

Trần Lê Hoa mở miệng nói ra:

“Mỗi tháng ba mươi hai đồng, ba ngày một bài giảng, nhưng không có việc gì thì không cho phép đi ra võ quán.”

Nhậm Thanh liên thanh bằng lòng, dù sao hắn cũng sẽ không ở lại bao lâu cả.

“Ô ô ô...”

Trần Vĩnh Hưng phát ra tiếng kêu, hắn giống như là muốn nói cái gì, nhưng bị Trần Lê Hoa cưỡng ép đè xuống giường không nhúc nhích được.

Nhậm Thanh cảm giác võ quán khắp nơi lộ ra quỷ dị, nhưng mà không có phát giác được tu sĩ bán thi cảnh, vấn đề tự vệ cũng không lớn.

Mà lại hỗn loạn càng nhiều, cũng càng dễ dàng để hấn lấy được Thân Túc Kinh.

Nhậm Thanh đi ra khỏi gian phòng, lập tức bị vị đệ tử võ quán trước đó kia dẫn tới võ đường chuyên môn dùng để luyện tập kỹ năng.

Bên trong đều là đệ tử ký danh giao tiền tập võ, tất cả có sáu người.

Đám người đều là cỡi trần, trên da còn mang theo vài vết bầm tím, đang tự mình ngồi xếp bằng trên cái đệm ngồi.

Dạy bảo bọn hấn chính là cái thanh niên khuôn mặt anh tuấn, sau khi nhìn thấy Nhậm Thanh đi vào, hướng về đệ tử võ quán hỏi thăm tình huống một chút.

Nhậm Thanh phát hiện có hai tên đệ tử võ quán đứng tại nơi hẻo, giống như là đang giám thị nhất cử nhất động người trong võ đường.

“Tại hạ Kim Tịnh, sư đệ xưng hô như thế nào?”

“Nhậm Thanh.”

“Nhậm sư đệ, trước nghỉ ngơi một một lát, chờ sau đó nhóm chúng ta lại mở khóa dạy bảo.”

Kim Tịnh có vẻ rất là khách khí, thậm chí chủ động vì Nhậm Thanh rót nước trà, xem ra đã tập mãi thành thói quen.

Nhậm Thanh tùy tiện tìm một tấm đệm rồi ngồi xuống, đệ tử ký danh còn lại cảnh giác nhìn xem hấn, nhưng mà cũng không có mở miệng nói chuyện.

Tại bên trong bầu không khí khó hiểu, đã qua hơn nửa canh giờ.

Ngoài võ đường có người gõ cửa một cái, thanh âm Trần Lê Hoa truyền đến:

“Chuẩn bị đi, chuẩn bị phải ăn.”

Biểu lộ Kim Tịnh trở nên bắt đầu sợ hãi, hai tên đệ tử võ quán thì là tham lam, những cái đệ tử ký danh kia biểu lộ khác nhau.

E ngại, tàn nhẫn, bất đắc dĩ...

Nhậm Thanh không biết đến cùng cái tình huống gì, nhưng tình thế phát triển giống như vượt ra khỏi mong muốn.

Trần Lê Hoa tiếp tục nói ra:

“Kim Tịnh sư huynh, lựa chọn ra một người cùng nhóm chúng ta ăn.”

Kim Tịnh nghe nói sau đó toàn thân run rẩy lên, hấn nhẹn không được nôn khan mấy lần, giống như là đã mất đi khí lực nói ra:

“Chính các người tự lựa chọn đi.”

Chương 28 - Sự Việc Trong Võ Quán

Chương 28. Sự Việc Trong Võ Quán

Sau khi Kim Tịnh nói xong, mặt xám như tro đứng lên chậm rãi đi ra khỏi võ đường.

Hắn cùng Trần Lê Hoa cùng nhau đứng tại cửa ra vào, giống như đang đợi cái gì.

Nhậm Thanh biểu lộ cổ quái, tại kiếp trước được chứng kiến những cái lão già kia đùa bỡn, hắn luôn cảm thấy toàn thân Kim Tịnh lộ ra không tự nhiên.

Hắn dùng ánh mắt còn lại đảo quanh, tất cả mọi người chung quanh ngồi tại bên trên bờ đoàn không có nhúc nhích, nhưng từ mặt mũi tràn đầy mồ hôi có thể nhìn ra nội tâm không bình tĩnh.

Mặt trái cảm xúc dần dần nổi lên.

Sau một hồi, nam tử làn da ngăm đen lâm vào sụp đổ.

Hắn tự lẩm bẩm trong miệng:

“Ta không thể chết, trong nhà có người còn đang chờ ta...”

Nam tử đen nhánh lão đảo nghiêng ngả liền lùi mấy bước, nhưng lúc đến sau lưng đám người, trực tiếp từ trong ngực móc ra cái gai gỗ.

Hắn dùng gai gỗ hung hăng đâm vào trên lưng một người khác, tiên huyết thấm ướt quần áo hắn.

Nam tử da đen như ở trong mộng mới tỉnh, hấn hoảng sợ nhìn hai tay nhuốm máu của mình, hai chân như nhũn ra ngã trên mặt đất.

Đệ tử võ quán bên trong nơi hẻo lánh nhin không được phát ra chế giễu.

Vị nam tử bị thụ thương kia kinh ngạc sờ lên phía sau lưng, thấy vết thương cũng không ảnh hưởng nội tạng, hấn không chút do dự nhào về phía nam tử da đen, hỗn chiến càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh ngược lại là không có người nào để ý tới.

Chủ yếu bởi vì ăn mặc sai phục có uy hiếp không nhỏ, mà đệ tử ký danh võ quán đều là xuất thân bình dân, cho nên nhin không được mà sinh ra e ngại.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, luôn có người bí quá hoá liều.

Hồng Bru gọi là người có thời gian lặn lội trong bang phái cũng nhiều, mặc dù không có bất kỳ tên tuổi, nhưng kinh nghiệm giang hồ cũng đã đủ.

Tại hấn cảm giác thì Nhậm Thanh vừa tới có chút nhin không thấu.

Chỉ cần đem người này tập sát, người còn sống sót cuối cùng nhất định là bản thân mình, nếu làm thỏa đáng thì nha môn cũng sẽ tới đây điều tra, mọi việc sẽ được phơi bày.

Hồng Bru dùng nắm đấm không lưu thủ chút nào hướng phần gáy Nhậm Thanh đánh tới.

“Sai gia, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, thành thành thật thật chịu chết đi.”

Nhậm Thanh không hiểu rõ võ quán là cái tình huống gì, cho nên vốn định trước tiên không đếm xỉa, nhưng là xem ra

không thể tránh nổi.

Đại Miêu đao rút ra.

Đơn giản vung đao chém ra, cho người ta một loại ảo giác tránh cũng không thể tránh.

Ở trong mắt người ngoài, tựa như là Hồng Bưu chủ động đi tới gần đao gỗ của Nhậm Thanh.

Làm sao có thể? ! !

Hồng Bưu dùng hai tay bảo vệ đầu.

Nhậm Thanh chuyển động cổ tay, phương hướng Đại Miêu đao lập tức sinh ra biến hóa, trực tiếp đâm vào mu bàn chân Hồng Bưu.

Tiên huyết văng khắp nơi.

Hồng Bưu phát ra tiếng kêu thảm, vô ý thức muốn đem đao gỗ từ mu bàn chân rút ra.

Nhậm Thanh hừ lạnh một tiếng, tay phải làm đao dùng sức trảm tại cái cổ Hồng Bưu, hần liền bị ngắt đi, trong nháy mắt bị ném tới cửa ra vào.

Ngữ khí Trần Lê Hoa mang theo kích động nói ra:

“Tốt.”

Lập tức trong phòng yên tĩnh im ắng.

Đám người đình chỉ tranh đấu liền chết, một lần nữa ngồi về bờ đoàn không cần phải nhiều lời nữa, dù là vết thương máu thịt be bét cũng cưỡng ép chịu đựng.

Hồng Bưu ngoài cửa bị kéo đi, hai tên đệ tử võ quán nơi hẻo lánh cũng ly khai gian phòng.

Cửa lớn bị xích sắt khóa kín.

Tất cả mọi người cảnh giác lẫn nhau, đặc biệt là mấy cái bản thân bị trọng thương, Nhậm Thanh thì mơ hồ bị cô lập.

Nhậm Thanh vừa định đặt câu hỏi, có cái thân ảnh nhỏ gầy tiến đến bên cạnh hần nhẹ giọng nói ra:

“Đại ca, ta là tạo lệ ở Thần Dương đường phố, tên là Tưởng Kiệt.”

Tưởng Kiệt nuốt ngụm nước bọt hỏi:

“Đại ca, thời điểm người đến võ quán, nha dịch trong nha môn có biết rõ hành tung hay không?”

Nhậm Thanh lắc đầu nói ra:

“Ai, đúng là không có, nhưng mà vượt qua năm ngày hần là liền sẽ có người đến tìm.”

Ánh mắt Tưởng Kiệt tràn ngập sợ hãi, lời nói không có mạch lạc lắm lắm:

“Chịu không được, chỉ cần hai ngày thì người nơi này đều phải chết hết, làm sao có thể chờ được nha môn...”

Nhậm Thanh bắt lấy cánh tay Tưởng Kiệt hỏi:

“Nói cho ta xảy ra chuyện gì?”

Tưởng Kiệt có lẽ là muốn tìm người thổ lộ ra hết, liền gấp ghềnh giải thích.

Nhậm Thanh sau khi nghe xong, nghi ngờ trong lòng không có giảm bớt, ngược lại càng thêm nồng nặc.

Đệ tử ký danh bên trong võ quán đều là trong hai ngày này tới đây, sau khi đi vào thì chưa nói lời gì đã bị nhốt ở trong phòng.

Mỗi ngày Trần Lê Hoa sẽ kéo đi ba, bốn người, đều là tại lúc ăn cơm, kết quả không cần nói cũng biết.

Ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy đệ tử võ quán ở bên ngoài đàm luận về thịt người thơm ngọt ngon miệng, ngữ khí mang theo tham lam không che giấu chút nào.

Đương nhiên cũng có người thử bỏ chạy, nhưng bên trong võ quán đâu phải chỉ có một người chứ, những người bị nhốt trong phòng thời gian dài không bổ sung nước và thức ăn, sao có thể đánh lại được hơn mười người luyện võ.

Đã dù sao đều là chết, cứ chịu nhục chịu khổ trong phòng, không chừng còn có thể đợi đến cứu viện.

Chương 29 - Thuật Pháp Cấp Thấp

Chương 29. Thuật Pháp Cấp Thấp

Nhậm Thanh âm thầm suy tư, đối với hắn mà nói, đệ tử bên trong võ quán thì ngay cả tu sĩ cũng không được tính, căn bản không cách nào cầu thành uy hiếp.

Cần suy nghĩ nhất chính là làm sao ổn thỏa lấy được Thần Túc Kinh, đồng thời sau đó tự mình thoát ra ngoài.

Mặc dù trên người có mặc trang phục nha sai nhưng trên thực tế lại dễ dàng bị xem nhẹ, dù sao chỉ là nha môn đã có hơn ngàn tên nha dịch.

Đương nhiên Nhậm Thanh dù là bại lộ thuật pháp, mà chưa gia nhập lính cai ngục, nhưng ít nhất thì có Tổng Tông Vô chứng minh lai lịch thuật pháp của hắn.

Đại khái qua hai ba canh giờ, bọn người Kim Tĩnh mới một lần nữa trở lại võ đường.

Trên người bọn họ không khỏi tản ra hương vị khó ngửi, cơ bắp trên hai chân cũng nở lớn với trình độ khác biệt.

Đặc biệt là Kim Tĩnh, dù là hắn biểu hiện khó chịu như thế nào đi nữa, nhưng vẫn không cách nào che giấu đi việc hai chân hắn có dị hóa lớn nhất.

Kim Tĩnh than thở lấy ra băng vải băng bó cầm máu, tiếp sau đó đặc biệt phân cho bọn hắn một chút lương khô đỡ đói.

Khiến cho đám người bắt đầu có cảm giác mang ơn đối với Kim Tĩnh.

Nhậm Thanh thấy ra lương khô không có biểu hiện dị dạng, nhưng cũng không chuẩn bị dùng ăn, quý mới biết rõ bên trong có cái gì.

Hắn càng xem Kim Tĩnh càng thấy có điều hiểm nghi, thế là hắn dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng thần, chờ đợi lấy tình thế tiếp tục.

Kết quả Kim Tĩnh thật đúng là dạy bảo cho mọi người Bát Cực Thối.

Ngoại trừ Nhậm Thanh nghe rất say sưa ngon lành, những người còn lại cũng không có hứng thú, thừa dịp nhàn rỗi mà khôi phục thêm nhiều thể lực mới là trọng yếu nhất.

Đợi đến ban đêm.

Ngoài cửa xuất hiện không ít tiếng bước chân, xem ra lại có người tụ tập.

Nhậm Thanh chú ý tới người chung quanh cũng bởi vì quá độ mệt mỏi, từ đó mê man đi.

Hắn đứng dậy mở miệng hỏi:

“Kim sư huynh, ta muốn cái chết minh bạch, trước khi chết muốn nhìn xem bí tịch ghi chép Bát Cực Thối.”

“...”

Sắc mặt Kim Tĩnh hơi có vẻ cổ quái, do dự mấy hơi về sau, móc ra bản thư tịch thật mỏng đưa tới.

Nhậm Thanh tùy ý lật xem vài trang, liền đem thư tịch phóng tới một bên, sau đó tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Không nghĩ tới lượng tin tức bí tịch ẩn chứa sẽ lớn như vậy.

【 Bát Cực Thối 】

【 Do Trần Vĩnh Hưng sáng chế, chia làm hai chương chủ và thứ, chương thứ có ba mươi sáu tư thế, chương chủ thì cần uống thuốc dẫn mới có thể nhập môn. 】

【 thuốc dẫn: lấy thịt đùi Trần Vĩnh Hưng làm thuốc dẫn, sau khi ăn vào mới có thể dị hoá, có thể phát huy ra sức mạnh siêu việt thường nhân. 】

Nhậm Thanh đối với tiền căn hậu quả cũng có mấy phần suy đoán, trách không được Thần Túc Kinh rõ ràng không liên quan gì tới ăn thịt người, vậy mà bên trong võ quán lại chướng khí mù mịt.

Kim Tĩnh hai mắt phiếm hồng, cử động Nhậm Thanh để hấn nghĩ mình đang bị khiêu khích.

Hấn mặc dù mặt ngoài ngụy trang rất nho nhã, nhưng mà ngũ quan vẫn trở nên vẩn vơ, sát ý gần như kìm nén không được.

Nhân tính rút đi, thú tính bắt đầu thức tỉnh.

Lập tức Kim Tĩnh giống như là nghĩ tới điều gì, cưỡng ép nhịn xuống thú tính.

Nhậm Thanh đối với cái này lại không có chú ý tới chút nào, đương nhiên coi như phát hiện thì chỉ sợ cũng sẽ không để ý.

Bảng tin tức nhắc nhở, chỉ cần tiêu hao năm ngày thọ nguyên liền có thể nắm giữ “Bát Cực Thối” .

Có vẻ như hàng đẹp giá rẻ, nhưng hấn không có quá nhiều do dự liền lựa chọn từ bỏ.

Với Nhậm Thanh, cái gọi là Bát Cực Thối như là thuật pháp phiên bản thấp kém, càng không có xuất hiện tin tức tấn thăng, nói rõ không có tiềm lực chút nào.

Tu luyện xong thì cũng chỉ mạnh hơn thường nhân một chút, vậy mà hai chân xuất hiện dị hoá lại quá rõ ràng, đúng là được không bù mất.

Nhưng mà từ tin tức công pháp có thể được biết, rất sớm trước kia thì Trần Vĩnh Hưng đã lợi dụng thịt chân của mình để bồi dưỡng đệ tử, thời điểm đó hẳn là còn chưa tới tình trạng mất không chế.

Nhậm Thanh dùng ánh mắt còn lại nhìn thoáng qua Kim Tịnh, tiếp tục giữ im lặng.

Thời gian dần dần trôi qua, bên ngoài võ đường lại có tiếng bước chân, thanh âm quen thuộc của Trần Lê Hoa vang lên:

“Cũng đến giờ rồi, nên ăn đêm.”

Đám người lập tức bị bừng tỉnh.

Nhậm Thanh rõ ràng cảm giác được Kim Tịnh nuốt ngụm nước bọt, sau đó lại giả ra bộ dáng kinh sợ nói:

“Chỉ có thể lại tuyển ra một người.”

“Ta tới đi.”

Nam tử da đen dứt khoát quyết nhiên đứng dậy, hẳn còn cảm kích nói ra:

“Kim sư huynh, đa tạ hai ngày nay đã chiếu cố.”

Kim Tịnh lại đem ánh mắt tràn ngập ác ý nhìn về phía Nhậm Thanh, đang suy tính xem nên bắt tên này đi bằng cách nào.

Lúc này, Nhậm Thanh không chút do dự đi tới cửa ra vào.

Kim Tịnh nhin không được lộ vẻ vui mừng, trong lòng tất cả đều là khát vọng đối với huyết nhục, hận không thể ăn tươi nuốt sống Nhậm Thanh tại chỗ.

Nam tử da đen vừa định nói cái gì, đã thấy Kim Tịnh quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, lập tức như rơi vào hầm băng.

“Ngậm miệng.”

Kim Tịnh đi ra võ đường, chỉ để lại năm người nhìn nhau.

Trần Lê Hoa vẫn là không chút biểu tình như cũ, mang theo Nhậm Thanh hương chỗ sâu võ quán đi đến.

Chương 30 - Ra Tay

Chương 30. Ra Tay

Lối đi nhỏ chật hẹp không có ánh nến chiếu sáng, có vẻ cực kì lờ mờ, nhưng Nhậm Thanh thông qua nhìn ban đêm mà nhìn thấy rất nhiều giác chi tiết không dễ dàng phát.

Tỉ như vết cào bằng móng tay trên vách tường, vết máu khi lôi kéo thi thể trên sàn nhà, thậm chí còn có mấy khối xương người.

Xương người đã phong hoá, chỉ ít đã chết hơn một năm.

Trần Lê Hoa mở ra cửa gỗ ở cuối lối đi, đập vào mi mắt là một cái đại đường rộng rãi, bên trong ngồi đầy đệ tử võ quán.

Bọn hắn dùng ánh mắt dò người nhìn chằm chằm Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh lại có vẻ xem thường, hắn như thân quen mà tìm cái chỗ ngồi xuống, còn chú ý tới trong hành lang có chảo dầu, nhìn không được lộ ra biểu lộ ngoạ vị.

“Mong các vị sư huynh đệ chờ ta một lát.”

Trần Lê Hoa quay người đi ra khỏi đại đường.

Chảo dầu được lấp củi bắt đầu làm nóng, còn có đệ tử võ quán đang mài đao, Kim Tịnh thì nửa bước không rời Nhậm Thanh.

Sau một lát, Trần Lê Hoa lần nữa trở lại đại đường, sau lưng là mấy tên đệ tử võ quán khiêng Trần Vĩnh Hưng trên bờ vai.

Trần Vĩnh Hưng giãy giụa đứng dậy, nhưng tứ chi hiển nhiên đã bị trói chết rồi, đành phải trơ mắt mang lên bên cạnh chảo dầu.

Nhậm Thanh dù là có chỗ đoán trước, nhưng vẫn là nhịn không được cảm thấy cực kì hoang đường, Trần Vĩnh Hưng cũng không phải cái lương thiện. gì

Dùng từ ác giả ác báo để hình dung, xác thực thỏa đáng.

Trần Lê Hoa quay đầu nói ra:

“Nếu như người tiếp theo có thể không chết, liền có thể gia nhập võ quán, cùng chúng ta cùng nhau truy tìm võ đạo.”

Kim Tịnh muốn mở miệng ngăn cản, đã thấy Nhậm Thanh tự mình đi tới trước giường chiếu.

Góc độ Trần Vĩnh Hưng có thể miễn cưỡng nhìn thấy Nhậm Thanh hé mở con mắt, trọng đồng chuyển động hiển nhiên cùng một nhịp thở với thuật pháp.

Hắn mặt lộ vẻ kinh ngạc muốn nhắc nhở Trần Lê Hoa cách đó không xa, đáng tiếc nói không nên lời.

Nhậm Thanh căn cứ tin tức thu thập tới, tiền căn hậu quả trong đem võ quán hiểu rõ ràng.

Trần Vĩnh Hưng chỉ sợ tại mấy năm trước liền đã tại chuẩn bị hậu sự, hắn chủ yếu lo lắng vấn đề vật quý dĩ sau khi hắn chết đi.

Mặc dù có thể bị Huyết Cầu bang thu hồi, nhưng Trần Vĩnh Hưng càng muốn truyền cho môn hạ đệ tử.

Nhưng mà dù là thông qua nuốt quý dĩ vật nắm giữ thuật pháp, cũng không có nghĩa là hoàn toàn không có nguy hiểm.

Cho nên Trần Vĩnh Hưng liền mở ra lối riêng, vụng trộm dùng thịt chân của mình cho đệ tử ăn, muốn cho bọn hắn dần

dần thích ứng dị hoá.

Nhưng vật quý dị có thể khiến người ta mất lý trí, người bình thường chống cự không nổi, cũng không lâu sau liền bắt đầu trở nên điên điên khùng khùng.

Trần Vĩnh Hưng vẫn không có từ bỏ, hắn cho đệ tử ngoại lai mới được tuyển vào ăn thịt đùi, sau khi chết lại bị thịt cho đệ tử võ quán ăn.

Hắn muốn trải qua một loạt trình tự để có thể giảm bớt tác dụng phụ, nhưng mà hiển nhiên là tính toán sai, tinh thần vẫn bị thay đổi một cách vô tri vô giác.

Đệ tử phát hiện chân tướng về thuốc dẫn, về sau bọn hắn cũng không hiểu rõ cảnh giới của vật quý dị, cho nên làm sự tình mỗ gà lấy trứng.

Nhậm Thanh hiểu kì hỏi:

“Trần Lê Hoa, các người ở lúc nào thì phát hiện huyết nhục Trần Vĩnh Hưng chính là thuốc dẫn?”

Lời này vừa nói ra, mười mấy ánh mắt mang theo sát ý tập trung vào Nhậm Thanh, tiếng hít thở thô trọng liên tiếp.

Nhậm Thanh tiếp tục nói ra:

“Ta nghĩ hắn là có mấy tháng rồi phải không, không phải vậy thì muốn để Trần Vĩnh Hưng lặng yên không tiếng động bị dược vật khống chế, đúng là có chút khó.”

Trần Lê Hoa liền lùi lại mấy bước, mà Kim Tịnh bên cạnh sớm đã không kịp chờ đợi, muốn cổ động đệ tử võ quán cùng tiến lên.

“Quyết không thể buông tha hắn, chỉ có ăn thịt của hắn, uống máu của hắn...”

Nhậm Thanh trực tiếp đem chấn mền của Trần Vĩnh Hưng xốc lên, hai chân đối phương lộ ra.

Thấy chân phải Trần Vĩnh Hưng đã bị gọt sạch sẽ huyết nhục, chỉ còn lại đồng xương trắng tảo ra mùi hôi.

Chân trái coi như hoàn chỉnh, Nhậm Thanh nhờ vào đó cẩn thận quan sát.

Mặt ngoài nhìn qua tương đối bình thường, nhưng làn da lại là hiện ra màu xám, đồng thời hơi có vẻ thô ráp, hiện đầy khe rãnh nếp nhăn.

Cho Nhậm Thanh cảm giác như giống da con voi, đây chỉ sợ là một nhánh dị hóa của Thần Túc Kinh, dị hoá cũng không rõ ràng.

Kim Tịnh kìm nén không được vọt lên.

Chờ nhìn hẩn hai chân trái rộng cơ bắp, thực tế đi lại phát ra động tĩnh không lớn, tăng thêm từ góc chết lao tới, có vẻ lặng yên không một tiếng động.

Kim Tịnh tự tin mình không có khả năng bị phát giác, dùng sức nâng lên chân phải đập về đầu Nhậm Thanh.

Hắn giống như thấy được cảnh tượng đầu óc bị đập nát, mặt mũi đã tràn đầy hưng phấn không chịu nổi.

Nhưng đột nhiên, biểu lộ Kim Tịnh trở nên kinh ngạc.

Nhậm Thanh trước mặt chẳng biết lúc nào nghiêng người sang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, để hắn trong nháy mắt bị bị hù sợ vỡ mật.

Kim Tịnh không ngạc nhiên chút nào mà đá trật, tiếp sao đó liền cảm giác chân trái đang chèo chống thân thể sinh ra đau nhức kịch liệt, không khỏi ngã xuống đất.

Nhậm Thanh xoay người trực tiếp ghì chặt cái cổ Kim Tịnh, lực cánh tay của hắn dần dần tăng lớn

“Đã sớm nhìn người khó chịu, thích giả vờ không?”

Hai mắt Kim Tịnh tròn tròn không có sinh tức, đệ tử võ quán chung quanh thấy vậy thì tan tác như ong vỡ tổ.

Trong cổ họng Trần Vĩnh Hưng phát ra quái thanh, cũng không biết rõ là muốn bảo hộ đệ tử, hay là muốn ra tay với Nhậm Thanh.

Tại dưới Thần Túc Kinh kích thích, hắn vậy mà bắt đầu nhúc nhích, nhưng mà thọ nguyên sau cùng cũng bởi vậy thiêu đốt tất cả.

Nhưng chỉ đáng tiếc không hề có tác dụng.

Nhậm Thanh rút ra Đại Miêu đao liên trăm tục mấy cái.

Đầu lâu Trần Vĩnh Hưng cùng tách rời thân thể, biểu lộ hơi có vẻ như trút được gánh nặng.

Nhậm Thanh thở dài.

Thật sự là phiền phức, tên Trần Vĩnh Hưng này thực lực không đủ còn muốn nghĩ đến phương pháp thoát thân...

Chương 31 - Thần Túc Kinh

Chương 31. Thần Túc Kinh

Nhậm Thanh tiện tay đánh mấy quyền, mấy cái chưa từ bỏ ý định đệ tử võ quán bị đánh bay ra ngoài, xem ra chí ít cũng là gãy xương.

Thấy tình hình này, không có ai còn can đảm lao lên đánh lên.

Trần Lê Hoa hai mắt đỏ bừng, bên trong miệng tự lầm bầm, nhưng cũng chỉ là tạm thời quan sát tại cách đó không xa.

Nhậm Thanh không có đem đệ tử võ quán để ở trong lòng chút nào, hai tay của hắn khoanh ở trước ngực giống như đang đợi cái gì.

Sau mấy hơi thở, thi thể Trần Vĩnh Hưng sinh ra dị dạng.

Đột nhiên thi thể không ngừng run rẩy bắt đầu, cũng không phải là lừa dối, mà là vật quý dị trong đó đang từng bước thoát ly huyết nhục.

Từ khe hở trên xương đùi phải, một đoàn chất lỏng sền sệt từ đó chui ra.

Nhậm Thanh lông tơ đứng thẳng, hắn mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy vật quý dị, nhưng là lần thứ nhất chứng kiến vật quý dị đản sinh.

Tựa như là đông trùng hạ thảo lấy thân thể côn trùng để hấp thu chất dinh dưỡng, càng nghĩ càng cảm thấy cực sợ.

Một cỗ hương vị kì lạ lan ra, bước chân tất cả đệ tử võ quán cũng dừng lại, tiếng thở dốc nồng hậu dày đặc liên tiếp.

Nhậm Thanh không có đoán sai, bọn hắc điều đã ăn huyết nhục vật quý dị, vì vậy mà bản năng của thân thể đã khó mà chống cự khát vọng đối với dị hoá.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, từ lúc mấy năm trước thì đệ tử võ quán ăn huyết nhục Trần Vĩnh Hưng, bị kích đã được quyết định từ lâu.

Nhậm Thanh tay không nắm lên vật quý dị, chất lỏng đậm đặc lập tức muốn rót vào chỗ sâu huyết nhục, nhưng bị làn da cứng cỏi ngăn tại bên ngoài.

Ầm! ! !

Cửa gỗ của đại đường bị đụng thành mảnh vỡ.

Đệ tử võ quán tựa như Zombie hướng Nhậm Thanh đánh tới, nhưng đều bị Nhậm Thanh nhàn nhã né tránh.

Hắn biết rõ phải tiếp xúc vật quý dị thời gian dài hoặc là bí tịch thuật pháp, mới có thể thu được tin tức, sách da người chính là vết xe đổ.

Tin tức lưu hội tụ.

【 Thần Túc Kinh 】

【 Do Thiên Tàn đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện này cần tại thời điểm trẻ nhỏ xương cốt chưa phát triển hoàn toàn, đem hai chân cắt đứt tận gốc, ăn vào thuốc dẫn đặc biệt, ba năm không chết có thể mọc lại chân. 】

【 mỗi ngày phục dụng máu của thú vật như sói, voi , báo, có thể gia tốc tu hành, nhưng thân thể sẽ dần dần bị ăn mòn, từ đó hoàn toàn hóa thú. 】

Nhậm Thanh quan sát bảng tin tức, vừa đem thì trọng đồng phát triển đến cực hạn.

Tất cả đệ tử võ quán cũng gia nhập vào hàng ngũ vây quét Nhậm Thanh, bọn hắn hoàn toàn mất đi nhân tính, giống như từng cái dã thú.

Đây cũng là tác dụng phụ của Thần Túc Kinh, đặc biệt là tại dưới thao tác Trần Vĩnh Hưng, đệ tử võ quán dù là nuốt vật quý dị, khả năng lớn nhất cũng là hóa thành dã thú.

Thi thể Trần Vĩnh Hưng bị mấy cái đệ tử võ quán điên cuồng cắn xé, rất nhanh liền trở nên hoàn toàn thay đổi.

Trong đó liền bao quát nữ nhi Trần Lê Hoa.

Nhậm Thanh né tránh công kích đồng thời đi ra đại đường, đi tới bên trên hành lang mờ tối.

Hắn tận lực không đi phản kích, thực tế không tránh được mới dùng cánh tay ngăn, hắn muốn giảm bớt vết tích còn sót lại ở hiện trường.

Bảng tin tức lại xuất hiện ra thêm thông tin.

【 Báo Túc Giả: Nhảy bén ẩn nhẫn 】

【 Tượng Túc Giả: Vừa nhanh vừa mạnh 】

【 Lang Túc Giả: Đi bộ ngàn dặm 】

Nhậm Thanh nhìn thấy ba loại phương hướng Thần Túc Kinh dị hoá, suy đoán Trần Vĩnh Hưng hẳn là hướng phía Tượng Túc Giả dị hoá.

Trần Vĩnh Hưng trong ngày thường chỉ sợ sẽ phục dụng máu voi, chỉ là bởi vì vật quý dị hạn chế, dẫn đến không cách nào đột phá bán thi cảnh.

【 có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Nhậm Thanh vốn cho rằng tuổi thọ bị tiêu hao sẽ càng nhiều, không nghĩ tới vậy mà khá nhẽ nhõm.

Xem ra thông qua vật quý dị bán thi cảnh trở lên để nắm giữ thuật pháp, thọ nguyên tiêu hao mới bị tăng lên rất cao, đúng là được không bù mất.

Hắn không có vội vã tiêu hao thọ nguyên, mà tập chung né tránh công kích, chật vật đi tới trước cửa võ đường.

Là Nhậm Thanh xác định nắm giữ thuật pháp, về sau thuận thể đem vật quý dị ném tới trên vách tường, đệ tử võ quán lập tức vì thể bắt đầu tranh đấu lẫn nhau.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Bảy năm hai trăm hai mươi bảy ngày 】

【 thuật: Vô Mục Pháp (trọng đồng), sách da người, Thần Túc Kinh 】

Hắn chỉ cảm thấy huyết mạch hai chân dâng trào, trong lòng sinh ra xúc động muốn xé nát tất cả.

Nhưng mà Nhậm Thanh dựa vào tu vi bán thi cảnh, cưỡng ép nhịn xuống hai chân dị hoá, lão đảo nghiêng ngã phá cửa mà vào.

Bọn người Tường Kiệt run lẩy bẩy, chỉ nghe được Nhậm Thanh cao giọng hô:

“Bọn hắn điên rồi, đi mau, nếu không không còn kịp rồi! ! !”

Lập tức Nhậm Thanh quay người phi nước đại, một lát sau nam tử da đen cắn răng đuổi tới, những người còn lại vội vàng theo ở phía sau.

Bọn hắn nhìn không được hiểu kì nhìn về phía ngoài, đã thấy nhóm đệ tử võ quán cùng một chỗ căn xé, khắp nơi đều là máu thịt, thậm chí còn có cánh tay bị quăng đến cách đó không xa.

“Đi mau, muốn sống hay là muốn chết a.”

Nhậm Thanh lại thúc giục vài câu, đồng thời chủ động đỡ lên Tường Kiệt hai chân như nhũn ra, đám người hoảng hốt chạy bừa ra ngoài tìm đường sống.

Bọn hắn lại chạy vài trăm mét, lúc này mới bởi vì thể lực tiêu hao mà ngừng bước chân.

Chương 32 - Vấn Đề Kéo Tới

Chương 32. Vấn Đề Kéo Tới

Đã qua giờ sủu, bầu trời vừa mới hơi sáng, nhưng mà trên đường phố còn chưa có người đi đường, cư dân phần lớn đang nằm mộng đẹp.

Nam tử da đen dựa vào vách tường thờ dốt nói ra:

“Chết nhiều người như vậy, ta tiến lên bấm báo quan phủ...”

Tưởng Kiệt cười khò nói ra:

“Đừng quên phía sau Trần Vĩnh Hưng là Huyết Cầu bang, những tiểu nhân vật nhóm chúng ta đặc tội không nổi, thậm chí có khả năng chơi với lửa có ngày chết cháy.”

Nhậm Thanh phụ họa nói:

“Muốn nói thì cứ để ta thử xem, chắc hẳn nha môn sẽ xử lý rất nhanh.”

“Đúng đúng đúng...”

Mọi người đã bị tra tấn có chút suy nhược tinh thần, hiện tại chỉ muốn quay lại nhà của mình, liền tự mình ly khai tứ tán.

Duy chỉ có Tưởng Kiệt muốn cùng Nhậm Thanh giao hảo, nói chuyện vài câu thì lác mình liền tiến vào trong ngõ nhỏ, chẳng biết lúc nào biến mất không thấy.

Nhậm Thanh mặt ngoài sốt ruột trở về nha môn, kì thực lặng lẽ bỏ vào trà lâu xa xa, tìm cái vị trí tầm mắt khoáng đạt tại lầu hai, đặc biệt nhìn chăm chăm võ quán.

Bên trong võ quán truyền đến tiếng dã thú kêu gầm, mấy hộ gia đình phụ cận náo loạn một hồi.

Động tĩnh như thế, Huyết Cầu bang phản ứng cũng là cực nhanh.

Một cái nam tử to con chạy đến võ quán, Nhậm Thanh nhìn ra hắn khoảng chừng cao hai mét, đồng thời hai chân trắng kiện viễn siêu thường nhân, phương hướng dị hoá hẳn là Tượng Túc Giả.

Nam tử cũng không có đi vào, chờ đợi một lát thì có thêm một nữ tử tới.

Nhậm Thanh tại trên thân nữ tử không phát hiện được vết tích dị hoá rõ ràng, hai chân xác thực hơi có vẻ thon dài, nhưng vẫn là phạm vi bình thường. như cũ

Chẳng lẽ lại cũng không đạt tới Thần Túc Kinh bán thi cảnh?

Rống! ! !

Thân thể nữ tử nhanh chóng nở lớn, lông vàng bắt đầu mọc ra, vậy mà biến thành nửa người nửa báo.

Nhậm Thanh lập tức thu hồi đánh giá trước kia.

Lúc này từ trong cửa lớn võ quán xông ra một đầu dã thú dị dạng, toàn thân nó lông tóc đậm máu, bộ mặt lơ mờ có thể nhìn ra ngũ quan vắn vẹo.

Dã thú cùng Báo Nhân triển đấu đến cùng một chỗ, nhưng trong chớp mắt liền phân ra sinh tử.

Báo Nhân cắn cổ họng của đối phương, cánh tay đâm vào trong cơ thể nó và dùng sức móc ra nội tạng, lập tức liền đem thi thể vứt xuống trên mặt đất.

Bọn hắn lấy được vật quý dị, về sau không chút do dự mà cách xa võ quán.

Nữ tử trước khi đi thì đã tiên huyết ngoài miệng, nàng vô ý thức nhìn về phía trà lâu Nhậm Thanh ngồi đợi, nhưng đã không có bóng người.

Nam tử mở miệng hỏi:

“Mai, thế nào?”

Chu Mai lạnh lùng nói ra:

“Giống như có người đang âm thầm quan sát nhóm chúng ta.”

“Hắn là quá lo lắng, dù sao nơi này là khu dân cư.”

“Được, để nha môn chùi đít đi.”

Nhậm Thanh cho dù là trở về Hỏa Công đường hồi lâu, vẫn lòng còn sợ hãi như cũ.

Không nghĩ tới nữ tử Báo Nhân của Huyết Cầu bang, vậy mà giống hệt như dã thú, dựa vào bản năng mà thiếu chút nữa phát giác hắn tồn tại.

Cái này cũng đề tỉnh Nhậm Thanh, thị lực Trọng Đồng Giả mặc dù thích hợp để thăm dò, nhưng quyết không thể coi thường tu sĩ đạt tới bán thi cảnh.

Nhậm Thanh nằm xuống ngủ một giấc.

Bá Phong đối với hắn xuất quỷ nhập thần sớm đã thành thói quen, thế là đợi sau khi Nhậm Thanh ngủ dậy liền đem sự tình mấy ngày nay phát sinh tóm tắt cho đối phương.

Tổng thể là tương đối yên ổn.

Bách Nhãn Giả không giết người lấy mất nữa, dù cho lính cai ngục thông qua các loại thuật pháp tìm kiếm toàn thành,

nhưng hần từ đầu tới đuôi cũng không lộ diện, căn bản là tìm không thấy bất luận cái manh mối gì.

Xem ra tám thành là không giải quyết được gì.

Nhậm Thanh vì lý do an toàn mà không có vội vã tấn thẳng Thần Túc Kinh, dù sao công việc võ quán còn chưa hoàn toàn kết thúc.

Về phần phương hướng dị hoá, Tượng Túc Giả, Báo Túc Giả, Lang Túc Giả đều có ưu thiếu.

Trong đó Tượng Túc Giả cần tiêu hao thọ nguyên nhiều nhất, đạt đến một năm rưỡi, nhưng cũng là cái đầu tiên liên bị Nhậm Thanh bài trừ, dù sao hai chân biến hóa quá rõ ràng, rất dễ dàng bị nhìn xuyên.

Mà lại Tượng Túc Giả đối với Nhậm Thanh mà nói, có chút quá kịch cộ, rất khó phát huy ra ưu thế liệu tiên cơ của Trọng Đồng Giả.

Từng cái thuật pháp phải hình thành phối hợp, mới có thể phát huy ra thực lực viễn siêu cùng cảnh giới.

Về phần Báo Túc Giả hay là Lang Túc Giả, có nhiều điểm khác biệt, Nhậm Thanh còn phải cân nhắc một phen.

Hắn đem tinh lực chủ yếu đặt ở thích ứng trên hai chân sau dị hoá.

Lúc này Nhậm Thanh chú ý tới lấy năng lực tiêu hóa bán thi cảnh, ăn mất heo tăng duyên thọ, mỗi ngày có thể gia tăng trọn vẹn tám ngày.

Nhưng mà phiên phúc cũng tới, sức ăn gần như tăng lên gấp ba.

Mất heo hoàn toàn không đủ ăn.

Mà con mắt động vật thể tích ngang nhau, cũng không có phổ biến bằng mắt heo.

Không có biện pháp, Nhậm Thanh đành phải cân nhắc mở rộng con đường thu hoạch mắt heo như thế nào.

Khổ tư thật lâu, rốt cục nghĩ đến cái biện pháp mà cũng không được tính là biện pháp.

Chương 33 - Kế Hoạch Lòng Lợn

Chương 33. Kế Hoạch Lòng Lợn

Nhậm Thanh tại bên trong sân nhỏ đặt một nồi sắt lớn, mỗi ngày dùng các loại gia vị, dựa theo phối phương bên trong trí nhớ kiếp trước để nấu nước luộc.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn đại khái tương đồng, rất nhanh liền tìm được nguyên liệu hợp lý.

Đám người Bá Phong đối với cái này lơ ngơ, dù sao Nhậm Thanh chế biến chính là nước khô, chỉ cần không thêm lòng lợn vào, cùng nấu canh không sai mấy.

Nhậm Thanh đem nước luộc đặt ở bên trong hàng thịt Trương đồ tể để thí điểm.

Qua mấy ngày sau, bộ khoái đến đây hỏi ý về sự việc võ quán, cũng may hắn đã sắp xếp suy nghĩ, nửa thật nửa giả cũng tìm không thấy sơ hở.

Đợi đến phong ba lắng lại, Nhậm Thanh cũng tính toán Đại Miêu đao cũng đã rèn đúc xong, mà lại tự mình là đến chạy chuyển hàng thịt.

Thân thể Trương đồ tể đã khôi phục, đáng tiếc tổn thất năm năm thọ nguyên chỉ cứu trở về ba năm, đây là được Nhậm Thanh để ý mới kịp thời.

Không đợi Nhậm Thanh tới gần hàng thịt, đã nghe đến mùi thơm đặc biệt từ cửa ngõ tràn ngập, khiến cho không ít người qua đường ngừng chân xem xét.

Bên trong hàng thịt trung bày một nồi sất, bên trong nấu chính là lòng lợn luộc.

Bọn hăn ngửi thấy mùi thơm đến từ hàng thịt, lập tức dừng bước tò mò.

Buôn bán lòng lợn luộc rất tốt, mấy người công nhân vận chuyển hàng hóa ở bến tàu cũng đặc biệt yêu thích món này, cầm lòng lợn ăn đến say sưa ngon lành.

Mà lại buôn bán mới vừa vặn mấy ngày, vậy mà hơn phân nửa thành tây đã nghe tin, khách nhân đi tới cũng tăng nhiều mấy lần.

Tuyệt đối không nên xem thường lực hấp dẫn của món này mang tới, ở thời cổ đại, người bình thường chỉ biết ăn thịt thôi.

Sở dĩ người ăn lòng lợn không nhiều, chính là bởi vị mùi của nội tạng rất khó ngửi, nước luộc đặc biệt lại có thể phòng ngừa rất tốt.

Trương đồ tể nhìn thấy Nhậm Thanh sau đó vội vàng chào hỏi với hăn, hai người tại trong cửa hàng nói chuyện phiếm.

“A Thanh, người thật là có suy nghĩ, nguyên bản bán rất khó khăn, hiện tại cung không đủ cầu.”

Mấy văn tiền liền có thể ăn bát lòng lợn, khẳng định sẽ rất được tầng lớp dưới yêu thích.

Nhậm Thanh cười nói ra:

“Đối với Trương đại ca, xem như mua bán không vốn.”

“Đúng là đạo lý này.”

Trương đồ tể gật đầu, hạ giọng hưng phấn nói ra:

“Chính là sinh ý có chút quá lớn rồi, hiện tại ngay cả người lao động Thành Nam đều sẽ đến đây, lòng luộc không đủ bán.”

Nhậm Thanh thấy chung quanh không ai chú ý, liền nhỏ giọng nói ra:

“Hoặc là Trương đại ca người đi hàng thịt khác mua sẫm lòng lợn, như này mới có thể cam đoan lòng luộc đủ cung ứng.”

“Có đạo lý a...”

Nhậm Thanh tiếp tục nói ra:

“Nhưng khó tránh việc những người khác ghen ghét, đến thời điểm đó sẽ nửa bước khó đi.”

Trương đồ tể tự định giá một lát, hấn bắt đặc dĩ phát hiện xác thực như Nhậm Thanh nói, làm việc này rất khó.

“Trương đại ca nếu có người tới cửa hỏi thăm cơ hội hợp tác, người cũng chớ cự tuyệt gấp.”

Trương đồ tể vốn là muốn dựa vào lòng lợn luộc để kỳ vọng phát tài đã thất bại hơn phân nửa.

Nhậm Thanh nhìn lên cơ đã tới, liền đem toàn bộ ý nghĩ trong lòng nói ra, còn cáo tri cho Trương đồ tể nguy hiểm trong đó.

Hấn thấy, làm buôn bán lòng lợn thích hợp nhất ở thành Tây không phải người khác, chính là Huyết Cầu bang.

Cũng chỉ có Huyết Cầu bang có thể tùy tiện lấy được lòng lợn từng cái hàng thịt.

Đừng nhìn là tiền lời nhỏ, nhưng đối với Huyết Cầu bang mà nói, chỉ là tạo một cái thanh danh tốt với tầng lớp dưới chóc, đều đủ để bọn hấn tâm động.

Đương nhiên, Nhậm Thanh không chỉ cân nhắc như thế.

Phải biết buôn bán lòng lợn có thể phát triển tới toàn bộ Tam Tương thành, như vậy sẽ liên quan đến các bang phái.

Nếu như tương lai hần cùng Huyết Cầu bang trở mặt, có thể vụng trộm đem phối phương tung ra ngoài, nhờ vào đó gây nên từng cái bang phái tranh đấu.

Hiệu quả không chắc là quá tốt, nhưng cũng coi là tám át chủ bài.

Trương đồ tể giết heo vài chục năm, nuôi thành một thân dũng khí, tăng thêm trong nhà cũng không có thân quyến, liền lập tức đáp ứng.

Huống hồ hần thấy, Huyết Cầu bang vẫn là không tệ, chỉ ít mỗi tháng đều không đòi quá nhiều tiền bảo kê.

Mà dù sao là bảo hồ lột da.

Nhậm Thanh yêu cầu Trương đồ tể nói ra tất cả bí quyết làm nước luộc và tỉ lệ làm lòng lợn cho Huyết Cầu bang.

Trương đồ tể chỉ đòi lấy một lợi ích duy nhất, chính là kiểm soát tất cả lòng lợn thành tây, dù là lui mấy bước, ít nhất phải là kiểm soát bốn con phố.

Yêu cầu này tuyệt không quá mức.

Nắm giữ lòng lợn thành tây, về sau mắt heo của Nhậm Thanh sẽ liên tục không ngừng, mà lại căn bản là không có người phát giác được.

Tại dưới tình huống cần thiết, Trương đồ tể có thể nhắc tới việc mình có người quen làm trong nha môn.

Huyết Cầu bang vừa mới bắt đầu thì đối với buôn lòng luộc sẽ không quá coi trọng, hơn phân nửa là để Đường chủ đến tiếp thân phận nhận, vì nha dịch ít nhiều có chút tác dụng, mà lại Nhậm Thanh dù gì cũng là cái quản sự.

Đương nhiên kế hoạch sẽ có biến hóa.

Nhậm Thanh có thể làm chính là tận lực giảm bớt nguy hiểm, dựa vào hệ thống mà vững chắc phát dục, mong một ngày có thể thành người nắm giữ quyền nói chuyện ở phương thế giới này.

Khi đạt tới quỷ sứ cảnh, coi như thuật pháp bại lộ ra ngoài cũng không ảnh hưởng toàn cục, lính cai ngục đối với mình sẽ chỉ lôi kéo.

Nhậm Thanh cùng Trương nói chi tiết liên ly khai hàng thịt, dự định đi lấy Đại Miêu đao.

Lúc hắn đi ra khỏi hàng thịt, chú ý tới mấy cái tên ăn mày đang ở đây, nói rõ Huyết Cầu bang đã bắt đầu chú ý.

Không hổ là thổ hoàng đế thành tây, tổ chức thế lực kỳ thật cùng môn phái không kém bao nhiêu.

Nhậm Thanh thở một hơi, nghĩ đến sắp đạt được Đại Miêu đao, bước chân dần dần tăng tốc.

Chương 34 - Đại Miêu Dao

Chương 34. Đại Miêu Dao

Nhậm Thanh đến tiệm thợ rèn thì cửa lớn đóng chặt, bên trong truyền đến tiếng ngáy đinh tai nhức óc của Lưu Hồ.

Hắn đành phải tại phụ cận tìm trà lâu để giết thời gian.

Kết quả Nhậm Thanh không đợi đến Lưu Hồ tỉnh lại, lại nghe thấy bên ngoài quán trà một trận huyên náo, đám người rộn rộn ràng ràng giống như đang nghị luận cái gì.

Nhậm Thanh đi tới trước cửa sổ hướng cuối con đường nhìn lại.

Hắn phát hiện có không ít bộ khoái hộ tống năm vị hỏa công tiến đến nha môn, xem ra hẳn là từ ngoài thành mà đến.

Chẳng lẽ lại là hỏa công của Hà Hưng đường phố?

Nhớ đến lúc ấy tổng cộng có chín người bị điều khiển đi xử lý ôn dịch, vậy mà chỉ còn sống năm người.

Nhậm Thanh lắng nghe phản ứng của dân chúng, đều là lo lắng ôn dịch lan tràn đến Tam Tương thành, cho nên đối với mấy vị hỏa công kia chỉ sợ không kịp.

Hắn cảm thấy không có đơn giản như vậy, ôn dịch ngoài thành tám thành liên lụy đến cấm khu, cũng may có lính cai ngục gánh chịu phong hiểm.

Từ mặt ngoài đánh giá, Tam Tương thành vẫn là rất phồn hoa, dù cho mỗi ngày cũng có người mất tích tử vong cũng không ảnh hưởng.

Dù sao nơi này có mười mấy vạn nhân khẩu, đại bộ phận dân chúng sinh hoạt tương đối bình thản.

Tới thời điểm gần chạng vạng tối, Nhậm Thanh rốt cục đi vào tiệm thợ rèn, may mắn không có uổng phí đi một chuyến.

Mấy ngày không thấy, phần ngực bụng Lưu Hồ lộ ra làn da tràn đầy vết tích bị phỏng, hai mắt hiện ra thức đêm đưa đến sung đỏ.

Lưu Hồ ngáp một cái:

“Không ngại, một khi công việc lu bù thì liền ngày đêm điên đảo.”

“Ngươi cũng quá liều mạng đi.”

” Quá trình rèn đúc vốn là không thể ngừng, nếu không rất có thể sẽ ảnh hưởng phẩm chất đao kiếm, không qua loa được.”

Nhậm Thanh chú ý tới Đại Miêu đao treo tại trên vách tường.

“Chờ.”

Lưu Hồ đem Đại Miêu đao gỡ xuống, hai tay giao cho Nhậm Thanh:

“Đại Miêu đao đã rèn đúc xong xuôi, nhưng dù sao cũng là kỳ môn quái đao, sử dụng không dễ.”

Nhậm Thanh sau khi nhận lấy cảm giác cánh tay trầm xuống, nhin không được đánh giá đến Đại Miêu đao.

Thân đao tiếp cận bốn thước, vỏ đao chế tạo bằng gỗ, có đồng thau làm tô điểm, có mỹ cảm rất mạnh mẽ.

“Cũng được chứ, cái này thế nhưng là hao phí không ít tâm huyết mới rèn đúc ra.”

Nhậm Thanh trên mặt vui mừng tán dương:

“Không hổ là thợ rèn nổi danh Tam Tương thành, rèn đúc đao kiếm đã là lô hỏa thuần thanh.”

Lưu Hồ đắc ý giới thiệu nói:

“Muốn đem thân đao hẹp dài như thế rèn đúc ra, cần kiên nhẫn gõ thành hình, nếu không lưỡi đao gần bốn thước này rất có thể sẽ sinh ra khe hở, dẫn đến chôn xuống tai họa ngàn.”

Nhậm Thanh thật tâm thật ý nói ra:

“Đa tạ.”

Dù là chưa từng ra khỏi vỏ, nhưng chỉ bằng trọng lượng vào tay, cũng nói tuyệt đối chân tài thực học.

Lưu Hồ nhìn xem Nhậm Thanh yêu thích không buông tay mà vuốt ve vỏ đao, lại nhin không được nói ra:

“Vốn đang sợ Đại Miêu đao quá nặng nề, không nghĩ tới sức mạnh của người quả thực không nhỏ.”

“Không sai biệt lắm.”

Đối với Nhậm Thanh mà nói, một tay cầm đao vung chặt có thể sẽ có một chút ảnh hưởng, nhưng Đại Miêu đao là có thể cầm đao bằng hai tay.

Cứ như vậy, trọng lượng Đại Miêu đao ngược lại thành trợ lực.

Nhậm Thanh không kịp chờ đợi rút ra Đại Miêu đao, hàn quang chói mắt chợt lóe lên tại trong lò rèn.

Lưỡi đao như là mặt kính có thể soi sáng ra bóng người, đồng thời vị trí lưỡi đao có như ngọn sóng.

“Làm sao chưa mở lưỡi?”

Lưu Hồ cười nói ra:

“Nếu là đao của ngươi, vậy liền để ngươi tự mình mở lưỡi đi, có thể để cho ngươi nhờ vào đó càng hiểu Đại Miêu đao hơn.”

“Được.”

Lưu Hồ đơn giản dạy bảo xuống kỹ xảo mở lưỡi, sau đó tặng cho Nhậm Thanh một khối đá mài đao lớn bằng bàn tay.

Lấy thị lực Nhậm Thanh, mở lưỡi không thành vấn đề, thậm chí có thể làm được tinh chuẩn hơn xa so với Lưu Hồ, dù sao hắn có thể quan sát được chi tiết rất nhỏ.

“Mọi loại đao kiếm, bảy điểm dựa vào rèn đúc, còn lại ba điểm thì cần muốn bảo dưỡng.”

Lưu Hồ lấy ra bình sứ đổ đầy dầu đao, mỗi ngày bôi lên có thể phòng ngừa đao cụ rỉ sét, kéo dài tuổi thọ.

Hắn bắt đầu giảng thuật yếu điểm trong đó.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất kiên nhẫn nghe, sau đó thuận tay cầm lên Đại Miêu đao.

Hắn dùng nước làm ướt đá mài, sau đó dùng lưỡi đao xẹt qua, kim loại ma sát mang đến tiếng vang chói tai.

“Ngươi...”

Lưu Hồ thấy vậy thì giận tím mặt, mới vừa nói rằng đối đãi đao cụ không qua loa được, tùy ý mở lưỡi giống như này, thật không có đem ta để vào mắt.

Chờ chút! !

Biểu lộ Lưu Hồ trở nên cổ quái, hắn chú ý tới động tác Nhậm Thanh mài đao cực kì bình ổn, thậm chí một chút biên độ rung cũng không.

Mà lại thân đao bốn thước của Đại Miêu đao, nhưng từ đầu đến đuôi phát ra tiếng mài đao lại là tương đồng, đơn giản

không thể tưởng tượng nổi.

Lưu Hồ thậm chí không dám quấy rầy, yên lặng xem Nhậm Thanh đem Đại Miêu đao triệt để mở lưỡi, trên mặt không khỏi sinh ra bội phục.

Hắn như trút được gánh nặng nói ra:

“Nhậm Thanh, chỉ bằng ngươi cái thiên phú này của ngươi đã đủ dùng...”

“Để cho ta thử trước Đại Miêu đao một chút.”

Chương 35 - Người Bị Xóa Đi

Chương 35. Người Bị Xóa Đi

Nhậm Thanh nhất thời ngửa tay hai tay cầm đao, động tác thuần thực bổ, chặt, vén lên, chặt, chọn, đoạn, đẩy, thứ, trượt, quấy, sụp đổ, điểm, nhỏ, ... biểu diễn một lần.

Rõ ràng là Đại Miêu đao bốn thước, đồng thời thân ở tiệm thợ rèn không gian chật hẹp, bên cạnh chất đống các loại đồ dùng trong nhà tạp vật.

Nhậm Thanh quả thực là đem thể công Đại Miêu đao hung hãn không gì sánh được, hiện ra phát huy vô cùng tinh tế.

Keng! ! !

Thu vô.

Hắn nhìn về phía Lưu Hồ hỏi:

“Lưu ca người vừa rồi muốn nói cái gì?”

” y.”

Lưu Hồ khòe miệng giật một cái, cái trán có một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống.

Hắn chê cười nói ra:

“Không có việc gì, Đại Miêu đao trên tay người không tính mai một, hi vọng mấy năm sau vẫn hoàn chỉnh không việc gì như cũ.”

“Sắc trời không còn sớm, ta dự định trở về nha môn, Lưu ca nếu là có sự tình gì có thể truyền lại tin tức đến Hỏa Công

đường phố Đàm.”

“Vậy ta tiếp tục ngủ bù, cái đơn làm ăn này đúng là mua bán lỗ vốn.”

Kỳ thật Đại Miêu đao càng thích hợp ngựa chiến, buộc trên lưng ngựa tùy thời có thể lấy rút đao.

Mà Nhậm Thanh đeo ở hông dễ dàng chạm đất, phía sau lưng lại khó mà rút ra khỏi vỏ, dứt khoát buộc lại cái nút thông lọng cố định ở phía sau lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể buông ra lấy cả thanh đao.

Hắn trực tiếp hướng nha môn đi đến, người qua đường nhao nhao bởi vì kiểu dáng Đại Miêu đao mà đưa mắt nhìn sang, thậm chí đưa tới hài đồng kinh hô.

Trong đó biểu lộ của bộ phận nhân sĩ giang hồ hơi có vẻ coi nhẹ.

Thân đao dài như thế, đùa nghịch thì tuyệt đối phải đa thương chính mình.

Nhậm Thanh trở lại Hỏa Công đường sau đó liền dùng vải đem Đại Miêu đao bọc lại, như này dù là tùy thân mang theo, người bên ngoài sẽ chỉ tưởng rằng là cái côn nhỏ.

Tiểu Vũ hâm mộ sờ lên Đại Miêu đao, hắn xác thực miễn cưỡng có thể huy động, nhưng rất nhanh thì cánh tay liền sẽ đau nhức không có lực lượng.

“Thanh ca, ngươi có biết rõ những cái hỏa công Hà Hưng đường phố kia hôm nay trở về rồi không?”

“Ta tận mắt thấy.”

Hỏa công phố Đàm bọn hắn cùng hỏa công đường phố Hà Hưng là ở tại chung một chỗ Hỏa Công đường, cho nên khó tránh khỏi tiểu Vũ sẽ có nhiều lo lắng.

“Đúng rồi, năm người bọn hấn đâu?”

“Nghe nói ôn dịch ngoài thành rất nghiêm trọng, bọn hấn sau khi trở về liền bị giam tại bồ trai, hấn là phải qua đoạn thời gian mới có thể được thả ra.”

Lý Miên đi ngang qua nói bổ sung:

“Rõ ràng là bốn người mới đúng.”

Nhậm Thanh cau mày vừa định phản bác, đột nhiên phát giác được hỏa công trong trí nhớ trở nên bắt đầu mơ hồ, thân ảnh chậm rãi từ năm người hóa thành bốn người.

Một người trong đó giống như bóng dung bị xóa đi.

Lý Miên lại bổ sung:

“Người hỏi Lý Hằng, thời điểm lúc ấy bốn vị hỏa công kia tiến vào nha môn, hấn cũng nhìn thấy.”

Lý Hằng đang quét tro bụi trên bậc thang, nghe nói sau gật đầu:

“Là bốn người không sai.”

Nhậm Thanh buông ra lông mày nhú lại, cẩn thận hồi tưởng ký ức trong đầu mấy lần, xác thực chỉ có bốn vị hỏa công.

Hấn là mới vừa rồi nhớ lầm đi...

Lý Miên thở dài:

“Luôn cảm giác tình hình bệnh dịch ngoài thành có chỗ chuyện bí ẩn ở bên trong.”

Lý Hằng lo lắng gật đầu nói:

“Bá Phong một mực nghe ngóng tin tức tại chỗ bộ khoái, đợi hấn trở lại hấn nói đi.”

Nhậm Thanh ngược lại là không để ý, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, dù sao cấm khu không cách nào di động, căn bản tác động đến không đến Tam Tương thành.

Nhưng mà hấn dự định mau chóng tấn thăng Thần Túc Kinh, dù sao đợi đến hỏa công Hà Hưng đường phố trở về, nhiều người phức tạp liền không tiện đột phá.

Về phần lựa chọn phương hướng dị hoá.

Báo Túc Giả khả năng bộc phát lực khá mạnh, nhưng cùng Tượng Túc Giả đều hơi có vẻ cực đoan.

Đối với Nhậm Thanh mà nói, Lang Túc Giả đi bộ ngàn dặm hấn là tăng lên sức chịu đựng, vạn nhất hãm sâu cấm khu, sống được lâu cũng là loại này ưu thế.

Hấn thấy buổi tối cũng tới gần nên liền chuẩn bị lên cơm tối, vừa vận hiện tại bên trong sân nhỏ có một cái nồi sắt, không cần đặc biệt chạy tới trừ viện.

Đợi đến mùi thơm của thức ăn dần dần bay ra ngoài, đám người bắt đầu chuẩn bị bát đũa.

Dù sao trong lò lửa không có thi thể đốt cháy, bọn hấn dứt khoát đem đồ ăn bày ra tại trên bàn đá, chút khí lạnh gió xuân, cảm giác có chút hài lòng.

Cho đến lúc này, Bá Phong mới vội vàng chạy đến.

Lý Miên vội vàng mở miệng hỏi:

“Bá ca, hỏa công Hà Hưng đường phố đến cùng có cái tình huống gì?”

“Ta dò xét ý bộ khoái, sợ là cùng ôn dịch không có quan hệ, nhưng mà đã tạm lưu lại tại chỗ trai quan sát, hấn là không có gì đáng ngại.”

Tiểu Vũ mơ hồ không rõ hỏi:

“Bọn hấn không có bị thương chứ?”

“Ba người ngược lại là bình an vô sự, chính là trên tinh thần nhận lấy chút kích thích.”

Bọn người Tiểu Vũ thất thần mấy hơi, nhưng trong chốc lát lại khôi phục tự nhiên.

Bên trong bất tri bất giác, ngôn ngữ thảo luận về số lượng hỏa công đã biến thành ba người, tựa như là có hai người chưa hề xuất hiện qua.

“Vân vân...”

Nhậm Thanh đột nhiên cảm giác không thích hợp, hấn nhớ kỹ mơ hồ không chỉ có ba người, nhưng cẩn thận hồi tưởng đúng là không sai.

“Trước đó nhóm chúng ta có thảo luận qua, lúc ấy Lý Miên nói là mấy người?”

Lý Miên nói chắc như đinh đóng cột trả lời:

“Là ba người a, nhưng mà ta cũng là nơi khác nghe được.”

Nhậm Thanh nhắm mắt lại suy nghĩ hồi lâu, đầu không khỏi có chút căng đau.

Hấn dùng ngón tay tại mặt sau bàn đá khắc cái chữ”Tam”, sau đó cưỡng ép đem cổ quái trong đáy lòng đè ép xuống.

Chương 36 - Người Bị Xóa

Đi 2

Chương 36. Người Bị Xóa Đi 2

Sau khi ăn cơm tối xong, những người còn lại thu dọn bát đĩa.

Nhậm Thanh rèn luyện đao pháp một lát, tại nguy cơ vô hình phải tăng lên thực lực, hắn liền trở lại sương phòng chuẩn bị tấn thăng Thần Túc Kinh.

Nhậm Thanh tướng môn cửa sổ hết thảy đóng lại, ngồi xếp bằng quan tưởng hai canh giờ Vô Mục Pháp, đợi cho đêm khuya thời điểm lúc này mới gọi ra tin tức lưu.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Lang Túc Giả, sẽ tiêu hao thọ nguyên 1 năm 】

Hắn sớm đã làm chuẩn bị tốt, đồng thời có kinh nghiệm tấn thăng lần trước, một năm thọ nguyên lập tức biến mất.

Thời gian từng giây từng phút đi qua.

Nhưng mà kịch liệt đau nhức trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện, ngược lại giống như là ở vào yên tĩnh trước khi bão tố tiến đến.

Nhậm Thanh tiếp tục chờ chờ đợi hơn nửa canh giờ, ngoại trừ đem cơm tối trong bụng tiêu hóa không sai biệt lắm, cũng không có cái dị dạng khác.

Hắn vô ý thức nhìn về phía mắt heo đầu giường, đột nhiên cảm xúc dần dần phiền não.

Nhậm Thanh tay phải không bị khống chế bắt lấy mắt heo muốn nhét vào bên trong miệng, mùi máu tươi điên cuồng kích thích vị giác hắn.

Hắn giống như thành con sói trong núi sâu rừng già đã đói khát mấy ngày, trong đầu chỉ còn lại bản năng nhét đầy cái bao tử.

Mắt heo chỉ kém một chỉ liền bị nuốt xuống, nhưng mà hắn cứng rắn miễn cưỡng nhịn xuống.

Nhậm Thanh dùng một chút ý thức còn lại nói với mình, một khi ăn mắt heo, rất có thể lý trí sẽ bị thú tính phá hủy, như vậy hóa thành dã thú.

Có thể bởi vì cánh tay quá dùng sức, khiến cho máu của mắt heo nhỏ xuống xuống dưới.

Đầu lưỡi của hắn vô ý thức liếm liếm vết máu khõe miệng, lập tức phòng tuyến bị công phá, đem tất cả mắt heo cũng ăn tươi nuốt sống nuốt đến trong bụng.

Cảm giác đói bụng của Nhậm Thanh vẫn không có bị lấp đầy, hắn từng bước một hướng đi tới phòng cửa, ngay tại thời điểm hắn sắp lao ra.

Trọng đồng chuyển động, lý trí khôi phục.

Nhậm Thanh lắng lại thú tính trong nháy mắt, cơ bắp hai chân đột nhiên nở lớn, đồng thời có lông tóc màu trắng bạc chậm rãi mọc ra.

Móng chân trở nên càng ngày càng sắc bén...

Nhưng mà đáng tiếc, lang nhân hóa duy trì tại chân đã không cách nào tiến thêm một bước.

Đặc thù của Lang nhân biến mất không thấy gì nữa, trong phòng mờ tối một lần nữa bình tĩnh lại.

Nhậm Thanh thở ra miệng thở dài một hơi, cũng may hữu kinh vô hiểm.

Nếu có thể sớm biết rõ Thần Túc Kinh tấn thăng sẽ xuất hiện tình huống như thế, trực tiếp dùng xích sắt đem hắn trói lại liền không sao.

Chủ yếu vẫn là ăn mất heo gây họa, dẫn đến hắn bản năng đối với thịt sống cũng không tiếp tục có kháng cự quá lớn, khiến cho thú tính có thời cơ lợi dụng.

Bởi vậy có thể thấy được dù là tu vi đạt tới bán thi cảnh, cũng không có nghĩa là tấn thăng thuật pháp cảnh giới thấp liền không có bất luận cái nguy hiểm gì.

Hắn gọi ra bản tin tức, xác nhận đã thuận lợi hoàn thành di hoá.

【 thuật: Vô Mục Pháp (Trọng Đồng Giả), Thần Túc Kinh (Lang Túc Giả), sách da người 】

Nhậm Thanh vội vàng xem xét hai chân.

Hắn phát hiện ngoại trừ đường cong cơ bắp càng thêm trôi chảy, màu sắc lông chân nhan hiện trắng bạc, biến hóa Lang Túc Giả mang tới gần như cực kỳ bé nhỏ.

Thử nghiệm thi triển Thần Túc Kinh, cơ bắp hai chân tăng vọt, lập tức mọc ra dày đặc lông sói, nhưng lang nhân hóa vẫn như cũ duy trì tại hạ nửa người.

Nhậm Thanh có thể là sơ bộ nắm giữ Lang Túc Giả, cho nên muốn triệt để hóa thành nửa người nửa thú, chỉ sợ còn cần một đoạn thời gian.

Mà pháp môn tu hành Thần Túc Kinh đã vô sự tự thông.

Nhậm Thanh đi ra khỏi phòng, đi tới trong sân không ngồi xếp bằng.

Giữa bầu trời tầng mây mỏng manh, mặt trăng treo cao, chung quanh đều là từng ánh sao.

Nhậm Thanh một hít một thở, chỉ cảm thấy ánh trăng ôn hòa dung nhập huyết nhục, hai chân sinh ra dòng nước ấm theo huyết dịch mà khuếch tán.

Nếu như muốn gia tốc tu hành, có thể tại trước tu luyện uống máu sói.

Nhưng Nhậm Thanh không có tính toán thu hoạch máu sói, thật sự là phong hiểm cùng lợi ích có quan hệ trực tiếp.

Tài nguyên tu hành Thần Túc Kinh khẳng định bị Huyết Cầu bang nắm giữ, nếu là hấn tận lực đi tìm, làm không tốt sẽ lại bởi vậy bại lộ.

Nhậm Thanh nhắm mắt câu thông cây dị hoá mới trưởng thành, liên quan tới phương hướng tấn thăng quý sứ cảnh Thần Túc Kinh đập vào mi mắt.

【 Binh Họa Trì Lang: Rắp tâm hại người 】

【 Như Sơn Cự Tượng: Quái lực loạn thần 】

【 Ngũ Vĩ Tranh Báo: Mạng như cỏ rác 】

Thần Túc Kinh là thuộc về cường hóa thân thể, cùng Vô Mục Pháp vừa vặn hoàn toàn tương phản, có thể đền bù thể yếu bản thân.

Nhậm Thanh nhin không được nhảy lên mái hiên, từ đó ngắm nhìn chung quanh.

Khi hấn phát hiện bộ khoái tuần tra không tại phụ cận, về sau liền lấy phương thức chạy để kiểm tra tốc độ bây giờ.

Kết quả đều không cần đem hai chân lang nhân hóa, tốc độ đã tăng vọt năm phần.

Vì thế hắn kém chút đụng vào trên vách tường, cũng may phản ứng kịp thời.

Hắn hiện tại không cách nào hoàn toàn khống chế, cần thời gian dài thích ứng.

Chỉ tiếc sau khi hỏa công Hà Hưng đường phố kết thúc tự giam sẽ ra ngoài, đến thời điểm đó tại Hỏa Công đường liền không thể không kiêng nể gì cả.

Thậm chí ăn mất heo đều phải chú ý, không thì vậy sẽ khó giải thích việc mỗi ngày ăn mấy cân mất heo.

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trở nên âm trầm, lại nói người sống sót của hỏa công đường phố Hà Hưng đến cùng là mấy người?

Hắn xoay người hướng mặt sau bàn đá nhìn lại, phát hiện trước đây không lâu khắc chữ “Tam”.

Là ba người sao?

Hắn mang theo nghi hoặc trở về trong phòng ngủ, dự định ngày mai tiến đến bắt tra một chuyến.

Chương 37 - Tới Bồ Trai Phòng

Chương 37. Tới Bồ Trai Phòng

Sau khi Nhậm Thanh tỉnh ngủ thì cảm giác toàn thân đau nhức, đặc biệt là xương cốt hai chân.

Hắn đoán chừng là Thần Túc Kinh đang kích thích thân thể sinh trưởng, cũng may chỉ cần thay đổi một cách vô tri vô giác liền không cần phải lo lắng bị người bên ngoài phát giác được.

Dù sao tuổi tác hắn mới mười bảy, trưởng thành cũng không tính quá muộn.

Nhậm Thanh thừa dịp sáng sớm luyện tập đao pháp ở trong sân, luyện tới khi thể lực tiêu hao hầu như không còn liền thông qua dùng ăn mất heo để khôi phục.

Đáng tiếc mất heo dự trữ đã không nhiều, nếu là Huyết Cầu bang vẫn không nhúng tay vào làm ăn lòng lược, chỉ sợ tốc độ duyên thọ phải giảm mạnh.

Thanh âm gà trống gáy buổi sáng vang lên.

Đám người Bá Phong lần lượt tỉnh lại, lập tức nha môn dần dần náo nhiệt.

Nhậm Thanh không có hành sự lỗ mǎng, hắn đặc biệt tìm Bá Phong hỏi thăm tình huống bồ trai một chút.

Bồ trai tại trong nha môn ở vào trạng thái phong bế, bên trong giam giữ lấy không ít người, nha dịch không có mệnh lệnh là không cho phép đến gần.

Tại trong ấn tượng Nhậm Thanh, bồ trai là địa phương tạm thời giam giữ nha dịch.

Trong đó chủ yếu là nha dịch phạm tội chờ đợi thẩm lý, lại hoặc là tạm thời giam cầm giống như là hỏa công phố Hà Hưng.

Ngay cả Bá Phong cũng chưa từng đi vào, tin tức của hắn cũng là từ trong miệng bộ khoái tuần tra biết được, độ chuẩn xác còn nghi vấn.

Nhậm Thanh đi về phía bồ trai, trên đường đều vô tình hay cố ý tiếp xúc nha dịch, muốn nhờ vào đó tìm tới tu sĩ nắm giữ thuật pháp.

Đáng tiếc không có chút thu hoạch nào.

Nhưng mà đối với Bách Nhân Giả, hắn đã đem phạm vi mục tiêu thu nhỏ đến nha dịch lớn hơn bốn mươi tuổi, nhưng dù như vậy cũng tốn rất nhiều thời gian để tìm kiếm.

Nhậm Thanh cũng không sốt ruột, bởi vì chỉ cần có thể bí mật thu hoạch mất heo, liền có thể đem uy hiếp từ Bách Nhân Giả hạ xuống mức nhỏ nhất.

Hắn rất mau đã đi đến bồ trai.

Nhìn qua kiến trúc bề ngoài thì khá bình thường, nhưng nha môn đối với nơi này trông giữ lại cực kì nghiêm cẩn, chỉ là lối vào đã có khoảng chừng năm vị bộ khoái tuần tra.

Nhậm Thanh quay chung quanh bồ trai dò xét vài lượt, thông qua trọng đồng, thị lực phát hiện tất cả cửa phòng và cửa sổ cũng dùng xích sắt kiên cố khóa cứng.

Hắn mơ hồ nhìn thấy trong phòng tựa hồ có người ở, chỉ là tia sáng tương đối mờ mờ, cũng không biết phải chăng đang giam giữ lấy nha dịch.

Nhậm Thanh biết rõ trong nhà môn có rất nhiều địa phương, không có đơn giản như mặt ngoài, thậm chí khả năng tồn tại vật quý dị.

Cũng may bồ trai không có úa nghiêm mật, ít nhất nói rõ cũng không có tính nguy hiểm quá lớn.

Nhậm Thanh không có quá nhiều do dự, trực tiếp tìm chỗ góc tường vắng vẻ để bắt người tiến vào bồ trai, đồng thời đem dấu chân xoa đi sạch sẽ.

Lại nói cái nơi này thật dùng cho giam giữ nha dịch sao, vì sao có chút âm trầm đáng sợ.

Hắn rõ ràng cảm giác sau khi tiến vào bên trong, nhiệt độ chung quanh đã giảm xuống không ít, chắc có lẽ nơi này thường xuyên không có ánh nắng chiếu vào.

Nhậm Thanh giẫm tại trên sàn nhà làm bằng gỗ, mấy cái lớp lót bị một ăn mục nát phát ra tiếng kêu cọt két, có những con chuột cũng kêu chít chít nhắc nhở lấy đồng bạn chú ý cẩn thận.

Hắn ngoặt vào rồi tiến về chỗ sâu, hai bên vách tường đều là cửa phòng đóng chặt, mà bên trong rõ ràng có người ở.

Nghe được bước chân tới gần, những người này bắt đầu dùng thân thể không ngừng va chạm vách tường, còn kèm theo tiếng gọi tên tâm liệt phế.

Nhậm Thanh thấy động tĩnh lớn như thế, nhịn không được lòng tơ đứng thẳng, hai chân sinh ra dấu hiệu lang nhân hóa, bất cứ lúc nào chuẩn bị bỏ chạy ly khai.

Mà bộ khoái tuần tra lại không có phản ứng chút nào, ngay cả đầu đều chưa từng quay lại.

Nhậm Thanh cưỡng ép ổn định tâm thần, tại sau khi được chứng kiến võ giả ăn thịt người, da người sống thì tinh thần

hắn đã nâng cao thêm một bước, vậy mà kém chút bị tên điên hù dọa.

Hắn xích lại gần sau tường ngăn cẩn thận lắng nghe, tất cả đều là những tên điên cuồng tự lắm bả.

“Đừng giết ta, thịt người không ăn ngon.”

“Ta gặp được nó, quái vật kia liền tại bên trong hắc ám, nó nhìn ta cười nữa.”

“Giết hắn, chỉ có giết hắn! !”

Nhậm Thanh lập tức có chỗ suy đoán, rất có thể bỏ trai là giam giữ những cái dân chúng bởi vì tiếp xúc quỷ dị mà điên mất kia.

Dù sao thanh âm có nam có nữ, mà trong số nha dịch lại chưa bao giờ có nữ tử nhậm chức.

Nhậm Thanh nhin không được chửi bậy nói:

“Kỳ thật gọi là bệnh viện tâm thần Tam Tương thì thích hợp nhất.”

Tại sau khi nghĩ kỹ mọi việc, sợ hãi lập tức liền không còn sót lại chút gì.

Hắn tìm một vòng tại trong bồ phòng, phát hiện có phiến khu vực bên trong tương đối yên tĩnh, nếu đoán không sai, đây mới là địa phương dùng cho giam cầm nha dịch tạm thời.

Đa số gian phòng đều là trống không, đồ dùng bên trong xem ra có thể ở lại bảy tám người.

Nhậm Thanh liên tục tìm gần nửa canh giờ, rốt cục tại nơi hẻo lánh sâu hơn, tìm được cái đám hỏa công Hà Hưng kia.

Bọn hắn bị giam giữ tại trong một gian phòng, bên trong đốt ánh nến, còn có đàn hương nhàn nhạt phiêu tán ra, có thể thấy được đãi ngộ cũng không khác gì.

Nhậm Thanh không che giấu chút nào đi vào trước cửa, bên trong vang lên thanh âm nam tử:

“Huynh đệ, không biết nhóm chúng ta lúc nào mới có thể ra ngoài, không có kỳ hạn làm bọn ta bức bách quá.”

“Đúng vậy a, kỳ thật ngoài thành cùng ôn dịch lại không liên quan gì...”

“Ngậm miệng, việc này có thể nói lung tung sao?”

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra, nghe ra hẳn là ba người không sai, chẳng lẽ mình lo lắng là đa nghi?

Chương 38 - Việc Quỷ Di

Chương 38. Việc Quỷ Di

Hắn đề thấp yết hầu mở miệng nói ra:

“Hiện tại nha môn quân nghiêm, muốn bên trong thời gian ngắn ra ngoài là không thực tế, nhưng có cái nhu cầu gì có thể nói cùng ta.”

Một hỏa công lão luyện trong đó nói ra:

“Người là mới tới bỏ trai sao, ta lần đầu tiên nghe được thanh âm của người.”

Dựa theo ký ức của Nhậm Thanh, lúc ấy hỏa công trở về Tam Tương thành, bên trong xác thực có vị nam tử niên kỷ tại bốn mươi.

Nhậm Thanh tiếp tục nói ra:

“Đúng là lần đầu tiên tới, hắn không có mạo phạm các vị chứ.”

“Đương nhiên không có, nhưng mà nơi này đến ban đêm rất rét lạnh, làm phiền huynh đệ giúp chúng ta mang vài cái chăn bông, đa tạ.”

Nhậm Thanh cùng bọn hắn hàn huyên đại khái mười mấy phút, mấy lần muốn từ lời nói khách sáo tìm ra được thông tin gì đó, nhưng vị hỏa công lớn tuổi ý này cực né tránh.

Nhưng mà khi nói tới việc liên quan ôn dịch ngoài thành, ngữ khí bọn hắn tránh không được tràn ngập sợ hãi, thậm chí trở nên không trôi chảy.

Không có biện pháp, Nhậm Thanh thấy vậy liền dự định ly khai bồ trai, chỉ ít xác định cũng không xuất hiện cái hiện tượng quý dị gì.

Lúc đi vào bảy lần quặt tám lần rẽ mới tới, nhưng ra ngoài lại chỉ dùng mấy phút.

Nhậm Thanh đang chuẩn bị vượt qua vách tường, đột nhiên con người thu nhỏ lại, theo bản năng sững sờ tại nguyên chỗ.

Ký ức trong đầu hần lại bắt đầu mơ hồ, bao quát hình ảnh tại trà lâu nhìn thấy hỏa công phố Hà Hưng, vị hỏa công lớn tuổi kia vậy mà từ trong trí nhớ biến mất không thấy.

Nhậm Thanh nắm vuốt huyết thái dương lưng tựa vách tường, dùng ngón tay ghi chép lại tại mặt tường.

Nhưng mà chỉ cần nhắm mắt lại, liền sẽ tại trong chớp mắt quên mất, cuối cùng dựa vào liên hệ xâu chuỗi ký ức, mới miễn cưỡng ghi lại.

Nhậm Thanh hoài nghi số lượng hỏa công Hà Hưng đường phố không chỉ ba người.

Đến cùng là cái gì có thể ảnh hưởng ký ức, thậm chí cưỡng ép đem từng cái người sống từ trong bồ phòng của nha môn xóa đi.

Trên người của bọn hần không tồn tại vật quý dị, nếu không lính cai ngục khẳng định sẽ phát giác được.

Chẳng lẽ là một loại cấm khu nào đó?

Phải biết vật quý dị bán thi cảnh trở lên là có linh trí, nếu như bên trong cấm khu chết nhiều tu sĩ, những cái vật quý dị kia sẽ tiếp tục phát triển như thế nào?

Nhậm Thanh chuyển động trọng đồng trong mắt, tay phải không khỏi cầm Đại Miêu đao, thậm chí ngay cả hai chân cũng bị lang nhân hóa bao trùm.

Hắn bỏ ra mười mấy hơi thở mới bình phục lại, nhưng cảm giác cấp bách trong lòng lại như mây đen bao phủ.

Nhậm Thanh sững sờ tại nguyên chỗ, trong lòng không ngừng lo lắng được mất.

Sở dĩ có thể phát hiện, cơ duyên xảo hợp là một phần, càng quan trọng hơn là hệ thống để hắn đối với ký ức rất cẩn thận, đồng thời năng lực tư duy lên cao.

Hỏa công đường phố Hà Hưng chỉ sợ đã chỉ còn hai người, có lẽ sau khi xóa đi toàn bộ bọn hắn, sẽ không xuất hiện cái dị dạng gì.

Nhưng vạn nhất không dừng lại thì sao?

Nếu như tạo thành tử thương đại quy mô trong nha môn, rất có thể sẽ khiến cho Tam Tương thành không cách nào duy trì yên ổn ở mặt ngoài.

Nhớ tới mức độ nguy hiểm của cái phương thế giới này, Nhậm Thanh khó mà chỉ lo của bản thân mình, nói không chừng như vậy mất đi thời cơ an ổn cầu phát dục.

Nhậm Thanh đem chữ nghĩa trên mặt tường lau đi.

Hắn biết rõ nhất định phải dùng phương thức thích hợp, đem sự tình bổ tra cáo tri cho lính cai ngục, đồng thời còn không thể ảnh hưởng đến chính mình.

Tiến đến thông báo cho Triệu thư lại?

Không được, Triệu thư lại không có mặt mũi lớn để cam đoan không tiết lộ nơi tin tức phát ra.

Trực tiếp liên hệ lính cai ngục.

Có thể tìm tới bọn hắn hay không, loại tình huống quỷ dị có thể bị sửa đổi ký ức này, Nhậm Thanh coi như nói cho lính cai ngục cũng sẽ không tin tưởng.

Giống như chỉ có Tổng Tông Vô đáng tin.

Từ miêu tả Tu La Pháp có thể nhìn ra vài khía cạnh, người tu hành nhất định phải không tệ, hướng hồ ở trong lao, đối phương còn che giấu sự tình Nhậm Thanh nắm giữ thuật pháp.

Trọng yếu nhất chính là Tổng Tông Vô không thể dò xét nội tình thuật pháp, nếu không phải lúc ấy mình dùng Vô Mục Pháp đã sớm bị phát giác.

Bởi vậy có thể thấy được, tu sĩ trước khi đến quỷ sứ cảnh, dị hoá của thuật pháp đối thân thể cũng không tính quá rõ ràng.

Chính vì như vậy, tại Tam Tương thành to lớn muốn tìm được một người nghe lời của mình nói, tựa như mò kim đáy biển.

Nhậm Thanh đột nhiên tâm niệm vừa động, ký ức liên quan tới Tu La Pháp trong đầu bùng lên.

【 Tu La Pháp chính là Vô Danh khổ hành tăng sáng chế, tu hành yêu cầu trời sinh hai tay không trọn vẹn, cũng cần trải qua Phật môn ngũ đại giới luật nhưng mà không rơi vào, lúc tu thành mọc ra hai tay. 】

Vô Danh khổ hành tăng.

Phật môn ngũ đại giới luật.

Sẽ có có loại khả năng này, xuất thân Tổng Tông Vô hoặc là tăng nhân, hoặc là do tăng nhân nuôi nấng lớn lên.

Mà tăng nhân mỗi ngày cũng có thói quen cố định, tỉ như tụng kinh buổi sớm.

Chương 39 - Tới Gặp Tổng Tông Vô

Chương 39. Tới Gặp Tổng Tông Vô

Nhậm Thanh nhìn thoáng qua mặt trời buổi sớm, hiện tại thời gian không tính quá muộn, nói không chừng thật có thể nhờ vào đó tìm tới Tổng Tông Vô.

Căn cứ hẳn hiểu biết, mặc dù Tam Tương thành không có đạo quan cùng phật tự cỡ lớn, nhưng số lượng miếu thờ cỡ nhỏ lại trọn vẹn vài chục tòa.

Không đúng, bản thân nha môn hình như có chỗ tương tự, địa phương kia gọi là Tiên Phật từ.

Tiên Phật từ là dùng để siêu độ người chết, bên trong xác thực có bày ra tượng thần, chính là Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn cùng Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Mà lại trong ngày thường không có người sẽ đi tới, ngược lại không dễ dàng bị quấy rầy.

Nhậm Thanh vội vàng vượt qua tường vây, bước nhanh tới Tiên Phật từ.

Ôm lòng may mắn, nếu là tìm không thấy Tổng Tông Vô, vậy bản thân mình chỉ có thể tránh né đi nơi khác...

Vì mau chóng đuổi tới, Nhậm Thanh không thể không tăng thêm tốc độ, để những bộ khoái bên ngoài đều thất thố.

Xảy ra chuyện gì, chạy nhanh như vậy? ! !

Cũng không lâu lắm, một tòa kiến trúc rách nát đập vào mi mắt, trên đất trống còn có thể nhìn thấy đỉnh đồng dùng để

thấp hương.

Nhưng mà phụ cận thì ngay cả cái bóng người cũng không có.

Kỳ thật tác dụng Tiên Phật từ tại trong nha môn ít nhiều có chút xấu hổ.

Dựa theo quy củ Tam Tương thành, chỉ cần liên quan đến thi thể chết thảm, tất cả để nha môn xử lý đốt cháy, cho nên Tiên Phật từ càng giống là dùng để an ủi thân quyến của người chết.

Nha môn đối với bên ngoài liền có thể nói: “Mặc dù thi thể đã bị đốt thành tro bụi, nhưng cũng thuận tiện siêu độ.”

Nhậm Thanh đi vào Tiên Phật từ sau đó liền sinh ra hối hận.

Trên mái hiên khắp nơi có thể thấy được mạng nhện, tất cả gạch đất đều là vỡ vụn không chịu nổi, làm sao có người chỗ này tiến hành đọc kinh buổi sớm.

Nhưng đã tới, cũng nên nhìn qua rồi lại nói, hướng hồ Nhậm Thanh không có lựa chọn nào khác.

Đi vào chủ điện, hai tôn tượng thần đứng ở hai bên, đúng là Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn cùng Địa Tạng Vương Bồ Tát, nhưng trên thân rất nhiều tro bụi, lá vàng càng là rách tung toé.

Nhậm Thanh tại trong chủ điện tìm vài vòng, kết quả chỉ thấy mười cái linh vị bày ra chĩnh tề.

Linh vị đến từ thi thể chết thảm gần đây, đại khái cách mỗi nửa tháng sẽ thay đổi một nhóm mới, cũ thì giao cho thân quyến trong nhà.

Hắn lập tức đi đường vòng tới điện bên cạnh.

Nói là điện bên cạnh, bề ngoài càng giống là kho củi.

Trong phòng mờ tối phát ra một mùi nấm mốc gỗ mục, giống như là vớt bỏ đã lâu, ngoại trừ tòa tượng thần thì ngoài ra không có vật nào.

Nhậm Thanh thở dài, xem ra chỉ có thể lấy lý do hồi hương để tạm thời rời xa Tam Tương thành tránh né, đợi quá nửa tháng trở lại.

Đang lúc hẩn quay người rời khỏi phòng, đột nhiên cảm giác có ánh mắt rơi vào trên thân.

Nhậm Thanh biểu lộ cứng ngắc nhìn về phía tượng thần, thân thể cao tới hai mét đồng thời sinh ra sáu mắt bốn tay, là không có tìm nhầm...

Sáu cái con mắt đỏ ngầu mở ra, khí thể bàng bạc như là thực thể đè xuống.

Tro bụi bay múa đầy trời.

Nhậm Thanh không dám có chút phản kháng, thuận thế ngã trên mặt đất.

Tổng Tông Vô đem khí thể thu liễm, hẩn trầm giọng hỏi:

“Ai quấy nhiễu ta?”

Nhậm Thanh nhin không được nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới bao lâu đã đem hẩn quên không còn một mảnh, nói rõ Tổng Tông Vô xác thực không có để ý.

Nhưng mà vì sao giả làm pho tượng tại phật trong miếu, chẳng lẽ lại là đang thể ngộ tâm cảnh tu luyện thuật pháp?

Hẩn vội vàng giải thích nói:

“Tổng tiền bối, tại hạ Nhậm Thanh, gặp qua trong cấm khu nhà giam.”

“Ta nhớ ra rồi, quý dị vật phụ thân may mắn còn sống.”

Tổng Tông Vô đánh giá đến Nhậm Thanh từ trên xuống dưới, để Nhậm Thanh đem con mắt híp lại hơn, sợ bị phát hiện nắm giữ Vô Mục Pháp bán thi cảnh.

Sau một hồi, Tổng Tông Vô từ trên bệ sen nhảy xuống:

“Không tệ, sách da người đi là con đường luyện bì giả, mặc dù dựa vào vật quý dị nhập môn thì tiềm lực có hạn, nhưng ít ra tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm.”

Phía sau Nhậm Thanh ra tầng mồ hôi lạnh tinh mịn.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị phát hiện nắm giữ thuật pháp, cùng lắm thì liền dẫn thân vào lĩnh cai ngục, cưỡng ép thoát ly thời kỳ tân thủ.

Cũng may dị hoá Trọng Đồng Giả cùng Lang Túc Giả cũng tương đối bí mật.

Nhậm Thanh há hốc mồm, hắn ngược lại là rất muốn hỏi thăm tin tức liên quan tới sách da người, nhưng lúc này còn có sự tình càng thêm quan trọng.

“Tổng tiền bối, hỏa công đường phố Hà Hưng ra khỏi thành thì đến cùng không biết có chuyện gì?”

“Không có quan hệ gì với người.”

Tổng Tông Vô hơi có chút không thích, bốn cái cánh tay tùy ý hoạt động gân cốt.

Nhậm Thanh biểu lộ nghiêm túc nói ra:

“Tổng tiền bối có gặp được vật quý dị tương tự như này hay không?”

“Nếu là sau khi tiếp xúc, ký ức tương quan liền sẽ bị xuyên tạc, thậm chí ngay cả lĩnh cai ngục cũng không thể nhận ra cảm giác.”

Tổng Tông Vô không nói gì, sắc mặt trở nên càng ngày càng âm trầm, sau đó trực tiếp bắt lấy Nhậm Thanh xông ra Tiên Phật từ.

“Tổng tiền bối người...”

“Ta nắm giữ Đế Thỉnh Thuật, thế gian cho dù còn vật có thể dẫu được ta, nhưng cũng tuyệt không phải tiểu tử ngươi, đi bỏ trai trước rồi lại nói.”

Tổng Tông Vô vừa dứt lời, Nhậm Thanh chú ý tới bảng tin tức có chút biến hóa.

【 Tổng Tông Vô 】

【 tuổi tác: Tám mươi sáu 】

【 thọ nguyên: Hai trăm năm mươi ba năm 】

【 thuật: Tu La Pháp (Diêm La bốn tay), Đế Thỉnh Thuật (Lục Mục Chiết Ngục) 】

【 ? ? ? 】

【 Đế Thỉnh Thuật minh khắc tại dưới da phần bụng dị thú Đế Thỉnh, do Vô Danh khổ hành tăng lấy được, phương pháp tu luyện này cần tại lúc tuổi nhỏ đoạn tuyệt ngũ thức tai mắt mũi miệng thân, sau khi tu thành sẽ ngộ ra giác quan thú sáu. 】

【 Lục Mục Chiết Ngục từ Túc Mục tấn thăng mà thành 】

Thật là Mạnh Nhân.

Chương 40 - Lấy Chiến Nuôi Chiến

Chương 40. Lấy Chiến Nuôi Chiến

Tổng Tông Vô đem hai tay dư thừa khoanh trước ngực, tăng thêm quần áo tương đối rộng rãi, cho nên lúc bay nhảy trên mái hiên, cũng không có gây nên chú ý quá lớn.

Nhưng Nhậm Thanh bị bí mật mang theo hơi có vẻ xấu hổ, động cũng không được, không động cũng không thoải mái.

Tổng Tông Vô mấy cái lắc mình đã đi tới trong bồ phòng.

Nhậm Thanh thấy hần muốn trực tiếp cất bước vào, nhịn không được nói ra:

“Tổng tiền bối, ta thì không đi vào được không.”

“Có khoảng chừng trên trăm gian phòng, nếu muốn xác nhận tình huống, chẳng lẽ để cho ta đi tìm qua từng gian?”

Tổng Tông Vô lườm Nhậm Thanh một cái, vừa định nói cái gì, đã thấy đôi phương ôm đầu, bộ dạng có vẻ phi thường thống khổ.

“Thế nào?”

Ký ức Nhậm Thanh bắt đầu trở nên mơ hồ, nhân số hóa công đường phố Hà Hưng lần nữa giảm bớt, mà lại chẳng biết tại sao khoảng cách càng lúc càng ngắn.

Tổng Tông Vô cũng có phát giác.

Trên người hần tản ra khí tức nguy hiểm, con mắt từ huyết hồng biến thành xanh hồng, giống như đang kháng cự lực

lượng không hiểu xuyên tạc ký ức.

Nhưng sau khi Tống Tông Vô phát hiện nhất định phải thời khắc duy trì thuật pháp, dứt khoát lựa chọn dùng móng tay vẽ mấy cái chữ nghĩa lên làn da để nhắc nhở chính mình.

Nhậm Thanh thấy hấn hung ác như thế, cũng đành phải móc ra đao nhỏ hướng trên cánh tay khắc chữ, nếu không thì rất khó giải thích dựa vào cái gì tu sĩ Vũ Nhân cảnh có thể miễn dịch.

“Tống tiền bối, có phải tác dụng một loại vật quý dị nào đó hay không, hoặc là cấm khu?”

“Trước thông tri lính cai ngục còn lại, cụ thể còn phải vào xem qua.”

Tống Tông Vô lấy ra một khóa trái tim màu xanh lá tựa như còn sống, dùng sức nhéo một cái, tần suất tim đập lập tức tăng tốc.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, chẳng lẽ đây là pháp khí dùng làm liên hệ với Âm Phủ?

“Huyết tâm tổng cộng có ba mươi sáu khóa, người nắm giữ thì trong phạm vi nhất định đều có thể...”

Tống Tông Vô còn chưa có nói xong, hai người đột nhiên cảm thấy không thích hợp, ký ức liên quan tới vị hỏa công kia cuối cùng lại bắt đầu mơ hồ.

“Không còn kịp rồi! ! !”

Nhậm Thanh hơi có vẻ khẩn trương, hấn mặc dù không có trực tiếp rút ra Đại Miêu đao, nhưng tay phải nắm thật chặt chuôi đao, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra khỏi vỏ.

“Đi theo ta một chuyến.”

Tổng Tông Vô một phát bắt được cổ áo Nhậm Thanh, sau đó trực tiếp đánh vỡ cửa gỗ xông vào trong đó, sau đó vội vàng đi theo đường Nhậm Thanh chỉ.

Chỉ tốn khoảng chừng mười giây, liên tục đung nát vài lần vách tường, bọn hắn đạt tới vị trí giam cầm hỏa công.

Tổng Tông Vô dùng chân đem cửa phòng đá văng, sau đó đi thẳng vào.

Bọn hắn chú ý tới một tên hỏa công chừng hai mươi ngơ ngác ngồi xổm ở góc tường, trong miệng tuyệt vọng lẩm bẩm lấy chữ đừng giết ta.

Có lẽ là bởi vì đồng bạn bị xóa đi, về sau trí nhớ của hắn xuất hiện cải biến trên phạm vi lớn, tinh thần trở nên có chút hoảng hốt.

Nhậm Thanh cảm giác hoang đường, rõ ràng hơn nửa canh giờ trước những hỏa công này còn biểu hiện tương đối bình thường, bây giờ lại bất cứ lúc nào cũng có khả năng biến mất không thấy gì nữa.

Mặc dù bộ dạng hỏa công này không giống như là còn ý thức, nhưng Tổng Tông Vô vẫn là chưa từ bỏ ý định mở miệng hỏi:

“Các người có phải đi cấm khu hay không, đến cùng còn có bao nhiêu người sống sót?”

“Đừng giết ta, đừng giết ta...”

Tổng Tông Vô tiến đến, duỗi ra hai cánh tay bắt lấy đầu hỏa công, sáu mắt nhìn chòng chọc vào con mắt đối phương.

“Ta hỏi người trả lời.”

“Cùng cấm khu có quan hệ hay không?”

Hỏa công giống như khôi phục một chút ý thức, mở miệng hư nhược hồi đáp:

“Có...”

Miệng hắn lập tức phun tiên huyết, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể bắt đầu sụp đổ, khí tức suy yếu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Tổng Tông Vô không có tiếp tục đặt câu hỏi, mà là ý đồ ổn định thương thế hỏa công.

Đáng tiếc không hề có tác dụng.

Tổng Tông Vô không khỏi lẩm bẩm:

“Nhóm chúng ta hẳn là cũng quên việc tìm đến cấm khu tại nơi nào.”

“Lúc ấy điều động lính cai ngục cùng nha dịch tiến về xử lý, nhưng khi nhóm lính cai ngục đẩy bước vào cấm khu, về sau ký ức tương quan của chúng ta về bọn hắn bị xóa đi tất cả.”

Hỏa công bình thường là sẽ không tiến nhập cấm khu, nhưng mà bọn hắn vẫn nhận lấy ảnh hưởng, thậm chí ngay cả bản thân cũng đang lặng yên không một tiếng động mà biến mất.

Nhậm Thanh cau mày hỏi:

“Tổng tiền bối, như vậy tại sao lại có hỏa công trở về Tam Tương thành, chẳng lẽ lại là lính cai ngục dùng để truyền lại tin tức?”

“Không quá rõ ràng.”

Tổng Tông Vô tiếp tục nói ra:

“Nhưng bản thân cấm khu là không cách nào di động, cho nên rất khó ảnh hưởng đến Tam Tương thành rất xa.”

Ánh mắt Tổng Tông Vô phức tạp nhìn về phía Nhậm Thanh.

Trong nha môn nhiều người như vậy, nhưng mà lại chỉ có Nhậm Thanh phát hiện không thích hợp trong đó, tuyệt không phải một câu cơ duyên xảo hợp có thể giải thích.

Đúng lúc này, tiên huyết của hỏa công trước đó rơi trên mặt đất vậy mà chậm rãi hóa thành tro tàn, cuối cùng vết tích mảy may cũng không có để lại.

Tình huống như thế dần dần lan tràn đến thân thể hỏa công, từ ngón chân bắt đầu, dần dần ăn lên trên.

Chương 41 - Lấy Chiến Nuôi Chiến 2

Chương 41. Lấy Chiến Nuôi Chiến 2

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra: “Nhất định phải tìm rõ ràng vị trí cấm khu, nếu không tai hoạ ngấm quá lớn.”

Nhậm Thanh không biết nên nói cái gì.

Cấm khu là do vật quý dị sau khi tu sĩ chết hình thành, nhưng muốn đối phó cấm khu lại phải nhờ cậy vào tu sĩ, bởi vậy lâm vào vòng lặp vô hạn.

Tổng Tông Vô dùng ngón trỏ điểm tại mi tâm hỏa công, bên trong miệng tự lẩm bẩm:

“Năm Ất Sửu, tháng Kỷ Mão, ngày Quý Sửu, giờ Nhâm Tý...”

“Tìm được, mắt trái thứ ba! ! !”

Sáu cái mắt đỏ của hắn sít sao nhắm lại, đột nhiên mắt đỏ ở góc dưới bên trái đơn độc mở ra, so với bình thường thì lớn hơn gấp hai lần.

Hỏa công tự động run rẩy lên, đặc biệt là ngũ quan cũng có tiên huyết chảy ra, hô hấp càng trở nên cực kì thô trọng.

Tổng Tông Vô hướng về phía Nhậm Thanh nói ra:

“Ta muốn xem xét ký ức bên trong hồn phách hắn, nếu như xuất hiện dị dạng liền lập tức đánh gãy.”

Nhậm Thanh vừa định mở lời hỏi, Tổng Tông Vô đã từ mi tâm hỏa công lộ ra một cái hư ảnh hình người lớn tầm bàn tay.

Tổng Tông Vô đem hư ảnh cùng con mắt mình đụng vào, lợi dụng thủ đoạn Lục Mục Chiết Ngục trực tiếp thu hoạch ký ức hắn.

Nhậm Thanh thấy cảnh này cũng không hề lo lắng quá lớn.

Mặc dù cấm khu thôn phệ càng nhiều vật quý dị, năng lực hiện ra liền càng kinh khủng, nhưng muốn ảnh hưởng đến thành Tam Tương...

Thi thể hỏa công mở to mắt, sau đó động tác biến xoay đứng lên.

Nhậm Thanh liền lùi mấy bước, đứng tại khoảng cách tương đối an toàn đánh giá.

Không đúng.

Thủ đoạn cấm khu kia không có đạt tới trình độ xóa đi một người ở vị trí cực xa, nó là cố ý đem hỏa công thả lại thành Tam Tương.

Cho nên cũng không phải là ký ức của lính cai ngục bước vào cấm khu bị tiêu trừ, mà là từ thời điểm hỏa công đường phố Hà Hưng trở về thành Tam Tương đã bị xóa đi rồi.

Quý mới biết rõ cái cấm khu này đến cùng thôn phệ bao nhiêu vật quý dị mới có thể cách rất xa không chế hỏa công trở thành khô lồi.

Huyết nhục trên thân khô lồi tụ hợp khiến cho hình thể của nó càng thêm dị dạng, tựa như một đám bùn nhão.

Nhậm Thanh lại không có cảm nhận được khô lồi uy hiếp quá lớn, thậm chí ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Nhưng mà hắn không có thư giãn chút nào, trọng đồng trong mắt bắt đầu chuyển động, ánh mắt khóa chặt khô lồi.

Thần Túc Kinh lại không thi triển, dù sao dưới tình huống không cách nào thu phóng tự nhiên, tại địa phương chật hẹp như thế sẽ chỉ làm mình rơi vào hạ phong.

Lúc này khôi lỗi lấy tốc độ chậm chạp vượt xa người thường hướng Tổng Tông Vô bờ đến.

Nhậm Thanh nhin không được sinh ra nghi hoặc, làm sao cảm giác sấm sét to mà mưa nhỏ vậy, thủ đoạn cấm khu không có khả năng đơn giản như vậy chứ?

Mục tiêu khôi lỗi chính là hồn phách Tổng Tông Vô nắm lấy trong tay, rõ ràng là muốn ngăn cản hắn xem xét ký ức.

Nhậm Thanh biểu lộ kinh nghi bất định, tay phải nắm thật chặt Đại Miêu đao.

Trọng đồng chuyển động, hắn từ trên thân khôi lỗi nhìn thấy rất nhiều sơ hở, mà lại cảm giác thể chất đối phương thậm chí còn không bằng khi còn sống.

Khôi lỗi đã tới gần Tổng Tông Vô nửa mét, cánh tay phải vô lực duỗi ra bắt tới.

Keng! ! !

Nhậm Thanh rút ra Đại Miêu đao từ phía sau, phong quang chợt lóe lên trong phòng.

Chân hắn dần dần tăng tốc, nhưng tốc độ lại duy trì trình độ Vũ Nhân cảnh bình thường.

Cắt bước, vung đao, lui lại.

Động tác Nhậm Thanh cực kì gọn gàng mà linh hoạt, giống như đã sớm có kế hoạch mỗi chiêu mỗi thức, thậm chí vung đao xong đồng thời kéo ra cự ly.

Cánh tay khôi lỗi bị chặt đứt tận gốc, rơi trên mặt đất hóa thành bùn nhão.

Giống như xác thực không có gì nguy hiểm?

Nhậm Thanh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng lập tức công kích càng thêm chủ động, không ngừng xuất đao.

Khôi lỗi đã bị tháo thành tám khối.

Nhậm Thanh không có đem Đại Miêu đao thu hồi, ngược lại sắc mặt nghiêm túc.

Bùn nhão một lần nữa tụ hợp thành hình người, đồng thời bắt chước động tác Nhậm Thanh giống như đúc, nhìn qua có chút buồn cười.

Càng thêm khẩn trương chính là, lúc này bên ngoài bồ trai truyền đến tiếng vang, chỉ sợ đã có lính cai ngục tiến đến, chỉ là bị thủ đoạn không biết tên ngăn trở.

“Hoặc là trước khi lính cai ngục đến giải quyết chiến đấu, hoặc là kịp thời đánh gãy Tổng Tông Vô.”

Nhậm Thanh phát hiện khôi lỗi vẫn không cấu thành uy hiếp như cũ, hấn đổi thành hai tay cầm đao, lưỡi đao trên mặt đất xẹt qua phát ra tiếng vang chói tai.

Lưỡi đao giống như trường thương xuyên thủng khôi lỗi.

Khôi lỗi như là bất tử bất diệt, một lần nữa ngưng tụ càng tiếp cận Nhậm Thanh, đồng thời trình độ khó chơi tiến một bước lên cao.

“Móa nó, cầm khu kia đến cùng nắm giữ thuật pháp dạng gì, vì sao kết hợp lại với nhau quỷ dị như thế? ! !”

Nhậm Thanh không dám có quá nhiều do dự, từng đao đem khôi lỗi chém thành mảnh vỡ.

Cả hai triền đấu cùng một chỗ, mặt ngoài khôi lỗi vẫn là không hề có lực hoàn thủ, nhưng tốc độ ngưng tụ lại đang tăng tốc.

Nhậm Thanh đôi mắt chính là địch nhân không biết mệt mỏi, đồng thời còn có khả năng chiến đấu đang không ngừng mạnh lên, trình độ khó giải quyết đã lên tới rất cao.

Cũng không lâu lắm, trên người hắn bắt đầu xuất hiện vết thương.

Nếu là người khác, có thể sẽ bởi vậy mà tâm tính mất cân bằng rơi vào hạ phong.

Nhưng Nhậm Thanh ngược lại càng trở nên chăm chú, trọng trọng chuyển động đột phá cực hạn, hai chân cũng dần dần sinh ra lông sói.

Chương 42 - Lấy Chiến Nuôi Chiến 3

Chương 42. Lấy Chiến Nuôi Chiến 3

Bởi vì hắn phát hiện chỗ chiến đấu tốt, Nhậm Thanh cũng đang lấy chiến dưỡng chiến, Thần Túc Kinh đang trở nên thông hiểu.

Dù sao thực sự không được liên đánh gãy Tống Tông Vô, hắn chỉ cần không có chút nào lo lắng vung đao là đủ.

Nhậm Thanh đắm chìm chiến đấu, loại cảm giác này như đang tiến vào trạng thái kích thích, thậm chí đau đớn vết thương mang tới đều đã quên hết đi.

Theo thời gian trôi qua, mặc dù Đại Miêu đao đã không cách nào làm khô lổ bị thương, nhưng hắn bằng tiên cơ liệu địch thì vẫn đứng ở thế bất bại như cũ.

Nhưng mà Nhậm Thanh không có ý thức được, khô lổ đã có xu thế dị hoá.

Rống! ! !

Khô lổ hóa thành lang nhân, tản ra một cỗ khí thế cực mạnh.

Nhậm Thanh liên lùi mấy bước lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện khô lổ phục chế Thần Túc Kinh của hắn, thậm chí tiến thêm một bước.

Hắn thấy cảnh này vừa định đánh gãy Tống Tông Vô, trọng đồng lại chú ý tới địa phương cổ quái.

Khí thể khô lồi nhìn như đạt tới cực hạn bán thi cảnh, kì thực lại giống như là cây to không có rễ, thân thể biến thành cây củ bị hỏa diễm thiêu đốt.

Nhiều nhất mười giây liền sẽ sụp đổ...

Nhậm Thanh nâng đao ngăn tại trước mặt khô lồi.

Àm! ! !

Khô lồi hóa thành tàn ảnh, một móng vuốt đánh vào ngực Nhậm Thanh, hấn trực tiếp bị đánh đến bay ra ngoài.

Khô lồi một lần nữa để mắt tới Tổng Tông Vô, lập tức cất bước chạy như điên.

Nhậm Thanh biết rõ khô lồi căn bản không cách nào tổn thương Tổng Tông Vô, mục đích đối phương chính là ngăn cản ký ức bên trong hồn phách bị lấy ra.

Lý trí nói với mình không nên vọng động, nhưng thân thể lại làm ra quyết định tương phản.

Nhậm Thanh điều chỉnh tư thế trên không trung, khiến cho bản thân mình vào trạng thái cân bằng.

Lập tức hai chân của hấn đạp trên mặt tường, nửa người dưới hóa thành lang nhân, Đại Miêu đao trong tay một lần nữa thu về trong vỏ.

Còn có bảy giây.

Ngoài phòng mơ hồ nghe được tiếng bước chân càng thêm nặng nề, nói rõ lính cai ngục đang dần dần tới gần.

Nhậm Thanh chỉ có cơ hội xuất thủ một lần, nếu như khô lồi không chết, tránh không được bản thân bị trọng thương.

Hấn không có chút nào do dự, đơn giản tụ lực sau đó chột bộc phát ra.

Thân ảnh đuổi sát khô lồi.

Trong tâm mắt trọng đồng, tốc độ thời gian chuyển động đã thấp xuống mấy lần, đều có thể nhìn thấy từng sợi lông tóc toàn thân khô lồi.

Đại Miêu đao ra khỏi vỏ.

Nhậm Thanh cùng khô lồi sượt qua người.

Hắn xuất hiện tại địa phương xa mười mét, đưa lưng về phía khô lồi dùng vải bao bọc Đại Miêu đao, đồng thời thuận thực cầm máu cho vết thương.

Một khóa đầu to lớn sau lưng bắn lên tận trời, rơi trên mặt đất nhấp nhô vài vòng.

Khô lồi vẫn chưa từ bỏ ý định muốn hội tụ, nhưng thân thể đã bắt đầu sụp đổ, trong chớp mắt liền triệt để hôi phi yện diệt.

Một lát sau, vách tường phá vỡ lỗ lớn, cự nhân cơ bắp cao ba mét cất bước tiến đến.

Tổng Tông Vô gần như đồng thời mở to mắt, khắp khuôn mặt là mù mịt xua đi không được, biểu lộ có vẻ cực kì dọa người.

Hắn mới vừa thức tỉnh liền đem Nhậm Thanh đánh ngất xỉu, chủ yếu là không muốn để cho hắn nhúng tay, để tránh lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Cự nhân cơ bắp nhìn quanh mà không nhìn thẳng Nhậm Thanh, đem ánh mắt nhìn về phía Tổng Tông Vô.

“Lão Tổng, hưng sư động chúng như vậy, kết quả liên cái vật quý dị cũng không có...”

Suu! ! !

Một thanh trường kiếm lấy góc độ xảo trá đi đến, trực tiếp phá vỡ cổ của cự nhân cơ bắp, lập tức tiên huyết văng khắp nơi.

Vết thương của cự nhân cơ bắp tự khép lại, mấy hơi liền đã khô phục hơn phân nửa.

“Ta giống như nghe được vật quý dị?”

Bạch cô nương từ cửa động bước vào trong phòng, thuận tay đem chọc vào trên vách tường rút ra trường kiếm, một lần nữa thu hồi vỏ kiếm.

Cự nhân cơ bắp giống như chưa hề nói thứ gì, thành thành thật thật đợi Tống Tông Vô lên tiếng.

Tống Tông Vô suy nghĩ một lát nói ra:

“Hiện trong thành Tam Tương còn có bao nhiêu lính cai ngục?”

Cự nhân cơ bắp mở miệng nói ra:

“Ngoại trừ lính cai ngục trấn giữ Đông Nam Tây Bắc thành khu không nhúc nhích, trong nha môn còn có...”

Hắn đột nhiên ý thức được cái gì, biểu lộ trở nên ngưng trọng lên.

“Số lượng không đúng.”

Tống Tông Vô ngữ khí bình thản nói ra:

“Có bảy người bị vây chết trong cấm khu.”

“Đã qua bao lâu?”

“Chỉ ít một tháng.”

Bạch cô nương phát biểu ý kiến hiếm thấy:

“Có thể chuẩn bị nhật xác hay không?”

Tống Tông Vô thở thật dài nói ra:

“Trước tiên đem phụ cận cấm khu bắt đầu phong tỏa, lại tìm cơ hội đem vật quý dị bên trong hạch tâm lấy ra, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Cự nhân cơ bắp gật đầu hỏi:

“Trên diễm tịch nha môn có ghi chép danh tự cái cấm khu này hay không?”

“Không có, nhưng ta đã biết rõ thuật pháp cấu tạo hạch tâm cấm khu là cái gì.”

“Tiêu Tai Pháp, cấm khu này tên là Tiêu Tai cấm khu.”

“Tiêu Tai Pháp...”

Bạch cô nương nhin không được thì thăm mấy lần, nàng giống như cũng đã được nghe nói.

【 Tiêu Tai Pháp! 】

【 Do sáng chế, phương pháp tu luyện này nhất định phải là thiên sát cô tình, sinh ra khắc chết phụ mẫu, phạm là người thân cận nhất định chết thảm, sau khi tu thành có thể xóa đi tồn tại bản thân, từ đó tiêu tai. 】

Chương 43 - Giải Thích

Chương 43. Giải Thích

Bồ trai sinh ra động tĩnh không nhỏ, tự nhiên đưa nha dịch trong nha môn đến tụ tập, nhưng mà cũng bị dẹp đi.

Mà thời điểm Nhậm Thanh tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân rét run, quần áo cũng bị hạt sương ẩm ướt thấm thấu.

Nhìn xung quanh, Nhậm Thanh phát hiện đang ở một miếu thờ rách rưới quen thuộc, lập tức biểu tình trở nên cứng ngắc.

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về trung tâm miếu thờ, một tôn tượng thần bốn tay sáu mắt ngồi xếp bằng, mảng lớn bụi bặm bay múa chung quanh hắn.

Hắn cũng không dám quấy rầy, thành thành thật thật ở một bên chờ.

Qua khoảng chừng hai canh giờ, Tống Tông Vô lúc này mới kết thúc tu hành, tiếp theo chậm rãi từ trên bảo tọa hoa sen đi xuống.

“Tống tiền bối.”

Tống Tông Vô vỗ vỗ bả vai Nhậm Thanh, mở miệng nói ra:

“Có hứng thú gia nhập lính cai ngục hay không, ta có thể làm người dẫn đường cho ngươi.”

“Tống tiền bối, thực lực tại hạ xác thực có hạn.”

Nhậm Thanh kiên trì cự tuyệt, lúc đầu hấn chuẩn bị núp đến quỹ sứ cảnh, đương nhiên nếu là Tổng Tông Vô cường cầu thì cũng không có biện pháp.

Tổng Tông Vô không thèm để ý khoát tay áo, sau đó hiểu kì hỏi:

“Người trừ sách da người, hấn là người còn nắm giữ thuật pháp khác đi, nhưng có cái đạt tới trình độ bán thi?”

“Xác thực như thế.”

Nhậm Thanh biết rõ lừa không được Tổng Tông Vô, liền sáng khoái thừa nhận.

Dù sao trong phòng lưu lại rất nhiều vết tích đánh nhau, dù là bởi vì cự nhân cơ bắp xâm nhập che đậy đi một phần nhưng không có nghĩa là không thể nhận ra.

Hấn dứt khoát lộ trọng đồng trong mắt, nhờ vào đó cam đoan Thần Túc Kinh sẽ không bại lộ, nếu như bị nhận là cùng Huyết Cầu bang có liên hệ, chỉ sợ rơi vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.

Mà Huyết Cầu bang biết được Nhậm Thanh nắm giữ Thần Túc Kinh bán thi cảnh, khẳng định cũng sẽ ra tay đối phó, đơn giản diệt trừ hậu hoạn vô tận.

Tổng Tông Vô trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Lúc trước hấn cũng không nhìn thẳng vào Nhậm Thanh, bây giờ lại phát hiện đối phương cũng được gọi là có thiên phú dị bẩm.

Thời điểm trong nhà giam, Nhậm Thanh hấn là vừa mới mới vào Vũ Nhân cảnh, bên trong tròng mắt biến hóa cũng không rõ ràng.

Nhưng bây giờ mới trôi qua bao lâu liền đã đạt đến bán thi cảnh, chẳng lẽ là thể chất vừa lúc cùng thuật pháp phù hợp?

Tổng Tông Vô nhìn như không có chút rung động nào hỏi:

“Trọng động này của ngươi là lấy từ thuật pháp nào?”

Nhậm Thanh nhin không được sừng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng.

Ngay cả Tổng Tông Vô cũng không nhận ra trọng đồng, nói rõ người tu luyện Vô Mục Pháp cũng không nhiều, thậm chí phương hướng Trọng Đồng Giả dị hoá đều là trước nay chưa từng có.

Ngẫm lại xác thực có loại khả năng này.

Rất nhiều thuật pháp có điều kiện tiên quyết hà khắc, từ xưa đến nay số lượng tu sĩ nắm giữ chỉ sợ không nhiều, còn phần chi nhánh dị hoá không nhất định sẽ bị tìm ra.

Nhậm Thanh mơ hồ không rõ hỏi đáp:

“Ta cũng không rõ ràng, cơ duyên xảo hợp đạt được thuật pháp vô danh.”

“...”

Khóe miệng Tổng Tông Vô có chút run rẩy, nếu như trước đây biết được có người có thể tự tìm tòi bước vào bán thi cảnh, hẳn sẽ chỉ cảm thấy là lời nói vô căn cứ.

Bởi vì tu hành thì khắp nơi có thể gặp phải nguy hiểm, hơi không cẩn thận liền thân tử đạo tiêu.

“Vận khí của ngươi không tệ, thời điểm đột phá thuật pháp rất có thể sẽ gặp phải kiếp số, đại khủng bố ẩn chứa trong đó, nghe nói là người khai sáng thuật pháp đời thứ nhất thì trong lúc vô tình ảnh hưởng vào đó.”

“Cảnh giới càng cao, lúc đột phá liền càng phải cẩn thận.”

Tổng Tông Vô còn có câu chưa hề nói, đó là vận khí cũng thuộc một bộ phận thiên phú, thậm chí vận khí chiếm nhân tố

cực lớn.

Nhậm Thanh chưa từng nghe qua thuyết pháp về kiếp số nhưng trong lòng đã tin hơn phân nửa.

Trách không được dù là tu luyện thuật pháp đến tiểu thành, dùng hệ thống tấn thăng cần tiêu hao thọ nguyên vĩnh viễn là cố định.

Thì ra hệ thống còn có tác dụng tiêu trừ kiếp nạn lúc đột phá cảnh giới.

Nhậm Thanh xem chừng thử dò xét nói:

“Tự chủ tu luyện cùng nuốt vật quý dị có phải có xung đột hay không?”

Tổng Tông Vô đối với Nhậm Thanh coi trọng không ít, cho nên giải thích càng kiên nhẫn, hoàn toàn không phải « Thảo Đường Du Ký » ghi lại có thể so sánh.

“Ví dụ như là...”

“Tựa như dựa vào vật quý dị sách da người nắm giữ thuật pháp, như vậy đột phá bán thi cảnh nhất định phải lựa chọn một loại vật quý dị như Thuế Bì Giả (lột da), luyện bì giả, Mục Súc Giả (chăn nuôi).

Mà Thuế bì giả muốn đột phá thì phải nuốt vật quý dị cốt ma, nuốt vào thứ không cùng loại thì chỉ có một con đường chết.

Tổng Tông Vô nói lời thâm thía:

“Mặt ngoài nhìn như nuốt vật quý dị là con đường tắt, kì thực là không đường về.”

Vật quý dị cảnh giới càng cao, linh trí liền càng cao, dù là có thể hoàn toàn khống chế, nhưng lại không cách nào khống chế trình độ dị hoá.

Nếu không thể không dị hoá, vậy thì dị hóa thậm chí sẽ lan tràn đến toàn thân, bao quát từng chút huyết nhục cùng xương cốt.

Từ đó làm cho việc tự chủ tu luyện trở nên nửa bước khó đi, bởi vì toàn thân sớm đã không có thuật pháp để tiếp tục phát triển không gian.

Đơn giản nói tới chính là căn cơ bị ép khô.

“Người còn có thời gian, sau này lấy trọng đồng thuật pháp làm chủ, về phần sách da người cũng đừng nghĩ tấn thăng, dù là đạt được vật quý dị tương ứng.”

Chương 44 - Tìm Phương Hương Tu Luyện

Chương 44. Tìm Phương Hương Tu Luyện

Nhậm Thanh cảm giác nếu không có người dẫn đường, nếu mà tu luyện thuật pháp một cách bình thường, khẳng định là chết thể nào cũng không biết rõ.

Hắn nhin không được hiểu kì hỏi:

“Ta trong ngày thường dùng gậy gỗ đánh thân thể, rõ ràng có thể cảm giác được da bắt đầu trở nên cứng cỏi, đây là tác dụng của sách da người sao?”

Tổng Tông Vô thật không có suy nghĩ nhiều:

“Mỗi loại phương hướng dị hoá đều có pháp môn tu hành khác biệt, tôi luyện làn da, như này lấy sẽ hướng dị hoá luyện bì giả.”

“Thuê Bì giả thì là dựa vào đem làn da bản thân bóc đi sau đó một lần nữa sinh trưởng, Mục Súc Giả càng thêm kỳ dị, nghe nói có thể đem người sống hóa thành súc vật.”

Nhậm Thanh gật đầu.

Hắn đại khái tìm hiểu được chi nhánh dị hoá sách da người, luyện bì người kỳ thật càng giống Kim Chung Tráo Thiết Bô Sam, là bình thường nhất.

Cái này không khỏi khiến Nhậm Thanh ngửa ngáy trong lòng, sinh ra ý niệm muốn tấn thăng sách da người.

Tổng Tông Vô đáng tiếc nói ra:

“Bởi vì sách da người, người cũng không cách nào tu luyện thuật pháp dính đến thân thể, loại thuật pháp thứ ba có thể lựa chọn chỉ có thể cùng nội tạng tương quan.”

Nhậm Thanh tiếp tục truy vấn rất nhiều vấn đề gặp phải khi tu hành, mãi đến thời điểm giữa trưa mặt trời xuống núi mới ngừng lại được.

Tổng Tông Vô cũng đem Tiêu Tai cấm khu nói đại khái cho Nhậm Thanh.

Trong lúc đó Tổng Tông Vô mặc dù không có nhắc lại việc gia nhập lính cai ngục, nhưng là nhiều lần ám chỉ có thể truyền thụ cho hắn thuật pháp tương quan nội tạng.

Nhậm Thanh dưới lợi ích dụ hoặc vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm, kiên quyết cự tuyệt tất cả thuật pháp, nhưng vẫn là bị Tổng Tông Vô xem thấu tâm tư.

Tổng Tông Vô nhin không được cười mắng:

“Dù là người nắm giữ thuật pháp như thế nào, thành Tam Tương chẳng lẽ còn muốn cấy vào cái hỏa công nho nhỏ người?”

Nhậm Thanh biểu tình có chút xấu hổ:

“VẬY ĐA TẠ TỔNG TIỀN BỒI.”

Ngữ khí Tổng Tông Vô dừng một chút:

“Huống hồ lần này Tiêu Tai cấm khu vốn sẽ phải điều khiển nha dịch, tất cả quản sự cũng tránh không khỏi.”

Nhậm Thanh chưa từ bỏ ý định muốn cự tuyệt, lại nghe Tổng Tông Vô tiếp tục nói ra:

“Yên tâm, chỉ là phong tỏa chung quanh, không có nắm chắc là sẽ không tiến nhập vào trong đó.”

Nhậm Thanh đành phải gật đầu:

“Đại khái cái thời điểm gì sẽ tiến đến Tiêu Tai cấm khu?”

“Trong vòng mười ngày, việc này phải trì hoãn, cũng may đối với nha dịch mà nói cũng không tính là nguy hiểm.”

Tổng Tông Vô sau khi nói xong liền dự định rời đi, trước khi hắt đi còn nhắc nhở: “Lúc rảnh rồi đi lật qua võ công đao pháp, ít nhiều cũng có chút tác dụng.”

“Tổng tiền bối, ta luôn cảm giác bên trong công pháp giống như thiếu khuyết cái gì?”

Tổng Tông Vô không có lựa chọn chính diện trả lời.

“Người còn có thể ném thử phương hướng tu luyện Luyện Bì Giả sách da người, mặc dù không cách nào đột phá cảnh giới, nhưng ít ra có thể tăng cường thực lực.”

Nhậm Thanh lập tức thuận cột trèo lên trên, mặt dạn mày dày cầu đạo:

“Tổng tiền bối, có thể tắm thuốc hay không?”

“Được, như vậy đi, ta báo dược tài, người đến ghi lại, hai lượng sâm núi, nửa lượng quả hồng hoa, ba hai tiền vàng gổ...”

Nhậm Thanh bởi vì hệ thống thay đổi hắt một cách vô tri vô giác, trí nhớ sớm vượt xa người thường, chỉ nghe một lần liền đã nhớ kỹ.

Tổng Tông Vô không khỏi đánh giá cao hơn một bậc đối với thiên phú của Nhậm Thanh, nhưng mà phải bận rộn về công việc liên quan tới Tiêu Tai cấm khu nên vội vàng rời khỏi.

Trong lòng Nhậm Thanh không ngừng suy tư.

Vì sao Tổng Tông Vô muốn lẩn tránh vấn đề liên quan tới võ công, chẳng lẽ liên quan đến cái bí ẩn gì không thể cho ai

biết?

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ tới lão bộ khoái sắp chết ở võ các, lúc ấy thọ nguyên đã gần hết, không biết rõ còn trụ nổi hay không.

Nếu như vẫn sống tạm như cũ, kỳ thật rất có thể là chân thân của Bách Nhân Giả.

Nhưng phiền phức chính là, lão bộ khoái tựa hồ cùng Tống Tông Vô có chỗ liên hệ, giống như là gia quyến.

Nhậm Thanh lắc đầu, vẫn là tận khả năng tăng cường thực lực trong vòng mười ngày đi.

Đặc biệt là sách da người, bởi vì tiếp theo sẽ có thể nhiều lần tiếp xúc Tống Tông Vô, sợ bị nhìn ra dị dạng, tạm thời không tốt tấn thăng luyện bì giả.

Nhưng hoàn toàn có thể dựa vào thủ đoạn luyện bên ngoài để gia tăng tính bền dẻo da thịt.

Nhậm Thanh trước tiên quay về Hỏa Công đường, ăn nhiều đồ ăn.

Hắn ban đầu định đi tiệm thuốc thu thập dược tài Luyện Thể, không nghĩ tới từ trong miệng Tiểu Vũ biết được tin vui của Trương đồ tể.

Nhậm Thanh vội vàng đến hàng thịt, hắn trên đường chú ý tới phụ cận có không ít tên ăn mày, đồng thời nhìn thấy hắn thì đều âm thầm xì xào bàn tán.

Nhậm Thanh lạnh lùng cười cười, tiếp theo trực tiếp đi vào ngõ nhỏ.

Hắn liếc mắt liền thấy Trương đồ tể mặt đầy gió xuân, đôi phương đang dọn dẹp trong cửa hàng thịt heo.

Nhậm Thanh hỏi thăm Trương đồ tể mới biết được, trước đây không lâu trải qua đàm phán, bọn hắn cùng Huyết Cầu bang đã là ván đã đóng thuyền.

Sinh ý là do Đường chủ Sài Cầu Cường tên là Trần Bôn đến kết nối, về phần yêu cầu của Trương đồ tể hắn cũng đáp ứng, thậm chí còn ngoài định mức có không ít tiền bạc.

Chương 45 - Lão Nhân Quỷ Di

Chương 45. Lão Nhân Quỷ Di

Trương đồ tể không chút do dự đem phần lớn tiền bạc giao cho Nhậm Thanh, phần còn lại cũng đủ để sống vui vẻ bên trong thành Tam Tương.

Nhậm Thanh chú ý tới nhiều bóng người để ý tới mình ở ngoài ngõ, hiếu kì hỏi:

“Thời điểm ngươi cùng Trần Bôn trò chuyện có nói tới ta hay không?”

Trương đồ tể đột nhiên có chút nghĩ mà sợ:

“Vừa mới bắt đầu thì kết quả thương lượng cũng không tốt, về sau ta là nói tới ngươi, Trần đường chủ liền đáp ứng xuống, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì, nhiều nhất sẽ có một ít phiền phức thôi.”

Nhậm Thanh lập tức minh bạch, xem ra Trần Bôn là chuẩn bị thăm dò mình, đầu chó hoang này so với tưởng tượng còn muốn tham lam hơn.

Nếu như là Nhậm Thanh hai ngày trước, hẳn chọn tránh đi phong mang, tận lực lấy thân phận nha dịch tranh thủ lợi ích, cam đoan cung ứng mắt heo.

Nhưng bây giờ có cái tăng quan hệ với Tổng Tông Vô này, rất nhiều phiền phức cũng giải quyết dễ dàng.

Trương đồ tể nhẹ nhàng thở ra nói:

“A Thanh, tuyệt đối đừng mạo hiểm, nếu không được thì chúng ta liền không làm phi vụ này.”

“Không có chuyện gì.”

Nhậm Thanh cười nói ra:

“Nhưng mà tất cả lòng lợn thành Tây đều sẽ qua tay chúng ta, tránh không được việc phải thuê thêm người làm, Trương đại ca nhớ kỹ tìm người tin cẩn.”

“Ta tại Tam Tương thành nhiều năm như vậy, vẫn có thể tìm ra một số người.”

Trương đồ tể luôn miệng bằng lòng, mặc dù hắn không có đầu óc làm ăn quá nhiều, nhưng ít ra có thể thấy rõ bản thân mình ở đâu, sẽ không làm việc ngoài năng lực.

Nhậm Thanh căn dặn vài câu, lúc sau liền đi tới ngõ nhỏ.

Vừa tới đường đi không bao lâu, liền có bảy tám người hướng hắn đi tới.

Nam tử trước mắt mặc một thân áo xám, khí thế đi lại kinh người, tựa như mỗi bước đều giấu giếm càn khôn.

Nhưng mà ở trong mắt Nhậm Thanh, nam tử thần sắc có chút âm đạm, đồng thời khí huyết phù phiếm, còn có thể nghe đến mùi rượu nồng đậm.

Dân chúng trên đường phở nhao nhao nhượng bộ, nào dám đụng vào Huyết Cầu bang.

Duy chỉ có Nhậm Thanh dừng bước chân lại, biểu lộ bình thản chờ đợi.

“Tại hạ Trần Bôn, Nhậm nha sai, nghe danh không bằng gặp mặt.”

Trần Bôn ôm quyền chấp tay, nhưng ánh mắt lại không nhìn được dò xét Nhậm Thanh, thân thể càng áp bách hướng

về phía trước mấy bước.

“Trần đường chủ ngưỡng mộ đã lâu.”

Nhậm Thanh đối Trần Bôn sớm có đoán trước, trong mắt nhìn không ra bất kỳ địch ý gì.

Hai người mặt ngoài khách khí, kì thực cũng còn ý muốn thử.

Dù sao liên lụy đến lợi ích, tránh không được việc người lừa ta gạt.

Dù là Trần Bôn bằng lòng cho Trương đồ tể chút lợi, nhưng mà hắn cũng có thể đổi ý, đây đều là nhiều thủ đoạn hạ lưu nhìn lắm thành quen.

“Nhậm nha sai, không bằng chọn một địa điểm khác, tiến đến trà lâu rồi chúng ta tâm sự?”

“Trần đường chủ, ngày khác rồi nói sau.”

Trần Bôn không để ý đến Nhậm Thanh có ý cự tuyệt, hắn như người quen mà đưa tay ra nắm bả vai Nhậm Thanh, dùng sức cưỡng ép mang theo hắn đi thẳng về phía trước.

【 Trần Bôn! 】

【 Tuổi tác: Ba mươi một! 】

【 Thọ nguyên: Ba năm! 】

【 Thuật: Thần Túc Kinh (ngụy)! 】

Nhậm Thanh hiểu rõ trong lòng, Huyết Cầu bang quả thật có không ít tu sĩ.

Bọn hắn sợ là dựa vào khổng chế ăn mày, thu thập được đại lượng vật quý dị về Thần Túc Kinh, Đường chủ đều có thể đạt đến Vũ Nhân cảnh.

Nhậm Thanh không có lùi bước chút nào, hấn tựa như cục đá vô hại đứng ở trên đường phố, mặc cho mặt mũi Trần Bôn tràn đầy đỏ lên cũng không có chuyển động nửa bước.

Trần Bôn nhin không được hoảng sợ muôn dạng, động tác lập tức thu liễm.

Hấn lau đi mồ hôi trán, cung kính nói ra:

“Nhậm nha sai, có nhiều đắ tội, ngày khác sẽ đến nhà nhận lỗi.”

Nhậm Thanh nhẹ giọng nói ra bên tai Trần Bôn:

“Cho Trần đường chủ một lời khuyên, nếu như không muốn sụp đổ thân thể, liền chớ có uống rượu quá độ.”

Đối phó người tự nhận là có lòng dạ, chính là phải để hấn nhìn không thấu, chỉ cần có kiên kị thì liền không thể hành động được.

Trần Bôn đưa mắt nhìn Nhậm Thanh đi xa, lông mày nhíu thật chặt.

Bên cạnh có thủ hạ nịnh nọt nói ra:

“Đường chủ, người này không nể mặt mũi của người, không bằng...”

Trần Bôn lạnh lùng nói ra:

“Triệu Tập, người lấy đâu ra lá gán này, người trong nha môn không biết sâu cạn mà cũng dám đắ tội?”

“Đường chủ bớt giận, mắt thấy đã buổi trưa, không bằng đi uống rượu...”

Trần Bôn lúc này nghĩ đến lời nói Nhậm Thanh, trong lòng bỗng cảm giác bức bối, một cái bàn tay đánh vào trên mặt Triệu Tập.

“Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn.”

“Đem giấy tờ của cửa tiệm góc đông cho đồ tể Trương Đại Chủy đi, bảo là chuyên môn dùng để cất giữ lòng lợn.”

Triệu Tập đợi cho Trần Bôn đi mất, mới dám miệng hùng hùng hổ hổ.

Cửa hàng góc đông cũng không phải là tài sản của Huyết Cầu bang, đành phải để hăn tự mình bỏ tiền ra.

Triệu Tập không có chỗ phát tiết oán khí trong bụng, nhin không được cầm đồ vật ở quầy hàng bên cạnh đập bừa, người chung quanh nào dám lên tiếng.

Lúc này có một lão nhân khom lưng đầu mang mũ rộng vành sượt qua người.

Triệu Tập cảm giác được bị đụng vào, lập tức mất đi lý trí sau cùng.

Hắn nắm lão nhân lên kéo tới nơi hẻo lánh cách đó không xa, vừa định dùng nắm đấm phát tiết lửa giận đã thấy đối phương chậm rãi ngừng đầu.

Trên mặt trái rộng nếp nhăn mọc đầy con mắt, giống như có thể rút khô hồn phách.

Một lát sau, Triệu Tập hai mắt trống rỗng té quỵ dưới đất, rất nhanh liền không có sinh tức.

Lão nhân hướng cửa thành đi đến, trong miệng tự lầm bầm:

“Muốn từ bên trong hàng trăm hàng ngàn hồ sơ tìm ra manh mối, xác thực không dễ.”

“Tiêu tai, ta tới.”

Chương 46 - Tổng Tông Vô Mang Thuật Pháp Tới

Chương 46. Tổng Tông Vô Mang Thuật Pháp Tới

Tại sau khi hỏa công đường phố Hà Hưng chết hết, Hỏa Công đường lại có thêm ba vị mới nhậm chức.

Ngược lại cũng không phải mở rộng nhân số của phố Đàm, mà là chuyên môn phụ trách hoạt động ở đường phố Hà Hưng, là do Bạch Dịch từ đường khác tấn thăng.

Tiểu Vũ nhiệt tình chiêu đãi ba người, đồng thời giới thiệu công việc Hỏa Công đường.

Trong đó Chu Định là tuổi cùng tiểu Vũ không sai biệt nhiều, có thể tấn thăng nha dịch thì đa số là do vận khí, cho nên thái độ rất cẩn thận nghiêm túc.

Hai người còn lại thì lạnh lùng hơn nhiều, thậm chí không để ý đến Tiểu Vũ, gật đầu liền trực tiếp quay về gian phòng chính.

Chu Định luôn miệng nói cảm ơn, đồng thời ánh mắt nhìn về phía một gian sương phòng cách đó không xa.

“Đây là...”

Từ khe hở của cửa sổ phiêu tán ra từng sợi khói trắng, có thể ngửi thấy từng sợi khói thuốc nồng đậm.

Tiểu Vũ ánh mắt lo lắng nói ra:

“Trong phòng ở là Nhậm nha sai, hẳn bởi vì thân thể có vấn đề cho nên đang dùng thuốc dưỡng bệnh.”

Chu Định cái hiểu cái không gặt đầu, được Tiểu Vũ gọi đi làm quen với đám người Bá Phong.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trong thùng tắm, hiệu quả của thuốc tắm chậm rãi được làn da hấp thu, có thể cảm giác được ngứa ngáy truyền đến.

Hắn đành phải cố nén, dù sao tu luyện vốn là tôi luyện ý chí bản thân.

Đồng thời mua sắm thuốc tắm cần không ít tiền bạc, dù là hắn được một phần tiền bạc ngoài ý muốn, nhưng mà vẫn còn phải tiết kiệm nhiều lắm.

Về phần vì sao được liệu đất như thế.

Khả năng có liên quan với việc ở ngoài thành tương đối nguy hiểm làm cho người hái thuốc căn bản không dám xâm nhập quá sâu, giá cả tự nhiên theo đạo lý nước lên thì thuyền lên.

Nhậm Thanh đem được liệu hấp thu xong xuôi, lúc này mới từ trong thùng tắm bò ra.

Cả người giống như con cua đun sôi, màu sắc đỏ bừng bốc hơi nóng.

Hắn thay đổi y phục, tiện tay cầm mắt heo trên bàn ném vào trong miệng, vừa định nuốt xuống đã thấy trước mặt có thêm một Tổng Tông Vô.

“Tổng tiền bồi...”

“Đồng thuật của ngươi cần dùng ăn con mắt động vật?”

“Xác thực như thế, nhưng mà giới hạn tại động vật.”

Nhậm Thanh vội vàng giải thích, hắn cũng không muốn bị cùng vụ án cắt đầu liên hệ đến cùng một chỗ.

Tổng Tông Vô cũng không có truy đến cùng, thế gian thuật pháp vô cùng kỳ quặc, thậm chí có môn dùng ăn vật dơ bẩn tu hành.

Nhậm Thanh vừa định mở miệng nói cái gì, liền chú ý tới đối phương từ trong ngực lấy ra hai bản thư tịch, lập tức trên mặt chờ mong.

“Thời gian vội vàng, tìm tới hai quyển thuật pháp có phương hướng dị hoá khá là rõ ràng, ngươi từ đó chọn lựa một bản đi.”

Nhậm Thanh trên mặt vui mừng tiếp nhận thư tịch, lập tức biểu tình có chút cổ quái.

Tổng Tông Vô cũng nhắc nhở:

“Ngươi muốn tu luyện « Ngũ Tạng Thần », tốt nhất chọn phương hướng dị hoá người không đầu, về phần nội dung quá tà tính sau khi vào Âm Sai cảnh, ta giúp ngươi trừ đi.”

【 Ngũ Tạng Thần (tàn)! 】

【 Do trụ trì Ngũ Tạng miếu Đỗ Tồn sau khi quan sát tượng thần ngộ ra, tu hành cần ngũ tạng đều đủ. 】

Hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy thuật pháp yêu cầu sẽ thấp như thế, cảm giác trong thế giới quỷ dị có vẻ không hợp nhau.

Chỉ tiếc công pháp cũng không hoàn chỉnh, về phần có tà tính gì, tạm thời còn nhìn không ra.

“Thuật pháp liên quan tới nội tạng cũng không nhiều, mà ta cũng không hiểu nhiều lắm, bản « Ngũ Tạng Thần » này miễn cưỡng có thể tu hành, nhưng nhất định phải cẩn thận nhiều.”

Nhậm Thanh không khỏi cảm thấy đáng tiếc, mãi đến sau khi hệ thống hiện ra tin tức Ngũ Tạng Thần, hắn yên lặng đem thư tịch để xuống.

【 Khi xâm nhập tu hành Ngũ Tạng Thần, lục phủ ngũ tạng sẽ dần dần sinh ra linh trí, đến cảnh giới Âm Sai thậm chí độc lập với bản thân. 】

【 Quỷ Mẫu Giả: Ngũ quỷ vận chuyển! 】

【 Ngũ Linh Giả: Hồn điểm ngũ linh! 】

【 Vô Thủ Giả: Hai vú là mắt! 】

【 Ngũ Tạng Thần thiếu khuyết đến nội dung tiếp sau, không cách nào tiêu hao thọ nguyên để nắm giữ. 】

Vô Thủ: Không Đầu

Nhậm Thanh biết rõ hiệu quả của thuật pháp chỉ sợ là không thể thông qua hệ thống mà miễn trừ, dù sao Ngũ Tạng Thần tu chính là nội tạng tạo thành sinh linh.

Hắn cũng không muốn nội tạng của mình tâm tư dị biệt, thậm chí âm ỉ cãi nhau trong cơ thể.

Mà người không đầu chỉ sợ giống như là Hình Thiên, ngũ tạng cùng thân thể dung hợp, hai vú làm mắt, cái rốn là miệng, thật sự là kỳ hoa.

Cũng may thuật pháp không trọn vẹn, không cần xoắn xuýt quá nhiều, cho nên Nhậm Thanh quả quyết từ bỏ, lựa chọn cầm lấy một quyển khác.

Tổng Tông Vô tiếp tục giới thiệu nói:

“Bản này không có hậu hoạn nghiêm trọng, ta ngược lại đề nghị người tu luyện thuật pháp này.”

【 Thao Thiết Thuật! 】

【 Thao Thiết Thuật được khắc tại dạ dày dị thú Thao Thiết, Do Tử Nhục đạo nhân lấy được, phương pháp tu luyện này cần ăn rất nhiều, cho đến khi dạ dày khuếch trương gấp sáu lần liền có thể tu thành. 】

Điều kiện này tuyệt không đơn giản, dạ dày tăng lớn gấp hai liền sẽ áp bách đến nội tạng, gấp sáu lần thì đối với rất nhiều người đã đủ để bỏ mình.

Tổng Tông Vô giải thích:

“Thao Thiết Thuật yêu cầu lớn vô cùng về không gian dạ dày, nhất định phải thể chất khác hẳn với người thường, nhưng lấy tu vi bán thi cảnh của người có thể nếm thử một cái.”

“Đa tạ Tổng tiên bối, vậy liền chọn bản Thao Thiết Pháp này.”

Lông mày Nhậm Thanh có chút giãn ra, nhanh chóng lật thư tịch xem một lần, theo thời gian mà hệ thống hiện lên bảng thông tin.

Chương 47 - Tổng Vinh

Chương 47. Tổng Vinh

【 Đẻ dạ dày một mực ở vào trạng thái đói bụng để gia tốc tu hành, nhưng người tu luyện sẽ dần dần không cách nào không chế ham muốn ăn uống. 】

【 Thực Vật người: Vạn vật đều ăn! 】

【 Phó Vị người: Phụ thuộc dị dạ dày! 】

【 Cự Vị người: Dạ dày to như trâu! 】

【 Có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ! 】

Tổng Tông Vô gật đầu, tiếp lấy đem « Ngũ Tạng Thần » thu vào.

Nhậm Thanh đã cảm nhận được chỗ tốt khi có người dạy dỗ, Tổng Tông Vô đối với hai quyền thuật pháp cũng có đầy đủ hiểu rõ mới có thể đưa cho hắn, cho nên phương hướng dị hoá tự nhiên cũng là biết được.

Thao Thiết Pháp dị hoá là “Thực Vật giả” về sau đồ vật nguyên bản không cách nào ăn cũng đều có thể tiêu hóa, thậm chí là vàng bạc đồng sắt các loại kim loại này cũng có thể tiêu hóa.

Nhưng mà điểm tệ hại nhất là Thực Vật Giả đạt tới Quỷ Sứ cảnh sau đó sẽ trở thành “Sơn căn chi linh”, trình độ thân thể dị hoá sẽ phi thường nổi bật.

Đến lúc đó ăn huyết nhục, thân thể từng bước sinh trưởng lớn mạnh, cao to mười mét cũng không phải cực hạn.

Ăn kim loại, cơ bắp tránh không được việc khoáng vật hóa.

Ăn thực vật, toàn thân mọc ra cỏ cây.

Sơn căn chi linh từ bên ngoài nhìn vào, bắt đầu tựa như là cự nhân thô mộc.

Đến Âm Sai cảnh thì càng khoa trương hơn, gò núi chi linh sẽ dị hoá là “Sơn mạch Thần Linh”, đem mình triệt để biến thành một ngọn núi.

Cự Vị Giả có thần thông hóa lỏng mọi thứ trong bụng.

Năng lực có chút giống Ngân Giác Đại Vương Tử Kim Hồ Lô trong Tây Du Ký, bị nuốt vào trong bụng trong khoảnh khắc liền có thể hóa thành máu tươi.

Phó Vị Giả là đặc thù nhất, cũng là phương hướng Tổng Tông Vô đề nghị Nhậm Thanh đi dị hoá.

Tu thành Phó Vị Giả sẽ tại trong cơ thể mọc ra cái dạ dày thứ hai, đồng thời hình thành không gian để chứa đựng vật phẩm.

Huyết nhục phóng tới trong dị dạ dày, tốc độ mục nát sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

Mà trình độ dị hoá của Phó Vị Giả cũng không rõ ràng, chỉ là sẽ thêm một cái dạ dày ở trong bụng và một cái miệng nữa, có lợi cho Nhậm Thanh có dự định ẩn giấu thực lực.

Nhậm Thanh vừa bắt đầu có chút kháng cự, nhưng mà hỏi thăm Tổng Tông Vô biết được, chỉ cần khép lại cái miệng mới, mắt thường sẽ không cách nào chú ý tới.

Hắn cũng không có lựa chọn khác, Cự Vị Giả hình thể mập mạp bất lợi cho chiến đấu, Thực Vật Giả thì càng không hợp thói thường, trực tiếp biến thành núi đá.

Tổng Tông Vô thấy Nhậm Thanh cất kỹ « Thao Thiết Pháp », ngưng trọng nói ra:

“Nhậm Thanh, lấy đồng thuật của ngươi hẳn là có thể phát giác được các điểm nhỏ bé, giúp ta đi xem bộ thi thể.”

“Cái thi thể gì?”

“Ngươi tại Võ lâu đã thấy qua, đó là nhi tử của ta, tên là Tổng Vinh...”

Tổng Tông Vô thở thật dài, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Nhậm Thanh nhìn không được ngậy ngân cả người, mặc dù không có tìm được chứng minh, nhưng tên lão bộ khoái này rất có thể là Bách Nhãn Giả trốn ở chỗ tối.

Người này vậy mà cùng Tổng Tông Vô là quan hệ phụ tử, mà lại rõ ràng đã thành công hút duyên thọ, tại sao lại đột nhiên bỏ mình.

Nhậm Thanh mang đầy mình nghi hoặc, đi theo Tổng Tông Vô đến võ trường.

Hai người nhìn nhau không nói gì, Nhậm Thanh không có hỏi thăm sự tình liên quan tới Tổng Vinh, nhưng trong lòng dần dần có nhiều suy đoán.

Điều kiện tiên quyết Tu La Pháp là trải qua Phật môn ngũ đại giới luật nhưng mà không rơi vào.

Cái gọi là ngũ đại giới luật theo thứ tự là một không sát sinh, hai không trộm cắp, ba không tà dâm, bốn không vọng ngữ, năm không uống rượu.

Tu La Pháp của Tổng Tông Vô đã có cấp độ Diêm La bốn tay, khẳng định không phải dựa vào cấm đầu khô tu có thể làm được, có lẽ đây là trong lần trải nghiệm sinh ra.

Bọn hắn tới gần diễn võ trường, có thể nhìn thấy Võ lâu cách đó không xa bị phong tỏa.

Tổng Tông Vô đầu đội mũ rộng vành, lộ ra lệnh bài lính cai ngục, trực tiếp mang Nhậm Thanh đi vào Võ lâu.

Bên trong Võ lâu chỉ có năm vị lão hỏa công tuổi bốn mươi trở lên, bọn hắn nhìn thấy Tổng Tông Vô, lúc sau cung kính cúi đầu.

Những lão hỏa công này nhậm chức tại nha môn đã qua hai mươi năm, sớm đã không cần phải để ý đến tất cả việc vặt tạp vụ, mà là đơn độc giám định tử trạng cổ quái của thi thể, cho nên được xưng là khám nghiệm tử thi.

Trần hỏa công nhẹ giọng nói ra:

“Tổng Vinh là mấy ngày trước đây qua đời, bởi vì mọi ngày hắn thường xuyên buồn bực trong phòng, cho nên tới bây giờ thi thể mới bị phát giác được...”

Tổng Tông Vô gật đầu, mặt ngoài nhìn không ra vui buồn.

Nhậm Thanh cau mày hỏi:

“Mấy ngày trước đây, cụ thể là ngày nào?”

Trần hỏa công suy nghĩ một lát hồi đáp:

“Xem trình độ thi thể hư thối, hắn là hai ngày trước đi.”

Nhậm Thanh trong lòng âm thầm nói:

“Hai ngày trước chẳng phải là cùng một thời gian với khi bồ trai xảy ra chuyện, cũng không biết có quan hệ hay không.”

Tổng Tông Vô bình thản nói ra:

“Mấy vị đi về trước đi.”

“Được rồi, đại nhân.”

Lão hỏa công quay người đi khỏi.

Bọn hấn không biết Tống Tông Vô cùng Tống Vinh có quan hệ, chỉ cảm thấy có chút chẳng biết tại sao, cổ thi thể kia kỳ thật cũng không có cái dị dạng gì.

Chương 48 - THÂN PHẬN BÁCH NHÃN GIẢ

Chương 48. THÂN PHẬN BÁCH NHÃN GIẢ

Tổng Tông Vô nhìn bên trong Võ lâu không còn người ngoài, chậm rãi nói ra lai lịch Tổng Vinh.

Tổng Vinh từ nhỏ thân yếu thể hư, cho nên thọ nguyên có hạn, sống không quá hai mươi.

Nhưng hắn tâm tính lại là ma chủng trời sinh, mẹ đẻ khó sinh mà chết, Tổng Vinh còn nhỏ liền lấy ngược sát mèo chó làm vui, thậm chí... ra tay với cả trẻ nhỏ.

Khi đó Tổng Tông Vô muốn quản giáo Tổng Vinh, nhưng mà bởi vì tấn thăng Phán Quan ba cánh tay lâm vào kiếp số, hắn sợ tại nơi thành trấn bỏ mình, đành phải chuẩn bị trốn xa hoang dã.

Tổng Tông Vô đem Tổng Vinh năm tuổi giao cho một gian chùa miếu nuôi sống, liền vội vàng đi bế quan.

Bế quan bỏ ra hơn hai mươi năm, trở về chùa miếu lúc trước, bên trong đều là thi cốt khô cạn, Tổng Vinh sớm đã không thấy tăm hơi.

Tổng Tông Vô vốn cho rằng Tổng Vinh thọ nguyên khô kiệt mà chết, kết quả phát hiện đối phương ở nhà môn Tam Tương thành.

Mà Tổng Vinh bây giờ đã bốn mươi ba tuổi.

Nhậm Thanh nhịn không được lú lười, Tổng Vinh tuổi nhỏ liền tâm ngoan thủ lạt như thế, nắm giữ thuật pháp khẳng định

càng thêm không kiêng nể gì cả.

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Ta một mực hoài nghi Tổng Vinh lấy người sống làm vật tế, nhờ vào đó tăng duyên thọ kéo dài tính mạng, nhưng tìm không thấy chút manh mối.”

Lấy quy tắc Tổng Tông Vô, tại trước khi không có xác định Tổng Vinh giết người tăng duyên thọ, tự nhiên không sẽ ra tay, dẫn đến án cắt đầu liên tiếp xuất hiện.

Nhậm Thanh từ trong giọng nói Tổng Tông Vô nghe ra một chút hối hận.

Chỉ sợ hẩn tại Võ lâu lưu lại « Thảo Đường Du Ký », chính là muốn mượn tu sĩ đọc thư tịch tới khuyên Tổng Vinh, nhưng hẩn không có thu liễm chút nào.

Đương nhiên chỉ là suy đoán, còn cần thông qua thi thể để xác định tình huống.

Nhậm Thanh đẩy cửa gỗ ra, đập vào mi mắt là cổ cây khô ngòai tại trước bàn, mùi hôi thối đập vào mặt.

Hẩn lợi dụng trọng đồng cẩn thận quan sát, phát hiện thi thể vừa nhìn là không có chút dị dạng nào, nhưng ẩn ẩn lại có chút không đúng.

Tổng Tông Vô nói ra:

“Nếu quả thật giết người đoạt duyên thọ như ta suy đoán, ít nhất phải lấy được tính mệnh bốn trăm tới năm trăm người mới đủ.”

“Tổng tiền bối, thi thể có vấn đề.”

Nhậm Thanh chỉ vào làn da nói ra:

“Dù cho da thi thể theo thời gian hiện ra màu sắc có chỗ khác biệt, nhưng mà hẩn là không sai biệt lắm.”

Tổng Tông Vô định thần nhìn lại, xác thực như lời Nhậm Thanh nói, màu da không đồng nhất, có chỗ quá không nói ra được.

“Không ngại ta cắt thi thể?”

“Không có việc gì.”

Nhậm Thanh lấy ra dao nhỏ mang theo người, xẹt qua vị trí dày nhất, huyết dưới da nhục lập tức hiện rõ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, biểu tình đều có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thấy kết cấu dưới da này căn bản cũng không có cảm giác giống như cơ bắp sợi thịt bình thường, tựa như là chấp vá ra.

Nhậm Thanh không chút do dự đem làn da mở ra, huyết nhục bên trong hư thối với trình độ khác biệt, thậm chí cũng không phải là thịt người.

Hai người gần như là trăm miệng một lời nói ra:

“Sách da người?”

Có thể bỗng dưng tạo ra một bộ thi thể dĩ giả loạn chân, có khả năng nhất chính là sách da người đã lột da người, loại phương hướng dị hoá này chủ yếu liên quan đến chính là nhân thể.

Nhậm Thanh lập tức minh bạch, Tổng Vinh nhất định là vị Bách Nhãn Giả kia.

Trách không được hẳn có thể lặng yên không tiếng động giấu ở trong nha môn, ngay cả Tổng Tông Vô cũng nhìn không ra sơ hở, chỉ sợ thông qua phương thức khoác da người để che giấu đặc thù Bách Nhãn Giả.

Đồng thời lợi dụng năng lực lột da người để đem con mắt bản thân đào ra, sau đó bám vào động vật hoặc là trên thân côn

trùng, nhờ vào đó không chế từ xa.

Thậm chí ngay cả nhà giam cấm khu không chừng cũng là Tống Vinh làm ra.

Nhưng mà Tống Vinh tại sao lại giả chết đào thoát, chẳng lẽ mục đích là Tiêu Tai cấm khu?

Nhậm Thanh do dự một chút, liền đem tin tức liên quan tới Vô Mục Pháp báo cho Tống Tông Vô.

Cường điệu nói rõ tác dụng tăng duyên thọ khi ăn mắt người sống, Tống Tông Vô tự nhiên liên hệ đến án cắt đầu xôn xao trước đây.

Tống Tông Vô minh bạch Nhậm Thanh cùng Tống Vinh cùng theo Vô Mục Pháp, chỉ là phương hướng dị hoá khác nhau.

Hắn nhin không được trong mắt nén giận, quay đầu dùng sáu mắt nhìn chằm chằm nói ra:

“Nhậm Thanh, ngươi có ăn mắt người hay không?”

Nhậm Thanh biểu tình nghiêm túc nói ra:

“Tống tiên bối, ta chưa hề ăn qua mắt người, cũng không có loại ý nghĩ này.”

Tống Tông Vô có được Đế Thính Thuật, biết được Nhậm Thanh cũng không phải là nói dối, ngữ khí cũng chậm lại.

“Vậy là tốt rồi, tuyệt đối đừng ngộ nhập kỳ đồ.”

Hắn nhớ tới gian nan khi nắm giữ Vô Mục Pháp, nhin không được sinh ra lòng thương thức.

Từ khi Tống Vinh cố ý đem Vô Mục Pháp lưu truyền ra, người thử tu luyện phần lớn cũng không có kết cục tốt.

Phải biết nhập môn Vô Mục Pháp nhất định phải trải qua bốn mươi chín ngày bóng tối vô biên, Nhậm Thanh đã có thể

tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm, nói rõ rằng tâm tính hấn xác thực không tẻ.

Thiên phú, số phận, tâm tính đều thật tốt, tương lai tuyệt đối có cơ hội đột phá Âm Sai cảnh.

Chỉ tiếc ăn nhầm vật quý dị, dẫn đến không cách nào nắm giữ thuật pháp tương quan tới thân thể, nếu không có thể chờ mong đến Dương Thần cảnh.

Tổng Tông Vô đột nhiên sinh ra cái ý niệm to gan, dù sao sách da người của Nhậm Thanh mới Vũ Nhân cảnh, nói không chừng có thể đột phá hạn chế của vật quý dị?

Hấn không nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị khởi hành đi tìm Tổng Vinh.

“Người mấy ngày này hảo hảo tu luyện Thao Thiết Pháp, có nhu cầu tài nguyên gì có thể tìm ta.”

“Đa tạ Tổng tiên bối.”

Nhậm Thanh trong lòng vui mừng, có thể nhìn ra Tổng Tông Vô là lấy thái độ của bậc trưởng bối, coi như không có bá sự, chỉ sợ khác biệt cũng không lớn.

Tổng Tông Vô hướng bên ngoài nha môn đi tới.

Nhậm Thanh thì tạm lưu tại Võ lâu, muốn từ trong phòng tìm nhiều hơn manh mối Bách Nhân Giả lưu lại, đáng tiếc không có thu hoạch chút nào.

Cái thi thể giả kia thì đã được phía ngoài liên hệ Bá Phong, bị khiêng đi đốt cháy.

Chương 49 - Tu Luyện Thao Thiết Pháp

Chương 49. Tu Luyện Thao Thiết Pháp

Tin tức lão bộ khoái võ trường bỏ mình không có gây nên cái gợn sóng gì.

Kỳ thật toàn bộ nha môn có người ở chung mấy chục năm không biết rõ tên thật Tống Vinh, chỗ nào cũng có.

Chức trách trông giữ Võ lâu giao cho nha dịch tuổi lớn hơn, quyển « Thảo Đường Du Ký » kia tự nhiên bị Tống Tông Vô lấy đi.

Thừa dịp nhàn hạ, Nhậm Thanh làm việc và nghỉ ngơi bắt đầu trở nên có quy luật.

Ngoại trừ sớm tối tất cả một lần tắm thuốc, quan tướng Vô Mục Pháp cũng không có bỏ quên.

Hắn rõ ràng có thể cảm giác được thuật pháp đang vững bước tăng lên.

Da thịt dần dần trở nên căng đầy, mặc dù vẫn chưa ngăn được lợi khí chém vào, nhưng đối với côn bồng đập nện vào thì tính kháng có nhiều hơn.

Về phần Thân Túc Kinh, bởi vì không có thú huyết hỗ trợ tu luyện, lại thêm việc trong khu có thêm mấy cái hỏa công Hà Hưng đường phố chưa quen thuộc.

Cũng không thể bỏ mặc không tu luyện, hắn dứt khoát tạm hoãn mọi việc để ban đêm tắm rửa tu luyện.

Ngoài ra, Nhậm Thanh còn có thể đi Võ lâu lật xem bí tịch võ công, dù chiêu thức không nhất định có tác dụng, nhưng dù sao cũng ần chứa kinh nghiệm của tiền nhân.

Tinh lực còn lại Nhậm Thanh đặt ở bên trên Thao Thiết Pháp.

Tới giữa trưa, bên trong Hỏa Công đường liền bắt đầu tràn ngập mùi thịt.

Nha dịch đi ngang qua chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, rõ ràng là cái địa phương đốt cháy thi thể, có mùi thịt thì cũng không có vấn đề gì.

Mà bọn người Bá Phong sớm thành thói quen.

Nhưng mà bọn hắn đối với hành vi Nhậm Thanh đoạn thời gian này không khỏi sinh ra lo lắng.

Ấn tượng Nhậm Thanh cho anh em nhà họ Lý cùng Tiểu Vũ cho tới nay chính là người yếu.

Trước kia chuyên vật nặng sẽ không cầm được mà ho khan, thậm chí xuất hiện việc trực tiếp ngất.

Vốn cho rằng Nhậm Thanh trải qua tu dưỡng, thân thể đã khôi phục hơn phân nửa, vậy mà còn nghĩ tới việc tắm thuốc để bồi bổ.

Nhưng không nghĩ tới tắm thuốc còn chưa đủ, lại nghĩ ra đến phương thức ăn vật bổ, rõ ràng là biểu hiện của cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Lúc này Nhậm Thanh lại như là người không việc gì, đang ngồi chồm hổm ở trong căn phòng mờ tối, cửa sổ mở ra một khe hở để thông gió.

Buổi chiều đến chạng vạng tối thì là thời gian hắn chuyên môn dùng để tu luyện Thao Thiết Pháp.

Tổng Tông Vô cũng sẽ ở bên bảo hộ, miễn cho đột nhiên xuất hiện tình huống ruột xuyên bụng nát, thậm chí sẽ nguy hiểm cho tính mệnh.

Tu luyện công pháp cũng không phải chơi đùa, khắp nơi tồn tại nguy hiểm.

Ngắn ngủi trong vòng vài ngày, hình thể Nhậm Thanh rõ ràng mập ra mười mấy cân, đặc biệt là bụng như là có thai sáu tháng.

Tổng Tông Vô nằm nghiêng trên giường, uống vào từng ngụm rượu.

Trước mặt Nhậm Thanh là miệng nồi sắt lớn, bên trong nấu lấy mười mấy cân thịt lợn, hơn nữa còn là lấy chân heo làm chủ.

Cách đó không xa, trên bàn đặt vào chừng trăm cân thịt heo, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuống nồi.

Nhậm Thanh đưa tay vào trong nồi cảm ra khối thịt heo nóng hổi nặng mấy cân, bắt đầu ăn.

Đồng thời hân hàm hồ hởi:

“Tổng tiền bối, có tìm được tung tích Tổng Vinh?”

Tổng Tông Vô lắc đầu nói ra:

“Khó, Tam Tương thành cùng thôn xóm xung quanh cũng không có người xa lạ lui tới.”

Nhậm Thanh nuốt xuống thịt heo nói ra:

“Lấy năng lực Bách Nhân Giả, có thể dễ như trở bàn tay che đậy người khác, muốn tìm được cũng không đơn giản.”

“Không có biện pháp, hiện nay trước tiên đem Tiêu Tai cấm khu đặt ở vị trí ưu tiên.”

“Nác - “

Nhậm Thanh bởi vì ăn quá nhiều đồ ăn, dẫn đến dạ dày vào trạng thái căng đầy, cho nên tránh không được có chút khó chịu.

Nhưng tu luyện Thao Thiết Pháp chỉ có thể như thế, dù sao không thể không chút che dấu mà trực tiếp dùng hệ thống thăng cấp, thấy thế nào cũng không thực tế.

Nhậm Thanh không khỏi cảm thán vì may mắn đã cùng Huyết Cầu bang làm ăn vụ lòng luộc.

Nếu không nếu muốn mua nhiều thịt heo như vậy, chỉ là chạy đi gom thịt cũng cực kì phiền phức.

Mà bây giờ mỗi ngày ở trong nha môn, thủ hạ Trương đồ tể liền sẽ đến đưa hàng, để Tiểu Vũ đi lấy là được rồi.

Tổng Tông Vô thấy Nhậm Thanh lại nắm lên khối thịt heo bỏ vào trong miệng mình, nhin không được nhắc nhở:

“Chớ gấp, tu luyện công pháp cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.”

“Không có việc gì đâu Tổng tiền bối, ta vẫn là rất rõ ràng thân thể mình.”

Nhậm Thanh từ từ thế ngồi đổi thành nằm, muốn để dạ dày không áp bách đến nội tạng, không thì dễ dàng bởi vậy mà thụ thương.

Tổng Tông Vô muốn nói lại thôi, mới vừa đem Thao Thiết Pháp giao cho hắn không có mấy ngày, chẳng lẽ lại là có thể tu thành nhập môn trước khi tới Tiêu Tai cấm khu được sao.

Ngẫm lại cũng không có khả năng.

Được rồi, thực sự không được thì cứ để Nhậm Thanh lưu tại nha môn tu luyện Thao Thiết Pháp đi, đến lúc đó thông báo Triệu thư lại một tiếng là đủ.

“Ta đi mua thêm dược liệu trợ giúp tiêu thực, thấy người nóng lòng tu luyện như vậy, dạ dày sợ là muốn bị nứt vỡ.”

“Đa tạ Tổng tiên bối.”

Nhậm Thanh thở dài.

Hắn đã đem « Thao Thiết Pháp » thuộc lòng, nội dung phía trên cũng không có nói rõ cụ thể việc dạ dày phải lớn đến bao nhiêu.

Nhưng Thao Thiết Pháp trọng yếu là quan tưởng.

Hắn không có ngộ ra phương pháp quan tưởng, chỉ ít không có trước mặt Tổng Tông Vô hiện ra quan tưởng, nếu không thì đâu cần tận tâm tra tấn mình như thế, đã sớm mượn hệ thống mà nắm giữ phương pháp.

Nhậm Thanh không tin tà nhãn mắt lại hồi tưởng « Thao Thiết Pháp » ghi lại nội dung, miệng mũi bắt chước dị thú Thao Thiết để hô hấp.

Tâm thần của hắn dần dần tập trung, thân thể phát ra tiếng vang ông ông.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được dạ dày ngộ ngộ giống như vật sống, khiến cho đồ ăn trong bụng bị hao mòn thành hạt tròn nhỏ hơn.

Chương 50 - Tu Luyện Thao Thiết Pháp 2

Chương 50. Tu Luyện Thao Thiết Pháp 2

Ngay tại lúc này.

【 Có thể tiêu hao thọ nguyên ba mươi ngày, miễn trừ đại giới năm giữ! 】

Tống Tông Vô chuẩn bị tiến đến tiệm thuốc, đột nhiên biểu tình có chút kinh ngạc.

Nhậm Thanh vừa rồi còn không phản ứng chút nào, hiện tại tiếng vang phát ra lại càng thêm rõ ràng, đồng thời đồ dùng chung quanh phòng cũng hơi chấn động.

Thao Thiết Pháp? ! !

Không thể nào...

Bụng Nhậm Thanh xì đi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, giống như quả bóng bay bị chọc thủng, một lát đã khôi phục bình thường.

Tống Tông Vô ổn định tâm thần, lần nữa mà cảm thấy chấn kinh bởi vì thiên tư của Nhậm Thanh.

Trách không được tốc độ đột phá Vô Mục Pháp bán thi cảnh vượt xa tưởng tượng, đây chẳng phải là trong một năm có thể tấn thăng Quý Sứ cảnh rồi?

Tống Tông Vô khép lại khe cửa sổ, không muốn bị ngoại nhân nhận ra dị dạng.

Đại khái qua một chén trà, Nhậm Thanh mới không còn phát ra quái âm, nhưng mà hần vẫn không có động đậy, cái trán còn toát ra mồ hôi lạnh.

Cảm giác muốn ăn kinh khủng xông lên đầu, kèm chút đem lý trí hần phá hủy.

Tổng Tông Vô thấy vậy mở miệng nói ra:

“Nhậm Thanh, thủ vững bản ngã, thuật pháp đều là đường nhỏ, duy tâm mới là đại đạo.”

Lập tức Nhậm Thanh cảm giác thức hải trở lên rõ ràng, loại cảm giác kinh khủng rút đi như thủy triều, đói khát không còn sót lại chút gì.

【 Nhậm Thanh! 】

【 Tuổi tác: Mười bảy! 】

【 Thọ nguyên: Sáu năm ba trăm mười một ngày! 】

【 Thuật: Vô Mục Pháp (Trọng Đồng Giả), Thần Túc Kinh (Lang Túc Giả), Nhân Thư Bì, Thao Thiết Pháp! 】

Lại nhiều thêm một mầm non cây dị hoá, nhưng chỉ cần Nhậm Thanh muốn, trong chớp mắt liền có thể đạt tới trình độ Phó Vị Giả.

Nhậm Thanh thở phào một hơi nói ra:

“Môn thuật pháp này xác thực không khó nắm giữ, nhưng mà cũng may là có Tổng tiền bối hộ pháp.”

Tổng Tông Vô mặt ngoài cố giả bộ bình tĩnh, cũng không có mở miệng tán dương, là không muốn Nhậm Thanh sinh ra tâm thái cậy tài khinh người.

“Tu hành coi trọng chính là thần hồn, khi thể chất tu sĩ tương đối phù hợp thuật pháp sẽ xuất hiện tình huống nắm giữ tương đối nhanh.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Tổng tiền bối, nếu như thuật pháp trong thời gian ngắn lần nữa tấn thăng, hẳn không có ảnh hưởng gì chứ?”

Tổng Tông Vô hơi có vẻ bất đắc dĩ nói ra:

“Người vẫn là lấy vững chắc căn cơ làm chủ, nếu không khi gặp phải kiếp nạn dễ dàng thân tử đạo tiêu.”

Nhậm Thanh mặt ngoài đáp ứng xuống, kì thực đã chuẩn bị tìm thời gian tấn thăng Thao Thiết Pháp, dù sao trình độ dị hoá cũng không rõ ràng.

Hắn hỏi thăm nhiều nghi hoặc gặp phải lúc tu hành, Tổng Tông Vô biết gì nói nấy, thậm chí đem bản thân làm ví dụ.

Bên trong bát tri bát giác, hai người nói tới cấm khu.

Dựa theo Tổng Tông Vô suy luận, phụ cận toàn bộ Tam Tương thành tổng cộng có bốn phía cấm khu, hai nơi cấm khu trong đó có vật quý dị hạch tâm là Quỷ Sứ cảnh, còn có một chỗ là Âm Sai cảnh.

Tiêu Tai cấm khu còn lại tình huống cũng không rõ ràng, nhất định phải dò xét qua mới có thể biết.

Bởi vì ngoài thành có nhiều cấm khu trải rộng mới khiến mậu dịch giữa thành trấn với nhau không nhiều, chỉ có đường thủy hơi an toàn một chút.

Đáy lòng Nhậm Thanh trầm xuống, nếu là tu sĩ có thể thông qua tự chủ tu luyện, như vậy số lượng cấm khu khẳng định không cách nào khống chế.

Vậy vì sao lính cai ngục sẽ cho phép để bang phái và dân chúng bình thường tiếp xúc thuật pháp?

Hắn nhin không được hỏi thăm Tổng Tông Vô, thì hắn trầm mặc hồi lâu cũng không có mở miệng giải thích rõ ràng,

chỉ là mơ hồ nói với Nhậm Thanh.

“Đối với tu sĩ mà nói, cấm khu cũng chỉ là một trong số ít những uy hiếp...”

Nhậm Thanh rõ ràng tầm mắt mình bị thực lực giới hạn liền không tiếp tục truy vấn, nhưng trong lòng càng thêm bức thiết hi vọng mau chóng tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Tổng Tông Vô còn muốn chuẩn bị công việc phong tỏa cấm khu, hắn bàn giao vài câu sau đó liền rời khỏi Hỏa Công đường.

Nhậm Thanh không có tiếp tục tu hành mà là nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt.

Sau khi tỉnh ngủ hắn liền chú ý đến thân thể xuất hiện biến hóa, nguyên bản thịt heo nhồi vào dạ dày vậy mà đã tiêu hóa sạch sẽ.

Trước kia tuyệt đối sẽ không nhanh chóng như vậy, điều này nói rõ tác dụng tiêu hóa có tăng lên, hiệu quả mất heo tăng duyên thọ tiến một bước.

Nhậm Thanh nghĩ tới đây hơi có vẻ kích động, nếu như có thể giải quyết hết vấn đề thọ nguyên không đủ, bước vào Quỷ Sứ cảnh ở trong tầm tay.

Dựa theo tiến độ trước đây, bảo trì mười hai canh giờ không gián đoạn để ăn mất heo, chỉ ít khả năng cần hơn nửa năm mới tích lũy đủ.

Dù là tốc độ tăng thực lực đã rất nhanh, nhưng vẫn không cách nào tiêu trừ kiêng kỵ của hắn đối với cái thế giới này.

Mà lý do ổn thỏa, thọ nguyên tốt nhất đạt tới mười lăm năm mới tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nếu không là sau khi tấn thăng đột nhiên xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ví dụ như bị nhốt trong cấm khu dẫn đến không

cách nào thu hoạch duyên thọ, vậy liền phiền phức lớn rồi.

Nhậm Thanh có được toàn bộ mắt heo thành tây, thông qua thí nghiệm phát hiện hiệu quả duyên thọ đã đạt đến mỗi ngày có thể tăng lên mười bốn mười lăm ngày.

Chương 51 - Tu Luyện Thao Thiết Pháp 3

Chương 51. Tu Luyện Thao Thiết Pháp 3

Nhưng còn không đợi Nhậm Thanh mừng rỡ quá lâu, ngay sau đó hắn liền chú ý tới, khi thọ nguyên càng ngày càng nhiều, hiệu quả mất heo vậy mà hơi suy yếu.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, duyên thọ khi nuốt mất hắn là có hạn mức cao nhất.

Hắn không có uể oải, dù sao chỉ dựa vào ăn mất heo liền đạt tới trường sinh thì xác thực không thực tế, vẫn là tìm kiếm cách mới.

Thậm chí trong đầu Nhậm Thanh sinh ra cái ý niệm to gan.

Đi tìm riêng mỗi loại thuật pháp thì xác suất không cao, không bằng đi tới cấm khu tụ tập thuật pháp để tìm, đương nhiên điều kiện tiên quyết là thực lực đầy đủ.

Nhậm Thanh đem tạp niệm trong lòng đè xuống.

Hắn lại khôi phục trạng thái tu hành thường ngày, mỗi ngày luyện đạo và quan tướng.

Trong lúc đó nha môn đã đem việc phong tỏa cấm khu chuẩn bị sẵn sàng.

Dân chúng Tam Tương thành có thể rõ ràng cảm giác được mưa gió sắp đến, tất cả bộ khoái đi tuần trên đường phố nhiều gấp mấy lần, muốn vào thành cần phải kiểm tra vật phẩm tùy thân.

Bang phái thành thành thật thật không dám náo động, cái này khiến việc làm ăn lòng lợn luộc vững bước phát triển, đã dần dần khuếch trương đến phố lớn ngõ nhỏ thành tây.

Tất cả lòng lợn do Trương đồ tể đun luộc, cuối cùng đem thành phẩm cho Huyết Cầu bang mở quầy hàng.

Tổng Tông Vô bí mật tiết lộ cho Nhậm Thanh, bởi vì liên quan đến cấm khu tương đối quý dị, chỉ có năm tên lính cai ngục tham dự, cùng mười mấy người nha dịch.

Quy mô lớn nhất chính là mấy ngàn quan binh, bọn hắn muốn ngăn trừ nạn trộm cướp phụ cận cấm khu để tránh quấy nhiễu lính cai ngục.

Trận này kéo dài khoảng chừng ba ngày, những thi thể sơn phi kia cũng không có mang về Tam Tương thành mà đốt cháy ngay tại chỗ.

Đợi sau khi quan binh trở về, lính cai ngục mới có thể khởi hành tiến đến Tiêu Tai cấm khu.

Bọn hắn đến sớm để xác định vị trí đại khái Tiêu Tai cấm khu, cho nên cần xuất phát đầu tiên.

Nha dịch còn lại thì phải cách một ngày, cứ năm tên hỏa công và hai tên bộ khoái là một tổ, lộ tuyến mỗi tổ tiến lên đều có khác biệt.

Dẫn đội là do quản sự hỏa công đảm nhiệm, tuyến đường đều xác định an toàn trước rồi, dù là gặp phải nguy hiểm cũng có thủ đoạn liên hệ lính cai ngục.

Cách lựa chọn hỏa công chia đều xuống dưới, ngoại trừ không thể phân thân, mỗi phố của Hỏa Công đường phải cử ra hai tên nha dịch.

Nhậm Thanh lựa chọn mang theo Tiểu Vũ, anh em nhà họ Lý hình thể cường tráng cũng không thích hợp, Bá Phong tọa

trần xử lý tạp vụ.

Coi như gặp được nguy hiểm, lấy vóc dáng nửa người lớn của Tiểu Vũ, thi triển lang nhân hóa có thể mang theo đào tẩu dễ dàng hơn.

Đợi đến khi lính cai ngục lần lượt rời khỏi, đại biểu cho thời gian nha dịch ra khỏi thành đã tới gần.

Nhậm Thanh tự nhiên là có tính toán, khi Tổng Tông Vô không ở Tam Trương thành, về sau liền lập tức bắt đầu chuẩn bị tấn thăng Thao Thiết Pháp.

Tại vài ngày trước, hắn đã dẫn dò Trương đồ tể góp nhặt rất nhiều mắt heo.

Đối với hắn mà nói, không gian giới chỉ của dị dạ dày cực kỳ trọng yếu, có thể tùy thân mang theo mắt heo.

Chỉ cần có mắt heo tồn tại, dù là thụ thương cũng có thể trong thời gian ngắn khôi phục, tính an toàn gia tăng thật lớn.

Biết được ngày mai xuất phát về cấm khu.

Nhậm Thanh lựa chọn đêm khuya tấn thăng Thao Thiết Pháp, quá trình hữu kinh vô hiểm.

Bên cạnh dạ dày hắn có thêm một cái dị dạ dày lớn bằng nắm đấm, mặt ngoài nhìn qua không hề có tác dụng, kì thực nội bộ có không gian độc lập.

Dùng để chở mắt heo, để trên trăm cân dư xài.

Về phần vị trí dị miệng, Nhậm Thanh lựa chọn sinh trưởng ở trong lòng bàn tay tay phải, cứ như vậy cầm lấy đồ vật sẽ cực kỳ thuận tiện.

Dị miệng chỉ cần mở ra liền có thể nhìn thấy hàm răng nhỏ vun lít nha lít nhít khiến người ta rùng mình.

Mà Nhậm Thanh đã quen thuộc với Âm Phủ họa phong, thậm chí cảm thấy cái miệng này cũng có chút đáng yêu.

Nhậm Thanh ngoại trừ cất giữ mắt heo còn tìm Triệu Hồ mua nhiều ám khí.

Mặc dù ném mạnh không có gì chính xác, nhưng thắng ở việc thông qua dị miệng có thể lặng yên không một tiếng động lấy ra, nói không chừng sẽ hữu dụng.

Ngoại trừ không gian giới chỉ, Phó Vị Giả gần như không có tăng lên thực lực, nhưng lần nữa tấn thăng sẽ hoàn toàn không đồng dạng.

【 Lao tù trong bụng: Trói dạ dày làm lao! 】

Từ chữ lý giải liền có thể nhìn ra, đến thời điểm không gian dị dạ dày có biến hóa không nhỏ, đồng thời còn có thể trói buộc người khác.

Về phần Thao Thiết Pháp sẽ có thêm hai tuyến đường dị hoá, theo thứ tự là.

【 Sơn căn chi linh: Thể nạp vạn vật! 】

【 Sơn tuyến chi linh: Dung hồn thực cốt! 】

Trong đó Sơn căn cần miễn trừ đại giới càng lớn, thọ nguyên tiêu hao là nhiều nhất, cho nên đạt đến một năm tuổi.

Nhậm Thanh mang theo dược liệu cùng lương khô trong người, Đại Miêu đao đường hoàng cột vào phía sau.

Mà Tiểu Vũ ngoài mang theo cái binh khí cũng tạm được, dứt khoát cầm lên nôi sắt lớn, vừa đủ kiên cố dùng để chống đỡ nguy hiểm.

Ngoại trừ bọn hắn, Chu Định của đường phố Hà Hưng cũng tiến vào đội ngũ.

Chu Định đáng lẽ là không cần ra ngoài thành, dù sao mới vừa vãn nhậm chức không lâu, nhưng do lai lịch quá nhỏ bé, có thời điểm không có lựa chọn nào khác.

Nhậm Thanh thấy vậy muốn đi tìm Triệu thư lại, có thể để Chu Định cũng đi theo mình và Tiểu Vũ để có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Đồng hành còn lại đều là hai vị hỏa công lạ mặt đến từ Hỏa Công đường Đông nhai, tuổi đã có ngoài ba mươi.

Bộ khoái cũng giống như thế, bọn hắn thậm chí chưa hề bị nha môn phái ra khỏi thành, xem ra dũng khí còn không có đủ bằng Tiểu Vũ.

Chương 52 - Đi Đường

Chương 52. Đi Đường

Mặt trời mọc chiếu sáng cửa thành, sáng sớm dần dần kéo ra.

Bọn người Nhậm Thanh mang theo túi đồ, kết bạn đi ra khỏi Tam Tương thành.

Bọn hắn nhìn rừng cây xanh tốt hai bên đường, cảm giác có vẻ không an toàn, có người đã bắt đầu uống vài viên đan dược.

Tuy nói khoảng cách không xa, nhưng dù sao phải đi đường núi, cũng nên làm đủ chuẩn bị.

Đây là lần đầu Nhậm Thanh ra khỏi thành từ khi đến thế giới này.

Những người còn lại cũng không thoải mái gì, đều là lớn lên ở Tam Tương thành, còn phần có kinh nghiệm phong phú nhất lại là Tiểu Vũ.

Nhậm Thanh từ trong ngực lấy ra một tấm bản đồ giản dị, ghi chú phía trên là con đường tiến đến nơi tụ họp, đến lúc đó liền có thể cùng lính cai ngục gặp mặt.

Nhưng mà khoảng cách chân chính tới Tiêu Tai cấm khu còn xa xa mới tới, nha môn cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ tin tức cấm khu như thế.

Nhậm Thanh suy nghĩ một lát rồi nói:

“Trước tiên cứ xuất phát rồi nói sau, chúng ta cố gắng tới núi Bình Đỉnh trước khi đêm đến, nơi đó có một thôn làng để đặt chân.”

Vương Văn làm bộ khoái, đồng thời là nha dịch nhiều tuổi nhất, hẳn đối với Nhậm Thanh không có tín nhiệm gì, không khỏi liên tục căn dặn.

“Người cần phải cất giữ bản đồ, ngàn vạn lần đừng để bị mất.”

“Sẽ không sai.”

Nhậm Thanh không có để ý cách nhìn của Vương Văn, chỉ huy đám người dọc theo con đường đi lên.

Hỏa công ở giữa trong đội ngũ, bộ khoái thì tại đầu đuôi, phòng ngừa đột nhiên sinh ra nguy hiểm.

Tiểu Vũ lấy cùi chỏ chọc Nhậm Thanh, nhẹ giọng nói ra:

“Thanh ca, phải liên tục đi đường, thân thể người không sao chứ?”

Nhậm Thanh lắc đầu hồi đáp:

“Nào có việc gì đâu, hưởng hồ nếu thuận lợi hai ngày là có thể đến.”

“Ừm.”

Tiểu Vũ vẫn có chút lo lắng, dù sao mấy ngày trước thì thân thể Nhậm Thanh xác thực không tốt, phải xem có thể kiên trì chịu đựng hay không.

Đội ngũ dần dần rời xa Tam Tương thành.

Tình huống lại không để người ta lạc quan, từ khu rừng ở bên đường có thể nghe được tiếng dã thú gầm thét, thậm chí bụi cỏ còn có sinh ra động tĩnh.

“Nhậm nha sai, có bộ thi thể...”

Người nói chuyện gọi là Quách Khánh, hẳn là một vị hỏa công khác, tuổi cùng Nhậm Thanh tương đương, thân ở hoàn cảnh xa lạ có vẻ rất không thích ứng.

Nhậm Thanh đi vào vị trí Quách Khánh chỉ kiểm tra một hồi.

Phát hiện thi thể nằm nghiêng bên trong vũng bùn, thân thể xanh xao vàng vọt, mặc áo vải sợi đay cũ nát, phần ngực bụng có nhiều vết dao chém.

“Hắn là thi thể thổ phỉ bị quan binh đuổi bắt ở đây.”

Nhậm Thanh hơi có vẻ nghi hoặc, xem ra thổ phỉ thời gian này vẫn là tương đối khó khăn.

Ngẫm lại cũng đúng, thương đội trong Tam Tương thành rất ít khởi hành ra ngoài, thổ phỉ hoàn toàn khó kiếm ăn, bọn hắn ngày thường là dựa vào cái gì để kiếm sống?

Chu Định nhin không được hỏi:

“Nha sai, không phải nói thi thể cũng đốt cháy sạch sẽ rồi sao?”

Nhậm Thanh giải thích:

“Quan binh sẽ không xử lý thi thể lẻ tẻ, nếu không dễ dàng gây nên cháy rừng liên miên.”

Đám người bùng tỉnh đại ngộ, không còn đi chú ý thi thể.

Thật tình không biết lúc Nhậm Thanh dùng chân đem thi thể đẩy ra, chú ý tới mặt sau thi thể có lưu mảnh lớn cháy đen.

Hắn vô ý thức từ phương hướng vết máu thi thể nhìn lại, thấy bên trong núi rừng đen như mực, gần như có thể phát hiện vài đôi mắt đỏ như máu.

Kia là từng con sói màu lông xám gầy.

Sơn lang trong truyền thuyết có thiên tính chính là cực kì xảo trá, thậm chí sẽ vì đuổi bắt con mồi đi theo mấy ngày mấy đêm.

“Thật muốn thành tinh.”

Nhậm Thanh cảm giác thi thể chỉ sợ là sơn lang từ trong núi rừng tha tới, bọn chúng lợi dụng thi thể dụ bắt con mồi, có thể thấy được trình độ thông minh của bọn nó.

Nhậm Thanh tự nhiên không có khả năng bỏ mặc việc mình bị để mắt tới, hắn thừa dịp những người còn lại không chú ý, đem hai mắt neho mở to ra, đồng thời thi triển Thần Túc Kinh.

Một cỗ khí tức kinh khủng phát ra, bọn người Tiểu Vũ không thể nhận ra cảm giác này nhưng đã thú lại khác.

Sơn lang phát ra tiếng sủa thấp, hoảng hốt chạy bừa chui vào núi rừng.

Động tĩnh này hù Quách Khánh toàn thân run rẩy.

Hắn cuống quýt đem bội đao bên hông rút ra, không nghĩ tới lại là sợ bóng sợ gió một trận, tiếng sói tru dần dần cách xa.

Đám người nhao nhao ý thức được nguy hiểm sượt qua người, bản năng cảm thấy nghĩ mà sợ.

Trải qua một màn như thế, tốc độ đi đường của đội ngũ cũng tăng tốc lên không ít, dù là buổi trưa cũng chỉ dùng lương khô đối phó qua loa.

Bọn hắn muốn dựa theo lời nói của Nhậm Thanh, trước khi trời tối đến được núi Bình Đỉnh.

Nhậm Thanh tranh thủ lúc rảnh rỗi, mượn động tác ngáp, dùng dị miệng đút mắt heo vào trong miệng, nhiệt khí lập tức lan tràn đến toàn thân.

Sau khi nắm giữ Thao Thiết Pháp xác thực thuận tiện, chỉ là tiêu hao một năm thọ nguyên, dẫn đến việc tấn thăng Quỷ Sứ cảnh phải dời lại.

Đều có lợi và hại, chỉ ít hiện nay vẫn là rất hài lòng.

Trên đường lớn bình an vô sự đi lại hơn nửa canh giờ, giống như gặp phải sơn lang chỉ là bước nhạc đệm.

Rất nhanh con đường liền xuất hiện lối rẽ, có thêm một con đường thông vào rừng sâu.

Bọn hấn run sợ kinh tâm khi quan sát con đường sâu vào trong núi, cất giấu trong đó là rắn độc mãnh thú đếm không hết.

Chỉ có thể càng thêm chú ý cẩn thận.

Chương 53 - Thôn Làng Lạ Lùng

Chương 53. Thôn Làng Lạ Lùng

Nhậm Thanh so sánh bản đồ mấy lần, xác nhận không sai, về sau Vương Văn cầm bội đao trong tay dẫn đầu bước vào núi rừng rậm rạp vô biên.

Ánh sáng bị lá cây che đậy, đồng thời có thể nghe được nơi xa ầm ầm truyền đến âm thanh quái lạ.

Nhậm Thanh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mặt trời xác nhận phương hướng, để tránh xuất hiện sai lầm dẫn đến lạc đường, còn phải chú ý dã thú tới gần.

Hắn vốn cho là mình tu vi bán thi cảnh, tại rừng núi hoang vắng đầy đủ thành thạo điều luyện, không nghĩ tới vận chuyển trọng đồng liên tục không gián đoạn cũng đã bắt đầu ăn không tiêu.

Cái này còn chỉ là sơn mạch phụ cận Tam Tương thành, nếu đi những cái địa phương trải rộng cấm khu kia, căn bản sống không quá mấy ngày.

Nhưng mà đối với Nhậm Thanh mà nói, có thể nhờ vào đó nắm giữ cơ hội tốt để thuật pháp.

Đám người tiếp tục thâm nhập vào sâu núi rừng.

Đợi cho lúc trời chiều xuống, nhìn về nơi xa đã có thể mờ hồ nhìn thấy núi Bình Đỉnh.

Đỉnh núi cây cối vây quanh, trung tâm lại chứa lại một khoảng đất trống, phía trên có mười mấy nhà tranh lớn nhỏ.

Nơi này nhân khẩu không nhiều, kỳ thật thôn dân phần lớn là thợ săn, cách mỗi mấy ngày liền sẽ đến Tam Tương thành bán thú sản.

Quách Khánh tâm tình phấn chấn, chỉ cần đến sơn thôn liền có thể thoải mái nghỉ ngơi một đêm, thậm chí không cần ăn lương khô mang theo người.

Mà hắn cùng thợ săn trong thôn quan hệ không tệ, trong thành ngẫu nhiên còn có thể cùng một chỗ uống rượu.

“Chờ một chút.”

Nhậm Thanh biểu lộ cổ quái kêu đội ngũ dừng lại, sau đó tìm một cây đại thụ to lớn trèo lên.

Tiểu Vũ há to mồm kinh nghi bất định, sao bảo là thân thể mệt mỏi? !!

Vương Văn thoáng có chút bất mãn, nhưng phát hiện những người còn lại cũng kiên nhẫn chờ đợi, tự nhiên khó mà nói thứ gì.

Nhậm Thanh không để ý đến đám người, hắn đứng trên ngọn cây ngóng nhìn sơn thôn, tốc độ trọng đồng chuyển động lần nữa tăng tốc.

Nhưng Trọng Đồng Giả dù sao không giỏi nhìn xa, hắn chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy, trong sơn thôn có mười cái thân ảnh cất bước chui vào núi rừng.

Lập tức liền biến mất không thấy.

“Làm sao vậy, sai gia?”

Quách Khánh nhin không được hô, mắt nhìn lên sắc trời càng ngày càng muộn, hắn chỉ muốn mau chóng tiến đến sơn thôn nghỉ chân.

“Không có việc gì.”

Nhậm Thanh linh hoạt nhảy xuống đại thụ, có thể là những thôn dân kia đột nhiên có chuyện gì, nói không chừng một lát liền sẽ trở về thôn.

Hướng hồ dù sao cũng tốt hơn ngủ ngoài trời.

Hắn đề cao cảnh giác, đồng thời chủ động thay thế Quách Khánh đi đầu tiên.

Đám người thấy qua thân thủ Nhậm Thanh, về sau ngược lại không có ý kiến gì quá lớn.

Chậm rãi tới gần, Bình Đỉnh thôn đập vào mi mắt.

Đám người đuổi tới núi Bình Đỉnh.

Khi tới gần sơn thôn, tâm tình của bọn hắn trở nên không tệ, thậm chí bắt đầu cười cười nói nói.

Ban đêm có thể đặt chân trong làng vẫn tương đối an toàn, chỉ cần lại kiên trì một ngày liền có thể cùng lính cai ngục hội hợp.

Duy chỉ có biểu tình của Nhậm Thanh càng ngày càng ngưng trọng, đồng thời tận lực giảm bớt tốc độ đội ngũ, thừa cơ quan sát tình huống xung quanh.

Những cái thôn dân kia đột nhiên rời đi, đã hơn phân nửa canh giờ cũng không trở về, khẳng định là gặp tình huống ngoài ý muốn.

Hoặc là bị cái gì đuổi đi?

Tiêu Vũ gãi gãi vết muỗi đốt trên mặt, nhin không được kích động nói:

“Rốt cục muốn tới thôn.”

“Lý Toàn, người có có nhà không? ! !”

Quách Khánh la lớn, hắn từ đường nhỏ uốn lượn quanh co thẳng đến thôn xóm ở đỉnh núi.

Nhưng đáp lại hần lại là âm thanh yên tĩnh, chỉ nghe được gió núi thổi qua khe hở ở giữa nhà tranh, bởi vậy truyền ra âm thanh gào thét.

Cây cối xung quanh hình thù kỳ dị khi bóng tối phủ lên, có vẻ hơi quỷ dị không hiểu.

Quách Khánh không tin tà mà xông vào trong thôn, bọn người Vương Văn vội vàng đuổi theo.

Nhậm Thanh ngăn lại Tiểu Vũ cùng Chu Định, hần đứng tại cửa thôn dùng trọng đồng không ngừng dò xét hoàn cảnh, rất nhanh liền tìm tới vị trí dấu chân tụ tập.

Hần đến gần xoay người quan sát dấu chân, phát hiện sâu cạn đều là y đúc, thậm chí ngay cả khoảng cách cất bước cũng không kém nhiều.

“Làm sao vậy, Thanh ca...”

Thanh âm của Tiểu Vũ run lẩy bẩy, nhưng mà hần chú ý tới Nhậm Thanh vẫn tương đối bình tĩnh, về sau cũng lập tức bình tĩnh lại.

“Không có chuyện gì, ta dạo chơi khắp nơi, sau đó tìm gian phòng tạm thời ở một đêm.”

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra suy đoán, dọc theo dấu chân đi đến chỗ sâu thôn trang.

Chu Định không có hết lo, hần không khỏi xích lại gần nhẹ giọng hỏi:

“Nhậm nha sai, vì sao trong làng không có bóng người?”

“Các người chớ tự mình dọa mình, có thể là bởi vì có việc gấp phải tạm thời rời đi.”

Chương 54 - Ý Nghĩ Của Tổng Vinh

Chương 54. Ý Nghĩ Của Tổng Vinh

Nhậm Thanh đi tới phần cuối dẫu chân, đây là cây đại thụ che trời sinh trưởng mấy trăm năm, lúc ấy những thôn dân kia hẳn là tụ ở chỗ này.

Đại thụ che trời bản thân không có dị dạng, nhưng Nhậm Thanh phát hiện mặt ngoài thân cây có vết tích, giống như là dịch nhờn khô cạn lưu lại.

Nhậm Thanh từ vết tích cẩn thận kiểm tra, sau đó nhặt hai cốt côn trùng lên, trong đó vậy mà xen lẫn một chút thịt nát.

Lại là ốc sên.

Tổng Vinh...

Mục tiêu của hắn quả nhiên tại Tiêu Tai cấm khu, thời gian xuất phát so với lính cai ngục còn phải sớm hơn mấy ngày, nói không chừng đã tìm được cấm khu.

Về phần vì sao bộc lộ nguy hiểm bị lính cai ngục phát hiện mà trở về Bình Định sơn thôn không chế thôn dân, Nhậm Thanh cũng nghĩ không thông.

Nhậm Thanh vô thức nắm chặt huyết tâm do nha môn trước đó phát, chỉ cần hắn muốn liền có thể liên hệ lính cai ngục chạy đến.

Nhưng mà đã tìm ra tình trạng rõ ràng, ngược lại khiến cho hắn ổn định tâm thần.

Trên đường hấn tới đây, trọng đồng cũng không phát giác được côn trùng động vật nào mang con mắt, nói rõ Tống Vinh cũng không dám tùy ý ra mặt làm bày.

Cho nên lấy tính cách chú ý cẩn thận của Tống Vinh, đối mặt với cục diện như vậy, tuyệt sẽ không tùy tiện hiện thân.

Cộng thêm hấn sớm đã già, dù là duyên thọ cũng không cách nào cải thiện sự suy yếu thân thể, hấn càng không có khả năng để cho mình bại lộ ở ngoài sáng.

Nhậm Thanh chỉ cần lưu ý phòng ngừa dã thú tập kích, chắc hấn vẫn là rất an toàn.

Lúc này nét mặt Quách Khánh đầy kinh ngạc từ bên trong nhà tranh cách đó không xa đi ra.

Hấn nói với Nhậm Thanh:

“Sai gia, phòng ốc trong thôn cũng bỏ trống, thậm chí trên bàn còn trưng bày đồ ăn...”

Vương Văn chậm nửa bước cho rằng thôn dân là bị linh cai ngục điều đi, cho nên cũng không hề để ý.

“Đã không có vết tích đánh nhau nào, nói rõ thôn dân là chủ động rời đi.”

Đám người bàn bạc chỉ chốc lát, mắt nhìn núi Bình Đỉnh đã bị bóng tối bao trùm, căn bản không có khả năng đi đường.

Nhậm Thanh vội vàng phân phó nói:

“Nhóm chúng ta ở lại đi, sáng sớm ngày mai lại xuất phát.”

Hấn chọn một cái nhà tranh khá lớn, rất nhanh liền dùng đá đánh lửa đốt đồng củi, hỏa diễm ấm áp dần dần xua tan âm lãnh.

Vừa vặn có thể đem lương khô nướng trên lửa nóng, nếu không ăn vào cũng quá mức cứng rắn.

Khí ẩm trong núi bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tiểu Vũ ngáp lớn một cái, mệt mỏi khi đi đường cả ngày cũng bộc phát ra, nhin không được có chút mệt rãi rồi.

Nhậm Thanh cảm giác vẫn còn tốt, hấn dựa vào dị miệng để có thể tiêu hóa mất heo, thể lực được bổ sung cuộn cuộn không ngừng.

“Ta an bài gác đêm trước, như vậy mọi người cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

Bởi vì có bảy người cho nên Nhậm Thanh cùng Tiểu Vũ Chu Định là một đội, hỏa công bộ khoái còn lại thì hai người phân một đội.

Mỗi đội gác đêm khoảng chừng một canh giờ, như này cũng có thể tập trung tinh lực.

Nhậm Thanh mở miệng nhắc nhở:

“Nhớ lấy, dù là đi vệ sinh cũng không cần rời xa gian phòng, trên núi có thể sẽ có dã thú ẩn hiện.”

Đám người luôn miệng bằng lòng, bọn hấn dùng đồ trong nhà đem cửa gỗ chống đỡ, tránh cho bị gió núi phá mở.

Mấy người không gác đêm ngủ bên cạnh đồng lửa rồi, tiếng ngáy thỉnh thoảng liền sẽ vang lên.

Chu Định cảnh giác đứng tại cửa sổ sau đó đi vài vòng.

Tiểu Vũ dùng nước rửa mặt, sau đó đi đến bên người Nhậm Thanh nói ra:

“Thanh ca, ngươi vẫn là đi nghỉ ngơi một một lát đi, có ta cùng Chu Định nhìn là được.”

“Sao có thể nghỉ ngơi, tình huống phi thường cấp bách, không thể có nửa điểm thư giãn.”

Ánh mắt Nhậm Thanh liếc nhìn núi rừng ngoài cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy con rơi bay qua ngọn cây.

Tiêu Vũ không tiếp tục quấy rầy đối phương, thêm chút củi cho đồng lửa liền đi gác đêm.

Nhậm Thanh âm thầm cân nhắc suy nghĩ ý đồ Tống Vinh đến Tiêu Tai cấm khu, cảm giác chỉ cách một tầng giấy mỏng, nhưng chính là không cách nào xuyên phá.

Hắn dứt khoát đổi phương thức tư duy.

Nếu như ta là Tống Vinh, nguyên nhân tiến đến Tiêu Tai cấm khu là cái gì...

Tu vi Tống Vinh nhất định phải thông qua vật quý dị có di hoá tương đồng để tấn thăng, chẳng lẽ bên trong Tiêu Tai cấm khu có vật quý dị Bách Nhân Giả cùng Nhân Thư Bì Quỷ Sứ cảnh?

Không có khả năng, Tiêu Tai cấm khu căn bản không có biểu hiện ra năng lực tương tự.

Tống Vinh tuyệt sẽ không làm sự tình không nắm chắc.

Trừ phi hắn xác định Tiêu Tai cấm khu có vật quý dị mình muốn, nói không chừng cùng Bách Nhân Giả, Thuế Bì Giả cũng có liên quan.

Nhậm Thanh ý thức được Tống Vinh lợi dụng năng lực con mắt động vật, đột nhiên kịp phản ứng, biểu tình trở nên cực kì phức tạp.

Muốn không chế động vật từ xa, dù chỉ là tính gián tiếp, dựa vào năng lực chế tạo huyền tượng của Bách Nhân Giả là điều không thực tế.

Nói rõ Tống Vinh còn có loại thuật pháp thứ ba.

Kỳ thật Tiêu Tai cấm khu cũng biểu hiện ra năng lực tương tự, có thể cách rất xa không chế hỏa công, cả hai hẳn là đường đi dị hoá tương đồng.

Xem ra Tiêu Tai cấm khu xác thực có vật quý dị Quỷ Sứ cảnh mà Tổng Vinh muốn.

Nhậm Thanh may mắn tự mình có được hệ thống.

Bởi vậy có thể thấy được, nuốt quỷ dị vật nắm giữ thuật pháp tệ nạn quá lớn, nếu không Tổng Vinh sao có thể bị vây ở bán thi cảnh.

Mặc cho Tổng Vinh tính toán tường tận, tiến vào Tiêu Tai cấm khu thì sinh tử vẫn phải xem thiên mệnh.

Nhậm Thanh không có biện pháp ứng đối quá tốt, đành phải cùng lính cai ngục tụ hợp lại rồi nói, đến thời điểm đó xử lý như thế nào cũng không có quan hệ gì với hắn.

Một canh giờ thoáng qua đã hết.

Gác đêm chuyên ca, Nhậm Thanh nằm bên cạnh đồng lửa giả vờ đi ngủ, kì thực phân ra rất nhiều tâm thần để quan tưởng Vô Mực Pháp.

Mà trong bóng tối, bảy sơn lang đang hướng núi Bình Đỉnh chạy tới.

Chương 55 - Bái Thú

Chương 55. Bái Thú

Ánh trăng bị tầng mây dày đặc che đậy, nhưng mà bầu trời cũng không phải là đen nhánh, mà lộ ra xám xịt tĩnh mịch.

Bên trong nhà tranh, Vương Văn trong thoáng chốc tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hàm răng không tự chủ run lên.

Hắn mở mắt nhìn tình huống, phát hiện lúc ngủ trần trọc, khiến cho thân thể cách xa đồng lửa, dẫn đến bị đông cứng quá sức.

Vương Văn thầm mắng vài tiếng, run lấy bảy ngời chòm hóm ở bên đồng lửa sưởi ấm.

Hai tên hỏa công gác đêm lườm Vương Văn một cái, cũng không có sức lực gì đi đáp lời.

Ánh mắt bọn hắn cảnh giác quét mắt trong đêm tối thâm thúy vô hạn, tầm nhìn cũng chỉ có tầm mười mét.

Vương Văn đợi đến thân thể ấm lại, về sau hắn đột nhiên cảm giác mắc tiểu, nhịn không được che bụng hướng cửa ra vào đi đến.

Hỏa công thấy vậy vội vàng nhắc nhở:

“Bên ngoài bây giờ đưa tay không thấy được năm ngón, tuyệt đối đừng đi quá xa.”

“Biết rồi, ta đi một chút liền quay về.”

Vương Văn đem đồ dùng trong nhà từ sau cửa gỗ đẩy ra, tiếp lấy cất bước ra khỏi nhà tranh.

Hắn bị gió lạnh bên ngoài làm hai chân run rẩy, trong gió xen lẫn khí ẩm cực nặng, rét buốt vào tận trong người.

Vương Văn thâm thì trong miệng vài tiếng, chậm rãi đi vào bụi cỏ cách đó không xa.

Chỉ là khoảng cách ngắn ngủi, giống như bị ngăn cách thành thế giới khác nhau, ánh trăng mỏng manh bị bóng cây che lấp, không lọt ra một tia nào cả.

Trái tim của hắn không khỏi cuồng loạn lên, luống cuống tay chân cởi dây lưng quần ra.

Nhiệt khí bốc lên.

Làm xong thu về, Vương Văn không kịp chờ đợi hướng nhà tranh chạy tới.

Mắt thấy sắp phóng ra khỏi bụi cỏ, hắn đột nhiên bị cây cối dưới chân cản lại, lộn vài vòng, ngã vào bụi cỏ dưới sườn núi.

Điểm chết người nhất không chỉ như vậy, hắn phát hiện bội đao rơi trong bụi cỏ lúc đi vệ sinh.

Vương Văn muốn mở miệng cầu cứu.

Nhưng lại nhớ tới bản thân mình trong đội ngũ nhiều tuổi nhất, vậy mà đi tiêu cũng bị làm cho chật vật không chịu nổi, trở ngại mặt mũi.

Không có biện pháp, hắn đành phải run sợ bò tới nhà tranh.

Mặc cho làn da bị bụi gai làm rách, cảm giác nhói nhói tăng lên sợ hãi.

Nguyên bản lộ trình mười mấy thước tại ban ngày, đêm tối có vẻ xa không thể chạm.

Thật vất vả từ sườn núi leo lên, còn không đợi Vương Văn thả lỏng một hơi, đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến tiếng thở dốc nồng đậm.

Hắn biểu lộ cứng ngắc dùng ánh mắt nhìn lại, từ cặp mắt dần dần tới gần, chính là bầy sơn lang cực đói.

“A! ! !”

Tiếng thét chói tai vang lên, nhưng cũng kích thích bầy sơn lang.

Trong đó nhất là con sói đầu đàn đánh tới, trực tiếp cắn đuôi Vương Văn, sau đó đem hắn lôi vào bên trong bóng tối.

Xảo trá của bầy sơn lang lúc này đột nhiên phát huy vô cùng tinh tế.

Bọn chúng không có tiếp tục hướng nhà tranh phát động tập kích, ngược lại ngay ngắn trật tự rút lui, chuẩn bị kỹ kế hoạch bào mòn mọi người.

Đám người bên trong nhà tranh bị bưng tỉnh, bọn hắn nhìn về phía ngoài cửa sổ một lần nữa liền yên tĩnh, có chút không biết nên làm cái gì.

Đột nhiên, cửa sổ nơi hẻo lánh trong tiếng kệt kệt đã bị phá tan.

Bọn hắn theo bản năng quay đầu, phát hiện cửa sổ mở rộng, mà nguyên bản Nhậm Thanh nằm tại đồng lửa khác sớm đã không thấy tung tích.

Trong đêm tối, Vương Văn thử giãy giụa, nhưng lập tức liền cảm giác được có khí nóng thổi bên tai, lập tức bị dọa đến không dám động đậy.

Sói đầu đàn không có giết chết con mồi, nó ngậm con mồi kéo ra bên ngoài Bình Định sơn thôn.

Đợi đến khi đầu sói dừng bước chân, lúc sau Vương Văn bị ném ở dưới mới thở dốc một chút.

Bầy sói vây quanh hắn hô hấp, tựa hồ đang đợi cái gì.

Tầng mây dày đặc bị ngọn gió đẩy ra, ánh trăng nhờ vào đó chiếu xuống.

Vương Văn bị một màn trước mắt dọa đến mất tiếng, nếu không phải trước đây đã đi tiểu qua, chỉ sợ tránh không được tè ra quần.

Bầy sói chủ động tránh ra một con đường, có con bái thú nhỏ gầy chậm rãi tiến đến. (bái thú là con khôn nhất đàn, mặc dù cơ thể không khỏe mạnh nhất đàn)

Chân trước Bái Thú hơi ngán, đi đường chỉ có thể khập khiễng.

Nhưng trí tuệ nó trong mắt lại không phải dã thú bình thường có thể so sánh, đồng thời tham lam dị thường.

Vương Văn hồi tưởng lại từ bên trong miệng săn già nghe cổ sự.

Trong truyền thuyết bái thú cực kì thông minh, nó sẽ cùng bầy sói hun vốn đi săn, bình thường bởi vì đi đứng không tiện, dựa ghé vào bên trên thân sói.

Một khi cấu kết với nhau làm việc xấu, bầy sói liền sẽ như là quân đội có trật tự.

Làm cho Vương Văn cảm giác sợ hãi sâu sắc chính là, cái cảm bái thú vậy mà có thêm một con mắt, thỉnh thoảng còn biết dùng đầu lưỡi liếm láp một cái.

Ánh trăng một lần nữa bị bóng tối bao trùm, lần nữa lâm vào đêm tối vô biên.

Bầy sói từng bước tới gần.

Vương Sinh biết rõ bái thú muốn lấy tính mạng của mình, nhưng còn không đợi hấn phản kháng, bốn con sơn lang đem tứ chi hấn cắn ra.

Bái Thú nhẹ nhàng hít hà mùi vị, sau đó đem móng vuốt đặt ở phần bụng Vương Sinh, dự định trước tiên là ăn nội tạng.

Con người Vương Văn thu nhỏ lại, đột nhiên nhớ tới thi thể lúc mới vừa rời khỏi Tam Tương thành nhìn thấy, trên thân hắn tương tự vết đao hóa ra là cách làm của bái thú.

Cổ của hắn phát ra tiếng tuyệt vọng nghẹn ngào, móng vuốt đã đâm vào da, tiên huyết dần dần chảy ra, vốn cho rằng muốn như vậy mệnh tang hoàng tuyền.

Chương 56 - Đến Cứu Kịp Lúc

Chương 56. Đến Cứu Kịp Lúc

Lúc này cuồng phong âm điện thổi tới.

Tiếng vang của đao kiếm ra khỏi vỏ vọng tới, bầy sói chính tề lui về sau một bước.

Vương Văn không nhìn thấy động tĩnh trong đêm tối nhưng trước mắt hắn lại có một ánh đao như là trăng tròn lướt qua, ngay sau đó lại là âm thanh đao vào vỏ.

Mấy con sơn lang cắn tứ chi hắn đầu đều lia khỏi cổ cùng lúc.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng khóa chặt bái thú muốn chạy trốn, lập tức hai chân tự lực trầm xuống.

Bùn đất tóe lên.

Hai chân của hắn bật ra tạo thành hai cái lỗ lớn trên mặt đất.

Keng! !

Đại Miêu đao lần nữa ra khỏi vỏ, Nhậm Thanh nhảy lên một cái, lưỡi đao tự nhiên cũng là từ trên xuống dưới đâm xuyên qua thân thể bái thú.

Nhậm Thanh rơi xuống đất đồng thời dùng chân đem Vương Văn đá ngất đi, miễn cho đối phương chạy loạn.

Nhưng mà hơi không có kìm được lực khiến Vương Văn lộn vài mét.

Khi bãi thú tất thở, bày sơn lang chung quanh giống như là bưng tỉnh, muốn phản kích lại phát hiện không có tung tích của Nhậm Thanh.

Ánh trăng hiện ra, Nhậm Thanh đứng trên ngọn đại thụ.

Hắn nhìn quanh cũng không có phát giác được vết tích của Tống Vinh, liền một lần nữa đem lực chú ý thả lại đến bày sơn lang.

Chỉ là dã thú thôi.

Sói tức khinh diễm.

Đại thụ giống như nhận trọng kích, lá cây rơi xuống như là mưa rơi.

Ánh trăng, lá rụng, đao quang.

Nhậm Thanh thoát ần thoát hiện trong đó.

Hắn giống như cùng đêm đen hòa làm một thể, mỗi đao vung ra cũng có vài con sơn lang bị chém đứt đầu, mùi máu tươi tràn ngập ra.

Khiến cho dã thú xuất hành ban đêm tới gần theo bản năng.

Nhậm Thanh đem vết máu trên lưỡi đao vung đi, thu hồi vỏ đao sau đó nắm Vương Văn lên, thuận tiện dùng dị miệng góp nhặt rất nhiều máu sói.

Mắt sói thì chỉ có thể nhìn đau từ bỏ, dù sao thi thể bị móc mất quá mức rõ ràng, có thể sẽ bị Tống Vinh phát giác được dị dạng, mà dị trong dạ dày cũng không có không gian dư thừa để cất giữ.

Lập tức hắn lắc mình mấy cái rồi biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng mà đối với dã thú tranh đoạt thi thể bày sói mà nói, tiếp theo lại là trận ác chiến.

Đám người bên trong nhà tranh chờ xuất phát, bọn hắc dùng gậy gỗ làm bó đuốc, dự định đuổi theo ra ngoài đi giải cứu Vương Văn cùng Nhậm Thanh.

Ngay lúc bọn hắc chuẩn bị đi ra khỏi gian phòng thì thấy có thân ảnh cất bước đi tới.

Nhậm Thanh trên vai khiêng Vương Văn hôn mê, bước nhanh trở về bên trong nhà tranh.

Những người còn lại đều là dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hắc.

“Còn thất thân làm cái gì, giúp Vương Văn băng bó lại vết thương, trong bao của ta có thảo dược.”

“A a a...”

Tiểu Vũ vội vàng tiếp nhận thân thể Vương Văn, thương thế phần lớn là do bụi cỏ tạo ra.

Bầy sói đối đãi với Vương Văn gần như không phản kháng, vết thương lưu lại ngược lại cũng không rõ ràng.

Sở dĩ ngắt đi, nguyên nhân chủ yếu ở chỗ cái trán sưng lên cục lớn...

Trải qua một màn như thế, đám người đâu còn có tâm tư nghỉ ngơi, tất cả cũng kinh hồn táng đảm tại từng cái cửa sổ canh gác.

Tiểu Vũ muốn nói lại thôi, chỉ hỏi:

“Thanh ca, vừa rồi đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Nhậm Thanh gỡ xuống Đại Miêu đao phía sau lưng nói:

“Vương Văn bị bầy sơn lang tha đi, cho nên ta đem hắc cứu ra.”

“Ân, còn tiện thể giết mấy con sơn lang.”

Đám người nhìn về phía Nhậm Thanh, biểu tình cũng có vẻ hơi kinh ngạc.

Chu Định nuốt ngụm nước bọt, hẩn chú ý tới quần áo trên người Nhậm Thanh xác thực dính vết máu, chẳng lẽ thật sự là như thế?

Quách Khánh tự lẩm bẩm:

“Tại sao có thể có sơn lang...”

Nhậm Thanh thở dài, ngẫm lại giải thích như thế nào thì đau đầu, dứt khoát nói ra:

“Nói đùa, kỳ thật Vương Văn té xỉu ở bên ngoài nhà tranh, hẩn là bị ngã đập đầu.”

Tiểu Vũ như trút được gánh nặng nói ra:

“Thì ra là như này.”

Ở đây chỉ có Tiểu Vũ tin tưởng, ánh mắt những người còn lại không tự chủ được nhìn về phía Đại Miêu đao trong tay Nhậm Thanh, luôn cảm giác phong mang hơi có vẻ chướng mắt.

Bọn hẩn rất ăn ý không có tiếp tục hỏi, thành thành thật thật trông coi đêm.

Sau một hồi, Vương Văn che lấy đầu tỉnh lại, hình ảnh bị đàn sói vây bắt trong đầu rõ mồn một trước mắt, cảm giác cực độ không chân thật.

Hẩn mới vừa chuẩn bị mở miệng hỏi thăm, liền gặp được Nhậm Thanh cách đó không xa đang dùng đao dầu bảo dưỡng Đại Miêu đao.

Mặt đao bóng loáng phản xạ ánh lửa.

“Ngươi đã tỉnh, Vương ca.”

Tiểu Vũ vội vàng bung bát nước nóng đun sôi do nồi sắt tự mang, bát sứ bên trong nhà tranh là vốn có.

Vương Văn hậu tri hậu giác tiếp nhận nước nóng uống mấy ngụm, thân thể dần dần khôi phục tri giác.

“Vương ca, nhờ có Thanh ca mà kịp thời đem người cứu trở về, nếu bị dã thú kéo đi.”

“Ta...”

“Đúng rồi, Vương ca người tại sao lại đột nhiên té xỉu?”

Vương Văn há hốc mồm, một thời gian không biết rõ trả lời như thế nào.

Lấy kiến thức hắn là bộ khoái vài chục năm, hoặc nhiều hoặc ít tiếp xúc qua lính cai ngục, hắn minh bạch lính cai ngục thần thông quảng đại, thậm chí nắm giữ lấy tiên thuật phạm nhân khó mà tưởng tượng.

Chương 57 - Đến Điểm Gặp Mặt

Chương 57. Đến Điểm Gặp Mặt

Nhậm Thanh phía dưới hoàn cảnh đen như mực dễ như trở bàn tay chém giết bầy sơn lang, chỉ sợ rất nhanh cũng sẽ trở thành một thành viên lính cai ngục.

Vương Văn sinh ra kính nể đối với Nhậm Thanh, hận không thể đập đầu nói lời cảm tạ ân cứu mạng.

Nhưng mà hắn nhìn thấy Nhậm Thanh đem Đại Miêu đao thu hồi, về sau hai tay ôm đầu nhắm mắt dưỡng thần, tự nhiên không dám đi quấy rầy.

Trong lòng Nhậm Thanh không ngừng suy nghĩ đầu bái thú cổ quái kia, có một con mắt rõ ràng là bị thuật pháp Tổng Vinh phụ thể.

Nhưng mà đã không có phát hiện tung tích Tổng Vinh, khả năng đối phương cũng không phải là tận lực chỉ huy bầy sơn lang tập sát, mà là tự chúng công kích.

Chẳng lẽ Tổng Vinh muốn làm đục nước, nhờ vào đó tiến vào Tiêu Tai cấm khu.

Nhậm Thanh không tiếp tục đi suy nghĩ nhiều, hắn trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh tu hành Vô Mực Pháp, bất tri bất giác giữa bầu trời đã sáng lên.

Những con rơi cũng bắt đầu bay về hang, trên núi vang lên tiếng chim hót thanh thúy.

Đám người thu thập xong đồ đạc, vội vàng tiếp tục lên đường.

Bọn hắn nhìn thấy trong núi rừng xa xa có rất nhiều dấu vết máu chưa khô, trong lòng càng thêm chắc chắn Nhậm Thanh thâm tàng bất lộ.

Duy chỉ có tiểu Vũ không tim không phổi, công nôi sắt lớn đi giữa đội ngũ.

Nhậm Thanh không thềm để ý ánh mắt quái dị của người khác nhìn mình chút nào mà đem lực chú ý tập trung tìm đường và quan sát gió thổi cỏ lay.

Trọng đồng trải qua thời gian dài tôi luyện tiến bộ rất rõ ràng, cho dù là hồ điệp ngụy trang thành lá cây đều có thể rõ ràng phát hiện.

Khi xâm nhập sơn mạch, Nhậm Thanh có thể cảm giác bốn bề hỗn loạn không chịu nổi.

Thanh âm dã thú kêu liên tiếp, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy mấy cỗ thi thể dã thú tàn phá, cũng không biết cùng Tổng Vinh có quan hệ hay không.

Hỏa công còn lại đối mặt với cục diện như vậy chỉ sợ không nhất định có thể bình yên vượt qua, thậm chí xuất hiện tình huống tử thương hơn phân nửa.

Tại lúc mọi người nơm nớp lo sợ, bọn hắn đi tới điểm tập hợp trên bản đồ.

Kia là dưới chân núi của một ngọn núi to cao vô biên, đôi gò núi hiện ra như là bướu lạc đà, có thể nhìn thấy góc Tây Bắc có cái động bên trong khoảng trống rộng rãi.

Cửa động trưng bày cờ quạt, nghiêm nhiên là doanh địa đóng quân tạm thời.

Nhậm Thanh rõ ràng có thể cảm giác được tốc độ huyết tâm trong ngực tăng nhanh không ít, nói rõ người nắm giữ huyết tâm còn lại ở phụ cận.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới cái động rộng rãi, làm sao cứ cảm giác của động giống như là bị cưỡng ép đánh nổ để tạo khoảng trống, chung quanh trải rộng đá vụn.

Trong động thạch bích mấp mô, khẳng định không phải tự nhiên hình thành, cũng không biết rõ lính cai ngục lao tâm lao lực như vậy để làm gì.

Bọn người Vương Văn nhin không được nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy doanh địa đã nói lên lính cai ngục tại phụ cận, tiếp xuống chắc hẳn sẽ an toàn hơn không ít.

Bọn hắn vừa định tiến vào trong sơn động liền bị Nhậm Thanh ngăn lại.

“Nhóm chúng ta vẫn là đi xung quanh, nói không chừng trong động có cái nguy hiểm gì.”

Nhậm Thanh có thể nghe được chỗ sâu trong động có động tĩnh, bọn người Tống Tông Vô hần là ở bên trong.

Hắn cảm giác mấy người Vương Văn nếu là lỗ mãng xông vào, làm không tốt sẽ bị bề ngoài kinh khủng khi lính cai ngục dị hoá dọa cho phát sợ.

Chờ đã, lại nói việc đào hang động cùng phong tỏa cấm khu có quan hệ gì?

Những người còn lại nhao nhao phụ họa, hiện tại Nhậm Thanh đã thành người dẫn đoàn của đội ngũ.

Bọn hắn dựa theo yêu cầu của Nhậm Thanh, bắt đầu thu thập vật liệu gỗ và dựng lều vải, Vương Văn cùng Quách Khánh chuẩn bị đi săn dã thú tại phụ cận.

Nhậm Thanh thấy mọi người đều có công việc của mình, trong doanh địa trở nên tương đối quanh quẩn.

Hắn lấy bút lông và trang giấy mang theo người, ghi chép suy đoán đại khái liên quan tới hành vi của Tống Vinh, dự định thừa cơ giao cho Tống Tông Vô.

Nhậm Thanh viết xong lúc sau đến cửa động cao giọng nói ra:

“Tại hạ là nha dịch Nhậm Thanh, chuyên tới để đưa tin cùng các vị lính cai ngục đại nhân.”

Thanh âm quanh quẩn trong huyết động, một lát sau lại lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Nhậm Thanh đợi một hồi không thấy động tĩnh, liền cho rằng Tống Tông Vô không ở bên trong, chuẩn bị đi giúp mấy người Tiểu Vũ thu dọn.

Đúng lúc này, tiếng ếch kêu đột ngột từ chỗ sâu truyền đến, đồng thời tiếng sau vang dội hơn tiếng trước.

Giống như là nơi phát ra tiếng này đang nhanh chóng chuyển động.

Còn không đợi Nhậm Thanh kịp phản ứng, chỉ là vừa đem tay đặt ở trên chuôi đao, bóng đen liền bay thẳng ra chỗ cửa hang.

Nhậm Thanh bản năng muốn rút đao, lại cảm giác được đối phương không có địch ý, liền cưỡng ép đem Đại Miêu đao một lần nữa thu hồi vào vỏ đao.

Một vật hình dáng như dây thừng sượt qua người, đánh ra một cái hố sâu tại trên nham thạch.

Hắn định thần nhìn lại, một cái người nhái màu tím xanh bám ngược vào trên thạch bích, cái gọi là dây thừng lại là đầu lưỡi hắn.

“Hắc hắc hắc, tới thật nhanh.”

“Đừng để ý, đào tảng đá mấy ngày thực sự có chút không thú vị, cho nên mới giãn gân cốt.”

Tứ chi người nhái lặn như giẫm trên đất bằng bò vào động, rất nhanh liền biến mất không thấy.

Nhậm Thanh hơi có vẻ cảm nín, nếu đổi lại là những người còn lại sợ rằng sẽ bị dọa đến quá sức, cũng may bọn hắn cũng không có phát giác được dị dạng.

Cũng không lâu lắm, lần nữa có bước chân tới gần, lúc này là Tống Tông Vô đi ra.

Tống Tông Vô bốn tay nắm lấy cuốc sắt, quần áo cũng đầy tro bụi, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Hai người không có quá nhiều giao lưu, Nhậm Thanh đem trang giấy đưa cho Tống Tông Vô, về sau liền đi phụ cận doanh địa dò xét tình huống.

Tống Tông Vô kiên nhẫn xem hết trang giấy, tiếp theo ném vào bên trong đồng lửa thiêu đốt.

Lập tức hắn quay người trở về động, dự định cùng những lính cai ngục còn lại thương lượng biện pháp ứng đối một chút.

Chương 58 - Đi Theo Tổng Tông Vô

Chương 58. Đi Theo Tổng Tông Vô

Tổn hao công phu hơn nửa ngày, doanh địa tạm thời do mọi người bố trí đã dần dần hoàn thiện.

Vì không quấy rầy lính cai ngục, phía ngoài là nha dịch ở lại, bên trong mới là lính cai ngục, cả hai cách khoảng chừng trăm mét.

Cái lều làm chèo chống gia cố, còn đặc biệt dự trữ củi khô, trên đồng lửa cũng có thỏ nướng.

Một cỗ mùi thịt xông vào mũi phiêu tán ra.

Trời chiều trầm thấp, đám người ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa cười cười nói nói.

So với hai ngày di chuyển, sau khi đóng quân nhẹ nhõm hơn nhiều, mà phụ cận cũng không có tung tích dã thú ăn thịt.

Chính là vấn đề nguồn nước tương đối phiền phức.

Nhậm Thanh tại phụ cận tìm tới chỗ sơn tuyền nhỏ, căn bản không đủ cho mười người dùng thường ngày, chớ nói chi là khả năng còn có nha dịch sẽ lần lượt mà đến.

Vương Văn đề nghị:

“Nhậm nha sai, không bằng ngày mai đi trên núi tìm nguồn nước?”

Nhậm Thanh lắc đầu nói ra:

“Cụ thể thì chờ lính cai ngục đại nhân trở về doanh địa rồi lại nói.”

Tiêu Tai cảm khu có thể liền tại phụ cận, thoát ly doanh địa quá xa, vạn nhất ngộ nhập đi vào, chết như thế nào cũng không biết rõ.

Tiểu Vũ thềm nhỏ dãi nhìn xem thịt thỏ nướng ngắt lời nói:

“Ăn trước...”

Bảy người cùng ăn một con thỏ nướng cũng là việc không có biện pháp nào, đại bộ phận con mồi còn lại đều phải để lại cho lính cai ngục.

Nhậm Thanh đang định dùng dao nhỏ đem thịt thỏ tách ra, đột nhiên chú ý tới tiếng bước chân vang lên trong động đá vôi, có hai cái thân ảnh dần dần tới gần.

Đám người hai mặt nhìn nhau cùng nhìn về phía cửa động.

Thấy Tống Tông Vô cùng một vị nữ tử tóc xanh đi ra, từ lệnh bài bên hông bọn hắn đúng là lính cai ngục không sai.

Hai người phát ra khí tức như cảnh cáo người sống chớ quấy rầy, mặc dù quần áo mặc rộng rãi hơi che khuất chỗ dị hoá, nhưng đều có thể nhìn ra điều cổ quái.

Đám người cùng nhau nuốt ngụm nước bọt, chỉ ngoại trừ Tiểu Vũ cùng Chu Định, những người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đã tiếp xúc qua lính cai ngục.

Vương Văn không ngừng nháy mắt cho hai người, nếu là bởi vậy mạo phạm lính cai ngục sẽ không tốt.

Tống Tông Vô trực tiếp đi vào bên cạnh đồng lửa, không thềm để ý ánh mắt e ngại người bên ngoài, mục tiêu tìm chính là Nhậm Thanh.

Hắn trầm giọng nói ra:

“Nhậm Thanh, mảnh doanh địa này để người tới quản lý, ngày mai bắt đầu điều động nha dịch ra vào động rộng để vận chuyển đất cát.”

“Hả?”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, vốn cho rằng đến cấm khu sẽ liên quan đến nguy hiểm gì, lại không nghĩ rằng vậy mà thật là hiệp trợ lính cai ngục đào quáng.

Tổng Tông Vô gật đầu nói ra:

“Nhậm Thanh cùng chúng ta đi một chuyến đi, chủ yếu là đem các khu vực phân loại ra.”

Nữ tử tóc xanh hơi có vẻ kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới vì việc này mà đặc biệt gọi mình ra, chẳng lẽ lại thuận tiện đi tới phụ cận cấm khu?

Nhậm Thanh liền vội vàng đứng lên đi theo sau lưng hai người.

Hắn nhìn không được gương mặt xung quanh, Đà Phong sơn bị đại lượng cỏ cây bao trùm, tràn ngập sương mù nồng đậm nên ngay cả trọng đồng cũng không cách nào xem rõ ràng tình trạng.

Ba người bước lên mở ra đường đi.

Tổng Tông Vô vừa đi vừa cùng nữ tử tóc xanh nói chuyện phiếm, dựa theo ý tứ lời nói lộ ra, cấm khu ngay tại bên trong toà Đà Phong sơn này.

Nhậm Thanh cũng không nghĩ tới Tiêu Tai cấm khu sẽ gần với doanh địa tạm thời như thế, chẳng lẽ liền không sợ đột nhiên sinh ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Nữ tử tóc xanh trong lúc đi tới cấm khu không khỏi nhìn Nhậm Thanh mấy lần, hiển nhiên có chỗ lo lắng.

Tổng Tông Vô thấy vậy nói ra:

“Nhậm Thanh tiếp xúc qua thuật pháp, mặc dù không đạt được cấp độ lính cai ngục, nhưng hiểu rõ tin tức tương quan cũng không sao cả.”

Nhậm Thanh không có mở miệng giải thích, hấn mình bạch hảo ý của Tổng Tông Vô.

Bởi vì Tổng Vinh tham gia khiến cho việc phong tỏa Tiêu Tai cấm khu có thêm nhiều biến số, nếu là bản thân mình gặp phải nguy hiểm tránh không được thi triển thuật pháp.

Nếu như lính cai ngục không biết được tình huống của hấn, rất có thể sẽ tạo thành hiểu lầm.

Hấn dứt khoát nhận xuống nói:

“Tiền bối, tại hạ một lần tình cờ tiếp xúc qua, nhưng chỉ là mới nhập môn.”

Nữ tử tóc xanh biểu lộ hòa hoãn, đối Nhậm Thanh khẽ gật đầu biểu thị tán thành.

Có thể được Tổng Tông Vô coi trọng như thế, nói rõ đối phương có thiên phú xuất sắc, có lẽ sau đó không lâu liền có thể gia nhập lính cai ngục.

Lập tức lời của hai người cũng không cố kỵ quá nhiều.

Nhậm Thanh trên đường đi vánh tai lắng nghe.

Dựa theo hai người nói, càng là liên quan đến vật quý dị càng nhiều cấm khu, dị tượng hình thành liền càng khoa trương, thậm chí có xuất hiện qua khu vực ngàn dặm.

Vật quý dị hạch tâm Tiêu Tai cấm khu chính là Quỷ Sứ cảnh, có thể nó thông qua thôn phệ số lượng lớn vật quý dị, uy lực của nó đến Quỷ Sứ cảnh cực hạn.

Cắm khu khủng bố như thế, trong ngoài đã hình thành vãn vẹo.

Mặt ngoài khả năng chỉ có vài dặm địa, nhưng thật sự bước vào, nói không chừng là một mảnh bình nguyên bao la vô tận.

Đồng thời vật quỷ dị ảnh hưởng lẫn nhau, bên trong cắm khu sẽ cực kì phức tạp khó lường.

Mà bên trong nha môn ghi chép, trong vòng mười năm xử lý cắm khu Quỷ Sứ cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay bởi vì nó đã uy hiếp đến Tam Tương thành.

Chương 59 - Hóa Thành Cây

Chương 59. Hóa Thành Cây

Bọn hắn ngoặt đông ngoặt tây đi mấy canh giờ, đợi đến đêm khuya mới tới gần.

Chủ yếu nguyên nhân ở chỗ Đà Phong sơn là do hai ngọn núi tạo thành, cho nên diện tích khác xa bình thường.

Lúc này bầu trời có hạt mưa bay, còn kèm theo mưa đá bằng móng tay, đánh vào thân thể đau nhức.

Nhậm Thanh nhin không được nhìn lại phía sau, dưới núi lại nhìn không ra dấu hiệu mưa rơi.

Phải biết bây giờ đang đi vào mùa hạ, thời tiết dị dạng như thế khẳng định bởi vì cấm khu mà đưa đến.

Nhậm Thanh cảm giác nhiệt độ không khí càng thêm rét lạnh, hắn chú ý tới thảm thực vật trên đỉnh núi vẫn cực kì tươi tốt, mặc dù có vẻ hơi không tự nhiên.

Thảm thực vật phiến lá xanh um tươi tốt nhưng thân cành cũng đã sinh ra mấy phần tử ý, cũng không thấy côn trùng cùng động vật nhỏ.

Đường lên núi bị cỏ cây ngăn cản.

Tổng Tông Vô mở miệng nói ra:

“Mộc Dịch ngươi ra tay đi, ta kiểm tra phía dưới cấm khu có biến hóa hay không.”

“Được.”

Nữ tử tóc xanh đưa tay ra, thực vật tự động tách ra một con đường, chừa lại khe hở nửa mét.

Trước mắt bọn hắn xuất hiện sương mù nồng đậm, sương mù còn đang cuộn cuộn, như là sóng lớn mãnh liệt trên mặt biển.

Nhậm Thanh mượn nhờ trọng đồng phát hiện dưới làn da trắng nõn như ngọc của nữ tử tóc xanh tạo thành kinh mạch như là rễ cây thực vật, huyết dịch lưu động cũng hiện ra màu xanh sẫm.

Bởi vậy có thể thấy được, thực vật cũng đều là vị linh cai ngục tên là Mộc Dịch này gieo xuống để tạm thời phong tỏa cấm khu.

Tổng Tông Vô ngừng bộ pháp, sáu mắt thả ra ánh sáng đỏ bừng nhìn chăm chú vào.

Nhậm Thanh hiểu kì hỏi:

“Tổng tiền bối, đã đến ngoài vùng cấm sao?”

“Xa xa không có, diện tích Tiêu Tai cấm khu chân thực, khả năng chỉ có phong tỏa phạm vi một phần mười, thậm chí một phần trăm.”

Mộc Dịch cũng kiên nhẫn giải thích nói:

“Ngay cả thực vật hay là sương mù cũng chỉ là thủ đoạn tạm thời phong tỏa của chúng ta, nếu thật muốn tới gần cấm khu, trong chớp mắt liền sẽ lâm vào trong đó.”

Hai người lại mang Nhậm Thanh đi tới vài mét.

Nhậm Thanh vô thức chuyển động trọng đồng, lập tức đầu sinh ra nhói nhói, ký ức hai ngày qua vậy mà bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hắn mắt không chớp nhìn chăm chăm sương mù, thần sắc bởi vậy ngây đại ra.

Sáu cái mắt đỏ của Tống Tông Vô mở ra, hấn đưa tay đặt ở trên vai Nhậm Thanh, muốn cưỡng ép đem đôi phương kéo trở về.

Lúc này Nhậm Thanh đưa thân vào nồng vụ, tầm mắt chậm rãi xâm nhập bên trong Đà Phong sơn, trong thoáng chốc hồn phách giống như thoát ly khỏi thân thể.

Chỗ hấn trạng thái không vui không buồn, có thể cảm giác được mình tùy thời đều có thể trở về, thậm chí mơ hồ cảm thấy nguy hiểm.

Nhậm Thanh thật tình không biết dưới cơ duyên xảo hợp, mượn dùng một chút năng lực Song Sinh Yểm Quỷ của Trọng Đồng Giả dị hoá.

Nhậm Thanh phát hiện tràng cảnh chung quanh kịch biến, vậy mà đi vào một tòa khuôn viên cũ nát.

Bản thân hấn mọc thành một cái cây ở bên trong khuôn viên này.

Nhậm Thanh cảm giác mình biến thành một cái cây, trên phiến lá cũng có hoa văn trọng đồng, thỉnh thoảng còn có thể lay động.

Hấn ý thức được có thể là có liên quan tới trọng đồng, ngoài ý muốn lâm vào Tiêu Tai cấm khu.

Nhậm Thanh nghe Tống Tông Vô nói qua cấm khu Quỷ Sứ cảnh trở lên, bởi vì có ẩn chứa vật quý dị đều có khác biệt, hình thức biểu hiện cũng vô cùng kỳ quặc.

Nhưng mà hấn cũng không có hiểu rõ vấn đề này.

Thế nên hấn không có vội vã thoát thân, ngược lại không hề cố kỵ nhìn quanh.

Chỗ khuôn viên này thật giống được viên, phần cuối bị vách tường cao ngất vây quanh.

Đáng tiếc dù là dùng sức mở rộng thân cành để vươn cao hơn, tầm mắt của hắn vẫn bị hạn chế, chỉ có thể nhìn thấy tình huống đại khái bên trong dược viên.

Nhậm Thanh tại phụ cận tổng cộng phát hiện mười ba loại thảo dược, cũng không biết rõ đại biểu cho cái gì.

Hắn vừa định cẩn thận quan sát, đột nhiên cảm khu sinh ra biến hóa, bầu trời bị bóng mờ bao phủ.

Tiếng bước chân nặng nề từ xa đến gần, toàn bộ dược viên cũng bởi vậy chấn động lên, bên trên đại địa lan tràn khe hở.

Một người hái thuốc đang cất bước đi tới.

Ở trong mắt Nhậm Thanh, người hái thuốc thân cao giống như ngàn trượng, bề ngoài giống như từ nước bùn hôi thối tạo thành, ngũ quan đều là lỗ trống.

Mỗi bước cũng có nước bùn rơi xuống.

Thảo dược hấp thu bùn đều mọc dài ra, trên thân lập tức mọc ra trái cây hoa văn in mặt người vặn vẹo.

Người hái thuốc xoay người rút trái cây ra, ném tới trong cái xọt, động tác thu hái thuần thục.

Thảo dược không có trái cây sau đó nhanh chóng khô quắt, trong chốc lát liền một lần nữa hóa thành hạt giống.

Nhậm Thanh trong lòng cực kì kinh ngạc, hắn chú ý tới bản thân hạt giống là có rễ cây, nó kết một bộ huyết nhục thi thể hư thối.

Thi thể chỉ sợ chính là vật quý dị bên trong cảm khu tạo thành vòng tuần hoàn cổ quái.

Về phần vì sao cảm khu bày biện ra kiểu dáng dược viên, khả năng cùng thuật pháp phụ thể hỏa công có quan hệ.

Thậm chí vật quý dị hạc tâm cũng không nhất định là Tiêu Tai Pháp...

Người hái thuốc chú ý tới bên trong dược viên có thêm một cây thảo dược, liền cất bước đi tới chỗ Nhậm Thanh, nhưng mà còn chưa có tới gần, thảo dược liền đã biến mất không thấy gì nữa.

Ý thức Nhậm Thanh một lần nữa trở lại thân thể.

Hắn nhìn không được há mồm thở dốc, hai mắt chảy ra nước mắt cực nóng.

Chương 60 - Vận Chuyển Bùn Đất

Chương 60. Vận Chuyển Bùn Đất

Tổng Tông Vô biểu tình mang theo lo lắng hỏi:

“Làm sao lại đột nhiên hồn phách ly thể, dù là chỉ có một hơi thở cũng đủ dọa người.”

“Ta cũng không biết rõ...”

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần lắc đầu, hấn tựa như là một giấc mộng dài, chỉ nhớ mang máng bản thân mình giống như biến thành cây giống.

Mộc Dịch mở miệng nói ra:

“Bất luận cái cấm khu gì từ Quỷ Sứ cảnh trở lên đều khó mà phỏng đoán, ta từng nghe một tên tiên bối lính cai ngục đàm luận qua.”

“Hắn tiến vào cấm khu Âm Sai cảnh, về sau phát hiện bốn bề đều là huyết nhục, đồng thời bốn phương thông suốt, thỉnh thoảng sẽ có gió lốc.”

“Không nghĩ tới cấm khu tạo thành cỗ thi thể khổng lồ, mà hấn kỳ thật đang trong huyết mạch.”

Tổng Tông Vô đem Nhậm Thanh đỡ lên:

“Nhóm chúng ta trước rời khỏi đây rồi lại nói, có hai loại thuật pháp này phong tỏa, tạm thời không cần phải lo lắng có người sẽ xâm nhập vào cấm khu.”

Nhậm Thanh rất nhanh khôi phục khí lực, đi theo phía sau hai người trở về đường cũ dưới núi.

Thảm thực vật phía dưới thuật pháp Mộc Dịch dần dần tụ lại, một lần nữa đóng lại con đường trong núi.

Nhậm Thanh mượn cơ hội hỏi thăm vì sao phong tỏa cấm khu phải đào móc ngọn núi.

Tổng Tông Vô không trả lời thẳng, chỉ nói là nhìn qua bản đồ liền có thể biết được.

Đợi thời điểm đến được doanh địa, bất tri bất giác đã là đêm khuya.

Núi rừng xa xa vẫn như cũ có thể nghe được tiếng dã thú, nhưng mà cảm giác của dã thú đối với nguy hiểm rất cao nên bọn chúng không dám lại gần doanh địa.

Mộc Dịch hướng hai người Tổng Tông Vô gật đầu, tiếp theo đi vào trong lều.

Nàng không có tiến vào trong lều nghỉ ngơi, mà là hai chân mọc ra rễ cây tiến vào trong đất, làn da biến thành vỏ cây.

Quách Khánh gác đêm há hốc miệng, nhưng nhớ tới vừa rồi Vương Sinh nhắc nhở lời nói, vội vàng cố giả bộ trấn định dờn đầu đi chỗ khác.

“Ta cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy...”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, lính cai ngục lúc còn ở nha môn có thể che lấp thuật pháp, đi khỏi Tam Tương thành thì đơn giản không kiêng nể gì cả.

Bất quá ngấm lại cũng đúng.

Ngoài thành dù sao tương đối nguy hiểm, nếu có ý ẩn giấu thực lực, khi thật sự gặp được tình huống khẩn cấp, sợ rằng sẽ

không kịp phản ứng.

“Nhậm Thanh, người đi theo ta.”

Tổng Tông Vô mang theo Nhậm Thanh hướng động đá vôi đi tới, hai người cũng có năng lực nhìn ban đêm, cũng không cần bó đuốc.

Bọn hắn đi qua đường hầm rộng rãi, đi càng sâu, không gian bắt đầu trở nên chật hẹp.

Trải qua mấy cái lối rẽ, về sau Nhậm Thanh đi vào hang đá chuyên môn dùng để trưng chuyên, bên trong trưng bày nhiều loại công cụ cuộc sống.

Làm hắn giật mình nhất chính là trên vách đá khắc hoạ bản đồ tuyến đường.

Lấy trên công trình bản đồ dự tính xem ra, lính cai ngục trọn vẹn phải móc xuống hai ba phần mười ngọn núi, hình thành đường hầm phức tạp.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được cái gì, nhin không được hướng Tổng Tông Vô hỏi:

“Tổng tiền bối, các người dự định hủy đi cả tòa núi? ! !”

Tổng Tông Vô ý cười trên mặt:

“Chỉ có hủy ngọn núi xung quanh cấm khu, để nham thạch đổ sụp đem cấm khu vùi sâu vào lòng đất, nhưng mà đây chỉ là vừa bắt đầu trình tự.”

Nhậm Thanh nghe nói sau lập tức hiểu rõ, muốn đối phó cấm khu có chút quá khó khăn, khi lính cai ngục chết ở bên trong cũng sẽ dẫn đến thế cục triệt để mất khống chế.

Không bằng lùi lại mà cầu việc khác, đem phiền phức trở nên nhỏ một chút.

“Bởi vì liên quan tới Tống Vinh, tiếp theo sẽ phân lính cai ngục lưu tại trong doanh địa làm cảnh giới, cho nên tiến độ sẽ có giảm xuống.”

Nhậm Thanh khó xử nói ra:

“Ngày mai nhóm nha dịch chúng ta sẽ gia nhập hang động, nhưng mà...”

Tống Tông Vô hiển nhiên nghe ra lo lắng trong miệng đối phương:

“Thế nào?”

“Ta hoài nghi mấy đợt nha dịch còn lại gặp phải bày thú tập sát, sớm đã chết hơn phân nửa, nhân thủ có thể sẽ không đủ.”

“Ta để lính cai ngục tiến vào trong núi rừng trợ giúp nha dịch, cũng không biết rõ có kịp hay không.”

Tống Tông Vô thở dài một tiếng nói ra:

“Chờ tình huống bên này ổn định, về sau rất nhanh sẽ có nha dịch mới đến đây, mà lại là do lính cai ngục dẫn đội.”

Nhậm Thanh biết rõ đối với lính cai ngục, nha dịch tử thương không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

Thậm chí ngay cả tồn tại của Tống Vinh cũng không thể quan tâm hơn được, dù sao đối phương đã tiến vào Tiêu Tai cấm khu cũng không thể phân thân.

Hai loại thuật pháp này bên ngoài Tiêu Tai cấm khu làm phòng thủ, còn phải ra một tên lính cai ngục, không có khả năng sẽ phái ra thêm người.

Hiện tại trọng yếu nhất chính là mau chóng phong tỏa Tiêu Tai cấm khu.

Nhậm Thanh đáp ứng, liền lập tức trở lại trong lều nghỉ ngơi.

Hắn nuốt nhiều mắt heo cùng máu sói, lợi dụng ánh trăng tu luyện.

Mặc dù hiệu suất thấp hơn nhiều so với hấp thu trực tiếp, nhưng vẫn có thể cảm giác được lang nhân hóa dần dần lan tràn đến phần eo.

Thông qua tu luyện bổ sung tinh thần về sau, Nhậm Thanh lấy ra giấy bút tô tô vẽ vẽ, định đem xe trở đất trên công trường kiếp trước vẽ ra.

Xe chuyên đất kết cấu tương đối đơn giản, kỳ thật chỉ là lớp xe hơi phiền phức, nhưng phí chút tinh lực thì không khó lắm.

Cứ như vậy, nham thạch bùn đất vận chuyển càng thêm thuận tiện.

Nhậm Thanh nhin không được thốn thức, ai có thể nghĩ tới làm hỏa công lại phải làm thêm công việc thợ mỏ, mà bản thân mình cũng thành quan đốc.

Chương 61 - Đi Đào Khoáng

Chương 61. Đi Đào Khoáng

Cùng bọn người Nhậm Thanh rời khỏi Tam Tương thành còn có mấy đội nha dịch, qua hai ngày mới lần lượt đến doanh địa tạm thời ở Đà Phong sơn.

Quả nhiên bọn hắc trên đường gặp phải dã thú vây giết, cho nên nha dịch sống sót không nhiều, đồng thời trên thân đều có thương thế.

Đây là có lính cai ngục xuất thủ, nếu không tránh không được chết hết.

Sau đó dã thú đột nhiên dừng tập kích, có thể là Tống Vinh ý thức được đây là việc làm vô dụng, có lẽ là có ý định khác?

Dưới sự phân công của Nhậm Thanh, nha dịch dần dần gia nhập Đà Phong sơn đào bới.

Mà hắc cũng chế tạo ra xe chở đất, dựa vào công cụ vận chuyển đất cát, hiệu suất xác thực tăng lên thật nhiều.

Bây giờ doanh địa tạm thời đã có thể nhìn ra hình thức ban đầu của thôn trang.

Quân trưởng bởi vì đối mặt với gió mưa mà xuất hiện tổn hại, sau đó nha dịch cũng tập trung chế tạo nhà gỗ đơn giản.

Vấn đề nguồn nước thông qua sơn tuyến trong Đà Phong sơn cũng đã được giải quyết, nhưng mà thiếu số lượng lớn khí cụ, vận chuyển vẫn tương đối phiền phức, đành phải tìm cách đúc gốm chế tạo ra.

May mắn duy nhất chính là bên trong nha dịch xác thực có vị từng tiếp xúc qua việc nung đồ gốm... .

Sắc trời dần sáng.

Nhậm Thanh mở mắt tỉnh lại, hấn bỏ ra mấy phút bảo dưỡng Đại Miêu đao.

Lập tức một mình đi phụ cận tìm kiếm tung tích bầy sói, muốn đi săn vài đầu dùng để tu luyện Thần Túc Kinh.

Hai ngày có máu sói hỗ trợ, hấn thu vào không ít ích lợi.

Nhậm Thanh thâm thử qua trong núi rừng, lang nhân hóa đã tới phần eo, xem chừng không bao lâu nữa liền có thể triệt để hóa lang nhân.

Đến lúc đó thực lực sẽ đột phá rõ rệt, đặc biệt sau khi lang nhân hóa thích ứng cầm đao bằng hai tay, tốc độ vung đao chỉ sợ có thể nhanh gấp mấy lần.

Đáng tiếc không thể ăn quá nhiều, nếu không thân thể sẽ bị ăn mòn và hoàn toàn hóa thú.

Tiến độ thuật pháp còn lại thì ngược lại, đặc biệt là sách da người, không có tẩm thuốc chỉ có thể dùng từ trị trị không tiến để hình dung.

Cái này khiến Nhậm Thanh hơi có vẻ bất đắc dĩ, nhưng dù sao không thể nào làm được cả hai, thực sự nếu gặp phải nguy hiểm liền dứt khoát tiêu hao thọ nguyên cưỡng ép tấn thăng.

Hấn rời xa doanh địa, lợi dụng trọng đồng quan sát vết tích dã thú.

Nhưng mà tìm hơn nửa canh giờ, bầy sói giống như là đã có kinh nghiệm, chỉ phát hiện một bầy lợn rừng trong bãi bùn.

Nhậm Thanh gọn gàng dùng nắm đấm đánh nát xương sống của chúng, sau đó nâng lợn rừng trên trăm cân bước

nhanh quay trở về doanh địa.

Hắn tiện tay ném trên đất trống, ra hiệu Tiểu Vũ đến đây xử lý.

Nha dịch còn lại trong doanh địa thấy cảnh này biểu tình bình thản.

Ngoại trừ có chút tập mãi thành thói quen bên ngoài, cũng bởi vì sau khi được chứng kiến thủ đoạn cổ quái của lính cai ngục, nội tâm sớm đã không có chút nào gợn sóng.

Nhậm Thanh chuẩn bị đi đến phụ cận luyện đao, lúc này chú ý tới bên trong doanh địa có chút náo nhiệt.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Lính cai ngục người nhái màu tím xanh tên là Hoàng Tử Vạn, hắn mới từ trong động chui ra không lâu, đang dùng nước sạch làm rơi bụi đất trên người.

Hoàng Tử Vạn vừa đi ra, ánh mắt trở nên trêu tức, bên trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng cười quái dị.

Nhậm Thanh chưa kịp phản ứng, Hoàng Tử Vạn vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu nhìn về phía cách đó không xa.

Thấy Tổng Tông Vô bốn tay vây quanh ngực, hắn lạnh lùng nói với Nhậm Thanh:

“Mang cuộc sắt đến bên trong động đá vôi chờ ta.”

“Được rồi, Tổng tiền bối.”

Nhậm Thanh biểu tình cứng đờ, nên tới vẫn là tới.

Kỳ thật trước hai ngày Tổng Tông Vô đã ám chỉ qua đào quáng có thể tới luyện thân thể, hắn chỉ là giả ý nghe không hiểu, không nghĩ tới báo ứng tới nhanh như vậy.

Nhậm Thanh cười khỏ, cầm lấy cuộc sắt quay người tiến vào trong động.

Trên đường hắn chú ý tới mấy người Quách Khánh đầy bụi đất đang đẩy xe chở đất, bởi vì tia sáng lò mờ thật không có nhận ra Nhậm Thanh.

Đã phải đi đào quặng, vậy Nhậm Thanh liền lựa chọn tiếp tục đi vào trong, cuối cùng ngừng lại trước lối rẽ.

Trước mặt Nhậm Thanh tổng cộng có năm cái quặng mỏ, hẳn là phân biệt đại biểu cho năm vị lính cai ngục, trong đó có hai cái lỗ không ngừng truyền đến tiếng đánh.

Hắn quan sát tỉ mỉ cái cửa động thứ ba giống như không phải bị mở ra, bởi vì nham thạch có mảng lớn vết tích bị ăn mòn.

Có lẽ là quặng mỏ của lính cai ngục người nhái kia.

Quặng mỏ còn lại, hoặc là có lưu lại vết trảo ấn, hoặc là thoát nhìn như là dùng nắm đấm đập ra.

Chỉ có cái quặng mỏ thứ nhất tương đối bình thường.

Nhậm Thanh chờ đợi một lát sau, Tổng Tông Vô cầm năm sáu cái xẻng sắt đi tới.

“Tổng tiền bối...”

Nhậm Thanh lên tiếng chào hỏi, vừa định mở miệng giải thích lại nghe được Tổng Tông Vô nói.

“Nhậm Thanh, ta biết rõ ngươi thiên phú không tệ, nhưng bởi vì...”

Tổng Tông Vô lo lắng đến lính cai ngục còn lại trong động mà nói có chừng mực:

“Càng là như thế, càng phải rèn luyện thân thể, nắm giữ tinh chuẩn tất cả khí lực.”

Nhậm Thanh rất muốn nói cho đối phương, hắn bất cứ lúc nào đều có thể tấn thẳng sách da người, chỉ là há hốc mồm sau

đó vẫn thức thời ngậm lại.

“Nhậm Thanh, đao của ngươi cho ta mượn dùng một chút.”

Nhậm Thanh liền tranh thủ đưa Đại Miêu đao tới.

Tổng Tông Vô rút đao ra khỏi vỏ, cẩn thận quan sát hồi lâu mới cảm thán nói:

“Tay nghề tiểu tử Lưu Hồ kia tốt hơn, kém chút nhận không ra.”

“Tổng tiền bối ngươi cũng dùng đao?”

“Không biết, nhưng cũng đủ.”

Chương 62 - Học KHống Chế Lực

Chương 62. Học KHống Chế Lực

Ngay tại thời điểm Nhậm Thanh nghi hoặc không hiểu, Tổng Tông Vô dùng tay khẽ vuốt thân đao, tiếp lấy hướng về vách đá dùng sức trăm ra.

Tia lửa tung tóe! !

Hòn đá hình vuông dài hai mét chậm rãi rơi xuống, lập tức bụi đất tung bay.

Trái tim Nhậm Thanh nhắc đến cổ họng, chất lượng Đại Miêu đao xác thực không tệ, nhưng tuyệt đối không tới mức chém sắt như chém bùn, lưỡi đao khẳng định sẽ bởi vậy bị hao tổn.

Tổng Tông Vô một lần nữa đem Đại Miêu đao đưa Nhậm Thanh rồi nói ra:

“Yên tâm, ta sẽ không dùng đao, có thể chí ít sẽ không làm hỏng đến đao.”

Nhậm Thanh liếc Đại Miêu đao một cái, phát hiện lưỡi đao vẫn trơn bóng như mới, thậm chí ngay cả dầu bôi lên đao vẫn còn sót lại.

Trên mặt Tổng Tông Vô lộ ra ý cười:

“Người trước dùng cuộc sắt đào móc, đợi cho sau khi dần dần thích ứng có thể đổi thành đao.”

“Đa tạ Tổng tiền bối.”

Nhậm Thanh thành tâm thành ý nói, bản thân mình dựa vào hệ thống thì xác thực thiếu khuyết tôi luyện, nhờ có Tổng Tông Vô kịp thời thức tỉnh.

“Không có việc gì.”

Tổng Tông Vô khoát tay áo.

Hắn sở dĩ coi trọng Nhậm Thanh như thế, thiên phú kỳ thật chỉ chiếm một phần nhỏ, chủ yếu ở chỗ Nhậm Thanh đối với thuật pháp tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm.

Vô Mục Pháp chỉ cần nuốt mất người sống liền sẽ không thể tránh né dị hoá thành Bách Nhân Giả, dù là lạc đường biết quay lại, phương hướng dị hoá cũng nên là Độc Mắt Giả.

Nhậm Thanh tán thẳng lại chọn chi nhánh Trọng Đồng Giả, nói rõ hắn từ đầu tới đuôi không còn muốn chạy đường tắt bằng nuốt mất người.

Thao Thiết Pháp cũng là như vậy, Thực Vật Giả cùng Cự Vị Giả tương đối dễ dàng tu hành, có thể thông qua lượng ăn lớn để tăng cường.

Nhưng Nhậm Thanh vẫn lựa chọn Phó Vị Giả, cũng là phương hướng Tổng Tông Vô cho rằng có tiềm lực dị hoá ít nhất.

Tổng Tông Vô vỗ vỗ bả vai Nhậm Thanh nói ra:

“Khi xâm nhập đào móc, nham thạch bên trong ngọn núi sẽ càng thêm cứng rắn, cho dù là ta cũng không thoải mái.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Tổng tiền bối, người vì sao muốn dùng thuổng sắt, trực tiếp tay không thì không phải càng nhanh sao?”

Tổng Tông Vô cầm lấy thuổng sắt, nhẹ nhàng nhéo một cái liền thành đồng sắt vụn.

“Thuồng sắt với ta mà nói thì như là đậu hũ, dùng thứ này có thể lĩnh ngộ cử trọng nhược khinh (nôm na là cầm nặng mà nhẹ nhưng lòng hồng), như vậy sẽ giúp không chế lực lượng thân thể tốt hơn.”

Hắn sau khi nói xong thì đi vào trong mỏ quặng, lưu lại Nhậm Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng Tử Vạn cười quái dị từ bên cạnh Nhậm Thanh đi ngang qua, cất bước đi vào cái quặng mỏ thứ ba.

“Chắc chắc chắc, không hổ là Lão Tống, suốt đêm đào đất.”

Cũng không lâu lắm, bên trong truyền ra mùi gay mũi, còn kèm theo tiếng xì xì như vật gì bị ăn mòn.

Nhậm Thanh ổn định tâm thần, cẩn thận lắng nghe bốn bề quặng mỏ truyền đến âm thanh vang tới, từ xa gần có thể đoán được đại khái sâu cạn.

Tống Tông Vô cũng đã đào hai ngàn mét trở lên.

Tiếp theo là quặng mỏ dùng nắm đấm khoảng chừng ngàn mét, sau đó là quặng mỏ đầy vết cào.

Quặng mỏ Hoàng Tử Vạn rất nhạt, khả năng bởi vì hiệu quả độc tố ăn mòn, cho nên chỉ không đến năm trăm mét.

Nhậm Thanh nhìn thạch bích trước mắt, hai tay nắm cuốc sắt, cơ bắp cánh tay bắt đầu có chút hờ ra, đồng thời mượn lực phân eo.

Hắn không có ý định giữ lại.

Chủ yếu bởi vì thể chất Bán Thi cảnh cùng Vũ Nhân cảnh chênh lệch cũng không rõ ràng, thậm chí không thể dùng thuật pháp gia trì thân thể.

Hát! !

Cuộc sắt đập xuống từng đợt.

Chỉ nghe được tiếng va chạm thanh thúy vang lên, cuộc sắt gỗ cắt thành hai mảnh, cái cuộc lại dư lực bay ra ngoài.

Cũng may Nhậm Thanh dựa vào trọng đồng phản ứng kịp thời, nếu không ít nhất phải bị bầm máu.

“...”

Khỏe miệng hấn giật một cái, phát hiện bản thân mình vẫn là quá chủ quan.

Nhậm Thanh một lần nữa đổi cán cuộc sắt, lần này không dám dùng lực quá lớn, cho nên chỉ lưu lại một cái hố nhỏ.

Hắn dần dần thêm lực, nhưng cuộc sắt vẫn không có chèo chống được quá lâu.

Nhậm Thanh dứt khoát nhắm mắt lại cẩn thận hồi tưởng, cơ bắp toàn thân cũng từ căng cứng dần buông lỏng, đồng thời thỉnh thoảng mô phỏng động tác bỏ cuộc.

Hệ thống khiến cho Nhậm Thanh có lực không chế cực mạnh đối với thân, nếu không cũng sẽ không dễ như trở bàn tay có thể vận dụng linh hoạt Đại Miêu đao.

Hiện tại muốn làm chính là để thân thể tìm được việc vung lên cuộc sắt như thế nào.

Trong động nhỏ bên cạnh, Hoàng Tử Vạn chú ý tới Nhậm Thanh ngừng lại.

Hắn nhìn không được lông mày nhíu lại, có thể để cho Tổng Tông Vô hao phí tinh lực dạy bảo, sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy chứ.

Hắn dừng lại phun ra độc dịch, tựa ở bên cạnh vách đá đợi.

Một lát sau, tiếng đánh vang lên lần nữa, vẫn là không nhanh không chậm.

Hoàng Tử Vạn cười lắc đầu, thời điểm vừa định tiếp tục đào móc, đột nhiên tần suất bắt đầu tăng tốc, đồng thời động tĩnh càng lúc càng lớn.

Làm sao có thể...

Biểu tình hắn trở nên có chút chấn kinh, chẳng lẽ đối phương sớm đã quen tay hay việc?

Chương 63 - Điều Thêm

Phạm Nhân Tới

Chương 63. Điều Thêm Phạm Nhân Tới

Hoàng Tử Vạn lại đợi một một lát, vốn cho rằng Nhậm Thanh chẳng mấy chốc sẽ kiệt sức, không nghĩ tới tốc độ lần nữa đột phá.

Hắn vội vàng phun ra độc dịch ăn mòn thạch bích, nếu như bị một cái tiểu bối ngay cả linh cai ngục cũng không được tính đuổi kịp, về sau cũng không cần ngăn đầu lên nữa.

Nhậm Thanh trọn vẹn đào mười mấy phút mới nghỉ ngơi một lát.

Hắn chú ý tới mặc dù mỗi lần vung cuộc sắt lên đều có thể đánh xuống khối lớn nham thạch, nhưng cánh tay cũng bị chấn tới mức đau nhức, làn da còn có dấu hiệu rách ra.

Vạn sự khởi đầu nan, Nhậm Thanh đợi cánh tay khôi phục tri giác thì liền tiếp tục đào móc.

Nghỉ ngơi một chút rồi lại làm việc, qua hơn nửa ngày, quãng mỏ của hắn đã được mấy mét, nhưng tầng nham thạch nguyên bản vàng nhạt bây giờ màu sắc thoáng có chút đậm hơn.

Nhậm Thanh dùng thuồng sắt thử chọc vào, quả nhiên thạch bích trở nên càng cứng rắn hơn.

Nếu muốn giữ nguyên hiệu suất, nhất định phải cần không ngừng tiến bộ...

Hắn thở dài một cái, lập tức tập trung lực chú ý vùi đầu đập đá, qua hồi lâu thì tần suất lần nữa khôi phục, thậm chí còn có chiều hướng tăng lên.

Nhậm Thanh còn phát hiện đào quặng cũng có chỗ tốt, khi lực phản chấn của cuộc sắt truyền đến dần dần bị thân thể phân bố đến các nơi theo bản năng.

Sách da người không tự chủ đạt được rèn luyện, làn da sinh ra cảm giác tê tê đại đại.

Nhậm Thanh đào quặng đào hăng say hơn, hắn thậm chí thấy được hi vọng không cần tiêu hao thọ nguyên cũng có thể tấn thăng luyện bì giả.

Mà chỉ cần thể lực hao hết liền ăn nhiều mắt heo để khôi phục, lặp đi lặp lại như thế.

Thậm chí lúc hắn kích động đã khiến Hoàng Tử Vạn tròn vẹn chờ đợi năm canh giờ mới rời khỏi quặng mỏ, vừa đi trong miện còn hùng hùng hổ hổ.

Tại lúc Tống Tông Vô phát giác Nhậm Thanh dị dạng, bắt tri bất giác đã là đêm khuya.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần phát hiện ngay cả chút khí lực cuối cùng cũng đã bị mất đi, đành phải chập vật nằm trên mặt đất, mồ hôi thấm ướt quần áo.

Tống Tông Vô hơi có vẻ bất đắc dĩ, Nhậm Thanh trước đó còn có chút không tình nguyện, làm sao lại đột nhiên phát triển đến trình độ không ăn không uống.

Quặng mỏ sâu mười mấy thước không giống làm giả, nói rõ nam thạch càng thêm cứng rắn cũng không có ngăn cản Nhậm Thanh.

Tống Tông Vô kéo lấy Nhậm Thanh ném tới trong lều, chớp mắt sau đó liền truyền tới tiếng khò khò.

Đến ngày thứ hai.

Không cần Tống Tông Vô nhắc nhở, Nhậm Thanh đầu tiên là đi vào trong núi rừng sẫm cô lang, tiếp theo mang theo nhiều lương khô rồi đâm đầu vào quặng mỏ.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được tốc độ tiến triển sách da người mất trần có thể thấy, chỉ sợ người bình thường rất khó đánh ngất được mình.

Sau đó mấy ngày, hần mỗi ngày ngoại trừ ngủ chính là tu luyện, ngược lại đem lính cai ngục doanh địa cũng làm quen vài cái.

Thái độ đa số lính cai ngục tương đối lãnh đạm, thậm chí không thèm để ý chính mình.

Tên lính cai ngục dùng móng vuốt đào móc vách đá có tên hiệu là thổ địa, hần tu luyện thuật pháp cùng loại với Thần Túc Kinh, chỉ là phía dưới dị hoá ăn mòn đã nửa người nửa thú.

Bề ngoài giống như là chuột đất, hai tay thì hoàn toàn biến thành thú trảo.

Còn có một tên lính cai ngục gọi là Từ Thì Lâm, thuật pháp hần là có thể thao túng sương mù, bản thân xuất quỷ nhập thần, khó kiếm tung tích.

Nhậm Thanh tại lúc đào móc hơn trăm mét liền bắt đầu chuẩn bị ném thử Đại Miêu đao, nhưng mà để cho an toàn thì chém vào gỗ trước.

Tại lúc hần đang luyện tập, đột nhiên bên ngoài doanh địa trở nên cực kì âm ỉ.

Nhậm Thanh vội vàng thu đao đi tới.

Chỉ thấy dưới một vị lính cai ngục dẫn đầu, có hơn trăm người hướng phía Đà Phong sơn mà tới.

Trong đó nha dịch chỉ chiếm hai ba phần mười, còn lại cơ hồ tất cả đều là phạm nhân mang theo còng tay còng chân, còn có người ăn mặc phong cách thợ săn.

Nhậm Thanh chú ý tới động tác phạm nhân đi đường cứng nhắc, giống như là bị cái gì không chế.

Mà nha dịch cùng thợ săn còn lại ngược lại là có linh trí, nhưng ánh mắt bọn hắn nhìn về phía lính cai ngục dẫn đầu tràn ngập sợ hãi.

Tổng Tông Vô đưa tay ra hiệu đám người dừng bước.

Trên mặt Lý Diệu Dương lộ ra ý cười, khoe miệng nhếch lên, tai mắt mũi miệng tù phạm cũng có phi trùng màu đen tuôn ra, cuối cùng một lần nữa quay về trong cơ thể của hắn.

Hơn mười vị tù phạm giống như đã mất đi chèo chống co quắp mà ngã trên mặt đất, có bộ phận thậm chí không có sinh tức.

Tổng Tông Vô sắc mặt khó coi hỏi:

“Lý Diệu Dương, ta không có để ngươi mang những người này tới mà?”

“Tổng lão đừng để ý, cân nhắc đến trình độ phiền phức của Tiêu Tai cấm khu, cho nên điều phối một số nhân lực đến đây.”

Lý Diệu Dương liếm môi một cái nói bổ sung:

“Bọn tù phạm này ở bên trong phòng giam quá lâu nên hoang phế thân thể, đành phải dùng thủ đoạn phi thường.”

Tổng Tông Vô không nói thêm gì nữa, trong lòng của hắn cũng là biết đến, để tù phạm thay thế nha dịch có thể tăng tốc đào móc mấy lần.

Nhậm Thanh lại nhin không được cau mày, ánh mắt liếc nhìn trên thân thợ săn.

Lại nói Tống Vinh có thể để mắt người xen lẫn vào đó hay không, nhưng trước mặt đông đảo lính cai ngục có thể thực hiện được?

Nếu thật là như này, tìm cơ hội dùng hệ thống cầm tới.

Tống Tông Vô cũng ý thức được vấn đề, hần mở miệng hỏi:

“Tại sao lại có hơn mười người thợ săn?”

“Sơn thôn phụ cận cấm khu đều muốn dòi xa, cho nên tạm thời điều thêm chút thợ săn, tiền bạc ta sẽ đưa đủ.”

Tống Tông Vô gật đầu, lính cai ngục ở đây ngoại trừ hần là Âm Sai cảnh, ngoài ra đều đã đạt đến Quỷ Sứ cảnh.

Cũng không thể để việc phong tỏa cấm khu bị chậm, huống hồ có Lý Diệu Dương có cổ trùng, có thể sử dụng ba loại thuật pháp tạm thời phong tỏa Tiêu Tai cấm khu.

Chương 64 - Thăm Dò Tình Huống

Chương 64. Thăm Dò Tình Huống

Bởi vì nhiều thêm hơn trăm người cần an trí, khiến cho doanh địa tạm thời trở nên công kênh, đồ ăn lập tức tiến vào nguy cấp.

Lý Diệu Dương tiến đến Đà Phong sơn xem xét Tiêu Tai cấm khu, không tiếp tục để ý cục diện hỗn loạn.

Đám người sau khi mấy vị lính cai ngục kiểm tra, Tổng Tông Vô trực tiếp giao cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh ngấm lại lúc tại Hỏa Công đường, mình mới là chương quỹ bỏ mặc, bây giờ lại không thể không làm công việc bản thủ cực nhọc.

Ai...

Hắn đành phải tạm thời không đi đào quặng, đem tinh lực đều đặt ở phía trên xử lý công việc.

Nha dịch mới tới ngược lại cũng dễ nói, dù sao tổng cộng chỉ có hơn hai mươi người.

Nhậm Thanh nhờ vào đó có cơ hội cùng bọn hắn nhìn mặt, dùng hệ thống cẩn thận xem xét mỗi người, xác thực không có phát hiện cái dị dạng gì.

Thợ săn thì hơi phiền phức hơn nhiều.

Trong đó có mấy người bởi vì dã thú tập kích, chịu nhiều thương thế, cho nên chỉ ở trong nhà gỗ.

Nhậm Thanh để Vương Sinh mang thợ săn tiến đến, bản thân mình vội vàng ra hiệu nha dịch chuẩn bị đồ ăn, mấy đồng lửa đồng thời đun nấu, doanh địa trở nên khói bụi mù mịt.

Lập tức hấn bắt đầu chuyển sang an bài phạm nhân.

Nhậm Thanh tự đánh giá hồi lâu.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể an bài bên trong động đá vôi, bên trong có mười mấy ngày cố gắng đào móc đã trở nên tương đối rộng rãi.

Đem bọn hấn nhốt tại trong động, đồng thời ngăn cách ngoại giới ra vào, cũng có thể thuận tiện quản lý.

Đương nhiên đầu tiên phải dùng hệ thống xác nhận tình huống phạm nhân.

Nhậm Thanh liên tiếp tra xét tin tức hơn trăm người, đều có chút đau, nhưng vẫn không có chút nào thu hoạch, giống như Tống Vinh sớm đã từ bỏ.

Ngược lại là phát hiện có mấy vị tù phạm thân thể không trọn vẹn vì đã từng tu luyện qua thuật pháp, cánh tay trái của bọn họ giống như là xương cốt bị rút đi không hề có lực.

Dựa theo tin tức biểu hiện, thuật pháp bọn hấn tu luyện cùng loại Thần Túc Kinh, nhưng cũng không có nhập môn.

Thuật pháp này tên là “Xà Thuế Pháp” .

【 Xà Thuế Pháp! 】

【 Do Mộ Xà đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện này cần từ nhỏ ngâm trong dược thủy đặc biệt, khiến cho toàn thân mềm mại không xương, mới có thể tu thành. 】

Cái này khiến Nhậm Thanh nhớ tới “Xà Lân bang” khu đông của Tam Tương thành, nói không chừng giữa hai bên có liên hệ nhất định.

Hắn để bộ khóa đóng chặt cửa ra vào hang động lại, đồng thời đặc biệt phái người trông giữ phạm nhân, ngày mai suy nghĩ thêm an bài đào quặng thế nào.

Nhậm Thanh làm xong những việc này, vẫn có chút yên lòng không nổi.

Hắn mang theo nhiều lương khô hướng nhà gỗ thợ săn mà đi tới, mới vừa tới gần đã nghe đến mùi thuốc.

Nhậm Thanh nhin không được hít một hơi thật sâu, tay phải chạm vào huyết tâm trong ngực một cái.

Nha dịch cùng tù phạm đều không có vấn đề, như vậy rất có thể nằm ở chỗ thợ săn, hắn còn nhớ rõ mười mấy người mất tích trên Bình Đỉnh sơn thôn.

Nếu như phát sinh dị biến, hi vọng đừng ảnh hưởng đến Tiêu Tai cấm khu.

Chu Ngũ Thiên đang hút thuốc bên ngoài nhà gỗ nhìn thấy Nhậm Thanh tới gần, biết rõ đối phương thuộc về quân sự doanh địa, vội vàng nghênh đón.

“Sai gia, lão phu Chu Ngũ Thiên, trước kia từng nhậm chức tại nha môn, lúc ấy làm mã phu mấy năm cho Huyện lão gia.”

Nhậm Thanh gật đầu hỏi:

“Chu lão trượng, thợ săn bị thương thế nào?”

Chu Ngũ Thiên mắt nhìn thợ săn còn lại, lưng không khỏi thẳng tắp hồi đáp:

“Sai gia cũng là biết rõ, đoạn thời gian này đã thú hung tính mười phần.”

Hắn chỉ vào trong phòng tiếp tục nói ra:

“Có mấy vị trẻ tuổi, trên đường bị dã thú cắn thương, bây giờ chỉ có thể nghỉ ngơi lấy lại sức...”

Chân mày Nhậm Thanh hơi nhíu lại.

Chu Ngũ Thiên cười nói bổ sung:

“Sai gia, trong lúc dưỡng thương đó cũng không dám lấy tiền thưởng nha môn các người, nhóm chúng ta sẽ đi tìm thảo dược.”

“Các người là người nơi nào, lại bị cái dã thú gì tập kích?”

“Hồi bẩm sai gia, là Đào Hạnh thôn, lúc ra ngoài gặp vài đầu sói đói.”

Sói?

Vì sao lại là sói?

“Ta xem trước thương thế một chút đi.”

Nhậm Thanh vỗ vỗ bả vai Chu Ngũ Thiên, hai người một trước một sau đi vào nhà gỗ.

Trong phòng có mười mấy vị thợ săn, cho nên có vẻ dị thường chen chúc.

Bọn hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm Nhậm Thanh, đồng thời chủ động dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Nhậm Thanh chú ý tới bên cửa sổ có dược liệu mới vừa phơi ở dưới, những dược liệu này trong núi rừng tương đối phổ biến, có hiệu quả trị liệu ngoại thương.

Mà trong nơi hẻo lánh là ba vị thợ săn nằm ngang không ngừng kêu rên.

Hai vị thợ săn tổn thương tại phần ngực bụng, vị còn lại kia thương thế nặng hơn nhiều, tay chân của hắn đều đã bị băng bó, hẳn là dã thú vây công tạo thành.

Xử lý đơn giản qua thảo dược liên thoa lên trên vết thương, cách nửa ngày một lần nữa đổi qua.

Thương thế không trí mạng, ngoại trừ việc có thể dẫn đến uồn ván hoặc là bị đại.

Chương 65 - Dừng Đại Miêu Dao

Chương 65. Dừng Đại Miêu Dao

“Ăn nhiều đồ tẩm bổ một chút, sau này thức ăn thịt của doanh địa liền muốn xin nhờ các vị.”

Nhậm Thanh đem lương khô lấy ra, sau đó phát vào trong tay mỗi người thợ săn, chủ yếu là vì nhờ vào đó xem xét tin tức.

Vẫn không có dị dạng chút nào, thậm chí có chút quá bình thường.

Đề tay lên ngực tự hỏi, nếu như Nhậm Thanh cùng Tống Vinh trao đổi vị trí, hẳn tuyệt không có khả năng buông tha cơ hội lẫn vào doanh địa tốt như vậy.

“Đa tạ sai gia...”

Chu Ngũ Thiên lộ vẻ vui mừng tiếp nhận lương khô, xem ra ngoại trừ những lính cai ngục tương đối dọa người kia, nha dịch vẫn là rất dễ nói chuyện.

Nhậm Thanh xoay người tiếp xúc người bị thương, giả ý nghe mạch đập nhảy lên trên cổ.

Kết quả đều là thợ săn phổ thông, mà lại cũng không giống là bộ dạng thuật pháp phụ thân, bắt đầu giao lưu thần trí không bị ảnh hưởng.

Nếu như Tống Vinh lợi dụng con mắt khổng chế người khác, người bị phụ thể khó tránh khỏi như là toàn bộ lải nhải Trương Bính bán cá.

Nhậm Thanh xác định không có bỏ sót, về sau liền đứng dậy đi ra ngoài phòng.

Chẳng lẽ là Tống Vinh kiêng kỵ lính cai ngục đông đảo, cho nên từ bỏ vào Tiêu Tai cấm khu?

Nhậm Thanh mơ hồ phát giác không thích hợp, nhưng hiện nay có thể làm chỉ có xem chừng, không có khả năng bởi vậy trì hoãn tiến độ phong tỏa cấm khu.

Cũng may có Mộc Dịch hóa thành Thụ Nhân, nàng có thể cảnh giới tại doanh địa.

Sau đó mấy ngày tương đối bình ổn, nha dịch không cần xử lý công việc khổ cực, tốc độ cải thiện hoàn cảnh ở lại tăng nhanh không ít.

Tù phạm lần lượt vùi đầu vào phá núi, nhưng mà đều là những nhánh không trọng yếu.

Bọn hăn ngày thường không được phép rời khỏi động, đồ ăn cùng nước đều là nha dịch mang vào, lại dọn ra vét bản.

Nhậm Thanh vì phòng ngừa tù phạm gây sự, mỗi ngày đều sẽ đem tất cả mọi người quan sát và phân phối lại một lần, dù là đi vệ sinh cũng có nha dịch trông giữ.

Doanh địa dần dần đi vào quỹ đạo.

Nhưng mà để Nhậm Thanh cảm giác cổ quái sâu sắc là, dã thú cỡ lớn phụ cận cũng mai danh ẩn tích, hiện tại thợ săn chỉ có thể bắt được thỏ rừng chuột đồng.

Mà Chu Ngũ Thiên cho rằng bởi vì đi săn nhiều lần đưa đến.

Nhậm Thanh thời điểm nhàn hạ vô sự ra ngoài dùng trọng đồng tìm kiếm, đến chỗ xa doanh địa hơn một chút, về sau quả thật có thể phát hiện dã thú ẩn hiện.

Hắn đem sự tình báo cho Tổng Tông Vô, sau đó trong mười dặm doanh địa có thêm đại lượng cổ trùng, bất luận cái gì gió thổi cỏ lay gì đều có thể bị Lý Diệu Dương phát giác được.

Theo đạo lý thì Nhậm Thanh cũng không nhìn ra có sơ hở gì.

Hắn mỗi ngày vẫn sẽ tuần tra theo thông lệ, cũng rất cực có thể một lần nữa chú tâm đào quặng, nhờ vào đó tìm được thời cơ đột phá sách da người.

Mà lại có thể thử dùng Đại Miêu đao chém thạch bích.

Trải qua thời gian dài tôi luyện, Nhậm Thanh có thể cảm giác được đao pháp thuế biến.

Chỉ cần có thể lợi dụng thạch bích tiến thêm một bước, vậy liền xem như chân chính nhập môn.

Trên đường Nhậm Thanh về trong động chú ý tới thân ảnh Mộc Dịch không có trong doanh địa, chắc là đi cấm khu dùng thuật pháp phong tỏa bỏ sung.

Bây giờ tiếng vang trong động cực kì lộn xộn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tù phạm cầm cuốc sắt trong tay, đồng thời bụi mù khắp nơi.

Bởi vì ngọn núi mở dần dần hơn phân nửa, Tổng Tông Vô và lính cai ngục cũng đang ra sức đào móc, muốn mau chóng phong tỏa cấm khu.

Nhậm Thanh đi vào quặng mỏ trước kia của mình, đột nhiên chú ý tới bên cạnh mới có thêm một cái quặng mỏ, bên trong truyền đến âm thanh nhấm nuốt xột xoạt.

Hắn nhìn không được nhìn thoáng qua, cái gập mấy trăm con trùng giáp xác màu vàng sậm đang gặm nhấm thạch, tốc độ không nhanh nhưng lợi ở liên tục và nhiều.

Mà Lý Diệu Dương vẫn ở bên ngoài Đà Phong sơn, ngẫu nhiên mới có thể trở về doanh địa.

Như này khiến cho ngoại giới luôn duy trì hai tên lính cai ngục, căn bản không nhìn thấy bất luận sơ hở gì.

Nhậm Thanh đứng ở trước vách đá nhắm mắt trầm tư, tay phải đặt ở trên chuôi đao.

Dựa theo kinh nghiệm hấn tổng kết những ngày qua, muốn để lưỡi đao chém rớt nham thạch.

Ngoại trừ tận khả năng tập trung lực khí, quỹ đạo chém xuống cũng rất quan trọng, có thể nhờ vào đó giảm bớt lực cản nhất định.

Nhậm Thanh đem Đại Miêu đao nâng qua đỉnh đầu, không ngừng mô phỏng vung đao như thế nào.

Sau nửa canh giờ, Nhậm Thanh thu hồi Đại Miêu đao, hít vào một hơi thật dài.

Ngược lại cũng không phải sinh lòng thoái ý, mà là đã có nắm chắc.

Trọng đồng không tự chủ được bắt đầu chuyển động, đồng thời bấp thập cả người căng cứng, tiếp theo làm tư thế rút đao.

Thạch bích trong mắt Nhậm Thanh dần dần phóng đại, bất luận cái chi tiết gì cũng chạy không khỏi, thậm chí ngay cả hạt bụi nhỏ chìm nổi trong không khí đều là rõ như thế.

Hắn giống như có thể cảm nhận được tảng đá trước mặt trải qua vô số tuế nguyệt.

Keng! ! !

Đại Miêu đao bị rút ra, hàn quang bao phủ quặng mỏ chật hẹp, thanh âm phá núi bốn bề cũng dừng lại.

Nhậm Thanh hai chân dùng sức, thân thể trượt lên nửa mét có thừa.

Hắn vẫn duy trì động tác vung đao như cũ.

Bụi đất trong động bay múa, dưới ánh đèn lò mờ tựa như hơi khói lưu động.

Tạch tach tach...

Vách đá đột ngột nứt ra tạo khe hở, mặc dù không có triệt để bị phá ra, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra là bị lợi khí trầm kích vào.

Chương 66 - Tổng Vinh Hành Động

Chương 66. Tổng Vinh Hành Động

Biểu tình Hoàng Tử Vạn ở quảng mỗ sát vách có vẻ cực kì hồ nghi.

Nếu như không có nhớ lầm, Nhậm Thanh đào vách đá mới mấy ngày.

Lúc mới bắt đầu thuổng sắt đều có thể tùy tiện gãy vỡ, hiện tại thậm chí đủ để vận dụng binh khí, chẳng lẽ đào quảng thật có hiệu quả như thế?

Khóe mắt Hoàng Tử Vạn kéo ra, ánh mắt nhìn về phía cuộc sắt cách đó không xa.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần xem xét Đại Miêu đao, thấy lưỡi đao như mới, không thấy bất luận hư hao gì.

Hắn tiện tay vung vẩy Đại Miêu đao, chỉ cảm thấy như cánh tay của mình trong thời gian ngắn ngủi lại có thể ngày đêm biến hóa khác biệt.

Nhậm Thanh không có vội vã tiếp tục xuất đao, dù sao mình xa xa chưa thể hoàn toàn nắm giữ, liền một lần nữa đem lực chú ý tập trung trên vách đá.

Sau một hồi, Nhậm Thanh rút đao chém ra.

Sưu!

Lại là một đao.

Một chút khói vụn từ trên vách đá rơi xuống, vết đao bằng mắt trần có thể thấy nó đã sâu hơn.

Nhậm Thanh chậm rãi xuất đao, toàn thân không tự chủ được toát ra nhiệt khí, đây là biểu hiện thể lực nhanh chóng tiêu hao.

Xuất đao cũng còn chưa tới trăm, hắn liền có khuynh hướng kiệt sức.

Nhưng thu hoạch so với dùng cuộc sát thì phong phú hơn nhiều, Nhậm Thanh dần dần để đao pháp cùng trọng đồng thông hiểu lẫn nhau.

Sau đó thậm chí có thể tại lúc xuất đao gia nhập thêm lang nhân hóa Thần Túc Kinh, để giữ các thuật pháp có thể hình thành phối hợp.

Đương nhiên phải thực hiện dưới tình huống bốn bề không có lính cai ngục.

Nhậm Thanh trực tiếp rời khỏi động rộng rãi, dự định trở lại trong doanh địa ăn nhiều đồ ăn nghỉ ngơi một một lát.

Hắn đi ra ngoài mới phát hiện đã là chạng vạng tối, trong doanh địa phiêu tán mùi thơm của thịt nướng, có thể nhìn thấy không ít nha dịch đang làm việc.

Trên đất trống không thấy Mộc Dịch.

Nhậm Thanh nhin không được lắm bầm:

“Hiện tại chẳng phải là cơ hội còn sót lại?”

Hắn lắc đầu hướng nhà gỗ đi đến, đột nhiên ánh mắt xéo qua phát hiện có thân ảnh lắc lư đi vào trong động.

Người này chính là một người bên trong đám thợ săn, bởi vì tay chân bị dã thú cắn xé, mấy ngày trước luôn ở trong phòng dưỡng thương.

Nhậm Thanh chân mày cau lại, bước chân bỗng nhiên đứng tại chỗ.

Thợ săn này ngay từ đầu còn tương đối bình thường, dù là có người cùng hấn chào hỏi cũng sẽ đáp lại, nhưng cũng không lâu lắm liền có chút không đúng.

Trong mắt hấn tràn ngập sợ hãi, mới vừa chuẩn bị nói cái gì, tay phải lại che miệng.

Huyết dịch từ khoe miệng thợ săn nhỏ xuống, đối phương không thèm để ý chút nào mà xoa xoa, nhưng biểu tình bởi vì đau đớn bắt đầu vặn vẹo.

Khi hấn cất bước, một cái đầu lưỡi đầm máu từ ống tay áo hấn rơi xuống.

Bộ pháp thợ săn bắt đầu tăng tốc, băng gạc tay chân lập tức chảy ra tiên huyết, động tác cho người ta một loại cảm giác cực độ không cân đối.

Mọi thứ khác thường tất có yêu.

Nhậm Thanh không chút do dự rút ra Đại Miêu đao, đột nhiên phát lực hướng thợ săn chạy đi.

Nhưng không chờ hấn tới gần thợ săn, đối phương biến thành tư thế tứ chi chạm đất, xương sống không ngừng vang lên âm thanh đứt gãy.

Thợ săn há hốc mồm, xem khẩu hình rõ ràng là đang cầu cứu.

Lập tức hấn đâm vào trên mặt đất không động đậy được nữa, chỉ có tay chân thỉnh thoảng còn có thể run rẩy, bãi lớn tiên huyết chảy ra.

Từng cái con mắt từ trong máu sinh ra, có thể cảm giác được ác niệm cực kì thuần túy.

Tiên huyết nổ tung.

Huyết vụ đem đất trống bao phủ, còn lan tràn đến trong động, vô số con mắt như ần như hiện trong sương mù.

Người chung quanh thấy vậy nhao nhao thối lui, nhưng như trước vẫn là chậm nửa bước, có mấy người bị tiên huyết xối đến thân thể, lập tức bị cuốn vào trong đó.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, cái này rõ ràng là cấm khu do vật quý dị Bán Thi cảnh hình thành, vật quý dị rất có thể đến từ Bách Nhân Giả.

Có thể thợ săn rõ ràng không phải phụ thể của Tổng Vinh, thần trí lại rõ ràng cũng không phải bị thuật pháp ảnh hưởng, đối phương là dùng thủ đoạn gì đem vật quý dị đưa tới?

Nhậm Thanh rất nhanh trấn định lại.

Mà cấm khu Bán Thi cảnh, bây giờ trong động đá vôi thể nhưng là có bốn tên lính cai ngục, chỉ sợ nhiều nhất chỉ có thể trì hoãn một lát.

Quả nhiên, mấy cỗ khí thể từ bên trong cấm khu Bách Nhân Giả bộc phát ra.

Vật quý dị mới sinh ra cũng còn chưa sinh sôi ra linh trí, nào có vốn liếng cùng lính cai ngục đánh nhau, không bao lâu liền có khuynh hướng hư hỏng.

Mà năng lực chế tạo huyền tượng vật quý dị kế thừa chỉ sợ khó mà có hiệu quả đối với Tổng Tông Vô nắm giữ Đế Thính Thuật.

Nếu như là sách da người tương đối khó chơi, bí mật lại có thể phụ thân, nói không chừng kiên trì không lâu.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được cái gì.

Tổng Vinh chỉ sợ là cưỡng ép bóc ra toàn bộ con mắt Bách Nhân giả đã tuyệt đối bỏ ra cái giá cực lớn, đây là chuẩn bị được ăn cả ngã về không.

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về phía núi rừng xa xa, đã thú thành quân kết đội hướng Đà Phong sơn mà đến, mục tiêu chính là Tiêu Tai cấm khu.

Nhưng cỗ trùng lập tức phô thiên cái địa từ bụi cỏ cây cối nghênh đón.

Thú triều gian nan tiến lên, chỉ có một bộ phận xông vào Đà Phong sơn.

Nhân thần Nhậm Thanh khẽ nhúc nhích, hắn đã đoán được thủ đoạn của Tổng Vinh, lại dùng trọng đồng tìm được đối phương cũng không khó.

Hắn thấy Tổng Vinh đã lâm vào tử cục, thua không nghi ngờ.

Nhưng thuật pháp ẩn chứa trên thân Tổng Vinh đối với Nhậm Thanh lại là cái cơ duyên không nhỏ, thậm chí khả năng có manh mối giấu duyên thọ.

Nhậm Thanh quay người hướng Đà Phong sơn đi tới.

Nhân cơ hội này chiếm chút lợi.

Chương 67 - Tay Chân Không Theo Ý Mình

Chương 67. Tay Chân Không Theo Ý Mình

Trong bóng tối tràn ngập ra tiếng lít nhít, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng sói sủa khiến cho người ta rùng mình.

Sói! !

Sói! ! !

“Không có sao chứ, tỉnh? !”

Thanh âm Chu Thiên Ngũ quanh quẩn tại bốn phương tám hướng, đem Đinh Thương từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh.

Toàn thân quần áo hắn bị mồ hôi thấm ướt, băng gạc tứ chi đều rướm máu, hốc mắt cũng hơi có chút lõm.

Chu Thiên Ngũ lo lắng nhìn Đinh Thương, không khỏi mở miệng hỏi:

“Lại nằm mơ?”

Đinh Thương tự lẩm bẩm:

“Từ khi vài con súc vật kia đem tay chân của ta cắn bị thương, về sau mỗi ngày đều sẽ nằm mơ ác mộng này.”

Hai tay của hắn bung lầy khuôn mặt, tinh thần tràn đầy sa sút.

“Ta ở trong mơ giống như bị Dã Lang nuốt vào trong bụng, thậm chí có thể cảm nhận được tiếng thở dốc bên tai của mình.”

Nói đến đây, Đinh Thương nhìn không được nôn ra một trợn, kém chút phun nước chua.

Chu Thiên Ngũ vội vàng bung nước sạch tới, đồng thời dùng tay vuốt sau lưng Đinh Thương, ý đồ giảm bớt thống khổ cho đối phương.

Nhớ lúc mới vừa rời khỏi Đào Hạnh thôn, đêm khuya gặp phải Dã Lang, Đinh Thương không quan sát liên tục tiếp bị tha đi.

Vì quay về cứu Đinh Thương, bọn hắn liều mạng phản kích, thậm chí hai tên thợ săn bởi vậy mà bị thương.

Dã lang bị tiêu diệt, về sau Chu Thiên Ngũ và các thợ săn tìm hồi lâu mới phát hiện Đinh Thương đã hôn mê trong tổ sói, còn tốt cũng không lo ngại, thương thế chủ yếu tập trung ở tay chân.

Chu Thiên Ngũ oán trách nói ra:

“Mấy ngày trước đây thời điểm Nhậm nha sai thăm hỏi chúng ta, ngươi vì sao không nói rõ tình huống?”

“Ta... Ta...”

Đinh Thương hai mắt thất thần, tựa hồ vẫn đắm chìm trong trong sự sợ hãi.

Chu Thiên Ngũ thở dài một cái nói ra:

“Thương thế cũng tốt rồi, đi doanh địa buông lỏng tâm tình chứ?”

“Ân, đa tạ Chu thúc, xác thực nên đi một chút...”

Đinh Thương ngơ ngác đứng người lên, lắc lư ung dung hướng bên ngoài nhà gỗ mà đi.

Chu Thiên Ngũ nhìn bóng lưng hắn, chân mày hơi nhíu lại lắm lắm:

“Cái tiểu tử Đinh Thương này, làm sao cảm giác cao hơn so với lúc đầu?”

“Hay là vì ta tuổi già nên thấp đi?”

Đinh Thương đi ra khỏi nhà gỗ, về sau hắn cảm thụ được ánh hoàng hôn lên trên người, tâm tình trở nên không còn căng thẳng như trước.

Mấy thợ săn quen biết thấy hắn vất vả ra cửa, nhao nhao hét lớn chào hỏi.

Đinh Thương đáp lại từng cái, mới vừa dự định dừng lại cùng bọn hắn nói chuyện phiếm, bước chân lại không tự chủ được hướng chỗ sâu doanh địa đi đến.

Cái tình huống gì?

Đinh Thương không để ý mấy, chỉ coi là hồi lâu chưa đi ra ngoài dẫn đến tay chân cứng ngắc.

Nhưng lập tức liền đã nhận ra không thích hợp, chỗ khớp nối tay chân mơ hồ truyền đến nhói nhói, băng gạc rịn ra tiên huyết.

Hắn vô thức giơ cánh tay lên xem xét, ánh mắt lại có cảm giác cổ quái xa lạ, giống như cánh tay không liên quan đến mình.

Ngay sau đó Đinh Thương phát hiện càng nhiều điểm đáng ngờ, nguyên bản trên mu bàn tay phải có vết bớt màu sáng, bây giờ lại không thấy tung tích.

Còn có cổ tay trái đã từng có sẹo cũng đột nhiên biến mất.

Trong lòng Đinh Thương trở nên bối rối, liền muốn tìm lính cai ngục xin giúp đỡ, nhưng mà hai chân không hề chịu không chế, tự bước đến trong động.

Hắn thử phản kháng mấy lần cũng không có chút biện pháp nào.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh mới từ quặng mỏ đi ra chuẩn bị tiến về nhà gỗ nghỉ ngơi, trong tay còn cầm Đại Miêu đao bốn thước sắc bén không gì sánh được.

Đinh Thương sững sốt một lát, sau đó giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng muốn hướng Nhậm Thanh la lên.

“Ngô...”

Tay phải đột nhiên che miệng lại.

Con người Đinh Thương phóng đại, người thường lúc gặp chuyện quý dị không thể nào hiểu được, thân thể sẽ bản năng muốn phát ra tiếng.

Tay phải hắn đột nhiên mở hàm răng ra, dùng sức bắt lấy đầu lưỡi.

Không đợi hắn kịp phản ứng, đau nhức kịch liệt lại truyền đến, đầu lưỡi lại bị nhổ sạch tận gốc, tiên huyết lập tức tuôn ra.

Gương mặt vặn vẹo khiếp người không nói ra được.

Nhậm Thanh dừng bước chân.

Đinh Thương có thể phát hiện ra hình như Nhậm Thanh cũng chú ý tới mình có dị dạng, liền ý đồ lần nữa gọi cứu trợ, nhưng tốc độ hai chân chạy càng lúc càng nhanh.

Hắn cảm giác được xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang không chịu nổi, nội tạng cũng bị đè ép đau nhức.

Đinh Thương ngã trước động, huyết nhục như là mỡ bò hòa tan chảy ra ngoài, trong đó vô số con mắt nổi lơ lửng.

Ý thức giống hắn như là một lần nữa trở lại trong bụng sói, nhưng mà lần này ngoại trừ thở dốc còn có thanh âm xa lạ của một nam tử.

“Thật là đáng tiếc, không có hoàn toàn bao trùm khu mỏ quặng.”

Tiên huyết văng khắp nơi.

Cắm Khu Bách Nhãn hình thành.

Chương 68 - Tổng Vinh Tới

Chương 68. Tổng Vinh Tới

Dã thú thành quân kết đội chen chúc mà tới.

Cổ trùng dùng làm ngăn cản mặc dù số lượng hơn một bậc nhưng rõ ràng không cách nào trong thời gian ngắn giết chết dã thú, khiến cho một bộ phận không sợ sinh tử vọt vào Đà Phong sơn.

Dã thú may mắn còn sống sót lấy lang hổ báo gấu chiếm đa số, cũng bằng linh hoạt thoăn thoắt sống sót.

Bọn chúng giống như đã biết được vị trí Tiêu Tai cấm khu, một mạch vọt tới.

Khi đại lượng cổ trùng mất mạng, Lý Diệu Dương ý thức néo néo huyết thái dương, biểu tình trở nên có chút không kiên nhẫn.

Hắn ngồi xếp bằng trong huyết động Đà Phong sơn, bên cạnh là mười cái bình bình lọ lọ đều chứa số lượng cổ trùng phong phú.

Lý Diệu Dương mày nhăn lại tự nói:

“Buồn cười, sử dụng nhiều dã thú bình thường liên cho rằng có thể xông đến trong cấm khu, lá gan ở đâu ra?”

Hắn dùng móng tay vạch phá cổ tay, tiên huyết nhỏ vào bên trong bình chứa cổ trùng, bên trong vang lên tiếng vang tranh nhau lần nuốt.

Sau mấy hơi thở, mười mấy con cổ trùng cùng các loại Mã Phong phá bình mà ra, giương cánh bay vào trong núi rừng

rậm rạp.

Lý Diệu Dương lập tức ra khỏi hang động cao giọng hô:

“Mộc cô nương, còn có tu sĩ chưa giải quyết, người đi không chế thi thể của hắn để tránh sau khi chết sinh ra cấm khu mới.”

Lời nói vừa dứt, cây cối dây leo phụ cận liền kết lại với nhau tạo thành Thụ Nhân.

Thụ Nhân ba mét có thừa cất bước hướng vị trí dã thú đánh tới, bề ngoài kinh khủng rất khó tưởng tượng là vị nữ tử mười sáu tuổi.

Nhưng mà chim chóc không sợ Mộc Dịch chút nào, thậm chí còn dừng trên bả vai.

Lúc Mộc Dịch tìm được tung tích dã thú, bọn chúng đã vọt vào ngàn mét trong Tiêu Tai cấm khu.

Mộc Dịch giang hai tay ra.

Hơn mười đầu dây leo trực tiếp quấn chặt lấy dã thú, dù là có mấy con cá lọt lưới cũng bị sợi rễ từ lòng đất chui ra trói chặt.

Nàng theo thứ tự kiểm tra dã thú, kết quả vậy mà đều là tương đối bình thường, thậm chí ngay cả vết tích thi pháp nhỏ bé cũng không thể tra.

“Chẳng lẽ tu sĩ kia lại căn bản không có tiến vào trong núi?”

Mộc Dịch nhắm mắt lại tiếp nhận phản hồi của thảm thực vật, vô số ký ức tạp nham tràn vào trong đầu, nàng tận lực từ đó tìm tin tức hữu dụng.

Qua hồi lâu, Mộc Dịch mở hai mắt ra.

Ngay mười mấy phút trước, có một con sói già hình thể to như con bò leo lên vách núi phía sau, hướng chỗ Tiêu Tai cấm khu sờ soạng.

Nhưng mà sói già đã sắp chết, hẳn là không kiên trì được bao lâu.

Mộc Dịch đem dây leo thu vào trong cơ thể, hóa thành thân người bình thường.

Tiếp lấy đưa tay để mấy con chim lại gần, bên trong miệng nàng phát ra tiếng kêu to, giống như đang cùng chim chóc trao đổi cái gì.

Chim chóc bay đi, Mộc Dịch vội vàng tiến vào núi rừng.

Không quan tâm đầu sói già này có phải tu sĩ giả trang hay không, đều phải đến ngăn cản xuống tới.

Nếu là bởi vậy ảnh hưởng đến Tiêu Tai cấm khu, hậu quả khó mà lường được.

Đáng được ăn mừng chính là cấm khu bị thuật pháp vây quanh, dù là Quỷ Sứ cảnh muốn trong thời gian ngắn đột phá chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ.

Sói già chật vật leo lên sống lưng núi, móng vuốt cũng bị mài ra máu.

Nó nhịn không được thở phì phò, tư thế đi đường đã biến hình nghiêm trọng, da lông trên người không ngừng tróc ra, lộ mảng lớn đẫm máu.

Tựa như là bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt thở.

Sói già ráng chống đỡ đi tới chỗ sâu Đà Phong sơn, hai mắt đục ngầu miễn cưỡng xem rõ ràng đường đi, nhưng chỉ sợ ngay cả ý thức cơ bản nhất đều đã đánh mất hầu như không còn gì.

Đợi đến thời điểm nó dừng bộ pháp lại, trước mặt bị dây leo lít nha lít nhít cách trở.

Phanh.

Sói già vô lực ngã trên mặt đất, chỉ có phần bụng chập trùng lơ mờ nhìn ra, nó còn chưa hoàn toàn chết đi.

Lúc này, da lông phần bụng dần dần vỡ ra khe hở nhỏ bé, giống như là trai cò mở thể xác.

Một cái đầu lâu khô quắt từ trong khe hở chui ra, dưới da nhìn không ra mấy may huyết nhục, giống như là cổ đầu lâu xương trắng.

Ai có thể muốn lấy được, bên trong bụng sói vậy mà cất giấu người sống già nua.

Lập tức lão nhân chậm rãi chuyển đến bên ngoài, lại là người không có tứ chi.

“Quý sứ... Quý sứ... Quý sứ...”

Lão nhân biểu tình lạnh lùng, trong mắt mang theo một chút hung phấn không nhẫn nại được, khiến cho màu da tro tàn nhiều thêm một chút đỏ ửng không bình thường.

Hắn cúi đầu tham lam cắn xé ăn lấy huyết nhục của sói già.

Tứ chi dần dần dài ra, nhưng nếp nhăn lại như là khe rãnh trải rộng toàn thân, khí tức tựa như bất cứ lúc nào đều muốn đoạn tuyệt.

Một lát sau, sói đói chỉ còn lại có khung xương.

“Còn có thọ nguyên mười lăm ngày...”

Lão nhân đứng lên, xóa đi huyết nhục khóe miệng, về sau đem ngón tay vẽ ra một vết thương bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy vết thương trên trán.

Hắn bắt lấy vết thương dùng sức kéo mạnh ra một cái, da người bị lột xuống dưới.

Làm cho người ta rùng mình nhất chính là, da người vậy mà nhúc nhích như vật sống, muốn một lần nữa dán vào khung xương đầy huyết nhục.

Lão nhân khuôn mặt dữ tợn, biết rõ cơ hội lưu cho mình thoáng qua liền mất, hắn đành phải càng dùng sức, khiến da người kịch liệt gãy giụa.

Chương 69 - Duyên Thọ Tại Cực Bắc

Chương 69. Duyên Thọ Tại Cực Bắc

Đang lúc muốn tiếp tục kéo da người xuống liền có tiếng xé gió vang lên.

Suu suu suu.

Mấy cái phi đao cắm ở trên cành cây xa xa.

Mặc dù cự ly khoảng chừng mười mấy mét, nhưng vì tính cẩn thận mà lão nhân vẫn dừng động tác lại, da người một lần nữa cùng thân thể dung hợp, không lưu lại chút vết thương nào.

Lão nhân âm trầm nói ra:

“Là ai?”

“Tại hạ Nhậm Thanh, đã là lần thứ hai gặp mặt.”

Nhậm Thanh chậm rãi đi ra, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, kì thực cơ bắp đã căng cứng, nắm lấy chuôi đao tay phải không buông lỏng.

Trong mắt Tống Vinh chợt lóe lên kinh ngạc, hẳn hiển nhiên là nhận ra đối phương, dù sao nha dịch đến Võ lâu mượn xem « Thảo Đường Du Ký » cũng không nhiều.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng gắt gao khóa chặt Tống Vinh, dù Bác Nhãn hay hai loại thuật pháp còn lại này đều không tạo được uy hiếp.

Nhưng hắn vẫn cùng Tống Vinh bảo trì khoảng cách hai mươi mét trở lên.

Tống Vinh ngữ khí ôn hòa hỏi:

“Con mắt của ngươi có chút ý tứ, là Vô Mục Pháp sao?”

Keng!

Nhậm Thanh không có trả lời, Đại Miêu đao cầm trong tay ra khỏi vỏ.

Tống Vinh đột nhiên không còn nóng vội, giống như dạy bảo vẫn bồi, giải thích nói:

“Ta vẫn cảm thấy Vô Mục Pháp là có loại lộ tuyến dị hoá thứ ba, không nghĩ tới vậy mà thấy được ở trên thân thể ngươi.”

Hắn nở nụ cười:

“Nếu ta chưa bóc ra Bách Nhãn, ta khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú đối với con mắt của ngươi.”

“Có phải Vô Mục Pháp không quan trọng hay không?”

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, nhưng lập tức khôi phục trấn định.

“Xác thực không quan trọng.”

Tống Vinh cười thừ lui một bước, Nhậm Thanh lập tức theo vào.

“Ngươi đã là không vội mà xuất thủ, hắn là muốn hỏi ta cái gì a?”

“Thế gian có pháp môn duyên thọ hay không?”

“À, đương nhiên là có, nhưng đều phải trả giá thật lớn, ăn sống mắt người chỉ là thủ đoạn tầm thường nhất, có cái thậm chí ngay cả ta cũng không đành lòng nhìn thẳng.”

Tổng Vinh hướng Nhậm Thanh chậm rãi tới gần, ngữ khí cổ quái nói ra:

“Lính cai ngục chạy đến đại khái còn có khoảng chừng trăm hơi thở, chẳng lẽ ngươi không muốn biết rõ...”

Đợi khi hai người chỉ còn lại nửa mét, cánh tay phải của hắn đột nhiên đứt gãy văng ra ngoài, tốc độ nhanh đến mắt thường không thể gặp.

Cánh tay dù là giữa không trung vẫn có thể động đậy như cũ, móng tay đó có thể thấy được vết tích thuật pháp, chỉ sợ tùy tiện có thể cắt xuống da thịt Nhậm Thanh.

Ban đầu Tổng Vinh dự định bóc ra dị vật, tự mình lột da quỷ, hình thành cấm khu để mà phá giải thuật pháp phong tỏa của lính cai ngục.

Hiện tại xem ra, nếu như có thể mượn cơ hội giết chết Nhậm Thanh, còn có thể giữ lại mấy phần lực tiến vào Tiêu Tai cấm khu.

Nhưng Nhậm Thanh làm sao có thể để hắn toại nguyện.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng để như trở bàn tay liền bắt được cánh tay, nhắm mắt lại nghĩ tới những lần vung đao trong mỏ quặng.

Gió núi quét ở trên mặt, hắn có thể phát giác từng sợi khí lưu hội tụ rồi lại tiêu tán.

Keng! !

Trong tay lưỡi đao cùng vỏ đao ma sát, phát ra tiếng vang chói tai, giống như Đại Miêu đao đã không kịp chờ đợi muốn hiện ra phong quang.

Ra khỏi vỏ.

Nhậm Thanh biến mất nguyên tại chỗ.

Dưới ánh mắt không thể tin của Tống Vinh, Nhậm Thanh xuất hiện trong phạm vi cách hắt nửa mét, mà cái cánh tay ẩn chứa thuật pháp kia đã biến thành hai nửa.

Vết cắt sắc lẹm không gì sánh được chém xuống, ngay cả xương cốt cũng là như thế.

“Chỉ ăn sống mắt người thôi, rõ ràng hạn mức cao nhất của duyên thọ không cao.”

Nhậm Thanh biết rõ bên trong lĩnh cai ngục Đà Phong sơn đang không ngừng tìm kiếm Tống Vinh, nếu như không cách nào mau chóng đạt được kết quả mong muốn, như vậy đành phải coi như thôi.

“Quá thú vị.”

Tống Vinh lấy lại tinh thần huy động tay trái.

Huyết nhục trên cánh tay tựa như nhụy hoa nở rộ, trong chớp mắt tạo thành hình dạng đầu thú, hướng Nhậm Thanh nhe răng nhếch miệng.

Đây cũng là năng lực của lột da người, có thể không chế huyết nhục bản thân, cực kì kỳ dị.

Nhậm Thanh không thấy bối rối chút nào, Đại Miêu đao khê nâng liền đỡ được đầu thú cắn vào.

Hắn biết rõ Tống Vinh có mưu đồ tiến vào Tiêu Tai cấm khu, có thể nói là không từ thủ đoạn, thân thể sớm đã tiêu hao đến trình độ sắp chết.

Sớm không chế sói hoang tập kích thợ săn, sau đó đưa cánh tay cưỡng ép gắn vào trên thân thợ săn, cùng bóc ra vật quý dị bách nhãn.

Đây cũng là nguyên nhân hệ thống của Nhậm Thanh mất đi hiệu lực, bởi vì tứ chi cùng thân thể thợ săn đã không cùng một cá thể.

Thậm chí Nhậm Thanh có chút hoài nghi, trước đây cấm khu nhà giam cũng là thủ đoạn của Tống Vinh, là nhân tiện thí nghiệm lợi dụng vật quý dị như thế nào.

“Không muốn nói thì thôi.”

Hắn hai chân sinh ra lang nhân hóa, lấy tốc độ Tống Vinh cũng không kịp phản ứng lần nữa xuất đao.

Đầu thú huyết nhục trong nháy mắt bị chém đứt.

Biểu lộ Tống Vinh bắt đầu trở nên nghiền ngẫm, khóe miệng thậm chí giương lên ý cười.

Lưỡi đao cách cái cổ hắn chỉ có trong gang tấc.

Tống tông cười nói ra:

“Nguyên lai Nhậm Thanh người cũng giống ta.”

“Người đối với thọ nguyên, đối với trường sinh cũng có chấp niệm cực nặng, nhưng mà vận khí của người tốt hơn so với ta, chí ít không có bị vật quý dị đoạn mất đường tu hành.”

Hắn ánh mắt tĩnh mịch hướng bầu trời, bên trong miệng tự lẩm bẩm:

“Ta số phận quá kém, không có khả năng đi đến sau cùng, hoặc là chết trong Tiêu Tai cấm khu, hoặc là chết trong quá trình tấn thăng.”

Nhậm Thanh thật không có thôn thức, chỉ là hơi có chút cảm thán.

Loại người tà ác như Tống Vinh ở trong thế giới này, đủ để lấy được thành tựu khó mà tưởng tượng, nhưng mà vẫn không thể chiến thắng vận mệnh an bài sẵn cho hắn.

Còn sống vốn là không dễ.

Tống Vinh trở nên cuồng nhiệt, hắn nói ra:

“Nhật Thanh, duyên thọ pháp chân chính tại cực bắc...”

Chương 70 - Nghiên Cứu Thuật Pháp

Chương 70. Nghiên Cứu Thuật Pháp

Tổng Vinh không có phát ra tiếng, mà là dùng miệng lặp lại mấy lần “Tử Nhân Kinh”, trong ánh mắt ẩn chứa khao khát cực kì nóng bỏng.

Hắn nhìn thấy Nhậm Thanh, về sau lập tức cười lớn rồi nhắm mắt lại.

Tổng Vinh không có chút không cam lòng nào, rõ ràng truy cầu trường sinh bất tử, lại đối với tử vong có hiểu biết khác xa người thường, giống như chết ở chỗ này đã là vừa lòng thỏa ý.

Đang lúc Nhậm Thanh muốn hỏi thăm Tử Nhân Kinh lại phát hiện có bước chân đang dần dần tới gần.

Hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy vô số bọ cánh cứng màu đen chen chúc mà tới, tiếng ông ông đinh tai nhức óc.

Những con bọ chậm rãi ngưng tụ thành hình người, Lý Diệu Dương từ đó chậm rãi đi ra.

“Chớ nóng vội đả thương tính mệnh người, nếu không sẽ hình thành cấm khu mới.”

Mộc Dịch cũng từ giữa rừng cây du đãng mà tới.

Hai người không nhìn Nhậm Thanh mà đến thẳng Tổng Vinh, dự định trước tiên đem đối phương khống chế lại rồi nói, để tránh ảnh hưởng đến Tiêu Tai cấm khu.

Nhưng Tống Vinh trong lòng sớm đã muốn chết, ngay tại thời điểm lính cai ngục hiện thân, sinh cơ lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tiêu tán.

Hắn trước khi chết trêu tức nhìn về phía lính cai ngục đến đây, giống như là đang im lặng chế giễu.

“Không được! !”

Ngay sau đó làn da Tống Vinh vậy mà bắt đầu sôi trào, lần lượt hóa thành từng cái mặt người vụn vụn, khiến cho cỏ cây bốn bề cấp tốc khô héo.

Phanh phanh phanh.

Thanh âm nhịp tim vang lên, trái tim Tống Vinh cũng có xu thế sống lại, đây là một loại thuật pháp quý dị khác của hắn.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn, thuật pháp như thế chẳng lẽ cùng Ngũ Tạng Thần giống nhau?

Lý Diệu Dương sắc mặt âm trầm đi đến bên cạnh thi thể Tống Vinh, xoay người xem xét tình huống.

“Chết quá dứt khoát?”

“Nếu là ở chỗ này hóa thành cấm khu, Tiêu Tai cấm khu nhờ vào đó thôn phệ hai loại vật quý dị này, diện tích sẽ trở nên phi thường khoa trương.”

Mộc Dịch gật đầu nói:

“Người này thọ nguyên khô kiệt, sớm đã có tử chí trong lòng.”

Lúc này Tiêu Tai cấm khu tựa hồ đã nhận ra vật quý dị, cả tòa Đà Phong sơn chấn động càng ngày càng nghiêm trọng, đồng thời xuất hiện khe hở lan tràn.

“Thật sự là lãng phí.”

Lý Diệu Dương lấy ra cái bình ngọc bỏ túi, đổ một con giò bọ lớn bằng móng tay xuống lòng bàn tay.

Giò bọ hiện ra màu xám trắng, mùi tản ra giống như mùi vôi, khi thân thể nhúc nhích còn có thể lưu lại dịch nhờn bột phấn.

Lý Diệu Dương đem giò bọ nhét vào trong miệng Tống Vinh, thi thể lập tức vô cớ bắt đầu co rúm.

Huyết nhục thi thể dần dần hóa đá, một lát sau biến thành một bộ tượng đá không động đậy được nữa.

Hai loại vật quý dị sắp hình thành này tựa như là bị nhấn vào nút khóa tạm dừng, chấn động Đà Phong sơn cũng im bật.

Nhậm Thanh hơi có vẻ nghi mà sợ, cũng may Đà Phong sơn có lính cai ngục đóng giữ, nếu không coi như Tống Vinh không có thành công, cũng sẽ tạo thành phiền toái không nhỏ.

Lý Diệu Dương hướng Nhậm Thanh khẽ gật đầu.

Nhưng mà hắn hiển nhiên quên đã từng thấy qua đôi phương, chỉ là trên mặt nghi ngờ hỏi:

“Hỏa công? Vì sao không phải lính cai ngục?”

Mộc Dịch nhàn nhạt nói ra:

“Nhậm Thanh thiên tư phi phàm, tự có Tống lão làm người dẫn đường của hắn.”

“Hắc hắc hắc...”

Lý Diệu Dương cười cười không nói thêm gì nữa, ý tứ bên trong lời nói Mộc Dịch cảnh cáo vị mười phần, hiển nhiên là sợ hắn sinh ra hứng thú đối với Nhậm Thanh.

Ánh mắt Nhậm Thanh không ngừng dò xét thi thể Tống Vinh hóa thành tượng đá, suy tư thuật pháp Tử Nhân Kinh mà trước khi chết hắn nói tới.

“Tiêu Tai cấm khu sinh ra dị động, ta đi thăm dò tình huống xem, Mộc cô nương người lưu tại nơi đây đợi Lão Tổng đi.”

“Ta đã dùng thiên lý âm thuật thông báo qua, bọn hấn còn đang xử lý vật quý dị ở doanh địa.”

Lý Diệu Dương quay người rời khỏi, đợi tiếp nữa cũng là lãng phí thời gian.

Nhậm Thanh đợi cho Lý Diệu Dương đi xa, lúc sau hiểu kì hỏi:

“Cỗ thi thể này hiện tại tính là sống hay là chết?”

“Chết rồi, bụi trùng Lý Diệu Dương có thể tạm thời phong ấn vật quý dị, nhưng mà chờ đến khi trở về nhà môn còn phải xử lý một lần nữa.”

Nhậm Thanh có vẻ sợ hãi nói ra:

“Vậy không có nguy hiểm chứ?”

Có được Mộc Dịch trả lời khẳng định, lúc sau Nhậm Thanh tới gần tượng đá, dùng tay nhẹ nhàng chạm xuống làn da của nó.

Chỉ cảm thấy hàn ý từ trong tượng đá chảy ra, lập tức bị nhiệt khí mắt heo sinh ra xua tan.

Nhậm Thanh lo lắng liền thu hồi tay , chờ đợi Tổng Tông Vô đến, đồng thời trong đầu tiêu hóa lấy tin tức vật quý dị.

【 Sách da người! 】

【 Hoạn quan Hoàng Linh sáng tạo, phương pháp tu luyện này phải đem làn da lột bỏ hoàn toàn, phục dụng thuốc dẫn đặc biệt để mọc ra một lần nữa, lặp đi lặp lại bảy lần có thể tu thành. 】

【 Đã nắm giữ, không cách nào tiêu hao thọ nguyên nắm giữ. 】

Nhậm Thanh hơi có vẻ tiếc nuối, xem ra thuật pháp chỉ có thể lựa chọn một tuyến đường dị hoá.

Nhưng mà trên thế gian thuật pháp vô cùng kỳ quặc, dù là dốc cả một đời cũng không thể nắm giữ toàn bộ, làm gì chấp nhất tại sách da người.

Một loại khác thì là thuật pháp Tổng Vinh dùng để không chế bầy thú.

【 Chúng Ma Kinh! 】

【 Minh khắc bên trên bia Thiên Ma, phương pháp tu luyện này phải đem huyết dịch hóa thành ma chủng, cần trong vòng hai mươi ngày tiêu hao lượng máu gấp mười thường nhân mới có khả năng tu thành. 】

Chương 71 - Tử Nhân Cấm Khu

Chương 71. Tử Nhân Cấm Khu

Nhậm Thanh miệng chặc chặc, ý là mỗi ngày phải mất một nửa huyết dịch.

Coi như máu tạo ra theo kịp thì tiếp tục không ngừng mất máu cũng sẽ dẫn đến bộ phận suy kiệt, thậm chí tử vong.

Đồng thời ma chủng có tác dụng phụ nào nữa thì còn khó mà nói.

Nhậm Thanh không có vội vã tiêu hao thọ nguyên.

Đầu tiên bởi vì thông qua vật quý dị đạt Bán Thi cảnh cần tiêu hao trọn vẹn một năm thọ nguyên.

Trước tiên phải bên linh cai ngục nói bóng nói gió biết được phương hướng Chủng Ma Kinh dị hoá, nếu như được không đủ bù mất, còn không bằng cứ thế từ bỏ.

Đồng thời Nhậm Thanh thông qua nói chuyện phiếm cùng Mộc Dịch hiểu rõ được, trong thời gian ngắn thì vật quý dị sẽ không mang về Tam Tương thành.

Dù sao nếu là trong lúc đó xảy ra việc gì, khẳng định sẽ tác động đến hàng ngàn hàng vạn người.

Nhậm Thanh muốn mưu đồ “Chủng Ma Kinh”, dư xài.

Hắn cũng không cần bốc lên nguy hiểm để linh cai ngục phát hiện.

Nhà giam lần trước còn có thể lấy lý do ăn nhằm vật quý dị, hiện tại thì vật quý dị cũng không triệt để sản sinh, nếu là Nhậm Thanh vô duyên vô cớ nắm giữ Chung Ma Kinh, chỉ sợ hết đường chối cãi.

Nhậm Thanh nghe ngóng tin tức liên quan tới phương bắc, Mộc Dịch biểu thị phía bắc Tam Tương thành có rất nhiều cấm khu tồn tại, cụ thể thì biết rất ít.

Đã qua hơn nửa canh giờ, thân ảnh Tống Tông Vô mới xuất hiện tại Đà Phong sơn.

Mộc Dịch thấy vậy thì thức thời rời đi.

Tống Tông Vô biểu tình hơi có vẻ phức tạp, nhìn chăm chú thi thể Tống Vinh hồi lâu, sau đó niệm Chú Vãng Sinh.

Nhậm Thanh nghe ra trong đó mặc dù có ý tứ siêu độ Tống Vinh, nhưng càng nhiều hơn là đối với mấy trăm người bởi vì Tống Vinh chết đi.

Nhậm Thanh cảm thấy Tống Vinh sở dĩ dứt khoát từ bỏ sự sống như thế, cũng là không muốn cùng Tống Tông Vô chạm mặt.

Hai người không có tình cảm quá sâu, nhưng dù sao cũng là phụ tử máu mủ tình thâm, nhân quả liên hệ trong cõi u minh là không thoát khỏi.

Tống Tông Vô sau khi hoàn thành siêu độ, trong lúc mở mắt giống như rửa sạch duyên hóa, có thêm cổ khí tức huyền ảo.

Nhậm Thanh hiểu rằng tâm cảnh Tống Tông Vô có chỗ đột phá.

Mà Tu La Pháp vốn là liên quan cùng Phật môn, sau đó tu vi khẳng định sẽ tăng cao.

Tổng Tông Vô dùng bao vải đem tượng đá bao vây lại, sau đó mở miệng nói ra:

“Trước khi rời đi lại nói, cục diện trong doanh địa rồi rầm chờ người đi thu dọn.”

“A?”

Nhậm Thanh ngẫm lại còn muốn ỷ vào người ta, đành phải đáp ứng.

Hai người bước nhanh hướng doanh địa đi tới.

Trên đường trải rộng rất nhiều thi thể dã thú, nếu là làm thành thịt muối, chỉ ít hơn nửa tháng không cần buồn.

Tại lúc trở về doanh địa.

Nhậm Thanh nhin không được hỏi thăm Tổng Tông Vô, liên quan tới Tử Nhân Kinh mà Tổng Vinh trước khi chết nhắc tới.

Tổng Tông Vô tự nói trong miệng mấy lần, lông mày nhíu thật chặt nói ra:

“Chẳng lẽ là Tử Nhân cấm khu...”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động:

“Như thế nào là Tử Nhân cấm khu?”

Tổng Tông Vô lắc đầu:

“Ta cũng là nghe tin đồn.”

“Việc liên quan tới thuật pháp Tử Nhân cấm khu sớm đã không có người nào nắm giữ, nhưng mà nghe nói mười vạn dặm núi phía bắc Tam Tương thành có một mảnh cấm khu rộng không nhìn tới cuối, tên là Tử Nhân.”

Nhậm Thanh thấy Tử Nhân Kinh dính đến duyên thọ Trường Sinh, có chút kìm nén không được rung động trong

lòng.

Nhưng biết được Tử Nhân cấm khu có thể là Dương Thần cảnh, liền yên lặng ngậm miệng lại.

Coi như cấm khu Quý Sứ cảnh, tại thôn phệ đại lượng vật quý di, về sau đều đủ để uy hiếp được tính mệnh lính cai ngục Âm Sai cảnh.

Bởi vậy có thể thấy được, cấm khu Dương Thần cảnh khủng bố đến mức nào, không dám tưởng tượng.

Nhưng mà Nhậm Thanh tin tưởng Tử Nhân Kinh thất truyền thì sao chứ, chỉ cần thế gian còn có vật quý di, sớm liền có thể dựa vào hệ thống nắm giữ.

Nhậm Thanh không có vội vã hỏi tin tức Chung Ma Kinh, dự định thừa dịp phong ba Tống Vinh mang tới lắng lại rồi mới nói, dù sao trong thời gian ngắn không có cách nào phong tỏa Tiêu Tai cấm khu.

Hai người tới gần doanh địa.

Nhậm Thanh phát hiện doanh địa so với tưởng tượng còn muốn loạn hơn.

Chủ yếu bởi vì hình thành Bách Nhãn cấm khu, dẫn đến đại bộ phận phạm nhân đã bị cuốn đi vào.

Dù Bách Nhãn cấm khu chỉ là sơ thành, người chết không nhiều, nhưng vẫn khiến đám tù nhân bối rối.

Năng lực Bách Nhãn Giả là chế tạo huyền tượng, sau khi hình thành cấm khu có thể để phạm nhân cảm nhận được sợ hãi khó mà tưởng tượng, không bị sợ vỡ mật đã là tốt rồi.

Dù đã lắng lại, về sau bọn hắn cũng có ý đồ từ trong động đá vôi đào thoát, do đó tạo thành rối loạn.

Hiện tại mấy chục tên phạm nhân đã bị áp tại doanh địa do lính cai ngục trông giữ.

Ngay cả Từ Thị Lâm cũng ở đây giám hộ, khước miệng hẳn ngâm thuốc lá sợi như ông cụ non.

Đám tù nhân toàn thân run run rẩy rẩy, có vài tên đã ngất trên mặt đất miệng sùi bọt mép, bài tiết ra cả chất thải hôi thối.

Nhậm Thanh vội vàng tiến lên tìm hiểu tình huống, sau nghi nghe nói thì lập tức nhúc nhích đầu nhéo nhéo huyết thái dương.

Tình huống phạm nhân khó mà giảm xuống nhanh chóng được, hiện tại lại để cho bọn hắc tiến vào trong động đá vôi sợ là toàn thân xụi lơ, muốn đào quặng hiển nhiên không thực tế.

Chương 72 - Tấn Thăng

Luyện Bì Giả

Chương 72. Tấn Thăng Luyện Bì Giả

Tổng Tông Vô mở miệng nói ra:

“Phiền toái nhất chính là Tiêu Tai cấm khu đang hạ xuống, nếu như trong mười ngày không thể hoàn thành mở, cái động liên sẽ dẫn đầu đổ sụp.”

Nhậm Thanh há hốc mồm, sau đó cẩn thận nghiêm túc nói ra:

“Hoặc là dùng cỗ trùng?”

“Lý Diệu Dương cỗ trùng phụ thể chỉ cần nửa ngày, những tù phạm này đều sẽ kiệt lực mà chết, hướng hồ đào móc cần công việc dọn dẹp, nhất định phải càng thêm xem chừng.”

Nhậm Thanh suy tư nghĩ biện pháp giải quyết, bằng không nếm thử trị liệu giam cầm sợ hãi?

Tổng Tông Vô đem tượng đá giao cho Mộc Dịch dùng dây leo bảo hộ, sau đó cầm cuốc sắt dẫn đầu đi vào trong động đá vôi.

“Nghĩ cái gì đấy, mau chóng an bài nha dịch đem phạm nhân trông giữ, sau đó người đi theo nhóm chúng ta vào đào móc.”

Nhậm Thanh hơi có vẻ bất đắc dĩ thở dài.

Xem ra cái gọi là xử lý cục diện rồi rầm, chẳng qua là tăng cường độ đào khoáng lên mà thôi, miễn cho tâm hấn sinh kháng cự.

Nhậm Thanh thật đúng là không có biện pháp gì, một khi Tiêu Tai cấm khu xảy ra chuyện, chết như thế nào cũng không biết rõ.

Hoàng Tử Vạn cũng thành thật tiến vào mỏ quặng, chỉ là sắc mặt hơi có vẻ khó coi, đều nhanh hóa thành màu tím sẫm.

Nghĩ đến liên tục đào móc ít nhất phải bảy tám ngày liền không khỏi kinh hồn táng đảm.

Doanh địa Nhậm Thanh an bài xuống, bắt đầu trở nên ngay ngắn trật tự.

Tù phạm bị giam bên trong nhà gỗ rộng rãi, do nha dịch trông giữ, những người còn lại thì gia nhập vào mỏ quặng khai thác.

Lính cai ngục đều phải thân thể lực sống, bọn nha dịch nào còn dám có cái lời oán giận gì.

Huống hồ sau khi hoàn thành cũng có thể nhanh chóng đi khỏi, đã ngoại hoang vu nào có dễ chịu bằng Tam Tương thành, mức độ nguy hiểm rõ ràng không đồng nhất.

Vật quý dị làm cho bọn nha dịch nơm nớp lo sợ, nhìn xem mười mấy tên tù phạm đều sắp điên rồi thì biết rõ kinh khủng trong đó.

Nhậm Thanh tiến vào động rộng rãi không bao lâu.

Hắn phát hiện thạch bích chung quanh đang khẽ chấn động, đồng thời có bột đá rơi xuống, xác thực có nguy cơ đổ sụp.

Nhậm Thanh thấy vậy thì để nha dịch đốc thúc phạm nhân chế tạo cọc gỗ, mang vào bên trong chống lên động đá vôi, nói không chừng có thể kiên trì nhiều thêm một lát.

Nhậm Thanh lập tức khởi hành tiến đến mỏ quặng, doanh địa thì giao cho Vương Văn xử lý.

Nhóm lính cai ngục sớm đã bắt đầu dùng hết sức lực và tốc độ để đào móc, đồng thời không để ý tới tôi luyện tự thân cái gì nữa, hoàn toàn theo đuổi hiệu suất.

Tổng Tông Vô bốn tay hóa thành tàn ảnh, như là một cái máy xúc hình người, đá vụn vung ra sau lưng tạo thành trận bão.

Nhậm Thanh dẫn thân vào mỏ quặng bắt đầu không ngừng vung đao.

Sau khi cùng Tổng Vinh giao chiến, về sau hắn đối với vận dụng đao pháp rất cực miễn cưỡng tiến vào ngưỡng cửa, tần suất xuất đao càng ngày càng ổn định.

Từng đao đao quang tung ra bốn phía.

Nhậm Thanh trong động chật hẹp trần trọc xê dịch, thân ảnh tựa như là đang đuổi trực lấy đao quang, tiếng vang dần dần quanh quẩn.

Bên trong bất tri bất giác, tốc độ Nhậm Thanh đào móc vậy mà sắp đuổi kịp Hoàng Tử Vạn, thế là hắn đành phải càng thêm ra sức.

Hai người dồn hết sức lực, nha dịch vận chuyển đá vụn đều có chút không kịp, đành phải gia tăng số lượng đẩy xe đất.

Tình trạng như thế kéo dài năm ngày.

Nhậm Thanh đắm chìm ở đào quặng, chỉ cần kiệt sức liền lập tức nuốt mất heo khôi phục thể lực.

Mà Tiêu Tai cảm khu tựa như là chú ý tới Đà Phong sơn đang bị đào rỗng, động tĩnh tạo thành càng thêm kịch liệt.

Khiến cho mỗi ngày trong động đều có rất nhiều gỗ gãy ra, lực nha dịch cùng phạm nhân cộng lại hơn trăm người cũng có vẻ hơi không đủ.

Theo Nhậm Thanh đào móc xâm nhập, trình độ cứng cáp của thạch bích cũng đang lên cao, đao pháp vững bước tăng lên.

Nguyên bản mắt heo đủ dùng trong mấy tháng, vậy mà bây giờ hết một cách cực nhanh.

Nhậm Thanh dứt khoát lấy quyền làm việc riêng để thợ săn đi thu thập con mắt các loại dã thú, dù sao Tống Vinh đã bỏ mình, không cần lo lắng nhiều như vậy.

Hắn vốn định tiếp tục đào móc thẳng đến kết thúc, nhưng bởi vì ngoài ý muốn bị đánh gãy tiết tấu nên đành phải tạm thời dừng lại.

Không nghĩ tới sách da người vậy mà lại tu luyện bị động, chạm đến thời cơ đột phá.

Da toàn thân Nhậm Thanh sinh ra tê dại từ trong tới ngoài, muốn áp chế tấn thẳng cũng khó có thể làm được.

Cứ như vậy khẳng định sẽ ảnh hưởng đến hắn đào móc, thời gian dài kiểu gì cũng bị lính cai ngục còn lại phát giác được dị dạng.

Cũng may Nhậm Thanh đợi lúc trong động nghỉ ngơi liền đi tìm Hoàng Tử Vạn nói chuyện phiếm.

Hắn từ trong miệng đối phương biết được trình độ luyện bị người dị hoá cũng không cao, thậm chí giao thủ với nhau cũng không nhất định có thể phát hiện.

Nhậm Thanh liền bắt đầu chuẩn bị tấn thẳng sách da người.

Hắn đương nhiên sẽ không tiến hành trong hầm mỏ, dù sao không có cách nào giải thích vì sao có thể tự mãn tấn thẳng, cho nên đành phải đi ra bên ngoài doanh địa.

Nhậm Thanh thừa dịp đêm khuya, đi vào bên trong núi rừng sớm tìm chỗ kín đáo.

Nơi đây tương đối vắng vẻ, phụ cận cũng không có ánh mắt cổ trùng, thậm chí bởi vì thú triều, ngay cả dã thú đều khó mà nhìn thấy.

Trong đêm tối chỉ có thể nghe được tiếng quạ.

Nhậm Thanh ít nhiều có chút hoảng sợ.

Tự chủ tấn thăng rất có thể sẽ lâm vào kiếp nạn, may mắn là tấn thăng cảnh giới thuật pháp cấp thấp, phong hiểm cần gánh chịu cũng không lớn.

Nhưng mà năng lực luyện bì giả đến cùng là cái gì?

Chương 73 - Nguy Hiểm Khi Tấn Thắng

Chương 73. Nguy Hiểm Khi Tấn Thắng

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trong sơn động mờ tối, hai mắt nhắm nghiền ý đồ tìm tới thời cơ tấn thắng luyện bì giả.

Vốn cho rằng tới gần bình cảnh, về sau nước chảy thành sông liền có thể tấn thắng luyện bì giả.

Nhưng bất tri bất giác đi qua hơn nửa canh giờ, ngoại trừ làn da truyền đến tê dại thì không có chút cảm giác đột phá nào.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, lập tức mở to mắt.

Hắn đột nhiên ý thức được điểm mấu chốt nhất.

Đó chính là Nhậm Thanh mặc dù có ba loại thuật pháp đạt tới Bán Thi cảnh, nhưng trên thực tế không có bất luận kinh nghiệm tấn thắng nào.

Nếu như một mình tìm tòi, bên trong thời gian ngắn muốn tấn thắng khẳng định quá sức, thậm chí khả năng lúc đào mỏ sẽ phát sinh biến cố.

Nhậm Thanh cắn răng một cái, tiếp theo từ dị miệng lấy ra cái giấy dầu.

Bên trong đựng bột phấn độc thảo, phơi khô sau mài mà thành, còn hỗn tạp nhiều.

Đều là do Chu Thiên Ngũ hỗ trợ chế tác, thật không có mất tiền bạc gì, chỉ là cho chút lương khô tượng trưng.

Nhậm Thanh cởi quần áo xuống, sau đó dùng bột phấn hung hăng ma sát mặt ngoài làn da, một cỗ cảm giác đau rất truyền tới.

Tê...

Nhậm Thanh hít sâu một hơi, nếu không phải đêm nay nhất định phải tấn thăng luyện bì giả, hắn sẽ không dùng thủ đoạn cực đoan như vậy.

Hắn không có dự định đình chỉ, mãi đến khi bộ da toàn thân cũng hiện ra màu đỏ thẫm, độc tính dần dần chậm rãi rót vào cốt tủy.

Khiến cho cảm giác tê dại do sách da người sinh ra càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh tận lực để tâm cảnh bình phục lại, cảm nhận được quá trình thuật pháp dần dần thuế biến, thỉnh thoảng nuốt vào nhiều mắt thú.

Đã qua hơn nửa canh giờ, về sau cảm giác đau do độc tố mang tới đã bắt đầu biến mất, nhưng vẫn không có phát giác được cái thời cơ để tấn thăng.

Nhậm Thanh hơi có vẻ thất vọng lắc đầu.

Đang lúc hắn muốn tiếp tục bôi lên bột phấn, đột nhiên cảm giác huyết dịch bắt đầu nhanh chóng lưu động, một cỗ sợ hãi tự dung xông lên đầu.

Những con rơi trong huyết động thành quần kết đội hướng ra phía ngoài bay đi, côn trùng cũng như thế.

Không đợi Nhậm Thanh đem sợ hãi đè xuống, làn da đột nhiên sinh ra cảm giác bị xé rách.

Hắn nhìn không được nhìn về phía cánh tay, làn da phía trên bắt đầu di chuyển như là dịch nhờn, có vẻ cực kì quỷ dị.

Con người Nhậm Thanh phóng đại, đột nhiên ý thức được cái gì.

Trước đây tại tràng diện tu sĩ chết đi cũng tương tự, không nghĩ tới bây giờ lại xảy ra trên thân mình.

Da của hắn giống trải qua quỷ dị hóa, đồng thời ý đồ cùng huyết nhục tương dung.

“Những thuật pháp này đều là cái họa phong quỷ dị gì?”

Nhậm Thanh theo bản năng dùng tay nắm lấy làn da, ý đồ ngăn cản quá trình quỷ dị hóa, nhưng da người ngược lại càng trở nên phát triển.

Bên tai vang lên tiếng nỉ non thì thâm quỷ dị không hiểu.

Hắn rốt cục biết rõ vì sao Tống Tông Vô sẽ kinh ngạc việc mình dưới tình huống không có người hộ pháp mà tấn thăng Bán Thi cảnh, trong đó xác thực ẩn giấu việc đại khủng bố không muốn người biết.

Nhậm Thanh ổn định tâm thần, thực tế không được liên tiêu hao thọ nguyên cường ép tấn thăng.

Tiếp sau hắn quan tưởng lên Vô Mục Pháp.

Âm thanh nỉ non biến thành thê thảm thét lên, khí tức thuật pháp trọng đồng trực tiếp trấn áp da người quỷ dị hóa.

Chỉ có quỷ dị mới có khả năng đối phó với quỷ dị.

Nhậm Thanh thấy vậy thì nuốt thêm nhiều con mắt, dạ dày bắt đầu nhúc nhích.

Hắn lần đầu nếm thử việc đồng thời quan tưởng Thao Thiết Pháp cùng Vô Mục Pháp, không nghĩ tới phía dưới tập trung tinh thần cao độ lại thành công.

Da người một lần nữa trở về bình thường, may mắn nhìn không ra quỷ dị hóa.

Thời điểm mặt trời mới mọc chiếu ra ánh sáng sớm, da người mới triệt để bị ma diệt, cũng đại biểu cho luyện bì giả đã hoàn thành tấn thăng.

So với cưỡng ép tấn thăng, Nhậm Thanh vượt qua kiếp nạn, khí tức hãn cang trở nên trầm ổn hơn.

Tin tức lưu phun trào.

【 Nhậm Thanh! 】

【 Tuổi tác: Mười bảy! 】

【 Thọ nguyên: Sáu năm hai trăm mười một ngày! 】

【 Thuật: Vô Mực Pháp (Trọng Đồng người), Thần Túc Kinh (Lang Túc Giả), Sách da người (luyện bì giả), Thao Thiết Pháp (Phó Vị Giả). 】

Hệ thống không có biểu hiện dị dạng gì, nói rõ thuật pháp tự chủ tấn thăng là có thể được, chính là tránh không được phải đối mặt với nguy hiểm.

Từ đó tất cả thuật pháp Nhậm Thanh đều đã đạt tới trình độ Bán Thi cảnh, tiếp theo cần chính là đem từng cái thuật pháp dung hợp sẽ quán thông.

Cây dị hoá liên quan tới sách da người trong đầu cũng có tiến triển mới.

Ba loại phương hướng dị hoá liên quan tới Quỷ Sứ cảnh theo thứ tự là:

【 Thế Tử Quỷ Bì: Chịu tổn thương không chết! 】

【 Huyết Ma Không Xương: Huyết nhục vô hình! 】

【 Thú Yêu Mặt Người: Dung da hóa thú! 】

Nhậm Thanh suy nghĩ một lát, xem ra Thuế Bì Giả sau khi tấn thăng Huyết Ma Không Xương, sợ là lực không chế đối với huyết nhục sẽ càng khủng bố hơn.

Thú Yêu Mặt Người thì hẳn là dùng thủ đoạn nào đó hóa thành hình thú, dựa theo tiêu hao thọ nguyên sẽ cần miễn trừ đại giới nhiều nhất.

Về phần luyện bì giả của Nhậm Thanh, mặc dù không có thủ đoạn công kích gì, nhưng đền bù thiếu hụt để phòng ngự rất tốt.

Vì thí nghiệm năng lực luyện bì giả, hẳn tìm cái nhánh cây tương đối to, hướng về phía đuôi phải hung hăng đập tới.

Nhánh cây vang lên tiếng đứt gãy.

Chương 74 - Tiếp Tục Đào Bới

Chương 74. Tiếp Tục Đào Bới

Nhậm Thanh vẫn không khỏi nhăn mày lại, hắn phát hiện trên đùi rõ ràng sinh ra máu ứ đọng nhàn nhạt, nói rõ không hoàn toàn giảm được hết dư chấn.

Cảm giác làn da xác thực cứng cáp hơn, nhưng cái hắn mong muốn là miễn dịch hoàn toàn.

Nhậm Thanh hơi có vẻ thất vọng lắc đầu, lúc chuẩn bị trở về doanh địa lại đột nhiên phát hiện thương thế có thể bị ý thức khống chế.

Vết tích máu ứ đọng từ chân biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã ở bên phải cánh tay.

Nét mặt của hắn trở nên ngoài ý muốn, tiềm lực luyện bì giả không kém cõi chút nào so với Mục Súc Giả cùng Thuế Bì Giả, thậm chí càng hơn một bậc.

Luyện bì giả ngoại trừ tăng cường tính bền dẻo da thịt, kỳ thật chủ yếu chính là khống chế thương thế.

Nhậm Thanh cầm lấy Đại Miêu đao dùng sức vạch một cái trên mu bàn tay.

Lập tức chú ý tới vết thương do lợi khí tạo thành cũng có thể di chuyển được, nhưng mà độ sâu của vết thương thì không cách nào cải biến.

Nếu là như vậy.

Những vị trí nhược điểm như là cổ họng, hạ bộ sẽ được bảo vệ không tổn thương.

Mà tương lai tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, về sau khẳng định năng lực sẽ tiến thêm một bước, chính là lực sinh tồn cực kì doạ người.

Bảo sao được gọi là “Thế Tử Quỷ Bì” .

Nếu có thể lại nắm giữ loại thuật pháp khôi phục nhanh chóng này, có thể nói đứng chỗ bất bại.

Nhậm Thanh không khỏi cảm thấy hài lòng sâu sắc.

Có kinh nghiệm tự chủ tấn thăng, tiếp theo nếu như muốn nắm giữ Chung Ma Kinh cũng không cần tận lực tiêu hao thọ nguyên đến Bán Thi cảnh.

Đợi cho công việc phong tỏa Tiêu Tai cấm khu kết thúc, hẳn liền có thể tích lũy thọ nguyên, chuẩn bị nhờ vào đó đột phá Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh hoạt động gân cốt, thừa dịp sắc trời hơi sáng quay trở về doanh địa.

Đại đa số nha dịch đã tỉnh lại đang cẩn thận đồn cũi.

Mà thời gian giấc ngủ phạm nhân thì càng ít.

Nhưng so sánh với việc tiến vào trong động đá vôi, bọn hắc tình nguyện ở ngoại giới làm việc với cường độ cao, chí ít sẽ không phải bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện tình huống mất mạng.

Tổng Tông Vô mới vừa ra khỏi động dự định đi ăn, chú ý tới Nhậm Thanh liền hỏi:

“Sáng sớm đi đâu?”

Nhậm Thanh chê cười hồi đáp:

“Vừa rồi nhân hạ vô sự nên đi săn thôi.”

“Lại kiên trì mấy ngày đi, việc mở núi vẫn tính là thuận lợi.”

“Được rồi, ngay lập tức đi.”

Nhậm Thanh vội vàng chui vào trong động.

Tổng Tông Vô nhìn bóng lưng hẩn tự lẩm bầm:

“Làm sao cảm giác có thêm nhiều biến hóa, chẳng lẽ lại cùng sách da người có quan hệ?”

“Hay là Thao Thiết Pháp đột phá Bán Thi cảnh rồi? Vậy thật là...”

Tổng Tông Vô lắc đầu, nghĩ đến các loại đào móc xong xuôi, về sau đem một chút lợi và hại của Quỷ Sứ cảnh cáo cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh tiến vào quặng mỏ vùi đầu đào bới.

Sau khi sách da người tấn thăng Bán Thi cảnh, hẩn rõ ràng cảm giác được, ảnh hưởng của lực phản chấn do Đại Miêu đao va chạm thạch bích đã trở nên yếu đi.

Cái này khiến Nhậm Thanh có thể đào bới không hề cô ky, dù là bàn tay rách da cũng có thể chuyển dời đến nơi khác, hiệu suất cao hơn một bậc.

Bất tri bất giác hẩn đào móc tới kiệt sức mới hồi phục tinh thần lại.

Hoàng Tử Vạn ở sát vách lau đi mồ hôi trên trán, trong miệng nhin không được thắm mắng vài câu.

Hẩn thấy Nhậm Thanh không hổ là Tổng Tông Vô chỉ bảo, rõ ràng là một hỏa công lại còn muốn liều mạng hơn so với lính cai ngục.

Nếu là bình thường thì khi tiến hành đào móc vào sâu hơn, hẩn là tốc độ càng ngày càng chậm mới đúng.

Nhưng mà Nhậm Thanh lại là hoàn toàn tương phản, thật vất vả Hoàng Tử Vạn mới tưởng đối phương đang chậm lại để thư giãn, vậy mà hắn lại trở nên nhanh hơn.

Hoàng Tử Vạn thở thật dài, đột nhiên có chút hâm mộ Mộc Dịch làm bài trí trong doanh địa.

Dù là cả ngày không nhúc nhích, cũng tốt hơn làm khổ lực không gián đoạn.

Oanh...

Trong động lại xuất hiện tiếng sụp đổ.

Hắn liền tranh thủ loại bỏ tạp niệm tiếp tục đào móc, tuy nói Tổng Tông Vô yêu cầu là trong mười ngày, nhưng luôn cảm giác chống đỡ không nổi đến khi đó.

Nhậm Thanh cũng chú ý tới thạch bích sinh ra khe hở nhỏ bé, quy mô địa chấn của ngọn núi càng thêm rõ ràng, thậm chí sẽ khiến cho người ta đứng không vững.

Hắn ăn mất thú khôi phục thể lực, một lần nữa đem lực chú ý tập trung trên vách đá.

Đao quang bắn ra bốn phía.

Vào ngày thứ tám.

Nhóm lính cai ngục vẫn còn tiếp tục đào mở, nhưng nha dịch đã lần lượt rút lui.

Bây giờ Đà Phong sơn thỉnh thoảng còn sẽ có khối lượng lớn nam thạch lăn xuống, doanh địa dần dần bắt đầu trở nên không an toàn.

Bọn hắn sẽ rút lui ra ngoài mười dặm, ngay tại chỗ này dựng doanh địa mới.

Đợi đến khi lính cai ngục hoàn thành mở núi, khe hở trong động đá vôi gần như trải rộng ra xung quanh, bột phấn đá vụn

rơi xuống như mưa.

Chương 75 - Chôn Vùi Cẩm khu

Chương 75. Trôn Vùi Cẩm Thu

Nhậm Thanh từ trong động đá vôi chạy ra, quay mắt nhìn lại cả tòa núi cũng đang chấn động.

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Đi, đi theo ta tiến đến ngọn núi lân cận, tận mắt nhìn xem cẩm khu hạ xuống mới có khả năng yên tâm.”

Hắn hai chân phát lực, tựa như ra cung tiễn nhắm hướng tây bắc Đà Phong sơn mà đi.

“Đi trước một bước.”

Lý Diệu Dương cùng mọi người gật đầu, hóa thành trùng triều đuổi theo ở phía sau.

Thổ địa không nói một lời trôn vào lòng đất, không hô là nửa người nửa xuyên sơn thú, tốc độ độn thổ cực nhanh.

“Từ Thì Lâm người...”

“Lão Hoàng, người hít bụi ở sau mông ta đi.”

Hoàng Tử Vạn vừa định để Từ Thì Lâm đi sau, vừa hít mạnh một hơi thì đã cảm giác đầy sương mù trước mặt.

Hoàng Tử Vạn quay đầu nhìn về phía Nhậm Thanh, đã thấy hai chân đối phương trầm xuống, vậy mà không chậm hơn ngựa chút nào.

“Mẹ người.”

Hắn đành phải dùng hết toàn lực, nhưng thật sự là thuật pháp bản thân có hạn, hai chân con ếch có lớp màng tại địa phương rộng rãi thì căn bản không cách nào mượn lực.

Đến lúc Hoàng Tử Vạn thở hồng hộc, những người còn lại đều đã ngồi trên đỉnh núi nghỉ tạm.

Ánh mắt bọn hắn trùng trùng nhìn phương hướng Tiêu Tai cấm khu.

Bởi vì động tĩnh địa chấn quá lớn, thuật pháp vây quanh cấm khu đều đã mất đi hiệu lực, hiện tại Tiêu Tai cấm khu bại lộ ra.

Đáng tiếc cấm khu bị mây đen bao phủ, chỉ có thể mơ hồ phát hiện núi đất bốn bề hiện ra xám trắng, cỏ cây đều khô héo.

Rầm rầm rầm...

Dù khoảng cách Nhậm Thanh với Đà Phong sơn không tính quá gần, nhưng hắn vẫn phát giác được cự thạch chấn động như cũ.

“Cấm khu Quỷ Sứ cảnh dù là an nghỉ lòng đất vẫn có thể tạo thành ảnh hưởng.”

Tổng Tông Vô biểu tình ngưng trọng, lính cai ngục đối mặt với cấm khu Quỷ Sứ cảnh trở lên, có thể làm chính là căn cứ cảnh vật chung quanh để tiến hành phong tỏa.

Dù sao lính cai ngục bỏ mình, rất có thể sẽ dẫn đến thế cục chuyển biến xấu không thể khống chế.

Từ Thì Lâm hút thuốc lá sợi nói ra:

“Chỉ là ngọn núi sụp đổ, sợ không an toàn à?”

“Xác thực không an toàn.”

Tổng Tông Vô nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang suy nghĩ phương thức xử lý.

Nhậm Thanh không khỏi nhú mày nhìn Tiêu Tai cấm khu, trong đầu vậy mà sinh ra cảm giác quen thuộc không hiểu, giống như đã từng tiếp xúc qua.

Một chút ký ức vụn vặt xông lên đầu, nhưng lại không có chút manh mối nào.

Qua ba bốn canh giờ, về sau Đà Phong sơn sụp đổ mới chính thức mở màn.

Sơn yêu có từng khe hở dần dần lan tràn, những tảng đá trên đỉnh hướng cấm khu cuộn cuộn mà đổ xuống, Đà Phong sơn vậy mà xuất hiện khuynh đảo.

Tổng Tông Vô nhẹ nhàng thở ra, tình trạng như thế ít nhất nói rõ xu thế không tệ, hơn nửa tháng đào móc không có uổng phí công sức.

Tiêu Tai cấm khu bởi vì khu vực dưới đáy trống rỗng, cho nên dần dần sụp đổ.

Rỗng! ! !

Đúng lúc này.

Bên trong Tiêu Tai cấm khu truyền đến tiếng rỗng đình tai nhức óc, một cánh tay bùn nhão hơn trăm mét từ bên trong đá vụn chui ra.

Cánh tay ý đồ để Tiêu Tai cấm khu lại thấy ánh mặt trời, không ngừng ngăn đá vụn.

Bởi vậy có thể thấy được, cấm khu Quỷ Sứ cảnh xác thực linh trí cực cao, chỉ sợ đã ý thức được thủ đoạn của lính cai ngục.

Tổng Tông Vô thấy thế nói ra:

“Lý Diệu Dương, tăng tốc tiến trình.”

Lý Diệu Dương gật đầu, không có biện pháp chỉ có thể hi sinh.

Hắn phát tay cổ trùng lít nha lít nhít từ giữa rừng núi tiến vào trong động, bọn chúng gặm ăn chỗ thạch bích máu chót, khiến cho đồ sụp càng ngày càng nghiêm trọng.

Cánh tay bụn nhão không cách nào ngăn cản, tiếng rống ầm chứa tức giận không cam lòng.

Nhậm Thanh đột nhiên hồi tưởng lại ký ức hồn phách tiến vào Tiêu Tai cấm khu, cánh tay hắn là người hái thuốc biến thành.

Dược viên giống như là nhà tù.

Mọi người ở đây nhìn chăm chú, ngọn núi chỉ còn lại có một tòa, Tiêu Tai cấm khu biến thành cái sườn đất hơi cao một chút.

Đã nhìn không ra vết tích Tiêu Tai cấm khu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tiếng rống từ lòng đất truyền đến.

Mà bản thân cấm khu không cách nào di động, muốn từ trong phần mộ lính cai ngục đặc chế đi ra, trong vòng trăm năm xem chừng là không thực tế.

Nhưng mà dựa theo lời Tổng Tông Vô nói, tiếp theo phiên khu vực này sẽ bị Tiêu Tai cấm khu ảnh hưởng, sinh ra nhiều biến hóa không hiểu.

Tổng Tông Vô đứng dậy nói ra:

“Tiếp theo ta sẽ liên lạc thủy hồ lô, nghỉ ngơi trước mấy ngày đi.”

Hoàng Tử Vạn biểu lộ kiêng kỵ nói:

“Thủy hồ lô...”

“Ta đi bỏ sung cỏ trùng, lần này tử thương thực sự quá nhiều.”

Lý Diệu Dương sau khi nói xong hóa thành trùng triều biến mất tại đỉnh núi.

Những người còn lại lập tức rời khỏi.

Tiêu Tai cầm khu đã đóng nắp hòm, còn lại chỉ là râu ria.

Nhậm Thanh thấy vậy vừa định đi thăm dò tình huống bọn nha dịch thì bị Tổng Tông Vô gọi lại.

“Nhậm Thanh, ngươi có phải đột phá thuật pháp hay không?”

Nhậm Thanh bước chân dừng lại, phía sau sinh ra mồ hôi lạnh tinh mịn, tim đập loạn, đồng thời đại não suy nghĩ xem giải thích như thế nào.

Tổng Tông Vô tự mình nói ra:

“Không nghĩ tới Thao Thiết Pháp của ngươi đã tấn thắng Bán Thi cảnh, chỉ sợ bình cảnh của Quỷ Sứ cảnh đối với ngươi cũng chỉ là vấn đề thời gian.”

“Hả?”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, lập tức vội vàng thừa nhận nói:

“Xác thực như thế, Thao Thiết Pháp nước chảy thành sông đột phá Bán Thi cảnh.”

Hắn mở tay phải ra, có một cái miệng dữ tợn há ra.

Tổng Tông Vô phức tạp nhìn Nhậm Thanh, sau đó mở miệng nói ra:

“Ngươi có nghĩ tới con đường sau đó hay không?”

“Tấn thăng Quỷ Sứ cảnh đi...”

“Kỳ thật đạt tới Quỷ Sứ cảnh, về sau dị hoá của tu sĩ sẽ càng trở nên không cách nào khống chế, tựa như là đại thụ khai chi tán diệp.”

Chương 76 - Gia Nhập Lĩnh Cai Ngục?

Chương 76. Gia Nhập Lĩnh Cai Ngục?

Đại thụ?

Nhậm Thanh sững sốt một chút, vì sao Tống Tông Vô sẽ lấy cái cây để hình dung thuật pháp Quỷ Sứ cảnh, cái này không khỏi khiến hắn nhớ tới cây dị hoá trong đầu.

Cây dị hoá hiện nay chỉ có ba thân cây, đại biểu chính là ba loại phương hướng dị hoá.

Có thể theo tu vi dâng lên, không ít thân cây đã bắt đầu mọc ra chồi non, có xu thế khai chi tán diệp.

Về phần phải chăng cùng một nhịp thở với Quỷ Sứ cảnh, vậy để về sau đột phá hết liền biết rõ.

Tống Tông Vô giải thích nói:

” Phương hướng dị hoá ở Bán Thi cảnh chỉ là lựa chọn đường lớn, Quỷ Sứ cảnh sẽ gặp phải những lối rẽ không biết rõ.”

“Lối rẽ...”

Nhậm Thanh mày nhăn lại.

Chẳng lẽ phương hướng dị hoá sẽ trở nên càng ngày càng khó khổng chế, vậy làm sao để xác định mình đi là con đường ổn thỏa nhất?

Chỉ có thể mong đợi thần thông của hệ thống, hi vọng là vẫn có tác dụng.

Tổng Tông Vô tựa hồ đoán được lo lắng của Nhậm Thanh.

Hắn lắc đầu nói ra:

“Phương hướng dị hoá đã từ tấn thăng Bán Thi cảnh mà xác định, Quỷ Sứ cảnh chủ yếu là trải qua ba lần thuế biến.”

“Cái gọi là thuế biến lại được xưng là nguy biến, là triệt để bỏ đi phạm thai, quá trình cần phải trải qua để chứng được đại đạo.”

Nhậm Thanh luôn cảm giác giống Tổng Tông Vô ở dạng tu sĩ yêu ma sáu mắt bốn tay, nói cái đại đạo gì đó liên rất không có sức thuyết phục.

Nhưng hiện nay hắn không cần cân nhắc quá nhiều, trước tiên tấn thăng Quỷ Sứ cảnh rồi lại nói.

Tổng Tông Vô tiếp tục nói ra:

“Đừng nhìn việc ngươi chưa đủ thông thạo thuật pháp đã có thể tấn thăng Bán Thi cảnh, đến Quỷ Sứ cảnh sẽ phải trau dồi thêm công phu.”

Nhậm Thanh hiểu rõ Vũ Nhân cảnh chỉ là nắm giữ thuật pháp sơ bộ, Bán Thi cảnh cũng chỉ mới vừa bước vào ngưỡng cửa, Quỷ Sứ cảnh mới chân chính chạm đến Đạo Cơ.

Mà dựa theo hệ thống, mỗi lần tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng thì sẽ có xu thế đắt gấp mười lần, về sau muốn tới Âm Sai cảnh chỉ sợ cần khoảng chừng trăm năm thọ mệnh.

Hạn mức duyên thọ cao nhất từ Vô Mục Pháp khả năng không đạt được đến như thế, cho nên nhất định phải tìm thuật pháp mới, hoặc là tự chủ tu luyện.

Nhưng tự chủ tấn thăng thuật pháp có nguy hiểm quá lớn, dù là Tổng Tông Vô năm đó cũng không có nắm chắc, cho nên mới phải bế quan.

Tổng Tông Vô mở miệng hỏi:

“Nhậm Thanh, người có ý nghĩ gia nhập lính cai ngục không?”

Từ sau khi trải qua sự việc Tổng Vinh, hắn càng không muốn Nhậm Thanh giẫm lên vết xe đổ, cho nên đem đối phương xem như hậu bối của mình để đối đãi.

“Tổng tiền bối, ta muốn hỏi thăm lợi và hại sau khi tham gia lính cai ngục.”

Nhậm Thanh không có vội vã cự tuyệt hoặc đồng ý ngay.

Trong lòng của hắn nhiều ít vẫn là có chỗ lo lắng, hướng chi nguyên bản định sống ẩn dật tới Quỷ Sứ cảnh.

Tổng Tông Vô mơ hồ hỏi đáp:

“Đừng nhìn lính cai ngục thuộc nha môn, kì thực cũng không phải chung một mối.”

“Tuy nói lính cai ngục gặp phải càng nhiều nguy hiểm, nhưng đều là xác nhận sẽ không đả thương tính mệnh, nội bộ cũng không quá khát khe, có thể nhanh gọn thu hoạch tài nguyên.”

Trong lời nói của hắn có hàm ý ám chỉ nói:

“Nhiệm vụ còn có thể cân nhắc đến ý nguyện lính cai ngục, cũng không có tính cưỡng chế.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, làm sao cảm giác đãi ngộ lính cai ngục cùng trong tưởng tượng có chút khác biệt.

Không phải là nên làm công việc bản thủ, động một chút lại phải trải qua nguy cơ sinh tử, cuối cùng hi sinh chính mình vì đại nghĩa sao? ! !

Chờ đã ...

Lập tức hấn đột nhiên ý thức được lính cai ngục cùng nha dịch có khác biệt lớn nhất.

Lính cai ngục bởi vì quan hệ sau khi chết sẽ hình thành vật quý dị, kỳ thật nha môn là lấy chính sách hòa bình làm chủ, nào dám để bọn hấn chịu chết.

Từ việc xử lý Tiêu Tai cấm khu cũng có thể thấy được, lựa chọn là phương thức phong tỏa ôn hòa nhất, thậm chí không đồng ý để lính cai ngục chính diện tiếp xúc cấm khu.

Nha môn cùng lính cai ngục càng giống là quan hệ đôi bên cùng có lợi, mà cũng không phải là lệ thuộc trực tiếp.

“Lính cai ngục còn nắm giữ số lượng không ít vật quý dị, cho nên những tu sĩ ỷ lại nuốt vật quý dị để tấn thăng mới có thể đánh nhau sút đầu mẻ trán để đi vào.”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, điểm ấy nhìn như vô dụng, trên thực tế đối với hấn mà nói, vật quý dị cùng thuật pháp bí tịch có chênh lệch cũng không lớn.

Nếu như hấn có thể tiếp xúc đến, nhất định có thể chọn lựa ra thuật pháp thích hợp cho bản thân, thậm chí ngay cả nan đề duyên thọ cũng giải quyết dễ dàng.

Tổng Tông Vô thấy Nhậm Thanh có chút động tâm, liền nói ra:

“Đối với người mà nói, lính cai ngục có được tài nguyên càng hiếm có hơn, giống như có vài thứ hỗ trợ tu hành khi dùng hiệu quả tốt hơn mắt thú.”

Tổng Tông Vô chạm đến là thôi, không có yêu cầu Nhậm Thanh nhất định phải gia nhập lính cai ngục.

Nhưng Nhậm Thanh rất nhanh liền có quyết đoán, cảm thấy lính cai ngục xác thực có lợi không ít, thậm chí so với hỏa công còn an toàn hơn.

Cái này không phải là đi làm công chức, sáng cấp ô đi chiều cấp ô về?

“Tổng tiền bồi, vậy làm thế nào mới có thể gia nhập lính cai ngục?”

Chương 77 - Thảo Dược Kỳ Lạ

Chương 77. Thảo Dược Kỳ Lạ

Tổng Tông Vô lộ ra một chút ý cười:

“Hàng năm danh ngạch cũng không nhiều, đồng thời phải cùng thành trấn phân phối lại, cụ thể phải đợi trở lại Tam Tương thành để hỏi thăm nha môn.”

Hai người lại hàn huyên hồi lâu, Nhậm Thanh mượn cơ hội thỉnh giáo tin tức liên quan tới Chủng Ma Kinh.

Tổng Tông Vô có nghe qua thuật pháp này, đã biết hai loại phương hướng dị hoá này cũng liên quan đến huyết dịch.

Ngoại trừ “Khổng tâm giả” mượn huyết dịch không chế tâm thần người khác thì còn có giao phó linh trí cho huyết dịch, từ đó gọi là khôi lỗi “Huyết âm giả”.

Nhậm Thanh đối với Chủng Ma Kinh vẫn còn có chút hứng thú, hướng hồ lấy tốc độ tăng duyên thọ của hắn hiện tại, khoảng chừng hai ngày liền có thể tu bổ quay về ba mươi ngày thọ nguyên.

Nhưng mà khi vào lĩnh cai ngục nếu có được nhiều vật quý dị, vậy kỳ thật cũng không cần thiết phải cưỡng cầu.

Có cơ hội tiếp xúc với tượng đá Tổng Vinh khoảng cách gần, vậy liền lợi dụng hệ thống nắm giữ, không có cơ hội quá tốt liền tạm thời gác lại.

Nhậm Thanh nhìn thấy sắc trời đã tối liền chuẩn bị đi doanh địa nghỉ ngơi.

Tổng Tông Vô trầm giọng nhắc nhở:

“Thủy Hồ Lô này tính cách hỉ nộ vô thường, lúc hấn tới gần đây, ta sẽ dùng huyết tâm triệu tập các người.”

“Tổng tiên bồi người yên tâm.”

Nhậm Thanh lập tức sinh lòng kiêng kị, nhưng mà đã có Tổng Tông Vô ở đây, chắc hẳn vấn đề không lớn.

Hắn trở về doanh địa thì chỉ có Mộc Dịch ở đây, cũng không nhìn thấy tung tích lính cai ngục còn lại.

Nhậm Thanh thấy vậy liền đem lực chú ý đặt ở việc tu hành, chủ yếu là quan tưởng Vô Mục Pháp cùng Thao Thiết Pháp.

Dù là hấn không có ý định tự chủ tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, nhưng tu luyện luôn có thể tăng cường thực lực.

Thao Thiết Pháp chủ yếu là khuếch trương không gian trong dạ dày.

Mặc dù biên độ khuếch trương cũng không lớn, nhưng mỗi ngày tích lũy cũng đến trình độ hai mét khối, rất nhanh liền có thể chứa Đại Miêu đao.

Vô Mục Pháp thì Nhậm Thanh nắm giữ càng thấu triệt, hấn rõ ràng cảm giác được hồn phách có dũng khí đang du ngoạn bên ngoài.

Trong đó hấn là liên lụy đến Song Sinh Yểm Quỷ ở Quỷ Sứ cảnh, chỉ sợ hồn phách tiến vào Tiêu Tai cấm khu chính là có liên quan với nó.

Thần Túc Kinh bởi vì không cách nào luyện tập thường xuyên, làm thuật pháp tu hành thứ yếu, nhưng ngược lại thông qua nuốt máu sói, tiến bộ là rõ ràng nhất.

Nhậm Thanh đã có thể đem lang nhân hóa bao trùm toàn thân, triệt để biến thành Tuyết Lang lông bạc, nhưng mà duy trì nhiều nhất được khoảng nửa canh giờ.

Sau khi hóa lang nhân thì toàn bộ cơ thể đều được tăng sắc, đặc biệt là “Tiên cơ liệu dịch” của trọng đồng, giống như đối với cảm giác nguy hiểm tiến hơn một bước.

Nhậm Thanh lại bình tĩnh bế quan tu hành mấy ngày, mãi đến khi tốc độ huyết tâm trong ngực đột nhiên tăng tốc.

Hắn biết rõ Tiêu Tai cấm khu sắp phải kết thúc công việc, cũng đại biểu cho Thủy Hồ Lô đến.

Nhậm Thanh lập tức lên đường, ngay cả Mộc Dịch cũng giống như thế, về phần vật quý dị thì bị chôn sâu ở lòng đất trong doanh địa.

Tại lúc Nhậm Thanh tới gần Tiêu Tai cấm khu.

Hắn phát hiện Đà Phong sơn quả thật có biến hóa nghiêng trời lệch đất, căn bản không giống như là trong vòng vài ngày ngắn ngủi có thể hình thành.

Nhậm Thanh ở cự ly rất xa liền chú ý tới dị biến bên trong, các loại thảm thực vật quý dị sinh trưởng cùng các thảo dược trong Tiêu Tai cấm khu.

Tổng Tông Vô đang đứng tại bên ngoài, Hoàng Tử Vạn đang vâng vâng dạ dạ bên cạnh hắn.

Thổ địa hắn là đến trước tiên.

Bọn hắn tụ hợp lại bên ngoài Đà Phong sơn chờ đợi một lát.

Bọn người Lý Diệu Dương lần lượt chạy đến, biểu tình cũng có vẻ hơi ngưng trọng.

Tổng Tông Vô thấy vậy mở miệng nói ra:

“Đem các người gọi tới là bởi vì Thủy Hồ Lô tâm tính quá cổ quái, đi lạc có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.”

Lý Diệu Dương gật đầu nói bổ sung:

“Lần này vị trí Tiêu Tai cấm khu liên quan đến vùng núi, đó là nguyên nhân Thủy Hồ Lô tới đây, cẩn thận hơn là đủ.”

Nhậm Thanh vừa định hỏi thăm, Hoàng Tử Vạn nhẹ giọng giải thích:

“Ta kiến thức qua thủ đoạn Thủy Hồ Lô, tuyệt không phải cái người lương thiện gì.”

Tổng Tông Vô khoát tay nói ra:

“Nhóm chúng ta đi trước xem xét tình huống phía dưới lại nói.”

Đám người cất bước tiến vào Tiêu Tai cấm khu.

Không nghĩ tới nguyên bản là vùng hoang vu, vậy mà trong mấy ngày ngắn ngủi mọc đầy cỏ dại huyết hồng, cách gần còn có thể ngửi được mùi hôi thối nồng đậm.

Nhậm Thanh chân đạp trên đồng cỏ màu đỏ, nhưng xúc cảm lại không giống thảm thực vật, ngược lại có chút cùng loại với cỏ xỉ rêu, còn mang theo chút sền sệt.

Mà phía đỉnh có mười hai cây thảo dược to lớn phân bố tại các nơi trên đỉnh núi.

Thảo dược trồn vẹn cao tới mười mấy mét, mỗi cây đều có chút khác biệt, cùng thảo dược nhìn thấy bên trong vườn thuốc Tiêu Tai cấm khu khá giống.

Trên cành lá có thể nhìn thấy mặt người vặn vẹo, miệng còn có thể không ngừng đóng mở, giống như đang có ý thức hoảng sợ kêu to.

Không khỏi làm cho lòng người sợ hãi.

Nhậm Thanh càng đến gần thảo dược càng cảm giác khó kiềm chế.

Ngoại trừ Tống Tông Vô tu vi cao nhất, những người còn lại cũng đều có chút khó chịu, nếu để cho nha dịch phổ thông tới đây, chỉ sợ không đợi tới gần liền sẽ bỏ mình chết bất đắc kỳ tử.

Chương 78 - Phong Tỏa Tiêu Tai Cẩm Khu

Chương 78. Phong Tỏa Tiêu Tai Cẩm Khu

Cạc cạc cạc...

Có con quạ đen lông vũ hư thối rơi vào đầu cành, phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Ai có thể nghĩ tới sinh thái phụ cận, thậm chí sinh ra được loại sinh linh khác, bởi vậy có thể thấy được cẩm khu có bao nhiêu quỷ dị.

“Cái đồ vật quỷ gì?”

Hoàng Tử Vạn nhin không được nhảy lên trên ngọn cây, một tay đem quạ đen vồ xuống.

Quạ đen điên cuồng giãy giụa, sau đó bị ném ra bên ngoài Tiêu Tai cẩm khu.

Cạc cạc cạc...

Quạ đen điên cuồng vỗ cánh, muốn tới gần Tiêu Tai cẩm khu, nhưng không có qua vài mét liền biến thành nước mủ, khiến cho mùi hôi thối tràn ngập ra.

Tổng Tông Vô giải thích nói:

“Cẩm khu ảnh hưởng giới hạn tại khu vực bốn bề, sinh linh quỷ dị hóa là không cách nào rời đi.”

Nhậm Thanh vừa tiến vào Tiêu Tai cẩm khu thì hoàn toàn hồi tưởng lại ký ức lúc trước.

Hắn ý thức được bên trong được viên lúc ấy không phải chỉ mười hai cây, vì sao bây giờ số lượng lại xuất hiện biến hóa.

Nhậm Thanh do dự xem nên báo cho Tống Tông Vô thế nào, lại nghe đối phương nói ra:

“Đã không còn lo ngại, như vậy nhóm chúng ta lui ra ngoài đi.”

Hoàng Tử Vạn chê cười nói ra:

“Cũng không cần ta đi, giảng đạo lý có Thủy Hồ Lô ra tay, căn bản là...”

Tống Tông Vô không có trả lời, mà là dùng ánh mắt mịt mờ nhìn về phía nơi xa.

Nhậm Thanh trong chốc lát cảm thấy da dẻ bị thiêu đốt, hơi nước bốn bề vậy mà sôi trào lên, nhiệt độ tăng lên không ít.

Từ Thi Lâm thấy cảnh này thì hít sâu thuốc lá sợi, vừa định làm ra nhiều phản ứng lại bị Tống Tông Vô vội vàng đưa tay ngăn lại.

“Thủy Hồ Lô tới.”

Có thể để cho Tống Tông Vô kiêng kị như thế, khẳng định tuyệt không đơn giản.

Chỉ là thời gian mấy hơi thở, phía đông nam bầu trời dấy lên mảng lớn ráng đỏ.

Một lão nhân cổ quái cười con lừa hướng vị trí Tiêu Tai cấm khu mà đến, bên trong miệng hừ phát không hiểu ca dao.

“Tống đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Thủy Hồ Lô đạo nhân bề ngoài phổ thông, thậm chí cũng xem như mặt mũi hiền lành, nhưng mà hồ lô cống trên lưng lại có vẻ quỷ dị lạ thường, vậy mà hiện ra màu da người.

Mặt ngoài hồ lô trái rộng mạch máu, thỉnh thoảng còn có thể nhảy lên một hai.

“Thủy đạo trưởng, nơi đây liền giao cho ngươi.”

Tổng Tông Vô khoát tay áo hướng Tiêu Tai cấm khu đi tới.

Thủy Hồ Lô đạo nhân híp mắt đảo qua đám người, cuối cùng dừng lại trên thân Từ Thì Lâm, biểu tình bắt đầu trở nên ý vị sâu xa.

“Ha ha ha ha.”

Lập tức hần cười lớn xuất thủ, đỉnh cái hồ lô màu da rách ra như là nhụy hoa, biến thành cái miệng rộng rất đáng sợ.

Lúc này Nhậm Thanh mới chú ý tới, hồ lô kia cùng lưng hần liên kết với nhau, hần là một loại bộ phận nào đó mọc ra bên ngoài.

Trong hồ lô dâng trào ra rất nhiều hơi nước, trực tiếp đem trọn phiến khu vực vây quanh, như là sóng biển hướng đám người đè ép tới.

Nhậm Thanh mắt nhìn Từ Thì Lâm sắc mặt khó coi, thuật pháp người này hần là cùng Thủy Hồ Lô khá giống nhau, khiến cho đôi phương sinh ra cái tưởng niệm gì.

“Các ngươi đi trước.”

Tổng Tông Vô trầm giọng nói, sau đó thân thể trong nháy mắt nở lớn đến ba mét, sáu mắt nhìn chòng chọc vào hơi nước phô thiên cái địa.

“Mắt trái hai, cầm lực! !”

Bên trong con mắt trái thả ra tinh quang, cơ bắp hai cánh tay hần bành trướng đến cực hạn, sau đó dùng lực hướng về phía trước vồ.

Hơi nước bị chia làm hai nửa, đám người cũng nhờ vào đó chạy trốn khỏi Tiêu Tai cấm khu.

Tổng Tông Vô hai chân phát lực thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy tới bên cạnh bọn hắn, biểu tình cảnh giác nhìn chăm chăm Tiêu Tai cấm khu không thả.

Sương mù bốc lên, ngay sau đó phía dưới có mưa rào tầm tã khiến cho nhiệt độ trong không khí trở nên cực nóng, tựa như Địa Ngục nhân gian.

Nhưng mà mười hai cây thảo dược khổng lồ vẫn sừng sững như cũ, không thấy có bất luận cái dị động gì.

Bùn đất dần dần ướt át, thậm chí bốc lên bọt khí giống nước sôi.

Đại khái qua hơn một canh giờ, về sau hơn mười dặm phụ cận Tiêu Tai cấm khu hóa thành đầm lầy, những động vật dị hoá kia cũng mất tung tích.

Thủy Hồ Lô đạo sĩ dần dần thu liễm thuật pháp, hơi nước một lần nữa trở lại trong hồ lô, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn về phía Tổng Tông Vô.

“Ta đi cùng hắn chào hỏi.”

Tổng Tông Vô biến mất nguyên tại chỗ, hai người rất nhanh liền giao thủ đến cùng một chỗ, cái gọi là chào hỏi kỳ thật càng nhiều hơn chính là thăm dò.

Lý Diệu Dương hướng Hoàng Tử Vạn cùng thổ địa nói ra:

“Hai người các ngươi giải quyết nốt, mau chóng hoàn thành trở về Tam Tương thành.”

Hoàng Tử Vạn muốn nói lại thôi, nhưng vẫn là thành thành thật thật đi đến biên giới Tiêu Tai cấm khu, tiếp sau dùng phần bụng trống thành khí cầu hình.

Độc dịch từ trong miệng hắn phun ra ngoài, rơi vào bên trong đầm lầy rồi rung động.

Thổ địa nuốt vào được hoàn dùng để giải độc, sau đó nửa người chui vào trong đất, bắt đầu quấy lên đầm lầy, độc tố dần dần dung nhập.

Tổng Tông Vô hai người giao thủ tiếp tục hồi lâu, đánh chính là đất rung núi chuyển, đến cuối cùng Nhậm Thanh cũng không có rõ ràng là ai thua người nào thắng.

Để toàn bộ đầm lầy hóa thành kịch độc tiêu hao trọn vẹn năm ngày, đây là dưới tình huống có thổ địa phối hợp, nếu không mấy tháng cũng không nhất định đủ.

Nhậm Thanh nhìn xem đầm lầy biến thành màu tím đen.

Lại bị bọn hắn đưa vào thi thể thú tính ra hàng trăm, khiến cho dù là Quỷ Sứ cảnh cũng không cách nào trường kỳ sống tại Tiêu Tai cấm khu tràn ngập khí độc.

Hoàn thành phong tỏa, về sau đám người cùng nhau trở lại doanh địa tạm thời.

Lúc này bọn hắn mới chú ý tới mấy chục tên phạm nhân đều mất tích, trên mặt nha dịch cũng mang theo sợ hãi áp chế không nổi.

Tổng Tông Vô biểu tình âm trầm nghe ngóng một vòng, phát hiện đúng là cách làm của Thủy Hồ Lô.

Nhưng mà Thủy Hồ Lô đã không ra tay với nha dịch, nói rõ Tổng Tông Vô trong lúc giao chiến vẫn là chiếm thế thượng phong, thậm chí đánh bại được đối phương.

Tiêu Tai cấm khu xem như có một kết thúc, bọn nha dịch thấp thỏm bất an thu thập xong vật phẩm, chuẩn bị rời khỏi như vậy.

Nhậm Thanh không kịp chờ đợi muốn trở về Tam Tương thành tích lũy thọ nguyên, luôn cảm giác tại thế giới này, không đạt tới Quý Sứ cảnh, muốn sống sót thì toàn bộ phải nhờ vận khí.

Chương 79 - Trở Lại Tam Tương Thành

Chương 79. Trở Lại Tam Tương Thành

Sau khi kết thúc phong tỏa Tiêu Tai cấm khu, lính cai ngục liền định lúc này rút lui.

Về phần mười hai cây thảo dược quý dị Đà Phong sơn, dựa theo Tống Tông Vô thuyết pháp, là do ảnh hưởng của Tiêu Tai cấm khu mọc ra.

Gần như mỗi cái cấm khu bị phong tỏa, bốn bề sinh thái đều sẽ cải biến.

Đại biểu là bên trong Tiêu Tai cấm khu ẩn chứa mười hai loại vật quý dị này.

Từ bề ngoài thảo dược có thể nhìn ra đặc thù vật quý dị, Nhậm Thanh luôn cảm giác thiếu đi một cây.

Số lượng chân chính hẳn là mười ba, mà không phải mười hai.

Hắn đối với Tiêu Tai cấm khu không hiểu nhiều, nói bóng nói gió nhắc nhở qua Tống Tông Vô, đối phương kiểm tra sau đó không tìm được cái dị dạng gì.

Dưới tình huống như thế, nha dịch sẽ tự nhiên không có lý do lưu tại Đà Phong sơn.

Trải qua những ngày này, trên mặt nha dịch đều mang mỗi một vẻ đi không được.

Cũng có người giống Tiểu Vũ, đứng vững trước áp lực trở nên thoát thai hoán cốt, hẳn lúc đầu thân thể gầy yếu mà giờ

trở nên cường tráng hơn không ít.

Đội đến Tam Tương thành, Tiểu Vũ không có gì bất ngờ xảy ra liền có thể tấn thẳng làm nha dịch chính thức, đến lúc đó mỗi tháng tiền bạc sẽ nhiều thêm mấy lần không thôi.

Mấy chục người lập tức xuất phát trở về.

Lính cai ngục cũng đi theo đằng sau nha dịch, để phòng đột nhiên xuất hiện dã thú tập kích, duy chỉ có thổ địa thông qua trốn vào lòng đất đi đường.

Bọn hắn đi lại mấy chục dặm, phát hiện sơn dân phụ cận đều đã rút lui, thôn xóm cũng trống rỗng, bóng người cũng không nhìn thấy.

Nhậm Thanh không có đi thử tiếp xúc vật quý dị Chung Ma Kinh, chủ yếu bởi vì nghĩ đến sau khi trở thành lính cai ngục sẽ không hề thiếu cơ hội.

Đội ngũ đi từ sáng sớm đến tối, sắc trời dần dần muộn liền tìm nơi đất trống đóng quân nghỉ ngơi.

Nhóm lính cai ngục lựa chọn phân bố tại phụ cận, tự mình tu hành sẽ không quấy rầy người khác, ăn uống thì tự mình giải quyết.

Nhậm Thanh đang chuẩn bị nuốt nhiều mắt thú trước khi đi quan tướng thuật pháp, lại chú ý tới bên cạnh đồng lửa có mấy cái bộ khoái run lẩy bẩy sười ầm.

Hắn tiến lên hỏi:

“Thế nào vậy?”

Bộ khoái rùng mình hồi đáp:

“Không có việc gì, chính là có chút lạnh.”

Nhậm Thanh lúc này mới phát hiện, mấy vị nha dịch cũng có tình huống tương tự.

Thời gian đã tới gần mùa hạ, giữa tháng tư làm sao lại rét lạnh?

Sở dĩ lính cai ngục không có phát giác, chỉ vì độ nhiệt độ chênh lệch trong ngày cũng không rõ ràng, đối với thể chất của bọn hắc chỉ là bình thường.

Nhậm Thanh tìm không ra vấn đề ở chỗ nào, chỉ có thể hoài nghi là gió núi, cho nên sẽ khiến người toàn thân phát lạnh.

Nhậm Thanh dùng Đại Miêu đao chặt mấy gốc cây gỗ, có đủ củi nhóm lửa, về sau cũng không có gì đáng ngại.

Nhiệt độ cũng không có giảm xuống thêm.

Nhậm Thanh yên lòng, dù sao có bọn người Tống Tông Vô ở đây, không cần lo lắng nguy hiểm.

Hắn ngồi xếp bằng tại chỗ cao, toàn thân toàn ý vùi đầu vào bên trong quan tượng Vô Mực Pháp.

Hệ Thống mặc dù có thể cưỡng ép tấn thăng thuật pháp, nhưng muốn hoàn toàn nắm giữ thì vẫn là dựa vào chính mình.

Nhậm Thanh hiện nay trọng đồng cùng lúc mới vừa tấn thăng Bán Thi cảnh đã chênh lệch quá lớn, bắt đầu dần dần lực lại ra uy năng chân chính của thuật pháp.

“Tiên cơ liệu địch ” thậm chí có thể cảm ứng được nguy cơ, sớm đã không phải là lực phản ứng thuần túy.

Bên trong bát tri bát giác, hồn phách Nhậm Thanh chậm rãi phiêu đảng ra, phảng phất đứng ở đỉnh đầu nhìn chính thân thể mình.

Hắn cũng không dám thử chuyển động, nếu là tổn thương đến hồn phách liền được không bù mất.

Nhậm Thanh chỉ là thích ứng thân hồn trong trạng thái tách rời, tương lai tấn thăng Song Sinh Yểm Quỷ làm chuẩn bị.

Khi lực chú ý tập trung, hắn có thể rõ ràng nghe được động tĩnh xung quanh, ví dụ như âm thanh nha dịch ngáy ngủ, hay bò sát săn mồi đêm sinh ra tiếng động.

Đột nhiên, Nhậm Thanh nhăn mày lại.

Một tiếng quái lạ truyền vào lỗ tai.

Có chút giống là huyết nhục bị xé nát, còn kèm theo tiếng vang xương cốt hóa thành mảnh vỡ.

Nhậm Thanh bởi vì tâm cảnh chịu ảnh hưởng, lập tức thối lui ra khỏi trạng thái thân hồn tách rời, hắn mở hai mắt vội vàng nhìn xung quanh.

Trong doanh địa một mảnh tường hòa, hắn nhìn không ra dị dạng, cũng không giống là bị cái vật quý dị gì ảnh hưởng tới giác quan.

Nhậm Thanh muốn lần nữa tiến vào trạng thái thân hồn tách rời để xác nhận, nhưng dục tốc bất đạt, càng để ý liền càng khó mà tìm lại trạng thái vừa rồi.

Hắn đành phải để ý nghĩ làm chủ thuật pháp, cũng có thể chú ý bốn bề.

Nhưng mà mãi đến khi sắc trời sáng rõ, đỉnh núi đóng quân cũng chưa từng xuất hiện cái quái sự gì, ngược lại khiến cho Nhậm Thanh có chút thần kinh suy nhược.

Bọn nha dịch bổ sung giấc ngủ sau cũng trở nên tinh thần phấn chấn, tự mình ngồi ăn lương khô.

Nhậm Thanh đem tạp niệm trong lòng trừ khử, lập tức chỉ huy đám người thu dọn đồ vật, dự định mau chóng trở về Tam Tương thành.

Trên đường đi nhìn nhau không nói gì, tới lúc trời chiều chiếu trên người bọn họ, nhìn về nơi xa đã có thể nhìn thấy cửa thành đứng vững sừng sững.

Đám người theo bản năng bước nhanh, binh lính canh cửa thấy có lính cai ngục hộ tống cho nên cũng không có kiểm tra liền bỏ vào bên trong thành.

Đường lớn trong thành tấp nập người đập vào trong mắt.

Các tiếng giao hàng mời chào vang lên liên tục, mùi của đồ ăn thức uống chui vào khoang mũi, quầy hàng lòng luộc có thể thấy ở khắp nơi.

Đề rất nhiều nha dịch chảy nước miếng.

So với bên trong doanh địa tạm thời, giờ phút này tựa như trở lại nhân gian.

Chương 80 - Cây Thứ Mười Ba

Chương 80. Cây Thứ Mười Ba

“Móa nó, nín chết ta.”

Hoàng Tử Vạn mang theo mũ rộng vành, vắt chân lên cổ chạy vào bên trong thành.

Đám người Mộc Dịch lên tiếng chào cùng Tống Tông Vô, cũng lần lượt rời đi.

Tống Tông Vô biểu tình lại có chút nghi hoặc.

Hắn dừng chân mở miệng nói ra:

“Nhậm Thanh, người mang nha dịch tiến đến nha môn đưa tin đi, qua đoạn thời gian ta sẽ tìm đến người.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Tống tiên bối, thế nào?”

“Người ở trên đường có gặp qua thổ địa không?”

“Vừa mới bắt đầu là gặp qua, về sau trốn vào lòng đất liền chưa từng thấy đến.”

Tống Tông Vô gật đầu nói ra:

“Là ta quá lo lắng đi.”

Dù là thổ địa bị Thủy Hồ Lô xuất thủ đánh lén, cũng không có khả năng che giấu nhiều lính cai ngục như vậy, huống hồ năng lực sinh tồn của hắn cực mạnh.

Nhậm Thanh không nghĩ nhiều, cùng nha dịch quay trở về nha môn.

Nha dịch phi thường khách khí biểu đạt cảm ơn đối với Nhậm Thanh, còn muốn mở tiệc chiêu đãi, nhưng mà cũng bị hấn từ chối.

Đám người còn chưa thể lập tức nghỉ ngơi, muốn đi tri huyện trước tiếp nhận ban thưởng.

Nhậm Thanh đi tới nha môn, nhìn không được mảy mẩn lại.

Tối hôm qua hồn phách cảm giác tiếng vang, giống như là từ lòng đất truyền đến? ! !

Không thể nào là thổ địa chứ, dù sao cũng là lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh, làm sao lại mất tích không âm thanh như thế... .

Đêm qua ở doanh địa tạm thời, đồng lửa tắt không lâu có bụi mù phiêu tán, củi khô văng vãi đi khắp nơi, thậm chí còn có lương khô thừa của nha dịch để lại.

Màn đêm buông xuống, từng vết khe hở từ mặt đất lan tràn ra.

Chim chóc phụ cận giương cánh rời xa, giống như biểu thị không được bình thường.

Một lát sau, trên sườn núi mọc ra một mầm non đỏ như máu, chớp mắt liền lớn vài thước, từ bên ngoài nhìn vào thì tựa hồ là thảo dược.

Thân cảnh thảo dược toàn là mặt người, phiến lá nhảy lên giống như là trái tim.

Nếu như Nhậm Thanh ở đây, nhất định sẽ nhận ra thảo dược là cái cây biến mất của Tiêu Tai cấm khu kia, vật quý dị liên quan tới “Chủng Ma Kinh”.

Đội đến dốc núi bị khe hở tách ra, rễ cây thảo dược không lộ lộ rõ.

Quý dị chính là, sợi rễ cuối cùng thậm chí còn dính lấy bộ thi thể.

Thi thể nửa người nửa thú, bên trên có lớp vảy cùng loại với Xuyên Sơn Giáp, chính là bản thân thổ địa.

Hắn giống như dừng lại trong nháy mắt khi tử vong, còn có thể nhìn thấy biểu tình tham lam, mà rễ cây là từ trong cơ thể mọc ra, giống như khi còn sống đem loại cỏ này nuốt vào trong bụng.

Sương mù nhàn nhạt phiêu tán ra, phạm là dã thú tới gần thảo dược không lồ cũng biến thành nước mủ, cuối cùng bị rễ cây hấp thu.

Thảo dược không ngừng sinh trưởng, rất nhanh liền to lớn khoảng chừng mười mấy mét, mà diện tích phạm vi mê vụ cũng càng ngày càng rộng.

Mê vụ tán đi.

Thảo dược như vật sống chui vào trong cơ thể thổ địa.

Thổ địa tỉnh lại, tiếp theo động tác cứng ngắc rời khỏi dốc núi.

Bọn nha dịch lần lượt đến được huyện nha, Huyện lệnh béo đã đợi một hồi lâu.

Hắn ngoại trừ nghênh đón đám người, chủ yếu vì nói vài lời khách sáo, nhưng mà chỉ được đáp lại vài lời mà thôi.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, ngay cả một tên lính cai ngục cũng không có đáp lại, xem ra địa vị Huyện lệnh trong nha môn cũng không cao.

Đừng nói là Tống Tông Vô, ngay cả Hoàng Tử Vạn đều chẳng muốn phản ứng đối phương, chỉ sợ Huyện lệnh béo đã sớm tập mãi thành thói quen.

Huyện lệnh béo thao thao bất tuyệt hồi lâu, miệng đắng lưỡi khô mới nói tới ban thưởng thực sự, mỗi người chỉ ít có thể thu được mấy chục lượng tiền bạc.

Nhậm Thanh tiền thưởng hơi nhiều chút, nhưng cũng không có quá khoa trương.

Tiểu Vũ và Bạch Dịch khác đạt được tấn thăng, từ đó chức trách liền có thể trưởng tử tương thừa.

Huyện lệnh béo vẫn thao thao bất tuyệt như cũ.

Nhậm Thanh thoáng có chút bất đắc dĩ, nhưng không có biện pháp, đành phải nhẫn nại, mãi đến hơn nửa canh giờ sau Huyện lệnh mới hài lòng kết thúc.

Bọn người Nhậm Thanh lập tức đi tới Hỏa Công đường.

Mà Bá Phong cùng anh em nhà họ Lý đã chuẩn bị tốt một bàn đồ ăn, thậm chí mua vài hũ rượu tương đối đắt đỏ.

Mấy cái hỏa công đường phố Hà Hưng thì ở bên cạnh quét dọn.

Xem ra trong lúc Nhậm Thanh rời đi, Bá Phong đã đem bọn hăn dạy cho ngoan ngoãn.

Bá Phong vội vàng nghênh đón, nhìn không được vồ vồ bả vai Tiểu Vũ:

“Thân thể cường tráng, đi theo Nhậm nha sai học được không ít phải không?”

“Đương nhiên, nhưng mà kém chút liền...”

Tiểu Vũ vừa định nói cái gì, đột nhiên ý thức được yêu cầu là không được tiết lộ thông tin, vội vàng ngậm miệng lại.

“Ngoài thành nào có an toàn bằng trong thành, có thể bình an trở về là được.”

Bá Phong có chút cảm thán, hắn đã từng đi theo lính cai ngục ra ngoài thành mấy lần, mỗi lần đều chẳng biết tại sao mà sẽ chết mất nhiều nha dịch.

“Tới tới tới, ngồi xuống ăn.”

Nhậm Thanh không kịp chờ đợi mà ngồi xuống gấp một miếng thịt móng heo, lập tức cảm giác tuyệt vời ào tới.

Tại nơi dã ngoại hoang vu mặc dù không thiếu thịt để ăn, nhưng dùng nước chỉ có thể miễn cưỡng đủ no, cho nên đều là nướng, đã ăn chán món nướng rồi.

Chương 81 - Lính Cai Ngục Dự Bị

Chương 81. Lính Cai Ngục Dự Bị

Bá Phong cười nói ra:

“Không đủ ăn sao, ta để đám người Tiểu Chúc lại làm thêm.”

Cách đó không xa thì hỏa công phố Hà Hưng quăng tới ánh mắt u oán.

Nhậm Thanh com nước no nê sau đó cũng không có vội vã nghỉ ngơi, mà là dự định đi gặp Trương đồ tể.

Thời điểm vừa mới tiến Tam Tương thành, Nhậm Thanh liền chú ý tới bên đường có nhiều quầy hàng lòng luộc, số lượng trên thực tế thì nhiều hơn.

Huyết Cầu bang giống như là đang mù quáng khuếch trương.

Theo Nhậm Thanh đánh giá, làm ăn chú trọng chất lượng chứ không phải số lượng, hành vi như thế có chút không đúng.

Hắn đi vào trụ sở Trương đồ tể, trước kia là hàng thịt hiện nay đổi thành chỗ nhà riêng, lòng lợn luộc sớm đã đổi sang cửa hàng khác.

Nhậm Thanh gõ cửa một cái nhưng không ai đáp lại.

Hắn đành phải cau mày chờ đợi một lát, nhưng vẫn không thấy Trương đồ tể trở về.

Nhậm Thanh hướng ngõ nhỏ đi ra ngoài, thời điểm dự định đi về đề Bá Phong hỏi thăm, xem chừng Huyết Cầu bang có cái động tĩnh gì.

Nhưng mà hắn vừa mới đi trên đường phố, người đi bốn bề trên đường tan tác như chim muông, chỉ có mấy chỗ quầy hàng buôn bán nước vẫn bám lấy như cũ.

Nhậm Thanh hừ lạnh một tiếng, hai tay vây quanh ngực đứng tại chỗ.

Một lát sau, một đám người của Huyết Cầu bang hướng vị trí của hắn bước nhanh tới, trong đó dẫn đầu chính là Trần Bôn.

“Nhậm Thanh, dừng bước...”

Nhậm Thanh mặt không thay đổi ngắt lời nói:

“Có chuyện gì tìm ta?”

Trần Bôn bước chân hơi ngừng lại, hắn giống như đối với một đầu sói đói xuất lồng, đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn không khỏi yếu đi ba điểm, chú ý cẩn thận nói ra:

“Ta cũng biết rõ Nhậm nha sai mới vừa trở lại Tam Tương thành, cho nên vì ngươi bày tiệc mời khách, mong nể mặt của ta?”

“Không rảnh, mà ở bên phía lính cai ngục có không ít việc cần ta xử lý.”

Cái trán Trần Bôn chảy ra mồ hôi lạnh lớn bằng đậu nành, Nhậm Thanh đã nhắc tới lính cai ngục, khẳng định là có chỗ cạy vào.

Còn nhớ rõ hộ pháp dặn dò qua, nếu là phát hiện Nhậm Thanh cùng lính cai ngục có chỗ liên lụy liền không thể đi trêu chọc đối phương.

Nhậm Thanh gợn gàng mà linh hoạt hỏi:

“Ngươi có phải là vì làm ăn lòng luộc chứ?”

Trên mặt Trần Bôn chợt lóe lên kinh ngạc.

Nhậm Thanh thấy vậy thì trong lòng lập tức có suy đoán, không chút do dự mở miệng nói:

“Xem ra đối phương đã bị tiết lộ ra ngoài rồi.”

Xem ra Huyết Cầu bang cũng biết rõ là nội bộ xảy ra vấn đề mới để lộ, cho nên sốt ruột gia tăng quầy hàng để tránh bị chiếm đi khách hàng.

Trần Bôn tới tìm hấn có lẽ chính là do phía trên chỉ thị, muốn cầm Nhậm Thanh làm vũ khí, dùng để làm bia chắn.

Trần Bôn hơi có vẻ do dự nói ra:

“Nhậm nha sai coi như chưa có việc gì phát sinh, hôm nay xem như ta đắc tội.”

“Thúc phụ Trương Đại Chủ đâu?”

Trần Bôn lùi lại mấy bước nói ra:

“Trương chương quỹ đến cửa hàng thành tây chơi đùa, chúng ta cũng không có thói quen qua sông đoạn cầu...”

“Vậy cứ như thế, ta đi về trước.”

Nhậm Thanh không muốn cuốn vào việc của Huyết Cầu bang, dù không có mắt heo cung ứng thì cùng lắm là đi thu thập con mắt khác.

Hiện tại Tống Vinh đã chết, căn bản không cần lo lắng quá nhiều.

Mua nhiều hơn loại mắt nhỏ như mắt cá cũng được, chỉ là thể tích nhỏ thì hiệu quả kém xa thôi.

Trần Bôn đưa mắt nhìn Nhậm Thanh đi xa, không khỏi tâm tư ngàn vạn.

Người này chỉ sợ cũng không phải phạm tặc, nào có dễ đắc tội, về phần hộ pháp hỏi thì đành phải báo cáo chi tiết.

Thủ hạ của hắn thấy thế cũng nói ra:

“Về sau đừng phái người theo dõi Trương Đại Chủ nữa, đặc biệt là lúc Nhậm Thanh xuất hiện, tận lực cách xa một chút.”

Nhậm Thanh trở về Hỏa Công đường sau đó vẫn có chút không yên lòng liền để Lý Miên đến cửa hàng Trương đồ tể xác nhận tình huống.

Trương đồ tể đầy mặt gió xuân chiêu đãi Lý Miên, thuận tiện bổ sung một đợt mắt heo.

Mấy ngày kế tiếp, Huyết Cầu bang quả nhiên không có tiếp tục gây phiền phức.

Thọ nguyên Nhậm Thanh vững bước gia tăng, cảm thụ được thời gian tấn thăng Quỷ Sứ cảnh dần dần tới gần, trong lòng nhin không được sinh ra cấp bách.

Lúc này Tổng Tông Vô tìm tới cửa, là công việc để gia nhập lính cai ngục.

Nhưng mà không có thuận lợi như Nhậm Thanh tưởng tượng, hiện nay nha môn cũng không có suất cho lính cai ngục, lượt tiếp theo chỉ có thể chờ đợi sang năm.

Có thể khoảng mấy tháng sau, trong đó biến số cũng quá lớn.

Tổng Tông Vô trầm giọng hỏi:

“Kỳ thật bên trong lính cai ngục là có quân dự bị, chính là chức trách giống như Bạch Dịch.”

“Tổng tiền bồi, không có cái nguy hiểm gì chứ?”

“Quân dự bị nói trắng ra là chính là chuẩn bị cho tu sĩ thân thích có quan hệ cùng lính cai ngục, nha môn tuyển nhận thì khẳng định sẽ cho ưu tiên.”

Nhậm Thanh há hốc mồm hỏi:

“Chẳng lẽ quân dự bị cũng không dễ gia nhập?”

Tổng Tông Vô lộ ra ý cười nói:

“Chỉ là cùng mấy cái tu sĩ khác tranh vị trí, lấy thực lực của người thì không khó lắm, đi ngang qua sân khấu múa may thôi.”

Không đợi Nhậm Thanh cân nhắc quá lâu, Tổng Tông Vô tiếp tục nói ra:

“Đều là mấy tu sĩ mà bang phái đưa vào để tranh suất dự bị thôi, có ta ở đây còn sợ đắc tội những người này?”

Nhậm Thanh cẩn thận nghiêm túc hỏi:

“Tại sao ta cảm giác bên trong có chút bí ẩn?”

Tổng Tông Vô cười mắng trả lời:

“Kỳ thật bang phái cũng không chủ động tranh đoạt suất vào quân dự bị, chỉ là nha môn yêu cầu thôi.”

Nhậm Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Trong bang phái sẽ bị các loại điều lệ quản thúc, làm sao có thể dễ chịu bằng lính cai ngục, mà tài nguyên của lính cai ngục thì không phải bang phái có thể đánh đồng, cho nên các tu sĩ đa phần sẽ bỏ bang phái mà vào làm lính cai ngục.

Nói trắng ra là bang phái sợ không giữ được tu sĩ, nhưng lại đắc tội không nổi lính cai ngục, cho nên tranh đoạt vị trí quân dự bị, kiểu giữ thì khó mà bỏ thì tiếc.

Chương 82 - Tham Gia Tuyển Chọn

Chương 82. Tham Gia Tuyển Chọn

Tổng Tông Vô không có đem công việc để làm quân dự bị lính cai ngục báo cho Nhậm Thanh, chỉ nói là nơi diễn ra sẽ đặt tại lính cai ngục đường.

Nhậm Thanh đối với lính cai ngục đường vẫn luôn rất hiếu kì.

Hắn đã đem nha môn sờ soạng mấy lần, nhưng vẫn không cách nào tiếp xúc đến lính cai ngục đường, thậm chí ngay cả vị trí cụ thể cũng không biết rõ.

Cũng bởi vì ngày thường lính cai ngục xuất quỷ nhập thần, cho nên mới khó gặp, thậm chí có nha dịch mấy năm cũng chưa tiếp xúc qua lính cai ngục.

Tổng Tông Vô bàn giao vài câu đơn giản liền rời khỏi Hỏa Công đường.

Hắn để Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi, thế là đành phải trở lại sinh hoạt góp nhặt thợ nguyên buồn tẻ.

Nhậm Thanh vì phòng ngừa mất heo có khả năng dùng cung cấp, bắt đầu thử ăn sống mất cá.

Hắn phát hiện chỉ cần số lượng nhiều bao ăn no, kỳ thật duyên thợ hiệu quả cũng không kém bao nhiêu.

Phiền toái duy nhất chính là, Nhậm Thanh cũng không có con đường cung ứng mất cá, nhất định phải dựa vào Tiêu Vũ đi hàng cá để mua.

Nhưng hàng cá lại không thể đem con mắt đào ra đơn độc bán, không thể nghi ngờ sẽ phá hư phẩm tướng.

Cho nên nhất định phải mua số lượng lớn cá, bởi vậy dẫn đến chi phí cũng không thấp.

Nhậm Thanh hơi đau đầu, đành phải kỳ vọng vào tài nguyên lính cai ngục, bằng không đợi đến Quý Sửu cảnh chỉ sợ tu vi liền muốn trì trệ không tiến.

Cũng may hiện nay không cần cân nhắc quá nhiều.

Huyết Cầu bang tạm thời không vì làm ăn lòng lược mà làm khó hăn, thậm chí cuối tháng chia lợi nhuận còn hơi gia tăng.

Có thể thấy được ba chữ lính cai ngục trong bang phái vẫn là rất có tác dụng.

Bất tri bất giác lại trôi qua mười mấy ngày, Nhậm Thanh tích lũy thọ nguyên đến gần tám năm, khoảng cách tấn thăng đã chênh lệch không xa.

Nhậm Thanh hơi xoắn xuýt, thuật pháp tấn thăng Quý Sửu cảnh đến cùng nên lựa chọn cái gì.

Đầu tiên loại trừ Thần Túc Kinh cùng Sách da người, dù sao hai loại này không được thể hiện bên ngoài.

Nhậm Thanh có vẻ như chỉ có thể lựa chọn Thao Thiết Pháp cùng Vô Mục Pháp, nhìn như vậy, về tình về lý hăn là phải tấn thăng Vô Mục Pháp mới đúng.

Dù sao quen thuộc nhất, sau khi đến Quý Sửu cảnh có thể tùy tiện nắm giữ năng lực Song Sinh Yểm Ma.

Nhưng Vô Mục Pháp miễn trừ đại giới thì cần cái giá càng lớn, cần mười lăm năm thọ nguyên mới tấn thăng, so sánh với nó, Thao Thiết Pháp sẽ ít hơn năm năm.

Nhậm Thanh lại có chút lo lắng.

Sợ cái tuyến đường dị hoá Phó Vị Giả của Thao Thiết Pháp này tương đối bình thường, đối với thực lực tăng lên cũng không rõ ràng.

Nhậm Thanh nhéo nhéo huyết thái dương căng đau, cưỡng ép đem tạp niệm đè xuống.

Hiện tại cân nhắc nhiều hơn cũng là vô dụng.

Nói không chừng đến Quỷ Sứ cảnh, về sau thọ nguyên bản thân lại có chút gia tăng, khiến cho hai loại thuật pháp này đều có thể tấn thăng.

Khi hắn vẫn đắm chìm ở trong bế quan và ăn mất thú, thời gian tuyển chọn quân dự bị lính cai ngục đã lặng yên tới gần.

Nhậm Thanh cũng không có kịp phản ứng, còn đang trong sân luyện tập đao pháp liền bị Tổng Tông Vô nắm lấy đi tới lính cai ngục đường.

Trên đường vượt nóc băng tường không làm cho nha dịch chú ý.

Nhậm Thanh còn phát hiện không ít tu sĩ ngoại lai mang theo mũ rộng vành.

Bọn hắn vâng vâng dạ dạ đi theo sau lưng lính cai ngục, cũng đều là tiến đến lính cai ngục đường.

Tổng Tông Vô mắt thấy sắp tới gần, liền mở miệng nhẹ giọng nhắc nhở:

“Vị trí lính cai ngục đường có chút đặc thù, chính là phòng ngừa vật quý dị bạo loạn.”

“Chờ đến sau khi trở thành quân dự bị liền có thể hiểu rõ bí ẩn trong đó.”

“Được rồi, đa tạ Tổng tiên bối.”

Hai người đến nơi hẻo lánh xa xôi trong nhà môn, chỉ thấy vài toà núi giả đứng vững.

Nhậm Thanh cũng không dám hỏi nhiều, đành phải thử thăm dò nói:

“Tổng tiền bối, ngày thường thì lính cai ngục chẳng lẽ không cần ở tại lính cai ngục đường...”

“Vì sao chung quanh cũng không có thân ảnh lính cai ngục?”

Tổng Tông Vô lắc đầu nói ra:

“Không có người nào ưa thích đợi ở lính cai ngục đường.”

“Thì ra là như này, vậy...”

“Chớ lên tiếng, còn tu sĩ đang tới.”

Tổng Tông Vô trầm giọng nói.

Nhậm Thanh lúc này giương mắt nhìn lại, lính cai ngục mang theo mũ rộng vành lần lượt chạy đến, cũng dừng bước chân trước mặt núi giả.

Chẳng lẽ vài tòa núi giả này chính là vị trí lính cai ngục đường, ngấm lại cũng không có khả năng.

Nhậm Thanh cố nén không có mở miệng hỏi thăm, không ngừng dùng trọng đồng đánh giá chung quanh, ý đồ tìm cánh cửa bí mật dẫn tới lính cai ngục đường.

Nhưng mà không có chút thu hoạch nào.

Một lát sau, tu sĩ tụ tập mà đến đã có hơn mười người.

Bọn hắn đem mũ rộng vành lấy xuống, đều có kiêng kỵ lẫn nhau.

Ánh mắt Nhậm Thanh phi tốc đảo qua.

Theo đạo lý là tu luyện thuật pháp thì rất có thể dẫn đến hình dạng khác hẳn với người thường, nhưng kỳ thật sau khi di hoá lại để cho người ta cảm giác vẫn là rất tự nhiên.

Chương 83 - Bắt Đầu

Chương 83. Bắt Đầu

Có thể tu sĩ xuất thân bang phái lại tương phản, nghiêm nhiên là một đám yêu ma quỷ quái.

Dựa vào nuốt vật quý dị nắm giữ thuật pháp thì cũng thôi đi, lúc tu luyện đều không có cấm kị gì, dẫn đến dị hoá xuất hiện ảnh hưởng.

Giống như có nữ tử Huyết Cầu bang nắm giữ Thần Túc Kinh.

Đối phương có thể là nuốt thú huyết quá nhiều, khiến cho toàn thân phân bố những mảng da lông báo sẫm không đều, cánh tay cũng hiện ra kiểu móng vuốt của báo.

Cặp mắt hóa thú kia, thậm chí không cách nào mở mắt nhắm mắt như bình thường.

Còn có nhất là nam tử to con, nhìn ra chỉ ít cao hai mét.

Bộ da toàn thân hần hiện ra thâm đen, trên trán treo lên hai cái sừng trâu.

Nhưng mà dáng đi lại khập khiễng, bởi vì hai chân dị hoá thành móng trâu.

Đương nhiên tu sĩ bên trong cũng có người bình thường, xem ra cũng không phải là xuất thân bang phái, xem chừng là bộ dạng vào Bán Thi cảnh.

Nhậm Thanh nhìn xung quanh, phát hiện thuật pháp của bang phái giống như phần lớn cũng đều liên quan đến hóa thú,

khả năng ngưỡng cửa để nhập môn hơi thấp một chút nên được phổ biến.

Hắn không che giấu hai mắt trọng đồng chút nào, lập tức khiến nhóm lính cai ngục chú ý.

Ngoại trừ bởi vì Nhậm Thanh là Tổng Tông Vô mang tới, loại tuyến đường dị hoá Trọng Đồng Giả này là trước đây chưa từng gặp, cũng khó để cho người ta không đi để ý.

Tu sĩ càng xì xào bàn tán, vô thức cách Nhậm Thanh xa thêm một chút.

Có thể thấy được việc chọn lựa quân dự bị còn chưa bắt đầu mà bọn hắn đã sinh ra e ngại.

Tổng Tông Vô liếc qua Nhậm Thanh hỏi:

“Ta nói qua hết rồi, ngươi có lo lắng gì không?”

“Yên tâm, dù sao cũng đã trải qua việc phong tỏa cấm khu.”

Nhậm Thanh lời thề son sắt cam đoan, hắn cũng không có chú ý tới ý cười trong mắt Tổng Tông Vô.

Tổng Tông Vô từ đầu tới đuôi căn bản không có nói qua, quân dự bị sẽ tuyển nhận mấy người, trên thực tế xác thực xuất hiện qua tình huống không có người nào được chọn.

Đúng lúc này, nam tử lính cai ngục nửa người nửa rắn đi lại.

Hắn đi đường dong đưa tựa như cành dương liễu đón gió, hắn là người nắm giữ thuật pháp “Xà Thuế Pháp” mà Nhậm Thanh được chứng kiến tại Đà Phong sơn.

“Lão Tổng, đã lâu không gặp.”

Tổng Tông Vô hướng hắn gật đầu:

“Xác thực như thế, Trương Thu.”

“Lão Tống lộ ra một cái, lần này tiến đến lính cai ngục đường sẽ vào khu vực nào?”

Ánh mắt Trương Thu liếc qua Nhậm Thanh, không ngừng theo bên trong miệng phun ra cái lưỡi hồng.

“Ta làm sao biết rõ được chứ, nếu như sợ nguy hiểm liền chớ có tiến vào.”

Tống Tông Vô không tiếp tục để ý tới đối phương, lính cai ngục còn lại thấy vậy liền không dám lên tiếng đáp lời.

Trương Thu tự tìm mất mặt, quay trở về vị trí ban đầu.

Hắn cùng xà nhân khác tầm mười lăm tuổi bắt đầu giao lưu, lập tức biểu tình lại càng trở nên âm trầm, hiển nhiên là biết việc gì không vui.

Nhậm Thanh lẩm bẩm:

“Thiếu niên xà nhân kia cũng không phải là cô nhi lớn lên trong bang phái.”

“Hắn là con cháu Trương Thu, đoán chừng là sợ tiến vào lính cai ngục đường sẽ bị bỏ mình ngoài ý muốn.”

“Thì ra là thế...”

Miệng Nhậm Thanh có chút mở lớn, chẳng lẽ không phải đi ngang qua sân khấu sao.

Còn có cái nguy hiểm gì sao? ! !

Nhậm Thanh vừa định mở miệng xác nhận tình huống, trên giả sơn chẳng biết lúc nào đột nhiên có thêm một cái cửa đang chậm rãi mở ra.

Theo trong khe cửa mơ hồ có thể nhìn thấy bóng tối như mực, giống như ẩn giấu đi yêu ma quỷ quái.

Sắc mặt mọi người đều có chút ngưng trọng, biểu tình Tống Tông Vô cũng có vẻ tương đối nghiền ngẫm, sáu mắt đỏ

như máu phát ra chút quang mang.

Sau khi cửa gỗ triệt để mở ra, bóng tối trong môn phái giống như là muốn đem bốn bề thôn phệ không còn gì, thậm chí ngay cả Nhậm Thanh cũng không cách nào nhìn rõ ràng bên trong.

Tổng Tông Vô trảm thấp nói ra:

“Có thể tiến vào.”

Nhậm Thanh mày nhăn lại, làm sao cảm giác lính cai ngục đường có chút giống âm phủ, vì sao nơi chọn lựa quân dự bị lại đặt tại nơi đây?

Bên trong ánh mắt Tổng Tông Vô mang theo cảnh cáo, Nhậm Thanh thấy vậy trực tiếp cất bước tiến vào cửa gỗ.

Bóng tối làm cho người ta hít thở không thông lập tức đem Nhậm Thanh thôn phệ, thậm chí mang cho hắn cảm giác khác xa so với lúc quan tướng Vô Mục Pháp, cảm giác còn muốn tỉnh mạch hơn.

Tu sĩ còn lại do dự một chút sau đó lần lượt đuôi theo, bọn hắn ở trong bang phái đã không hề có tác dụng, còn không bằng đi tìm tiền đồ mới.

Trương Thu trước không có ngăn cản thiếu niên xà nhân mà khẩn trương phun ra tinh hồng, tiến vào bóng tối vô tận.

Khi cửa gỗ chậm rãi đóng lại, cả cánh cửa vậy mà đột ngột biến mất, giống như là chưa hề xuất hiện qua.

Tổng Tông Vô và lính cai ngục khác không cảm thấy kinh ngạc, tự mình quay người rời khỏi.

Nhậm Thanh rất nhanh liền lạc mất phương hướng, thi triển trọng đồng như thế nào cũng đều không có tác dụng.

Nhưng mà hắn cũng chưa từng bối rối, dù sao quân dự bị chính là thủ đoạn tìm người làm lính cai ngục, không có khả năng độ khó cao đến mức cứu tử nhất sinh.

Nhậm Thanh cũng không có cảm giác được chung quanh có động tĩnh, nói không chừng là lâm vào một loại thuật pháp nào đó.

Hắn ổn định tâm thần, duỗi hai tay ra tìm tòi tình huống bốn bề.

Mặc dù vẫn không có thu hoạch gì, nhưng ít ra xác định đã không còn tại nha môn, thủ đoạn này hắn là nguyên nhân mà lính cai ngục đường có thể tồn tại trong thời gian dài.

Chương 84 - Thao Thiết Pháp?

Chương 84. Thao Thiết Pháp?

Nhậm Thanh nhin không được phóng ra một bước, trong đầu sinh ra các loại hình ảnh bản thân đang rơi xuống khiến động tác của hắn trở nên chần chờ.

Nhưng mà hắn chỉ tốn mấy hơi liền điều chỉnh xong, liên tục phóng ra mấy bước, về sau phát hiện sợ hãi chỉ là bởi vì bóng tối mà sinh ra.

Bước chân Nhậm Thanh dần dần tăng tốc, đồng thời đem Đại Miêu đao xem như gậy dò đường, hướng chỗ sâu dần dần tìm tòi mà đi.

Một lát sau, hắn đột nhiên dừng lại.

Dựa theo xúc cảm Đại Miêu đao truyền đến, trước mặt rất có thể cái cái hố, cũng không biết rõ có phải hắc ám sinh ra ảo giác hay không.

Nhậm Thanh không có làm tiếp, thậm chí đã âm thầm đoán được lính cai ngục đường cũng chỉ là khảo thí tâm tính, kiểm tra lòng can đảm...

Nhậm Thanh không chút do dự cất bước, lập tức sắc mặt đại biến.

Thân thể mất trọng lượng hướng phía dưới rơi xuống, trên mặt có sóng lớn đập vào, rơi xuống với tốc độ cực nhanh, tuyệt không phải huyền tượng do thuật pháp sinh ra.

Nhậm Thanh cố gắng điều chỉnh tư thế, nhưng mà vẫn là xoay một vòng mới ngã xuống đất, xương cốt toàn thân phát ra tiếng vang không chịu nổi.

Tiên huyết từ mũi chảy xuống, đầu sinh ra mê muội.

Nhậm Thanh vội vàng dùng năng lực luyện bì giả đem thương thế chuyển dời đến đùi, mê muội lập tức hóa giải được không ít, chí ít không còn ảnh hưởng đến suy nghĩ.

Tiếp theo hắn đứng lên nhìn xung quanh.

Đập vào mắt lại là chỗ ngục giam, mà Nhậm Thanh đang bị giam ở trong ngục đó.

Nhưng mà quỷ dị chính là, ba mặt vách tường của nhà tù lại hiện ra màu đỏ sẫm, mặt ngoài còn có màu nâu đen điểm lấm tấm.

Giống như là thi thể sau khi chết dần dần mục nát, mặt ngoài bởi vậy mọc ra nấm mốc.

Nhậm Thanh ngẩng đầu nhìn lại, trên đỉnh vách tường cũng không có cái hố nào, nói rõ hắn là thông qua thuật pháp đi vào nơi này.

Hắn nhìn những cái song cửa giống như những mạch máu mà có chút rung mình, màu sắc của nó trắng bệch, như là mạch máu mất đi huyết dịch lưu thông.

“Đây là địa phương quái quỷ gì?”

Biểu tình Nhậm Thanh có chút ngây ngốc, chẳng lẽ đây là lính cai ngục đường, làm sao cảm giác giống trong một thi thể không lồ.

Trong lòng sinh ra cô quái, giống như có loại cảm giác quen thuộc không hiểu.

Hắn hướng bên ngoài phòng giam nhìn lại, mượn ánh nền treo trên tường, có thể thấy qua hai bên đường có vô số nhà tù.

Bên trong phòng giam khác hẳn là không có vật gì, cũng không biết rõ tu sĩ còn lại bị giam ở nơi nào.

Nhậm Thanh muốn mở song cửa có hình dáng mạch máu, dùng tay lay động lại không có một chút tác dụng nào.

Hắn lập tức hai chân đưa xuống, tay phải bắt lấy chuôi Đại Miêu đao.

Keng! ! !

Một tiếng vang thanh thúy, lưỡi đao hóa thành hàn quang chém trên mạch máu, nhưng ngay cả vết thương nhỏ cũng không lưu lại.

Hắn do dự một chút sau cũng không có lựa chọn thì triển lang nhân hóa, quý mới biết hành vi của mình ở chỗ này có thể bị lính cai ngục biết được hay không.

Nhậm Thanh thở phào một hơi.

Nếu là chọn lựa quân dự bị, như vậy không có khả năng nhốt tại nơi đây thời gian dài.

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất chờ đợi, một lát sau quả nhiên sinh ra dị dạng.

Bên trong song cửa làm từ mạch máu có huyết dịch đen nhánh như tương chảy qua, vách tường lập tức sống lại, bắt đầu dần dần nhúc nhích.

Ngay sau đó Nhậm Thanh phát hiện, mặt vách tường vậy mà sụp đổ xuống, mơ hồ xuất hiện hình người.

Bóng người trong tường giống như rất muốn ra ngoài, biểu tình khuôn mặt cực kì dữ tợn.

Huyết dịch lưu động khoảng mười phút, bóng người mỗi lần liền sẽ từ trong tường thoát ra một chút, rất nhanh hơn nửa người đã lộ ra bên ngoài.

Nhậm Thanh từ hình dạng bóng người có thể nhìn ra.

Mặc dù hình người đơn giản, nhưng càng giống là viên hầu, toàn thân đều là lông lá, cánh tay hẹp dài tới đầu gối.

Nhậm Thanh hai tay cầm đao nhìn chăm chăm bóng người, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Ngay tại lúc hấn tập trung cao độ, đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, con người đột nhiên phóng đại.

Huyết nhục?

Lao tù?

Thao Thiết Pháp? ! !

Nhậm Thanh vội vàng dùng bàn tay tiếp xúc vách tường, sau đó chủ động gọi ra hệ thống.

【 ? ? ? 】

【 Tuổi tác: Tám trăm bốn mươi ba! 】

【 Thọ nguyên: Hai trăm ba mươi lăm năm! 】

【 Thuật: Thao Thiết Pháp (A Tỳ Địa Ngục)? ? ? 】

【 ? ? ? 】

【 Thao Thiết Thuật mình khắc tại dạ dày dị thú Thao Thiết, do Tử Nhục đạo nhân lấy được, phương pháp tu luyện này cần ăn lượng lớn cho đến khi dạ dày khuếch trương gấp sáu lần liền có thể tu thành. 】

【 A Tỳ Địa Ngục do Vĩnh Trung Huyết tấn thăng mà thành! 】

Tên lính cai ngục nắm giữ Thao Thiết Pháp này chỉ ít đã có tu vi Dương Thần cảnh, cho nên mới có thể sống mấy trăm năm không chết.

Nhậm Thanh nuốt ngụm nước bọt.

Khi hần ý thức được tự mình đang ở trong bụng lính cai ngục, quả thật có chút tê cả da đầu, hận không thể lập tức bỏ chạy.

Nhưng mà Nhậm Thanh rất nhanh từ nhà giam huyết nhục mục nát có thể nhìn ra mảnh khõe.

Lính cai ngục nắm giữ Thao Thiết Pháp có thể là sắp chết, thậm chí ở vào trạng thái người thực vật đã trên trăm năm rồi.

Nếu không thì không có khả năng hiện ra vết mốc, mà mạch máu cách mỗi mười phút sẽ lưu động một lần, hẳn là đối ứng tốc độ nhịp tim của lính cai ngục.

Đương nhiên chỉ là suy đoán của Nhậm Thanh, muốn biết đáp án chuẩn xác, trở thành quân dự bị lính cai ngục liền có thể hiểu rõ ràng.

Nếu như cái địa phương này thật là lính cai ngục đường, như vậy diện tích khẳng định so với tưởng tượng còn muốn lớn hơn, thậm chí có thể dùng để dung nạp vật quý dị.

Nhậm Thanh cũng không nghĩ tới Phó Vị Giả tán thăng tới Dương Thần cảnh sẽ đạt tới trình độ như vậy.

Dù là lao tù trong bụng của Quỷ Sứ cảnh, cũng hẳn là không gian đủ để dung nạp người thường, xác thực rất có sức hấp dẫn.

Huyết dịch lưu động.

Bóng người sắp thoát ra, Nhậm Thanh đã có thể phát giác được từng tia từng tia sát ý, gương mặt người vắn vẹo kia gần như tiến đến trước mặt mình.

Nhưng mà làm cho hấn đề ý nhất là, làn da của cái người này có hoa văn cổ quái.

Chương 85 - Chuột Công?

Chương 85. Chuột Công?

Hoa văn của bóng người mơ hồ có thể nhìn ra là hình đầu thú, không ngừng tụ hợp phân chia, cảm giác cùng Thao Thiết Pháp không hợp nhau.

Trừ cái đó ra, Nhậm Thanh còn thấy chỗ sâu trong mắt đôi phương có hai chữ “Ngục tốt”, tựa hồ đại biểu cho thân phận bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh nhớ tới bên trên Đà Phong sơn, bởi vì phát hiện tiêu tai cấm khu mọc ra mười hai cây thảo dược.

Giữa hai bên lại có chỗ tương tự.

Hắn nhìn không được tâm niệm vừa động.

Chẳng lẽ Thao Thiết Pháp sau khi tấn thăng làm A Tỳ Địa Ngục, không gian trong bụng sinh ra cấm khu đặc thù?

Rống! ! !

Ngục tốt Viên hầu đánh gãy suy nghĩ Nhậm Thanh, nó từ trong vách tường thoát khốn mà ra, tốc độ cực nhanh đánh tới.

Đáng tiếc ở trong mắt Nhậm Thanh, ngục tốt viên hầu nhiều nhất xem như mới vào cấp độ Bán Thi cảnh, ngay cả Tổng Vinh trọng thương sắp chết cũng so không bằng.

Đại Miêu đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao vừa đúng đem ngục tốt ngăn lại.

Nhậm Thanh lui lại nửa bước, biểu tình hơi có vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới ngục tốt khá hơn so với tưởng tượng.

Ngực tốt viên hầu thấy công kích cũng không có hiệu quả, cảm xúc càng trở nên vội vàng xao động, không ngừng vung hai tay chùy hướng Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh xê dịch né tránh, đồng thời hai mắt trọng đồng phát triển đến cực hạn, muốn hiểu rõ ràng cái ngực tốt này đến cùng tồn tại ra sao.

Ngay tại thời điểm hấn triển đầu, tại nơi hẻo lánh trong nhà tù xuất hiện một con chuột, một con chuột cống lớn bằng con mèo.

Chuột cống hai mắt tràn ngập ác độc, đuôi đầu lưỡi dài nhỏ liếm láp lấy chớp mũi.

Nhậm Thanh dùng ánh mắt còn lại liếc tới.

Hấn chú ý tới bên trong A Tỳ Địa Ngục có vật sống thì lập tức hơi kinh ngạc, không gian trong cơ thể Dương Thần cảnh há lại để sinh linh phổ thông có thể tồn tại.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng.

Cái này chỉ sợ đến từ tu sĩ bên trong đây, không chế chuột cống đi qua các mạch máu.

Hấn không rõ ràng mục đích của đối phương, chắc hẳn cũng không có cái hảo tâm gì, đã như vậy vẫn là mau chóng giải quyết xong ngực tốt đi.

Trọng đồng chuyển động, vô số sơ hở tràn vào tầm mắt.

Bây giờ thực lực Nhậm Thanh có thể tùy tiện bắt lấy sơ hở và cho phản kích, thậm chí không cần thi triển lang nhân hóa.

Đầu tiên là một đao.

Khớp nối hai chân ngực tốt viên hầu vẩy ra tiên huyết, nó theo bản năng ngã trên mặt đất, nhưng mà móng vuốt vẫn duy trì tư thế công kích như cũ.

Còn không đợi cánh tay tiếp xúc đến Nhậm Thanh, thân đao hẹp dài chém tới.

Sưu...

Tiếng xé gió vang lên, đao quang từ dưới kéo lên trên, cánh tay ngực tốt viên hầu bị chặt đứt tận gốc, tiếng kêu rên thống khổ truyền đến.

Huyết dịch rơi xuống như mưa rơi.

Nhậm Thanh còn có rãnh rồi dùng mũi đao đem máu ngăn lại, không cho máu nhiễm vào người.

Trong miệng chuột cống ngậm lấy một viên châu đỏ như máu, nhìn thấy Nhậm Thanh đối mặt với ngực tốt mà như chém dưa thái rau, lập tức do dự.

Lập tức hấn nhớ tới lúc tiến vào lính cai ngục đường, Nhậm Thanh có địa vị siêu phàm khác với tu sĩ còn lại, nội tâm trở nên cực kì vắn vẹo.

Dựa vào cái gì ngươi không cần tu luyện thuật pháp cử tử nhất sinh, cũng không cần chịu đựng bộ dáng không người không quỷ, ngươi phải chết cho ta! !

Chuột cống đem viên châu nhỏ trong phòng giam.

Viên châu vỡ vụn, một chùm khí màu vàng nhạt phiêu tán ra.

Chuột cống khắp khuôn mặt là âm độc, sau đó lặng lẽ trốn đến nơi hẻo lánh, muốn nghe thanh âm Nhậm Thanh kêu thảm trước khi chết.

Nhưng mà tình huống bên trong phòng giam lại hoàn toàn tương phản.

Nhậm Thanh không có để bản thân nhiễm vào khí màu vàng này, lập tức đơn giản dứt khoát chém đầu lâu viên hầu

xuống.

Thi thể viên hầu ngã trên mặt đất, tiếp sau đó huyết nhục dung nhập vách tường, cho người ta cảm giác xác thực giống vật quý dị.

Nhậm Thanh dùng vải đem vết máu trên lưỡi đao lau đi, dùng tay vỗ vỗ song cửa bằng mạch máu, cảm giác không có cứng cỏi như trước nữa.

“Hắn là có thể đi ra.”

Phanh phanh phanh.

Nhà tù truyền ra ngoài tiếng chấn động.

Nhậm Thanh bắt đầu hóa lang nhân, thể chất trong nháy mắt đạt được trợ lực, hai tay đột nhiên bắt lấy chuôi đao.

Vung đao chém tới.

Đao quang chém ra mà bằng mắt thường không thể cảm giác được.

Trên mạch máu đột nhiên có thêm một vết trắng xóa, sau đó liền bị cắt thành hai đoạn.

Nhậm Thanh cất bước đi ra khỏi nhà tù, trong lỗ mũi ngửi thấy huyết tinh cực kì nồng đậm, hơn nữa còn xen lẫn mùi hôi thối.

Chuột cống bị dọa đến run lên giật mình, biểu tình trở nên âm trầm.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ra, Nhậm Thanh vậy mà có thể dễ dàng thoát khỏi nhà tù như thế, trong lòng đột nhiên hối hận cử động vừa rồi.

Sợ là lửa sẽ đốt tới người.

Cũng may chí ít là khí tức đã tràn ra, chắc hẳn đủ đem ngục tốt khác hấp dẫn tới.

Chấn động càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngực tốt bằng máy thịt hình dáng nhấp nhô, nó tựa hồ cảm ứng được khí tức nào đó kêu gọi, trực tiếp dung nhập vách tường, hướng chỗ nhà tù của Nhậm Thanh đi tới.

Chuột cống trốn ở trong bóng tối, tính toán đợi ngực tốt hoặc là Nhậm Thanh không có sự sống sẽ đi ra, để tránh lan đến mình.

Tuy nói chỉ là phân thân, nhưng nếu là tử vong sẽ ảnh hưởng đến bản thể, thậm chí khả năng dẫn đến khí huyết nhận phản phệ.

Chương 86 - Thử Hoạn Quyết

Chương 86. Thử Hoạn Quyết

Bốn bề nhà tù phát ra động tĩnh không nhỏ, nhưng mà để chuột cống cảm giác kinh ngạc sâu sắc là động tĩnh này chỉ kéo dài ngắn ngủi mấy hơi.

Ngục tốt viên hầu trước đó dù gì cùng Nhậm Thanh giao thủ hồi lâu, tên ngục tốt mới dẫn tới vậy mà không chịu được một lát sao?

Bất kể như thế nào, trước tiên đem tin tức truyền lại bản thể rồi tính tiếp.

Chuột cống chờ một lát một lát sau đó lặng lẽ từ bên trong nơi hẻo lánh bò ra.

Nhưng hẳn còn chưa có đi về phía trước vài mét, đột nhiên cảm giác có đạo bóng mờ mờ ở trên người, đồng thời từng tia từng tia sát ý thâm thấu mà tới.

Chuột cống cứng ngắc nâng đầu lên, nhìn thấy Nhậm Thanh mang theo đao đang nhìn xem, biểu tình còn mang theo ý cười.

Thi thể ngục tốt đang nằm nghiêng cách đó không xa, xem bộ dáng là bị một đao chém thành hai nửa, vết cắt sắc lẹm không gì sánh được.

“Làm sao có thể...”

Chuột cống ngạc nhiên ngậy người tại chỗ, ngay sau đó bị tay phải Nhậm Thanh gắt gao bắt lấy, con mắt bởi vì bị bóp

mạnh quá mà hơi lồi ra.

Nhậm Thanh gọi ra bảng hệ thống.

【 Vương Tam Nhi! 】

【 Tuổi tác: Ba mươi sáu! 】

【 Thọ nguyên: Mười một năm! 】

【 Thuật: Thử Hoạn Quyết (Thử Mẫu Giả)! 】

【 Do Ôn Hoạn đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện này cần đặc chế ôn độc liên tục phục dụng mười sáu ngày, đợi cho thân thể hoạn độc không chết, mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh hơi trầm tư, trong trí nhớ tựa như có một cái bang phái ở Thành Đông tương tự, chuyên môn làm chút công việc trộm cắp hạ lưu.

Giống như gọi là “Lạn Nê hội” .

Lại nói tu sĩ tại A Tỳ Địa Ngục bỏ mình, hẳn là cũng sẽ sinh ra vật quỷ dị sao?

Đây chẳng phải là có thể chọn lựa thuật pháp phù hợp với bản thân mình...

Hắn cố ý không dùng toàn bộ khí lực, chuột cống hóa thành thịt nát rớt xuống đất, miễn cưỡng phát ra tiếng kêu thê lương.

Cùng lúc đó, đi ra nơi xa có thể nghe được động tĩnh xột xoạt.

Mười mấy con chuột cống từ bên trong phòng giam nơi nào đó chui ra, muốn trốn xa.

“Ha ha, phụ cận trước sau đều không có đường, có thể chạy trốn tới đâu đây?”

Hai chân Nhậm Thanh phát lực, mang theo đao ba bước thành hai xông tới, gần như mỗi lần vung đao đều có thể chuẩn xác chém trên thân một con chuột cống.

Tiếng kêu thảm không ngừng quanh quẩn.

Chỉ tồn nửa chén trà nhỏ, trên mặt đất đã trải khắp thi thể chuột cống, nhưng mà một lát liền bị vách tường huyết nhục thôn phệ hầu như không còn gì.

Nhậm Thanh đi theo vết tích vào nhà tù chuột cống chui ra, bên trong đang có một nam tử nhỏ gầy trơ cả xương, mắt nhìn thì chỉ có hít vào mà không thở ra.

Nam tử hai mắt hoảng sợ nhìn Nhậm Thanh.

Tiếp sau đó miệng há lớn, một con chuột cống nặng bốn, năm cân từ bên trong thực quản chậm rãi leo ra, hướng bên ngoài nhà tù chạy tới.

Nhậm Thanh nhìn hình thể chuột cống này vậy mà trong chớp mắt phòng lớn.

Lông tóc trên người rụng đi, bề ngoài càng thêm giống người, nhưng mà cuối cùng vẫn duy trì lấy nửa người nửa chuột như cũ, tay chân đều là thú trảo.

Thử Nhân Vương Tam Nhi hướng Nhậm Thanh chạy tới, nhưng mà biểu lộ không có chút sát ý nào, ngược lại lấy phần e ngại làm chủ.

Nhậm Thanh cau mày xuất đao đem đầu Vương Tam Nhi chém xuống.

Nam tử gầy còm bên trong phòng giam lập tức không có sinh tức, thi thể lại bị bản thân A Tỳ Địa Ngục hấp thu, giống như là chưa hề xuất hiện qua.

Nhậm Thanh mặt không đổi sắc nhìn xung quanh, tiếp theo quay người rời khỏi.

Nhưng trong nháy mắt hắc vừa biến mất tại chỗ ngoặt, một cái phi đao bay vào song cửa mạch máu, trực tiếp cắm vào trong bóng tối nơi hẻo lánh.

Tiếng chuột kêu vang lên.

Chuột cống ẩn tàng tựa ở góc tường, bên trong miệng không ngừng phát ra thanh âm cầu xin tha thứ.

Trong ánh mắt sợ hãi của Vương Tam Nhi, Nhậm Thanh dùng Đại Miêu đao đem song cửa mạch máu chặt đứt, cất bước đi vào trong phòng giam.

Vương Tam Nhi sợ vỡ mật, hắc vì phát ra tiếng người, phân thân chuột cống dần dần hóa thành hình người.

Nhưng đặc thù loài chuột lại càng trở nên rõ ràng, gần như đã không kém nhiều.

Vương Tam Nhi té quỵ dưới đất không ngừng đập cái đầu, bên trong miệng lẩm bẩm:

“Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, tha ta một mạng đi...”

Nhậm Thanh đem Đại Miêu đao đặt ở trên cổ Vương Tam Nhi, biểu tình cổ quái nói ra:

“Thuật pháp của ngươi có tác dụng gì, nói nghe một chút.”

“A?”

Vương Tam Nhi sửng sốt một chút, lập tức cảm giác cái cổ đau nhức, tiên huyết chậm rãi chảy ra.

Hắc vội vàng nói:

“Đại nhân, cái thuật pháp này không có tác dụng gì, chỉ có thể dùng huyết nhục bản thân phân ra thành thân chuột, nhờ vào đó kéo dài hơi tàn.”

“Hồn phách của người có thể thông qua thuật pháp chuyển dời đến bên trong thân chuột?”

Nhậm Thanh đoán được tác dụng “Thử Hoạn Quyết”, hẳn là lợi dụng thân chuột để kim thiền thoát xác, tác dụng phụ là mỗi lần phân thân, về sau đều sẽ sinh ra dị hoá không thể nghịch.

Nếu hồn phách có thể đoạt xá, ngược lại là cái thuật pháp cực kì không tệ.

Vương Tam Nhi biểu tình mê mang hỏi đáp:

“Cái gì mà hồn phách...”

“Phân thân cùng bản thể không can thiệp chuyện của nhau?”

“Đúng vậy, đại nhân.”

“Ta biết rõ, Thử Hoạn Quyết là đem ký ức chuyển dời bên trong phân thân, còn sống đã là một “bản thân” khác.”

Chương 87 - Tìm Đường Ra

Chương 87. Tìm Đường Ra

Vương Tam Nhi căn bản nghe không hiểu lời của Nhậm Thanh, cặp mắt ti hí của hắn nhìn chăm chăm bên ngoài nhà tù, giống như đang đợi cái gì.

“Lính cai ngục là chọn lựa quân dự bị như thế nào?”

Vương Tam Nhi hỏi đáp:

“Đại nhân, chỉ cần có thể từ lính cai ngục đường ra ngoài, kỳ thật liền xem như thông qua được.”

Nhậm Thanh hơi hột hoi:

“Vậy ra ngoài như thế nào?”

Vương Tam Nhi không trả lời thẳng, ngược lại mơ hồ nói ra:

“Đại nhân, ta đối với lính cai ngục đường vẫn còn có chút quen thuộc, nơi này chính là...”

Hắn ngữ khí cung cung kính kính, đồng thời ý nghĩ tránh xa Đại Miêu đao.

Vương Tam Nhi có hành động, đồng thời bước chân nặng nề lần nữa tới gần.

Hai đầu ngục tốt vậy mà khởi tử hoàn sinh, hướng chỗ nhà tù Nhậm Thanh vọt tới.

Trong mắt Vương Tam Nhi chợt lóe lên xảo trá, vậy mà linh hoạt né tránh Đại Miêu đao, đột nhiên căn về phía cánh tay Nhậm Thanh.

Mắt thấy rằng cửa sắp chạm đến, chỉ cần lay dính một chút độc này, cho dù là Quỷ Sứ cảnh vẫn tê liệt thân thể như thường.

Suu! ! !

Vương Tam Nhi đột nhiên phát giác phần đầu trở nên nhẹ nhàng, giống như có đạo hàn quang từ bên cạnh chỗ mình lướt qua.

Đợi đến lúc hấn ý thức được, đầu lâu đã nện xuống đất, lộn vài vòng sau đó biểu tình đều là không thể tưởng tượng nổi.

Nhậm Thanh mang theo đao xoay người sang chỗ khác.

Hai tên ngục tốt vọt vào trong phòng giam, hình thể bọn chúng nhìn qua khổng lồ hơn một mức, khí thế cũng tăng một chút.

Nhưng mà khi Vương Tam Nhi chết đi, một tên ngục tốt bằng máu thịt cùng vách tường biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ còn lại ngục tốt hình viên hầu còn chăm chỉ không ngừng có ý đồ công kích Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh cũng không hề để ý ngục tốt mà đem lực chú ý phóng tới trên thi thể Vương Tam Nhi, quả nhiên có vật quý dị sinh ra.

Kia là một đồng bunn nhảo hình dáng sợi bông, giống như xen lẫn vô số con chuột.

Nhậm Thanh vẫn nhìn chăm chăm vật quý dị, thân thể bản năng tránh thoát đòn của viên hầu.

Hấn cảm giác linh cai ngục đem nơi chọn lựa quân dự bị đặt ở A Tỳ Địa Ngục, nói rõ trong này nhất định có thể ứng đối được với vật quý dị của tu sĩ sau khi chết.

Sau mấy hơi thở, bốn bề vật quỷ dị có một cái miệng máu hiển hiện.

Cái lưỡi dài nửa mét trói lại vật quỷ dị, mặc cho vật quỷ dị giãy giụa thế nào đi nữa cũng là vô dụng, dần dần bị kéo vào trong tường huyết nhục.

Tốt lắm, lính cai ngục là đang chăn nuôi người mà.

Nhậm Thanh thuận tay đem cánh tay viên hầu chặt đứt, khoe miệng nhin không được bắt đầu co rúm.

Lợi dụng A Tỳ Địa Ngục Dương Thần cảnh để thu nhận vật quỷ dị, không sợ cái A Tỳ Địa Ngục Dương Thần cảnh này sau khi chết hình thành cấm khu sẽ trực tiếp hủy thiên diệt địa sao?

Cũng không biết rõ mấy trăm năm qua đã tính gộp lại bao nhiêu vật quỷ dị...

Nhậm Thanh lại ý thức được, lính cai ngục làm việc này thì hoàn toàn không có gì đáng trách.

Mặc dù cấm khu thôn phệ vật quỷ dị, về sau có thể càng trở nên kinh khủng, nhưng đối với cấm khu Dương Thần cảnh thì hiệu quả không quá rõ ràng.

Hạt mưa có thể ảnh hưởng tới nước hồ và dòng sông, nhưng đối mặt với biển lớn lại không cách nào rung chuyển, dù sao nước biển đã nhiều tới không cách nào tưởng tượng nổi.

Mà Nhậm Thanh luôn cảm giác lính cai ngục hẳn là có thủ đoạn có thể lấy ra vật quỷ dị, khả năng cần tiến về nơi nào đó trong A Tỳ Địa Ngục.

“Nhưng mà... A Tỳ Địa Ngục đến cùng có phải bởi vì nắm giữ thuật pháp càng nhiều mới có thể kỳ dị như thế hay không?”

Vật quý dị bị miệng lớn nuốt xuống.

Nhậm Thanh không phản ứng chút nào, sau khi phát giác được bí mật Vương Tam Nhi phân thân, hắn liền không có hứng thú đối với Thử Hoạn Quyết.

Những con chuột cống kia chỉ là cái có được ký ức trước đó mà thôi.

Coi như tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên đều phải cân nhắc một phen, chớ nói chi là vật quý dị Bán Thi cảnh trọn vẹn phải tiêu hao một năm thọ nguyên.

Rống! ! !

Ngực tốt viên hầu bị Nhậm Thanh kích thích liên tục dậm chân, làn da đã đỏ bừng lên, lông tóc từng chiếc dựng thẳng.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, ánh mắt khinh miệt nhìn về phía ngực tốt viên hầu.

Dù là ngực tốt phụ thuộc vào A Tỳ Địa Ngục có thể chết mà phục sinh, nhưng thực lực tăng lên cũng không rõ ràng, muốn uy hiếp được hắn còn có chút khó.

Vung đao.

Ngực tốt viên hầu thành khối vụn.

Nhậm Thanh cất bước đi ra khỏi nhà tù, dự định đi nơi khác nhìn xem.

Tổng Tông Vô căn bản liền không có nói hắn biết bất luận tin tức gì.

Hiện tại Nhậm Thanh chỉ biết rõ rời khỏi A Tỳ Địa Ngục là điều kiện trở thành quân dự bị, nhưng rốt cuộc phải thông qua thủ đoạn gì thì vẫn chưa biết được.

Hắn chuẩn bị tìm tu sĩ nghe ngóng tin tức rồi lại nói.

À, thuận tiện nhìn xem có thuật pháp thích hợp hay không...

Nhậm Thanh đi xuyên qua.

Hắn rất nhanh liền thông qua trọng đồng phát hiện vết tích ngục tốt lưu lại, tựa hồ đang đuổi theo một vị tu sĩ nào đó, hắn là khoảng cách không xa.

Nhậm Thanh đi theo vết tích, tiếng đánh nhau từ xa tới gần.

Vốn định thông qua cứu người chiếm được tín nhiệm, nhưng ngục tốt viên hầu lần nữa khôi phục đi theo sau, tư thế dũng khí không chết không thôi.

Tu sĩ cách đó không xa kinh nghi bất định, trong mắt hắn thì Nhậm Thanh rõ ràng là cố ý gấp lửa ném tay người.

Hắn không có biện pháp, cắn răng cứng rắn chịu một kích của ngục tốt rồi tiến vào lối rẽ, muốn nhờ vào đó tránh thoát Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh thấy vậy tăng thêm tốc độ.

Chẳng lẽ là địch thì không phải bạn sao, vậy để ta cho ngươi xem thuật pháp.

Hai người một trước một sau chạy ra, hoàn cảnh bốn bề xuất hiện biến hóa, tựa hồ đi vào khu vực mới của A Tỳ Địa Ngục.

Huyết nhục càng thêm nhiều sóng, thậm chí xen lẫn xương cốt không lồ.

Chương 88 - Không Cứu Nỗi

Chương 88. Không Cứu Nỗi

Tốc độ Nhậm Thanh tự nhiên không phải tu sĩ phổ thông có thể đánh đồng, cũng chỉ một lát liền đuổi kịp cùng đối phương đồng hành.

Lúc này hắn mới chú ý tới, người này từng có gặp mặt, chính là con cháu linh cai ngục Trương Thu, nhưng mà bây giờ lại có chút chật vật.

Hắn toàn thân trên dưới đều là vết thương, một cánh tay còn có vẻ gãy mà rủ bên người.

Xà nhân tối sầm mặt, miệng phun lưỡi hồng nói ra:

“Nhậm Thanh, nhóm chúng ta ngày xưa không oán không cừ, cần gì phải không từ thủ đoạn.”

Hắn thấy địa hình bốn bề dần dần chật hẹp, cắn răng ngừng lại.

Tốc độ ngục tốt hơi chậm dần, từ từ bao vây hai người, có thể thấy được theo thời gian trôi qua, linh trí của bọn nó sớm đã không tầm thường.

Xà nhân cảnh giác nhìn Nhậm Thanh, cái sau cùng ngừng lại bộ pháp.

“Ta thấy nơi đây đã ở ngoài nhà giam, kế tiếp là đường xuống càng sâu nữa sao?”

Nhậm Thanh bắt lấy chuỗi đao nhìn quanh, chỉ cảm thấy thân đang ở đường hầm dưới lòng đất.

Vách tường trải rộng mạch máu như cùng vật sống, mặt đất bắt đầu có chút mềm mại.

Tuy nói là cảm nhận không gian bị đóng chặt lại, nhưng có thể nhìn thấy nơi xa có hang động đen nhánh, bên trong tản ra hơi khói màu xanh nhạt có mùi hôi.

Xà nhân thấy Nhậm Thanh không giống như là đối địch, đồng thời bên ngoài lĩnh cai ngục đường cũng đã gặp, đều là do lĩnh cai ngục mang đến nơi đây.

Hắn ngữ khí chậm dần hồi đáp:

“Kỳ thật chúng ta bây giờ cũng còn chưa đạt tới lĩnh cai ngục đường, chỉ có đi qua kết động mới được.”

“Kết động...”

Nhậm Thanh hơi sững sờ.

Hắn cùng Trương đồ tể có quen biết khá thân, cho nên cũng biết được tên gọi dân gian của các phần trong nội tạng.

Ruột non xác thực có tên tục là kết.

Lại nói Thao Thiết Pháp không phải dị hoá dạ dày, làm sao lại dính đến đại tràng tiêu hóa các thứ rồi?

Hay là nói vị tu sĩ Dương Thần cảnh kia, bởi vì sắp chết, dẫn đến dị hoá dần dần khuếch tán đến các nơi toàn thân.

A Tỳ Địa Ngục chỉ sợ đã bao trùm toàn bộ dạ dày.

Xà Nhân không có giữ lại quá nhiều, hắn lại mở miệng giải thích:

“Chờ đến lĩnh cai ngục đường, về sau liền có thể biết được rồi khỏi đây như thế nào.”

Nhậm Thanh gật đầu hỏi:

“Tại hạ Nhậm Thanh, xưng hô như thế nào?”

“Lâm Thành.”

Lâm Thành buông xuống một chút đề phòng.

Lúc này ngực tốt đã tới gần, hắc vôi vàng mở miệng nói ra:

“Người và ta chia ra đôi phó một đầu ngực tốt, cố gắng giải quyết...”

“Không cần.”

Nhậm Thanh ánh mắt liếc qua thoáng nhìn tu sĩ hóa thân báo săn của Huyết Cầu bang.

Đồng thời thấy hắc lầy tốc độ cực nhanh tiến vào kết động, lập tức tin tưởng hơn phân nửa đối với lời nói của Lâm Thành.

Hắn rút đao lao thẳng tới ngực tốt, ngay trong lúc Lâm Thành còn suy tư biện pháp ứng đối, phiền phức đã được giải quyết thành công.

Hả?

Lâm Thành cau mày quay đầu nhìn lại, đã thấy Nhậm Thanh sớm chạy xa, căn bản liền không có ý tứ chuẩn bị cùng hắn phối hợp.

Sau đó mới phát hiện ngực tốt đã hóa thành thi thể, biểu tình tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Nhậm Thanh đối với thuật pháp rắn lộn da của Lâm Thành không có hứng thú, càng không có rảnh để đi hộ giá hộ tống, trước đi qua kết động rồi lại nói.

Hắn cất bước bước vào trong động.

Người thân sói thể hiện ra hết ưu thế, mặc cho hai chân nhanh nhẹn, nhưng căn bản không có hao tổn bao nhiêu sức lực để duy trì cả.

Cho dù người thân sói có tốc độ thấp hơn người thân báo, nhưng giảm bớt được tiêu hao mới là quan trọng nhất.

Ngực tốt viên hầu chỉ có thể cam đoan không bị bỏ lại, nó không ngừng phát ra tiếng cuồng nộ vô năng.

Nhậm Thanh vốn cho rằng kết động sẽ rất khó người, sự thật thì đúng là như vậy.

Nhưng mà khi dần dần xâm nhập, hần chú ý tới vách tường huyết nhục vậy mà chảy ra huyết dịch đỏ thẫm, trong không khí vị hôi chua càng thêm gay mũi.

Quần áo trên người hần rung động, cảm giác quần áo đang dần dần bị hòa tan không còn gì.

Cũng may luyện bì giả có kháng tính cực mạnh đối với ăn mòn, hai mắt cũng có trọng đồng bảo vệ.

Chỉ là thời điểm Nhậm Thanh hô hấp, khí quản lại ần ần có chút nóng, đầu lưỡi giống như bị rỉ sắt.

Tu sĩ hóa thân thành báo săn đang nằm tại vũng nước cách đó không xa, huyết nhục hòa tan như là ngọn nến bị đốt nóng.

“Cứu ta...”

Hần nhìn thấy Nhậm Thanh tiếp cận, về sau hai mắt lộ ra hi vọng, dưới khát khao sống mạnh mẽ, vậy mà miễn cưỡng bò tới.

Nhậm Thanh xoay người dùng tay tiếp xúc đối phương, tin tức hiển hiện.

Đáng tiếc là thuật pháp người này chỉ có một loại là thần túc kinh, hơn nữa còn là dựa vào nuốt vật quý dị nắm giữ.

“Cứu ta...”

“Không cứu nổi.”

Nhậm Thanh không chút do dự cho hần một cái thống khoái, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

Chương 89 - Hắc Là Huỳnh Đệ Của Ta

Chương 89. Hắc Là Huỳnh Đệ Của Ta

Cứ như vậy trì hoãn thời gian mấy hơi, ngực tốt đã kéo gần lại không ít.

Phiền toái nhất chính là, tính ăn mòn trong kết động càng thêm chua xót kinh khủng, thậm chí có cảm khác không thể đi vào sâu hơn.

Nhậm Thanh nhin không được há mồm thở dốc, phổi có cảm giác đau.

Giày vải dưới chân hắc sớm đã biến mất, quần áo cũng không khá hơn chút nào.

Nhậm Thanh vội vàng nuốt mười mấy mắt heo, mượn nhờ nhiệt lưu do tiêu hóa tạo ra tắm bổ thương thế, không cho ảnh hưởng đến việc tiến lên.

Nhưng mà trong kết động như vũng bùn khó đi, tốc độ tự nhiên vì vậy mà chậm lại.

Ngực tốt viên hầu lại như giẫm trên đất bằng.

Mà nó dần dần càng trở nên thông minh, không còn công kích đơn giản nữa, bắt đầu mượn nhờ ưu thế địa hình.

Nhậm Thanh đành phải dùng nắm đấm đem ngực tốt viên hầu đánh lui, Đại Miêu đao phía dưới hoàn cảnh như thế có thể lại nhận tổn thương, liền không có ra khỏi vỏ.

Tại lúc Nhậm Thanh đến phần cuối kết động, tiếng thở đã biến thành ô ô.

Hắn chú ý tới ngoài động bị huyết vụ bao phủ, căn bản xem không rõ ràng.

Nhậm Thanh do dự mấy hơi sau đó bước ra kết động, chua xót quanh thân rốt cục tán đi.

Hắn nhìn không được dùng sức khắc vài tiếng, nước bọt hỗn tạp theo huyết dịch nhả trên mặt đất, mà lục phủ ngũ tạng bởi vậy mà thoải mái hơn.

Ngục tốt viên hầu đứng tại cửa động, e ngại không dám tới gần, lập tức thần sắc bình tĩnh lại, thân thể cũng dung nhập vách tường huyết nhục.

Huyết vụ hình thành rả rích mảnh mưa rơi xuống.

Nhậm Thanh luôn cảm giác A Tỳ Địa Ngục đã tới gần sụp đổ, dù là dựa theo biểu hiện thọ nguyên còn có hơn hai trăm năm.

Hắn đem dòng máu trên mặt xóa đi, chỉ cảm thấy thoáng có chút buồn nôn.

Trách không được Tống Tông Vô nói không có lính cai ngục ưa thích ở trong lính cai ngục đường, cái địa phương này xác thực quá quái dị.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện cách đó không xa vẫn có rất nhiều nhà tù.

Trong phòng giam trống không người, nhưng xác thực có lưu vết tích sinh hoạt qua.

Tu sĩ còn lại chưa tới đây, lính cai ngục càng là bóng người cũng không nhìn thấy, đã tới đường ra nhưng không có bất kỳ manh mối gì.

Nhậm Thanh thi triển trọng đồng bên cạnh đi về phía trước mấy bước, ý đồ nhìn rõ lính cai ngục đường có dị dạng gì.

Lập tức nét mặt của hắn trở nên cực kì kinh ngạc.

Thấy có một cái xương sườn ngàn mét đâm xuyên vách tường huyết nhục, tiên huyết phun ra ngoài.

Cũng bởi vì xương sườn, cho nên dẫn đến vết thương không cách nào khỏi hẳn, từ đó thúc đẩy huyết vụ hình thành.

Nhưng mà có thể để cho Dương Thần cảnh sắp chết, bị thương tuyệt không chỉ có một chỗ này, chỉ ít da dày bị thương sẽ không ảnh hưởng tính mệnh.

Nhậm Thanh lập tức minh bạch phải như thế nào mới có thể từ lính cai ngục đường ra ngoài, kỳ thật đạo vết thương kia chính là đường tắt thông với ngoại giới.

Thân ở trong lính cai ngục đường hẳn là sẽ không có nguy hiểm, dù sao cũng là do lính cai ngục quản hạt.

Nhưng hắn không có lựa chọn xuất phát, mà là ngồi xếp bằng trên mặt đất chờ đợi, trong lòng còn băn khoăn thuật pháp những tu sĩ kia nắm giữ.

Trọn vẹn qua mấy canh giờ mới có thân ảnh từ trong kết động đi vào lính cai ngục đường.

Đối phương là tu sĩ mọc sừng trâu đã nhìn thấy ở bên ngoài.

Bây giờ hắn toàn thân khoác cốt giáp dày đặc, tốc độ đi lại xác thực rất chậm, nhưng dựa vào phòng ngự lại chống đỡ đi đến lính cai ngục đường.

Tay phải tu sĩ Ngưu Giác còn đang nắm một cái đùi người, hướng bên trong miệng bỏ vào ăn tươi nuốt sống, dùng cái này để khôi phục thể lực tiêu hao.

Ánh mắt Nhậm Thanh có nhiều hứng thú.

Cốt giáp này hẳn là một thuật pháp không tệ.

Tu sĩ Nguu Giác dùng thuật pháp để bên ngoài phụ cốt giáp, đồng thời lúc ở bên ngoài lính cai ngục đường cũng không có bày ra rõ ràng.

Nói rõ có thể thu phóng tự nhiên.

Nhậm Thanh không khỏi sinh ra hứng thú.

Mặc dù sau khi thi triển sẽ ảnh hưởng đến tính linh hoạt, không thích hợp sử dụng lúc chiến đấu, nhưng đối mặt với cục diện đặc biệt có chỗ dùng không nhỏ.

Hắn có thể nhờ vào đó nhiều thêm một lá bài tẩy, thời điểm mấu chốt tái sử dụng.

Huông hồ thuật pháp có rất nhiều tuyến đường dị hóa, nói không chừng liên phi thường có lợi cho mình.

Bắt thịt cả người Tu sĩ Nguu Giác căng thẳng, biểu tình trở nên cảnh giác lên:

“Ta chính là Tôn Di Sơn, nếu như ngươi muốn ăn thịt bổ sung khí lực, có thể đi kết động tìm người.”

Khi nói chuyện, hắn đem phần thịt cuối cùng nuốt đến trong bụng.

Ngữ khí Tôn Di Sơn hơi có vẻ say mê nói ra: “Kỳ thật hương vị tu sĩ là ngon nhất, đặc biệt là cái loại người trải qua dị hoá, hoàn toàn kế thừa tinh tế tỉ mỉ của thịt rắn.”

Biểu lộ Nhậm Thanh trở nên tế nhị:

“Thế nhưng là Lâm Thành?”

Tôn Di Sơn có thể cảm giác được kẻ đến không thiện, lập tức lấy lại tinh thần nói ra:

“Ta cũng không nhận ra cái Lâm Thành gì...”

Nhậm Thanh lạnh lùng nói ra:

“Tu sẽ đến bên trong lĩnh cai ngục đường, nắm giữ thuật pháp biến thành rắn chỉ có Lâm Thành đi.”

Tôn Di Sơn vội vàng giải thích nói:

“Ta cũng không có lấy tính mạng của hắn, ngươi có thể đi kết động nhìn xem, hắn là còn chưa có chết đi.”

“Lâm Thành thể nhưng là tình thân của ta, huynh đệ tay chân...”

Nhậm Thanh bước chân tới gần, Đại Miêu đao chậm rãi ra khỏi vỏ, tản ra hàn ý kinh tâm động phách.

Tôn Di Sơn thấy lui không thể lui, trên mặt lộ ra biểu tình dữ tợn, hai mắt phiếm hồng nhìn Nhậm Thanh.

Chương 90 - Thuật Pháp Của Người Làm Ta Thất Vọng

Chương 90. Thuật Pháp Của Người Làm Ta Thất Vọng

“Ta biết rõ sau lưng ngươi có Tổng Tông Vô làm chỗ dựa, cho nên không ai dám động tới ngươi.”

Lập tức hình thể hấn nở lớn đến ba mét, trên cốt giáp lại có một tầng da trâu bao trùm, có vẻ dày đặc dị thường.

“Nhưng ở trong lúc chọn lựa quân dự bị, căn bản cũng không có lính cai ngục sẽ tiến đến nơi đây, huống hồ coi như ta giết Lâm Thành thì lại như thế nào?”

Tôn Di Sơn phát ra tiếng cười bén nhọn, thân hình cũng dần dần tới gần Nhậm Thanh, nắm đấm như là quả lắc đồng hồ lao tới.

Nhưng để hấn cảm giác kiêng kỵ sâu sắc chính là, Nhậm Thanh thấy vậy chẳng những không có lùi bước, ngược lại biểu tình càng trở nên không thể phỏng đoán.

“Ngươi xác thực không có giết Lâm Thành, bởi vì ngươi sợ trên thân Lâm Thành có lưu chuẩn bị của Trương Thu, cho nên để hấn tự sinh tự diệt.”

Tiếng cười của Tôn Di Sơn im bật mà dừng.

“Nhưng mà cảm ơn ngươi đã nhắc nhở ta.”

Toàn thân Nhậm Thanh mọc ra lông sói màu trắng bạc, thân cao cũng vượt qua hai mét, hình thể cơ bắp hiện ra hình

giọt nước.

Tôn Di Sơn sắc mặt đại biến, cũng không có đi suy nghĩ nhiều vì sao Nhậm Thanh sẽ nắm giữ thần túc kinh, liền không kịp chờ đợi dùng song quyền đập xuống.

Ầm! ! !

Huyết nhục bắn ra, đáng tiếc chỉ là mảnh vụn trên mặt đất lính cai ngục đường thôi.

Thân ảnh Nhậm Thanh biến mất tại chỗ.

Hắn linh hoạt nhảy vọt lên giữa không trung, thân thể hoàn toàn hóa thành lang nhân, tay phải trắng kiện vừa vặn có thể một cánh tay nắm lấy Đại Miêu đao.

Tôn Di Sơn đã phát giác không được bình thường.

Lúc này, thanh âm Nhậm Thanh từ đỉnh đầu truyền đến:

“Thịt trâu hoạt động nhiều chắc chắn sẽ rất săn chắc và một điều nữa, cổ trâu chắc cũng là nơi mềm nhất.”

Bả vai Tôn Di Sơn bị đập một cước, ánh đao lướt qua, chỗ cổ sinh ra đau nhức kịch liệt.

Hắn kinh ngạc sau khi vô thức sờ lên, kết quả tất cả lòng bàn tay đều là tiên huyết, đao này đã coi như là chém vào ba phần thịt.

Mà lưỡi đao là từ khe hở cốt giáp chém vào huyết nhục, cũng không biết có phải trùng hợp hay không.

Tôn Di Sơn kinh ngạc chuyển động thân thể, ý đồ bắt lấy Nhậm Thanh, đáng tiếc đã sớm bị đối phương nắm chuẩn góc chết.

Dù hắn biết rõ chỉ cần một kích chính xác cũng đủ để đem đối phương trọng thương, nhưng hai loại thuật pháp này kết hợp với nhau thì thực sự quá công kênh.

“Sườn trâu ít mỡ nhiều thịt, hương vị ngon làm cho người ta tán thưởng.”

“Xương sườn...”

Tôn Di Sơn biệt khuất đỏ mặt, muốn triển khai phản kích, còn phải từ bên trong Nhậm Thanh mới có thể biết được chỗ để phòng thủ.

Hắn cắn răng hàm, nắm đấm dùng sức hướng sau lưng vung tới.

Tiếng xé gió vang lên.

Đã thấy có đầu sói treo ngược, Đại Miêu đao trực tiếp ngăn trở nắm đấm của Tôn Di Sơn, móng vuốt của Nhậm Thanh thuận thế hướng phía dưới vạch một cái.

Sau sống lưng Tôn Di Sơn sinh ra đau nhức kịch liệt, hắn nhin không được giận dữ hét.

“Nhậm Thanh! ! !”

“Cái hảo huynh đệ kia của ngươi vẫn còn tại trong kết động, liền không sợ hắn bị dịch dạ dày ăn mòn mà chết sao?”

“Kiểu nói này, xác thực hắn là tốc chiến tốc thắng.”

Nhậm Thanh nheo hai mắt lại, chủ yếu là cân nhắc đến nếu như không thể mau chóng giải quyết, chỉ sợ sẽ có tu sĩ khác tiến vào lĩnh cai ngục đường.

Hắn thông qua hai lần xuất thủ đã hơi thích ứng lang nhân hóa, mặc dù còn chưa làm chủ một cách hoàn hảo, nhưng đối phó với Tôn Di Sơn đã đủ dùng.

Tôn Di Sơn bằng vào bản năng dã thú, cảm giác được Nhậm Thanh bốc lên sát ý, nhin không được đem ánh mắt nhìn về phía kết động đen như mực.

Hắn hoảng hốt chạy bừa phóng tới cửa động, dự định lấy tính mệnh Lâm Thành làm uy hiếp.

Nhưng đột nhiên, sau lưng Tôn Di Sơn trở nên tĩnh mịch im ắng.

Hắn vô thức quay đầu nhìn lại, thấy Nhậm Thanh đem Đại Miêu đao thu vào vỏ, hai chân trầm xuống làm tư thế chuẩn bị phát lực.

Bước chân Tôn Di Sơn hơi có vẻ chần chờ, chẳng lẽ đây là cố làm ra vẻ?

Đao phong quét ra.

Nhậm Thanh xuất đao trong nháy mắt, cự ly vài mét giống như gang tấc.

Tôn Di Sơn nhin không được âm thầm may mắn.

“Lấy trình độ bền bỉ của Phi Giáp Công, tùy tiện không có khả năng bị phá vỡ...”

Cái cổ giống như gặp đau nhức kịch liệt, một khối cốt giáp hoàn chỉnh rơi xuống, lộ ra bộ phận cơ thịt dính đầy tiên huyết.

Nhậm Thanh hơi có vẻ tiếc nuối nói ra:

“Cái thuật pháp toàn thân mọc ra cốt giáp của người khiến ta có chút thất vọng.”

“Cái gì?”

Tôn Di Sơn có chút ngây người, Nhậm Thanh lần nữa vung đao chém xuống, cốt giáp hoàn chỉnh bị bóc ra, lập tức bị A Tỳ Địa Ngục hấp thu.

“Vì sao muốn giết ta...”

Nhậm Thanh thu đao vào vỏ, đầu lâu to lớn của Tôn Di Sơn phóng lên tận trời.

Lập tức thi thể tạo thành hai loại vật quý dị này.

Trong đó thuật pháp Mãng Ngưu Kinh chỉ sợ là nuốt vật quý dị nắm giữ, nếu không tuyệt sẽ không ảnh hưởng đến thân thể tiến lên, mà loại cốt giáp kia thì là từ Tôn Di Sơn tự chủ tu luyện mà thành.

【 Mãng Ngưu Kinh! 】

【 Do Ngưu Ma sáng tạo, phương pháp tu luyện này phải đem hài nhi không đủ tháng bỏ vào thai trâu gửi nuôi ba năm, để cho trâu cái phục dụng dược liệu đại bổ, tu thành thân thể mới hóa thành nửa người nửa trâu. 】

【 Phi Giáp Công! 】

【 Minh khắc tại phía trên hài cốt vô danh, lúc tu luyện xương cốt toàn thân sẽ dần dần vỡ vụn, vỡ vụn sáu lần mới có thể tu thành. 】

Phi Giáp Công nhìn như điều kiện đơn giản, nhưng xương cốt toàn thân vỡ căn bản cũng không có sức hoàn thủ, tùy tiện liền sẽ bởi vì ngoài ý muốn mà bỏ mình.

Nhậm Thanh từ tin tức hệ thống biết được, Tôn Di Sơn tu luyện chính là Cốt Giáp Giả bên trong Phi Giáp Công, cũng không biết rõ tuyến đường dị hoá còn lại như thế nào.

Hắn do dự mấy hơi, mắt nhìn vật quý dị liền bị một cái miệng lớn nuốt vào bụng.

Nhậm Thanh căn rằng tiêu hao một năm thọ nguyên, môn thuật pháp này khả năng có tác dụng không lớn, nhưng ít ra sẽ không có ảnh hưởng phụ gì.

Thanh âm xương cốt va chạm vang lên.

Nhậm Thanh cảm giác xương sống lưng giống như một lần nữa chuyển động vị trí, thân thể đột nhiên cất cao một chút.

Thống khổ thoát qua liền mắt, có thể là bởi vì hắn đã có bốn môn thuật pháp, khiến cho tính thích ứng của thân thể càng thêm cường đại.

Nhậm Thanh không có vội vã xem xét tin tức Phi Giáp Công, giải trừ lang nhân hóa sau đó hướng kết động đi tới, dự định trước đem Lâm Thành vớt ra.

Ngược lại không phải bởi vì chiếm tiện nghi.

Chủ yếu giết quá nhanh, quên cùng Tôn Di Sơn xác nhận chi tiết cách rời khỏi lính cai ngục đường.

Chương 91 - Cứu

Chương 91. Cứu

Nhậm Thanh đi vào cửa kết động, phát hiện Lâm Thành đã sống dở chết dở.

Mặt ngoài làn da Lâm Thành có vết thương lớn, mà cánh tay phải đã không trọn vẹn, hai chân tức thì bị Tôn Di Sơn đánh gãy.

Dù là khoảng cách đến lính cai ngục đường chỉ có không đến trăm mét, nhưng hấn ngã vào bên trong dịch dạ dày lại không có sức lực động đậy, đành phải tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Thể lực hao hết chỉ là một phần, chủ yếu vẫn là mất máu quá nhiều dẫn đến vô lực.

Mặc dù hấn dựa vào sinh mệnh cường đại miễn cưỡng cầm máu, nhưng mà thương thể quá nặng, cự ly trăm mét mà tựa như ngàn dặm.

Mà ngục tốt tiêu diệt trước đó không lâu cũng đang trong quá trình khôi phục.

Gần như biểu thị sinh cơ đoạn tuyệt.

Lâm Thành trước khi chết trong đầu hiện lên vô số hồi ức, cuối cùng nhớ tới Nhậm Thanh từng có tiếp xúc, cũng không biết rõ hấn có chết trong tay Tôn Di Sơn hay không.

“Không chết sao?”

Lâm Thành sững sốt mấy hơi mới mở to mắt, chú ý tới Nhậm Thanh ngồi xổm ở bên cạnh hấn.

“Xem ra là còn sống, không chết liền tốt.”

Nhậm Thanh kéo chân phải Lâm Thành, trực tiếp hướng lính cai ngục đường đi đến, vừa lúc ngục tốt đuổi tới đã rời đi.

Lâm Thành giống như hồi quang phản chiếu, dùng hết khí lực nhắc nhở:

“Cẩn thận chút, có tu sĩ nắm giữ Mãng Ngưu Kinh sẽ giết người ăn thịt.”

“Không có việc gì, hắn đã chết.”

Nhậm Thanh lấy Đại Miêu đao dùng vải vóc lau khô, để tránh bị làm tổn thương.

Lâm Thành há to miệng yên lặng, lập tức chú ý tới quần áo Nhậm Thanh có lưu vết máu, nói rõ xác thực gặp phải trận ác chiến.

Nhậm Thanh phun ra nước bọt dính tơ máu, nhìn không được hỏi:

“Người còn có thể kiên trì đến khi ra khỏi lính cai ngục đường sao?”

Lâm Thành vô lực nhắm mắt lại, lực phủ ngũ tạng hắn có trình độ suy kiệt khác biệt, cánh tay phải bị đứt ngược lại là không ảnh hưởng tính mệnh.

Hắn ánh mắt thản nhiên nói ra:

“Thương thể quá nghiêm trọng, huyết nhục còn đang không ngừng hòa tan, hắn là chống đỡ không đến lúc đi ra.”

Nhậm Thanh hỏi:

“Nếu có đồ ăn bổ sung thì sao?”

“Hắn là được.”

Lâm Thành đột nhiên như nghĩ đến cái gì, sắc mặt trở nên cực kì cứng ngắt.

Trong lĩnh cai ngục đường nào có cái đồ ăn gì, Tôn Di Sơn kia chính là thông qua ăn thịt người cứng rắn chống đỡ đi ra kết động.

Chẳng lẽ lại...

Nhậm Thanh đem Lâm Thành nhắc lên, lòng bàn tay phải banh miệng, đem mắt heo cường ép ném vào trong miệng đối phương.

Lâm Thành cảm thụ được mùi tanh hôi của mắt heo xộc thẳng đỉnh đầu, không khỏi sinh ra buồn nôn, nhưng là mạng sống lại mạnh mẽ được kéo lại.

Hắn bỏ sung đồ ăn, về sau thân thể bắt đầu tái tạo tiên huyết, thương thế bởi vậy không còn chuyển biến xấu.

Lâm Thành miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhưng hắn biết rõ lục phủ ngũ tạng vẫn đang suy kiệt, thời gian dài vẫn mất đi tính mệnh như thường.

“Nhưng mà cánh tay người...”

“Ta tu hành là Xà Pháp, mỗi lần cảnh giới đột phá đều sẽ như rạn lột da, dù là chỉ còn lại nửa người đều có thể mọc trở lại.”

Lâm Thành sau khi nói xong, đột nhiên phát giác được nhân thân Nhậm Thanh trở nên cổ quái, giống như là đồ tể gặp được thịt trên thớt.

Nhưng mà loại dị dạng này thoáng qua liền mất.

Nhậm Thanh chuẩn bị mau chóng rời khỏi lĩnh cai ngục đường, liền hỏi:

“Lâm Thành, cửa ra vào lính cai ngục đường hầm là ở chỗ xương sườn đúng không?”

“Đúng vậy, thúc phụ để cho ta trước khi đi nhớ kỹ thu thập mảnh vỡ một khối xương sườn, cụ thể ta cũng không biết rõ có tác dụng gì.”

“Thì ra là thế.”

Nhậm Thanh mang theo Lâm Thành, tên này cũng không có giấy giựa gì, chỉ là dựa trên bờ vai hồi sức.

Nhậm Thanh không có tính toán tại trong lính cai ngục đường tiếp tục thu hoạch thuật pháp, nếu như bởi vậy làm chậm thời gian tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, xác thực được không bù mất.

“Lại nói người tại trong kết động chờ đợi lâu như vậy, làm sao không có bị ăn mòn mà chết?”

Lâm Thành có chút áy náy nói ra:

“Thúc phụ đã cho ta một khóa đan dược, ăn vào sau có thể tại trong kết động nghỉ ngơi mấy ngày.”

“...”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, Tổng Tông Vô cũng quá không đáng tin cậy đi, bản thân mình đến lính cai ngục đường có thể nói là cái gì cũng không biết.

Nếu đổi lại là người khác thì đã chết sớm.

Hai người đi tới phương hướng xương sườn.

Nhậm Thanh thừa dịp nhàn rỗi kiểm tra cây dị hoá Phi Giáp Công một hồi.

【 Cốt Giáp Giả: Nội cốt ngoại sinh! 】

【 Tích Cốt Giả: Ngoại vật nội dụng! 】

【 Sinh Cốt Giải: Thân cốt như khí! 】

Tin tức cụ thể chỉ có thể hỏi thăm Tổng Tông Vô, lại xác định tuyến đường dị hoá thuật pháp.

Hai người đi qua từng gian nhà tù, bên trong trưng bày nhiều đồ dùng trong nhà đầy tro bụi, giống như đã từng có lính cai ngục ở qua.

Lâm Thành trầm giọng giải thích nói:

“Lính cai ngục lúc không còn sống được lâu nữa liền sẽ ở chỗ này chọn lựa một nhà tù để ở.”

Chương 92 - Điều Có Sắp Xếp Hết

Chương 92. Điều Có Sắp Xếp Hết

Nhậm Thanh lại cảm giác rùng mình.

Quý mới biết rõ A Tỳ Địa Ngục đến cùng thôn phệ bao nhiêu vật quý dị.

Nhậm Thanh vừa định tiếp tục mở miệng, đột nhiên dừng bước chân, Lâm Thành nằm sấp trên bờ vai bị đau tới mồ hôi lạnh ứa ra.

“Sao... Thế nào?”

Nhậm Thanh điều chỉnh tư thế cho Lâm Thành, thấy vách tường ở chỗ ngoặt cách đó không xa lại có cái quái ảnh to lớn.

Cái bóng vắn vẹo theo ánh nền.

Nhậm Thanh lựa chọn đường vòng, cái bóng hình như cũng đang di chuyển, cùng bọn hắn duy trì song song.

Lâm Thành hít vào ngậm khí lạnh nói ra:

“Trong lĩnh cai ngục đường xác thực có quy củ không hiểu.”

“Nếu như tại phụ cận nhà giam gặp được một cái mặt người thân chó...”

Trong mắt Lâm Thành mang theo ý sợ hãi tiếp tục nói ra:

“Tuyệt đối không nên để ý tới nó, cũng không cần tin tưởng lời trong miệng nó, không để ý là được.”

Nhậm Thanh gật đầu cất bước mà đi, đồng thời cánh tay bắt lấy chuôi đao.

Hai người rất nhanh liền đi tới chỗ ngoặt, thân thể của bọn hắn vừa đi qua, trước mặt liền xuất hiện một cái mặt người thân chó cao to bảy tám mét.

Cái mặt người thân chó này giống như là lão già bảy tám chục tuổi, làn da đầy nếp nhăn, hai mắt tràn ngập trí tuệ.

Nó xác thực không có dự định thương tổn người, thậm chí e ngại cúi đầu xuống.

Cơ bắp Nhậm Thanh căng thẳng, chỉ là lẳng lặng đợi ở nơi đó.

Ngay tại thời điểm Nhậm Thanh cùng mặt người thân chó sượt qua nhau, tiếng nỉ non thì thầm tràn vào lỗ tai.

“Lấy nội tạng người sống ăn vào, nếu như mất đi ngũ tạng lại không chết, cùng được tài hợp nấu ba mươi sáu ngày, liền có thể trị phong hàn...”

Nhậm Thanh hơi có vẻ kinh ngạc, mặt người thân chó đang nói điên cuồng, vì sao phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn chữa trị phong hàn?

Sau khi bọn hắn nghe được thanh âm, lúc quay đầu nhìn lại sớm đã không có tung tích mặt người thân chó, khiến người ta cảm thấy chẳng biết tại sao.

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Đây rốt cuộc là cái gì?”

“Có thể là tồn tại cùng loại với ngục tốt, bọn chúng sẽ chỉ nói, cũng sẽ không đả thương người.”

Nhậm Thanh lợi dụng trọng đồng quan sát, lúc sau phát hiện hình ảnh mặt người thân chó tương đối hư ảo, từ lúc xuất

hiện đến biến mất liền không có bất luận cái động tĩnh gì.

Hắn lắc đầu không cần phải nhiều lời nữa.

Trong lính cai ngục đường nhiều bí ẩn lắm, chỉ sợ có cái ngay cả Tổng Tông Vô cũng không biết được.

Hai người rơi vào trầm mặc, theo đến chỗ sâu nhà giam, địa thế cũng càng ngày càng cao, xương sườn đã cách không xa.

Lâm Thành sắc mặt trắng bệch, đây là nội tạng mất máu tạo thành, dù là Nhậm Thanh bổ sung mất heo cho hắn mấy lần vẫn tác dụng không lớn.

Nhậm Thanh thấy vậy bước nhanh, bỏ ra hai ba canh giờ mới đi qua khu nhà giam.

Trong lúc này, hắn chú ý tới cửa kết động xa xa có tu sĩ ẩn hiện, hắn là cũng phục dụng đan dược lính cai ngục cung cấp.

Có thể thấy được lính cai ngục đường chọn lựa quân dự bị, sợ dĩ để tu sĩ bang phái cũng vào tuyển, khả năng chỉ là muốn thu về vật quý dị thôi.

Nhân tuyển quân dự bị chân chính cũng có quan hệ thân thích cùng lính cai ngục, giống như Lâm Thành.

Nhậm Thanh thu hồi ánh mắt, liếc mắt nhìn Lâm Thành trên bờ vai run không ngừng.

Lâm Thành miễn cưỡng chống đỡ ý thức nói ra:

“Nhậm huynh, xương sườn có thể là tín vật ra vào lính cai ngục đường, tuyệt đối đừng quên.”

“Đi ra ngoài rồi lại nói.”

Lâm Thành không có trả lời, nhắc nhở xong liền ngắt đi.

Nhậm Thanh thở dài.

Nếu có thể cứu tính mệnh Lâm Thành, đổi với hấn mà nói chỉ có chỗ tốt.

Ở trong Lính cai ngục đã số là cảnh người lừa ta gạt, nhiều chút bằng hữu luôn luôn tốt.

Hai chân của hấn mọc ra lông sói nhỏ xíu, tốc độ lần nữa tăng tốc, đồng thời thể lực tiêu hao cũng sẽ tăng lên một chút.

Khi Nhậm Thanh càng ngày càng đến gần xương sườn, mưa máu dần dần có xu thế nhiều lên như trút nước khiến hấn đều có chút mất mở không ra.

Cũng may nước mưa máu cũng không có tính ăn mòn, nếu không chỉ có một con đường chết.

Nhậm Thanh yên lặng khắc ghi phương hướng, hướng về mục đích phi nước đại, mà Lâm Thành sớm đã hấp hối.

Chờ đến lúc hấn ở phía dưới xương sườn, không khỏi mở mắt nhìn xung quanh, phát hiện diện tích lính cai ngục đường cực kì rộng lớn.

Cũng không biết địa phương cất giữ vật quý dị ở nơi nào.

Nhậm Thanh rút ra Đại Miêu đao dùng sức chém xuống, tia lửa tung tóe, mặt ngoài xương sườn có thêm vết hằn.

Hấn vẫn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, xương sườn thật không có cứng cỏi như tưởng tượng, đương nhiên cũng nói Dương Thần Cảnh này xác thực đã sắp chết.

Nhậm Thanh liên tục chém ra mấy đao, lấy xuống hai khối mảnh vỡ lớn bằng ngón tay.

Lỗ hồng trên xương sườn khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, vách tường huyết nhục bốn bề hơi có chấn động, lập tức trở lại bình tĩnh.

Nhậm Thanh nhìn mảnh xương.

Phát hiện đặc tính rất là cổ quái, nếu đụng vào liền sẽ hóa thành bột phấn.

Hắn đút một mảnh xương vào trong ngực Lâm Thành, lại đem mảnh xương của mình bỏ vào dạ dày, tiếp sau đó xuôi theo lỗ hồng xương sườn hướng lách cai ngực đường mà đi.

Chương 93 - Ra Khỏi Lính Cai Ngục Đường

Chương 93. Ra Khỏi Lính Cai Ngục Đường

Trên đường không có khác lạ, Nhậm Thanh rất nhanh tới chỗ giao giới lỗ hồng.

Từ trong ra ngoài có thể trông thấy một trái tim to như ngọn núi, tần suất nhịp đập cực kỳ chậm rãi.

Trái tim hiện ra màu đỏ sẫm, mạch máu chảy ra huyết dịch đã hiện ra màu đen.

Tình huống chỉ có thi thể mới có thể như thế.

Nhậm Thanh nhin không được nhú mày.

Hắn trừ trái tim cũng không nhìn thấy nội tạng còn lại, không biết có phải tầm mắt có hạn hay không.

Nhậm Thanh đi vào vị trí vết thương, đầu tiên đem Lâm Thành đưa qua.

Lâm Thành liền biến mất không thấy.

Xem ra vách tường dạ dày hoàn toàn tách rời ngoại giới, khiến cho A Tỳ Địa Ngục tựa như cái tiểu thế giới, là tiểu thế giới do thuật pháp hình thành.

Trong lòng Nhậm Thanh sớm đã ra lựa chọn, lúc đầy đủ thọ nguyên liền sẽ tấn thăng Thao Thiết Pháp.

Về phần Phi Giáp Công mới có được, nếu như có thể hiểu rõ ràng phương thức tu luyện, ngược lại là có thể lựa chọn tự chủ đột phá đến bán thi cảnh.

Hắn đưa mắt nhìn lính cai ngục đường một lần, quay người chui vào chỗ thùng trên vách dạ dày.

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tốc độ chảy khí huyết toàn thân càng tăng nhanh mấy lần.

Chờ thời điểm hắn lấy lại tinh thần, trước mắt là giả sơn quen thuộc, nhưng mà cánh cửa gỗ kia sớm đã không thấy tung tích.

Nhậm Thanh tham lam hút lấy không khí không có chút tạp chất nào, giống như thần hồn đều được tẩy lễ.

Lâm Thành nằm hôn mê bất tỉnh cách đó không xa, khí tức đã yếu ớt vô cùng, bất cứ lúc nào cũng sẽ mất đi sinh cơ.

Nhậm Thanh vừa định tiến lên xem xét, đột nhiên Trương Thu xuất hiện ở bên cạnh.

Biểu tình Trương Thu hơi có vẻ lo lắng, hắn cho Lâm Thành ăn mấy hạt đan dược đỏ như máu, tiếp lấy dùng tay đánh ra sau lưng của hắn.

Nhậm Thanh sợ bị giận chó đánh mèo mà giải thích nói:

“Thương thế Lâm Thành là bị tu sĩ tên Tôn Di Sơn gây thương tích, người này đã bị ta giết chết.”

“Ta không lấy oán trả ơn.”

“Đa tạ.”

Trương Thu ôm lấy Lâm Thành, lắc mình mấy cái liền biến mất tại chỗ.

Nhậm Thanh lắc đầu, mới vừa chuẩn bị trở về hỏa công đường, đột nhiên ý thức được toàn thân mình đều là huyết thủy, nhìn qua chạt vật không chịu nổi.

Nếu là đi trong nha môn, chỉ sợ không đến trăm bước liền sẽ bị bộ khoái tuần tra giữ lại.

Hắn tại phụ cận tìm góc ngách ngồi xuống, thay đổi quần áo trước đó chuẩn bị trong dị dạ dày, lúc này mới tiến đến hỏa công đường.

Trở lại hỏa công đường, thậm chí bọn người Tiểu Vũ cũng không có phát giác được hắn rời đi, dù sao Nhậm Thanh ra vào A Tỳ Địa Ngục cũng chỉ hơn nửa ngày.

Nhậm Thanh trực tiếp đi vào trong phòng.

Hắn mới vừa mở cửa gỗ ra liền chú ý tới Tổng Tông Vô ngồi xếp bằng trong phòng.

Tổng Tông Vô bốn cái tay cánh tay phân biệt bóp lấy pháp quyết kinh văn, bóp thịt cả người đập lên theo tần suất đặc biệt.

Nhậm Thanh mặc dù một bụng nghi vấn nhưng không có quấy rầy Tổng Tông Vô, mà là rót nước trà lẳng lặng chờ đợi đối phương kết thúc.

Mãi đến bóng đêm trầm thấp, Tổng Tông Vô mới mở to mắt, trong ánh mắt lộ ra ý cười.

“So ta tưởng tượng càng mau hơn.”

Nhậm Thanh muốn nói lại thôi, nếu không phải người không nói cho ta chút tin tức nào, ta còn có thể đi ra kịp lúc cơm trưa.

“Tổng tiền bối, hiện tại ta đã là quân dự bị chứ?”

“Hả? Quên nhắc nhở người thu hoạch xương, người lại đi lính cai ngục đường một chuyến đi, dù sao trước lạ sau quen.”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, lập tức dị miệng phun ra mảnh xương.

Tổng Tông Vô gật đầu nói ra: “Đây đúng là xương thìa.”

“Đem tiên huyết cho xương thìa ăn vượt qua mười hơi thở, liền sẽ sinh ra con đường tiến đến lính cai ngục đường, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần.”

“Cách mỗi năm ngày còn phải dùng tiên huyết tắm bổ, nếu không sẽ hóa thành tro tàn.”

Nhậm Thanh dùng Đại Miêu đao vạch một chút máu, xương thìa quả nhiên bắt đầu hấp thu như đói như khát, sau mấy hơi liền bị hấn một lần nữa thu nhập vào dị dạ dày.

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi?”

“Lính cai ngục đường đến cùng là chuyện gì xảy ra...”

“Lính cai ngục đường thật ra là ở trong cơ thể một vị đại năng Dương Thần cảnh nào đó, chẳng biết tại sao hồn phi phách tán, thân thể miễn cưỡng sống sót.”

Tổng Tông Vô do dự một chút lại tiếp tục nói ra:

“Thao Thiết Pháp Phó Vị Giả cùng lính cai ngục đường là tồn tại cùng chỗ, tiềm lực không thể đo lường.”

“Bởi vì Phó Vị Giả ở Dương Thần cảnh được xưng là A Tỳ Địa Ngục, tên tu sĩ kia lại trở thành Địa Tàng Vương...”

Nhậm Thanh giật ra chủ đề hỏi:

“Tổng Tiên bối, ta ở trong lính cai ngục đường gặp được quái vật mặt người thân chó, có phải cùng vật quý dị có quan hệ hay không?”

“Ngay cả thi cầu cũng gặp nha.”

Tổng Tông Vô biểu lộ hơi có vẻ kinh ngạc, hấn dứt khoát giảng thuật việc liên quan tới lính cai ngục đường từ đầu đến cuối.

Là vị tu sĩ nào thành lập lính cai ngục đường cũng không biết rõ.

Xem chừng cũng là cơ duyên xảo hợp ngoài ý muốn mà tiến vào A Tỳ Địa Ngục, bởi vì bọn hắc căn bản không biết rõ vị trí Địa Tàng Vương ở.

Bây giờ đã qua mấy trăm năm, A Tỳ Địa Ngục miễn cưỡng duy trì hiện trạng.

Tại trong lúc này, lính cai ngục một mực đi tìm Địa Tàng Vương, vẫn không có chút thu hoạch nào như trước.

Nhậm Thanh tê cả da đầu:

“Có thể xác định phạm vi đại khái không?”

“Chỉ cần tại Tương Châu đều có thể thông qua xương thìa tiến vào lính cai ngục đường, bởi vậy phỏng đoán hẳn là tại nơi nào đó ở Tương Châu.”

Nhậm Thanh đối với cái tên gọi chung là Tương Thành thật ra hiểu không nhiều, thậm chí đại bộ phận dân chúng cả một đời cũng chưa từng đi ra ngoài thành.

Chỉ biết rằng lấy Tam Tương thành làm trung tâm, khu vực bao quanh gọi là Tương Châu.

Tổng Tông Vô nhìn thấy Nhậm Thanh biểu tình nghi hoặc:

“Người cầm tới lệnh bài thân phân quân dự bị, về sau có thể đi lính cai ngục đường bí các xem xét địa đồ, bên trong còn có tin tức từng cái cấm khu.”

Trên thực tế vì tận lực giảm xuống ảnh hưởng cấm khu, bình thường nha môn đều phong tỏa tin tức với ngoại giới, chỉ có lính cai ngục có thể tiếp xúc đến.

“Về phần cái thi cầu kia, kỳ thật có quan hệ cùng một môn thuật pháp tên là Chiêu Hồn thuật.”

“Nhóm chúng ta... Đã từng ý đồ phục sinh Địa Tàng Vương...”

Chương 94 - Xác Định Con Đường Đi Tiếp Theo

Chương 94. Xác Định Con Đường Đi Tiếp Theo

Trong lòng Nhậm Thanh cảm thấy hoang đường, nhưng mà lập tức cũng bình thường trở lại.

Dù sao một bộ thi thể Dương Thần cảnh dần dần tàn lụi, mang tới lực uy hiếp quá kinh khủng, tựa như lợi kiếm treo lên đỉnh đầu.

Chỉ có tìm tới thi thể Địa Tàng Vương, hoặc là đem hết khả năng phục sinh một lần, vất vả một lần mà suốt đời nhàn nhã.

“Tác dụng Chiêu Hồn Thuật là gọi ra hồn phách thi thể vừa mới chết đi, dưới tình huống bình thường kỳ thật không cách nào dùng làm phục sinh...”

Tổng Tông Vô biểu lộ kiêng kỵ, chậm rãi mở miệng tự thuật.

Người có ba hồn bảy phách, ba hồn đại biểu là Thiên Hồn, Địa Hồn, Nhân Hồn; bảy phách thì là Thi Cầu, Phục Thi, Tước Âm, Thôn Tặc, Phi Độc, Trừ Uế, và Xú Phế.

Lúc đó lính cai ngục đường trải qua chuẩn bị, về sau hao phí đại lượng tài nguyên, vốn cho rằng cơ hội xa vời, không nghĩ tới Chiêu Hồn Thuật xác thực hữu dụng.

Nhưng mà mang cho lính cai ngục càng nhiều hơn là sợ hãi.

Theo nghi thức tiến hành, đầu tiên đưa tới là “Thi Cầu Phách”.

Thi Cầu Phách bên trong bảy phách đại biểu là cảnh giác, lý thuyết tràn ngập đề phòng.

Có thể nó không có tránh né người sống chút nào, bên trong miệng còn nói lời không hiểu.

Vừa mới bắt đầu tự thuật chính là thú thi, nhưng đợi đến Chiêu Hồn Thuật đem “Xú Phế Phách” gọi về lính cai ngục đường, sau đó nội dung trong lời nói thi cầu liền bắt đầu liên quan đến người chết.

Lính cai ngục kiên trì tiếp tục chiêu hồn, lại gọi chính là “Phi Độc Phách” .

Thi Cầu Phách bắt đầu giảng thuật việc đem người sống làm làm thuốc dẫn như thế nào.

Làm ngục nhiên nhất chính là, dựa theo lính cai ngục phỏng đoán, nội dung của nó rất có thể là thật, nhưng mà đến nay không người nghiệm chứng.

Nhậm Thanh hít sâu một hơi.

Có phải là nói, khi gọi hồn phách càng ngày càng nhiều, năng lực mê hoặc nhân tâm trong lời nói Thi Cầu Phách cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Nếu là liên lụy đến phương diện đường tắt tu hành, dù là cần giết người vô số, khẳng định sẽ có lính cai ngục bí quá hoá liều đi thử xem.

May mắn duy nhất chính là, hiện nay trong lính cai ngục đường chỉ có “Phi Độc Phách”, “Xú Phế Phách”, “Thi Cầu Phách” .

Tổng Tông Vô hoài nghi ba phách này căn bản không có quan hệ gì với Địa Tàng Vương, có thể là một loại hồn phách nào đó bị chiêu đến lính cai ngục đường.

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Xú Phế Phách cùng Phi Độc Phách là như thế nào?”

“Xú Phế Phách sẽ ở trong lính cai ngục đường không ngừng du đãng, bất luận kẻ nào nhìn thấy hẳn đều sẽ sinh ra tức giận khắc chế không được, mãi đến đêm Xú Phế Phách giết chết mới có thể tiêu trừ.”

“Thi Cầu Phách cùng Xú Phế Phách nguy hại cũng không lớn, chỉ có Phi Độc Phách tính công kích nhất định, nhưng mà bị giam nơi nào đó ở lính cai ngục đường.”

Nhậm Thanh gật đầu, đối với lính cai ngục đường có nhận biết khắc sâu, nhưng tương tự cũng cảm thấy khắc sâu mức độ nguy hiểm thế giới này.

Tổng Tông Vô không còn nhiều trò chuyện, rất nhiều bí ẩn lính cai ngục đường cũng không phải quân dự bị là có thể biết được.

“Chờ lệnh bài quân dự bị chế tác xong xuôi, về sau sẽ có lính cai ngục đến đây đăng ký danh sách, chủ yếu là ghi chép nắm giữ thuật pháp chủ tu.”

Nhậm Thanh biểu thị đã minh bạch, về sau liền đem chủ đề kéo đến bên trên thuật pháp, hỏi thăm liên quan tới tin tức “Phi Giáp Công”.

Tổng Tông Vô đối với cái này không có để ý, dù là Nhậm Thanh cơ duyên xảo hợp đạt được bí tịch Phi Giáp Công, lựa chọn tu luyện hay không cũng không có quan hệ gì với hắn.

Hắn làm người dẫn đường, cần phải làm là nhắc nhở cho Nhậm Thanh, liên quan tới ưu khuyết tệ nạn từng phương hướng dị hoá.

Loại thuật pháp Phi Giáp Công này chủ yếu liên quan đến xương cốt thể nội, kỳ thật yêu cầu nhập môn cũng không tính hà khắc, Tổng Tông Vô xác thực có hiểu biết.

Giáp Cốt Giả chính là tuyến đường Tôn Di Sơn đi dị hoá, sau khi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, cốt giáp phụ bên ngoài sẽ hóa thành chất liệu không phải xương không phải sắt.

Cực kì cứng cỏi không nói, chỉ cần không đả thương được xương sống lưng hạch tâm, thiết cốt liền có thể liên tục không ngừng tạo ra, nhưng điểm yếu cồng kềnh sẽ càng tăng lên.

Cốt Giáp Giả tấn thăng làm Âm Sai cảnh “Vô Lậu Cương Thể”, về sau huyết nhục toàn thân sẽ hóa thành sắt thép, đồng thời cùng xương cốt hòa làm một thể.

Sinh Cốt Giả tương đối linh hoạt đa dạng, tu sĩ có thể tùy ý không chế xương cốt toàn thân, như là thực vật sinh trưởng thân cành.

Dưới tình huống bình thường, Nhậm Thanh có thể sẽ lựa chọn Sinh Cốt Giả.

Nhưng hắn lập tức biết được tiềm lực Tích Cốt Giả, tính dự hoặc trong đó quá lớn.

Tích Cốt Giả chủ yếu cường hóa xương cốt, nhưng có thể đem binh khí dung nhập bên trong xương sống lưng bản thân.

Khi xương sống lưng hấp thu binh khí bằng sắt sẽ từng bước cứng cỏi, binh khí cũng có thể được xương sống lưng tẩm bổ, hình thành chất liệu nửa xương nửa sắt.

Thậm chí thông qua thời gian dài nuôi khí, người tu luyện có thể đạt tới xấp xỉ thiết cốt Cốt Giáp Giả, khuyết điểm là binh khí bị hao tổn sẽ gián tiếp làm bị thương xương sống lưng.

Theo một ý nghĩa nào đó, Tích Cốt Giả chính là thai nghén một pháp khí bản mệnh.

Chương 95 - Nhận Lệnh Bài

Chương 95. Nhận Lệnh Bài

Chỉ tiếc Tổng Tông Vô cũng không biết được lộ tuyến di hoá và phương thức tu luyện Phi Giáp Công, xem ra nhất định phải tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng.

Nhưng mà cụ thể tới Quỷ Sứ cảnh rồi nói, đến thời điểm có thừa thọ nguyên sẽ cân nhắc tấn thăng Phi Giáp Công.

“Thuật pháp không cần nắm giữ quá nhiều, tinh thông là đủ.”

“Ây...”

Nhậm Thanh cười ngượng ngùng xuống.

Bây giờ đã nắm giữ năm loại thuật pháp, xác thực hẳn là cần lắng đọng một thời gian.

Nhưng mà nếu hẳn suy đoán chính xác đối với Phó Vị Giả, làm không tốt có thể đi một con đường khác...

Tổng Tông Vô thấy Nhậm Thanh rơi vào trầm tư, hẳn biết rõ Nhậm Thanh có chỗ kỳ ngộ, nhưng cũng không có giúp đỡ phương đưa ra lựa chọn.

Hắn liền lặng yên không tiếng động rời khỏi Hỏa Công đường.

Tại lúc Nhậm Thanh lấy lại tinh thần chỉ thấy trang giấy Tổng Tông Vô lưu trên mặt bàn, phía trên qua loa vẽ lấy vị trí của bí các trong lĩnh cai ngục trong đường.

Kỳ thật cùng khu vực ngục giam chênh lệch không xa.

Nhậm Thanh không có ý định vội vã tiến về bí các, tại trước không có cầm tới lệnh bài quân dự bị, trong lĩnh cai ngục đường rất nhiều địa phương cũng không có cách nào tiến vào.

Hắn đem tinh lực đặt ở bên trên góp nhặt thọ nguyên, xem chừng gom góp đủ thọ nguyên chỉ cần ba tháng.

Vì thế, Nhậm Thanh đề Trương đồ tể lưu ý con mắt các loại súc vật.

Lập tức hắn trừ bỏ luyện đao, lại trở về sinh hoạt hỏa công như thường.

Ngẫu nhiên phố Đàm có thi thể chết thảm, Nhậm Thanh liền cùng đám người Bá Phong cùng nhau tiến đến xử lý, cũng may không liên quan đến vật quý dị.

Thi thể phần lớn cùng bang phái có quan hệ, thông qua so sánh, Nhậm Thanh phát hiện tổng cộng có ba bang phái cuốn vào bên trong họa loạn.

Theo thứ tự là Huyết Cầu bang, Xà Lân bang cùng Hồng Hoa hội.

Chủ yếu là tranh đoạt địa bàn, khối mỡ thành tây này thực tế quá mập, đặc biệt là trải qua buôn bán lòng lợn bị kích thích.

Chẳng qua trước mắt không có liên lụy đến dân chúng bình thường, chỉ là xung đột quy mô nhỏ.

Huyết Cầu bang ngoài mặt là thế lực hùng hậu nhất, nhưng Nhậm Thanh căn cứ tỉ lệ thi thể xem ra, hẳn là ở vào thế bị hai đám vây quét.

Nhậm Thanh sau khi cảnh cáo Trương đồ tể phải xem xét để ứng phó, liền dự định yên lặng theo dõi kỳ biến.

Dưới tình huống như thế, không có việc gì đã qua hơn nửa tháng, lính cai ngục rốt cục đến đây đăng ký danh sách... .

Đêm khuya.

Nhậm Thanh đang ngồi xếp bằng trên giường quan tướng thuật pháp, đột nhiên khe hở trong cửa sổ tràn vào rất nhiều cỏ cây rể cây, trong chớp mắt hóa thành hình nhân.

Hắn vô ý thức nắm lên Đại Miêu đao, kém chút liền khắc chế không được vung đao.

Thấy Mộc Dịch từ trong bóng tối đi ra, lấy ra cái lệnh bài làm bằng sắt ném tới.

Nhậm Thanh vội vàng tiếp được, nhìn không được đánh giá lệnh bài chế tác gần một tháng, làm sao càng xem càng cảm thấy cũng không tính đẹp đẽ.

Chính diện lệnh bài là “Lính cai ngục”, phía sau là “Quân dự bị”, dưới góc phải khắc chữ Nhậm, còn lại liền mảy may không có hoa văn gì.

Nhậm Thanh còn tưởng rằng là một loại pháp khí nào đó.

Hắn xe nhẹ đường quen vạch phá ngón tay, dùng sức gạt ra mấy giọt máu, kết quả vô sự phát sinh.

Mà ánh mắt Mộc Dịch tựa như là đang nhìn đồ đàn.

Nhậm Thanh cười cười có chút xấu hổ.

Hắn lúc này mới từ trong miệng Mộc Dịch biết được, sở dĩ tổn hao hơn hai mươi ngày, chủ yếu nguyên nhân ở chỗ Lâm Thành trọng thương chưa lành, cho tới bây giờ mới xác nhận danh ngạch quân dự bị.

“Lần này quân dự bị tổng cộng có bốn người, sau khi người tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, một năm sau liền sẽ trở thành lính cai ngục chính thức.”

Mộc Dịch xuất ra quyển sổ hỏi:

“Thuật pháp người chủ tu là gì thì nói với ta, nếu như xuất hiện vật quý dị cùng sự tình tương quan tới nó, lính cai ngục sẽ căn cứ thuật pháp điều động tiến đến.”

Nhậm Thanh không chút nghĩ ngợi nói ra:

“Chủ tu Vô Mục Pháp, cảnh giới là Bán Thi cảnh Trọng Đồng giả.”

Nhiệm vụ tương tự, chỉ ít có hai ba tên lính cai ngục cùng quân dự bị, năng lực hỗ trợ thích hợp Trọng Đồng giả đánh xi dàu nhất.

“Hả?”

Mộc Dịch sửng sốt một chút.

Vô Mục Pháp trong lính cai ngục dường như không phải thuật pháp khó gặp, dù sao sớm từ mấy năm trước liền lưu truyền ra.

Nhưng Trọng Đồng giả vẫn là lần đầu nghe được, không khỏi để nàng có chút hiếu kỳ.

“Năng lực cụ thể Trọng Đồng giả ra sao?”

Nhậm Thanh chỉ nói là hai mắt có thể nhìn rõ đến càng nhiều chi tiết.

Mà việc dần dần được khai phát ra thần hồn tách rời, lại có ý che giấu.

Mộc Dịch nghe nói xong thì ngược lại không có sinh ra dị dạng, thậm chí thời điểm ghi chép, chỉ là giản lược miêu tả Trọng Đồng giả.

Khi Nhậm Thanh biểu hiện tại tiêu tai cấm khu liền có thể nhìn ra, đối phương tấn thăng Quỷ Sứ cảnh sẽ không hao phí quá lâu, còn không bằng bán một cái mặt mũi.

Chương 96 - Đến Bí Các

Chương 96. Đến Bí Các

“Lính cai ngục trong đường kỳ thật có chút thị trường cho tu sĩ, thuận tiện thu hoạch tài nguyên.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Bên trong lính cai ngục đường có thị trường dùng giao dịch?”

“Có chỗ địa phương gọi là chợ quý, nhưng chỉ có ngày mười lăm mỗi tháng mới có thể mở ra.”

Nhậm Thanh vội vàng cảm ơn.

Lại nghe Mộc Dịch nói ra:

“Không biết Tổng lão có đề cập qua bí các cùng người hay không, bên trong có lưu kinh nghiệm tấn thăng Quý Sứ cảnh...”

Mộc Dịch còn chưa có nói xong, đột nhiên biến thành mảnh vụn biến mất không thấy gì nữa, nguyên lai chỉ là khôi lỗi dùng thuật pháp sinh ra.

Nhậm Thanh suy nghĩ một lát sau, quyết định trước lúc tấn thăng sẽ tiến đến hướng bí các một chuyến, nhưng mà trước tiên đem chuyện ngoại giới làm xong rồi lại nói.

Hắn chủ yếu do dự muốn từ Hỏa Công đường dọn ra ngoài hay không.

Còn không đợi Nhậm Thanh đưa ra lựa chọn, biết được Triệu thư lại so với hắn còn muốn sốt ruột hơn.

Là Triệu thư lại nghe nói Nhậm Thanh trở thành quân dự bị, về sau đầu tiên là cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hắn đúng là tiếp xúc qua Nhậm Thanh mấy lần, chỉ có thể cảm thấy Nhậm Thanh tương đối nhạy bén, chẳng lẽ lại sớm đã nắm giữ tiên thuật?

Lập tức Triệu thư lại ý thức được, đó là cái thiên đại cơ duyên.

Nếu như có thể lưu lại Nhậm Thanh, dù chỉ là hư chức, gặp chuyện cũng có cái cậy vào.

Triệu thư lại vụng trộm đi tới Hỏa Công đường, hai người rất nhanh liền đạt thành nhận thức chung.

Nhậm Thanh ngày thường không cần để ý tới công việc Hỏa Công đường.

Dù là Triệu thư lại muốn cầu cạnh mình, chức trách của hắn cũng chỉ là xác nhận tình huống, miễn cho chiếu thành nha dịch tử thương lớn.

Tiền lương của Nhậm Thanh tự nhiên tăng không ít, đã như vậy sao lại không làm.

Cứ như vậy, hắn từ vụng trộm bỏ mặc làm chương quỹ, biến thành bỏ mặc chương quỹ ở bên ngoài, Bá Phong được làm người quyết định.

Huyết Cầu bang khả năng cũng là có nghe nói, từ đó về sau không ngừng đem con mắt súc vật mang đến trong nha môn.

Nhậm Thanh mặt ngoài vui vẻ nhận từng cái nhưng kì thực đã bắt đầu cân nhắc, có nên cắt đi việc làm ăn lòng luộc này không.

Tranh đấu giữa các bang phái càng ngày càng nghiêm trọng.

Mỗi ngày thành Tây cũng có mười mấy bộ thi thể, trong đó thậm chí xen lẫn tu sĩ Vũ Nhân cảnh, có thể thấy được thể cục hơi mất kiểm soát.

Nhậm Thanh cũng không tính nhúng tay vào trong đó.

Hắn chỉ muốn mau chóng tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, mà bên trong bát tri bát giác đã tích lũy thọ nguyên vượt qua mười năm.

Nhưng mà không cách nào tránh khỏi việc phải đi bí các.

Liên xem như dùng hệ thống cưỡng ép tấn thăng, nhưng về tình về lý thì cũng nên đi xem một chút.

Chí ít có thể bớt đi nhiều đường quanh co.

Nhậm Thanh từ trong dạ dày lấy ra xương thìa.

Hắn đội vào mũ rộng vành, mặt cũng dùng miếng vải đen che lấp.

Nhậm Thanh lập tức dùng Đại Miêu đao cắt chút máu, xương thìa tham lam hấp thu huyết dịch, lập tức bắt đầu trở nên ôn nhuận như ngọc.

Mười hơi thoáng qua liền mất, xương thìa hóa thành bột phấn đỏ như máu.

Nhậm Thanh dựa theo Mộc Dịch nói, dùng đầu ngón tay đánh nhiều bột máu, sau đó trên vách tường phòng vẽ lên hình dạng cửa kính.

Mùi máu tươi tràn ngập.

Tám gạch bên trong, con đường dần dần hóa thành huyết nhục hư thối, cho người ta cảm giác giống như là dùng thịt nát chấp vá mà thành.

Qua sau một hồi, con đường huyết nhục mới biến thành gỗ phổ thông.

Nhưng Nhậm Thanh luôn cảm giác đường vân cửa gỗ càng xem càng biến đổi, có chút giống từng cái mặt người vặn vẹo dị dạng.

Hắn ổn định tâm thần cất bước vào, trước mắt lại lâm vào bóng tối vô biên.

Nhậm Thanh lần này xe nhẹ đường quen tìm được đường hầm thông hướng lính cai ngục đường, trải qua mất trọng lượng ngăn ngủ sau đó rơi vào bên trên thực địa.

Hắn nhìn không được nhìn xung quanh, rất nhanh trong mưa máu như trút nhìn thấy vị trí rõ ràng, kỳ thật vẫn ở giao giới xương sườn cùng vách tường dạ dày.

Nhậm Thanh đánh xuống một khối xương thìa thu vào trong dạ dày, sau đó theo xương sườn để đi xuống dưới.

Có thể là chọn lựa quân dự bị kết thúc, trong lính cai ngục đường cũng nhiều một số người khới.

Nhậm Thanh trên đường gặp mấy tên lính cai ngục hình dạng cổ quái.

Thậm chí có tên trên mặt mọc ra cái vòi như là con muỗi, đang không ngừng hấp thụ lấy tiên huyết từ vách tường dạ dày phun ra ngoài.

Nhậm Thanh không có tiếp xúc quá nhiều, chỉ là dựa theo lộ tuyến Tổng Tông Vô nói, hướng góc Tây Bắc lính cai ngục đường mà đi.

Hắn cũng không lo lắng sẽ bị lạc trong lính cai ngục đường.

Bí các vẫn là tương đối dễ tìm, dù sao ngoại hình cùng loại tháp năm tầng treo ngược là kiến trúc cao nhất trong lính cai ngục đường.

Chỉ tiếc cách thời gian chợ quý mở ra còn kém hơn nửa tháng, nếu không có thể thuận đường đi xem.

Khi Nhậm Thanh cách xa xương sườn, có thể gặp được lính cai ngục bắt đầu dần dần thừa thớt.

Kỳ thật phần lớn lính cai ngục đều ở tại ngoại giới, lại thêm diện tích A Tỳ Địa Ngục tương đối rộng lớn, khu vực phân chia không nhiều.

Nhậm Thanh cũng không vội mà đến bí các, lấy tôi luyện bản thân làm chủ.

Mắt thú càng là nuốt vào từng cái, thọ nguyên vững bước tăng lên.

Đợi cho Nhậm Thanh mơ hồ có thể xuyên thấu qua sương mù nhìn thấy thân tháp, lúc này vội vàng bước nhanh.

Sau gần nửa canh giờ, một tòa tháp cao màu đen xưa cũ xuất hiện trong mắt hắn.

Tháp cao thiết kế trên lớn dưới nhỏ, tựa như cái phễu đứng ở sườn núi, có vẻ vô cùng quý dị.

Nhậm Thanh đi vào trước tháp, nhẹ nhàng dùng sức liên đẩy ra cửa lớn khép hờ, tro bụi nặng nề đập vào mặt.

Trong tầng thứ nhất trưng bày tám cái giá sách, khắp nơi đều là mạng nhện, có thể nhìn ra ngày thường lính cai ngục tới cũng không nhiều.

Nhậm Thanh bị tro bụi sặc đến, nhin không được khắc vài tiếng.

Lập tức có tiếng bước chân truyền đến.

Có lính cai ngục thô địa phát hiện người sống tới gần, lúc sau liền vội vã hướng bí các đi ra ngoài.

Nhậm Thanh theo bản năng đưa mắt nhìn, lập tức con người thu nhỏ lại.

Đã hoàn toàn nhìn không ra hình người, vết tích hóa thú trên người hắn càng thêm rõ ràng, toàn thân hắt lên lân giáp dày đặc, chỉ có giữa lông mày mới khả năng lờ mờ nhận ra.

“Khụ khụ khụ, nhận ra ta sao?”

Thanh âm khàn khàn vang lên.

“Tiền bối, cũng không nhận ra.”

Nhậm Thanh mặt không thay đổi hồi đáp, ánh mắt xéo qua, luôn cảm giác thổ địa này cùng lúc trước hắn tiếp xúc qua có chút khác biệt.

Hai người lướt qua nhau, thổ địa biến mất trong mưa máu.

Chương 97 - Lật Xem Thư Tịch

Chương 97. Lật Xem Thư Tịch

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn theo, bản năng thi triển lên trọng đồng.

Hắn chú ý tới địa phương thổ địa đi qua, vậy mà nhiễm lấy một chút vết máu, nhưng mà dần dần bị A Tỳ Địa Ngục hấp thu sạch sẽ.

Huyết dịch rõ ràng là từ trên thân thổ địa chảy ra, dị hoá càng thêm nghiêm trọng, cùng ký ức mơ hồ không rõ, luôn cảm giác trạng thái đối phương không tốt chút nào.

Cửa lớn Bí các tự động đóng lại.

Nhậm Thanh hướng giá sách đi đến.

Thổ địa đã trở về lính cai ngục đường, nói rõ Tống Tông Vô trước đó lo lắng đều là dư thừa.

Bí các tổng cộng chia làm năm tầng, quân dự bị có thể hoạt động ở hai tầng đầu tiên, thư tịch ghi chép tiền nhân tấn thăng Quý Sứ cảnh hắn là đặt ở tầng trên.

Nhưng mà hắn cũng không có vội vã, mà là tiện tay lật thư tịch lên.

Hồ sơ không biết từ chất liệu gì, sờ tới sờ lui tương đối cứng cõi.

Nhậm Thanh phát hiện tầng dưới chót đều là hồ sơ lính cai ngục chết đi những năm gần đây, còn liên quan đến hướng đi cùng phương thức xử lý vật quý dị.

Dù có người tận lực phá hư những thông tin này cũng không có việc gì, bí các khẳng định có giấu một ít thủ đoạn.

Nhậm Thanh tra xét hồ sơ một lát, lúc sau mới chuẩn bị tiến đến trên lầu.

Nhưng hần đột nhiên chú ý tới giá sách nơi hẻo lánh có vết tích lợi trao xẹt qua, giống như là thổ địa lưu lại.

Nhậm Thanh cau mày đi đến, đồng thời đưa tay chạm vào trao ấn.

Giá sách làm bằng gỗ cứng rắn, hần là gỗ đã được ngâm qua dầu, thậm chí có thể so với nham thạch.

Không phải đặc biệt dùng sức thì căn bản không có khả năng tạo thành dấu ấn sâu như vậy.

Nhậm Thanh nhíu lông mày lại, thổ địa hiển nhiên là nhìn qua hồ sơ ở chỗ này, chẳng lẽ cảm xúc đột nhiên mất không chế mới đưa đến?

Hần ý thức lật xem hồ sơ, biểu lộ trở nên càng ngày càng cổ quái.

Mười mấy quyển này ghi chép lính cai ngục chết đi trong tiêu tai cấm khu.

Trang sách tương đối mới tinh, hần là trước đây không lâu được lính cai ngục đường làm ra.

Dựa theo Nhậm Thanh đoán, bởi vì một bộ phận lính cai ngục nắm giữ nhiều loại thuật pháp, tiêu tai cấm khu thôn phệ vật quý dị bọn hần, cho nên bên trong vườn thuốc mới có mười ba cây thảo dược đại biểu số lượng vật quý dị.

Nhậm Thanh cũng nhờ vào đó biết được từ đầu đến cuối tiêu tai cấm khu.

Ngay từ đầu là tên lính cai ngục nào đó phát hiện cấm khu, hần đem tin tức truyền về lính cai ngục đường, bản thân mình lại ngoài ý muốn chết bên trong tiêu tai cấm khu.

Lính cai ngục đường bởi vậy điều động không ít lính cai ngục, rồi chết đi một cách khó hiểu, ngay cả tồn tại cũng kém chút bị tiêu tai cấm khu xóa đi.

Cuối cùng Tổng Tông Vô dẫn đội phong tỏa tiêu tai cấm khu.

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra tin tức lính cai ngục mấy lần, luôn cảm giác có chỗ không thích hợp, nhất là Chung Ma Kinh làm sao không có ở bên trong?

Hần không tin tà, bắt đầu tra xét giá sách còn lại, rất nhanh liền có thu hoạch.

Bên trên hồ sơ lính cai ngục mất tích, Nhậm Thanh tìm được tu sĩ gọi là Khương Quan, thuật pháp chủ tu chính là Chung Ma Kinh.

Nhưng mà người này đã mất tích ba năm, phải chăng là cùng tiêu tai cấm khu có quan hệ, mà thổ địa vì sao muốn tìm cái tin tức này...

Nhậm Thanh hít mạnh một hơi.

Bây giờ tiêu tai cấm khu đã bị phong tỏa, lại đi tìm tòi nghiên cứu những thứ này cũng không có ý nghĩa, dị dạng trên người thổ địa vẫn là giao cho Tổng Tông Vô xử lý đi.

Nhậm Thanh âm thầm ghi lại chi tiết, quay người liền cất bước tiến vào cầu thang.

Lầu hai chỉ có bốn cái giá sách, mức độ sạch sẽ hơn rất nhiều, chỉ ít tro bụi không có đến trình độ sặc người.

Địa đồ Tương Châu treo trên vách tường, trung tâm chính là Tam Tương thành phần hoa nhất, xung quanh còn có thôn

xóm lẻ tẻ.

Núi rừng phía nam Tam Tương thành là địa bàn người Miêu, trên bản đồ đánh dấu là ” bộ tộc Nam Cương ” .

Còn lại có vài toà thành trấn cỡ nhỏ, nhưng đều dựa vào gần phương nam, tương phản chính là mặt phía bắc, là nơi hoang vu không người.

Đáng tiếc không nhìn thấy địa khu bên ngoài Tương Châu.

Trừ cái đó ra, vị trí cấm khu dùng thuốc nhuộm đỏ như máu khoanh tròn.

Nếu thật muốn dựa vào địa đồ là rất khó tìm tới những cấm khu bị phong tỏa này, bởi vì phạm vi vòng đỏ quá lớn.

Nhậm Thanh nhìn về phía trên cùng địa đồ, cũng chính là mười vạn dặm núi, ánh mắt không khỏi có chút kinh ngạc.

Thấy một vòng đỏ chiếm cứ một phần tư địa đồ bị vây lại chỗ sâu dãy núi, đem con đường ở giữa hai bên nam bắc hoàn toàn cắt đứt, rất khó tưởng tượng cấm khu như thế khủng bố đến mức nào.

Rất có thể liên lụy đến Dương Thần cảnh.

Nhất làm cho Nhậm Thanh cảm giác kinh ngạc là, cấm khu vị trí cân bằng, vừa vặn bao trùm ở dãy núi, hai bên thì là hẻm núi sa mạc.

Hắn không khỏi sinh ra một ý nghĩ hoang đường.

Có phải là tu sĩ Dương Thần cảnh chủ động chết ở chỗ sâu mười vạn dặm núi, chính là vì đem phương bắc ngăn cách ra hay không.

Nhậm Thanh nhớ tới Tổng Tông Vô đề cập qua.

“Cấm khu chỉ là một trong những uy hiếp.”

Hắn toàn thân nổi da gà, bị ý nghĩ đột nhiên xuất hiện hù dọa, qua hồi lâu mới ổn định tâm thần.

Có lẽ là do tự dọa mình thôi, Dương Thần cảnh làm sao chết đơn giản như vậy.

Chương 98 - Mấy Tháng Trôi Qua

Chương 98. Mấy Tháng Trôi Qua

Nhậm Thanh đem tạp niệm đè xuống, bắt đầu lật xem thư tịch tầng hai.

Nội dung ghi chép phía trên đều là đã biết vật quý dị hình thành cấm khu, đồng thời thủ đoạn bí mật để xử lý vật quý dị.

Nhưng mà tính chân thực của các thủ đoạn này lại có chút nghi vấn, dù sao lính cai ngục còn lại không có hệ thống, chỉ dựa vào ý thức chủ quan để xử lý vật quý dị thì rất khó làm rõ ràng.

Ví dụ như nói cấm khu thần túc kinh hình thành, sinh linh tiến vào bên trong đều sẽ dần dần hóa thú.

Phương pháp ghi lại bên trên thư tịch cực kì đơn giản thô bạo, chính là để lính cai ngục đã triệt để hóa thú tiến vào bên trong, nhờ vào đó đối kháng cấm khu.

Nhưng dưới tình huống bình thường, cấm khu khẳng định còn có thể thôn phệ vật quý còn lại, cho nên phong tỏa mới là ổn nhất.

Nhậm Thanh buông quyển sách trên tay xuống, hiện tại trọng yếu nhất chính là tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Hắn không chút do dự hướng tầng ba đi đến.

Tầng thứ ba bí các cất giữ càng ít thư tịch, chỉ có chút ít mười mấy bản, mà trên mặt bàn góc tường còn bày bình lưu ly.

Trong đó ngâm đều là thi thể mục nát, thậm chí còn có mấy cái đầu bị sưng vù.

Đầu có thể nhìn ra là tên nam tử khi còn sống, bộ dạng xem chừng hơn bốn mươi tuổi, cũng không biết tại sao lại được bày trong bí các.

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị xích lại gần xem xét, cái đầu đột nhiên mở mắt, cũng hung tợn nhìn chăm chăm hắn.

Chẳng lẽ là cái công pháp quỷ dị gì...

Nhậm Thanh chê cười nói ra:

“Tiền bối, ta chỉ là tra duyệt một chút thư tịch tương quan Quỷ Sứ cảnh, thật không có muốn quấy nhiễu người nghỉ ngơi.”

“Ừng ục ục.”

Cái đầu đem nước bên trong bình lưu ly uống cạn, trầm giọng nói ra:

“Bên trái, cái giá sách thứ hai.”

Nhậm Thanh gạt đầu, không để ý cái đầu kia nữa, chủ yếu đem lực chú ý đặt ở thư tịch.

Cái đầu lại phun ra nhiều nước sạch đổ đầy bình lưu ly, tiếp tục nhắm mắt lại lâm vào ngủ say, mơ hồ còn có thể nhìn thấy miệng đóng mở.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Đầu lâu hẳn là lính cai ngục phụ trách quản lý bí các, mặc dù có chút không chú ý.

Hắn cầm sách lên đọc, rất nhanh liền tìm được nội dung tán thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhưng mà bút tích mỗi bản thư tịch đều không tương đồng, có thể nhìn ra căn bản cũng không phải do một người viết.

Mỗi tên lính cai ngục là thêm vào một chút quan điểm riêng, đều nói rằng lúc Bán Thi cảnh tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, rất có thể sẽ gặp phải tâm ma mà thuật pháp đưa tới.

Điểm ấy có thể thông qua hệ thống miễn trừ.

Nhậm Thanh từ nội dung còn lại biết được, ba lần ngục biến của Quỷ Sứ cảnh là quá trình đúc thành Đạo Cơ.

Nhưng cũng không phải là tất cả tu sĩ đều có thể hoàn thành ba lần ngục biến, rất có thể sẽ kẹt tại bình cảnh không thể tiến thêm.

Mà trải qua ba lần ngục biến, về sau cho dù là tuyến đường dị hoá tương đồng cũng sẽ xuất hiện khác nhau, đồng thời người tấn thăng Âm Sai cảnh sẽ phóng đại một bước.

Nhậm Thanh rất nhanh liền nhập thần, thậm chí ngay cả thời gian trôi qua đều đã quên mất.

Nhưng mà dù là như thế, hắn vẫn theo bản năng nuốt mất heo như cũ, chỉ cần mới vừa cảm thấy tiêu hóa xong cái trước liền bỏ cái sau vào bên trong miệng.

Nội dung thư tịch rất nhiều thứ cũng tương đối cực đoan, thậm chí trong câu chữ tràn ngập điên cuồng.

Tới lúc Nhậm Thanh buông quyển sách trên tay xuống, hai mắt vậy mà có chút đau nhức, Hệ thống biểu hiện thọ nguyên vừa vọt vượt qua khỏi chín năm.

Đối với cái này hắn còn có chút thất vọng, vốn cho rằng chỉ ít có thể góp nhặt đến mười năm.

Xem ra coi như bởi vì quan hệ Thao Thiết Pháp, tốc độ tiêu hóa tăng nhanh không ít, nhưng hiệu quả duyên thọ thì xác thực càng ngày càng kém.

Cho nên muốn thông qua Vô Mục Pháp tấn thăng cảnh giới Quỷ Sứ cảnh trở lên có chút không thực tế.

Hắn duỗi lưng một cái, lập tức đứng dậy hoạt động gân cốt.

Nhậm Thanh đột nhiên cảm giác có đạo ánh mắt nhìn chăm chăm mình, quay đầu nhìn lại phát hiện là cái đầu bên trong bình lưu ly kia.

“Tiền bối, có thể đi lâu trên hay không?”

Đầu nhìn chăm chăm Nhậm Thanh một hồi, tiếp tục mở miệng nói ra:

“Đưa ra lệnh bài lính cai ngục.”

“Đa tạ tiền bối, tại hạ cáo từ.”

Nhậm Thanh xoay người rời đi, không có dự định lưu tại nơi đây chút nào.

Mau chóng trở về Hỏa Công đường chuẩn bị công việc tấn thăng, mà mất heo trong dị dạ dày cũng sắp ăn sạch sẽ, nhất định phải bổ sung tài nguyên.

Cái đầu thâm thì vài câu trong miệng, về sau lại lâm vào ngủ say.

Nhậm Thanh mang theo mũ rộng vành hướng lính cai ngục đường ra khỏi, bên trong bất tri bất giác đã có chút thích ứng thời tiết quỷ dị trong lính cai ngục đường.

Còn phần tại vũng bùn trên đường, tốc độ không giảm trái lại còn tăng.

Xương sườn to lớn dần dần rút ngắn.

Nhậm Thanh đến trong gió đi trong mưa, thật cũng không đụng phải nguy hiểm gì.

Chờ lúc hắn trở về Hỏa Công đường, hỏi thăm qua Tiểu Vũ biết được, bản thân mình rời đi vậy mà hao tổn mấy tháng.

Tại bên trong những ngày qua hắn rời đi.

Tam Tương thành mặt ngoài bình tĩnh lại, tranh đoạt ở giữa bang phái hơi có vẻ thu liễm, nhưng nhìn thế nào cũng giống là bình tĩnh trước bão tố.

Nha môn phái ra nhiều bộ khoái tuần tra, miễn cho tai họa đến cuộc sống của người bình thường.

Chỉ cần trên đường đi, gần như mỗi cái giao lộ cũng có thành viên bang phái theo dõi, trong đó thậm chí xen lẫn tu sĩ Vũ Nhân cảnh.

Dân chúng có thể mơ hồ phát giác được dị dạng, ban đêm thì ngay cả cửa sổ đều đóng chặt lại, mãi đến sắc trời sáng rõ mới dám đi ra ngoài.

Chương 99 - Tấn Thăng Quỷ Sứ Cảnh

Chương 99. Tấn Thăng Quỷ Sứ Cảnh

Nhậm Thanh thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, thế cục hẳn là còn ở trong phạm vi khống chế, chí ít không có đạt tới trình độ kinh động lính cai ngục.

Sau đó khả năng chính là phân phối lợi ích giữa các bang phái với nhau.

Nếu như không thể đồng ý, thế cục sẽ còn có chỗ chuyển biến xấu.

Nhậm Thanh bổ sung mắt heo dự trữ, sau đó lại bế quan bên trong Hỏa Công đường, không còn đi để ý tới tình thế ngoại giới.

Thọ nguyên cách mười lăm năm thì còn kém mấy năm, hiện tại bế quan quả thật có chút sớm, nhưng tu hành vốn là quá trình để tâm cảnh dần dần tăng lên.

Muốn đạt tới Quỷ Sứ cảnh, có hệ thống cũng không khó, nhưng mà cũng không chuẩn bị tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng tất cả thuật pháp.

Trừ phi có thể nắm giữ Tử Nhân Kinh, nếu không tránh không được việc phải tự chủ tấn thăng, tạm thời nếu tự tấn thăng thì phải gặp nguy hiểm quá lớn, cho nên sớm làm các bước chuẩn bị.

Hắn nhắm mắt bắt đầu suy nghĩ.

Lập tức quan tướng Vô Mục Pháp, trước mắt bị bóng tối vô biên vô tận bao trùm, giống như đưa thân tới lối vào lính cai ngục đường.

Nhậm Thanh sớm đã xe nhẹ đường quen, thậm chí có thể liên tục quan tướng Vô Mục Pháp mấy canh giờ.

Thao Thiết Pháp cũng gia nhập vào bên trong quan tướng, lập tức dạ dày phát ra âm thanh ông ông quái dị, tốc độ tiêu hóa mất heo tăng mấy lần.

Nhậm Thanh dĩ vãng đều sẽ có chỗ che giấu, không cho lính cai ngục trong nha môn phát hiện, bây giờ thành quân dự bị nên không cần cân nhắc quá nhiều.

Khiến cho âm thanh quái dị càng thêm vang dội.

Đúng lúc Bá Phong đi qua, hẩn nhẹn không được nhìn xung quanh, phát hiện nha dịch còn lại cũng không để ý đến nơi phát ra thanh âm.

Hẩn nhìn thoáng qua Tiểu Vũ, hẩn điềm nhiên như không có việc gì cùng Tiểu Đình trò chuyện.

Hai người đã quen nhau tại Đà Phong sơn, được chứng kiến trời đất sụp đổ phong tỏa cấm khu, về sau trong lòng cũng đã vững vàng hơn rất nhiều.

Mà anh em nhà họ Lý đều là thô lỗ, bọn hẩn vui đầu đốt cháy thi thể, xem chừng ngay cả Nhậm Thanh có ở trong phòng hay không cũng không biết rõ.

Bá phong thấy vậy thờ dãi, điểm kinh ngạc trên mặt không khỏi phai nhạt rất nhiều.

Nhậm Thanh vốn là người có bản lĩnh, giống như biết chút tiên pháp cũng là bình thường...

Trong phòng thì Nhậm Thanh chuyên chú vào quan tướng thuật pháp, tốc độ mất heo tiêu hóa tự nhiên nước lên thì

thuyền lên.

Kể từ đó, nhu cầu mắt heo tự nhiên gia tăng thật lớn, ngay cả thành tây mỗi ngày cung cấp đều có chút không đủ.

Nhậm Thanh vì ra ngoài bổ sung tài nguyên mà đánh gãy mấy lần bể quan, đem các loại con mắt súc vật trên thị trường cũng quét sạch sành sanh.

Dưới tình huống như thế, thọ nguyên tăng trưởng ngược lại là nhanh hơn nhiều so với mong muốn, nhưng mà cách mười lăm năm vẫn còn thiếu nửa năm.

Tại thời điểm Nhậm Thanh ổn định tâm thần, chuẩn bị tiếp tục bể quan.

Phiền phức đột nhiên tìm tới cửa.

Giọng hót qua đen khăn vang ngoài cửa sổ vang lên, tiếp theo là thanh âm mài đao kiếm trên nóc nhà.

Nhậm Thanh nhú mày mở cửa sổ ra, một con quạ đen quý dị vọt vào, không ngừng xoay quanh tại đỉnh đầu của hắn.

Đầu quạ đen là cái bướu thịt dị dạng, phía trên mọc ra tròng mắt.

Nó xoay quanh bay vài vòng, về sau đứng trên bàn gỗ trước mặt Nhậm Thanh, lập tức từ bên trong mỏ chim phun ra trang giấy.

Còn không đợi Nhậm Thanh có phản ứng, quạ đen toàn thân cứng ngắc run lên.

Àm!

Quạ đen biến thành thịt băm văng ra khắp nơi.

Nhậm Thanh đem thịt băm trên mặt mũi lau sạch sẽ, tiện thể dọn dẹp trong phòng.

Loại thủ đoạn Âm Phủ này, chắc hẳn chỉ có lính cai ngục đường có thể làm được.

Hắn cẩn thận xem xét trang giấy.

Mặc dù Nhậm Thanh sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nhìn thấy lính cai ngục đường phát ra nhiệm vụ, vẫn nhìn không được đáy lòng trầm xuống.

Nhiệm vụ liên quan tới bang phái, nhưng cũng không phải là bang phái cỡ lớn, mà là Lạn Nê hội tại Tam Tương thành cũng không có danh tiếng lớn.

Dựa theo nội dung nói, Lạn Nê hội liên tục chết mấy vị tu sĩ Bán Thi cảnh, bốn bề thi thể cũng không có tung tích vật quý di.

Cho nên mới kinh động đến lính cai ngục đường.

Trí nhớ Nhậm Thanh không lầm, Lạn Nê hội chính là bang phái của Vương Tam Nhi kia.

Nhưng mà Thử Hoạn Quyết hẳn là phi thường am hiểu bảo mệnh mới đúng.

Hiện nay lính cai ngục đường đã tham dự vào mấy ngày nhưng vẫn không tìm ra manh mối, cho nên mới sẽ điều Nhậm Thanh nắm giữ Thuật pháp Nhân Đồng.

Hai ngày sau liền sẽ cùng lính cai ngục hội hợp.

Mặt ngoài nhiệm vụ cũng không có tính nguy hiểm, nhưng nếu Bán Thi cảnh chết được dễ dàng như thế, nói không chừng dính đến Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh do dự một chút.

Vì xác thực an toàn, hắn quyết định như vậy tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất, quan tưởng Thao Thiết Pháp, đồng thời tin tức hệ thống hội tụ ở trước mắt.

【 Phải chăng lựa chọn tấn thăng lao tù trong bụng sẽ tiêu hao mười năm thọ nguyên? 】

Khi hắn xác nhận, đồng thời khí lực toàn thân trong nháy mắt bị rút khô, cảm giác đói bụng xông lên đầu.

Trong dị dạ dày càng xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhậm Thanh cố nén không có nuốt đồ ăn, hàm răng gắt gao cắn chặt, lợi chảy ra tiên huyết nhỏ xuống dưới.

Cây dị hoá trong đầu hắn lập tức khai chi tán diệt, có thể nhìn thấy chồi non ở vào trạng thái nảy mầm nhiều vô số kể.

Chương 100 - Chi Nhanh Ngụy Biến

Chương 100. Chi Nhanh Ngụy Biến

Thuật pháp tấn thăng như là thân thể dị hoá, cảnh giới càng cao liền càng rõ ràng.

Nhậm Thanh vừa đem cảm giác muốn ăn đè xuống, đột nhiên phần bụng truyền đến đau đớn thấu xương, giống như dị dạ dày đang dờn sông lấp biển.

Huyết dịch khắp người không bị khống chế mà tràn vào dị dạ dày, cảm giác tương tự thuốc biến lúc tấn thăng Bán Thi cảnh cũng trải qua một lần.

Huyết nhục Nhậm Thanh dần dần tiêu tụy, nhưng bụng lại căng ra như có thai mười tháng.

Hắn triệt để đã mất đi cảm ứng đối với dị dạ dày, đành phải cố nén không ngừng quan tưởng Thao Thiết Pháp.

Âm thanh ông ông quái dị làm đồ dùng trong phòng chấn động kịch liệt, bát trà bởi vậy rơi xuống đất, lập tức biến thành mảnh vỡ.

Đám người bên trong Hỏa Công đường không dám đi quấy rầy Nhậm Thanh.

Cũng may chấn động thoáng qua liền mất.

Hệ thống chẳng những đem đại giới tiêu trừ sạch sẽ, mà thời gian tấn thăng cũng bị áp súc, nếu không ít nhất phải mấy ngày mấy đêm.

Đợi đến khi huyết dịch bắt đầu chảy trở về, thân thể Nhậm Thanh lại lần nữa khôi phục bình thường, dị dạ dày cũng lập tức co vào bằng nắm đấm.

Hắn nằm trên mặt đất thở hổn hển, bất tri bất giác vậy mà ngủ thiếp đi.

Đợi Nhậm Thanh tỉnh lại đã là buổi chiều ngày thứ hai, chỉ cảm thấy sức lực toàn thân tăng vọt mấy lần, cốt nhục càng trở nên bền chắc.

Nhưng mà Thao Thiết Pháp dù sao không phải tác dụng thân thể, đối với thể chất tăng lên cũng không rõ ràng, nhưng không thể nghi ngờ là, thuật pháp đã có biến hóa long trời lở đất.

Hệ thống hiển thị ra tin tức.

【 Nhậm Thanh! 】

【 Tuổi tác: Mười bảy! 】

【 Thọ nguyên: 39 năm! 】

【 Thuật: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (Trọng Đồng giả), Thần túc kinh (Lang Túc Giả), Sách da người (luyện bì giả), Phi Giáp Công. 】

Tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, về sau thọ nguyên quả nhiên có chỗ gia tăng.

Chỉ tiếc thọ nguyên 39 năm mặc dù hơi dư dả, nhưng khoảng cách tới trường sinh vẫn chênh lệch rất xa.

Nhưng mà chí ít trong thời gian ngắn không cần lo lắng thọ nguyên khô kiệt, thậm chí có thể cân nhắc một môn thuật pháp để tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh mở bàn tay.

Dị miệng há mở, bên trong miệng còn sinh ra hai hàm răng, có vẻ hơi dữ tợn đáng sợ.

Nhậm Thanh đem tâm thần đầu nhập dị dạ dày, không gian dị dạ dày nguyên bản chật hẹp trở nên rộng rãi hơn rất nhiều, có khoảng chừng mười mét vuông.

Sáu mặt không gian dị dạ dày đều là từ vách tường tạo thành, cùng loại A Tỳ Địa Ngục, nhưng nhìn không ra có dấu hiệu mục nát.

Đây cũng là “Lao tù trong bụng” .

Nguyên bản mắt heo hấn thu thập bị cất trong góc lao tù.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, vách tường huyết nhục nháy mắt nuốt mất heo, tiện thể tẩm bổ khí huyết bản thân, nhưng mà hiệu quả cũng không rõ ràng.

Chỉ cần hấn muốn, bây giờ dị dạ dày có thể dễ như trở bàn tay tiêu hóa hết dã thú phổ thông.

Đương nhiên đôi mắt với tu sĩ sẽ gặp cảnh như thế nào, còn có đợi thương thảo mới biết.

Nhưng hấn cảm giác ngoại trừ Quỷ Sứ cảnh, tu sĩ bán thi bị vây ở trong dị dạ dày, chỉ sợ không có lực phản kháng chút nào.

Nhậm Thanh thử nghiệm không chế dị dạ dày.

Dị dạ dày dần dần bị tách rời thành hai bộ phận, mỗi bộ phận đều là lao tù độc lập, ở giữa có vách tường huyết nhục ngăn cách lại.

Chỉ cần hấn muốn, dù là đem dị dạ dày chia thành bảy tám gian lao tù đều vô sự, chỉ là không gian có vẻ quá chật chội.

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về phía giường chiếu trong phòng, rõ ràng cách xa nhau mấy mét nhưng vẫn dễ như trở

bàn tay liền có thể hút vào lao tù trong bụng.

Lao tù phải vượt qua vật phẩm, mạnh yếu của sức hút là cùng một nhịp thở với sức mạnh bản thân.

Nhưng muốn thu lấy vật sống, tốt nhất vẫn là phải thừa dịp hãn không sẵn sàng.

Từ trước mắt xem ra, lao tù trong bụng xác thực đạt tới cấp độ Quỷ Sứ cảnh, nhưng mà cách Nhậm Thanh mong muốn vẫn còn chênh lệch rất xa.

Chỉ có thể ký thác tại ba lần thuế biến kia.

Nhậm Thanh đem lực chú ý đặt ở trong đầu, cây dị hoá liên quan tới Thao Thiết Pháp đã có mấy phần xu thế che trời.

Trên cành cây trái rộng chồi non.

Hắn đơn giản tiếp xúc qua, về sau tiếp thu được rất nhiều tin tức, không nghĩ tới chồi non lại là từng cái chi nhánh ngục biến Quỷ Sứ cảnh.

Tâm thần Nhậm Thanh tập trung đến bên trên một góc mầm non, tin tức chi nhánh ngục biến trong đó hiển lộ ra.

【 Nuốt hồn! 】

【 Phải chăng lựa chọn chi nhánh ngục biến “Nuốt hồn” sẽ tiêu hao thọ nguyên năm mươi năm? 】

Hắn lập tức thu hoạch đến tin tức nuốt hồn cụ thể, lựa chọn loại chi nhánh ngục biến này, về sau lao tù trong bụng sẽ có năng lực thu lấy hồn phách.

Đồng thời nuốt hồn có thể để cảnh giới tăng mạnh lên, tương đương với thần thông.

Nhậm Thanh thấy vậy không khỏi vui mừng nhướng mày.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Quỷ Sứ cảnh ba lần ngục biến đều là không cách nào không chế, năng lực liên

quan đến đó cũng vô cùng kỳ quặc.

Thậm chí một ít chi nhánh ngũ biến sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Giống như nói chi nhánh ngũ biến lao tù trong bụng 【 Sinh Linh 】 , sau khi lựa chọn dị miệng sẽ dẫn sinh linh trí, nhưng cũng bởi vậy có thêm nguy hiểm.

Hoặc là 【 Tiêm Nha 】 , hàm răng dị miệng trở nên cực kì sắc bén.

Nhậm Thanh ở bên trong từng cây mầm non bắt đầu tìm kiếm, các loại chi nhánh ngũ biến đập vào mi mắt.

Trọn vẹn tổn hao mấy canh giờ mới tìm được tên là 【 Ngục Tốt 】 chi nhánh ngũ biến.

Tác dụng của nó có thể đem vật quý dị giam giữ trong lao tù, nhưng chỉ giới hạn vật quý dị do Quỷ Sứ hình thành.

Đây chính là chi nhánh ngũ biến Thao Thiết Pháp của Địa Tàng Vương.

Chương 101 - Chuột Cống Chất Thành Núi

Chương 101. Chuột Cống Chất Thành Núi

【 Ngục Tốt 】 nhìn như tác dụng không lớn, nhưng đối với Nhậm Thanh mà nói thì đó chính là thật sự đặt chân đến thế giới này.

Nắm giữ 【 Ngục Tốt 】 , về sau hẳn hoàn toàn có thể tu hành thuật pháp cùng loại với Sơn Căn chi linh, không cần cần nhắc đi hoá ảnh hưởng đến thân thể.

Ngày thường đem vật quý dị của thuật pháp giam giữ tại lao tù trong bụng, thời điểm cần sẽ để thân thể cùng vật quý dị dung hợp, trong nháy mắt hóa thành Sơn Căn chi linh.

Thậm chí đến cảnh giới cao thâm, lao tù trong bụng còn có thể chứa càng nhiều vật quý dị.

Nhậm Thanh bắt đầu âm thầm suy nghĩ.

Loại thuật pháp hóa thú như Thần túc kinh này, chi nhánh nguy biến Quỷ Sứ cảnh hẳn là dính đến thân thể dị hoá rất nhiều.

Đến thời điểm tìm ra ba loại chi nhánh nguy biến tăng lên lớn nhất đối với thực lực.

Hắn xem như đã hiểu được, thế giới này càng không phải người thì càng mạnh.

Đồng thời có 【 Ngục Tốt 】 , Tích Cốt Giả giống như là không có nhược điểm.

Tích Cốt Giả luyện thành binh khí bản mệnh bởi vì cùng xương sống liên kết, cho nên sẽ gián tiếp làm bản thân bị thương, nhưng hắn hoàn toàn có thể đem bản mệnh vật Tích Cốt Giả thu nhập trong lao tù để dưỡng thương.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là lựa chọn chi nhánh ngục biến lại phải tiêu hao năm mươi năm thọ nguyên.

Cứ như vậy, ba lần ngục biến tăng thêm tấn thăng Âm Sai cảnh, chỉ là tại Quỷ Sứ cảnh đều có thể tốn hai trăm năm thọ nguyên.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, tiếp theo nhất định phải tìm hiểu rõ ràng xem chỗ mà lính cai ngục đường cát giữ thuật pháp bí tịch cùng vật quý dị ở đâu.

Nuốt sống mất heo thực sự hiệu suất quá thấp, nắm giữ thuật pháp duyên thọ mới là cách chính.

Lần này nhiệm vụ đi Lan Nê hội chính là cơ hội tốt, chỉ cần có thể biểu hiện ra giá trị tương ứng, ban thưởng khẳng định không ít.

Nhậm Thanh nhìn 39 năm thọ nguyên, do dự một chút sau đó hủy bỏ bằng tin tức.

Trước lúc chưa tiến hành chi nhánh ngục biến của lao tù trong bụng là 【 Ngục Tốt 】 , vẫn là nên tiết kiệm thọ nguyên.

Còn lại trước thử tự chủ tu luyện thuật pháp, đặc biệt là Vô Mục Pháp, hắn kỳ thật đã nhanh chạm đến bình cảnh tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Về phần Phi Giáp Công cũng cần tận lực tiết kiệm thọ nguyên để Tích Cốt Giả.

Nhưng Tích Cốt Giả cần tìm nguyên liệu để rèn binh khí, Đại Miêu đao bình thường còn có thể sử dụng được, nhưng là pháp khí bản mệnh thì lại có chút miễn cưỡng.

Nhậm Thanh trước tiên đành phải lưu ý tìm vật liệu, đến đúng thời điểm lại sẽ tìm Lưu Hồ rèn đúc.

Hắn tiếp tục bề quan để ổn định tu vi.

Chuẩn bị kĩ để ngày mai cùng lính cai ngục tụ hợp.

Nhậm Thanh sáng sớm liền ra khỏi nha môn, hướng phía Thành Nam mà đi tới.

Hắn chú ý tới người Huyết Cầu bang trên đường phố đã ít đi rất nhiều, chỉ có bên ngoài hoa lâu sông bạc mới có thể đặc biệt phái người theo dõi.

Bởi vậy có thể thấy được, sự việc Lạn Nê hội vẫn là đang ngầm ngầm phát triển.

Mặc dù Nhậm Thanh cũng không biết rõ tình huống cụ thể, nhưng tu sĩ Bán Thi cảnh vô có tử vong, đồng thời vật quý dị còn không biết đi đâu, tuyệt không phải một câu ngoài ý muốn có thể giải thích rõ ràng.

Sau khi lính cai ngục nhúng tay điều tra, các loại bang phái như Huyết Cầu bang liền ăn ý lựa chọn dừng tay.

Bang phái bên trong Tam Tương thành muốn sinh tồn tốt hơn, đầu tiên không thể đắc tội nhất chính là lính cai ngục.

Nhậm Thanh chậm rãi đến Thành Nam, có thể nhìn ra hoàn cảnh bốn bề trở nên bản thủ hơn rất nhiều, đồng thời bên đường có nhiều tên ăn mày vô gia cư.

Thành Nam đối lập với các thành khu còn lại, càng thêm ngư long hỗn tạp, gần như mỗi con đường đều có bang phái to nhỏ.

Những bang phái này cũng không liên quan đến thuật pháp, quy mô nhân số không giống nhau từ mười mấy đến trên trăm người.

Lạn Nê hội kỳ thật không tính là bang phái Thành Nam, nó phân bố ở từng thành khu, nghe nói ưa thích trốn ở bên trong xó xỉnh.

Sau khi Nhậm Thanh tiến vào Thành Nam không lâu liền khiến người khác chú ý, một số tên đã lén lén lút lút theo đuôi.

Bọn hần đều là bộ dáng xanh xao vàng vọt, không tới gần vì kiêng kỵ Đại Miêu đao phía sau Nhậm Thanh, cho nên chỉ dám dùng ánh mắt đánh giá.

Ẩn ẩn còn có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng.

Nhậm Thanh không có thương hại chút nào, hần biết mình chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, những linh cầu này liền sẽ cùng nhau tiến lên.

Hần tiếp tục hướng chỗ sâu Thành Nam mà đi tới.

Trên đường phố dần dần trở nên náo nhiệt, đủ loại quầy hàng bày ở hai bên, giá cả phổ biến so với các thành khu còn lại thì rẻ hơn nhiều.

Hần là cùng bang phái thu tiền bạc có ít quan hệ.

Nhậm Thanh dựa theo trang giấy chỉ dẫn, đi tới vị trí gần vùng ngoại thành, lúc này mới miễn cưỡng tìm tới nhà gỗ rách rưới.

Tên ăn mày thấy vậy vội vàng ai đi đường nấy, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Vài ngày trước có người qua nơi đây.

Nghe đồn lúc ấy gặp được Quỷ Thần cực kì khủng bố, bị hù tề ra quần không nói, sau khi trở về còn gặp bệnh nặng.

Chương 102 - Chuột Cống Chất Thành Núi 2

Chương 102. Chuột Cống Chất Thành Núi 2

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra phụ cận, không có phát hiện vết tích lính cai ngục lưu lại chút nào.

Hắn đành phải kiên nhẫn chờ đợi hồi lâu, kết quả ngay cả chó hoang cũng không có.

Nhậm Thanh dứt khoát mở cửa lớn nhà gỗ ra, cất bước đi vào trong đó.

Bên trong nhà gỗ có rất nhiều tạp vật, tản ra mùi gay mũi quái dị.

Nhậm Thanh tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, về sau khứu giác cũng từ đó trở nên linh mãnh hơn, thậm chí có thể phân tích được nơi phát ra mùi.

Hắn làm hỏa công, mùi hôi thi thể là tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Nhậm Thanh bắt đầu chuyển động trọng đồng, rất nhanh liền ở nơi hẻo lánh tìm được một cái xương trắng bị con chuột gặm qua, phía trên còn lưu lại một chút huyết nhục.

Hắn nhìn không được nhú chặt lông mày, lính cai ngục đã đem điểm tập hợp để ở nơi này, vậy tuyệt không có khả năng có lỗi, chẳng lẽ có ẩn tàng khác?

Nhậm Thanh trầm tư một lát.

Tất cả chi tiết trong phòng ánh vào não hải, thậm chí ngay cả hạt bụi nhỏ đều là như thế.

Hắn rất nhanh liền phát hiện dị dạng, khe hở ở những tấm gạch dưới đất có khác biệt không rõ ràng, hẳn là trước đây không lâu đã bị chấn động.

Nhậm Thanh dùng chân đạp mấy lần, về sau lập tức nhận định phía dưới trống rỗng.

Hắn đem tạp vật bỏ đi, trên mặt đất lập tức lộ ra khối tấm ván gỗ to lớn, nối liền một cái đường hầm dài nửa mét.

Trên vách đá trong đường hầm đều là vết tích nghiêng rãnh của động vật gặm nhấm.

Theo Nhậm Thanh, hẳn là trải qua đào móc thời gian dài mới hình thành quy mô như thế, giống như là mấy ngàn con chuột cũng đào ra.

Nếu là lúc phong tỏa cấm khu mang theo nhiều tu sĩ tu luyện Thử Hoạn Quyết liền có thể nhẹ nhõm đào rỗng ngọn núi.

Địa động tương tự như thế này tại Tam Tương thành chỉ sợ còn có rất nhiều.

Nhưng mà địa động đều là hướng ngoài thành, cũng không phải là hướng trung tâm thành khu đào móc, có thể thấy được lính cai ngục đường ít nhiều vẫn là rõ ràng.

Lính cai ngục cũng sẽ không cho phép bang phái tự mình khuếch trương.

Nhậm Thanh cẩn thận nghiêm túc tiến vào trong động, còn thuận tay đem lối vào một lần nữa đóng chặt lại, trước mắt lập tức trở nên một mảnh đen như mực.

Bởi vì không gian thực sự quá nhỏ hẹp, hắn đành phải cúi người để tiến lên, nhưng mà sau khi đi được một đoạn liền có thể ưỡn người lên cao hơn một chút.

Nhậm Thanh vốn cho là không khí của đường hầm dưới mặt đất như này sẽ rất bí bách, không nghĩ tới thông gió vẫn vô cùng tốt, thậm chí có thể cảm nhận được gió nhẹ từ các nơi thổi tới.

Hắn đi lại gần nửa canh giờ, đột nhiên nghe được nơi xa có thanh âm nhỏ vụn truyền đến.

Hắn tận lực đè thấp tiếng bước chân, tay phải cũng đặt ở trên Đại Miêu đao, hai chân hơi sinh ra dấu hiệu hóa lang nhân.

Âm thanh nhỏ vụn im bất mà dừng, giống như đối phương cũng ý thức được có người tới gần.

Nhậm Thanh thầm mắng vài tiếng, chẳng lẽ là mình đi sai nơi tập hợp?

Chờ đã, cảnh tượng này làm sao giống như từng gặp.

Bóng đen trên tường hướng phía Nhậm Thanh bò đến, tốc độ gần như mắt thường không thể thấy, đồng thời không có phát ra chút động tĩnh nào.

Chỉ là trong chớp mắt, bóng đen đã dừng ở cách hắn không xa, một cái đầu lưỡi hẹp dài như là mũi tên nhanh chóng bắn tới.

Đầu lưỡi từ bên người Nhậm Thanh lướt qua.

Nhậm Thanh mang trên mặt ý cười nói:

“Cũng lâu không gặp, Lão Hoàng ngươi lại phụ trách điều tra vụ án này?”

“Nhậm lão đệ, đúng lúc cần tu sĩ nắm giữ Thuật pháp Nhân Đồng, ta liền giới thiệu ngươi.”

Hoàng Tử Vạn biểu lộ phức tạp nhảy xuống thạch bích.

Nếu như hắn không có nhìn lầm, Nhậm Thanh lúc đối mặt công kích của mình, bản năng sớm có động tác lách người.

Mà lỗi ra vào cái động này không dễ tìm lắm, vốn cho rằng đối phương cần hao phí mấy canh giờ, không nghĩ tới vậy mà nhanh như thế.

Mới bao lâu không gặp, thực lực lại có gia tăng rõ ràng như vậy nha...

Chắc hắn không cần bao lâu liền có thể tấn thẳng đến Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh hiểu kì hỏi:

“Lạn Nê hội làm sao lại bị tập kích?”

Hoàng Tử Vạn tiện tay từ trong ngực lấy ra bình rượu rót vào miệng nói ra:

“Vừa đi vừa nói, cách thi thể còn một đoạn.”

Hắn là thật không ưa thích đợi trong sơn động, nhưng mà hết lần này tới lần khác Thử Hoạn Quyết dính đến dịch độc, cho nên đành phải chịu ủy khuất bị sai phái tới nơi đây.

“Lần này tình huống có chút phức tạp, tử trạng thi thể cực kì quỷ dị, lính cai ngục đường hoài nghi trong đó liên lụy quá lớn.”

“...”

Nhậm Thanh đã chú ý tới cổ quái, khi hai người dần dần tới gần nơi khởi nguồn, khắp nơi trong động đất có thể thấy được thi thể chuột cống.

Chuột cống đều có biểu tình trên gương mặt giống nhau, sau khi chết kinh ngạc mắt tròn tròn, đồng thời thân thể xuất hiện nhân cách hóa trình độ khác biệt, hàm răng hiện ra màu xanh lá cây đậm.

Hoàng Tử Vạn thấy vậy nhắc nhở:

“Tử thi nơi này cũng ẩn chứa dịch độc, Quỷ Sứ cảnh trở xuống chạm vào liền tức tử.”

Nhậm Thanh gật đầu, trong lòng không khỏi sinh ra nghi hoặc.

Hắn tiếp xúc qua tu sĩ Thử Hoạn Quyết, phân thân chuột cống biến thành thân người là phải bỏ ra cái giá lớn, tuyệt không có khả năng liên tục không ngừng thi triển thuật pháp như thế.

Mà loại tuyến đường dị hoá Thử Mẫu giả này sẽ không có dịch độc kịch liệt như thế.

Hai người đi qua chỗ ngoặt.

Nhậm Thanh nhin không được phóng đại con người.

Thi thể chuột cống chồng chất như núi, có một bộ phận thậm chí đã hoàn toàn hóa thành thân người, mà tướng mạo bọn chúng giống nhau như đúc.

Chương 103 - Thử Hoan Quyết

Chương 103. Thử Hoan Quyết

Thi thể Chuột cống chắt lên mấy mét, như là tường thành hướng về chỗ sâu trong địa động kéo dài, mỗi bộ thi thể biểu lộ đều là tương đồng.

“Tới nhanh như vậy.”

Thanh âm khàn khàn từ sau núi thây truyền đến, lập tức có một cái nam tử cao gầy đi ra.

Đề Nhậm Thanh hơi có vẻ kinh ngạc chính là, hai mắt nam tử bị hai cái miệng ba thay thế, trong hàm răng lại mọc ra con mắt, có vẻ quái dị không gì sánh được.

Hoàng Tử Vạn nhẹ giọng nhắc nhở:

“Người này tên là Giang Phong, thuật pháp cũng cùng trông mắt liên quan, nhưng mà khuynh hướng chú thuật, có thể khiến người ta chết bất đắc kỳ tử.”

Nhậm Thanh khẽ gật đầu, nam tử rất nhanh liền đón.

Hoàng Tử Vạn cười nói ra:

“Giang Phong, đây là Nhậm Thanh quân dự bị mà ta đảm bảo, hẳn tự nhiên có thể thấy được điểm lạ.”

Ánh mắt Giang Phong dừng lại tại trọng đồng Nhậm Thanh mấy hơi thở, tiếp tục mở miệng nói ra:

“Đêm qua lại chết tên tu sĩ Bán Thi cảnh, đi trước nhìn xem thi thể chứ?”

Nhậm Thanh trong lòng xiết chặt, ngay cả lính cai ngục cũng không có ngăn cản Lạn Nê hội gặp phải tập sát, đại biểu cho đối phương cực kì khó giải quyết.

Hoàng Tử Vạn nói ra:

“Hắn là cách làm giống tu sĩ Lạn Nê hội, nếu không thì khó giải thích việc sẽ có nhiều phân thân chuột cống chết như vậy.”

“Tu sĩ Bán Thi cảnh chết trước còn không có nhiều xác chuột như vậy, đây là tối hôm qua đột nhiên xuất hiện.”

Bọn hắn tại khi nói chuyện dần dần tới gần chỗ sâu địa động, trong không khí đều là mùi hôi.

Nhậm Thanh nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh có vài chỗ gian phòng rộng rãi, có lẽ là chỗ bang chúng Lạn Nê hội ở lại.

Nơi hẻo lánh còn rất nhiều nhiều xương động vật chất thành đống, bởi vậy có thể thấy được Lạn Nê hội trong ngày thường ăn uống xác thực không tệ.

Nhậm Thanh có ý thức tìm lấy manh mối, hắn chú ý tới thi thể Chuột cống giống như là chết tại trong quá trình chạy tứ tán.

Dựa theo Giang Phong nói, bèn nhào giúp tổng chết năm vị tu sĩ.

Đầu tiên là tại cứ điểm thành bắc phát hiện ba bộ thi thể Vũ Nhân cảnh, sau đó tại Thành Nam lại phát hiện một bộ thi thể Bán Thi cảnh.

Lúc ấy lính cai ngục đem địa động phong tỏa nhưng sau hai ngày lại xuất hiện một bộ thi thể Bán Thi cảnh, mà vật quý dĩ cũng mất tích không hiểu.

Ba người tiếp tục tiến hành, mùi máu tươi từ thi thể liền càng thêm nồng đậm.

Giang Phong đột nhiên ngừng lại bộ pháp, trước mắt của bọn hắn xuất hiện vài toà phòng ốc đơn sơ, nguyên bản có không ít người ở.

Trong phòng cái nữ tử tóc tai bù xù đi ra, bên cạnh đi theo là lão giả Lạn Nê hội nửa người nửa chuột.

Nữ tử cũng hẳn là quân dự bị, tóc có chút ngọ nguậy như sống vật, lúc nhìn thấy Nhậm Thanh hơi có vẻ kinh ngạc.

“Giang tiên bối, cửa ra vào cũng kiểm tra qua, không có cái vết tích gì.”

Hoàng Tử Vạn thấy vậy thì nói ra:

“Ứng Quân, người đi kiểm tra phía dưới tất cả thi thể Chuột cống, nếu có phát hiện liền lập tức thông tri nhóm chúng ta.”

Ứng Quân vội vàng đáp ứng.

Nàng đi tới bên cạnh núi thây, tóc trên đầu lập tức tróc ra, hóa thành măng xà lớn bằng ngón cái tiến vào trong đó.

Giang Phong dẫn Nhậm Thanh đi vào bên trong phòng ốc.

Nhậm Thanh vào cửa liền thấy thi thể té quỵ dưới đất lấy tư thế hoảng sợ vạn phần, trước khi chết khẳng định trải qua sợ hãi cực độ.

Phần xương sườn ngực bụng hắn hiện ra xu thế lồi ra bên ngoài, nội tạng đều đã bị móc sạch, mà vết thương còn thỉnh thoảng có vết máu nhỏ xuống.

“Nhậm Thanh, kiểm tra đi.”

Giang Phong cố ý muốn khảo hạch Nhậm Thanh, dù sao nhiệm vụ có thêm quân dự bị, lấy được ban thưởng tự nhiên

cũng phải chia cho quân dự bị.

Nhậm Thanh xoay người xem xét dị dạng thi thể.

Hắn hồi tưởng lại tu sĩ Lạn Nê hội gặp phải tại lính cai ngục đường, chính là ừ bên trong miệng phun ra phân thân Chuột cống.

Cũng không biết rõ cả hai có liên lạc hay không.

Hoàng Tử Vạn nhìn về phía lão giả Lạn Nê hội nói ra: \

“Tiền trưởng lão, ngươi lại cho ta nói một chút về Thử Hoạn Quyết Lạn Nê hội đi.”

Hắn chủ yếu là muốn mượn thứ này nhắc nhở Nhậm Thanh, đã đem đôi phương nhét vào trong nhiệm vụ, tự nhiên cũng không hi vọng người mình tiến cử không có tác dụng gì.

Tiền trưởng lão thành thành thật thật nói ra:

“Thử Hoạn Quyết tấn thăng Bán Thi cảnh sau đó sẽ có hai loại tuyến đường dị hoá này, theo thứ tự là Thử Mẫu Giả cùng Thử Dịch Giả.”

“Thử Mẫu Giả chủ yếu là chết thay, trong tình huống bình thường thì mãi đến khi bản thể không có chút sức sống nào, về sau phân thân mới triệt để thay thế.”

“Thử Dịch Giả chủ yếu là dịch độc, vì không làm thương hại đến tính mệnh người bình thường, tu sĩ dị hoá này sẽ ít bị lính cai ngục đường quản khống.”

Nhậm Thanh ánh mắt híp lại.

Hắn thấy, thường thì thuật pháp cũng có ba loại dị hoá tuyến đường, có thể sẽ có ngoại lệ, nhưng đến nay còn không có gặp được.

Cũng không biết là Tiền trưởng lão tận lực giấu diếm, hay là Lạn Nê hội căn bản không có phát giác.

Giang Phong chậm rãi nói ra:

“Nhiều thử thi như vậy, chẳng lẽ không phải Thử Hoạn Quyết tạo thành?”

Tiền trưởng lão xoa xoa mồ hôi trên trán nói ra:

” Mỗi tên tu sĩ trong bang ta cũng nhận ra, nhưng hình dạng thi thể xác thực rất lạ lẫm.”

Nhậm Thanh nhìn chăm chăm Tiền trưởng lão hỏi:

” Tu sĩ chết mấy ngày trước đây là Thử Dịch Giả?”

Tiền trưởng lão sắc mặt khó coi gật đầu, nếu như vật quý dị của Thử Dịch Giả hình thành cấm khu, sợ rằng sẽ tử thương không ít người.

Nếu là lính cai ngục đường bởi vậy mà tính toán, Lạn Nê hội sẽ gặp đại kiếp.

Chương 104 - Người Là Ai?

Chương 104. Người Là Ai?

Hoàng Tử Vạn uy hiếp nói:

“Để các con chuột của các người nhìn chăm chăm trong thành, có chuyện gì xảy ra phải thông báo ngay lập tức.”

“Được rồi, đại nhân.”

Nhậm Thanh không tiếp tục hỏi, sự tình những bang phái này thì nha môn cũng ngại hỏi đến, tự nhiên cũng không tới phiên một cái quân dự bị như hắn.

Hắn đưa tay vỗ vỗ Tiền trưởng lão, lợi dụng hệ thống thu hoạch thuật pháp đối phương nắm giữ.

【 Tiền Lão Tam 】

【 tuổi tác: Bốn mươi một 】

【 thọ nguyên: 23 năm 】

【 thuật: Thử Hoạn Quyết (Huyết Tụ Thử Ma. Ngụy) 】

Huyết Tụ Thử Ma bắt đầu từ Thử Mẫu Giả tấn thăng đến, nhưng mà Tiền trưởng lão rõ ràng là dựa vào nuốt vật quý dị mới có tu vi Quỷ Sứ cảnh.

Hoàng Tử Vạn mở miệng nói ra:

“Thi thể sở dĩ bị mở ngực mổ bụng, hẳn ý đồ người kia chính là vì vật quý dị của Thử Hoạn Quyết.”

“Tiền trưởng lão, người xác định nội bộ Lạn Nê hội không có vấn đề sao?”

Tiền trưởng lão vâng vâng dạ dạ nói ra:

“Cho dù là ta thi triển thuật pháp, cũng không đạt được trình độ như vậy...”

Hoàng Tử Vạn nhin không được hỏi:

“Thử Mẫu Giả chẳng lẽ không thể chế tạo phân thân số lượng nhiều sao?”

Tiền trưởng lão lắc đầu nói ra:

“Phân thân sau khi hóa thành hình người, bản thể sẽ tùy theo mất mạng, cuối cùng để phân thân thay thế bản thể sống sót.”

“Trừ phi là...”

Biểu lộ Tiền trưởng lão hơi có vẻ do dự, Nhậm Thanh lại tiếp lời nói ra:

“Trừ phi phân thân không ảnh hưởng tới bản thể.”

Kỳ thật Nhậm Thanh chưa hề nói toàn bộ, nếu như bản thể không có sống, liền không tồn tại tử vong.

Tiền trưởng lão không thể tưởng tượng nổi, tự lẩm bầm:

“Nhưng làm sao có thể.”

Nhậm Thanh chỉ vào cổ thi thể kia nói:

“Kẻ giết người lấy ra vật quý dị trực tiếp lựa chọn nuốt, tấn thăng Thử Mẫu Giả sau đó liền giống như nổi điên mà thi triển thuật pháp.”

Giang Phong nhíu mày nói:

“Vậy vì sao mấy ngày trước chết lại là Thử Dịch Giả?”

Nhậm Thanh ngữ khí chần chờ nói ra:

“Khả năng hẳn chính là đang tìm vật quý dị Thử Mẫu Giả.”

Hoàng Tử Vạn âm hiểm nói ra:

“Tại sao ta cảm giác hần không phải quá hài lòng, nếu không cũng sẽ không làm ra nhiều phân thân Chuột cống như vậy...”

Tiền trưởng lão sắc mặt đại biến, đây chẳng phải là muốn thu hoạch vật quý dị Huyết Tự Thử Ma?

Hần vội vàng cáo từ ly khai, chuẩn bị để Lạn Nê hội đề cao cảnh giác.

Giang Phong cũng không hề để ý, Quỷ Sứ cảnh sao có thể dễ dàng bỏ mình như thế, hướng hồ vẫn là Thử Mẫu Giả lấy đào mệnh nổi tiếng.

Bọn hần tiếp tục tìm tìm manh mối, thậm chí ngay cả tường cũng kéo xuống.

Đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng Ứng Quân la lên:

“Có cái Thử Nhân có lưu sinh cơ, nó còn sống! ! !”

Đám người vội vàng nghe tiếng tiến đến.

Nhậm Thanh vừa chạy vừa âm thầm suy tư, tu sĩ muốn lặng yên không tiếng động tập sát trong động đất, khẳng định phải phối hợp thuật pháp.

Cái này để hần đột nhiên nhớ tới thổ địa, nếu là dùng độn địa thì đúng là người ta rất khó phát giác được.

Mà lại Nhậm Thanh luôn cảm giác thổ địa có chút không đúng.

Tại lúc đám người đi tới, thấy xung quanh có rất nhiều măng xà đang bò, thi thể bị măng xà vận chuyển đến nơi khác.

Nhậm Thanh chuyển động trọng đồng, hần lập tức phát hiện Chuột cống lít nha lít nhít trong thi thể, có con còn đang có chút động đậy.

Chuột cống còn sống đã hóa thành hình người, chỉ có trên sống lưng còn mang theo một chút lông xám, ánh mắt có vẻ cực kì hư vô.

Nếu không phải Nhậm Thanh nhìn quen gió to mưa lớn, khẳng định sẽ bị hù dọa.

Hơn một ngàn bộ xác chuột hình dạng tương đồng, đồng thời sau khi chết biểu lộ đều giống như một cái mô hình khắc ra, để cho người ta rùng mình.

Giang Phong đưa mắt nhìn Nhậm Thanh, giống như hẳn phản ứng nhanh hơn nhiều.

Đến cùng là cái thuật pháp gì có thị lực như thế?

Giang Phong nhìn không được xoay người xem xét, phát hiện Thử Nhân không có linh trí chút nào, đồng thời sinh cơ còn tại không khô trôi đi.

“Hoàng Tử Vạn, người dùng độc kích thích hẳn Nê Hoàn cung, nhìn xem có thể khôi phục linh trí hay không.”

Nhậm Thanh thuận thế bắt lấy thân thể Thử Nhân, mặt ngoài là vì không chế đối phương, kì thực gọi ra hệ thống.

【 ??? 】

【 tuổi tác: Bốn canh giờ 】

【 thọ nguyên: 163 hơi thở 】

Thọ nguyên Thử Nhân còn đang không ngừng giảm bớt, mắt nhìn xem liền sắp khô kiệt mà chết.

“Năm chắc.”

Hoàng Tử Vạn đưa ngón trỏ ra, móng tay lập tức hóa thành kim châm màu xanh biếc đâm vào mi tâm Thử Nhân, trực tiếp đâm xuyên xương đầu.

Thử Nhân điên cuồng giằng co.

Nếu không phải Nhậm Thanh tại tấn thăng đến Quỷ Sứ cảnh, thể chất có rõ ràng tăng lên, sợ là không nhất định có thể giữ được.

Hoàng Tử Vạn trầm giọng nói ra:

“Nó không có hồn phách.”

Giang Phong giải thích nói:

“Thử Mẫu Giả chỉ có bản thể bỏ mình, phân thân mới có thể sinh ra hồn phách.”

Nhậm Thanh trong lòng thâm nghĩ, cái hồn phách này cùng bản thể có quan hệ hay không còn khó nói.

Giang Phong nhìn chăm chăm Thử Nhân, ngữ khí không rét mà run hỏi:

“Người là ai?”

Thử Nhân ánh mắt tựa hồ có thêm mấy phân thần quái dị, chỉ nghe được nó tự lẩm bẩm:

“Ta là ai? Ta là ai? Ta là ai...”

Mũi miệng của nó tuôn ra rất nhiều tiên huyết, toàn thân càng là bắt đầu không ngừng run rẩy, làn da lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mà mọc ra nếp nhăn.

Thọ nguyên chỉ còn tám mươi lăm hơi thở.

Chương 105 - Trở Về Nha Môn

Chương 105. Trở Về Nha Môn

Giang Phong lớn tiếng nói ra:

“Hoàng Tử Vạn!”

Hoàng Tử Vạn nheo mắt lại, màu sắc cây châm trở nên đậm hơn, độc tố rót vào trong đầu Thử Nhân, khiến cho khuôn mặt hắn vận vẹo.

Mắt nhìn xem thọ nguyên Thử Nhân lập tức liền sắp hao hết, sắp mất hết nhận thức, Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Ngươi là lính cai ngục?”

“Lính cai ngục, lính cai ngục...”

Trong mắt Thử Nhân lộ ra suy tư, âm thanh tự nói bên trong miệng cũng càng thêm vang dội, giống như là muốn từ đó hồi tưởng ra cái gì ký ức.

Giang Phong cùng Hoàng Tử Vạn liếc nhau, mặc dù liên lụy đến lính cai ngục liền phiền phức lớn rồi, nhưng thù lao tương ứng cũng sẽ càng nhiều.

“Nhậm Thanh, ngươi tiếp tục.”

Nhậm Thanh do dự một chút.

Việc có lẽ liên quan tới thổ địa, hắn không cần thiết tận lực giấu diếm, huống hồ đã sớm cáo tri cho Tổng Tông Vô.

Nhậm Thanh thăm dò tính hỏi:

“Lính cai ngục... Thổ địa?”

Thử Nhân hai mắt trùng trùng, bộ phận tròn trắng mắt tràn ngập tơ máu.

“Thỏ địa... Thỏ địa...”

Nó lằm bằm bên trong miệng, ngũ quan không bị khổng chế chảy ra tiên huyết, đầu càng là căng phồng lên, xương sọ bởi vậy vỡ ra khe hở.

“Ta không phải thỏ địa...”

Thanh âm Thử Nhân trở nên nặng nề, cho Nhậm Thanh cảm giác lại có chút bị điên.

“Nguyên lai ta là...”

Còn chưa có nói xong, thọ nguyên Thử Nhân triệt để hao hết, nó hóa thành thịt bằm nổ tung lên, không lưu lại cớ thi thể hoàn chỉnh.

Khi Thử Nhân chết đi, thi thể còn lại vậy mà mục nát bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, một lát sau chỉ để lại tro cốt đầy đất.

Giang Phong nhin không được hỏi:

“Thật cùng lính cai ngục có quan hệ sao?”

Hoàng Tử Vạn cũng sinh lòng nghi hoặc:

“Thỏ địa không có lý do đi nuốt vật quý dị, nguy hiểm trong đó thực tế quá lớn.”

Hắn đối với thỏ địa cũng không phải hiểu rất rõ, tiếp xúc qua tại Tiêu Tai cấm khu mà thôi, quan hệ giữa hai bên còn không bằng cùng Nhậm Thanh.

Rất khó tưởng tượng sự tình có chỗ liên hệ nào.

Giang Phong cũng không nhận ra thỏ địa, nhưng có mục tiêu hiểm nghi dù sao cũng tốt hơn không thu hoạch được gì.

Nhậm Thanh đem sự tình từ đầu chí cuối cáo tri cho hai người, cắt bớt phần hấn có thể thần hồn cắt dờ, chỉ nói là ban đêm lúc ngoài ý muốn nghe được.

“Mấy ngày trước đây ta tại bí các gặp qua thổ địa, tình trạng hấn quả thật có chút dị dạng, ngay cả ký ức cũng xuất hiện vấn đề.”

Giang Phong lên tiếng nói ra:

“Lấy tu vi thuật pháp thổ địa, muốn đến trong động này đánh lên tu sĩ Bán Thi cảnh không khó.”

Hoàng Tử Vạn vẽ mặt đau khổ nói ra:

“Trọng yếu nhất chính là tìm xem thổ địa đến cùng ở nơi nào, lại có cái mục đích gì.”

“Ta sẽ lên báo cáo cho lính cai ngục đường, mấy người nhóm chúng ta không am hiểu tìm người, cho nên nhiệm vụ Lạn Nê hội có thể sẽ để cái lính cai ngục khác tiếp nhận.”

Nhậm Thanh sờ lên cái mũi, lính cai ngục đường thật đúng là phân công rõ ràng, so sánh với nha dịch thật là ít nguy hiểm hơn.

“Để phòng vạn nhất, Ưng Quân người bố trí thuật pháp đi.”

“Giang tiên bối, thuật pháp chỉ có thể duy trì khoảng chừng ba canh giờ.”

Ưng Quân có chút đau lòng, tóc hóa thành măng xà là có thể thu hồi, nhưng cứ như vậy ít nhất phải lãng phí mấy trăm cây tóc.

Sau khi mang xả đi khắp động, Giang Phong mở miệng nói ra:

“Không sao, nhóm chúng ta trước tiên ly khai đi.”

Đám người từ trong đường hầm tiến về ngoại giới, lối rẽ còn lại đã bị phong kín.

Khi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, Nhậm Thanh dường như đã trải qua mấy đời, rất khó tưởng tượng bang chúng Lạn Nê hội lại có thể một mình sống dưới lòng đất.

“Ta trở về lính cai ngục đường trước.”

Giang Phong móc ra xương thìa vẽ ra con đường, tiếp lấy cất bước đi vào trong đó.

Ứng Quân cũng cáo từ ly khai.

Nhậm Thanh lơ ngơ nhìn về phía Hoàng Tử Vạn:

“Lão Hoàng , nhiệm vụ cái này đã kết thúc?”

“Tạm thời là như vậy, trong lính cai ngục đường phân công rõ ràng, về phần tiếp sau nhóm chúng ta có cần làm nữa không thì đợi thông báo đi.”

Hoàng Tử Vạn móc ra thêm vò rượu, xem ra may mắn không lo lắng về sau sẽ có họa loạn, ngược lại bởi vì tiền lương mà vui mừng nhướng mày.

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Tiền lương của nhiệm vụ đến cùng là cái gì?”

Hoàng Tử Vạn sắc mặt cổ quái nói ra:

“Xem ra Tổng lão không có cùng người nói rõ ràng, nhưng mà tính cách hẩn xác thực như thế.”

“Trong lính cai ngục đường có một loại mỏ Huyết Tinh đặc thù, mặc dù rất cứng rắn nhưng không có tác dụng gì, cho nên bị ra xem như tiền tệ.”

Hắn lấy ra bảo thạch màu đỏ lớn bằng chứng bò câu lung lay.

Nhậm Thanh cảm giác Huyết Tinh thạch tựa như là giọt máu trạng thái đứng im, hơn nữa còn có thể nghe được mùi hôi thối, hẳn là huyết dịch do Địa Tàng Vương ngưng kết.

“Mấy ngày nữa chính là chợ quý, người nếu là có hứng thú có thể cùng ta đi nhìn xem.”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, nếu có thể nhờ vào đó thu hoạch vật liệu rèn đúc binh khí cũng tốt.

Nhưng mà, hẳn chưa từng nghe nói qua thiên địa linh tài, bên trong chợ quý đến cùng là bán cái gì?

Nhậm Thanh nhin không được hỏi thăm Hoàng Tử Vạn, chỉ nghe tiếng cười quái dị lắc đầu, cũng không trả lời thẳng hẳn vấn đề.

Chương 106 - Tới Chợ Quỷ

Chương 106. Tới Chợ Quỷ

Sự tình Lạn Nê hội cụ thể sẽ phát triển như thế nào, Nhậm Thanh cũng không biết được, dù sao hắn ngày thứ hai liền nhận được thù lao nhiệm vụ.

Vốn cho rằng sẽ là Hoàng Tử Vạn sẽ đưa tới, không nghĩ tới lại là Mộc Dịch.

Chủ yếu cũng là bởi vì Tổng Tông Vô tạm thời có việc không cách nào thoát thân, liền ủy thác Mộc Dịch đem mọi thứ liên quan tới huyết tinh cáo tri cho Nhậm Thanh kỹ càng.

Bởi vậy có thể thấy được, Tổng Tông Vô vẫn là sẽ chú ý động tĩnh Nhậm Thanh.

Trải qua Mộc Dịch giảng giải, Nhậm Thanh hiểu rõ ràng vì sao lính cai ngục sẽ đem huyết tinh xem như tiền tệ.

Đầu tiên thật sự là thuận tiện mang theo.

Chỉ cần thiêu đốt nhiệt độ cao, huyết tinh liền sẽ hoá lỏng dung hợp lẫn nhau.

Mà sau khi dung hợp huyết tinh, thể tích không có biến hóa mấy may, chỉ có màu sắc cùng trọng lượng bởi vậy tăng lên.

Nhậm Thanh đem huyết tinh chém thành hai nửa, huyết tinh rất nhanh lại hóa thành hình giọt nước, trọng lượng chính thể lại là tương đồng.

Nói rõ gần như không có hao tổn.

Lấy về phần giá tiêu chuẩn huyết tinh là do trọng lượng đánh giá.

Huyết tinh khoảng chừng một cân được xưng là Thăng, đến sau mười cân thì là Đấu, mà trăm cân là Thạch .

Loại đơn vị trọng lượng này kỳ thật đã được sử dụng rất lâu, không riêng gì lính cai ngục đường, dân chúng phổ thông cũng là như thế, nghe nói có hơn ngàn năm.

Nhậm Thanh đối với cái này cảm giác nghi hoặc sâu sắc.

Hiện nay xem ra, Tam Tương thành không có bất luận cái ghi chép gì liên quan tới lịch sử, căn bản không biết rõ triều đại ra sao, thậm chí tất cả mọi người đều tập mãi thành thói quen.

Nhậm Thanh vì không biểu hiện ra dị dạng, cũng xưa nay không đi hỏi đến việc lịch sử bị xóa đi, trong đó rất có thể liên lụy đến chia cắt ra phương bắc.

Đành phải đợi sau khi tu vi cao thâm, lại làm thăm dò.

Cũng may này thù lao nhiệm vụ Lạn Nê hội lần vẫn là phi thường phong phú, để Nhậm Thanh thấy được hi vọng bên trong thời gian ngắn sẽ nguy biến.

Dù là hấn từ đầu tới đuôi làm bừa, lính cai ngục đường cũng thưởng mười lăm đấu huyết tinh, cũng chính là thạch rưỡi.

Phải biết một trăm đấu huyết tinh liền có thể đổi lấy vật quý dị Bán Thi cảnh.

Nhưng mà đối với tuyệt đại đa số lính cai ngục tới nói, mặc dù vật quý dị trong lính cai ngục đường số lượng phong phú, nhưng muốn chọn lựa ra vật quý dị cần thiết lộ tuyến dị hoá vẫn không dễ.

Cho nên bọn hấn hoặc là dùng huyết tinh tới mua tài nguyên, hoặc là giữ trữ đủ năm trăm đấu trực tiếp đổi lấy thuật pháp bí tịch.

Nhậm Thanh không khỏi sinh lòng đáng tiếc, nếu như lúc tại tiêu tai cấm khu đã trở thành quân dự bị, nói không chừng có thể chọn lựa thuật pháp.

Hắn đem huyết tinh cùng Đại Miêu đao cùng nhau thu vào lao tù trong bụng, tiếp sau đó kiên nhẫn đợi tại Hỏa Công đường mấy ngày.

Đợi đến lúc chợ quý tới gần thời gian mở ra, Hoàng Tử Vạn rốt cục tới, tại trong ánh mắt kinh ngạc của Bá Phong, trực tiếp tiến đến căn phòng Nhậm Thanh.

Nếu không phải Tiểu Vũ nhận ra Hoàng Tử Vạn, sợ là Bá Phong sẽ nhẫn không được tiến đến báo quan.

Trong phòng Nhậm Thanh sớm đã làm tốt chuẩn bị, hắn mặc lấy áo tơ mũ rộng vành.

Hoàng Tử Vạn ngược lại là không che giấu tướng mạo chút nào, hắn thúc giục nói:

“Nhậm lão đệ, đi!”

Nhậm Thanh móc ra xương thìa vẽ xuống con đường đi tới lính cai ngục đường, hai người trước sau cất bước tiến vào, một lát sau cửa gỗ biến mất.

Bên trong A Tỳ Địa Ngục vẫn mưa máu tung bay như cũ, nhưng lại có vẻ náo nhiệt hơn nhiều.

Nhậm Thanh đứng tại xương sườn nhìn lên, hơn mười vị lính cai ngục đang đi tới một nơi nào đó hướng Đông Nam, không nghĩ tới sẽ nhiều tu sĩ đến chợ quý như thế.

Hoàng Tử Vạn mở miệng nói:

“Bên trong chợ quý có thể đổi lấy tài nguyên, mỗi tháng nếu như người nhàn rỗi đều có thể tới.”

Nhậm Thanh hiếu kì hỏi:

“Nhưng có lính cai ngục bên ngoài Tương Châu không?”

Hoàng Tử Vạn nhẹ giọng nói ra:

“Bốn bề Tương Châu chưa tra rõ không biết bao nhiêu cấm khu, lính cai ngục đường bởi vậy không cho phép lính cai ngục ly khai Tương Châu.”

Ngũ khí hần hơi ngừng lại tiếp tục nói ra:

“Tổng Tông Vô khẳng định đã từng rời khỏi Tương CHâu, người có thể tìm cơ hội thăm dò hần.”

Nhậm Thanh lắc đầu, Tổng Tông Vô đối với cái này giữ kín như bưng, làm sao có thể mở miệng.

Nhưng mà hần ngược lại là ần ần có chỗ suy đoán.

Nhậm Thanh hoài nghi số lượng cấm khu phương nam kỳ thật không nhiều, cho nên mới ngăn cản lính cai ngục thân mang vật quý đi tiến về, để không cho khuếch tán cấm khu.

Tương Châu có thể là cái khu vực giám xóc, vừa vặn chỗ giao giới Bắc Nam.

Mà phương bắc đã triệt để luân hãm.

Hoàng Tử Vạn mang theo Nhậm Thanh đi đường hồi lâu, hai người tới đất trống phía Đông Nam, lập tức ngồi tại trên chạc cây cách đó không xa.

Phụ cận đã tụ tập mấy chục tên lính cai ngục, giống như đang đợi cái gì.

Cũng không biết đi qua bao lâu.

Hoàng Tử Vạn cũng bắt đầu ngáp mệt rãi rồi, đột nhiên nghe được trong đám người có lính cai ngục hưng phấn hô:

“Tới, chợ quý! ! !”

Bình địa chấn động, sương mù mờ nhạt chậm rãi bao phủ.

Mưa máu cũng không cách nào rơi vào nơi đây, giống như bị lực lượng vô danh ngăn cản ra.

Một lát sau sương mù tán đi, một phiên chợ tựa như ảo mộng đập vào mi mắt.

Phiên chợ rộn rộn ràng ràng, người qua đường thân hình chập trùng, các loại quầy hàng đáp ứng không xuể, còn có thể nghe đến mùi thơm của thức ăn.

Đám người lập tức lên đường.

Lính cai ngục đi qua trên đường phố, người qua đường chạm đến bọn hắn liền sẽ hóa thành bụi mù, một lát sau lại lần nữa tụ tập.

Chương 107 - Trang Chu Mộng Diệp

Chương 107. Trang Chu Mộng Diệp

Nhậm Thanh theo ở phía sau, nhin không được cau mày hỏi:

“Đây là thuật pháp?”

Hoàng Tử Vạn gật đầu nói ra:

“Mộng Diệp Pháp.”

“Mộng Diệp Pháp...”

Bên trong miệng Nhậm Thanh tự nói mấy lần, giống như trong lúc lơ đãng thấy qua tại bí trong các, nhưng ghi lại tương đối mơ hồ.

Hắn nhớ tới một cái điển cổ.

Trang Chu Mộng Diệp.

Ngữ khí Hoàng Tử Vạn sùng kính nói ra:

“Thuật pháp này chính là tu sĩ Âm Sai cảnh viên mãn, Đại Mộng chân nhân làm ra.”

Sau khi nắm giữ Mộng Diệp Pháp, tu sĩ bên trong trạng thái đang ngủ có thể tạo dựng ra mộng cảnh vừa thật vừa giả, đồng thời đem người khác kéo vào trong mộng.

Nói cách khác, Đại Mộng chân nhân ngày mười lăm mỗi tháng đều sẽ nằm mơ một cái giấc mơ tên là Chợ quý, để lính cai ngục có thể hội tụ giao dịch nơi đây.

Biểu lộ Nhậm Thanh có chút bùng tỉnh, tiếng vang ồn ào chung quanh tràn vào lỗ tai, giống như những cái bóng người hư ảo kia đều là chân thực.

Có một lão nhân mặt đen chủ động hướng Nhậm Thanh hét lên:

“Khách quan, đến ăn bát mì Dương Xuân không?”

Còn không đợi Nhậm Thanh mở miệng, Hoàng Tử Vạn lại mở miệng từ chối:

“Lão nhân gia, không cần.”

Nhậm Thanh sinh ra kinh ngạc, chẳng lẽ người đi đường bên trong chợ quý không phải hư ảo sao.

Hoàng Tử Vạn thấy vậy liền giải thích:

” Dồ ăn mua bán bên trong chợ quý quả thật có thể ăn, nhưng chỉ có hương vị lại không cách nào nuốt đến trong bụng.”

“Mà lại ăn uống không cần tiền bạc, mà sẽ giảm bớt tuổi thọ.”

“Thì ra là thế.”

Nhậm Thanh lông mày nhíu lại, chẳng lẽ lại Mộng Điệp Pháp có thể nhờ vào đó tăng duyên thọ?

Quy tắc trong mộng cảnh hẳn là do Đại Mộng chân nhân thiết lập, lấy phương thức giao dịch thu hoạch thọ nguyên, xác thực rất có thể là như vậy.

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ vui mừng, không nghĩ tới vên vện mới vừa tiếp xúc với chợ quý, liền đã phát hiện manh mối thuật pháp về duyên thọ.

Nhưng mà chợ quý căn bản không giống mộng cảnh, cảm giác mỗi cái hư ảnh cũng có linh trí, giống như bọn chúng độc

lập với chợ quý...

Nhậm Thanh sắc mặt biến hóa, loại thuật pháp Thử Mẫu giả này không phải liền là có hiệu quả tương tự sao.

Trên lý luận dùng phân thân chuột cống chỉ là kế thừa ký ức, cùng bản thể càng giống là quan hệ chuyển sinh.

Thổ địa gọi ra nhiều phân thân như thế, chẳng lẽ lại là vì tìm một thứ có được ý thức độc lập... Một “chính mình” khác?

“Nhậm Thanh, thế nào?”

Hoàng Tử Vạn đánh gãy Nhậm Thanh suy nghĩ.

Nhậm Thanh đem tạp niệm trong lòng đè xuống, đem phỏng đoán này báo cho lính cai ngục đường sẽ chỉ gây phiền toái, tìm cơ hội nói cho Tổng Tông Vô đi.

Nhậm Thanh cảm giác người qua đường giống như không phải vật gì, căn bản tiếp xúc không đến thực thể kia, quả thực có chút kì lạ.

Trách không được sẽ bị xưng là chợ quý.

Hắn lập tức phát hiện chợ quý bên trong từng cái cửa hàng cửa lớn đóng chặt, lính cai ngục trở ra lại sẽ một lần nữa đóng lại, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Lão Hoàng, cửa hàng cũng do Đại Mộng chân nhân mở sao?”

“Chờ người nhìn thấy hắn liền sẽ minh bạch.”

Hoàng Tử Vạn tại khi nói chuyện cũng dừng lại bước chân, trước mặt là một cửa hàng nhìn như phổ thông, bảng hiệu khắc lấy “Đại Mộng các” .

Ánh mắt Nhậm Thanh đánh giá Đại Mộng các, mặt ngoài xem ra, không khác gì cái phòng nhỏ của Trương đồ tể.

Lính cai ngục ra vào xác thực không ít, bọn hần cũng không có tận lực giấu diếm tướng mạo.

Chẳng lẽ không sợ bị người nhớ thương?

Hoàng Tử Vạn cười nói ra:

“Người vào xem một chút đi, ta chờ người ở ngoài.”

Nhậm Thanh vừa định hỏi thăm liền bị Hoàng Tử Vạn dùng sức đẩy.

Hắn bước chân lảo đảo ngã vào trong phòng, trong nháy mắt giống như đã qua mấy đời, thậm chí liền ý thức đều có một lát thất thần.

Nhậm Thanh nhìn không được nhìn quanh trong phòng, bên trong bài trí có vẻ lộng lẫy đường hoàng, nhưng cũng có cảm giác dưng khí cổ quái không chân thật.

Đầu thú treo trên vách tường vẫn là đầu hươu, nhưng tiếp theo liền đổi thành là chữ viết, những thứ còn lại cũng là như thế.

Điều Nhậm Thanh rất ngạc nhiên chính là rõ ràng đi vào Đại Mộng các có mấy người, nhưng hiện nay trong cửa hàng to lớn lại chỉ có chính mình.

Nhậm Thanh không khỏi nhìn về phía vật liệu trưng bày trên quầy, lập tức biểu lộ có chút phức tạp.

Đều là đuôi thần lằn, vảy cá, toái cốt, thú thảo...

Đột nhiên, trong phòng có tia sáng lấp lóe không ngừng.

Trước mặt Nhậm Thanh nhiều hơn thân ảnh, nhưng cũng không phải là hình người, mà là từ vô số vụn vẹo tạo thành quang ảnh, nhìn lâu đầu choáng váng hoa mắt.

Đây cũng là Đại Mộng chân nhân Hoàng Tử Vạn nói tới, hình tượng này hẳn là hình chiếu Mộng Điệp Pháp tại bên

trong huyền cảnh, cho nên viễn siêu tướng tượng.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn tấm da lông dính đầy bụi ở trên bàn, đại não lập tức sinh ra cảm giác căng đau, trong đầu thêm ra tin tức tài liệu giá bán.

【 ba đấu bảy thắng 】

Nhậm Thanh giống như là gặp quỷ, còn không đợi phản ứng, da lông lại rơi vào trên tay của hắn, xúc cảm cứng rắn từ đầu ngón tay truyền đến.

Hệ thống phun trào tin tức.

【 Thú Bì Công: Do Thiên Tàn đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện này cần thân có thú huyết, đồng thời đem làn da bản thân lột bỏ sau khâu lại bằng da thú, mới có thể luyện thành. 】

Hắn theo bản năng muốn ném ra, da lông lại trở về trên quây.

Bừng tỉnh như mộng! !

Chương 108 - Thạch Nhân

Chương 108. Thạch Nhân

Đây cũng là Đại Mộng chân nhân?

Dù là ở vào thanh tỉnh hiện thế, nhưng cho Nhậm Thanh cảm giác lại giống như là đang nằm mơ, cực độ không chân thực.

Nhậm Thanh ngu ngơ hồi lâu, quang ảnh tựa hồ có chút không kiên nhẫn, phát tay đẩy hẳn lại về tới dòng người cuộn cuộn bên ngoài cửa hàng.

Mấy cái lính cai ngục thấy vậy phát ra tiếng cười, cũng không phải mỉa mai, mà mỗi người đều sẽ trải qua cảnh tượng giống như vậy.

Hoàng Tử Vạn trêu chọc hỏi:

“Cảm giác cái cửa hàng bình thường này thế nào?”

Hắn còn đặc biệt nhấn mạnh chữ bình thường.

Nhậm Thanh cười khỏ hồi đáp:

“Không hồ là tiền bối lính cai ngục Âm sai viên mãn, thần thông khó mà tưởng tượng a.”

“Ha ha ha ha ha.”

Hoàng Tử Vạn cười to, cuối cùng nhìn thấy Nhậm Thanh trước kia biểu hiện một mực xuôi gió xuôi nước giờ có kinh ngạc, thật thú vị.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần hỏi:

“Tại sao ta cảm giác vật liệu bán bên trong Đại Mộng các, là từ trên thân tu sĩ lấy xuống?”

“Xác thực như thế.”

Hoàng Tử Vạn cười quái dị nói:

“Chỉ có một phần nhỏ lấy từ thi thể tu sĩ, phần lớn nơi phát ra đều là thuật pháp.”

Nhậm Thanh bưng tỉnh đại ngộ:

“Lính cai ngục buôn bán tài liệu của mình?”

Tỉ như những cái vảy kia trên quỳ, chỉ sợ sẽ là lấy từ trên thân một vị tu sĩ nào đó, về sau tu dưỡng sinh tức liền có thể một lần nữa mọc lại.

Đuôi thần lẫn hãn là tu sĩ thạch sùng dị hoá có thể tái sinh.

Thú huyết thì càng thuận tiện, Huyết Cầu bang mỗi tháng sợ là có thể thu hoạch mấy ngàn cân, đương nhiên bọn hãn cũng không có tư cách tiến vào lính cai ngục đường.

Hoàng Tử Vạn thấy vậy nhắc nhở:

“Nhưng mà chỉ có những cái tu sĩ không thể tấn thăng lên bước nữa mới có thể tát ao bắt cá giết gà lấy trứng, tự mình hại mình có thể sẽ làm bị thương căn cơ.”

Nhậm Thanh đương nhiên rõ ràng, mà lại không chỉ đơn giản là bị thương căn cơ, sợ nhất là thân thể xuất hiện dị hoá không thể không chế, xác thực được không bù mất.

“Tốt, người đi Đại Mộng các mua sắm tài nguyên đi, ta đi uống rượu.”

Hoàng Tử Vạn nói xong lợi và hại, về sau quay người liền chui vào chỗ sâu chợ quỳ.

Bên trong chợ quỳ ngoại trừ Đại Mộng các, cửa hàng còn lại nhìn qua cũng rất náo nhiệt, đặc biệt là bên ngoài quán

rượu tụ tập hơn mười vị lính cai ngục.

Nhậm Thanh muốn nói lại thôi, theo đạo lý thuật pháp bản thân mình giống như cũng không cách nào kiếm lấy huyết tinh.

Làm sao cảm giác nên chọn Bách Nhân Giả nhỉ, nếu có thể thỉnh thoảng chụp xuống mấy con mắt đến buôn bán, vậy thì chẳng phải thu nhập tăng cao sao.

Chờ đã, Sinh Cốt Giả chẳng phải là có thể buôn bán xương cốt...

Không được, không được.

Nhậm Thanh cưỡng ép đem tạp niệm đè xuống.

Hắn sớm đã có kế hoạch tốt, định dùng Tích Cốt Giả tế luyện một loại pháp khí đặc thù, nói không chừng có thể nhờ vào đó đền bù thiếu hụt.

Nhậm Thanh lần nữa cất bước đi vào Đại Mộng các, trang trí trong cửa hàng lại có chút biến hóa, vật liệu trên quầy cũng đã biến đổi nhiều.

Hắn bắt đầu chọn lựa tới.

Chỗ tốt của hệ thống liên có thể thể hiện ra, có thể nhờ vào đó biết được ưu khuyết tài liệu.

Giá cả tài liệu không kính tương đồng, đắt đỏ thậm chí có thể đạt tới trăm thạch, phần lớn cùng kiếp nạn gặp phải lúc tăng cảnh giới có quan hệ.

【 Sinh Hồn Thuật: Xuất từ Bách Hồn Đạo Nhân, lúc tu luyện ba hồn bảy phách tự động ngưng kết thành cở, nảy mầm sinh phát ra dị hương dẫn thú, sinh trưởng 49 ngày mới có thể luyện thành. 】

【 Ngắt lấy trước khi chưa trưởng thành, có thể ngưng tụ thành Sinh Hồn thảo, phục dụng thì có thể làm vững chắc hồn phách. 】

Vững chắc hồn phách có tác dụng cực lớn, gặp phải kiếp nạn khi tăng lên cảnh giới, có thể thêm ra mấy phần hi vọng bảo mệnh.

Nhưng mà để Nhậm Thanh thất vọng là trên quầy không có mắt thú.

Hắn nhìn xem huyển ảnh Đại Mộng chân nhân, cẩn thận nghiêm túc hỏi:

“Đại Mộng tiền bối, có con mắt không?”

Trên quầy vật liệu đều biến mất, tiếp lấy là xuất hiện bình bình lọ lọ, bên trong cũng ngâm lấy các loại con mắt.

Nhậm Thanh nuốt ngụm nước bọt, kém chút hoa mắt.

Hắn phát hiện con mắt trong này, xác thực không ít thứ từ Bách Nhãn Giả, khả năng có quan hệ bởi vì Vô Mục Pháp lưu truyền ra.

Đương nhiên giá cả cũng là thấp nhất, một Thăng huyết tinh liền có thể mua được không ít.

Nhậm Thanh đối với cái này không hứng thú, vật liệu đến từ thuật pháp đồng dạng khác biệt tuyến đường dị hoá, quý mới biết rõ sau khi nuốt sẽ có cái tác dụng phụ gì.

Hắn bỏ ra hơn nửa canh giờ, mới ở trong đó tìm tới vài con mắt.

Con mắt này tựa như bằng đá, nhìn qua tương đối cứng rắn, giá cả cũng không đắt.

【 ba thăng 】

【 Thạch Linh Công: do Thạch Nhân sáng tạo, tu luyện cần đem xương cốt toàn thân dùng nham thạch thay thế, thì triển có thể ban cho nham thạch linh trí. 】

Nhậm Thanh lập tức mua khóa thạch nhĩn.

Hắn thưởng thức một một lát, trong lòng vẫn có chút chột dạ như cũ, thạch nhĩn nhìn cùng tảng đá không cũng không khác biệt gì, cái đồ chơi này có thể ăn sao?

Thạch nhĩn từ sinh linh nham thạch đào ra, trên lý luận cũng không phải là tử vật mới đúng.

Nhậm Thanh do dự một chút sau nuốt vào trong bụng, khi thạch nhĩn trượt xuống đến trong dạ dày, nhiệt khí dâng lên to lớn hơn nhiều so với mất thú.

Hắn đơn giản tính toán, thạch nhĩn chỉ ít cần mười ngày mới có khả năng tiêu hóa xong toàn bộ.

Không biết có bao nhiêu duyên thọ?

Nhậm Thanh hài lòng gật đầu, xem trước một chút xem có vật liệu thích hợp bản mệnh pháp khí hay không, rồi quyết định mua tiếp thạch nhĩn.

Chương 109 - Bán Cả Người Cũng Không Đủ Tiền

Chương 109. Bán Cả Người Cũng Không Đủ Tiền

Nhậm Thanh đi vào trước mặt huyện ảnh Đại Mộng chân nhân nói ra:

“Đại Mộng tiền bối, có tài liệu dùng để rèn đúc không.”

Đại Mộng chân nhân vẫy tay một cái, trong cửa hàng xuất hiện lần nữa biến hóa, trên quầy trưng bày đủ loại khoáng thạch.

Trong đó có ngọc thạch, cũng có vật chất cùng loại với thủy ngân, ngược lại ít thứ nhìn như quặng sắt phổ thông.

Nhậm Thanh trên mặt vui mừng, vội vàng tiếp xúc một tảng đá hai màu kim hồng.

【 năm mươi ba đấu 】

【 Thao Thiết Pháp: Minh khắc tại dạ dày dị thú Thao Thiết, do Tử Nhục đạo nhân lấy được, phương pháp tu luyện này cần ăn lượng lớn, cho đến khi dạ dày khuếch trương đến gấp sáu lần, liền có thể tu thành. 】

Không nghĩ tới lại là khoáng thạch do Thao Thiết Pháp hình thành, hẳn là cùng Thực Vật Giả có quan hệ, nói không chừng tại từ trên thân Sơn Căn Chi Linh khai quật ra.

Nhưng giá cả quả thực có chút tất, năm thạch khả năng mua được khoáng thạch bằng năm đấu, muốn rèn đúc ra cả thanh binh khí ít nhất phải trăm thạch.

Nhậm Thanh vội vàng xem xét vật liệu còn lại, lập tức phát hiện phổ biến đều tồn khoảng chừng một thạch, có chút đất đỏ thậm chí muốn mười mấy thạch.

Hắn ý thức được có khả năng sản lượng khoáng thạch không cao, cộng thêm nhu cầu của lính cai ngục tương đối nhiều, cho nên dẫn đến giá cả có chút cao hơn thực tế.

Đương nhiên cũng có vật liệu giá rẻ, là loại quặng sắt phổ thông tinh luyện mà thành kia, hoàn toàn không đạt được yêu cầu Nhậm Thanh, pháp khí tạo ra cũng chỉ hơn một chút so với Đại Miêu đao.

Nhậm Thanh nhúc đầu néo néo mũi, định tìm cơ hội hỏi thăm Tổng Tông Vô, đột nhiên tâm niệm vừa động.

Vì sao cứ phải tìm khoáng thạch, trực tiếp lựa chọn những cái vật liệu ít lưu ý khác thì kỳ thật càng thích hợp.

“Đại Mộng tiền bối, xương sống lưng.”

Trong thoáng chốc, trên quầy sinh ra phân biệt.

Từng cây xương sống lưng dã thú hoặc là tu sĩ bày ra chỉnh tề, thậm chí bộ phận còn có huyết dịch đang nhỏ xuống, cũng không biết xuất từ người nào.

Tại bên trong ý nghĩ Nhậm Thanh.

Bản mệnh pháp khí hắn là cũng có loại hình giống như xiềng xích để có thể phối hợp cùng lao tù trong bụng, như vậy thì sẽ tối ưu hơn dùng đao kiếm.

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, cả hai xác thực không kém nhiều.

Nhậm Thanh cẩn thận chọn lựa xương sống lưng, tận lực tìm trình độ dị hoá tương đối cao, cái này cũng nói rõ lính cai ngục chủ nhân của nó cũng có tu vi tương đối cao.

Mà lại không thể có may mắn tồn tại, không để ảnh hưởng đến bản mệnh phẩm tướng pháp khí.

Chưa nói xong thật có phát hiện.

【 Long Xà Tích: Do Long Xà đạo nhân sáng tạo, lúc tu luyện cần từ trong cơ thể rút ra xương sống lưng, tiếp sao đó cắm vào cong cơ thể dị thú Long Xà, sau ba năm mới có thể thu hồi, mới có thể tu thành. 】

Long Xà Tích màu trắng bạc, chỉnh thể tương đối dài nhỏ, xác thực có mấy phần giống rắn, rõ ràng đã đặt ở Đại Mộng các rất lâu rồi.

Các sống lưng còn lại cũng không khác nhau mấy, hoàn toàn không hợp với việc làm xiên xích.

Long Xà Tích chỉ cần mười thạch huyết tinh, nhưng xác thực rất thích hợp với Tích Cốt Giả.

Đáng tiếc huyết tinh của hắn không đủ để mua xuống.

“Nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.”

Nhậm Thanh sờ lên cái cằm, hắn thăm dò mở miệng hỏi:

“Đại Mộng tiền bối, thu mua vật liệu như thế nào?”

Đại Mộng chân nhân nghe nói, về sau quang ảnh trở nên càng thêm bắt đầu vẩn vọ, giống như đang thăm vẩn nhìn Nhậm Thanh.

” ba triệu da người... Bảy đầu...”

“một lít thú huyết... Hai đầu...”

Nhậm Thanh nhin không được thở dài, dù là đem bản thân mình bán đi cũng gom góp không đủ huyết tinh, không có biện pháp thì đành coi như thôi.

Hắn lập tức liền từ bỏ, dứt khoát tồn hao sáu đầu huyết tinh mua hai mươi thạch nhãn, thù lao mười lăm đầu trực tiếp giảm

bớt gần một nửa.

Nhậm Thanh thở dài.

Chợ quý cái tiếp tục mười hai canh giờ, cũng chỉ có một lần cơ hội ra vào, nếu không thì đã có thể tìm Tống Tông Vô mượn mười thạch huyết tinh cũng không khó lắm.

Về phần Hoàng Tử Vạn thì nên bỏ qua, quan hệ của hai người còn chưa tốt đến loại trình độ này, đưa yêu cầu này sẽ làm khó xử đối phương.

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị ly khai cửa hàng, đột nhiên thanh âm Đại Mộng chân nhân truyền đến, trong đó xen lẫn mấy phần lười biếng, tựa như lâu ngủ mới vừa tỉnh.

” Một khóa trông mắt... Trăm thạch...”

Nhậm Thanh sững sốt một chút, Đại Mộng chân nhân tại sao lại cảm thấy hứng thú như thế đối với trọng đồng, theo đạo lý Vô Mục Pháp mới chỉ là Bán Thi cảnh.

Có thể có quan hệ cùng song sinh yểm ma hay không?

Hắn đối với năng lực Trọng Đồng giả ở Quỷ Sứ cảnh một mực có chỗ suy đoán.

Nghe đồn Yểm là Ác Quỷ ở trong giấc mộng, song sinh yểm ma nếu làm không tốt sẽ liên lụy đến mộng, cho nên gây nên Đại Mộng chân nhân chú ý.

Nhậm Thanh rất muốn đáp ứng, nhưng vấn đề là Trọng Đồng giả cùng Bách Nhân Giả khác biệt, con mắt đào ra thì không có cách nào tái sinh.

Đại Mộng chân nhân nhàn nhạt nói ra:

“Thuật pháp... Mười thạch...”

Nhậm Thanh nghe nói thì biểu lộ phức tạp.

Mười thạch, cái giá cả này cũng quá tốt đi, làm sao cảm giác là muốn thông qua Long Xà Tích để thu hồi huyết tinh?

Nhưng mà hắn không có lý do cự tuyệt, Tam Tương thành chỉ sợ không ít tu sĩ cũng có Vô Mục Pháp.

Nhậm Thanh đem thư tịch từ bên trong dị miệng lấy ra, trong chớp mắt thư tịch biến mất, Long Xà Tích lập tức bày ra ở trước mặt của hắn.

Được lắm, đều không cho ta nhìn huyết tinh sao?

Nhậm Thanh sợ Đại Mộng chân nhân đổi ý, vội vàng thu hồi Long Xà Tích.

Lần này được rồi, chờ trở về Hỏa Công đường có thể tấn thăng Tích Cốt Giả.

Chương 110 - Tế Luyện Bản Mệnh Pháp Khí

Chương 110. Tế Luyện Bản Mệnh Pháp Khí

“Đại Mộng tiền bối, Trọng Đồng giả là...”

Nhậm Thanh vừa định mở miệng giải thích, trong chớp mắt đã ra khỏi Đại Mộng các, lần nữa đi ra bên ngoài đường.

“Ta loại tiểu nhân vật này, sao có thể lọt vào mắt Đại Mộng chân nhân.”

Hắn ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không có vội vã lý khai, mà là bắt đầu đi dạo.

Nhậm Thanh phát hiện cửa hàng bên trong chợ quỷ cùng Tam Tương thành không kém nhiều, nhưng mà chỉ có trước cửa Đại Mộng các cùng quán rượu là nhiều lính cai ngục nhất.

Hơn mười người lính cai ngục từng cái uống say mềm, Hoàng Tử Vạn đang xen lẫn trong bên trong, ôm cái bình rượu ngáy to.

Nhậm Thanh đi vào bên cạnh Hoàng Tử Vạn, để Hoàng Tử Vạn lập tức mở to mắt.

Hoàng Tử Vạn thấy là Nhậm Thanh thì buông lỏng xuống tới, hắn đem vò rượu một đưa ra:

“Nhâm lão đệ, uống thử một ngụm.”

Nhậm Thanh sinh lòng nghi hoặc, kỳ thật sau khi tấn thăng Bán Thi cảnh sẽ rất khó uống say, chớ nói chi là Quỷ Sứ cảnh.

Vì sao rượu chợ quỷ liền có thể ngoại lệ.

Hơn nữa nhìn bộ dạng lính cai ngục xung quanh, còn có thể duy trì não hải thanh tĩnh.

Hắn thử nghiệm môi nhiều, lập tức cảm giác ý thức lâm vào trạng thái hoảng hốt.

Thời điểm Nhậm Thanh hơi có kháng cự, men say lại thoáng qua liền tán đi, cái chỉ mấy phút ngắn ngủi này, dư vị vô tận.

“Rượu này tên là gì?”

“Túy Sinh Mộng Tử.”

“Được rồi, vẫn là đưa cho ta đi, người uống quá lãng phí, tỉnh quá nhanh không có ý nghĩa.”

Hoàng Tử Vạn đem bình rượu đoạt lấy liền rót mấy cái, lập tức một lần nữa lâm vào say mềm.

Nhậm Thanh vô ý thức gọi ra hệ thống, lập tức phát hiện cổ quái, tuổi thọ của hắn lại có giảm bớt nhỏ bé không thể nhận ra.

Nói rõ say rượu lúc là sẽ bị Đại Mộng chân nhân lấy đi thọ nguyên.

“Mộng Diệp Pháp...”

Nhậm Thanh tự lẩm bẩm, nếu như trong lính cai ngục đường có môn thuật pháp này, vậy nhất định phải nghĩ biện pháp nắm giữ, nhờ vào đó duyên thọ kéo dài tính mạng.

Chỉ là Đại Mộng chân nhân nhờ vào đó có duyên thọ, chẳng lẽ thật là không có trả giá chút nào sao.

Hoặc là nói thọ nguyên của hắn đã tới gần, đem kỳ vọng tấn thăng Dương Thần cảnh đều đặt ở trên song sinh yểm ma?

Nhậm Thanh cười khô lắc đầu, tu sĩ Âm Sai cảnh sắp khô kiệt thọ nguyên, nói chơi cũng nhiều hơn 39 năm của hắn.

Làm gì quan tâm cái này.

Nhậm Thanh đi vào trong tử lâu, quây hàng mặt đường cũng có cái bóng người hư ảo.

Tra xét rượu giá cả, về sau hấn lập tức bị hù dọa, Túy Sinh Mộng Tử lại cần một thạch huyết tinh, đơn giản đắt kinh khủng.

Nhậm Thanh rất nhanh liền thoải mái, tu sĩ bên trong lĩnh cai ngục bị thuật pháp bức tới điên không phải số ít, có thể say rượu bảo trì một lát không lo sầu lo cũng tốt.

Tiền này thật dễ kiếm...

Nhậm Thanh không có chờ Hoàng Tử Vạn tỉnh rượu, cái Túy Sinh Mộng Tử này sợ là phải tới chợ quỷ đóng lại khả năng uống cạn, nào có cái thời gian rồi này.

Hấn lập tức liền quay trở về Hỏa Công đường, định lúc này tấn thăng Tích Cốt Giả.

Nhưng mà Nhậm Thanh trước tiên đi một chuyến Tiên Phật từ, đem tờ giấy chuẩn bị nhét vào dưới bảo hoa sen tọa mà Tổng Tông Vô buổi sớm niệm tụng.

Nhưng hấn mới vừa đưa tay đến khe hở dưới bảo tọa thì cũng cảm giác được không thích hợp, tờ giấy trước đó vẫn là còn nguyên như cũ.

Trên tờ giấy viết dị dạng liên quan tới gặp phải thổ địa tại bí các.

Bởi vậy có thể thấy được, mấy ngày Tổng Tông Vô gần đây căn bản chưa có tới Tiên Phật từ.

Nhậm Thanh dứt khoát đem hai tờ giấy cũng lưu tại khe hở bảo tọa hoa sen, sau đó vòng qua bộ khoái tuần tra, đường cũ trở về Hỏa Công đường.

Hắn không có vì vậy lo lắng, sự tình Lạn Nê hội đã kinh động lính cai ngục đường, hiện tại thổ địa khẳng định cũng bị truy nã.

Sau khi được chứng kiến vĩ lực Đại Mộng chân nhân, hắn cũng không cho rằng thổ địa có thể kéo dài hơi tàn bao lâu.

Cũng có thể Tổng Tông Vô chính là đang xử lý việc này.

Nhậm Thanh tiến vào phòng đã là ban đêm, Bá Phong và nha dịch mới vừa nằm ngủ không lâu, chính là thời điểm tốt đột phá Phi Giáp Công.

Hắn trước quan tướng mấy lần Vô Mục Pháp xác nhận cũng không có dị dạng, lập tức gọi ra hệ thống, phát hiện một cột thọ nguyên biến hóa không ít.

Khi Nhậm Thanh nuốt vào thạch nhãn mới ba bốn canh giờ, nhưng đã tăng gần mười ngày thọ nguyên, hiệu suất cao hơn xa so với mất thú.

Thứ duy nhất để Nhậm Thanh lo lắng chính là, Vô Mục Pháp dựa vào nuốt mất duyên thọ chỉ sợ là có hạn mức cao nhất, không có khả năng nhờ vào đó sống qua trăm tuổi, thậm chí ngay cả năm mươi tuổi cũng đủ để giết chết hắn.

Nếu không thì Tổng Vinh cũng không cần tuyệt vọng như vậy, thậm chí nghĩ đến từ tiêu tai cấm khu lấy được vật quý dị.

Nhậm Thanh lắc đầu, tận lực nhường tâm tính chậm dần đến bình tĩnh, miễn cho ảnh hưởng đến Phi Giáp Công tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Hiện tại không cần cân nhắc quá nhiều, chỉ ít hắn chỉ là vừa gia nhập quân dự bị lính cai ngục, liền đã biết được một loại khác thuật pháp duyên thọ.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Tích Cốt Giả, cần tiêu hao 1 năm thọ nguyên】

Thọ nguyên Nhậm Thanh trong nháy mắt trôi qua, hai mắt hắt trợn tròn té quy dưới đất, lưng bắt đầu nhúc nhích giống như vật sống.

Không có đau đớn quá lớn, nhưng xương sống lưng làm trung tâm lại đột nhiên dị hoá có thể nghĩ.

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy không cách nào động đậy, nhưng mà sau làn da của hắn đang nhúc nhích, tựa hồ có cái đồ vật gì muốn phá thể mà ra.

“Cái đệt...”

Cũng may thời gian tấn thăng không dài, chỉ tiếp tục mười mấy phút liền đã kết thúc.

Nhậm Thanh vội vàng hướng về sau sờ soạng, xương sống giống như to hơn nhiều so với lúc đầu, cái khác cũng không có khác biệt quá lớn.

Nếu như không đi dung nhập bản mệnh pháp khí, cái tuyến đường dị hoá này có thể nói là không hề có tác dụng.

Cây dị hoá trong đầu cũng có biến hóa tương ứng.

【 Thiết Cốt Phi Thân: Vở ngoài hóa cốt 】

【 Bồi Phụ Cốt Khí: Nạp xương là khí 】

【 Sinh Cốt Như Chủng: Cốt thụ chúng sinh 】

Chương 111 - Luyện Tập

Chương 111. Luyện Tập

Tích Cốt Giả tựa hồ sau khi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, xương sống lưng còn có thể sinh ra thuế biến, chẳng lẽ xương cốt toàn thân đều lột xác biến thành pháp khí?

Nhậm Thanh không biết được.

Hắn đem Long Xà Tích từ trong dị dạ dày lấy ra, quan sát tỉ mỉ cái xương sống lưng này, càng xem càng hài lòng.

Lập tức Nhậm Thanh hơi lúng túng một chút.

Hắn căn bản không có xem qua thư tịch thuật pháp Phi Giáp Công, cho nên không biết rốt cuộc phải đem Long Xà Tích dung nhập xương sống lưng như thế nào?

Nhậm Thanh trước thử để Long Xà Tích dán vào ở sau lưng, nhưng vẫn là không hề có tác dụng như cũ.

Hắn thấy vậy dứt khoát lấy ra Đại Miêu đao, hướng phía sau dùng lực.

Tiên huyết bắn bốn phía.

Nhậm Thanh bất cứ lúc nào chuẩn bị dùng luyện bì giả đem thương thể chuyển di, vừa nắm lên Long Xà Tích đặt tới chỗ vết thương.

Uống máu tiếng vang lên.

Không đợi hắn có phản ứng, Long Xà Tích đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Nhậm Thanh hít vào khí lạnh.

Không biết là xương sống lưng đang nuốt Long Xà Tích, hay là thuật pháp khiến cho nó sinh ra dị hoá, hẳn hiện tại cũng cảm giác có một con mãng xà đang khoan vào xương khớp.

Nhưng bởi vậy cũng nói bản mệnh pháp khí xác thực không giới hạn trong binh khí.

Sau khi Long Xà Tích hoàn toàn biến mất về sau, vết thương lấy khệp lại bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, rất nhanh mặt ngoài cũng nhìn không ra chút dấu vết nào.

Nhậm Thanh nhắm mắt cảm thụ, bên trong xương sống lưng xác thực có một cỗ ý lạnh lưu chuyển, đồng thời theo tuỷ sống rải đến các nơi xương cốt.

Đúng là niềm vui ngoài ý muốn, không nghĩ tới Phi Giáp Công vậy mà không cần chủ động tu hành, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ tự động tẩm bổ xương cốt.

Hắn đem tay phải đặt ở chỗ cổ, trực tiếp đem Long Xà Tích rút ra.

Long Xà Tích nguyên bản màu trắng bạc hóa thành xương màu trắng, mọc ra những cái xương nhỏ như là gai ngược, có vẻ cực kì dữ tợn.

Nhậm Thanh cầm Long Xà Tích, pháp khí như là trường xà uốn éo.

Cánh tay hắn căn bản không cần phát lực, Long Xà Tích trực tiếp kéo dài đến mười mét, đánh ra một cái lỗ bằng nắm đấm trên vách tường.

Kinh khủng nhất là tốc độ cùng sắc bén của Long Xà Tích, đi qua vách tường không có tạo thành cái tiếng vang gì.

Trọng đồng Nhậm Thanh có chút chuyển động, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy con roi trong đêm tối.

Suru! ! !

Long Xà Tích trong nháy mắt kéo dài ra, đâm xuyên qua con roi, triển khai trực tiếp đem thi thể mang về trên tay Nhậm Thanh.

Dị miệng đem thi thể dơi nuốt vào, sau đó liền bị dị dạ dày hấp thu.

Nhậm Thanh hơi có chút tiếc nuối, bản mệnh pháp khí xác thực rất thuận tay, cũng đạt tới mong muốn, nhưng rút ra từ lưng thì rất khó làm được bí mật.

Trừ phi pháp khí có thể càng thêm linh hoạt nhiều.

Có thể thử một chút.

Hắn đem Long Xà Tích thu vào xương sống, lập tức nhắm mắt thử nghiệm cảm giác pháp khí.

Đúng là cổ ý lạnh tựa như có linh trí, câu thông hồi lâu cũng không có phản ứng, mãi đến Nhậm Thanh quyết tâm trực tiếp đem Long Xà Tích ném vào lao tù trong bụng.

Tại dưới uy hiếp bị ăn nuốt, Long Xà Tích tự nhiên ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Nhậm Thanh tùy ý không chế pháp khí lưu chuyển xương cốt toàn thân, sau đó từ phần ngực bụng chui ra.

Nhưng mà huyết nhục bị phá ra, lưu lại cái vết thương to lớn...

Làm sao cảm giác còn chưa đủ thương địch thủ, trước tiên đã đem tự bản thân mình đủ thương, xương cốt nhưng toàn thân trên dưới trần trụi có vẻ như chỉ có hàm răng a?

Không đúng, còn có dị miệng.

Nhậm Thanh tiếp tục nếm thử, xác thực dùng hàm răng dị miệng là thuận tiện nhất, có thể trực tiếp đem đối thủ kéo vào dị trong dạ dày.

Dị miệng còn có sức hút để hỗ trợ, hai loại này thuật Pháp phối hợp với nhau, tu sĩ bình thường căn bản không cách nào phản kháng.

Lúc này mới vừa hoàn thành tế luyện bản mệnh pháp khí , đợi đến Tích Cốt Giả tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, uy lực khẳng định tăng lên một cái bậc thang.

Thậm chí sau khi ngưng biến còn có thể mang thần thông, có thể thấy được tính trưởng thành của kiện pháp khí này mạnh bao nhiêu.

Nhậm Thanh thừa dịp còn chưa hừng đông đi vào trong sân bắt đầu luyện tập, chủ yếu là muốn càng nhanh từ bên trong dị miệng đuổi ra Long Xà Tích.

Đáng tiếc Long Xà Tích chỉ có một cái, nếu có thể phân hoá ra mấy chục cây, hình ảnh không dám tưởng tượng.

Nhậm Thanh thu hồi Long Xà Tích, mắt thấy Bá Phong tỉnh lại, vội vàng để hắc liên hệ Triệu thư lại tu bổ phòng cùng hậu viện.

Bá Phong đỡ dần dụi dụi con mắt, trên mặt viết đầy không thể tưởng tượng nổi.

Trước khi ngủ thì tường viện vẫn là hoàn hảo không chút tổn hại, vừa cảm giác dậy lại nhiều hơn trăm cái lỗ thủng, có thể thấy được ánh mặt trời chiếu qua cái lỗ thủng đó.

Đó căn bản không giống như là Nhậm Thanh dùng Đại Miêu đao chém ra, làm sao cảm giác giống như là dùng thương đâm thủng...

Bá Phong mang thấp thỏm báo cáo cho Triệu thư lại.

Vốn cho rằng đôi phương sẽ khiển trách, không nghĩ tới tu bổ cái sân nhỏ vậy mà rất nhanh, hơn nữa còn được mở rộng thêm.

Chương 112 - Buông Lỏng Đi Chơi Lễ

Chương 112. Buông Lỏng Đi Chơi Lễ

Tu bổ Hỏa Công đường so với tường tượng còn phô trương thanh thế nhiều.

Vừa mới bắt đầu chỉ là mấy cái thợ thủ công nghiên cứu lắp lỗ thủng như thế nào, nhìn qua cũng là như thường, nhưng về sau số lượng người đến càng nhiều.

Sau một lúc đã có mấy chục người vây quanh Hỏa Công đường nghị luận âm ỉ, ngay cả Nhậm Thanh cũng đã nhận ra không thích hợp trong đó.

Thợ thủ công lập tức liền đem gạch tiến đến, mảnh ngói càng là có trên trăm cân, tất nhiên ra vẻ xây dựng rầm rộ.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, chẳng lẽ lại là Triệu thư lại nghe lầm, nói chính là tu bổ tường viện mà không phải trùng kiến.

Bá Phong càng kinh sợ, sợ là bởi vì chính mình sơ sẩy đưa đến.

Đúng lúc này, Triệu thư lại đầy mặt gió xuân hướng Hỏa Công đường đi tới, Nhậm Thanh vội vàng tiến lên đem hắc kéo vào trong phòng.

Triệu thư lại đổ nhiều nước trà đặc ý nói ra:

“Nhâm lão đệ, coi như hài lòng đi.”

Dựa theo suy nghĩ của hắc, Hỏa Công đường sẽ tiến hành xây dựng thêm từ đầu đến đuôi, đồng thời đem căn phòng

Nhậm Thanh độc lập ra.

Nhậm Thanh mặt không thay đổi hỏi:

“Triệu đại nhân, có chuyện gì cần ta hỗ trợ?”

Triệu thư lại chê cười xoa xoa đôi bàn tay, lộ ra bộ dáng hèn mọn như gặp Huyện lệnh:

“Cái kia...”

“Có việc mau nói.”

“Tam Tương thành cách mỗi năm năm đều sẽ tổ chức trận thi hương khoa cử, lúc này liền thiết lập ở trong trường thi Thanh Hà tại thành tây, lẽ ra phải do chúng ta quản hạt.”

Hắn sợ Nhậm Thanh cự tuyệt, vội vàng giải thích nói:

“Thật không có phiền phức quá lớn, chính là muốn mời Nhậm huynh người giúp bận bịu một chút.”

Sau khi Triệu thư lại nói xong, hơi có vẻ bất đắc dĩ uống ngụm nước trà.

Khoa cử tại Tam Tương thành là đại sự.

Bình thường mà nói, người đọc sách trở thành đồng sinh sau đó thông qua thi phủ mới là tú tài, về phần cử nhân thì phải tham dự lần thi hương này.

Khả năng bởi vì Tương thôn tương đối phong bế, khoảng cách thời gian tới thi hương rõ dài, nghe nói thư sinh trúng tuyển cũng không nhiều.

Về phần điện thí thì chưa từng nghe nói qua, cũng chưa từng có cử nhân sẽ đi ra bên ngoài nhậm chức.

Nhậm Thanh hơi nghi hoặc một chút hỏi:

“Vì sao ta không thấy bốn bề thảo luận việc này?”

“Chính là còn có hơn nửa tháng, mà thành tây đã mở ra hội chùa, cho nên sự tình khoa cử tự nhiên không nhận chú ý.”

Cái gọi là hội chùa hẳn là chỉ miếu Tổng Tử nương nương, tọa lạc tại vị trí xa xôi ở thành tây.

Dân chúng vì cầu tự sinh con mà tế bái Tổng Tử nương nương, ngày thường hương hỏa xem như tương đối hưng thịnh, thậm chí người coi miếu còn có thể lấy thân phận bà mụ được mời đi chờ sinh.

Nhậm Thanh từ trong miệng Triệu thư lại biết được, hội chùa sẽ tiếp tục khoảng chừng bảy ngày, có thể trùng với thời gian thi cử.

Hắn đã đáp ứng xuống:

“Một chút chuyện nhỏ, không có vấn đề.”

Triệu thư lại luôn miệng cảm tạ, còn lặng lẽ phía dưới bát trà dứt tờ ngân phiếu năm mươi lượng, đạo lý đối nhân xử thế cực cao.

Nhưng mà Nhậm Thanh hiện tại đối với tiền bạc thế tục không có hứng thú gì, ngân phiếu bị hắn tiện tay thu vào lao tù trong bụng.

Mấy ngày tiếp theo, hắn cũng ở tại Hòa Công đường luyện tập Long Xà Tích.

Trong lúc đó Hoàng Tử Vạn đi tới một chuyến, nhưng chỉ là tới ôn chuyện phiếm, cái này không khỏi để Nhậm Thanh có chút thất vọng.

Hắn hiện tại muốn là có thể nhận mấy nhiệm vụ lính cai ngục đường, nhờ vào đó kiếm lấy nhiều huyết tinh.

Tam Tương thành càng thêm yên ổn, chủ yếu là bởi vì quan hệ hội chùa cùng khoa cử khiến thành tây sớm tối cũng có rất nhiều bộ khoái tuần tra.

Bang phái cũng rất cho mặt mũi, thành thành thật thật kinh doanh một phần ba mẫu đất của mình.

Nhậm Thanh nhân hạ vô sự liền dự định đi hội chùa buông lỏng tâm tình, loại cảm giác đi chơi lễ này thì chỉ tồn tại ở trong trí nhớ hồi nhỏ của kiếp trước.

Nhậm Thanh đặc biệt chọn lấy chạng vạng tối, thấy trên đường phụ cận miếu thờ treo đầy đèn lồng, một cỗ mùi khói lửa nồng đậm tràn ngập ra.

Quy mô so với những con phố ẩm thực thì to hơn nhiều, có vẻ cực kì náo nhiệt.

Liếc nhìn lại, tất cả đều là nhiều mỹ thực khiến người ta thèm nhỏ dãi, đồ chơi làm bằng đường, bánh ngọt, lòng luộc, xiên bân, cháo...

Các loại mùi thơm hỗn tạp cùng một chỗ khiến người qua đường ngừng chân quan sát.

Đám trẻ con chạy náo loạn bên đường, cha và mẫu thân vội vàng đuổi theo sau lưng.

Nhậm Thanh nhin không được nở ý cười, trong lòng cũng thả lỏng đi một chút, càng nhiều hơn chính là dần dần sinh ra cảm mến với thế giới này.

Hắn mua chuỗi kẹo đường hồ lô vừa đi vừa ăn, hương vị chủ yếu chua ngọt, còn có thể nếm được vị chát chát của quả mận.

Tại thời điểm Nhậm Thanh tới gần miếu thờ Tống Tử nướng nướng, phát hiện có không ít người vây quanh, bầu không khí lại có vẻ im ắng lạ thường.

Đám người đều là phụ nữ và trẻ em, tuổi thì từ nhỏ tới tóc trắng.

Nhậm Thanh lập tức sinh lòng kinh ngạc, sợ gặp được cái gì ngoài ý muốn, vội vàng đi tới.

Thấy trước miếu có một bà lão tầm bảy tám mươi tuổi, nàhng đang phát đậu phộng cho những người khác, nói lời chúc phúc với những này.

Lão bà đảo qua Nhậm Thanh phía ngoài đoàn người, lập tức hướng hấn gặt đầu một cách khó hiểu.

Nhậm Thanh chân mày hơi nhíu lại, cũng không biết đôi phương có ý gì, mà tại Tổng Tử nương nương miếu được người tôn kính như thế.

Hấn nhìn quanh chu vi, phát hiện Chu Định tay nâng đậu phộng đang từ trong đám người ép ra ngoài.

Nhậm Thanh trực tiếp đi đến, đầu tiên là đứng dưới cổ thụ trước cửa ra vào miếu chờ đợi một lát, mãi đến Chu Định thoát thân lúc này mới tiến lên.

Chương 113 - Hồn Phách Rời Thể

Chương 113. Hồn Phách Rời Thể

“Nhậm nha sai...”

Chu Định giật nảy mình, sắc mặt đỏ bừng lên, bên trong miệng ấp úng.

Nhậm Thanh vỗ vỗ bờ vai của hắn hỏi:

“Chu Định, làm sao ngươi tới nơi đây?”

“Ta tới đây là bởi vì... Kỳ thật ta vốn là xuất thân trong miếu, nhưng mà mẫu thân qua đời sớm, là La nương nuôi lớn.”

“La nương?”

Nhậm Thanh lập tức từ trong miệng Chu Định biết được La nương chính là vị lão bà trông coi miếu kia, Tam Tương thành không ít người đều là do nàng đỡ đẻ.

Trong miếu cũng sẽ tiếp tế một chút cô nhi không cha không mẹ.

“Nhậm nha sai, La nương là một người rất tốt.”

Chu Định ngượng ngùng gãi đầu một cái.

Hắn một mực coi La nương làm mẫu thân, chẳng những sẽ đi hỗ trợ quét dọn, mỗi tháng bổng lộc dư thừa cũng sẽ hiến cho miếu.

“Thì ra là thế...”

Nhậm Thanh cười cười, sau đó chen vào đám người.

Phụ cận phụ nữ trẻ em nhao nhao nhượng bộ, rất nhanh liền để hắt đi tới trước mặt La nương, vẫn là nụ cười hiền lành trên mặt.

La nương đem đậu phộng phóng tới trong tay Nhậm Thanh: “Đứa bé, đưa tay cầm.”

Nhậm Thanh bóc vỏ ăn một hạt, chính là đậu phộng phổ thông, thậm chí còn có một chút ẩm ướt, cũng không phải ăn quá ngon.

“La nương, hương vị không tệ.”

Nhưng mà mục đích hắt cũng không phải là đậu phộng, mà là đặc biệt tiếp xúc La nương.

Tin tức phun trào.

【 La Quý! 】

【 Tuổi tác: Bốn mươi tám! 】

【 Thọ nguyên: Bảy năm! 】

【 Thuật: Hạ Thảo Quyết (Vô Bệnh Giả)! 】

【 Do Thái Tuế Đạo Quân sáng tạo, phương pháp tu luyện này phải nuốt vào bảy mươi lăm loại bệnh vô sắc vô tướng, đợi cho bệnh dữ khỏi hẳn mới có thể luyện thành. 】

Nhậm Thanh vừa đi vừa ném đậu phộng vào trong miệng, nhin không được suy nghĩ ngàn vạn.

Đông Trùng Hạ Thảo?

Loại bệnh này không chỉ là bệnh khuẩn đi, cái thuật pháp này có chút lợi hại, vô bệnh giả giống như là vô cầu vô nhiễm Phật giáo nói tới.

Nhậm Thanh trước đây thật đúng là không có đi tìm hiểu qua việc sinh đẻ của Tam Tương thành.

Bây giờ suy nghĩ một chút, tại một cái thế giới thuật pháp tràn lan, làm không tốt thì phụ nữ mang thai chín tháng mười ngày sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Tổng Tử nương nương khả năng cũng là lính cai ngục, thậm chí nói không chừng đã đạt đến Âm Sai cảnh.

Nước là thật sâu.

Nhậm Thanh đi quanh miếu thờ Tổng Tử nương nương vài vòng, trọng đồng cũng không có phát giác được dị dạng, nói rõ trong miếu không nhiều tu sĩ.

Hắn chỉ thấy mấy gian nhà ngói rải rác, ngoại trừ chủ điện thì chính là sương phòng cho người ở, có vẻ cực kì đơn sơ.

Bởi vậy có thể thấy được, nha môn đối với đạo quan phật đều là đem không chế nghiêm ngặt, căn bản cũng không có khả năng xuất hiện cung điện liên miên.

Về phần Nhậm Thanh có chút hoài nghi.

Đứng phía sau miếu Tổng Tử nương nương hoặc sẽ là một vị lính cai ngục nào đó, hoặc là cùng loại bang phái, miếu thờ là một trong những đường tắt để thế lực nuôi dưỡng tu sĩ.

Sắc trời dần dần muộn, con muỗi bắt đầu ản hiện, mà thành tây lại còn có Thanh Hà vắt ngang.

Nhậm Thanh không kiên nhẫn lắc lắc tay, dù muỗi không cách nào xuyên qua làn da của hắn, nhưng âm thanh ồn ào lại một mực quanh quẩn bên tai.

Hắn ăn hết cây kẹo đường trên tay, lúc sau vừa định rời khỏi miếu thị.

Đột nhiên Nhậm Thanh chú ý tới bên cạnh ngoại trừ những con muỗi, còn có không ít những con ruồi xanh, loại này rất nhạy cảm với mùi hôi.

Đặt ở bình thường, hấn sợ rằng sẽ không thêm đề ý chút nào, nhưng đã dính đến lĩnh cai ngục, không khỏi lưu ý thêm mấy phần.

Nếu có thể nhờ vào đó kiểm lấy huyết tinh cũng không tệ, đương nhiên Nhậm Thanh biết rõ vẫn là lấy an toàn tính mạng bản thân làm chủ.

Lông mày của hấn nhăn lại, trọng đồng bị phát triển đến cực hạn, mượn ánh sáng mặt trời chiều mà đem công việc chung quanh đập vào mi mắt.

Có gì đó quái lạ...

Bước chân Nhậm Thanh đi về phía trước vài mét, nhưng mà lập tức dừng lại, sau đó điềm nhiên như không có việc gì quay trở về trên đường phố.

Hội chùa sắp kết thúc, không ít cư dân đi về nhà, mơ hồ có thể nghe được tiếng la khóc không dừng của hài đồng.

Nhậm Thanh tùy tiện tìm cái quầy hàng bán mì hoành thánh.

Chủ quán đang chuẩn bị thu dọn đồ vật, thấy Nhậm Thanh ngồi vào thì vội vàng lên nấu nồi nước.

Chỉ sau một lát, bát mì hoành thánh liền bày ra trên mặt bàn.

Động tác Nhậm Thanh hơi có vẻ trì độn cầm lấy đũa lướt qua mì hoành thánh, linh quang mi tâm chợt lóe lên, kia là dấu hiệu thân hồn tách rời.

Chủ quán rung mình một cái, chỉ cảm thấy lông tơ đứng thẳng.

Nhậm Thanh đã cách bình cảnh Vô Mực Pháp không kém bao nhiêu, thân hồn tách rời vận dụng cũng càng thêm linh hoạt, mặc dù còn không thể làm được tùy tâm sở dục.

Hồn phách không có nhảy ra thân thể, chỉ là đi theo trọng đồng cảm giác bốn bề.

Tất cả tiếng xột xoạt vang trên đường phố dần dần biến mất, tâm thần giống như ở vào giữa không trung, kéo dài như vậy thời gian mấy hơi.

Nhậm Thanh sắc mặt trắng bệch, địa phương đám người tập trung thì có đại lượng khí huyết, xác thực sát thương cực lớn đối với hồn phách.

Dù là hấn căn bản không có rời khỏi thân thể, vẫn còn sợ hãi.

Chương 114 - Nên Nhúng Tay Vào Hay Không?

Chương 114. Nên Nhúng Tay Vào Hay Không?

Nhậm Thanh đúng là phát hiện dị dạng cũng không phải lo ngại, mà lại cũng không có cái gì nguy hiểm.

Chẳng qua là cỗ thi thể quý dị khiến nhiều con ruồi quấy phá.

Hắn trả tiền mì, sau đó chậm rãi đi tới miếu.

Một góc đại thụ che trời đứng ở nơi hẻo lánh, rõ ràng là mùa hạ, thân cành lại đều khô héo, lá cây rơi đầy đất.

Lòng bàn tay phải Nhậm Thanh chui ra Đại Miếu đao.

Lưỡi đao thối qua, máu tươi từ khe hở màu đen chảy ra, từ đó có thể nhìn thấy thi thể bị nhét vào trong thân cây, chỉ ít đã chết mấy ngày.

Nhưng Nhậm Thanh cảm giác kiêng kị sâu sắc chính là phần ngực bụng thi thể đã bị móc sạch, mặt ngoài làn da có nhiều vết trảo lớn nhỏ không đồng đều.

Cùng tu sĩ Thử Nhân Lạn Nê hội giống như đúc.

Nhưng thi thể bên trong thân cây lại không phải tu sĩ, may không thấy được vết tích huyết nhục dị hoá, móc ngực bụng ra giống như là đang tìm vật quý dị.

Mấy con chuột gặm cắn huyết nhục thi thể, ăn đến màu lông bóng loáng đầy máu.

Nhậm Thanh chú ý tới bùn đất dưới gốc cổ thụ có vết tích lật qua lật lại thì lập tức phản ứng lại.

Thanh âm xương cốt va chạm vang lên.

Long Xà Tích từ bên trong dị miệng kéo dài ra, tựa như một cây trường thương trực tiếp đâm vào lòng đất, tầng đất cứng rắn bị xuyên vào.

Nhậm Thanh nhắm mắt không chế bản mệnh pháp khí tìm tòi trong đó.

Đợi đến thời điểm Long Xà Tích nâng lên, cuối cùng mang theo một mảnh vảy lớn bằng bàn tay, rõ ràng là trên người tu sĩ dị hóa giống thần lằn.

Thổ địa...

Nhậm Thanh suy nghĩ thật lâu, Thổ Địa làm sao lại để mắt tới miếu Tống Tử nương nương, chẳng lẽ Hạ Thảo Quyết có huyền diệu gì đáng giá để hấn xuất thủ?

Nhưng Thổ Địa tập kích lại là người bình thường, chẳng lẽ là sợ ném chuột vỡ bình?

Lúc này trời đã tối.

Hội chùa cũng đã sắp tàn, quầy hàng cũng bắt đầu dần dần dọn dẹp.

Nhậm Thanh tìm tới thân ảnh Chu Định, đối phương mới từ bên trong miếu thờ Tống Tử nương nương ra, liền đưa tay bắt lấy hấn.

“Đi theo ta đi một chuyến.”

“Người đi tìm Triệu thư lại trong nha môn, liền nói là ta đề hấn liên hệ lính cai ngục, đi nhanh về nhanh.”

Chu Định biểu lộ kinh nghi bất định, nếu như dính đến lính cai ngục, đây chẳng phải là có quan hệ cùng chuyện quỷ dị tại

Đà Phong son.

Hắn vội vàng nhanh chân chạy, lộ trình từ hội chùa đến nha môn chỉ phí không đến một nửa thời gian.

Nhưng mà một lát, hơn mười vị bộ khoái liền phong tỏa cửa ra vào tiến đến hội chùa.

Nhậm Thanh lựa chọn đứng trên mái hiên hóng gió, đợi đến khi lính cai ngục tiếp cận, hắn đột nhiên cảm giác phía sau có thêm mấy thân ảnh.

Không nghĩ tới chỉ là người bình thường mất mạng, khoảng chừng năm tên lính cai ngục đến đây, trong đó có Giang Phong, còn có La nương người coi miếu Tổng Tử nương nương.

Giang Phong nhìn thấy là Nhậm Thanh, về sau hai người bất động thanh sắc gật đầu ra hiệu lẫn nhau.

Lính cai ngục dẫn đầu khoảng chừng năm mươi tuổi, cái cổ thì cường tráng hơn người bình thường gấp mấy lần, đầu cũng giống như thế, nhìn qua cực kì quái dị.

Bọn hắn không có hỏi thăm Nhậm Thanh, giữ im lặng hướng cây cổ thụ che trời kia.

Duy chỉ có La nương mở miệng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn thức thời ngậm miệng lại

Mọi người đi tới trước mặt cây cổ thụ, vỏ cây bị Giang Phong thô bạo gỡ ra, thì thể lộ rõ, hắn mặc quần áo tương tự với La nương, chính là người ở bên trong miếu Tổng Tử nương nương.

“Đã là người thứ ba trong miếu...”

La nương biểu tình hơi ngưng trọng, nàng không biết rõ kẻ giết người có gì đồ ý.

Lính cai ngục còn lại cũng không có trả lời, trên mặt càng nhiều hơn chính là lạnh lùng, giống như đối với thi thể xuất hiện sớm có đoán trước.

Thi thể rất nhanh liền bị hỏa công nha môn phái tới mang đi, vết máu cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Lính cai ngục lần lượt rời khỏi.

Nhậm Thanh thấy vậy muốn nói lại thôi, chẳng lẽ cung cấp manh mối liền không có ban thưởng huyết tinh sao? ! !

Ngay tại thời điểm mặt hắn lộ vẻ thất vọng, Giang Phong đặc biệt chậm nửa bước, ném ra một khóa huyết tinh tiên diễm chất lượng tương đối.

Nhậm Thanh vội vàng đón lấy, dùng thủ chương nắm vào, chỉ ít có khoảng chừng hai thạch huyết tinh.

Giang Phong cười nói ra:

“Ta đi, chớ có đi chú ý việc này, nếu có nhiệm vụ Nha môn sẽ thông báo.”

Hắn quay người biến mất trong đêm tối, lúc sau Nhậm Thanh mày nhăn lại.

Thái độ lính cai ngục đối với thổ địa rất vi diệu.

Theo đạo lý tình huống Thổ Địa cùng Tống Vinh khác biệt, mà là giết người bình thường, cho nên lúc đó độ chú ý lính cai ngục dường như không cao.

Nhưng Thổ Địa đã giết mấy cái tu sĩ, trong đó thậm chí bao gồm Bán Thi cảnh.

Nhậm Thanh cảm giác lấy thủ đoạn lính cai ngục dường như không có khả năng tìm không thấy đối phương.

Trừ phi... Là không dám xuống tay với thổ địa.

Trên thân Thổ Địa có không chỉ một loại vật quý dị, nếu như hình thành cấm khu, khẳng định so với tiêu tai cấm khu còn kinh khủng hơn.

Cho nên lính cai ngục đường liền dùng Hạ Thảo Quyết dẫn dụ Thổ Địa, đạt thành một loại mục đích, có thể thấy được loại thuật pháp này tuyệt đối có chỗ đặc biệt khác.

Bộ khoái lần lượt rút đi.

Nhậm Thanh trở lại Hỏa Công đường, lúc sau trong đầu cũng đang một mực suy tư xem nên nhúng tay hay không.

Hạ Thảo Quyết đã cùng bệnh khuẩn có quan hệ, nói không chừng có manh mối duyên thọ?

Chương 115 - Thay Đổi Hình Dáng Ký Ức

Chương 115. Thay Đổi Hình Dáng Ký Ức

Vương Nhị Cầu trong phòng giam mờ tối chờ đợi mấy tháng.

Hắn đã đếm không rõ ràng ngày đêm, ngoại trừ ngủ chính là ngủ, dù là có thể nhét đầy cái bao tử cũng là cơm thiêu, ngay cả chút ít hi vọng cũng không nhìn thấy.

Vương Nhị Cầu biết mình chỉ có một con đường chết.

Nếu như là trộm vặt móc túi, nhiều nhất trong lao cửa ải mười ngày nửa tháng, nếu nghiêm trọng liền được đưa đi ngoài thành phục dịch quặng sắt.

Chẳng có kỳ hạn giống như Vương Nhị Cầu, tình huống bình thường chỉ có một cái kết quả, đó là kéo đi vắn trảm.

Cho nên hắn sớm đã từ bỏ, liền đợi cơm chặt đầu đến.

Nhưng mà ngày hôm đó, thanh âm côn bổng đánh vào lan can vang lên, có ngục tốt lớn tiếng gào lên:

“Vương Nhị Cầu chớ ngủ, Lý đại nhân tới thăm ngươi.”

Vương Nhị Cầu mơ mơ màng màng mở to mắt, bên trong miệng không khỏi nói thầm vài câu.

“Lão tử làm gì biết cái Lý đại nhân nào? Lý đại nhân này, sợ là muốn dẫn lão tử đi làm thịt rồi.”

Phi! !

Tiếng bước chân dần dần tới gần, lối đi nhỏ mờ tối trong nhà tù có thêm nhiều ánh lửa hiện ra.

Vương Nhị Cầu vô thức định thần nhìn lại, thân ảnh cao lớn chậm rãi đi tới, trong lúc vô hình mang theo lực áp bách kinh khủng.

Thân ảnh ngừng lại ở chỗ rẽ nhà tù.

“Vương Nhị Cầu đứng không?”

Vương Nhị Cầu không nói gì, hắn đúng là có chút bị hù dọa, bởi vì cái bóng trên mặt đất quá mức dọa người.

Cái cổ Lý đại nhân so với bình thường thì trắng kiết gấp mấy lần, đầu như cái đèn lồng treo ở phía trên, giống Ác Quỷ trong truyền thuyết từ Địa Phủ chạy trốn.

Lý đại nhân tiếp tục nói chuyện:

“Ta liền hỏi ngươi, muốn sống hay là muốn chết?”

Vương Nhị Cầu có chút ngây người, bóng người hỏi lại một lần nữa, câu trong lòng của hắn ngửa, liền mở miệng hỏi đáp.

“Đại nhân... Ta đương nhiên là muốn sống, nào có người muốn chết.”

Lý đại nhân cười mấy tiếng quái dị, lập tức tiếp tục hướng vị trí nhà tù mà tới.

Vương Nhị Cầu thấy đối phương càng ngày càng gần, nhin không được nuốt ngụm nước bọt, kinh hồn táng đảm nhìn cái bóng quỷ dị kia.

Lý đại nhân đi vào cửa ra vào nhà tù, lúc này mới khiến Vương Nhị Cầu triệt để thấy rõ.

Thân hình cao lớn có một cái đầu khác xa với người thường, cái trán có đầy gân xanh, cho nên khiến cho ngũ quan

dị thường không tự nhiên.

“Ách, cứu...”

Vương Nhị Cầu vừa định nói cái gì thì nghe được Lý đại nhân nhàn nhạt nói: “Ngủ đi.”

Phanh.

Hắn gọn gàng mà linh hoạt té lăn trên đất, rất nhanh liền truyền ra tiếng ngáy, ngực phập phồng có quy luật.

Cửa phòng giam bị mở ra, Lý đại nhân đi vào, ngồi xuống bên cạnh Vương Nhị Cầu.

Hắn duỗi bàn tay đặt trên mặt Vương Nhị Cầu, khiến cho làn da dần dần sinh ra biến hóa, nếp nhăn bị xóa đi, cảm giác giống như là tờ giấy.

Lý đại nhân đem đầu Vương Nhị Cầu hóa thành thư tịch lật ra, trên trang sách tràn ngập chữ, đại biểu cho ký ức hắn.

Hắn tùy ý lật qua lật lại, đồng thời dùng bút lông tiến hành cải biến.

Chữ thêm thêm giảm một chút, thân thể Vương Nhị Cầu cũng xuất hiện biến hóa tương ứng.

Thân cao có chút rút ngắn, bề ngoài nguyên bản thô kệch bắt đầu trở nên tinh tế tỉ mỉ, vừa mới chỉ là cái tráng hán, trong chớp mắt vậy mà hóa thành nữ tử.

Mặc dù vẫn có thể từ khuôn mặt lơ mờ nhìn ra hình dạng ban đầu, nhưng chuyển hóa giới tính dẫn đến căn bản không có khả năng bị người quen nhận ra.

Một lát sau, đầu Vương Nhị Cầu một lần nữa hóa thành bình thường.

Lý đại nhân từ trong ngực lấy ra bình lưu ly, bên trong chứa một đoàn vật chất đen màu xám đang không ngừng vận

vẹo nhúc nhích.

Nếu như cẩn thận kiểm tra liền có thể phát hiện, vật chất từ côn trùng vô cùng nhỏ tạo thành, hạch tâm thì là khối huyết nhục màu đỏ tím lớn bằng móng tay.

Lý đại nhân nhìn chăm chăm bình lưu ly hồi lâu, sau đó rơi xuống bên trong miệng nam tử, vật chất màu đen dung nhập huyết nhục hẳn.

“Hẳn là đầy đủ.”

Hắn khẽ gật đầu, lập tức liền rời khỏi lao ngục.

Tại thời điểm Vương Nhị Cầu tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, thần sắc trở nên cực kì hoảng hốt, thậm chí chẳng biết tại sao lại ở nơi đây.

Lúc này hai vị ngục tốt đem cửa lớn nhà tù mở ra, cũng chưa hề nói thứ gì, trực tiếp mang hắn đi ra ngoài.

Vương Nhị Cầu lấy lại tinh thần, bản thân mình đã thay đổi một bộ quần áo phổ thông, đứng trên đường phố dòng người cuồn cuộn.

Hắn đi tới như cái xác không hồn, trong đầu như có thanh âm đang chỉ dẫn hắn.

Cũng không biết là vì sao, phương hướng Vương Nhị Cầu đi chính là hội chùa, chỉ là tốc độ đi đường cực chậm, mỗi bước đều lão đảo.

Bên trong Hỏa Công đường.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng nuốt vào thạch nhãn, dạ dày ấm áp khuếch tán toàn thân.

Hắn mượn nhờ thạch nhãn khôi phục thể lực, trong sương phòng gọi ra Long Xà Tích, dùng tâm thần khống chế di chuyển.

Long Xà Tích thỉnh thoảng sẽ đụng phải đồ dùng trong nhà, dễ như trở bàn tay liền sẽ vạch phá đồ vật nó chạm phải, làm mọi thứ đều rơi tung, nhưng mà cũng không có địa phương khác để luyện tập.

Trừ phi là đêm tối.

Trải qua mấy ngày thai nghén, hẳn phát hiện Long Xà Tích mỗi giờ mỗi khắc cũng đang thuế biến, liên đới tu dưỡng xương cốt toàn thân.

Nhậm Thanh cũng lục lợi ra cách dùng mới của Long Xà Tích.

Chương 116 - Bắt Đầu Thu Lưới

Chương 116. Bắt Đầu Thu Lưới

Tâm hấn khê động, xương sống lưng ngay ngắn phát ra tiếng xương cốt va chạm.

Khớp xương ở giữa khe hở lẫn nhau khép lại, tạo thành cốt đao dữ tợn.

Quan trọng nhất là, cái cốt đao này có thể không hạn chế kéo dài, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành xiềng xích, tính linh hoạt gia tăng thật lớn.

Dù cho hiện nay Long Xà Tích vẫn như cũ, nhưng Nhậm Thanh vẫn có lòng tin, chỉ cần trải qua ba lần nguy biến liền có thể nghiêng trời lệch đất.

Nhậm Thanh đem Long Xà Tích thu hồi vào trong xương sống lưng, tiếp theo chuẩn bị quan tướng Vô Mục Pháp.

Khả năng bởi vì Thao Thiết Pháp đã tấn thăng Quỷ Sư cảnh khiến Vô Mục Pháp có tiến độ khả quan.

Dù là không cần tin tức tiêu hao thọ nguyên, hấn vẫn như cũ có lòng tin trong vòng hai, ba tháng sẽ đột phá.

Bất quá Nhậm Thanh còn lại thuật pháp, lại bởi vì các loại nguyên nhân tiến bộ cũng không rõ ràng.

Thần túc kinh còn tốt nhiều, chủ yếu là không có máu sói hỗ trợ nên trì trệ không tiến, lần sau thời điểm chợ quỷ bù đắp tài nguyên là được rồi.

Sách da người loại này tự ngược thức thuật pháp, trừ phi tại động đá vôi bên trong trợ lực phản chấn tu hành, nếu không không có chút biện pháp nào.

Nhậm Thanh tu hành đến ban đêm, lúc sau chuẩn bị ăn nhiều đồ vật nghỉ ngơi một lát.

Lúc này tiếng quạ vang lên.

Giấy chế cửa sổ bị phá ra, Minh Nha theo ngoại giới bay đến phun ra tờ giấy.

Àm! !

Minh Nha tự bạo so với trước đây còn muốn xử trí không kịp đề phòng, bất quá cũng may Nhậm Thanh đã có chuẩn bị.

Lòng bàn tay dị miệng sớm mở ra, sức đẩy bao phủ sương phòng, huyết nhục bị lao tù trong bụng đều hấp thu.

Nhậm Thanh mở trang giấy bắt đầu xem xét.

Nhiệm vụ đặt ở Tổng Tử nương nương miếu, tiếp xuống chính là hội chùa cuối cùng một ngày, trong đó dính đến tế diễn.

Tế diễn chủ yếu là khai đàn du hành, đem tượng thần theo thành tây Tổng Tử nương nương miếu mời đến Thành Nam, lúc này mới xem như thuận lợi kết thúc.

Lính cai ngục đường yêu cầu đợi tại hội chùa chung quanh, trên trang giấy nội dung cũng không có lộ ra quá nhiều.

Nhậm Thanh suy đoán lính cai ngục đường bắt đầu chuẩn bị thu lưới, hẳn là có nắm chắc vạn phần, không để đất đai sau khi chết hình thành cấm khu.

Hắn tự nhiên không có khả năng buông tha kiếm lấy cơ hội có huyết tinh.

Nhậm Thanh nghe Bá Phong nói qua, hàng năm miếu khánh điển Tống Tử nương nương đều làm lễ lớn, so với năm trước còn muồn náo nhiệt hơn.

Bất quá hấn không có vội vã nghiên cứu địa hình, mà là cảnh cáo bọn người Tiểu Vũ trước, miễn cho cuốn vào nhiệm vụ trong lính cai ngục đường.

Hội chùa tế điển hôm nay cơ hồ hấp dẫn hơn phân nửa dân chúng thành tây.

Bọn hấn dù là không chen vào miếu, cũng chờ đợi ở đường đi lân cận.

Bên trong không thiếu người coi miếu là chỗ đỡ đỡ, ánh mắt tự nhiên mang tới nhiều sùng kính, còn lại miếu thờ rất khó xuất hiện tràng cảnh.

Nhậm Thanh không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hấn cùng Hoàng Tử Vạn bí mật trốn ở cửa ngõ.

Hai người nhìn chằm chằm phồn hoa tràng diện, nói nhiều không quan hệ lời nói đau khổ.

Kỳ thật ngoại trừ Hoàng Tử Vạn bên ngoài, Mộc Dịch cũng có tham dự, không quá phận đến phụ cận ra vào hội chùa trên đường phố.

Lính cai ngục đường không biết rõ tại bốn bề bố trí bao nhiêu lính cai ngục, chỉ là Nhậm Thanh cùng nhau đi tới đã nhìn thấy bảy tám người.

Như thế tràng diện xác thực khó gặp, có chút giống là chuẩn bị bắt rùa trong hồ.

Bất quá lính cai ngục đường vì sao chắc chắn đất đai liên nhất định sẽ làm tiếp?

Hoàng Tử Vạn thoải mái cắn miếng dưa leo giòn nói ra: “Chặc chặc chặc, hấn là có Âm Sai cảnh tọa trấn, chúng ta chú

ý tự thân an toàn là được.”

Nhậm Thanh nhin không được thăm dò tính hỏi: “Lão Hoàng, miếu thờ Tống Tử nương nương bên trong cũng có lính cai ngục à?”

“Đúng là có...”

Hoàng Tử Vạn gặp Nhậm Thanh cảm thấy hứng thú, không khỏi cảnh cáo nói: “Chớ có cùng bọn hắc tiếp xúc, bọn gia hỏa này đều là chơi cổ người trong nghề.”

“Cổ?”

“Người biết rõ Lý Diệu Dương đi, cổ trùng mặc dù kỳ dị, nhưng hoàn toàn không lên bệnh cổ.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, Hạ Thảo Quyết không phải không chế bệnh khuẩn sao, chẳng lẽ chút ít sinh vật này lại bị phân loại cùng cổ trùng?

“Cụ thể ta cũng không có khả năng nói tỉ mỉ.”

Hoàng Tử Vạn mơ hồ không rõ không có tiếp tục giải thích, cái này ngược lại khiến Nhậm Thanh có chút ngửa ngáy trong lòng.

Hắn vừa định tiếp tục nói lời khách sáo đã thấy Hoàng Tử Vạn bò lên trên tường vậy.

“Nhâm lão đệ ta đi, Quỷ Sứ cảnh quản hạt địa bàn muốn gần hơn bên trong, xem chừng những hành động sau liền phải cẩn thận một chút.”

Hoàng Tử Vạn sau khi nói xong tứ chi chạm đất vượt nóc bằng tường, mắt người thường căn bản cũng không thấy động tác của hắn, có thể thấy được tốc độ nhanh chóng như nào.

Đây cũng là Hoàng Tử Vạn nắm giữ Ngũ Độc thần, mà hắn đi được tuyến đường dị hoá thạch sùng, xem như tương đối

đặc thù hóa thú thuật.

Nhậm Thanh thấy vậy đi ra khỏi cửa ngõ, bởi vì duy trì hình người cho nên không cần tận lực đi ẩn tàng tung tích.

Hắn tùy ý ngồi bên trong quầy hàng bán nước luộc, vừa ăn vừa bắt đầu chờ đợi, đừng nói đã trải qua mấy lần cải tiến, hương vị tốt hơn nhiều.

Bất quá dân chúng còn lại đều là một bộ biểu tình trang trọng, ánh mắt nhìn về phía cuối con đường.

Đại khái qua hơn nửa canh giờ, Nhậm Thanh mới vừa đem nước luộc ăn xong liền nghe đến âm thanh nhạc khí liên tiếp vang lên.

Đám người nghị luận âm ỉ, hài đồng càng không khống chế nổi hét lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Tám người mang sà n gỗ chậm rãi đến, đội ngũ trước sau đều là mặc hoa lệ thiện nam tín nữ, đóng vai lấy Tống Tử nương nương bên cạnh người hầu.

Trên sà n gỗ đứng thẳng một khuôn mặt tượng thần mơ hồ, trước mặt thì là ba súc bài đầu cùng phả ra khói xanh trên lư hương.

Nhậm Thanh nhíu lông mày lại, tượng thần còn lại điều khắc chi tiết sinh động như thật, có thể hết lần này tới lần khác xem không rõ khuôn mặt.

Cái này thật đúng là tác phong của lính cai ngục, đối với chùa miếu đạo quan hơi có vẻ coi nhẹ.

Tế điển du hành lập tức rời khỏi hội chùa, xem ra sau đó phải đi lân cận thành đông, dân chúng thì tự phát theo ở phía sau.

Ô ép một chút mấy ngàn người chinh tề có thể thấy được lính cai ngục đường đã đạt thành mục đích.

Hội chùa quây hàng cũng bắt đầu thu dọn, không có khách nhân ở đâu ra sinh ý.

Liên thấy bộ phận chủ quán hơi có vẻ chần chờ, dự định đợi thêm một lát, nhưng rất nhanh có bộ khoái đến đây thúc giục.

Vì đối phó đất đai, trông đi Tổng Tử nương nương miếu phụ cận là điều cơ bản nhất.

Nhậm Thanh mặc nhiên không có dự định đứng dậy.

Bộ khoái trẻ tuổi thấy vậy nhích lại gần: “Phôi hợp một chút đi, bởi vì hội chùa bên trong lẫn vào khu nha môn truy nã kẻ xấu, cho nên tạm thời đành phải phong tỏa.”

“Được rồi.”

Nhậm Thanh đưa tay xuất ra lệnh bài quân dự bị lung lay, sau đó hướng góc đường đi đến.

“Ai ai ai...”

Bộ khoái vừa định ngăn cản, đầu liền bị đám lão bộ khoái hung hăng đánh xuống.

“Có hay không ánh mắt độc đáo, liền lính cai ngục cũng nhận không ra?”

“A?”

Bộ khoái ngu ngơ nhìn bóng lưng Nhậm Thanh, lúc sau hai chân nhẹ nhàng điểm một cái mặt đất, tựa như đại bàng giương cánh nhảy lên mái hiên.

Lập tức liền biến mất trong tầm mắt.

Lão bộ khoái hạ giọng nói ra: “Nhớ kỹ đi, lính cai ngục chính là nắm giữ thuật pháp kỳ nhân dị sĩ, tuyệt đối không thể

đắc tội.”

“Nhớ... Ở.”

“Đi, tất cả cư dân trong nhà đều muốn tường tra, phải có lưu bất luận kẻ nào, trong vòng một canh giờ địa phương này phải có tác dụng.”

“Không phải nói kẻ xấu quấy phá sao?”

“Người quản hấn có phải kẻ xấu quấy phá hay không làm gì?”

Đông đảo bộ khoái cầm trong tay bội đao xông vào trong sân từng nhà cư dân, tiện thể còn gõ chiêng đồng nhắc nhở.

Nhậm Thanh tìm chỗ cao điểm, dạo này cũng có thể dùng trọng đồng bất cứ lúc nào quan sát phụ cận.

Hiện tại miếu Tống Tử nương nương không có chút động tĩnh nào, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mấy tên lính cai ngục không che giấu đề phòng.

Đợi một lát sau.

La nương từ trong nhà đi ra, bên cạnh còn cái người coi miếu có khuôn mặt thô kệch trẻ tuổi đi theo, hai mắt ngốc trệ vô thần.

Nhậm Thanh nhin không được nhãn mảy lại, hấn luôn cảm thấy người này có chút không đúng.

Chẳng lẽ là lính cai ngục đường bày mỗi câu?

Đã có âm mưu rõ ràng như vậy, chẳng lẽ hoàn toàn không có đất đai đã linh trí, cho nên mới không kiêng nể gì lính cai ngục đường cả?

Lý Nhị Cầu nhin không được nôn khan, nội tạng vỡ hốn hợp có huyết dịch lưu đầy đất, khí tức cũng dần dần trở nên suy bại.

La nương thở dài nói: “Không còn kịp rồi, dù là ta treo tính mạng của hần, nhiều nhất bất quá nửa nén hương.”

Lập tức trong lòng bàn tay nàng truyền đến thanh âm Giang Phong: “Tốt, vậy ta để nha dịch mau chóng rút đi, tiếp theo chính là dẫn xà xuất động.”

Nơi phát ra thanh âm là con mắt gấp ba bốn lần, phía trên còn có một tấm túi miệng dài, Giang Phong nhờ vào đó cùng La nương đối thoại.

Giang Phong lời nói vừa dứt không lâu, bộ khoái còn lại đã nhận được chỉ lệnh, đại lượng bắt đầu rút lui khỏi thành tây.

Tam Tương thành cuộn cuộn sóng ngầm.

Thậm chí Huyết Cầu bang cũng ở đường đi xa xôi ngăn cản cư dân tới gần.

Lý Nhị Cầu té quỵ dưới đất, toàn thân không ngừng run rẩy huyết nhục bắt đầu chảy xuống thành khối, rung động đùng đùng.

Nhậm Thanh tay phải có đem Đại Miêu đao, sớm đã chờ xuất phát.

Chi chi chi...

Báo hiệu tới lặng yên không một tiếng động.

Mấy con chuột ăn vụng trong quầy hàng rút đi lúc chỉ còn lại canh thừa, thân thể lại tự dung nở lớn, lông tóc rút đi càng trở nên giống người.

Thử Nhân đỏ hồng nhe răng trợn mắt, chú ý tới đồng bạn.

Bọn chúng giữa lẫn nhau xé rách một chỗ, rất nhanh phân ra thắng thua, Thử Nhân chiến thắng ghé vào thi thể ăn như gió cuốn.

Tình huống như thế cũng xuất hiện tại hội chùa các nơi, mùi máu tươi lập tức tràn ngập ra.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi, đối với trận cờ này, lính cai ngục đường tuyệt đối đã chuẩn bị đầy đủ, không có khả năng để đất đai tùy tiện đạt được.

Cũng không lâu lắm, hóc tường bên trong chui ra mấy ngàn con chuột to béo, rõ ràng do Lạn Nê hội không chế.

Bất quá Nhậm Thanh chú ý tới, những Phụ Thử này cũng không phải là phân thân, hẳn là từ Lạn Nê hội nuôi dưỡng, kỳ thật chỉ là dã thú bình thường.

Mục đích là gì?

Chương 117 - Thử Nhân Xuất Hiện

Chương 117. Thử Nhân Xuất Hiện

Mọi người dân chúng còn lại đều là một biểu lộ trang trọng, ánh mắt nhìn về phía cuối con đường.

Đại khái qua hơn nửa canh giờ, Nhậm Thanh mới vừa đem lòng lợn ăn xong, liền nghe đến nhạc khí âm thanh liên tiếp vang lên.

Đám người nghị luận âm ỉ, hài đồng càng là không chế không nổi hét lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bắt đầu trở nên yên tĩnh im ắng.

Tám người mang sà n gỗ chậm rãi đến, đội ngũ trước sau đều là thiện nam tín nữ ăn mặc hoa lệ, đóng vai lấy người hầu bên cạnh Tổng Tử nương nương.

Trên sà n gỗ có một tôn tượng thần khuôn mặt mơ hồ, trước mặt thì là ba cái bài vị, cùng lư hương phả ra khói xanh.

Nhậm Thanh nhíu lông mày lại, chi tiết tượng thần điêu khắc sinh động như thật, nhưng mà bộ mặt lại không thể nhìn rõ ràng.

Cái này thật đúng là tác phong lính cai ngục, đối với chùa miếu đạo quan hơi có vẻ coi nhẹ.

Tế điền điều hành lập tức ly khai hội chùa, xem ra sau đó phải đi qua thành đông, dân chúng thì tự phát theo ở phía sau.

Mấy ngàn người đi theo vẫn chỉnh tề, có thể thấy được lính cai ngục đường đã đạt thành mục đích.

Quầy hàng ở hội chùa cũng bắt đầu thu dọn, không có khách nhân thì lấy ở đâu ra sinh ý.

Liên xem như có một chút chủ quán hơi có vẻ chần chờ, dự định đợi thêm một lát, nhưng rất nhanh liền có bộ khoái đến đây thúc giục.

Vì đối phó Thổ Địa, đề xung quanh miếu Tống Tử nương nương trông không là cơ bản nhất.

Nhậm Thanh mặc nhiên không có dự định đứng dậy.

Bộ khoái niên kỷ còn trẻ thấy thế nhích lại gần:

“Phối hợp một cái đi, bởi vì bên trong hội chùa lẫn vào kẻ xấu nha môn truy nã, cho nên tạm thời đành phải phong tỏa.”

“Được rồi.”

Nhậm Thanh đưa tay xuất ra lệnh bài quân dự bị, sau đó hướng góc đường đi đến.

“Ai ai ai...”

Bộ khoái vừa định ngăn cản, cái đầu liền bị lão bộ khoái hung hăng đánh xuống.

“Có biết dùng mắt để nhìn hay không, ngay cả lính cai ngục cũng nhận không ra?”

“A?”

Bộ khoái ngu ngơ nhìn xem bóng lưng Nhậm Thanh, thấy đối phương hai chân nhẹ nhàng điểm mặt đất một cái, tựa như đại bàng giương cánh nhảy lên mái hiên.

Lập tức liền biến mất ở trong tầm mắt.

Lão bộ khoái hạ giọng nói ra:

“Nhớ kỹ đi, lính cai ngục chính là kỳ nhân dị sĩ nắm giữ thuật pháp, tuyệt đối không thể đắc tội.”

“Nhớ... nhớ.”

“Đi, tất cả cư dân trong nhà đều kiểm tra một lần, không lưu bất luận kẻ nào, trong vòng một canh giờ thì chỗ này sẽ bị quây lại.”

“Không phải nói kẻ xấu quấy phá sao?”

“Đâu cần quản nhiều như vậy làm gì.”

Đông đảo bộ khoái cầm trong tay bội đao xông vào từng nhà, tiện thể còn gõ lấy chiêng đồng dùng làm nhắc nhở.

Nhậm Thanh tìm một vị trí ở cao, như này bất cứ lúc nào cũng có thể dùng trọng đồng quan sát phụ cận.

Hiện tại miếu Tống Tử nương nương không có chút động tĩnh nào, chỉ có thể mơ hồ có thể nhìn thấy mấy cái lính cai ngục.

Đợi lâu một lát sau.

La nương từ trong nhà đi ra, bên cạnh còn đi theo cái người coi miếu tuổi trẻ khuôn mặt thô kệch, hai mắt ngốc trệ vô thần.

Nhậm Thanh nhin không được mảy mặt lại, hắn luôn cảm thấy người này có chút không đúng.

Chẳng lẽ là mỗi câu lính cai ngục đường bày ra?

Dương mưu rõ ràng như vậy, chẳng lẽ Thổ Địa đã hoàn toàn không có linh trí, cho nên mới sẽ để lính cai ngục làm việc không kiêng nể gì cả như thế?

Lý Nhị Cầu nhin không được nôn khan, hỗn hợp mảnh vỡ nội tạng có huyết dịch lưu đầy đất, khí tức cũng dần dần trở nên suy bại.

La nương thở dài nói ra:

“Không còn kịp rồi, dù là ta kéo tính mạng của hắn, nhiều nhất cũng chỉ nửa nén hương.”

Lập tức trong lòng bàn tay nàng truyền đến thanh âm Giang Phong:

“Tốt, vậy ta để nha dịch mau chóng rút đi, tiếp theo chính là dẫn xà xuất động.”

Nơi phát ra thanh âm là một con mắt gấp ba bốn lần bình thường, phía trên còn có một cái miệng, Giang Phong nhờ vào đó cùng La nương đối thoại.

Lời nói Giang Phong vừa dứt không lâu, bộ khoái còn lại liền đã nhận được chỉ lệnh, bắt đầu rút lui thành tây.

Tam Tương thành sóng ngầm cuộn cuộn.

Thậm chí ngay cả Huyết Cầu bang cũng di chuyển đi.

Lý Nhị Cầu té quy dưới đất, toàn thân bắt đầu không ngừng run rẩy, huyết nhục rơi xuống thành khối, rung động đùng đùng.

Tay phải Nhậm Thanh có thêm đem Đại Miêu đao, sớm đã chờ xuất phát.

Chi chi chi...

Báo hiệu tới lặng yên không một tiếng động.

Mấy con chuột ăn vụng đang ăn vụng những thức ăn thừa của quầy hàng, thân thể lại tự dung nở lớn, lông tóc rút đi trở nên càng thêm giống người.

Thử Nhân mắt đỏ hồng nhe răng trợn mắt, ánh mắt nhìn đồng bạn.

Bọn chúng bắt đầu lao vào cắn xé lẫn nhau, rất nhanh phân ra sinh tử, Thử Nhân chiến thắng đi tới thi thể đồng bạn ăn như gió cuốn.

Tình huống như thế đều xuất hiện tại các nơi hội chùa, mùi máu tươi lập tức tràn ngập ra.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi, đối với trận đánh cờ này, lính cai ngục đường tuyệt đối đã chuẩn bị đầy đủ, không có khả năng để Thổ Địa tùy tiện đạt được ý định.

Cũng không lâu lắm, bên trong hốc tường chui ra lấy ngàn Phụ Thử, rõ ràng bị Lạn Nê hội khống chế.

Nhưng mà Nhậm Thanh chú ý tới, những Phụ Thử này cũng không phải là phân thân, hẳn là do Lạn Nê hội nuôi dưỡng mà thành, kỳ thật chính là phổ thông dã thú.

Mục đích là gì?

Chương 118 - Gặp Lửa Bỏ Tay Người?

Chương 118. Gặp Lửa Bỏ Tay Người?

Chuột cống thành quần kết đội phóng tới Thử Nhân, nhào tới trên thân hắn điên cuồng gặm ăn huyết nhục, có cảm giác liều chết.

Nhưng như vậy lại khơi dậy hung tính Thử Nhân, nắm lên Chuột cống liền hướng bên trong miệng bỏ vào, để chuột cống cắn bản ngay cả năng lực phản kháng cũng không có.

Tiên huyết vậy ra tại mặt đất, tại dưới mùi hôi thối nồng đậm kích thích, mấy cái con chim ăn xác bay tới xoay quanh giữa không trung.

Nhưng mà lại bị Minh Nha (quạ đen) xé thành mảnh nhỏ.

Nhậm Thanh hơi có chút nghi hoặc, làm sao cảm giác linh cai ngục đường gọi Chuột cống, cắn bản không hề có tác dụng.

Mà lại Thử Nhân thông qua nuốt huyết nhục, thân thể kịch liệt biến hóa, có không ít đã trưởng đến khoảng chừng ba mét.

Cự ly thêm gần, quân dự bị hai mặt nhìn nhau, bọn hắn không dám tùy tiện xuất thủ, đành phải tại nguyên chỗ chờ đợi mệnh lệnh.

Tê tê tê -

Thử Nhân đem Chuột cống trên tay toàn bộ nuốt, về sau vẫn không có thỏa mãn, lập tức đem ánh mắt để mắt tới người sống chung quanh.

Có cái Thử Nhân không kịp chờ đợi phóng tới một tên quân dự bị lính cai ngục làn da đen như mực, cả hai triền đầu đến cùng một chỗ lẫn nhau.

Cái này giống kèn lệnh thổi lên, tất cả Thử Nhân không hện mà cùng hướng quân dự bị mà đi.

Mà lính cai ngục chính thức tại vị trí bên cạnh miếu thị, ngược lại tương đối an toàn.

Ánh mắt Nhậm Thanh đảo qua bốn tên quân dự bị, ngoại trừ Ngôn Quân, còn lại cũng không nhận ra, mà lại thực lực thừa thốt bình thường.

Cũng không biết rõ thương thế Lâm Thành như thế nào.

Quân dự bị trải qua ngắn ngủi bối rối, về sau bọn hắn bắt đầu từng người tự chiến.

Dù là không cách nào nhanh chóng chém địch, cũng có thể chiếm cứ ưu thế.

Nhậm Thanh không cách nào không đếm xỉa đến, mấy cái Thử Nhân bò lên trên mái hiên, trong đôi mắt đỏ như máu tràn đầy sát ý tràn trề.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn đứng tại chỗ, chỉ là bộ pháp hơi xê dịch xuống.

Thử Nhân mở ra miệng máu, thân thể bốn năm mét đằng không mà lên, mảnh ngói tản mát, mang tới cảm giác áp bách cực mạnh.

Keng! !

Đại Miêu đao ra khỏi vỏ.

Tại dưới gió thổi, Nhậm Thanh di chuyển mấy mét.

Cánh tay Thử Nhân bị chặt đứt, đau đớn để nó nhìn không được gào thét, vừa định làm ra phản ứng, cánh tay kia cũng

đoạn mắt.

Đinh.

Nhậm Thanh chém xuống một cái, tiếng đao minh thanh thúy vang lên.

Lại có cái Thử Nhân từ phía sau lưng đánh tới, hấn nghiêng người tránh thoát đồng thời xuất đao.

Thử Nhân trước mặt căn bản không kháng nổi mấy đao liên biến thành hai nửa, thi thể rơi xuống dẫn tới Thử Nhân bốn bề điên cuồng cắn xé.

Dưới tình huống như thế, mặc dù số lượng Thử Nhân đang không ngừng giảm bớt, nhưng thực lực cũng đang không ngừng thuế biến.

Trình độ khó chơi lên cao thẳng tắp, thậm chí đủ để uy hiếp tính mệnh quân dự bị.

Đông đảo quân dự bị cũng phản ứng lại, đã bọn hấn tập trung ở bên ngoài hội chùa, nhiệm vụ lần này không phải khảo hạch, chỉ ít sẽ dính dáng đến ban thưởng huyết tinh.

Bọn hấn đành phải cắn răng kiên trì.

Giữa không trung Minh Nha bay quanh.

Lý đại nhân hiện thân tại chỗ cao Tổng Tử nương nương miếu, bên cạnh hấn thì là Tổng Tông Vô bốn tay sáu mắt, hai người ổn thỏa vị trí số 1.

Tổng Tông Vô mở miệng hỏi:

“Lý Thiên Cương, người cứ như vậy bảo đảm hấn có thể mắc lừa?”

“Đây không phải đã tới sao.”

Lý Thiên Cương lời nói xoay chuyển nói ra:

“Xem ra bên trong quân dự bị ra mắt mông tốt, hẳn là do Tổng lão là người dẫn đường, thực lực mặc dù tạm được, nhưng trình độ dị hoá không chế rất tốt.”

“...”

Tổng Tông Vô nhìn về phía Nhậm Thanh thành thạo điều luyện, chau mày.

Lý Thiên Cương mặt ngoài là khách lễ, kì thực có ý tứ gièm pha, ám dụ bộ phận tu sĩ vì không dị hoá mà sợ đầu sợ đuôi.

Tổng Tông Vô luôn cảm giác lấy thiên phú Nhậm Thanh, thời gian dài không thấy như thế, thực lực không có khả năng chỉ có tăng lên điểm một chút như.

Kỳ thật hai người cũng là tạm thời hứng ý, dứt khoát mượn cơ hội nhìn xem quân chất lượng dự bị.

Ngay tại lúc này, hỗn loạn sinh ra.

Quân dự bị bộ dáng linh cầu tại dưới mấy cái Thử Nhân vây công, sớm đã bị thương không nhẹ.

Hắn nguyên bản cho rằng lính cai ngục sẽ biểu diễn chỉ cần bản thân mình bảo mệnh, nhưng lập tức phát hiện lính cai ngục căn bản không có ý muốn xuất thủ.

Tu sĩ Linh cầu lập tức hoảng hồn, sợ bởi vậy bỏ mình.

Hắn nhìn xung quanh, tâm niệm vừa động để mắt tới quân dự bị phụ cận, tứ chi cùng sử dụng, lao nhanh về người gần đó.

Xác thực có bộ phận Thử Nhân bị hấp dẫn, nhưng động tĩnh cũng khiến cho càng nhiều Thử Nhân hướng tu sĩ linh cầu đuổi theo.

Tu sĩ Linh cầu chú ý tới Nhậm Thanh, cảm giác đối phương hiển nhiên giết địch muốn càng lão luyện hơn hơn

nhiều, hắn liền dẫn bốn năm con Thử Nhân chuẩn bị một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Nhậm Thanh phát hiện tu sĩ linh cầu dự định gấp lửa bỏ tay người, trong lòng bốc lên sát ý, khoe miệng lộ ra cười lạnh.

Khi tu sĩ linh cầu càng thêm tới gần Nhậm Thanh, toàn thân lông tóc bắt đầu tróc ra, khí tức cũng biến thành càng ngày càng suy yếu.

Linh trí Thử Nhân không đủ, cho nên ở trong mắt chúng, mùi con mồi đang trở nên không còn ngon miệng.

Ngược lại khí huyết cường thịnh của Nhậm Thanh tựa như ngọn đuốc trong đêm tối.

Thử Nhân quả quyết thay đổi phương hướng, hướng Nhậm Thanh nhào tới.

Năm con Thử Nhân hình thành bóng mờ trực tiếp đem ánh nắng che đậy.

Quân dự bị thấy vậy đều có chút kinh ngạc, nhìn về phía ánh mắt tu sĩ linh cầu xen lẫn kiêng kỵ, thậm chí vô ý thức rời xa đối phương.

Hoàng Tử Vạn sửng sốt một lát, sau đó không cố được nhiều như vậy hướng Nhậm Thanh phóng đi.

Mộc Dịch ngược lại là bình tĩnh hơn nhiều, thấy Tổng Tông Vô mặt không biểu lộ liền không có để ý tới.

Tại trong mắt những người còn lại, Nhậm Thanh đã là cử tử nhất sinh, nhưng trên thực tế không thấy hắn bối rối chút nào, thậm chí nhàn nhã đem Đại Miêu đao lau sạch sau và thu vào.

Dị miệng tại lòng bàn tay vỡ ra khe hở, phát ra tiếng cười cổ quái.

Chương 119 - Lính Cai Ngục Bắt Đầu Vào Việc

Chương 119. Lính Cai Ngục Bắt Đầu Vào Việc

Nhậm Thanh xác thực có dự định che lấp tu vi Quỷ Sư cảnh, dù sao trong đó liên quan đến rất nhiều, nói không chừng sẽ bị lính cai ngục đường nhìn ra mánh khoe.

Nhưng giấu dốt được sao?

Ta cho tới bây giờ không có nghĩ qua giấu dốt.

Phương thế giới này chẳng lẽ không phải mạnh được yếu thua, chỉ có thể hiện ra giá trị, mới có thể thu được lấy tài nguyên mạnh lên.

Huống hồ Tổng Tông Vô cũng ở đây, kêu lên nhiều quân dự bị như vậy, ý đồ không phải liên là khảo hạch sao?

Tạch tach tach kết.

Long Xà Tích mở rộng mà ra.

Nhậm Thanh cúi đầu, xiềng xích bạch cốt lướt qua gương mặt, trực tiếp xuyên thủng đầu một cái Thử Nhân, óc điểm bắn ra khắp nơi.

Long Xà Tích ma sát vào nhau, phát ra tiếng vang bén nhọn, giống như là rắn đuôi chuông chuẩn bị kiếm ăn.

Xiềng xích bạch cốt hình thành cái vòng tròn, đem bốn cái Thử Nhân còn lại bao trùm.

Tu sĩ Linh cầu ghen hòng nhìn trần trời, trên mặt hấn sinh ra sợ hãi, không để ý tới nhiều nữa mà chạy đi theo hướng

ngược lại.

Thi thể Thử Nhân hóa thành thịt nát chồng chất thành sườn núi, Nhậm Thanh đứng tại phía trên, trong tay là một cái Long Xà Tích dài mấy chục mét.

“Đi...”

Long Xà Tích gào thét mà ra, trong chớp mắt liền đuổi theo tu sĩ linh cầu, sau đó trực tiếp đâm xuyên bờ vai của hắn kéo lại.

Tu sĩ Linh cầu phát ra tiếng kêu thê thảm, nhưng không có người nào thương hại, cũng đang thờ ơ lạnh nhạt, Hoàng Tử Vạn thậm chí vỗ tay bảo hay.

Nhưng mà Hoàng Tử Vạn cũng có chút kinh ngạc, Nhậm Thanh nắm giữ thuật pháp này lúc nào, chẳng lẽ thiên phú tốt chính là như thế?

Tu sĩ linh cầu bị kéo đến trước mặt Nhậm Thanh, hắn không để ý tới mặt mũi mà điên cuồng cầu xin tha thứ.

“Đừng giết ta...”

Nhậm Thanh sờ lên cằm, hắn chú ý tới cũng Tổng Tông Vô cũng không có ngăn cản chính mình.

Vậy còn có cái do dự gì.

Long Xà Tích đem tứ chi tu sĩ linh cầu chặt đứt, sau đó trực tiếp đâm vào bên trong đầu lâu, thô bạo làm giải phẫu.

Tu sĩ linh cầu biểu lộ ngốc trệ, linh trí đã hoàn toàn tán đi.

Chỉ là bởi vì tạm thời không tiện xử lý vật quý dị, cho nên không có thương tổn tính mệnh. hắn

Sáu mắt Tổng Tông Vô có chút phiếm hồng, một cái Minh Nha nửa mét rơi xuống, nắm lên tu sĩ linh cầu liền giương cánh bay mất.

Lý Thiên Cương âm thầm gật đầu, mặc dù hắn cũng không phải là muốn giết người, nhưng quân dự bị này không có mắt như thế, vậy chỉ có một con đường chết.

Tổng Tông Vô nhiều hơn mấy phần ý cười, hắn nhớ tới vài ngày trước Nhậm Thanh hỏi thăm qua Phi Giáp Công.

Không nghĩ tới chẳng những đã nắm giữ, còn tới đạt Bán Thi cảnh, chắc hẳn Vô Mục Pháp hắn là cũng nhanh tấn thăng Quỷ Sứ cảnh

Lý Thiên Cương nhìn về phía tiểu viện, Vương Nhị Cầu đã triệt để không có sinh tức.

Có thể thi thể vẫn co quắp tại trên mặt đất, giống sắp chết mà chưa chết, tốc độ huyết nhục hư thối ngược lại là mắt trần có thể thấy.

La nương thấy vậy thở dài:

“Dù là chỉ là vật quỷ dị Vũ Nhân cảnh, cũng không phải người bình thường có thể không chế.”

Nàng lập tức đứng dậy ly khai, thi thể Vương Nhị Cầu dần dần hóa thành bạch cốt.

Lý Thiên Cương mở miệng nói ra:

“Rất nhanh liền không phải Bán Thi cảnh có thể đối phó, để lính cai ngục thay thế quân dự bị.”

Lời này cũng không phải là nói cho Tổng Tông Vô nghe, trong tay hắn cũng mọc ra con mắt có miệng, chính là thuật pháp Giang Phong thi triển.

Mà Giang Phong chủ yếu phụ trách truyền đạt chỉ lệnh.

Một lát sau, Minh Nha vây quanh quân dự bị bay múa, mở chim có thanh âm Giang Phong vang lên, để bọn hắn mau chóng ly khai bên ngoài hội chùa.

Nhậm Thanh không chút do dự lập tức lên đường.

Đội hắc đi xa, Thử Nhân nhao nhao hướng thi thể đánh tới.

Thử Nhân ăn như gió cuốn, hình thể đã tăng vọt đến khoảng chừng năm mét.

Nhậm Thanh nhìn thoáng qua, có chút tê dại da đầu, làm sao cảm giác giống như là đang nuôi hổ gây họa, để cho người ta không nghĩ ra.

Thử Nhân không dám truy đuổi Nhậm Thanh, nhưng đối với cái quân dự bị khác liền không có dè dặt như vậy, hận không thể ăn thịt hắc uống hắc máu.

Cũng may có lính cai ngục tiếp nhận đối phó Thử Nhân.

Các quân dự bị rời khỏi hội chùa, về sau cũng ầm ầm đi, mang theo thương thế trên người.

Trên người bọn họ có thương thế không đồng đều, duy chỉ có Nhậm Thanh dính một chút vết máu, nhìn qua vẫn ung dung.

Quân dự bị chinh tề nuốt ngụm nước bọt.

Bọn hắc tận lực cách nhau cự ly mấy thước, chỉ có Ngôn Quân lên tiếng chào cùng Nhậm Thanh, bầu không khí hơi có vẻ trầm mặc.

Nhậm Thanh nhãn thần đảo qua mấy người, đều là nắm giữ một loại thuật pháp Bán Thi cảnh, đồng thời tấn thăng Quỷ Sư cảnh xa xa khó vờ.

Hắc quan sát tình hình hội chùa, bên trong chém giết kéo dài đến gần nửa canh giờ, mãi đến Thử Nhân bị cầm tốt đều diệt sát đi.

Trên đường phố có từng lớp huyết nhục thật dày, nhưng đã bình tĩnh lại.

Lập tức lính cai ngục dựa theo ý tứ Lý Thiên Cương canh giữ ở bên ngoài hội chùa, chuyên môn đem bốn miếu Tống Tử nương nương bề trông không.

Thi thể Vương Nhị Cầu đã biến thành mủ dịch màu đỏ sẫm, không ngừng dâng lên bọt khí, thực vật phụ cận chạm đến liền hôi phi yên diệt.

Lập tức huyết nhục đầy đất bên trong hội chùa bắt đầu nhúc nhích, như là sóng nước cuộn cuộn hướng miếu Tống Tử nương nương mà tới.

Chương 120 - Phải Hiểu Rõ Ràng Thì Mới Dừng Lại

Chương 120. Phải Hiểu Rõ Ràng Thì Mới Dừng Lại

Lý Thiên Cương nheo mắt lại nói ra:

“Quả nhiên thổ địa đã hoàn toàn đánh mất linh trí, nhưng vẫn si tâm tại Hạ Thảo Quyết, quả thực cổ quái.”

Ngữ khí Tống Tông Vô trầm thấp nói ra:

“Tu sĩ không có hồn phách giống như hấn, vậy mà không chết mới gọi là cổ quái.”

“Yên tâm, dã thú hung ác thế nhân đều biết, nhưng cũng là dễ đối phó nhất.”

Tống Tông Vô sau khi nghe xong không nói một lời, sáu mắt nhìn chăm chăm Lý Thiên Cương một lát, lập tức liền quay người biến mất không thấy.

Tay phải Lý Thiên Cương đặt ở phần bụng của mình, từ đó rút ra một tờ trang giấy, ghi chép một chút sau đó bỏ trở về.

Tiếp sau hấn cũng ly khai hội chùa.

Hai người đối với thế cục mất khống chế giống như là bản thân mình cố ý gây nên.

Bên trong bãi thi thể Vương Nhị Cầu hóa thành huyết thủy kia, dần dần mọc ra một cây nấm lớn bằng bàn tay.

Bên trong có màu sắc đỏ trắng giao thoa, mơ hồ còn có thể nhìn thấy mặt người vụn vụn dữ tợn.

Mặt người trên cây nắm là ở vào trạng thái nửa sống nửa chết, một khi khô héo liền sẽ khiến cho vật quý dị xuất hiện bạo loạn.

Dù là chỉ là vật quý dị Vũ Nhân cảnh, cũng sẽ không hình thành cấm khu, nhưng cũng có thể tạo thành phiền toái không nhỏ.

Hai người Lý Thiên Cương đối với cái này lại không có mấy may lo lắng.

Một lát sau, cây nắm mặt người dài đến nửa mét, về sau đột nhiên có triệu chứng khô héo.

Nhậm Thanh và quân dự bị còn lại kinh ngạc, chủ động đứng ở chỗ cao, tiếp sau nhìn về phía hội chùa xa xa, huyết nhục trên đường phố chẳng biết lúc nào đã không còn vết tích.

Hắn dứt khoát dùng thân hồn tách rời gia trì trọng đồng, muốn xem rõ ràng hơn.

Bên trong khe hở bùn đất có huyết nhục lưu động, sau đó dần dần bị cây nắm mặt người hấp thu.

Cây nắm mặt người càng thêm lớn mạnh, bề ngoài trở nên càng ngày càng giống người sống, ngay cả tứ chi cũng bắt đầu sinh trưởng.

Ngay tại lúc cây nắm sắp triệt để thành hình, từng đạo khe hở xuất hiện tại mặt ngoài, lập tức có mấy phần khuynh hướng hư hỏng.

Nhậm Thanh luôn cảm giác thủ đoạn này giống như là đang phòng ngừa vật quý dị triệt để khôi phục.

Cũng có thể là có nguyên nhân sâu hơn, nhưng không phải hắn có thể tiếp xúc đến.

Đại khái thời gian qua mấy hơi, một cái cánh tay trắng kiền từ lòng đất chui ra, làn da hần bao bọc bởi lớp vảy, móng vuốt

càng là vô cùng sắc bén.

Cái này rõ ràng là thổ địa, mà trình độ di hoá sâu hơn, đã hoàn toàn hóa thành Xuyên Sơn Giáp thú.

Thổ địa cắn một cái vào cây nắm mặt người, ăn tươi nuốt sống nhét vào trong bụng, sau đó chui vào lòng đất không biết đi nơi nào.

Bùn đất trong sân cuộn cuộn một trận, lập tức hóa thành bình thường.

Nhậm Thanh sau khi lấy lại tinh thần nghe được âm thanh ồn ào, hẩn thu hồi trọng đồng quay người nhìn lại, dân chúng diễu hành khánh điển đang chuẩn bị trở về thành tây.

Bộ khoái cũng không làm ngăn cản, ngay cả lính cai ngục cũng thu được chỉ lệnh bắt đầu thôi lui.

Mặt mũi Nhậm Thanh tràn đầy mộng bức, chẳng lẽ chuyến này cũng không phải là vây quét thổ địa, làm sao cảm giác giống như chủ động đem vật quý di đưa đến bên miệng đối phương.

Không thích hợp...

Vật quý di cùng loài nắm liên quan, xem chừng liên quan đến Hạ Thảo Quyết, chẳng lẽ lính cai ngục còn có kế hoạch gì sao, từ đó nhờ vào đó đạt thành một ít mục đích.

Tại sao ta cảm giác lính cai ngục dường là dự định lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Hoàng Tử Vạn đi vào bên cạnh Nhậm Thanh, thấy đối phương nhíu chặt lông mày, liền trêu ghẹo hỏi: “Phát hiện không phải cấm khu liên thất vọng rồi?”

“Lão Hoàng, tại sao ta cảm giác...”

“Cảm giác chẳng biết tại sao? Nếu là lính cai ngục Âm Sai cảnh nhúng tay, nhất định không phải vô duyên vô cớ, làm gì cần nhắc nhiều như vậy.”

Hoàng Tử Vạn ngáp một cái, phát phát tay liền hướng thành khu phồn hoa đi đến.

Lính cai ngục cùng quân dự bị ai đi đường nấy, cũng có người muốn tiến lên kết giao Nhậm Thanh, nhưng cũng có người căn bản chưa từng để ý tới.

Nhậm Thanh cố ý lượn quanh nhiều đường, cũng không có lựa chọn trở về Hỏa Công đường, mà là đi Tiên Phật từ.

Hắn cảm giác vô luận như thế nào đều phải hiểu rõ ràng tiền căn hậu quả, dầu gì cũng đem chỗ đặc thù Hạ Thảo Quyết hiểu rõ.

Cho nên chỉ có thể tìm Tổng Tông Vô dò hỏi.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi, dù sao nhân hạ vô sự liền nhắm mắt quan tưởng thuật pháp, cũng cảm giác thời gian trôi qua thật bình thường.

Cho nên nói tu hành không kể thời gian là có đạo lý.

Tại dưới loại tình huống này, trong lòng hắn không có tạp niệm chút nào, hiệu quả quan tưởng Vô Mục Pháp tự nhiên tương đối rõ ràng, rốt cục nhờ vào đó chạm tới bình cảnh.

Nhậm Thanh không vội mà Trọng Đồng giả tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, liền thôi lui ra khỏi quan tưởng pháp.

Hắn mở to mắt về sau, nhìn thấy cửa ra vào Tiên Phật từ, Tổng Tông Vô đang ngồi xếp bằng, hắn là lúc đi vào không muốn quấy rầy chính mình.

Còn không đợi Nhậm Thanh nói cái gì, sắc mặt Tổng Tông Vô ngưng trọng chủ động mở miệng nói.

“Người đã tới gần tấn thẳng, trước khi chưa chuẩn bị tốt thì ngàn vạn đừng có chạm đến bình cảnh.”

Chương 121 - Chân Tướng

Chương 121. Chân Tướng

Nhậm Thanh biết mình cơ duyên xảo hợp đã chạm tới bình cảnh Trọng Đồng giả, chỉ cần muốn thì bất cứ lúc nào đều có thể ném thử tấn thăng.

Nhưng phong hiểm trong đó lại không cách nào tránh khỏi, hơi không cẩn thận liền sẽ dẫn đến thân tử đạo tiêu.

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Chờ thời điểm người làm chuẩn bị tốt, ta dẫn người tiên đến lính cai ngục đường tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.”

Nhậm Thanh biết được Tổng Tông Vô lo lắng, vật quỷ dị Bán Thi cảnh trở lên sẽ hình thành cấm khu, chỉ có tại trong lính cai ngục đường mới không có lo lắng chút nào.

Tổng Tông Vô căn dặn vài câu liền chuẩn bị ly khai, Nhậm Thanh vội vàng ngăn lại đối phương.

“Tổng Tiên bối phạt, dứt khoát liền định tại mười ngày sau đi, có câu nói là thừa thế xông lên, để lâu hao mòn nhuệ khí.”

tấn thăng Vô Mục Pháp tự nhiên càng nhanh càng tốt, có Thao Thiết Pháp Quỷ Sứ cảnh hỗ trợ, trình độ hung hiểm khẳng định có chỗ giảm bớt.

Nhậm Thanh không có chút áp lực nào trong lòng, nếu như nửa đường cảm thấy không lành, liền dứt khoát dựa vào tiêu hao thọ nguyên cưỡng ép tấn thăng.

Tổng Tông Vô muốn nói lại thôi, nào có đột phá cảnh giới qua loa như vậy.

Mẫu chốt tấn thăng Quỷ Sứ cảnh chính là có khả năng gặp phải kiếp nạn, bình thường đều muốn đem thể xác tinh thần điều chỉnh đến trình độ có thể ứng đối tâm ma kiếp.

Cũng là tình huống khẩn cấp hấn trước đây gặp phải.

Nhưng mà Tống Tông Vô cần thận nghĩ tới, Nhậm Thanh đã có ba môn thuật pháp đạt tới Bán Thi cảnh, nói không chừng là đạo tâm thiên sinh, không sợ kiếp nạn?

Tống Tông Vô miễn cưỡng đáp ứng:

“Chờ một chút đi, Lâm Thành nhiều nhất hai mươi ngày cũng muốn tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, ngược lại lúc các ngươi cùng một chỗ.”

“Lâm Thành?”

Nhậm Thanh sững sốt một chút, trong trí nhớ Lâm Thành còn xa chưa thể chạm tới bình cảnh Quỷ Sứ cảnh, làm sao so với hấn đều muốn nhanh hơn một bước.

Tống Tông Vô mở miệng giải thích, chủ yếu vẫn là thương thế Lâm Thành cực kì nghiêm trọng, có thể dùng thủ đoạn đặc thù cưỡng ép tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Chỉ có cách rắn lột da mới có thể cứu tính mạng của hấn, chỉ có thể dùng cử tử nhất sinh để hình dung.

Nhậm Thanh thừa cơ hỏi thăm những hoang mang lúc tu hành gặp phải, cuối cùng dần dần câu chuyện dẫn tới trên thân thổ địa.

Biểu lộ Tống Tông Vô hơi có vẻ ngưng trọng, hấn chân chờ một lát nói ra:

“Chuyện này kỳ thật cũng không phải là người có thể tham dự, cho nên ta chỉ có thể nói cho người bộ phận nhân quả...”

“Tống Tiên bối phận, người trước hết nghe ta nói.”

Nhậm Thanh đem việc gặp phải Thổ Địa ở bí các và Lạn Nê hội cùng suy đoán trong lòng, từ đầu chí cuối cáo tri cho Tống Tông Vô.

“Thổ địa đến cùng sống hay chết?”

Tống Tông Vô nghe nói hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới suy nghĩ Nhậm Thanh vẫn là rất linh hoạt.

Hắn hồi đáp:

“Thổ địa đã sớm thần hồn câu diệt, lính cai ngục đường thông qua Chiêu Hồn Thuật đã xác nhận.”

Về phần bí ẩn đằng sau, Tống Tông Vô không có ý định nói ra, liền sợ Nhậm Thanh nhúng tay vào trong đó dẫn đến gặp phải nguy hiểm.

Nhậm Thanh hí mắt lại, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại việc liên quan cùng thổ địa, đặc biệt là những thư tịch mình đọc được.

Hắn chân chờ nói ra:

“Khương... Qua... ? ! !”

Tống Tông Vô sáu mắt trừng trừng, vốn định điểm đến là dừng, căn bản không có dự liệu được Nhậm Thanh đoán được thân phận thổ địa.

Nhậm Thanh sờ lên cằm lẩm bẩm:

“Tiêu tai cấm khu cụ hiện ra thảo dược khổng lồ, không phải chỉ mười hai khóa đúng không?”

Đã như vậy, Tống Tông Vô cũng không có ý định giấu diếm nữa.

“Nói đúng ra tổng cộng có mười ba khóa, đại biểu cho mười ba chủng vật quý dị, cây thảo dược biến mất kia chính là

Chủng Ma Kinh, tiêu tai cấm khu có thể không chế hỏa công, cũng là bởi vì Chủng Ma Kinh.”

Ngữ khí Tổng Tông Vô có thêm nhiều tán thưởng, lính cai ngục đường lợi dụng các loại thuật pháp mới hiểu rõ ràng, không nghĩ tới bị Nhậm Thanh tùy tiện đoán được.

Hắn tiếp tục nói ra:

“Thỏ địa khi còn sống tiếp xúc qua Chủng Ma Kinh còn chưa trưởng thành này.”

“Có thể là bị tiêu tai cấm khu che đậy, thỏ địa đem thảo dược này lấy ra khỏi cấm khu, kết quả thân hồn bị Chủng Ma Kinh thôn phệ.”

Nhậm Thanh bừng tỉnh đại ngộ:

“Chủng Ma Kinh khiến cho thỏ địa duy trì tại trạng thái nửa người nửa thi, đồng thời bản năng tìm ký ức khi còn sống.”

Nói như thế nào đây, cảm giác giống như là một bộ thi thể có được ký ức không trọn vẹn, đột nhiên khôi phục ý thức, dự định phục sinh chính mình...

Cử động Khương Qua liền rất dễ giải thích, sở dĩ thu hoạch vật quý dị dịch hạch, chủ yếu muốn lợi dụng Thử Mẫu giả để phục sinh.

Đáng tiếc cũng không còn có hồn phách, dẫn đến phân thân Phụ Thử căn bản không cách nào sống sót.

Mà Hạ Thảo Quyết khẳng định cũng có năng lực tương tự, nhưng Khương Qua thôn phệ vật quý dị Vũ Nhân cảnh còn xa xa không đủ

Nhậm Thanh đột nhiên sinh ra thương hại đối với Khương Qua.

Dựa theo hiện nay xem ra, linh trí Khương Qua đang theo thời gian mà dần dần tiêu tán, mặc dù bản năng vẫn chấp nhất tại chuyển sinh.

Duy chỉ có Nhậm Thanh không minh bạch chính là, lính cai ngục đường đến cùng có mục đích gì, theo đạo lý thì thể ần chứa nhiều vật quý dị như vậy, cùng bom hẹn giờ cũng không có khác nhau.

Biện pháp ôn hòa nhất chính là lập tức giam giữ tại trong lính cai ngục đường.

Biểu lộ Nhậm Thanh khẽ biến.

Có lẽ lính cai ngục đường tại trên thân Khương Qua có lưu chuẩn bị ở sau, thậm chí đủ để chịu đựng nguy hiểm đem vật quý dị cho đối phương nuốt.

Nhậm Thanh nhéo nhéo huyết thái dương, đầu ần ần có chút căng đau.

Chương 122 - Tiếp Nhận Nhiệm Vụ

Chương 122. Tiếp Nhận Nhiệm Vụ

Tổng Tông Vô thấy vậy cười nói:

” Lính cai ngục đừng làm việc như thế nào, trong đó tự nhiên là có niềm tin chắc chắn , đợi người đạt tới Âm Sai sẽ hiểu được việc trong đó.”

“Xác thực có đạo lý.”

Nhậm Thanh cười khổ gật đầu, trước mắt hắn cần phải làm là cân nhắc mạnh lên như thế nào.

“Đúng rồi, Tổng tiền bối, Hạ Thảo Quyết có chỗ đặc thù gì?”

Tổng Tông Vô do dự mấy hơi nói ra:

“Hạ Thảo Quyết có thể luyện hóa loại bệnh là cổ trùng, thậm chí đem bản thân hóa thành bộ phận một loại bệnh, cho nên cực kì quý quyết.”

Bản thân hóa thành một bộ phận của bệnh...

Nhậm Thanh thì thâm trong lòng vài câu.

Không nên chỉ là loại bệnh chứ, đều có thể không chế vi khuẩn, không thể chỉ liên quan tới tế bào, có thể liên quan tới duyên thọ hắn là rất hợp lý đi.

Nhưng vấn đề là làm sao tìm hiểu kỹ được loại thuật pháp này

Biện pháp đơn giản nhất vẫn là hỏi đoái vật quý dị, thậm chí hẳn đều không cần tiêu hao huyết tinh, chỉ cần có cái cơ hội tiếp xúc là đủ.

Nhậm Thanh hỏi thăm con đường kiếm lấy huyết tinh như thế nào, để Tống Tông Vô nghe nói thì cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Dù sao Nhậm Thanh nắm giữ khá nhiều thuật pháp, tài nguyên cũng gấp mấy lần cùng người khác.

Tống Tông Vô nghiêm túc nói ra:

“Dù sao ngươi liền muốn tấn thăng tu vi, không bằng thừa dịp đoạn thời gian này đi hoàn thành một nhiệm vụ đi.”

Nhậm Thanh hơi có chút kinh ngạc vì sao đột nhiên sẽ nói tới việc rạ, nhưng vẫn vui vẻ đáp ứng xuống.

Dù là độ khó nhiệm vụ không thấp, nhưng lấy tu vi Quỷ Sứ cảnh của hắn muốn toàn thân đi ra lại là rất nhẹ nhàng, giống như là huyết tinh cho không.

“Nơi này ngay tại Bát Tụ thôn.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, kịp phản ứng sau đoán được Tống Tông Vô đã dụng tâm lương khổ.

Tống Tông Vô sợ hắn thời gian dài không gặp thân quyến trong nhà, khiến cho trong lòng có lưu sơ hở, ảnh hưởng đến khả năng khấp phải kiếp nạn lúc tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh không tiện cự tuyệt, mà đúng là hắn nên quay về Bát Tụ thôn một chuyến.

Mẹ già của nguyên thân cũng đã tuổi tác hơn 40 , dựa theo phương thế giới này mà nói, cũng đã là thời điểm tuổi già rồi.

Bát Tụ thôn cách Tam Tương thành không xa, tới lui căn bản không hao phí quá nhiều thời gian.

Tổng Tông Vô dặn dò:

“Bát Tự thôn chỉ là liên quan đến vật quý dị, cũng không xuất hiện thương vong tính mệnh, cho nên chỉ điều động quân dự bị.”

Nhậm Thanh đã rời nhà nửa năm có thừa, bây giờ biến hóa thì cũng là bình thường, chắc hẳn mẹ già cũng khó nhận ra.

Huống hồ đời trước vốn là kiệm lời ít nói, tính cách tương đối quái gở.

Trong lòng Nhậm Thanh thâm tính, lấy cước lực tu sĩ tiến về Bát Tự thôn nhiều nhất hơn nửa canh giờ, nếu nhanh còn có thể trở về cùng ngày.

Tổng Tông Vô lại giống là nhớ tới cái gì nói ra:

“Ngoại trừ nhiệm vụ, trở thành lính cai ngục chính thức thì mỗi tháng cũng có một khoản huyết tinh.”

“Chỉ ít còn cần một năm sau mới được...”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, nếu là không có hạn chế tầng này, nói không chừng hẳn sẽ bí quá hoá liều bại lộ Thao Thiết Pháp ở Quỷ Sứ cảnh.

“Nếu có ba vị tu sĩ Âm Sai cảnh đồng ý, cũng không cần phiền phức như thế.”

“Ba vị nha.”

Nhậm Thanh lập tức nghĩ đến Đại Mộng chân nhân, chẳng lẽ lại lần sau lúc chợ quỷ mở ra, tự mình đi tìm đối phương cưỡng ép trèo bầu víu quan hệ?

Hắn thừa cơ hỏi thăm địa phương lính cai ngục đường cất giữ vật quý dị, Tổng Tông Vô trực tiếp đem bản địa đồ đầy đủ cho Nhậm Thanh.

Địa đồ có ghi rõ ràng vị trí các nơi.

Vật quý dị cất giữ trong vách tường dạ dày biên giới Tây Bắc, gọi là địa phương Sơn Quỷ quật.

Sơn Quỷ quật tại trong lính cai ngục đường vô cùng nguy hiểm, bởi vì vật quý dị là có được linh trí, dù là bị A Tỳ Địa Ngục trói buộc, cũng không có nghĩa là lính cai ngục tiến vào động quật có thể bảo chứng an toàn.

Nhậm Thanh âm thầm ghi lại.

Xem ra vẫn là phải đợi sau lần nguy biến thứ nhất, suy nghĩ thêm việc tiến đến Sơn Quỷ quật.

Ân, đến thời điểm nhất định phải tìm loại thuật pháp giống như Sơn Căn chi linh, đem vật quý dị nhốt tại trong lao tù bụng trong, bất cứ lúc nào chuẩn bị hóa thành không phải người.

Dựa theo hiệu quả duyên thọ thạch nhãn, hơn nửa năm liền có thể góp nhặt đến năm mươi năm thọ nguyên.

Hai người hàn huyền hơn nửa canh giờ, Tống Tông Vô liền chuẩn bị ly khai Tiên Phật từ.

Hắn trước khi đi nhắc nhở:

“Nhiệm vụ là do người dẫn đội, mặt khác dựa theo quy củ lính cai ngục đường, còn sẽ có hai tên quân dự bị đồng hành.”

Nhậm Thanh luôn miệng bằng lòng, lập tức không có lựa chọn ở lâu quay trở về Hỏa Công đường.

Hắn xa xa liền thấy tiểu viện đã có hình thức ban đầu, thậm chí so với diện tích Triệu thư lại quy hoạch còn muốn hơi lớn nhiều.

Nơi ở Nhậm Thanh bị cách ra, một bên còn lại xây phòng tập võ đóng kín, mặc dù chỉ có năm sáu mươi mét vuông, nhưng dùng để rèn luyện thuật pháp tuyệt đối đầy đủ.

Mấy người Tiểu Vũ cũng dính thorn lây, nguyên bản phải hai người bọn họ sống một gian, hiện tại mỗi người đều có phòng riêng.

Những nha dịch còn lại đối với cái này xác thực sinh ra dị nghị, nhưng dù sao cũng là Triệu thư lại đánh nhịp, thanh âm rất nhanh liền bị ép xuống.

Chương 123 - Tiếp Nhận Nhiệm Vụ 2

Chương 123. Tiếp Nhận Nhiệm Vụ 2

Về phần nhiệm vụ ban thường hội chùa, sau một chút liên lạc Minh Nha đưa tới.

Có ba thạch huyết tinh, khiến cho Nhậm Thanh có gia tài sáu Thạch, dùng làm tài nguyên tu hành thường ngày thì đầy đủ.

Mà nhiệm vụ Bát Tự thôn là ba ngày sau, Nhậm Thanh mới chính thức tiếp thu được.

Lúc này ngoại trừ tờ giấy Minh Nha phun ra, trên vuốt chim còn đang nắm khóa huyết tâm.

Thời điểm lĩnh cai ngục đường chấp hành nhiệm vụ, tại trong lúc này cần người lĩnh đội nắm giữ huyết tâm, có thể thuận tiện bất cứ lúc nào liên hệ lính cai ngục.

Nhậm Thanh thu hồi huyết tâm, tiếp theo xem xét nội dung trên tờ giấy.

Nội dung bất chỉ có ba hai hàng chữ.

Đại khái vào thời điểm tháng ba, mỗi ngày thôn dân của Bát Tự thôn tỉnh lại liền sẽ cảm giác toàn thân đau nhức, đồng thời làn da sẽ kèm thêm màu vết tích xanh tím.

Thương thế cũng không tới mức chí tử, cho nên cho tới bây giờ mới lên báo nha môn.

Nhậm Thanh vì lý do an toàn, đặc biệt tìm Tiểu Vũ thăm dò tin tức, để không ai nhận ra hấn trọng sinh.

Hình như Tiểu Vũ cũng là nhớ nhà, căn bản cũng không cần hẳn phải nói bóng nói gió, liền thao thao bất tuyệt nói về chuyện Bát Tự thôn.

Nhậm Thanh dù là có thể nghe ra ý tứ trong lời nói Tiểu Vũ là xin mang hẳn theo, nhưng dù sao cũng là nhiệm vụ lính cai ngục đường, cũng không thể mang theo nha dịch.

Mà vạn nhất liên lụy đến vật quý dị, đối phương ngay võ nghệ cũng không biết, mang theo là cực kì nguy hiểm.

Nhậm Thanh từ trong miệng Tiểu Vũ biết được, Bát Tự thôn chủ yếu là lấy chăn nuôi gia cầm làm chủ.

Còn có chỗ địa phương đặc thù, đó chính là ngoài thôn có mỏ đồng bị vứt bỏ.

Mặc dù sớm đã không có sản xuất khai thác đồng, nhưng hàng trăm năm trước vào lúc khoáng mạch còn chưa khô kiệt, có không ít thợ trong thôn làm nghề rèn đúc khí cụ bằng đồng.

Cho nên còn sót lại không ít khí cụ bằng đồng, nhưng mà chỉ có mấy hộ bày ra làm trang trí trong phòng, đa số cũng đã bị bán lấy tiền.

Nhậm Thanh sau khi hiểu rõ ràng tình huống, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Cái này hoàn toàn là trên danh nghĩa tiếp lấy nhiệm vụ để trở lại thôn quê a.

Thời gian tập hợp là buổi trưa ngày mai tại cửa ra vào Tây thành, vừa đi vừa về thì nhiều nhất khoảng chừng hai ngày.

Nhậm Thanh bắt đầu quan tưởng thuật pháp, lập tức sáng sớm liền tỉnh lại.

Hắn đi đến chợ mua mấy vật tư thường dùng hàng ngày, dù sao diện tích lao tù trong bụng khá lớn.

Rất nhanh liền đến lúc giữa trưa.

Nhậm Thanh ra khỏi cửa thành nhìn xung quanh, hấn phát hiện trên đường lớn quanh quẽ chỉ có hai người mặc mũ rộng vành áo tơi.

Mùa hạ chói chang làm sao có người ăn mặc như thế, cũng chỉ là lính cai ngục.

Nhậm Thanh không có dị hoá mặt ngoài cơ thể, cho nên mặc tương đối đơn giản, chỉ nhìn bề ngoài một cách đơn thuần thì càng giống là tên thư sinh có cơ thể rắn chắc.

Hai tên quân dự bị nhìn thấy Nhậm Thanh, về sau vội vàng nhích lại gần, đồng thời tháo xuống mũ rộng vành.

Nhậm Thanh ngược lại là nhận ra một nữ tử trong đó, đều gặp tại Lạn Nê hội cùng miếu Tống Tử nương nương đó là Ngôn Quân.

Ngôn Quân có mái tóc dài ngắn không đồng nhất, hơi có vẻ có chút xấu hổ.

Nàng giải thích:

“Nhậm Thanh, thời điểm ta tại hội chùa thi triển thuật pháp dẫn đến thiếu chút tóc...”

“Không có việc gì, Bát Tự thôn có liên quan đến vật quý dị hay không thì còn không rõ ràng.”

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về phía một vị quân dự bị khác, đối phương hình dạng thường thường không có gì lạ, chỉ là cánh tay phải lại có không trọn vẹn, ống tay áo trống rỗng theo gió phiêu lãng.

Nhậm Thanh đối với người này ấn tượng không sâu, Ngôn Quân vội vàng giới thiệu.

Nam tử tên là Lý Mục, không phải mới làm quân dự bị giống như Nhậm Thanh, mà là đã làm năm năm, nhưng đến nay chưa tấn thăng Quý Sứ cảnh.

Nhậm Thanh vì cam đoan an toàn khi thực hiện nhiệm vụ, tự nhiên phải hiểu rõ hư thực hai người, thông qua cô ý tiếp xúc, về sau tin tức tuôn ra ngoài.

Thuật pháp của Ngôn Quân tên là “Tấn Sinh Pháp”, kỳ thật chính là đem đầu tóc hóa thành các loại dã thú, tuyến đường nàng dị hoá chính là “Xà Phát Giả” .

Nhậm Thanh được chứng kiến tác dụng mẫn xà, đối với cái này vẫn là tương đối hài lòng.

Về phần thuật pháp của Lý Mục thì phi thường kỳ lạ, gọi là “Hắc Tí Công” .

【 Hắc Tí Công 】

【 Do Viên Ma sáng tạo, tu hành cần đem cánh tay phải cắt đặt tại bên trong độc thủy để ngâm, mãi đến huyết cốt hòa tan, thân bất tử mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh chú ý tới hệ thống biểu hiện đối phương là tự chủ tu luyện.

Tuyến đường dị hoá là “Vô Tí Giả” (Không tay).

Lý Mục cùng Nhậm Thanh lên tiếng chào, lập tức liền không nói thêm gì nữa.

Mà Ngôn Quân cũng không có nhiều lời, cho nên dẫn đến ba người chỉ lo cắm đầu đi đường, bất tri bất giác liền đã tới gần Bát Tự thôn.

Nhậm Thanh đứng tại trên sườn núi nhìn lại.

Thôn núi nhỏ mười mấy hộ có vẻ yên ổn tường hòa, thôn dân phơi hoa quả khô tại đất trống, hoặc là làm nông trong

ruộng.

Trọng đồng bắt đầu chuyển động.

Biểu lộ Nhậm Thanh trở nên cứng ngắc.

Một nửa thôn dân trở lên không có cái bóng; giếng nước gạch đá ở cửa thôn ần ần hiện ra thịt màu đỏ; gia cầm nuôi nhốt thì hai mắt phiem hồng, lông vũ thừa thớt...

“Không có sao chứ?”

Lời nói Ngôn Quân để Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, không còn tiếp tục thi triển trọng đồng, sau đó trong thôn sớm đã không có dị dạng.

Cái này chứng tỏ là có vật quý dị, mà không chỉ có một.

Theo một ý nghĩa nào đó, hẳn đang giống như đi ăn buffet, có thể ăn nó căng bụng.

Chương 124 - Một Cái “ Chính Mình Khác”?

Chương 124. Một Cái ” Chính Mình Khác”?

Nhậm Thanh lấy ra cái mũ rộng vành đội lên đầu, nếu trong thôn thật có giấu vật quý dị, vậy thì không thể trở về thôn quê một cách bình thường.

Hắn dùng ngữ khí nghiêm túc dặn dò hai người Ngôn Quân phải cẩn thận mọi thứ, sau đó bước chân đi nhanh hơn, dọc theo đường núi đi tới Bát Tụ thôn.

Thời điểm đám người có thể nhìn tới cửa thôn, đã thấy được mấy người bán hàng rong tạo thành một đội.

Dẫn đầu là người bán hàng rong tầm tuổi trung niên đang lái xe lừa, vừa mới bắt đầu cũng không có chú ý tới đám người Nhậm Thanh, bọn hắn ngừng lại tại cửa thôn.

Đội sau khi Nhậm Thanh tới gần, sắc mặt người bán hàng rong trung niên lập tức sinh ra biến hóa.

Ba người Nhậm Thanh ăn mặc cực kỳ kín đáo, đồng thời đầu đội mũ rộng vành, cho người ta cảm giác giống như là tiêu sư bảo vệ vận chuyển trong Tương Châu.

Bây giờ tiêu sư đi ra khỏi thành, thì đều có chút bản sự bảo vệ bản thân.

Nhưng mà chỗ xa xôi như Bát Tụ thôn, nào có cái hàng hóa gì được vận chuyển tới nơi này.

Thôn dân chưa từng gặp qua những người tiêu sư, trên mặt bọn họ đều mang theo nghi ngờ không chắc, nhao nhao ngừng

chân quan sát.

Cũng may đám người Nhậm Thanh không có mang theo binh khí, người bán hàng rong trung niên lúc này mới tăng thêm lòng dũng cảm hỏi:

“Ba vị hảo hán, có thể hỏi tới đây...”

“Nhóm chúng ta là nha môn phái tới.”

Nhậm Thanh chỉ nói điểm cần thiết mà thôi, người bán hàng rong trung niên lập tức ngậm miệng.

Hắn nhìn xem ba người Nhậm Thanh đi vào Bát Tự thôn, về sau quả quyết mở miệng nói ra:

“Đường cũ trở về thôi, lần này tạm thời dừng lại bán lâm sản.”

“Thế nhưng là...”

“Không có thế nhưng gì cả.”

Người bán hàng rong còn lại hơi có chút chần chờ, nhưng người bán hàng rong trung niên chỉ là nói nhỏ ba chữ, đám người lập tức bắt đầu thu lại đồ vật.

“Lính cai ngục.”

Đối với những người bán hàng rong đi lại trong Tương Châu như bọn hắn mà nói, gặp phải lính cai ngục nhất định có phiền phức liên quan tới tính mạng, đành phải chú ý cẩn thận.

Hành động Nhậm Thanh tự nhiên đưa tới thôn dân nghị luận ầm ĩ.

Bát Tự thôn không cách nào tự cung tự cấp, cho nên thỉnh thoảng sẽ đi Tam Tương thành để bổ sung vật phẩm.

Người bán hàng rong vào thôn cũng giải quyết được một số nhu cầu mua bán của bọn hắn, bây giờ lại phát sinh biến cố, tránh không được có chút chỉ trích.

Ngôn Quân khẩn trương hỏi:

“Nhậm Thanh, có muốn đi vào trước hay không?”

“Đề sau hãy nói.”

Nhậm Thanh đặc biệt đề xuống mũ rộng vành.

Tại trong mắt hắn, bộ phận thôn dân có cái bóng cực kì ảm đạm, mơ hồ như có như không.

Mà giếng nước hiện ra chất lỏng màu đỏ đậm.

Gia cầm càng là tranh đấu lẫn nhau để gặm ăn thi thể.

Nhưng trước mắt, mặc dù khắp nơi trong làng cũng lộ ra cổ quái, nhưng cũng không có phát giác được vết tích vật quý dị lưu lại.

Một lát sau.

Một lão nhân đi lại tập tễnh vội vã hướng cửa thôn mà đến, trên đường lớn tiếng răn dạy để những người đứng bàn tán cũng dần rút đi.

Nhậm Thanh cũng không quá quen lão nhân này, chỉ biết lão nhân tên là Nhậm Thạch Tam, đã khoảng chừng năm mươi, làm trưởng thôn mấy chục năm.

Nhậm Thạch Tam hiển nhiên biết là người nha môn phái, liền tranh thủ mời bọn hắn tới nhà của mình.

Còn đề con trai đứng canh ở cửa, không có thôn dân đến đây nháo sự.

Trong phòng tương đối đơn sơ, nhưng mà treo trên vách tường mấy tranh chữ thủy mặc, cũng có văn phòng tứ bảo bày ra tại trên bàn gỗ.

Nhậm Thạch Tam là xuất thân tú tài, nói chuyện mang theo ngữ điệu nho học, hắn khách khí bưng trà rót nước.

“Các vị đại nhân, trên đường đi tàu xe mệt mỏi.”

Nhậm Thanh vẫn là ung dung thản nhiên, cho người ta cảm giác không nên tiếp xúc gần.

“Lão trượng, mấy ngày nay Bát Tự thôn có sự tình nào loạn gì không?”

Hai người Ngôn Quân không có chen vào nói, dù sao phụ trách chủ yếu của nhiệm vụ là Nhậm Thanh, mà thực lực Nhậm Thanh cũng ở trên bọn hắn nhiều.

Nhậm Thạch Tam cười khỏ nói:

“Đoạn thời gian trước xác thực có việc lạ không ngừng diễn ra, nhưng gần đây lại khôi phục bình thường, kỳ thật không nên quấy rầy các vị đại nhân.”

Nhậm Thanh hỏi thăm về các việc quái lạ, thầy Nhậm Thạch Tam miêu tả cùng nội dung tờ giấy ghi chép không kém nhiều, tình trạng tương tự sớm đã tuyệt tích.

Nếu không phải hắn dùng trọng đồng đã nhận ra, dị dạng khả năng thật sự cho rằng là báo lầm.

Nhậm Thanh liếc qua Ngôn Quân cùng Lý Mục, xem ra phải tự mình tìm ra vật quý dị, cũng không biết rõ vật này liên quan tới thuật pháp như thế nào.

Hắn không nói rõ cùng Nhậm Thạch Tam, chỉ là thông báo cho đối phương sẽ ở lại mấy ngày.

Nhậm Thạch Tam vội vàng để con dâu thu dọn phòng cho khách, vì là để trống khá lâu nên tương đối rách nát.

Nhậm Thanh tạm thời không có ý định tiến đến nhận thân, nhưng thuận miệng hỏi một câu:

“Đúng rồi, tình huống Nhậm lão Hán gia thế nào?”

Nhậm Thạch Tam sững sốt một chút rồi hồi đáp:

“Vẫn còn tốt, sau khi Nhậm gia lão đại chết, con trai nhỏ liền không có đi nha môn nhậm chức, chỉ ở nhà làm nông hầu hạ mẹ già.”

Hắn nhin không được khen vài câu.

Bước chân Nhậm Thanh dừng lại, đột nhiên có cảm giác không chân thật.

Hắn tuyệt đối rõ ràng tình huống trong nhà mình, nhà chỉ có bốn người, trên danh sách nha dịch đã chết của nha môn còn có tên của hai người nhà hắn, còn sống thì chỉ có hắn mà mẹ già.

Làm sao bây giờ lại thêm ra một đứa con trai nhỏ nữa?

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, Bát Tụ thôn xuất hiện quái sự là từ ba tháng nay, so với thời gian Nhậm Thanh rời thôn thì chậm hơn một chút, chẳng lẽ có chỗ liên quan?

Ánh mắt của hắn có chút nheo lại, rất nhanh cường ép bình tĩnh lại, nhưng mà vẫn bị hai người Ngôn Quân nhìn ra nhiều mảnh khóe.

Nhưng hai người chỉ cho là Nhậm Thanh cùng Bát Tụ thôn có chút liên quan, cũng không hiểu rõ xuất thân.

Chương 125 - Kính Trung Tiên

Chương 125. Kính Trung Tiên

Nhậm Thanh ngồi tại trong phòng khách, thuận tiện đem tình huống mà trọng đồng nhìn thấy thông báo cho Ngôn Quân cùng Lý Mục.

Ngôn Quân thấy vậy thì dùng thuật pháp lấy mái tóc hóa thành măng xà, đi ẩn giấu vào trong bụi cỏ xem xét tình huống, nếu có thôn dân tiếp cận cũng có thể một lần nữa hóa thành tóc đen.

Đợi sắc trời dần tối xuống, ba người lặng lẽ từ trong phòng khách chạy ra ngoài.

Trên cổ tay của bọn họ cũng buộc măng xà, chẳng những có thể thuận tiện liên lạc Ngôn Quân, cũng có thể vóp nát để người khác phát hiện tình huống.

Nhậm Thanh để cho hai người cùng nhau tiến chỗ giếng nước quái lạ kia, mà hắn thì một mình đi xem xét một ” chính mình” khác đang ở trong nhà.

Dù là sinh ra dị biến thì có thể hỗ trợ lẫn nhau bất cứ lúc nào.

Nhậm Thanh trực tiếp đi vào nhà của mình, thấy nhà cửa đơn sơ trồng vài cây ăn trái.

Mà trong phòng vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Hắn nhảy vọt đến trên mái hiên, khẽ dịch chuyển mái ngói tạo ra khe ở để nhìn vào bên trong, mơ hồ có hai bóng người

đung đưa.

Nhậm Thanh nhin không được mày nhãn lại.

Mặc dù góc nhìn có hạn chế, nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy một cái thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hình dạng hơi gầy nhỏ.

Tướng mạo giống y hệt Nhậm Thanh trước khi tiếp xúc với thuật pháp, giống như là từ một khuôn đúc ra.

Mẹ đẻ Nhậm Thanh là Trần thị cũng không để ý tới thiếu niên đang đi lại vòng vòng, nàng mượn ánh nến may vá y phục, dù cho khuôn mặt rất nhiều nếp nhăn đại biểu cho tuổi già, nhưng hai tay thêu vá vẫn rất ổn định.

Thiếu niên ngáp một cái rồi nói:

“Mẹ, ta đi trước ngủ đây, ngươi cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

Trần thị hiền hòa gật đầu, nhưng không có đáp lời, vẫn nghiêm túc may vá y phục như cũ.

Nhậm Thanh lúc này phát hiện Trần thị rõ ràng bị ánh nến chiếu vào người, nhưng cái bóng lại có vẻ cực kì mờ nhạt, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất.

Hắn cười lạnh, dù cho thế nào đi nữa, có vấn đề thì giải quyết vấn đề.

Nhậm Thanh đi xuống bên trong sân nhỏ, sau đó từ cửa hông tiến vào trong phòng, thấy thiếu niên đang nằm trên giường ngủ say.

Long Xà Tích từ lòng bàn tay chậm rãi chui ra, trực tiếp hướng đối phương đâm tới.

Tiên huyết văng khắp nơi.

Long Xà Tích xẹt qua đùi thiếu niên, lưu lại một đạo vết thương hẹp dài.

Lại thấy hấn vẫn nhắm mắt như cũ, khóe miệng có chút cong lên.

Gian ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu đau của Trần thị, Nhậm Thanh vội vàng xóc lên tấm rèm.

Thấy Trần thị ngã trên mặt đất, trên đùi cũng có đạo vết thương hẹp dài, tiên huyết còn chậm rãi chảy ra, suýt chút nữa nhuộm đỏ y phục cầm trên tay.

Nàng vô ý thức đem y phục giơ cao lên, trong mắt tràn đầy tiếc nuối không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Cùng lúc đó, các nơi Bát Tự thôn cũng truyền đến tiếng kêu, có thể thấy được một bộ phận thôn dân cũng nhận thương thế giống vậy, hẳn là cùng một nhịp thở với cái bóng.

Cũng mayu Nhậm Thanh không có hạ tử thủ, nếu không sẽ lan đến không ít người.

Thiếu niên phát ra tiếng cười quái dị bén nhọn, lão đảo nghiêng ngả từ trên giường ngồi dậy, hướng ra ngoài phòng đi đến.

Mà tại khi Nhậm Thanh dùng trọng đồng nhìn chăm chú, da của hấn dần dần sinh ra hư thối, một mùi thi thể thối lan ra.

“Vì sao không tới lấy tính mạng của ta?”

“Vì sao không tới lấy tính mạng của ta?”

Nhậm Thanh thờ ơ lạnh nhạt, trực tiếp cất bước ngăn tại trước tấm rèm.

Biểu lộ thiếu niên càng thêm quỷ dị, hấn giống như đã nhận ra thân phận Nhậm Thanh, trong mắt tràn ngập tham lam trần trụi.

“Người rút cuộc đã đến...”

Nhậm Thanh căn bản không để ý đối phương, lấy ra băng gạc băng bó vết thương cho Trần thị, để cho vết thương không bị nhiễm khuẩn.

Trần thị quay đầu nhìn về phía hai người, thiếu niên vẫn bộ dáng con trai nhỏ Nhậm Thanh, nhưng chẳng biết tại sao trở nên càng ngày càng lạ lẫm.

Ngược lại là Nhậm Thanh mặc lấy mũ rộng vành, lại có một cảm giác quen thuộc không hiểu.

Thiếu niên nghiêng đầu, móng tay sắc bén đặt ở trên cổ của mình, dùng biểu lộ mỉa mai nói ra:

“Vì sao không giết ta?”

Cái cổ Trần thị sinh ra vết máu, giống như sau một khắc liền muốn đầu người rơi xuống đất.

“Nói nhảm là thật nhiều.”

Nhậm Thanh dùng hai chân phát lực, Long Xà Tích đột nhiên vung ra, tựa như dây thừng trói lại thiếu niên.

Thiếu niên vẫn khiêu khích nhìn xem hắn, không thêm để ý đến Long Xà Tích dần dần thắt chặt chút nào.

Nhưng đột nhiên dị miệng mở ra, lực hút to lớn sinh ra, tăng thêm Long Xà Tích, trực tiếp đem thiếu niên thu vào dị dạ dày.

Dị trong dạ dày phân ra một cái lao tù tương đương với thiếu niên, vừa vặn có thể đem đi chi hắn đè lại, cả người đều không được động đậy.

Thiếu niên lúc này mới cảm giác sợ hãi sâu sắc, hắn hai mắt đỏ bừng không ngừng gào thét, giống như là cái dã thú không có chút linh trí nào.

Nhậm Thanh có chút hiểu kỳ đến cùng đối phương dĩnh tới cái thuật pháp gì, thiếu niên rõ ràng không phải vật bản thể quý dị.

Hệ thống phun trào tin tức.

Hắn nhú lông mày lại, không nghĩ tới vậy mà liên lụy ra một môn thuật pháp tên là “Kính Trung Tiên”.

【 Kính Trung Tiên 】

【 Do * sáng tạo, tu luyện cần giờ sửu lúc nửa đêm đứng tại trước gương đồng bày ra mười bốn cái đầu người, phương thức thở ra Kính Trung Tiên là lấy lợi khí xẹt qua cái cổ, không chết mới có thể tu thành. 】

【 cũng không phải là bản thể vật quý dị, không cách nào tiêu hao thọ nguyên nắm giữ 】

Không nghĩ tới Kính Trung Tiên cùng Tiêu Tai Pháp có quan hệ, vị * kia đến cùng là thần thánh phương nào.

Cũng không biết rõ thuật pháp có tác dụng gì.

Chương 126 - Uy Lực Của Long Xà Tích

Chương 126. Uy Lực Của Long Xà Tích

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, hấn cảm giác mãng xà ở cổ tay co vào một trận, không để ý tới nhiều như vậy, vội vàng hướng ngoài phòng chạy tới.

Nhưng không chờ hấn đi mấy bước, Trần thị ho khan vài tiếng hỏi:

“Ngươi là tam trương Thanh Nhi sao?”

Nhậm Thanh bước chân hơi ngừng lại, biểu lộ hơi có chút kinh ngạc.

Đời trước có một cái tiêu gọi là tam trương, hàm nghĩa là một loại Thái Hoa Xà thường gặp, sức sống cực kì ương ngạnh.

Nhậm Thanh thấy Trần thị liều chết bảo vệ y phục, nhin không được trong lòng mềm nhũn nói ra:

“Con có công vụ phải làm, đi một lát sẽ trở lại.”

Trần thị lau lau nước mắt.

Nàng sao có thể không biết rằng đứa con trai nhỏ vừa rồi vẫn sống với mình là yêu tà chứ, phải biết trong nha môn thì Nhậm Thanh mỗi tháng đều sẽ gửi bổng lộc trở về.

Nhưng nàng lại không dám thông báo cho Nhậm Thanh ở nha môn, dù sao sợ dĩ xảy ra cái quái sự này, nguyên bản chính là mầm tai vạ do Nhậm lão hán rước lấy... .

Nhậm Thanh đi vào đất trống trong thôn, chỉ cảm thấy bốn bề yên tĩnh im ắng.

Ngay cả tiếng kêu rên đột ngột biến mất, từng nhà cũng đã dập tắt đèn đuốc, có vẻ dị thường cổ quái.

“Tốt cho một cái Kính Trung Tiên.”

Hai mắt Nhậm Thanh nheo lại, mắng xà trên cổ tay tự động tróc ra, thân thể chia vài đoạn, nhưng đầu rắn hướng về giếng nước.

Long Xà Tích vung vẩy quanh thân.

Trong lòng của hắn bốc lên sát ý, vội vàng khởi hành tiến đến.

Nhưng lúc đến gần, trên mặt Nhậm Thanh trở nên có chút ngưng trọng.

Hắn chú ý hai người Ngôn Quân đứng tại bên giếng nói chuyện phiếm, nhìn qua giống như không có chuyện gì phát sinh.

Nhậm Thanh thu hồi Long Xà Tích đi tới, Lý Mục mở miệng nói ra:

“Nhậm Thanh, đáy giếng truyền đến âm thanh quái dị.”

Ngôn Quân cũng phụ họa nói:

“Có vẻ khởi nguồn của quái sự là bắt đầu từ nguồn nước này.”

“A, Thì ra là như này a.”

“Đúng vậy, hai người chúng ta căn bản không cách nào xử lý, chỉ có thể dựa vào Nhậm huynh.”

Nhậm Thanh ngoài cười nhưng trong không cười, hắn xoay người hướng miệng giếng mà đi tới, biểu lộ trên mặt hai người cũng bắt đầu càng thêm cấp bách.

Nhưng thời điểm khi Nhậm Thanh sắp tới gần giếng nước, thân thể đột nhiên dừng lại.

Ngôn Quân thấy vậy vội vàng thúc giục nói:

“Mau chóng xác định đầu nguồn, nhóm chúng ta cũng bắt đầu xử lý, ngay tại phía dưới đáy giếng.”

“Đúng vậy a, Nhậm Thanh người...”

Suu! ! !

Tiếng xé gió lên, Long Xà Tích xẹt qua tạo thành một đường vòng cung, trong nháy mắt đâm xuyên đầu Lý Mục.

Không có tiên huyết như trong tưởng tượng, ngược lại là cả người biến thành bột nước.

Ngôn Quân oán độc nhìn chăm chăm Nhậm Thanh, bên trong miệng lẩm bẩm:

“Người vì sao không muốn nhìn trong giếng một chút?”

Nhậm Thanh không có trả lời, gọn gàng mà linh hoạt dùng Long Xà Tích đem Ngôn Quân đánh thành nước mạt.

Cùng lúc đó, trong giếng truyền đến tiếng vang bay nhảy, Ngôn Quân chật vật bò ra, chẳng những toàn thân ướt đẫm, đầu càng là rụng hơn phân nửa tóc.

Ngôn Quân nhìn thấy Nhậm Thanh sau nhẹ nhàng thở ra rồi hô:

“Tuyệt đối không nên xem mặt nước, ta chính là bởi vậy bị vật quỷ dị bắt.”

Nhậm Thanh đưa tay đem nàng đỡ dậy, hệ thống cũng không có biểu hiện dị dạng.

“Lý Mục đâu?”

“Ta cũng không biết rõ, sau khi nhìn nước trong giếng thì cả người liền đầu váng mắt hoa, tiếp theo tựa như là bị vây ở trong vách tường.”

Ngôn Quân biểu lộ lo lắng, nếu có tu sĩ chết ở chỗ này, vậy liền phiền phức lớn rồi.

“Người không có phát hiện lúc bị nhốt trong giếng, vật quý đi căn bản liền không cách nào làm bị thương người sao?”

Nhậm Thanh cũng có vẻ thông dong hơn nhiều, nếu như vật quý đi này thật muốn có thể giết chết Lý Mục, cũng không cần chờ tới bây giờ.

Hắn cảm giác coi như không đi cứu Ngôn Quân, đợi nàng tỉnh táo lại hẳn là cũng có thể đào thoát trời buộc.

“Ta đã tìm tới hình dáng vật quý đi.”

“Đâu?”

Long Xà Tích trực tiếp đâm vào giếng nước, lập tức có lực muốn hút Nhậm Thanh xuống dưới giếng, đáng tiếc lực hút này chỉ có thể dùng để đối phó một cái người bình thường.

Nhậm Thanh phát ra cười lạnh, Long Xà Tích nhanh chóng kéo dài, đi thẳng tới chỗ sâu đáy giếng.

Ngôn Quân lo lắng nói ra:

“Nhậm Thanh, hiện tại thuật pháp của ta đã không cách nào thi triển, không bằng tìm tới Lý Mục rồi lui ra ngoài...”

Ầm!!!

Giếng nước phát ra tiếng vang to lớn không chịu nổi, tấm gạch lập tức đổ sụp, đất dưới chân hai người Nhậm Thanh cũng sụp xuống nửa mét.

Có thể thấy được uy lực Long Xà Tích.

Ngôn Quân kinh ngạc nhìn xem Long Xà Tích dần dần thu hồi, cuối cùng có một mảnh gương đồng lớn bằng bàn tay đi ra theo, chính là một bộ phận vật quý dị.

Nhậm Thanh ngoạn vị nói ra:

“Cái thuật pháp này có chút thú vị.”

Nếu như năng lực Kính Trung Tiên là đem sự vật hình chiếu ra, vậy đối với lao tù trong bụng thì chính là hỗ trợ lẫn nhau.

Đặc biệt là vận dụng tại bên trên ngực tốt.

Chương 127 - Cảm Ơn Không Giết

Chương 127. Cảm Ơn Không Giết

Căn cứ vào hệ thống, mảnh vỡ gương đồng dưới đáy giếng vẫn không phải là bản thể.

Trong lòng Nhậm Thanh cảm giác có chút không thích hợp, vật quý dị làm sao lại ở khắp Bát Tự thôn, có phải có người làm hay không?

Ngôn Quân thấy vậy nhin không được hỏi:

“Nhậm Thanh, vật quý dị này nên xử lý như thế nào?”

Mảnh vỡ gương đồng điên cuồng giãy giụa, nhưng mà Nhậm Thanh tuy tiện liền có thể áp chế vật quý dị Vũ Nhân cảnh, căn bản nó không cách nào tránh thoát.

“Nếu không trước đi về lính cai ngục đường?”

“Không cần.”

Nhậm Thanh đem Long Xà Tích thu hồi, vật quý dị lập tức bị lao tù trong bụng nuốt.

Thiếu niên trong bụng giống như đã nhận ra cái gì, đột nhiên run lấy bầy.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được vật quý dị giống như muốn dung hợp lại cùng nhau.

Hắn do dự một chút, về sau để lao tù trong bụng buông ra hạn chế, thiếu niên chậm rãi hóa thành chất lỏng màu vàng đồng, cả hai trộn vào với nhau.

Các nơi trong Bát Tự thôn truyền đến động tĩnh, những cái thôn dân bị ảnh hưởng kia dần dần khôi phục.

Nhậm Thanh không dám có chỗ chủ quan, dù sao liên lụy đến vật quý dị, hấn bất cứ lúc nào chuẩn bị dùng lao tù trong bụng triệt để phong ấn.

Đợi đến mảnh vỡ vật quý dị dung hợp, về sau hình thành một mặt gương đồng bị tàn phá hơn phân nửa, tiếp theo giống như vật chết không động đậy được nữa.

Chỉ tiếc vẫn không cách nào tiêu hao thọ nguyên để nắm giữ.

“Nhậm Thanh...”

Ngôn Quân thấy Nhậm Thanh thất thần mấy hơi, không khỏi sắc mặt trắng bệch.

“Không có chuyện gì, đi theo ta đi đem Lý Mục cứu rồi ra lại nói.”

Ngôn Quân vội vàng chỉ dẫn vị trí, xem ra ngay tại góc thôn bắc.

Nơi này là chỗ mà thợ thủ công dùng để rèn đúc gương đồng, nhưng khi quặng mỏ ngừng hoạt động, cũng liền bị bỏ hoang.

Hai người rất nhanh liền đến chỗ căn phòng, thấy bên trong một mảnh đen kịt.

Nhưng mà ở chỗ cửa ra vào có dấu chân lưu lại, hấn là Lý Mục lưu lại.

Ngôn Quân vừa định đưa tay mở cửa, Long Xà Tích liền hóa thành tàn ảnh đem nửa bức tường cũng phá vỡ, xà nhà phát ra tiếng vang lớn.

Biểu lộ nàng hơi có vẻ ngốc trệ, loại mở cửa này có chút không giống bình thường.

Mà đối với Nhậm Thanh mà nói, căn bản là không cần đi theo lối mòn đối với vật quý dị, thực lực có thể nghiền ép thì tại sao phải cố kéo dài thời gian.

Đợi bụi mù trong phòng lắng xuống, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, chỉ có từng cái gương đồng siêu vẹo gắn ở trên tường.

Những gương đồng này rõ ràng mang theo không trọn vẹn, phẩm chất nhìn qua cực kém.

Chất lượng giảm sút mà còn nặng nề công kênh, thôn dân đều chẳng muốn cầm đi Tam Tương thành bán, vậy nên vẫn bị vất xó trong phòng.

Xem chừng chỉ ít từ mấy chục đến trăm năm.

Nhậm Thanh không có tiếp tục phá hủy vách tường, dù sao Lý Mục có thể bị vây ở trong gương đồng.

Trọng đồng trong mắt hắn chuyển động, lập tức bước vào trong phòng.

Ngôn Quân do dự một lát, nhưng chỉ là trong một vài giây, thân ảnh Nhậm Thanh đột nhiên biến mất, giống như chưa hề xuất hiện qua.

Nàng đành phải chờ ở bên ngoài.

Đúng lúc này, gia cầm mà thôn dân chăn nuôi bắt đầu náo loạn, gà vịt liên tiếp phát ra tiếng kêu, bắt đầu đuổi giết lẫn nhau

Ngôn Quân nuốt ngụm nước bọt, vuốt vuốt cái đầu không còn lại nhiều tóc.

Tóc đen hóa mắng.

Nàng quả quyết quay người hướng ngoài thôn chạy tới.

Trong phòng Nhậm Thanh nhìn xung quanh, cảm giác giống đi tới không gian phong bế, vách tường đều là gương đồng có thể phản xạ ra bóng người.

Hắn thử nghiệm dùng Long Xà Tích công kích, nhưng vết đao lại khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Khóe miệng Nhậm Thanh giờ lên cười lạnh.

Như thế ngược lại có vẻ sơ hở trăm chỗ, nói rõ tùy mặt ngoài không gì phá nổi, kì thực căn bản không thể thừa nhận cuồng phong mưa rào Long Xà Tích.

Mặt kính sinh ra gợn sóng như dòng nước.

Thân ảnh màu đồng thau chậm rãi đi ra, hắn là huyền tượng Lý Mục.

Hắn trống rỗng nâng lên cánh tay phải, độc dịch màu đỏ tím dần dần thành hình cơ bắp, kia là cánh tay so với người của người bình thường thì to hơn gấp mấy lần.

“Giết...”

Bạch! ! !

“Nói cái gì đây, nghe không được.”

Long Xà Tích đột nhiên đánh ra, không cho huyền tượng chút cơ hội nào, khiến cho hắn trực tiếp biến thành mảnh vỡ gương đồng rơi đầy đất.

Vật quý dị hơi có chút tức giận, không ngừng tạo ra huyền tượng, khiến cho bọn chúng lao tới hướng Nhậm Thanh bay nhào mà đi.

Thân thể Nhậm Thanh đứng ở tại chỗ không thấy động đậy, Long Xà Tích bay tứ tung tại trên dưới, không tổn chút sức

nào đã đem huyền tượng đánh bay.

Số lượng huyền tượng càng ngày càng ít, rất nhanh liền chỉ còn lại có cái cuối cùng.

Long Xà Tích khẽ chạm vào cái trán huyền tượng.

Thấy mặt ngoài huyền tượng sinh ra khe hở, từ đó chảy xuôi độc dịch.

Lý Mục nhẹ nhàng thở ra, thật sự là bị thực lực khủng bố của Nhậm Thanh hù dọa, mới vừa thành công thoát khỏi, thiếu chút nữa bị đồng đội tiện tay đánh giết.

Nhậm Thanh thu hồi Long Xà Tích, ánh mắt dừng lại tại cánh tay phải độc dịch hóa của Lý Mục, cánh tay đang nắm lấy mảnh vỡ khối gương đồng, lòng bàn tay rung động.

“Đa tạ Nhậm huynh, làm phiền người xuất thủ cứu giúp.”

Nhậm Thanh lắc đầu:

“Cũng không có gì.”

Nhưng mà hắn cũng không biết rõ, Lý Mục cảm tạ nhưng thật ra là ân Nhậm Thanh không giết.

“Lý Mục, đem vật quý dị cho ta đảm bảo đi.”

“Được.”

Chương 128 - Năm Giữ Thuật Pháp Kinh Trung Tiên

Chương 128. Năm Giữ Thuật Pháp Kinh Trung Tiên

Nhậm Thanh tiếp nhận mảnh vỡ gương đồng, sau đó nuốt đến trong dạ dày, ba mảnh chĩnh hợp đến cùng một chỗ, gương đồng đã hơn phân nửa cũng hoàn chỉnh.

Lý Mục tràn đầy kinh ngạc, có thể năm giữ thuật pháp đem vật quý dị đặt vào trong cơ thể, không hổ là quân dự bị tu sĩ Âm Sai cảnh xem trọng.

Mảnh vụn mái hiên rơi xuống như mưa.

Là mảnh vỡ vật quý dị bị lao tù trong bụng thu nhận, về sau gian phòng đồ sụp theo, những cái gương đồng trên tường cũng vỡ vụn dần dần.

Hai người vội vàng ly khai, nhưng bên ngoài không thấy tung tích Ngôn Quân.

Lập tức Nhậm Thanh phát hiện trên mặt đất có dấu chân kéo dài tới núi rừng phía tây, còn kèm theo huyết nhục mưng xà.

Đây cũng là Ngôn Quân tận lực lưu lại, nàng không có tóc sau cũng liền mất đi cách thi triển thuật pháp, đành phải chặt vật tránh ra xa.

Nhậm Thanh nghe được trong làng có tiếng gia cầm kêu thảm trước khi chết.

Hắn nhìn về phía căn nhà gần nhất, chú ý tới giữa không trung có mảnh vụn gương đồng lơ lửng, như là như lỗ đen

thôn phệ lấy huyết nhục.

Đợi đến trong sân không có gà vịt, về sau mảnh vỡ gương đồng lại biến mất không thấy.

Bắp thịt cả người Lý Mục căng thẳng, mới vừa chuẩn bị xuất thủ lại bị Nhậm Thanh ngăn lại.

“Người trước ly khai khỏi thôn, chỉ là là vật quý dị Vũ Nhân cảnh, để ta tới đối phó đi.”

Nhậm Thanh muốn dùng vật quý dị nắm giữ thuật pháp, tự nhiên không có ý định thể hiện ngay trước mặt Lý Mục.

Lý Mục sửng sốt một lát, lập tức liền gật đầu đáp ứng, hẳn đã qua cái tuổi tranh cường háo thắng, cũng không muốn bởi vậy đắc tội Nhậm Thanh.

Đợi đến Lý Mục rời xa, về sau tiếng gà gáy đình tai nhức óc vang lên.

Thôn dân run lấy bầy trốn ở trong phòng, ngay cả ánh nến cũng không dám thiêu đốt, thậm chí trốn ở trong hầm ngầm chứa đựng rau quả.

Nhậm Thanh hai chân mọc ra lông sói, trong nháy mắt hướng địa phương phát ra tiếng kêu chạy đi.

Trọng đồng sớm đã khóa chặt một khối mảnh vỡ gương đồng cuối cùng, ngay tại phía sau núi Bát Tự thôn, gia cầm chồng chất thành núi.

Quái vật cực độ buồn nôn đàn sinh như vậy, toàn thân mọc đầy đầu lâu gà vịt, phát ra tiếng kêu quái lạ làm cho người ta rùng mình.

Bước chân Nhậm Thanh vững vàng, tay phải từ phía sau lưng rút ra Long Xà Tích.

“Người ngược lại là hảo tâm, đem tuyến đường dị hoá Kính Trung Tiên biểu hiện ra không tệ.”

Quái vật cất bước đi tới, huyết nhục không ngừng sụp đổ rơi xuống.

Nhậm Thanh thấy vậy lắc Long Xà Tích một cái, bản mệnh binh khí nhanh chóng sinh trưởng tụ hợp, biến thành trường đao mười mấy mét.

Chém! ! !

Lưỡi đao đi tới, cây cối nham thạch đều thành hai nửa.

Lưỡi đao Long Xà Tích mãi đến tiếp xúc ngọn núi mới đình chỉ.

Quái vật bị đánh thành hai nửa, nhưng huyết nhục lại bắt đầu tụ hợp một lần nữa.

Nhậm Thanh thấy vậy liên tục xuất đao, vết rách trên mặt đất càng ngày càng sâu, ngay cả vách núi cũng có vết đao hẹp dài.

Không cần cố kỵ binh khí tổn thương, thật sự là... Quá sung sướng!

Huyết nhục toàn thân quái vật tan rã, hình thành một vũng lớn nước chua tanh hôi.

Nhậm Thanh ngừng thở tìm kiếm, lấy ra một khối kính bằng bàn tay, vật quý dị Kính Trung Tiên bị nuốt vào lao tù trong bụng toàn bộ.

Chờ đợi một lát sau, vật quý dị dung hợp trở thành một mặt gương đồng hoàn chỉnh, đồng thời tiếp tục suy nghĩ muốn tránh thoát trời buộc, nhưng Thao Thiết Pháp Quỷ Sứ cảnh há lại để nó có thể thoát ra.

【 có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Vật quý dị Vũ Nhân cảnh cùng vật quý dị Bán Thi cảnh so sánh, tiêu hao thọ nguyên ít, Bán Thi cảnh cần một năm thọ nguyên quả thật có chút đau lòng.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, Kính Trung Tiên mang tới biến hóa rất là kỳ diệu.

Tựa như là thi triển thân hồn tách rời, cảm giác hồn phách dần dần rút ra nhục thân.

Qua mấy hơi, Nhậm Thanh một lần nữa mở to mắt, ánh sáng nhạt trong con mắt chợt lóe lên, suy nghĩ về tới trong đầu.

Hệ thống hiện ra tin tức.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười bảy 】

【 thọ nguyên: Bốn mươi ba năm một trăm ba mươi lăm ngày 】

【 Thuật: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (Trọng Đồng giả), thần túc kinh (Lang Túc Giả), Nhân Thư Bì (luyện bì giả), Phi Giáp Công (Tích Cổ Giả), Kính Trung Tiên 】

Căn cứ cây dị hoá mới sinh ra, tuyến đường Kính Trung Tiên dị hoá theo thứ tự là.

【 Bính Tiếp giả: Gương vỡ lại lành 】

【 Khốn Kinh Giả: Lấy kính làm lao tù 】

【 Kính Diện Giả: Kính Hoa Thủy Nguyệt 】

Nhậm Thanh rất nhanh liền hiểu rõ ràng tuyến đường dị hoá Kính Trung Tiên.

Bính Tiếp giả hẩn là thủ đoạn vật quý dị lợi dụng huyết nhục gia cầm chế tạo quái vật, cần lấy vật sống làm cơ sở.

Năng lực Khôn Kinh giả cùng lao tù trong bụng hơi có chút tương tự, nhưng không cách nào tự sáng tạo không gian, hẩn là dùng mặt nước hay mặt kính để thi pháp.

Giống như đem tu sĩ phong ấn tại trong một mặt gương đồng.

Làm cho cảm thấy hứng thú Nhậm Thanh nhất chính là Kính Diện Giả, dù sao có thể gọi ra hư ảnh huyền tượng, mà hẩn lại cảm thấy tiềm lực tuyệt không chỉ như thế.

Nếu có thể đem lao tù trong bụng cụ thể hóa ra thì sao?

Căn bản không dám tưởng tượng khủng bố đến mức nào.

Nhậm Thanh nhìn xem vật quý dị Kính Trung Tiên lâm vào yên lặng, phát hiện dù là chỉ là Vũ Nhân cảnh cũng cực kì khó chơi, thậm chí chân có thể uy hiếp được tu sĩ Bán Thi cảnh.

Đương nhiên cũng có liên quan cùng thuật pháp của hai người Ngôn Quân thực chiến không cao.

Chương 129 - Minh Nha Khổng Lò

Chương 129. Minh Nha Khổng Lò

Nhậm Thanh thử nghiệm thi triển Kính Trung Tiên.

Nước chua trước mặt nhúc nhích bắt đầu, một cái thật Cự Lang sinh động như muốn từ đó chui ra, nhưng mới vừa ngưng tụ thành đầu liền tiêu tán.

Nhưng mà hoa cỏ phổ thông thì ngược lại là đơn giản, các loại côn trùng như hồ điệp cũng giống như thế.

Nhậm Thanh tiếc nuôi lắc đầu, tiêu hao thọ nguyên nắm giữ thuật pháp chỉ có thể mới nhập môn Kính Trung Tiên, tiếp theo cần thời gian dài luyện tập.

Hắn đột nhiên ý thức được, kỳ thật hoàn toàn có thể bày ra tám gương tại lao tù bụng trong, thông qua ý thức liền có thể thi triển thuật pháp bất cứ lúc nào.

Tổng thể mà nói, Nhậm Thanh vẫn là rất hài lòng với môn thuật pháp này.

Mặc dù muốn phát huy ra uy lực Kính Trung Tiên chân chính, đoán chừng phải đạt tới Bán Thi cảnh , nhưng mà đợi lý khai Bát Tự thôn lại làm cân nhắc.

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra thân thể, biểu lộ không khỏi trở nên cổ quái, nhịn không được tự lẩm bẩm:

“Quái, Kính Trung Tiên chẳng lẽ không có ảnh hưởng đối với thân thể sao?”

Ngay tại thời điểm tâm hấn sinh nghi nghi ngờ, vô ý thức mắt nhìn nước chua cách đó không xa, mặt nước mặc dù không thể phản xạ ra hình ảnh rõ ràng, nhưng đại khái vẫn có thể xem rõ ràng.

Nhậm Thanh lại kinh ngạc phát hiện, bản thân mình ở trên mặt nước vậy mà không có bóng người.

Hấn không để ý tới nhiều như vậy, vội vàng trở về Bát Tự thôn, trực tiếp tìm lấy một cái gương đồng trong phòng.

Quả nhiên, dù là Nhậm Thanh đứng tại trước mặt gương đồng, vẫn là trông trơn như vậy.

Đây cũng là công pháp * sáng tạo?

Tiêu Tai Pháp là đem ký ức người khác liên quan tới bản thân mình tiêu trừ, Kính Trung Tiên là hình ảnh đem phản xạ tiêu trừ.

Thuật pháp mà * nắm giữ khẳng định không chỉ hai loại, phối hợp lẫn nhau, chẳng phải là tiến vào cấm khu đều có thể toàn thân trở ra dễ như trở bàn tay?

Nhậm Thanh đề xuống tạp niệm trong lòng, lập tức liền tiếp nhận thân thể biến hóa.

Hấn đem gương đồng đặt tới chỗ cũ, sau đó ra ngoài thôn chờ hai người Ngôn Quân tiến đến, giúp đỡ xử lý thương thế thôn dân.

Thôn dân chủ yếu là kinh hãi, tại phía dưới Nhậm Thạch Tam trấn an rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, bọn hấn đối với ba người Nhậm Thanh thì tự nhiên mang ơn.

Đám người đào hố đem nước chua lấp đầy, bận rộn tới buổi trưa ngày thứ hai.

Nhậm Thanh dự định mau chóng trở về Tam Tương thành, dù sao Vô Mục Pháp sắp tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, đồ vật cần

chuẩn bị vẫn là không ít.

Nhưng mà trước khi hấn đi vẫn tìm Trần thị, muốn cho đôi phương cũng tiến vào trong thành ở.

Trần thị vui mừng lắc đầu nói ra:

” Thanh Nhi, mẫu thân đã quen sống trong làng, phía sau núi còn chôn mộ của cha và ca ca ngươi...”

Nói đến đây, hai mắt nàng toát ra thương cảm.

Nhậm Thanh thở dài an ủi Trần thị, sau đó nàng lau lau nước mắt nói ra:

“Không có việc gì đâu, ngươi đi đi, nhớ lúc nào rảnh thì về thăm nhà, trong nhà vẫn còn mẫu thân chờ ngươi.”

Trần thị không có chú ý tới biến hóa trên người đứa con nhỏ, dù sao rời nhà một đoạn thời gian, mà làm quan sai thì đúng là họa phúc tương phùng.

Nghe nói thôn bên cạnh có người làm nha dịch mới mấy năm đã phát điên.

Nhậm Thanh cũng không có cưỡng cầu.

Tuy nói ngoài thành tương đối nguy hiểm, nhưng chỉ là rời xa ngoài trăm dặm Tam Tương thành, Bát Tự thôn rất ít gặp phải vật quỷ dị.

Gặp Nhậm Thanh thu dọn đồ vật, Trần thị do dự một chút sau đó mở miệng nói ra:

“Thanh Nhi, chiếc gương đồng trong làng kia thật ra là cha ngươi mang về...”

“Hả? Mẫu thân nói rõ một chút.”

“Thời điểm hơn hai tháng trước khi xảy ra việc, Nhậm lão hán mang về gương đồng thì sau hôm sau liền ly khai Bát Tự thôn, về sau quái sự không ngừng.”

“Mãi đến khi có cái đạo sĩ mất mùa vân du bốn phương đi ngang qua, người kia đem gương đồng ném vụn, chôn ở các nơi trong thôn, nói là có thể trấn áp yêu tà.”

Nhậm Thanh thở sâu.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thủ đoạn đạo sĩ vân du bốn phương kia xác thực khiến cho vật quý dị phân chia, không cách nào lại đối phó thôn dân.

Nhưng hẳn luôn cảm giác trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy.

Thậm chí có thể là có người bóc lột đem vật quý dị cất đặt các nơi, dùng cách này để nuôi quý?

Nhậm Thanh để hai người Ngôn Quân chờ một lát, bản thân mình thông qua xương thìa đi tới trong lính cai ngục đường, tiện thể lấy ra vật quý dị đưa tới.

Hắn nắm huyết tâm, sau đó có âm thanh Minh Nha vang lên.

Mê vụ đem bốn bề bao phủ, lính cai ngục ở phụ cận cũng sớm đã thành thói quen.

Minh Nha hình thể to lớn từ trên trời giáng xuống, xem ra chỉ ít có hai ba mươi mét, mang tới khí thế cực kỳ dọa người.

Nhậm Thanh cứng ngắc đứng tại chỗ.

Minh Nha bu lại, đầu tiên đem huyết tâm nuốt đến trong bụng, tiếp lấy đem vật quý dị Kính Trung Tiên dùng móng vuốt bắt lấy.

Nó suy tư mở miệng nói ra:

“Khí tức trầm ổn, không thấy vết tích dị hoá, đều có thể tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, không tệ không tệ.”

Nhậm Thanh chân chờ đem sự tình phát sinh bên trong Bát Tự thôn báo cho Minh Nha không lờ, nó cũng cẩn thận nghe, có vẻ cực kì kiên nhẫn.

Một lát sau, Minh Nha không lờ mở ra mỏ chim, có cái Minh Nha nhỏ từ đó bay ra.

“Ta sẽ tuyên bố nhiệm vụ để lính cai ngục đi Bát Tự thôn bố trí thuật pháp cảm ứng.”

Minh Nha không lờ nói xong liền vỗ cánh bay cao, thuận tiện nhắc nhở: “Tấn thăng Quỷ Sứ cảnh xong thì nhớ kỹ đến đây tìm ta...”

Chương 130 - Hoàn Thanh Nhiệm Vụ Nhận Ban Thưởng

Chương 130. Hoàn Thanh Nhiệm Vụ Nhận Ban Thưởng

Nhậm Thanh nhìn xem Minh Nha không lồ biến mất tại phần cuối A Tỳ Địa Ngục, sương mù cũng tiêu tán theo, trong lòng không khỏi sinh ra nhiều mong chờ.

Tổng Tông Vô nói tiến về địa phương bế quan tấn thăng của lính cai ngục đường, không phải sẽ cùng Minh Nha không lồ có quan hệ chứ?

Hắn lắc đầu, không còn suy nghĩ nhiều như vậy, mấy ngày nữa tự nhiên sẽ rõ ràng.

Nhậm Thanh thông qua vách tường dạ dày trở lại Bát Tự thôn, hai người Ngôn Quân thấy vậy nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao sự tình liên lụy không nhỏ, căn bản không phải phạm trù quân dự bị có thể giải quyết, bây giờ thuận lợi báo cáo lính cai ngục đường mới tính giải quyết viên mãn.

Nhậm Thanh đem biện pháp xử trí thông báo cho hai người, tiếp theo chỉ có thể tạm thời chờ đợi.

Cũng may hơn nửa ngày sau, liền có lính cai ngục xác nhận nhiệm vụ chạy tới Bát Tự thôn.

Nhậm Thanh cũng không nhận ra mấy người đến, chỉ là đơn giản bàn giao tình huống, lập tức lính cai ngục liền dùng thuật pháp bao quanh thôn xóm.

Nếu có tu sĩ đi qua liền có thể bị phát giác được, đồng thời làm ra phản ứng.

Nhậm Thanh thấy vậy cũng chỉ có thể đường về ly khai Bát Tự thôn.

Trước khi đi hẳn còn tiến đến thắp một nén hương cho phụ thân và huynh trưởng, mặc dù không có bất cứ tia cảm tình nào, nhưng ít ra máu mủ tình thâm, trên lý thuyết như thế.

Trần thị ở bên cũng không có nói nhiều, chỉ là đem quần áo đã sửa xong đưa cho Nhậm Thanh.

Sau đó nàng đưa tiễn đến cửa thôn, cho đến bóng lưng Nhậm Thanh biến mất tại phần cuối đường núi, lúc này mới trở về trong phòng nghỉ ngơi... .

Tốc độ Nhậm Thanh đi đường so với lúc đến thì nhanh hơn mấy phần , đợi sắc trời tới muộn liền đã đến cửa tây Tam Tương thành.

Mặc dù chỉ là đi qua hai ngày, nhưng từ sơn thôn vắng vẻ đi vào thành thị phồn hoa, có cảm giác thay đổi không khí hẳn.

Nhậm Thanh cùng hai người Ngôn Quân sau khi tách ra, một mình tiến lên trên đường phố rộn rộn ràng ràng.

Hắn phát hiện trước kia số lượng thư sinh học sinh phong phú gần như đã không thấy tăm hơi, bởi vậy nói rõ lực ảnh hưởng của khoa cử tại bên trong Tam Tương thành.

Bộ khoái trong nha môn được an bài đến các nơi thành tây, mà Huyết Cầu bang liền càng thêm điệu thấp.

Trường thi Thanh Hà tụ tập trên trăm tên thợ thủ công, ngoại trừ kiểm tra tu bổ kiến trúc, còn có dựng thêm đối với sân bãi xây.

Nhậm Thanh trực tiếp trở lại Hỏa Công đường, đem lâm sản Nhậm Thạch Tam tặng ném cho mấy người Bá Phong, tự mình tiến vào sương phòng đi nghỉ ngơi.

Tiểu Vũ nhảy cẫng hoan hô, hẳn đã thật lâu không có về nhà, ném thử lâm sản đặc hữu trong thôn làng cũng tốt.

Nhậm Thanh nặng nề ngủ một giấc.

Tiếp sau liền một mình ở trong phòng tu hành, dù sao tiếp theo mấy ngày nữa sẽ tấn thăng Vô Mục Pháp, không khỏi sinh ra ngoài ý muốn.

Hắn chủ yếu muốn đem thuật pháp làm chủ.

Đồng thời không ngừng ném thử duy trì quan tưởng càng lâu hơn, để thể xác tinh thần dần dần thích ứng với song sinh yểm ma.

Tại trong lúc này, Nhậm Thanh cũng đi tìm đi tìm manh mối pháp môn tu hành Kính Trung Tiên, nhưng cũng tiếc bên trong linh cai ngục đường không có chút ghi chép nào.

Về phần tìm Tống Tông Vô, ngẫm lại cũng không nên, trước đây không lâu vừa mới hỏi qua tin tức Phi Giáp Công, nhắc lại thuật pháp mới, dễ dàng lưu lại ấn tượng lẫn lộn mà không tinh.

Cho nên Nhậm Thanh dự định trực tiếp tiêu hao thọ nguyên tấn thăng, dù sao Kính Diện Giả chỉ tiêu hao một năm.

Trong đó tuyến đường dị hoá Bính Tiếp giả thì cần tiêu hao thọ nguyên nhiều nhất, chỉ sợ là thuật pháp lại càng dễ tạo thành ảnh hưởng trái chiều đối với bản thân.

Nhưng mà Nhậm Thanh không có gấp, chí ít dự định đem sơ bộ thuật pháp nắm giữ rồi lại nói.

Mà thông qua luyện tập phân thân tại lao tù trong bụng, cũng không tốn mấy ngày.

Hắn bắt đầu trốn trong phòng ít xuất hiện bên ngoài.

Mấy người Bá Phong thậm chí cũng không phát hiện được Nhậm Thanh tồn tại, chỉ cảm thấy đối phương như là U Hồn.

Thù lao ban thưởng nhiệm vụ Bát Tự thôn rất nhanh liền nhận được, khả năng bởi vì Nhậm Thanh dẫn đội, hoặc là đánh tới quý dị vật.

Ban thưởng tới bốn thạch huyết tinh.

Cứ như vậy, Nhậm Thanh đã gom góp đủ mười thạch huyết tinh, có thể bất cứ lúc nào lựa chọn tiến đến Sơn Quý quật để hỏi đổi vật quý dị.

Nhưng nghe nói trong đó còn có phong hiểm, hẳn cảm thấy hiện nay dựa vào thạch nhãn và các loại tài nguyên khác, nhu cầu đối với pháp môn duyên thọ có thể tạm hoãn.

Tạm thời không liều lĩnh phiêu lưu như vậy.

Nhậm Thanh tiếp tục chăm chú tu hành, dù là Hỏa Công đường đã triệt để xây xong, hẳn cũng không có tiến đến xem xét.

Dưới tình huống như thế, thời gian cùng Tổng Tông Vô ước định lặng yên tới gần.

Nhậm Thanh vận dụng đối với trọng đồng càng thêm thuần thực, tâm cảnh lắng đọng cũng đã đạt tới mong muốn.

Kính Trung Tiên thành công nắm giữ thuần thực, nhưng muốn tiến thêm một bước, nhất định phải rèn luyện nhiều, cho nên vẫn là nên bật hack.

Khi tiêu hao thọ nguyên, toàn thân Nhậm Thanh lần nữa sinh ra cảm giác huyền diệu.

Nhậm Thanh biết rõ Kính Trung Tiên đối với cải biến là nhằm vào cảm giác tồn tại của bản thân, đây là một loại dị hoá không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Một lát sau, Kính Trung Tiên sinh ra thuế biến.

Hắn trong thoáng chốc phát ra tiếng vỗ tay, mấy cái hồ điệp từ lòng bàn tay bay ra, lập tức hóa thành chim sẻ, líu ríu réo không ngừng.

Nhậm Thanh vừa động tâm niệm.

Mặt cỏ phủ kín trong phòng sàn nhà, cây cối lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sinh trưởng.

Nhậm Thanh lại thử gọi ra dã thú huyền tượng, hiệu quả xác thực không tệ.

Chương 131 - Đến Minh Vũ Đề Tấn Thắng

Chương 131. Đến Minh Vũ Đề Tấn Thắng

Huyền tượng thậm chí so với dã thú bình thường còn muốn hơn, có thể so với vật quý dị Vũ Nhân cảnh, đây vẫn không phải cực hạn thuật pháp.

Nhậm Thanh lập tức lấy ra Long Xà Tích, một ngọn lửa bao quanh Long Xà Tích, không khí bốn bề đều có chút có chút vẩn vọ.

Hắn dùng xảo kinh hát lên.

Long Xà Tích nhẹ nhàng đánh tại trên vách tường, lưu lại vết tích thiêu đốt.

Lần nữa thu hồi, Long Xà Tích hóa thành hình thái cùng loại hỏa mãng, tạo thành vừa múa xích vừa tấn công cùng dã thú đánh ra vết hỏa diễm.

Không chỉ là hỏa diễm, hàn băng, kịch độc, lôi điện...

Có thể thấy được Kính Trung Tiên tăng lên nhiều đôi với Long Xà Tích.

Nhậm Thanh cũng có thể đem quanh thân hóa thành biển lửa, không nhất định giới hạn tại bên trên binh khí.

Nhưng mà năng lực Kính Diện Giả còn chỉ là giới hạn trong hư ảo, coi như đã rất gần chân thực, mà dù sao giới hạn chân thực cùng hư ảo không dễ đột phá như tượng tượng.

Giống như hỏa diễm tạo ra của Kính Diện Giả, bề ngoài không có khác nhau chút nào, nhưng nhiệt độ lại là thấp hơn

một chút, cũng không cách nào gây nên thế lửa lan tràn.

Ít nhất phải chờ đến Quỷ Sứ cảnh ba lần nguy biến, mới có khả năng thực hiện Kính Hoa Thủy Nguyệt chân chính.

Nhưng mà Nhậm Thanh cũng rõ ràng chính mình đối với Kinh Diện Giả quá hà khắc rồi, huyễn tượng bỗng dung sinh ra thì xác thực có nhất định thiếu hụt.

Hiện nay năng lực Kính Diện Giả còn cần nhiều hơn tôi luyện, nếu không trong chiến đấu dễ dàng hiện lộ ra sơ hở, thậm chí lên phản tác dụng.

Về phần trọng yếu nhất là gọi ra huyễn tượng hình chiếu vật quỷ dị, xem chừng phải cùng lao tù trong bụng phối hợp lẫn nhau.

Chỉ sợ chỉ có chờ đến nguy biến 【ngục tốt】 mới hoàn thành...

Nhậm Thanh đột nhiên có chỗ ý thức, hắn vội vàng xem xét cây dị hoá, từ đó biết được tuyến đường dị hoá Kính Trung Tiên ở Quỷ Sứ cảnh.

【Dung Hồn Kính Quỷ: Kính như thân hồn】

【Thân Kính Giấu Ma: Phong hồn nhập thể】

【Quỷ Kính Tương Sinh: Khu quỷ xuất thể】

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ vui mừng, Kính Diện Giả tấn thăng quỷ cảnh chính là thuật pháp mình muốn, có thể nhờ vào đó đem sử dụng ra vật quỷ dị.

So với gọi ra hình chiếu huyễn tượng trong tưởng tượng, còn có tiềm lực nhiều hơn.

Nhưng hai loại tuyến đường dị hoá còn lại để Nhậm Thanh có chút xem không hiểu, cảm giác sẽ xuất hiện rất vi diệu biến hóa.

Bính Tiếp giả tẩn thăng làm Dung Hồn Kính Quỷ, về sau là đem thân hồn như là thấu kính, có vẻ hơi quỷ quyết.

Mà thân kinh tàng là lấy thân thể tạo dựng ra thấu kính, sau đó phong ấn hồn phách?

Nhậm Thanh vững chắc tu vi, về sau không còn cân nhắc tới Kính Trung Tiên, hiện tại trọng yếu nhất vẫn là Vô Mục Pháp.

Tuy nói thọ nguyên lập tức liền sắp tới năm mươi năm, nhưng dù là tiêu hao thọ nguyên nguy biến, cũng có thể gặp tới hung hiểm giống tự chủ tẩn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Thời gian thoáng qua liền mất, rất nhanh liền tới ngày tiến về Linh Cai Ngục Đường.

Nhưng mà để Nhậm Thanh ngoài ý muốn chính là, Tổng Tông Vô cũng không có tới cửa như ước định, mà là thông qua Minh Nha truyền tờ giấy cho hắn.

Trên tờ giấy không nhiều tin tức, chủ yếu nói tới tẩn thăng Quỷ Sứ cảnh cần tại một cái địa phương tên là “Minh vũ” tiến hành.

Nhậm Thanh cũng chưa từng nghe nói qua “Minh vũ” .

Tâm hắn sinh ra nghi ngờ, lại đem địa đồ Tổng Tông Vô đưa cho tỉ mỉ nhìn mấy lần, xác thực tìm không thấy cái gọi là minh vũ.

Nhậm Thanh âm thầm suy đoán, không có gì bất ngờ xảy ra hắn là cùng cùng Minh Nha khổng lồ có quan hệ, nói không chừng đối phương cũng là tu sĩ Âm Sai cảnh.

Chỉ là hắn bởi vì dị hoá, dẫn đến hoàn toàn biến thành hình thú.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi nửa ngày, khi hắn chuẩn bị tự đi trước lính cai ngục đường, Trương Thu đột nhiên xuất

hiện tại Hỏa Công đường.

Thấy Trương Thu mang theo hai cái bao, toàn thân tán phát khí tức cực kì ngưng trọng.

Bao khóa thỉnh thoảng nhúc nhích, đồng thời truyền đến âm thanh khóc nỉ non yếu ớt.

Khuôn mặt Trương Thu chậm dần nói ra:

“Nhậm Thanh, vừa vặn để Lâm Thành cũng muốn tiến đến minh vũ, cho nên Tống lão liền ủy thác ta mang theo người.”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, cách làm việc này thật đúng là phong cách Tống Tông Vô.

Đoán chừng cũng là tạm thời có việc, cho nên truyền lại tin tức từ minh vũ, sau đó tự mình không cách nào bứt ra, đành phải ủy thác cho người khác.

Không chừng là đang xử lý công việc liên quan tới Thổ Địa.

“Vậy Lâm Thành đâu?”

Nhậm Thanh ánh mắt vô ý thức đảo qua phía sau Trương Thu, mặc dù phân biệt không rõ ràng, nhưng rõ ràng có thể cảm giác được là cái vật sống.

Trương Thu hơi chần chờ thở dài mấy hơi.

Hắn đem cái túi phía sau gỡ xuống, lộ ra Hồ Phách Thạch lớn nửa mét, bên trong phong cầm một đầu Ngân Xà.

Ngân Xà không cách nào động đậy, nhưng mà có âm thanh đứa trẻ con là từ bên trong miệng nó truyền ra.

Nhậm Thanh chú ý tới Ngân Xà vậy mà mọc ra mặt người, lò mờ có thể nhìn ra hình dạng Lâm Thành, nhưng cảm giác lại là không có linh trí chút nào.

Trương Thu không có giải thích quá nhiều, nhưng mà hẳn là một loại thuật pháp nào đó có cái giá cực lớn, khiến cho Lâm Thành lâm vào làm trạng thái gian ngủ say.

Nhậm Thanh suy nghĩ kỹ một chút, dùng thuật pháp đem người hóa là xà, xác thực có dưỡng khí.

Về phần Lâm Thành khôi phục thương thế, liền xem có thể Quỷ Sứ cảnh tấn thăng hay không, cũng chỉ có rắn lột da mới có thể cứu tính mạng của hắn.

Chương 132 - Minh Vũ

Chương 132. Minh Vũ

“Trương tiên bối, minh vũ đến cùng là ở chỗ nào trong lính cai ngục đường?”

Trương Thu hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Nhậm Thanh vậy mà cũng không biết được.

Hắn mơ hồ không rõ hỏi đáp:

“Kỳ thật có liên quan với Minh Nha truyền lại tin tức nhiệm vụ, rất khó nói rõ ràng cụ thể.”

Nhậm Thanh hiểu kì hỏi:

” Tán thẳng ở minh vũ, cùng ngoại giới khác nhau ở chỗ nào.”

“Loại phương thức tán thẳng này sẽ giảm một chút nguy hiểm, nhưng giới hạn ở Quỷ Sứ cảnh.”

Trong lòng Nhậm Thanh âm thầm suy nghĩ, không biết rõ sẽ là hình thức như thế nào.

Hắn không có tiếp tục mở miệng, cũng không có ý định nói ra việc hắn trợ giúp Lâm Thành, mình cùng đối phương dù sao cũng chỉ là bè nước gặp nhau.

Nhậm Thanh cùng Trương Thu bước vào con đường do xương thìa tạo dựng, lập tức liền đi tới lính cai ngục đường, gặp được mưa máu rả rích quen thuộc.

Trương Thu nhìn xung quanh, từ trong ngực lấy ra một mảnh lông vũ màu xám đen, sau đó nhỏ huyết dịch vào.

Lông vũ hấp thu huyết dịch, sau đó bắt đầu dục đốt.

Bụi mù bay ra khắp nơi.

Không đợi Nhậm Thanh có phản ứng, bóng mờ chân trời to lớn đã tới gần trong gang tấc, có thể thấy được tốc độ phi hành của Minh Nha không hề cực kỳ nhanh chóng.

Bụi mù lan tràn ra, lính cai ngục gần đó rất thức thời mà đứng cách xa xương sườn.

Trương Thu ôm quyền hành lễ, rất cung kính cao giọng nói ra:

“Chuẩn tiên bối, Lâm Thành cháu ta liền giao cho ngài.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, quạ đen gọi là Chuẩn tiên bối?

Chuẩn tiên bối này giống như phát giác được Nhậm Thanh suy nghĩ, trầm giọng nói ra:

“Ta trước kia là họ Tôn, nhưng một lúc sau sớm đã quên mất, mọi người đều gọi ta là Chuẩn.”

Lập tức hắt há miệng sinh ra một lúc hút, đem Nhậm Thanh cùng Hồ Phách thu vào sao lưng.

Lông vũ dày đặc tựa như sắt thép, chân đạp xuống lại cảm giác nhẹ ung dung.

Chuẩn không thèm để ý tới Trương Thu.

Giương cánh liền bay tới nơi xa, trong chớp mắt đã vọt tới đỉnh của vách tường dạ dày, xung quanh đều là tầng mây do huyết vụ hình thành.

Nhậm Thanh há hốc mồm, minh vũ nói đến không phải là phân lưng Minh Nha chứ.

“Chuẩn tiên bối, ở chỗ này để thử tấn thăng sao?”

Chuẩn không nhận được nói ra:

“Gấp cái gì chứ, lại không chỉ có các người, còn có ba vị quân dự bị, chờ đợi một lát.”

Nhậm Thanh lập tức im lặng đi, những Âm Sai cảnh này đều là tính tình quái lạ, mà hệ thống còn không cách nào xem xét thuật pháp đối phương.

Tổng Tông Vô cùng Địa Tàng Vương đều là sau khi biết được thuật pháp của đối phương mới có hiệu quả.

Hắn ngồi xếp bằng xuống quan tướng Vô Mục Pháp, rất nhanh liền lâm vào trạng thái không vui không buồn, thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng thân hồn tách rời.

Ánh mắt Chuẩn xéo qua lườm vài lần Nhậm Thanh, biểu lộ có chút tán thưởng.

Hắn cũng không biết rõ quan hệ Tổng Tông Vô cùng Nhậm Thanh, chỉ cảm thấy đối phương dù cho là thiên phú hay là tâm tính cũng cực kì thượng giai.

Mà rõ ràng Nhậm Thanh nắm giữ nhiều loại thuật pháp, điều này chứng tỏ thiên phú khó mà tưởng tượng, có thể nói là có thể tới Âm Sai cảnh.

Về phần Lâm Thành, chuẩn căn bản liền không để ý.

Ở hắn trong mắt, thân thể Lâm Thành hoàn toàn bị dị hoá ăn mòn, dù là có thể tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, cũng không có khả năng nắm giữ cái thuật pháp khác.

Tiềm lực chung quy là có hạn.

Nhưng mà Lâm Thành vẫn có cơ hội tấn thăng Âm Sai cảnh.

Nhưng so với người có nhiều loại đường đi như Nhậm Thanh, Lâm Thành chỉ có thể mong đợi Xà Thuật Pháp của hắn sẽ không xuất hiện bình cảnh quá nghiêm trọng.

Nhậm Thanh đắm chìm trong tu luyện.

Đội chuẩn hạ xuống lần nữa, hắn có thể cảm giác được rõ ràng có ba người cùng ở trên lưng, nhưng cũng trầm mặc im lặng không nói gì.

Nhậm Thanh mở to mắt, phát hiện lại có hai người bản thân mình quen biết.

Trong đó quen thuộc nhất chính là Lý Mục.

Nhậm Thanh đối với việc hắn lựa chọn tấn thăng Quỷ Sứ cảnh ngược lại không kinh ngạc, có thể cảm giác được khí tức Lý Mục càng thêm nội liễm, hắn là gần đây có thu hoạch.

Một nam tử trung niên thân hình cao lớn khác, thuật pháp tu luyện chắc là cùng tai mắt mũi miệng có quan hệ, ngũ quan so với người bình thường lớn hơn mấy lần.

Nữ tử còn lại thì nàng mặc áo da, xén tóc được ghim lên lưng tung.

Nhậm Thanh trước đó tại võ quán Bát Cực Thôi cũng đã nhìn thấy, đối phương hóa thân làm Báo Nhân vào tập sát vật quỷ dị.

Vốn nên làm thành viên Huyết Cầu bang, chẳng biết tại sao gia nhập lính cai ngục đường.

Báo Nữ Chu Mai liếc mắt nhìn Nhậm Thanh, nàng cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mà Lý Mục chủ động bu lại:

“Không nghĩ tới Nhậm Thanh mới vừa trở thành quân dự bị, liền có thể tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.”

Nhậm Thanh cười hồi đáp:

“Chỉ là lúc trước tích lũy căn cơ tương đối hùng hậu, cho nên tiến độ tu hành tương đối nhanh mà thôi.”

Trương Mục nghe xong thì muốn nói lại thôi, do dự trong hồi lâu mới nhẹ giọng nói ra:

“Nhậm Thanh, người hoàn toàn có thể lắng đọng thêm một thời gian, tại bên trong mình vũ tấn thăng thì quá nhiều nhân tố không xác định...”

Nhậm Thanh biểu lộ hơi có vẻ kinh ngạc:

“Cái gì?”

Trương Mục vừa định giải thích rõ ràng, tốc độ chuẩn lại tắc tốt lên.

“Mọi người chú ý, tiếp theo chính là sào huyết của ta, minh vũ!”

Chuẩn toàn thân lông vũ dần dần hóa thành hơi mờ, hai cánh phe phẩy.

Con người Nhậm Thanh thu nhỏ lại, thấy phương hướng của Chuẩn đi là vết thương trên vách tường A Tỳ Địa Ngục, hấn đâm thẳng đầu vào.

Cũng không có biến hóa kinh khủng như trong tưởng tượng, ngược lại cảm giác quen thuộc xông lên đầu.

Chương 133 - Thần Hồn Rời Thể

Chương 133. Thần Hồn Rời Thể

Trong lòng Nhậm Thanh có một loại cảm giác rất tinh tường, rõ ràng là tu luyện Vô Mục Pháp mới có thân hồn tách rời.

Không đợi hấn kịp phản ứng, đột nhiên hai mắt lâm vào hắc ám vô tận.

Chuẩn giải thích:

“Các người sẽ ở Minh vũ khoảng chừng hai giờ, nếu như sợ bị quỷ vật giết chết, vậy thì trốn đi.”

“Ở vòng ngoài sẽ chỉ gặp phải quỷ vật Bán Thi cảnh, cũng đừng chạy loạn.”

Còn không đợi Nhậm Thanh mở miệng hỏi thăm, thanh âm bốn bề càng ngày càng nhẹ.

Cũng may bởi vì hấn miễn cưỡng chạm đến song sinh yểm ma, lơ mơ có thể nghe được bên tai truyền đến âm thanh Chuẩn tự lẩm bẩm.

“Chu Mai, thuật pháp chủ tu tựa như là thần tức kinh, vậy bố trí tại chân.”

Nhậm Thanh cố gắng duy trì lấy thân hồn tách rời, hắc ám trước mắt dần dần khôi phục, dần dần trở lên rõ ràng.

Hấn phát hiện thân thể Chuẩn hóa thành hư vô, giống như hồn phách đi xuyên qua bên trong máu thịt Địa Tàng Vương, khắp nơi đều là mùi tanh hôi hư thối.

Mà ở trong mạch máu tựa hồ có vết tích động thực vật, chẳng lẽ đây là quỷ vật...

Nhậm Thanh biết rõ Chuẩn hấn là không cách nào rời khỏi phạm vi huyết nhục, nếu không thì lính cai ngục đường sẽ tìm không thấy vị trí Địa Tàng Vương.

“Đến, đuổi phải Địa Tàng Vương.”

Chuẩn vỗ cánh chậm dần, dừng lại tại trên không của một cái bình nguyên.

Chu Mai hồn phách bị bóc ra, một mảnh lông vũ bí mật mang theo nàng không biết đi nơi nào.

Con người Nhậm Thanh thu nhỏ lại, thấy trên bình nguyên có rất nhiều quái vật kinh khủng.

Có cự tượng giống như từ các loại động vật ghép thành; viên thịt mọc đầy chân không thể diễn tả; hoặc là con rết mặt người có trăm chân...

Cái này có khả năng giống như những thảo dược khổng lồ ở Tiêu tai cấm khu, đây là vật quý dị trong cơ thể Địa Tàng Vương cụ hiện hóa.

Không đợi Nhậm Thanh xem rõ ràng, Chuẩn liền đi đến một nơi khác.

Đây là một mảnh đầm lầy vô biên hiện ra màu xanh tím, dựa theo Chuẩn nói, hấn là ở vào khu vực cánh tay Địa Tàng Vương.

Hồn phách Lý Mục rơi vào nơi đây.

Sau đó là Lâm Thành, Chuẩn đi qua rất nhiều mạch máu, đi tới vị trí càng thêm tới gần vỏ ngoài Địa Tàng Vương.

Hồn phách Lâm Thành dần thân vào, hấn rõ ràng khôi phục một chút linh trí, có thể nhìn thấy biểu lộ tràn ngập sợ hãi bất

an.

Tại trong lúc này, tên nam tử ngũ quan dị hoá kia, ráng chống đỡ mà đi về phía Nhậm Thanh, giống như muốn nhích lại gần mình.

Nhưng mà cuối cùng chưa thể đạt được, bị Chuẩn ném tới bình nguyên huyết nhục thuộc về ánh mắt.

Lúc này Nhậm Thanh mới biết.

Tác dụng của Minh vũ chính là để thân hồn tách rời, sau đó thông qua thủ đoạn nào đó khiến cho hồn phách chạm đến Quỷ Sứ cảnh, từ đó giảm xuống nguy hiểm.

Nhưng lập tức Nhậm Thanh ý thức được, hắn đã là Quỷ Sứ cảnh, chỉ sợ Chuẩn rất nhanh liền sẽ chú ý tới dị dạng của hồn phách.

Hắn rất khó giải thích vì sao bên trong thời gian ngắn, có hai môn thuật pháp đạt tới Quỷ Sứ cảnh.

Cái trán Nhậm Thanh sinh ra mồ hôi lạnh, bắt đầu không ngừng suy tư đối sách.

Chuẩn tiếp tục vận chuyển hồn phách quân dự bị, Nhậm Thanh cũng tại ánh mắt bên trong khu vực Địa Tàng Vương, chỉ là cách một đoạn.

Ngay tại thời khắc Nhậm Thanh vò đầu bứt tai, hồn phách vậy mà sinh ra biến hóa.

Nhậm Thanh cảm giác được hồn phách giống như biến thành hai bộ phận, chủ hồn tọa trấn thân thể, tiếp theo là điểm hồn đang sắp phiêu tán đến ngoại giới.

Chẳng lẽ là song sinh yểm ma?

Chuẩn cũng phát giác được Nhậm Thanh có một hồn sắp ly thể:

“A, có chút ý tứ, cái thuật pháp này vậy mà tự tách rời thân hồn sao?”

Nhậm Thanh đắm chìm trong hồn phách song sinh, giống như chạm tới bình cảnh Quỷ Sứ cảnh, đột phá chỉ sợ cũng ở trước mắt.

Chuẩn lại không do dự đem một hồn Nhậm Thanh bỏ xuống, mang theo thân thể không biết đi nơi nào.

Nhậm Thanh lâm vào trời đất quay cuồng, nhưng mà hẳn vẫn có thể cảm ứng được chủ hồn tồn tại, liền giấu ở Nê Hoàn cung trong thân thể.

Điểm hồn theo bản năng cảm ứng chung quanh.

Bình nguyên huyết nhục có gò núi giống như con mắt, tại chỗ rất xa còn có một cây đại thụ bay thẳng chân trời giống như là đại não.

Bên cạnh đại thụ hình như còn có một bóng người, chỉ là không có thấy rõ.

Không biết đi qua bao lâu.

Đợi thời điểm Nhậm Thanh khôi phục được ý thức, chú ý tới xung quanh đều là vách tường, bản thân mình giống như ở bên trong chất lỏng sền sệt.

Cái quỷ gì thế? ! !

Nhậm Thanh mặt mũi tràn đầy mộng bức, căn bản không hiểu tình trạng, cũng không ai nói rõ tin tức chi tiết liên quan tới mình vũ chi địa.

Hắn đành phải bắt đầu tự lần mò, kết quả mới vừa tiếp xúc vách tường, tin tức tràn vào trong đầu.

Không nghĩ tới, lại là như thế...

Bên trong mình vũ chi địa tồn tại số lượng vật quý dị phong phú, bọn chúng cụ hiện hóa thành đủ loại quý vật, đang sinh hoạt kéo dài hơi tàn trên thân Địa Tàng Vương.

Có thể là ý thức lưu lại ảnh hưởng, dẫn đến quý vật ở mình vũ chi địa rất đặc thù.

Bọn chúng thọ nguyên cực thấp, như là những con phù du, thời điểm nhảy ra khỏi mặt nước sẽ cách cái chết không xa.

Muốn sống sót xuống tiếp, chỉ có chém giết lẫn nhau hấp thu hồn phách và khí tức, nhờ vào đó lớn mạnh bản thân, liền có thể sống sót.

Bất luận cái hồn phách gì tiến vào mình vũ chi địa, về sau đều sẽ lấy phương thức quý vật dẫn sinh, cưỡng ép bị kéo vào trận chiến tranh kéo dài này.

Cũng may tu sĩ có thể thông qua phương thức thuật pháp câu thông hồn phách, thu hoạch được đầy đủ thực lực sinh tồn ở mình vũ chi địa.

Mà tu sĩ thông qua hấp thu hồn phách khí tức, có thể ngăn ngừa gia tăng tính ổn định của hồn phách, khiến cho tấn thăng Quỷ Sứ cảnh sẽ nhiều hơn mấy phần nắm chắc.

Nhưng thủ đoạn này hữu hiệu đối với Quỷ Sứ cảnh.

Thanh âm huyền não vang lên.

Sắc mặt Nhậm Thanh nghiêm túc, nhất định phải tăng thêm tốc độ, không thể vừa tới đã chết.

Trách không được Chuẩn sẽ xem trọng bản thân mình như thế, bởi vì dựa theo quy tắc của mình vũ chi địa, hấn tấn thăng Quỷ Sứ cảnh sẽ không tính việc khó.

Nếu như có thể thi triển Thao Thiết Pháp, nói không chừng có thể thử nghiệm cướp đoạt cơ duyên.

Chương 134 - Thích Ứng Với Môi Trường

Chương 134. Thích Ứng Với Môi Trường

Trong hốc cây mờ tối, quỷ vật thềm nhỏ dãi nhìn về nụ hoa huyết nhục cách đó không xa, mặt ngoài cánh hoa còn có hoa văn phức tạp.

Quỷ vật có ngoại hình giống như con thỏ, nhưng cái đuôi lại là một cái xúc tu hẹp dài, mặt còn rất dài có to lớn con mắt.

Ánh mắt nó tham lam nhìn chăm chăm nụ hoa, dục vọng để nó từng bước hướng về phía trước.

Đúng lúc này, cánh hoa sinh ra một khe hở, mang theo con mắt lộ ra, có thể nhìn thấy có trọng đồng đang không ngừng chuyển động.

Con thỏ quỷ lộ ra trên trăm cái răng nanh, thân thể không ngừng tới gần.

Nhậm Thanh hơi thích ứng nửa dưới thân thể của mình, cảm thụ được thọ nguyên đang trôi qua, xem ra nhiều nhất nửa canh giờ liền sẽ bỏ mình.

Ngay tại lúc thỏ quỷ sắp động thủ, Nhậm Thanh từ bên trong hoa huyết nhục nhảy vọt mà ra.

Hắn hiện tại tướng mạo cực kì quái dị, tựa như quả trứng bóng loáng, ở giữa thì là trọng đồng, nhìn qua thực lực kém thỏ quỷ xa tí tấp.

Thỏ quỷ phát ra tiếng gào thét nhào tới.

Lợi trao cùng cái đuôi phối hợp lẫn nhau, mỗi chiêu đi ra chính là đâm tới con mắt Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh hí mắt lại, động tác có vẻ thành thạo điều luyện, đơn giản lách mình liền có thể né tránh, sau đó dùng cái đầu cứng rắn hung hăng va chạm.

Tiên huyết trên thân Thỏ quý văng khắp nơi.

Nó dù là rơi vào hạ phong vẫn liều chết như cũ, rất nhanh liền bị Nhậm Thanh đung cho đầu rơi máu chảy.

Nhậm Thanh vốn định lấy triền đầu giải quyết, nhưng đột nhiên phát hiện có khí tức quỷ vật đang đuổi tới, vội vàng lấy thương đối thương giết chết đối phương.

Một con linh cầu toàn thân mọc đầy cánh tay vọt tới Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh cảm thụ được khí tức tinh khiết của thỏ quý sau khi chết dung nhập hồn phách, liền nhờ vào đó câu thông lên loại thuật pháp thứ hai.

Một cái xương sống từ sau lưng mọc ra, trực tiếp đem cầu quý đâm chết tại chỗ.

Bây giờ hình tượng của hắn càng thêm dữ tợn, chỉ cần khóa chặt đối thủ, Long Xà Tích xuất thủ liền có thể tùy tiện xử lý.

Nhưng Nhậm Thanh biết rõ thời gian không nhiều, hai loại thuật pháp này gia trì thì thọ nguyên sẽ lần nữa bị áp súc.

Nhậm Thanh chỉ tiếc lấy được khí tức hồn phách quá ít, chút cường đồ ấy thì gánh vác xương sống dị hoá đã cực kì miễn cưỡng.

Thi thể Quỷ vật bị bình nguyên huyết nhục hấp thu, mà đất phía dưới chân còn có thể thỉnh thoảng chấn động, cảm giác giống như là Địa Tàng Vương đang dần dần sụp đổ.

Nhậm Thanh lợi dụng trọng đồng nhìn về nơi xa, tất cả xung quanh đều là do huyết nhục tạo thành.

Bạch cốt tạo dựng ra cây cối, phiên lá thì là da người, từ trận gió thổi qua, có vẻ quỷ quyệt không gì sánh được.

Còn có vô số quỷ vật đang tân sinh cùng tử vong.

Một con rết dài mười mấy mét chậm rãi bò qua, trên người nó mọc đầy con mắt to to nhỏ nhỏ, có xúc tu dày đặc liên tục di chuyển.

Quỷ vật hình con rết mới vừa nhúc nhích một lát, đột nhiên thọ nguyên gần hết, lập tức liền ngã trên mặt đất, thi thể bị Địa Tàng Vương hấp thu.

Cảnh tượng như thế tuyệt không hiếm thấy, có thể thấy được trình độ khắc nghiệt của vòng sinh thái minh vũ chi địa.

Quỷ vật chém giết tranh đấu với nhau, bản năng muốn sống sót lâu hơn một chút.

Nhưng phù du thì thể nào vẫn là phù du.

“Quá quái đản, đây chính là quá trình cấm khu Dương Thần cảnh dần dần hình thành sao? ! !”

Trách không được linh cai ngục đường cố gắng muốn ngăn cản Địa Tàng Vương mất mạng, thậm chí còn vận dụng Chiêu Hồn Thuật.

Nhưng mà Dương Thần cảnh cũng đại biểu cho tài nguyên vô hạn, cái thế giới này không có cái linh mạch linh thảo gì, muốn tấn thăng chỉ có thể mượn nhờ tài nguyên do tiền nhân sinh ra.

Cho nên linh cai ngục đường không có Dương Thần cảnh, bởi vì tài nguyên căn bản không đủ.

Nếu như lính cai ngục đường có thể không chế thi thể Địa Tàng Vương, Âm Sai cảnh sẽ có cơ hội tấn thăng Dương Thần, nếu không chỉ có thể cả đời bị vây chết tại Âm Sai cảnh.

Sau khi chết còn phải hóa thành một bộ phận A Tỳ Địa Ngục, nhận tra tấn vĩnh thế.

Nhậm Thanh an định tâm thần.

Hắn tiện tay đâm chết mấy cái quỷ vật, trọng đồng trở nên càng thêm thanh tĩnh.

Góc nhìn cũng từ đó phát sinh biến hóa, có thể nhìn thấy hồn phách lúc quỷ vật chết đi sinh ra.

Những hồn phách này chỉ có một số nhỏ bị quỷ vật hấp thu, đại bộ phận đều là chui vào trong thân thể Địa Tàng Vương.

Oanh! ! !

Đại địa lại bắt đầu chấn động, từng khe hở lan tràn, huyết thủy văng khắp nơi.

Nhậm Thanh theo bản năng quay đầu nhìn lại, động tĩnh từ phía cây cỏ thụ não truyền đến, nơi đó có thể là cội nguồn của thân thể sụp đổ.

Chỉ sợ cây não này đại biểu cho hạch tâm của Địa Tàng Vương, cũng chính là Nê Hoàn cung mà Đạo Môn nói tới.

Quỷ vật cự nhân độc nhãn phát hiện Nhậm Thanh, hắn nhìn Nhậm Thanh giống như đang nhìn đứa trẻ vô hại.

Trên mặt của nó nở nụ cười dữ tợn, xoay người đồng thời từ khuỷu tay bắn ra cánh tay, đột nhiên chớp tới phía Nhậm Thanh.

Ở bên trong suy nghĩ của cự nhân, Nhậm Thanh sẽ không hề có lực hoàn thủ mới đúng.

Nhưng mà lại hệt trong gang tấc.

Chương 135 - Cố Gắng Đạt Tới Cực Hạn

Chương 135. Cố Gắng Đạt Tới Cực Hạn

Nhậm Thanh mượn nhờ xương sống nhảy đến giữa không trung, đột nhiên xuất hiện tại phía sau cự nhân độc nhãn, xương sống sắc bén đâm xuyên phía sau não.

Cự nhân độc nhãn không cam lòng ngã trên mặt đất, huyết nhục tan rã, hồn phách tán đi.

Nhậm Thanh rõ ràng cảm giác điểm hồn càng thêm ngưng kết, có thể tiếp tục dung nạp thuật pháp dị hoá.

Nhưng hắn cũng không sót ruột, ngược lại nhờ vào đó tôi luyện xương sống, không ngừng đâm chết đến gần quỷ vật.

Bởi vì có Chuẩn che chở, chỉ cần thân thể quỷ vật này thọ nguyên gần hết, hồn phách liền có thể trở về bản thể.

Nhưng Nhậm Thanh lại có chút khác biệt, song sinh yểm ma tác dụng hồn phách, từ lúc vào tiêu tai cấm khu liền có thể nhìn ra huyền diệu của thuật pháp.

Hắn thậm chí cảm giác có thể chủ động trở về, không cần đợi thọ nguyên hao hết.

Coi như điểm hồn bị hao tổn, vậy cũng chẳng qua là điểm hồn, chủ hồn vẫn ở bên trong bản thể như cũ, nhiều nhất lựa chọn tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng.

Nhậm Thanh bị mấy cái quỷ vật vây công gặp nhiều tổn thương, hắn lựa chọn tăng cường thể chất, tiếp theo là thần túc kinh.

Thân thể hình cầu tròn bắt đầu xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, mọc ra bộ lông màu bạc thật dày, đồng thời dần dần có hình dạng Lang thú.

Trong chớp mắt, Nhậm Thanh hóa thành Cự Lang màu bạc cao ba mét, hai mắt chính là trọng đồng, cái đuôi thì thành kiểu dáng xương sống.

Phần lưng còn có thể nhìn thấy xương, khí thể tăng cao.

Những cái quỷ vật yếu kém kia sau khi thấy được, nhao nhao lui lại, nhưng mà cũng bị sợi xích xương sống thuận tay liền cho đâm chết rồi.

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm quỷ vật hình thể càng lớn hơn kia, trong mắt không khỏi tràn ngập sát ý.

Địa phương mà Chuẩn lựa chọn, quỷ vật bị hạn chế tại Bán Thi cảnh, lấy sáu loại thuật pháp của Nhậm Thanh, căn bản chính là mọi việc đều thuận lợi.

Hai canh giờ?

Đối với Nhậm Thanh mà nói, nửa canh giờ cũng đầy đủ.

Quỷ vật đương nhiên sẽ không lùi bước, lấy linh trí của bọn nó, giết chóc chính là bản năng.

Quỷ vật có thể sẽ khu tai tránh họa, nhưng tuyệt sẽ không e ngại.

Nhậm Thanh tụ lực vào tứ chi, dưới tác dụng thần túc kinh, hấn hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ, chỉ còn lại hố sâu nửa mé.

Suu! ! !

Tiếng xé gió vang lên.

Xương sống nhanh chóng vung ra, mấy cái quỷ vật cứng ngắc tại chỗ, huyết nhục hóa thành một mặt cách ngang bằng

phẳng.

Điểm hòn nhận một chút tằm bỏ, cường độ đã bắt đầu tiếp cận chủ hòn, đáng tiếc là tính tạm thời, nếu không thật sự là khối bảo địa.

Nhậm Thanh hướng tiếp tục chém giết, hấn gần như đang tiến hành một trận tàn sát đơn phương, quỷ vật căn bản cũng không có phản kháng được chút.

KHI theo tới gần cây nãi, quỷ vật hấn gặp phải cũng đang mạnh lên, trong đó xen lẫn một phần Bán Thi cảnh đỉnh phong.

Nhậm Thanh dần dần cảm nhận được áp lực, lập tức lựa chọn loại thuật pháp thứ ba Nhân Thư Bì.

Lông tóc màu trắng bạc toàn thân rút đi, từ dày đặc lông biến thành làn da thay thế, phía trên còn có thể nhìn từng đường vân quỷ dị.

Hình dáng hấn đang dần dần biến đổi.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh thích ứng lực lượng mới, lòng đất có cái xúc tu chui ra.

Xúc tu hung hăng đánh vào phần bụng Nhậm Thanh, lưu lại vết máu, sâu đủ thấy xương, kém chút sẽ tổn thương tới nội tạng.

Nhậm Thanh cười lạnh, thi triển Nhân Thư Bì ra, vết thương trong nháy mắt bị chuyển di, xương sống hung hăng đâm vào lòng đất.

Quỷ vật như vậy bỏ mình, điểm hòn của Nhậm Thanh lại thu hoạch tằm bỏ.

Tằm mắt trọng đồng càng thêm rõ ràng.

Lúc này được khí tức hồn phách gia trì, dù là còn chưa tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, trọng đồng cũng đã sơ bộ có uy năng song sinh yểm ma.

Nhậm Thanh vừa vặn nhờ vào đó quan sát não cây, phát hiện gốc rễ bại lộ trong không khí, nhánh cây quấn quanh lấy nhau tạo thành đại não màu xám đen.

Nhưng cách quá xa, bóng người kia có phải thật hay không thì không rõ ràng.

Hắn không còn cân nhắc những này, dù sao gia trì thêm Nhân Thư Bì, thọ nguyên ngắn hơn, tốc độ vung vẩy xương sống càng thêm không kiêng nể gì cả.

Quỷ vật chung quanh lập tức gặp tai vạ, đều chết tại trong tay Nhậm Thanh, mặt đất bị xương sống đánh thành từng vết rách.

Nhậm Thanh thể hiện ra bản tính thợ săn cực kì khủng bố, quỷ vật Bán Thi cảnh làm thế nào cũng không thể đấu được hắn.

Vì tăng lên hiệu suất, loại thuật pháp thứ năm là Kiên Diện Giả cũng hiện ra.

Toàn thân xương cốt Nhậm Thanh cũng hóa thành lưu ly, đặc biệt là xương sống, giống như có thể phản xạ hết tất cả tia sáng.

Nhưng mà nguyên bản ba canh giờ chỉ còn lại nửa canh giờ, bất cứ lúc nào đều có thể mất mạng.

Khi chém giết, điểm hồn đã đạt đến tiếp nhận cực hạn.

Chỉ cần trở lại thân thể liền có thể tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, nhưng Nhậm Thanh lại không nhìn được muốn để điểm hồn đạt tới cực hạn dung nạp khí tức hồn phách.

Nếu như có thể nhờ vào đó thu hoạch được phần cơ duyên kia, nói không chừng có thể tiết kiệm chí ít mười năm thời gian, càng quan trọng hơn là Phi Giáp Công cũng có hi vọng tự chủ tấn thăng.

Mà Nhậm Thanh cũng rất muốn hiểu rõ ràng xem bóng người bên cạnh nào cây là ai.

Chương 136. Sức Mạnh Của Lao Tù Trong Bụng

Cũng không lâu lắm, thân thể quý vật do Nhậm Thanh sinh ra sắp khô kiệt thọ nguyên.

Kia là trình độ cường độ điểm hồn tới gần Quỷ Sứ cảnh, bởi vậy Chuẩn phát động thuật pháp, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu liền có thể trở về bản thể.

Nhưng mà hắn vẫn cưỡng ép đè xuống, sau đó cất bước đi tới chỗ sâu.

Nhậm Thanh tạo thành động tĩnh cực lớn, nhưng quý vật Bán Thi cảnh tự thấy bản thân mình không làm được gì nên không có lao vào nhiều nữa, hắn hoàn toàn thành bá chủ phiên địa vực này.

Ngay tại thời điểm hắn Chuẩn bị tiếp tục đi sâu, đột nhiên thấy giữa không trung có cái quý vật lơ lửng nhích lại gần.

Quý vật do đầu lâu tạo thành, giống như là vị tu sĩ ngũ quan khác thường lúc trước, dùng biểu lộ đối phương tàn nhẫn mà nhìn Nhậm Thanh.

Quý vật đầu người rõ ràng là có Chuẩn bị mà đến, có thể tìm tới tung tích Nhậm Thanh, khả năng cùng cử động quái dị tại trên lưng Chuẩn có liên quan.

Nhậm Thanh nheo hai mắt lại, người này hắn là ở gần đây, chủ yếu là biết được hắn cũng ở bên trong khu vực con mắt Địa Tàng Vương.

Đầu hắn ở đây thì thân thể cũng không thể quá xa.

Trong tay đối phương chỉ ít nắm giữ hai loại này thuật pháp, đồng thời cũng đạt đến Bán Thi cảnh, cho nên mới có tự tin giết người.

Bên trong miệng quỷ vật đầu người phát ra tiếng cười quái dị, tốc độ tăng tốc, khiến cho bên trong ngũ quan chảy ra máu đỏ tươi, thân thể càng thêm bành trướng.

Chỉ tiếc chọn sai mục tiêu.

Nhậm Thanh mặt mũi tràn đầy đam mê, dùng xương sống trực tiếp trói lại quỷ vật đầu người, dần dần dùng sức đồng thời gọi ra hệ thống.

【 Lưu Dương 】

【 thuật: Ngũ Đạo Quan 】

【 Do Vô Danh Đạo Nhân sáng tạo, phương pháp tu luyện này để khí huyết toàn thân sẽ dần dần khô kiệt, chỉ có ăn thịt máu thịt người mới có thể làm dịu, nhưng ngũ quan sẽ càng thêm linh mẫn. 】

Lưu Dương phát hiện đụng phải cục đá cứng, đành phải liều chết phản kháng, bên trong miệng còn kêu gào nói ra:

“Người không thể giết ta...”

“Ta rất hiếu kì a, người tại sao lại muốn đến tìm ta?”

“Ta không có...”

Lưu Dương còn chưa có nói xong, xương sống quằn quạnh hẳn càng thêm dùng sức, thân thể lập tức không chịu nổi gánh nặng, giống như chôn vùi.

Hắn thở hắt ra giải thích nói:

” Thuật pháp ta tu hành có thể đem ngũ quan tu sĩ cấy ghép với bản thân, thật không có muốn tới giết người...”

Nhậm Thanh đem gân cốt Lưu Dương bóp gãy, sau đó tiện tay ném tới cách đó không xa, nhưng vẫn lưu lại cho hắn chút sức sống.

“Chỉ cần ta chết đi, Chuẩn tất nhiên sẽ phát giác được dị dạng.”

“Nha.”

Àm!

Nhậm Thanh không chút do dự đem Lưu Dương giẫm thành thịt bằm, sau đó tiếp tục chém giết quỷ vật bốn bề, dù là mức độ tăng lên đã cực kỳ bé nhỏ.

Dựa theo suy đoán trong lòng hắn, nhất định phải đem Thao Thiết Pháp lấy ra.

Lúc này, Chuẩn dừng sát ở nơi nào đó trong minh vũ chi địa.

Hắn đột nhiên cảm ứng được hồn phách Lưu Dương ở phía sau hắn đang tán đi, không giống như là chết tại trên tay quỷ vật.

Chuẩn nhớ tới chỗ Nhậm Thanh nơi cùng Lưu Dương không xa lắm, ánh mắt hơi có vẻ kinh ngạc.

“Được rồi, để ta xem chuyện gì.”

Hắn trực tiếp đem thi thể Lưu Dương ném ra, nhắm mắt lại suy tư.

“Nhậm Thanh săn giết quỷ vật đã đủ, Chu Mai hơi thiếu, hai người bọn họ bất cứ lúc nào cũng sẽ trở về thân thể.”

“Lý Mục miễn cưỡng, duy chỉ có cái Lâm Thành này đã không kịp.”

Sau khi nói xong, Chuẩn liền bay đi tới khu con mắt.

Nhậm Thanh căn bản cũng không có ý định dừng lại, ngược lại là càng thêm điên cuồng, Kính Diện Giả khiến cho bốn bề hóa thành biển lửa.

Những cái quỷ vật mới sinh đều nhao nhao mất mạng.

Điểm hồn sớm đã không cách nào tiếp tục hấp thu khí tức hồn phách, thọ nguyên bản thân cũng thiêu đốt đến cực hạn, nhiều nhất mười mấy phút liền sẽ mất mạng.

Hắn biết rõ thời cơ chín muồi, vội vàng câu thông Thao Thiết Pháp.

Một con quái sói to lớn trên mặt đất vừa mới sinh ra, thân thể dần dần to lớn tới hai mét, miệng cũng mở rộng cho tới tận cổ, đem đầu một phân thành hai.

Khí thể kinh khủng lan ra.

Đây là lực lượng thuộc về Quỷ Sứ cảnh, không giống với Bán Thi cảnh, những cái quỷ vật kia nào dám sinh lòng phản kháng, chỉ không đủ sức nằm rạp trên mặt đất.

Nhậm Thanh dùng Thao Thiết Pháp nuốt quỷ vật, nhưng quỷ vật dù sao cũng là một bộ phận của Minh Nha chi địa, đến từ lực lượng Dương Thần cảnh.

Nhìn qua muốn chiếm chỗ tốt của Địa Tàng Vương, cũng không hiện thực.

Nhậm Thanh làm ra một cái hành động không giống lẽ thường.

Hắn trực tiếp cắn cột sống của mình, tại trong giây lát thọ nguyên sắp biến mất, hắn đem cả cây xương sống thu vào lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh sau đó liền cấp tốc tử vong, lập tức liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Chuẩn lợi dụng thuật pháp thu lấy điểm hồn của hắc, thu cả xương sống về tới trong bản thể.

Nhậm Thanh tại trước lúc Chuẩn phát giác được, trực tiếp đem xương sống giam giữ đến lao tù trong bụng, cái sau ở bên trong như cùng sống vật phản kháng.

Lao tù trong bụng thể hiện ra một mặt bá đạo, huyết nhục bao quanh xương sống bắt đầu tiêu hóa.

Nhậm Thanh hài lòng gật đầu.

Lao tù trong bụng liền có thể nuốt huyết thực, nhưng chỉ có thể hơi tăng cường thể chất, có thể cái xương sống này là đồng xuất bản nguyên, để Long Xà Tích sinh ra thuế biến.

Chỉ ít đã giúp hắc tiết kiệm thời gian mười năm thai nghén bản mệnh pháp khí.

Nhưng mà điểm hồn của Nhậm Thanh hơi dừng lại một lát, sau đó mới trở lại thân thể.

Chương 137 - Đột Phá Dễ Dàng

Chương 137. Đột Phá Dễ Dàng

Tại dưới khí tức hồn phách trợ giúp, tầm mắt của hắn trở nên rộng lớn không gì sánh được, lúc nhìn về phía cây nào, mơ hồ lại phát hiện bóng người.

Tựa như lão nhân bên cạnh đại thụ, một bóng người cao mấy chục mét đứng ở nơi đó.

Vật chất cấu thành thân thể hắn lại là bụi màu xám đen, vây quanh hắn không ngừng tiêu tán rồi lại tụ tập.

Mà cây nào thỉnh thoảng chấn động cũng là bởi vì có hạt bụi đang điên cuồng tràn vào.

Nhậm Thanh biết rõ bóng người hắn là một vị nào đó lính cai ngục, nhưng hắn đối lính cai ngục đường mưu đồ có vẻ không hiểu ra sao, chỉ có thể khẳng định cùng Địa Tàng Vương có quan hệ.

Bóng người quay đầu mắt nhìn Chuẩn, sau đó đem lực chú ý đặt ở trên não cây.

Nhậm Thanh một lần nữa trở lại thân thể, mở mồm to hô hấp liên tục, hai phần hồn phách dung hợp lẫn nhau.

Cường độ Vô Mực Pháp và hồn phách cùng một nhịp thở, hắn cảm giác đầu óc trở nên cực kì thanh tĩnh, trọng đồng có xu thế phân ra làm ba.

Long Xà Tích phía sau lưng cũng đang có chút nóng lên, nhưng đây là bởi vì xương sống lưng ở lao tù trong bụng.

Chuẩn mở miệng nói ra:

” Phần lớn khí tức hồn phách có được của Minh vũ chi địa đều sẽ tán đi, thừa dịp hiện tại tấn thăng mới không làm phân lãng phí.”

Hắn không trách tội Lưu Dương chết, thậm chí khả năng sớm đã quên mất.

“Đa tạ Chuẩn tiên bối.”

Nhậm Thanh cảm giác tốc độ khí tức hồn phách trôi đi nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, khả năng có liên quan tới hắn đạt tới quý sứ cảnh.

Hắn vội vàng ngồi xếp bằng quan tưởng Vô Mục Pháp, lại lâm vào hắc ám vô biên.

Nhưng mà tại trước mắt Nhậm Thanh, là một cái trọng đồng to lớn đang nhìn chăm chú vào hắn.

Vô Mục Pháp chính thức bắt đầu tấn thăng.

Dù là hồn phách sớm đã vững chắc đến cực hạn, hắn vẫn cảm giác có chút khó không chế, có thể thấy được trình độ hung hiểm khi tấn thăng Quý Sứ cảnh.

Nhậm Thanh chỉ có thể cực lực duy trì cân bằng, chờ đợi thuật pháp lột xác thành song sinh yểm ma.

Tâm ma kiếp trong lúc bất tri bất giác xuất hiện, tiếng nỉ non điên cuồng vang lên ở bên tai, muốn phá hủy ý chí của hắn.

Cũng may có Thao Thiết Pháp Quý Sứ cảnh trấn áp bản tâm, đem tâm ma kiếp áp chế ở bên trong phạm vi Nhậm Thanh có thể tiếp nhận.

Cũng không biết đi qua bao lâu.

Nhậm Thanh mở to mắt.

Nguyên bản con người hình ∞ biến thành ba hình tròn xếp vào nhau, có vẻ rất huyền diệu.

Hắn sờ lên mi tâm theo bản năng, phát hiện biến hóa mà Vô Mục Pháp bước vào Quỷ Sứ cảnh mang tới, tuyệt không giới hạn tại hai mắt.

Ở trong đầu, phía đối lập với mi tâm cũng mọc ra con mắt trọng đồng.

Đây cũng là song sinh yểm ma.

Chuẩn thấy Nhậm Thanh đã hoàn thành tấn thăng, mà lại chỉ tốn thời gian một lát, trong lòng không khỏi thêm mấy phần tán thưởng.

Tấn thăng càng tùy tiện, liền nói rõ căn cơ vững chắc, dù là tâm ma kiếp cũng không cách nào rung chuyển nửa phần, thiên phú quả thực không tệ.

Hắn không có quấy rầy Nhậm Thanh, mà là hướng khu vực đuôi phải Địa Tàng Vương mà đi tới.

Nhậm Thanh nhắm mắt cảm thụ được song sinh yểm ma, biểu lộ trở nên càng thêm cổ quái.

Đầu tiên là liệu dịch tiên cơ được tăng cường.

Hắn đối với cái này thì phản ứng cũng như thường, dù sao trước kia mình có thể nhìn thấy sơ hở dịch nhân, chủ yếu là tốc độ phản ứng thân thể lại chưa chắc có thể theo kịp.

Trừ cái đó ra, quan trọng nhất của song sinh yểm ma chính là vận dụng đối với hồn phách.

Nhậm Thanh có thể bóc ra điểm hồn từ trên chủ hồn bất cứ lúc nào, cường độ mặc dù kém xa chủ hồn, nhưng tốt ở chỗ dù là tiêu vong cũng sẽ không làm bị thương căn cơ.

Chỉ cần chủ hôn thai nghén khoảng chừng ba mươi ngày liền có thể khôi phục.

Đồng thời song sinh yểm ma phát huy vô cùng tinh tế ra chữ “Yểm”, đại biểu sơ bộ liên quan đến mộng cảnh, cái gọi là hư ảo chân thực.

Chủ yếu là ở chỗ, sinh thì sẽ có lúc đi vào giấc mộng, thời điểm đó Nhậm Thanh liền có thể mượn nhờ điểm hôn để điều khiển mộng cảnh, thậm chí nhờ vào đó cải biến tiềm thức.

Năng lực này cùng Kính Trung Tiên hỗ trợ lẫn nhau.

Kính Diện Giả chế tạo ra huyền tượng sẽ càng thêm tiếp cận chân thực.

Duy chỉ có có khuyết điểm là, song sinh yểm ma có thể ảnh hưởng mộng cảnh, nhưng hiện nay xem ra bản thân hẳn lại không cách nào tạo dựng ra mộng cảnh.

Muốn xây dựng ra mộng cảnh thì có lẽ phải am hiểu Mộng Diệp Pháp.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn còn hi vọng, ngụy biến có số lượng chi nhánh phong phú, nói không chừng liền có nhánh nào đó sẽ khiến cho thuật pháp càng thêm toàn diện.

Hắn không có chú ý tới việc Chuẩn đã đi tới đâu, mà bản thân nhắm mắt câu thông lên cây dị hoá.

Thấy cây dị hoá Vô Mục Pháp cùng Thao Thiết Pháp đã ngang bằng, đều là thân cành mọc đầy chồi non, nhưng mà màu sắc của lá cây lại thiên về xám trắng.

Giai đoạn kế tiếp của Song sinh yểm ma đập vào mi mắt.

【 Chí Âm Yểm Chủ: âm đậm vô quang 】

Hô hấp Nhậm Thanh hơi có vẻ gấp rút, có thể nhìn ra năng lực của song sinh yểm ma đối với mộng cảnh sau khi tấn thẳng

Âm Sai cảnh sẽ gia tăng thật lớn.

Chí Âm Yểm Chủ ảm đạm vô qua nếu hiểu theo nghĩa ngoài, rất có thể là đem sinh linh trong phạm vi nhất định cưỡng ép kéo vào mộng cảnh.

Đơn giản khó mà tưởng tượng.

Hắn nửa canh giờ mới ổn định tâm thần, khoảng cách tới Âm Sai cảnh còn con đường rất dài, hiện tại trọng yếu nhất chính là đi vững chắc từng bước một.

Nhậm Thanh thuận tiện kiểm tra hai loại tuyến đường dị hoá khác của Vô Mục Pháp.

【 Vô Thân Nảo Linh: Tỏa hồn là linh 】

【 Bách Mục Huyền Ma: Tránh quỷ bách hồn 】

Có thể nhìn ra Độc Giác Giả cùng Bách Nhãn Giả cũng đi con đường hồn phách, nhưng mà phương diện lại không tương đồng.

Nhậm Thanh suy nghĩ ngàn vạn, nhớ tới quỷ vật đầu người gặp ở trong minh vũ chi địa.

Nếu hắn không có não, thật muốn đem thân thể bỏ đi rồi nha...

Khóe miệng hắn giật một cái, thuật pháp nhằm vào cải biến thân thể cũng không phải là dị hoá, dù là thiên tư cao hơn cũng không cách nào tránh khỏi.

Hắn chỉ biết mặc niệm.

Chương 138 - Căn Bản Để Sống Xót

Chương 138. Căn Bản Để Sống Xót

Nhậm Thanh lập tức kiểm tra từng chi nhánh ngũ biến của song sinh yểm ma, rất nhanh liền đắm chìm trong đó, lập tức như được đại khai nhãn giới.

Rất nhiều ngũ biến rất khó nói rõ ràng là nó hữu dụng hay là vô dụng.

Có vài chi nhánh ngũ biến vô dụng giống như là 【chưởng nhãn】 , sinh ra trọng đồng ở lòng bàn tay, có thể đem người khác kéo vào huyền cảnh một cách bí mật hơn.

Hoặc là 【Già Nhãn】 , trọng đồng hóa thành con mắt bình thường, nhìn không ra dị dạng.

Nhậm Thanh sẽ không có tư tưởng lẫn lộn đầu đuôi, đã nói không làm người thì không làm người, không có khả năng đem cơ hội ngũ biến lãng phí ở che mắt người bình thường.

Hắn từ đó đại khái chọn lựa ra mười mấy loại chi nhánh ngũ biến thích hợp nhất với mình mình.

【Phụ Nhãn】 : Đem trọng đồng bám vào tại vật thể hoặc là sinh linh, có thể nhờ vào đó khống chế, đồng thời thì triển huyền tượng từ xa.

【mộng chủng】 : Có thể tiềm ẩn một cái mộng chủng ở bên trong hồn phách sinh linh, chỉ cần hắn nghỉ ngơi đi vào giấc ngủ, sẽ cưỡng ép kéo vào mộng cảnh.

【 vô huyền 】 : Gia tăng ảnh hưởng mộng cảnh đối tiềm thức, đồng thời trong lúc thi thuật sẽ không gây chút ảnh hưởng nào.

【 Mộng Tiêu 】 : Để sinh linh nhập mộng bị giới hạn trong một khu vực nào đó... .

Trong đó mộng chủng cùng mộng tiêu có lẽ là phối hợp lẫn nhau, đối lao tù trong bụng sẽ có tác dụng cực lớn, có thể đem người khác kéo vào trong tù.

Chỉ tiếc đúng là không có chi nhánh nguy biến tạo dựng mộng cảnh, nếu không có thể mở quầy thị bán hàng giống Đại Mộng chân nhân.

Chờ chút! ! !

Song sinh yểm ma không phải chính là nhập mộng, trên lý luận có thể nhờ vào đó tiến đến chợ quý mở cửa hàng, bày ra một quầy hàng cũng được.

Nếu như nhờ vào đó thu hoạch được thọ nguyên, đâu cần phải truy đuổi cái Hạ Thảo Quyết mà không biết có tác dụng hay không? ! !

Nhậm Thanh càng nghĩ càng cảm thấy đây là một cơ hội.

Nhưng mà muốn chân chính áp dụng, còn phải được linh cai ngục đồng ý.

Nhậm Thanh Chuẩn bị đợi Tổng Tông Vô nhân rồi, sẽ đi tìm hắn nói chuyện một chút, đi vào chợ quý làm thương nhân cũng tốt.

Hắn chải truốt lại suy nghĩ một chút, hiện nay ngoại trừ Nhân Thư Bì cùng Thần Túc Kinh, từng cái thuật pháp đã có thể phối hợp lẫn nhau.

Mà Nhân Thư Bì là thủ đoạn bảo mệnh, tương lai có thể tạo dựng ra một loại hệ thống liên kết thuật pháp khác, cần bổ

sung nắm giữ thuật pháp thuộc loại khôi phục, phòng ngự.

Thần Túc Kinh, nếu không có bất ngờ gì xảy ra sẽ trở thành tên ngục tốt thứ nhất ở lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh đã có dự định, bình thường tấn thăng đều sẽ áp chế dị hoá của thuật pháp đối với thân thể, hắn chuẩn bị làm phương pháp trái ngược.

Để Thần Túc Kinh dị hoá hết mức, dù sao cũng có thể bóc ra vật quý dị nhốt vào lao tù.

Đến thời điểm đó thì thần túc kinh sẽ trở thành át chủ bài, chi nhánh nguy biến của thần túc kinh cũng sẽ chọn những cái gia tăng chiến lực bản thân làm chủ.

Đúng lúc này, lưng chim khế chấn động.

Tốc độ Chuẩn hơi có chậm dần, hắn bắt đầu tiếp dẫn hồn phách quân dự bị còn lại.

Hồn phách Chu Mai dần dần trở về thân thể, trong nháy mắt cả người run rẩy lên, ngũ quan cũng có tiên huyết chậm rãi chảy ra.

Nàng xuất hiện hóa thú không bị không chế, trong chốc lát biến thành nửa người nửa báo.

Nhậm Thanh chưa bao giờ thấy qua tu sĩ tấn thăng, thế là thi triển trọng đồng nhìn chăm chăm đối phương, rất nhanh liền đã nhận ra không thích hợp.

Chu Mai gần như bị dị hoá thuật pháp đánh cho toi bời, nguyên bản khuôn mặt đẹp đẽ đã trở nên càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Dù là như thế, tâm ma kiếp trên hồn phách cũng căn bản áp chế không nổi.

Răng nanh mọc ra bên ngoài, toàn thân càng là truyền đến tiếng vang va chạm của xương cốt, thân thể dần dần càng thêm phát triển giống báo săn.

Chuẩn thờ dài nói:

“Dù là tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, dị hoá của nàng cũng đã xâm nhập cốt tủy, không có khả năng bảo trì hình người.”

Con người Nhậm Thanh thu nhỏ lại.

Hắn thấy thực lực Chu Mai không yếu chút nào, mà ở tuổi hai tám tự chủ tu hành đến Bán Thi cảnh, xem như người nổi bật.

Dù là như thế cũng không cách nào bình yên tấn thăng Quỷ Sứ cảnh sao?

Không đúng... Sợ là ngay cả Quỷ Sứ cảnh cũng khó khăn đạt tới.

Chu Mai mở to mắt, khí tức tản ra tràn đầy thú tính khắc chế không được, hai bên sườn căng ra, lập tức mọc ra hai cái cánh tay dị dạng.

Nàng hoàn toàn thoát ly khống chế.

Chuẩn thấy vậy cũng không để cho Chu Mai gặp nhiều tra tấn, trực tiếp dùng cánh chém thành thịt băm, huyết nhục rơi xuống bên trong bình nguyên.

“Kế tiếp đi.”

Hắn trông giữ mình vũ chi địa trong vòng mấy chục năm, từng có vô số tu sĩ vẫn lạc, cũng có người may mắn có thể tới Quỷ Sứ cảnh.

Đối với cái này sớm đã là không có chút rung động nào.

Nhậm Thanh lúc này mới ý thức được, Hệ thống hack nhìn như bình thường, mỗi lần tấn thăng tu vi đều phải tiêu hao thọ

nguyên.

Nhưng tại thế giới này, đại biểu chính là căn bản để sống
sống.

Chương 139 - Luyện Khí

Chương 139. Luyện Khí

Nhậm Thanh mở to mắt, trong lòng đem thuật pháp cắt tĩa một lần nữa.

Tốc độ Chuẩn đã bắt đầu chậm lại, dừng lại trên không một nơi bình nguyên nào đó, tiếp dẫn lấy hồn phách Lý Mục.

Tình huống Lý Mục so với Chu Mai thì tốt hơn không ít, hắn đã kẹt tại Bán Thi cảnh vài chục năm, đến khi có đầy đủ nắm chắc mới lựa chọn tấn thăng.

Từ bên trong nhiệm vụ Bát Tự thôn liền có thể nhìn ra, đều là hãm sâu trong huyền tượng của vật quý dị, hắn rất nhanh liền từ đó thoát khốn ra.

Lý Mục ngồi xếp bằng tại Chuẩn trên lưng, hơn nửa canh giờ đi qua, trong lúc đó làn da trên thân thể không ngừng phát ra những thanh âm dung động.

Hắc Tí Công vốn là lấy độc tố làm chủ, trình độ hung hiểm cao hơn xa so với thần túc kinh, nhưng Lý Mục lại không chế thành thạo điều luyện.

Dù là toàn thân thiêu đốt ra mảng lớn vết thương, vẫn gất gao duy trì bản tâm.

Chuẩn âm thầm gật đầu.

Nếu như Nhậm Thanh cho hắn cảm giác là thiên phú, Lý Mục chính là vững vàng.

Khoảnh khắc Lý Mục mở mắt, cánh tay phải thiếu khuyết nhanh chóng mọc ra, rất nhanh liền hình thành làn da.

Nhưng mà sau khi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, cánh tay hắc không ngừng chảy ra bụi mù mang theo độc tính, có lẽ là tai hại tới từ công pháp.

Nhậm Thanh tiến lên hỏi thăm thì mới biết được, Hắc Tí Công tấn thăng Quỷ Sứ cảnh có thể dự trữ đại lượng độc tố, nhưng tiếp nhận của thân thể lại có hạn.

Cho nên cánh tay phải mới bài xuất sương độc.

Lý Mục bất đắc dĩ nói ra:

“Xem ra ta nhất định phải bế quan không chế độc tố, nếu không chỉ có thể rời xa khỏi đám người.”

Chuẩn nhắc nhở:

“Người có thể đi chợ quý tìm vật liệu thích hợp để chế tạo pháp khí, trói buộc lại độc tố do cánh tay phải sinh ra.”

Lý Mục cảm kích nói ra:

“Đúng là loại này biện pháp, đa tạ Chuẩn tiên bối.”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động hỏi:

” Pháp khí linh cai ngục sử dụng rất khó luyện chế sao?”

Mặc dù còn không phải nhất định mở cửa hàng tại chợ quý, nhưng vẫn nên sớm tìm một nghề nghiệp, nếu không dựa vào cái gì để kiếm lấy thọ nguyên.

Chuẩn kiên nhẫn giải thích nói:

“Kỳ thật không khó, đa số dùng pháp khí là vì đền bù thuật pháp thiếu hụt.”

“Nhưng mà cần vật liệu đặc biệt để xử lý thuật pháp, giống như hỏa diễm, huyền thiết...”

Chuẩn giảng thuật về môn đạo luyện khí, Nhậm Thanh càng nghe càng cảm thấy có hứng thú.

Đừng nói là hóa diễm, Kính Diện Giả có thể diễn hóa ra mọi thứ, Trọng Đồng giả lại là tiên cơ liệu dịch, có thể giúp hân không chế cơ thể và kỹ xảo cực tốt.

Nếu không thì đào quảng tại Đà Phong sơn sẽ không nắm giữ kỹ xảo nhanh như vậy.

Chuẩn tiếp tục nói ra:

” Bên trong Đại Mộng các có vật liệu luyện khí tên là Độc Thiềm Bì, có thể hấp thu độc tố, bao quanh cánh tay là đủ.”

“Nhưng nếu như dùng cái vật liệu này làm chủ, đem nhục thạch kết hợp thêm vào trong đó, rèn đúc ra pháp khí sẽ có được làn da mang đặc tính dung nhập.”

Lý Mục gật đầu cảm tạ.

Chuẩn dứt khoát nói rõ ràng:

“Còn có những pháp khí khác có thể tăng cường thuật pháp, nhưng pháp khí dù sao cũng là ngoại vật, không thể y lại quá nhiều.”

“Đương nhiên ngoại trừ bản mệnh pháp khí, còn có chút thuật pháp sẽ sử dụng bộ phận cơ thể để thi pháp, cánh tay của người cũng coi là một loại trong đó.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Lính cai ngục đường có tu sĩ rèn đúc pháp khí hay không?”

Chuẩn mở miệng hồi đáp:

“Đa số lính cai ngục đều chọn tự hành luyện chế, hoặc là dứt khoát không để ý tới thiếu hụt mà thuật pháp mang tới.”

Nhậm Thanh lập tức lâm vào trầm tư, thăm dò nói:

“Lý Mục lão ca, kỳ thật ta đối với Luyện Khí rất có hứng thú.”

Lý Mục kinh ngạc há to mồm, thiên tài như Nhậm Thanh hẳn là chăm chú với tu hành, làm sao lại nghĩ nắm giữ Luyện Khí.

Nhậm Thanh mở ra bàn tay, hỏa diễm biến hóa vô thường.

Tiếp sau đó hắn lấy ra Long Xà Tích, cái bản mệnh pháp khí này vẫn là từ bạch cột như trước, nhưng chẳng biết lúc nào đã có thêm nhiều tơ máu, nhìn qua giống như xương sống lưng chân chính.

Chuẩn cũng khen ngợi:

” Bản mệnh pháp khí của Nhậm Thanh quả thực không tệ, đổi lại người khác ít nhất phải thai nghén ba năm trở lên.”

Lý Mục gật đầu đáp ứng, hai người hẹn nhau gặp mặt tại lúc chợ quý mở ra lần sau, đến thời điểm đó lại thương nghị luyện chế như thế nào.

Ngay tại thời khắc bọn hắn trò chuyện, Chuẩn đã tới khu vực làn da.

Hai người Nhậm Thanh cũng sẽ không tiếp tục nói chuyện, luôn cảm giác Lâm Thành có chút giống con vẹt đòi bay lên trời, tỷ lệ tấn thăng thành công quá thấp.

Hồn phách Lâm Thành trở về bên trong thân thể, rõ ràng có thể nhìn ra khí tức hồn phách hắn hấp thu không nhiều, chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì linh trí.

Hồ Phách phong ấn Ngân Xà phân thành mảnh vỡ, dị hoá điên cuồng ăn mòn.

Lâm Thành chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì ý thức, thân rắn không ngừng vặn vẹo, không có chút xu thế hóa thành hình người nào, ngược lại càng thêm giống như bò sát.

Nhậm Thanh vốn cho rằng Lâm Thành không có khả năng tấn thăng, nhưng đối phương còn muốn ương ngạnh hơn so

với tưởng tượng.

Dù là dị dạng hóa thành Cự Mãng năm mét, vẫn bảo lưu lấy một chút linh trí, ngay cả Chuân cũng nhìn không được sợ hãi thán phục.

So với quá trình Nhậm Thanh ngăn ngừa tấn thăng, Lâm Thành trọn vẹn tiếp tục hơn hai canh giờ, chỉ có thể dùng cửu tử nhất sinh để hình dung.

Cuối cùng thời điểm bình tĩnh lại, Lâm Thành đã giống như là bị lột lớp da.

Hắn nằm tại trên lưng Chuân thở hỗn hển, thân rắn lập tức bắt đầu thay da.

Chương 140 - Giao Dịch Với Đầu Lâu

Chương 140. Giao Dịch Với Đầu Lâu

Một lát sau, Lâm Thành nửa người nửa rắn chui ra, có thể thấy được cho dù là rắn lột vẫn không cách nào hoàn toàn triệt tiêu dị hoá.

Hắn đầu tiên là hướng đám người Nhậm Thanh nói lời cảm tạ, tiếp sau đó ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Chuẩn thấy vậy muốn nói lại thôi, Nhậm Thanh cũng phát hiện mảnh khóe.

Khí tức Lâm Thành tản ra căn bản là tính toán không tới Quỷ Sứ cảnh, cứ như vậy, làm sao có thể chống qua ba lần nguy biến.

Đám người trầm mặc im lặng.

Chuẩn giương cánh bay tới cửa ra vào minh vũ chi địa, năm vị Bán Thi cảnh, có ba vị thành công tấn thăng.

Tại trong lính cai ngục đường đã coi như là không tệ, vừa vặn có thể bổ sung vào chỗ nhân viên tổn thất.

Bọn hắn rất nhanh đã trở về lính cai ngục đường.

Chuẩn lập tức ly khai, Lâm Thành cũng được Trương Thu đón đi.

Nhậm Thanh cùng Lý Mục chia tay, về sau lựa chọn tiếp tục tại Hỏa Công đường bế quan vững chắc tu vi.

Tự chủ tu luyện cũng không phải là không có chút nào hậu hoạn giống như tiêu hao thọ nguyên, hẳn nhất định phải kiên nhẫn quan tưởng Vô Mục Pháp, không cho phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng mà Nhậm Thanh còn không được an ổn mấy ngày, Tổng Tông Vô tìm tới cửa.

Nhậm Thanh vốn cho rằng Tổng Tông Vô là đến xem hẳn tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, không nghĩ tới vậy mà có liên quan tới nhiệm vụ của lính cai ngục đường.

Tổng Tông Vô nói:

“Lính cai ngục sẽ điều ta đi chấp hành nhiệm vụ một đoạn thời gian, công việc khoa cử sẽ giao cho người phụ trách.”

“Chỉ có ta?”

Nhậm Thanh hơi kinh ngạc, nhiệm vụ lính cai ngục đường không phải là đều cần vài tên tu sĩ sao.

“Người giúp nha môn duy trì trật tự, chủ yếu phòng ngừa sinh biến.”

Sau khi Tổng Tông Vô nói xong liền xoay người sang chỗ khác, Nhậm Thanh hiểu kì ngăn cản hẳn.

“Tổng tiền bối, nhiệm vụ của lính cai ngục đường phải chẳng có liên quan cùng thổ địa?”

Tổng Tông Vô chần chờ mấy hơi nói ra:

“Thổ địa ý đồ cướp đoạt vật quý dị của Đông Trùng quyết, lính cai ngục đường tự nhiên phải có hành động.”

Đông Trùng quyết nhất định cùng Hạ Thảo Quyết có liên quan với nhau, tám phần là lính cai ngục Đường chủ động cho thổ địa.

Nhậm Thanh muốn hỏi lại vài câu, nhưng thấy ánh mắt Tống Tông Vô thì quả quyết ngậm miệng lại.

Đông Trùng Hạ Thảo nói là loài nấm cũng là một loại ký sinh tại trong cơ thể côn trùng, hấp thu chất dinh dưỡng sau đó phá thể và phát triển trưởng thành thực vật.

Nhậm Thanh ngay sau đó nói tới năng lực song sinh yểm ma, đồng thời đem ý nghĩ dùng nhập mộng để tới cửa hàng ở chợ quý.

Vốn cho rằng Tống Tông Vô sẽ cân nhắc một lát, không nghĩ tới hần đáp ứng rất nhanh, dự định bản thân mình đi hỏi qua Đại Mộng chân nhân.

Đợi Tống Tông Vô ly khai, Nhậm Thanh suy tư các hành động liên quan tới lính cai ngục đường gần đây.

Hần bỏ ra hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, lập tức tại tiếp tục tu hành, đồng thời kiên nhẫn chờ đợi Tống Tông Vô trả lời.

Không nghĩ tới, hai ngày sau Nhậm Thanh liền được Minh Nha mang tới tin tức.

Đại Mộng chân nhân không biết cùng Tống Tông Vô đạt thành điều kiện ra sao, xác thực đáp ứng Nhậm Thanh mở cửa hàng tại chợ quý.

Nhưng lính cai ngục đường sẽ không cho Nhậm Thanh chút giúp đỡ nào, phải dùng song sinh yểm ma ảnh hưởng tới mộng cảnh chợ quý, chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Nhậm Thanh mừng rỡ như điên, quả quyết hủy bỏ bế quan bắt đầu chuẩn bị.

Chợ quý sẽ mở ra một lần vào ngày mười lăm hàng tháng, mở cửa hàng cũng hoàn toàn không chậm trễ tới việc tu hành, còn có thể thử kiếm huyết tinh cùng thọ nguyên.

Hắn sờ lên cảm cân nhắc, nếu như nhờ vào đó đạt được Đại Mộng chân nhân tán thành.

Cộng thêm Tổng Tông Vô cùng Chuẩn, nói không chừng thật có thể sớm trở thành lính cai ngục chính thức.

Đương nhiên tất cả cũng còn chỉ là giả thuyết, muốn lấy hồn phách dẫn thân vào chợ quý, độ khó trong đó thì không cần nói cũng biết.

Mà Nhậm Thanh nhất định phải đem vấn đề luyện khí giải quyết cho xong.

Thời gian tới lúc chợ quý mở ra còn mấy ngày, hắn quyết định tới bí các, mượn nhờ điển tịch để học tập các loại biện pháp và kỹ xảo luyện chế.

Các thông tin luyện khí cũng không tính hiếm thấy ở trong bí các, nhưng hỏi thăm qua mới biết được cất giữ trong tầng thứ tư.

Nhất định phải có thân phận lính cai ngục chính thức.

Nhậm Thanh hơi có vẻ bất đắc dĩ, đứng tại cầu thang tầng ba không ngừng nhìn quanh.

Cái đầu lâu trong bình đột nhiên mở mắt ra nhìn chăm chăm Nhậm Thanh, bọt khí từ bên trong miệng hắn phun ra, ánh mắt quái dị để cho người ta rùng mình.

Nhậm Thanh do dự một chút không có rút đi.

Chợ quý cũng đã sắp mở ra, nếu như không có nắm chắc cơ hội lần này, vậy chỉ có thể đợi tháng sau, đến thời điểm nếu Đại Mộng chân nhân lật lọng thì làm sao bây giờ.

“Tiền bối... Có thể dàn xếp một chút.”

Cái đầu đem nước trong bình uống cạn, dùng thanh âm khàn khàn nói ra:

“Tạch tạch tạch kết, đã đến Quỷ Sứ cảnh rồi sao? !”

“Đúng vậy, tiền bối.”

Toàn thân Nhậm Thanh nổi da gà, loại tu sĩ vì tu luyện đem bản mình tháo thành tám khối như này, thật sự là để cho người ta không rét mà run.

“Hai thạch huyết tinh, nhiều nhất một ngày.”

Cái đầu mở miệng nói ra, ngữ khí căn bản liền không cho thương lượng.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, phải nói là có một chút thịt đau, nhưng khoản huyết tinh này lại tuyệt không đắt, chủ yếu là một ngày quá ngắn.

“Không nói lời nào nghĩa là người cự tuyệt.”

“Không có, tiền bối.”

Hắn thành thành thật thật lấy ra huyết tinh, vừa định dùng Đại Miêu đao bỏ ra trọng lượng ba thạch, huyết tinh liền mất không chế bay đi.

Đầu lâu dùng hàm răng khê cắn, lập tức đem huyết thạch còn thừa nhỏ cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh ước lượng, trọng lượng huyết tinh không kém nhiều, lập tức cười nhạt đi lên tầng thứ tư bí các.

Đầu lâu nhìn xem bóng lưng Nhậm Thanh đi xa, thăm thì trong miệng vài câu sau lại lần rơi vào trạng thái ngủ say.

Chương 141 - Vào Chợ Quỷ Lần Nữa

Chương 141. Vào Chợ Quỷ Lần Nữa

Bí các tầng thứ tư không giống như là ba tầng trước như vậy quanh quẽ, vẫn có thể nhìn thấy có mấy cái lính cai ngục đợi trong góc lật xem thư tịch.

Nhậm Thanh đến không có gây nên gợn sóng.

Hắn tiện tay cầm lấy bản thư tịch, phát hiện là ghi chép đặc tính tài liệu.

Trừ cái đó ra, tầng bốn còn có liên quan tới khuyết điểm thuật pháp dị hoá, cũng giống như Hắc Tí Công của Lý Mục, nói tới lỗ chân lông phát ra khí độc.

Nhậm Thanh giành giật từng giây.

Hắn đầu tiên là tìm tới tin tức liên quan về Độc Thiềm Bì, loại tài liệu này rất nhiều thuật pháp đều có thể sản xuất, giá cả tương đối rẻ.

Nhưng mà muốn để nhục thạch dung nhập Độc Thiềm Bì, cần kích phát hoạt tính Độc Thiềm Bì, sau đó nung nhiệt độ cao và dùng bột phần nhục thạch bao trùm.

Độ khó chủ yếu ở việc sử dụng nhục thạch, cần thủ pháp cực kì tinh vi.

Nhậm Thanh cảm giác lấy năng lực trọng đồng, muốn luyện chế loại pháp khí này cũng không khó.

Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều thủ pháp luyện chế để cho người ta rùng mình.

Ví dụ như một loại tương đối thường gặp đó chính là lấy mẫu thú để thai nghén thân thể, trong lúc đó cho nó ăn các loại vật liệu, pháp khí sinh ra sẽ tựa như vật sống.

Cũng không biết rõ có thể dùng mộng cảnh mô phỏng ra hay không.

Còn có vài thứ như hắc quan nuôi khí, ô uế nuôi khí, tổ tông dưỡng khí...

Vì để phòng vạn nhất, hắc bắt đầu xem xét thư tịch liên quan tới cơ sở luyện chế pháp khí, thu hoạch rất nhiều kinh nghiệm tri thức của tiền nhân.

Đợi đến tới gần mười hai canh giờ, Nhậm Thanh mới lưu luyện ly khai bí các.

Luyện chế pháp khí nói thì nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng trên thực tế có cực nhiều kỹ xảo trong đó, phải tinh thông thủ pháp thì cần hao phí không ít tinh lực.

Cho dù vận dụng các loại tổ hợp tài liệu, đã phức tạp giống như giải tích phân của đề toán.

Thủ pháp luyện chế ngược lại là thứ yếu.

Nhậm Thanh trở lại Hỏa Công đường, về sau đem những tâm đắc ghi lại, đồng thời có cơ hội liên quần lấy mấy tên lính cai ngục quen biết để nói bóng nói gió.

Hắn còn chạy tới tiệm thợ rèn của Lưu Hồ, yêu cầu một ít vật liệu phổ thông, về tập luyện thủ pháp.

Phải nhanh tiếp xúc Luyện Khí, chợ quý đã gần trong gang tấc.

Nhậm Thanh không có biện pháp nào khác, hắc thật sớm đã tới khu đất trống ở rừng núi phía bắc, ở nơi đó gặp mặt cùng Lý Mục.

Cánh tay phải Lý Mục dùng băng vải quấn quanh mấy vòng, màu sắc băng vải là tím nhạt, chủ yếu là bị độc tố thâm thấu đưa đến.

Nhưng mà cái này dù sao trị ngọn không trị gốc, một lúc sau, lỗ chân lông rỉ ra khí độc thậm chí có thể ăn mòn băng vải.

Lý Mục tuy là tu sĩ, nhưng tuổi tác đã hơn bốn mươi, mấy năm trước đã lập gia đình, Hắc Tí Công mang tới tệ nạn rất là phiền phức.

Hai người đi vào trong hơn mười vị lính cai ngục chờ đợi một lát, khu chợ tựa như mộng ảo lại lần nữa chậm rãi xuất hiện.

Nhậm Thanh ở sau khi tấn thăng song sinh yểm ma, mơ hồ có thể cảm nhận được lực áp bách cường đại do chợ quỷ mang tới, không hổ là Mộng Điệp Pháp.

Nét mặt của hắn thoáng có chút hâm mộ, nếu như có thể nắm giữ Mộng Điệp Pháp, đối với song sinh yểm ma sẽ có tăng lên cực lớn.

Nhưng việc này thì phải xem cơ duyên của mình tới đâu.

Lính cai ngục lần lượt tiến vào chợ quỷ, Lý Mục nhẹ giọng nhắc nhở:

“Nhậm Thanh, nhóm chúng ta đi Đại Mộng các mua sắm vật liệu, đợi ra chợ quỷ suy nghĩ thêm việc luyện chế pháp khí như thế nào.”

“Đi thôi.”

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, bọn hắn bước vào chợ quỷ.

Nhìn xung quanh, bên trong chợ quỷ không có chút biến hóa nào, chỉ có chút ít vài toà kiến trúc, ngoại trừ Đại Mộng các cùng quán rượu thì cũng chẳng có ai đi vào.

Những kiến trúc giống như nhà trọ thì càng ít người ra vào, xác thực làm ăn rất kém cỏi.

Lý Mục hào hứng tiến đến mua sắm tài liệu, Nhậm Thanh theo sát phía sau.

Nhậm Thanh bước vào Đại Mộng các, góc nhìn trong thoáng chốc đi vào trong cửa hàng bày đầy tài liệu, sau quầy có quang ảnh Đại Mộng chân nhân mơ hồ.

Hắn không có gấp, dứt khoát đem vật liệu dùng để tu hành chuẩn bị đầy đủ.

Bổ sung thạch nhãn, lại mua thêm máu sói, tiêu hết hơn nửa huyết tinh.

“Đại mộng tiền bối, đã có mạo phạm.”

Nhậm Thanh lập tức giải thích công việc liên quan tới mở cửa hàng.

Kết quả Đại Mộng chân nhân không phản ứng chút nào, quang ảnh vụn vặt kia để hắn không thể nhìn rõ biểu cảm đối phương.

Qua hồi lâu, Nhậm Thanh lợi dụng năng lực song sinh yểm ma khiến cho điểm hồn ly khai thân thể, cẩn thận nghiêm túc đánh giá bốn bề.

Trong mắt điểm hồn nhìn thấy cửa hàng là chân thực cùng hư ảo, Đại Mộng chân nhân càng là như ẩn như hiện, nhìn qua giống như lúc nào cũng sẽ biến mất.

“Đại mộng tiền bối, ta phải mở cửa hàng như thế nào?”

Nhậm Thanh thử câu thông cùng Đại Mộng chân nhân, vẫn không có tác dụng.

Hắn thấy vậy cất bước đi ra Đại Mộng các, đi vào trên đường phố dòng người cuộn cuộn.

Bên trong góc nhìn điểm hồn, cư dân bên trong chợ quý giống như là tồn tại chân thực, ngược lại lính cai ngục lại như ảo giác.

Có thể thấy được sau khi nhập mộng thì sự vật đều là hoàn toàn tương phản.

Hắn chậm rãi đi tới phần cuối chợ quý.

Chương 142 - Mở Quầy Hàng?

Chương 142. Mở Quầy Hàng?

Nguyên bản phần cuối chợ quỉ phải là quán rượu mới đúng, nhưng đột nhiên lại có thêm một cái cửa hàng.

Cửa hàng có vẻ cực kì cũ kỹ, trên vách tường bò đầy dây leo, bảng hiệu treo sộc sệch ở trước cửa, cũng không có khắc chữ.

Điểm hồn Nhậm Thanh có khuôn mặt mơ hồ, người mặc quần áo phổ thông, như là dân chúng bên trong chợ quỉ nên không có gây nên chú ý.

Nhưng mà hắn phát hiện trước cửa hàng này đã vây đầy lính cai ngục.

Đám người nghị luận âm ỉ.

“Chợ quỉ lần trước sinh ra biến hóa là bao nhiêu năm trước, còn có ai nhớ kỹ?”

“Chắc phải bốn năm mươi năm đi, lúc ấy có thêm một quán rượu...”

“Không biết cửa hàng mới này là bán cái gì?”...

Nhậm Thanh do dự một chút, sau đó điểm hồn ngay trước mặt lính cai ngục cất bước đi vào cửa hàng vô danh, khiến cho tràng diện trở nên lặng ngắt như tờ.

Đợi cho cửa hàng cũ đóng lại, nhóm lính cai ngục mới ý thức được bóng người chọt lóe lên kia, có thể là phân thân Đại Mộng chân nhân.

Nhậm Thanh không để ý tới ồn ào ngoại giới, hần xoa xoa mồ hôi trán.

Trong cửa hàng vô danh so với tưởng tượng còn muốn trống trải hơn nhiều, mà tại bên trong vách tường vắn vẹo, có thể thấy được đúng là mộng cảnh biến thành.

Nhậm Thanh đối song sinh yểm ma còn không quá thuần thục, lập tức có cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu.

Bản thể vẫn còn ở Đại Mộng các, ngược lại là muốn hỏi thăm Đại Mộng chân nhân, nhưng mà hần hoàn toàn không để ý tới, không có đuổi ra ngoài đã không tệ.

Nhậm Thanh do dự một chút, về sau đem ngón tay đặt tại mi tâm, điểm hồn có thể mượn bản thể liên hệ, cảm ứng được trọng đồng trên đại não.

Hần muốn thử ảnh hưởng cửa hàng, muốn mô phỏng ra đồ vật bên trong tiệm rèn.

Tốn hao tinh lực không nhỏ, về sau xác thực có thu hoạch.

Thấy vách tường trở nên san bằng, trong cửa hàng bị chia làm hai phòng trong và ngoài, ở giữa có rèm vải che chắn, sàn nhà thì làm bằng gỗ đơn giản.

Nhậm Thanh cảm giác tinh thần của điểm hồn có chút nhói nhói, đây là dấu hiệu tiêu hao.

Hần đành phải nhắm mắt dưỡng thần, bỏ ra một canh giờ mới khôi phục.

Lính cai ngục bên ngoài cửa hàng có một bộ phận đã không còn kiên nhẫn, đám người vây xem cũng đã ít dần.

Nhậm Thanh không chút hoang mang tạo dựng ra quầy hàng, kiểu dáng vẫn rất là đơn giản.

Dù sao mới vào song sinh yểm ma, năng lực còn chưa đạt được rèn luyện, chỉ có thể dần dần hoàn thiện chi tiết trong cửa hàng.

Hắn dứt khoát bò qua những vật trang trí trên vách tường, khoảng cách tới thời gian chợ quý đóng lại chỉ còn lại vài giờ, lúc này nên mở tiệm.

Nhưng mà lúc này Nhậm Thanh mới nhớ tới, còn chưa sửa đổi bảng hiệu cửa hàng.

Nhậm Thanh phòng ngừa việc bởi vì có cái bánh ngọt mà bị người khác nhớ thương, thế là bắt chước kiểu chữ Đại Mộng các, tại bảng hiệu khắc xuống “Đại mộng Đoán Khí”, cũng coi là cáo mượn oai hùm.

Làm xong tất cả điều này, bản thể thấp thỏm nhìn xem Đại Mộng chân nhân, thấy đối phương vẫn không có phản ứng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Thanh lập tức thể hiện ra thực lực mặt dày của mình.

Hắn hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, cũng làm ra cái biến đổi với hình tượng điểm hồn, hóa thành như là quang ảnh vắn vẹo Đại Mộng chân nhân.

Cho đến lúc này, Đại Mộng chân nhân mới chú ý tới gan lớn Nhậm Thanh.

Quang ảnh vắn vẹo một trận.

“Đại mộng tiền bối, đã đắc tội...”

Bản thể chê cười chịu nhận lỗi, có Tổng Tông Vô ở phía sau làm chỗ dựa, hắn tự nhiên không muốn bởi vì sợ đầu sợ đuôi mà lộ ra sơ hở.

Điểm hồn đã bắt đầu chuẩn bị mở tiệm, nhưng mà trình độ Nhậm Thanh chưa tới đâu cả, cho nên phải làm thế nào để thu hút khách hàng

Cửa gỗ của cửa hàng nhìn như hờ khếp, kì thực đại bộ phận người ngoài cũng không cách nào mở ra.

Nhưng mà Nhậm Thanh hiển nhiên lo lắng dư, lính cai ngục vây quanh hai mặt nhìn nhau, biểu lộ hơi có chút do dự.

Lính cai ngục đối với Luyện Khí cũng rất có nhu cầu, nhưng không có khả năng đột nhiên sinh ra ý nghĩ phải luyện chế gì.

Rất tò mò bên trong có cái gì, lại sợ Đại Mộng chân nhân, cho nên quả thực là không ai đi vào.

Nhưng mà thanh danh đại mộng Đoán Khí đã lưu truyền ra đi.

Lúc này Lý Mục mang vật liệu đi ngang qua, chờ Nhậm Thanh cùng nhau trở về.

Hắn đảo qua quán rượu, nhin không được sinh lòng hâm mộ.

Trước đây mới vừa gia nhập lính cai ngục đường, người hướng dẫn của Lý Mục cũng mời hắn uống qua Túy Sinh Mộng Tử, đến nay nhớ tới hương vị kia còn lưu hương ở răng môi.

Nhưng không có biện pháp nào khác, dù sao con đường quân dự bị thu hoạch huyết tinh có hạn, mà khi Lý Mục tấn thăng Quỷ Sứ cảnh hao phí tất cả huyết tinh, không có khả năng xa xỉ đến trình uống rượu độ.

Lý Mục vừa định quay người, đột nhiên phát hiện quán rượu mọi người đang nhao nhao lên.

Hắn nhìn xem bảng hiệu của hàng lạ lắm tự lắm lắm:

“Đại mộng Đoán Khí...”

Chẳng lẽ thật có thể ủy thác lính cai ngục Luyện Khí, Lý Mục lại nghĩ tới mình đã đáp ứng Nhậm Thanh, không khỏi có vẻ do dự vụn vặt.

Đột nhiên, có lính cai ngục từ một bên khác chạy đến.

Bọn hắn nghe nói có “Đại mộng Đoán Khí” nên chạy tới.

Nhậm Thanh mượn nhờ chợ quỉ lực lượng ảnh hưởng Lý Mục, để cho hắn cẩn thận, dẫn đầu đẩy cửa đi vào cửa hàng.

Chương 143 - Luyện Chế

Chương 143. Luyện Chế

Cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra.

Đại bộ phận lính cai ngục gặp không có ồn ào nữa, rất nhanh cũng liền tán đi, ngược lại là mấy vị muốn luyện khí thì vẫn đứng ở cửa ra vào.

Lý Mục thần sắc thấp thỏm, hẩn cẩn thận nghiêm túc nhìn quanh cửa hàng.

Đại mộng Đoán Khí có vẻ hơi đơn sơ, cùng Đại Mộng các so sánh thì hoàn toàn là trên trời dưới đất, nhưng cũng có đạo quang ảnh vắn vẹo đứng tại chỗ quây hàng.

Nhìn qua đúng là Đại Mộng chân nhân, nhưng Lý Mục luôn cảm giác hơi có vẻ khác biệt, không có khí thế để trong lòng hẩn phải run sợ.

Cũng có thể nguyên nhân do chỉ là phân thân.

Lý Mục rất cung kính mở miệng nói ra:

“Đại mộng tiền bối, có phải do ta cung cấp vật liệu rèn đúc pháp khí hay không?”

“Đúng.”

Nhậm Thanh tận lực tích chữ như vàng, nói quá nhiều dễ dàng bị nhận ra.

“Không biết cần bao nhiêu huyết tinh?”

Nghe nói câu nói này, Nhậm Thanh lập tức lâm vào suy tư, rốt cuộc phải đưa ra mức giá làm sao cho phù hợp, dù sao không thể quá đắt hay quá rẻ.

Lý Mục có chút chột dạ, hắn mua sắm vật liệu đã gần như xài hết huyết tinh rồi, hiện tại có cảm giác khí đâm lao phải theo lao.

Hắn nhin không được mà phải nói:

“Đại mộng tiền bối, kiện pháp khí của ta quá bình thường, cũng chỉ nên giao cho quen biết bằng hữu luyện chế thôi.”

Nhậm Thanh muốn nói gì đó lại thôi.

Cái bằng hữu kia của ta không phải chính là ta sao?

“Một thạch huyết tinh.”

“Một thạch?”

Bước chân Lý Mục dừng lại, không nghĩ tới pháp khí Đại Mộng chân nhân tự mình luyện chế sẽ rẻ như thế, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Nhậm Thanh kích phát năng lực song sinh yểm ma, thừa dịp Lý Mục không có chút nào phòng bị đối với mình, đem một chút tin tức tràn vào trong não hắn.

Nội dung đại khái chính là pháp khí do đại mộng Đoán Khí luyện chế, nếu như gặp phải tổn thương, nhất định phải cầm lại cửa hàng tu bổ.

Luyện chế có thể sẽ rất rẻ, nhưng tới lúc tu bổ thì chưa chắc.

Hắn chỉ cần thời điểm ngay mười lăm mỗi tháng đem điễm hồn tọa trấn cửa hàng là được, bản thể căn bản không có ảnh hưởng quá lớn.

Lý Mục vội vàng đáp ứng.

Tiếp sau đó hắn đem vật liệu từ trong ngực lấy ra, quả nhiên là Độc Thiềm Bì cùng nhục thạch, nhưng mà lý do an toàn nên đã chuẩn bị nhiều thêm một phần.

Ngay tại trong khoảnh khắc hai người đạt thành giao dịch, có cỗ cảm giác quen thuộc cảm giác xuất hiện tại trong lòng Nhậm Thanh.

Bản thể vội vàng gọi ra hệ thống, thọ nguyên đã nhiều hơn năm ngày, hấn nhin không được cuông hỉ trong lòng.

Chợ quý của Đại Mộng chân nhân đúng là tồn tại quy tắc không hiểu, có thể mượn nhờ giao dịch thu hoạch thọ nguyên, chắc hẳn Âm Sai cảnh đều có thể.

“Chờ một lát một lát.”

Nhậm Thanh thông qua lực lượng mộng cảnh thu đi vật liệu, sau đó trực tiếp đi tới phòng khác.

Cũng may trước đó hấn đã làm đủ bài tập, việc luyện pháp khí đền bù thiếu hụt tu sĩ, yêu cầu luyện chế cũng không cao.

Ít nhiều có chút nắm chắc.

Nhậm Thanh đem Độc Thiềm Bì trải tại trên mặt bàn, sau đó dùng dao nhỏ cắt một miếng lớn bằng cánh tay, phế liệu còn lại cũng không có vất đi, về sau sẽ dùng để chỉnh sửa.

Lập tức bắt đầu mài nhục thạch, nhưng mà hấn cũng không sốt ruột, ngược lại bắt đầu nghiên cứu vấn đề hoạt tính hóa Độc Thiềm Bì.

Dựa theo thư tịch nói, hoạt tính hóa vật liệu thì Huyết Luyện là đơn giản nhất.

Nhậm Thanh lấy ra thú huyết trước đó chuẩn bị xong, đổ một chút lên Độc Thiềm Bì.

Độc Thiềm Bì sinh ra dấu hiệu hấp thu, nhưng để tới hiệu quả mong muốn thì chênh lệch quá lớn.

Hấn lập tức từng bước gia tăng thú huyết, đồng thời còn tăng thêm nhiều cốt nhục mới, cả tấm da tróc bắt đầu có chút

nhúc nhích.

“Hiện nay tiến độ, ít nhất phải năm ngày...”

Nhậm Thanh nhéo nhéo huyết thái dương, hắn không thể tốn quá nhiều thời gian vào việc luyện chế, đành phải mở ra lối riêng.

Đầu tiên là bản thể đi hỏi thăm Đại Mộng chân nhân, nhưng mà hắn không phản ứng chút nào.

Hắn không có biện pháp nào khác, liệt kê ra tất cả vật liệu có độc Đại Mộng các, từ đó chọn lựa mấy loại cùng độc thiềm bì khá giống, cuối cùng tốn hao mười bảy đấu huyết thạch.

Bản thể cầm vật liệu đi ra Đại Mộng các, đi vào đại mộng Đoán Khí.

Đợi tới khi cách cửa hàng vài chục mét, tài liệu trong tay hắn lập tức biến mất không thấy gì nữa, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt điểm hồn.

Nhậm Thanh đem một loại vật liệu tên là “Độc gỗ”, cùng nhục thạch mài thành bụi phấn, sau đó đều bôi lên tại mặt ngoài Độc Thiềm Bì.

Hoạt tính hóa đột nhiên tăng nhanh, Độc Thiềm Bì đầm máu giống như là mới vừa lột ra.

Trình tự sau đó là cực kỳ trọng yếu, cần lợi dụng hỏa diễm nhiệt độ thấp chậm rãi thiêu đốt, không được có bất kỳ phân thân.

Đổi lại là tu sĩ khác, muốn lợi dụng thuật pháp gọi ra hỏa diễm chỉ sợ không dễ, càng là tìm không ra mấy người có thể khống chế tinh chuẩn.

Nhưng Nhậm Thanh khác biệt, huyền tượng Kính Hoa Thủy Nguyệt được mộng cảnh chợ quý gia trì, trở nên tới gần chân thực phi thường.

Hỏa diễm màu xanh tím bao vây độc thiềm bì, một lát liền truyền ra thanh âm rung động không đồng nhất.

Bột phấn nhục thạch rót vào bên trong Độc Thiềm Bì, xác thực vật liệu có cảm giác sống lại.

Nhậm Thanh đánh giá tình hình , dựa theo biến hóa vật liệu biểu hiện ra để điều chỉnh hỏa diễm, song sinh trọng đồng tức đang phát triển đến cực hạn.

Song sinh yểm ma ở trong mộng cảnh chợ quẻ có thể dùng câu như cá gặp nước để hình dung, nếu như đổi lại là ở hiện thực chỉ sợ không thể dễ dàng luyện chế như thế.

Hỏa diễm chậm rãi thiêu đốt Độc Thiềm Bì, kỹ năng phát triển phát huy vô cùng tinh tế, có thể thấy được Nhậm Thanh ở phương diện luyện chế pháp khí, dựa theo nhiều loại thuật pháp thì xác thực thiên phú không tệ.

Chương 144 - Nhiệm Vụ Mới Tới

Chương 144. Nhiệm Vụ Mới Tới

Đại khái bỏ ra mấy canh giờ, mặt ngoài Độc Thiềm Bì đã không khác biệt lắm so với da người.

Nhậm Thanh cẩn thận xác nhận pháp khí đã luyện chế mấy lần, sau đó từ trong phòng đi ra.

Còn phần vật liệu thừa, liền bị hấn vào lao tù trong bụng.

Cứ như vậy, đều có thể kiếm lời đầy bồn đầy bát

Lý Mục thấp thỏm đi qua lại trong phòng tiếp khách, hấn phát thân ảnh Nhậm Thanh, biểu lộ khẩn trương không biết nên nói gì.

Nhậm Thanh đem Độc Thiềm Bì giao cho Lý Mục, sau đó tiếp tục bảo trì không nói một lời.

Lý Mục vuốt ve Độc Thiềm Bì, do dự một chút liền thử đặt lên cánh tay phải, lập tức Độc Thiềm Bì nhanh chóng che đi làn da.

Đợi đến Độc Thiềm Bì biến mất, về sau làn da cánh tay phải hơi có màu xanh tím, còn vài cái u cục không đều.

Còn lại nhìn qua không cũng không khác biệt gì.

Lý Mục rõ ràng có thể cảm giác được Độc Thiềm Bì cùng bản thân hòa làm một thể, khí độc từ cánh tay phải rỉ ra bị pháp khí hấp thu hầu như không còn.

Dưới tình huống như thế, ở giữa pháp khí cùng thuật pháp liền có thể hình thành loại quan hệ cộng sinh.

Độc Thiềm Bì mượn nhờ khí độc Hắc Tí Công sẽ trở nên càng thêm cứng cõi.

Mặc dù Độc Thiềm Bì không cách nào trở thành bản mệnh pháp khí giống Long Xà Tích, nhưng dùng để đèn bù thiếu hụt lại hoàn toàn đầy đủ.

Biểu lộ Lý Mục tràn ngập vui mừng, liên tục nói lời cảm tạ cùng Nhậm Thanh, lập tức liền ly khai cửa hàng.

Lính cai ngục bên ngoài phát hiện cánh tay Lý Mục dị dạng, lập tức biết được pháp khí đã luyện chế hoàn thành.

Tốc độ nhanh hơn xa so với tưởng tượng, không hổ là Đại Mộng chân nhân Âm Sai cảnh viên mãn.

Nhậm Thanh do dự một lát, không có trực tiếp mở cửa ra, mà là để bản thể chọn lựa một người quân dự bị phía ngoài, tìm những cái tu sĩ có thuật pháp thiếu hụt rõ ràng.

Mà pháp khí luyện chế cũng không thể quá phiền phức.

Nhậm Thanh lợi dụng song sinh yểm ma, thay đổi một cách vô tri vô giác để đối phương vào cửa hàng.

Đông đảo lính cai ngục thấy vậy đều muốn vào trong xem một chút, không nghĩ tới cửa hàng đại mộng Đoán Khí cùng thời gian chỉ chiêu đãi một người, cũng do Đại Mộng chân nhân tự mình chọn lựa.

Lính cai ngục thấy chợ quĩ sắp đóng lại, cũng không còn báo có kỳ vọng, trước đám người cửa hàng lập tức thiếu đi hơn phân nửa.

Nhậm Thanh lần thứ hai luyện chế pháp khí là nhằm vào thuật pháp hóa thú, cùng loại với cái buộc tóc, có thể khiến cho tu sĩ bảo trì thanh tỉnh.

Độ khó cũng không cao, dùng hỏa diễm nung khô vật liệu là được, chính là tránh không được việc hao phí càng nhiều thời gian.

Mấu chốt để tu sĩ có thể ổn định tâm thần, chính là dung nhập Nguyệt Quang thạch vào trong đó, để nó có thể mỗi giờ mỗi khắc tản ra khí tức băng lãnh.

Nhậm Thanh lần này không chút khách khí mà thu lấy thù lao năm thạch.

Dù là như thế, vị quân dự bị kia cũng vẫn cảm thấy rất rẻ.

Làm xong hai mua bán, chợ quý cũng đã tới thời gian kết thúc, lính cai ngục trên đường phố bắt đầu trở nên thưa thớt.

Nhậm Thanh điếm hồn quay về bản thể, đã thấy Lý Mục vẫn đứng chờ tại cửa ra vào Đại Mộng các, biểu lộ tràn đầy xoắn xuýt.

Vị hán tử thật thà này bởi vì không có đem Luyện Khí giao cho Nhậm Thanh xử lý mà hơi có vẻ áy náy, thật tình không biết Nhậm Thanh đã kiếm lời đầy bồn đầy bát.

Hai người ly khai lính cai ngục đường, về sau Nhậm Thanh thuận tay ghi chép tâm đắc lúc luyện khí.

Hắn phát hiện luyện chế pháp khí có thể tôi luyện song sinh yểm ma cùng năng lực Kính Diện Giả, bất tri bất giác đã thành thực hơn đáng kể.

Nhậm Thanh càng thêm tin chắc tầm quan trọng của cửa hàng.

Chỉ cần hắn Luyện Khí đầy đủ thuần thực, mỗi lần chợ quý mở ra sẽ làm được càng nhiều mua bán hơn, thọ nguyên thu hoạch được cũng sẽ đi nước lên thì thuyền lên.

Nếu như tương lai có thể không chế càng nhiều điếm hồn, thậm chí có thể nhất tâm đa dụng.

Nhậm Thanh tiếp tục tôi luyện thuật pháp, thỉnh thoảng sẽ tiến đến trường thi Thanh Hà xem xét tình huống, dù sao khoa cử Tam Tương thành đã tới gần.

Trường thi Thanh Hà chiếm diện tích không nhỏ, cũng chia bốn gian trường thi Đông Nam Tây Bắc, sẽ hội tụ tất cả thí sinh Tương Châu.

Bởi vì Triệu thư lại và cả Tổng Tông Vô, hẳn đều đã đồng ý với hai bên, tự nhiên có nghĩa vụ cam đoan khoa cử không có hỗn loạn.

Hiện tại thành tây rất nhiều thư sinh, khách đứng đều đã kín người hết chỗ, đến sáng sớm mơ hồ có thể nghe được âm thanh đọc diễn cảm từ các nơi truyền đến.

Nhậm Thanh chú ý tới cách ăn mặc của bộ phận thư sinh, khẳng định không phải Tam Tương thành, hẳn là từ chút thành trấn trong Tương Châu mà tới.

Hắn chuẩn bị đi trường thi xem xét tình huống, nhưng đột nhiên nhận được nhiệm lĩnh cai ngục đường vụ.

Minh Nha hét vang trên đỉnh đầu.

Dựa theo nhiệm vụ trên tờ giấy nói, ở thành trấn “Phương nam” Tương Châu, nửa tháng trước có hơn mười người thí sinh tiến về Tam Tương thành.

Bọn hắn do quan binh hộ tống, đi trên đường lớn, lý thuyết tương đối an toàn, trên đường đi lại đột nhiên mất tích.

Lính cai ngục đường đã bài xuất mấy vị lính cai ngục xem xét.

Nhậm Thanh là quân dự bị, lính cai ngục đường yêu cầu không nhiều nhiệm vụ, chỉ cần tại phụ cận Tam Tương thành tìm tung tích là đủ.

Ban thưởng khi cung cấp được manh mối.

Chương 145 - Ông Cháu Kỳ Lạ

Chương 145. Ông Cháu Kỳ Lạ

Nhậm Thanh nhận được nhiệm vụ, về sau lập tức đứng dậy rời khỏi Tam Tương thành.

Hắn không có tính toán xâm nhập vào núi rừng, dù là xung quanh đã được tìm tòi bảy tám phần, nhưng cũng không đại biểu không có cất giấu nguy hiểm.

Nhậm Thanh dọc theo con đường đi tới An Nam trấn tìm manh mối, trên thân đặc biệt đổi lại áo tơi mũ rộng vành hành tẩu giang hồ.

Đại Miêu đao đã lâu không dùng cũng đặt ở sau lưng.

Trước khi hắn đi đã cẩn thận hỏi thăm qua Triệu thư lại, An Nam trấn dựa vào Nam Cương, mỗi lần khoa cử thì cũng khoảng chừng hơn hai mươi người học sinh tham dự.

Đồng thời đều được quan binh bảo vệ, thậm chí lính cai ngục còn có thể trong bóng tối chú ý.

Nhiều người như vậy, dã thú căn bản không dám tới gần, còn là đi trên đường lớn, lý thuyết sẽ không phát sinh ngoài ý muốn mới đúng.

Thế nhưng cuối cùng học sinh phương nam đã chậm hai ngày còn chưa đuổi tới Tam Tương thành.

Hỏi thăm lính cai ngục, chỉ nói là đột nhiên mất tích ly kỳ, không có dấu hiệu nào.

Trong lúc bất tri bất giác, sắc trời tối xuống.

Nhậm Thanh chú ý tới phần lớn trên đường lớn đều là vết tích xe ngựa lưu lại, căn bản cũng không có nhiều dấu chân người đi qua.

Dựa theo cự ly tính toán, hiện tại đã đi tới năm mươi dặm ngoài Tam Tương thành.

Mặc dù chỉ đi hết gần nửa canh giờ, nhưng lấy cước lực người bình thường, lộ trình năm mươi dặm không ăn không uống chỉ ít mười canh giờ.

Bởi vậy có thể thấy được, học sinh phương nam rất có thể không đi đường lớn, nếu như không có vào rừng cây, thì cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Nhậm Thanh ghi chép tình huống, tin tức càng là hữu dụng, lấy được càng nhiều huyết tinh.

Đang lúc hần chuẩn bị trở về Tam Tương thành, lại cảm giác được nơi xa có ánh sáng nhạt lấp lóe, kia là bó đuốc chiếu rọi ra.

Nhậm Thanh vô ý thức nheo trọng đồng lại, ánh mắt đi qua màn đêm đen nhánh, hai thân ảnh từng bước đi về phía trước.

Nét mặt của hần có vẻ hơi ngoài ý muốn.

Thân ảnh là một đôi già trẻ, nắm tay lẫn nhau.

Lão nhân nhìn qua bảy tám chục tuổi, tuổi thật hần là khoảng chừng năm mươi, người mặc tương đối đơn bạc, khuôn mặt đầy vết nhăn.

Đứa trẻ bên cạnh thì hơi có khác biệt, nhìn vẻ ngoài tầm năm tuổi, nhưng rõ ràng là thời điểm khí trời nóng bức, lại mặc áo bông thật dày.

Hần toàn thân bao phủ cực kỳ kín mít, mồ hôi đều thấm ướt quần áo.

Mà cái trán nam đồng còn dấu vết tím bầm của móng tay, tựa như là bị người cường ép ấn vào.

Nhậm Thanh cảm giác trang phục hai ông cháu giống như là bộ tộc Nam Cương, là tộc người Miêu sinh hoạt tại phía nam Tương Châu, gần như rất ít cùng ngoại giới tiếp xúc.

Hai chân hắn điềm nhẹ mặt đất, nhảy vọt đến trên chạc cây cách đó không xa.

“Oa A Gia, ta nóng quá...”

Đứa trẻ chịu không được vừa thở vừa nói, bắt quá thể lực viễn siêu cùng tuổi, đi đường xuống tới không thấy mạnh mẽ kiệt xu thế.

“Oa Cốc, rất nhanh liền đến Tam Tương thành, đến thời điềm đó liền có thể nghỉ tạm.”

Giọng nói Oa A Gia hơi có vẻ mệt mỏi, sau khi nói xong lấy lại tinh thần sờ lên đầu Oa Cốc.

Nhưng từ hai chân lão nhân liền có thể nhìn ra, chỉ sợ bởi vì đi đường thời gian dài, đã bị mài chảy máu, dấu chân đều đã mang theo vết máu.

Oa Cốc gạt đầu, lau đi mồ hôi trên mặt tiếp tục đi đường.

Nhậm Thanh thấy vậy không có vội vã lộ diện.

Hắn định tìm cái thời cơ thích hợp, hai người này vừa nhìn qua cảm thấy cổ quái, nói không chừng sẽ có manh mối học sinh An Nam trấn.

Hai ông cháu lại đi hơn mười dặm đường, rất nhanh liền có chút mệt mỏi, động tác lão nhân đi đường bắt đầu trở nên lảo đảo.

Hai người vẫn không có ý định dừng lại bước chân, cũng không biết là cái gì đã thúc dục bọn hắn.

Đúng lúc cách đó không xa có tòa miếu hoang đã hoang phế thật lâu, hai ông cháu liền lựa chọn ở tạm một đêm, đến ngày mai lại tiến đến Tam Tương thành.

Trong miếu đồ nát cung phụng chính là Thành Hoàng, nhưng mà tượng thần sớm đã tàn phá hơn một nửa.

Oa A Gia dùng bó đuốc thiêu đốt đồng lửa, sau đó đem cửa sổ mở ra thông gió, nếu không rất dễ dàng để người ta bí bách chết.

Oa Cốc ở bên mơ mơ màng màng thiếp đi, dù là lúc này hẳn cũng không có cởi áo khoác.

So với dị dạng trên người lão nhân, đứa nhỏ vẫn bình thường hơn nhiều.

Nhậm Thanh thấy vậy trực tiếp đi đến miếu hoang, Đại Miêu đao nhận thu vào lao tù trong bụng, còn đặc biệt thay đổi quần áo thư sinh.

Oa A Gia chú ý tới có bước chân tới gần, nhãn thần lập tức trở nên cảnh giác lên.

Tay phải hắn vô ý thức đặt ở sau thắt lưng, nơi đó cất giấu một cái đao bồ cùi, nếu như không rút ra rất khó phát giác được.

“Lão trượng, thật ngại quá, ta là thư sinh tiến đến Tam Tương thành, cùng đội ngũ bị tách rời cho nên chỉ có thể ngủ ngoài trời một đêm.”

Nhậm Thanh vừa nói chuyện, vừa lặng yên không tiếng động thi triển năng lực Kính Diện Giả.

Mục tiêu tự nhiên là vì thăm dò đối phương, cũng có thể tận lực đem hình tượng của mình trở nên vô hại.

Oa A Gia dò xét trên dưới Nhậm Thanh một lát, lập tức liền gật đầu.

Hắn ôm lấy thân thể cháu trai ngủ say, đặc biệt nhường ra một vị trí cho Nhậm Thanh, nhưng mà cách xa nhau mấy mét, có thể thấy được vẫn có lưu lại cảnh giác.

Nhậm Thanh ngồi xuống tại đồng lửa bên cạnh, tại lúc hắn nằm ngủ, thương thể hai chân lão nhân cùng khôi phục bằng tốc độ mắt trần có thể thấy.

Nhưng mà trên đầu tóc lại có thêm một chút trắng bạc, giống như thọ nguyên đang không ngừng trôi qua.

Nhậm Thanh tự mình từ trong ngực lấy ra lương khô, hắn muốn đưa cho Oa A Gia, nhưng lại bị cự tuyệt, mà rõ ràng sắc mặt đã hoàn hoãn hơn rất nhiều.

Chương 146 - Đạo Nhân Mắt Mù

Chương 146. Đạo Nhân Mắt Mù

Đêm dài đằng đẵng, có người xa lạ ở bên cũng không có khả năng nằm ngủ, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

Nhậm Thanh dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn Oa Cốc, sắc mặt đứa nhỏ có chút trắng bệch, trở nên càng ngày càng không có khí huyết, giống như sắp chết.

“Cháu trai ngài không có sao chứ?”

Oa A Gia vội vàng xem xét Oa Cốc, phát hiện hần tình huống chuyển biến xấu, lập tức giật nảy mình.

Hắn từ trong ngực móc ra cái túi nước dùng dạ dày trâu chế thành, sau đó đem Oa Cốc đỡ dậy cho ăn một chút, rồi dần dần thông thả lại sức.

Biểu lộ Nhậm Thanh khác thường.

Mặc dù tia sáng âm đạm, nhưng hắn chú ý tới bên trong túi nước chính là dầu trơn sền sệt màu vàng nâu.

Có một mùi thơm cổ quái.

Nhậm Thanh cũng nấu nướng qua nước luộc lòng, hắn rất nhanh liền kịp phản ứng, bên trong dầu trơn hắn là xen lẫn các loại hương liệu, đun nấu lên cùng nhau mới có thể như thế.

Nhưng hắn lại cảm giác hương liệu thêm vào trong đó càng giống như là đang che giấu hương vị nguyên bản.

“Lão trượng, người dẫn tôn nhi đi Tam Tương thành chữa bệnh sao?”

Ánh mắt Oa A Gia có một nháy mắt thất thần, giống như muốn nhớ lại cái gì, chỉ là lắc đầu không có trả lời.

Một lát sau, hắn cố ý tìm chủ đề hỏi:

“Tiểu Ca cũng không phải là người Tam Tương thành sao?”

“Ta là từ An Nam trấn mà đến.”

Lời này của Nhậm Thanh vừa nói ra, rõ ràng nhìn thấy trên mặt Oa A Gia lộ ra một chút kinh ngạc, mặc dù rất nhanh liền che giấu đi, nhưng chạy không khỏi trọng đồng.

Oa A Gia cố giả bộ bình thân an ủi vài câu, sau đó liền lấy lý do chiếu cố tôn nhi, dần dần không trả lời Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh có chút không nghĩ ra, hai ông cháu này khắp nơi lộ ra cổ quái.

Mà lại hắn tiếp xúc với Oa A Gia, xác thực chỉ là người bình thường, từ đủ mọi góc cạnh đều không giống liên quan tới vụ mất tích của học sinh.

Oa Cốc mơ mơ màng màng tỉnh lại, bên trong miệng lẩm bẩm:

“Oa A Gia, ta lại mơ tới bọn hắn...”

Oa A Gia bình thân nói ra:

“Ngủ đi ngủ đi, ngày mai liền đến trong thành rồi.”

Oa Cốc lần nữa nằm ngủ.

Nhậm Thanh giả ý nghỉ ngơi, âm thầm suy nghĩ nói:

“Ta ngược lại muốn xem trong mộng có cái gì.”

Điểm hồn Nhậm Thanh từ bên trong bản thể chui ra, tiếp sao đú hóa thành ánh sang xanh rồi biến mất tại bên cạnh đồng lửa.

Đối với Oa A Gia mà nói, chỉ cảm thấy có gió lạnh thổi qua, hấn bởi vì rét lạnh theo bản năng ma sát bàn tay.

Nhậm Thanh lần đầu thi triển song sinh yểm ma chui mộng cảnh vào người khác, cho nên sợ làm bị thương điểm hồn, hấn tương đối cẩn thận.

Không nghĩ tới điểm hồn vừa tiến vào Oa Cốc Nê Hoàn cung, liền có một loại cảm giác cực kì không hiểu, giống như là đang ngụp lặn ở trong vũng bùn ô uế.

Hấn cưỡng ép đè xuống tạp niệm, rất nhanh liền tiếp xúc đến mộng cảnh Oa Cốc, điểm hồn không cần tốn nhiều sức đã dần thân vào.

Nhậm Thanh biết rõ kỳ thật mộng cảnh từ giấc ngủ sinh ra đã bao hàm tất cả tư duy tiềm thức, không phải bình thường có thể hiểu được.

Vốn cho rằng sẽ cực kì ly kỳ, không nghĩ tới rất là chân thực.

Vẫn là con đường tiến về Tam Tương thành.

Bầu trời có mưa rào tầm tã bao trùm đại địa, khiến cho bốn bề căn bản không cách nào thấy rõ.

Nhậm Thanh ở góc nhìn người đứng xem, phát hiện nơi đây cũng đã rời xa khỏi Tam Tương thành vượt qua trăm dặm, chung quanh hấn là có thôn xóm.

Giống như năm ngày trước cũng mưa to như này, nhưng mà thoáng qua liền mất tại ban đêm.

Hấn cẩn thận tìm lấy trong mộng cảnh Oa Cốc, rất nhanh tại trên sườn núi bụi gai chỉ chít phát hiện tung tích hai ông

cháu.

Hai người ăn mặc giống như là đi hái thuốc, phía sau có cái sọt chứa một chút dược tài.

Oa A Gia run lấy bảy dựa vào bên trong khóm bụi gai, ngược lại là Oa Cốc biểu lộ bình thản, mắt nhìn nơi xa, giống như đang chờ đợi cái gì.

Oa Cốc cái trán cũng mất đi cái vết ấn.

Nhậm Thanh lơ lửng trên đỉnh đầu hai người chờ đợi một lát, bầu không khí trong mộng cảnh càng thêm âm trầm, Oa A Gia run lợi hại hơn.

Trong thoáng chốc, bóng người nơi xa toán loạn.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo, ta tức là đạo ...”

Giọng điệu quái dị truyền đến.

Đạo nhân mắt mù nhìn như bình thường chậm rãi đi tới, ánh mắt hẩn bị miếng vải đen che đi, trong tay còn nắm giữ một cái phát trần dài nửa thước.

Cuồng phong thổi lên, đem khăn trùm trên đầu hẩn mang đi, lộ ra hơn phân nửa cái óc, cùng xen lẫn giòi bộ trong đó.

Làm cho Nhậm Thanh kinh ngạc nhất chính là, phát trần đạo nhân mắt mù cầm trong tay cuối cùng kết nối lấy một cái ma thẳng, kéo lấy hai mươi mấy bộ thi thể.

Những thi thể này đều là cách ăn mặc thư sinh, bị ma thẳng kéo mà tạo thành từng vết máu, còn có không ít dã thú theo đuôi.

Nhậm Thanh mày nhăn lại.

Đạo nhân mắt mù hẩn là tu sĩ từng xuất hiện ở Bát Tự thôn, nếu không thì không có khả năng có sự tình trùng hợp như thế.

Có thể nhìn ra đôi phương cực kì điên cuồng, bên trong miệng nỉ non tất cả đều là mấy lời nhảm như Đạo Sinh Đạo.

Những cái học sinh phương nam kia chỉ sợ đã sớm bị người này giết chết, thậm chí là thuận tay mà làm.

Đạo nhân mắt mù đi trên đường lớn, nhưng ở thời điểm tới gần Oa Cốc, quay đầu lộ ra cái nụ cười quỷ dị khó hiểu.

Lấy tu vi người này, không có khả năng không có phát hiện hai ông cháu, tại sao lại buông tha?

Chương 147 - Đạo Sinh Đạo

Chương 147. Đạo Sinh Đạo

Lập tức mộng cảnh có dấu hiệu hồng mất.

Nhậm Thanh thấy vậy chỉ tay một cái bầu trời, hắn vừa định ly khai mộng cảnh, đột nhiên hình ảnh sinh ra biến hóa, giống như đến từ một đoạn trí nhớ khác.

Oa A Gia quỳ rạp xuống đỉnh núi, mà Oa Cốc liền đứng tại trước mặt đạo nhân mắt mù.

Oa Cốc dùng ngữ khí khác với vẻ ngoài nói:

“Tiên nhân, người nhà nói ta người yếu nhiều bệnh, vậy trường sinh chi pháp để cải biến không?”

Trong hốc mắt Đạo nhân mắt mù có thêm một chút linh trí:

“Thành tiên...”

Ngón trỏ hắn điểm tại mi tâm Oa Cốc.

Có cảm giác Tiên nhân truyền thụ, kết tóc trường sinh.

Mộng cảnh vỡ vụn.

Điểm hồn Nhậm Thanh không có vệt vĩa trở về bản thể, mà là thân ở tại Nê Hoàn cung Oa Cốc, tìm xem đạo nhân mắt mù có lưu lại chuẩn bị ở sau hay không.

Hắn phát hiện hồn phách Oa Cốc hoàn chỉnh, căn bản không giống như là bộ dáng hài đồng biểu hiện ra, tâm tính hắn là cực kì thành thực.

Nhậm Thanh vừa định tìm kiếm tiếp, đột nhiên phát giác được ngoại giới có chỗ dị động.

Điểm hồn cùng chủ hồn tương dung, bản thể lập tức mở mắt.

Oa A Gia rút ra đao bồ cùi sẵn sàng đón quân địch.

Chẳng biết lúc nào, bên ngoài miếu hoang có thêm con chó hoang khuôn mặt dữ tợn, chẳng những gầy như que củi, mà trên da lông đầy đầy vết thương chảy mủ.

Chó hoang e ngại bởi hồi ở cửa ra vào, căn bản cũng không dám tới gần.

Nhậm Thanh có chút sửng sốt một chút, loại chó hoang này hẳn một lần tình cờ đã nghe Bá Phong nói qua, chuyên môn dựa vào ăn thi thể người chết để nhét đầy cái bao tử.

Bọn chúng cực độ e ngại người sống, thậm chí ngay cả hài đồng cũng không dám tới gần.

Nhưng đối với hương vị thi thể lại cực kì mẫn cảm, dù là cách xa nhau mười dặm đều có thể tìm đến.

Nhậm Thanh nhìn hai người ông cháu một chút, chẳng lẽ trong đó có cái không phải là người sống?

Nhưng Oa A Gia cũng không khả năng, hệ thống cũng không có phát giác được dị dạng.

Hoặc là Oa Cốc?

Không đúng, hẳn đột nhiên phản ứng lại.

Oa A Gia đưa ra qua một túi dầu trơn sền sệt, trong đó hỗn tạp nhiều loại hương liệu, vẫn có thể ngửi ra có chút hương vị không đúng.

Chẳng lẽ là thi dầu?

Nhậm Thanh yên lặng theo dõi kỳ biến tình thế phát triển.

Oa A Gia vung vẩy mấy lần đao phay, về sau chuẩn bị đem Oa Cốc đánh thức, kết quả là tại trong nháy mắt hẳn mới vừa

xoay người, chó hoang động.

Chó hoang điên cuồng hướng Oa Cốc đánh tới, mở ra cái miệng cắn về phía hắn.

Túi kia quả nhiên là thi dầu.

Oa A Gia phát ra hoảng sợ tiếng gào, hắn ý đồ ngăn cản chó hoang, nhưng thân thể già nua đã không có bao nhiêu khí lực.

Ngay tại trong nháy mắt hàm răng dã thú sắp tiếp xúc Oa Cốc, thanh âm vài vốc xé rách vang lên.

Quần áo dày đặc của Oa Cốc ở trong nháy mắt hóa thành mảnh vỡ, sau đó thân eo hướng về phía sau bẻ gãy, lộ ra cái bụng để cho người ta rùng mình.

Ngay tại giữa bụng, đột nhiên có miệng lớn mở ra, có thể nhìn thấy nội tạng đã bị móc sạch, bên trong hiện đầy hàm răng.

Chó hoang bị nuốt vào, trong miếu đồ nát truyền lại âm thanh nhấm nuốt rùng mình.

“Thành tiên... Thì ra đã thành tiên...”

Oa A Gia mắt tròn tròn.

Ký ức bị lãng quên xông lên đầu, từ khi tôn nhi bị Tiên nhân truyền đạt, bọn hắn giống như một mục đang đi tới hướng rừng rậm rạp.

Hắn bản năng đi theo tôn nhi, mà Oa Cốc thì là là Vô Vi Đạo... Truyền đạo!

Miệng trên bụng Oa Cốc tiếng nói kì lạ để nó:

“Đạo phi đạo, Vô Vi Đạo...”

Nhậm Thanh cảm giác tinh thần tự dung trở nên căng cứng, lập tức không chút do dự gọi ra Long Xà Tích, trực tiếp

đem Oa A Gia thu vào lao tù trong bụng.

Mà Oa Cốc không có đạt được ước muốn, thân thể ngược lại hướng Nhậm Thanh đi tới.

Hắn còn đang kéo dài, hàm răng trở nên càng thêm sắc bén,
“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Nhậm Thanh sắc mặt khó coi, hai chân phát lực trong nháy mắt biến mất tại chỗ cũ, ra quyền trực tiếp đánh vào vị trí trái tim Oa Cốc.

Một tiếng vang trầm.

Oa Cốc hôn mê bất tỉnh, miệng trên bụng chậm rãi khép lại.

Nhậm Thanh đồng thời gọi ra hệ thống.

【 Oa Cốc 】

【 tuổi tác: Năm 】

【 thọ nguyên: 23 】

【 thuật: Cốt Xi Pháp (ngụy), đạo truyền đạo (ngụy) 】

【 Cốt Xi Pháp: Do Bạch Cốt phu nhân sáng tạo, tu luyện cần đem hàm răng trong miệng đập nát, phối hợp xương đầu người mài thành bụi phấn ăn vào, sau mỗi lần sử dụng thì đầu người liền sẽ mọc ra một chiếc răng, hàm răng mọc đủ sẽ tu thành. 】

Nhậm Thanh trước đó không có sinh nghi đối với Oa Cốc, dù sao bề ngoài chính là trẻ con, sao có thể nghĩ nắm giữ được hai loại thuật pháp như này.

Thuật pháp chi là ngụy, nói rõ Oa Cốc là dựa vào lấy vật quý dị nắm giữ thuật pháp.

Nhưng Nhậm Thanh lại cảm giác không thích hợp.

Dù sao nuốt vật quý dị có nguy hiểm cực lớn, cho dù là người trưởng thành cũng cửu tử nhất sinh, trẻ con phổ thông gần như không thể tiếp nhận.

Lập tức hấn chú ý tới môn thuật pháp tên là “Đạo Sinh Đạo” kia.

Cùng người ăn người không có gì khác biệt.

Chương 148 - Chuẩn tới

Chương 148. Chuẩn tới

Sắc mặt Nhậm Thanh ngưng trọng.

Đề hấn rất ngạc nhiên chính là vị trí hệ thống biểu hiện Đạo Sinh Đạo dị thường cổ quái, khác biệt cùng Oa Cốc, vậy mà độc lập với thuật pháp bên ngoài.

【 thuật: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (song sinh trọng đồng...) 】

【 Đạo Sinh Đạo (tàn) 】

Sau khi ý thức Nhậm Thanh tiếp xúc, cũng có tin tức tiêu hao thọ nguyên.

【 phải chăng bù đắp Đạo Sinh Đạo, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm năm 】

Chẳng lẽ lại vật quý dị Đạo Sinh Đạo vô hình, lặng yên dung nhập bản thân.

Mà Nhậm Thanh có cảm giác khả năng Đạo Sinh Đạo cũng không phải là thuật pháp...

Nếu như là nguyên rửa, vì sao hệ thống sẽ nhắc nhở bản thân mình bù đắp, đồng thời hấn cẩn thận kiểm tra huyết nhục xương cốt toàn thân, không có bất kỳ khác thường gì.

Trong lòng đầy nghi hoặc, hấn đương nhiên sẽ không đặc biệt tiêu hao năm năm thọ nguyên.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, Oa A Gia ở lao tù trong bụng đã kiệt lực mà chết, tất cả cũng lộ ra không giống bình thường.

Nhậm Thanh dự định xin giúp đỡ từ Âm Sai cảnh, lập tức hắt lấy ra xương thìa, vẽ ra con đường ở trên vách tường miếu Thành Hoàng trực tiếp tiến vào bên trong.

Hắn nhìn xem mưa dầm phiêu tán xuống, từ trong ngực lấy ra một mảnh lông vũ.

Đây cũng là Chuẩn Vũ, tín vật chuyên môn dùng để liên hệ chuẩn, tác dụng tương đồng với huyết tâm, nhưng mà lại là pháp khí duy nhất một lần.

Thời điểm chấp hành một số nhiệm vụ nào đó, Minh Nha tự bạo liền sẽ lưu lại pháp khí này, Đại Mộng các cũng có buôn bán, giá cả không quá đắt đỏ.

Đợi sau khi huyết dịch tiếp xúc Chuẩn Vũ, cái lông bắt đầu tự dung bốc cháy lên.

Khi bụi mù phiêu tán, bóng đen to lớn từ đằng xa gào thét mà đến, trong nháy mắt rơi xuống đất đã tạo ra cái hố sâu.

Nhậm Thanh thấy vậy nhẹ nhàng thở ra.

Tình huống bình thường sử dụng Chuẩn Vũ, trừ phi sớm cáo tri qua giống như Trương Thu, nếu không sẽ chỉ dẫn tới Minh Nha, sau đó đem tin tức viết tại trên tờ giấy để hắt tha thông báo là xong.

Chuẩn bắt đầu nói.

“Tiểu Nhậm Thanh, vừa vặn rảnh rồi, nghe được vị tiên huyết người nên tới.”

Nhậm Thanh sắc mặt phức tạp, đây coi như là bị Chuẩn đề mắt tới sao.

Nhưng mà cũng không sao cả, chí ít chính thức trở thành lính cai ngục cần ba cái Âm Sai cảnh đồng ý, vấn đề này cũng đã giải quyết hơn phân nửa.

Nhậm Thanh suy tư một lát, đem sự tình liên quan tới hai người Oa A Gia giải thích một lần, cũng có tự thuật đại khái mộng cảnh.

Còn có sau khi Oa Cốc chết, hấn cảm giác được thân thể giống như xuất hiện tình huống dị dạng.

Biểu lộ Chuẩn không có biến hóa chút nào, mở chim mài mài vào huyết nhục dính trên bờ vai Nhậm Thanh, tiếp sau đó nhắm mắt giống như đang cẩn thận kiểm tra.

Nhậm Thanh có chút thấp thỏm, một mặt là nắm giữ thuật pháp khá nhiều, một phương diện khác nếu như liên lụy đến nguyên rửa, sẽ vô cùng phiền phức.

Qua hồi lâu, chuẩn mở mắt, ngữ khí cổ quái nói ra:

”Hương vị huyết nhục người quá kém, cảm giác giống như là đồ nhiều gia vị.”

Nhậm Thanh cười ngược ngùng xuống.

“Yên tâm đi, nếu như là nguyên rửa, nó tại trong lĩnh cai ngục đường không chỗ che thân, trừ phi viễn siêu phạm trù Dương Thần cảnh.”

Nhậm Thanh ngẫm lại cũng cảm giác rất đúng, đạo nhân mất mùa làm sao có thể liên lụy đến Thiên Quỷ cảnh, huống hồ Hệ thống đối với Đạo Sinh Đạo vẫn là có phản ứng, nói không chừng là hình thức khác loại của thuật pháp.

Chuẩn tự lẩm bẩm:

“An Nam trấn cùng Bát Tự thôn có liên quan với nhau, rất có thể là tán tu nuôi quỷ.”

Nhậm Thanh ngược lại là cái nhìn có chút khác biệt.

Theo Bát Tự thôn liền có thể nhìn ra, vật quý dị Kính Trung Tiên là bị Nhậm lão hán mang đến, sau đó đạo nhân mất

mù đem tách ra.

Mục đích là gì thì không ai biết rõ, mà đầu óc người này đều đã không trọn vẹn, giết người hay cứu người chỉ là một ý niệm.

Chuẩn gật đầu hồi đáp:

“Những chuyện tương tự không tính hiểm thấy, nhưng mà chủ yếu tập trung ở xung quanh Tam Tương thành.”

“Bộ phận tu sĩ dựa vào nuốt vật quý đi mất đi con đường tiến lên, liền sẽ dùng thủ đoạn bàng môn tà đạo ý đồ tấn thăng.”

“Thì ra là thế.”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, tại bên trong miệng lính cai ngục nghe được mấy chữ bàng môn tà đạo, luôn có loại cảm giác không phù hợp.

Chuẩn rút ra mấy cây lông vũ:

“Nhiệm vụ tạm thời hoàn thành, tiếp theo giao cho lính cai ngục phương nam thành xử lý, Nhậm Thanh cam đoan khoa cử an toàn là đủ.”

“Chuẩn Vũ tại hiện thế cũng có thể sử dụng, sẽ để cho bốn bề lính cai ngục phát giác được.”

“Đa tạ Chuẩn tiên bối.”

Nhậm Thanh luống cuống tay chân tiếp nhận Chuẩn Vũ, xem thái độ Chuẩn bình thản như thế, hiển nhiên không có đem mất mù đạo nhân để ở trong lòng.

Hắn biết mình tại lính cai ngục đường địa vị không cao, dù là thiên phú đạt được tán thành, nhưng quân dự bị chung quy vẫn là quân dự bị.

Tài nguyên cùng lính cai ngục chính thức là không thể đánh đồng.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra tâm tư nhỏ, nhin không được mở miệng thử dò xét nói:

“Chuẩn tiền bối, người nói ta có thể sớm trở thành lính cai ngục hay không?”

Chuẩn liên tục vỗ cánh mấy cái, dẫn tới cuồng phong gào rít giận dữ.

Nhậm Thanh vốn cho rằng không có cơ hội chút nào, lại nghe chuẩn tiếp tục nói ra:

“Ta vốn cho rằng tâm tính tiểu tử người không nóng không vội, không nghĩ tới lại là cái bộ dáng này.”

“Hôm qua Tổng Tông Vô sớm đem lệnh bài đưa cho ta, phía trên đã có ấn ký hai vị Âm Sai cảnh, vị cuối cùng người nghĩ biện pháp đi.”

Chương 149 - Tới Trường Thi

Chương 149. Tới Trường Thi

Biểu lộ Nhậm Thanh có nét mừng, nếu như chỉ vì bổng lộc mỗi tháng, chậm chút ngược lại không có gì đáng ngại, nhưng dù sao còn liên quan tới Luyện Khí.

Muốn mau chóng nắm giữ Luyện Khí, vậy phải ra vào tầng thứ tư bí các, lần sau muốn móc huyết tinh hồi lộ cũng không biết có tác dụng hay không.

“Đây.”

Chuẩn phun ra cái lệnh bài.

Hắn đem tác dụng lệnh bài nói đại khái một lần, lập tức ly khai khu vực xương sườn.

Nhậm Thanh vuốt vuốt lệnh bài lòng bàn tay, chỉ cảm thấy chất liệu tương đối nặng nề, cùng khối lệnh bài quân dự bị chênh lệch rất xa.

Trải qua cẩn thận quan sát sau.

Phát hiện chính diện lệnh bài khắc chữ “Cấm”, nhưng mà màu sắc lại hiện ra thuần màu trắng, dưới góc phải còn có cái lỗ thủng.

Kiểu chữ lính cai ngục chính thức chính là trắng bạc, đồng thời theo số lần ngụy biến, màu sắc sẽ càng thêm thâm thúy, mãi đến tới Âm Sai cảnh hóa thành ám kim.

Mặt trái lệnh bài có thể nhìn thấy nhiều hoa văn huyền diệu, chính giữa có hai cái đồ án.

Theo thứ tự là khuôn mặt Ác Quỷ dữ tợn cùng quạ đen giương cánh, hẳn là đại biểu cho hai vị Âm Sai cảnh Tổng Tông Vô cùng Chuẩn.

Về phần ấn ký vị Âm Sai cảnh thứ ba, Nhậm Thanh đã có dự định.

Dù sao hẳn tại trước mặt Đại Mộng chân nhân sớm đã không cần mặt mũi, dứt khoát đợi tới chợ quỷ ra, liền đi tới đó thăm dò.

Một cái tác dụng khác lệnh bài của lính cai ngục thì tương đối thực dụng, bởi vì tài liệu luyện chế tên là “Hậu Thổ thạch”, chỉ cần trọng lượng càng trầm, trình độ cứng cáp cũng sẽ tăng lên.

Nhậm Thanh lấy ra huyết tinh khảm nạm đến một góc lệnh bài, dùng cái này để kích hoạt hiệu quả Hậu Thổ thạch.

Khi huyết tinh tích lũy, lệnh bài liền có thể chống cự công kích, cũng coi là kiện pháp khí có thể bảo hộ tính mệnh ở thời khắc mấu chốt

Nhậm Thanh tùy ý thu hồi lính cai ngục lệnh, tiếp sau quay trở về Hỏa Công đường.

Dù sao tới gần khoa cử, hẳn cũng đã giảm tiết tấu tu hành, đem trọng tâm đặt ở phía trên Luyện Khí.

Vật liệu mặc dù đều là sắt thường, nhưng chủ yếu là luyện tập thủ pháp.

Nhậm Thanh trong lúc đó dùng máu sói mua sắm ở Đại Mộng các đồ tu luyện thần túc kinh, hiệu quả lý tưởng lạ thường, chính là có lực lượng khá lớn.

Máu sói khẳng định là xuất từ lính cai ngục tu luyện một loại thuật pháp nào đó, sau khi ăn sống chỉ cảm thấy dạ dày tản ra từ đợt ấm áp.

Một khi dùng qua nhiều, cho dù là Nhậm Thanh cũng không chế không nổi xu thế dị hoá.

Loại dị hoá này không giống với thần túc kinh, chủ yếu nhận huyết dịch của cái thuật pháp khác ảnh hưởng, trên lý luận thông qua nuốt sống nhiều, có thể nắm giữ lực lượng vượt qua Quỷ Sứ cảnh.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn dự định từ bỏ việc tự chủ tấn thăng thần túc kinh, bởi vì muốn nhờ vào đó đến Quỷ Sứ cảnh, tinh lực tiêu hao thực tế quá nhiều.

Cảm giác được không bù lại mất.

Còn không bằng đợi đến lúc lao tù trong bụng hoàn thành lần thứ nhất nguy biến, tiếp sau đó góp nhặt thọ nguyên tấn thăng, căn bản không hao phí bao lâu liền có thể đem thuật pháp còn lại đến Quỷ Sứ cảnh.

Huống hồ tuổi thọ của hắn đã tới gần năm mươi năm.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi khoa cử.

Trong lúc này, hắn vụng trộm cũng có chú ý công việc về thổ địa, nhưng mà chỉ biết là sự việc phát sinh ở ngoại ô Thành Bắc, có trọn vẹn mười mấy vị lính cai ngục tham dự.

Mặt ngoài Tam Tương thành không thấy dị dạng, vậy rất có thể tiến hành trong lòng đất.

Dựa theo thói quen lính cai ngục đường, hắn là sẽ thừa dịp thời điểm khoa cử hấp dẫn ánh mắt, để thổ địa nuốt vật quý dị của Đông Trùng quyết.

Tại trong lúc bất tri bất giác, mấy ngày liền thoáng qua.

Đến ngay khoa cử, thành tây náo nhiệt tựa như ăn tết, khắp nơi trên đường phố đều là thư sinh học sinh mang theo cái túi.

Mấy trăm người sẽ tại bên trong trường thi Thanh Hà nghỉ ngơi chín ngày, khoa cử cùng chia làm ba đợt, vì phòng ngừa gian lận trong lúc đó nên mọi người nhất định phải ở trong trường thi.

Trong trường thi cũng mở ra trong trường thi, buôn bán không tệ.

Bán đều là bánh ngọt, đồ uống.

Cư dân nghị luận với nhau.

Bàn luận xem ai có thực lực, ai có thể đứng đầu bảng.

Cửa lớn trường thi Thanh Hà triệt để rộng mở, nhưng mà tới mặt trời lên cao rồi còn chưa chính thức bắt đầu, đợi quan binh vào chỗ mới được.

Sau đó còn cần quan binh kiểm kê vật phẩm trên người thí sinh, không cho thí sinh mang theo tài liệu.

Nhưng khoa cử lần này hơi có khác biệt.

Dù là quan binh đều đã chuẩn bị xong xuôi, trường thi vẫn không có thông báo cho học sinh lần lượt vào sân, ngược lại giống như là đang đợi cái gì đó.

Mỗi cái học sinh đều là tâm cao khí ngạo, thấy vậy lập tức sinh lòng bất mãn, trong lời nói tràn đầy phê phán.

Triệu thư lại đứng tại trước cửa trường thi Thanh Hà nhìn chung quanh, thỉnh thoảng còn lau mồ hôi dưới cằm, trong lòng có chút hồi hận.

Rõ ràng đã thông báo Nhậm Thanh tới sớm để chuẩn bị, kết quả đến bây giờ còn chưa tới.

Vạn nhất bởi vậy chọc giận học sinh, khẳng định là cái phiền toái không nhỏ.

Ngay tại lúc Triệu thư lại do dự xem có nên đợi Nhậm Thanh hay không, đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện tại khu kiểm tra.

“Triệu đại nhân, thông tri khoa cử bắt đầu đi.”

“Vâng vâng vâng.”

Phê bình kín đáo trong lòng Triệu thư lại lập tức tan thành mây khói.

Cách đó không xa, Nhậm Thanh mặc lấy mũ rộng vành, bên hông muốn treo lệnh bài lớn chừng bàn tay, phía trên khắc lấy chữ “Cấm”.

Triệu thư lại sao có thể không nhận ra lệnh bài có chữ Cấm là đại biểu cho cái gì chứ, hắn không để ý tới màu sắc và hoa văn trên đó, chỉ cho là Nhậm Thanh chính thức trở thành kỳ nhân đệ tử trong nha môn.

Trong lòng của hắn không khỏi sinh ra ý mừng, có cái đùi để hắn ôm vào rồi.

Kỳ thật Nhậm Thanh sớm đã đi vào phụ cận trường thi Thanh Hà, nhưng đột nhiên cảm giác hồn phách có chút bất an, giống như báo hiệu đến từ song sinh yểm ma.

Hắn không dám hờ hững chút nào, liền đi quanh trường thi Thanh Hà tìm kiếm xem có vết tích thuật pháp hay không, dù là phòng ngừa biến cố cũng tốt.

Kết quả không có chút thu hoạch nào.

Chương 150 - Đạo Quan?

Chương 150. Đạo Quan?

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, hướng về Triệu thư lại khẽ gật đầu.

Lập tức quan binh bắt đầu bố trí, từng cái học sinh xếp thành hàng , chờ đợi người tới vật phẩm kiểm tra mang theo.

Nhậm Thanh vẫn không yên lòng như cũ, dự định đi vào bên trong Trường thi Thanh Hà nhìn xem.

Hắn lên tiếng chào cùng Triệu thư lại, mới vừa vượt qua ngưỡng cửa, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt lấp loé không yên.

Trong đầu Nhậm Thanh, thanh âm khàn khàn xa lạ vang lên:

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

“Còn xin đạo quan thụ nghiệp...”

Mắt hắn híp lại bất động thanh sắc suy nghĩ một lát, lấy ra sách ghi chép.

Chẳng lẽ âm thầm có người nhắm vào ta?

Có lẽ không phải, mục tiêu thanh âm truyền đạt, khả năng là Oa Cốc, nhưng mà sau khi hắn chết thì thuật pháp chuyển dời đến trên người hắn.

Nhất định phải đem hắn từ bên trong Trường thi Thanh Hà tìm ra!

Nhậm Thanh đi tới một vị trí chốt kiểm tra chuẩn bị ghi chép tin tức, học sinh phát hiện thân ảnh của hắn, về sau

không khỏi mày nhăn lại.

Hiện tại người này tới muộn như vậy, mà đối phương cũng không phải là quan viên, có tư cách gì ở đây?

Mặt học sinh trung niên lộ vẻ mỉa mai cao giọng nói:

“Người...”

Nhậm Thanh nhàn nhạt mở miệng hỏi:

“Quê quán nơi nào?”

Học sinh trung niên toàn thân run lên, lòng sinh ra sợ hãi, vội vàng trả lời:

” Thước Sơn trấn ngoài Tam Tương thành...”

Nhậm Thanh gật đầu, sau đó ghi chép vào.

Quan binh thấy học sinh trở nên trung thực, thuần thực bắt đầu kiểm tra đồ vật.

“Đại nhân, không có gian lận.”

Nhậm Thanh phát tay áo, mấy vị quan binh mang theo học sinh rời đi, tiến về vị trí an bài trước đó.

Trường thi Thanh Hà trật tự trở nên ngay ngắn trật tự.

Học sinh cũng không ngốc, nhìn thấy người này tiến vào chốt kiểm tra, các quan binh đều nghe lời hấn, thế nên bọn học sinh sớm đã không dám lên tiếng.

Trọn vẹn bỏ ra hơn nửa ngày, tất cả học sinh mới hoàn toàn vào sân.

Nhậm Thanh nhìn xem quyển sách trên tay, không biết có nên tiến lên hỏi thăm quan binh xem còn thiếu ai hay không.

Tất cả học sinh thành trấn Tương Châu đến Tam Tương thành đã có thông kê trước rồi, ngoại trừ học sinh An Nam trấn, tổng cộng có 253 người.

Bởi vì là do quan binh hộ tổng quan hệ, tuyệt không có khả năng có sai số, nhưng Nhậm Thanh hỏi ý xuống tới lại có 255 người.

Vô duyên vô cớ nhiều hơn hai người.

Nhậm Thanh cũng dò xét qua mỗi người, chút dị dạng cũng không có tìm được.

Triệu thư lại đi tới:

“Nhậm Thanh, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?”

Nhậm Thanh đem sách đưa cho đối phương:

“Số lượng học sinh không đúng.”

Triệu thư lại vội vàng đi kiểm tra, trong nha môn có ghi chép, so sánh lại cũng không phiền phức, chủ yếu là cảm giác có chút không hiểu.

Nhậm Thanh chờ đợi một lát.

Sau một lúc Triệu thư lại cầm sách ghi chép trở về.

“Không có chuyện gì, bên trong có hai học sinh là người ở bên ngoài, nhưng mấy tháng gần đây một mực ở tại Tam Tương thành...”

Nhậm Thanh không có trả lời, quay người đi vào bên trong Trường thi Thanh Hà.

Trong trường thi yên tĩnh im ắng, học sinh cũng thừa dịp nhàn rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Triệu thư lại đem vị trí hai người kia đánh dấu, phân biệt tại điểm thi phía tây cùng phía đông.

Nhậm Thanh chậm rãi đi vào điểm thi phía đông, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh im ắng, học sinh nhìn không được có sinh lòng kiêng kỵ.

Hắn mang theo Triệu thư lại cùng mấy vị quan binh, trực tiếp đi vào vị trí học sinh kia.

Bên trong cái phòng gỗ là nam tử gầy còm, nhìn thấy chiến trận như thế lớn, thần sắc lập tức bắt đầu 0 kinh ngạc.

“Các vị... Các vị đại nhân...”

Nhậm Thanh trực tiếp dùng hệ thống xem xét, ngoài ý muốn khi hắn là người bình thường.

Nhưng không chờ hắn có phản ứng, giọng điệu quen thuộc lần nữa từ trong đầu truyền đến.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo, cung nghênh đạo quan truyền độ dạy lục...”

Nhậm Thanh sinh ra dấu hiệu thân hồn tách rời, hắn nhận không được thâm mắng vài câu, đối phương đến cùng là dùng thủ đoạn gì, vậy mà lặng yên không một tiếng động như thế.

Hắn dứt khoát để điểm hồn thoát ly bản thể, lập tức có sự tình khiếp sợ phát sinh.

Trong trường thi trở nên càng thêm lạ lẫm, pho tượng Tam Thanh Đạo Tổ đứng ở trước mặt, bốn bề vậy mà hóa thành đạo tràng to lớn.

Mấy trăm người ngồi tại bên trên bồ đoàn, hơn hai trăm vị học sinh tham gia khoa cử, mỗi người đều mặc thuần màu trắng đạo bào.

Chờ đã, cái gọi là đạo quan sẽ không chỉ có bản thân mình?

Chương 151 - Đi Vào Trong Đạo Tràng

Chương 151. Đi Vào Trong Đạo Tràng

Trong lòng Nhậm Thanh mới vừa sinh ra ý niệm này, phát hiện trang phục bản thân cũng xuất hiện biến hóa, vậy mà dần dần tiếp cận hình thức đạo bào.

Nhưng so với học sinh màu trắng, đạo bào của hắn thiên về màu đen.

Hắn thấy vậy thì nhin không được nhú mày, nhìn quanh đạo trường, các chi tiết đập vào mi mắt, đây cũng không phải là thuật pháp có thể hình thành.

Làm cho kinh ngạc mơ hồ Nhậm Thanh nhất là có thể phát hiện bên ngoài đạo trường có những khu vực khác, giống như là khu hồ nước và cây cỏ và những vũng nước đọng.

Nhưng trong hồ nước cực kì hoang vu, nước đọng hiện ra màu xanh sẫm, nổi lơ lửng rất nhiều tử thi to lớn thấy không rõ hình dạng...

Bầu trời càng là như là vỡ vụn mặt kính.

Có cảm giác đạo trường như làm bằng vỏ lon nước ngọt.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra cảm giác không thể tưởng tượng nổi, đưa tay theo bản năng sờ về phía sàn nhà, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

【 ??? 】

【 tuổi tác: 1134 】

【 thọ nguyên: Năm năm 】

【 Thuật: Đạo Đạo Đạo (Vô Vi Đạo trận)? ? ? 】

【 ? ? ? 】

【 Đạo Đạo Đạo do thiên đạo tử sáng tạo, tu luyện cần ba cái thiên đạo chi noãn, sau đó thay thế vị trí não, phổi trái, trái tim, bất tử mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh híp mắt lại, ai có thể nghĩ tới nơi đây vậy mà giống với A Tỳ Địa Ngục, là thuật pháp của một vị đại năng nào đó hình thành.

Đạo Sinh Đạo hản là chìa khoá ra vào.

Nhưng so sánh với A Tỳ Địa Ngục, Vô Vi Đạo trận đã tới gần sụp đổ, chỉ còn lại năm năm, chẳng lẽ Tương Châu còn có thể lực giống lính cai ngục đường?

Không đúng, lấy hành động truyền đạo của đạo nhân mất mù, dù là đối tượng là người bình thường, lính cai ngục đường khẳng định sẽ có phát giác.

Nói rõ đạo nhân mất mù có thể là gần đây mới tới Tương Châu...

Chỉ xem cảnh tượng bên ngoài đạo trường, sợ là Vô Vi Đạo trận đã bị hủy diệt, đạo nhân mất mù là người sống sót nơi nào đó?

Ngay tại một lát Nhậm Thanh ngậy người, biểu lộ học sinh trở nên cuồng nhiệt.

Bọn hản quỳ gối ở bên trên bờ đoàn hô hoán “Vô Vi Đạo”, thanh âm đinh tai nhức óc.

Mà bản thể Nhậm Thanh vẫn tại trong trường thi, học sinh cũng đang múa bút thành văn, không thể nhìn ra do Vô Vi Đạo trận ảnh hưởng.

Điểm hồn do dự hồi lâu, thấy vậy chậm rãi đi tới trung ương đạo trường, khi tới gần toạ đàm, một cỗ mùi thơm đàn hương chậm rãi phiêu tán.

Bên trong miệng Nhậm Thanh tự phát ra tiếng nói nỉ non, đáp lại “Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo”.

Điểm hồn quả thật có thể tùy tiện rút ra Vô Vi Đạo trận, nhưng hắn muốn hiểu rõ tình trạng, muốn đem vị Vô Vi Đạo tu sĩ giấu ở bên trong Trường thi Thanh Hà kia móc ra.

Khi hắn ngồi xếp bằng tại ngọc chất bồ đoàn bên trên về sau, bầu không khí trở nên càng thêm cuồng nhiệt.

“Như thế nào là đạo? ! !”

“Như thế nào là đạo? ! !”

“Như thế nào là đạo? ! !”

Lỗi tai Nhậm Thanh vang lên tiếng ông ông, trong thoáng chốc bên cạnh xuất hiện vài cái đạo đồng, sau đó liền có học sinh hô lên phụ họa

Cái đạo đồng này hắn là tên tu sĩ đem bản thân mình kéo vào Vô Vi Đạo trận.

Tất cả chung quanh tràn ngập quái đản.

Đạo đồng mở miệng nói ra:

“Ban thưởng đạo thư, cho 3 giờ.”

Hắn sau khi nói xong, trước mặt mỗi người đều mọc ra một cái bàn từ huyết nhục, phía trên có một quyển tư tịch dùng thẻ tre bạch cốt ghép lại thành.

Nhậm Thanh thử xê dịch vị trí, phát hiện bồ đoàn đã bị dính chặt vào dưới đất, điểm hồn lại muốn rời đi đã không có biện pháp.

Cũng không quá sợ điểm hồn bị hao tổn, vì đối với chủ hồn cũng ảnh hưởng không lớn.

Học sinh bắt đầu đọc qua thẻ tre trước mặt, trong miệng phát ra thanh âm tán thưởng.

Đạo đồng hài lòng nhìn một màn trước mắt, trông mắt đột nhiên rơi xuống, hấn vội vàng nhặt lên nhét vào trong hốc mắt.

Nhậm Thanh do dự một chút sau đó mở ra thẻ tre.

Cùng lắm thì điểm hồn bị hủy, hấn ngược lại muốn xem trên đạo thư ghi cái gì, sẽ không phải là thuật pháp đó chứ?

Để hấn ngoài ý muốn chính là, nội dung thẻ tre ghi lại có vẻ khó hiểu, đều là dùng từ ngữ khoa trương để miêu tả thuật pháp tu hành, tựa như những lời điên cuồng của thi chó hồn trong lính cai ngục đường.

Mà lại hệ thống cũng không có hiện lên tin tức, nói rõ căn bản không dùng được.

Nhậm Thanh thấy, bản thẻ bất động thanh sắc bắt đầu tìm kiếm bên trong Trường thi Thanh Hà.

Hai canh giờ rất nhanh liền trôi qua, hấn chỉ là xác nhận hơn hai trăm tên học tử trong trường thi đều là người bình thường, vẫn không có thu hoạch.

Vô Vi Đạo trận lập tức xuất hiện dị biến.

Đạo đồng cao giọng nói ra:

“Thời gian đã tới, có nghi vấn gì trong tu hành?”

Học sinh thảo luận với nhau, trong đó có một tên đột nhiên mở miệng hỏi:

“Đạo quan, như thế nào để luyện Vô Cấu Thể?”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh không có trả lời, tất cả học sinh lại bắt đầu la lên bắt đầu, vì trì hoãn thời gian hẳn đành phải nói linh tinh.

“Ăn nhiều thịt đỏ, ăn mặn, à, mỗi ngày cũng giảm vận động...”

Tạch tach tach.

Trên vách tường lan tràn khe hở, ba pho tượng Đạo Tổ xuất hiện khuynh hướng hư hỏng, bột phấn rơi xuống tựa như mưa bay.

Thậm chí Nhậm Thanh cũng không có chú ý tới, cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết rớt xuống nơi nào.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ nói láo tiếp:

“Mỗi ngày nuốt ba mươi sáu bộ lòng người, đợi cho khí huyết chảy trở về liền có thể luyện thành Vô Cấu Thể.”

Trước mặt hẳn nhiên thêm một quyển thẻ tre, trang bìa thành lĩnh viết “Thuần dương Vô Cấu pháp”, nội dung chính là mấy câu khẩu thuật hẳn vừa nói.

Chương 152 - Bù Đắp Đạo Sinh Đạo

Chương 152. Bù Đắp Đạo Sinh Đạo

“Thì ra là thế.”

Có học sinh bưng tỉnh đại ngộ, mở ra ngực bụng lấy ra trái tim của mình.

Hắn lập tức cao giọng nói ra:

“Các vị đồng đạo, còn ba mươi lăm bộ, không biết có thể giao cho ta không?”

Đạo đồng khẽ gật đầu:

“Không cần, thân ở đạo trường, tự nhiên có tài nguyên để tu hành tiên thuật.”

“Cái con mẹ nó...”

Nhậm Thanh sao có thể nghĩ đến tình thế phát triển sẽ là như thế, bản thể lập tức sẵn sàng đón quân địch, dị miệng bất cứ lúc nào cũng có dấu hiệu phun ra Long Xà Tích.

Bên trong trường thi Thanh Hà chỉ có thể nghe được thanh âm bút lông đồng loạt hoạt động trên giấy.

Nhậm Thanh nhú chặt lông mày, bằng vào thân phận lính cai ngục bắt đầu tùy ý tìm kiếm, rất nhanh liền phát hiện tên học sinh dâng ra trái tim trong đạo trường.

Đối phương đang múa bút thành văn, may mắn nhìn không ra bất kỳ dị dạng.

Học sinh chú ý tới Nhậm Thanh, lập tức cẩn thận nghiêm túc hỏi:

“Đại nhân, tại hạ là không làm gì sai chứ?”

“Thân thể người có cảm thấy khó chịu không?”

“Làm sao... Ách.”

Hắn đột nhiên bưng kín trái tim, tiếp sau đó mặt xám như tro nằm rạp trên mặt đất, ngực đập trùng tay chân không ngừng giãy giụa.

Triệu thư lại chạy tới kinh hồn táng đảm hỏi:

“Đây là cái gì tình huống?”

“Các người lui ra ngoài đi.”

Lính cai ngục lên tiếng, đám người Triệu thư lại tự nhiên hai chân như nhũn ra ly khai phòng.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh nhìn chăm chú, phần bụng học sinh bắt đầu dần dần nở lớn, trong cổ họng phát ra âm thanh ha ha ha quái dị.

Nhậm Thanh tiến lên tiếp xúc đối phương, hệ thống biểu hiện thêm ra cái thuật pháp”Đạo Sinh Đạo (tàn)”, giống như đang tiến hành một loại dị hoá nào đó.

Không đợi hắn cẩn thận kiểm tra, bụng học sinh liền phình rồi vỡ ra.

Thấy dạ dày bị mười mấy trái tim nhét tràn đầy, bộ phận còn mang theo tiên huyết, nhìn giống như là mới vừa gỡ xuống không lâu.

Mà điểm hồn bên trong đạo tràng.

Chỗ bỏ đoàn của học sinh này đã trống ra một khoảng, những người còn lại còn đang không ngừng gào thét đạo là gì, đình tại nhưc óc.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, hiện tại chỉ có thể xác định một việc.

Vô Vi Đạo trận chỉ sợ đã hủy diệt, nếu không thì không có khả năng làm ra loại việc như thiêu thân này, truyền đạo càng giống là chấp niệm của đạo nhân mắt mù bị khi hấn bị điên, mới có thể xảy ra hành động khó hiểu như vậy.

Bên tai điểm hồn lại có tiếng vang lên:

“Thỉnh đạo quan, lại ban thưởng đạo pháp! ! !”

Hiện tại Nhậm Thanh nhất định phải tại bên trong thời gian ngắn đem bản thể đạo đồng ở ngoại giới giết chết.

Không thì không biết sẽ còn gì phát sinh, nếu hơn hai trăm tên học tử đồng thời chết bất đắc kỳ tử, sự tình liền làm lớn chuyện.

Về phần từ bỏ điểm hồn, Nhậm Thanh lại có chút không nỡ, còn cả Vô Vi Đạo Trận nữa, hấn cũng muốn tìm hiểu.

Cho dù như thế nào, nơi này liên quan đến tu sĩ Dương Thần cảnh, đại biểu cho tài nguyên phong phú, thậm chí còn bao hàm tin tức bên ngoài Tương Châu.

Bản thể Nhậm Thanh tiếp tục tìm truy tung dấu vết, điểm hồn ý đồ ổn định thế cục.

Nhưng mà khi điểm hồn một thời gian không có truyền đạo cho học sinh, thanh âm đạo đồng trở nên dồn dập lên, thúc giục găm hét lên.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Vô Vi Đạo trận lần nữa bắt đầu sụp đổ, Nhậm Thanh có cảm giác lo lắng, một khi nơi đây biến mất thì sẽ giống như “Đạo Sinh Đạo” là thuật mà không phải thuật.

Đến lúc đó phần cơ duyên Vô Vi Đạo trận này, sẽ không còn liên quan chút nào tới hấn.

Nhậm Thanh cảm giác có chút đau đầu, hấn cưỡng ép để cho mình bình tĩnh lại, bản thể cũng không có tiếp tục tìm nữa.

Mấy trăm người bên trong Trường thi Thanh Hà, đến cùng giấu ở nơi nào là thích hợp nhất?

Nhậm Thanh đột nhiên tâm niệm vừa động.

Chờ đã, vì sao ta phải bị động như thế, mình có được Vô Vi Đạo không trọn vẹn ở bên trong liên đã có được thân phận đạo quan, nếu như tiêu hao thọ nguyên để bù đắp thì sao?

Có phải lực ảnh hưởng có thể trở nên lớn hơn nhiều hay không.

Nhậm Thanh không chút do dự tiêu hao năm năm thọ nguyên.

Thọ nguyên mất có thể bổ sung lại, chỉ cần lưng tựa vào tài nguyên linh cai ngục đường, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nhưng cơ duyên thì sẽ thoáng qua liền mất.

Hệ Thống đem chữ “Tàn” chậm rãi giảm đi.

Lập tức Nhậm Thanh chú ý tới, tuyến đường thường hóa Đạo Sinh Đạo không hề giống thuật pháp khác , xác thực chỉ là chìa khoá của Vô Vi Đạo trận.

Miêu tả tin tức vô cùng đơn giản.

【 Đạo Sinh Đạo 】

Nhậm Thanh lần nữa đem lực chú ý tập trung trên Đạo Sinh Đạo , dựa theo hệ thống nhắc nhở, giống như còn có khả năng tiến thêm một bước.

【 thiếu khuyết đạo vận, không cách nào tiêu hao thọ nguyên tấn thăng 】

Đáng tiếc thiếu khuyết một ít điều kiện, không biết phải thu hoạch đạo vận như thế nào.

Ngay tại trong nháy mắt Đạo Sinh Đạo bù đắp, điểm hồn có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cái đạo bào màu đen phổ thông trên người hắn có thêm nhiều hoa văn, thêu lên sơn thủy cảnh đẹp, đường cong tương đối đơn giản.

Nhậm Thanh theo bản năng phát tay, ý thức học sinh lập tức bị khu trục ra ngoài, đạo tràng to lớn chỉ còn lại điểm hồn cùng đạo đồng.

Đạo đồng rất cung kính té quỳ dưới đất, như là triều thánh, hô to:

“Cung nghênh đại đạo quan giáng lâm...”

Điểm hồn không có vội vã ly khai, mà cố gắng để đạo đồng không đem học sinh kéo vào Vô Vi Đạo trận lần nữa, mà bản thể Nhậm Thanh đã hành động.

Hắn đi xuyên qua vách tường mái hiên Trường thi Thanh Hà, đồng thời dựa vào năng lực Kính Diện Giả, để cho cư dân xung quanh không thể nhận ra cảm giác.

Chương 153 - Không Có Ký Ức?

Chương 153. Không Có Ký Ức?

Nhậm Thanh đi vào chỗ kiến trúc cao nhất, trọng đồng liếc nhìn mỗi người trong tầm mắt.

Hắn đầu tiên loại trừ những nơi quan binh đi tuần tra, đạo đồng khác biệt cùng học sinh, đối phương tuyệt đối có tu vi.

Quan binh đều đã kiểm tra, không có khả năng có cá lọt lưới.

Nhậm Thanh lại loại trừ học sinh.

Vậy thì bên trong Trường thi Thanh Hà chỉ còn lại tạp dịch số lượng không nhiều?

Không đúng...

Kỳ thật không cần cố gắng giới hạn lại phạm vi quá nhỏ, khoa cử có lính cai ngục đường chú ý, có tu sĩ trộn vào là không thực tế.

Lập tức tâm lý Nhậm Thanh nắm chắc, hắn trực tiếp tìm tới Triệu thư lại, căn bản cũng không cần giải thích, lập tức điều động bộ khoái.

Bọn hắn đem cư dân bốn bề Trường thi Thanh Hà xua đuổi ra phía ngoài, lý do là ảnh hưởng đến khoa cử.

Người bán hàng rong nhịn không được mà phê bình kín đáo, tại trong mắt bọn hắn, nha môn đang cản trở đường phát tài của bọn hắn.

Lúc đầu khoa cử bắt đầu, xung quanh Trường thi Thanh Hà đã tạo thành hội chùa cở nhỏ, bày quầy bán hàng thì mỗi ngày đều có thể nhờ vào đó kiếm được không ít tiền bạc, bây giờ lại muốn đem cư dân đuổi đi ra.

Nhưng mà dù sao trúng chọi đá, người bán hàng rong mặc dù ngoài miệng nghị luận âm ỉ, nhưng vẫn không có dự định rời đi.

Chỉ sợ nha môn cuối cùng không làm phong tỏa, vậy chẳng phải là lãng phí vị trí đẹp mình đã chiếm được.

Nhậm Thanh đem đạo đồng từ trong Vô Vi Đạo tràng khu trục, bản thể quan sát quầy hàng muôn hình muôn vẻ.

Thấy người bán kẹo hồ lô có biểu lộ bắt đầu trở nên mê võng, hắn không tự chủ thu dọn đồ vật đi tới bên ngoài Trường thi Thanh Hà.

Nhậm Thanh lấy ra Chuẩn Vũ nhiễm tiên huyết, liên hệ lính cai ngục đồng thời bước nhanh đuổi theo.

Người bán hàng rong mới vừa quẹo vào trong hẻm, đột nhiên trước mặt có thêm một cái thân ảnh, Nhậm Thanh mở miệng nói ra hỏi.

“Mút này bán thế nào?”

“Mười văn tiền một chuỗi...”

Người bán hàng rong trong thoáng chốc dừng lại xe đẩy, sau đó sửa sang lại kẹo đường hồ lô.

Nhậm Thanh đánh giá nam tử trước mắt.

Đối phương nhìn qua ngoài tầm ba mươi tuổi, bề ngoài nhìn không ra vết tích tu sĩ, hành động cũng cùng người bình thường không khác gì.

Đề Nhậm Thanh không dám chắc chắn chính là tu sĩ theo lý thuyết sẽ có vết tích dị hóa, điềm ấy cho dù là chính hắn cũng không cách nào ngoại lệ.

Nhưng mà trên thân người bán hàng rong lại hoàn toàn tương phản.

Nhậm Thanh đưa tay tiếp nhận quả mứt, tại trong khoảnh khắc hai người chạm tay.

Tin tức lưu phun trào.

【 Triệu Đại Ngưu 】

【 tuổi tác: Hai mươi tám 】

【 thọ nguyên: Ba mươi sáu năm 】

【 thuật: Nhân Thư Bì (Nhân Diện Thú Yêu), Đạo Sinh Đạo (tàn) 】

Lại là Quỷ Sứ cảnh? !

Nhưng chỉ một loại thuật pháp, không khó lắm đối phó.

Nhậm Thanh thấy vậy đã chuẩn bị động thủ.

Hắn nhìn như tùy ý cúi đầu, lòng bàn tay phải ở vào góc chết của ánh mắt đột nhiên vỡ ra khe hở, dị miệng lộ ra nụ cười dữ tợn.

Long Xà Tích đột nhiên quăng về phía Triệu Đại Ngưu.

Nhưng Triệu Đại Ngưu ngoài ý liệu không có trốn tránh, mang trên mặt là vẻ không biết làm sao.

Công kích Nhậm Thanh sớm có dự mưu, dị miệng còn tỏa ra lực hút đem đối phương cố định, Long Xà Tích không có lưu thủ chút nào.

Ba-! ! !

Đầu Triệu Đại Ngưu vỡ vụn tựa như dưa hấu, tung tóe chung quanh đều là tiên huyết.

Nhậm Thanh không có cảm giác một kích trí mạng, ngược lại có ảo giác như đánh hụt, lập tức biểu lộ cảnh giác thu hồi Long Xà Tích.

Đầu Triệu Đại Ngưu một lần nữa lớn trở về, nhưng mất một phần đỉnh đầu, đại não không trọn vẹn lộ ra trong không khí.

Hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn xem lòng bàn tay, phía trên còn có óc người.

“Làm sao... Chuyện, ta đây là...”

Nhậm Thanh nhú lông mày lại, chẳng lẽ Triệu Đại Ngưu cũng không có ký ức trong Vô Vi Đạo tràng sao?

Xem ra thậm chí không biết rõ mình đã nắm giữ thuật pháp, tình huống giống như Oa Cốc, hẳn là bị đạo nhân mất mù ảnh hưởng.

Ngoại trừ Nhậm Thanh mượn nhờ song sinh yểm ma để điểm hồn có lưu ký ức, bất luận kẻ nào cũng sẽ không ý thức được bản thân mình từng tiến vào Vô Vi Đạo trận.

Mà chấp niệm đạo nhân mất mù sẽ thay đổi một cách vô tri vô giác để khống chế bọn hắn, rồi chọn lựa đám người đặc biệt tiến hành truyền đạo.

Nếu như không phải Nhậm Thanh tiêu hao thọ nguyên bù đắp Đạo Sinh Đạo, chỉ sợ cũng không cách nào tránh khỏi.

Đáng được ăn mừng duy nhất chính là, bên trong thời gian ngắn lính cai ngục sẽ rất khó phát giác Vô Vi Đạo Tràng, Nhậm Thanh chỉ cần hiểu rõ ràng đạo vận đến cùng là cái gì, liền có thể đem Vô Vi Đạo trận độc chiếm.

Triệu Đại Nguru sờ lên đầu, linh trí trong mắt dần dần mờ hồ.

Cổ của hắn chổ, bởi vì quần áo tổn hại, hiển lộ ra một làn da có vân hổ lớn bằng bàn tay.

Long Xà Tích lần nữa gọi tới, Triệu Đại Nguru vẫn không tránh không né như cũ, mặc cho huyết nhục xương cốt phát ra tiếng vang không chịu nổi.

Thân thể của hắn khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, da thú cũng dần lan tràn ra toàn thân.

Chương 154 - Giải Quyết Nhanh Gọn

Chương 154. Giải Quyết Nhanh Gọn

Dựa theo thư tịch ghi chép, Mục Súc Giả có thể đem da thú khâu lại tại trên da người sống, sau đó hóa thành dã thú súc vật.

Sau khi tấn thăng lên Nhận Diện Thú Yêu, năng lực này cũng tăng lên thêm một bước.

Tu sĩ có thể thông qua khâu da thú lên bản thân, tùy ý biến thành hình thú, chỉ là sẽ gián ảnh hưởng đến linh trí.

Nhậm Thanh đem tạp niệm trong lòng đè xuống, mà Triệu Đại Ngưu trước mặt đã hóa thân thành Bạch Ngạch Hồ, đang dùng cái lưỡi đầy gai liếm lông tóc, hai mắt tràn ngập sát ý.

Cả hai hơi giằng co mấy hơi, Triệu Đại Ngưu đột nhiên đánh tới Nhậm Thanh.

Người bán hàng ron gằn đó nghe được tiếng thú rống cũng biến sắc, mặc dù không hiểu rõ ràng tình trạng, nhưng được bộ khoái thúc giục mà cũng nhao nhao rời xa Trường thi Thanh Hà.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng linh hoạt nghiêng người tránh thoát, Long Xà Tích đem đôi phương đánh văng ra ngoài.

Triệu Đại Ngưu đứng tại trên vách tường, tấm gạch đá vụn bắn ra.

Hắn lắc lắc cái đầu hồ, trong lỗ mũi phun ra nhiệt khí, thân thể nở ra mấy vòng, tứ chi bắt đầu di chuyển vây quanh Nhậm

Thanh.

Nhậm Thanh hơi có vẻ thất vọng, Triệu Đại Ngưu đúng là Quỷ Sứ cảnh, nhưng linh trí hoàn toàn không có, tăng thêm ảnh hưởng sau khi hóa thú, thực lực cũng không cap bao nhiêu.

Giống như có thể cảm nhận được con mồi khinh miệt, Triệu Đại Ngưu phát ra tiếng gào thét, bộc phát ra tốc độ cực kì khủng bố biến mất tại chỗ.

Trọng đồng Nhậm Thanh bắt được thân ảnh Triệu Đại Ngưu, nhưng phản ứng chậm đi nửa nhịp, trên bờ vai thêm ra một đạo vết thương có thể thấy máu.

Triệu Đại Ngưu muốn thừa thắng truy kích, đột nhiên bốn bề bị băng tuyết bao trùm.

Từng bông tuyết từ bầu trời rơi xuống.

Không biết tung tích Nhậm Thanh biến mất đâu, nhưng tại dưới phản xạ của bản năng, lại phát hiện Nhậm Thanh ở khắp nơi.

Mặt kính người, Kính Hoa Thủy Nguyệt...

Long Xà Tích hóa thành Băng Mãng từ từng cái góc độ bắn ra, Triệu Đại Ngưu căn bản là không cách nào tránh đi, trong nháy mắt bị kéo chặt lấy.

Triệu Đại Ngưu tại dưới rét lạnh kích thích, phần lưng có một làn da khác mọc ra.

Hắn từ Bạch Ngạch Hồ hóa thành Địa Thử, vừa vọt từ bên trong khe hở của Băng Mãng chui ra, từ mặt đất đánh tới Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh sắc mặt bình thản, Triệu Đại Ngưu tại khoảnh khắc ở gần hắn đã hóa thành Hắc Hùng, lực khí bộc phát ra

lưu lại vết thương hẹp dài tại cánh tay Nhậm Thanh, tiên huyết chậm rãi chảy ra.

” Nhận Diện Thú Yêu thật là quý quyết.”

Nhậm Thanh đưa tay ngăn trở công kích, thương thế tại dưới tác dụng Luyện Bì Giả chuyển dời đến chân, cơ bắp căng cứng tạm thời đóng chặt lại.

Nơi xa đã sinh ra động tĩnh, nói rõ lính cai ngục đang tới đây trợ giúp.

Hắn thấy vậy dự định tốc chiến tốc thắng.

Long Xà Tích từ góc độ xảo trá đâm vào phần eo Triệu Đại Ngưu, lúc thu hồi lại Tích Cốt thì chỉ ít cắt lấy vài cân huyết nhục.

Hung tính Triệu Đại Ngưu bị kích phát, tay gấu liên tục đánh ra.

Nhậm Thanh hai mắt ngưng thần, trong nháy mắt xuất hiện tại phía sau đối phương, tại chỗ chỉ để lại một đạo huyền tượng.

Sau đó lôi đình quần quanh Long Xà Tích, không khí truyền đến tiếng nổ vang, trực tiếp xuyên qua ngực Triệu Đại Ngưu, huyết nhục ở miệng vết thương bị cháy đen một mảnh.

Triệu Đại Ngưu phát ra tiếng rên rỉ, lòng bàn chân mọc da thú.

Hắn toàn thân mọc ra lông vũ, mở ra cánh ý đồ hướng giữa không trung bỏ chạy mà đi.

Nhậm Thanh tự nhiên không cho hắn cơ hội, hai chân lang nhân hóa, trong chớp mắt leo lên mái hiên, mượn lực đi vào bên cạnh Triệu Đại Ngưu.

Long Xà Tích phát ra tiếng xương cốt ma sát chói tai, gấn kết lại với nhau trở thành một thanh cốt đao khổng lồ dài mười mấy mét.

Ba vị lính cai ngục đã tới gần, bọn hắc bị thực lực Nhậm Thanh làm chấn kinh, nhao nhao ngừng chân.

“Chém! ! !”

Nhậm Thanh gầm thét một tiếng, Long Xà Tích từ trên đập xuống dưới.

Triệu Đại Ngưu quỳ một chân trên đất, dần dần khôi phục thân thể hình người đồng thời chia làm hai nửa, run rẩy mấy lần rất nhanh liền không có sự sống.

Nhậm Thanh hồi tưởng lại đánh giết Oa Cốc sau đó đột nhiên xuất hiện Đạo Sinh Đạo.

Hắn không chút do dự thi triển thân hồn tách rời, mượn nhờ góc nhìn hồn phách để nhìn lại thi thể.

Thấy ở giữa thi thể mục nát, có một ánh sáng năm màu mà mắt thường không nhìn thấy được đang lướt tới hắn, tiếp theo bị thân thể Nhậm Thanh hấp thu.

Có chút giống nguyên rửa, đây cũng là chỗ quý dị Đạo Sinh Đạo.

Nhậm Thanh vô ý thức gọi ra hệ thống, Đạo Sinh Đạo vẫn không cách nào tấn thăng, nhưng màu sắc giống như càng thêm trầm hơn một chút.

Chẳng lẽ cái này là đạo vận?

Nếu quả thật như thế, hắn nhất định phải giết chết nhiều tu sĩ nắm giữ Đạo Sinh Đạo, thậm chí càng bao gồm cả đạo sĩ mất mùa.

Nhậm Thanh ánh mắt sáng ngời , đờn lao tù trong bụng hoàn thành lần thứ nhất ngục biến rồi lại nói.

Lập tức trong cơ thể Triệu Đại Ngưu sinh ra vật quý dị Nhân Diện Thú Yêu, nhưng mà bị lính cai ngục chạy tới hợp lực trấn áp, không có vì vậy hình thành cấm khu.

Mà dẫn đầu lính cai ngục chính là Giang Phong.

Hắn thấy ngõ nhỏ biến thành phế tích, vội vàng hỏi:

“Nhậm Thanh, không có sao chứ?”

Nhậm Thanh gật đầu hồi đáp:

“Chỉ là có cái học sinh đã mất mạng.”

Giang Phong tự mình mang theo quý dị vật tiến về lính cai ngục đường, không cho sinh ra họa loạn, lính cai ngục còn lại thì khởi hành tiến đến Trường thi Thanh Hà.

Nếu như là đã xuất hiện tử thương, tiếp sau liền không có việc cho Nhậm Thanh, lính cai ngục toàn diện tiếp quản khoa cử khảo thí.

Chương 155 - Thu Hoạch Vẫn Rất Tốt

Chương 155. Thu Hoạch Vẫn Rất Tốt

Nhậm Thanh lựa chọn chờ đợi một lát, thuận tiện đem điểm hồn thu hồi về Nê Hoàn cung.

Hắn hiện tại có thể bất cứ lúc nào ra vào Vô Vi Đạo trận, nhưng vì phòng ngừa bị đạo nhân mắt mù phát giác, tạm thời không có ý định tìm tòi.

Lính cai ngục trải qua điều tra, cũng không có tìm được cái đầu mối hữu dụng gì, duy chỉ có cái thi thể học sinh kia thì hơi có vẻ quý giá.

Nhưng mà thuật pháp thế gian vô cùng kỳ quái, lính cai ngục không có để ý quá nhiều.

Giang Phong trở về rồi lại đặc biệt gọi Nhậm Thanh cùng nhau báo cáo nhiệm vụ.

Bọn hắn thông qua Chuẩn Vũ dẫn tới Minh Nha, đem tờ giấy ghi chép tin tức gửi đi.

Nhậm Thanh tất nhiên không ghi tin tức về đạo nhân mắt mù cùng Vô Vi Đạo trận.

Mặc dù hắn cảm giác Đạo Sinh Đạo đã tại lưu truyền ra ngoài Tương Châu, nhưng đại bộ phận người bị dính đều là người thường.

Khó trách gọi là Đạo Sinh Đạo.

Đạo Sinh Đạo tại sau khi người cầm nó chết còn có thể bám vào thân thể khác, lấy một loại phương thức khác để

truyền bá ra liên miên không dứt.

Nhậm Thanh đem nhiệm vụ tin tức báo cáo, về sau mới quay trở về Hỏa Công đường.

Vô Vi Đạo trận là rất phiền phức, nhưng mà lính cai ngục đường cũng là đang chăm chú vào việc thổ địa, cũng không biết sẽ xử lý như thế nào... .

Trong cơ thể Địa Tàng Vương.

Tổng Tông Vô ngồi xếp bằng tại phần lưng Chuẩn, bọn hán qua lại bình nguyên huyết nhục, đi thẳng tới cây não kia.

Một cỗ thi thể bày ra tại trước mặt Tổng Tông Vô, có thể nhìn ra trong thi thể trống rỗng, toàn thân là lỗ thủng to to nhỏ nhỏ.

Hình dạng Thổ địa đã khó mà phân biệt, nhưng mà từ mặt ngoài nó bao trùm rất nhiều vi khuẩn, khẳng định cùng thuật pháp Đông Trùng Hạ Thảo có quan hệ.

Hai người trầm mặc im lặng, một lát sau đi tới vị trí cây não.

Chuẩn nhin không được thúc giục nói:

“Tổng Tông Vô ngươi nhanh lên đi, người kia lập tức sắp thức tỉnh.”

Tổng Tông Vô sáu mắt phiếm hồng, đem thi thể trực tiếp đặt ở cây não chỗ rễ cây, toàn bộ huyết nhục bình nguyên chấn động theo.

Trong chớp mắt, cự nhân bụi mù to lớn dần dần hình thành.

Chuẩn mang theo Tổng Tông Vô ly khai cây não.

“Thật... Có thể thành sao?”

“Có hi vọng.”

Ánh mắt Tống Tông Vô nhìn về phía đó.

Cự nhân bụi mù tiếp tục hướng về cây nào tản ra bụi, thì thể thổ địa dần dần biến mất, tại chỗ chỉ để lại một gốc cây nấm.

Loài nấm hấp thu bụi sinh trưởng, một lát liền đã đến độ cao nửa mét, mặt ngoài dần dần sinh ra mặt người.

Tạo thành tuần hoàn cổ quái.

Nhậm Thanh cảm giác Tương Châu mặt ngoài bình tĩnh nhưng sóng ngầm cuộn cuộn, một khi sinh ra mầm tai vạ, không ai có thể từ đó thoát thân ra.

Hắn quyết định mau chóng hoàn thành lần thứ nhất nguy biến lao tù trong bụng, đợi thực lực đầy đủ sau đó thử đi lấy cơ duyên Vô Vi Đạo trận.

Vô Vi Đạo trận rất có thể liên lụy đến thi hài Dương Thần cảnh.

Dù là chỉ có thời gian năm năm, nhưng có thể từ đó thu hoạch được tài nguyên cực kì khách quan, thậm chí đủ để nhờ vào đó tấn thăng Âm Sai cảnh.

Khoa cử thuận lợi kết thúc.

Trong lúc đó mặc dù náo động tới mạng người, nhưng mà dù sao không có tạo thành sự hãi phạm vi lớn, rất nhanh liền bị nha môn đè ép xuống.

Về phần thành tích khoa cử còn phải đợi hai ba tháng, đến lúc đó những học sinh tên đề bảng vàng liền có thể nhờ vào đó đi đến quan lộ.

Nhậm Thanh không có đi chú ý khoa cử, hắn không để ý đến chuyện bên ngoài chỉ vì bế quan.

Lúc đầu nguy biến đã có kế hoạch cụ thể, nhưng bởi vì bù đắp Đạo Sinh Đạo, dẫn đến thọ nguyên giảm bớt, cho nên dời lại một chút.

Hắn đánh giá tình huống, trong đầu chỉ suy nghĩ về thuật pháp và nắm giữ Luyện Khí làm chủ, mỗi ngày ở trong cái sân mới xây của Hỏa Công đường.

Nhậm Thanh rõ ràng cảm nhận được thực lực đang tăng lên.

Không chỉ là thuật pháp tăng lên, mà là nội tình cũng tăng cường nhiều phương diện, đặt vững cơ sở hùng hậu cho Âm Sai cảnh.

Hắn trầm mê với tu hành, thời điểm kịp phản ứng, đã qua một tháng.

Trong lúc đó Tam Tượng thành tương đối bình tĩnh, chỉ là mấy cái bang phái xuất hiện một ít náo loạn nhỏ, nhưng bị lính cai ngục đường uy hiếp không ảnh hưởng toàn cục.

Giữa tuần trước chợ quý mở ra, Nhậm Thanh tự nhiên không có khả năng bỏ lỡ.

Nhưng hắn không có vội vã tìm Đại Mộng chân nhân đàm luận sự tình ẩn kỵ lệnh bài, sợ sau khi trở thành lính cai ngục chính thức sẽ không có nhân rồi như thế.

Nhậm Thanh thông qua cửa hàng nghiệm chứng kỹ thuật Luyện Khí của mình, xác thực tiến bộ không nhỏ.

Nhưng mà nắm giữ thủ đoạn Luyện Khí quá ít, khách hàng vẫn chỉ có thể từ bên trong quân dự bị chọn lựa, luyện chế pháp khí bổ khuyết thiếu hụt.

Tránh việc bại lộ thực lực.

Ban đầu Nhậm Thanh còn có chút lo lắng, sợ xuất hiện nhiều tin đồn sẽ ảnh hưởng đến Đại Mộng chân nhân.

Nhưng không nghĩ tới lính cai ngục là đưa ra một cái lý do rất thuyết phục, là đại mộng Đoán Khí chủ yếu là là chiếu cố quân dự bị, cho nên lính cai ngục chính thức mới không được ưu tiên lựa chọn.

Nhậm Thanh nhờ vậy kiếm lời đầy bồn đầy bát, thọ nguyên tăng trưởng một chút.

Chương 156 - Ngụy Biến Lân Thứ Nhất

Chương 156. Ngụy Biến Lân Thứ Nhất

Huyết tinh góp nhặt đến năm mươi thạch.

Nhưng mà hắn không có thói quen tiết kiệm tiền, kiếm tiền xong thì ngày đó liền mua rất nhiều liệu.

Giá cả thạch nhân tương đối cao, nhưng không có nghĩa là hiệu quả duyên thọ cũng là tốt nhất, có tiền thì tất nhiên muốn chuyển hóa thành thực lực, nếu không thì không dùng được.

Được tài nguyên chồng chất, Nhậm Thanh vậy mà chỉ tốn không đến hai tháng, thọ nguyên liền tăng trưởng đến trình độ năm mươi ba năm.

Sở dĩ có ít thêm ba năm, chủ yếu sợ trường hợp sau khi ngụy biến gặp tình trạng thọ nguyên khô kiệt mà chết bất đắc kỳ tử.

Nhậm Thanh cũng nhờ vào đó hiểu rõ ràng của khuyết điểm khi nuốt mất duyên thọ, khả năng có liên quan với việc người bình thường chỉ sống năm mươi năm.

Chỉ cần thọ nguyên đạt tới năm mươi năm, hiệu quả nuốt mất liền sẽ giảm mạnh, cho dù nuốt con mắt nào cũng không có tăng lên rõ ràng.

Nhậm Thanh đoán chừng hạn mức cao nhất tại khoảng chừng sáu mươi năm.

Bởi vậy có thể thấy được, muốn tấn thăng Âm Sai cảnh, ngoại trừ tìm phương pháp khác, cũng chỉ có thể đem trọng

tâm đặt ở trên những vật khác ngoài con mắt.

Nhậm Thanh không có do dự quá nhiều, lập tức liền chuẩn bị nguy biến lao tù trong bụng.

Hắn đặc biệt lựa chọn một buổi đêm khuya.

Tiếng ve vang lên trong bụi cỏ, mưa phùn rả rích nhẹ nhàng rớt xuống.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trong phòng, năm mươi năm thọ nguyên tan biến như là nước chảy, đầu tóc đen trong nháy mắt hóa thành trắng bạc.

Hắn cố nén thân thể suy yếu, đút nhiều con mắt vào bên trong miệng, rất nhanh liền bị đau nhức kịch liệt do nguy biến mang tới bao phủ.

Toàn thân Nhậm Thanh nhịn không được bắt đầu co rút, đặc biệt là dạ dày gặp phải sóng to gió lớn, tựa như là có thanh đao quấy ở trong đó.

Nguy biến lý giải chính là khả năng chế dị hoá, tính nguy hiểm mặc dù không bằng đột phá cảnh giới, nhưng cũng tuyệt đối không được gọi là an toàn.

Không gian Lao tù trong bụng không ngừng khuếch trương.

Nhậm Thanh bắt chước động tác nằm sấp hô hấp của Thao Thiết, mượn nhờ thuật pháp mới thoáng dễ chịu hơn nhiều.

Đau đón đến nhanh, đi cũng nhanh.

Nhậm Thanh bò lên, thân thể cũng không có biến hóa rõ ràng, thậm chí còn bởi vì thọ nguyên tới gần khô kiệt, xuất hiện suy yếu.

Cũng may thọ nguyên đã khôi phục lại mười năm, chắc hẳn liền có thể khôi phục lại như cũ.

Ý thức hấn tiếp xúc lao tù trong bụng, phát hiện không gian đã tới 100 m2.

Đương nhiên Nhậm Thanh biết rõ, trọng yếu nhất chính là chi nhánh ngực biến, chi nhánh ngực tốt sẽ khiến cho thuật pháp thoát thai hoán cốt.

Chi nhánh ngực biến Ngực Tốt có thể đem vật quý đi bản thân giam giữ ở lao tù trong bụng, có thể công kích sinh linh bị hút vào trong đó.

Hiện nay số lượng ngực tốt chỉ có một cái, nhưng khẳng định có thể gia tăng lên khi tu vi tăng cao, điểm ấy là không thể nghi ngờ.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, lựa chọn thần túc kinh làm ngực tốt ở lao tù trong bụng.

Dù là hấn không muốn thừa nhận, nhưng môn thuật pháp này quả thật có xu thế vô dụng.

Bị động tăng lên, thể chất chủ yếu tập trung ở hai chân, nhưng sau khi nắm giữ Long Xà Tích, Nhậm Thanh kỳ thật không còn cần thủ đoạn áp sát.

Chủ động hóa thú lại liên quan đến Huyết Cầu bang, Nhậm Thanh lúc đó rất khó cùng linh cai ngục đường giải thích rằng tại sao lại nắm giữ môn thuật pháp này, dù sao tu luyện thần túc kinh yêu cầu rất rườm rà.

Lòng bàn tay há mở dị miệng.

Lập tức làn da hai chân giăng co tựa như vật sống, vật quý đi do thuật pháp hình thành đang cực lực kháng cự việc bị thu vào lao tù trong bụng.

Nhưng mà thần túc kinh làm sao có thể là đối thủ Thao Thiết Pháp.

Vật quý dị không có phản kháng mấy hơi liền bị dị miệng nuốt vào, thần túc kinh kèm theo bộ phận suy yếu tại hai chân.

Nhậm Thanh ngưng thần quan sát, lông sói hơi trắng bệch trên đùi đều biến mất không thấy, thuật pháp hệ thống biểu hiện cũng thiếu một môn.

Nói rõ ngực tốt giam giữ vật quý dị, về sau quả thật có thể đem dị hoá sinh ra cùng thu nạp, giống như cái đập lớn cắt đứt đầu nguồn con sông.

Nhậm Thanh triệt để yên lòng.

Ý thức của hắn xem xét lao tù trong bụng, thấy bên trong có thêm một con Bạch Lang cao hai mét, nó đang không ngừng đi quanh quanh.

Bạch Lang giống như đã nhận ra Nhậm Thanh, dùng cái mũi không ngừng ngửi ngửi trong không khí.

Nhậm Thanh thấy vật quý dị thần túc kinh có chút giống là Husky, phân ra non nửa không gian để chuyên môn giam giữ đối phương.

Bạch Lang phát hiện phạm vi hoạt động nhỏ lại, tính tình cũng biến thành bắt đầu nôn nóng, nhe răng trợn mắt với vách tường huyết nhục.

Nhưng mà một lúc sau nó rất nhanh liền ngoan ngoãn, dút khoát nằm tại trong góc để liếm lông.

“Theo một ý nghĩa nào đó để nói, cũng coi là nuôi linh thú nhỉ?”

Nhậm Thanh sờ lên cái cằm.

Đợi đến Kính Diện Giả tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, hắn là có thể gọi ra hình chiếu Bạch Lang.

Kính Trung Tiên ba lần ngụy biến khẳng định sẽ có chi nhánh tăng cường phương diện này, nói không chừng đến lúc đó có thể đem bản thể vật đưa quý dị đến ngoại giới.

Hắn sau đó đem thần túc kinh một lần nữa vào cơ thể, Lang Túc Giả tác dụng tại thân thể, hai chân lần nữa mọc ra lông sói thừa thớt.

Nhậm Thanh từ lao trong bụng tù lấy ra mười cái bình, thể tích bằng nắm đấm, bên trong đầy máu sói sền sệt.

“Mười bảy loại máu sói này, chắc hẳn hẳn là đủ rồi.”

Nếu như Nhậm Thanh thực hiện được ý nghĩ, nhờ vào đó có thêm át chủ bài, về sau cũng có thể thử tìm tung tích đạo nhân mắt mù.

Chương 157 - Làm Lính Cai Ngục Chính Thức

Chương 157. Làm Lính Cai Ngục Chính Thức

Nhậm Thanh chuẩn bị làm phương pháp trái ngược, đem Lang Túc Giả dị hoá tận khả năng, từ đó nắm giữ lực lượng thuật pháp viễn siêu bản thân.

Tại thế giới mà ngay cả Dương Thần cảnh đều có thể bỏ mình, gò bó theo khuôn phép thì căn bản cũng không có năng lực ứng đối thiên tai nhân họa.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần một lát, lập tức cảm lấy bình máu sói uống một hơi cạn sạch.

Mùi hôi thối từ đầu lười tràn ngập đến dạ dày, tại dưới Thao Thiết Pháp cường đại tiêu hóa, thần túc kinh bắt đầu hấp thu máu sói.

Nhậm Thanh không phải tu luyện thuật pháp, lãng nhà lãng nhăng sẽ chỉ lãng phí thời gian.

Phải biết mua mười bảy loại máu sói này phải bỏ ra hơn bốn mươi thạch huyết tinh, gần như đem tích góp đoạn thời gian này đều lấy ra hết.

Hắn cảm lấy máu sói rót vào trong bụng, bên tai truyền đến tiếng kêu gào, toàn thân bị lông sói bao trùm, vật quý dị xuất hiện dấu hiệu mất khống chế.

Đổi lại thành tu sĩ khác thì chỉ sợ sớm đã trong lòng run sợ, nhưng Nhậm Thanh không nương tay chút nào, trực tiếp đem mười bảy loại máu sói uống hết.

Tạch tach tach kết.

Dị hoá cải tạo thân thể không hề cố kỵ.

Nhậm Thanh rất nhanh liền cao hơn hai mét, thậm chí vẫn nhìn không ra xu thế dừng lại.

Hắn hoàn toàn hóa thành nửa người nửa sói, nếu như không có lao tù trong bụng giam giữ vật quý dị, loại dị hoá này gần như là không thể nghịch.

Lập tức xương cốt truyền đến tiếng vang va chạm.

Lưng Nhậm Thanh đột nhiên mọc ra xương, làn da bao trùm lấy lớp vảy như là cốt giáp, bên trong miệng càng là mọc ra răng nanh giống như hổ răng kiếm.

Thú thảo hóa thành màu đỏ tím, ẩn chứa độc tố tên là “Khuyển ôn”.

Tới khi sắc trời hơi sáng, dị hoá do mười bảy loại máu sói này mang tới mới kết thúc.

Nhậm Thanh đã là cao tới 4 mét, chỉ có thể nằm ngửa tại trong phòng để không đem mái hiên đánh vỡ.

Lang Túc Giả vẫn bị hạn định tại bên trong Bán Thi cảnh, nhưng đủ để đối đầu Quỷ Sứ cảnh, thậm chí dùng ở lúc không kịp đề phòng có thể đạt tới hiệu quả thuận sát.

Dùng làm át chủ bài đã có thừa.

Nhậm Thanh hài lòng gật đầu, sau đó đem vật quý dị thần túc kinh một lần nữa giam giữ.

Khi vật quý dị bị bóc ra, dị hoá bắt đầu rút đi, lực khí tăng vọt vừa rồi dần dần biến mất, một thời gian vậy mà để hắn có chút không quen.

Nhậm Thanh biết rõ thủ đoạn lợi dụng ngục tốt mưu lợi không thể duy trì lâu dài, dù sao vật quý dị không phải dị

dàng ngoan ngoãn như mèo chó, khẳng định sẽ tìm cơ hội phản phệ.

Hắn nhìn về phía lao tù trong bụng, vật quý dị thần túc kinh cũng sinh ra dị hoá tương ứng.

Bạch Lang biến thành Cự Lang hơn năm mét, cũng toàn thân bao trùm cốt giáp, lợi trảo có kèm theo ôn độc, tính tình càng thêm táo bạo.

Nếu như Kính Trung Tiên đem hình chiếu đến ngoại giới, chỉ sợ không ai có thể nhận ra vật quý dị này cùng thần túc kinh có nửa điểm quan hệ.

Ngụy biến được mấy ngày, Nhậm Thanh ở trong phòng tích lũy thọ nguyên.

Hắn cạo đầu trọc, để người khác không nhìn ra mảnh khõe.

Phải biết rõ ràng tuổi tác không đến hai mươi, mà tu vi lại tấn thăng Quý Sứ cảnh cũng có duyên thọ tăng lên, nếu tọc bạc như thọ nguyên tới gần khô kiệt thì xác thực không giống bình thường.

Lúc Nhậm Thanh đem thọ nguyên khôi phục lại mười năm, vừa vặn tới lúc chợ quý mở ra.

Hắn đi vào bên trong chợ quý rộn rộn ràng ràng, điếm hồn tiến đến trong cửa hàng, bản thể thì thấp thỏm đi vào Đại Mộng các.

Đại Mộng chân nhân vẫn đứng tại sau quầy như cũ, căn bản là không cách nào từ bên trong quang ảnh, phát giác được sướng vui giận buồn.

Nhậm Thanh bổ sung tài nguyên tu hành, sau đó cười mở miệng nói:

“Đại mộng tiền bối, vẫn bối có việc muốn nhờ người...”

Đại Mộng chân nhân không để ý tới, khí tức vô hình mang đến cảm giác áp bách cực mạnh.

Nhậm Thanh đem lệnh bài lính cai ngục lấy ra, rất cung kính cất đặt tại quầy hàng, còn đặc biệt đem mặt ấn ký kia hướng lên bên trên, mục đích lộ rõ trên mặt.

Hắn chờ đợi một lát nhưng không có đáp lại.

Nhậm Thanh vừa định mở miệng nói rõ tình huống, Đại Mộng chân nhân đột nhiên phát tay đem hắn đuổi ra khỏi Đại Mộng các.

Nhậm Thanh hơi có vẻ thất vọng, chẳng lẽ chỉ có thể kỳ vọng bí các Âm Sai cảnh khác, nếu không liền phải chờ hơn nửa năm.

Nhưng mà lúc hắn chuẩn bị thu hồi lệnh bài, biểu lộ trở nên phức tạp không gì sánh được.

Tại bên cạnh ấn ký Ác Quỷ cùng ấn ký quạ đen, có thêm một ấn ký kiểu dáng hồ điệp, nói rõ xác thực đạt được Đại Mộng chân nhân tán thành.

Sau đó còn cần đem khí tức dung nhập lệnh bài, rồi tìm Minh Nha đem tin tức công pháp chủ tu thông báo cho Chuẩn, coi như hoàn thành.

Nhậm Thanh không có lý khai chợ quý, mà là đem tinh lực vùi đầu vào đại mộng Luyện Khí.

Khả năng bởi vì tu vi tăng lên, những vấn đề khó trước kia đều được giải quyết dễ dàng, khiến cho tốc độ nhanh không ít, thậm chí có thể thử nghiệm thủ đoạn Luyện Khí càng thêm phức tạp.

Nhưng vì cẩn thận thì vẫn nên từ từ, không thể để bại hoại thanh danh Đại Mộng chân nhân.

Nhậm Thanh đợi cho chợ quĩ đóng lại, về sau tìm chỗ địa phương yên lặng, tiên huyết xen lẫn khí tức song sinh yểm ma chậm rãi cùng lệnh bài tương dung.

Chương 158 - Điều Tra Vụ Án

Chương 158. Điều Tra Vụ Án

Bỏ ra hơn hai canh giờ, về sau mặt ngoài của lệnh bài lính cai ngục sinh ra nhiều vết rỉ tinh hồng, ần ần có thể nhìn ra đường vân hình tròn mắt.

Mặt ngoài chữ “Cấm” hóa thành màu trắng bạc, duy trì tại trình độ mới vào Quỷ Sứ cảnh.

Có thể thấy được lệnh bài lính cai ngục chủ yếu là dựa theo khí tức thuật pháp xác định cảnh giới tu sĩ, sẽ không bởi vậy bại lộ Thao Thiết Pháp.

Lập tức Nhậm Thanh đem Chuẩn Vũ thiêu đốt, gọi tới cái Minh Nha phổ thông.

Hắn đem thuật pháp chủ tu điền tại trên tờ giấy, miêu tả tin tức đại khái song sinh yểm ma, sau đó nhét vào bên trong miệng Minh Nha.

Nhậm Thanh nhin không được duỗi lưng một cái, sau khi trở thành lính cai ngục chính thức, rốt cục có thể cảm tới thù lao là mười lăm thạch huyết tinh mỗi tháng.

Lệnh bài lính cai ngục treo ở bên hông, hắn mới vừa chuẩn bị ly khai lính cai ngục đường, một cái Minh Nha nửa mét đột nhiên bay tới.

Bước chân Nhậm Thanh dừng lại.

Minh Nha rơi vào cách đó không xa, huyết nhục xương cốt dần dần hòa tan, một khối bia mộ từ trong đất sinh trưởng ra,

phía trên ghi lại rất nhiều chữ nghĩa.

Nhậm Thanh cẩn thận quan sát sau đó phản ứng lại.

Phía trên bia mộ khắc tin tức liên quan tới các nhiệm vụ, phạm vi không chỉ có Tam Tương thành, mà là mở rộng đến toàn bộ Tương Châu.

Lính cai ngục chính thức đã có thể chủ động xác nhận nhiệm vụ, nhưng mà nhất định phải thỏa mãn điều kiện.

Giống như nói có vị tán tu bị truy nã, liền phải để lính cai ngục nắm giữ thuật pháp miễn dịch hỏa độc.

Nhậm Thanh vô ý thức tìm nhiệm vụ liên quan tới Vô Vi Đạo quán, cẩn thận thăm dò sau đó xác thực phát hiện một chút tung tích.

Các nơi Tương Châu cũng xuất hiện thi thể chết bất đắc kỳ tử, mà lại trước khi chết đều có dấu hiệu khác thường, khẳng định là bởi vì ý thức bị kéo vào đạo trường.

Thủ đoạn Vô Vi đạo tràng truyền lại vật quý dị quá bí mật, khó lòng phòng bị.

Dù là đem tu sĩ truyền đạo đánh giết, cũng sẽ bồi dưỡng người truyền đạo mới.

Nhậm Thanh do dự một chút, về sau ánh mắt rơi vào bên trên nhiệm vụ ở nơi nào đó Thành Nam, nhìn trong đó xác thực cùng Vô Vi Đạo xem có liên quan.

Bất kể như thế nào, trước tiên đem người truyền đạo bên trong Tam Tương thành tiêu diệt rồi tính.

Hắn để điểm hồn tiến vào Vô Vi đạo tràng, nhìn xem có thể tìm tới biện pháp đem bên trong phong bế hay không.

Nhậm Thanh lúc này đột nhiên chú ý tới ba tôn Đạo Tổ pho tượng ở trung tâm, tay phải Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy

mà có phần bị cắt đứt.

Hắn nhìn không được cau mày, cũng không nhớ ra được nguyên bản có hoàn chỉnh hay là không.

Nhậm Thanh suy tư một lát sau, đi vào chỗ vách tường Vô Vi đạo tràng, dùng sức bẻ ra mảnh vỡ to bằng móng tay, sau đó điểm hồn trở về cơ thể.

Vách tường lập tức tự động khôi phục.

Bản thể mở to mắt, đá vụn trong lòng bàn tay để hắn có mấy hơi ngáy người.

Đá vụn chất liệu phổ thông, nhưng mấu chốt nhất là có thể lấy ra vật thật từ Vô Vi đạo tràng, Nhậm Thanh càng thêm không biết cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mất khi nào.

Điểm hồn Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra mấy lần bên trong Vô Vi đạo tràng.

Vách tường tổn hại thì quả thật có thể tự chủ khôi phục, nhưng pho tượng ba tôn Đạo Tổ lại là không cách nào làm như thế, cũng không biết đại biểu cho điều gì.

Hắn ngược lại là muốn tiến đến bên ngoài đạo trường, nhưng hai cánh cửa gỗ nhìn như cực kỳ cũ kỹ lại một mực đóng chặt, hẳn là cần chìa khoá đặc biệt.

Đương nhiên là có khả năng là sau khi Đạo Sinh Đạo lần nữa tấn thăng, vấn đề liền giải quyết dễ dàng.

Điểm hồn của Nhậm Thanh tại bên trong Vô Vi đạo tràng chờ đợi trọn vẹn hơn nửa đêm, trong lúc đó cũng không có phát sinh sự tình truyền đạo.

Ngày kế tiếp hắn cũng dừng công việc của mình, chạy tới nơi nhiệm vụ nhắc nhở.

Có lẽ liên quan đến Vô Vi đạo tràng, cho nên Nhậm Thanh tương đối dễ bụng.

Mục đích thì là Ngô gia tiêu cục của Thành Nam.

Về phần vì sao Nhậm Thanh lại cảm thấy nhiệm vụ cùng Vô Vi đạo tràng có liên quan, ngoại trừ tiêu sư chẳng biết tại sao mất tích.

Cũng bởi vì mơ hồ nhớ tổ trưởng tử của Ngô tiêu đầu là Ngô Mặc, tham dự qua khoa cử trước đó, nghe nói có đăng bảng án thủ tài hoa.

Ngô gia tiêu cục trong thành là có chút thanh vọng, chiêu mộ mấy chục tên tiêu sư, lấy vận chuyển hàng hóa thành trấn xung quanh làm chủ.

Sự việc xảy ra là ở nửa tháng trước, Ngô tiêu đầu dẫn người đi tới Hạc Sơn trấn áp tiêu, sau khi trở về thì gặp chuyện lạ.

Quá trình tương đối bình tĩnh, nhưng sau khi trở về Tam Tương thành, mấy người tham dự áp tiêu đã mất tích một cách khó hiểu.

Tiêu sư mất tích ngay cả thi thể cũng không tìm được, hiện nay nha môn cũng không có cái manh mối gì.

Nhậm Thanh không vội vã tiến đến Ngô gia tiêu cục.

Nhiệm vụ lần này sớm đã có hai vị quân dự bị xác nhận, bọn hắn điều tra ba ngày, bởi vì liên quan đến vật quý dị, cho nên mới xuất động lính cai ngục.

Nhậm Thanh trước thông qua Chuẩn Vũ để liên hệ quân dự bị, sau đó chậm rãi khởi hành đi tới tiêu cục.

Vị trí Ngô gia tiêu cục tại Thành Nam tương đối xa xôi nơi.

Chương 159 - Điều Tra Vụ Án 2

Chương 159. Điều Tra Vụ Án 2

Nhậm Thanh ung dung đi trên đường, từ thật xa liền chú ý hai quân dự bị đầu đội mũ rộng vành tròn ở trong hẻm tối.

Khi bọn hắn phát hiện lệnh bài lính cai ngục bên hông Nhậm Thanh, vội vàng bu lại.

Quân dự bị là một nam một nữ, nữ tử tương đối lạ lẫm, thuật pháp tu luyện có lẽ liên quan cùng ngón tay, rõ ràng có thể nhìn ra tay trái tay phải cũng hiện ra màu xanh lá óng ánh sáng long lanh.

Lúc nhìn thấy vị nam tử kia, biểu lộ Nhậm Thanh lập tức sinh ra ngoài ý muốn.

Lại là Lâm Thành đã lâu không gặp.

“Lâm Thành, không nghĩ tới lại là ngươi.”

“Hả... Là... Ngươi...”

Lâm Thành mắt không chớp nhìn chằm chằm Nhậm Thanh, miệng mở lớn một mực không có khép lại, cũng không biết rõ nên tả lời như thế nào.

Nhậm Thanh rõ ràng cùng mình đồng thời trở thành quân dự bị, vừa mới qua đi mấy tháng, cũng đã là lính cai ngục chính thức.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi, lính cai ngục đường có rất ít ví dụ tương tự.

Lâm Thành lập tức nghĩ đến thúc phụ trước đây căn dặn.

Trương Thu cảm thấy Nhậm Thanh có thể được Tống Tông Vô thưởng thức, đồng thời tự chủ tu luyện tới Quỷ Sứ cảnh, thiên phú khẳng định ở bên trong tu sĩ cùng thế hệ là tương đối sáng chói, là người có thể giao hảo.

Lâm Thành còn chưa kịp đi tới cửa bãi phóng, kết quả đối phương đã cao không thể chạm.

Làm cho hắn kinh ngạc nhất chính là quân dự bị chưa đầy một năm liền trở thành lính cai ngục, nói rõ Nhậm Thanh đã lấy được ấn ký ba vị Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh tuyệt đối đã là hạt giống Âm Sai cảnh được lính cai ngục đường nhận định.

Nữ tử lấy cùi chỏ thọc phía dưới Lâm Thành, thái độ cung kính nói ra:

“Tiền bối, tại hạ là quân dự bị Bán Thi cảnh Lục Tiểu Ngọc.”

“Tu luyện chính là không chỉ thuật, xương cốt hai tay đã mộc hóa, có thể nhờ vào đó diễn sinh, nhưng mà giới hạn tại trong vòng mười mét.”

Lục Tiểu Ngọc cũng không phải là lần đầu xác nhận nhiệm vụ, cho nên tương đối quen thuộc.

Nàng biết rõ lính cai ngục hỉ nộ vô thường, nếu như không thể giữ gìn mối quan hệ, một khi gặp phải nguy hiểm, chỉ sợ ngay cả thuận tay cứu trợ cũng không cần hi vọng xa vời.

Biểu lộ Lâm Thành có vẻ rất phức tạp, hắn cũng ôm quyền hành lễ, sau đó tự thuật tin tức thuật pháp. Bản thân một lần

Hắn không có tận lực nói tới sự tình tu vi đạt tới Quỷ Sứ cảnh, chỉ sợ là bởi vì căn cơ yếu kém, tùy tiện bại lộ sẽ hại nhiều hơn lợi.

Hai người biểu hiện quan hệ thường thường.

Lâm Thành biết rõ cùng Nhậm Thanh chênh lệch quá lớn, lập tức để tư thái xuống cực thấp

Nhậm Thanh ngồi tại bên trên quầy hàng có thể ngóng nhìn tiêu cục, rót một ly trà rồi hỏi:

“Lục Tiểu Ngọc, người nói một chút xem tình huống bên trong tiêu cục như thế nào?”

Chủ quán trung niên bị Kính Diện Giả ảnh hưởng, không có nghe được Nhậm Thanh lời nói chút nào, chỉ biết bận bịu làm việc.

Lục Tiểu Ngọc bị thực lực Nhậm Thanh ngẫu nhiên cho thấy hù dọa, nằng suy tư một lát mở miệng hỏi đáp:

“Đám tiêu sư kia sau nửa tháng thì bây giờ chỉ còn lại có Ngô tiêu đầu trọng thương.”

” Thương thế Ngô tiêu đầu là tình huống gì?”

Lâm Thành lắc đầu nói bổ sung:

“Không quá rõ ràng, nhóm chúng ta muốn gặp Ngô tiêu đầu, nhưng cũng bị Ngô Mặc dùng các loại lý do xin miễn.”

Ngô Mặc mặc dù còn chưa thi đậu cử nhân, nhưng mà làm tú tài vẫn có thể gọi ra công danh để dọa quân dự bị, bọn hắn một chút biện pháp cũng không có.

“Ta biết rõ.”

Nhậm Thanh đem nước trà uống một hơi cạn sạch, ném mấy cái tiền đồng rồi đi tới Ngô gia tiêu cục.

Trong tiêu cục có cùng Vô Vi đạo tràng liên quan hay không, vẫn là cần mình nghiệm chứng, vì hành động càng che càng lộ khẳng định có vấn đề.

Ba người tiếp cận, tiêu sư trông coi cửa ra vào thấy Nhậm Thanh muốn trực tiếp đi vào, thì hấn vô ý thức chuẩn bị đưa tay ngăn lại bọn hấn.

Kết quả hai chân tựa như có giày sắt mà không cách nào động đây, miệng cũng không cách nào mở ra.

Ánh mắt Nhậm Thanh đảo qua, chỉ tiết trong sân đập vào mi mắt, thậm chí ngay cả hoa cỏ góc tường cũng không có buông tha.

Hấn quay đầu nhẹ nói vài câu với Lục Tiểu Ngọc.

Ba bốn mươi tên tiêu sư buông xuống khí cụ rèn luyện thân thể, nữ quyền trốn ở trong góc, đám người nhao nhao hướng Nhậm Thanh nhìn lại.

“Nha môn điều tra sự việc mất tích, mong rằng phối hợp.”

“Mau mới sai gia vào trong nhà.”

Quản gia cao tuổi vội vàng chào hỏi, hấn vụng trộm đưa mắt liếc qua một cái.

Dù là mơ hồ biết rõ lính cai ngục là đại biểu kỳ nhân dị sĩ nha môn, bên trong tiêu sư cũng chia ra sáu người đi theo ở phía sau.

Hành tẩu giang hồ, không có chút dừng khí thì khẳng định không làm được.

Nhậm Thanh trực tiếp đi tới phía dãy phòng ngủ, nhưng lại đột ngột ngừng bước chân ở giao lộ.

Trọng đồng rất nhanh liền chú ý tới, vị trí góc tường có một mảnh da mang máu, còn có chút cặn bã như bột xương.

Bình thường, chỉ có lúc dã thú cỡ lớn ăn uống mới có thể xuất hiện.

Mà vết tích tương tự tại xung quanh căn phòng cũng không ít, nói rõ tình huống Ngô tiêu đầu khả năng không có phức tạp như trong tưởng tượng.

Chương 160 - Cánh Tay Đá

Chương 160. Cánh Tay Đá

Nhậm Thanh chỉ hướng cuối sương phòng hỏi:

“Cái gian phòng này là ai người ở?”

Đông đảo tiêu sư hai mặt nhìn nhau, bọn hắn không biết nên trả lời như thế nào, đành phải lâm vào trầm mặc.

Quản gia cười cười hồi đáp:

“Kia là khô phòng... Khô phòng...”

Nhậm Thanh nheo mắt lại, bên trong chỉ sợ là vị Ngô tiêu đầu trọng thương chưa hết bệnh kia, có thể thấy được tiêu cục này đang tận lực một mực che giấu.

Hắn lập tức cất bước đi đến.

Có người muốn ngăn cản, nhưng thân thể lại không bị khống chế té ngã trên đất.

Lâm Thành muốn nói lại thôi, nhiệm vụ nếu có khả năng liên quan đến vật quý dị, vậy lính cai ngục sẽ xử lý tương đối cẩn thận mới đúng chứ.

Vì sao Nhậm Thanh lại thô bạo trực tiếp như thế, chẳng lẽ liền không sợ vật quý dị mất khống chế.

Đúng lúc này, cuối cửa phòng bị người từ bên trong mở ra.

Một thanh niên tầm hai mươi tuổi chậm rãi đi ra, biểu lộ thanh cao nói ra:

“Đại nhân, tại hạ Ngô Mặc, trước đó trong khoa cử có qua gặp mặt.”

“Nha.”

Nhậm Thanh đánh giá thiếu niên, mặc dù không có gì ấn tượng, nhưng có thể nhìn ra khí chất tài hoa.

“Trong tiêu cục có người mất tích, nha môn đi tìm kẻ xấu là việc thường tình, nhưng mà chúng ta không giúp được thêm gì, khi nào gia phục khôi phục, nhất định tự mình đến nha môn cáo tri...”

Ngô Mặc còn chưa có nói xong, Lục Tiểu Ngọc đột nhiên mang theo bao tải đi tới, nàng tùy ý ném trên mặt đất, bên trong lăn ra mấy cái đầu chết không nhắm mắt.

“Nhậm đại nhân, thi thể đúng là chôn ở hậu viện.”

Chúng tiêu sư xôn xao, Ngô Mặc càng là mở to hai mắt nhìn không thể tưởng tượng nổi.

Lập tức chỉ thấy được một cái xương sống lưng hẹp dài theo lòng bàn tay tên lính cai ngục trước mặt chui ra, trực tiếp bỏ ra cửa lớn sương phòng.

Mùi thuốc nồng đậm đập vào mặt.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn là phát hiện dị dạng, mùi thuốc rõ ràng tại che giấu trong đó huyết tinh.

Nhậm Thanh tán phát khí thể không che giấu chút nào.

Thân ảnh trên giường có ý đồ bỏ chạy, nhưng trực tiếp bị Long Xà Tích đóng ở trên mặt đất, tiên huyết từ vách tường chảy ra ngoài.

Động tĩnh to lớn như thế, tự nhiên đưa tới tiêu sư còn lại.

Đâu còn có cái Ngô tiêu đầu gì, Long Xà Tích đang đóng lấy một quáy vật cùng loại với Ma Sơn, bộ mặt dữ tợn giãy giụa.

Nhậm Thanh hơi có vẻ thất vọng, còn tưởng rằng Ngô tiêu đầu cùng Vô Vi đạo tràng có quan hệ, không nghĩ tới sấm to gió lớn mà mưa có chút ít.

Hắn đoán chừng Ngô tiêu đầu là cố ý nuốt vật quý dị, dù sao nếu có thể nắm giữ thuật pháp, liền có thể một bước lên trời.

Chỉ là đối phương bị vật quý dị ảnh hưởng, tâm tính bắt đầu xuất hiện biến hóa, không tự chủ được mà thử giết người ăn thịt.

Biểu lộ Ngô Mặc ngậy ngốc không nói gì.

Hắn cho tới bây giờ chưa nghĩ tới vậy mà cùng phụ thân có quan hệ, dù là Ngô tiêu đầu không đồng ý cho hắn tới gần, chỉ là tưởng là gặp bệnh lây nhiễm.

Hắn còn muốn tìm lang trung đến đây trị liệu, không nghĩ tới vậy mà thành yêu tà.

Nhậm Thanh thu hồi Long Xà Tích, dùng tay phải bắt lấy cái cổ Ngô tiêu đầu, nhìn xung quanh rồi mở miệng nói ra:

“Người này bị yêu tà phụ thân, cho nên giết hại tính mệnh tiêu sư, tiếp xuống sẽ do... Nha môn xử lý.”

Gia quyến nhịn không được ghen ngào khóc rống.

Tiêu sư cảm giác ngẫm mà sợ, vạn nhất mấy ngày trước yêu tà đột nhiên sinh ra đói khát, chỉ sợ mấy chục người trong tiêu cục đều không đủ ăn.

Ngô tiêu đầu từ bỏ giấy giụa, ánh mắt có thêm nhiều giải thoát, lập tức bị dị miệng của Nhậm Thanh nuốt vào lao tù trong bụng.

Ba người Nhậm Thanh gọn gàng mà linh hoạt ly khai tiêu cục.

Đám người Trong tiêu cục biểu hiện khác nhau đối với việc Ngô tiêu đầu chết, cũng mong đợi Ngô Mặc có thể tên đề bảng vàng, như này tiêu cục sẽ không bị rơi vào nghèo túng.

Đợi đến ngày nha môn đề bảng, khắp nơi Tam Tương thành đều là âm thanh pháo mừng.

Triệu thư lại tự mình dẫn bộ khoái đi xuyên qua từng con phố, mỗi khi đến gần nhà có người chúng cử, liền sẽ cao giọng báo danh.

Mà thời điểm hần đọc đến người đứng đầu bảng, vừa vặn đi đến trước cửa Ngô gia tiêu cục.

“Ngô gia tiêu cục, Ngô Mặc cao trúng án thủ - “

Tiếng nhảy căng hoan hô bên tai không dứt, thậm chí không ít tiêu sư vẫn còn mặc áo trắng mai táng.

Ngô Mặc thần sắc tiêu tụy đứng ở trước cửa, đón tiếp thân bằng hảo hữu bốn phương tám hướng đến chúc, ở trong mắt người ngoài thì có thể nói là làm rạng rỡ tổ tông.

Nhưng ở cách tiêu cục không xa, có thân ảnh thấp bé ngồi chồm hồm ở nơi hẻo lánh.

Trên người mặc quần áo tương đối cũ nát, tay phải còn cầm băng vải quấn vài vòng, nhìn về phía Ngô Mặc ánh mắt có vẻ cực kì oán độc.

Hần tên là Đỗ Cố cũng tham dự khoa cử, chẳng những không được thành tích, sau đó còn phải quái bệnh, nhìn thấy Ngô Mặc thuận buồm xuôi gió, hần tự nhiên tức giận bất bình.

“Nếu như ta là Ngô Mặc thì tốt...”

Đỗ Cố đột nhiên cảm giác tay phải không ngừng ngứa bắt đầu, nhin không được gỡ xuống băng vải, lộ ra cánh tay tựa như băng đá.

Giống như là từ trên pho tượng lấy xuống.

” Chết Tiết, bát canh dê này vẫn mặn như vậy.”

Chương 161 - Cả Tiêu Cục Chết

Chương 161. Cả Tiêu Cục Chết

Vật quý dị Ngô tiêu đầu nuốt, là từ một môn thuật pháp gọi là Bạch Viên công, sau khi có thể hóa thú là viên hầu.

Nhậm Thanh đối với Bạch Viên công không có chút hứng thú nào, tự nhiên cũng sẽ không đặc biệt tiêu hao thọ nguyên nắm giữ, trực tiếp đem Ngô tiêu đầu giao cho lính cai ngục đường.

Vốn cho là Ngô tiêu đầu cùng Vô Vi đạo tràng có liên quan, bây giờ suy nghĩ một chút lại có chút không thực tế.

Dù sao đạo nhân mắt mù dù là bị điên, cũng có bản năng khu tai tránh họa họa, không nhất định sẽ tới gần Tam Tương thành nơi có nhiều lính cai ngục.

Nhậm Thanh đem điểm hồn đặt trong đạo trường, nếu có ý thức người bình thường bị thu hút trong đó, hẳn liền có thể lập tức phát giác được.

Đến lúc đó căn cứ những ý thức này để xác định vị trí người truyền đạo.

Nhưng mà từ sau khi truyền đạo lúc khoa cử kết thúc, trang trí trong Vô Vi đạo tràng đã bắt đầu dần dần trở nên cũ kỹ.

Nhậm Thanh hoài nghi khả năng có quan hệ cùng việc pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện không trọn vẹn.

Thậm chí cánh tay biến mất, nói không chừng tại thời gian học sinh tiến vào đã sinh ra dị dạng, không thông báo có gì đó

ảnh hưởng.

Mà lại càng quý dị hơn chính là, pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn gãy tay vậy mà sinh ra huyết nhục, có cảm giác sắp sống lại.

Nhậm Thanh quyết định kiểm tra một lần đối với toàn bộ học sinh đã tham gia khoa cử ở Tam Tương, mà phải làm ngay không được do dự, nếu không học sinh sẽ trở lại thôn quê.

Hắn mới vừa tiếp xúc xong học sinh Hạc Sơn trấn, Lâm Thành cùng Lục Tiểu Ngọc vội vàng tìm tới cửa.

Hai người biểu lộ kinh nghi bất định, nhìn thấy Nhậm Thanh liền mở miệng nói ra:

“Nhậm đại nhân, còn nhớ đến Ngô gia tiêu cục trước đó không?”

Chân mày Nhậm Thanh hơi nhíu lại:

“Thế nào?”

Lục Tiểu Ngọc kiên kị hỏi đáp:

” Tất cả mọi người bên trong đột nhiên chết hết, đồng thời trên thi thể không có chút huyết nhục nào.”

“Vừa rồi Minh Nha đã bố trí nhiệm vụ, chắc hẳn rất liên sẽ...”

Lâm Thành còn chưa nói xong, liền có tiếng Minh Nha hét vang lên.

Dù sao mấy ngày trước đây chính là Nhậm Thanh tiếp xúc, cho nên được nhiên nhiệm vụ sẽ tìm tới hắn.

Nhưng mà dù sao sự tình ra khẩn cấp, Nhậm Thanh làm lính cai ngục chính thức tùy là có thể cự tuyệt nhiệm vụ, nhưng hắn luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

Ngô Mặc? Khoa cử? Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Ngô gia tiêu cục trước đây không lâu còn đang xử lý tang sự, lại thêm Ngô Mặc cao trúng án tử, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của dân chúng Tam Tương thành.

Nhậm Thanh cũng linh cảm được điều gì đó, hắn lập tức mở miệng nói:

“Đi tới tiêu cục quan sát rồi tính.”

Ba người trực tiếp đi vào tiêu cục, cửa lớn ra vào đều đã bị nha môn phong kín, đồng thời còn có mấy vị bộ khoái canh cửa.

Các góc tiêu cục còn treo có trang trí đám táng, hiện tại thì không cần chuẩn bị nữa, vì cả nhà trực tiếp đều chết.

Nhậm Thanh đưa ra lệnh bài lính cai ngục, về sau bộ khoái không có hỏi nhiều liền cho đi vào.

Hắn mới vừa vượt qua con đường, đã ngửi được trong không khí một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Bắt nguồn mùi máu tươi là thi thể chất đông trong sân, khoảng chừng mấy chục bộ thi thể, đồng thời dùng vải trắng đem thân thể phủ lên.

Đúng lúc là thời điểm mùa hè tương đối nóng bức, có ắt nhiều con ruồi vây quanh bay múa.

Đối với loại thi thể chết thảm không hiểu này thì nha môn không có chút biện pháp nào, đành phải xin giúp đỡ lính cai ngục đường, chỉ cần không liên quan đến vật quý dị liền sẽ cầm đi đốt cháy.

Mặt mũi Lão bộ khoái tràn đầy vẻ u sầu ngồi trên bậc thang, hắn có một ngum mỗi một chiếc quạt lấy thuốc lá sợi, chú ý tới Nhậm Thanh đi tới liền vội vàng đứng lên.

“Đại nhân, tổng cộng Ngô gia tiêu cục có 78 bộ thi thể đều để ở nơi này.”

“78 bộ?”

Nhậm Thanh trước đó đặc biệt lật xem qua ghi chép tin tức hồ sơ tiêu cực, trong trí nhớ không tính Ngô tiêu đầu, hẳn là có bảy mươi chín người mới đúng.

“Trong tiêu cực có ai không tại trong đồng thi thể?”

Lão bộ khoái hít sâu một hơi thuốc, cánh tay nắm lấy tẩu thuốc có chút phát run.

“Đại nhân ta cũng không biết, chính ngài xem đi, sự việc... Có chút nói không rõ ràng.”

Nhậm Thanh gạt đầu, phát tay tạo gió lớn, vải trắng bị thổi ra đồng thời xua tán đi con ruồi, thi thể hiện lộ không bỏ sót.

78 bộ thi thể già trẻ nam nữ đều có, nhưng rùng mình chính là hình dạng lại đại khái tương đồng, cũng cùng Ngô Mặc như đúc.

Mà huyết nhục thi thể đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn da người dán ở trên khung xương.

Nhậm Thanh nhìn không được cảm thấy kinh ngạc, xương cốt thi thể cũng xuất hiện nhất định biến hóa, đang từ từ dựa sát vào Ngô Mặc.

Hai người Lâm Thành cảm thấy cùng tu sĩ có quan hệ, không khỏi cảnh giác.

Nhậm Thanh ra hiệu bọn hắn không nên nóng lòng, tiếp sau thi triển thân hồn tách rời.

Chương 162 - Ngôn Xuất Pháp Tù

Chương 162. Ngôn Xuất Pháp Tù

Hắn lấy tầm mắt không góc chết kiểm tra trong tiêu cục, đột nhiên phát giác được một chỗ dấu chân hơi có vẻ kỳ quái.

Dấu chân liên đi tiếp mấy mét, tại lúc tới gần cửa ra vào đột ngột chìm sâu một chút, nói rõ là do trọng lượng gia tăng.

Nhậm Thanh hoài nghi trong người thứ bảy mươi chín mất tích tiêu cục, hẳn là bị đối phương mang đi.

Hắn quay đầu nói ra với lão bộ khoái:

“Đề bộ khoái tuần tra những con đường xung quanh một chút, nếu như phát hiện điểm nào cổ quái lập tức cho ta biết.”

Lão bộ khoái vội vàng đáp ứng, sau đó thuận thực chỉ huy thủ hạ lấy tiêu cục làm trung tâm, từng nhóm khuếch tán ra các đường tìm kiếm.

Đề hai người Lâm Thành phối hợp nha dịch, dù sao liên lụy đến tu sĩ, vẫn là đến cẩn thận một chút.

Nhưng Nhậm Thanh luôn cảm giác có chút cổ quái không nói ra được, giống như là đến từ song sinh yểm ma dự cảm, liền lập tức đi vào vị trí cao nhất.

Ngô Mặc tham dự khoa cử, mà cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có thể chính là từ khi đó không thấy tung tích, giữa hai bên rất khó thoát khỏi liên hệ.

Nhậm Thanh vẫn nhìn chung quanh, lẳng lặng chờ đợi bộ khoái.

Đại khái sau nửa canh giờ, bộ khoái xác thực có thu hoạch, bọn hắn tập trung ở trước một gian cửa hàng đơn sơ, nhưng không có vội vã đi vào.

Từ bảng hiệu liền có thể nhìn ra, cửa hàng hẳn là buôn bán mì dê, thông qua không ngừng hầm xương dê mà làm ra canh, mùi vị cực kì ngon.

Nhưng mà cửa lớn quán canh dê đóng chặt, chỉ có thể nghe được mùi hoi của dê tản ra, trong đó còn kèm theo mùi hôi chua khó ngửi.

Nhậm Thanh lắc mình mấy cái liền đi tới trước cửa hàng, quảng trường chung quanh đều đã bị phong tỏa, hiện tại không thấy bóng người.

Hai người Lâm Thành khẩn trương nhìn xem hắn.

Nhậm Thanh thấy vậy nói ra:

“Các người đợi ở bên ngoài, ta đi vào xem xét tình huống.”

Lâm Thành gật đầu cùng Lục Tiểu Ngọc.

Nhậm Thanh đẩy cửa đi vào, mùi vị hôi chua càng thêm rõ ràng.

Đối diện với cửa ra vào chính là phòng bếp, mùi hương từ trong phòng bếp phát ra, bên trong còn có thể nhìn thấy có bóng người nhón nháo.

Nhậm Thanh cất bước tiến vào phòng bếp.

Long Xà Tích nhô ra.

Thấy có vị lão phụ cầm cái thìa khuấy đều bên trong nồi lớn, bên trong đun như ngoại trừ dê lẫn lộn dê xương, lại là cánh tay.

Tay trái lão phụ có chỗ không trọn vẹn, cánh tay khuấy nồi rất đều.

“Nếu là dê canh thì sao có thể thiếu thức ăn mặn...”

Câu nói này giống như là nói với chính mình, khả năng bị thuật pháp ảnh hưởng.

Lão phụ phát hiện thấy có Nhậm Thanh, nàng để muống canh xuống, nắm lên dao phay nhìn về phía đối phương, ánh mắt để cho người ta không rét mà run.

Nhậm Thanh không chờ nàng động thủ, trực tiếp lấy bàn tay làm đao đánh vào trên cổ lão phụ, sau đó đem nàng ném cho Lâm Thành ở bên ngoài cửa hàng.

Lập tức Nhậm Thanh đi đến lầu hai quán canh dê, khi đi tới gần phòng, mơ hồ có thể nghe được có tiếng xương cốt va chạm vang lên.

Hắn mở cửa phòng, bên trong có nam tử bụng phệ đang nằm, chính là Ngô Mặc.

Ngô Mặc đã không có sự sống, mà bụng của hắn trướng lên, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong cất giấu một cái nam tử đang nằm co mình.

Tứ chi nam tử dần dần giãn ra, xem Ngô Mặc giống như quần áo.

Một lát sau, hai mắt Ngô Mặc mở ra, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Nhậm Thanh.

Bên trong miệng hắn lầm bầm âm thanh tự nói:

“Ta là khoa cử án thủ Ngô Mặc, tiêu cục trong nhà có mấy chục người...”

Hắn lập tức nói với Nhậm Thanh:

“Ngươi là tiêu sư đến đây đón ta sao?”

Lông mày Nhậm Thanh nhíu lại, trên thân nam tử cũng không có vết tích vật quý dị, lại có thủ đoạn giết chết mấy

chục người.

Ở lúc hấn chuẩn bị đem Ngô Mặc đánh ngất xỉu mang đi, đột nhiên cảm giác được trái tim tự dừng cuồng loạn, tiên huyết chảy trở về.

Lực lượng vô danh tác dụng lên Nhậm Thanh, thân thể của hấn vậy mà xuất hiện biến hóa.

Nhậm Thanh không chút do dự gọi ra Long Xà Tích, xương cốt sắc bén nhận đem da thịt Ngô Mặc mở ra, lộ ra nam tử gầy còm trong đó.

Nam tử máu me be bét khắp người, biểu lộ cực độ vặn vẹo, cánh tay càng là hiện ra bằng đá, cùng loại pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Long Xà Tích đem cánh tay hóa đá chém xuống, về sau lực lượng vô danh lúc này mới biến mất không thấy gì nữa.

Nhậm Thanh không có quá nhiều do dự, trực tiếp lấy tính mệnh nam tử, sau đó lợi dụng điểm huyệt đem cánh tay đá thu hồi bên trong Vô Vi đạo tràng.

Cái đồ chơi này thực tế quá mức tà môn.

Cũng may Nhậm Thanh có cảm ứng từ trong cõi u minh, nếu là không có lần nữa đi vào Ngô gia tiêu cục, sợ rằng sẽ ỉ thành đại họa.

Hấn không biết rõ cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì sao có hiệu quả giống với ngôn xuất pháp tùy.

Nhưng ngôn xuất pháp tùy rõ ràng là lấy mạng người làm cái giá, để cho thân thể này hóa đá, đồng thời pho tượng trong đạo trường lại đang huyết nhục hóa.

Nếu pho tượng hoàn toàn huyết nhục hóa thì sẽ phát sinh cái gì là hoàn toàn không được biết.

Chương 163 - Bên Ngoài Vô Vi Đạo Tràng

Chương 163. Bên Ngoài Vô Vi Đạo Tràng

Lông tơ Nhậm Thanh dựng thẳng lên.

Hắn đột nhiên nhớ tới miêu tả về môn thuật pháp đạo đạo này, cần đem ba cái thiên đạo chi noãn để thay thế não, phổi trái cùng trái tim.

Chẳng lẽ thiên đạo chi noãn trong đó chính là ba pho tượng Đạo Tổ?

Nhậm Thanh đề xuống tạp niệm trong lòng, hắn ra hiệu đề Lâm Thành liên hệ linh cai ngục đường.

Sau đó tiêu cục cùng quán canh dê đều phải phong tỏa một thời gian, mãi đến khi xác định không có gì đáng ngại.

Nhậm Thanh hồi báo xong nhiệm vụ, về sau trực tiếp quay trở về Hỏa Công đường, lập tức đem lực chú ý tập trung đến bên trong Vô Vi đạo tràng.

Điểm hôn tay nắm lấy tay trái Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuẩn bị để pho tượng không trọn vẹn khôi phục hoàn chỉnh, không cho mọi việc phát sinh ra ngoài ý muốn.

Đột nhiên hắn phản ứng lại.

Nhậm Thanh nhìn về phía cửa lớn đạo trường, cái lỗ ở khóa cửa giống như khít để chứa một ngon tay, sẽ có liên quan gì hay không.

Hắn đi tới cửa trước, do dự mấy giây sau đem ngón trỏ tay trái cắm vào lỗ khóa, cửa lớn lập tức truyền đến tiếng vang

giải tỏa.

Chỉ là nhẹ nhàng đẩy, cảnh tượng bên ngoài đạo trường đập vào mi mắt.

Vô Vi đạo tràng nằm ở bên trên một mảnh lá sen to lớn, nổi ở trên một hồ nước, còn có thể nhìn thấy bên ngoài có nước bao quanh.

Lá sen giống như này còn có không ít, cũng có đạo quan ở trên đó.

Mà chỗ đạo tràng Nhậm Thanh, tên là nghị sự điện.

Trong hồ nước có nhiều thi thể không kể xiết, bọn chúng mặc đạo bào, làn da sưng tưa như bột biển chứa đầy nước.

Thi thể lớn nhỏ không đều, có cái to có thể sánh bằng ngọn núi.

Nhậm Thanh hơi có vẻ kinh ngạc, mỗi bộ thi thể đều là mặt hướng lên trời, phần lưng thì hướng xuống dưới, nước hồ màu đen.

Thi thể cách hần gần nhất cùng thi thể tích người thường không khác nhiều, liền dựa vào tại bên cạnh lá sen, thi thể khẽ dập dờn theo sóng nước.

Hần đi vào trước thi thể.

Nếu muốn hiểu rõ ràng Vô Vi đạo tràng phát sinh qua việc gì, vậy khó tránh khỏi phải gánh chịu phong hiểm, cùng lắm tổn thất điểm hồn.

Nhậm Thanh tiếp xúc mặt ngoài thi thể, cũng chưa từng xuất hiện dị dạng, tiếp lấy gọi ra hệ thống.

Con người hần nhìn không được thu nhỏ lại.

Nhậm Thanh gọi ra tin hệ thống, không có ôm hi vọng quá lớn.

Dù sao ở tình huống bình thường, sau khi người chết vật quý dị sẽ thoát ly, liền không cách nào lại thu hoạch tin tức thuật pháp khi còn sống.

Nhưng cỗ thi thể này lại vừa vặn tương phản.

Khả năng bởi vì liên quan tới Vô Vi đạo tràng, làn da thi thể vẫn có độ đàn hồi, thậm chí còn có thể cảm nhận được mềm mại.

Nhậm Thanh kinh ngạc khi nhìn thuật pháp hiện ra, vậy mà lại cùng thiên đạo chi noãn có liên quan.

【 Tử Tiêu Công: Do thiên đạo tử sáng tạo, muốn tu luyện phải đem thiên đạo chi noãn đặt trong nê hoàn cung, trải qua bảy bảy bốn chín ngày luyện hóa, mới có thể tu thành. 】

Đầu tiên có thể xác định, cái gọi là thiên đạo chi noãn hẳn là đồ đặc hữu của Vô Vi đạo tràng.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi Vô Vi đạo tràng hủy diệt, cùng thiên đạo chi noãn có liên hệ chặt chẽ, để cho người ta suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ.

Hắn ý đồ từ chỗ thi thể tìm tới càng nhiều manh mối, kết quả khi lật ngược lại, phần lưng bại lộ ở trên mặt nước.

Nhậm Thanh hít vào ngậm khí lạnh.

Thi thể vậy mà hoàn toàn trống rỗng, mà nội tạng lại không biết tung tích, tựa như có cái gì từ trong cơ thể chui ra.

Thiên đạo chi noãn tên như ý nghĩa, chẳng lẽ thật sự là một loại ấu thể quý dị nào đó...

Tu luyện này thuật pháp cần phải mượn thiên đạo chi noãn, dần dần áp trong thân thể, từ đó dẫn sinh ra quý vật không biết tên?

Nhậm Thanh nhin không được nhìn về phía đạo quan ở trên lá sen nơi xa.

Nếu như muốn hiểu rõ ràng bí mật Vô Vi đạo tràng hủy diệt, khẳng định phải đi kiến trúc khác để nhìn xem, manh mối nghị sự điện quá ít.

Hắn dựa vào trọng đồng, miễn cưỡng xem rõ ràng chữ trên tấm bảng, giống như là Vô Vi điện, Đâu Suất cung, tu thuật trận...

Trong đó làm cho Nhậm Thanh để ý nhất là Đâu Suất cung cùng bí tàng điện.

Đâu Suất cung dựa theo thuyết pháp Đạo giáo, đối ứng là Thái Thượng Lão Quân, nơi chuyên môn dùng để luyện đan cùng chứa đựng đan dược.

Mà lại Nhậm Thanh mơ hồ có thể nhìn thấy, cửa ra vào Đâu Suất cung có một đỉnh đồng ba chân rách rưới.

Bí tàng điện không có gì bất ngờ xảy ra thì là chỗ chứa bí tịch thuật pháp Vô Vi đạo tràng, nói không chừng có thể từ đó tìm tới duyên thọ chi pháp.

Nhậm Thanh không có tiếp tục kiểm tra, bởi vì lại có bộ thi thể trôi nổi đến, liền ngồi xếp bằng trên lá sen chờ đợi một lát.

Cỗ thi thể này hơi lớn chút, khoảng chừng ba mét, cũng là làn da sưng vù, đã ngâm trong nước hồi lâu.

Chương 164 - Bên Ngoài Vô Vi Đạo Tràng 2

Chương 164. Bên Ngoài Vô Vi Đạo Tràng 2

Nhậm Thanh không chút do dự tiếp xúc thi thể, hệ thống đem thuật pháp hiện ra.

【Cương Phong Quyết: Do thiên đạo tử sáng tạo, tu luyện cần cắt đầu lưỡi, đem thiên đạo chi noãn nuôi tại chỗ cái lưỡi tám mươi một ngày, mới có thể tu thành.】

Nhậm Thanh đem miệng thi thể đẩy ra.

Trong miệng đã bị móc rộng, cái lưỡi còn đầy sợi rể gãy mất, giống như một loại côn trùng ăn lưỡi của cá.

Rận cá ký sinh ở bên trong miệng cá để hút máu, mãi đến khi lưỡi của con cá bị hút hết máu rồi rụng đi, rận cá liền sẽ thay thế tác dụng lưỡi cá.

Nhậm Thanh liên tục kiểm tra mấy cỗ thi thể, tất cả thuật pháp cũng liên quan đến thiên đạo chi noãn, nói rõ đạo thống Vô Vi đạo tràng là từ một loại.

Mà lại hẳn chú ý tới, phía dưới đạo bào của thi thể cũng có mặc quần áo bình thường.

Màu sắc những quần áo này tương đồng, mặt ngoài có thêu hoa văn cùng loại với Niên thú.

Nhậm Thanh trầm tư một lát, hồi tưởng lại học sinh đến từ Hạc Sơn trấn, thấy qua trang phục tương tự.

Vị trí Hạc Sơn trấn tại phía bắc Tương Châu, tập tục nơi đó hơi có khác biệt.

Cùng An Nam trấn mặt phía nam so sánh, giữa hai bên hoàn toàn là khác biệt ngày đêm.

Chỗ vị trí Vô Vi đạo tràng, rất có thể ở vào phương bắc Tương Châu, cũng chính là địa phương bị cấm khu Dương Thần cảnh ngăn cách.

Tâm niệm Nhậm Thanh vừa động, ý thức tiến vào lao tù trong bụng, bên trong có phòng tù đặc biệt dùng để cất giữ vật liệu.

Hắn dùng ý thức không chế trang giấy dán tại mặt ngoài vách tường huyết nhục, sau đó mượn nhờ thủy mặc phác họa ra một tấm địa đồ giản lược.

Trên bản đồ ngoại trừ bên ngoài Tương Châu, phương bắc còn bị hắn mở rộng ra một chút.

【 địa danh: Không biết 】

【 thế lực: Vô Vi Đạo Quán 】

【 nguyên nhân hủy diệt: có thể do thiên đạo chi oán 】

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn địa đồ hồi lâu.

Nếu như thế giới này bị chia cắt thành từng tòa đảo hoang, cũng không biết trong đó còn có bao nhiêu có bao nhiêu nền văn minh.

Hắn cười khổ lắc đầu.

Nếu là vấn đề thọ nguyên Địa Tàng Vương không giải quyết, chỉ sợ Tương Châu chịu không được bao lâu, cũng sẽ đi theo gót Vô Vi Đạo Quán.

A Tỳ Địa Ngục thế nhưng là cấm khu Dương Thần cảnh, mạnh như Đại Mộng chân nhân cũng không có lực phản kháng chút nào, Tương Châu trực tiếp lâm vào sinh linh đồ thán.

Trừ phi có con đường ly khai Tương Châu.

Nhậm Thanh híp mắt lại, đạo nhân mắt mù không phải liên là từ ngoại giới mà đến sao.

Có thể bên trong Vô Vi đạo tràng ghi lại loại tin tức này, muốn lướt nước đi qua cung điện khác cũng rất đơn giản, lợi dụng thi thể trôi nổi là đủ.

Nhưng hắn luôn cảm giác có chút không thích hợp, cái ao đen như mực này nước sâu không thấy đáy, nhờ đâu bên trong có giấu cái gì thì sao.

Nhậm Thanh chần chờ mấy hơi, tiếp theo lấy một miếng thịt tươi từ lao tù trong bụng ném tới trong nước hồ.

Huyết nhục rất nhanh liền không thấy tung tích, mặt nước vẫn bình tĩnh như cũ.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra vừa định quay người, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Tại dưới ánh mắt chăm chú của hắn, có sóng nước chậm rãi khuếch tán ra ngoài.

Nhậm Thanh bắt đặc dĩ thở dài, thi thể Vô Vi đạo tràng đều có tử trạng không hiểu, quỷ mới biết rõ là thứ đồ gì từ trong cơ thể phá kén mà ra.

Hắn không có lựa chọn tiếp tục thăm dò, quay người trên lá sen tìm hữu dụng đầu mối với hắn.

Đã tới lui cũng không tiện, Nhậm Thanh bên trong thời gian ngắn là không thể nào ly khai mảnh lá sen này, đợi Đạo Sinh Đạo tấn thăng rồi nói sau.

Nghị sự điện là địa phương truyền đạo, hắn còn muốn lấy nhờ vào đó tìm tới những cái người truyền đạo Tương Châu kia, thậm chí là đạo nhân mắt mù.

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra mấy lần, về sau ở nơi hẻo lánh lá sen, tìm tới một bia đá và những mảnh đá vụn, chữ viết

trên bia đá rõ ràng là dùng móng tay cứng rắn cào ra.

“Vô Vi Đạo Quan chôn tại đây, đệ tử tiêu thần tử.”

Tiêu thần tử rất có thể là đạo nhân mất mù, chỉ ít hiện nay còn không có phát hiện có người nào khác sống sót.

Nhậm Thanh vòng qua nhìn thấy mộ bia khác, lại có chút không rét mà run.

“Đệ tử tiêu thần tử cung tiền Vô Vi Đạo quán vũ hóa thành tiên.”

Chữ viết tiêu thần tử trở nên cực kì vắn vẹo, hiển nhiên linh trí đã triệt để bị điên.

Bên trong miệng Nhậm Thanh tự nói mấy lần:

“Vũ hóa thành tiên...”

Vũ hóa ngoại trừ có ý tứ phi thăng ở bên ngoài, cũng là chỉ côn trùng từ kén biến hóa thành côn trùng trưởng thành.

Lấy tình huống Vô Vi Đạo quán mà xem, càng giống là nghĩa phía sau, chẳng lẽ thuật pháp đạt tới trình độ nào đó sau trở thành tồn tại không phải người?

Nhậm Thanh đè xuống tạp niệm trong lòng, chân tướng chỉ có chờ đi tới bí tàng điện mới có khả năng biết được, dù sao hệ thống có thể thông qua thuật pháp bí tịch, từ đó hiểu rõ được ưu nhược điểm trong đó.

Chương 165 - Tìm Chó Nuôi

Chương 165. Tìm Chó Nuôi

Hắn lập tức trở về bên trong nghị sự điện.

Nhậm Thanh đem tay gãy đặt ở chỗ lỗ hồng cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong khoảnh khắc cả hai tiếp xúc dung hợp lẫn nhau, vết tích huyết nhục hóa lập tức biến mất, pho tượng rất nhanh liền trở nên hoàn chỉnh.

Hắn thử nghiệm dùng sức tách ra, cánh tay pho tượng vẫn là không nhúc nhích tí nào, nói rõ muốn phá hư cũng không dễ dàng.

Nhậm Thanh suy đoán cùng việc lần trước Vô Vi đạo tràng kém chút xuất hiện sụp đổ có liên quan.

Đợi khi Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn chỉnh về sau, trong Vô Vi đạo tràng sinh ra biến hóa nhỏ bé không thể nhận ra, bên tai hắn còn kèm thêm tiếng nỉ non “Đạo Sinh Đạo”.

Trong lòng Nhậm Thanh có chỗ suy đoán.

Người truyền đạo là bởi vì pho tượng thiếu thốn, mới không cách nào tiến vào trong đạo trường.

Nếu muốn tìm tòi Vô Vi đạo tràng, vậy thì phải tìm cơ hội tấn thăng Đạo Sinh Đạo, không thể tránh né việc ý thức người truyền đạo tiến đến.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi, bản thể cũng làm chuẩn bị.

Chủ yếu mượn nhờ nha môn tìm hiểu rõ ràng đặc điểm của dân chúng các nơi Tương Châu, như này có thể xác nhận vị trí người truyền đạo.

Khi trong đầu Nhậm Thanh vang lên thanh âm Đạo Sinh Đạo lần nữa, cũng đã trôi qua mấy ngày.

Điểm hồn vội vàng tiến vào Vô Vi đạo tràng, thấy bên trong ngôi xếp bằng lấy mấy chục người, trong đó có nam có nữ, biểu lộ cũng cực kì cuồng nhiệt.

Trung ương nghị sự điện là tên đạo đồng trên mặt nở nụ cười cổ quái.

Hắn nhìn thấy Nhậm Thanh sau đó té quỵ dưới đất cao giọng nói:

“Đại đạo quan! !”

“Đại đạo quan! ! !”

“Đại đạo quan! ! !”

Những người còn lại nhao nhao đáp lại, tiếng gào thét đinh tai nhức óc.

Những người nói chuyện này mang theo kiểu cong lưng đặc biệt, hẳn là một vùng tại Hạc Sơn trấn, tuổi tác không chênh nhau lắm, khoảng chừng hai mươi tuổi.

Nhậm Thanh phát tay đem bọn hắn đuổi ra ngoài, lập tức dự định khởi hành tiến về Hạc Sơn trấn.

Lính cai ngục đường sẽ không quản việc lính cai ngục tự do di chuyển, nhưng vẫn là cần báo cáo một cái, tránh cho sinh ra việc ngoài ý muốn mà không ai chịu trách nhiệm.

Nhậm Thanh vốn là dự định đi bộ tiến đến Hạc Sơn trấn, nhưng dù sao cự ly rất xa, dù là Quỷ Sứ cảnh cũng phải đi bảy tám ngày.

Nhưng mà lập tức hấn chú ý tới trong lính cai ngục đường có nhiệm vụ thích hợp, yêu cầu có tu sĩ hộ tống học sinh Hạc Sơn trấn đường về.

Nhậm Thanh hoàn toàn có thể tiện đường đi theo, có thể sẽ hơi chậm mấy ngày, nhưng dùng để tu hành, cũng chính là thời gian trong nháy mắt.

Sau khi xác nhận nhiệm vụ, hấn đột nhiên sinh ra ý tưởng bồi dưỡng công cụ di chuyển, không thì nếu đi quãng đường quá dài sẽ ảnh hưởng tu hành thuật pháp.

Dù sao diện tích trống ở lao tù trong bụng cũng không nhỏ, thuận tiện tùy thân mang theo.

Dựa theo thư tịch trong bí các ghi chép, dã thú bình thường nếu như sử dụng máu huyết của tu sĩ đồng loại, có thể trở nên thân thể khoẻ mạnh.

Đương nhiên cũng giới hạn tại khoẻ mạnh thân thể, những Minh Nha của Chuẩn chính là sinh linh tương tự.

Đồng thời sau khi dị hoá thì dã thú là không cách nào sinh sôi hậu đại, cũng xuất hiện qua tình huống phát cuồng và chết bất đắc kỳ tử.

Sau khi bọn chúng chết thì huyết nhục cũng không có hiệu quả dị hoá, cho nên phần lớn tu sĩ là sẽ không lãng phí tài nguyên để bồi dưỡng.

Nhậm Thanh đi vào vào chợ sáng thành tây, trong đó xác thực có tiểu thương buôn bán ngựa.

Tiểu thương nhiệt tình tiến lên đón, giới thiệu vài con lừa con ngựa.

Dù là hấn trên miệng tăng bốc đến thiên hoa loạn trụ, hận không thể dùng từ ngày đi ngàn dặm để hình, nhưng Nhậm Thanh một cái nhìn liền có thể xem thấu hư thực.

Bởi vì Tương Châu tương đối khép kín, con lừa ngựa đều là dùng để kéo hàng bên trong thành.

Nhậm Thanh lắc đầu, ngựa như này ngay cả đường núi cũng không có đi qua, đến dã ngoại có chút gió thổi cỏ lay liên sẽ bị kinh hãi.

Hắn từ bỏ việc mua sắm ngựa.

Đối Nhậm Thanh mà nói, nếu như muốn chăn nuôi loại thú, kỳ thật hắn là lựa chọn sói.

Dù sao thần túc kinh gần như đã dị hoá đến cực hạn, máu sói của hắn nhất định hiệu quả phi phàm.

Đương nhiên Tam Tương thành khẳng định là không có sói, nhưng trước đó có thể dùng chó thử một phen, nếu như không thuận lợi, lại đi bắt sói hoang.

Cùng lắm thì lãng phí nhiều máu sói mà thôi, cái này thế nhưng là tài nguyên có thể tái sinh.

Nhậm Thanh đi đến một khu chợ sáng, mơ hồ có thể sử dụng nghe được tiếng chó sủa vang lên.

Bên trong chợ sáng có không ít hàng rong bán chó, tới gần liền có thể ngửi được mùi khó chịu, cho nên vị trí của chợ thường ở khu gần ngoại ô.

Mùa hè mặt trời đã mọc đến đỉnh đầu, đa số người bán hàng rong đang chuẩn bị ly khai, tiếp qua nửa canh giờ liền sẽ có chó đói chết.

Con nào mà tới giờ phút này vẫn giữ được tỉnh lực thì là cực có tổ chất, đó chính là mục tiêu của hắn chuyến này.

Chương 166 - Tiến Ra Ngoài Thành

Chương 166. Tiến Ra Ngoài Thành

Nhậm Thanh nhìn xung quanh, cố ý tản ra một chút khí thế.

Tiếng chó sủa đều dừng lại im bặt.

So với con lừa con ngựa hơi có vẻ trì độn, chó đất càng thêm miễn cảm đối với nguy hiểm, gần như đồng thời cụp đuôi lại.

Người bán hàng rong biểu lộ nghi ngờ hai mặt nhìn nhau, không có chút chú ý tới Nhậm Thanh hỗn tạp trong đám người.

Nhậm Thanh dần dần thu liễm khí tức, cảm giác yên tĩnh lại lần nữa trở nên ồn ào.

Hắn không chút do dự đi đến nơi hẻo lánh, nơi đó mua bán chính là chó đất bình thường, thậm chí để đám chó cắn lẫn nhau, có chút quá hung tàn.

Ánh mắt Nhậm Thanh rơi vào trên thân một con chó đất trong đó, trên thân nó đầy vết thương, đơn độc bị giam tại bên trong lồng nhỏ hẹp không cách nào động đậy.

“Bao nhiêu tiền?”

“Ba hai...”

Người bán hàng rong mới vừa mở miệng, Nhậm Thanh cũng không nói giá ném ra tiền bạc, lập tức nắm lên chiếc lồng liền biến mất tại bên trong chợ sáng rộn rộn rang rang.

Người bán hàng rong bên cạnh nhìn không được mở miệng hỏi:

“Lão Lý, con chó này của người đoạn trước thời gian giống như còn cắn người rồi phải không?”

Lão Lý cười ngượng ngùng xuống, bộ dạng Nhậm Thanh khẳng định không phải người bình thường, nếu mà bởi vậy tạo thành cái mầm tai vạ gì sẽ không tốt.

Trong lòng của hắn không khỏi sinh ra hồi hận.

Nhậm Thanh mang theo chiếc lồng ngoặt đông ngoặt tây, cuối cùng dừng lại bước chân tại hẻm nhỏ yên tĩnh, sau đó đem chó đất thả ra.

Chó đất mặt ngoài thì nhẹ răng, sự thật lại kiên kị muốn bỏ chạy.

Ngay sau đó nó chú ý tới cánh tay nam tử trước mặt có một cái miệng dữ tợn, lập tức bị dọa đến ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

Nhậm Thanh đem chó đất ném tới trong bụng lao tù.

Hắn lấy huyết dịch vật quý dị thần túc kinh, lại thông qua pha loãng sau cho chó đất ăn vào, lập tức liền không tiếp tục đề ý.

Mặc dù con chó đất này tương đối thông minh, nhưng muốn chống nổi máu sói dị hoá cải tạo, xem chừng chủ yếu vẫn là phải dựa vào thể chất để gắng gượng.

Nhậm Thanh bổ sung một đợt vật tư ở trên chợ sáng, sau đó tiến đến cửa ra vào Thành Bắc.

Hơi chờ đợi một lát, đội ngũ tiến về Hạc Sơn trấn bắt đầu lần lượt tập hợp.

Sĩ binh sớm đã chờ xuất phát, bọn hán trên người mặc giáp nhẹ, eo khác bội đao, cho dù là lúc rảnh rỗi cũng đang bôi dầu lên bảo dưỡng binh khí.

Mà học sinh tham gia khoa cử liền có vẻ cao thấp không đều.

Một số nhỏ người được tên đề bằng vàng đều thoả thuê mãn nguyện, quần áo chỉnh tề ngăn nắp, còn mang theo nhiều đặc sản của Tam Tương thành chuẩn bị áo gấm về quê.

Học sinh còn lại trên mặt chết lặng trầm mặc không nói gì, đây không phải số ít.

Bọn hán đều đã tham gia mấy lần khoa cử, lòng dạ bị mài mòn nhiều rồi, tham gia khoa cử càng giống là thử thời vận.

Mà không phải ai cũng có thể chịu được thất bại, bên trong thành đã có mấy người nhảy sông tự vẫn.

Nhậm Thanh trước khi đi đã lưu lại thư tín bên trong Hòa Công đường, nói tình huống đại khái.

Bây giờ với hán thì ở chỗ nào cũng giống nhau, dù sao dù sao chỉ cần thân ở Tương Châu, bất luận cái địa phương gì cũng đều có thể tiến vào lính cai ngục đường.

Vẫn sẽ không chậm trễ làm ăn ở chợ quý.

Đội ngũ tiến về Hạc Sơn trấn khoảng chừng bảy mươi, tám mươi người.

Vốn là không cần lính cai ngục hộ vệ, nhưng bởi vì sự tình học sinh An Nam trấn mất tích, cho nên mới có lần đặc biệt này.

Thấy thời gian cũng đã tới, đám người dọc theo đường lớn xuất phát đi về phương bắc.

Sĩ quan trung niên tuần sát một vòng, sau đó cuời quân mã hướng cuối cùng đội ngũ đi tới.

Sĩ quan tướng lĩnh tên là Tiền Vân, là người duy nhất trong đội ngũ biết rõ sẽ có lính cai ngục đồng hành, cho nên muốn trước khi xuất phát cùng Nhậm Thanh chào hỏi.

Kết quả còn chưa tới gần, vị lính cai ngục kia đột nhiên đã mất đi tung tích, mặc dù hấn tìm kiếm như thế nào cũng không cách nào phát hiện thân ảnh hấn.

Tiền Vân há hốc mồm, thức thời quay trở về hàng đầu đội ngũ.

Nếu đối phương không có ý định lộ diện, hấn cũng không có can đảm đi quấy rầy, liền thành thành thật thật dẫn đội đi tới Hạc Sơn trấn.

Nhậm Thanh kỳ thật cũng không tận lực ẩn tàng, chỉ là dùng Kính Trung Tiên đem cảm giác tồn tại giảm thấp xuống một chút, không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy.

Bởi vậy có thể thấy được, vị *kia ngay cả hệ thống cũng không cách nào theo dõi, sáng tạo ra thuật pháp quả thật có thể đem bản thân triệt để xóa đi.

Nếu như Nhậm Thanh tương lai muốn rời khỏi Tương Châu, vẫn là cần phải đạt được Tiêu Tai Pháp.

Hấn hài lòng nằm tại trên xe ba gác cất giữ vật liệu, hai mắt khép hờ nhìn như nghỉ ngơi, kì thực là đang tu hành.

Chủ động quan tướng Thao Thiết Pháp là có thể gia tốc tiêu hóa, biến tướng đề cao hiệu suất duyên thọ.

Hấn chuẩn bị sau khi tiến đến thọ nguyên mười ba năm, tiếp theo sẽ tấn thăng thần túc kinh.

Nếu như thần túc kinh đạt tới Quỷ Sứ cảnh, sẽ có bay vọt, độ nắm chắc đối phó đạo nhân mắt mù tự nhiên cũng nhiều

hơn không ít.

Nhậm Thanh nhắm mắt tu hành đồng thời lưu ý động tĩnh bốn bề, đây cũng là năng lực Nhất tâm nhị dụng của song sinh yểm ma.

Hắn đều không cần để đội ngũ cung cấp thức ăn, ở lao tù trong bụng đã chứa không ít đồ ăn, thậm chí có thể chỉ dựa vào nuốt mất đã nhét đầy cái bao tử.

Nhậm Thanh rất nhanh liền đắm chìm bên trong tu hành, thời gian đang trôi qua dần.

Tại trong lúc này, Vô Vi đạo tràng nhiều lần xuất hiện người truyền đạo, căn cứ khẩu âm gần như tập trung ở một vùng Hạc Sơn trấn, An Nam trấn cũng có chút.

Mà khi thời gian trôi qua, tần suất truyền đạo cũng càng ngày càng cao.

Cái này không khỏi để hấn hoài nghi, là có người đang tận lực chủ động truyền bá Đạo Sinh Đạo, đạo nhân mất mù thì trước kia vẫn tư tưởng tà thiếu không ầu.

Chương 167 - Nói Bậy Thành Thuật Pháp

Chương 167. Nói Bậy Thành Thuật Pháp

Đợi khi Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, lộ trình đã qua nửa.

Hắn nhớ tới con chó đất kia.

Nhậm Thanh dùng ý thức xem xét về sau, ngạc nhiên phát hiện chó đất lại còn còn sống, không có bởi vì nuốt máu sói mà chết bất đắc kỳ tử.

Hiện tại chó đất xuất hiện biến hóa cực lớn, bộ lông nguyên bản đã hoàn toàn rụng đi hết, lông tóc mới mọc ra là màu xám trắng.

Ánh mắt nó cũng dần dần sắc bén, hình thể càng là đạt đến trình độ hơn nửa mét, ngoại hình càng giống chó sói hơn.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, sao bảo dị hóa, làm sao cả chủng loại cũng cải biến.

Làm sao cảm giác cùng Husky có sáu bảy phần giống nhau, tính cách cũng biến thành hiếu động, không ngừng luôn lên nhảy xuống.

Nhậm Thanh tạm thời chưa thả nó ra ngoài, lại cho ăn thêm máu sói liền không tiếp tục để ý, đem lực chú ý bỏ vào ngoại giới.

Lấy tin tức đánh dấu trên bản đồ, bọn hắn đã tới gần Hạc Sơn trấn, tiếp theo chỉ cần vượt qua ba đỉnh núi thấp bé.

Nhưng phiền phức cũng kéo tới, bởi vì đỉnh núi này có một đám lục lâm sơn phỉ chiếm cứ.

Thần sắc Tiền Vân căng cứng, theo lý thì có quan binh dẫn đường, sơn phỉ sẽ không có dũng khí đến đây cướp đường.

Nhưng trên đường có chút bình tĩnh quá mức, thậm chí ngay cả thương đội lẻ tẻ cũng không có nhìn thấy, sự tình ra khác thường tất có yêu.

Nếu quả như thật sinh ra ngoài ý muốn, hẳn biết rõ lính cai ngục không nhất định nhúng tay.

Tiền Vân vội vàng ra hiệu cho thủ hạ gia tăng chú ý phụ cận, chỉ cần có gió thổi cỏ lay liền lập tức thổi lên kèn lệnh.

Bị quan binh ảnh hưởng vô hình, học sinh cũng biến thành bất an.

Bầu không khí dần dần ngưng trọng.

Tiền Vân dự cảm rất chuẩn xác, vừa tới đêm khuya, nơi xa đột nhiên xuất hiện hai ba mươi cái bó đuốc, đồng thời đang nhanh chóng tới gần.

Mặc dù quan binh chiếm cứ lấy ưu thế trên nhân số, nhưng học sinh tay trái gà không chặt, giao thủ khó tránh khỏi sẽ có tàn tật.

Tiền Vân không có mong đợi tại lính cai ngục xuất thủ, vội vàng ra hiệu đội ngũ đề phòng.

Bộ hấn dùng xe ngựa chứa vật liệu tạo thành trận địa vây quanh hai bên trái phải đội ngũ, quan binh đứng tại trước sau.

Khi bó đuốc đến bên trong trăm mét, đám học sinh nín thở lặng ngắt như tờ, thậm chí có mấy vị hai chân mềm nhũn té quy dưới đất.

Nhậm Thanh thấy vậy ngồi xếp bằng nửa ngôi, biểu lộ trở nên rất là cổ quái.

Điểm hồn liền lơ lửng giữa không trung, có thể rõ ràng xem rõ ràng những cái sơn phi kia.

Đại đương gia dẫn đầu cao tới hai mét, cầm trong tay không lồ Lang Nha bỗng từ trong bụi cây chui ra trực diện quan binh.

Nhậm Thanh cảm giác người này tuyệt không phải sơn phi phổ thông có thể so sánh, rõ ràng thân thể có khác thường, giống như có vết tích thuật pháp?

Tiền Vân trầm giọng nói ra:

“Tại hạ là Bách phu trưởng Tiền Vân của Hạc Sơn trấn, cần phải nghĩ rõ ràng trước khi muốn cùng quan phủ đối nghịch!”

Nghe nói lời này, sơn phi nhin không được sinh ra khiếp đảm, có thể thấy được đám này cũng không phải là tự nguyện tới đây cướp đường.

Tên quân sư càng là sắc mặt trắng bệch, cái trán tràn đầy mồ hôi.

Hắn tiến đến bên cạnh đại đương gia nhẹ giọng nói ra:

“Vấn đề này không dễ làm, vạn nhất bị quan phủ tính sổ...”

“Hắc hắc hắc hắc...”

Đại đương gia phát ra tiếng cười quái dị, tiếp lấy sờ lên cái bụng như là có thai mười tháng, ánh mắt tham lam đảo qua mỗi người trong đội ngũ.

Hắn giống bị điên bắt lấy cái cổ quân sư, dùng sức trực tiếp bóp gãy cổ.

Tiền huyết từ trên cánh tay nhỏ xuống tại trên bùn đất.

Lập tức thi thể bị vắn đầu, đông đảo sơn phi đều lui ra phía sau nửa bước.

Biểu lộ Tiền Vân trở nên ngưng trọng, hắn từ trong ngực lấy ra túi đồ đầy tiền bạc, sau đó dụng lực ném mạnh ra.

“Hôm nay nếu như cho đi, coi như không có việc gì phát sinh.”

“Ha ha ha ha.”

Đại đương gia khuôn mặt dữ tợn, hắn nắm lên Lang Nha bổng dùng sức vừa gõ, cái túi hóa thành mảnh vỡ, tiền bạc bên trong rơi xuống như mưa.

Sơn phi cũng không dám đi nhặt, run lẩy bẩy đứng như lâu la.

Linh trí Đại đương gia có chỗ không trọn vẹn, hắn gấp ghềnh nói ra:

“Các người... Lưu lại một nửa, còn lại... Có thể đi.”

“Vậy là không muôn nói chuyện nữa rồi, chuẩn bị ứng chiến đi.”

Tiền Vân rút ra bội đao bên hông.

Quan binh còn lại tổ hợp nghiêm chỉnh.

Tiền Vân hai chân thúc ngựa, tốc độ nhanh chóng hướng đại đương gia lao tới, dự định trực tiếp đem đối phương đánh giết.

Nhưng không chờ hắn tới gần, đột nhiên nghe được tiếng tim đập thành thạch của đối phương vang lên.

Đại đương gia linh hoạt nhảy lên, dùng Lang Nha bổng đập xuống, Tiền Vân lập tức bị đánh bay ra ngoài, con ngựa thành bãi bùn nhão.

Nhậm Thanh trong nháy mắt lâm vào một lát thất thần.

Đại đương gia không có thừa thắng truy kích, mặt hấn lộ nụ cười khoa trương, đưa ngón tay đếm, bên trong miệng còn tự lẩm bẩm.

“Nha... Nha... Nha...”

“Lại có thể... tìm mẫu thân... học tiên pháp của tiên nhân...”

Nhậm Thanh biết mình không có đoán sai, người này hiển nhiên trải qua truyền đạo, mà còn tại dưới tác dụng tiên thuật quái dị không chết.

Thậm chí còn thật nắm giữ thuật pháp trên quyển sách thẻ trúc.

Đó là « thuần dương Vô Cấu pháp » mà hấn mở miệng nói bậy, đơn giản không hợp thói thường.

Đại đương gia đi tới đội ngũ, sơn phi ở phía sau chậm rãi đi theo.

Hấn rất hưởng thụ ánh mắt hoảng sợ đám người, tiếng tim đập trong cơ thể càng lúc càng mạnh và nhanh.

Đột nhiên, đại đương gia sinh lòng nghi hoặc, bởi vì ánh mắt đám quan binh yếu đuối kia đều nhìn về sau lưng mình.

Hấn vô ý thức quay đầu đi, đỉnh núi đã đầy thi thể sơn tặc, đều là lạng yên không tiếng động mà bị lợi khí xuyên ngực mà chết.

“A, làm sao...”

Long Xà Tích chợt lóe lên.

Phần bụng đại đương gia sinh ra đau nhức kịch liệt, bụng bị mở ra lỗ lớn.

Thấy ba mươi sáu trái tim đang ở trong bụng, những nội tạng còn lại đều đang bị héo đi, có vẻ cực kỳ quỷ quyết.

Nhậm Thanh nhìn nơi xa, tuyệt đối là có người truyền đạo trong sơn trại.

Đồng thời tại dưới Vô Vi đạo tràng ảnh hưởng, thuật pháp giống như xuất hiện biến hóa.

Chương 168 - Người Truyền Đạo

Chương 168. Người Truyền Đạo

Quan binh ngo ngác nhìn xem tên đại đương gia sơn phi, mà đám học sinh thì được quan binh bảo vệ ở trong vòng, đối với tình huống vừa xảy ra cũng không hiểu rõ lắm.

Tiền Vân hít sâu một hơi.

Dưới ánh trăng sáng, một bộ xương sống lưng hiện ra hàn ý giết người như cắt cỏ.

Tại trong mắt mọi người, thủ lĩnh sơn phi tựa như yêu ma, vậy mà chịu không nổi một hiệp, đối phương bị đâm xuyên thân thể không có lực lượng phản kháng.

Nhậm Thanh dùng Long Xà Tích đem đại đương gia kéo đến trước mặt mình.

Thấy hắn còn đang không ngừng giãy giụa, nhưng ngoại trừ việc khiến cho vết thương tuôn ra càng nhiều máu hắn, căn bản là không hề có tác dụng.

Ở đây không ai biết rõ Nhậm Thanh là hiện thân khi nào, cũng cảm thấy đột ngột không gì sánh được.

Mặc dù Đại đương gia đã sắp chết, nhưng mà sức sống lực lại cực kì ương ngạnh, hàm hàm hồ hồ nói:

“Mẫu thân sẽ... Giết... Người...”

Thương thể phần bụng hắn chậm rãi khép lại, nhưng mà mùi máu tươi từ đó phiêu tán ra, Nhậm Thanh luôn cảm giác có một mùi rượi kì lạ.

【 Trương Tam Oa 】

【 tuổi tác: 23 】

【 thọ nguyên: Ba năm 】

【 thuật: Vô Vi Đạo (ngụ) 】

Nhậm Thanh âm thầm suy tư, chẳng lẽ nắm giữ loại thuật pháp bịa đặt này sẽ dẫn đến tiêu hao thọ nguyên?

Mà hình như linh trí đối phương cũng không quá cao.

Nhậm Thanh vừa chuẩn bị đem hệ thống đóng lại, đột nhiên tin tức liên quan tới Vô Vi Đạo tràn vào trong đầu, cùng lúc trước khác biệt, lần này dính đến Thuần Dương Vô Cấu pháp.

【 Thuần Dương Vô Cấu pháp, do Nhậm Thanh sáng tạo, chính là một trong những thuật pháp của Vô Vi Đạo, thông qua nuốt trái tim để dị hoá bản thân, sau khi tu luyện đến đại thành thì huyết nhục toàn thân trở nên cực kì ngon. 】

Ngon?

Tại sao lại lấy ngon để hình dung? ! !

Mặt mũi Nhậm Thanh tràn đầy mộng bức, hẳn cảm giác lượng tin tức ẩn chứa trong đó không ít, thậm chí có cảm giác nếu suy nghĩ tỉ mỉ thì sẽ cực sợ.

Trước tiên đem người truyền đạo âm thầm kia đánh giết rồi nói tiếp.

Hắn nắm đại dương gia nhảy lên một cái, nhảy tới ngọn cây.

Đám người chú ý tới Nhậm Thanh biến mất, không khỏi bắt đầu hoảng hốt nhìn xung quanh, nhưng lập tức nghe được Nhậm Thanh nói:

“Các người nghỉ ngơi tại chỗ này, ta đi một chút liền quay về.”

Nhậm Thanh sau khi nói xong thì hai chân điểm nhẹ lên thân cành, hóa thành tàn ảnh không thấy tung tích, nhanh chóng lao vào sâu trong núi.

Tiền Vân nuốt ngụm nước bọt, mới vừa rồi căn dặn thủ hạ vài câu, lại phát hiện bởi vì quá nhiều thi thể tại cùng một chỗ, sớm đã hấp dẫn khách không mời mà đến.

Mười mấy con sói hoang đang rình rập, đang hướng bọn hắc thăn dò.

“Chuẩn bị phản kích...”

Tiền Vân cười khỏ, kêu gọi quan binh thiêu đốt đồng lửa tạo dựng phòng tuyến.

Nhưng mà trong thoáng chốc tiếng xé gió vang lên, cây xương sống có kiểu dáng xiềng xích kia hiện lên, thi thể đầy đất trước đó cùng bầy sói biến mất tựa như là ảo giác.

Dù là sợ hãi do sơn phỉ mang tới đã không còn sót lại chút gì, nhưng bọn hắc thăn vẫn lông tơ đứng thẳng như cũ... .

Nhậm Thanh không có dự định hỏi thăm từ chỗ Trương Tam Oa, hắc lợi dụng vết tích lúc sơn phỉ đi đường, rất nhanh liền khóa chặt vị trí sơn trại, lập tức bước chân tiến đến thật nhanh.

Còn Trương Tam Oa, bị hắc thuận tay thu nhập lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh cũng không có quên thu lấy thi thể cùng sói hoang.

Thi thể giao cho vật quý dị thần túc kinh làm một bữa ăn ngon, còn đám sói hoang thì nhốt ở cùng một chỗ với Husky.

Một lát sau, Nhậm Thanh đi tới mặt phía sau đỉnh núi.

Nếu như không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra mười mấy gian nhà tranh ẩn giấu bí mật ở trong sơn cốc, thậm chí bốn bề còn mở vài mẫu ruộng

Thân ảnh Nhậm Thanh cùng ánh trăng hòa làm một thể, ánh mắt nhìn quanh đó, lập tức sinh lòng kinh ngạc.

Cho dù là đêm khuya, sơn phi vẫn đang bận rộn, bọn hắn đem bùn nhão đổ vào thùng gỗ, đồng thời đem đá trộn vào và bắt đầu vụn quấy.

Còn có chút sơn phi thì là dùng cây gậy đem than củi bên trong đồng lửa nhặt ra, cũng đặt ở trong thùng gỗ.

Đợi đến xong xuôi, về sau bọn hắn mang theo thùng gỗ đi vào ở vào cái lều trạng ở trung ương.

Từ biểu lộ sơn phi có thể nhìn ra, bọn hắn đắm chìm trong sợ hãi cực độ, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng chỉ có thể tận lực ép nhỏ thanh âm.

Nhậm Thanh trực tiếp cất bước bước vào sơn trại.

Cho dù có sơn phi phát hiện tung tích của hắn, cũng sẽ đột nhiên trước mắt tối sầm ngã trên mặt đất, cho nên căn bản là không có người phát giác được.

Hắn cúi người tiến vào bên trong địa động, lập tức nghe được một mùi thối làm cho người ta buồn nôn, nhìn xem khắp nơi đều là mạng nhện.

Nhậm Thanh nhíu mày, bước chân không tự chủ bắt đầu tăng tốc.

So sánh với địa động Lạn Nê hội mở ra hoàn toàn là trên trời dưới đất.

Nơi đây mang đến cho hấn một cảm giác, càng giống là dùng tay không cưỡng ép móc ra, từ trên vách động liền có thể nhìn ra không ít vết tích.

Chương 169 - Vô Vi Môn

Chương 169. Vô Vi Môn

Nhậm Thanh hướng đi vào sâu bên trong, rất nhanh liền có phát hiện.

Ở phía cuối động, có thể nhìn thấy một đài tế tự do gạch đá xây thành.

Có bóng người quỳ rạp không nhúc nhích ở trên đài tế tự, cũng không biết đang làm cái gì.

Đài tế tự thì là có hai cái lồng sắt lớn, bên trong đang đóng hơn mười vị nam tử quần áo tả tơi, bọn hắn bị trói chung vào với nhau, không nhúc nhích được.

Nhưng biểu lộ lại cực kì cuồng nhiệt, giống như vẻ mặt của người đang cầu đạo.

Từ trang phục cũ nát trên người bọn họ có thể nhìn ra, đây là dân chúng phổ thông của một vùng ở Hạc Sơn trấn, cũng không phải là các thương lái đi qua.

Những tên sơn phỉ này có bản lĩnh vào trong thành trấn bắt người tới đây sao?

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn.

Bóng người trên đài tế tự đứng lên, đúng là cái nữ tử mặc hắc bào, trên mặt đầy những vết như mạng nhện.

Chỉ sợ tu luyện thuật pháp nhện hóa, mà lại tám chín phần mười là người truyền đạo.

Lập tức Chu Nữ gõ một miếng sắt, hát theo giọng điệu cổ quái, không nhìn thẳng Nhậm Thanh.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi môn...”

Nhậm Thanh nhin không được sinh lòng nghi hoặc, vì sao là Vô Vi môn, không phải là Vô Vi Đạo sao?

“Tiên nhân truyền tiên pháp...”

Chu Nữ nhắm mắt lại té quy dưới đất, miếng sắt vẫn va chạm vô ý thức như cũ, thanh âm trên mặt đất đang quanh quẩn trong động.

Nàng sau đó từ trong ngực lấy ra thẻ trúc, bắt đầu niệm tụng chữ ở phía trên.

“Ban thưởng tiên pháp...”

Những cái người cầu đạo đang bị trời cũng yên tĩnh trở lại.

Bọn hấn đưa tai nghe như đói như khát, sau đó từ trong thùng gỗ mà sơn phỉ đưa tới, nắm lên than củi nung đỏ, không ngừng bỏ vào trong bụng của mình.

Tiếp sau nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng cao, khí nóng từ đỉnh đầu toát ra, một số người phát ra tiếng kêu thảm ngã trên mặt đất, rất nhanh liền không có sức sống.

Nhậm Thanh cẩn thận tra xét thẻ tre bên trong Vô Vi đạo tràng.

Chu Nữ đang truyền thụ chính là một môn thuật pháp bịa đặt trong đó, tên là “Át Mộc Sinh Hỏa Quyết” .

Lúc này sơn phỉ mang theo thùng gỗ đến, bọn hấn đem đắp lên những người cầu đạo may mắn còn sống, nhờ vào đó cách ly nhiệt lượng.

Nhậm Thanh lắc đầu, người truyền đạo tiến vào Vô Vi đạo tràng hẳn là có hạn chế, cho nên dứt khoát tại ngoại giới thử tu luyện thuật pháp bịa đặt.

Chỉ là cái Trương Tam Oa cũng không biết rõ đã giết bao nhiêu người, ngấm lại liền không rét mà run.

Lòng bàn tay Nhậm Thanh khê mở ra, Long Xà Tích đã vận sức chờ phát động.

Nhưng đột nhiên xuất hiện biến cố, có người cầu đạo điên cuồng giăng co.

Tầng đất bồng quanh người cũng bị phát vỡ, lộ một làn da đen, nhiệt độ trong động đất lập tức lên cao một chút.

Ngũ quan người cầu đạo đều là lỗ trống, trong chớp mắt khi hô hấp, hỏa diễm từ trong miệng phun ra, lập tức mấy chục người cũng bị nhiệt độ cao hòa tan.

Mùi thối trong động đất ngược lại là bởi vậy biến mất, lại có thêm mùi thịt cháy khét quái dị, cùng thi thể nám đen đầy đất.

Long Xà Tích phản ứng theo, trực tiếp đem nam tử trói lại.

Hệ thống phun trào.

【 Trần Liệt 】

【 tuổi tác: Hai mươi bảy 】

【 thọ nguyên: Sáu năm 】

【 thuật: Vô Vi Đạo (ngụy) 】

【 Ất Mộc Sinh Hỏa Quyết, Do Hàn Mai Đạo Nhân sáng tạo, chính là một trong những thuật pháp Vô Vi Đạo, tu hành cần thông qua việc thu lấy nhiều lửa than để bản thân dị hoá, tu luyện đến đại thành sẽ để huyết nhục toàn thân trở nên tương đối ngon. 】

Ngon, lại là ngon...

Nhậm Thanh xem như minh bạch, căn bản cũng không phải là bởi vì Vô Vi Đạo Quán hủy diệt, mới có thể dẫn đến

người truyền đạo xuất hiện dị dạng như này.

Nguyên bản Vô Vi Đạo Quán chính là như thế.

Nhậm Thanh suy đoán lúc Vô Vi Đạo Quán còn chưa hủy diệt, bọn hắn lấy giả vờ làm Tiên nhân từ trong phạm nhân chọn lựa đệ tử, đồng thời truyền thụ thuật pháp.

Nhưng kì thực chỉ vì để phạm nhân trở nên càng thêm ngon miệng mà thôi.

Nói thẳng ra chính là dùng cơ thể tu sĩ để chăn nuôi thiên đạo chi noãn ấp ra quỷ vật.

Nhậm Thanh từ trong bóng tối sơn động đi ra lập tức đem nam tử nuốt vào lao tù trong bụng, vừa vặn cùng đại đương gia tách ra giam giữ.

Nếu quả như thật như hắn dự đoán.

Vậy cũng xem như có cơ hội để lợi dụng, hoàn toàn có thể sử dụng hai người làm mồi nhử, để xem có thể đem quỷ vật trong hồ nước hấp dẫn ra hay không.

“Con của ta... Người muốn chết...”

Chu Nữ quay đầu chú ý tới Nhậm Thanh, tiếp sau đó căn bản cũng không có bất kỳ do dự, phía sau nổi lên sáu cái mụn.

Nhậm Thanh thấy vậy biểu lộ cảnh giác, đối phương đang chủ động tìm kiếm dị hoá thuật pháp, cứ như vậy thậm chí ngay cả linh trí cũng không cách nào bảo tồn.

Thủ đoạn như thế, không khác gì người điên.

Chương 170 - Có Người Cùng Ý Nghĩ

Chương 170. Có Người Cùng Ý Nghĩ

Hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, Chu Nữ cũng không phải là tự chủ tu hành, khẳng định là thông qua nuốt vật quý để nắm giữ thuật pháp.

Nhậm Thanh nhớ tới tên bán hàng rong mặt người thú yêu gặp phải lúc khoa cử, tính hướng cùng Chu Nữ rất giống nhau, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt Chu Nữ nhìn chòng chọc vào Nhậm Thanh, ngữ khí mang theo uy hiếp nói ra:

“Vô Vi môn... Không gì không biết... Nhận lấy cái chết...”

“Vô Vi môn.”

Nhậm Thanh có thể cảm giác được Chu Nữ cùng người truyền đạo lúc trước gặp phải có khác nhau cực lớn.

Tên bán hàng rong kia căn bản liền không có ý thức được bản thân bị đạo nhân mất mùa truyền đạo, thậm chí thực lực Quỷ Sứ cảnh lại không cách nào thi triển.

Chu Nữ rõ ràng có nhận biết.

Chờ đã, kỳ thật Vô Vi môn không nhất định có quan hệ cùng Vô Vi Đạo Quán, rất có thể chỉ là một vị tu sĩ nào đó âm thầm thành lập.

Thậm chí cùng đạo nhân mất mùa không liên quan, chỉ là hắn cũng có nghĩ giống như Nhậm Thanh, dự định thừa cơ độc

chiếm Vô Vi đạo tràng.

Cái mụn phía sau Chu Nữ vỡ tan, nước vẩy ra ra, bên trong bắn ra mấy cái chân, nhìn giống như là chân nhện.

Nàng nhờ vào đó bám vào tại trên vách đá, nhanh chóng bò tới Nhậm Thanh.

“Vô Vi môn ban cho ta trường sinh bất tử, Vô Vi môn ban cho ta vĩnh thế trường tồn...”

Nhậm Thanh hiểu kì hỏi:

“Vô Vi môn đến cùng là cái gì?”

“Quy về Vô Vi môn, hoặc là đi chết!”

Khi Chu Nữ di động, thân thể càng thêm giống nhện, giống như là bên trong thời gian ngắn hoàn thành dị hoá.

Nàng dị hoá có thể nắm giữ thực lực viễn siêu Bán Thi cảnh, trong lòng liền sinh ra cảm giác nắm vững thắng lợi, muốn mau chóng ăn con mồi.

Khỏe miệng Chu Nữ ngoác đến mang tai, lộ ra răng nanh có tiên huyết chảy xuống.

Nhậm Thanh lâm bảm:

” Thế lực mà tu sĩ này mượn nhờ Đạo Sinh Đạo để hình thành, hẳn là vây quanh Hạc Sơn trần đi.”

Hiện tại thế lực còn không làm được việc gì, nhưng hẳn biết rõ nhất định phải bên trong thời gian ngắn giải quyết, nếu không chắc chắn dẫn tới lính cai ngục đường chú ý.

Nếu như bởi vậy bại lộ Vô Vi đạo tràng, đợt cơ duyên này cũng chỉ có thể vụt mất.

Chu Nữ triệt để hóa thân, biến thành quái vật khổng lồ cao hơn ba mét, cho Nhậm Thanh cảm giác giống như là quỷ vật đến từ minh vũ ở lính cai ngục đường.

Nàng tùy tiện cười lớn, ánh mắt tràn đầy điên cuồng, giống như có thể nhìn thấy cảnh tượng Nhậm Thanh bị xe thành mảnh nhỏ.

Nhưng rất nhanh Chu Nữ liền không cười được, bởi vì nam tử tại trước mặt cũng đang dị hoá...

Bóng mờ to lớn trùm ở trên thân Chu Nữ, cũng đem ánh sáng từ những ngọn nến trong động hoàn toàn che đi.

Mang tới rung động không chỉ là trên tâm lý, còn có e ngại đối với tử vong.

Điên cuồng trong mắt Chu Nữ bình phục mấy hơi, khuôn mặt nàng chờ đợi nhìn xem Nhậm Thanh, hai chân vô ý thức lui ra phía sau nửa bước.

Nhậm Thanh hoàn toàn dị hoá, về sau thân thể đã đạt đến bốn mét, cho nên nhất định phải khom người, làn da bị cốt giáp bao trùm, móng vuốt càng là sắc bén đến tận ra hàn quang.

Bởi vì hai tay hắn hiện tại không thích hợp cầm nắm binh khí, cho nên Long Xà Tích trực tiếp từ đuôi sói dài ra.

Lang nhân tiến đến trước mặt Chu Nữ, khí nóng từ trong miệng phun ra, không khỏi để cho người ta phát lạnh.

Không gian trong động đất tương đối nhỏ hẹp, hiện tại bầu không khí tựa như ngột thở.

“Người... Sao lại thế...”

Chu Nữ hồi lâu mới từ bên trong miệng nói một câu như vậy, khí thể lập tức yếu đi ba phần, áp lực vô hình từ Nhậm Thanh càng thêm kinh khủng.

” Nói về sự tình Vô Vi môn cho ta nghe một chút.”

Lông mày Nhậm Thanh nhíu lại, mắt sói trọng đồng nhìn chằm chằm Chu Nữ không thả, đuổi ra đầu lưỡi liếm liếm răng nanh.

“Thật ngại quá, người sợ là rất khó giải thích cho ta, cho nên đơn giản nhất là trực tiếp đánh chết.”

Chu Nữ không biết là bị Nhậm Thanh kích thích hay sao, hoặc là ở dưới áp lực tử vong, lý trí sau cùng cũng bởi vậy đánh mất.

Toàn thân nàng bóc ra một lớp da, triệt để hóa thành Nhân Kiếm Tri Chu khổng lồ, gào thét nhào tới phía Nhậm Thanh.

Đáng tiếc Chu Nữ mới vừa tới gần, Nhậm Thanh chỉ là lưu lại một đạo tàn ảnh tại vị trí cũ.

Nàng mở miệng phun ra tơ nhện, trong chốc lát liền đem động đất bao trùm, chỉ cần tiếp xúc liền sẽ bị kéo chặt lấy.

“Chết... Chết... Chết...”

Dù là đã không có chút linh trí nào, nhưng Chu Nữ vẫn đang tự lằm bằm.

Hai chân Nhậm Thanh tiếp xúc đến tơ nhện, xác thực cảm giác được như là lâm vào vũng bùn, lại muốn bứt ra liền cần hao phí mấy lần lực khí.

Chu Nữ lợi dụng mạng nhện cảm ứng được, về sau thân thể di chuyển nhanh chóng, lao tới vị trí đối phương.

Nàng nâng lên tám cái chân xám đen, ẩn chứa độc tố trong đó, đây cũng chính là át chủ bài của nó.

Chương 171 - Có Người Cùng Ý Nghĩ 2

Chương 171. Có Người Cùng Ý Nghĩ 2

Nhậm Thanh nơi nói lỏng gân cốt.

Nói thật, hắn là lần đầu tiên thi triển thần túc kinh đối địch, khó tránh khỏi có chút không thích ứng.

Mà trong địa động cũng không cách nào di chuyển tứ chi linh hoạt, ngược lại đối với Chu Nữ đây là sân nhà của nó, trong lúc vô hình lâm vào thế yếu.

Hắn hơi dùng thêm chút sức, thạch bích xuất hiện đất rung núi chuyển rất nhỏ, đỉnh đầu càng là có bột phấn bay xuống, cảm giác sắp sập xuống.

“Trong động quá mức chật hẹp, vẫn là ra ngoài rồi nói sau.”

Nhậm Thanh không nhìn thẳng Chu Nữ, quanh thân bắt đầu có đốm lửa bốc lên.

Tơ nhện trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Cánh tay tráng kiện của hắn trực tiếp bắt lấy cái cổ Chu Nữ, sau đó hai chân ép xuống bắt đầu tụt lực.

Ầm!!!

Thực lực do thần túc kinh dị hoá gia trì so với trong tưởng tượng của Nhậm Thanh còn kinh khủng hơn nhiều, mạnh như là động cơ tên lửa đẩy.

Hắn lao tới bên ngoài động.

Cảm giác xung quanh sắp ập xuống, những chỗ hẫng đi qua đều có đá đất đổ xuống.

“Ây...”

Chu Nữ cực lực giãy giụa lấy, mở ra miệng bén nhọn muốn đâm vào bên trong máu thịt Nhậm Thanh, muốn dùng độc để làm tê liệt giết chết đối phương.

Nhưng sự tình không thể tưởng tượng nổi phát sinh, nhưng vết thương trên thân Chu Nữ bắt đầu đen kịt lại, cảm giác bất lực lan tràn ra.

Đây cũng là ôn khuyển của Thần Túc Giả dị hóa, mặc dù độc tố không trí mạng, nhưng vẫn rất là khó chơi.

Nhậm Thanh ngửi được mùi máu tươi Chu Nữ, lập tức nhin không được mà hai mắt phấp hờng, nước bọt từ khoe miệng nhỏ xuống.

Dù là vật quý dị bị giam giữ thành ngục tốt, về sau hẫng vẫn có chương không tuyệt đối.

Nhưng trình độ dị hoá đã khủng bố như thế, hẫng vẫn bị ảnh hưởng thay đổi một cách vô tri vô giác.

Mà những sơn phi may mắn còn sống sót thì căn bản chưa kịp phản ứng, bị dư ba tác dụng biến thành thịt bằm.

Chu Nữ muốn đánh trả, thân thể lại bị ném tới giữa không trung.

Nàng miễn cưỡng duy trì lấy cân bằng.

Góc nhìn chuyển động, thấy được đỉnh đầu có ánh trắng.

Bên trong miệng Chu Nữ phun ra tơ nhện, thuận thế bắn vào trên những cái cây muốn kéo nó trở lại mặt đất.

Hai cái chân của nàng cảm giác không còn tri giác, độc tố khuyển ôn như là giò trong xương, căn bản là khó mà chống

cự.

Trong núi rừng.

Các quan binh há hốc miệng, không thể tưởng tượng nổi chỉ lên trời hô:

“Tiền ca, người xem đó là cái gì? ! !”

Tiền Vân không để ý tới băng bó thương thế nhìn lại, lập tức bị cảnh tượng dọa đến toàn thân run lên.

Một con nhện khổng lồ ba mét, mười mấy đầu tơ nhện bám vào thân cây, đang cố gắng một lần nữa trở về mặt đất.

“Nhanh, nằm xuống! ! !”

Tiền Vân vội vàng ra lệnh.

Quan binh thuận thế ngã xuống, cánh tay cũng ép những học sinh kia nằm rạp trên mặt đất , mặc cho bùn nhão hôi thối như thế nào cũng không dám động đậy.

Tiền Vân chỉ có thể mong đợi ở vị lính cai ngục Nhậm Thanh này, yêu ma như thế căn bản cũng không phải là phạm nhân có thể đối địch.

Đúng lúc này, ánh trăng bị thân ảnh khổng lồ che đậy.

Tiền Vân theo phản xạ nheo mắt lại, một cái quái vật so với con nhện ma còn kinh khủng hơn phóng lên tận trời, thân thể giống như đứng đám mây.

Tàn Nguyệt, Ma Sói.

Tựa như là cổ sự ghi chép bên trong chí quái du ký.

Cự Lang bắt lấy nhện ma, hai tay hóa thành tàn ảnh chớp tới, trong nháy mắt lớp vỏ ngoài của nhện ma vỡ vụn, lộ ra huyết nhục bị độc tố ăn mòn bên trong.

Ngay sau đó Long Xà Tích từ góc độ xảo trá trực tiếp đâm vào não nhện ma.

Chiêu thức gọn gàng linh hoạt.

Đội đến cả hai rơi xuống đất, cây cối xung quanh đều bị đổ gãy.

Nhậm Thanh đứng trên thân thể nhện ma, Chu Nữ không có hoàn toàn bỏ mình.

Nhịp tim Tiền Vân đập mạnh như muốn bắn ra ngoài, sắc mặt đỏ bừng lên.

Hắn cảm giác cái đuôi của Cự Lang làm sao có chút quen mắt, rõ ràng giống như là pháp khí Nhậm Thanh sử dụng...

Sẽ không... Sẽ không phải, tu sĩ lĩnh cai ngục đường đều là Tiên nhân, làm sao có thể hóa thành yêu ma.

Hô hấp Nhậm Thanh dồn dập mở ra cái miệng đầy máu, khi cách đầu Chu Nữ nửa mét liền dừng lại.

Hắn cưỡng ép ngăn chặn ý niệm đem đôi phương xé nát trong lòng, nếu là Chu Nữ bỏ mình, vật quý dị hình thành cấm khu sẽ phiền phức lớn rồi.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh chú ý tới Chu Nữ có một lát thất thần, trong đầu vang lên thanh âm Đạo Sinh Đạo

Nhưng nội dung lại xuất hiện khác biệt.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi môn...”

Bên trong Vô Vi đạo tràng, mười cái đạo đồng cùng hô to Vô Vi môn, cuồng nhiệt gần như hồ khiến cho mặt đất khẽ chấn động.

Mà trung ương có một cái quái vật tựa như huyết nhục chồng chất mà thành.

Miễn cưỡng có thể nhìn ra là người nam tử, cái cổ chí ít phải nửa mét, phía trên mọc ra bảy, tám cái gương mặt dữ tợn.

Trên người quái vật mặc đạo bào sơn thủy, nhưng không có đẹp đẽ giống Nhậm Thanh, hẳn là đạo vận không đủ, còn chưa trở thành đại đạo quan.

Chương 172 - Xóa Ký Ưc

Chương 172. Xóa Ký Ưc

Ý thức Chu Nữ xuất hiện tại bên trong Vô Vi đạo tràng, nhưng mà đã tới gần sụp đổ, chính ở vào trạng thái nửa thực thể.

Quái vật không có lòng thương hại chút nào, mà lại không kịp chờ đợi nói ra:

“Vu Hồng, đã sắp bỏ mình, vậy vì sao không đem đầu dâng cho Tiên Chủ.”

Tiên Chủ trong miệng hắt rõ ràng chỉ bản thân hắn.

Vu Hồng lộ vẻ mỉm cười, hai tay của nàng bắt lấy đầu, giống như muốn gỡ xuống.

Bên trong Vô Vi đạo tràng đột nhiên lại có người xông vào.

Khả năng bởi vì dị hoá ảnh hưởng, điểm hồn Nhậm Thanh cũng là hiện ra hình thái Cự Lang, thân thể trực tiếp chạm đến đỉnh điện.

Hai mắt Nhậm Thanh phiếm hồng nhìn quanh một vòng, sau đó Long Xà Tích đem ý thức Chu Nữ đánh tan, những người còn lại cũng trực tiếp đuổi ra ngoài.

“Ngươi dám! ! !”

Tiên Chủ giận tím mặt, tay phải vung vẩy phát trần, một đạo gió lốc xuất hiện.

Nhưng còn chưa tiếp xúc Nhậm Thanh, ý thức của hắn liền bị ép ly khai Vô Vi đạo tràng.

Mặt người trên cổ quái vật phát ra âm thanh gào thét thảm thiết, nhưng mà khi ý thức biến mất, không gian cũng liền bình tĩnh lại.

Nhậm Thanh trở về hiện thế, vật quý dị thần túc kinh cũng bị lao tù trong bụng bóc ra, lúc này xúc cảm giết chóc đầy trong đầu mới bình ổn lại.

Hắn ngồi dưới đất thở hổn hển, dị hoá xác thực có ảnh hưởng trái chiều quá rõ ràng, hành vi hoàn toàn bị bản năng không chế.

Nhưng mà cũng nhân họa đắc phúc, tiếp xúc đến cái gọi là Vô Vi môn.

Nhậm Thanh bởi vậy xác định tu vi tên tự xưng Tiên Chủ kia nhiều nhất trình độ Quỷ Sứ cảnh ba lần nguy biến, hoàn toàn không thể nào đạt tới Âm Sai cảnh

Phải biết mặc dù trong lĩnh cai ngục đường không ít Âm Sai cảnh, nhưng ở Tương Châu lại khó gặp.

Nếu như tán tu có thể đạt tới Âm Sai cảnh, trực tiếp gia nhập lĩnh cai ngục đường không phải sẽ tốt hơn sao, tài nguyên không phải là loại đa cấp như Vô Vi môn có thể so sánh.

Nhậm Thanh may mắn rằng mình lấy hình thái thần túc kinh tiến vào Vô Vi đạo tràng, vừa vận che giấu bề ngoài nguyên bản.

Về phần bại lộ cũng là không quan trọng.

Đã đi vào Hạc Sơn trấn, hắn không có ý định để Vô Vi môn tiếp tục, bao hàm Tiên Chủ, tất cả phải bị giải quyết nhanh chóng.

Hắn thừa dịp nhện ma vẫn còn chút sinh lực, đem nó nuốt vào lao tù trong bụng.

Chỉ cần giam giữ tại trong nhà giam độc lập, dùng huyết nhục cam đoan sẽ không bỏ mình là được, vậy sẽ không cần đem vật quý dị Chu Nữ mang đến lính cai ngục đường.

Mặc dù Nhậm Thanh không cảm thấy Vô Vi môn có bị lính cai ngục đường phát hiện, nhưng vẫn là vì lý do ổn thỏa.

Hắn đổi một bộ quần áo sạch sẽ, tiếp sau đó đi tới phía quan binh.

Đợi Nhậm Thanh đi vào doanh địa về sau, đám người biểu lộ khác nhau nhìn mình, trong đó có e ngại, cũng có sùng kính, cảm kích...

Tiền Vân do dự mấy hơi, sau đó đứng dậy tiến lên đón:

“Nhậm đại nhân, vì sao ở chỗ này lại có yêu ma vậy?”

Nhậm Thanh nhàn nhạt mở miệng nói ra:

“Nào có cái yêu ma gì.”

“Dù sao đã đến đêm khuya, nhóm người chúng ta kiệt sức, nên nghỉ ngơi một lát.”

Đám người tự nhiên sinh ra cảm giác buồn ngủ một cách khó hiểu.

“Còn phải chùi đất.”

Nhậm Thanh bắt đầu dĩ lắc đầu, song sinh yểm ma cùng Kính Diện Giả đồng thời thi triển, điểm hồn lao tâm lao lực thay phiên nhập mộng cho từng cái.

Hắn trực tiếp từ chỉnh sửa ký ức của những người này, thậm chí đem cảnh tính danh của mình từ trong đầu Tiền Vân cũng làm ờ đi.

Sau khi làm xong toàn bộ, sắc trời đã hơi sáng.

Nhậm Thanh lại kết thúc công việc, dù quan sát cẩn thận thế nào, chỉ sợ cũng tìm không thấy chút manh mối.

Lui một vạm bước, Vô Vi môn có thể tra ra lính cai ngục đường điều động lính cai ngục hộ tống Hạc Sơn trấn học sinh, nhưng thân phận lính cai ngục thì chỉ có thể hỏi thăm Chuẩn mới biết rõ.

Đám người lần lượt thức tỉnh.

Bọn hắn thu dọn đồ vật một chút liền chuẩn bị lên đường, may may không có ấn tượng đêm trước.

Duy chỉ có Tiền Vân toàn thân hơi có chút đau nhức, nhưng mà dù sao đã hành quân mấy ngày, thân thể có chút mệt mỏi cũng là bình thường.

Nhậm Thanh tiếp tục nằm lại trên xe ba gác.

Hắn uống rượu và tu hành, vẫn đem tồn tại hạ xuống thấp nhất.

Sinh hoạt hài lòng như thế, Nhậm Thanh thậm chí sinh ra một loại cảm giác giống như đang đi giải trí.

Lại nói tới * sẽ phải là như thế chứ, du lịch thế giới mà nhân quả không dính vào người, có thể xuất hiện tại bất luận cái địa phương nào, nhưng không có người biết được.

Chương 173 - Hạc Sơn Trấn

Chương 173. Hạc Sơn Trấn

Hạc Sơn ở bên trong dãy sơn mạch Tương Châu cũng là khu tương đối cao, là nơi quần chim tụ tập, cho nên mới có tên này.

Tiền Vân trông thấy hình dáng ngọn núi nơi xa dần dần hiện rõ, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hạc Sơn trấn ở chỗ sườn núi, là một tòa Sơn Thành tương đối đặc biệt, cư dân bản địa cũng tự xưng là sơn dân, thợ săn nhiều hơn nông dân.

Tiền Vân ra hiệu đội ngũ tăng thêm tốc độ, tốt nhất có thể tại trước ban đêm đến được thành, cố tránh được nguy hiểm.

Nhưng mà cả đường tới đây, hắc cảm giác rất thuận lợi, chỉ ít tại khu vực sơn phi ẩn hiện vẫn có thể bình an vượt qua.

Hắn chỉ nghi ngờ một điều duy nhất, lính cai ngục đi theo đội ngũ từ đầu tới đuôi chưa từng lộ diện, thậm chí liên cái tên đều chưa từng biết được.

Nhậm Thanh mở to mắt, vặn eo bẻ cổ ngáp một cái.

Thời gian mấy ngày trôi qua quá nhanh.

Có lẽ bởi vì thợ nguyên rút xuống mười năm, cho nên Thao Thiết Pháp tiêu hóa con mắt, hiệu suất duyên thợ phi thường cao.

Nhậm Thanh bây giờ tới khoảng cách tấn thăng thần tức kinh không quá xa, nhiều nhất đợi chợ quý mở ra bổ xung tài nguyên là đã đủ.

Đi đường nhàn hạ vô sự, trong lòng của hắn âm thầm cân nhắc xem đối phó Vô Vi môn như thế nào.

Đầu tiên phiên toái nhất chính là tìm được tung tích của đối phương, tiếp theo chính là lúc giải quyết Vô Vi môn phải tận lực hạn chế những động tĩnh phát ra.

Dù sao không phải dã ngoại hoang vu, cứng rắn quá khăng định sẽ dẫn tới lính cai ngục đường chú ý.

Cuối cùng Nhậm Thanh đạt được cái kết luận, nếu như có thể trà trộn vào Vô Vi môn, tìm hiểu rõ ràng vị trí Tiên Chủ, đánh cho bọn hắn tan rã từ nội bộ là tốt nhất.

Liên quan tới điểm ấy, hắn tại bên trong Vô Vi đạo tràng đã thử qua.

Nhậm Thanh phát hiện hoa văn đại biểu cho đại đạo quan ở bên trên đạo bào là có thể biến mất, ngụy trang thành ngoài ý muốn đi vào trong đó cũng không khó.

Nhưng cụ thể còn phải xem tình huống.

Xe ba gác bỗng nhiên nhảy xóc một phát, Nhậm Thanh lấy lại tinh thần.

Đội ngũ đang đi đi một con đường lên núi rất uốn lượn, nhất định phải cẩn thận nghiêm túc. Nếu như hơi bất cẩn, rất có thể sẽ rơi xuống vách núi.

Nhậm Thanh từ trên xe ba gác nhảy xuống.

Hắn đưa mắt nhìn đội ngũ rời xa, mãi đến khi đám người vào thành mới quay người vào núi rừng.

Học sinh trở về Hạc Sơn trấn khăng định sẽ hấp dẫn không ít người chú ý, trong đó khăng định có lính cai ngục đường, cũng có Vô Vi môn.

Nhậm Thanh dự định ở ngoài thành đợi mấy ngày, rồi vụng trộm tiến vào trong đó.

Hắn tìm cái hốc cây ở tạm thời, dùng cỏ dại đem lỗ hổng đóng chặt lại một cách đơn giản.

Long Xà Tích cũng đem xương sống lấy được từ mình vũ chi địa hoàn toàn hấp thu, nhân cơ hội này làm chậm nhịp lại một chút, mặc dù chưa khiến nó sinh ra thuế biến, nhưng tóm lại là tăng lên thực lực rất nhiều.

Nhậm Thanh tại trong hốc cây an tâm tu hành, kết quả ngẩn ngơ chính là mấy ngày trôi qua.

Hắn trong ngày thường cũng sẽ quan sát lao tù trong bụng, bây giờ gặp phải máu ăn mòn sói, trong lúc không để ý cũng đã chết gần hết rồi.

Cuối cùng sói hoang chỉ còn lại ba cái, nhân họa đắc phúc xuất hiện trình độ dị hoá khác biệt.

Hình thể sói dị hoá tăng lên nhiều, da lông toàn thân rụng đi, bao trùm một tầng cốt giáp tinh mịn, lưng còn có gai nhọn mọc ra.

Trên lý luận mà nói, sói dị hoá hẳn là có thể dùng làm thay đi bộ.

Nhưng trên lưng sói có gai nhọn rất là sắc bén, muốn ngồi trên đó thì căn bản là không có khả năng.

Mà Husky lại hoàn toàn tương phản, thân thể đã cao hai mét, phủ kín lông tóc dày đặc, quả thực là như tấm đệm từ thiên nhiên.

Khuyết điểm chính là tính cách quá náo loạn, trừ phi đem Husky cùng vật quý dị thần túc kinh giam chung một chỗ.

Nhậm Thanh đem Long Xà Tích gọi ra, xương sống lưng thẫm màu trắng có một chút lóe ánh sáng, tính linh hoạt cùng

trình độ sắc bén cũng tăng lên không ít.

Đáng tiếc muốn tăng lên bản chất, chỉ có thể chờ đợi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhưng ngoại trừ đã thần túc kinh đặt trước.

Nhân Thư Bì, Phi Giáp Công, Kính Trung Tiên đều có điểm khác biệt, đúng là không cách nào lựa chọn tấn thăng cáo nào trước, nếu là nắm giữ Tử Nhân Kinh thì tốt.

Nhậm Thanh thu hồi Long Xà Tích, thu dọn một chút liền đi tới Hạc Sơn trấn.

Cùng Tam Tương thành khác biệt chính là tường thành Hạc Sơn trấn tương đối thấp lùn, khả năng bởi vì địa thế dễ thủ khó công, lại tăng thêm việc khó khăn thiết kế.

Nhậm Thanh không có chuẩn bị đi đường ngay, hắn trực tiếp đi vào chỗ tường thành xa xôi.

Tiếp sau đó hai chân hắn dùng sức leo về phía trước, rất nhanh liền lên được trên tường thành, quan binh tự nhiên không phát hiện được thân ảnh Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh đứng tại chỗ cao nhìn xuống thành trấn, biểu lộ sinh ra một chút hứng thú.

Chương 174 - Hạc Sơn Trấn

2

Chương 174. Hạc Sơn Trấn 2

Hạc Sơn trấn mặc dù ở sườn núi, tránh không được mặt đất có độ nghiêng nhất định, dẫn đến kiến trúc ngã trái ngã phải.

Hắn lại không cảm thấy buồn cười, ngược lại có cảm giác nguy nga.

Bố cục Nha môn hiện ra hình thon dài, tuyệt đối là có phân bộ lính cai ngục đường tồn tại ở đây, nhưng xem chừng cũng sẽ có hai ba vị lính cai ngục, đại bộ phận thời gian cũng đều ở tại bên trong lính cai ngục đường chính.

Nhậm Thanh đã lật xem qua hồ sơ Hạc Sơn trấn.

Số lượng sơn thôn xung quanh thành trấn khá phong phú, tổng cộng nhân khẩu hẳn là khoảng chừng tám vạn, tài nguyên thì miễn cưỡng có thể đạt tới tự cung tự cấp.

Mà vấn đề đồ ăn, Hạc Sơn trấn lưng tựa đại sơn, dùng đi sẵn có thể giải quyết được bộ phận thiếu hụt, lương thực cũng có thể dùng ruộng bậc thang giải quyết.

Ruộng bậc thang chủ yếu trồng lúa nước, liếc nhìn lại có thể phát hiện không ít nông dân cũng đang bận rộn làm đồng, còn có thể nghe được tiếng hò của mọi người.

Nhậm Thanh từ trên tường nhảy xuống.

Hắn giữa không trung điều chỉnh thân thể, lúc rơi xuống đất chỉ để lại cái hố nông.

Nhậm Thanh đổi cách ăn mặc thành thư sinh dung nạp vào Hạc Sơn trấn, trên thực tế khoa cử qua đi xác thực có từ học sinh thành khác đi theo đội ngũ tới đây.

Hắn đi trên đường phố, loại cảm giác nghiêng kia càng thêm rõ ràng.

Từ nam đến bắc, mặt đất chỉ ít có độ chênh lệch cao thấp trên một thước, tất cả kiến trúc xếp thành tầng.

Nhậm Thanh chú ý chung quanh, có thể nhìn thấy cách mỗi trăm mét cũng có bộ khoái.

Cư dân đang nghị luận việc gì âm ỉ thế.

Hắn nhin không được vênh tai lắng nghe, không nghĩ tới nửa tháng nữa liền sẽ cử hành tế tự Sơn Thần, để khẩn cầu yên ổn bình an.

Nhậm Thanh vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng là số mình tốt, vừa tiến vào thành liền gặp ngày lễ.

Nhưng rất nhanh liền phát hiện cũng không phải là như thế.

Hạc Sơn trấn không có quy định khi nào tế tự Sơn Thần, bọn hắn chỉ cần có chuyện gì, liền sẽ gióng trống khua chiêng khai đàn.

Gieo hạt, ngày mùa thu hoạch, cầu mưa, hạn úng...

Trách không được Vô Vi môn sẽ giấu ở Hạc Sơn, động một chút lại tụ tập đám người, rất thích hợp truyền đạo.

Nhậm Thanh mắt nhìn lên bầu trời đã dần dần muộn, dứt khoát tìm gian khách sạn ở lại.

Trong thành khắp nơi cũng có vẻ bình thường, nhưng khắp nơi cũng đều có là cổ quái, hắn cũng không vội mà tìm manh mối Vô Vi môn.

Hắn chỉ cần cam đoan tự mình không bại lộ, tiếp xuống hành sự tùy theo hoàn cảnh là đủ.

Nhậm Thanh đặc biệt tìm nhà trọ ở gần nha môn nhất, như này cũng có thể giảm bớt khả năng Vô Vi môn đang tiềm ẩn ở gần mình.

Dù sao gần đây có linh cai ngọc.

Trong khách sạn bởi vì nhân viên lưu động ít, trong ngày thường cũng không có gì làm ăn được nhiều, cho nên đều mở hình thức quán rượu làm chủ, chứ cung cấp chỗ ở dừng chân chỉ là phụ.

Ông chủ tuổi tác đã hơn bốn mươi, tóc đều đã hoa râm.

Nhậm Thanh biểu đạt muốn thuê một gian phòng, ông chỉ chỉ là hỏi thăm vài câu đơn giản, sau đó liền dẫn hắn tiến đến lầu hai.

Nhậm Thanh thừa cơ tiếp xúc tất cả tiểu nhị trong khách sạn, đều không ngoại lệ, đều là dân chúng tầm thường, cũng không có vết tích Vô Vi môn.

Buổi chiều đầu tiên khi vào Hạc Sơn trấn, Nhậm Thanh đặc biệt tốn nhiều công sức dùng làm đề phòng.

Hắn sợ gặp được nguy hiểm, Long Xà Tích cũng quần quanh ở trên xà nhà, chỉ cần cảm nhận được động tĩnh liền sẽ lập tức phản ứng.

Nhưng kết quả ngoài dự liệu.

Mãi đến mặt trời mọc, Hạc Sơn trấn vẫn mình tĩnh như mặt hồ.

Nhậm Thanh lắc đầu, mặt ngoài thì mỗi ngày cầm sách vở đi tới cửa sổ đọc, kì thực đang tìm manh mối.

Nhưng mà mấy ngày trôi qua đều là không hề có động tĩnh gì.

Lúc này hần mới ý thức tới bản thân mình lâm vào chỗ nhảm lẫn, Vô Vi môn thật sẽ đem trọng tâm đặt ở thành trấn có lính cai ngục trấn giữ sao?

Đáp án là không thể nào.

Vô Vi môn này, khẳng định là ở những sơn thôn xung quanh.

Nhưng nếu nói Vô Vi môn không có thò chân rết tới thành trấn chút nào, việc này cũng không thực tế.

Chỉ ít tể tự Sơn Thần, đôi phương tuyệt đối là muốn nhúng tay vào trong đó.

Sơn Thần tên là “A Như Thần”, đã tại Hạc Sơn trấn mấy trăm năm, người coi miếu cũng không có chút thuật pháp nào.

Nhậm Thanh nếu như tùy tiện tiến đến sơn thôn, không nhất định tìm được Tiên Chủ, còn dễ dàng đánh rã động cỏ, cho nên liền chờ tể tự Sơn Thần.

Tại trong lúc này, dù là đến thời điểm chợ quĩ mở ra, hần cũng chỉ là vội vàng đến bên trong Đại Mộng các bỏ sung tài nguyên.

Điểm hồn một mình làm ăn bên trong đó, bản thể thì lập tức trở về hiện thế.

Khi Sơn Thần tể tự tới gần, Hạc Sơn trấn trở nên náo nhiệt.

Bởi vì lần khẩn cầu này chính là mưa thuận gió hoà, cho nên phải dùng rất nhiều đồ ăn làm tế phẩm, sớm mấy ngày liền bắt đầu chuẩn bị.

Từ sáng sớm đến tối đều có thể nghe được rõ ràng, trong không khí có thêm mùi hương khói.

Nhưng mà cho dù là tới gần tế tỵ, vẫn không thấy Vô Vi môn có bất luận cái động tĩnh gì, để Nhậm Thanh sinh ra hoài nghi có phải tên Tiên Chủ kì đã từ bỏ hay không.

May mắn chính là, bên trong Vô Vi đạo tràng truyền đạo vẫn tại tiếp tục.

Hiển nhiên Tiên Chủ cho rằng Nhậm Thanh đã đến trình độ dị hoá như vậy, không thể lại tiếp tục ảnh hưởng đến động tác Vô Vi môn tại.

Dù sao ý thức Nhậm Thanh ngay lúc đó hóa thành Cự Lang, tuyệt đối là thân thể dị hoá đưa đến.

Chương 175 - Tế Sơn Thần

Chương 175. Tế Sơn Thần

Hắn từ trọng miệng chủ quán trọ biết được, tế tự sẽ tiếp diễn mấy ngày mấy đêm, trước hết nhất bắt đầu chính là thỉnh thần.

Tại trước lúc tế tự Sơn Thần, liền sẽ tiến hành thỉnh thần.

Nhậm Thanh thấy vậy lẫn trong đám người, khởi hành đi đến nơi tế tự, dọc theo đường cũng gặp phải mấy trăm người dân chúng.

Nét mặt của bọn hắn thành kính, đồng thời ngay ngắn trật tự, cũng không có cái xung đột gì.

Dân chúng từ các con đường nhỏ tụ hợp vào đường cái, hình thành một dòng người mênh mông, cho dù là nhìn ra thì ít nhất cũng phải mấy ngàn người.

Cục diện này muốn đục nước béo cò là quá đơn giản.

Lính cai ngục cũng có nhúng tay, mấy vị quân dự bị đứng tại trên mái hiên, từ mặt ngoài đánh giả, hẳn là chỉ có tu vi mới vào Bán Thi cảnh.

Nhậm Thanh cảm giác không mạnh, hẳn không hề cố kỵ quan sát xung quanh.

Rất nhanh liền có động tĩnh truyền đến, kia là tiếng móng ngựa đạp ở trên tấm gạch phát ra, nghe thanh âm chí ít phải có tám con tuần mã.

Bên trong những thành trấn được xây dựng ở trên núi, ngựa chính là vật khan hiếm.

Nhậm Thanh thấy vậy quay đầu nhìn lại, hai mắt nhắm lại không tự giác mà bắt đầu vận chuyển trọng đồng, cuối ngã tư đường có xe ngựa chạy đến.

Xe ngựa mang đang kéo theo pho tượng sơn thần cao hơn hai mét, điêu khắc cực kì đẹp đẽ, nhưng gương mặt đúng là một mảnh mơ hồ.

Trên vải màn chung quanh pho tượng còn có rất nhiều hoa văn, giống như ghi chép về quá trình phát triển Hạc Sơn trấn.

Trước kia sơn dân là vì tránh né hồng thủy mà chạy trốn tới cao trên núi, sau mấy trăm năm đi qua, dần dần phát triển thành Hạc Sơn trấn.

Nhậm Thanh đột nhiên tâm niệm vừa động.

Kỳ thật căn bản không cần chờ đợi Vô Vi môn hành động, đem bọn gia hỏa này kéo ra ngoài là được, đương nhiên phải có nắm chắc trong tay.

Hắn suy tư ra một phương pháp khả thi, rất nhanh liền đi tới nơi tế tự Sơn Thần.

Nhậm Thanh tăng tốc đi qua dòng người, rất nhanh liền đi tới phía đầu đội ngũ.

Bọn hắn hiện tại đang ở phía bắc của Hạc Sơn trấn, nơi này bởi vì dãy núi vây xung quanh, ánh nắng bị che đậy đi rất nhiều, cho nên không nhiều cỏ cây.

Mặt ngoài của ngọn núi được điêu khắc ra một pho tượng sơn thần khổng lồ, không mất mấy chục tới trăm năm thì căn bản cũng không khả năng làm được.

Lão giả tuổi già sức yếu được đỡ từ trong đám người đi ra, hắn đi vào bên cạnh lưng núi gõ gõ quyền trượng long đầu trong tay.

Tràng diện âm ỉ lập tức trở nên yên lặng như tờ.

Nhậm Thanh híp mắt lại.

Người này không phải là người truyền đạo chứ, trước theo dõi rồi nói sau.

Lão giả khắc giọng trong chốc lát, sau đó chậm rãi mở miệng nói ra:

“Năm nay sinh ra không ít tai họa, cho nên nhóm chúng ta mới mới định ra ba ngày sau tế tự Thần Linh.”

“Người tới, mang phát trần Sơn Thần.”

Lời nói ứng vừa dứt, thanh âm khua chiêng gõ trống vang lên, lập tức không ít thanh niên thân thể khỏe mạnh đi vào trước mặt tượng thần khổng lồ.

Bọn hắn bắt đầu dùng tay không đào móc đá vụn bên chân tượng thần, dù là bàn tay bởi vậy xuất hiện nhiều vết thương, nhưng vẫn không có ý định dừng lại.

Đợi đến khi đá vụn bị mở ra một cái hố, Nhậm Thanh chú ý tới cái bệ tượng thần khổng lồ có chút cổ quái, càng xem càng không giống như được hình thành tự nhiên.

Chất liệu cái bệ cùng loại với đá cẩm thạch, nhưng mà đường vân hiện ra lại không phải đen xám, mà là đỏ sậm giống như huyết dịch bị ngưng kết.

Đồng thời phía trên khắc đầy chữ nghĩa, ghi chép tên của từng người.

Có chút giống với bia công đức trong chùa miếu, tăng nhân đem tên của tín đồ quyên tiền khắc sâu trên tấm bia đá, để mà cầu được Phật Tổ phù hộ.

Lập tức xe ngựa liền đem pho tượng sơn thần cao hai mét kia đưa tới.

Thợ thủ công liền đi tới, bọn hắn dùng búa sắt cái đục gõ lên gương mặt tượng thần, dự định bên trong thời gian ngắn điêu khắc ra hình dạng.

Cũng may gương mặt không quá lớn, ngược lại không cần lãng phí quá nhiều thời gian.

Thanh niên vẫn đang đào móc đá vụn, có người bởi vì đổ máu quá nhiều khiến cho thân thể suy yếu, liền có người tới thay để tiếp tục đào móc.

Ngay sau đó, phú thương nhà giàu trên Hạc Sơn trấn chậm chạp chạy đến.

Cái bệ ghi tên của bọn hắn, có thể thấy được hao tổn không ít tiền bạc.

Ánh mắt Nhậm Thanh rơi vào bên trên pho tượng thần cỡ nhỏ này, do dự một chút sử dụng chân đá vào những mảnh đá vụn, hòn đá đụng vào tượng thần vang ra tiếng cong cong.

Không nghĩ tới đá để làm tượng sơn thần lại không có cứng như tượng tượng, nói rõ cũng không phải là hoàn toàn đặc sệt, trong đó thậm chí có khả năng giấu người.

Chẳng lẽ cái gọi là thỉnh thần, kỳ thật thỉnh chính là người truyền đạo?

Nhậm Thanh không có hành động thiếu suy nghĩ.

Đại khái đợi đến lúc chạng vạng tối, khi ánh sáng hoàng hôn chiếu xạ tại trên sườn núi, công việc đối với điêu khắc khuôn mặt cũng đã hoàn thành.

Việc đào móc đá vụn đã kết thúc từ lâu, thanh niên bắt đầu băng bó thương thế.

Bọn hắn sau đó sẽ được phú thương nhà giàu cho một khoản tiền bạc phong phú, xem như là tạ phúc đức.

Đã đến thời điểm mấu chốt, tự nhiên sẽ có lính cai ngục tọa
trần.

Chương 176 - Làm Bầy Bắt Dã Thú

Chương 176. Làm Bầy Bắt Dã Thú

Nhậm Thanh thông qua trọng đồng xác thực phát hiện thân ảnh mấy tên quân dự bị, bọn hắn không che giấu chút nào đứng tại mái hiên hoặc là trên chạc cây.

Để Nhậm Thanh càng thêm nhận định suy đoán trước đây.

Căn cứ Vô Vi môn hắn là tại sơn thôn xung quanh, trong thành sẽ chỉ bị bó tay buộc đuôi, mặc dù đối tượng truyền đạo không nhiều.

Sơn dân dùng dây thừng đem tượng sơn thần trói chặt, lại có mấy chục người đứng tại trên sườn núi.

Bọn hắn phát ra tiếng hô khẩu hiệu chỉnh tề, tượng sơn thần dần dần kéo đến vị trí trung ương nhất, đám người truyền đến hoan hô đình tại nhức óc.

Ngay sau đó sơn dân bắt đầu bài trí tế đàn.

Đám người thấy vậy lần lượt ly khai, công tác chuẩn bị ít nhất phải khoảng chừng ba ngày, đến thời điểm đó mới là tế tự Sơn Thần, khẩn cầu bội thu.

Căn bản không ai chú ý tới, pho tượng sơn thần cỡ nhỏ này sinh ra một chút biến hóa, trong đôi mắt bằng đá vôi lộ ra cuồng nhiệt không hiểu.

Bên tai Nhậm Thanh lập tức vang lên thanh âm quen thuộc.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi môn...”

Nhậm Thanh để điểm hồn tiến vào Vô Vi đạo tràng.

Bên trên bồ đoàn tròn vẹn ngồi hơn trăm người, trung ương là một tên đạo đồng.

Thấy hấn không phải là Tiên Chủ, Nhậm Thanh cũng không có ý định đánh cỏ động rắn.

Hấn cần Vô Vi môn buông lỏng cảnh giác, mà lại tốt nhất để vũng nước này đục lên cho tiện hành động, nếu không nhất định phải dùng cứng đối cứng.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, cả hai nhưng đang đi thăng bằng trên một sợi dây thừng.

Bọn hấn cũng không muốn để cho lính cai ngục đường nhúng tay Vô Vi đạo tràng, nhưng giữa các bên lại có xung đột lợi ích, lúc này phải xem ai là người kiên nhẫn cuối cùng.

Bản thể Nhậm Thanh đi đến nhà trọ, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Đối với thợ săn mà nói, như thế nào để hấp dẫn dã thú chính là cái vấn đề, ngoại trừ dùng cạm bẫy bố trí bên ngoài đồ ăn, kỳ thật còn phải để dã thú cảm thấy e ngại, giống như ném chuột sợ vỡ bình, như vậy nó sẽ không tấn công mình.

Vậy Vô Vi môn sợ nhất là cái gì, không thể nghi ngờ là bị lính cai ngục đường phát giác.

Nhậm Thanh dự định lợi dụng điểm ấy, thăm dò bố trí của Vô Vi môn tại Hạc Sơn trấn, tốt nhất là có thể nhờ vào đó một mẻ hốt gọn.

Hấn trở lại nhà trọ nghỉ ngơi, mãi đến đêm khuya mới mở to mắt.

Vô Vi đạo tràng sớm đã kết thúc, nhưng mà đạo đồng cũng không có đem thuật pháp bịa đặt truyền thụ ra ngoài, thủ đoạn càng giống thăm dò nhiều hơn.

Lập tức Nhậm Thanh cẩn thận nghiêm túc từ cửa sổ chuồn ra khỏi nhà trọ, sau đó lặng lẽ hướng vị trí nha môn Hạc Sơn trấn sờ soạng.

Hơn mười vị bộ khoái tuần tra tại trong nha môn, còn lại cũng chỉ có Hỏa Công đường còn đang có khói trắng bốc lên chậm chậm, nói rõ là đang đốt cháy thi thể.

Mục tiêu của Nhậm Thanh tự nhiên không phải nha dịch.

Thi triển ra Kính Hoa Thủy Nguyệt, thân ảnh của hắc dung nhập ánh trăng, tại trong đêm tối như ẩn như , rất khó phân biệt ra rõ ràng.

Hắn chủ yếu là không muốn bại lộ trước lính cai ngục, những nha dịch có biết thì ngược lại không ảnh hưởng toàn cục, cùng lắm thì dùng song sinh yểm ma sửa chữa ký ức.

Nhậm Thanh tìm một vòng, cuối cùng ngừng lại ở vị trí hẻo lánh nha môn.

Nơi này là nhà tù giam giữ tù phạm, cấu tạo bên trong cùng Tam Tương thành không kém nhiều, đều là hướng phía dưới kéo dài thẳng đến lòng đất.

Nhậm Thanh có thể cảm nhận được ở gần khải định có lính cai ngục tồn tại, hắn không phải là ở trong lao tù, nhưng thấy vậy hắn cũng không có ý định tiến vào lao đi.

Long Xà Tích trực tiếp chui vào trong đất bùn, rất nhanh liền phát hiện địa phương giam giữ tù phạm, bên trong khoảng chừng mấy chục người.

Việc Nhậm Thanh dự định rất đơn giản.

Hắn đã làm đại đạo quan của Vô Vi đạo tràng, khải định cũng là có thể truyền đạo, thậm chí có thể đem dân chúng bình thường điểm hóa thành đạo quan.

Nếu như bên trong phạm vi Hạc Sơn trấn, đột nhiên xuất hiện một cái người truyền đạo không bị khống chế.

Vô Vi môn nhất định sẽ cấp tốc đem người truyền đạo giải quyết hết, nếu không kinh động tới lính cai ngục đường, vậy thì sẽ rất khó làm việc.

Nhậm Thanh dự định từ bên trong những tù phạm này lựa chọn ra người thích hợp, liền thừa dịp cơ hội tế tự Sơn Thần, kích thích Vô Vi môn.

Long Xà Tích thông qua bám vào điểm huyệt, rất nhanh liền chọn được vị tù phạm giam giữ nhiều năm.

Những người này phạm tội tương đối nghiêm trọng, nhưng lại chưa tới mức chém đầu, cho nên bị giam giữ ở đây tới mức quên cả ngày tháng.

Nha dịch trong ngày thường sẽ không đi kiểm kê nhân số, dù sao cửa ra vào nhà tù chỉ có một cái, muốn vượt ngục cơ bản là không có khả năng.

Cho dù nha môn phát giác, đến lúc đó đoán chừng Nhậm Thanh đã đạt thành mục đích.

Chương 177 - Làm Bầy Bắt Dã Thú 2

Chương 177. Làm Bầy Bắt Dã Thú 2

Nhậm Thanh rời khỏi nha môn, tiện thể đưa điếm hồn tiến vào trong bụng lao tù.

Lão tù phạm nhìn qua đã tuổi gần 50, chỉ ít bị nhốt mấy chục năm, dẫn đến các bộ phận cơ thể cũng xuất hiện thoái hóa.

Nhưng mà Nhậm Thanh muốn chính là loại người cùng ngoại giới không có chút nào liên hệ như này, tránh được phát sinh ngoài ý muốn.

Lão tù phạm đột nhiên cảm thấy ánh sáng đã lâu chưa cảm nhận, hần mông lung mở to mắt, biểu lộ trở nên cực kì ngạc nhiên.

Ai có thể nghĩ tới tỉnh lại sau giấc ngủ, hoàn cảnh xung quanh đã biến đổi.

Vách tường xung quanh đều là từ huyết nhục ghép lại mà thành, thỉnh thoảng liền sẽ sinh ra nhúc nhích, bàn tay đặt dưới đất còn có thể cảm nhận được ấm áp.

Lão tù phạm không thể tưởng tượng nổi mà nắm vuốt huyết thái dương, một lát sau kịp phản ứng:

“Nơi này là vô gian địa ngục sao...”

Hắn tại trong phòng giam qua mấy chục năm, ngay cả trước đây vì sao vào tù cũng đã quên rồi, cùng với việc chết đi không có khác biệt gì quá lớn.

Trong vách tường có một bóng người đi ra.

Lão tù phạm vừa định mở miệng hỏi thăm, chỉ cảm thấy đầu óc mê muội ngã trên mặt đất.

【 Vương Nhị 】

【 tuổi tác: Bốn mươi tám 】

【 thọ nguyên: Ba năm 】

Nhậm Thanh không chút do dự thi triển nhập mộng.

Mộng cảnh của Vương Nhị cực kì vụn vặt, bởi vì đại bộ phận thời gian cũng ở vào trong phòng giam không thấy mặt trời, ký ức không bằng hài đồng sáu bảy tuổi.

Chính vì như vậy, bắt đầu xuyên tạc tương đối dễ dàng.

Nhậm Thanh không có sửa đổi quá nhiều, chỉ là đem quá khứ ở trong lao tù xóa đi đa số, dù sao cũng là một người sắp chết.

Điểm hồn nhắm mắt lại, bên trong miệng mặc niệm:

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Hắn trong thoáng chốc đi vào Vô Vi đạo tràng.

Nhậm Thanh không có vội vã kéo ý thức Vương Nhị tiến vào trong, trước tiên đem sơn thủy trên đạo bào xóa đi, hóa thành trang phục người cầu đạo phổ thông.

Một lát sau, trước mặt Nhậm Thanh xuất hiện một bóng người.

ý thức Vương Nhị cũng tiến vào đạo trường.

Lão tù phạm tại dưới Vô Vi đạo tràng ảnh hưởng, trong đầu tràn ngập cuồng nhiệt.

Biểu lộ Nhậm Thanh lại cực kì cổ quái, khóe miệng nhin không được co rúm bắt đầu.

Đề hấn không tưởng tượng được là, ngoại trừ Vương Nhị trong dự liệu, hai cái sói dị chủng cùng Husky cũng cùng theo vào.

Bọn chúng mặc lấy đạo bào không vừa vặn, tựa như là động vật trong chỗ diễn tuồng.

Husky gào lên một tiếng, tiếp sau đó hưng phấn luôn lên nhảy xuống ở trong đạo trường.

Thậm chí hận không thể dùng đầu va chạm vách tường, đem bản tính phá nhà hiện ra phát huy vô cùng tinh tế.

Trán Nhậm Thanh nổi gân xanh lên.

Sau đó hấn cưỡng ép đem Husky đặt tại bên trên bờ đoàn, hai con sói dị chủng cũng có vẻ rất ngoan ngoãn, tự đông ngồi lên.

Nhậm Thanh không nhìn Husky cùng hai con sói, lập tức nhìn thẳng lão tù phạm, đôi trong mắt có chút ánh sáng, giờ phút này tựa như thần linh.

Vương Nhị thấy thế đập đầu đập đất, hô hoán tê tâm liệt phế:

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

“Người có nguyện trở thành đạo quan?”

“Nguyện! ! Nguyện! !”

Tay phải Nhậm Thanh đặt ở cái trán Vương Nhị, sơn thủy trên đạo bào ảm đạm một chút, đạo vận năm màu dung nhập vào trong cơ thể đối phương.

Áo bào xám Vương Nhị biến thành màu trắng thuần.

Mà Đạo vận của Nhậm Thanh giảm bớt không nhiều, Đạo Sinh Đạo không có vì vậy một lần nữa biến thành không trọn vẹn.

Ở Lao tù trong bụng, bản thể Vương Nhị vẫn ở trạng thái hôn mê, căn bản không ý thức được mình đã trở thành đạo quan.

Chỉ cần Nhậm Thanh muốn, có thể bất cứ lúc nào để Vương Nhị thể hiện ra năng lực người truyền đạo.

Kể từ đó, vạn sự đã có.

Nhậm Thanh tiếp sau đó nhìn về phía ba đầu chó săn kia, trong lòng âm thầm suy tư.

Hắn biết rõ Vô Vi đạo tràng có thể bịa đặt ra thuật pháp, nhưng loại thuật pháp này không cách nào tấn thăng, tiềm lực càng là cực kì có hạn.

Nhậm Thanh đương nhiên sẽ không đi thử tu luyện, nhưng nếu là để dã thú nắm giữ thì sao?

Dù là chỉ là chất thịt trở nên ngon cũng tốt, hoàn toàn có thể nhờ vào đó xem như lương thực dự trữ, kỳ thật ngấm lại xác thực không tệ.

Hắn cầm lấy thẻ tre trên bàn gỗ mở ra, trong đầu suy tư sáng chế ra loại thuật pháp thích hợp với chó săn.

Chương 178 - Bắt Đầu

Chương 178. Bắt Đầu

Thuật pháp bịa đặt cũng có thể di hóa thân thể.

Trên lý luận mà nói, thuật pháp Nhậm Thanh sáng lập ra, năng lực có thể như xương cứng sắt thép, sức lực lớn, phun lửa, sử dụng gió...

Nhậm Thanh nghĩ tới điều đó lại nhin không được lắc đầu.

Hắn đột nhiên ý thức được để chó săn nắm giữ thuật pháp phức tạp cũng không có tác dụng quá lớn, thậm chí có khả năng khó mà khống chế.

Dù sao thuật pháp bịa đặt dù di hoá thể nào, chó săn nhiều nhất là tới trình độ Bán Thi cảnh, căn bản không tồn tại tiềm lực để tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Cho nên thuật pháp bịa đặt chỉ cần để bọn chúng phát triển thay công cụ đi bộ là đủ.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, đạo bào trên thân có chút lóe ánh sáng.

Hắn tự lẩm bẩm bên trong miệng:

“Thao Thiết Cự Linh Thuật, cần nuốt huyết nhục cho đến khi dạ dày nứt vỡ, nếu như không chết thì tu thành thuật pháp, hình thể sinh trưởng theo sức ăn gia tăng.”

Vô Vi đạo tràng rất nhanh liền đáp lại, trên tay Nhậm Thanh xuất hiện một quyển thẻ tre.

Hắn lật xem.

Thẻ tre ghi lại nội dung đúng là loại thuật pháp bịa đặt Thao Thiết Cự Linh Thuật này, cái tên mặc dù dọa người, hiệu quả lại tương đối miễn cưỡng.

Nhậm Thanh không khỏi cảm giác hứng thú vô cùng.

Hắn không có vội vã đề chớ sẵn tu luyện thuật pháp này mà thử sáng chế duyên thọ chi pháp.

Kết quả không ngoài dự liệu, thuật pháp bịa đặt chỉ có thể đơn giản nhằm vào nhục thể, căn bản không có khả năng sáng chế thuật pháp phức tạp.

Hoàn toàn tiêu trừ tâm lý ôm hy vọng của hắn.

Dù là Vô Vi đạo tràng giống A Tỳ Địa Ngục cũng đều là thuật pháp Dương Thần cảnh hình thành, nhưng cuối cùng cũng có hạn mức cao nhất.

Nhậm Thanh cầm lấy thẻ tre Thao Thiết Cự Linh Thuật, sói dị hoá cùng Husky cũng học theo, bắt chước động tác của hắn.

“Ban thưởng tiên pháp...”

Ánh mắt hắn nhìn về phía chó săn, lời nói vừa dứt, sói dị hoá phát ra tiếng kêu bất an, đồng thời ý đồ giãy giụa thoát đi.

Bất quá bồ đoàn trực tiếp đem sói dị hoá trói buộc tại chỗ.

Phần bụng sói dị hoá lập tức bắt đầu phồng lớn, rõ ràng nhìn thấy dạ dày bị nứt vỡ, miệng mũi nó cũng có tiên huyết chảy ra.

Chỉ qua mấy hơi, bọn chúng đã chịu không được dị hoá biến mất trong Vô Vi đạo tràng.

Bản thể ở Lao từ trong bụng thì hóa thành thịt băm nổ bể ra, cuối cùng bị vật quỷ dị thần túc kinh ăn sạch sẽ.

Husky bởi vì thân thể tương đối to lớn nên có khả năng dù miệng mũi chảy ra tiên huyết nhưng có thể miễn cưỡng chống được.

Coi như bụng to hơn gấp bốn lần thì vẫn còn lại chút sức sống.

Nhậm Thanh thấy vậy hơi do dự, sau đó vách tường của lao tù trong bụng ngưng tụ ra huyết dịch, lập tức cho Husky ăn vào.

Đây là huyết dịch của Thao Thiết Pháp, nói không chừng sẽ hữu hiệu.

Toàn thân Husky bài tiết ra huyết nhục, đem bản thân bọc thành thịt kén, lập tức liền không nhúc nhích nằm trong lao tù.

Nhậm Thanh thấy thế thì rời khỏi Vô Vi đạo tràng, tiếp theo trở về nhà trọ bắt đầu nghỉ ngơi.

Mà Vương Nhị thì đang ăn mặc như là tên ăn mày, hắn đã du đang trên đường phố trấn Hạc Sơn.

Tướng mạo hắn hơi có chuyển đổi, cho dù là ngục tốt cũng không cách nào nhận ra, huống hồ là nha môn.

Hắn du đang trên đường, bắt đầu thể hiện ra đủ dấu hiệu của người cầu đạo....

Chuẩn bị cho tế tự Sơn Thần rất nhanh đã tới ngày cuối cùng.

Nhậm Thanh trong mấy ngày nay thì ngẫu nhiên mới chú ý tới tế tự, chủ yếu đem tinh lực đặt ở việc lợi dụng hỗn loạn do truyền đạo gây ra.

Bởi vì mục tiêu của hắn là lựa chọn thành viên thuộc bang phái, hiệu quả so với tưởng tượng còn tốt hơn.

Điều này cũng làm cho thế lực Vô Vi môn tại Hạc Sơn trấn dần dần nổi lên mặt nước.

Đầu tiên là bộ phận nha dịch trong nha môn, tiếp theo thì là thế lực thị tộc bên trong sơn dân, hai đoàn người vẫn đang đi tìm Vương Nhị.

Nhậm Thanh thấy vậy liền đem Vương Nhị thu vào lao tù trong bụng.

Lập tức hấn từ bố trí tế tự Sơn Thần nhìn ra chút mảnh khoe, Vô Vi môn giống như có động tác lớn, phản ứng so với hấn tưởng tượng còn muốn kịch liệt hơn nhiều.

Nhậm Thanh thấy vậy không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nước càng đục thì càng tốt.

Nếu xử lý không xong, không phải còn có lính cai ngục đường sao, cùng lắm thì mình ăn một chút thôi cũng được.

Mà sau thời gian dài tu luyện, thọ nguyên Nhậm Thanh đã đến mười năm.

Nhưng hấn cũng không lựa chọn tấn thăng, một mặt là muốn lưu lại nhiều thọ nguyên để tấn thăng Đạo Sinh Đạo, một mặt khác là lúc này tấn thăng sẽ phải đối mặt với tình huống thọ nguyên khô kiệt.

Tế tự Sơn Thần hình thành quy mô, Hạc Sơn trấn sau một ngày nữa sẽ tế diễn để cầu bình an.

Nhậm Thanh từ trong khách sạn đi ra, đồng thời để Vương Nhị cũng lẫn vào trong đám người đang du hành.

Bọn hấn rất nhanh liền đến chỗ lưng núi, cư dân Hạc Sơn trấn bắt đầu đem đồ ăn mang đến chỗ tượng sơn thần khổng lồ.

Đa số đồ ăn cũng không phải là ngũ cốc, mà là huyết nhục dã thú do đi săn có được, toàn thành cũng tản ra một mùi

thịt.

Đồ ăn chồng chất trên tể đài.

Mấy vị lính cai ngục ở Hạc Sơn Trấn cũng ẩn giấu trong núi rừng xung quanh.

Chiêng đồng bị gõ vang, tể tự Sơn Thần chính thức bắt đầu, các sơn dân tụ đám ngục dậm chân, trong miệng gào thét mô phỏng tiếng gió trong núi.

Lấy sức quan sát, Nhậm Thanh dù có mấy ngàn người thì hẳn cũng có thể phát giác được điều không thích hợp.

Hắn dùng ánh mắt tìm được mấy người khuôn mặt ngây ngô, trên thân hình như có vết tích thuật pháp, rất có thể là người truyền đạo giống Chu Nữ.

Nhậm Thanh lập tức có chút không hiểu, chẳng lẽ Vô Vi môn dự định bại lộ bản thân?

Ngẫm lại cũng không có khả năng, đối mặt chính là tồn tại kinh khủng như lính cai ngục đường, dù là Tiên Chủ đã tấn thăng Âm Sai cảnh cũng không đáng chú ý.

Trừ phi là có chuyện gì để đối phương ném chuột sợ vỡ bình...

Nhậm Thanh suy tư thật lâu rồi lắc đầu.

Bất kể như thế nào, đối phương khẳng định đã chuẩn bị gây sự.

Có thể phá cục hay không thì đã không trọng yếu, xáo trộn bố trí của bọn hắn mới là mấu chốt nhất.

Chương 179 - Bắt Đầu 2

Chương 179. Bắt Đầu 2

Tâm niệm Nhậm Thanh vừa động, Vương Nhị cũng phát ra tiếng thì thầm nỉ non, trong nháy mắt có mấy chục người bị Tiên Chủ kéo vào Vô Vi đạo tràng.

Mà mục tiêu hần lựa chọn truyền đạo, ngoại trừ thành viên bang phái thì đều là phú thương nhà giàu.

Ý thức của bọn hần bị hình chiếu bên trong Vô Vi đạo tràng, về sau không khỏi cuồng nhiệt gào thét, hận không thể móc tim móc phổi ra.

Mấy vị sơn dân đem Vương Nhị đánh ngã nhào xuống đất.

Vương Nhị không có giấy giụa quá nhiều, chỉ là dùng quỹ ánh mắt quý dị không hiểu nhìn bọn hần, bộ da trên thân dần dần biến thành màu tím đen.

Kia là độc tố khuyến ôn đang lan tràn, nhưng mà một lát liền sẽ khiến người chết.

“Các người... biết không...”

“Cái gì?”

Người trung niên mặt theo theo bản năng đưa tới, chỉ nghe được Vương Nhị nói vài câu mơ hồ không rõ chữ, sau đó lập tức liền không có sức sống.

Ở đầu đội ngũ truyền đến kêu thảm.

Phú thương bụng phê toàn thân đeo vàng đeo bạc đột nhiên té quỵ dưới đất, bụng trở nên càng lúc càng lớn không thể không chế.

Hắn chịu không được nôn khan, vậy mà phun ra cái trái tim lớn bằng nắm đấm.

“Các người...”

Phú thương béo run rẩy chỉ ngón tay về lão già cầm quả trứng, vừa định mở miệng nói cái gì liền ngã xuống mất đi sự sống.

Cư dân tranh nhau lui về sau đi, hiện trường hơi có xu thế mất không chế.

Nhưng mà khiến Nhậm Thanh ngoài ý muốn chính là, có vị phú thương vậy mà chống đỡ nổi tác dụng phụ thuần dương Vô Cấu pháp, sau đó dưới ảnh hưởng của thuật pháp bịa đặt sinh ra dị hoá.

Hình thể hắn nở lớn đến ba mét, tựa như là đại đương gia thổ phỉ.

Nhậm Thanh nhú mày, dưới tình huống như thế khó tránh khỏi việc sẽ kinh động đến lính cai ngục đường, vậy xem Vô Vi môn ứng phó ra sao.

Lính cai ngục chạy đến hiện trường, nữ tử dẫn đầu phát ra tiếng hét vang chói tai, đám người lập tức được trấn an, trở nên an tĩnh lại.

Nhậm Thanh ở sau chỗ Vương Nhị chết, điểm hồn trực tiếp xuất hiện bên trong Vô Vi đạo tràng.

Điểm hồn mặc áo bào xám, vừa vặn xen lẫn bên trong những phú thương lưu manh kia.

Lúc này trung tâm Vô Vi đạo tràng cũng không có người truyền đạo, bỏ đoàn trung ương tựa như là chuẩn bị cho Tiên Chủ, đúng là gây ông đập lưng ông.

Chỉ cần Tiên Chủ vẫn không có trở thành đạo quan, Nhậm Thanh làm đại đạo quan sẽ có thể ép một đầu, nói không

chừng có thể nhờ vào đó bức đối phương ra.

Nhậm Thanh nhìn về phía nữ lính cai ngục, bản thể lặng lẽ đi tới bên ngoài đám người.

Tằng Lâm là một trong những tu sĩ Quý Sứ cảnh hiểm hoi trong lính cai ngục ở Hạc Sơn trấn .

Sắc mặt nàng có vẻ cực kì âm trầm, vội vàng để mấy vị quân dự bị tiến đến xem xét thi thể chết bất đắc kỳ tử, muốn hiểu rõ ràng tình trạng.

Lão giả cầm gậy đầu rồng ngăn lại Tăng Lâm, mở miệng cười nói ra:

“Đại nhân, chuyện nhóm sơn dân chúng ta cũng không nhọc phiền đến ngài.”

“Lão Lưu, ta chỉ là xác nhận xem cùng yêu tà có quan hệ hay không.”

Tằng Lâm liếc mắt nhìn đối phương.

Sơn dân có quan niệm thị tộc cực mạnh, dẫn đến nội bộ bọn họ rất đoàn kết, rất nhiều chuyện ngay cả nha môn cũng không cách nào can thiệp.

Người này tên là Lưu Bảo, chính là người đại diện được sơn dân đề cử ra từ mười năm trước.

Lưu Bảo lắc đầu nói ra:

“Dù sao phát sinh ở lúc tế tự, vì phòng ngừa Sơn Thần tức giận, không có khả năng truy đến cùng...”

Hắn còn chưa có nói xong liền cảm giác cánh tay của mình run rẩy lên.

Lưu Bảo vô thức nhìn quanh, không ít người cũng có tình huống tương tự, biểu hiện trên mặt chính là sợ hãi xâm nhập cốt tủy.

Bên trong Vô Vi đạo tràng có thêm một cái thân ảnh.

7-8 gương mặt trên cổ Tiên Chủ hơi có vẻ khó coi, hẳn không có chú ý tới việc Nhậm Thanh đã xen lẫn vào bên trong đạo đồng.

Phát trần vung lên.

Vị phú thương dị hóa ở bên ngoài kia như phát điên vọt tới trên tế đài, sau đó nhảy lên một cái vào trong chậu than thiêu đốt đỏ rực.

Dưới nhiệt độ cao thiêu đốt, hẳn giống như phục một chút linh trí, mở miệng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là bị ngọn lửa thôn phệ.

Tăng Lâm không có phát giác được vết tích thuật pháp, nhưng vẫn cảm giác lông tơ dựng thẳng.

Nàng quay người rời khỏi tế đàn, dự định bấm báo chi tiết cho lính cai ngục đường.

Gặp được loại sự tình rõ ràng cùng sơn dân có liên quan này, trực tiếp giao cho lính cai ngục đường là đơn giản nhất, không có lý do trực tiếp tiến đến đối kháng.

Bước chân Tăng Lâm dừng lại.

Đột nhiên có người nổ thành thịt bằm, huyết nhục rơi xuống như mưa.

Dân chúng lại giống như là không có phát giác nào, vẫn quỳ xuống tụng niệm lời khẩn khẩn cầu bình an, cảnh tượng khiến cho người ta rùng mình.

Nàng thấy thế không để ý tới nhiều như vậy, mang theo quân dự bị muốn rời khỏi nơi đây rồi nói, nhưng trong thoáng chốc lại phát giác cảnh vật chung quanh biến hóa.

Đội Tăng Lâm kịp phản ứng thì đã đi tới bên trong một đạo tràng cổ quái.

Tiên Chủ ngồi tại trung ương, gương mặt bình thản trước kia đã vắn vẹo, bên trong ánh mắt toát ra sát khí.

“Mời ngồi! ! ! !”

“Ban thưởng đạo pháp! ! ! !”

Thân thể Tăng Lâm mất không chế mà ngồi trên bồ đoàn, lắng nghe những lời nói điên cuồng trong miệng Tiên Chủ kia, trong lòng kinh ngạc đến cực hạn.

Ý thức của nàng tiến vào Vô Vi đạo tràng, bản thể về sau thì bị Tiên Chủ ảnh hưởng thay đổi một cách vô tri vô giác, đối với hỗn loạn bốn bề nhắm mắt làm ngơ.

Tăng Lâm cùng Lưu Bảo hướng Hạc Sơn trần mà đi, nào có suy nghĩ bảm báo như lúc trước.

Nhậm Thanh sững sốt một chút, lập tức bị gan lớn của Vô Vi môn làm kinh ngạc.

Hắn hướng về sơn yêu nhìn lại, phát hiện có bóng người chạy tới, hẳn là người truyền đạo bị Tiên Chủ không chế.

Tiên Chủ giống như ý thức được cái gì, dự định mổ gà lấy trứng đối với người truyền đạo, muốn mượn nhờ đạo vận tấn thăng làm đại đạo quan.

Chương 180 - Phải Hành Động Thu Hoạch Đạo Vận

Chương 180. Phải Hành Động Thu Hoạch Đạo Vận

Nhậm Thanh xem như đã minh bạch, thế lực thị tộc ở Hạc Sơn trấn so với nha môn còn có sức ảnh hưởng hơn nhiều, đã bị Vô Vi môn thẩm thấu gần như hết rồi.

Nhưng mà quan hệ giữa hai bên càng giống là hợp tác, sau lưng khẳng định liên quan đến mua bán nhân khẩu, thị tộc rõ ràng biết đối phương tàn ác như thế nào.

Người truyền đạo lần lượt tử vong, đạo vận trong cơ thể bỗng dừng bị Tiên Chủ hấp thu.

May mắn là đại đa số người truyền đạo không có nắm giữ thuật pháp, nếu không vật quý dī từ bên trong máu thịt thoát khôn ra sẽ phiền phức lớn rồi.

Một số người truyền đạo nắm giữ thuật pháp bị thu nạp đạo vận, về sau cũng ở vào trạng thái chết một nửa.

Có thể thấy được Tiên Chủ cũng không dám tùy ý để cấm khu hình thành, nói rõ hẳn rất có thể ngay gần Hạc Sơn trấn, thậm chí là chung quanh tế đàn.

Nhậm Thanh sao có thể để đối phương toại nguyện.

Nếu là Tiên Chủ cũng trở thành đại đạo quan, bản thân mình ở bên trong Vô Vi đạo tràng sẽ không có ưu thế.

Nếu muốn ngăn cản quá trình tấn thăng, chỉ có giết thêm nhiều người truyền đạo, nói không chừng những đạo vận này

lại chảy ngược vào người mình, từ đó thu hoạch đầy đủ đạo vận.

Hiện tại Nhậm Thanh chỉ có chưa rõ ràng Tiên Chủ ẩn thân nơi nào, nhưng đã xác định được vị trí tương đối, đành phải đọi đối phương hiện thân.

Hắn chuẩn bị đi khỏi phạm vi tế tự thì đột nhiên phát hiện trong đám người có mấy vị đồ tể đi ra.

Đồ tể rõ ràng cũng là khôi lỗi bị Vô Vi môn khống chế, cỡi trần, lưng mọc ra cái mụn lớn như nắm đấm.

Hắn là một loại dị hoá nào đó.

Đồ tể giữ im lặng nắm hai người câu đạo đặt lên ở trên cọc gỗ.

Sau đó nhổ nước miếng vào tay phải, vung lưỡi búa lên trảm xuống, thân thể hai người bắt đầu co rút, sọ não bị chia làm hai nửa.

Đồ tể đem đỉnh đầu hai người gỡ xuống, sau đó cầm ra một nửa đầu, nhìn động tác hắn điêu luyện như vậy liền biết rõ việc này sớm đã không phải lần một lần hai.

Óc sên sệt cùng tiên huyết nhỏ xuống rất nhanh liền bị bùn đất hấp thu.

Hai nửa não ghép lại với nhau, sau đó hắn thô bạo nhét não của người kia vào trong đầu một người khác, khiến cho bọn hắn không thể khống chế mà miệng sùi bọt mép.

Con người Nhậm Thanh thu nhỏ lại.

Đây là thủ đoạn gì?

Ngay sau đó đồ tể từ trong ngực lấy ra một bình huyết tương màu đỏ sậm, lập tức đổ vào vị trí khe hở giữa hai đại não, chỗ đồ xương sọ liền khép lại.

Người kia bắt đầu không ngừng run rẩy, nhưng dưới tác dụng của huyết tương, thương thế lại nhanh chóng khôi phục, có cảm giác rợn cả tóc gáy.

Nhậm Thanh lập tức phản ứng lại.

Thủ đoạn này có thể làm cho người ta bị rối loạn tinh thần, cho nên đại đương gia thô bỉ mới có vẻ đầu óc thiếu thốn, cũng không phải trời sinh như vậy.

Mục đích của Vô Vi môn rất đơn giản, chính là để người cầu đạo có được ký ức của chính mình trong Vô Vi đạo tràng, dù là bị điên cũng không sao.

Mà bình huyết tương kia tản ra một mùi máu tươi, cùng loại với mùi từ máu đại đương gia sơn phỉ.

Hẳn là từ trên thân người cầu đạo nắm giữ thuật pháp bịa đặt lấy được.

Được lắm, sợ là Vô Vi môn đã tạo thành một hệ thống chuyên nghiệp ở Hạc Sơn trấn, làm ra việc như thế tuyệt không chỉ là vì tấn thăng đại đạo quan.

Có lẽ Tiên Chủ trong cơ duyên xảo hợp cũng đã rời điện nghị sự của Vô Vi đạo tràng, đã nhận ra trong hồ nước có khả năng giấu quỹ vật?

Nhậm Thanh lập tức phủ nhận.

Cánh tay pho tượng Đạo Tổ không có dễ tháo ra như vậy.

Có thể hành vi điên cuồng như vậy của Tiên Chủ là bị Nhậm Thanh kích thích, trong đó rất có thể dính đến đạo nhân mất mù.

Nhậm Thanh không có quá nhiều do dự, trực tiếp đem đầu Chu Nữ ở lao tù trong bụng dùng đẽ ép thành mảnh vỡ.

Đạo vận năm màu bị hấp thu, huyết nhục thì bảo tồn xem như môi nhũ, về phần vật quý dị thì tạm thời giam giữ ở lao tù trong bụng.

Hắn lập tức khởi hành tiến đến người truyền đạo đang đánh giết trên đường núi.

Trước khi đi Nhậm Thanh vẫn đưa mắt nhìn lại một cái.

Thủ đoạn đồ tể dứt khoát ghép được mấy bộ não, những cái thi thể của người bị lấy não thì bị xếp chồng chất thành một đống.

Tạo thành một ngọn núi cỡ nhỏ.

So với tế tự Sơn Thần, càng giống là đang tế tự một loại vật quý dị nào đó không thể diễn tả.

Nhậm Thanh nhảy qua những cành cây, cũng không có phát ra bất luận động tĩnh nào.

Hắn rất nhanh liền có thu hoạch, bởi vì ngoại trừ là đường lớn hay là đường nhỏ trong núi cũng có sơn dân hoảng hốt lao tới tế đàn.

Những người này đều là người truyền đạo, dưới sự khống chế của Tiên Chủ đều như thiêu thân lao đầu vào lửa, tiếp theo đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng của hắn.

Bước chân Nhậm Thanh không có dừng lại, nhào tới người truyền đạo trên đường.

Không đợi tới gần, hắn đã cảm nhận được khí tức đối phương có chút cùng loại với Chu Nữ, có tu vi Bán Thi cảnh.

Vì cam đoan tốc chiến tốc thắng, vật quý dị thần túc kinh trực tiếp được giải trừ giam giữ.

Chương 181 - Lựa Chọn Tấn Thăng Thần Túc Kinh

Chương 181. Lựa Chọn Tấn Thăng Thần Túc Kinh

Thời điểm Nhậm Thanh ở giữa không trung, thân thể dần dần hóa thành một Cự Lang khuôn mặt dữ tợn, đồng thời để điểm hồn rời khỏi Vô Vi đạo tràng, nếu không khẳng định sẽ bại lộ.

Tiên Chủ nhìn thấy trong đạo trường thiếu đi một người, gương mặt lập tức tràn ngập khí thế hung ác.

Cự Lang rơi xuống đất, chim chóc bên trong núi rừng tranh nhau rời xa, viên hầu càng hoảng sợ kêu gào.

Cũng may bây giờ là đêm tối, cư dân Hạc Sơn trấn cũng không có bị ảnh hưởng đến, những đám người tham dự tế tự kia thì đã lâm vào cuồng nhiệt.

Người truyền đạo cách Nhậm Thanh không xa biểu lộ ngốc trẻ, ý thức của đôi phương sớm đã không có mấy.

Bản năng còn sót lại dưới nguy cơ tử vong kích thích khiến cho hắn biến thành quái vật nửa người nửa thần lẫn, cái đuôi vung vẩy liên có tiếng xé gió vang lên.

“Giết... Giết... Giết...”

Người thần lẫn lộ ra nụ cười đáng sợ, trong tư duy của nó, dù Nhậm Thanh to lớn hơn cũng là khối huyết nhục chỉ biết đi lại.

Nhưng rất hiển nhiên cũng không phải như thế.

Trong nháy mắt hai chân Nhậm Thanh phát lực, tại vị trí của hắn xuất hiện một cái hố sụp xuống, vết nứt vỡ lan ra như mạng nhện.

Vuốt sỏi xuất hiện bên cạnh đầu Người thần lằn, trực tiếp nắm lấy dùng sức vặn một cái.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, biểu tình trên mặt người thần lằn vẫn ngưng đọng như cũ, nhưng tính mệnh lại tan biến bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhậm Thanh lập tức đem người thần lằn nuốt vào lao tù trong bụng, tiếp sau đó biến mất trong núi rừng.

Hắn bắt đầu chủ động tìm thân ảnh người truyền đạo để săn giết, mà hoa văn trên đạo bào càng trở nên phức tạp hơn.

Nhưng tác dụng phụ của thần túc kinh dị hoá cũng bắt đầu xuất hiện.

Nhậm Thanh mặc dù vẫn duy trì linh trí như cũ, nhưng sát khí đã không cách nào áp chế, trái tim càng không tự chủ được đập cuồng loạn lên.

Hắn lập tức minh bạch.

Lang Túc Giả sau tấn thăng làm Quỷ Sứ cảnh chính là “Binh Họa Trì Lang” .

Dựa theo tin tức cây dị hoá cung cấp là “Rắp tâm hại người” để đánh giá, dị hoá sẽ tác dụng vào trái tim, đồ sát là phương thức tu hành tốt nhất.

Mà bây giờ, Nhậm Thanh đã có thể tiếp xúc đến một phần năng lực thần túc kinh Quỷ Sứ cảnh.

Tốc độ trái tim nhảy lên càng lúc càng nhanh, đương nhiên huyết dịch lưu thông cũng bị ảnh hưởng, tầm mắt của hắn trở nên ửng đỏ.

Nhậm Thanh có thể nhìn thấy dã thú bên ngoài mười mấy dặm, những người truyền đạo càng là rõ ràng như bó đuốc trong đêm tối.

Làm cho hắn cảm thấy cổ quái là phương hướng tế đàn, ngọn núi chứa xác người ra tản ra một hương vị khó nói lên lời.

Mà hương vị đã tràn ngập ra từ Hạc Sơn dần dần khuếch tán.

Nhậm Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Có vẻ như Vô Vi môn đang hành động phát rồ, định dùng huyết nhục ngon mà hệ thống nói tới để hấp dẫn cái gì sao?

Hai chân Nhậm Thanh cong lại phát lực, nhanh chân chạy tới chỗ núi rừng, hóa thành tàn ảnh mắt thường cũng không thể thấy.

Đồng thời hắn không ngừng bỏ con mắt vào trong miệng mình, mãi đến khi lấp đầy toàn bộ dạ dày.

Người truyền đạo chỉ cần mới vừa ngoi đầu lên, nghênh đón hắn chính là một con Long Xà Tích hẹp dài.

Nếu như không chết, vậy chỉ dùng vuốt sói mang theo khuyến ôn hung hăng chop tới, thủ đoạn giết người càng thêm đơn giản thô bạo.

Vật quý dị từ thi thể sinh ra, lại dùng lao tù trong bụng giam giữ.

Nhậm Thanh đắm chìm trong đó, thời điểm lấy lại tinh thần, gần như tất cả người truyền đạo đều đã bị giết sạch.

Cử động như vậy của hắn đã đoạn tuyệt khả năng tấn thăng đại đạo quan của Tiên Chủ, khiến cho thời gian dài bố trí của đối phương thất bại trong gang tấc.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng ở núi đá.

Hiện tại liên đới Tiên Chủ ra chiêu, dù là dẫn tới lĩnh cai ngục đường cũng không bị phát hiện gốc rễ vấn đề.

Mà người truyền đạo đã bị hai bên giết chết, chỉ ít bí mật Vô Vi đạo tràng có thể được bảo tồn.

Hắn cảm giác Tiên Chủ có lẽ sẽ sợ hãi, làm xong thì tạm thời rút đi để chuẩn bị, đợi lúc chu toàn liên sẽ tấn thẳng đại đạo quan.

Chờ đợi một lát sau, thanh âm Tiên Chủ từ trong núi truyền đến, cùng lúc đó còn có rất nhiều khói trắng từ tế đàn bay lên.

“Đệ tử cung nghênh sư tôn Tiêu Thần Tử.”

Nhậm Thanh kinh ngạc nhìn về phía nơi xa, nếu như đạo nhân mất mùa thật sự từ đằng xa đi đến, hắn dự định sẽ lập tức bỏ chạy khỏi Hạc Sơn.

Nhưng không biết xảy ra vấn đề gì, qua hồi lâu cũng không thấy có chút động tĩnh.

“Đệ tử cung nghênh sư tôn Tiêu Thần Tử, đại diện Niết Bàn đã sẵn sàng...”

Vẫn là không phản ứng chút nào.

Nhậm Thanh đều có chút bị ai thay Tiên Chủ.

Chỉ sợ thiên đạo chi noãn áp cần thu lấy rất nhiều huyết nhục của người cầu đạo, nhưng bởi vì mình nhúng tay, Vô Vi môn căn bản liên không có thu thập hoàn toàn.

Lĩnh cai ngục đường đã bị kinh động, cho nên đành phải vội vàng thử.

Chương 182 - Tiên Chủ Hóa Điển Mật Lý Trí

Chương 182. Tiên Chủ Hóa Điển Mật Lý Trí

Đột nhiên, đất rung núi chuyển bắt đầu.

Bên trên pho tượng sơn thân khổng lồ có khe hở lan tràn ra, bên trong rơi ra một đoàn huyết nhục dị dạng, có thể nhìn thấy do vô số mặt người tạo thành.

Nhậm Thanh hít vào một hơi.

Hắn kỳ thật đã đoán được bản thể Tiên Chủ ở trong tượng sơn thân, nhưng không thể biết sẽ là bộ dạng quái vật như nào.

“Sur tôn! ! !”

“Vì sao ngài muốn điểm hóa ta, lại không đồng ý để ta thoát ly Khô Hải, ta là người của ngài mà! ! !”

“Huyết nhục người cần chỉ kém năm trăm cân, vì sao không chịu cứu ta! ! !”

Tiên Chủ đã đánh mất linh trí, tất nhiên không cách nào duy trì Vô Vi đạo tràng.

Điều đó làm dân chúng lập tức bừng tỉnh, nhao nhao dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía quái vật huyết nhục khổng lồ.

Tầng Lâm đầu tiên là chuẩn bị triển khai phản kích, cũng để quân dự bị sơ tán đám người, di chuyển những người truyền đạo bị thương nặng kia.

Không để cho bọn hắn bỏ mình mà sinh ra vật quý dị.

Nhậm Thanh nhìn về phía tể điền xa xa, nhìn hệ thống tiêu hao thọ nguyên tấn thăng Đạo Sinh Đạo cần trọn vẹn năm mươi năm.

Nếu đem Tiên Chủ đánh giết, chắc đạo vận hẳn là đủ chứ.

“Mà lại... Ta cũng không thể để người còn sống rơi vào trong tay lính cai ngục đường, chết còn có thể nói người là một tán tu...”

【 Phải chăng lựa chọn tấn thăng Bình Họa Trì Lang sẽ tiêu hao thọ nguyên mười năm? 】

Sau khi bỏ đi mười năm, chỉ còn lại hai tháng...

Lấy kinh nghiệm của Nhậm Thanh để xem xét, thời đỉnh cao tấn thăng rất ngắn ngủi, chỉ thoáng qua một cái, sau đó thân thể tất nhiên sẽ sa vào suy yếu.

Mẹ nó, không được liền trốn đến bên trong lính cai ngục đường để kéo dài hơi tàn, đợi thọ nguyên bổ sung đầy đủ rồi lại nói.

Sau khi xác nhận, thọ nguyên biến mất.

Thanh âm xương cốt vỡ vụn và xây dựng lại vang lên.

Hình thể Cự Lang đang cao lớn hơn.

Nhậm Thanh cảm giác toàn thân rung động, trong thời gian ngắn trải qua dị hoá kịch liệt như thế, bất kể là ai đều có chút tiếp nhận không nổi.

Dù là hệ thống đem đại giới miễn trừ nhưng thống khổ không phải con số nhỏ.

Cũng may con mắt lúc trước nuốt vào đang nhanh chóng tiêu hóa, nếu không đói khát sẽ trực tiếp phá hủy lý trí của hắn.

Cái gọi là dị hoá chính là chỉ việc đưa vật quý dị vào trong cơ thể, trong đó có bị động cũng có chủ động, đa số tu sĩ đều hết sức phòng ngừa thân thể xuất hiện dị hoá phạm vi lớn.

Mà thần túc kinh của Nhậm Thanh đã hoàn toàn cùng vật quý dị không có khác biệt, có thể thấy được trình độ dị hoá đạt đến kinh khủng mức nào.

Bây giờ thân thể Nhậm Thanh đã cao tới sáu mét.

Cái này chỉ là vừa mới bắt đầu thôi.

So với Thao Thiết Pháp cùng Vô Mục Pháp Quỷ Sứ cảnh, thần túc đã là loại thuật pháp hóa thú, cường hóa đối với thân thể càng thêm rõ ràng.

Đầu tiên là xương cốt khuếch trương sau đó lại bị áp lực cực hạn, độ cứng đã có thể so với kim loại.

Lỗ chân lông toát ra nhiệt khí, hình thành sương trắng bao phủ quanh thân Nhậm Thanh, khiến cho người bên ngoài không cách nào xem rõ ràng động tĩnh bên trong.

Chỗ dài tế tự.

Tầng Lâm đối mặt với Tiên Chủ, miệng đã hóa thành hình mỏ chim, trong nháy mắt mở ra có sóng âm từ đó tản ra.

Huyết nhục Tiên Chủ nổ tung lên, nhìn như có thể ngăn cản một lát, lại căn bản không có cách nào tổn thương hắn.

Tầng Lâm có chút đau đầu, lấy tu vi mới vào Quỷ Sứ cảnh của nàng xác thực khó mà chống đỡ.

Đàn hình phải tận lực ngăn chặn đôi phương, chờ lính cai ngục tới chi viện.

Tốc độ khôi phục vết thương của Tiên Chủ cực nhanh, đồng thời thân thể vẫn đang không ngừng dị hoá, bày ra khí thế cực kì khủng bố.

Đại bộ phận dân chúng đều đã rút lui đến địa phương an toàn, có cả những người truyền đạo trọng thương kia.

Nhưng có không ít sơn dân do Lưu Bảo dẫn đầu quỳ xuống ngã trên mặt đất, trong miệng hô hoán để Sơn Thần bớt giận.

Có thể thấy được bọn hăn đã coi Tiên Chủ là Sơn Thần chân chính.

Tăng Lâm quay hai tay, sóng âm phóng dưới mặt đất, nhờ vào đó vây khốn Tiên Chủ một lát.

May mắn duy nhất chính là đối phương đã không còn chút linh trí nào, chỉ chống đỡ theo bản năng, cho nên công kích càng thêm trực tiếp.

Đúng lúc này, Tăng Lâm vô thức quay đầu nhìn về phía núi rừng xa xa.

Nơi đó có cỗ khí tức đang tăng vọt, cho nàng cảm giác cùng loại với Tiên Chủ, nhưng xem chừng hăn là chưa đạt tới Âm Sai cảnh.

Chẳng lẽ là lính cai ngục đường trợ giúp?

Tăng Lâm lắc đầu, vội vàng ra hiệu quân dự bị đi xử lý núi thịt ngoài kia.

Núi thịt do người cầu đạo tạo thành, tứ chi quần quýt lấy nhau, muốn tách ra đúng là có chút phiền phức, chỉ có thể đem tất cả rời xa vị trí tế đàn.

Chương 183 - Huyết Nguyệt và Quỷ Lang

Chương 183. Huyết Nguyệt và Quỷ Lang

Rống! ! !

Thân thể Tiên Chủ hóa thành xúc tu khổng lồ, dùng sức đánh tới hướng Tăng Lâm, một giây sau tiếng xé gió vang lên, mặt đất cuộn lên gió lốc.

Tăng Lâm né tránh công kích cuộn cuộn, phía sau lưng đều thùng lỗ chỗ, sóng âm từ đó kích phát ra, trực tiếp đem xúc tu biến thành thịt băm.

Nhưng mà nàng bởi vậy mà bị công kích của Tiên Chủ đánh trầy da, cánh tay có thêm vết thương sâu tới xương, thực lực cũng chịu ảnh hưởng không nhẹ.

“Rõ ràng trình độ chỉ là một lần nguy biến nhưng trải qua đại hoá khoa trương liền có thể có được thực lực kinh khủng như thế, thật sự không thể tưởng tượng nổi...”

Tăng Lâm không khỏi sinh lòng thoái ý.

Bên trong Hạc Sơn trấn đã có thể nhìn thấy bó đuốc sáng lên, giống như cư dân đang kết đội tiến đến chân núi, thế cục càng thêm hỗn loạn.

Đột nhiên ngọn núi mở ra một con đường, một vị đại hán cường tráng từ đó đi ra.

Hắn tên là Lôi Bân, hình thể khoảng chừng hai mét, phần lưng mọc ra hai cánh thịt như là cánh dơi, thỉnh thoảng vỗ vỗ vài cái.

Lôi Bân cũng là lính cai ngục ở lại Thủ Hạc sơn, nhưng hẳn vẫn một mực ở trong lính cai ngục đường, khi nhận được tin tức mới lập tức chạy tới.

“Tăng Lâm, lính cai ngục Âm Sai cảnh đã khởi hành, chắc hẳn không bao lâu sẽ tới.”

Khi nói chuyện hai cánh của hắn tổ hợp lẫn nhau, một lát liền hóa thành mặt tấm chắn huyết nhục, nhờ vào đó chặn công kích đến từ Tiên Chủ.

Tiên Chủ không khỏi thẹn quá hoá giận, trên người hắn hàng trăm hàng ngàn gương mặt đang há miệng ra, vô số khôỉ lồi huyết nhục từ đó chui ra.

Bề ngoài khôỉ lồi giống như bộ xương có da, bọn chúng hợp thành một dòng người dũng mãnh lao tới phía lính cai ngục.

Tăng Lâm vội vàng đưa tay thả ra sóng âm, mấy con khôỉ lồi lập tức hóa thành thịt nát.

Nhưng còn không đợi nàng thở phào, khôỉ lồi chết đi vậy mà dung hợp lại với nhau, hình thể lớn hơn đồng thời sức sống càng thêm mãnh liệt.

Tăng Lâm cùng Lôi Bân rất nhanh liền bị khôỉ lồi vây quanh.

Hai người một công một thủ phối hợp vô cùng tốt, ngoại trừ ứng phó khôỉ lồi thì còn có thể dành thời gian phát động công kích với Tiên Chủ.

Đáng tiếc thân thể chứa quá nhiều huyết nhục quá mức hùng hậu, không có lợi khí rất khó đối địch.

Tiên Chủ không thèm để ý bọn hắn, bản năng cảm giác được dị động liền di chuyển thân thể công kênh đi tới núi thịt, bên trong miệng còn không ngừng tự nói.

“Ta là người, ta là người...”

Cử động như vậy càng giống đang giữ lại ý thức cuối cùng, nhưng dị hoá ngoại trừ nhằm vào thân thể thì còn ảnh hưởng tới hồn phách.

Tiên Chủ sớm đã không phải người.

Đừng nhìn rất nhiều tu sĩ đều là nửa người nửa thú, nhưng vật quý dị hoá cũng không hoàn toàn ảnh hưởng thân thể, chớ nói chi là hồn phách.

Tiên Chủ đi vào núi thịt trước, dùng xúc tu đem tất cả người cầu đạo nắm lên, sau đó thân thể vỡ ra khe hở đem bọn hắn thôn phệ.

Sau khi ăn cực nhiều huyết nhục, khí tức hắn càng trở nên không ổn định.

Nhưng nhờ vào đó miễn cưỡng hóa thành hình người.

Đó là cự nhân cao tám mét do huyết nhục hình thành.

Ánh mắt Tiên Chủ nhìn về phía khô lồi vây công hai người Tăng Lâm, đưa tay bắt tới.

Nhưng mà cánh tay đã dừng lại.

Tiếng sói tru đỉnh tai nhúc óc vang lên, đồng thời bảy sói đáp lại, nhất thời lấn át cả thanh thế Tiên Chủ.

Trăng khuyết trên trời cũng bị mây đen che kín.

Khiến cho bốn bề lâm vào bóng tối vô tận, chỉ có ánh sáng lẻ tẻ trong chậu than mới miễn cưỡng bao phủ khoảng chừng trăm mét.

Cuồng phong thổi qua.

Tầng mây chậm rãi tản đi, một vòng huyết nguyệt hiện ra.

Huyết nguyệt, Quỷ Lang.

Cánh tay Tiên Chủ vẫn duy trì động tác chụp vào hai người Tăng Lâm, nhưng có đạo thân ảnh khổng lồ đang dùng tứ chi song hành băng băng mà tới.

Từ bề ngoài đã rất khó nhìn ra đây là Cự Lang.

Nhậm Thanh tựa như người khoác cốt giáp, đầu bao trùm một tầng mặt nạ, thanh âm nhịp tim từ phần ngực bụng vang lên.

Hắn hận không thể trong nháy mắt giải quyết Tiên Chủ, bởi vì hệ thống mỗi giờ mỗi khắc đều đang gợi ý.

Là vật quý dị thân túc kinh phụ thể, về sau hệ thống có thể miễn trừ ảnh hưởng vật quý dị đối với thân thể, thọ nguyên đang chậm rãi tiêu hao.

Bản thân mình còn thừa thọ nguyên hơn nửa năm, xem chừng nhiều nhất chèo chống một canh giờ, đồng thời dị hoá còn đang không ngừng thực hiện ảnh hưởng đối với hồn phách.

Nhậm Thanh đã không kịp chờ đợi mà dùng nắm đấm trực tiếp đón lấy Tiên Chủ.

Ầm!!!

Khí lẫm cuộn lên, một lượng lớn khói lồi hóa thành mảnh vỡ, bụi mù theo gió.

Tăng Lâm trừng lớn hai mắt, biểu tình có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì Quỷ Lang này rõ ràng cũng là tu sĩ biến thành, thậm chí trình độ dị hoá cùng Tiên Chủ không phân trên dưới, đều đã triệt để không phải người.

Nàng không hiểu rõ ràng tình trạng mà ngây ngẩn cả người, kết quả bị khói lồi tấn công bị thương phần bụng.

Chương 184 - Tốc Chiến Tốc Thắng

Chương 184. Tốc Chiến Tốc Thắng

Lôi Bàn vội vàng bảo vệ Tăng Lâm, tiếp sau đó thừa cơ di chuyển đến địa phương an toàn.

Khôi lỗi đặt chú ý trên uy hiếp lớn hơn là Nhậm Thanh, hai người bọn họ ngược lại có thể thở dốc.

Tăng Lâm nhịn không được tự lẩm bầm:

“Đây cũng là trình độ kinh khủng sau khi dị hoá mất khống chế, đơn giản không giống như trình độ của Quỷ Sứ cảnh.”

“Còn xa mới tới Âm Sai cảnh, nhưng mà có chút gần giống, Âm Sai cảnh kỳ thật chính là quá trình khống chế thuật pháp dị hoá...”

Đặc biệt đối với tu sĩ mà nói, bản thân cường đại hay không vĩnh viễn là vấn đề thiên cổ, vì thế số người bỏ mình không kể xiết.

Lôi Bàn chạm đến là thôi, mà hắn cái cũng chỉ nghe nói thoáng qua về tin tức liên quan tới Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh cực lực duy trì lý trí, vượt sói đập xuống trên người Tiên Chủ.

Hắn để điểm hồn đi vào bên trong Vô Vi đạo tràng, muốn nhờ vào đó để không hoàn toàn mất khống chế, nhưng hiệu quả lại không được như mong muốn.

Máu me tung tóe ra, rơi trên mặt đất lập tức tạo thành khôi lỗi, bọn chúng bám vào găm căn trên thân Nhậm Thanh.

Nhưng mà từ xa nhìn lại, vẫn là Nhậm Thanh đem Tiên Chủ áp chế.

Nhậm Thanh càng đánh càng gấp, dưới ảnh hưởng của việc tiêu hao thọ nguyên cùng lý trí bị đánh mất, hấn hận không thể lập tức đem đối phương xé thành mảnh nhỏ.

Tiên Chủ thấy vậy hóa thành huyết nhục thủy triều, trực tiếp đập trên người Nhậm Thanh khiến lão đảo lúi mấy bước đung vào vách núi.

Hai mắt Nhậm Thanh nheo lại, ép buộc bản thân phải tỉnh táo.

Hấn phát hiện dưới huyết nhục chồng chất hình như có giấu cái gì, chỉ là tại chỗ sâu nhất, mắt thường căn bản không xem được rõ ràng.

Nhậm Thanh đem Long Xà Tích rút ra.

Long Xà Tích trực tiếp hóa thành cốt đao sắc bén dài mười mấy mét, sau đó đặt bên hông, làm động tác rút đao.

Trọng đồng đem đối phương khóa chặt, tất cả sơ hở đập vào mi mắt.

Bình Họa Trì Lang ngoại trừ tăng cường đối với thân thể, kỳ thật chủ yếu ở chỗ trái tim.

Trái tim của hấn bắt đầu nhảy lên cực nhanh, lỗ chân lông bởi vậy cũng có khói chảy ra, nhiệt độ cơ thể càng làm cho không khí bốn bề bóp méo theo.

Con người Tăng Lâm run lên.

Nếu như là nửa phút trước, lấy thực lực Quỷ Lang biểu hiện ra, nàng tự phụ rằng còn có thể ngăn cản một hai, bây giờ lại đã đạt tới trình độ rừng mình.

Nhưng mà nàng biết rõ, mạnh thì mạnh nhưng lại rất ảnh hưởng đến bản thân.

Nhậm Thanh hai chân phát lực, hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ cũ, cốt đao kéo lê trên mặt đất, phát ra tiếng vang cực kì chói tai.

Chém! ! !

Hơn phân nửa Tiên Chủ cũng bị cắt đôi, có thể nhìn thấy một bộ não người sinh trưởng bên trong, phía trên toàn là tay chân, có vẻ quỷ quyệt dị thường.

Thân thể Nhậm Thanh dưới tác dụng của quán tính trượt mấy chục mét khiến cho tể đàn biến thành phế tích.

Hắn theo bản năng che trái tim, đột nhiên có ảo giác trái tim sắp sống lại, có thể thấy được dị hoá khủng bố đến mức nào.

Nhậm Thanh biết rõ nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nhảy lên giữa không trung né tránh công kích của Tiên Chủ, sau đó thân thể bắt đầu tụ lực...

Cơ bắp hai chân nở lớn, nhiệt khí phun ra ngoài.

Với hắn mà nói, thời gian chung quanh giống như đứng im.

Trong mắt Nhậm Thanh giống như chỉ có thể nhìn thấy Tiên Chủ cách đó không xa đang khép lại thương thể cùng viên đại não giấu ở trong cơ thể hắn.

Long Xà Tích phát ra tiếng vang êm tai.

Gió nổi lên.

Nhậm Thanh cúi người nắm lấy Long Xà Tích, lưỡi đao đi thẳng tới cực thịnh ở phía trước.

Hắn phát hết sức lực.

Long Xà Tích lao tới từ góc chết, nhanh đến mức người ở đây căn bản không kịp phản ứng.

Tiên Chủ gào thét một tiếng, huyết nhục liền hình thành vách tường, ý đồ nhờ vào đó ngăn trở Nhậm Thanh.

Nhưng trong chớp mắt đôi phương đã không thấy tung tích, lúc xuất hiện lần nữa đã đến phía sau lưng Tiên Chủ, chỗ cũ chỉ còn là tàn ảnh.

Móng vuốt sắc bén nhô ra ngoài đồng thời còn mang theo độc tố khuyến ôn.

Nhậm Thanh lần nữa phá vỡ huyết nhục Tiên Chủ, viên đại não kia gần ngay trước mắt, hấn không chút hoang mang không chế Long Xà Tích dùng sức đâm thẳng.

Long Xà Tích trong nháy mắt xuyên qua đại não, óc văng ra khắp nơi.

Chương 185 - Đây là nơi nào?

Chương 185. Đây là nơi nào?

Đợi thời điểm Nhậm Thanh tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, ngay cả sức lực mở mắt ra cũng không có.

Hắn nằm ngang há mồm thở dốc, phần ngực bụng lên xuống chập trùng.

Không biết qua bao lâu, Nhậm Thanh miễn cưỡng mở mắt, phát hiện bốn bề một mảnh đen như mực.

Hắn thấy vậy con ngươi thu nhỏ lại.

Sau khi tấn thăng song sinh yểm ma, Nhậm Thanh ở trong hoàn cảnh lờ mờ cũng không biết được xung quanh là nơi nào.

Trong lòng của hắn không khỏi hoảng hốt, không biết lính cai ngục đường có truy cứu việc thuật pháp tấn thăng quá nhanh hay không, dù sao thiên phú mọi người là không giống nhau, ta có thiên phú cao thì tấn thăng nhanh thôi.

Mà chỉ cần có thể tiếp nhận tác dụng phụ mà dị hoá mang tới thì bất luận tu sĩ gì cũng có thể dựa vào tài nguyên trong thời gian ngắn tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Chỉ ba lần ngưng biến liền cần bỏ thời gian ra để mài dũa.

Nhưng Nhậm Thanh thông qua thần túc kinh thể hiện ra trình độ dị hóa khác hoàn toàn, thân thể dựa vào vật quý dị đã coi như không phải người.

Nhậm Thanh lập tức trấn định lại.

Chỉ ít hần trước khi hôn mê thấy được Tống Tông Vô, người này từ trước tới nay đều chiều cố hần rất nhiều.

Cho nên cũng không phải không có đường lui, có thể là sau khi mình hoàn thành một số điều kiện, hần là có thể trở về hiện thực.

Nhưng mà hần lập tức ý thức được vấn đề mấu chốt nhất, không biết vì sao mà ở nơi này không có cách nào thi triển thuật pháp.

Cộng thêm việc thọ nguyên Nhậm Thanh đang khô kiệt, hiện tại thể chất thậm chí còn không bằng người thường.

Hần lục lọi lòng bàn tay phải, dị miệng cũng đã khép lại.

Chớ nói chi là lao tù trong bụng.

Bên trong đó còn chứa người truyền đạo và không ít vật quý dị bị hần đánh giết rồi nuốt vào, may mắn có vật quý dị thần túc kinh nên mới không gây ra rối loạn.

Nhưng mà cứ như vậy, Nhậm Thanh liền không cách nào bổ sung thọ nguyên.

Lính cai ngục đường chỉ tính tạm thời giam giữ mười ngày nửa tháng thì còn dễ nói, vạn nhất nếu là mấy năm, vậy hần rất có thể sẽ chết bởi thọ nguyên khô kiệt.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ ngồi xếp bằng, tiếp theo cố gắng gọi hệ thống ra.

Không nghĩ tới hệ thống lại không nhận ảnh hưởng của nơi đây, khiến cho trong lòng hần nhiều hơn mấy phần an ủi, xem ra trời không tuyệt đường người tốt.

【 Nhậm Thanh! 】

【 Tuổi tác: Mười tám! 】

【 Thọ nguyên: Ba tháng mười bảy ngày! 】

【 Thuật: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma), Thần túc kinh (Binh Họa Trì Lang), Nhân Thư Bì (Luyện Bì Giả), Phi Giáp Công (Tích Cốt Giả), Kính Trung Tiên (Kính Điện Giả). 】

【 Đạo Sinh Đạo (chương đạo)! 】

Ba tháng...

Thọ nguyên còn lại so với Nhậm Thanh tưởng tượng còn muốn ngắn hơn nhiều, thậm chí không đủ để chống đỡ đến cuối năm.

Hắn nhìn tuổi tác của mình mà thở dài, hẳn là trong lúc hôn mê cũng qua ngày sinh nhật, cũng biết mẫu thân già ở quê sẽ nghĩ như thế nào.

Tin tức tốt duy nhất chính là, Đạo Sinh Đạo đã tấn thăng làm “Chương đạo”, hẳn là hấp thu đạo vận Tiên Chủ sau khi chết.

Hắn thử tiến vào Vô Vi đạo tràng, nhưng cũng có thể vì thân thể quá mức suy yếu, ý thức chỉ vừa mới tiếp xúc, khí huyết liền có cảm giác như bị rút ra.

Nhậm Thanh đành phải từ bỏ, hai tay chạm vào sàn nhà cũng không có tin tức gì.

Chẳng lẽ đây cũng không phải trong lĩnh cai ngục đường?

Hắn nằm trên mặt đất suy nghĩ ngàn vạn, hai mắt nhắm lại vậy mà ngủ thiếp đi.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh lại, Nhậm Thanh hơi khôi phục khí lực một chút, chí ít có thể đứng lên lọ mọ tìm đường.

Hắn dọc theo một phương hướng để tiến lên, đi vài chục bước liền phải dừng lại nghỉ ngơi một lát, tình trạng cơ thể so với mấy ngày mới vừa xuyên đến còn tệ hơn.

Nhậm Thanh rất nhanh mò tới vách tường rắn chắc.

Hắn đem lỗ tai dựa vào vách tường, dùng ngón tay gõ gõ.

Thanh âm thanh thúy vang lên, cùng tường gạch phổ thông không khác biệt nhiều, cũng không giống vách tường huyết nhục như là A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, nhin không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Ký ức trước khi hôn mê của hắn rất là có hạn, ngoại trừ Tổng Tông Vô cũng không có phát giác được thân ảnh của đạo nhân mắt mù.

“Chẳng lẽ đạo nhân mắt mù đem hai vị lính cai ngục Âm Sai cảnh giết chết, hiện tại bản thân mình ở bên trong cấm khu do vật quỷ dị hình thành?”

Nhậm Thanh lại lắc đầu.

Hai vị Âm Sai cảnh không phải thứ mà một tên đạo nhân mắt mù trọng thương cũng có thể giải quyết được.

Phải biết thiên đạo chi noãn đạo nhân mắt mù cũng không có áp trong cơ thể.

Hắn chỉ có tìm cơ hội tự cứu, nếu như bởi vì thọ nguyên khô kiệt mà chết cũng quá ủy khuất.

Nhậm Thanh đi theo vách tường tìm tòi hồi lâu, rốt cuộc tìm được cửa sắt băng lãnh, nói rõ có thông hướng đường đi thông ra bên ngoài.

Hắn dùng sức gõ gõ, thanh âm trầm muện quanh quẩn trong phòng.

“Có ai không, nơi này là nơi nào?”

Chương 186 - Phi Độc Phách

Chương 186. Phi Độc Phách

“Này!”

Nhậm Thanh liên tục la lên vài tiếng, ngược lại là đem sức lực còn thừa không nhiều tiêu hao hết, đành phải ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, bên ngoài có thanh âm trầm thấp khàn khàn trên người nam tử nói ra:

“Ây...”

Nhậm Thanh giống như là bắt lấy cây cỏ cứu mạng, vội vàng mở miệng hỏi:

“Tiền bối là ai thế?”

Nam tử trầm mặc hồi lâu mới hồi đáp:

“Nơi này là trong dạ dày, nếu như không muốn chết cũng không cần mở miệng, kiên nhẫn chờ đợi là được rồi.”

“Còn nữa, tiểu nhân trong bình sẽ đến.”

“Nhớ lấy đừng tiếp tục mở miệng...”

“Cái tiểu nhân trong bình gì? ! !”

“Nơi này đến cùng có phải lĩnh cai ngục đường hay không, vì sao không nên mở miệng?”

Nhậm Thanh tiến đến trước cửa.

Nhưng nam tử đã không còn đáp lại.

Cũng không lâu lắm, Nhậm Thanh liền minh bạch vì sao không thể mở miệng nói chuyện.

Bên ngoài gian phòng vang lên tiếng bước chân nặng nề đang dần dần tới gần.

Nhậm Thanh được chứng kiến sóng to gió lớn, nhưng chẳng biết tại sao tốc độ tim đập trở nên càng lúc càng nhanh, cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

Bước chân đột nhiên ngừng.

Dừng mấy hơi.

Ầm! ! !

Tiếng vang vật nặng đụng vào cửa sắt phát ra.

Nhưng mà cũng không phải là chỗ gian phòng Nhậm Thanh, mà là vị trí nam tử đối diện.

Vật nặng liên tục va chạm mấy lần, về sau bên ngoài lần nữa trở nên yên tĩnh không gì sánh được, tiếng bước chân lại cách Nhậm Thanh càng ngày càng gần, rất nhanh liền đến trước cửa.

Nhậm Thanh có thể nghe được tiếng thở dốc khàn giọng, là một loại quỷ vật nào đó không rõ, trong lòng không khỏi tràn ngập nghi hoặc.

Cái địa phương này đến cùng là nơi quái quỷ gì? ! !

Chẳng những phong tỏa tất cả thuật pháp, mà mở miệng nói chuyện còn có thể dẫn tới quỷ vật.

Ầm! ! !

Quỷ vật đâm vào chỗ cửa sắt Nhậm Thanh, sau đó ánh mắt híp lại.

Ầm! ! !

Ầm! ! !

Cửa sắt bắt đầu biến hình, trong khe cửa ần ần lộ ra một chút ánh sáng.

Nhậm Thanh không chút do dự tiến đến, đứng nhìn khe hở ở khoảng cách nửa mét, lông mày nhin không được mà nhíu lại.

Thấy một con Thiềm Thừ khổng lồ có ba chân đang va chạm vào cửa sắt.

Thiềm Thừ ba chân mặc dù hai mắt bị khoét nhưng trên da lại kín mít những con mắt đang chớp chớp.

Nhậm Thanh phản ứng lại.

Loại sinh vật như Thiềm Thừ không cách nào trông thấy vật thể đứng im, cũng hẳn là căn cứ vào điểm ấy, cho nên nơi phát ra động tĩnh sẽ đem nó hấp dẫn tới.

Nhưng mà đối phương đến cùng là cái gì, là quỷ vật cùng loại với mình vũ chi địa sao?

Nhậm Thanh xích lại gần, lúc Thiềm Thừ ba chân va chạm cửa sắt, hẳn phát hiện trên đầu lưỡi trong miệng nó mọc ra một gương mặt người.

Hình dạng mặt người hơi có chút quen thuộc.

Hắn rất nhanh nghĩ tới, cái này không phải là Thi Cầu Phách kia sao?

Dựa theo Tống Tông Vô nói, Địa Tàng Vương bị Chiêu Hồn Thuật gọi ba phách tới, theo thứ tự là Thi Cầu Phách, Phi Độc Phách cùng Xú Phế Phách.

Thi Cầu Phách cùng Xú Phế Phách sẽ du đấu trong lĩnh cai ngục đường.

Thiềm Thừ ba chân rõ ràng cố định tại một nơi, nói rõ là Phi Độc Phách bị phong ấn kia.

Nhậm Thanh thấy vậy ngược lại nhẹ nhàng thở ra, chỉ ít vẫn ở trong lính cai ngục đường.

Phi Độc Phách lại đụng mấy cái, cửa sắt đã trở nên cực kì vận vẹo, thấy bên trong cũng không phát ra âm thanh liền quay người rời đi.

Cửa sắt bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Nhậm Thanh mượn khe hở nhìn lại phía ngoài, chỉ có thể nhìn thấy đường đi tĩnh mịch cùng hai bên vách tường là cửa sắt lít nha lít nhít.

Cửa sắt đối diện cũng nhận tổn hại nghiêm trọng, trong phòng bị bóng tối bao trùm, nhưng có thể mơ hồ chú ý tới có thân ảnh khổng lồ trong đó.

Tuyệt đối không phải người tồn tại.

Xem ra trong dạ dày chính là địa phương giam giữ lính cai ngục dị hoá mất không chế.

Nhậm Thanh sờ lên răng cửa mình một cái, theo đạo lý thì bề ngoài của hắn không có bao nhiêu vết tích dị hóa, hẳn là không cần ở lại quá lâu chứ?

Phải nhanh giải quyết vấn đề thọ nguyên, nhất định phải tìm cách mở dị miệng ra.

Lao tù trong bụng có tài nguyên mới vừa bổ sung qua ở chợ quỷ, những cái con mắt kia nếu ăn tiết kiệm một chút, đủ để chèo chống mấy tháng.

Hắn nhìn khe hở trên cửa sắt dần dần khép lại, muốn thử nhờ vào đó thi triển thuật pháp nhưng vẫn không hề có tác dụng.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động.

Nhắm mắt câu thông với hồn phách ở Nê Hoàn cung, kết quả thật sự có cảm ứng.

Trong lòng hân vui mừng quá đỗi.

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị để điếm hồn tiến vào Vô Vi đạo tràng, lúc này cửa sắt biến trở về hoàn chỉnh, trong phòng một lần nữa lâm vào bóng tối.

Cảm giác của hân đối với hồn phách lập tức không còn sót lại chút gì.

Nhậm Thanh suy nghĩ, điếm hồn xác thực có thể đem thực thể mang vào Vô Vi đạo tràng, nhưng chỉ giới hạn trong vật thể tiếp xúc.

Mà lao tù trong bụng xem như một bộ phận thuật pháp hình thành trong cơ thể, theo lý thuyết có thể làm trạm trung chuyển để vận chuyển con mắt.

Nhậm Thanh có dự cảm, Đạo Sinh Đạo tấn thăng làm chủ đạo, về sau không cần điếm hồn trở về bản thể cũng có thể nhờ vào đó lấy được vật phẩm.

Phiên phức duy nhất chính là cần phá hư cửa sắt trong thời gian ngắn.

Chương 187 - Bổ Sung Sức Lực

Chương 187. Bổ Sung Sức Lực

Hiện nay xem ra thông qua âm thanh hấp dẫn Phi Độc Phách sẽ tương đối nguy hiểm, Nhậm Thanh đành phải mong đợi trong dạ dày sẽ có tồn tại giống như ngục tốt.

Trong dạ dày giam giữ cũng có không ít lính cai ngục, bọn hấn khẳng định đều là đợi ở chỗ này một thời gian dài, tránh không được việc cần cung cấp thức ăn.

Nhậm Thanh ngồi dưới đất kiên nhẫn đợi thời cơ cửa sắt mở ra, đồng thời trong bóng tối mô phỏng quan tướng Vô Mực Pháp.

Khi hấn đắm chìm trong minh tướng, thời gian trôi qua rất nhanh.

Sau khi Nhậm Thanh tỉnh hồn lại, phát hiện bản thân không có chút đói khát nào, mà cũng không thấy ngục tốt đến đây đưa đồ ăn.

Vậy thì trong dạ dày hấn là có cơ chế đặc thù, có thể thông qua hô hấp bổ sung dinh dưỡng cần thiết cho thân thể, xem ra là đói không chết người.

Khỏe miệng Nhậm Thanh co quắp có vẻ như không còn lựa chọn.

Hấn tâm tình bất định nhìn về phía cửa sắt, sau đó dùng lực gõ gõ.

“Cái gì là tiểu nhân trong bình, tiền bối có thể trả lời một vấn đề của ta không? ! !”

“Ngươi...”

Nam tử cửa đôi diện hô hấp dồn dập, lập tức trong phòng tối sáng lên từng đôi mắt, lít nha lít nhít tựa như Phồn Tinh.

Đối với tu sĩ dị hoá mất khống chế mà nói, dù chỉ là trên cảm xúc có gợn sóng đều có thể sẽ dẫn đến việc bị vật quý dị trong cơ thể khống chế, lâm vào trạng thái điên cuồng.

Bước chân Phi Độc Phách lần nữa tới gần.

Nhậm Thanh lựa chọn ngậm miệng, sau đó ngồi tại vị trí cách cửa một mét chờ đợi.

Phanh... Phanh... Phanh...

“Đầu thật là cứng rắn.”

Trong lòng Nhậm Thanh chửi bậy một tiếng, sau đó nhắm mắt cảm thụ hồn phách trong Nê Hoàn cung, muốn nhờ vào đó đem điếm hồn gọi ra.

Đáng tiếc đợi cho sau khi Phi Độc Phách đi, hắn cũng chỉ vừa tìm được quy luật song sinh hồn phách, đoán chừng còn phải thử một lần nữa.

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm cửa sắt hư hao nghiêm trọng, vì phòng ngừa Phi Độc Phách then quá hoá giận, trong thời gian ngắn không thể hấp dẫn đối phương quá mức nhiều lần nữa.

Nhậm Thanh minh tưởng mấy ngày, sau đó thân thể dần dần khôi phục, chỉ ít sẽ không cảm thấy suy yếu rõ ràng.

Trong lúc này, hắn mặc dù không có ôm quá nhiều hi vọng nhưng vẫn thử hấp dẫn Phi Độc Phách.

Kết quả điễm hồn thuận lợi trao đổi Vô Vi đạo tràng, nhưng muốn đi vào trong đó thì phát hiện thời gian có chút không đủ, đành phải bắt đầu từ bỏ.

Nhậm Thanh ổn định tâm thần.

Tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi ba ngày, hần lần nữa phát ra tiếng vang, đồng thời phối hợp với gõ cửa sắt, tựa như là bị động kinh.

Sau đó cũng có không ít âm thanh nhỏ từ phòng khác phát ra, hiển nhiên không chỉ có lính cai ngục đối diện đạo tâm bị mất cân bằng.

Phi Độc Phách mang theo bước chân nặng nề mà tới.

Ngay trong nháy mắt cửa sắt bị phá tan tạc một khe hở, đầu lưỡi hẹp dài đưa vào trong phòng, muốn đem Nhậm Thanh cuốn lên nuốt vào bụng.

Nhậm Thanh vội vàng trốn đến nơi hẻo lánh, lấy tư thế nằm vật xuống mới miễn cưỡng tránh thoát.

Nhìn như chết vật, kì thực chẳng sử dụng chút sức lực nào.

Hần thuận thực nhất tâm lưỡng dụng, điễm hồn chậm rãi hình thành từ trong Nê Hoàn cung, đồng thời mơ hồ cảm ứng được Vô Vi đạo tràng.

Sở dĩ có thể dễ dàng như thế là bởi vì đã tấn thăng Đạo Sinh Đạo.

Quan hệ Nhậm Thanh cùng Vô Vi đạo tràng trở nên cực kì chặt chẽ, hoàn toàn không phải đại đạo giác quan có thể đánh đồng.

Ngay sau khi điễm hồn ly thể, nét mặt của hần trở nên hoảng hốt.

Điểm hồn lập tức xuất hiện bên trong điện nghị sự rộng rãi, nhìn quanh thấy được ba pho tượng Đạo Tổ quen thuộc cùng bồ đoàn đầy đất.

Nhậm Thanh nhin không được mà mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhờ có Phi Độc Phách chờ đợi hồi lâu, nếu không thì có thể sẽ tiếp tục thất bại.

Hắn ngậm miệng lại không tiếp tục phát ra âm thanh nữa, chỉ cần Phi Độc Phách rời khỏi cửa sắt, thời gian tiếp theo chờ đợi kết thúc ngồi tù là được rồi.

Nhưng Nhậm Thanh không nghĩ tới chính là, Phi Độc Phách vẫn không buông tha, nó dùng đầu liên tục va chạm cửa sắt mấy lần, thậm chí dẫn đến con mắt trên da cũng mù mấy cái.

Nhậm Thanh mày nhăn lại, không có ý định lại ngồi chờ chết.

Điểm hồn từ lao tù trong bụng lấy ra con mắt, thông qua Vô Vi đạo tràng chuyển dời đến bản thể trong tay.

Chỉ là một quá trình đơn giản mà đầu Nhậm Thanh đã sinh ra căng đau, có thể thấy được thân thể gặp thọ nguyên khô kiệt đến cực hạn.

Hắn nhét con mắt vào trong bụng rồi nuốt vào.

Mặc dù không cách nào thi triển Thao Thiết Pháp, nhưng năng lực tiêu hóa vẫn tồn tại, lập tức con mắt hóa thành nhiệt lưu đi theo huyết dịch rồi vận chuyển đến toàn thân.

Nhậm Thanh khôi phục một chút khí lực, nghiêng người tránh thoát đầu lưới Phi Độc Phách.

Dù không thể thi triển thuật pháp nhưng tiêu hóa con mắt cũng khiến cho thân thể tạm thời đạt đến trình độ võ giả tráng niên, tính linh hoạt được gia tăng thật lớn.

Hắn đi vào góc chết, Phi Độc Phách không cách nào từ khe hở cửa sắt xem rõ ràng tình huống bên trong căn phòng.

Chương 188 - Thử Nghiệm

Chương 188. Thử Nghiệm

Tay phải Nhậm Thanh có thêm dao găm.

Dao găm đâm vào trên đầu lưỡi, không có rách da nhưng lại làm cho Phi Độc Phách mất đi lý trí.

Phi Độc Phách muốn dùng đầu lưỡi quán lấy Nhậm Thanh.

Có con mắt trong bụng, thể lực Nhậm Thanh liên tục không ngừng được bổ sung.

Đồng thời năng lực liệu địch tiên cơ của Trọng Đồng giả được bảo lưu lại bộ phận, có bản năng dã thú do thần túc kinh lưu lại cũng khiến cho hắn đối mặt với công kích của Phi Độc Phách đều thành thạo điều luyện mà né tránh.

Cửa sắt chậm rãi khép lại.

Nhậm Thanh hai mắt tỏa sáng, cố ý lộ sơ hở để đầu lưỡi đánh bay ra ngoài, nhờ quán tính đi vào góc trong gian phòng.

Phi Độc Phách chú ý tới khe hở khép lại, nó liền muốn đem đầu lưỡi thu hồi.

Nhậm Thanh trượt người đá vào đầu lưỡi, sau đó hai tay ôm chặt cái lưỡi, dù thân thể bị kéo lê mấy mét cũng không buông tay.

Khi cửa sắt đóng lại, Phi Độc Phách phát ra tiếng gầm rú thống khổ, sau đó gợn gàng mà linh hoạt xoay người đi tới cuối lối đi.

Bên trong gian phòng đối diện, nam tử trong bóng tối hơi có chút nghi hoặc.

Trước đó hảo tâm nhắc nhở cũng vô dụng, vốn cho rằng Phi Độc Phách sẽ ra tay đánh Nhậm Thanh, thậm chí khó giữ được tính mạng, không nghĩ rằng sấm chớp to mà mưa nhỏ.

Chẳng lẽ đối phương đem công kích Phi Độc Phách ngăn cản được?

Ánh mắt nam tử sinh ra ý cười trên nỗi đau của người khác, nếu như hấn bởi vậy thụ thương, thời điểm tiểu nhân trong bình đến đây liền không dễ xoay sở... .

Nhậm Thanh cầm đầu lưỡi Phi Độc Phách, chỉ cảm thấy có mùi hôi thối lan ra, hấn vội vàng ném trên mặt đất.

Đầu lưỡi rất nhanh liền biến thành hư vô.

Phi Độc Phách dù đã tiếp cận thực thể nhưng vẫn là hồn phách cấu thành, không có gốc tự nhiên không cách nào bảo tồn lâu dài.

Nhậm Thanh may mắn cười cười.

Nếu Phi Độc Phách vẫn không buông tha, vậy hấn chỉ có thể thử nghiệm để điểm hồn đem Long Xà Tích từ trong cơ thể mang ra.

Nhưng mà thời điểm đó thì có thể sẽ lớn chuyện, mà Phi Độc Phách bất tử bất diệt, coi như thành bã vụn, không bao lâu liền có thể khôi phục.

Nhậm Thanh cảm thụ được duyên thọ do con mắt tiêu hóa mang tới, trong lòng cũng có lo lắng.

Hấn nghỉ ngơi một lát sau lấy ra lều bạt, hơi cải thiện chất lượng sinh hoạt, sau đó đem tinh lực chủ yếu phóng tới bên trong Vô Vi đạo tràng.

Bên trong Vô Vi đạo tràng vẫn là bộ dáng như lúc đầu, không có bởi vì Tiên Chủ bỏ mình mà thay đổi chút nào.

Bởi vậy có thể thấy được, trừ phi là tu sĩ nắm giữ Vô Vi đạo tràng năm năm rồi mất đi sự sống, nếu không thì Nhậm Thanh mặc dù đem Đạo Sinh Đạo tấn thăng đến mức cao hơn cũng không cách nào thay đổi được nó.

Nhưng mà tấn thăng Đạo Sinh Đạo tới chương đạo có chỗ tốt rõ ràng.

Ngoại trừ tùy ý thu lấy vật phẩm bên ngoài thì còn có thể sửa chữa thuật pháp bịa đặt, đồng thời có thể làm ra chút thay đổi nhỏ.

Nhưng mà thuật pháp bịa đặt vốn là chuẩn bị để áp thiên đạo chi oán.

Cho nên sửa đổi thế nào cũng không thể thoát khỏi hạn chế làm thức ăn, thực lực tăng lên nhiều nhất là trình độ Bán Thi cảnh.

Nhậm Thanh bây giờ có thể tự chủ đem Vô Vi đạo tràng phong bế, người truyền đạo từ chương đạo trở xuống cũng không cách nào tiến vào bên trong.

Cứ như vậy cũng cắt đứt khả năng đạo nhân mất mùa tiếp tục truyền Đạo Sinh Đạo.

Nhậm Thanh buông thẻ tre trong tay xuống, đi đến trước pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cánh tay ba pho tượng đều là chìa khoá mở cửa lớn ra vào đạo trường, không chỉ điện nghị sự mà là bất luận cái đạo quan gì trong hồ nước.

Hắn bẻ cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó mở cửa lớn điện nghị sự ra.

Nhậm Thanh lập tức chờ đợi ở bên cạnh lá sen.

Mãi đến khi có thi thể khoảng chừng ba mét tới gần lá sen, hắn mới đưa chân đạp ở phía trên thử một chút, phát hiện đúng

là có thể làm thuyền.

Nhưng mà hấn không có vội vã tới nơi khác, dù sao còn chưa xác định được trong nước có quý vật do thiên đạo chi noãn ấp ra hay không.

Vạn nhất điểm hồn hao tổn ở chỗ này liền gây ra phiền phức lớn rồi, phải biết rằng chủ hồn muốn khôi phục tổn thương đều cần thời gian mấy tháng.

Nhậm Thanh tự nhiên sẽ lựa chọn phương pháp ôn hòa nhất.

Hấn cẩn thận nghiêm túc từ lao tù trong bụng lấy ra huyết nhục đại đương gia sơn phi, nhưng không đợi hấn ném tới ao nước thì từng mảng lớn gọn sóng đã khuếch tán ra ngoài.

Mây đạo bóng mờ vây quanh lá sen, một thời gian sau ao nước trở nên cực kì vẫn đục.

Nhậm Thanh liền tranh thủ đem huyết nhục trong tay ném tới giữa không trung, chỉ là vừa tiếp xúc mặt nước liền nghe được tiếng hài nhi khóc nỉ non vang lên.

Giòi bọ khổng lồ dài ba mét nhảy lên một cái, cái đầu mở ra như hoa cúc, từ trong đó có gương mặt hài đồng chui ra.

Nhậm Thanh nuốt một ngụm nước bọt, cái đồ chơi này chính là quý vật thiên đạo chi noãn ấp ra sao, làm sao cảm giác có chút quá quái đản rồi.

Chương 189 - Bình Trung Nhân

Chương 189. Bình Trung Nhân

Giòi bọ đem huyết nhục nuốt vào, trên mặt hài đồng lộ ra nụ cười hài lòng.

Đúng lúc này, bóng mờ càng thêm to lớn đem bốn bề mặt nước bao phủ.

Đột nhiên, giòi bọ khổng lồ cao tới trăm mét trực tiếp đem giòi bọ cỡ nhỏ nuốt vào trong bụng, lập tức tiến vào trong nước không thấy tung tích.

Sóng nước lay động, lá sen sinh ra chấn động, hai chân Nhậm Thanh đã có chút đứng không vững.

Hắn cẩn thận nhớ một chút, bề ngoài giòi bọ khổng lồ đã có khác biệt.

Trên thân thể lớn có trăm cái chân lít nha lít nhít, đồng thời mặt người ở trong cái miệng hoa cúc cũng có bộ dáng của một trung niên.

Nói rõ giòi bọ cũng có thể thuế biến.

Đến cùng Vô Vi đạo quan có phải chủ động nuôi chúng nó trong nước hay không, đành phải đợi tới bí tàng điện mới có thể hiểu rõ.

Nhậm Thanh có chút chần chờ với việc nhảy lên thi thể trên mặt nước, nhưng mà bây giờ cũng không có biện pháp nào tốt hơn, đành phải thử một chút.

Hắn chuẩn bị tìm một bộ thi thể chỉ ít hai ba mươi mét, xem đó như thuyền, nếu nhỏ quá bị lật nghiêng liền phiền phức lớn rồi.

Hiện nay chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, dù sao thi thể trôi trên mặt nước không có chút quy luật nào.

Nhậm Thanh lại giống như trở về thời gian bế quan ở Hỏa Công đường.

Bởi vì có thể từ lao tù trong bụng lấy vật quý dị, bản thể trở nên thoải mái hơn, nhưng mà không cách nào đưa vật phẩm trở về Vô Vi đạo tràng.

Cho nên Nhậm Thanh trong phòng đặc biệt chuẩn bị cái bàn gỗ để bày ra nhiều tạp vật vụn vặt, ví dụ như vài bình rượu đã uống cạn.

Hắn cũng có chút nghi hoặc.

Trong dạ dày giam giữ lính cai ngục dị hoá mất khống chế, trong đó nhất định ẩn giấu đồ vật có thể khống chế tu sĩ dị hoá.

Nhưng mà thân thể dị hoá không thể nghịch, hồn phách nói không chừng còn có thể cứu.

Phải chăng cùng tiểu nhân trong bình có liên quan.

Nhậm Thanh đè xuống tạp niệm trong lòng, dùng minh tưởng để vượt qua thời gian nhàm chán này.

Ngẫu nhiên còn có thể nghe được gian phòng lính cai ngục bốn bề phát ra dị hưởng, nhưng mà bọn hắn cắn chặt răng, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

So sánh với điều đó, Nhậm Thanh căn bản không có một chút cảm giác dị hoá mất khống chế.

Chỉ là trong dạ dày không phân rõ ngày đêm, bên trong Vô Vi đạo tràng lại không có tiến triển chút nào.

Cho nên Nhậm Thanh đến khi thân thể đã ổn định, bắt đầu thử dùng khí cụ rèn luyện, thật sự là nhàn tới phát điên.

Nhưng không chờ hấn rèn luyện mấy ngày.

Nhậm Thanh đột nhiên cảm thấy trong lòng hốt hoảng, kia là bản năng quấy phá của dã thú do vật quý dị thần túc kinh lưu lại.

Hấn nắm dao găm giấu ở sau cửa sắt lên, chỉ cần trong nháy mắt cửa mở ra liền có thể ra tay giết địch.

Nhưng đợi đã lâu, phía ngoài lại không xuất hiện chút động tĩnh nào.

Phát giác nguy hiểm trong bản năng lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh vừa định dịch bước, thân thể cảm giác mất trọng lượng như là từ chỗ cao rơi xuống, tựa như đồng hồ cát bị đảo ngược.

Trong nháy mắt hấn mở mắt ra, rốt cục minh bạch tiêu nhân trong bình là cái gì.

Thấy cách đó không xa lơ lửng một cái bình lưu ly đẹp đẽ.

Bên trong là một đoàn sương mù màu đen khó nói lên lời, mơ hồ có thể nhìn thấy trong bình có cái miệng đã hé miệng về phía hấn cười cười.

Hắc khí từ trong miệng bình bay ra.

Tựa như là một mảnh lông vũ nhẹ nhàng mon trón gương mặt Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh nhớ tới cái đầu lâu trong bình ở bí các, cũng không biết rõ cả hai cái này có quan hệ hay không, có lẽ là tuyến đường dị hoá thuật pháp khác biệt?

Tiểu nhân trong bình cười một hồi, sau đó dùng giọng điệu khàn khàn cổ quái nói.

“Trong lòng mỗi người cũng có quỷ, hoặc là ăn quỷ, hoặc là bị quỷ ăn.”

“Chuẩn bị xong chưa, quỷ tới...”

Tiểu nhân trong bình chậm rãi trốn vào bóng tối.

Nhậm Thanh phát hiện trời buộc trên người dần dần biến mất, bên trong gian phòng cũng có ánh sáng, nhưng hoàn cảnh giống như có biến hóa.

Hắn nhìn quanh, ý thức được bản thân mình ở trong một cái bình lưu ly.

Bên ngoài bình bị khói trắng nồng đậm không gì sánh được bao phủ, căn bản không thể nhìn thấy tình trạng bên trong.

Nhưng mà chỉ cần xác định vẫn ở trong dạ dày linh cai ngục đường là được, chí ít không gặp nguy hiểm.

Nhậm Thanh phát hiện bị khốn trụ, về sau thử dùng hai tay đánh, kết quả mới vừa tiếp xúc đến thực thể, hệ thống liền có phản ứng.

【 Tiểu nhân trong bình! 】

【 Tuổi tác: 83! 】

【 Thọ nguyên: Hai trăm một mươi lăm năm! 】

【 Thuật: Bình Trung Nhân (Nạp Uế Quỷ Bình)! 】

Thuật pháp tên là Bình Trung Nhân phi thường quý dị khiến Nhậm Thanh không khỏi sinh lòng kinh ngạc.

【 Minh khắc tại cổ đàn vô danh, tu luyện cần trời sinh hai đầu, đem hai cái đầu chứa vào bên trong bình sứ, lấy thuốc dẫn đặc thù bảo trì bất tử, một cái đặt tại nơi tam giáo cửu lưu,

một cái đặt trong thư viện tư thực, treo trên cao ba năm mới có thể luyện thành. 】

Đã gọi là Nạp Uế Quỷ Bình, nói không chừng tiểu nhân trong bình có thể làm dịu đi hoá mất khổng chế.

Chỉ là đối phương rõ ràng cũng không phải người lương thiện, hành vi càng giống như đang vui đùa, xem chừng tiến vào trong dạ dày liền khó mà đi ra.

Chương 190 - Mở Ra Con Mắt Khác

Chương 190. Mở Ra Con Mắt Khác

Nhậm Thanh bỏ đi ý nghĩ an ổn ngồi tù.

Hắn biết rõ nhất định phải tìm cơ hội hiểu rõ ràng quy luật trong dạ dày, sau đó từ bên trong chạy đi, nếu không rất có thể sẽ bị giam giữ mấy năm.

Nhậm Thanh chờ đợi một lát.

Đột nhiên thân hắn tự động lắc lư ở cái bình, giống như là có người đang kéo theo hắn đi.

Nhậm Thanh ần ần cảm giác giống như là huyền tượng, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến thân thể, có thể thấy được tiểu nhân trong bình tuyệt đối là Âm Sai cảnh.

Hắn thấy vậy ném thử câu thông điệp hồn, mi tâm cảm giác từng đợt nhói nhói truyền đến, vậy mà mượn dùng được bộ phận năng lực song sinh yểm ma.

“Mi tâm có thể câu thông thuật pháp, chẳng lẽ là có liên quan tới song sinh yểm ma dị hoá đối với đại não?”

Con mắt Nhậm Thanh giống như xuyên thấu qua sương mù, nhìn thấy ngựa đang tiến về phía trước, huyền tượng hắn là nơi nào đó ở Tam Tương thành.

Nhưng khi bình chấn động, tràng cảnh lại phát sinh biến cố, tựa như Địa Ngục nhân gian.

Cư dân gặp phải trên đường đi không phải người, hình dạng có thể là thi thể hư thối, hoặc là nửa người nửa thú, thậm

chí chân hoàn toàn do mười mấy cái tay chân dị dạng tạo thành.

Hàng thịt mua bán cũng là thịt người, tiệm mì là dùng tóc đen dài, bên trên quầy hàng còn có thể nhìn thấy con mắt được làm thành mứt.

Nhậm Thanh như biến thành tiểu nhân trong bình, hắn bị khô lâu da bọc xương mang theo lắc lư ung dung đi tới một nơi nào đó.

Nhưng hắn có cảm giác nghi ngờ sâu sắc trình độ cư dân dị hoá không giống nhau, mà hài đồng tương đối bình thường, nhìn không ra nửa điểm cổ quái.

Chẳng lẽ đây cũng là thế giới trong mắt của tiểu nhân trong bình, tùy tiện phân biệt thiện ác của con người, càng là ác liền càng giống yêu tà?

Khô lâu đem cái bình mang vào bên trong phòng ốc cũ nát, trên mặt đất bày đầy bình bình lọ lọ, đều là bình lưu ly hoa lệ.

Bình của Nhậm Thanh cũng bị bày ở trong đó, là vị trí gần biên giới.

Hắn cảm giác chân thật như huyền cảnh vậy, hắn là bắt nguồn từ ký ức tiểu nhân trong bình, cũng chính là những gì đối phương trải qua.

Sau đó liền càng trở nên quỷ dị.

Thời điểm đêm tối giáng lâm.

Nhậm Thanh rõ ràng có thể nghe được bên tai sinh ra âm thanh nỉ non quái dị, ác niệm tràn ngập trong lòng dần dần bị kích phát phóng đại.

“Đánh vỡ cái bình, giết sạch bọn hắn...”

“Giết giết giết...”

Hắn chỉ có thể hết sức nhẫn nại để bản thân ở vào trạng thái minh tưởng.

Chung quanh không ít cái bình bắt đầu run run, có thể thấy được đầu người đứng bên trong đại biểu cho tu sĩ lính cai ngục trong dạ dày.

Ngay lúc Nhậm Thanh nghĩ là có thể dựa vào ý chí cường ép chịu đựng được.

Khô lâu lại đi đến, lần này trong tay hắn mang theo cái giỏ trúc, bên trong chứa đầy các loại huyết nhục, đều là khối vụn của tay chân người.

“Ăn nhiều thêm một chút.”

Hắn đem tấm che miệng bình lấy ra, sau đó đem khối vụn nhét vào.

Huyết nhục cũng không phải là chân thực, thật ra là đến từ ác niệm của tiểu nhân trong bình, có thể nhờ vào đó khơi dậy mặt âm u tiềm ẩn trong đáy lòng.

Nhậm Thanh trở nên hoảng hốt, tình huống này giống với gặp phải tâm ma khi tấn thăng, tựa như có người đang không ngừng mê hoặc.

Hắn ngược vẫn còn rất tốt.

Dù sao hồn phách không có dị hoá, chỉ cần khắc chế dục vọng là đủ.

Nhưng cái bình bên cạnh lại khác biệt, lính cai ngục bên trong đều đã hoàn toàn dị hoá mất khổng chế, giống như đang đấu tranh với một bản thân khác, đang cố chịu đựng kích thích.

Qua mấy canh giờ, thanh âm huyền não lần lượt vang lên, đó là lính cai ngục trong bình bị ma niệm thôn phệ.

Nhậm Thanh rất bị ảnh hưởng, nhưng vẫn có lưu một chút thanh tỉnh.

Điểm hồn của hấn ngồi xếp bằng trên lá sen, cùng bản thể mặc niệm nội dung Vô Mục Pháp.

Mi tâm Nhậm Thanh căng đau càng ngày càng nghiêm trọng, dần dần sinh ra một loại cảm giác như ở trong mộng mới tỉnh, nhưng muốn chân chính tỉnh lại thì rất khó.

Niệm tụng Vô Mục Pháp một lần rồi lại một lần, ngay cả thời gian trôi qua cũng đã quên mất.

Phanh phanh phanh...

Nhậm Thanh nghe được nhịp tim của bản thân, con mắt liền mở ra.

Nhưng cũng không phải là hai mắt bản thể, mà là con mắt sau khi tấn thăng song sinh trọng đồng, trên đại não đã dị hoá ra.

Hấn phát hiện chỉ có thể cảm ứng được đại não tồn tại, lập tức hiểu được vì sao thuật pháp tạo thành huyền tượng của tiểu nhân trong bình không giống bình thường.

Bởi vì thuật pháp này chủ yếu nhằm vào đại não, là đem ý thức cảm tù để đầu lâu hóa thành bình lưu ly, cho nên sẽ mất đi tri giác trên thân thể.

Có thể nói là đặt bộ não vào trong bình.

Bộ não của những lính cái ngục còn lại, ác niệm còn đang không ngừng hội tụ, giống như là tiểu nhân trong bình đang cố ý kích thích.

Vốn cho rằng ý thức bị ác niệm thôn phệ liền sẽ kết thúc.

Không nghĩ tới tiểu nhân trong bình cười quái dị rồi mở miệng nói :

“Quý ăn người, người ăn quý...”

Lập tức trên thân bình dần dần có khe hở, huyễn cảnh cũng dần dần vỡ vụn, ảnh hưởng đến từ thuật pháp biến mất như là thuỷ triều xuống.

Chương 191 - Tình Huống Trong Dạ Dày

Chương 191. Tình Huống Trong Dạ Dày

Nhậm Thanh trở lại bên trong gian phòng tối còn có thể nghe được sát vách truyền đến tiếng gào thét.

Nhưng mà lúc này không có khiến Phi Độc Phách tới.

Nhậm Thanh đầu tiên kiểm tra thân thể, cũng không có phát hiện dị dạng gì.

Xem ra huyền tượng chỉ nhằm vào đại não.

Nhậm Thanh lúc này đột nhiên chú ý tới bóng tối trong mắt đang dần dần sáng lên.

Cũng không phải hoàn cảnh biến hóa, mà là năng lực song sinh yểm ma khôi phục, có cảm giác thoát thai hoán cốt so với trước đó.

Nhậm Thanh nháy nháy mắt.

Không ngừng điều chỉnh góc nhìn, con ngươi như là camera máy vi tính.

Đầu tiên nhìn được bụi bặm đang bay trong không gian, tiếp theo lại chú ý đến vết bẩn không rõ ràng trên quần áo.

Tốc độ trọng đồng chuyển động lúc nhanh lúc chậm, giống như là tự có thần thông.

Nhậm Thanh suy đoán sau khi tiến vào trong dạ dày vì sao không cách nào vận dụng thuật pháp, là bởi vì bản thân cùng vật quý dị bị chia ra.

Bởi vậy có thể thấy được, trên bản chất mà nói, thân thể chính là “Cái bình” giam giữ vật quý dị.

Tiểu nhân trong bình có lẽ là dựa vào hấp thu ác niệm tu hành của tu sĩ dị hoá sinh ra.

Lính cai ngục đường nhờ tiểu nhân trong bình giam giữ tu sĩ dị hoá mất khống chế, đồng thời còn cho bọn hắn mấy phần hi vọng có thể áp chế dị hoá.

Tiểu nhân trong bình thì đem tất cả tu sĩ bên trong trở thành tài nguyên của mình.

Đương nhiên muốn tạo ra một cái dạ dày như này, chỉ sợ không phải chỉ cần một loại thuật pháp, lính cai ngục đường xác thực đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Nếu như lính cai ngục dị hoá mất khống chế đem vật quý dị trấn áp thì có thể hoàn toàn khống chế thuật pháp, hồn phách dị hoá sẽ được làm dịu.

Tiểu nhân trong bình hùng hùng hổ hổ đi ra, giống như đang oán giận tu sĩ đi vào mà không có ai mất khống chế.

Sau đó cửa sắt trước người Nhậm Thanh mở ra.

Nhậm Thanh nhúu lông mày lại, sau đó chậm rãi ra khỏi phòng.

Hắn đứng trên hành lang mờ tối, từng cửa sắt phía sau cũng truyền đến thanh âm nhỏ vun, có vẻ cổ quái dị thường.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, thuật pháp còn lại mặc dù không thể thi triển, nhưng chỉ cần thân hồn tách rời của song sinh yểm ma cũng đã đủ rồi.

Chủ hồn ly thể đi về phía cửa đối diện, xuyên thấu qua vách tường dày đặc có thể nhìn rõ ràng bên trong.

Trong phòng có một thân ảnh khoảng chừng ba mét đang ngồi xếp bằng, có thể dùng từ lưng hùm vai gấu để hình dung, nhưng thân thể đã hoàn toàn bị dị hoá ăn mòn.

Làn da chẳng những đã hoán đổi, cánh tay phải so với eo của người bình thường còn lớn hơn nhiều, nhưng cánh tay trái lại gầy như móng gà.

Trong lỗ chân lông bộc lộ từng tia từng tia huyết khí, hình thành một tầng mỏng bọc quanh thân.

Chỉ xem hình dạng, nam tử đã cùng ác quỷ không khác gì nhau, mặt xanh nanh vàng cực kì hung tàn.

Nhưng mà hành động đối phương hảo tâm nhắc nhở mình liền có thể nhìn ra, đáy lòng người này vẫn còn thiện niệm như cũ, còn chưa triệt để tẩu hỏa nhập ma.

Khuôn mặt nam tử bắt đầu vặn vẹo, không nhìn ra biểu tình.

Chỗ xương sống thì ép sát vào nhau, đầu khẽ nghiêng về sau, trên bờ vai có cái mụn to bằng nắm đấm.

Cái mụn dần dần lớn lên bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn được, đồng thời lơ mơ có thể nhìn ra ngũ quan ở trên cái mụn, nó có hình dạng của người bình thường.

Cái đầu thứ hai rất nhanh liền thành hình.

Cái đầu mở ra con mắt sau đó rơi xuống đất.

Cái đầu lập tức mọc ra thân thể cùng tứ chi, biến thành một nam tử tráng niên, cùng bản thể có chút tương tự.

Lính cai ngục khôi phục ý thức, làn da lập tức hóa thành đỏ như máu, sát ý lan ra.

Biểu lộ phân thân quái đản, dùng thanh âm gần như trào phúng nói:

“Lý Phương Thán, người chính là ta, ta chính là người, người và ta thiện ác hai phần.”

Lý Phương Thán nheo mắt lại, trong đầu vẫn tràn ngập ác ý như cũ.

Hắn cực lực muốn nhẫn nại, nhưng mà cánh tay phải trảng kiện lại tự động giờ lên cao.

“Lý Phương Thán, còn nhớ rõ người ba năm trước đây không khổng chế nổi giết một nhà ba người, bọn hắn cũng không phải quỷ.”

“Còn có bảy năm trước lúc tu luyện thuật pháp, bởi vì khí tức lộ ra ngoài, dẫn đến có hai người đã bị thương cực kì nghiêm trọng, bọn hắn đã vùng vẫy năm ngày năm đêm mới chết.”

“Đừng nói nữa!”

“Còn có...”

Con mắt Lý Phương Thán càng ngày càng đỏ, rốt cuộc không khắc chế được, cánh tay dùng sức đánh về phía phân thân, sau đó biến thành thịt bằm.

Phân thân dù chỉ còn lại cái đầu vẫn còn đang kêu gào:

“Hồn phách người dị hoá càng nghiêm trọng, phải chết phải chết...”

Lý Phương Thán một cước đem đầu giẫm nát, huyết nhục lưu lại bắt đầu nhúc nhích giống như vật sống, ý đồ một lần nữa dung nhập thân thể hắn.

“Hắc hắc hắc hắc hắc.”

Trong phòng đột nhiên thêm ra cái bình sứ, miệng của bình sinh ra lực hấp dẫn đem huyết nhục thôn phệ toàn bộ.

Tiêu nhân trong bình hài lòng nhếch miệng.

Nhậm Thanh lại đi thăm dò phòng khác.

Những tên lính cai ngục dị hoá mắt không chế kia cũng sẽ mọc ra cái đầu thứ hai, trình độ dị hoá mắt không chế càng nghiêm trọng hơn, phân thân hình thành càng khủng bố hơn.

Thậm chí có một số tu sĩ nếu không phải có tiểu nhân trong bình xuất thủ, bọn hắn đều sẽ bị phân thân đánh chết.

Một ngày của bọn hắn sẽ tuần hoàn theo quá trình này.

Hoàn toàn giống như bị nuôi nhốt lấy thịt.

Nhậm Thanh do dự một chút, không biết có thể lợi dụng Vô Vi đạo tràng để sáng chế thuật pháp khắc chế dị hoá hay không?

Hắn quay người trở về bên trong gian phòng:

“Vẫn là nên nhân cơ hội đem vật quý dị cũng triệt để trấn áp rồi nói sau.”

Chương 192 - Kiếm Nơi Cung Cấp Tài Nguyên

Chương 192. Kiếm Nơi Cung Cấp Tài Nguyên

Nhậm Thanh như là đã hiểu rõ ràng quy tắc trong dạ dày, mà thân ở bên trong A Tỳ Địa Ngục liền yên tâm thoải mái đợi tại nơi đây.

Dù sao có lính cai ngục đường làm chỗ dựa, tiểu nhân trong bình cũng không dám bắt hấn làm gì.

Nhậm Thanh dự đoán thời gian tiểu nhân trong bình xuất hiện, đại khái là khoảng một tháng sau, vừa vặn nhờ vào đó tu luyện thuật pháp.

Vô Mục Pháp hoàn toàn không chế, về sau tốc độ tu hành cũng có chỗ gia tăng.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, đợi Nhậm Thanh lần nữa bị giam trong bình lưu ly, hấn dùng ý thức để cảm nhận Thao Thiết Pháp, chủ động quan tưởng Thao Thiết Pháp.

Kết quả so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn.

Khả năng này có liên quan tới việc hấn dùng thọ nguyên để tấn thăng lao tù trong bụng.

Mặc dù hệ thống nhìn như là thô bạo đem cảnh giới của thuật pháp tăng lên, nhưng kì thực triệt để áp chế vật quý dị trong cơ thể.

Chỉ là cũng mất biến hóa thoát thai hoán cốt như Vô Mục Pháp.

Nhậm Thanh sau khi cảm ứng được lao tù trong bụng, về sau chuyện làm đầu tiên chính là xem xét tình huống, cũng may bên trong đây bình an vô sự.

Sau khi vật quý dị thần túc kinh tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, bề ngoài đã biến thành Quỷ Lang, ở bên trong lao tù.

Những người truyền đạo có được vật quý dị bởi vì Quỷ Lang, cho nên căn bản cũng không dám nhúc nhích.

Nhưng mà Nhậm Thanh không nghĩ tới chính là Husky vẫn sống sót, mà hình thể lại lớn hơn, chỉ ít cao khoảng chừng ba mét.

Hắn nhìn về phía ánh mắt Husky càng ngày càng quái dị, luôn cảm giác thịt toàn thân đối phương căng đầy, béo ngậy vừa ngon...

Bỏ đi đặc điểm là lương thực dự trữ, Husky làm tọa kỵ cũng rất đủ rồi, mà lông nó cũng xù lên, đủ để mình nằm ngủ trên lưng.

Nhậm Thanh triệt để xem dạ dày trở thành nơi bế quan.

Phiền toái duy nhất chính là vấn đề bổ sung tài nguyên, chủ động quan tương Thao Thiết Pháp sẽ khiến cho tốc độ tiêu hóa gia tăng thật lớn, tự nhiên con mắt sẽ không đủ.

Nhậm Thanh tạm thời không có ý định rời khỏi đây, liền đem chú ý đặt trên thân Phi Độc Phách.

Tuy nói Phi Độc Phách cũng không phải là thực thể, nhưng trên người mọc đầy con mắt, nhìn tương đối dọa người, nói không chừng có thể nhờ vào đó tu hành.

Ngoài cái này ra, giò bọ ở Vô Vi đạo tràng cũng mọc ra con mắt.

Nhưng cái đồ chơi này thực sự khó đối phó, chen nhau ở trong hồ nước như ong vỡ tổ, điểm hồn lại không có đủ thủ

đoạn công kích, đành phải coi như bỏ đi.

Nhậm Thanh tiến đến trước cửa, mượn cơ hội hấp dẫn Phi Độc Phách hỏi:

“Lý Phương Thán, ngươi đến đây đã được bao lâu?”

Lý Phương Thán mở to mắt trong bóng tối, khí tức cũng bắt đầu không ổn định.

“Ngươi là ai, làm sao biết rõ tên của ta?”

“Ta là ai có quan trọng không, về phần cái tên, là trước kia nghe được.”

Lý Phương Thán ngữ khí trầm thấp hồi đáp:

“Ta đã chờ đợi mười ba năm...”

Trước đây hẳn trong lĩnh cai ngục đường cũng coi là có thiên phú dị bẩm, vốn cho rằng có thể tùy tiện áp chế hồn phách dị hoá, nhưng chỉ có thể ở đây sống tạm.

Nhậm Thanh sờ lên cằm suy tư, ý nghĩ trong đầu càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Hắn trực tiếp đi ra cửa phòng, tiếng bước chân đột ngột khiến hô hấp Lý Phương Thán càng thêm gấp rút, khí tức phát ra có chút bạo động.

“Ngươi vì sao có thể tự do xuất nhập trong dạ dày, chẳng lẽ ngươi là tiểu nhân trong bình...”

Lý Phương Thán dè không được cảm xúc mà kích động hô:

“Không đúng, chẳng lẽ ngươi giải quyết dị hoá mất không ché? !!!”

Lời này vừa nói ra, gian phòng chung quanh ban đầu yên lặng trở nên cực kì náo nhiệt.

“Chẳng lẽ thật sự có thể kiềm chế hồn phách dị hoá?”

“Không có khả năng, không có khả năng, lão phu bị giam giữ trên trăm năm...”

“Tiểu tử, ngươi kéo ta ra, cho dù là bao nhiêu huyết tinh đều có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi kéo ta ra...”

Nhậm Thanh nhếch miệng, hẳn chỉ là có cái ý nghĩ mơ hồ, nhưng có thể thu hoạch hay không vẫn là chưa tính tới.

Huống hồ bọn yêu ma quỷ quái này, nếu mà phóng xuất thì chính là tai nạn sinh linh đồ thần không thể nghĩ ngờ, còn dễ dàng bị cai ngục đường ghim vào trên đầu Nhậm Thanh.

Ít nhất phải có thực lực thu phục bọn hắn.

Lúc này có một tia sáng mờ mờ đi ra.

Nhậm Thanh nhin không được quay đầu nhìn lại, thấy tiểu nhân trong bình phiêu phù ở cách đó không xa, dùng ánh mắt kinh khủng không hiểu nhìn mình.

Nhậm Thanh cười ngượng ngùng.

Hắn mở miệng giải thích:

“Các vị tiền bối, dị hoá của ta cũng không hoàn toàn mất không chế, chỉ là đắc tội Âm Sai cảnh nên mới tới đây.”

Từng cái gian phòng trở nên tẻ nhạt, bầu không khí lại lần nữa lâm vào tĩnh mịch, mà phần cuối truyền đến tiếng bước chân nặng nề của Phi Độc Phách.

Nhậm Thanh nhìn một chút, tiểu nhân trong bình đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng mà đối phương hiện thân rõ ràng là để cảnh cáo chính mình.

Phi Độc Phách thấy Nhậm Thanh chủ động đi trên đường, thù mới hận cũ cùng một chỗ xông lên não, cơ bắp hai chân đột nhiên bộc phát.

Chương 193 - Đi Đến Cung Điện Khác

Chương 193. Đi Đến Cung Điện Khác

Oa! ! !

Tốc độ nó tăng lên mấy lần, đầu có chút hạ thấp, chuẩn bị hung hăng vọt tới Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, hai loại thuật pháp Quỷ Sứ cảnh đã trở lại trong tay.

Hắn cũng không đem Phi Độc Phách để vào mắt.

Đợi lúc Thiềm Thừ ba chân lao đến, Nhậm Thanh mới đưa tay phải ra, dị miệng mở ra để lực hút cố định mục tiêu tại chỗ.

Đại Miêu đao phun ra.

Trong nháy mắt lưỡi đao chợt lóe lên.

Thân đao trực tiếp xuyên qua thân thể Phi Độc Phách khiến nó bị vây trên mặt đất không nhúc nhích được.

Nhậm Thanh tiến đến, tách một con mắt trên da Phi Độc Phách, ngửi ngửi thì thấy dị hương kỳ quái.

Lập tức nuốt vào sau đó cảm giác được dòng nước ấm hội tụ tại đan điền, sau đó phun lên Nê Hoàn cung.

Chủ hồn vậy mà được tưới nhuận.

Phi Độc Phách cực lực giằng co, nhưng vị trí Đại Miêu đao đâm vào rất là xảo diệu, cách trái tim chỉ có nửa bàn tay.

Nhậm Thanh xem xét hệ thống, phát hiện thọ nguyên bản thân tăng trưởng có hạn, nhưng hồn phách cảm thấy rung động

sẽ không sai.

Không nghĩ tới Thao Thiết Pháp thôn phệ Phi Độc Phách vậy mà đối với hồn phách có hiệu quả...

Hắn vừa định tiếp tục, tiểu nhân trong bình lại xuất hiện như là âm hồn bất tán.

Nhậm Thanh bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra Phi Độc Phách trong dạ dày là một điểm quan trọng, còn không thể giết chết đối phương.

Hắn lại đào mấy con mắt, liền đem Phi Độc Phách phóng sinh.

Tiểu nhân trong bình trốn vào bóng tối, nhưng rất hiển nhiên đã để mắt tới Nhậm Thanh, sợ tên này đánh mất cân bằng trong dạ dày.

Nhậm Thanh không có cảm nhận được ác ý trên người của tiểu nhân trong bình, nói rõ đối phương không thiện không ác.

Khả năng đây cũng là nguyên nhân lính cai ngục đường lựa chọn cùng hắn hợp tác.

Sau khi hắn trở về phòng thì đem tinh lực đặt trên tu luyện thuật pháp, về phần vấn đề tài nguyên, đợi chợ quý mở ra, thử để điểm hồn tiến vào xem sao.

Thời điểm nhàn rồi, hắn bắt đầu nghiệm chứng ý nghĩ nội tâm, đó chính là sáng chế thuật pháp bịa đặt có thể ức chế hồn phách dị hoá.

Nhậm Thanh cẩn thận suy nghĩ các khả năng trong đó, đồng thời trong nghị sự điện kiểm chứng.

Hắn cũng không vội hoàn thành trong thời gian ngắn, vì đem những linh cai ngục dị hóa mất khống chế này thả ra thì cũng rất khó để cho mình sử dụng.

Thậm chí khả năng dẫn tới lửa thiêu thân, đợi tới Âm Sai cảnh rồi hãy nói đi.

Nhậm Thanh ở bên trong Vô Vi đạo tràng thử đào móc các loại khả năng của thuật pháp bịa đặt.

Thường cách một đoạn thời gian sẽ rời khỏi nghị sự điện đến ngoại giới xem có thi thể không lộ đi tới không.

Không biết qua bao nhiêu ngày đêm.

Nhậm Thanh theo thói quen xem xét hồ nước, phát hiện có cỗ thi thể khoảng chừng mười lăm mét nhẹ nhàng tới.

Mặc dù cách hai ba mươi mét hấn muốn còn hơi có chênh lệch, nhưng xác thực có thể thử một chút.

Dù sao bản thể trong dạ dày đã có thể sử dụng thuật pháp, nguy hiểm khi điểm hồn bị hao tổn mang tới cũng hạ xuống thấp nhất.

Nhậm Thanh bước lên thi thể, mặt nước vẫn cực kì bình ổn.

Hắn đặc biệt kiểm tra tin tức thi thể một hồi.

【 Tử Tiêu Lô: Do Thiên Đạo Tử sáng tạo, tu luyện cần đầu lưỡi ngậm vào thiên đạo chi noãn, tắm rửa lô đình ba ngày ba đêm mới có thể tu thành. 】

Trong thi thể là trống rỗng, cũng không thấy tung tích đầu lưỡi, cái gọi là Tử Tiêu Lô rất có thể là thông qua cơ chế đặc biệt, để thiên đạo chi noãn thay thế đầu lưỡi rồi dùng nó làm nơi để thi pháp.

Ngẫm lại cũng có chút rùng mình.

Hệ thống tu hành của Vô Vi Đạo quan có thể nói là hoàn toàn thành lập dựa trên thiên đạo chi noãn, thân thể dị hoá tương ứng với thiên đạo chi noãn.

So sánh với nó, lính cai ngục đường ở Tương châu kỳ thật đã coi như là không tệ.

Thi thể dần dần đi xa khỏi nghị sự điện, chậm rãi lướt trên hồ nước.

Mục tiêu của hắn là Đầu Suất cung gần nghị sự điện nhất, bên trong khả năng có giấu đan dược, thậm chí là dược viên trồng linh thảo.

Loại tài nguyên này tại lính cai ngục đường tương đối thừa thớt, dù sao thực vật liên quan đến tu sĩ không nhiều, dù là bán cho Đại Mộng các đều có thể kiếm lời đầy bồn đầy bát.

Nếu là có linh thảo thích hợp, cũng có thể tự mình phục dụng.

Nhậm Thanh có hệ thống, nhờ vào đó xác nhận tin tức linh thảo, tuyệt đối sẽ không có lỗi lầm.

Hắn chờ đợi một lát sau đó chuẩn bị can thiệp vào phương hướng thi thể, liền lấy ra tấm ván gỗ trong lao tù, vung lên giống như mái chèo.

Bất quá chỉ là vừa mới kích thích ra bọt nước, hắn cũng cảm giác không được bình thường.

Nước trong hồ rõ ràng có giới bộ bị gợn sóng hấp dẫn, giống như là nhện có thể thông qua lưới tơ cảm nhận được vị trí con mồi.

Nhậm Thanh thôi lui đến phần ngực bụng thi thể, cố gắng không gây nên động tĩnh quá lớn.

Nhưng vẫn như cũ có mấy đạo bóng mờ vây quanh thi thể bắt đầu du động, âm thanh hài nhi khóc nỉ non dù là cách ao nước vẫn có thể nghe được.

Nhậm Thanh do dự một chút, về sau cắn răng từ lao tù trong bụng lấy ra huyết nhục.

Sau đó dùng lực ném mạnh ra ngoài.

Tiếp sau đó hắn nắm tấm ván gỗ lên điên cuồng chèo lái, nhờ vào đó tới được Đâu Suất cung.

Giời bọ tranh nhau phóng huyết nhục tới, nhưng mà mới vừa bơi tới một nửa, giới bọ khổng lồ kia cũng đã đem huyết nhục nuốt đến trong bụng.

Giời bọ không chút do dự thay đổi phương hướng, mục tiêu chính là Nhậm Thanh trên thi thể.

Chương 194 - Bí Tàng Các

Chương 194. Bí Tàng Các

Nhậm Thanh nhin không được thăm mắng vài tiếng, lại lấy ra mấy khối huyết nhục ném ra các hướng khác nhau, hai tay Hoa Thủy tốc độ tự nhiên càng thêm gấp rút.

Giòi bọ khổng lồ đã mở cúc hoa hình dáng giác hút ra, trực tiếp bao trùm bốn bề thủy vực.

Nhậm Thanh vừa định để điểm hồn thoát ly khỏi Vô Vi đạo tràng thì lập tức chú ý tới có cỗ thi thể nhỏ bé cách đó không xa, vội vàng nhảy lên một cái.

Hắn rơi xuống hồ nước, cũng may bắt lấy chân phải thi thể, như là gỗ nổi bị sóng nước đánh tới một cái lá sen khác.

Nhậm Thanh cũng không thềm đề ý đây có phải Đâu Suất cung hay không, liều mạng bơi đi.

Dù chỉ là điểm hồn, hắn cũng không muốn tùy tiện hao tổn tại Vô Vi đạo tràng, chủ yếu còn phải tốn thời gian khôi phục chủ hồn.

Giòi bọ càng ngày càng gần, giống như gần trong gang tấc.

Nhậm Thanh chạm hai tay vào lá sen rồi dùng sức bật lên, sau đó chạy mấy chục mét mới dừng bước chân lại để xem xét tình huống.

Giòi bọ chỉ du động trong nước chốc lát, sau đó một lần nữa chìm vào đáy nước.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra, sau đó ngẩng đầu hướng đạo quan trước mặt nhìn lại.

Chung quanh đứng thẳng từng cái bia mộ lít nha lít nhít, phía trên khắc đầy chữ, nơi xa thì có một tòa kiến trúc uy nghiêm đứng ở đó.

Ngôi xanh cục gạch, vách tường bị dây leo bao trùm, miễn cưỡng có thể nhìn thấy mấy chữ bên trên bảng hiệu.

“Bí Tàng Các!”

Nhậm Thanh có chút ngoài ý muốn, vị trí bí tàng các với nghị sự điện không gần không xa, hẳn là Đâu Suất cung ở giữa hai nơi này.

Bí tàng Các có thể chứa thuật pháp thư tịch, hẳn vẫn tương đối hứng thú.

Nói không chừng có thể tìm tới thuật pháp phù hợp với bản thân mình, mà hệ thống của mình còn có thể miễn trừ đại giới từ thiên đạo chi oán.

Ánh mắt Nhậm Thanh đảo qua bia mộ ở chỗ cửa ra vào bí tàng các.

Từ tin tức phía trên, đại bộ phận mộ phần đều là của đệ tử Vô Vi đạo quan, còn có mộ bia chỉ là trống không.

Dựa theo trình độ cũ kỹ của mộ bia, chí ít có lịch sử mười mấy năm.

Nhậm Thanh thấy vậy cảm thấy nghi hoặc.

Vô Vi đạo quan dù sao cũng là tông môn chiếm cứ trong thân thể Dương Thần cảnh, có lẽ sẽ có một nơi riêng để chôn cất người chết chứ.

Vì sao phải đem thi thể chôn ở bí tàng các, có lẽ những người này đều chết ở chỗ này sao?

Nhậm Thanh tạm thời không có ý nghĩ đào mộ, hẳn đi đến trước cửa ra vào đẩy tay một cái, quả nhiên cánh cửa đã được

khóa chặt, không có khả năng cưỡng ép phá vỡ.

Hắn từ trong ngực móc ra cánh tay Đạo Tổ, ngón trỏ đưa vào bên trong khóa cửa nhẹ nhàng vặn.

Kết...

Cửa lớn mở ra, tro bụi tràn ngập, có cảm giác phủ bụi đã lâu.

Nhậm Thanh nhìn quanh đại sảnh, đập vào mi mắt cũng không phải là giá sách mà là địa đồ treo trên vách tường, cái này thì cùng loại với lính cai ngục đường.

Màu sắc của địa đồ đã trắng bệch, viết hai chữ “Tĩnh Châu”, chính là vị trí Vô Vi đạo quan.

Tĩnh Châu phía dưới Tương Châu, thậm chí còn có vài thành trấn nhỏ không phân biệt được là của bên nào, nói rõ Vô Vi đạo quan đã từng tiếp xúc với Tương Châu.

Tại hướng tây bắc Tĩnh Châu, cũng chính là phía đông Tương Châu, có một nơi cổ quái gọi là ” Thù Lan”.

Nhậm Thanh đem địa đồ vẽ ra một bản khác bỏ vào lao tù trong bụng, nếu như tương lai có thực lực rời khỏi Tương thôn, có thể nghiệm chứng xem bên ngoài là cảnh tượng như thế nào.

Tĩnh Châu cũng có rất nhiều thành trấn, trong đó trung ương chính là Tĩnh Châu thành.

Hắn ở đại sảnh cẩn thận kiểm tra, phát hiện không có manh mối, về sau liền đi theo lối nhỏ tới những gian phòng khác.

Lối đi nhỏ có vết tích vật nặng bị lôi kéo, có thể thấy được trước khi bí tàng các bị hủy diệt cũng không thái bình.

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị tiến đến gian phòng gần nhất, đột nhiên chú ý tới có chút không đúng.

Mặt đất của bí tàng các bao trùm lấy một lớp tro bụi, nhưng rất nhiều địa phương mà hẳn rõ ràng không có đặt chân nhưng lại có dấu chân không rõ ràng.

“Bên trong Vô Vi đạo tràng còn có người sống?”

“Hay là quỷ vật?”

Nhậm Thanh nheo mắt lại cẩn thận quan sát dấu chân, hẳn chú ý tới điểm chịu lực ở ngón chân tương đồng, đồng thời không có đi giày.

Có thể từ vết mờ mà đoán được thời gian, ít nhất là mấy tháng trước, có lẽ là đạo nhân mất mùa lưu lại cũng chưa biết được.

Nhậm Thanh đề cao cảnh giác đi tới gian phòng sát vách, bên trên bảng hiệu viết “Nhập môn pháp” .

Trong phòng có tia sáng mờ mờ.

Bên trong trưng bày sáu cái giá sách, nhưng mà có hai cái giá sách đã hư hao.

Thư tịch rơi đầy đất, có vẻ chật vật không chịu nổi, có thể nhìn ra lúc Vô Vi đạo quan hủy diệt, đệ tử môn phái đã xử trí không kịp đề phòng.

Nhậm Thanh tiện tay nhặt lên một bản bí tịch, hệ thống lập tức sinh ra phản ứng.

【 Lục Súc Thông Bối Quyền! 】

【 Một trong những môn pháp khi vào Vô Vi đạo quan, do Tiêu Thần Tử sáng tạo, lấy máu của lục súc tẩm bổ thân thể, ngày đêm Luyện Thể, sau đó tu thành thể chất phù hợp với thiên đạo chi noãn, nhờ vào đó nhập môn Lục Linh pháp. 】

Chương 195 - Huyền Thiên Pháp

Chương 195. Huyền Thiên Pháp

Biểu tình Nhậm Thanh trở nên phức tạp, hấn đòi bản thuật pháp bí tịch khác.

【 Thủy Mạch Dưỡng Khí Pháp! 】

【 Một trong những môn pháp khi vào Vô Vi đạo quan, do Tiêu Thần Tử sáng tạo, thân ở trong nguồn nước để tu hành, hơi nước tắm bổ thân thể, cho đến khi thiên đạo chi noãn câu thông không còn trở ngại, nhờ vào đó nhập môn Thùy Hà Kinh. 】

Hấn xem mấy quyển khác đều là tương tự, có thể nhìn ra những thứ này cũng không phải là thuật pháp, chỉ là công pháp để đệ tử ngoại môn rèn luyện thân thể.

Dựa theo hệ thống biểu hiện, thọ nguyên cần tiêu hao cũng không nhiều.

【 Có thể tiêu hao năm ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ. 】

Công pháp nhập môn tiêu hao thọ nguyên ít, rất có thể là bởi vì cái giá phải bỏ ra rất thấp, tương ứng với nó là thực lực tăng lên cực kỳ bé nhỏ.

Có chút giống Bát Cực Thối trước đây, mục đích sáng tạo ra đúng là để thân thể thông qua ăn thịt để thích ứng thần vật quý dị túc kinh.

Nhậm Thanh đem tất cả môn pháp nhập môn lật nhìn một lần, sau đó bỏ vào lao tù trong bụng.

Hắn đột nhiên nhớ tới Võ lâu cất giữ bí tịch võ công của nha môn.

Bí tịch võ công bên trong đều không trọn vẹn, chỉ có ngoại công không có nội công.

Sở dĩ xuất hiện tình huống tương tự, rất có thể bởi vì bí tịch võ công đều là từ Vô Vi đạo quan truyền đến Tương Châu.

Võ giả tu luyện pháp môn, thể chất đều sẽ dần dần thích ứng thiên đạo chi noãn.

Vô Vi đạo quan muốn mượn việc này xâm lấn Tương Châu, sau khi lĩnh cai ngục đường phát hiện liền đem bộ phận nội công tiêu hủy.

Thế lực hai phe khẳng định đã giao thủ qua, còn kết quả như thế nào thì chưa biết, nhưng Vô Vi đạo quan hủy diệt lại là không thể nghi ngờ.

Nếu là đạo nhân mất mù không có bị điên thì đạo sinh đạo khẳng định không lưu truyền đến Tương Châu.

Nghi ngờ trong lòng Nhậm Thanh không giảm mà trái lại còn tăng thêm.

Hắn rời khỏi gian phòng nhập môn, đi vào chỗ cất giữ thuật pháp đệ tử nội môn.

Mặc dù không gian lớn hơn, nhưng bên trong cũng rất lộn xộn, khắp nơi đều là mảnh vụn của trang sách, còn có thể nhìn thấy tấm vải bị xé nát từ đạo bào.

Giá sách ngã trái ngã phải, vách tường lõm vào trong, nơi đây tuyệt đối đã từng có trận ác chiến xảy ra.

Mặc dù không thấy được mảnh vụn thi thể, nhưng vết máu khô cạn trên đất lại có diện tích cực lớn, còn có thể ngửi được mùi hôi ở trong đó.

Thuật pháp bí tịch còn sót lại trong phòng không nhiều, chỉ có vài cái hoàn chỉnh.

Hắn cũng đem mảnh vỡ thu thập lại.

Nhậm Thanh bắt đắc dĩ thở dài, cầm lấy một bản bí tịch trong đó lật xem.

Bí tịch tên là « Huyền Thiên Pháp » , dựa theo vài trang đầu miêu tả, thuật pháp này ở trong Vô Vi đạo quan thuộc về một mạch truyền thừa của dòng chính.

Đệ tử nội môn phổ thông căn bản liền không cách nào tiếp xúc.

Hắn không có vội vã gọi hệ thống ra mà mượn thuật pháp bản thân để tìm hiểu Vô Vi đạo quan, muốn tìm được nguyên nhân môn phái bị hủy diệt.

Nhậm Thanh cũng bởi vậy biết được, cảnh giới tu sĩ của Vô Vi đạo quan cùng linh cai ngục đường hơi có khác biệt.

Vô Vi đạo quan theo thứ tự là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Phi Thăng.

Sẽ đối ứng chính là Quân Nhân, Bán Thi, Quỷ Sứ, Âm Sai, Dương Thần, Thiên Quỷ.

Nhưng mà phía trên cảnh giới Phi Thăng của Vô Vi đạo quan còn có cảnh giới khác là Địa Tiên, có thể thấy được Thiên Quỷ của linh cai ngục đường cảnh vẫn không tính là điểm cuối cùng.

Tu luyện Huyền Thiên Pháp yêu cầu lấy thiên đạo chi noãn tái tạo tiên căn, nghe nói là có mức độ lớn nhất phát triển thiên đạo chi noãn trong tất cả thuật pháp.

Nhậm Thanh nhất thời sinh ra hứng thú.

Tin tức phun trào.

【 Huyền Thiên Pháp! 】

【 Do Thiên Đạo Tử sáng tạo, tu luyện cần đem thiên đạo chi noãn cắm vào khí hải trong cơ thể, đợi cho kinh mạch bản thân khô kiệt mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh thấy vậy thì có một chút đau đầu.

Cũng không biết rõ thuật pháp nhập môn Vô Vi đạo quan cần bỏ ra cái giá như thế nào...

【 Có thể tiêu hao năm mươi năm thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ. 】

“Năm mươi năm? ! !”

Nhậm Thanh không kịp đề phòng đã bị hù dọa, chỉ là năm giữ sơ bộ liền cần trọn vẹn năm mươi năm thọ nguyên, làm sao lại khoa trương như thế.

Hắn đột nhiên phản ứng kịp, thuật pháp Vô Vi đạo quan đều là xây dựng ở thiên đạo chi noãn, đây cũng là cái giá lớn nhất trong đó.

Thiên đạo chi noãn có bao nhiêu tà dị thì hắn rõ ràng.

Nếu như mình tiêu hao năm mươi năm năm giữ Huyền Thiên Pháp, hắn là có thể thoát khỏi thiên đạo chi noãn.

Nhậm Thanh vẫn duy trì lấy hệ thống, mong có thể thông qua bí tịch thu hoạch càng nhiều tin tức, nhưng hắn càng xem thì lông mày nhíu càng chặt.

Chương 196 - Đường Bí Mật?

Chương 196. Đường Bí Mật?

【 Luyện Khí kỳ: Thiên Đạo Trùng ở quá trình áp, nhục thể tu sĩ sẽ càng thêm phù hợp với thiên đạo chi noãn, có thể thu nạp thiên địa vạn vật và phát tán chân nguyên. 】

【 Trúc Cơ kỳ: Thiên Đạo Trùng hấp thu chân nguyên, tu sĩ thoát ly thân khỏi người, có thể mượn dùng thuật pháp thần thông của Thiên Đạo Trùng. 】

【 Kết Đan kỳ: Thiên Đạo Trùng là thời kì ấu thể hóa thành côn trùng trưởng thành, nó kết thành kén ở trong đan điền, thọ nguyên của tu sĩ sẽ có thể kéo dài, nhưng mà dần dần đánh mất năng lực sinh dục. 】

【 Nguyên Anh kỳ: Thiên Đạo Trùng phá kén mà ra, mặc dù vẫn sẽ sống sót ở trong cơ thể tu sĩ, nhưng mà có thể nuốt huyết nhục để rời khỏi cơ thể tu sĩ trong thời gian ngắn ngủi, mà thọ nguyên tu sĩ sẽ được kéo dài trên phạm vi lớn, nhưng lại mất đi năng lực sinh dục. 】

【 Phân Thần kỳ: Thiên Đạo Trùng có thể ly thể trong thời gian rài, cũng phân ra tâm thần khống chế tu sĩ lại, sau đó tiêu diệt hồn phách hẳn để luyện thành Nhục Thân Pháp khí. 】

【 Phi Thăng kỳ: Thiên Đạo Trùng không còn cần thân thể tu sĩ, nó bắt đầu chuẩn bị sinh sống phồn diễn, tìm hoàn cảnh thích hợp để khai tông lập phái. 】

【 Địa Tiên kỳ: Thiên Đạo Trùng dung nhập sơn mạch đại địa, dùng dục ra linh mạch để tăng tốc quá trình ấu trùng sinh

trưởng phát dục, cũng hấp dẫn tu sĩ đến đây. 】

Sống lưng Nhậm Thanh phát lạnh, so với thuật pháp Vô Vi đạo quan, thuật pháp bản thân mình tu luyện còn được cho là chính đạo.

Hoàn toàn là làm áo cưới cho Thiên Đạo Trùng, nó thuộc về một loại văn minh khác.

Trách không được việc phía bắc Tương Châu sẽ bị cấm khu Dương Thần cảnh ngăn cách, chỉ sợ chỉ ít có một phần nguyên nhân là vì ngăn chặn Thiên Đạo Trùng xâm lấn.

Nhưng mà Nhậm Thanh cẩn thận đánh giá, Thiên Đạo Trùng bình thường thì thời gian áp rất lâu, chớ nói chi là hoàn toàn rời khỏi thân thể để Phi Thăng cảnh.

Thiên Đạo Trùng muốn sinh sống như bình thường, chỉ có thiên đạo chi noãn cũng chưa đủ, nhất định phải có tu sĩ tu luyện thuật pháp ký sinh.

Chỉ cần đoạn tuyệt căn nguyên, kỳ thật rất khó khuếch tán ra ngoài.

Lính cai ngục đường đem bí tịch võ công chia tách, về sau thiên đạo chi noãn lại nghĩ tìm túc chủ thích hợp, bắt đầu nuôi dưỡng lại từ đầu.

Cho nên địa đồ ở đại sảnh bí tàng các, diện tích Tĩnh Châu mặc dù so với Tương Châu thì rộng lớn hơn nhiều, nhưng còn lâu mới tới mức chiếm cứ toàn bộ lục địa.

Thậm chí còn đánh dấu một chỗ là “Thú Lan”, cùng không biết là nơi nào, nhưng nói rõ phía đông Tương thôn còn có thể lực có thể cùng Vô Vi đạo quan đối kháng.

Nhậm Thanh nghĩ đến một loại khả năng nào đó, không khỏi sợ hãi trong lòng.

Các loại thi thể nổi lơ lửng trong hồ nước Vô Vi đạo tràng, không phải là chống cự cường địch, mà là côn trùng cưỡng ép phá thể mà ra...

Cái thế giới này đến cùng là thế nào?

Nhậm Thanh lắc đầu, mặc dù thất vọng vì không thể tìm được thuật pháp thích hợp, nhưng ít ra cũng được giải khai không ít nghi hoặc.

Tương lai nếu có đầy đủ thọ nguyên, cũng có thể thử tu hành công pháp Vô Vi đạo tràng, chắc hẳn hệ thống có thể hoàn toàn miễn trừ đại giới.

Hắn thu hồi bí tịch, về sau tiếp tục tìm manh mối ở những phòng còn lại.

Mấy gian còn lại không có cất giữ bí tịch, chỉ là nơi chốn để đệ tử bế quan tu hành, mà từ những tàn hương rải rác trên đất liền có thể nhìn ra, không phải đệ tử nào cũng có tư cách tiến đến.

Mùi vị của tàn hương kỳ lạ, tác dụng thì 8 phần là kích thích Thiên Đạo Trùng sinh trường phát dục.

Hắn chuẩn bị rời khỏi bí tàng các, đi tới nghĩa địa bên ngoài.

Nhậm Thanh trong lúc lơ đãng liếc mắt trên vách tường, đột nhiên bước chân dừng lại.

Sức quan sát của song sinh yểm ma cực mạnh, cho dù là điểm hèn cũng có kế thừa.

Hắn ngấm nghĩa tất cả gian phòng một hồi, phát giác được một góc phòng có chút cổ quái, mặt tường có một dấu hiệu rất lạ.

Nhậm Thanh đi đến trước vách tường, rất nhanh liền xác nhận bản mình không có nhìn lầm.

Hắn đào ra khối gạch xanh, sau đó rõ ràng phát động cái cơ quan gì, tiếng tạch tạch tạch rất nhỏ vang lên.

Mặt tường vỡ ra lỗ thủng nửa mét, thâm thúy tựa như là thông với Địa Phủ.

Nhậm Thanh đi xuống dưới.

Nếu trong bí tàng còn có một nơi thần bí như này, nói không chừng sẽ tìm được thu hoạch ngoài ý muốn, gặp phải nguy hiểm thì nhiều nhất tổn thất một cái điểm hồn thôi.

Từ cầu thang đi xuống, có thể rõ ràng nhìn ra là do con người làm, thậm chí rất nhiều địa phương lưu lại vết tích móng tay.

Điểm hồn Nhậm Thanh thuộc về nửa thực thể, có thể cảm giác được nhiệt độ.

Thăm nghĩ bên trong có không khí lưu thông, cũng không có ẩm ướt như trong tưởng tượng.

Nhậm Thanh không biết đi lại bao lâu, cảm giác sau khi đã đi xuống trăm mét dưới lòng đất, không gian bốn bề mới trở nên rộng rãi.

Hắn phát hiện cạm bẫy chuyên môn bày ra để phòng ngừa ngoại nhân tiến vào.

Rất nhiều thạch bích mâu chốt có dán huyền linh phù lên, có thể bất cứ lúc nào kích hoạt để đem địa động đánh nổ sập.

Đối với chế phù thuật, Nhậm Thanh thông qua thuật pháp bí tịch cũng có hiểu biết sơ qua.

Biết linh phù của Vô Vi đạo quan nhất định phải lấy nước bọt Thiên Đạo Trùng làm vật chủ.

Nhậm Thanh đem mấy tấm linh phù gỡ xuống, dù chữ đã bị phong hoá nên rất khó kích phát, nhưng vì lý do an toàn nên

hắn vẫn rất cẩn thận gỡ xuống từng cái.

Chương 197 - Phàm Nhân Thành Thần

Chương 197. Phàm Nhân Thành Thần

Sau đó hắn tiếp tục thâm nhập sâu hơn, rất nhanh liền đến phần cuối đường hầm.

Vốn cho rằng sẽ là hang động tương đối đơn sơ, không nghĩ tới vậy mà xuất hiện một tòa miếu nhỏ như là Thành Hoàng miếu ở bên ngoài.

Nhậm Thanh mở cửa lớn miếu nhỏ ra, đập vào mắt là rất nhiều quan tài.

Lít nha lít nhít chừng trên trăm cái, nhưng mà bên ngoài cũng bị đinh đóng chặt lại, nhìn không được bên trong đến cùng có cất giữ thi thể hay không.

Trừ cái đó ra, trung tâm miếu thờ còn có một tượng thần, nhưng bề ngoài cực kì bình thường, giống như là chúng sinh phàm nhân trong thế tục.

Nhậm Thanh hít một hơi thật sâu, điểm hồn thử mượn lực lượng chủ hồn, sau đó cưỡng ép đem đinh tán trên quan tài nhỏ xuống.

Lãng phí không ít thời gian mới mở ra tám che.

Trong quan tài có một cỗ hài cốt, trên thân đã không có chút huyết nhục.

Ánh mắt Nhậm Thanh đảo qua hài cốt, cấu tạo đặc biệt khiến hắn nhìn không được quan sát tỉ mỉ.

Xương sống hài cốt có chút uốn lượn ra phía ngoài, người thường hẳn là có hai mươi bốn cái xương sườn, nhưng nó cũng chỉ có sáu cái, mà lại tinh tế dị thường.

Nhưng mà xương sống tương đối rắn chắc, giống như chất dinh dưỡng cũng được hội tụ ở chỗ này.

Hắn có thể tưởng tượng hình dạng hài cốt khi còn sống, phần bụng nổi lên cao cao, tựa như phụ nữ có thai mười tháng.

Mặt sau nắp quan tài có khắc chữ, nét bút hơi có vẻ phóng khoáng, còn mang theo một hương vị âm vang mạnh mẽ.

“Luu Lư ở Lưu Gia thôn, chưa từng tu hành, thử tu luyện thuật pháp nhập đạo của lính cai ngục, bỏ mình tại thiên đạo năm 2543.”

Thuật pháp lính cai ngục hẳn là chỉ thuật pháp lính cai ngục đường tu luyện.

Nhậm Thanh lại mở ra quan tài khác, thi thể bên trong cùng Lưu Lư gần như đúc, đều là sáu cái xương sườn mảnh khảnh.

Nắp quan tài có chữ viết hơi mơ hồ.

“Vương Tam Câu ở Tỉnh Châu thành, chưa từng tu hành, thử tu luyện thuật pháp nhập đạo của lính cai ngục, bỏ mình tại thiên đạo năm 2511.”

Nhậm Thanh không tin tà liên mở liên tiếp mấy cái quan tài, thi thể đều là bộ dáng tương đồng, thân phận cũng không khác biệt lắm.

Chẳng lẽ sau khi tu luyện công pháp nhập môn của Vô Vi đạo quan, thân thể dị hoá sẽ thông qua sinh dục sinh sôi để kế thừa sao?

Bụng to như trống, cái này không phải là thể chất rất thuận tiện để thiên đạo chi noãn ký sinh...

Nếu như Tĩnh Châu triệt để phụ thuộc vào Thiên Đạo Trùng, cứ thế mãi thì sợ là tìm không thấy một loài người bình thường nào.

Thảm nghĩ tu sĩ bên trong này đều thử việc phạm nhân tu hành thuật pháp lính cai ngục, nhưng cuối cùng đều là thất bại, cuối cùng chôn xương nơi đây.

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về phía tôn tượng thần này, nhin không được tự lắm bầm:

“Đến cùng sẽ có bao nhiêu tuyệt vọng mới có thể tôn kính đưa phạm nhân là thần...”

Đáy lòng của hắn sinh ra mấy phần trang nghiêm túc mục.

Nhậm Thanh hướng về tượng thần ôm quyền hành lễ, xem như siêu độ vong hồn đối với những tu sĩ phạm nhân bởi vì Thiên Đạo Trùng mà mất mạng.

Hắn tiếp tục mở quan tài ra, muốn từ đó tìm thêm nhiều tin tức khác, kết quả phát hiện trong một phần ba quan tài còn lại chỉ có tro cốt.

“Lý Bộ khoái của Mộ Bạch trấn, chưa từng tu hành, thử dùng thú lan pháp giúp đỡ để nhập đạo, có chút tâm đắc, bỏ mình tại thiên đạo năm 2613.”

“Thú lan pháp...”

“Là cái khu vực tên là Thú Lan được đánh dấu trên bản đồ, có lẽ là thuật pháp.”

Nhậm Thanh bắt đầu suy tư.

Tu sĩ bên trong miếu thờ không ngừng nghiên cứu Thú Lan pháp cùng lính cai ngục pháp, chắc hẳn nơi đây có lưu lại thư tịch tu luyện mới đúng.

Hắn lập tức bắt đầu tìm kiếm, rất nhanh liền có thu hoạch.

Thấy được mấy quyển thư tịch cũ nát đặt ở lòng bàn chân tượng thần.

Nhậm Thanh dùng hai tay bắt lấy tượng thần, chậm rãi phát lực đem nó nâng lên, sợ làm hư thư tịch.

Rõ ràng mấy phút liền có thể hoàn thành, nhưng hắn đã dùng hơn nửa canh giờ, thậm chí sau khi lấy thư tịch ra có loại cảm giác bị rút sạch sức lực.

Tổng cộng có năm bản bí tịch, xem vết tích thì không biết thư tịch này đã bị lật ra bao nhiêu lần.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay mới vừa tiếp xúc đến bí tịch thì hệ thống liền sinh ra phản ứng, nói rõ nội dung thuật pháp hoàn chỉnh.

Trong đó có bốn bản là linh cai ngục pháp, hắn không có nhìn kỹ liền thuận tay thu vào lao tù trong bụng.

Một bản bí tịch cuối cùng, không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là Thú Lan pháp.

【 Nhập thần thuật! 】

【 Do Vô Thượng Thiên Ma sáng tạo, tu hành cần... 】

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm hệ thống, đột nhiên cảm giác nguy hiểm đánh tới, hắn liền vô thức ngẩng đầu nhìn lại, lập tức cái cổ sinh ra đau nhức kịch liệt.

Chờ thời điểm hắn ý thức được xảy ra chuyện gì, bản thể như là từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt.

Chương 198 - Thiên Đạo Tử

Chương 198. Thiên Đạo Tử

Bên trong gian phòng tối, trước mặt là cửa sắt quen thuộc.

Nhậm Thanh sờ lên cái cổ, đại não vẫn như cũ ần ần truyền đến đau nhức.

Hắn làm sao lại nghĩ được, điểm hồn vậy mà tổn thất khó hiểu ở bên trong Vô Vi đạo tràng, nói rõ trong bí tàng các khẳng định có quý vật tồn tại.

Có lẽ là Thiên Đạo Trùng bò lên trên Liên Diệp.

Nhậm Thanh cẩn thận hồi tưởng ký ức trước khi chết, cuối cùng khóa chặt tôn tượng thần này.

Nhưng mà hắn có tiếp xúc qua tượng thần, hệ thống cũng không có có dị động gì, nói rõ chỉ là tử vật bình thường, cũng không phải là cùng tu sĩ có quan hệ.

Lúc này trong đầu Nhậm Thanh bắt đầu mê muội, liên mê man trong phòng.

Hồn phách bị hao tổn thì so với thương thể trên thân thể còn muốn thống khổ hơn nhiều, có chút giống như trăm triệu con kiến đang cắn lên người.

Chờ lúc hắn tỉnh lại, cũng không biết rõ đã qua bao lâu.

Trạng thái Nhậm Thanh trở nên rất là uể oải, hốc mắt lõm, bờ môi trắng bệch, sức lực toàn thân tựa như là bị rút khô.

Hắn ngồi xếp bằng bắt đầu quan tưởng Vô Mục Pháp mới đem thương thể hồn phách ép xuống.

Nhậm Thanh lập tức mở to mắt, lông mày không khỏi nhú lại.

Hồn phách khỏi hẩn cần khoảng chừng mấy tháng, nếu trong bí tàng các có quỷ vật, thời gian dài như thế sẽ sinh ra biến số quá lớn.

Hắn không muốn chờ tiếp, trực tiếp mở cửa sắt đi ra bên ngoài.

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị hấp dẫn Phi Độc Phách, Lý Phương Thán liền nói ra:

“Người vì sao không rời khỏi dạ dày, cái địa phương này không thích hợp tu hành.”

“Vớ ta mà nói thì vẫn được, hưởng hồ ta là đắc tội tu sĩ Âm Sai cảnh mới tới đây.”

Lý Phương Thán không nói thêm gì nữa.

Nguyên bản hắn dự định để Nhậm Thanh thay mình truyền lại phong thư, nhưng ngẫm lại đã ở trong dạ dày vài chục năm, thân nhân hảo hữu cũng không nhất định còn khỏe mạnh.

Nhậm Thanh không để ý đến đối phương, đem ánh mắt phóng tới phần cuối lối đi.

Phi Độc Phách đang đi tới, nó nhìn thấy người đợi chờ mình là Nhậm Thanh, về sau tốc độ tiến lên lập tức nhanh hơn mấy phần.

Còn không đợi Phi Độc Phách quay người, Nhậm Thanh lấy ra Đại Miêu đao vọt tới.

Hàn quang nổ lên.

Lưỡi đao xẹt qua tạo đường vòng cung duyên dáng, trực tiếp đem làn da phần lưng Phi Độc Phách cắt đứt xuống.

Nhậm Thanh đem Đại Miêu đao thu hồi vào vỏ.

Phi Độc Phách chặt vật bỏ chạy.

Nhậm Thanh không để ý đến tiểu nhân trong bình, dùng dao nhỏ móc con mắt trên da cóc bỏ vào trong miệng.

Con mắt trong dạ dày hóa thành nhiệt khí, lưu chuyển toàn thân sau đó bị hồn phách hấp thu, cảm giác thoải mái như là trong mùa hè nắng chói chang được uống nước đá.

Hồn phách bị hao tổn của Nhậm Thanh khôi phục hơn phân nửa, khoảng cách triệt có lẽ không cần mấy ngày.

Hắn chuẩn bị tiến đến quan tướng Vô Mục Pháp, tranh thủ sớm ngày một lần nữa thai nghén điểm hồn, kết quả chú ý tới tiểu nhân trong bình lúc sáng lúc tối.

Thái độ Nhậm Thanh thành khẩn nói ra:

“Tiền bối, thuật pháp tại hạ tu luyện tẩu hỏa nhập ma có tổn thương hồn phách, mới ra hạ sách này.”

“...”

Tiểu nhân trong bình biến mất trong vách tường.

Nhậm Thanh trở về phòng, về sau không chần chờ mà bắt đầu quan tướng Vô Mục Pháp, con mắt trong dạ dày còn lưu lại chút, không thể lãng phí.

Đợi đến lần nữa hắn mở mắt, thương thể hồn phách đã khỏi hẳn.

Hắn để phân thân tiến vào Vô Vi đạo tràng, đáng được ăn mừng chính là bản thân hắn cũng không phải là xuất hiện tại nghị sự điện, mà là trước cửa bí tàng các.

Nếu không lại phải tìm biện pháp vượt nước.

Nhậm Thanh không có vội vã tiến vào bên trong, mà trực tiếp lấy ra công cụ bắt đầu đào mộ bên ngoài.

Trên bia mộ khắc chữ, thi thể mai táng bên trong vẫn khá bình thường, đều là ngoại môn đệ tử Vô Vi đạo quan.

Chỉ là sau đó thử tu luyện lĩnh cai ngục pháp cùng Thú Lan pháp mới chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng trên mộ bia lại có một cái khác biệt, sau khi mở ra thì bên trong là thi thể một lão giả mặc đạo bào.

Lão già mặt đỏ tóc trắng, làn da vẫn như cũ có co dãn, thậm chí liên mấy may nếp nhăn cũng không có nhìn ra, chỉ là không thấy màu sắc.

Nhậm Thanh chạm vào thi thể.

Tin tức liền phun trào.

【 Thiên Đạo Tử! 】

【 Tuổi tác: Một ngàn một trăm ba mươi tư! 】

【 Thọ nguyên: Năm năm! 】

【 Thuật: Đạo Đạo Đạo (Vô Vi đạo tràng), Nhập thần thuật (phụ thể Thiên Ma)? ? ? 】

【 ? ? ? 】

Nhậm Thanh sửng sốt mấy hơi.

Tại sao Thiên Đạo Tử lại bị an táng qua loa ở bí tàng các, phải biết rằng thuật pháp nội môn Vô Vi đạo quan đều do hắn sáng tạo.

Nhậm Thanh đem lực chú ý đặt ở phía trên thuật pháp Thiên Đạo Tử nắm giữ, không nghĩ tới lại có Nhập Thần Thuật của Thú Lan pháp.

【 Nhập thần thuật do Vô Thượng Thiên Ma sáng tạo, tu luyện cần đem thân thể thiêu đốt hồn phách, cũng hấp thu hài cốt Thiên Ma, vứt bỏ thân thể để Luyện Hồn mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh hơi có chút thất vọng, bởi vì nhập thần thuật nhìn qua không có chỗ nào đặc thù, muốn tìm được thuật pháp tương tự cũng không khó.

Mà lại cùng có hai chữ Thú Lan, nghĩ như thế nào cũng không ngờ là cùng một chỗ.

Hắn đề xuống tạp niệm trong lòng để tiếp tục đào móc, hắn đều là chọn những ngôi mộ mà bia mộ trông không có chữ viết.

Liên tục mở ra bảy, tám cái quan tài, bên trong không có ngoại lệ, toàn bộ đều chứa thi thể Thiên Đạo Tử, nét mặt cũng đều giống nhau.

Về phần vì sao có nhiều thi thể như thế, rất có thể liên quan đến Thú Lan pháp.

Nhậm Thanh suy nghĩ, quỷ vật giết chết mình trong bí tàng có thể là Thiên Đạo Tử, rất có thể hắn đã điên mất rồi.

Thiên Đạo Tử trước kia thành lập Vô Vi đạo quan, lúc tuổi già thì ý đồ tìm cách thoát khỏi thiên đạo trùng, xem ra bởi vậy mà môn phái bị hủy diệt.

Thuật pháp Vô Vi đạo quan đến cùng là do bản thân hắn sáng tạo ra, hay là thủ đoạn mà Thiên Đạo Trùng mượn thân thể hắn đem thiên đạo chi noãn truyền bá ra ngoài.

Nhậm Thanh hơi có khuynh hướng nghiêng về cái sau.

Hắn do dự một lát, sau đó quyết định thăm nghĩ tới việc đem bí tịch bên trong đường hầm lấy ra, cùng lắm thì tổn thất một cái điểm hồn.

Mà khi Nhậm Thanh cảm giác Thiên Đạo Tử không có trực tiếp xuất thủ, nói rõ vẫn là có thể lợi dụng để tìm đường sống.

Hắn cầm lên một bộ thi thể Thiên Đạo Tử muốn đi vào bên trong, đồng thời không ngừng đề phòng, cố gắng để âm thanh

phát ra nhỏ nhất.

Chương 199 - Thiên Đạo Tử Sống Dậy?

Chương 199. Thiên Đạo Tử Sống Dậy?

Nhậm Thanh đem thi thể Thiên Đạo Tử vác lên vai, càng ngày càng tiếp cận gần đường hầm, nhiệt độ thi thể vậy mà bắt đầu lên cao.

Vừa mới bắt đầu còn không dễ nhận ra, nhưng rất nhanh liền vượt qua nhiệt độ cơ thể bình thường.

Cái này khiến hắn nhớ tới “Nhập thần thuật” miêu tả, tu hành cần đem thân thể thiêu đốt hồn phách.

Chẳng lẽ khi tới cháy hết đều sẽ gây nên dị dạng sao?

Nhậm Thanh thầm mắng một tiếng.

Hiện nay hắn còn chịu nổi, nhưng điểm hồn đã có dấu hiệu từng bước mất đi, có thể thấy được sát thương của thi thể nhiệt độ cao đối với hồn phách.

Bản thể vội vàng lợi dụng năng lực song sinh yểm ma duy trì điểm hồn ổn định, thuận tiện một hơi đem con mắt còn thừa nuốt toàn bộ vào.

Sau đó hắn đồng thời quan tưởng Vô Mục Pháp cùng Thao Thiết Pháp, làm như thế mới miễn cưỡng ngăn lại khuynh hướng hư hỏng của điểm hồn.

Thời điểm Nhậm Thanh nghĩ đã kết thúc, thi thể Thiên Đạo Tử đã có chút phỏng tay, có thể ngửi được mùi khét lẹt từ trong lỗ chân lông.

Hắn chịu không được mà ném ra ngoài, thi thể ngã ở trước cửa miếu nhỏ.

Thi thể vẫn không thấy động đậy, nhưng màu da tối lại có thêm nhiều huyết sắc, tựa như là người chết đang phục sinh.

Nhậm Thanh đi đến miếu nhỏ, chuẩn bị thăm dò xem lấy đi Thú Lan thuật pháp như thế nào.

Hắn còn chưa có tới gần, thi thể đột nhiên mở to mắt, ánh mắt ngơ ngác nhìn cách đó không xa, tựa như là khôi lỗi.

Cửa miếu đột nhiên mở ra trong tiếng kệt kệt.

Tượng thần phàm nhân từ đó đi ra, động tác có vẻ cứng nhắc không gì sánh được, đồng thời chỗ khớp nối lúc va chạm còn có bột đá rơi xuống.

Tượng thần biểu tình như bị điên, đôi ngón tay nó hướng bầu trời, ngữ khí khó hiểu, gào thét ra:

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

“Lão phu Thiên Đạo Tử, ngươi là người phương nào?”

“Ta...”

“Lão phu chính là thủ tọa Vô Vi đạo quan, đệ tử môn hạ tổng cộng có 7564 người, trong đó ngoại môn 6413. nội môn 1071. hạch tâm tám mươi...”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Thiên Đạo Tử quả nhiên điên mất rồi, nhìn như đang hỏi thăm, kì thực tất cả đều là tự quyết định.

Nhậm Thanh liền lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn tượng thần thao thao bất tuyệt, trong lòng đang suy nghĩ xem có nên rút lui hay không.

Hắn thấy, Thiên Đạo Tử rất có thể là khi tượng thần nhắc lên đã bị đánh thức, trước đây hắn là lâm vào ngủ say sắp chết.

Đổi một vị tu sĩ Dương Thần cảnh sống hơn ngàn năm mà nói, năm năm chỉ trong một cái chớp mắt.

Lời nói Thiên Đạo Tử xoay chuyển:

“Lão phu khai sáng Vô Vi đạo quan hơn tám trăm năm, đem linh căn đột phá tại Tĩnh Châu, khiến người ta có thể thành tiên...”

“Vì sao! ! !”

“Tại sao lại như thế! ! ! !”

Tiếng gầm thét đỉnh tai nhức óc khiến cho hang động có mấy phần nguy cơ đổ sụp.

Mặt ngoài tượng thần sinh ra rất nhiều khe hở, khối vụn rơi xuống không dứt.

Cũng may linh phù đã bị Nhậm Thanh gỡ xuống, nếu làm không tốt sẽ có phản ứng dây chuyền, đến thời điểm đó thì sẽ tác động đến toàn bộ bí tàng các một cách không thể nghi ngờ.

Ở trong mắt Nhậm Thanh, Thiên Đạo Tử rõ ràng không có khí thể tiết ra ngoài chút nào, nhưng cảm giác sắp có đại khủng bố giáng xuống.

Giống như tượng thần chỉ là dùng để phong ấn, hiện tại đang hiện ra chân thân.

Không có qua bao lâu, tượng thần đã thành một đám đá vụn, lại có bụi đất bay mù lên.

Bóng mờ to lớn được bụi đất bao phủ xuống như ẩn như hiện, ngay cả Nhậm Thanh dù cách cực xa cũng nhìn không được mà toàn thân rung động.

Đến cũng không phải là sinh lòng e ngại, mà là phản ứng đến từ bản năng điểm hồn.

Làm cho hấn kiêng kị sâu sắc nhất chính là, trong quan tài không hện mà cùng truyền đến tiếng thở dốc.

Nói rõ Thiên Đạo Tử còn có thể ảnh hưởng xung quanh.

Nhậm Thanh từ trước tới nay chưa từng gặp qua dị hoá có thể mất khống chế đến trình độ như vậy, lại có lẽ là tu luyện nhập thần thuật đã mang tới khuyết điểm.

Hấn sinh ra ảo giác toàn thân ngứa ngáy, nhưng mà vên vên chỉ nhằm vào điểm huyệt, chủ huyệt cùng bản thể cũng không cảm giác được tình trạng này.

Nếu không thì Nhậm Thanh đâu còn dám ở chỗ này, sớm đã chạy khỏi Vô Vi đạo tràng.

Đợi đến khi bụi đất lắng lại, về sau Nhậm Thanh mới miễn cưỡng xem rõ ràng hình dạng Thiên Đạo Tử, lập tức không chút do mà rút khỏi hang động.

Nói như thế nào đây, dù là dùng hai chữ dị dạng cũng không cách nào khái quát được Thiên Đạo Tử.

Huyệt phách Thiên Đạo Tử giống như là từ ba loại sinh vật khác biệt không thể diễn tả chấp vá ra, trong đó có rất ít bộ phận của nhân loại.

Bộ vị trên thân thể duy trì lấy hình người, làn da lại có thể nhìn ra đặc thù của Thiên Đạo Trùng, cũng chính là cùng loại với giới bọ trong hồ nước, trắng bệch sưng vù còn có thể nhúc nhích theo hơi thở.

Đầu Thiên Đạo Tử có chút giống dê bò kết hợp, gương mặt mọc đầy lông đen, đỉnh đầu còn có hai cái sừng cong đen xì.

Cái trán còn mọc đầy con mắt, con ngươi không ngừng chuyển động.

Chương 200 - Thiên Đạo Tử Bị Điên Rồi

Chương 200. Thiên Đạo Tử Bị Điên Rồi

Nhậm Thanh thấy vậy thì hít sâu một hơi.

Thú Lan Pháp chẳng lẽ chính là chỉ hồn phách hóa thành loài thú, có thể bỏ qua nhục thân để chuyên tu hồn phách, nếu không thì sao có thể dị hóa như này.

Cái này có lẽ cùng Vô Thượng Thiên Ma có quan hệ?

Trách không được hệ thống tiếp xúc tượng thần lại không phản ứng chút nào, bởi vì hồn phách mới là thân thể chân chính của Thiên Đạo Tử bây giờ.

Bị giam trong dạ dày dạ dày lính cai ngục, trình độ hồn phách dị hoá của bọn hắn cùng Thiên Đạo Tử so sánh hoàn toàn là Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Sao...

Nói không rõ ràng là âm thanh gì, nhưng tuyệt không phải dê bò có thể phát ra, lắng nghe chỉ cảm thấy rùng mình.

Dưới tác dụng của âm thanh quái dị, thi hài trong quan tài đột nhiên ngồi dậy.

Thi hài toàn thân cũng bắt đầu mọc ra lông tóc, đỉnh đầu mọc sừng dê quái dị.

Dù là bị đinh tán bịt lại, thi hài cũng đang dùng thủ chương không ngừng gõ tấm che quan tài.

Nhậm Thanh thâm nghĩ thôi lui đến cầu thang, Thiên Đạo Tử không có đuổi theo, ngược lại là đến miếu nhỏ phụ cận lâm vào yên tĩnh.

Hắn thấy vậy quay đầu nhìn lại.

Cái gặp Thiên Đạo Tử nắm lấy cổ thi thể kia, tựa như mặc quần áo văng thân thượng bộ, nhưng có cảm giác cực kỳ không cân đối.

Bất quá quả thật là như thế, tướng mạo thi thể là người bình thường không thể nghi ngờ, có thể hồn phách đã dị hoá đến hoàn toàn nhìn không ra chút nào tương tự.

Hồn phách cùng thi thể dung hợp, dị tượng xung quanh lập tức biến mất.

Thiên Đạo Tử bắt đầu trở nên mê vờng, tựa như là khôi phục một chút ý thức.

Hắn đi đến trước quan tài, tựa như là đang lặp lại hành động, thi hài sắp chết mà lại phục sinh quay về trong đó.

Về mặt đối với sinh mệnh tôn trọng.

Thi hài khôi phục bộ dáng ban đầu, phảng phất trước đó phát sinh hết thảy cũng chỉ là huyền tượng.

Nhưng tựa hồ nghiệm chứng thân thể chỉ là thiêu đốt linh hồn, làn da Thiên Đạo Tử lập tức xuất hiện diện tích thối rữa lớn, hiển nhiên cổ thi thể này chèo chống không được bao lâu.

Nhậm Thanh suy đoán Thiên Đạo Tử lưu lại nhiều nhục thân như vậy, chính là đoán được ngày sau sẽ đánh mất linh trí, phải đối phó với hồn phách dị hoá.

Bất quá bây giờ ngược lại là cơ hội.

Nhậm Thanh hai chân gia tốc hướng miếu nhỏ chạy tới, rất nhanh liền cất bước tiến vào, tìm được quyền kia bị thất lạc ở

cái bàn thư tịch khác.

Hắn nhặt thư tịch lên, không kịp xem xét liền nuốt trong bụng lao tù.

Nhậm Thanh vừa định để điểm hồn trở về bản thể, trước cửa miếu đột nhiên có thêm một thân ảnh, chính là thần hồn dung hợp sau Thiên Đạo Tử.

Thiên Đạo Tử mặc đạo bào xám đen, nếu không phải toàn thân không ngừng sinh ra bong bóng thiêu đốt thì cũng không có khác biệt lớn với đạo sĩ bình thường.

“Ngươi là đệ tử ở điện nào?”

Hắn nói chuyện thanh âm ôn tồn lễ độ, cử chỉ cũng giống như cao nhân đắc đạo.

Nhậm Thanh không có mở miệng trả lời, hình ảnh bị bẻ gãy cổ còn rõ mồn một trước mắt.

Hắn biết rõ Thiên Đạo Tử đã triệt để nổi điên, cho nên bước chân dần dần rời xa đôi phương.

“Như vậy đi, ngươi để Tiêu Thần Tử đến đây một chuyến, ta có chuyện muốn cùng hắn nói.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi: “Việc gì?”

“Ngô...”

Thiên Đạo Tử bùng kín đầu, xương khớp không chịu nổi gánh nặng phát ra tiếng vang, hắn cực lực hồi tưởng, nhiệt độ phát tán trở nên cao hơn.

Thậm chí không khí chung quanh cũng bởi vậy bắt đầu trở nên vẩn vèo.

Nhậm Thanh đã làm tốt chuẩn bị trở về bản thể, bất quá lúc này Thiên Đạo Tử lại lão đảo nghiêng ngã đi ra ngoài.

Hắn vừa đi vừa tự nói: “Ta... Là ai, vì sao muốn nói đến đã không kịp?”

Nhậm Thanh xa xa đi sau lưng Thiên Đạo Tử, rất nhanh liền đến bí tàng các bên ngoài.

Thiên Đạo Tử nhìn trong hồ nước chìm nổi bao nhiêu thi thể, trên mặt có vẻ đã hiểu rõ ràng, đáy mắt còn nhiều thêm một điểm tuyệt vọng không thể chịu nổi.

“Đến cùng là phát sinh ra sao, làm sao Vô Vi đạo quan đã bị hủy diệt...”

Thiên Đạo Tử như là ngọn nến hòa tan mà mắt thường có thể thấy được, đồng thời hồn phách dần dần ly thể lại trở nên điên loạn cực độ.

Nước hồ sôi trào, ấu thể Thiên Đạo Trùng căn bản cũng không có dũng khí thò đầu ra.

Nhậm Thanh quả quyết đem điểm hồn quay về bản thể.

Mặc dù Thiên Đạo Tử vẫn còn sống, nhưng rõ ràng chỉ có thể dựa vào thi thể của mình mà giữ lại lý trí, không hề có khả năng giao tiếp.

Bản thể Nhậm Thanh mở to mắt.

Vô Vi đạo tràng tạm thời không thể đi vào, ít nhất Thiên Đạo Tử một lần nữa lâm vào yên lặng rồi hãy nói, nếu không bao nhiêu điểm hồn cũng đều là tặng không cho nó.

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, lập tức từ lao tù trong bụng lấy ra nhập thần thuật.

Nhậm Thanh lật xem bí tịch trước, phía trên ghi lại nội dung tương đối bình thường, nhìn không ra có gì khác với thuật pháp khác.

Ngược lại là ở trang thư tịch cuối cùng, phát hiện chữ viết của Thiên Đạo Tử, nhưng hoàn toàn không có nắp quan tài trên bảng chủng loại kia, ngược lại giống như là tiểu nhi vẽ lung tung.

Nói ngày mai tinh thần Đạo Tử đã không bình thường.

“Đều là nói dối, ta sắp điên rồi!”

“Tuyệt đối không nên tu hành, tuyệt đối không nên tu hành! !”

“Đến cùng là ta điên rồi, vẫn là thế giới điên rồi! !”

“Vô số thanh âm trong óc của ta! ! !”

Nhậm Thanh nhìn chăm chăm chữ viết, chẳng biết tại sao phía sau lưng bị mồ hôi thấm ướt, phảng phất có thể cảm nhận được vị tu sĩ Dương Thần cảnh này xâm nhập cốt tủy đến tuyệt vọng.

Tin tức phun trào.

【 Nhập thân thuật từ Vô Thượng Thiên Ma sáng tạo, tu luyện cần đem thân thể thiêu đốt hồn phách, cũng hấp thu hài cốt Thiên Ma, vứt bỏ thân Luyện Hồn mới có thể tu thành. 】

【 Hấp thu hài cốt Thiên Ma thì về sau hồn phách cũng sẽ mãi mãi mất đi bộ phận, dùng cái này tạo thành Vô Thượng Thiên Ma. 】

【 Có thể thông qua đem thân thể làm vật dẫn, quyết đoán nhìn chăm chú Vô Thượng Thiên Ma. 】

Nhậm Thanh lông mày sít sao nhíu lại.

Chẳng lẽ Vô Thượng Thiên Ma cũng không phải là tu sĩ, mà là từ vô số hồn phách mảnh vỡ ghép lại thành,

【 Có thể tiêu hao năm năm thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ. 】

Nhập thần thuật cần tiêu hao thọ nguyên còn xa mới bằng thuật pháp Vô Vi đạo tràng, bất quá Nhậm Thanh không có dự định tu hành.

Chỉ là bỏ qua thân thể đã khiến Nhậm Thanh không thể nào tiếp thu được, giống như là trùng tu.

Thiên Đạo Tử chỉ sợ là muốn mượn nhờ Thú Lan Pháp chuyên tu hồn phách, cải cách không chế thiên đạo trùng, kết quả ngược lại lâm vào Thiên Ma Chương không.

Tin tức có thể miễn trừ thuật pháp đại giới, cũng không chứng minh có thể thay đổi bản chất của nhập thần pháp, thân thể tránh không được phải bỏ qua.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hắn không còn cân nhắc về nhập thần pháp, đem bốn bản thuật pháp còn lại lấy ra ngoài, dự định xem có gì không thích hợp.

Kết quả phát hiện thu hoạch ngoài ý muốn.

Bốn sách thuật pháp trong bí tịch có hai quyển rõ ràng là Thiên Đạo Tử tận lực chọn lựa, mà yêu cầu nhập môn cũng không quá cao.

Hai thư tịch này liên quan đến trùng loại, một quyển là lấy thân nuôi cỏ, một quyển là hóa thành nửa người nửa trùng.

Bất quá khẳng định không có đạt hiệu quả, dù sao Thiên Đạo Trùng mặc dù tên cũng có chữ trùng, nhưng trên bản chất cũng không phải là bò sát.

Mà là cùng loại với quỷ vật.

Nhậm Thanh cũng không rõ ràng tu sĩ thiên đạo pháp sau khi chết có thể hình thành cấm khu hay không, nói không chừng Thiên Đạo Trùng còn có thể một lần nữa tìm kiếm thân thể để ký sinh.

Hai quyền thuật pháp này đối với hấn không có tác dụng lớn.

Hiện nay đối với hiệu suất tăng thọ nguyên của Nhậm Thanh mà nói, lựa chọn thuật pháp nhất định phải bù được vốn, nếu không quá mức lãng phí thọ nguyên.

Hai quyền còn lại có chút khác biệt.

【 Thi Cầu Thuật! 】

【 Từ Thi Cầu đạo nhân sáng tạo, tu luyện cần lấy huyết nhục nuôi nấng chó con mới sinh, đợi cho chúng trưởng thành lại dùng mảnh vỡ lục phủ ngũ tạng kích thích hung tính của chúng, cho đến khi chết bất đắc kỳ tử liền thành. 】

Khi thuật pháp luyện thành liền có một đầu có thể sử dụng Thi Cầu.

Bất quá Thi Cầu ngày thường ăn nhất định phải là huyết nhục của chính tu sĩ.

Nếu như Nhậm Thanh tu luyện Thi Cầu Thuật, cũng không cần tìm chó con, trực tiếp đem Husky xem như Thi Cầu là được.

Nhưng hấn nào có huyết nhục nuôi nấng Thi Cầu, rất khó giải quyết vấn đề đồ ăn.

Cho nên Nhậm Thanh lựa chọn từ bỏ.

Husky vẫn là thành thành thật thật xem như dự trữ lương cùng tọa kỵ đi.

Cuối cùng là một loại thuật pháp tên “Vô ảnh quỷ” .

【 Minh khắc dưới da quỷ ảnh, tu luyện cần đợi tại cực âm chi địa năm năm, mỗi ngày lấy tiên huyết đổ vào cái bóng bản thân, cho đến cái bóng sinh ra ý thức mới có thể tu thành. 】

Muốn nói Vô ảnh quý có bao nhiêu đặc thù cũng chưa nắm chắc, chủ yếu chính là làm cái bóng hóa thành quý ảnh, cùng không chế sử dụng.

Sở dĩ khiến Nhậm Thanh cảm thấy hứng thú.

Chủ yếu quý ảnh kỳ thật như một bộ phận trên thân thể, hẳn là có thể nhờ Sách da người chết thay, hình thành thuật pháp phối hợp ở giữa.

Hắn không có ý định vội vã nắm giữ, để Sách da người tấn thăng Quỷ Sứ cảnh rồi lại nói.

Đến thời điểm xác nhận qua năng lực “Kẻ chết thay da”, rồi quyết định muốn nắm giữ Vô ảnh quý, tiếp theo quyết định tuyến đường dị hoá.

Hắn đã trong thời gian ngắn cũng không thể lần nữa tiến vào Vô Vi đạo tràng, dứt khoát ở trong dạ dày bế quan tu hành.

Chính là nhất định phải đi bỏ sung tài nguyên đã tiêu hao hết, nếu không tu hành khó tránh khỏi lâm vào đình trệ.

Nhậm Thanh yên lặng tính toán khoảng thời gian chợ quý mở ra, khẳng định có sai sót, cần thiết sớm rời khỏi dạ dày.

Hắn nghĩ trong lúc này để Vô Mục Pháp làm chủ, tiện thể lợi dụng tiểu nhân trong bình đem vật quý dị Phi Giáp Công triệt để nắm trong tay.

Nhậm Thanh chuẩn bị trừ bỏ thuật pháp thần túc kinh bên ngoài để sau này tiếp tục dùng, lại rời khỏi dạ dày.

Thần túc kinh thì không cần lãng phí khí lực, chủ yếu đã dị hoá đến cực hạn, bất kể thế nào hồn phách đều sẽ sinh ra dị hoá, đặt ở trong lĩnh cai ngục đường thì không có thuốc nào cứu được.

Huống chi thần túc kinh làm ngục tốt đã theo Nhậm Thanh, căn bản cũng không cần tận lực đi trấn áp.

Dù là hoàn thành trấn áp, chỉ cần bóc ra đến lao tù trong bụng, vẫn như cũ trở nên vô dụng.

Nhậm Thanh lúc tới gần thời điểm chợ quý mở ra liền để điểm hồn ly thể.

Nói thật vẫn có nguy hiểm nhất định, dù sao có thể sẽ khiến người khác chú ý.

Cũng may điểm hồn Nhậm Thanh tương đối không gây chú ý, các nhóm lính cai ngục cũng bước vào chợ quý, lúc này mới lặng lẽ đi vào.

Hắn bỏ sung một đợt tài nguyên, lập tức liền dán thân vào đại mộng Đoán Khí.

Nhóm lính cai ngục không nghĩ tới đại mộng Đoán Khí lần nữa khai trương sau mấy tháng, nhao nhao hiếu kì vây xem tại cửa ra vào.

Nhậm Thanh vẫn như cũ chọn lấy mấy vị quân dự bị.

Hắn Luyện Khí trình độ tăng trưởng có hạn, nếu muốn nhờ vào chợ quý kiếm lấy đại lượng thọ nguyên thì nhất định phải mất nhiều tinh lực.

Nhưng Luyện Khí liên quan đến nhiều mặt, tự tìm tòi mà tinh thông thực sự quá khó khăn.

Bất quá Nhậm Thanh đã tìm được biện pháp.

Dựa theo thư tịch thuật pháp Vô Vi đạo quan miêu tả sơ lược, thiên đạo pháp Luyện Khí cùng lính cai ngục nắm giữ trăm sông đổ về một biển.

Vật liệu cũng cùng thuật pháp có quan hệ với nhau, chỉ là Vô Vi đạo quan lấy từ Thiên Đạo Trùng hấp thu thiên địa tới

chỉ còn “Cặn bã” .

Nhậm Thanh suy đoán hỏa luyện trong cung nhất định có thủ đoạn luyện khí trợ giúp, nếu như có thể nhờ vào đó nâng cao hiệu suất Luyện Khí thì duyên thọ sẽ gia tăng thật lớn.

Cũng sẽ không thiếu khuyết huyết tinh nữa, đồng thời thu hoạch được tài nguyên của cả hai phe.

Nhậm Thanh quyết định đợi thêm khoảng chừng mười ngày thì tiến vào Vô Vi đạo tràng, sau đó tạm thời gác lại kế hoạch Đâu Suất cung, thử độ nước tiến đến phòng luyện khí hỏa.

Hắn đề xuống xao động trong lòng, cưỡng ép quan tưởng lên Vô Mục Pháp.

Bất tri bất giác Nhậm Thanh đã hình thành thói quen an tĩnh bế quan trong dạ dày, thậm chí cảm giác coi như rất không tệ.

Không có nhiều nhiệm vụ việc vặt như vậy, thậm chí lính cai ngục cũng không cách nào tìm được chính mình.

Trong dạ dày tại A Tỳ Địa Ngục cũng không phải là cố định, nó không ngừng thay đổi trạng thái, rất khó khóa chặt vị trí một chỗ.

Nhậm Thanh dựa vào liên hệ chủ thứ hồn ở giữa, đem điểm hồn thu hồi về bản thể, sau đó nuốt nhiều con mắt liên tiếp tục quan tưởng.

Tu hành không tuế nguyệt.

Lúc Nhậm Thanh lấy lại tinh thần thì đã qua mười bốn ngày, hắn liền cẩn thận nghiêm túc đem điểm hồn vào bên trong Vô Vi đạo tràng.

Lúc này bí tàng các đã hóa thành phế tích, đầy đất đều là mảnh vỡ mộ bia.

Thi thể Thiên Đạo Tử thiếu đi bảy bộ, hẳn là bị hấn xem như vật dẫn mà thiêu đốt mất, cũng chỉ còn duy trì một chút lý trí.

Bên trong Vô Vi đạo tràng có thể phục hồi từ từ, nhưng chỉ có bí tàng các muốn khôi phục hoàn toàn khẳng định là không thực tế.

Nhậm Thanh còn tốt đã sớm đem thuật pháp bí tịch chuyên đến lao tù trong bụng, nếu không liên phí công một trận.

Trong hồ nước vẫn như cũ nổi lơ lửng vô số thi thể.

Hấn lấy bí tàng các chuyên vài vòng, không có phát hiện thân ảnh Thiên Đạo Tử, tiếp theo đi vào biên giới Liên Diệp, chuẩn bị chờ đợi thời cơ độ nước.

Nhậm Thanh đột nhiên chú ý tới, trên mặt nước so với ngày thường thì yên ắng hơn một chút.

Hấn ngồi xổm ở Liên Diệp quan sát hồi lâu, vẫn như cũ không thấy tung tích của giới bộ, tựa hồ bởi vì có quan hệ Thiên Đạo Tử nên lâm vào yên lặng.

Trong lòng của hấn âm thầm suy nghĩ.

Giới bộ trong hồ nước không thể nào là bị Thiên Đạo Tử diệt sạch, dù sao không nhìn thấy trùng thì cũng phải thấy vết tích giao chiến.

Như này càng giống Thiên Đạo Tử phát tán khí tức để chế trụ ấu thể Thiên Đạo Trùng.

Nói đúng ra là Thú Lan Pháp hóa thân Thiên Ma, về sau để ấu thể Thiên Đạo Trùng cảm nhận được kiêng kỵ.

Nhậm Thanh lấy một tảng đá hướng trong nước ném đi, đúng là văng lên không nhỏ bọt nước, nhưng trong hồ nước vẫn như cũ là không hề có động tĩnh gì.

Hắn thấy vậy trong lòng vui mừng, không để ý tới có thể thích hợp như thuyền hay không, trực tiếp nhảy vào trong nước hướng hỏa luyện cung bơi đi.

Nhậm Thanh dùng tốc độ không quá nhanh, nhưng thắng ở điểm hồn có chủ hồn bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung, sức chịu đựng đủ để kiên trì mấy canh giờ.

Bất quá chờ hắn tới gần hỏa luyện cung, ấu thể Thiên Đạo Trùng rốt cục phản ứng trở về.

Giới bộ hóa thành bóng đen hướng Nhậm Thanh vây quanh, nhưng tốc độ cũng không nhanh.

Nhậm Thanh nhờ vào đó xoay người đến hỏa luyện cung Liên Diệp bên trên, lúc đầu muốn chờ đợi cơ hội trong thời gian dài, hiện tại chỉ cần dùng thời gian một chén trà.

Hắn ổn định tâm thần quan sát hỏa luyện cung.

Liên Diệp ngoại trừ đạo quan, một gốc cỏ dại cũng không có.

Hỏa luyện cung so với bí tàng các diện tích lớn hơn không ít, đồng thời dù môn phái đã bị hủy diệt nhưng vẫn như cũ bốc lên bụi mù nồng đậm.

Kiến trúc nơi đây có vẻ cổ quái dị thường, chính thể như là sườn núi cũng tản ra nhiệt lượng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vách tường nhúc nhích.

Nhậm Thanh đi đến trước cửa sắt hỏa luyện cung, dùng Đạo Tổ ngón tay giải trừ phong ấn rồi dùng lực đẩy ra, ngay lập tức hỏa diễm đập vào mặt.

Khung cảnh bên trong vượt ra khỏi sức tưởng tượng của hắn.

Từng cỗ thi thể tu sĩ bị treo trên xà nhà, làn da cảm nhận hiện ra kim loại, mạch máu có chất lỏng nham thạch lưu

thông.

Trong phòng thì nở ra trùng kén to lớn, có thể nhìn thấy ấu thể Thiên Đạo Trùng đầu năm sáu mét bị vây ở trong đó.

Trùng kén sinh trưởng ra sợi tơ quấn quanh ở trên thân thi thể, đồng thời cùng cửu khiếu liên kết.

Thi thể phần ngực bụng bị đào lên, bên trong cất đặt lấy các loại vật liệu, lấy huyết nhục làm vật chứa, chậm rãi dựng ra pháp khí.

Bất quá bởi vì ấu thể Thiên Đạo Trùng không có đệ tử nuôi nấng khổng chế, cho nên tiến độ luyện khí lâm vào đình trệ.

Nhậm Thanh sửng sốt một lát, không nghĩ tới Vô Vi đạo tràng Luyện Khí đúng là như thế.

Ánh mắt hần rơi vào khắc đầy chữ viết mặt tường, cẩn thận đọc.

Phía trên chủ yếu ghi chép thi thể lai lịch ở hỏa luyện cung, phần lớn đều là trưởng lão trước trong môn phái tự nguyện xem chỗ này như pháp khí.

Vô Vi đạo tràng hần là cũng lục lợi ra một chút biện pháp cộng sinh cùng Thiên Đạo Trùng, hỏa luyện cung chính là minh chứng tốt nhất.

Bất quá Thiên Đạo Trùng căn bản không quan tâm những thủ đoạn này, bọn chúng muốn đem tất cả mọi người ở Tỉnh Châu hóa thành vật chứa để ký sinh.

Nhậm Thanh cau mày suy tư.

Nếu như có thể nắm giữ hỏa luyện cung, hần là có thể cung ứng nhu cầu Luyện Khí của lính cai ngục, nhờ vào đó đơn giản kiểm thọ nguyên không thể tin được.

Nhưng cùng lúc tồn tại vấn đề, hỏa luyện cung chỉ có đệ tử Vô Vi đạo quan mới có thể sử dụng, chỉ sợ nhất định phải tu luyện thiên đạo pháp.

Lập tức lâm vào vòng lặp vô hạn.

Chính Nhậm Thanh cũng không thể tu luyện, nguy hiểm thực sự quá lớn.

Cũng không có khả năng để hãm dừng người tu luyện, vạn nhất bại lộ Vô Vi đạo tràng liền bởi vì nhỏ mà mất lớn.

“Các loại, kỳ thật giải quyết biện pháp, Thiên Đạo Tử đã tìm được...”

Nhậm Thanh trong tay có thêm bản bí tịch, chính là « Vô ảnh quý », tu luyện sau đó cái bóng hóa thành có được huyết nhục tồn tại.

Thiên Đạo Tử chính là muốn dùng Vô ảnh quý để thay thế bản thân bị thiên đạo chi oán ký sinh, đáng tiếc người Tĩnh Châu bởi vì thể chất đặc thù, căn bản không cách nào nhập môn lĩnh cai ngục pháp.

Thi Cầu Thuật cũng hẳn là đồng ý.

Bất quá Thiên Đạo Trùng cũng không phải là vật ngu, đợi đến Nguyên Anh kỳ liền có thể ngăn ngừa ly thể, như thường sẽ tiến vào bản thể để ký sinh.

Huống hồ toàn bộ Vô Vi đạo quan đều là tu sĩ ký sinh, biện pháp không nhất định hữu dụng.

Nhưng ít ra có chỗ trống giảm xóc.

Mà Thiên Đạo Tử khẳng định từng tiếp xúc cùng lĩnh cai ngục đường, cho nên mới có đến bốn loại thuật pháp này.

Nhậm Thanh không có quá nhiều do dự, liền dự định tu hành Vô ảnh quý.

Chỉ cần không phải ký sinh ở trong cơ thể mình, cùng lắm thì liền đem thiên đạo chi noãn cưỡng ép lấy ra, cũng sẽ không bởi vậy làm tổn thương căn cơ.

Trọng yếu nhất chính là, tin tức là có thể miễn trừ tệ nạn Thiên Đạo Trùng.

Thiên đạo pháp tệ nạn, không quan tâm Nhậm Thanh tấn thăng cảnh giới gì cũng đều có thể miễn trừ, các cách kiếm đủ thọ nguyên chính là mua bán không vốn.

“Trên lý thuyết mà nói, cái gọi là Kết Đan kỳ, cũng chính là lĩnh cai ngục Âm Sai cảnh, hẳn là tương đối an toàn.”

Nhậm Thanh theo hỏa luyện cung đi ra ngoài, lông mày nhíu chặt lại.

Hiện tại tình huống rất phức tạp, Vô Vi đạo quan thuật pháp là có, Vô ảnh quỷ cũng có thể bất cứ lúc nào tu luyện, nhưng thiên đạo chi noãn đây...

Ánh mắt hắn không tự giác rơi xuống trong hồ nước, những ấu thể Thiên Đạo Trùng trải qua náo loạn như thế lại trở nên sinh động hẳn lên.

Nhậm Thanh hơi có chút đau đầu, thu hoạch Thiên Đạo Chi Noãn đúng là cái đại phiền toái.

Hồ nước vẫn là thôi đi...

Đáy nước cho dù có Thiên Đạo Chi Noãn, nhưng ấu thể Thiên Đạo Trùng thực sự có rất nhiều.

Hiện nay đến xem, Thiên Đạo Chi Noãn có khả năng nhất tại nơi ở của đệ tử nội môn Vô Vi đạo quan, cũng chính là hồ nước chỗ sâu Vô Vi điện.

Có thể Vô Vi điện cách hỏa luyện cung quá xa, trên đường rất khó bảo đảm an toàn.

Nếu như muốn tìm vận may dựa vào thi thể phiêu lưu, cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào.

Nhậm Thanh gãi đầu một cái.

Lấy năng lực sinh sôi của Thiên Đạo Trùng, nguyên bản Vô Vi đạo quan Thiên Đạo Chi Noãn khẳng định không thừa thớt, chỉ sợ nhập môn liền có thể ban cho.

Nhưng bây giờ tu luyện thiên đạo pháp lại gắt gao kẹt tại bước đầu tiên.

Nhậm Thanh suy tư hồi lâu, trong đầu dần dần có cái ý nghĩ, bất quá trước tiên đem Vô ảnh quỹ cùng thiên đạo pháp giải quyết lại nói.

Hắn gọi hệ thống ra, tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên nắm giữ “Vô ảnh quỹ” .

Trải qua đoạn thời gian tu hành này, Nhậm Thanh lại góp nhặt năm năm thọ nguyên, chỉ tiếc ở giữa đứt quãng không có nuốt mất, nếu không đều có thể thử nghiệm tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Mà Vô ảnh quỹ dị Hóa chủ muốn tập trung trên cái bóng, cũng không có cảm giác quá đau.

Nhậm Thanh chẳng qua là cảm thấy tiên huyết hai chân không hiểu sao bị hấp thu bộ phận, lập tức Vô ảnh quỹ liền đạt đến cấp độ Vũ Nhân cảnh.

Hắn đè xuống tạp niệm trong lòng.

Bản thể đẩy cửa đi ra bên trên, dựa vào tường thành cái bóng dần dần kéo dài.

Nhậm Thanh nhắm mắt thử không chế quỹ ảnh.

Vốn cho rằng sẽ không cách nào cảm ứng được quỹ ảnh, không nghĩ tới vậy mà điều khiển như cánh tay.

Rất có thể là bởi vì thân ở trong dạ dày dạ dày tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng, hấn không chế Vô ảnh quỷ so tưởng tượng còn muốn chặt chẽ hơn.

Bất quá cái bóng cuối cùng sinh trưởng nửa mét liền ngừng lại, tốc độ cũng chậm chạp, động tác càng có vẻ hơi khô khan.

Hiện nay chuyển động còn nhất định phải ở trên mặt phẳng, muốn khen hiệu quả của Vô ảnh quỷ cũng chẳng có gì mà khen.

Nhậm Thanh chân mày hơi nhíu lại.

Hấn thử để cái bóng nắm vật cử tạ, điểm ấy ngược lại coi như không tệ.

Quỷ ảnh đã chứng minh mình cũng không phải là không hề có tác dụng, nhưng vượt qua mười cân liền không thể chịu được, nói rõ thuật pháp còn có hạn chế.

Nhậm Thanh cũng không có cách nào trong hoàn cảnh đen như mực gọi quỷ ảnh ra, chí ít bốn bề phải có một điểm sáng chiếu vào.

Hấn biết mình đối Vô ảnh quỷ không thể mong cầu quá cao, dù sao mới vừa vặn đến Vũ Nhân cảnh, thậm chí rất nhiều thuật pháp tiềm lực thăng đến lúc nguy biến mới có thể có thể kích phát ra.

Hấn liếc xéo bên cạnh thân, quỷ ảnh khoan quay về dưới chân đã biến mất không thấy.

Tiểu nhân trong bình toát cả mồ hôi, quan sát hành vi cổ quái của Nhậm Thanh.

Bất quá tiểu nhân trong bình gặp Nhậm Thanh thời gian dài không có thay đổi, cũng đã mất đi hứng thú, rất nhanh liền không biết rõ bỏ chạy chỗ nào rồi.

Nhậm Thanh cẩn thận suy nghĩ tới ba tuyến đường dị hoá Vô ảnh quý.

【 Nhân Ảnh giả: Bóng người hợp nhất! 】

【 Ảnh Vũ giả: Quý ảnh phụ thể! 】

【 Ảnh Tập giả: Quý ảnh như binh! 】

Đầu tiên đem Ảnh Tập giả bài trừ đầu tiên, loại tuyến đường dị hoá này hẳn là cùng Tích Cốt người tương tự, khiến cho quý ảnh hình thành pháp khí.

Nhưng Nhậm Thanh nghĩ quý ảnh chủ yếu là để dùng cho Thiên Đạo Trùng ký sinh, hóa thành pháp khí thì không còn là nhục thể, rất có thể không có hiệu quả chút nào.

Mà Nhân Ảnh giả cho hẳn cảm giác cũng có chút miễn cưỡng.

Quý ảnh cùng tu sĩ tự thân dung hợp, cái này không phải là để Thiên Đạo Trùng trực tiếp tiến vào bản thể sao, ngấm lại thôi được rồi.

Cuối cùng chỉ còn lại Ảnh Vũ giả, nhưng Nhậm Thanh không khỏi sinh ra lo lắng.

Vì lý do an toàn, hẳn dứt khoát để điểm hồn lạng lẽ chạy một chuyến đến bí các, tìm tới thư tịch ghi chép Vô ảnh quý để xem xét.

Trong lúc đó điểm hồn kém chút bị ngục tốt phát hiện, cũng may chỉ là hữu kinh vô hiểm.

Chỉ bất quá Nhậm Thanh chú ý tới viên hầu bên trong bình ở bí các kia, nhìn ánh mắt hẳn giống như có chút cổ quái.

Trải qua kiểm chứng, về sau Nhậm Thanh triệt để trị rõ ràng Vô ảnh quý.

Tuyến đường dị hoá Nhân Ảnh giả và cái bóng cùng một nhịp thở, Quỷ Sứ cảnh được xưng là “Bách Ảnh Ma Hồn”, có thể thu nạp hồn người chết.

Bách Ảnh Ma Hồn thông qua thu nạp thần hồn tu sĩ, có thể mượn dùng năng lực trong thời gian ngắn, đồng thời tăng cường quỹ ảnh trong cơ thể.

Cái tuyến đường dị hoá này tính trưởng thành rất mạnh, thích hợp một loại thuật pháp tu sĩ.

Về phần Ảnh Tập giả xác thực như Nhậm Thanh đoán, năng lực là đem quỹ ảnh hóa thành pháp khí, phương thức công kích chủ yếu tác dụng với thần hồn của địch nhân.

Có chút giống ép buộc tiêu nhân nguyên rửa, dùng cái bóng để can thiệp bản thể.

Ảnh Vũ giả thích hợp nhất với Nhậm Thanh, chẳng những sau khi tấn thăng quỹ ảnh sẽ sinh ra huyết nhục, còn có thể ngắn ngủi phụ thể bản thân để tăng cường thể chất.

Kể từ đó, luyện bì người di chuyển thương thể cũng có thể phát huy rất tốt.

Nhậm Thanh quay ngược về phòng ngồi xếp bằng xuống, nhắm chặt hai mắt đồng thời tổn hao một năm thọ nguyên, Vô ảnh quỹ lần nữa có thể thuế biến.

Quỹ ảnh rõ ràng có thực thể, nó chủ động bò lên trên thân thể Nhậm Thanh, điên cuồng hút lấy huyết dịch, nhờ vào đó hoàn thành tấn thăng.

Nhậm Thanh không có ngăn cản.

Tại tấn thăng Quỷ Sứ cảnh về sau, tiên huyết trong cơ thể hắn đã như thủy ngân đậm đặc, một giọt máu liền có thể bù đắp được trăm giọt của phàm nhân.

Quỷ ảnh đang ăn uống mấy chục thể tích liền truyền đến ý niệm chắc bụng, nó lập tức một lần nữa bình tĩnh lại, bề ngoài nhìn không ra mấy may dị dạng.

Nhậm Thanh nhắm mắt cảm thụ năng lực quỷ ảnh, nhìn không được lắc đầu.

Quỷ ảnh dưới tác dụng trên kỳ thật cùng Long Xà Tích như nhau, vô luận tốc độ hay độ sắc bén cũng kém xa tít tắp Long Xà Tích, chỉ bất quá có tính bí mật.

Nhậm Thanh thử phía dưới phụ thể quỷ ảnh.

Quỷ ảnh lập tức phân ra một chút chậm rãi kết hợp cùng cánh tay phải hắn, cơ bắp lập tức tăng vọt, làn da cũng hóa thành màu đen.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng vung lên, không khí truyền đến bạo tạc.

Lực lượng chí ít tăng lên gấp ba có thừa, thậm chí còn không tính quỷ ảnh hoàn toàn phụ thể.

Sở dĩ hiệu quả tốt như vậy, chủ yếu bởi vì bốn bề tương đối lơ mờ, nếu như đặt ở trời nắng Liệt Dương, quỷ ảnh phụ thể nhất định sẽ giảm bớt sức mạnh.

Làm cho Nhậm Thanh ngoài ý muốn chính nhất là quỷ ảnh phụ thể sau này sẽ gia trì toàn bộ thân thể, kể cả làn da, huyết nhục cùng xương cốt.

Hắn lấy Đại Miêu đao ra xẹt qua cánh tay phải, phía trên thấy có thêm thương thể chảy máu.

Nhậm Thanh đã dùng năm phần khí lực trở lên, lý thuyết vết thương chỉ có một chiều sâu, nhưng bây giờ lại chỉ có thể miễn cưỡng rách da.

Hắn đem vết thương di chuyển cho quỷ ảnh, cái sau như là nước chảy uốn éo người.

Quỷ ảnh kỳ thật cũng không có cái trở ngại gì, chủ yếu là không thích ứng với việc đột nhiên xuất hiện đau đớn, cho nên rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Quỷ Võ Giả tấn thẳng Quỷ Sứ cảnh sau gọi là “Âm Quỷ ma ảnh”, phụ thể đối với gia trì thân thể sẽ tăng lên trên diện rộng.

Chỉ cần ở trong bóng tối, Âm Quỷ ma ảnh sẽ bắt tử bất diệt, căn bản là không cách nào dùng thủ đoạn bình thường để đánh giết.

Lại thêm kẻ chết thay da, vừa vặn đền bù phòng thủ Nhậm Thanh ở thể yếu.

Nếu như phối hợp Trọng Đồng giả tấn thẳng Âm Sai cảnh Chí Âm Yểm Chủ, thậm chí có thể trong thời gian ngắn bắt bại một phương.

Nhậm Thanh âm thầm gật đầu, gọi tin tức về bản thân từ hệ thống ra.

【 Nhậm Thanh! 】

【 Tuổi tác: Mười tám! 】

【 Thọ nguyên: Bốn năm sáu mươi bảy ngày! 】

【 Thuật: Thao Thiết Pháp (trong bụng lao tù), Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma), Thần túc kinh (Binh Họa Trì Lang), Sách da người (luyện bì người), Phi Giáp Công (Tích Cốt người), Kính Trung Tiên (mặt kính người), Vô ảnh quỷ (Quỷ Võ Giả). 】

【 Đạo Sinh Đạo (chương đạo)! 】

Hắn nhú mày, thuật pháp nắm giữ quá nhiều liền sẽ khiến cho tin tức nhét chung một chỗ, nếu có thể sửa đổi thì thật tốt...

Nhậm Thanh chỉ là sinh ra ý nghĩ, chữ trước mặt liền bắt đầu giao thoa lẫn nhau.

Hắn dùng ý thức tiếp xúc về sau, chú ý tới quả thật có thể làm ra sửa đổi có hạn, nhưng không cách nào liên quan đến độ chuẩn xác nội dung.

Cuối cùng hắn đem thuật pháp phân loại.

【 Quỷ Sứ cảnh thuật pháp: Thao Thiết Pháp (trong bụng lao tù), Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma), Thần túc kinh (Binh Họa Trì Lang) 】

【 Bán Thi cảnh thuật pháp: Sách da người (luyện bì người), Phi Giáp Công (Tích Cốt người), Kính Trung Tiên (mặt kính người), Vô ảnh quỷ (Quỷ Võ Giả) 】

【 Ngụy biến: Thao Thiết Pháp (ngục tốt) 】

Nhậm Thanh hủy bỏ bảng tin tức, hắn ẩn ẩn cảm giác thuật pháp ở giữa hình thành liên hệ, tại cảnh giới cao chỉ sợ sẽ có đại dụng.

Vô ảnh quỷ đã đạt tới Bán Thi cảnh, có thể dùng làm ký sinh thể Thiên Đạo Trùng.

Để cho an toàn, hắn dự định để Vô ảnh quỷ bảo trì cảnh giới áp chế đối với thiên đạo pháp, miễn cho bị Thiên Đạo Trùng ảnh hưởng đến bản thể.

Điểm hồn Nhậm Thanh tiến vào lao tù trong bụng, xem xét trong bí tàng các Vô Vi đạo tràng lấy được mười hai bản thiên đạo pháp.

Hắn định cho Vô ảnh quỷ chọn lựa thiên đạo pháp.

Nhưng Nhậm Thanh lật toàn bộ ra một lần, lúc sau vẫn như cũ có chút không hài lòng lắm.

Mười hai bản thiên đạo pháp cũng liên quan đến thân thể tạng khí, dùng Vô Vi đạo quan thì chính là tái tạo tiên cốt, lại không thích hợp Vô ảnh quỷ.

Thích hợp Vô ảnh quỷ thiên đạo pháp hẳn là thiên bàng môn mới đúng.

Nhậm Thanh nhúc đầu néo néo mũi, nếu như thực sự tìm không thấy, vậy cũng chỉ có thể dùng Huyền Thiên Pháp nhập môn.

Hắn ôm lấy ngựa chết làm ngựa sống, kiểm tra thu thập các loại thư tịch thuật pháp, hi vọng từ đó phát hiện đầu mối hữu dụng.

Cầm lấy trong đó mấy rương trang sách, về mặt Nhậm Thanh lộ rõ ngoài ý muốn.

Mặc dù nội dung cũng không nhiều, nhưng trong câu chữ có thể nhìn ra thuật pháp lấy “U Minh Công” làm tên, nói đơn giản là đem Thiên Đạo Chi Noãn đặt trong dạ dày, nhờ vào đó tu thành.

U Minh Công cùng thiên đạo pháp khác có chút không hợp nhau, rất có thể là Thiên Đạo Tử là vì Vô ảnh quỷ mà sáng tạo.

Cùng Huyền Thiên Pháp đều thuộc về dòng chính Vô Vi đạo tràng.

Bất quá đã đặt ở trong bí tàng các, nói rõ ngay lúc đó Vô Vi đạo quan vẫn có đệ tử sẽ đi tu hành U Minh Công.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, xem ra nhất định phải đi một chuyến đến Vô Vi điện.

Về phần như thế nào độ nước, hắn đem chủ ý đánh tới nhập môn pháp bên trên.

Nhập môn pháp hội thể chất thích ứng Thiên Đạo Chi Noãn, là cơ sở tu luyện thiên đạo pháp, nói không chừng có

thể biến tướng giảm bớt dịch ý Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh rất nhanh liền tìm được cách nhập môn pháp U Minh Công, tên là « Minh Hải ử khí pháp ».

Quỷ ảnh có thể ngăn ngủi ly thể, kéo vào Vô Vi đạo tràng chắc hẳn cũng không phải vấn đề.

Bất quá Minh Hải ử khí pháp là từ quỷ ảnh tu luyện, không có nắm giữ trước, hệ thống không có cách nào tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng.

Nhậm Thanh đành phải chậm rãi tìm tòi.

Hắn trước tiên thông qua tiểu nhân trong bình trấn áp vật quỷ dị Kính Trung Tiên, lại huyền tượng hoàn cảnh mặt kính người cho quỷ ảnh tu luyện.

Theo hơn phân nửa gian phòng hóa thành sóng lớn chập trùng sóng nước, quỷ ảnh ngâm trong đó , dựa theo tần suất hô hấp đặc biệt tu hành.

Quỷ ảnh linh trí không đủ để nắm giữ nhập môn pháp, đành phải để phân thân Nhậm Thanh khống chế.

Tu luyện mấy ngày, về sau thật sự hữu hiệu quả.

Dưới sự can thiệp của Nhậm Thanh, sóng nước nhộn nhạo dần dần cùng quỷ ảnh bảo trì hô hấp nhất trí.

Tâm hắn sinh phần chấn, dưới sự nhẫn nhịn tiếp tục trợ giúp quỷ ảnh tu luyện Minh Hải ử khí pháp.

Bất tri bất giác hơn nửa tháng đã qua.

Đầu óc của vô ảnh quỷ có thể nói là ngu dốt đến cực hạn, như bình thường dưới tình huống lâu như vậy đã sớm tỉnh thông, nó thì khó khăn lắm mới nhập môn.

Tu hành có thu hoạch cũng chính là tính bền dẻo tăng lên một chút.

Hiện tại liên xem đối với Thiên Đạo Trùng có chỗ dùng hay không.

Chương 201 - Sắp Xếp Chuẩn Bị Ra Khỏi Dạ Dày

Chương 201. Sắp Xếp Chuẩn Bị Ra Khỏi Dạ Dày

Nhậm Thanh nhìn chăm chăm chữ viết, chẳng biết tại sao phía sau lưng bị mồ hôi thấm ướt, giống như có thể cảm nhận được tuyệt vọng của vị tu sĩ Dương Thần cảnh này xâm nhập cốt tủy.

Hệ thống phun trào tin tức.

【 nhập thần thuật do Vô Thượng Thiên Ma sáng tạo, tu luyện cần đem thân thể làm củi đốt lên linh viêm thiêu đốt hồn phách, cũng hấp thu hài cốt Thiên Ma, vứt bỏ thân thể Luyện Hồn mới có thể tu thành. 】

【 Sau khi hấp thu hài cốt Thiên Ma, hồn phách bản thân cũng sẽ mãi mãi mất đi một bộ phận, dùng cái này cấu thành Vô Thượng Thiên Ma. 】

【 có thể thông qua đem tự thân thân thể làm củi đun, để Vô Thượng Thiên Ma theo dõi. 】

Lông mày Nhậm Thanh nhíu lại.

Chẳng lẽ Vô Thượng Thiên Ma cũng không phải là tu sĩ, mà là từ vô số mảnh vỡ hồn phách ghép lại mà thành.

【 có thể tiêu hao năm năm thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Nhập thần thuật cần tiêu hao thọ nguyên còn kém thuật pháp Vô Vi đạo tràng rất xa, nhưng Nhậm Thanh không có dự định tu hành.

Chỉ là bỏ qua thân thể đã để Nhậm Thanh không thể nào tiếp thu được, giống như là trùng tu.

Thiên Đạo Tử chỉ sợ là muốn mượn nhờ đặc điểm Thú Lan Pháp chuyên tu hồn phách, cởi ra thiên đạo trùng khổng chế, kết quả ngược lại bị lâm vào Thiên Ma không chế.

Hệ thống có thể miễn trừ đại giới thuật pháp, cũng không đại biểu nó liền có thể cải biến bản chất của nhập thần pháp, tránh không được việc phải bỏ qua thân thể.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hắn không còn cân nhắc về nhập thần pháp, đem bốn bản thuật pháp còn lại lấy ra ngoài, dự định xem có môn nào thích hợp không.

Kết quả phát hiện thu hoạch ngoài ý muốn.

Trong bốn quyển thuật pháp bí tịch có hai quyển rõ ràng là được Thiên Đạo Tử tận lực chọn lựa, mà yêu cầu nhập môn cũng không tính là quá cao.

Hai quyển này liên quan đến trùng, một quyển là lấy bản thân nuôi cổ, một quyển là hóa thành nửa người nửa trùng.

Nhưng mà khẳng định không có đạt hiệu quả, dù sao mặc dù tên Thiên Đạo Trùng cũng có trùng chữ, nhưng trên bản chất cũng không phải là bò sát.

Mà là cùng loại với quỷ vật.

Nhậm Thanh cũng không rõ ràng sau khi tu sĩ thiên đạo pháp chết có thể hình thành cấm khu hay không, nói không chừng Thiên Đạo Trùng còn có thể một lần nữa tìm kiếm ký sinh.

Tác dụng hai quyển thuật pháp này đối với hắn không lớn.

Lấy Nhậm Thanh hiện nay thọ nguyên tăng trưởng hiệu suất tới nói, lựa chọn thuật pháp nhất định phải đền bù thiếu hụt, nếu không quá mức lãng phí thọ nguyên.

Hai quyển còn lại lại có chút khác biệt.

【 Thi Cầu Thuật 】

【 Do Thi Cầu đạo nhân sáng tạo, tu luyện cần lấy huyết nhục bản thân nuôi nấng chó con mới sinh, đợi sau khi nó trưởng thành, lại dùng mảnh vỡ ngũ tạng lục phủ kích thích hung tính của nó, cho đến khi nó chết bất đắc kỳ tử. 】

Sau khi luyện thành thuật pháp này, liền có một Thi Cầu để sử dụng.

Nhưng mà Thi Cầu trong ngày thường nhất định phải ăn là huyết nhục bản thân tu sĩ.

Nếu như Nhậm Thanh tu luyện Thi Cầu Thuật, cũng không cần tìm cái chó con gì, trực tiếp đem Husky xem như nguyên vật liệu Thi Cầu là được.

Nhưng hần nào có huyết nhục để nuôi nấng Thi Cầu, rất khó giải quyết vấn đề đồ ăn.

Cho nên Nhậm Thanh lựa chọn từ bỏ.

Husky vẫn là xem như lương thực dự trữ cùng tọa kỵ đi.

Một loại thuật pháp cuối cùng tên là “Vô ảnh quỷ” .

【 minh khắc tại dưới da quỷ ảnh, tu luyện cần ở tại nơi cực âm chi địa năm năm, mỗi ngày lấy tiên huyết đổ vào cái bóng bản thân, cho đến khi cái bóng sinh ra ý thức mới có thể tu thành. 】

Nếu nói Vô ảnh quỷ có bao nhiêu đặc thù thì cũng là chưa chắc, chủ yếu chính là để cái bóng hóa thành quỷ ảnh, có thể sử dụng và khống chế.

Sở dĩ để Nhậm Thanh cảm thấy hứng thú, chủ yếu là quý ảnh kỳ thật xem như một bộ phận thân thể, hẳn là có thể mượn nhờ Nhân Thư Bì (sách da người) để chết thay, hình thành phối hợp giữa các thuật pháp.

Hắn không có ý định vội vã nắm giữ, đợi sách da người tấn thăng Quỷ Sứ cảnh rồi tính tiếp.

Đến thời điểm xác nhận qua năng lực “Kẻ chết thay da” cùng tuyến đường dị hoá sau đó rồi quyết định có nên nắm giữ Vô ảnh quý hay không.

Hắn ở bên trong thời gian ngắn cũng không cách nào tiến vào Vô Vi đạo tràng, vậy dứt khoát bế quan tu hành.

Chính là nhất định phải đi bổ sung tài nguyên đã tiêu hao hầu như không còn, nếu không thì tu hành khó tránh khỏi việc lâm vào đình trệ.

Nhậm Thanh yên lặng tính toán thời gian đại khái mà chợ quý mở ra, khẳng định không thể sai sót, cần phải sớm ly khai dạ dày.

Hắn tại trong lúc này muốn đem Vô Mục Pháp làm chủ, tiện thể lợi dụng tiểu nhân trong bình để đem vật quý dị Phi Giáp Công triệt để nắm trong tay.

Nhậm Thanh dự định không chế được hoàn toàn vật quý dị Thần Túc Kinh và các thuật pháp khác, sau đó sẽ rời khỏi dạ dày

Thần túc kinh thì không cần lãng phí khí lực, chủ yếu đã dị hoá đến cực hạn, cho dù là chương khổng thể nào, hồn phách đều sẽ sinh ra dị hoá, đặt ở trong lĩnh cai ngục đường sẽ thuộc về không có thuốc nào cứu được.

Huống chi thần túc kinh đã bị ngục tốt bóc ra từ trong cơ thể Nhậm Thanh, căn bản cũng không cần tận lực trấn áp.

Chương 202 - Hỏa Luyện Cung

Chương 202. Hỏa Luyện Cung

Nhậm Thanh tại lúc chợ quý gần mở ra, hấn để điếm hồn ly thể.

Nói thật việc này vẫn là có nguy hiểm nhất định, dù sao có thể sẽ dẫn tới người khác chú ý.

Cũng may điếm hồn Nhậm Thanh rất không đáng chú ý , đợi khi nhóm lính cai ngục cũng bước vào chợ quý, lúc này điếm hồn mới lặng lẽ đi vào.

Hấn bỏ sung một đợt tài nguyên, lập tức liền dán thân vào đại mộng Đoán Khí.

Nhóm lính cai ngục không nghĩ tới đại mộng Đoán Khí thời gian qua đi mấy tháng vậy mà lần nữa khai trương, nhao nhao hiếu kì vây xem tại cửa ra vào.

Nhậm Thanh vẫn dựa theo cách cũ, chọn lấy mấy vị quân dự bị.

Trình độ Luyện Khí của hấn tăng trưởng có hạn, muốn mượn nhờ chợ quý để kiếm lấy thọ nguyên, nhất định phải tốn hao càng nhiều tinh lực.

Nhưng Luyện Khí liên quan đến nhiều mặt, tự hành tìm tòi thì thực tế quá khó khăn.

Nhưng mà Nhậm Thanh đã tìm được biện pháp.

Dựa theo miêu tả thô sơ giản lược bên trong thuật pháp thư tịch của Vô Vi đạo quan, thiên đạo pháp Luyện Khí cùng công

pháp lĩnh cai ngục nắm giữ giống như trăm sông đổ về một biển.

Vật liệu cũng cùng thuật pháp có liên quan, nhưng mà quá Vô Vi đạo quan là lấy từ “Cặn bã” do Thiên Đạo Trùng hấp thu chân nguyên thiên địa lưu lại tới.

Nhậm Thanh suy đoán ở trong Luyện Khí Cung nhất định có thủ đoạn trợ giúp luyện khí, nếu như có thể nhờ vào đó đề cao hiệu suất Luyện Khí, duyên thọ sẽ gia tăng thật lớn.

Lúc ấy sẽ không lại thiếu khuyết huyết tinh, tương đương với đồng thời thu hoạch tài nguyên từ hai bên.

Nhậm Thanh quyết định đợi thêm khoảng chừng mười ngày sẽ tiến vào Vô Vi đạo tràng, sau đó tạm thời gác lại kế hoạch tới Đâu Suất cung, thử nghiệm lướt nước tiến đến phòng luyện khí.

Hắn đề xuống xao động trong lòng, cưỡng ép quan tưởng Vô Mực Pháp.

Trong lúc không để ý, Nhậm Thanh đã tạo thành thói quen bế quan ở trong dạ dày, thậm chí cảm giác rất không tồi.

Không có mấy nhiệm vụ làm việc vất vả, thậm chí ngay cả lĩnh cai ngục cũng không cách nào tìm tới chính mình.

Dạ dày ở bên trong A Tỳ Địa Ngục cũng không phải là cố định, nó là ở vào trạng thái không ngừng di động, rất khó khóa chặt vị trí của hắn.

Nhậm Thanh dựa vào liên hệ giữa chủ hồn và điểm hồn, không ngừng nuốt vào thuật pháp và quan tưởng thuật pháp.

Tu hành không để ý thời gian.

Tới lúc Nhậm Thanh lấy lại tinh, đã qua mười bốn ngày, hắn liền cẩn thận nghiêm túc đem điểm hồn đi vào bên trong Vô Vi đạo tràng.

Thấy bí tàng các hóa thành phế tích, mảnh vỡ mộ bia đầy đất.

Thi thể Thiên Đạo Tử đã thiếu đi bảy bộ, hẳn là bị hấn xem như củi đốt, để vền vẹn vì duy trì lý trí một lát.

Kiến trúc bên trong Vô Vi đạo tràng là có thể phục hồi từ từ, nhưng mà chỉ có bản thân bí tàng các thời, còn các phần mộ và thi thể và đồ vật nơi đây muốn khôi phục hoàn toàn thì khẳng định không thực tế.

Nhậm Thanh cảm giác may mắn đã sớm đem thuật pháp bí tịch chuyển dời đến lao tù trong bụng, nếu không sẽ phí công một trận rồi.

Trong hồ nước vẫn là rất nhiều thi thể trang trôi lơ lửng.

Hấn đi chuyển vài vòng quanh bí tàng các, không có phát hiện thân ảnh Thiên Đạo Tử, sau đó đi tới biên giới lá sen, chuẩn bị chờ đợi thời cơ để lướt trên nước.

Nhậm Thanh đột nhiên chú ý tới, trên mặt nước so ngày thường thì bình tĩnh hơn một chút.

Hấn ngồi xổm ở rìa ngoài lá sen quan sát xem xét hồi lâu, vẫn không thấy có tung tích giới bộ, giống như bởi vì liên quan tới Thiên Đạo Tử mà lâm vào yên lặng.

Trong lòng của hấn âm thầm suy nghĩ.

Giới bộ trong hồ nước không thể nào là bị Thiên Đạo Tử diệt sát, dù sao hấn không nhìn thấy xác giới bộ cùng đánh nhau vết tích.

Càng giống khí tức Thiên Đạo Tử tán phát ra, chế trụ ấu thể Thiên Đạo Trùng.

Nói đúng ra là Thú Lan Pháp hóa thân Thiên Ma, về sau để ấu thể Thiên Đạo Trùng cảm nhận được kiêng kỵ.

Nhậm Thanh lấy ra một tảng đá ném vào trong mặt nước, bọt nước bắn lên tung tóe, nhưng nước trong hồ vẫn là không hề có động tĩnh gì.

Hắn thấy trong lòng vui mừng, không để ý tới có thi thể thích hợp hay không, trực tiếp nhảy vào trong nước bơi tới Hỏa Luyện Cung.

Tốc độ Nhậm Thanh bơi trong nước không tính nhanh, nhờ điểm hồn có chủ hồn bổ sung bất cứ lúc nào, sức chịu đựng cũng đủ để kiên trì mấy canh giờ.

Nhưng mà chờ hắn tới gần hỏa luyện cung, rốt cục ấu thể Thiên Đạo Trùng phản ứng.

Giới bộ hóa thành bóng đen hướng Nhậm Thanh bơi tới, nhưng tốc độ cũng không nhanh.

Nhậm Thanh nhờ vào đó xoay người đến bên trên lá sen của hỏa luyện cung.

Hắn an định tâm thần quan sát hỏa luyện cung.

Trên lá sen ngoại trừ một con đường ra, gốc cỏ dại cũng không có.

Hỏa luyện cung so với bí tàng các thì diện tích lớn hơn không ít, đồng thời dù là môn phái đều đã hủy diệt, vẫn bốc lên bụi mù nồng đậm.

Kiến trúc có vẻ dị thường cổ quái, chính thể như là sườn núi cũng đang tản ra nhiệt lượng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vách tường đang nhúc nhích.

Nhậm Thanh đi vào trước cửa sắt hỏa luyện cung, dùng ngón tay Đạo Tổ vặn khóa rồi đẩy ra, hỏa điểm nóng bỏng đập vào mặt.

Cảnh tượng bên trong vượt ra khỏi hắn tưởng tượng.

Từng bộ thi thể tu sĩ bị treo ở trên xà nhà, làn da hiện ra ánh sáng kim loại, mạch máu có chất lỏng như nham tương đang lưu động.

Chương 203 - Suy Tư Cẩn Thận Tránh Sai Sót

Chương 203. Suy Tư Cẩn Thận Tránh Sai Sót

Trong phòng có kén trùng to lớn, có thể nhìn thấy ấu thể Thiên Đạo Trùng dài năm sáu mét bị vây ở trong đó.

Kén trùng mọc ra sợi tơ quấn quanh thi thể, đồng thời liên kết cùng cửu khiếu.

Phần ngực bụng thi thể bị đào lên, bên trong đặt lấy các loại vật liệu, lấy huyết nhục làm vật chứa, chậm rãi sinh ra pháp khí.

Nhưng mà bởi vì ấu thể Thiên Đạo Trùng không có được nuôi nấng cùng các đệ tử không chế, cho nên tiến độ luyện khí lâm vào đình trệ.

Nhậm Thanh sửng sốt một lát, không nghĩ tới Luyện Khí của Vô Vi đạo tràng đúng là như thế.

Hắn ánh mắt rơi vào trên bức tường có đầy chữ, cẩn thận đọc.

Phía trên chủ yếu ghi chép lai lịch của thi thể ở hỏa luyện cung, phần lớn đều là trưởng lão trong môn phái trước lúc chết tự nguyện ở chỗ này xem như pháp khí.

Vô Vi đạo tràng hẳn là đã cũng lục lợi ra một chút biện pháp cộng sinh cùng Thiên Đạo Trùng, hỏa luyện cung này chính là chứng minh tốt nhất.

Nhưng mà Thiên Đạo Trùng căn bản không quan tâm những thủ đoạn này, bọn chúng theo đuổi chính là đem tất cả

mọi người Tĩnh Châu hóa thành vật chứa ký sinh.

Nhậm Thanh cau mày suy tư.

Nếu như có thể nắm giữ hỏa luyện cung, hẳn là có thể làm được cung ứng nhu cầu Luyện Khí cho lính cai ngục đường, nhờ vào đó để kiếm lấy thọ nguyên thì đơn giản đến mức không thể tin được.

Nhưng cùng lúc đó có tồn tại vấn đề, hỏa luyện cung chỉ có đệ tử Vô Vi đạo quan mới có thể sử dụng, chỉ sợ nhất định phải tu luyện thiên đạo pháp.

Lập tức hắn bị lâm vào vòng lặp vô hạn.

Chính Nhậm Thanh là không thể nào tu luyện, nguy hiểm trong đó thực tế quá lớn.

Tương ứng như vậy, cũng không có khả năng để người khác biết hắn tu luyện, vạn nhất bại lộ Vô Vi đạo tràng thì sẽ mất nhiều hơn được.

“Đợi một chút, kỳ thật biện pháp giải quyết, Thiên Đạo Tử đã tìm được...”

Trong tay Nhậm Thanh có thêm bản bí tịch, chính là « Vô ảnh quỷ », sau khi tu luyện thì cái bóng sẽ hóa thành tồn tại có được huyết nhục.

Thiên Đạo Tử chính là muốn dùng Vô ảnh quỷ để thay thế bản thân bị thiên đạo chi oán ký sinh, đáng tiếc bởi vì liên quan tới thể chất người Tĩnh Châu, căn bản không cách nào nhập môn lính cai ngục pháp.

Thi Cầu Thuật cũng hẳn là cũng giống thế

Nhưng mà Thiên Đạo Trùng cũng không phải là vật ngu, đợi tới Nguyên Anh kỳ liền có thể ly thể trong ngăn ngủ, sau đó vẫn sẽ tiến vào bên trong máu thịt bản thể để ký sinh.

Huống hồ toàn bộ Vô Vi đạo quan đều là tu sĩ ký sinh, biện pháp này không nhất định hữu dụng.

Nhưng ít ra có chút suy giảm tác dụng phụ.

Mà Thiên Đạo Tử khẳng định tiếp xúc qua cùng lĩnh cai ngục đường, cho nên mới sẽ được bốn loại thuật pháp này.

Nhậm Thanh không có do dự quá nhiều, liền dự định tu hành Vô ảnh quỷ.

Chỉ cần không phải ký sinh ở trong cơ thể mình, cùng lắm thì liền đem thiên đạo chi noãn cưỡng ép lấy ra, cũng sẽ không bởi vậy làm bị thương căn cơ.

Quan trọng nhất chính là, hệ thống là có thể miễn trừ đại giới Thiên Đạo Trùng.

Tu luyện Thiên đạo pháp, lúc Nhậm Thanh tấn thăng cảnh giới dựa vào hệ thống đều có thể miễn trừ, sau đó sẽ dựa vào Thiên đạo pháp kiếm lời đủ thọ nguyên, đây chính là mua bán không vốn.

“Trên lý luận mà nói, cái gọi là Kết Đan kỳ, cũng chính là Âm Sai cảnh của lĩnh cai ngục, hẳn là tương đối an toàn.”

Nhậm Thanh từ trong hỏa luyện cung đi ra ngoài, lông mày nhíu lại.

Hiện tại tình huống rất phức tạp, thuật pháp Vô Vi đạo quan là có, Vô ảnh quỷ cũng có thể tu luyện bất cứ lúc nào, nhưng thiên đạo chi noãn thì...

Ánh mắt của hắn không tự giác mà rơi xuống trong hồ nước, những cái ấu thể Thiên Đạo Trùng kia trải qua một đợt nháo trò, lại trở nên sinh động hẳn lên.

Nhậm Thanh hơi có chút đau đầu, thu hoạch Thiên Đạo Chi Noãn đúng là một đại phiền toái.

Thiên Đạo chi noãn ở dưới hồ nước thì chắc là không lấy được rồi

Đáy nước cho dù có Thiên Đạo Chi Noãn, nhưng ấu thể Thiên Đạo Trùng ở dưới đó cũng nhiều lắm.

Hiện nay xem ra, Thiên Đạo Chi Noãn có khả năng xuất hiện nhất chính là chỗ ở của đệ tử hạch tâm, cũng chính là Vô Vi điện ở chỗ sâu trên hồ nước.

Khoảnh cách Vô Vi điện tới hỏa luyện cung quá xa, trên đường rất khó cam đoan an toàn.

Nếu như muốn dựa vào vận may để tìm thi thể phiêu lưu, cũng không biết phải đợi ngày tháng năm nào.

Nhậm Thanh gãi đầu một cái.

Lấy năng lực sinh sôi Thiên Đạo Trùng, có lẽ trước kia ở Vô Vi đạo quan thì Thiên Đạo Chi Noãn sẽ rất nhiều, chỉ sợ vừa nhập môn liền được ban cho.

Nhưng bây giờ muốn tu luyện thiên đạo pháp, đã bị kẹt tại bước đầu tiên.

Nhậm Thanh suy tư hồi lâu, trong đầu dần dần có cái ý nghĩ, nhưng mà trước tiên đem Vô ảnh quỹ cùng thiên đạo pháp giải quyết rồi tính sau.

Hắn gọi ra hệ thống, tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên nắm giữ “Vô ảnh quỹ” .

Trải qua đoạn thời gian tu hành này, Nhậm Thanh đã góp nhặt lại năm năm thọ nguyên, chỉ tiếc nuốt con mắt không được liên tục, nếu không đã có thể thử nghiệm tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Mà dị Hóa Vô ảnh quỹ chủ yếu phải tập trung trên cái bóng, cũng không có cảm giác đau quá lớn.

Nhậm Thanh chẳng qua là cảm thấy tiên huyết ở hai chân đã bị hấp thu đi, lập tức Vô ảnh quỷ liền đạt đến cấp độ Vũ Nhân cảnh.

Chương 204 - Quỷ Ảnh Phụ Thể

Chương 204. Quỷ Ảnh Phụ Thể

Nhậm Thanh đè xuống tạp niệm trong lòng.

Bản thể đẩy cửa đi ra ngoài, cái bóng dựa vào tường đã dần dần kéo dài.

Nhậm Thanh nhắm mắt thử không chế quỷ ảnh.

Vốn cho rằng sẽ không cách nào cảm ứng được quỷ ảnh, không nghĩ tới vậy mà có thể điều khiển như cánh tay.

Rất có thể là bởi vì liên quan tới việc mình ở trong dạ dày tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng, chứng không của hắn đối Vô ảnh quỷ so với tưởng tượng còn mạnh mẽ và chặt chẽ hơn nhiều.

Nhưng mà cái bóng cuối cùng phát triển nửa mét liền ngừng lại, tốc độ cũng rất chậm chạp, động tác càng là có vẻ hơi khô khan.

Hiện nay còn nhất định phải di động tại trên mặt phẳng, hiệu quả Vô ảnh quỷ muốn khen cũng chẳng có gì mà khen.

Nhậm Thanh chân mày hơi nhíu lại.

Hắn thử nghiệm để cái bóng nắm vật nhắc lên, quả nhiên là làm được

Quỷ ảnh đã chứng minh bản thân mình cũng không phải là không hề có tác dụng, nhưng cân nặng vượt qua mười cân liền không thể làm gì, nói rõ thuật pháp tồn tại tính hạn chế.

Nhậm Thanh cũng không cách nào tại bên trong hoàn cảnh đen như mực gọi ra quỹ ảnh, chỉ ít bốn bề phải có một chút ánh sáng.

Hắn biết mình đối với Vô ảnh quỹ không thể yêu cầu quá cao, dù sao mới vừa vào Vũ Nhân cảnh, thậm chí rất nhiều thuật pháp tiềm lực thăng đến lúc nguy biến, mới có thể có thể kích phát ra được.

Ánh mắt hắn liếc xéo qua bên cạnh thấy có động tĩnh, quỹ ảnh quay về dưới chân biến mất không thấy.

Tiểu nhân trong bình đi ra, quan sát đến hành vi cổ quái của Nhậm Thanh.

Nhưng mà tiểu nhân trong bình thấy Nhậm Thanh thời gian dài không có di động, cũng đã mất đi hứng thú, rất nhanh liền không biết rõ bỏ chạy chỗ nào.

Nhậm Thanh cẩn thận suy nghĩ ba loại tuyến đường dị hoá của Vô ảnh quỹ.

【 Nhân Ảnh giả: Bóng và người hợp nhất 】

【 Ảnh Vũ giả: Quỹ ảnh phụ thể 】

【 Ảnh Tập giả: Quỹ ảnh như binh 】

Đầu tiên đem Ảnh Tập giả loại bỏ, loại tuyến đường dị hoá này hẳn là tương tự với Tích Cốt Giả, khiến cho quỹ ảnh hình thành pháp khí.

Nhưng Nhậm Thanh muốn quỹ ảnh chủ yếu là để dùng cho Thiên Đạo Trùng ký sinh, hóa thành pháp khí sau đó liền không còn là nhục thể, rất có thể không có hiệu quả chút nào.

Mà cảm giác Nhân Ảnh giả cho hắn cũng có chút miễn cưỡng.

Quý ảnh cùng bản thân tu sĩ dung hợp, cái này không phải liền là để Thiên Đạo Trùng trực tiếp chuyển di tiến vào bản thể sao, ngấm lại thôi được rồi.

Cuối cùng chỉ còn lại Ảnh Vũ giả, nhưng Nhậm Thanh không khỏi sinh ra lo lắng.

Vì lý do an toàn, hắn dứt khoát để điểm hồn lạng lẽ chạy tới bí các, chuyên môn tìm tới thư tịch ghi chép về Vô ảnh quý để xem xét.

Trong lúc đó điểm hồn kém chút bị linh cái ngục phát hiện, cũng may hữu kinh vô hiểm.

Chỉ là Nhậm Thanh chú ý tới cái bình ở trong đầu của bí các, ánh mắt của nó nhìn hắn giống như có chút cổ quái.

Trải qua kiểm chứng, về sau Nhậm Thanh triệt để hiểu rõ ràng Vô ảnh quý.

Tuyên đường dị hoá Nhân Ảnh giả là cùng một nhịp thở với cái bóng, Quý Sứ cảnh được xưng là “Bách Ảnh Ma Hồn”, có thể thu nạp bóng của người khác.

Bách Ảnh Ma Hồn thông qua thu nạp cái bóng tu sĩ, có thể mượn dùng năng lực trong thời gian ngắn ngủi, đồng thời tăng cường quý ảnh trong cơ thể mình.

Cái tuyên đường dị hoá này có tính trường thành rất mạnh, thích hợp để tu sĩ chủ tu.

Về phần Ảnh Tập giả xác thực như Nhậm Thanh dự đoán, năng lực là đem quý ảnh hóa thành pháp khí, phương thức công kích chủ yếu tác dụng tại cái bóng địch nhân.

Có chút giống như nguyên rửa, dùng cái bóng đến can thiệp bản thể.

Ảnh Vũ giả thích hợp với Nhậm Thanh nhất, chẳng những sau khi tấn thì thăng quý ảnh sẽ sinh ra huyết nhục, còn có thể

ngắn ngủi phụ thể vào bản thân, để mà tăng cường thể chất.

Kể từ đó, di chuyển thương thể của luyện bì giả cũng có thể phát huy rất tốt.

Nhậm Thanh quay ngược về phòng ngòi xếp bằng xuống, nhắm chặt hai mắt đồng thời tổn hao một năm thọ nguyên, Vô ảnh quỷ lần nữa có thể thuế biến.

Quỷ ảnh rõ ràng có thực thể, nó chủ động bò lên trên thân thể Nhậm Thanh, điên cuồng hút lấy huyết dịch, nhờ vào đó hoàn thành tấn thăng.

Nhậm Thanh không có ngăn cản.

Tại sau khi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, tiên huyết trong cơ thể hắn đã đậm đặc như thủy ngân, một giọt máu liền có thể bằng được trăm giọt của phàm nhân.

Quỷ ảnh sau khi ăn uống mấy chục giây đã truyền đến cảm giác no bụng, lập tức nó một lần nữa bình tĩnh lại, bề ngoài nhìn không ra chút dị dạng nào.

Nhậm Thanh nhắm mắt cảm thụ năng lực quỷ ảnh, nhìn không được mà lắng đầu.

Tác dụng Quỷ ảnh kỳ thật cùng Long Xà Tích có chút tương tự, nhưng vô luận tốc độ hay là sắc bén cũng kém Long Xà Tích xa tít tắp, chỉ hơn ở độ bí mật.

Nhậm Thanh thử sử dụng quỷ ảnh phụ thể.

Quỷ ảnh lập tức phân ra rồi chậm rãi kết hợp cùng cánh tay phải hắn, cơ bắp lập tức tăng vọt, làn da cũng hóa thành màu đen đậm.

Chương 205 - Giúp Quỷ Ảnh Tu Hành

Chương 205. Giúp Quỷ Ảnh Tu Hành

Nhậm Thanh nhẹ nhàng vung tay lên, không khí truyền đến bạo tạc.

Lực lượng chỉ ít tăng lên gấp ba, thậm chí đây là quỷ ảnh chưa hoàn toàn phụ thể.

Sở dĩ hiệu quả tốt như vậy, chủ yếu bởi vì bốn bề tương đối lơ mờ, nếu như đặt ở trời nắng chói chang, quỷ ảnh phụ thể liền sẽ mất đi một phần sức mạnh.

Làm cho Nhậm Thanh ngoài ý muốn nhất chính là sau khi quỷ ảnh phụ thể, toàn bộ thân thể sẽ được gia trì, bao quát làn da, huyết nhục cùng xương cốt.

Hắn lấy ra Đại Miêu đao xẹt qua cánh tay phải, phía trên có vết thương là rách da chảy máu.

Nhậm Thanh đã dùng một nửa sức mạnh, theo lý thuyết thì vết thương sẽ khá sâu, nhưng bây giờ lại chỉ có thể miễn cưỡng rách da chảy chút máu nhỏ.

Hắn đem vết thương di chuyển cho quỷ ảnh, sau đó thấy quỷ ảnh hơn uồn ẻo.

Quỷ ảnh kỳ thật cũng không có cản trở gì, chủ yếu là không thích ứng đau đớn đột nhiên xuất hiện, cho nên rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Quỷ Vô Giả tấn thăng Quỷ Sứ cảnh sau gọi là “Âm Quỷ ma ảnh”, lúc phụ thể sẽ gia trì trên diện rộng đối với thân thể.

Chỉ cần ở vào trong bóng tối, Âm Quỷ ma ảnh sẽ bắt tử bất diệt, căn bản là không cách nào thông qua thủ đoạn bình thường để đánh giết.

Lại thêm kẻ chết thay da, vừa vặn đền bù thủ đoạn phòng thủ của Nhậm Thanh.

Nếu như phối hợp Chí Âm Yểm Chủ của Trọng Đồng giả khi tấn thẳng Âm Sai cảnh, thậm chí có thể tại bên trong thời gian ngắn đứng ở thế bất bại.

Nhậm Thanh âm thầm gạt đầu, đem hệ thống gọi ra.

【 Nhậm Thanh 】

【 tuổi tác: Mười tám 】

【 thọ nguyên: Bốn năm sáu mươi bảy ngày 】

【 thuật: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma), thần túc kinh (Bình Họa Trì Lang), Nhân Thư Bì (luyện bì giả), Phi Giáp Công (Tích Cốt Giả), Kính Trung Tiên (kính diện giả), Vô ảnh quỷ (Quỷ Võ Giả) 】

【 Đạo Sinh Đạo (chương đạo) 】

Hắn nhú mày, nắm giữ quá nhiều thuật pháp sẽ khiến cho tin tức nhét chung một chỗ, nếu có thể sửa đổi cách biểu hiện thì sẽ tốt hơn...

Nhậm Thanh chỉ là sinh ra ý nghĩ, chữ nghĩa trước mặt liền bắt đầu giao thoa lẫn nhau.

Hắn dùng ý thức tiếp xúc, về sau chú ý tới quả thật có thể làm ra sửa đổi, nhưng không cách nào ghi quá trí tiết.

Cuối cùng hắn đem thuật pháp làm ra phân loại.

【 thuật pháp Quỷ Sứ cảnh: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma), thần túc kinh (

Bình Họa Trì Lang) 】

【 thuật pháp Bán Thi cảnh: Nhân thư bì (luyện bì giả), Phi Giáp Công (Tích Cốt giả), Kính Trung Tiên (Kính diện giả), Vô ảnh quỷ (Quỷ Vô Giả) 】

【 ngục biến: Thao Thiết Pháp (ngục tốt) 】

Nhậm Thanh hủy bỏ thông tin hệ thống, hấn ần ần cảm giác ở giữa thuật pháp hình thành liên hệ, tại cảnh giới cao chỉ sợ sẽ có đại dụng.

Vô ảnh quỷ đã đạt tới Bán Thi cảnh, có thể dùng làm ký sinh thể của Thiên Đạo Trùng.

Để cho an toàn, hấn dự định để Vô ảnh quỷ áp chế cảnh giới đối với thiên đạo pháp, không cho bị Thiên Đạo Trùng ảnh hưởng đến bản thể.

Nhậm Thanh để điểm hồn tiến vào lao tù trong bụng, xem xét mười hai bản thiên đạo pháp lấy được của Vô Vi đạo tràng từ trong bí tàng các.

Hấn định cho Vô ảnh quỷ chọn lựa thiên đạo pháp.

Nhưng đợi Nhậm Thanh lật ra toàn bộ, vẫn có chút không hài lòng lắm.

Mười hai bản thiên đạo pháp cũng liên quan đến tạng khí thân thể, theo Vô Vi đạo quan nói thì chính là tái tạo tiên cốt, lại không thích hợp với Vô ảnh quỷ.

Thiên đạo pháp thích hợp với Vô ảnh quỷ hẳn là thiên bàng môn.

Nhậm Thanh nhức đầu nhéo nhéo mũi, nếu như thực tế tìm không thấy, vậy cũng chỉ có thể dùng nhập môn Huyền Thiên Pháp.

Hắn ôm tâm lý lấy ngựa chết làm ngựa sống, kiểm tra thuật pháp thư tịch tán loạn hắn đã thu thập, hi vọng từ đó phát hiện đầu mối hữu dụng.

Cầm lấy mấy trang sách cuối cùng còn lại, biểu lộ Nhậm Thanh ngoài ý muốn.

Mặc dù nội dung cũng không nhiều, nhưng trong câu chữ có thể nhìn ra thuật pháp có tên “U Minh Công”, đơn giản mà nói là đem Thiên Đạo Chi Noãn đặt vào dạ dày, nhờ vào đó tu thành.

U Minh Công cùng cái khác thiên đạo pháp có chút không hợp nhau, rất có thể là Thiên Đạo Tử là Vô ảnh quỷ mà sáng tạo.

Giống như Huyền Thiên Pháp, nó cũng thuộc về dòng chính Vô Vi đạo tràng.

Nhưng mà đã đặt ở bí tàng trong các, nói rõ Vô Vi đạo quan ngay lúc đó, vẫn là có đệ tử sẽ đi tu hành U Minh Công.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, xem ra nhất định phải đi Vô Vi điện một chuyến.

Về phần lướt nước như thế nào, hắn đem chủ ý để tới bên trên công pháp nhập môn.

Công pháp nhập môn sẽ làm thể chất thích ứng Thiên Đạo Chi Noãn, là đánh xuống cơ sở để tu luyện thiên đạo pháp, nói không chừng có thể biến tướng giảm bớt địch ý Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh rất nhanh liền tìm được công pháp nhập môn của U Minh Công, tên là « Minh Hải ủ khí pháp ».

Quỷ ảnh có thể ly thể trong thời ngắn ngủi, kéo vào Vô Vi đạo tràng chắc hẳn cũng không phải vấn đề.

Nhưng mà Minh Hải ử khí pháp là do quỹ ảnh tu luyện, tại trước khi không có nắm giữ, hệ thống không có cách nào tiêu hao thọ nguyên để tấn thăng.

Nhậm Thanh đành phải chậm rãi tìm tòi.

Hắn trước thông qua tiểu nhân trong bình để trấn áp vật quỷ dị của Kính Trung Tiên, lại dùng huyền tượng Kính Diện Giả chế tạo hoàn cảnh tu luyện cho quỹ ảnh.

Hơn nửa gian phòng hóa thành sóng nước chập trùng, quỹ ảnh ngâm trong đó, dựa theo tần suất hô hấp đặc biệt để tu hành.

Linh trí quỹ ảnh không đủ để nắm giữ công pháp nhập môn, đành phải do Nhậm Thanh phân thần ra để khống chế.

Tu luyện mấy ngày, về sau thật sự có hiệu quả.

Tại dưới sự can thiệp của Nhậm Thanh, sóng nước nhộn nhạo dần dần cùng tần suất với quỹ ảnh hô hấp.

Tâm hắn sinh phần chấn, tiếp tục trợ giúp quỹ ảnh tu luyện Minh Hải ử khí pháp.

Trong lúc không để ý, hơn nửa tháng thoáng qua liền mất.

Thiên tư của Vô ảnh quỹ có thể nói là ngu dốt đến cực hạn, nếu là người bình thường trong thời gian lâu như vậy sớm đã tinh thông, con nó thì khó khăn lắm mới nhập môn.

Thu hoạch trong lúc tu hành cũng chính là tính bền dẻo tăng lên một chút.

Hiện tại phải xem có dùng được với Thiên Đạo Trùng hay không.

Chương 206 - Vô Vi Điện

Chương 206. Vô Vi Điện

Nhậm Thanh lợi dụng Đạo Sinh Đạo đem quỹ ảnh kéo vào bên trong Vô Vi đạo tràng.

Khoảng cách từ Hỏa luyện cung tới Vô Vi điện khá xa, muốn tiến đến ít nhất phải có lộ trình gần nửa canh giờ.

Lập tức quỹ ảnh xuất hiện tại bên cạnh điểm hồn.

Nó thoát ly bản thể sau đó có vẻ rất không tự nhiên, vây quanh điểm hồn như là thú cưng.

Nhậm Thanh không chế quỹ ảnh dừng ở tại chỗ.

Điểm hồn thuận lợi dung nạp quỹ ảnh, thao tác này không có chút mâu thuẫn nào.

Tại dưới Nhậm Thanh không chế, quỹ ảnh đi vào biên giới lá sen, trải qua tu hành trong nước thời gian dài, nó ngược lại là không có sinh ra kháng cự.

Nhưng mà quỹ ảnh cảm nhận được khí tức Thiên Đạo Trùng tán phát, vẫn có e ngại theo bản năng.

Nhậm Thanh trấn an quỹ ảnh một lát, tiếp sau đó quỹ ảnh chậm rãi chảy vào trong hồ nước, bơi tới Vô Vi điện.

Hắn lúc bắt đầu vẫn còn có chút khẩn trương, sợ quỹ ảnh tổn thất tại bên trong Vô Vi đạo tràng, thai nghén lại sẽ lãng phí không ít thời gian.

Nhưng không nghĩ tới ấu thể Thiên Đạo Trùng xác thực hứng thú không lớn đối với quỹ ảnh.

Dù là ngẫu nhiên có mấy đầu giò bọ bu lại, một lát sau cũng liền quay rời đi.

Nhậm Thanh đề quỷ ảnh cố gắng gia tốc, dù sao Thiên Đạo Trùng có linh trí, nếu như bị phát giác được dị dạng, rất có thể thất bại trong gang tấc.

Quỷ ảnh dần dần xâm nhập hồ nước.

Một đường còn tính là thuận lợi, nhưng mắt nhìn xem Vô Vi điện càng ngày càng gần, trái tim Nhậm Thanh đột nhiên đập mạnh.

Hắn thâm nghĩ không tốt, ần ần sinh ra báo hiệu với nguy hiểm.

Mặt nước có đạo bóng mờ từ đậm đến nhạt, tản ra khí tức kinh khủng giống như thực chất, cái giò bọ khổng lồ kia hiển nhiên để mắt tới quỷ ảnh.

Quỷ ảnh mới vừa đản sinh không lâu, nào có thấy qua chiến trận như thế, liều chết hướng về mục đích bơi đi.

Miệng giò bọ khổng lồ bao trùm mặt nước, áp bách trong lúc vô hình để cho người ta cảm giác ngạt thở, ấu thể Thiên Đạo Trùng ở phụ cận nhao nhao trốn tránh.

Nhậm Thanh xem như đã hiểu được, hình thể cùng tính linh hoạt là không có liên quan gì với nhau cả, rõ ràng thân thể trăm mét, tốc độ bộc phát lại nhanh hơn ấu thể Thiên Đạo Trùng có thể hình nhỏ hơn.

Khi giò bọ khổng lồ từ bóng mờ đến nhảy ra mặt nước, nhiều nhất chỉ là năm giây.

Ầm!!!

Cái miệng hình hoa cúc hơi mở ra đóng vào, sóng nước quét sạch hồ nước.

bản thể Nhậm Thanh sắc mặt trắng bệch, quý ảnh tổn thương mặc dù không để hấn bị thương, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút ảnh hưởng.

“Cũng may còn được 1 cánh tay...”

Hơn phân nửa thân thể Quý ảnh bị giới bộ khổng lồ nuốt, nhưng một luồng hải cốt lại mang theo điểm hồn từ trong hàm răng bỏ chạy ra.

Vừa vặn mượn nhờ trợ lực do sóng nước mang tới, quý ảnh đạt tới Vô Vi điện.

Nhưng mà lúc nó bò lên trên lá sen, chỉ còn lại bằng năm đấm.

Nhậm Thanh đem quý ảnh mang trở về ngoại giới.

Quý ảnh vì khôi phục thương thế, hóa thành cái bóng sau lại bắt đầu hút huyết dịch.

Nhậm Thanh không có để ý tới nó nữa, tiếp tục đem lực chú ý đặt ở bên trong Vô Vi đạo tràng, trước mặt điểm hồn chính là Vô Vi điện bao la hùng vĩ.

Vô Vi điện cao ngất trong mây, kỳ thật bề ngoài càng giống là một ngọn núi, rất nhiều động phủ lớn nhỏ không đều.

Những động phủ này chính là nơi chốn để hạch tâm đệ tử tu hành.

Nhậm Thanh cũng không vội lấy bò lên trên ngọn núi, dù sao số lượng động phủ cũng mấy trăm, tìm kiếm từng cái quá mức lãng phí thời gian.

Hấn cẩn thận suy nghĩ vị trí động phủ ở trong núi, cùng loại với huyết đạo quanh thân.

Vô Vi đạo quan bày trí động phủ như thế cũng có đạo lý.

Dù sao mỗi môn thiên đạo pháp khác nhau, chủ yếu là vì vị trí mà Thiên Đạo Chi Noãn hòa tan vào thân thể khác biệt, nó đối ứng chính là huyết đạo.

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn về Thiên Xu huyết, ở gần cái rốn trên nhân thể, chính là vị trí Thiên Đạo Chi Noãn của U Minh Công.

Phân thân lập tức leo núi.

Lúc đi ngang qua động phủ huyết Dũng Tuyền ở chân núi, hắn chú ý tới Vô Vi điện có chút quá hoang vu.

Cửa ra vào động phủ mọc đầy cỏ dại, còn có bạch cốt nửa chôn ở trong đất bùn, thậm chí có thể nhìn thấy ngôi mộ không biết tên.

Nhưng mà trong đầu Nhậm Thanh lại hiện ra cảnh tượng lúc Vô Vi đạo quan hưng thịnh.

Hơn mười vị đệ tử hạch tâm ngồi ở trước động phủ, Thiên Đạo Tử thì đứng tại đỉnh núi, thanh âm luận đạo vang vọng toàn bộ đạo trường.

“Đáng tiếc các ngươi tu hành thiên đạo, cũng không phải là thiên đạo thuộc về con người.”

Nhậm Thanh cảm thấy thổn thức, rất nhanh liền đi tới động phủ Thiên Xu huyết, còn có thể nhìn thấy vốn nên có một dòng sông từ đó đi qua.

Hiện tại chỉ còn lại lòng sông khô cạn, còn sót lại chút xương cá.

Hắn không dám có buông lỏng, đề cao cảnh giác đi vào bên trong động phủ.

Từng cơn gió nhẹ quét qua, có thể là vì một loại trận pháp nào đó, cỏ dại đều bị giữ lại ở cửa, bên trong trang trí cùng đạo quan phổ thông không kém nhiều.

Bàn gổ, lư hương, bô đoàn...

Dù cho động phủ đơn sơ, nhưng hấn vừa nhìn một cái liền có thể nhận ra là nơi chôn tu đạo.

Chương 207 - Thiên Đạo Tử Lại Xuất Hiện

Chương 207. Thiên Đạo Tử Lại Xuất Hiện

Nhậm Thanh cẩn thận lật qua lại vật phẩm bên trong động phủ Thiên Xu huyết, đều là đồ vật vụn vặt, thậm chí còn có cái túi hương của nữ nhân, rõ ràng là được sư tỷ sư muội cảm mến tặng.

Hắn rút ra vài tờ thư đã ố vàng, từ nội dung phía trên biết được, tu sĩ cư ngụ ở động phủ này gọi là Hoàng Kỳ.

Trên tờ thư đều là căn dặn phụ mẫu chiếu cố tốt thân thể, hỏi thăm cửa hàng luyện đan kinh doanh Tĩnh Châu thành làm ăn như thế nào.

Có thể thấy được tại dưới Thiên Đạo Tử điều hành, tỉ lệ tu sĩ ở Tĩnh Châu tuyệt đối nhiều hơn Tương Châu.

Chỉ sợ khi Thiên Đạo Trùng không có nổi lên trước, Tĩnh Châu hẳn là cực kì yên ổn, mỗi cái phàm nhân đều muốn đi vào Vô Vi đạo quan.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây mới là một cái Tu Tiên giới bình thường...

Cho nên sau khi Thiên Đạo Tử thấy được Thiên Đạo Trùng tai hoạ ngập đầu, lúc đó mới có thể triệt để bị điên mất.

Nhậm Thanh tỉ mỉ tìm kiếm, rốt cục tại dưới gôi phát hiện U Minh Công, trên trang sách còn viết không ít chú giải.

Thiên phú Hoàng Kỳ hẳn là hơi kém đệ tử hạch tâm còn lại, cho nên ý đồ lấy càn cù để bổ sung.

Nhậm Thanh đem U Minh Công thu vào lao tù trong bụng, lại tiếp tục tìm kiếm, lại chưa từng phát hiện manh mối Thiên Đạo Chi Noãn.

Hắn không có sinh lòng tiếc nuối, Vô Vi điện có mấy trăm tòa động phủ, nhất định có thể tìm tới Thiên Đạo Chi Noãn, cũng không cần nóng lòng nhất thời.

Dù sao quý ảnh khỏi hắn còn cần nhiều thời gian, trong lúc này cũng có thể nghiên cứu U Minh Công một chút.

Điểm hồn một lần nữa về tới chân núi, bắt đầu từ huyết Dũng Tuyên, đi qua từng gian động phủ.

Nhậm Thanh cũng từ vật nhỏ trong động phủ tìm ra được vài tin tức, dần dần hoàn thiện ấn tượng Vô Vi đạo quan ở trong đầu.

Hơn ba ngàn tên tu sĩ tạo thành tông môn tu tiên, khó tránh khỏi tồn tại người lừa ta gạt, nhưng Thiên Đạo Tử lại cực lực duy trì công bằng.

Tiêu thần tử là đệ tử của Thiên Đạo Tử, cũng là Đại sư huynh Vô Vi đạo tràng, kiêm nhiệm trưởng lão bí tàng các.

So với Vô Vi đạo quan, lính cai ngục đường thu nhận người khá khắt khe.

Đương nhiên cũng cùng bản thân thuật pháp có liên quan, dù sao tu sĩ lính cai ngục sau khi chết sẽ hình thành cấm khu, không có khả năng đi truy cầu số lượng một cách mù quáng.

Mà tu sĩ thiên đạo pháp sau khi chết chẳng qua là Thiên Đạo Trùng rời khỏi thân thể, cho nên hình thành hoàn cảnh tu luyện khác biệt.

Nhậm Thanh liên tục tìm kiếm mười cái động phủ, mặc dù không có Thiên Đạo Chi Noãn, lại phát hiện mấy cái bình sứ trước đây để chứa Thiên Đạo Chi Noãn.

Trong lòng của hắn có chút suy nghĩ, tốc độ cũng tăng tốc không ít.

Tại lúc Nhậm Thanh đến đầu gối cũng là gần động phủ huyết hải huyết, chuẩn bị đi vào bên trong, đột nhiên nhận ra không thích hợp.

Thực vật ở xung quanh đều vụn vụn, tiếng gió rít gào.

Chỉ xem bề ngoài của cây cối, tuyệt đối không phải bất luận cái chủng loại gì trên thế gian.

Thân cây đầy những lỗ thủng lớn bằng nắm đấm, đồng thời có dây leo màu đen bao trùm lên trên, gió núi thổi qua lỗ thủng, tạo thành âm thanh khóc nỉ non quái dị.

Nhậm Thanh hí mắt lại, hô hấp trở nên dồn dập lên.

Lúc đi tới Thiên Xu huyết tuyệt đối không có phát hiện dị dạng như thế, nói rõ là gần đây mới xuất hiện, như vậy chỉ có một khả năng...

Khuôn mặt hắn cứng ngắc quay đầu đi, nơi xa có cái quái vật không thể diễn tả đang đứng.

Đầu lâu quái vật giống như trâu giống như dê đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Nhậm Thanh.

Thiên Đạo Tử so với lần trước hắn gặp, lại thêm ra rất nhiều đặc thù dị dạng, trên bờ vai mọc ra cánh tay đầy lông.

“Người cũng không phải là đệ tử Vô Vi đạo quan, làm sao có thể tiến đến Vô Vi điện?”

Nhậm Thanh không nghĩ tới Thiên Đạo Tử đã nhìn ra mình không phải người Vô Vi Đạo Tràn, do dự mấy hơi cũng không có lựa chọn để điểm hồn ly khai.

Hắn thăm dò hỏi:

“Su tở, ta là ngoại môn đệ tử Vô Vi đạo quan...”

“Không có khả năng! ! !”

biểu lộ Thiên Đạo Tử trở nên dữ tợn, bước chân không ngừng hướng về phía trước, dây leo xung quanh ngo ngoáy giống như măng xà.

“Người ngay cả công pháp nhập môn cũng không tu thành, làm sao có thể là đệ tử ngoại môn? ! !”

Hắn đưa tay muốn chụp vào cái cổ Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh thấy vậy liền tranh thủ đem quỹ ảnh trọng thương chưa lành kéo đến Vô Vi đạo tràng.

Quỹ ảnh cùng điểm hồn vốn là đồng nguyên, khí tức dung hợp lẫn nhau sau đó tán phát ra thì không thể phân biệt nổi, nhập môn pháp lúc này đã kịp thời hiển lộ.

Lúc cách tay Thiên Đạo Tử cách cái cổ chỉ có một đốt ngón tay liền thu hồi lại.

Lập tức ngữ khí hắn hòa hoãn nói ra:

“Mới vừa trở thành ngoại môn đệ tử chớ có đi loạn, ngộ nhập Vô Vi điện sẽ không tốt.”

“Vâng vâng vâng...”

Nhậm Thanh liền lùi lại mấy bước, hai chân hơi có chút như nhũn ra.

” Lựa chọn pháp môn tu hành là cái gì?”

“Bẩm sư tổ, là U Minh Công.”

Thần sắc Thiên Đạo Tử hơi hoảng hốt, sau đó nói ra:

“Coi như không tệ, Hoàng Kỳ, lấy thiên phú của ngươi đã đủ, tương lai có thể trở thành đệ tử hạch tâm.”

“Hoàng Kỳ...”

Nhậm Thanh đành phải gật đầu thừa nhận.

Hắn do dự mấy hơi sau hỏi:

“Sur tổ, ta đã có thể tu luyện U Minh Công, nhưng Thiên Đạo Chi Noãn còn chưa có được.”

Lông mày Thiên Đạo Tử nhíu lại, ngữ khí bén nhọn nói ra:

“Tiêu thần tử không biết đang làm cái gì, việc này liên quan tới tương lai đệ tử lại có thể sơ sẩy.”

“Người chờ ở tại đây, ta đi một chút liền đến.”

Chương 208 - Tập Trung Tu Hành Nhập Môn

Chương 208. Tập Trung Tu Hành Nhập Môn

Sau khi Thiên Đạo Tử nói xong liền không thấy tung tích, lưu Nhậm Thanh một người đứng tại chỗ.

Nhậm Thanh trấn an quỷ ảnh, cảm giác lá gan mình đúng là quá lớn, hành động vừa rồi có thể tổn thất cả điểm hồn lẫn quỷ ảnh

Hắn thấp thỏm chờ đợi, thời gian chừng nửa nén hương, thân ảnh Thiên Đạo Tử đã xuất hiện tại chân núi Vô Vi điện.

Nhậm Thanh vội vàng tiếp được bình sứ Thiên Đạo Tử ném tới, bên trong chứa một hạt Hổ Phách lớn bằng móng tay, rõ ràng có thể nhìn ra là áu thể Thiên Đạo Trùng.

“Đa tạ sư tổ.”

“Hoàng Kỳ, ngươi nên tập trung tinh lực, tranh thủ sớm ngày đạt tới nội môn đệ tử.”

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Thiên Đạo Tử lại bắt đầu nói không rõ đầu đuôi, xen lẫn ăn nói linh tinh, hiển nhiên trạng thái tinh thần cũng không quá tốt.

Nhậm Thanh không nhiều lời với Thiên Đạo Tử, trực tiếp từ bên trong Vô Vi đạo tràng lui ra ngoài.

Rất sợ Thiên Đạo Tử đột nhiên phát cuồng, chớ nhìn hắn bây giờ mặt mũi hiền lành, nhưng phát tay liền có thể đem bí tàng các hóa thành phế tích.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra, tiếp sau đó đem Thiên Đạo Chi Noãn thu vào lao tù trong bụng.

Đội quỷ ảnh khôi phục thương thế liền có thể thử nắm giữ U Minh Công, nhưng mà lấy quá trình tu luyện nhập môn để đánh giá, hẳn là cũng không đơn giản.

Chắc chắn phải kiên trì rất nhiều.

Nhậm Thanh thừa dịp nhàn rỗi cũng tích lũy thọ nguyên.

Đội quỷ ảnh nhập môn U Minh Công, hẳn liền chuẩn bị ly khai dạ dày.

Nhậm Thanh đem tinh lực đặt ở trên thân quỷ ảnh, nhờ vào đó tăng tốc độ tu hành Minh Hải ủ khí pháp, nhưng có vẻ như hiệu quả không lớn.

Hắn đành phải nhất tâm lưỡng dụng bế quan tu luyện, cũng không cảm giác thấy thời gian trôi qua.

Nhưng mà từ số lần tiểu nhân trong bình xuất hiện có thể đoán được, quỷ ảnh bỏ ra gần ba tháng mới hoàn thành tu hành Minh Hải ủ khí pháp.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ thở dài, lập tức dự định để quỷ ảnh nhập môn U Minh Công.

Tại trong lúc này, hắn đã cẩn thận đọc qua qua thiên đạo pháp, đầy đủ nhận biết đối với loại hệ thống tu luyện này.

Cả hai mặc dù trăm sông đổ về một biển, nhưng kỳ thật khác biệt vẫn là không nhỏ.

Thiên đạo pháp là tu luyện xoay quanh Thiên Đạo Trùng, quyết định phương hướng tấn thăng công pháp.

Tại sau khi tu sĩ tấn thăng Trúc Cơ kỳ, cũng chính là Bán Thi cảnh của lính cai ngục, cũng sẽ không tồn tại nhiều loại

tuyển đường dị hoá, mà là Thiên Đạo Trùng ở trong cơ thể hình thành linh căn cố định.

Linh căn phân lớn đều là lấy Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ làm chủ, nhưng mà cũng có ngoại lệ.

Mà linh căn do U Minh pháp dựng dựng ra liền gọi là “U linh căn”, có thể trợ giúp tu sĩ hấp thu chân nguyên giữa thiên địa, đồng thời chuyển hóa làm u nguyên đặc hữu.

Đặc tính chủ yếu U nguyên là ăn mòn, cho dù là pháp khí vẫn là huyết nhục, đều sẽ có tác dụng tựa như độc tố.

Đợi đến Kết Đan kỳ, linh căn sẽ hóa thành tiên cốt đặc hữu.

Tiên cốt chính là biểu hiện Thiên Đạo Trùng cải tạo thể chất tu sĩ, cho đến Tiên thể là Nguyên Anh kỳ, đại biểu cho đã hoàn toàn hóa thành Nhục Thân Pháp khí.

Nhậm Thanh nếu như lợi dụng hệ thống nắm giữ thiên đạo pháp cũng là không cần Thiên Đạo Chi Noãn, chỉ là đến tiêu hao năm mươi năm thọ nguyên.

Nhưng hắn cảm giác kể từ đó, trong cơ thể mình hắn là hình thành “Ngụy linh căn”, để mà thay thế tác dụng Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh an định tâm thần, quỹ ảnh bắt đầu tu luyện U Minh Công, bước đầu tiên chủ yếu vẫn là để thân thể thích ứng cái gọi là chân nguyên.

Dựa theo ghi chép của thư tịch Vô Vi đạo quan, chân nguyên là khí tức mà thiên địa vạn vật tán phát.

Nhưng mà Nhậm Thanh lại cho rằng chân nguyên là một loại vật chất nào đó do Thiên Đạo Trùng bài tiết ra, một trong những thủ đoạn để ký sinh thể dần dần y lại bọn nó.

Quỹ ảnh bị thu vào lao tù trong bụng.

Tu luyện thiên đạo pháp thi đương nhiên không có khả năng bại lộ tại ngoại giới, dù sao Thiên Đạo Chi Noãn này quá tà dị, tốt nhất đừng gặp người.

Tại dưới Nhậm Thanh khổng chế, quỷ ảnh cầm lấy Thiên Đạo Chi Noãn, đem thân thể đen như mực chậm rãi bao quanh đó.

Dưới tình huống bình thường, ngoại môn đệ tử Vô Vi đạo quan sẽ đem Thiên Đạo Chi Noãn ngâm tại đầu lưỡi, để nước bọt bản thân dần dần thành trùng tiên.

Cuối cùng đem trùng nuốt vào trong bụng.

Giai đoạn tu hành này gọi là trăm ngày Trúc Cơ, là quá trình cần phải trải qua khi từ phàm thuật tiên.

Sau đó tại dưới sự bảo vệ của trưởng bối sư môn, đem Thiên Đạo Chi Noãn cất huyết vị đặc biệt trong cơ thể, lúc này mới tính là triệt để nhập môn.

Nhưng mà quỷ ảnh mặc dù có thân thể huyết nhục, nhưng cùng người thường chênh lệch rất xa, nó chỉ có thể bao trùm lên Thiên Đạo Chi Noãn để mà tu hành.

Nhậm Thanh nhắm mắt Dưỡng Thần, đại khái qua nửa ngày sau cẩn thận xem xét quỷ ảnh.

Quỷ ảnh bởi vì đã nhập môn, Thiên Đạo Chi Noãn quả thật bị kích phát ra một chút hoạt tính, trùng tiên đang từ từ cùng thân thể dung hợp.

Chương 209 - Ra Ngoài

Chương 209. Ra Ngoài

Nhậm Thanh âm thầm gật đầu đánh giá.

Xem ra Thiên Đạo Tử dự đoán không có sai, Vô ảnh quỷ đúng là có thể tu hành thiên đạo pháp, vậy chắc hẳn Thi Cầu Thuật cũng là như vậy đi.

Còn không đợi Nhậm Thanh có phản ứng, Thiên Đạo Chi Noãn vậy mà chủ động mọc ra một bộ rễ hơi mờ, kéo dài đến trong cơ thể quỷ ảnh.

Quỷ ảnh tự nhiên có vẻ cực kì khó chịu, nếu không phải Nhậm Thanh cưỡng ép áp chế, Thiên Đạo Chi Noãn sớm đã bị bài xích ra.

Một lát sau, khi Thiên Đạo Chi Noãn thâm căn cố đế, quỷ ảnh cũng không còn vận vẹo thân thể, máu thịt bên trong có thêm một luồng u nguyên.

Nhậm Thanh biểu lộ gặp này trở nên có chút phức tạp.

Hắn phát hiện quỷ ảnh vẫn như cũ có thể thông qua bỏ qua thân thể trực tiếp điểm cách thiên đạo chi noãn, nói rõ chí ít tại Luyện Khí kỳ không cách nào hoàn toàn ký sinh.

Thi Cầu chỉ sợ cũng có thể như thế...

Thiên Đạo Tử thật tìm được biện pháp phản chế Thiên Đạo Trùng, chỉ tiếc người Tinh Châu không cách nào tu hành pháp môn linh cai ngục, nếu không thật muốn thành sự.

Trong cơ thể Quỷ ảnh có u nguyên ngưng tụ, màu sắc trở nên càng thêm thâm thúy, mặc dù bề ngoài nhìn không ra,

nhưng xác thực hình thể lớn hơn.

Nhậm Thanh gọi ra hệ thống.

Biểu hiện của U Minh Công hơi có khác biệt.

【 U Minh Công (u nguyên) 】

【 phải chăng muốn tấn thăng u linh căn, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm mươi lăm năm 】

Nhậm Thanh thấy vậy không khỏi nhẹ nhàng thở ra, miễn trừ đại giới không thể tiêu hao quá nhiều thọ nguyên, không thể nào bỏ ra tới mức mình không dậy nổi.

Hắn nhìn về phía quỹ ảnh tâm niệm vừa động.

Quỹ ảnh lập tức phụ thể cánh tay phải, ngoại trừ tăng thêm bên ngoài thân thể, Nhậm Thanh còn cảm giác có một loại sức mạnh dư giả đến từ huyết nhục.

Rất hiển nhiên cỗ khí tức này chính là u nguyên.

Nhậm Thanh đắm một quyền về phía cửa sắt, phía trên lập tức xuất hiện cái quyền ấn, u nguyên bám vào đó còn hơi ngăn trở quá trình tự hành chữa trị.

Nhưng U Minh Công dù sao mới mới vào Luyện Khí, muốn hình thành sát thương chí ít cần Trúc Cơ kỳ.

Đến lúc đó sau khi phụ thể, linh căn Tiên thể sẽ gia thân.

Hiện tại đã bắt đầu áp Thiên Đạo Chi Noãn, dù cho quỹ ảnh lại ngu dốt thế nào, u Nguyên sẽ chậm rãi tăng lên theo thời gian.

Nhậm Thanh tạm thời không để ý tới, nhắm mắt quan tưởng công pháp.

Đã qua một tháng.

Nhậm Thanh cuối cùng hoàn toàn chứng không một môn thuật pháp, hắn đột nhiên có cảm giác nếu mình không rời đi, tiểu nhân trong bình sẽ thúc dục liên tục.

Hắn đứng người lên, không có lo lắng chút nào mà đuổi lưng một cái.

Dù là bên trong miệng phát ra động tĩnh, Phi Độc Phách cũng không có ý định hiện thân, có thể thấy được hơn nó cũng không chịu nổi.

Cửa sắt chậm rãi bị đẩy ra.

Mặt Nhậm Thanh lộ vẻ nhẹ nhõm đi tới đi ra, quỷ ảnh giống như cũng phát giác sự hưng phấn của hắn, nó uốn éo tựa như như nước chảy.

“Các vị tiền bối, đoạn này thời gian nhận được chiếu cố, tại hạ ly khai trước một bước.”

Bốn bề vẫn không hề có động tĩnh gì như cũ, tâm khí những này lính cai ngục đã sớm bị nơi này mài dũa, sau có thể để ý tới động tĩnh ở ngoại giới.

Duy chỉ có Lý Phương Thán cất bước đi đến cửa sắt, giống như muốn nói cái gì, nhưng trầm mặc hồi lâu cũng chưa từng mở miệng.

Tiểu nhân trong bình lặng lẽ hiển hiện thân ảnh, chủ yếu là sợ Nhậm Thanh gây ra việc gì đó.

“Có thể giúp ta một việc hay không?”

“Lý tiền bối người nói.”

Lý Phương Thán vẫn không có mở miệng, chỉ là thân thể dùng sức va chạm.

Ầm! ! !

Cửa sắt vỡ ra từng khe hở, tay phải khô cằn nắm khối ngọc bội đưa ra ngoài.

Làn da tay trái có những cái vẩy ca, gân xanh tủa như con giun bao trùm mặt ngoài, căn bản không giống tu sĩ bình thường.

Nhậm Thanh tiếp nhận ngọc bội, phía trên khắc lấy cái chữ ‘Lý’.

“Ngọc bội là của đệ đệ ta Lý Nhĩ.”

Ngữ khí Lý Phương Thán trầm thấp mở miệng nói ra:

“Nếu như không chết khả năng hắn đã năm mươi bảy... Ai, hắn là chết rồi.”

“Nếu như người có dịp đi tới Hồ Tâm trấn, gặp được Lý Nhĩ thì bảo hắn đừng chờ, có lẽ ta sẽ không trở lại...”

Hồ Tâm trấn tại phía nam Tam Tương thành, là địa phương lấy thủy sản để nổi tiếng.

Nhậm Thanh đáp ứng, dù sao chỉ là tiện tay làm.

Nhưng mà phạm nhân phương thế giới này, năm mươi chính là hạn mức cao nhất thọ nguyên, Lý Nhĩ đã có thừa năm mươi, khẳng định đã chết đi lâu.

Nhậm Thanh đi tới cửa ra vào dạ dày.

Khi càng ngày càng tới gần ngoại giới, hắn lại nghe thấy thanh âm mưa to giàn giụa.

Bên trong A Tỳ Địa Ngục vẫn là tràn ngập mưa máu, chỉ có chỗ giao giới xương sườn cùng vách tường dạ dày mới có thể thấy được mấy vị lính cai ngục.

Nhậm Thanh không có dừng lại quá nhiều, trực tiếp quay trở về hiện thế.

“Đi Thành Nam tuần tra, đừng quên góc đường...”

“Giúp ta mang nhiều chút nhảm.”

“Âm thanh đạn pháo thật sự là quá phiền.”

Âm ỉ đã lâu đập vào trong tai

Trong dạ dày xác thực phi thường thích hợp để bế quan, nhưng chính là quá mức an tĩnh.

Nhậm Thanh đi ra ngoài, đập vào mi mắt là căn phòng của hắn tại Hỏa Công đường.

Hắn nhìn không được mà trên mặt lộ vẻ ý cười, xem ra Tống Tông Vô trước khi đem mình tới dạ dày, đã đặc biệt tới Hỏa Công đường rồi mới tiến vào A Tỳ Địa Ngục.

Nói rõ Tống Tông Vô căn bản không cảm thấy Nhậm Thanh sẽ một mực vây ở trong dạ dày.

Chương 210 - Lý Mục Gửi Thư

Chương 210. Lý Mục Gửi Thư

Nhậm Thanh mở cửa ra, phát hiện bên trong có thêm nhiều vật phẩm trang sức, dưới mái hiên còn có hoa quả khô phơi nắng.

Gió lạnh thổi qua, trong đó xen lẫn bông tuyết lẻ tẻ.

Thấy cỏ cây đều là khô héo, đồng thời bao trùm tầng tuyết nhàn nhạt, hẳn là đêm qua có mưa tuyết nhỏ

Tiểu Vũ mặc áo bông dày đặc, đang xoay người dọn dẹp bàn đá và nhìn hai câu đối đỏ không biết đã mua ở đâu.

Hắn nhìn thấy Nhậm Thanh lập tức ngây ngẩn cả người, lúc sau mới kịp phản ứng nói ra:

“Thanh ca, công việc nha môn đã kết thúc rồi à?”

“Kết thúc...”

Nhậm Thanh gật đầu, lúc ấy tiến đến Hạc Sơn trấn mặc dù tương đối vội vàng, nhưng vẫn là nói một câu cùng người bên cạnh.

Xem ra hẳn tại trong dạ dày đã chờ đợi tám, chín tháng, tết cũng đã tới rồi.

Trên mặt Tiểu Vũ không cầm được ý cười.

Hơn nửa năm không có bất kỳ tin tức nào, còn tưởng rằng là xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Cũng may Triệu thư lại mỗi tháng đều sẽ đưa tới tiền bạc, nói rõ Nhậm Thanh xác thực cũng không lo ngại.

“Thanh ca, tiền bạc mỗi tháng ta cũng dựa theo người nói, gửi cho Bát Tự thôn.”

“Đa tạ, không có xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có không có...”

Tiểu Vũ dán câu đối lên hai bên cánh cửa, vừa đem sự tình đã xảy ra báo cho Nhậm Thanh.

Mặc dù có ngoài ý muốn, nhưng đa số vẫn tương đối nhân hạ, bọn người Bá Phong chỉ là ra phố mua sắm nguyên liệu nấu ăn cơm tất niên.

“Đêm giao thừa vào lúc nào thế?”

“Ngày mai chính là đêm giao thừa, đêm mai nhóm chúng ta có thể tụ họp một chút, đám người Bá Phong nói đêm giao thừa sẽ về với người nhà.”

“Lại nói, Tiểu Vũ, chẳng lẽ ngươi không về quê sao?”

Hỏa Công đường ngoại trừ Tiểu Vũ, nha dịch đều là người địa phương Tam Tương thành.

Tiểu Vũ có chút xấu hổ, sắc mặt đỏ lên nói ra:

“Ta là nha dịch tích được chút tiền bạc, cho nên tại ngoại ô phía bắc Tam Tương thành mua xuống một chỗ tiểu viện, đem người trong nhà đều đưa đến đó.”

“Không tệ.”

Nhậm Thanh vui mừng sờ lên đầu Tiểu Vũ.

Ý nghĩ truyền thụ thuật pháp cho Tiểu Vũ ở trong lòng hiện tại đã không còn sót lại chút gì.

Muốn nắm giữ thuật pháp thì độ khó cực kỳ cao, đồng thời tràn ngập nguy hiểm, coi như trở thành tu sĩ chưa chắc là chuyện tốt.

Tiểu Vũ sau khi tích đủ tiền, hoàn toàn có thể buôn bán cái gì đó ở trong thành.

Nhậm Thanh giúp đỡ Tiểu Vũ dọn dẹp sân nhỏ, chủ yếu là quét dọn tuyết đọng trên mặt đất, để mọi người không bị trơn trượt.

Hắn đột nhiên chú ý tới trên cửa sổ căn phòng của mình, giống như đặt vài tảng đá.

Nhậm Thanh gỡ xuống tảng đá, phỉu nhẹ tuyết đọng bao trùm, về sau một cái Minh Nha hóa thành băng xuất hiện ở trước mắt.

Khóe miệng hắn giật một cái.

Minh Nha thoát khốn ra, hung hăng mài mó mấy lần tại trên đầu Nhậm Thanh.

Tờ giấy từ bên trong mỏ chim phun ra, lập tức Minh Nha biến thành thịt vụn.

Nhậm Thanh nhặt tờ giấy lên, chất giấy đã ó vàng, hiển nhiên là đã qua mấy tháng.

Nhậm Thanh phát hiện tờ giấy cũng không phải là nhiệm vụ lính cai ngục đường bố trí, mà là tin tức tư nhân.

Minh Nha quả thật có thể truyền lại tin tức, nhưng mà cần tiêu hao minh vũ.

Ngón trở cùng ngón cái hắn ma sát tờ giấy, cảm giác có chút dầu nhờn lạ, giống như là bị ngâm vào trong dầu hay chất béo thời gian dài.

Trên giấy viết hai chữ “Lý Mục”, nhưng mà từ đầu bút lông có thể nhìn ra khi viết tương đối dùng sức.

Nhậm Thanh hồi tưởng một lát, giống như từ khi đại mộng Đoán Khí mới vừa mở tiệm, lúc giúp Lý Mục luyện chế xong pháp khí, thì về sau liền không có thấy qua.

Hắn kiểm tra mặt sau tờ giấy.

Kết quả không có chữ viết, ngược lại vẽ đầy đường cong, căn bản là nhìn không ra nửa điểm manh mối.

Nhậm Thanh nhéo nhéo huyết thái dương, Lý Mục truyền lại tin tức cho mình thông qua mình nha thì cũng dễ hiểu, dù sao đối phương cũng quen biết ít lính cai ngục.

Nội dung tờ giấy chẳng lẽ là bởi vì tình huống khẩn cấp đến không cách nào viết rõ ràng sao?

Xem ra đã đi qua mấy tháng, nếu quả như thật việc liên quan tới sinh tử, chỉ sợ thi thể đều đã lạnh thấu rồi.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ thở dài.

Lập tức hắn lấy ra minh vũ, dự định hỏi thăm lính cai ngục quen biết xem xảy ra chuyện gì.

Tổng Tông Vô, Nhậm Thanh là không dám đánh nhiều, dù sao mình lúc này mới mới vừa ra tù, xem ra chỉ có thể tìm Hoàng Tử Vạn.

Sau khi thiêu đốt Minh vũ, tờ giấy xen lẫn trong đó hóa thành bụi mù, mơ hồ có thể nhìn thấy có cái thân ảnh Minh Nha chợt lóe lên.

Nhậm Thanh thông báo một tiếng cùng Tiểu Vũ, lập tức đi ra ngoài nha môn.

Trên đường phố có vẻ rất là vui mừng, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, có nhiều đứa trẻ mặt đỏ mới chạy đùa vui ngoài

đường.

Âm thanh bán hàng rong cách một con phố vẫn có thể nghe được.

“Bánh mật, bánh mật mới vừa ra lò...”

“Kẹo đường, mau tới ăn kẹo đường...”

Nhậm Thanh cảm giác có chút mới lạ, từ khi hấn xuyên không đến nay thì đây là lần đầu tiên ăn tết, giống như là trở lại trong nhân thế.

Chương 211 - Hoàng Tử Vạn

Chương 211. Hoàng Tử Vạn

Nhậm Thanh mua chút đồ ăn vặt, ung dung đi tới cuối con đường.

Trên đường thuận tiện mua sắm đồ tết.

Nhậm Thanh đặc biệt vấn an Trương đồ tể, thấy hắt nụ cười và khí sắc tươi tỉnh, nói rõ buôn bán lòng luộc không tệ.

Cửa hàng mới liền mở trên đường phố Hà Hưng, thuộc về địa bàn Huyết Cầu bang.

Nhậm Thanh từ lao tù trong bụng lấy ra đồ tết, Trương đồ tể cười mà mắt híp lại thành khe hở, tiếp nhận đồ tết rồi hỏi han ân cần.

“A Thanh, người tốt xấu cũng là quản sự hỏa công, sao phải đi ra ngoài làm việc lâu như vậy, thật sự là quá nguy hiểm.”

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn tiểu nhị trong quán, hai chân bọn hắn cũng có vết tích tu luyện qua thần túc kinh, có thể thấy được Huyết Cầu bang sắp xếp không ít người.

Hắn đối với việc này cũng không có dị nghị quá lớn.

Huyết Cầu bang để một ngoại nhân như Trương đồ tể làm ăn lớn như thế, bất kể là ai cũng không thể hoàn toàn yên tâm.

“Trương đại ca năm mới vui vẻ, nhưng mà ta đã không làm hỏa công.”

Nhậm Thanh từ trong ngực lấy ra lệnh bài lính cai ngục, Trương đồ tể đương nhiên sẽ không nhận ra, chỉ cho là nha

dịch chức trách khác biệt trong nha môn.

Ngược lại là có cái tiểu nhị mang một nhãn lực độc đáo, biểu lộ hấn lập tức không cầm được kinh ngạc, lúc châm trà cho khách cũng bị rút ra ngoài.

Nhậm Thanh cùng Trương đồ tể hàn huyên vài câu về sau, lập tức liền ly khai cửa hàng.

Mục đích đã đạt được, cũng không cần để ý tới Huyết Cầu bang, coi như bọn hấn to gan cũng không dám đắc tội lính cai ngục chính thức.

Nhậm Thanh chuẩn bị đi mua vài hũ rượu, đã thấy có người đang đi nhanh tới chỗ mình.

Hấn lập tức cảm giác không thích hợp, người đến tuyệt không phải phạm nhân.

Quý ảnh càng là vận sức chờ phát động.

Nhậm Thanh vừa định tìm địa phương ít người, để tránh cho đối phương đột nhiên nổi lên ngộ thương dân chúng, nhưng rất nhanh hấn đã phản ứng lại.

Hoàng Tử Vạn người mặc cẩm y, trong tay là quạt giấy vẽ sơn hà, nguyên bản làn da màu tím xanh đã bị dùng son phấn bột nước che khuất.

Người qua đường chung quanh đều là che lấy cái mũi, thật sự là trên thân hấn tản ra hương vị quá nặng.

Nhậm Thanh thấy bộ dáng Hoàng Tử Vạn như thế, chịu không được dùng tay vịn xoa cái trán.

Hoàng Tử Vạn thuận thực kê vai sát cánh nói ra:

“Nhâm huynh đệ, ta đã tìm ngươi nửa ngày, đi đi đi, tìm một nơi để tâm sự.”

Hai người đi vào một tiệm trà lâu phụ cận, tại bên trong phòng cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Dù sao lấy tu vi Quỷ Sứ cảnh của bọn hắn, dù là có người muốn nghe lén đều có thể tùy tiện phát giác.

Hoàng Tử Vạn nếm một miếng trà bánh, sau đó cổ quái nhìn chằm chằm Nhậm Thanh nói ra:

“Trong dạ dày cũng không tẻ chứ?”

“Xác thực còn không tẻ.”

Nhậm Thanh là ăn ngay nói thật, biểu lộ Hoàng Tử Vạn cũng lộ ra thương hại, trong ánh mắt còn mang theo một chút kính nể.

Trong dạ dày là giam giữ lính cai ngục dị hoá mất không chế. Cho nên không ít người đối với chỗ này đều là nghe đến đã biến sắc, trong đó bao quát Hoàng Tử Vạn.

Nhậm Thanh dù là vừa mới trở thành lính cai ngục chính thức, nhưng lại đi ra mà lông tóc không thiếu chút nào, đủ để nổi tiếng bên ngoài.

Hoàng Tử Vạn nếu không phải thu được tin tức của Minh Nha, còn tưởng rằng đối phương không ra được.

“Thật sự là không tầm thường.”

“Lão Hoàng, diện mạo này của ngươi là sao thế...”

Nhậm Thanh muốn nói lại thôi, có thể tại trên đường ăn mặc theo kiểu này, chỉ có thể là mấy người đầu óc có bệnh nặng mà thôi.

Hoàng Tử Vạn cười cười, hắn ngược lại là có vẻ tương đối thoải mái:

“Đây không phải là vì tẻ sao, vừa vặn thừa dịp nhân hạ đi dạo hạ.”

Hắn uống ngụm nước trà, lập tức chỉ vào dấu đỏ trên cổ rồi nói:

“Về phần những son phấn này, đều là nhân tình bên trong hoa lâu bôi lên cho ta, thế nào, tay nghề không tệ chứ?”

“Không tệ không tệ...”

Nhậm Thanh chê cười, nhìn chăm chăm gương mặt Hoàng Tử Vạn, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Hắn vội vàng nói ra chủ đề:

“Đúng rồi, Lý Mục có chuyện gì xảy ra?”

Hoàng Tử Vạn thu liễm lại cười đùa tí tưng, nhú mày lại nói ra:

“Vấn đề này không chỉ là liên lụy đến người, Tương Châu tổng cộng có 7,564 người nhận được tờ giấy tương tự.”

Nhậm Thanh không nghĩ tới sẽ ảnh hưởng sâu xa như vậy, nhin không được từ trong ngực lấy ra tờ giấy kia, quan sát tỉ mỉ lấy nội dung phía trên.

“Lý Mục là lúc tháng sáu nhận được nhiệm vụ ra khỏi thành, kết quả sau đó liền mất tích.”

“Đến cùng là nhiệm vụ gì?”

“Chỉ là hộ tống một chút đồ vật tiến đến An Nam trấn, trên thực tế thì nhiệm vụ cũng không lo ngại, nhưng hắn lại vô duyên vô cớ biến mất.”

Hoàng Tử Vạn không có giải thích cụ thể, hắn là dính đến một ít bí ẩn lính cai ngục đường.

“Kết quả đến cuối tháng bảy, rất nhiều người chẳng biết tại sao nhận được tờ giấy, trải qua điều tra phát hiện, bọn hắn cũng có chung một cái đặc thù chính là chỉ ít đã cùng Lý Mục nói chuyện qua.”

Nhậm Thanh nghi ngờ hỏi:

“Đều là lấy phương thức Minh Nha?”

“Vậy thì cũng không phải.”

“Thủ đoạn đều có khác biệt, phần lớn là không cách nào điều tra tìm hiểu nơi phát ra thư tín, thậm chí có người xé ra bụng cá phát hiện tờ giấy.”

Chương 212 - Bĩ Ngạn Hoa

Chương 212. Bĩ Ngạn Hoa

“Xem ra Lý Mục đã bị vào cấm khu.”

Nhậm Thanh biết rõ lực lượng cấm khu có thể phá quy tắc bình thường, giống như là Tiêu Tai cấm khu có thể xóa đi sự tồn tại của con người.

Bên trong cấm khu có rất nhiều vật quý dị, hình thành năng lực vô cùng kỳ quặc, rất khó lấy tờ giấy làm đầu mối.

“Phiền toái nhất chính là đến nay vẫn chưa tìm được cái cấm khu này.”

Hoàng Tử Vạn bất đắc dĩ lắc đầu, nếu như biết rõ vị trí đại khái thì dễ làm, lính cai ngục đường vẫn tương đối am hiểu xử lý cấm khu.

“Hiện nay con đường từ Tam Tương thành đến phương nam, có không ít lính cai ngục đang ngày đêm lục soát.”

Nhậm Thanh gật đầu, tiếp sau đó hỏi thăm về việc xử lý liên quan tới Hạc Sơn trấn.

Hoàng Tử Vạn chỉ nói mồm tai vạ Vô Vi môn gây ra, nhưng không đề cập tới đạo nhân mất mù, giống như bị lính cai ngục đường cố gắng che giấu.

Nhậm Thanh nhin không được mà có chút lo lắng.

Đạo nhân mất mù tại bên trong Vô Vi đạo quan có địa vị cực cao, chỉ sợ hẳn biết được không ít bí ẩn, vạn nhất lính cai ngục đường bởi vậy để mắt tới đạo trường...

Nhậm Thanh lập tức bỏ đi cái suy đoán này, lính cai ngục đường là phi thường bí mật, cho nên mới có thể an ổn đặt chân Tương Châu.

Mà lại lính cai ngục đường cũng có thể biết rõ Vô Vi đạo quan tồn tại.

Dù sao Thiên Đạo Tử trước đây thật lâu đã cùng lính cai ngục đường từng có tiếp xúc, nếu không thì không có khả năng lấy được bốn bản pháp môn lính cai ngục có tính chọn lọc kia.

Đột nhiên tâm niệm Nhậm Thanh vừa động, trong đầu có cái ý nghĩ phi thường kì lạ.

Tình huống đạo nhân mắt mù bị Thiên Đạo Trùng ký sinh, chẳng phải cùng loại với thổ địa sao, chẳng lẽ việc liên quan tới hành động tiếp theo của lính cai ngục đường?

Hoàng Tử Vạn thấy hắn có chút thất thần, nhin không được mở miệng ngắt lời:

“Nhậm Thanh, ngươi cũng đang không có việc gì à?”

“Thế nào?”

Hoàng Tử Vạn nhếch miệng cười nói :

“VẬY NGƯỜI RẤT CÓ THỂ PHẢI TỚI AN NAM TRẦN, HIỆN NAY CÓ CÁI NHIỆM VỤ THIẾU KHUYẾT NHÂN THỦ.”

“Lại là An Nam trần?”

“CÙNG LÝ MỤC MẮT TÍCH CÓ CHÚT LIÊN QUAN, NHƯNG CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ ĐI TÌM VỊ TRÍ CẤM KHU, MÀ ĐI TRÊN ĐƯỜNG LỚN CŨNG RẤT AN TOÀN.”

Nhậm Thanh rất nhanh đã kịp phản ứng:

“LÃO HOÀNG, TRƯỚC KHI LÝ MỤC MẮT TÍCH, ĐẾN CÙNG LÀ VẬN CHUYỂN CÁI GÌ ĐI AN NAM TRẦN?”

Hoàng Tử Vạn thần bí hỏi đáp:

“Một nhóm hạt giống hoa...”

“Hạt giống hoa?”

Nhậm Thanh nhin không được ngậy ngấn cả người.

A Tỳ Địa Ngục bao trùm toàn bộ Tương Châu, ngày thường vật tư lương thực, đều là thông qua lính cai ngục đường để bù đắp nhau.

Hoàng Tử Vạn đang phân vân xem có nên giải thích rõ ràng cho Nhậm Thanh hay không.

Ngay tại thời điểm hần do dự, một cái Minh Nha đi tới vách tường trà lâu, vừa vắn rơi vào trên bờ vai Nhậm Thanh.

Minh Nha vừa định nổ tung lên, quỹ ảnh thấy thể trực tiếp dùng thân thể quán chặt lấy.

Huyết nhục bị quỹ ảnh nuốt sạch sẽ, nó chậm rãi chảy qua lòng bàn tay Nhậm Thanh, lưu lại một tờ giấy miêu tả nhiệm vụ.

Con người Hoàng Tử Vạn phóng đại, vậy mà lại nắm giữ một môn thuật pháp...

Thật đúng là không sợ dị hoá, tu sĩ bình thường tu luyện thuật pháp bình thường phải chuẩn bị cực kì đầy đủ, ít nhất phải mấy năm.

Mà hần nhận biết Nhậm Thanh hơn nửa năm, đối phương chẳng những tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, mà thuật pháp mới hần nắm giữ cũng không có ít chút nào.

Tương lai nhất định có thể thành Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh kiểm tra một hồi, quả nhiên là nhiệm vụ liên quan tới An Nam trấn, phải đi thu hồi một nhóm hoa cỏ nặng trọn vẹn mấy ngàn cân.

Hắn buông tay nhìn về phía đối phương.

Hoàng Tử Vạn thấy vậy cũng không còn giấu diếm, cố ý đè thấp thanh âm:

“Người có biết rõ lính cai ngục đường có một loại hoa mang tên Bỉ Ngạn không?”

“Bỉ Ngạn hoa?”

Nhậm Thanh là lần đầu tiên nghe được, cũng chưa thấy người nào nhắc qua.

Hoàng Tử Vạn nuốt ngụm nước bọt nói ra:

“Nếu như vô tình bị một trong mất ba hồn bảy phách, đem cái Chủng Hoa này mài thành bụi phấn bôi lên cái trán, liền có thể trợ giúp chiêu hồn.”

“Người nói là...”

Bấp thít cả người Nhậm Thanh căng cứng, nếu như tác dụng Bỉ Ngạn hoa là chiêu hồn, nghĩ như vậy thì ý đồ của lính cai ngục đường đã hiện ra vô cùng rõ ràng.

Hiện nay bên trong A Tỳ Địa Ngục có Thi Cầu Phách, Phi Độc Phách, Xú Phế Phách, mặc dù không biết có phải hồn phách Địa Tàng Vương hay không, nhưng là lính cai ngục đường rõ ràng muốn lần nữa thi triển Chiêu Hồn Thuật.

Hoàng Tử Vạn vung tay áo:

“Ta cũng không nói gì, chính người tự hiểu là được.”

“Nhiệm vụ là năm sau mới bắt đầu, còn có thể ăn tết ngon lành.”

Nhậm Thanh cùng Hoàng Tử Vạn nói chuyện phiếm hồi lâu.

Đợi đến bóng đêm lờ mờ, hai người liền đứng dậy rời khỏi trà lâu, Hoàng Tử Vạn bộ pháp nhẹ nhàng rời đi không biết là

muốn tới nơi nào uống rượu hay đi tìm nhân tình.

Chương 213 - Tìm Tiểu Vũ

Chương 213. Tìm Tiểu Vũ

Buổi chiều Tam Tương thành bị ánh sáng mờ lung mang bao phủ.

Thanh Hà chảy quanh thành tây, từng con thuyền giấy chở ngọn nến phiêu đảng tại mặt nước, có thể nhìn ra dân chúng rất kỳ vọng đối với năm mới.

Bởi vì đường đi rất nhiều người, nhiệt độ cơ thể mỗi người sưởi ấm lẫn nhau, cái giá rét mùa đông cũng bị sua tan.

Nhậm Thanh nhin không được sinh lòng cảm thán.

Tương Châu có thể không phồn hoa bằng Tĩnh Châu trước kia, nhưng ít ra có thể duy trì lấy yên ổn dài lâu, dân chúng không có làm ký sinh thể Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh rất nhanh liền quay trở về nha môn, bên trong Hỏa Công đường đã bố trí tết xong xuôi, câu đối cũng treo ở các nơi.

Bá Phong ngồi chồm hồm ở trong sân để hút thuốc lá, ánh mắt hơi có chút hoài niệm.

Đối với một người đã qua bốn mươi tuổi như hắn, năm mới cũng đại biểu cho con đường tử vong đang tới gần, nhưng mà đây cũng là chuyện nhất định phải trải qua.

Trừ phi nắm giữ được những tiên pháp như tu sĩ linh cai ngục đường.

Bá Phong thấy Nhậm Thanh đi tới, liền vội vàng đứng lên chào hỏi:

“Nhậm đại nhân đã trở về rồi sao.”

Hắn cảm giác biến hóa của đối phương không nhỏ.

Mấy tháng trước như là lợi kiếm ra khỏi vỏ phong mang tất lộ, hiện tại có thêm cỗ khí tức nội liễm, rất dễ dàng bị người khác xem nhẹ.

Bá Phong cũng không biết rõ, Nhậm Thanh ngoại trừ dùng Kính Trung Tiên ảnh hưởng tới bên ngoài, chủ yếu vẫn là tại trong dạ dày thời gian đã khử trừ khí chất táo bạo.

Tâm thái Nhậm Thanh không nóng không vội.

Nắm giữ lấy tài nguyên lính cai ngục đường cùng Vô Vi đạo tràng, đừng nói là Âm Sai cảnh, ngay cả Dương Thần cảnh cũng ở trong tầm tay.

Chỉ cần chờ U Minh Công tấn thăng Trúc Cơ kỳ, liền có thể lợi dụng hỏa luyện cung để luyện chế pháp khí.

Đến lúc đó có chợ quý thu hoạch thọ nguyên, hạn mức cao nhất khi Vô Mực Pháp ăn sống con mắt sẽ không còn có hạn chế.

Có thể nói là cá vượt long môn.

Nhậm Thanh nghĩ đến qua hết năm phải đi An Nam trấn, cho nên thời gian này chủ yếu là buông lỏng.

Trong lòng của hắn cũng có chút dự cảm.

Làm tu sĩ cầu Trường Sinh, bên người thân bằng hảo hữu sẽ tránh không được trải qua sinh lão bệnh tử, hắn phải chết, ngày tết xuân náo nhiệt khẳng định sẽ càng ngày càng ít.

Đến ngày hôm sao, Tam Tương thành càng thêm có không khí ngày lễ.

Thi thoảng có những nhà bắt đầu đốt pháo, phát ra lớp lớp tiếng vang.

Toàn thành cũng đang chuẩn bị ăn uống.

Mùi gạo, Trúc Hương, mùi rượu...

Nhậm Thanh mua vài hũ rượu trúc, chuẩn bị ngày tết.

Loại rượu này là ngâm vào trong măng trúc, đợi nó trưởng thành rừng trúc liền có thể uống, hương vị thanh thuần còn mang theo một mùi gạo đặc biệt.

Hắn trở về Hỏa Công đường, phát hiện bên trong có thêm một cái bàn lớn, trên bày đầy thức ăn muôn hình muôn vẻ, cộng thêm rượu trúc liền đầy đủ.

Bọn người Bá Phong ngồi vây quanh lấy bàn lớn, còn mang theo gia quyền của mình, có thể thấy được mọi người rất coi trọng ngày tất niên, mà chủ vị tự nhiên là lưu cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh nhìn quanh một vòng nhìn không được mở miệng hỏi:

“Làm sao không thấy Tiểu Vũ?”

Bá Phong nhíu mày, vội vàng chạy tới phòng chung quanh kiểm tra một hồi, kết quả xác thực không có tìm được thân ảnh Tiểu Vũ.

Lý Miên suy tư nói ra:

“Chắc sắp về rồi, hắn bảo đi võ quán đệ đệ là Tiểu Tam Nhi.”

Nhậm Thanh thấy vậy đứng người lên:

“Ta ra ngoài, rất nhanh liền trở về.”

“Ai, cẩn thận...”

Bá Phong vừa định nhắc nhở Đông Thành có rất nhiều hỗn loạn, nhưng Nhậm Thanh vừa ra khỏi cửa đã chớp mắt không thấy tung tích.

Hai chân Nhậm Thanh điểm nhẹ mặt đất, bước nhanh đi xuyên qua trên mái hiên.

Tốc độ của hắn cũng biến thành càng lúc càng nhanh, từ thành tây đến thành đông chỉ tốn thời gian một lát.

So sánh với thành tây phồn hoa, thành đông cùng khổ xác thực còn quanh quẽ hơn không ít.

Nhậm Thanh lợi dụng trọng đồng đảo qua quảng trường.

Lập tức hắn chú ý tới có mấy vị đạo sĩ giả giang hồ, những người này lấy xem quẻ cùng tướng mạo làm chủ, thường xuyên ngăn lại dân chúng đi ngang qua.

Phụ cận còn hỗn tạp thành viên bang hội trên người mặc thanh y, hình dáng đặc thù chính là mù con mắt.

Nhậm Thanh rất nhanh liền tìm được Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đứng ở trước cửa một gian võ quán đang muốn đi vào, nhưng bị hơn mười vị tráng hán ăn mặc theo kiểu bang phái ngăn cản, nhưng mà kiên kị tại thân phận nha dịch của Tiểu Vũ, cũng không dám động thủ.

Cái võ quán này rõ ràng có bối cảnh bang phái.

Nhậm Thanh thấy vậy trực tiếp đi qua tráng hán đi vào trước mặt Tiểu Vũ.

“Thế nào?”

Tiểu Vũ cười khổ nói ra:

“Thanh ca, ta muốn đón quay về đệ đệ, nhưng võ quán chính là không đồng ý, hơn nữa còn tìm tới không ít nhân sĩ giang hồ.”

Hắn đã biết rõ bối cảnh võ quán, chỉ là muốn cho đệ đệ tuổi nhỏ thân thể cường kiện.

Nhậm Thanh cũng không để ý tới những thành viên bang phái kia, chuẩn bị mang theo Tiểu Vũ xông vào võ quán, không nghĩ tới lại bị người đưa tay ngăn lại.

Tráng hán cao lớn thô kệch đi đến đến đây, mắt phải hắn bị miếng vải đen che kín, hiển nhiên là mù: “Thật ngại quá sai gia, chờ khoảng một lát là được...”

Chương 214 - Ăn Mất Người Sống?

Chương 214. Ăn Mất Người Sống?

Ánh mắt Nhậm Thanh đánh giá võ sư cùng bang chúng, mặc dù không có vết tích tu luyện thuật pháp, nhưng phần mắt cũng có không tròn vẹn.

Chỉ sợ liên lụy đến Vô Mục Pháp, là do trước đây Tổng Vinh lưu lại phiền phức.

Bởi vậy có thể thấy được, lính cai ngục đường gần đây vội vàng xử lý công việc Lý Mục, bên trong Tam Tương thành xác thực nhiều hơn nhiều ngư quỉ xà thần.

Nhậm Thanh vỗ vỗ bả vai Tiểu Vũ nói ra:

“Người đi về trước đi.”

Tiểu Vũ từ tín nhiệm đối với Nhậm Thanh, lập tức liền ly khai võ quán.

Tráng hán cũng không có ngăn cản, nếu không phải cấp trên yêu cầu, hắn nào dám đắc tội nha dịch.

“Bang phái các người tên là gì?”

Tráng hán tựa như là bị Nhậm Thanh lời nói mê hoặc, lập tức trả lời:

“Hà Nê hội, Bang chủ là Phì Long.”

Nhậm Thanh nghe nói sau đó gật đầu.

Đừng nhìn danh tự Hà Nê hội cùng Lan Nê hội không khác mấy, nhưng kì thực cái sau là bang hội được lính cai ngục

đường thừa nhận, tính chất hoàn toàn khác biệt.

Nhậm Thanh hồi tưởng lại lần đầu giao chiến đã chém giết tu sĩ, đối phương nắm giữ lấy Vô Mục Pháp, chỉ sợ cũng là xuất thân cái Hà Nê hội này.

“Đi thôi, dẫn đường.”

Tráng hán tự mình đi vào trong võ quán, thậm chí không có nói ra dị nghị.

Bọn hắn rất nhanh liền đạt đến mục đích.

Nơi vừa vào có lẽ là luyện võ trường, có thể nhìn thấy dọc theo đường có không ít người ra vào, nhưng đều không ngoại lệ, cũng thiếu khuyết con mắt.

Hắn là bị tu hành giả Vô Mục Pháp xem như tài nguyên để ăn.

Nhậm Thanh mở miệng hiếu kì hỏi:

” Hà Nê hội Phì Long của các người, hắn là rất ưa thích nuốt mắt người a?”

Lời này vừa nói ra, tráng hán lập tức lấy lại tinh thần, ánh mắt của hắn nhìn về phía Nhậm Thanh trở nên cực kì kinh ngạc, giống như là dã thú hung mãnh.

“Người...”

Quỷ ảnh ở phía dưới sáng ngời hơi rung nhẹ, lập tức tráng hán liền cảm giác thân thể sinh ra đau nhức kịch liệt.

Xương cốt hắn trong nháy mắt vỡ vụn hơn phân nửa, ho khan vài tiếng tất cả đều là bọt máu.

Động tĩnh dẫn tới bang chúng lực chú ý, đầu tiên bọn chúng liền lui ra xa, cũng nhìn về phía một người cách đó không xa.

Một nam tử niên kỷ ngoài ba mươi bước nhanh đi tới, hấn hai mắt vẫn hoàn hảo như cũ, chỉ là cái trán lại có quần vải rách lên.

“Ngươi là người phương nào, chẳng lẽ không biết rõ nơi đây là địa bàn Hà Nê hội?”

Nam tử kéo vải rách, một con mắt dư thừa khiến cho bang chúng chung quanh run lẩy bẩy, căn bản cũng không dám nhìn thẳng vào hấn.

So với đối phương, bề ngoài Nhậm Thanh nhìn tương đối bình thường, cũng không có đeo vũ khí, khí thế không khỏi yếu đi ba phần.

“Các ngươi lá gan thật là lớn.”

Nhậm Thanh biểu lộ bình thản, ánh mắt đều không đi liếc nhìn nam tử.

Chỉ là phát tay, quỹ ảnh liền từ lòng đất lan tràn ra, khiến cho nam tử tựa như rơi xuống hố sâu, dưới thân thể chìm xuống đã mất đi bóng dáng.

Bang chúng thấy cũng có vẻ cực kì thất kinh, nhưng còn không đợi có phản ứng gì, cũng cảm giác trước mắt sinh ra huyền tượng.

Bọn hấn chính tề ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Nhậm Thanh đi vào trung tâm như trốn không người, bên trong chỉ có mấy người chút ít.

Trung niên nam tử to béo ngồi trong phòng, chính là Bang chủ Hà Nê hội Phì Long.

Bàn gỗ trước mặt hấn có cái bát sứ, bên trong lưu lại có huyết thủy, có thể thấy được trước đây không lâu đã nuốt mất người tu hành Vô Mực Pháp.

Nhưng để Nhậm Thanh kỳ quái là toàn thân Phì Long dị hoá không nghiêm trọng lắm, chỉ có bảy, tám cái con mắt tại gương mặt.

Nhưng dựa theo số lượng con mắt đối phương nuốt, chỉ ít cũng có thể tu thành Bách Nhãn Giả.

Thành lập bang phái để ăn mất người, tại Tam Tương thành đã có lệnh cấm rõ ràng.

Phì Long thấy Nhậm Thanh ung dung thản nhiên đã đem tất cả thủ hạ đánh bại, nhin không được sinh lòng e ngại, thân thể run rẩy lên.

“Đại nhân, không biết nhóm Hà Nê hội chúng ta có chỗ nào đặc tội.”

“Trước đó chắc là ngươi tuyển nhận qua học đồ luyện võ phải không, đã nhốt ở đâu rồi?”

Phì Long hung hăng cho mình một cái bàn tay, hấn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ nói ra:

“Ngay tại hậu viện, ta có khi sẽ nhin không được muốn ăn thịt mất người, thực tế không nên...”

Quỷ ảnh thoát ly bản thể, đi hậu viện tìm tò.

Một lát sau, quỷ ảnh mang theo bảy tám vị nam hài, mắt trái cũng có không trợn vện.

Nhậm Thanh biểu lộ giận dữ.

Trong lòng Phì Long run sợ giương mắt, cảm giác có cỗ khí tức quen thuộc trên người Nhậm Thanh.

Hấn nghĩ lại, nhin không được mở miệng hỏi:

“Đại nhân cũng tu hành Vô Mục Pháp, nếu là như thế...”

Còn không đợi hấn nói cho hết lời, lòng bàn tay Nhậm Thanh có Long Xà Tích chui ra, trực tiếp đem hấn đóng đinh

tại trên vách tường, mặc cho giấy giụa thế nào đi nữa cũng vô dụng.

Thời điểm Long Xà Tích rút về, đầu óc đã thành bột nhão.

Nhậm Thanh kiểm tra Phì Long, phát hiện phần bụng đối phương có vài vòng tròn nhỏ màu xám, từ vị trí yết hầu kéo thẳng đến dạ dày.

Để hấn nhớ tới tờ giấy của Lý Mục, đường cong phía trên có chút cùng loại.

Chẳng lẽ cả hai có liên quan gì?

Chương 215 - Husky có chỗ dùng

Chương 215. Husky có chỗ dùng

Nhậm Thanh dùng mình vũ liên hệ lính cai ngục đường, rất nhanh liền có lính cai ngục chạy đến.

Nha môn đem phụ cận phong tỏa, bang chúng bị giam giữ mang đi, bình thường đều sẽ sung công lao dịch.

Lính cai ngục được phái tới là Từ Thị Lâm, trước đó tại tiêu tai cấm khu cùng Nhậm Thanh từng có cộng sự, thuật pháp của hắn cùng sương mù có quan hệ.

Ánh mắt Từ Thị Lâm mang theo một chút phức tạp, nói ra:

“Nhậm Thanh đã lâu không gặp, nghe nói ngươi thời gian trước đây tại trong dạ dày?”

“Vốn là dị hoá không có nghiêm trọng, cho nên ở trong đó cũng không lâu lắm liền đi ra.”

Nhậm Thanh trực tiếp thừa nhận, ở lính cai ngục đường không cần giấu dốt, làm việc cũng có thể càng thêm thuận tiện.

Từ Thị Lâm có chút bị tốc độ Nhậm Thanh tấn thăng thực lực chấn kinh, từ Bán Thi cảnh đến Quỷ Sứ cảnh nhiều nhất chỉ tốn thời gian nửa năm.

Chẳng lẽ đây chính là hạt giống Âm Sai cảnh?

“Ta còn có việc, đi trước.”

Nhậm Thanh đem Phì Long giao cho Từ Thị Lâm sau đó quay trở về Hỏa Công đường, lúc trở về thì thức ăn trên bàn còn nóng hổi.

Nhưng mà bọn người Bá Phong sau khi biết được tình huống, sớm đã không có muốn ăn.

Chỉ may mắn tính mệnh Tiểu Tam Nhi không còn lo lắng.

Nhậm Thanh ngày thứ hai trở về chuyển Bát Tự thôn, chủ yếu là đem đồ tết mang cho Trần thị, hắn cũng ở lại với Trần thị mấy ngày.

Dù là đã tu hành, nhưng không có nghĩa là Thái Thượng Vong Tình, việc này thì coi như Vô Vi đạo quan cũng không có cưỡng cầu.

Năm mới vừa qua.

Nhậm Thanh liền nhận được tin của Hoàng Tử Vạn, như vậy chuẩn bị đi về An Nam trấn.

Đường xá cũng không quá xa xôi, nhưng rốt cục Husky có đất dụng võ.

Lính cai ngục đến An Nam trấn không nhiều, tính cả Nhậm Thanh chỉ có ba người, còn có vị quân dự bị, chủ yếu bởi vì An Nam trấn cũng có lính cai ngục.

Nhậm Thanh từ sớm đã đi tiến đến bên ngoài cửa nam thành chờ, thuận tiện đem Husky từ lao tù trong bụng thả ra.

Husky bây giờ đã dài hơn bốn mét, lông tóc xoã tung phôi hợp với bộ dáng ngậy thơ chân thành, cùng Dĩ Lang hoàn toàn khác biệt.

Nó vừa tới ngoại giới liền trở nên cực kì vui mừng, không ngừng luôn lên nhảy xuống.

Ánh mắt Nhậm Thanh mang theo cảnh cáo, lòng bàn chân có quỷ ảnh đi ra, trực tiếp hòa tan vào cái bóng chó ngốc, có thể gián tiếp không chế.

Biểu lộ Husky trở nên nghi hoặc, lập tức yên tĩnh trở lại.

Là hai người Hoàng Tử Vạn đến cửa, bọn hắn nhìn thấy Husky giống như sói không phải sói, lập tức biểu lộ có vẻ hơi ngây ra.

Nguyên bản hắn dự định đi bộ mấy ngày, không nghĩ tới Nhậm Thanh không biết từ chỗ nào tìm về một con dị thú dọa người.

Lục Tiểu Ngọc há hốc miệng đứng sau lưng Hoàng Tử Vạn.

Nàng bởi vì thuật pháp liên quan đến phẩm thực vật, cho nên bị điều khiển tiến đến An Nam trấn, làm quân dự bị nhờ vào đó kiếm lời nhiều huyết tinh cũng tốt.

Nhậm Thanh nhảy lên trên lưng Husky, chỉ cảm thấy như ngồi đệm, lông tóc còn có thể ngăn cản được cả gió thổi tới, thật vô cùng thoải mái.

“Đi thôi, chút nữa có nhiều người đi lại sẽ dễ dàng hấp dẫn phiền toái không cần thiết.”

Hoàng Tử Vạn quả quyết xoay người nhảy lên trên thân chó, dù sao cũng so với dựa vào hai chân tiến đến An Nam trấn thì cưỡi chó vẫn tốt hơn nhiều.

Lục Tiểu Ngọc thấy vậy chỉ có thể làm theo.

Hoàng Tử Vạn vỗ vỗ Husky, cảm giác chất thịt căng đầy, mà lại hương vị tản ra có chút cảm giác ngon miệng.

“Nhâm lão đệ, con... Sói này của ngươi là thông qua cho ăn huyết nhục tu sĩ để trưởng thành sao?”

Husky không có cảnh giác chút nào, cái đuôi không ngừng lắc lắc.

“Không sai, đủ để dùng làm tọa kỵ.”

Nhậm Thanh gõ xuống đầu Husky:

“Đi thôi, dọc theo đường lớn tiến đến An Nam trấn, không phân ngày đêm thì nhiều nhất mất hai ba ngày.”

Husky (-` ㄥ '-)

Quý ảnh dung nhập cái bóng Husky, về sau mặc dù không hoàn toàn kiểm soát hành vi, nhưng hoặc nhiều hoặc ít có thể làm ra ảnh hưởng.

Husky vất chân lên cổ xông về phía trước, sau khi thích ứng tu hành thuật pháp bịa đặt, nó giờ tựa như tàn ảnh lao đi.

Nhậm Thanh để quý ảnh bám vào trên lưng Husky, sau đó nhắm mắt tu hành.

Hắn dựa vào song sinh yểm ma và chủ thứ điểm hồn, cộng thêm quý ảnh bảo vệ, dù là đột nhiên nhận công kích đều có thể kịp thời phản ứng.

Hai người Hoàng Tử Vạn vừa mới bắt đầu còn có chút lo lắng, nhưng rất nhanh liền nghỉ tạm ở trên lưng chó.

Nhưng mà bọn hắn không thể không kiêng nể gì cả giống Nhậm Thanh.

Cưỡi chó đi đường đúng là rất nhanh gọn.

Dã thú lại không dám tới gần, hình thể Husky cho dù là cây cối cũng đè ép không được, đi ngang qua hình thành một mảnh bóng mờ to lớn.

Trên đường lớn chợt có mấy cái người đi đường, bọn hắn phát hiện Husky vụt qua trước mặt, cũng dọa đến hai chân như nhũn ra.

Nhậm Thanh vốn cho rằng chỉ cần quan tướng thuật pháp, sau khi hoàn thành quan tướng liền có thể đến An Nam trấn.

Nhưng tốc độ Husky lại đột nhiên dần dần chậm dần, mãi đến khi dừng lại ở một chỗ ngã tư.

Hoàng Tử Vạn mở to mắt, trên mặt nghi ngờ nhìn xem trước mặt là núi rừng trống trơn, không khỏi khản trương bắt đầu.

Nhậm Thanh trấn an Husky.

Hắn vốn cho rằng chó ngốc bởi vì mấy ngày liền đi đường, thể lực hơi có mệt mỏi.

Nhưng Husky lại một mực nhìn chòng chọc vào núi rừng không thả, trong miệng nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng chó sủa chỉ khi đổi mặt tử địch mới có.

Chương 216 - Cái Bếp Khổng Lò

Chương 216. Cái Bếp Khổng Lò

Cảm xúc Nhậm Thanh không khỏi trở nên ngưng trọng.

Phải biết Husky thế là nuốt chửng huyết dịch Quỷ Lang, có bản năng dã thú đủ để phát giác được con mồi từ mấy chục dặm.

Tâm niệm hấn động.

Quỷ ảnh kéo dài tựa như dây thừng, lập tức tìm kiếm dấu vết để lại.

Đáng tiếc vẫn không có chút thu hoạch nào.

Hoàng Tử Vạn từ trên lưng chó nhảy xuống, ngữ khí trầm thấp mở miệng nói ra:

“Nơi này tới gần bên ngoài An Nam trấn, có lẽ Lý Mục chính là mất tích ở quanh đây.”

Hấn chân chờ hỏi:

“Người có phát giác cái không đúng gì hay không?”

“VẬY THÌ NGƯỢC LẠI LÀ KHÔNG CÓ.”

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về phía Husky, cùng chó ngốc giao lưu hiển nhiên cũng không thực tế.

Lục Tiểu Ngọc không dám nhiều lời, nàng theo sát hai vị lính cai ngục, sợ bởi vì chủ quan mà bản thân gặp nguy hiểm không cách nào xử lý.

Hoàng Tử Vạn nhin không được nói ra:

“Nơi đây hẳn là không có liên quan gì với cấm khu, nếu không Âm Sai cảnh xuất mã, làm sao lại chút may mắn mỗi cũng không có phát giác được.”

Nhậm Thanh mở miệng hỏi:

“Lý Mục đến cùng là bởi vì cái gì mất tích?”

Lục Tiểu Vũ thốt ra:

“Là Ngọc Tảo Thảo...”

Hoàng Tử Vạn giải thích:

“Đây là một loại hương liệu tương đối nổi danh, bởi vì thường trưởng thành ở ven đường, nghe nói lúc ấy Lý Mục đi hái, kết quả là không có trở về.”

“Về sau lính cai ngục đem Ngọc Tảo Thảo phương viên trăm dặm toàn bộ tra xét một lần, không có tìm được cái gọi là cấm khu.”

Nhậm Thanh nghe nói, về sau lấy ra tấm tờ giấy ó vàng kia.

Hắn đem tờ giấy đưa cho Hoàng Tử Vạn:

“Người nghe, mùi của nó có phải Ngọc Tảo Thảo hay không?”

Hoàng Tử Vạn đặt ở chóp mũi, quả nhiên có một mùi thơm nhẹ của Ngọc Tảo Thảo, loại liên hệ này để sống lưng của hắn phát lạnh.

Hắn do dự mấy hơi, đem tờ giấy một góc đặt ở bên trong miệng mấp máy.

Con người Hoàng Tử Vạn thu trở thành lỗ kim.

Hắn cũng không biết nhìn thấy cái gì, nhãn thần trở nên ngây ra, quai hàm cũng nâng lên theo bản năng, độc dịch ập ụp tại bên trong miệng.

Nhậm Thanh vội vàng lấy đi tờ giấy, Hoàng Tử Vạn lúc này mới lấy lại tinh thần.

Hoàng Tử Vạn cười khỏ nói ra:

“Trước đây tờ giấy lĩnh cai ngục đã thu thập qua, chỉ sợ bọn hăn không có phát giác được... Trong đó cổ quái.”

Hăn nuốt ngụm nước bọt tiếp tục nói:

“Trước mắt ta xuất hiện vô số hình ảnh do đường cong tạo thành, mặc dù xem không rõ ràng, nhưng rõ ràng là liên quan tới chỗ cấm khu không biết kia.”

“Hăn là chỉ có địa khu đặc biệt, mới có thể khả năng thông qua tờ giấy phát giác dị dạng.”

Nhậm Thanh cầm lấy tờ giấy.

Tờ giấy lớn cỡ bàn tay, Nhậm Thanh cầm vào góc tờ giấy.

Hăn thử đem một góc khác tờ giấy bỏ vào bên trong miệng, đầu lưỡi lập tức nếm đến một mùi khó hiểu, có chút cùng loại với bạc hà.

Khi hương vị khuếch tán tại đầu lưỡi, hai mắt Nhậm Thanh có chút phát nhiệt.

Đột nhiên, ồn ào bên trong núi rừng dần dần biến mất.

Đường cong hai màu trắng đen xuất hiện giữa không trung, tạo dựng ra hình ảnh không biết nội dung, tựa như một tấm tranh thủy mặc lơ lửng.

Đường cong giao thoa vắn vẹo, để người ta choáng váng hoa mắt.

Trọng đồng ở hai mắt Nhậm Thanh bắt đầu chuyển động, trước đây ở Trọng Đồng giả liên có thể quan sát tiêu tai cấm khu, chớ nói chi là song sinh yểm ma.

Nhưng mà lần này hấn tương đối cẩn thận, sợ hồn phách lần nữa ngộ nhập cấm khu.

Đường cong lập tức sinh ra biến hóa, hình ảnh bắt đầu trở nên có thứ tự, có thể ẩ ẩ nhìn thấy trong phòng bếp cực kì mờ tối.

Nhậm Thanh nhin không được sinh lòng nghi hoặc, nhưng mà cấm khu biểu hiện ra bất luận cái hình thức gì cũng rất bình thường.

Hấn chú ý tới phòng bếp giống như là phóng đại mười mấy lần, bếp lò giống như tòa ngọn núi, ngay cả một bát nước cũng như hồ nước nhỏ.

Sức nóng từ bếp lò phát ra, giống như là bên trong đã nung đồ ăn.

“Đến cùng là lấy cái vật quý dị của thuật pháp gì làm hạch tâm tạo dựng?”

Nhậm Thanh muốn xem càng thêm kỹ càng, nhưng dư vị ở đầu lưỡi đã tán đi, hình ảnh trước mắt chậm rãi biến mất.

Tờ giấy cũng bắt đầu tự đốt.

Hoàng Tử Vạn vừa định nhắc nhở Nhậm Thanh, mà Nhậm Thanh liền khoát tay áo, hiển nhiên tại dưới tác dụng chủ thứ hồn thì hấn vẫn bảo lưu lấy ý thức như cũ.

Nhậm Thanh vẫn nhìn chăm chăm không thả, thấy một người khổng lồ đi tới bếp lò.

Toàn thân người khổng lồ do hạt thóc mốc meo cấu thành, xen lẫn giò bọ nhiều vô số kể, cùng người khổng lồ hái thuốc bên trong tiêu tai cấm khu tương tự.

Cái nắp nồi trên bếp lò bị xốc lên, khí nóng lập tức từ đó đập vào mặt.

Bên trong chỉ có một bát bún thịt.

Thịt là từ tay chân vụn cắt thành phiến mỏng làm nguyên liệu nấu ăn, những cục mọc cũng làm từ mắt người.

Cự nhân cuối cùng thả thêm vào Ngọc Tảo Thảo.

Chương 217 - Ruộng Bỉ Ngạn Hoa

Chương 217. Ruộng Bỉ Ngạn Hoa

Nhậm Thanh nhìn thấy những cái con mắt kia, đột nhiên nhớ tới Hà Nê hội.

Nếu quả thật Phì Long nuốt mấy chục trên trăm con mắt, cho dù không có tới gần Quỷ Sứ cảnh, nhưng thân thể dị hoá hẳn là cũng phi thường nổi bật.

Chẳng lẽ đường cong trên người Phì Long xác thực có liên quan cùng cấm khu, là người không lộ thu thập nguyên liệu nấu ăn?

Làm sao cảm giác có chút hoang đường.

Nhưng cấm khu là không thể lấy logic của người thường để mà đánh giá, chỉ cần không đúng thì càng xa với sự thật.

Nhậm Thanh mở to mắt, Hoàng Tử Vạn lo lắng hỏi:

“Không có sao chứ?”

“Không có việc gì, lão Hoàng, chắc là người có huyết tâm chứ, liên hệ lính cai ngục phụ cận đi.”

Hoàng Tử Vạn từ trong ngực móc ra huyết tâm, dùng tay nắm chặt vào, sau đó huyết tâm bắt đầu nhanh chóng nhảy lên.

Thời gian nửa nén hương, liền có mấy đạo thân ảnh lính cai ngục đuổi tới vị trí mấy người Nhậm Thanh, đầu tiên là Bạch cô nương cầm trong tay trường kiếm.

Nhậm Thanh đem sự tình mình nhìn thấy cũng bàn giao cho bọn hắn, bao quát dị dạng trên người Phì Long, cụ thể xử lý như thế nào thì không có quan hệ gì với hắn.

Nhóm Âm Sai cảnh tự nhiên sẽ đi suy nghĩ.

Bạch cô nương cảm thấy rất hứng thú đối với Husky, nhưng mà không có làm khó ba người Hoàng Tử Vạn.

Dù sao bọn hắn còn muốn tiến đến An Nam trấn, mặc dù cách thời gian Bỉ Ngạn hoa nở rộ còn có chút, nhưng khẳng định càng sớm đến càng tốt.

Thời kỳ Bỉ Ngạn hoa nở hoa chỉ có mười ngày, đồng thời không cách nào tiếp xúc cùng huyết dịch ô uế, thông qua A Tỳ Địa Ngục vận chuyển sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ.

Có thể sớm ở An Nam trấn chuẩn bị, cũng đại biểu cho nguy hiểm nhỏ hơn.

Husky thừa dịp nhàn rỗi ăn mấy chục cân huyết nhục vừa đi săn, sau đó lại phi nước đại về An Nam trấn.

Trước khi trời tối, đi qua vùng núi liền đã có thể thấy được An Nam trấn.

Toàn bộ An Nam trấn nhân khẩu không nhiều, là một trong ba tòa thành trấn có nhân khẩu ít nhất bên trong Tương Châu, chỉ có khoảng chừng ba vạn.

Nhưng ruộng đất lại là nhiều nhất, liếc nhìn lại có thể nhìn thấy liên miên, hiện tại cũng vừa mới qua hàn đông, cho nên còn chưa gieo hạt.

Có thể nói, lương thực toàn bộ Tương Châu chỉ ít có năm thành đến từ An Nam trấn, ba thành còn lại thì là từ ruộng bậc thang Hạc Sơn trấn.

Lính cai ngục thường trú sẽ lợi dụng A Tỳ Địa Ngục để điều động lương thực nhanh gọn.

Dù là chợt có khô hạn mưa tai, thuật pháp cũng có thể cam đoan sẽ không xảy ra ra đại loạn, đề mà duy trì thế cục ổn định của Tương Châu.

Nhậm Thanh nhìn lại sườn núi phía bắc An Nam trấn, dù là hàn đông nhưng vẫn có mảng lớn hoa cỏ mọc ra, hẳn là Bỉ Ngạn hoa.

Hắn lập tức lợi dụng trọng đồng quan sát, không khỏi hít vào ngậm khí lạnh.

Mỗi gốc Bỉ Ngạn hoa cũng hiện ra đen màu xám, đồng thời ẩn chứa tàn hồn, giống như sinh trưởng bằng cách dùng hồn phách đổ vào.

Mà sườn núi trồng Bỉ Ngạn hoa, rõ ràng là một cái xương sườn to lớn, hẳn là từ bên trong A Tỳ Địa Ngục tháo dỡ xuống tới.

Nhậm Thanh rốt cục minh bạch vì sao lựa chọn trồng Bỉ Ngạn hoa tại An Nam trấn.

Xương sườn Địa Tàng Vương lại bị dùng làm chứa đựng tàn hồn, bên trong không biết hội tụ bao nhiêu linh hồn, chỉ cần phụ cận có người chết đi liền sẽ bị thu nạp.

Hoàng Tử Vạn nhìn ra suy nghĩ trong lòng Nhậm Thanh, hẳn nhàn nhạt nói ra:

“Thế gian nào có Luân Hồi chuyển thế, người chết là hồn tán như đèn diệt.”

“Đương nhiên ngoại trừ tu sĩ, hồn phách của chúng ta sẽ bị vật quý dị thôn phệ.”

Nhậm Thanh biết rõ lời nói Hoàng Tử Vạn không ngoa, dù sao hẳn là chưa thấy qua đầu trâu mặt ngựa Địa Phủ đến đây câu hồn đoạt phách.

Ở tình huống bình thường, một khi không có sinh tức, hồn phách liền sẽ dần dần tán đi theo thời gian.

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm ruộng Bỉ Ngạn hoa không rời, phát hiện ngoại trừ mảnh lớn Bỉ Ngạn hoa, còn có dây leo ở trung ương.

Dây leo này ở trên xương sườn có vẻ không quá thu hút.

Nhưng mà Nhậm Thanh liếc mắt một cái liền nhận ra.

Xem ra chính là Mộc Dịch tọa trấn An Nam trấn trông coi ruộng Bỉ Ngạn hoa.

Khi địa thế dần dần lên cao, Husky chịu không được cũng lè lưỡi thở.

Dù là nó nắm giữ thuật pháp bịa đặt, chỉ cần trong dạ dày có đồ ăn liền có thể nhờ vào đó khôi phục thể lực, nhưng tránh không được có cảm giác mỏi mệt.

Nhậm Thanh thấy An Nam trấn đã gần trong gang tấc, dứt khoát đem Husky thu hồi vào loa tù trong bụng.

Hoàng Tử Vạn thật không có quá nhiều kinh ngạc, thủ đoạn không gian giới chỉ của đối phương, ở tiêu tai cấm khu cũng đã sớm hiện ra.

Lục Tiểu Ngọc đã triệt để chết lặng, muốn nói lại gì đó nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Nàng từ trong miệng Lâm Thành biết được Nhậm Thanh trở thành lính cai ngục không tính quá lâu.

Bên trong thời gian ngắn tấn thăng Quỷ Sứ cảnh đủ để cho người ta rất cảm giác kinh ngạc, nhưng mà các loại thuật pháp Nhậm Thanh bày ra, vậy không đơn giản chỉ là thiên phú xuất chúng.

Nhưng mà khi nàng chú ý tới cho dù là đi đường nhàn hạ, Nhậm Thanh cũng ở trong trạng thái tu hành, đột nhiên không có khó tiếp nhận như cũ nữa...

Có thời điểm, nếu chênh lệch quá lớn, thậm chí dễ cho người ta không thể nào sinh ra cảm giác ghen ghét.

Chương 218 - Quỷ Dị

Chương 218. Quỷ Dị

Nhậm Thanh không có đề ý phản ứng của hai người, chỉ là không ngừng quan sát đến An Nam trấn.

Hắn phát hiện phòng ốc nơi đây có khác với Tam Tương thành, kết cấu lấy chất gỗ làm chủ.

Hắn là bốn bề ít núi đá, lại không thể nung gạch, từ đó tạo thành thói quen dùng gỗ.

Bởi vậy có thể thấy được, dù là chỉ là thành trấn phàm nhân chiếm đa số, trải qua mấy chục đến trăm năm bề quan phát triển thì đều có thể hình thành tập tục sinh hoạt khác biệt, hướng chỉ là giữa các địa vực.

Tĩnh Châu cùng Tương Châu chính là ví dụ tốt nhất, cho nên Vô Thượng Thiên Ma chiếm cứ Thú Lan sẽ có tình trạng ra sao thì khó mà tưởng tượng.

Sắc trời đã là hoàng hôn.

mấy người Nhậm Thanh vừa định đi vào An Nam trấn, đột nhiên có Ma Tước dừng lại tại trên vai của bọn hắn.

giọng nữ êm ái vang lên bên tai, rõ ràng là Mộc Dịch thi triển một loại thuật pháp nào đó.

“Nhanh đi vào An Nam trấn, nhất định phải cẩn thận.”

“Ban đêm đừng ly khai phòng ốc...”

Ma Tước lú rú sau khi nói xong liền bay mất, chỉ để lại mấy người Nhậm Thanh mặt mũi tràn đầy mộng bức, bọn hắn nhìn nhau dò xét không có mở miệng.

Bây giờ liền đi vào An Nam trấn, nếu quả thật có gì đó cổ quái như Mộc Dịch nói, như vậy mỗi tiếng nói và cử động đều phải chú ý đi lên.

Nhưng mà dù sao liên quan đến lính cai ngục đường, chắc là không nguy hiểm mới đúng.

Nhậm Thanh đi đầu vào thành trấn, hai người Hoàng Tử Vạn vội vàng đuổi theo.

Cổ quái là lính cai ngục ngoại trừ Mộc Dịch thì cũng không có hiện thân, ẩn ẩn còn có thể cảm giác được đang có ánh mắt vụng trộm dòm ngó.

Dân chúng An Nam trấn cũng đang làm mấy việc nghề nông, nét mặt của bọn hắn cũng có chút cảnh giác.

Không đợi Nhậm Thanh đi ra quá xa.

Lập tức liền có bộ khoái đến đây để dò hỏi tin tức, nhưng mà sau khi bọn hắn lấy ra lệnh bài lính cai ngục, mặt mũi bộ khoái tràn đầy cung kính nhường đường.

Đợi tới đoạn đường có ít người đi, Nhậm Thanh nhìn không được mà nhỏ giọng hỏi thăm:

“Lão Hoàng, đến cùng là nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Tử Vạn lắc đầu nói:

“Ta cũng không quá rõ ràng, chẳng lẽ thật sự là bởi vì chuyện mấy ngày trước?”

“Vậy xương sườn trong ruộng hoa đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Tử Vạn suy tư một lát nói ra:

“Ngươi chắc là cũng biết rõ, lính cai ngục đường đã thi triển qua ba lần Chiêu Hồn Thuật, trong lúc đó đều sẽ trồng rất nhiều Bỉ Ngạn hoa.”

“Bắt đầu từ khi đó, xương sườn Địa Tàng Vương đột nhiên từ theo lòng đất mọc dài ra, cùng Bỉ Ngạn hoa hình thành thành quan hệ hỗ trợ cộng sinh.”

“Đột nhiên...”

Nhậm Thanh cảm giác kinh ngạc vô cùng.

Hắn vốn cho rằng là thủ đoạn Âm Sai cảnh, giống như thuận tiện dùng tàn hồn đổ vào Bỉ Ngạn hoa, hiện tại xem ra lại là cơ duyên xảo hợp.

Hoàng Tử Vạn hững hờ nói ra:

” Bên trong lĩnh cai ngục đường có tin đồn, mặc dù Chiêu Hồn Thuật có được hồn phách mang nhiều tà tính, nhưng trong lúc lơ đãng để ý thức Địa Tàng Vương bắt đầu khôi phục.”

Nhậm Thanh khẽ gật đầu.

Hắn luôn cảm giác không đơn giản, lĩnh cai ngục đường chiêu hồn thì tuyệt đối có khác ý đồ.

Cái trán Lục Tiểu Ngọc toát ra mồ hôi, nghe được sự tình không thể tưởng tượng nổi như thế, nhưng từ bên trong miệng hai người nói ra lại có cảm giác hợp lý vượt mức bình thường.

Nàng ở vào trạng thái thất thần, vô ý đụng vào một bà lão bán hàng ở bên đường.

Lão phụ nhân suýt chút ngã xuống đất, Lục Tiểu Ngọc tay mắt lanh lẹ đưa nàng đỡ dậy.

“Đại nương không có sao chứ?”

“Không có việc gì không có việc gì...”

Nụ cười quỷ dị trên mặt Lão phụ nhân hiện ra, hoa quả trong cái xọt cũng rơi ra, tư thế đi rất là cứng ngắc.

Lục Tiểu Ngọc lấy ra chút tiền bạc, vừa định đi kín đáo đưa cho lão phụ nhân, lại bị Hoàng Tử Vạn khuôn mặt nghiêm túc đưa tay ngăn lại.

“Lục Tiểu Ngọc người đang làm gì? ! !”

“Có cái bà bà...”

Lục Tiểu Ngọc vừa định cáo tri hai người, kết quả phát hiện bà lão trên mặt đất biến mất không thấy gì nữa, căn bản không thấy một ai cả.

Nhậm Thanh nghe nói sau đó nhẩn mày lại, dị dạng của Lục Tiểu Ngọc hẳn cũng nhìn ở trong mắt.

Có lẽ bởi vì không có chủ động thi triển trọng đồng, cho nên chỉ phát giác được hư ảnh mơ hồ.

Hoàng Tử Vạn sắc mặt âm trầm, bước chân tăng tốc bước nhanh tới nhà trọ.

Nhà trọ bên trong An Nam trấn không nhiều, vị trí lại tương đối vắng vẻ, đợi khi bọn hắn tìm được một nhà trọ, mặt trời cũng đã sắp tắt rồi.

Bước vào ngưỡng cửa, chủ quầy nhà trọ bu lại:

“Các vị định nghỉ chân hay là ở trọ?”

“Ở trọ, mỗi người một gian khách phòng.”

Hoàng Tử Vạn đưa ra chút bạc, đủ để bọn hắn ở bốn năm ngày, đương nhiên cơm nước ngày thường thì vẫn chưa tính vào.

“Được rồi, mời vào bên trong.”

Chủ quầy cũng không để ý lai lịch bọn hắn như thế nào, dùng khăn lau phủi nhẹ bụi bặm trên thân mấy người, sau đó đi trước dẫn đường dẫn tới lầu hai.

Hoàng Tử Vạn liếc qua hai người Nhậm Thanh, giả vờ hỏi trong lúc lơ đãng:

“Chương quỹ, bên trong An Nam trấn có gì kiêng kỵ gì không?”

Chương quỹ dừng lại một chút rồi nói:

“Khả năng các ngươi là người bên ngoài nên không biết rõ, chúng ta ở đây từ mấy chục năm trước thì từ giờ sửu đã không thể đi ra ngoài.”

Hắn chê cười tiếp tục nói ra:

“Cụ thể vì sao thì rất khó nói rõ ràng, nhưng phong tục tập quán trong trấn chính là như vậy.”

Chương 219 - Tra Xét Tình Huống An Nam Trấn

Chương 219. Tra Xét Tình Huống An Nam Trấn

Chương quỹ đi vào phần cuối lần hai, hai bên có không ít phòng cho khách, nhưng mà tương đối quanh quẽ, chỉ có ba người bọn hắn dừng chân.

Nhậm Thanh chú ý trên vách tường có mặt treo gương đồng, giống như pháp khí chuyên môn dùng để trừ tà tránh tai dân gian.

Nếu như nhìn kỹ, pháp khí lại không giống bình thường.

Hoàng Tử Vạn cảm ơn chương quỹ, chương quỹ cũng làm bộ quét dọn gian phòng một chút liên ly khai.

Đợi sau khi hắn đi, Lục Tiểu Ngọc nhìn không được mà hỏi:

“Lão phụ nhân kia là cái tình huống gì, ta xác thực tiếp xúc cùng nàng.”

Hoàng Tử Vạn cau mày nói ra:

“Bỉ Ngạn hoa có thể hấp dẫn tàn hồn tới gần, chắc là đợi triệt để nở hoa sau liền không sao.”

Nhậm Thanh nói bổ sung:

“Chỉ sợ tu sĩ có khả năng ban ngày sẽ tiếp xúc đến tàn hồn, còn người bình thường thì tại sau giờ sưa mới có thể gặp phải.”

“Có thể thấy được ban đêm An Nam trấn sẽ phát sinh cái gì đi.”

Lục Tiểu Ngọc nghe nói vậy thì nhẹ nhàng thở ra, chí ít không có uy hiếp tính mệnh, chỉ cần ở trong phòng chắc hẳn liền không sao.

Nhậm Thanh đi đến cửa sổ, điểm hồn dần dần thoát ly bản thể đi ra ngoài quan sát.

Quả thật có thể chú ý tới một chút hồn phách còn sót lại đang sống tạm ở bóng tối trên đường đi, bình thường thì bọn chúng sau nửa ngày liền sẽ tiêu tán.

Tàn hồn căn bản khó mà làm phạm nhân bị thương, cho dù là tiếp xúc vào dương khí, đều sẽ bị thiêu đốt hóa thành bụi mù.

Sở dĩ lính cai ngục đường duy trì hiện trạng An Nam trấn, khả năng nguyên nhân chủ yếu ở chỗ Bỉ Ngạn hoa cần tàn hồn làm chất dinh dưỡng đổ vào.

Nhưng mà giờ sửu đến cùng sẽ phát sinh cái gì, cũng là vấn đề đáng giá truy đến cùng.

Nhậm Thanh quay trở về khách phòng nghỉ ngơi, hắc ngòi xếp bằng tại trên giường quan tưởng thuật pháp.

Khi thời gian trôi qua, phụ cận trở nên an tĩnh lại.

Đợi khi giờ sửu gần tới.

Điểm hồn lần nữa từ trong cơ thể thoát ra, trong nháy mắt, ban đêm an tĩnh trở nên cực kì ồn ào.

Hắn đi qua cửa sổ nhìn lại phía ngoài.

Nhậm Thanh lập tức ngậy ngấn cả người, tất cả trước mắt giống như đi tới Địa Phủ.

Tàn hồn vô ý thức du đãng trên đường phố, hình dạng cũng cùng tử trạng có liên quan với nhau, đa số là người chết già.

Nhậm Thanh không có gây nên chủ ý của bọn nó, dứt khoát lơ lửng giữa không trung nhìn xuống An Nam trấn.

Cảnh tượng người và quỷ cùng tồn tại xác thực khó gặp.

Đa số tàn hồn đều đã không có linh trí, bọn chúng ngo ngoe ngác ngác tái diễn cử động khi còn sống.

Từ hạt mưa bay xuống.

Tàn hồn bị ảnh hưởng, đột nhiên tụ tập dung hợp lẫn nhau, lập tức chắp vá ra một cái Hổ quỷ hình dạng đáng sợ.

Hổ quỷ tùy ý xé rách con môi, thân thể cũng đang lớn dần.

Nhậm Thanh cảm giác có chút không hiểu.

Tồn tại như Quỷ Hổ, có thể thông qua nuốt tàn hồn trở nên càng thêm kinh khủng, dù là Liệt Dương ban ngày cũng không nhất định có thể giết chết.

Vậy lính cai ngục đâu, vì sao không động thủ?

Lúc này quỷ ảnh từ trên thân bản thể thoát ly, có vẻ hơi ngo ngoe muốn động.

Nhậm Thanh thấy vậy tâm niệm vừa động, quỷ ảnh lập tức dọc theo vách tường bay tới đường đi, nhanh chóng đi tới phía Quỷ Hổ.

Quỷ Hổ vẫn đang sẵn sàng giết tàn hồn, đợi quỷ ảnh ý thức được tồn tại lúc đã chậm.

Ảnh quỷ quán quanh Quỷ Hổ tựa như Cự Mãng, mặc cho nó giãy giụa thế nào đi nữa cũng là vô dụng, rất nhanh liền đem đối phương hấp thu hầu như không còn.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được ngoại trừ là thân thể Ảnh quỷ, hay là Thiên Đạo Trùng trong cơ thể, cũng đang

trưởng thành bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhưng khi hần muốn để Ảnh quý tiếp tục tìm quý vật cùng loại, nó lại bắt đầu run rẩy.

Sau đó Ảnh quý chủ động trở về bản thể.

Biểu lộ Nhậm Thanh kinh nghi bất định, khắp nơi An Nam trần đều là cổ quái.

Vì sao lại bỏ mặc để cho tàn hồn tụ tập?

Nếu như quý ảnh có thể nhờ vào đó ăn như gió cuốn, nói không chừng U Minh Công có thể đạt tới trình độ Luyện Khí đại thành, Vô ảnh quý cũng có thể tiến thêm một bước.

Nhậm Thanh để điểm hồn lựa chọn góc vắng vẻ, miễn cho phát sinh biến cố.

Hai người Hoàng Tử Vạn ung dung thản nhiên, trong phòng nhắm mắt chờ đợi giờ sử đi qua.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh chú ý tới có ba, bốn người lặng lẽ đi xuyên qua trên đường phố.

Từ hình dạng bọn hần liền có thể nhìn ra, hần là phú thương nhà giàu trên An Nam trần, trên người mặc cẩm y, đeo châu báu ngọc ngà.

Phú thương nhà giàu bởi vì nhục thể phàm thai, căn bản liền chú ý không đến tàn hồn, thậm chí đi ngang qua còn để dương khí đụng nát mấy cái.

Bọn hần chỉ cảm thấy nửa đêm có chút rét lạnh, vô ý thức quần chặt lấy áo khoác.

Khi càng thêm tới gần mục đích, mặt mũi phú thương nhà giàu tràn đầy đều là thành kính cuồng nhiệt, cách đó không xa là đạo quan cũ nát.

Nhậm Thanh để điếm hồn đi theo, lợi dụng trọng đồng
đứng xa xa quan sát.

Hi vọng hiểu rõ ràng An Nam trấn cuối cùng có cái tình
huống gì.

Chương 220 - Bữa Tiệc

Chương 220. Bữa Tiệc

Nhậm Thanh xuyên thấu qua khe hở cửa sổ của đạo quan, phát hiện bên trong có vị đạo sĩ trung niên, khuôn mặt hiền lành, nhưng rõ ràng có mang theo tu vi.

Rất có thể chính là một trong những lính cai ngục An Nam trấn.

Đạo sĩ trung niên dùng tay vuốt ve cái trán phú thương nhà giàu.

“Vô lượng thiên tôn...”

Phú thương nhà giàu biểu lộ say mê té quỵ dưới đất, mỉm cười đi theo niệm tụng kinh văn, thanh âm cũng không dám quá lớn, sợ quấy nhiễu người khác.

Nhậm Thanh rất là nghi hoặc, mặc dù biết rõ An Nam trấn có mấy vị lính cai ngục đóng giữ, nhưng làm sao cảm giác mục đích người này cũng không đơn thuần.

Giống như chuẩn bị thi triển một loại thuật pháp nào đó.

Một lát sau, kinh văn niệm tụng xong xuôi.

Đạo sĩ trung niên cầm lấy bát sứ chứa rượu, sau đó dùng ngón tay vạch lên cái trán, nhỏ mấy giọt sữa màu trắng vào.

“Vô lượng thiên tôn, chúc phúc vô cùng vô tận.”

Phú thương vội vàng tiếp nhận, những người còn lại hâm mộ uống một hớp rượu.

Lập tức hắc tử dung run rẩy lên, hai bên tóc mai hơi có chút hoa râm dần dần sinh ra màu đen, trên lên bằng tốc độ lấy

mắt thường có thể thấy được.

Nhưng Nhậm Thanh rõ ràng có thể nhìn ra, hồn phách phú thương đang dần dần héo rút, tựa như là đang tắc tốc độ tử vong.

Đạo sĩ trung niên lộ ra một chút ý cười, vừa định mở miệng nói cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nhậm Thanh.

Hắn bước nhanh đi ra phía ngoài, cánh tay bị đạo bào bao phủ có chút lở loét.

Nếu như người sống làm tể bị lính cai ngục đường phát hiện, vậy sẽ có phiền phức nhiều vô số kể, thậm chí khả năng bị giam vào trong dạ dày.

Nhậm Thanh vừa nghĩ tới ly khai.

Bản thể lại phát hiện ở trung ương An Nam trấn, chẳng biết lúc nào thêm ra một nam tử.

Nam tử bề ngoài bình thường, nhưng ở sau lưng có cái hồ lô huyết nhục, từ khe hở hồ lô vỡ ra ở miệng, bộc phát ra khí tức viển siêu Quỷ Sứ cảnh.

Tàn hồn phô thiên cái địa dũng mãnh lao tới hồ lô huyết nhục, rất nhiều tàn hồn bị thu vào.

Nhậm Thanh như có điều suy nghĩ.

Lại là thủy hồ lô...

Chẳng lẽ những lính cai ngục An Nam trấn này cũng là đang thu thập tàn hồn?

Trách không được bọn hắn với Nhậm Thanh tương đối lãnh đạm.

Đạo sĩ trung niên lúc này cũng trở về đạo quan, nhìn biểu tình không có ngoài ý muốn chút nào, hiển nhiên đối với thủy hồ lô xuất hiện sớm có đoán trước.

Thủy hồ lô chờ đợi hồ lô huyết nhục thu nạp xong xuôi, về sau lúc này mới hài lòng ly khai.

Ngay tại khi thân ảnh hắn vừa biến mất, nhiều chỗ bên trong An Nam trấn phát sinh động tĩnh, chỉ sợ không chỉ một hai người chuẩn bị xuất thủ, dù là miếng ngon nhất đều đã bị thủy hồ lô chiếm cứ.

Nhậm Thanh cân nhắc xem có nên nhúng tay trong đó hay không, muốn để quý ảnh lặng yên không một tiếng động nuốt tàn hồn cũng không hiện thực, bây giờ chỉ có thể cưỡng ép vào cuộc.

Cơ duyên cũng đã tới trước mặt, bây giờ có nên đi qua hay không.

Nếu như mỗi đêm giờ sử cũng có đại lượng tàn hồn, kéo dài tới trước khi Bỉ Ngạn hoa nở, nói không chừng có thể để cho Vô ảnh quý tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, không có vội vã làm ra lựa chọn, mà là tận lực dùng điểm hồn tìm thân ảnh linh cai ngục chung quanh.

Có câu nói là biết người biết ta, bách chiến bách thắng.

Đạo sĩ trung niên là người đầu tiên hành động, hắn dùng móng tay mở ra làn da của bản thân, bên trong lộ ra thân thể tái nhợt sùng vù.

Loại trạng thái này giống như nửa người nửa thi, tai mắt mũi miệng cũng có độc khí phát ra.

Mấy vị phú thương nhà giàu đang quý sau người cũng ngờ ngợ ngác ngác, bọn hắn cũng bắt đầu sinh ra biến hóa, huyết nhục dần dần hư thối.

Đạo sĩ phun ra cái xúc tu hẹp dài, trực tiếp đem huyết nhục thôn phệ sạch sẽ, thân thể có thể nở lớn đến khoảng chừng ba

mét.

Hắn vọt tới trên đường phố, tùy ý nắm vào tàn hồn bỏ vào trong miệng.

Giữa không trung có bóng đen lóe lên.

Một con roi hình người bình ỗn rơi vào mái hiên, con mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm tàn hồn không thả, động tác săn bắt rất chuẩn xác.

Nhậm Thanh phát hiện ở gần phòng của hắn, vậy mà cũng tồn tại lính cai ngục.

Khói trắng tràn ngập tại đường đi, lão giả giống như quỷ giống như người từ lòng đất chui ra, tàn hồn chủ động hướng phía hắn tụ tập tới.

Ở các nơi khác trong trấn, tình huống tương tự không ngừng diễn ra.

An Nam trấn tựa như biến thành bữa tiệc yêu ma.

Nhậm Thanh chú ý tới lính cai ngục cũng duy trì cự ly, có thể thấy được trong lòng còn có kiêng kỵ với nhau.

Đạo nhân biến xoay bộ pháp, vị trí hắn cùng lão quỷ gần nhau, rất nhanh liền bởi vì tranh đoạt tàn hồn mà thử dò xét.

Đúng lúc tàn hồn lướt qua chỗ giao giới, hai chân đạo nhân phát lực đuổi theo, cánh tay phải cơ bắp cứng ngắc đi qua biên giới bắt được tàn hồn.

Lão quỷ đưa mắt nhìn đường chân trời đen như mực, lòng bàn chân lan tràn ra hàn băng thấu xương, ngăn ở trước người đạo nhân.

Hắn trầm giọng nói ra:

“Vu Đại Xuyên, ngươi và ta đều là vì tàn hồn mà đến, chờ thêm hai ngày nữa thì thủy hồ lô không còn xuất thủ, đó mới

là lúc của nhóm chúng ta...”

Lão quý còn chưa nói xong, đã thấy Vu Đại Xuyên khiêu khích đem tàn hồn ném tới bên trong miệng nhấm nuốt, trên mặt còn lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Lão Vạn, do dự thì ngay cả bát canh cũng không có mà uống.”

Vu Đại Xuyên nhổ nước miếng, quay người trở lại khu của mình, vừa đi còn lắc đầu khinh thường.

Chương 221 - Quỷ Ảnh Bám Vào Long Xà Tích

Chương 221. Quỷ Ảnh Bám Vào Long Xà Tích

Sắc mặt Vạn Khải âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Bức nhân ở giữa không trung, thấy hắn đang không hề cố kỵ bắt giữ tàn hồn, không có chút lo lắng nào.

Cũng là bởi vì hành vi của bộ phận lính cai ngục, khiến cho Bách Quỷ Dạ Hành trở nên cực kì hỗn loạn.

Đương nhiên đa số là do Thủy Hồ Lô.

Đúng lúc này, lại có tàn hồn tụ tập, ầm ầm tạo thành bề ngoài của cơn vượn, khí tức tán phát xa so với tàn hồn còn hùng hậu hơn.

Vu Đại Xuyên chạy như điên tới tàn hồn, căn bản liên không có để ý tới Vạn Khải.

Vạn Khải đáy lòng phun lên cơn giận dữ, làn da biến thành thanh màu lam, một cái băng mâu chậm rãi ngưng kết từ lòng bàn tay phải.

Hai người hết sức căng thẳng, Vu Đại Xuyên âm thầm đề phòng Vạn Khải đánh lên.

Lính cai ngục dường chỉ là không cho phép bọn hắn tổn thương dân chúng bình thường, lại không ngăn tranh đấu, thậm chí thủy hồ lô rõ ràng là muốn cho thế cục hỗn loạn lên.

Bức nhân treo ngược tại trên chạc cây, bên trong miệng phát ra traten traten cười quái dị.

Tại trước lúc thủy hồ lô không có thu hoạch đầy đủ tàn hồn, không ít lính cai ngục vẫn đang âm thầm quan sát, nếu là hiện tại có tu sĩ trọng thương rời khỏi, vậy thì không thể tốt hơn.

Bạch! ! !

Bằng mâu xẹt qua gương mặt Vu Đại Xuyên, phía trên có thêm vết thương nhàn nhạt, tiên huyết màu trắng sữa từ mũi nhỏ xuống mặt đất.

Vạn Khải càng giống như chỉ cảnh cáo.

Hắn cũng không muốn để tiêu bối chê cười, hướng hồ căn bản còn chưa tới thời điểm giương cung bạt kiếm.

Vu Đại Xuyên thấy hai mắt nheo lại, toàn thân tản mát ra khí tức nguy hiểm.

Hắn đã dám lấy người sống làm vật tế, lá gan tự nhiên không nhỏ, trong lòng lập tức sinh ra ý nghĩ cầm Vạn Khải lập uy.

Mạch máu dưới làn da cánh tay phải bắt đầu sưng vụn vẹo, huyết dịch từ các nơi nhanh chóng lưu động, cơ bắp dần dần bành trướng.

Vu Đại Xuyên tiếp tục cất bước đi tới Viên Quỷ, kì thực đã chuẩn bị phản kích kỹ càng, đem lực chú ý đều tập trung vào Vạn Khải.

Cuồng phong gào thét, mưa dầm càng rơi xuống càng lớn.

Khí tức cực kì to lớn bộc phát ở cửa ngõ cách đó không xa.

Hai người không khỏi mặt lộ vẻ kinh ngạc, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Nhưng mà lại cái bắt được tàn ảnh lướt qua, cùng truyền đến âm thanh phá gió chói tai.

Lập tức ở trước mặt Viên Quý, có thêm một cái linh cai ngực hình thể hai mét.

Bề ngoài linh cai ngực tựa như Hắc Cương tổ thành, cơ bắp căng tràn ra, đồng thời có thể nghe được nhịp tim trầm muện trong lồng ngực truyền đến.

Nhậm Thanh đang nhắm mắt cảm thụ khả năng tăng thêm do quỹ ảnh phụ thể mang tới.

Bách Quý Dạ Hành hoàn cảnh thực tế rất thích hợp loại thuật pháp Vô ảnh quỹ này, đặc biệt còn có U Minh Công gia trì.

Viên Quý có cảm giác e ngại, nó then quá thành giận đánh mà liên tục đâm vào ngực, năm đâm to lớn ra sức đâm về phía Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh trực tiếp vùng lên tay phải.

Ầm! ! !

Năm đâm cùng năm đâm va chạm, sóng khí khuếch tán, khiến cho lá rụng phiêu đảng giữa không trung.

Nhưng mà kiến trúc nhưng không có nhận bất kỳ tổn thương, gương đồng treo ở trong phòng tản ra linh quang nhàn nhạt.

Ngay khi Vu Đạo Xuyên nhìn chăm chú, Nhậm Thanh đã nâng tay lên, chất lỏng màu đen dọc theo cánh tay, quần quanh lấy Viên Quý kéo vào trong cơ thể.

Tiếng nhấm nuốt vang lên.

Quỹ ảnh có Thiên Đạo Trùng ký sinh, cho nên tốc độ tiêu hóa tàn hồn cực nhanh.

Vu Đại Xuyên lập tức lấy lại tinh thần, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi.

Nhậm Thanh mặc dù đạt đến Quỷ Sứ cảnh, nhưng cho thấy thuật pháp rõ ràng cũng chỉ Bán Thi cảnh.

Ở đâu ra dũng khí đoạt thức ăn trước miệng cạp?

Vu Đại Xuyên hừ lạnh một tiếng, xương cốt hai tay vỡ vụn được gây dựng lại, hóa thành độ dài bốn mét, chộp tới cái cổ Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh không chút hoang mang mà nâng lên tay phải, Long Xà Tích trong nháy mắt chui ra.

Tia lửa tung tóe.

Long Xà Tích trực tiếp hóa thành trường đao đem công kích ngăn lại, lập tức thành thạo điều luyện từ góc độ kỳ quỷ thâm về phía sau lưng Vu Đại Xuyên.

Đáng tiếc cốt nhận cũng không có phá vỡ da thịt dày đặc của hắn.

“Người không triển lộ thuật pháp Quỷ Sứ cảnh, thật coi ta là quả hồng mềm sao?”

Vu Đại Xuyên thuận thế nắm chặt Long Xà Tích, hắn biết rõ đây là bản mệnh pháp khí thuật pháp hình thành, một khi tổn thương chắc chắn liên lụy tới bản thân.

“Thu tay.”

Nhậm Thanh mở miệng nói ra, quỷ ảnh lập tức bao trùm Long Xà Tích, năng lực phụ thể không chỉ có giới hạn trong thân thể, mà nó có thể điều chỉnh tùy ý được, như tăng cường cho Long Xà Tích.

Năng lực Kính Trung Tiên đồng thời thi triển, Long Xà Tích hóa thành Lôi Mãng đen như mực, vậy mà trực tiếp chế trụ Vu Đại Xuyên.

Long Xà Tích rời khỏi tay.

Vu Đại Xuyên vô ý thức đưa mắt nhìn cánh tay, làn da hóa thành cháy đen.

Lôi Mãng lần nữa lao tới, hắc đàn phải chật vật trốn tránh, muốn ý đồ tới gần Nhậm Thanh, lại không ngừng bị đối phương thả điều.

Rõ ràng là mấy loại thuật pháp Bán Thi cảnh, phối hợp lẫn nhau vậy mà có thể so với Quỷ Sứ cảnh.

Trong lòng Vu Đại Xuyên kìm nén cổ sát ý không chỗ phóng thích, thì khí toàn thân tăng vọt, thân thể lại có xu thế cao thêm một phần.

Chương 222 - Ngày Nở Hoa Gần Tới

Chương 222. Ngày Nở Hoa Gần Tới

Mặt trời từ trong núi chậm rãi bò lên, âm thanh gà gáy cũng không hện mà cùng vang lên.

“Trời đã sáng.”

Vạn Khải lạnh lùng nhắc nhở.

Bách Quỷ Dạ Hành dần dần biến mất, dù là tàn hồn có linh tinh, cũng chỉ là giấu ở trong bóng tối không bị ánh mặt trời chiếu không đến.

Vạn Khải hóa thành trạng thái nửa người nửa quỷ, chui vào lòng đất không biết đi nơi nào.

Vu Đại Xuyên chỉ có thể thu tay lại, không nói một lời mà từ trạng thái thi quỷ hóa thành đạo sĩ trung niên.

Hắn đưa mắt Nhậm Thanh, ánh mắt toát ra kiêng kị thật sâu, thủ đoạn Quỷ Sứ cảnh của người này đến cùng là cái gì?

Thật tình không biết nếu Nhậm Thanh hóa thân Quỷ Lang, ở đây lại có mấy người là địch.

Lính cai ngục còn lại cho dù thu hoạch như thế nào, cũng đều tự biến mất.

Nhậm Thanh quay đầu nhìn về phía nơi xa, mặc dù không có phát hiện thân ảnh Âm Sai cảnh, nhưng lính cai ngục đường tuyệt đối trong bóng tối duy trì trật tự.

Lính cai ngục đường mượn nhờ nhu cầu của bọn hắc đối với tàn hồn để cam đoan An Nam trấn ổn định.

Nếu không có những người thu lượm này thì quỷ vật không ngừng tích lũy, khó tránh khỏi sẽ sinh ra ngoài ý muốn không cần thiết.

Nhậm Thanh khôi phục thành hình dạng nguyên bản, lập tức quay trở về phòng.

Hắn cũng không sợ có lính cai ngục biết được thân phận chân thật, dù sao có lá bài tẩy là Quỷ Lang, ngoại trừ Âm Sai cảnh thì không ai là địch với hắn.

Hiện tại thực lực của hắn đã có tiếng nói.

Nhưng mà tới Bách Quỷ Dạ Hành chân chính chắc là còn muốn mấy ngày, trong lúc đó lính cai ngục cảm thấy hứng thú đối với tàn hồn khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều.

Đương nhiên Nhậm Thanh sẽ không có chỗ e ngại, quỷ ảnh từ lòng bàn chân tùy ý đi vào thân thể.

Sau khi mặt trời mọc, An Nam trấn lại khôi phục bình tĩnh của ngày thường

So với địa phương còn lại của Tương châu, cảm giác nơi đây vẫn khá là yên bình.

Dân chúng nhàn hạ vô sự chuẩn bị công việc gieo hạt đầu xuân, nhưng mà còn có thể nhìn ra những đồ vật trang trí tết xuân vẫn còn.

Nhà trọ lập tức mở cửa đón khách.

Hoàng Tử Vạn đi ra ngoài, hắn nhìn chăm chú vào đám người trước mắt, khó mà tưởng tượng được đêm khuya hôm qua là quần ma loạn vũ bậc nào.

Lục Tiểu Ngọc không biết làm sao lại thở dài.

Tu vi nàng rất nông cạn, được pháp khí gương đồng trong phòng bảo vệ, ngược lại là không có phát giác được động tĩnh nghiêng trời lệch đất ở ngoại giới.

Nhậm Thanh là cái cuối cùng xuống lầu, vừa đi vừa sửa sang thu hoạch đêm qua.

Quỹ ảnh sau khi nuốt chừng hai cái thú quý, tiến độ thiên đạo pháp u nguyên tăng lên không ít, đã tới gần Luyện Khí trung kỳ.

Chẳng qua trước mắt vẫn chỉ là trẻ con trong ngành, Trúc Cơ mới là điểm xuất phát U Minh Công.

Hoàng Tử Vạn đề nghị:

“Nếu nhiệm vụ là vận chuyển Bỉ Ngạn hoa, nhóm chúng ta đi ruộng Bỉ Ngạn hoa nhìn xem tình huống được chứ?”

Nhậm Thanh gật đầu đáp ứng nói:

“Ân, thuận tiện hỏi thăm tình huống cổ quái An Nam trấn.”

Ba người đi đến ruộng, dù là sẽ dẫn tới linh cai ngục còn lại chú ý, nhưng dù sao vẫn tốt hơn rất nhiều so với không hiểu chút tin tức nào về An Nam Trấn.

Đợi Nhậm Thanh đặt chân ngoài thành.

Hắn chú ý tới thổ nhưỡng trong ruộng đều là màu đen, xác thực tương đối thích hợp với trồng lương thực, sản phẩm định lượng không nhỏ.

Ruộng Bỉ Ngạn hoa là vị trí càng sâu bên trong, khi bọn hắn đi vào trong phạm vi nhất định, có thể ngửi được mùi thơm cổ quái tràn ngập đến xoang mũi.

Hồn phách lập tức sinh ra hoan hô nhảy cẫng, Nhậm Thanh nhịn không được mà hút vài hơi.

Thiên Đạo Trùng ở trong Quỷ ảnh không tự giác trở nên phát triển, nếu không có Nhậm Thanh áp chế, đã sớm khắc chế không được.

Vì sao Bỉ Ngạn hoa sẽ khiến Thiên Đạo Trùng phản ứng?

Không cho hắn thời gian đa nghi, đưa mắt nhìn lại rất nhiều dây leo bao trùm cánh đồng hoa.

Mộc Dịch nhìn thấy Nhậm Thanh cũng không làm ngăn cản, để mặc mấy người tới gần Bỉ Ngạn hoa.

Bỉ Ngạn hoa cùng đoá hoa bình thường không có khác biệt lớn, chỉ là cánh hoa có rất nhiều đường vân quái dị, mỗi đoá cũng không giống nhau.

Giữa không trung có rất nhiều ong đang bay múa, đánh giá quá thì hẳn là thuật pháp một vị linh cai ngục nào đó hình thành.

Nhậm Thanh nhìn về phía trung ương Bỉ Ngạn hoa.

Thấy cánh hoa hiện ra màu tím sậm, thổ nhưỡng phụ cận bộ rễ vậy mà có chút thành màu xanh, cho người ta một cảm giác không cân đối.

Tất cả nụ hoa hơi có vẻ nâng lên, giống như là đang trùm lấy cái gì.

Còn không đợi hắn truy đến cùng, một cái Ma Tước rơi vào nơi ba người không xa.

Ma Tước Thông Linh mở miệng nói:

“Yên tâm đi, chỉ còn mấy ngày là hoa nở, đến lúc đó ta sẽ cùng với các ngươi cùng nhau vận chuyển.”

Hoàng Tử Vạn nhin không được hỏi:

“Bỉ Ngạn hoa có thể gây nên dị biến quy mô lớn như thế?”

Mộc Dịch không có trả lời, Hoàng Tử Vạn thấy vậy thức thời ngậm miệng lại.

Lính cai ngục đường rất nhiều bí ẩn đều không phải là có thể nói tỉ mỉ, đặc biệt dính đến Chiêu Hồn Thuật.

Mộc Dịch dừng lại một lát rồi tiếp tục nói:

“Nhậm Thanh, người đã nhúng tay vào Bách Quỷ Dạ Hành, nhất định phải phải chú ý một chút...”

“Đừng nhìn những cái quỷ vật kia tựa như thịt cá trên thớt, nhưng tới thời gian hoa nở càng gần, càng sẽ xuất hiện rất nhiều dị tượng không tưởng tượng được.”

Hoàng Tử Vạn kinh ngạc nhìn về phía Nhậm Thanh, đêm qua có nhiều tên lính cai ngục tham dự Bách Quỷ Dạ Hành, vậy mà đối phương cũng nhúng tay.

Nhưng mà ngẫm lại cũng có thể lý giải, nếu không phải tàn hồn với hắc tác dụng không lớn, thì cơ duyên như thế tự nhiên không bỏ được.

Đương nhiên nguy hiểm trong đó là không cách nào tránh khỏi.

Chẳng lẽ Nhậm Thanh đã có thể cùng những cái Quỷ Sứ cảnh hai ba lần nguy hiểm kia tranh phong... \

Chương 223 - Đi Đạo

Chương 223. Đi Đạo

Nhậm Thanh đuổi theo con ma tước do Mộc Dịch hóa thành đề hỏi:

“Bỉ Ngạn hoa làm sao lại hình thành Bách Quỷ Dạ Hành?”

“Bỉ Ngạn hoa cần dùng tàn hồn đổ vào, còn huyết dịch Địa Tàng Vương hỗn tạp, đợi lúc thời kỳ nở hoa tới gần, tàn hồn hấp dẫn tới sẽ càng thêm quỷ dị.”

Mộc Dịch không cần phải nhiều lời nữa.

Nội tình nàng biết đến không nhiều, dù sao tu vi còn chưa đạt tới Âm Sai cảnh, không cách nào tham dự quyết sách lính cai ngục đường.

Nhậm Thanh nghe nói xong thì biểu lộ có chút biến hóa, nhưng mà cũng vẫn tại bên trong hấn dự kiến.

Lính cai ngục đường đã bốc lên nguy hiểm để đưa lính cai ngục đến đây, cũng đã chứng minh Bách Quỷ Dạ Hành cũng không phải là chỉ là đơn thuần thu lấy tàn hồn.

Ma Tước lập tức liền bay mất.

Hoàng Tử Vạn vỗ vỗ bả vai Nhậm Thanh, nhắc nhở:

“Nhậm Thanh ngươi cũng nên cẩn thận hơn một chút, lính cai ngục có thuật pháp liên quan đến hồn phách, đầu óc đều có chút khác thường...”

Hắn nói nói, đột nhiên nhớ tới Nhậm Thanh cũng có thuật pháp tương tự, mình giống như đang chửi xéo hắn vậy.

Hoàng Tử Vạn cười ngượng ngùng.

Nhậm Thanh không có đề ý, quay đầu hỏi thăm về tin tức mấy vị lính cai ngục tiếp xúc đêm qua.

Nhưng mà Hoàng Tử Vạn cũng không hiểu nhiều lắm, đám người Vu Đại Xuyên tính cách quái gở, rất ít gặp được, bọn hán rất hay ẩn hiện tại bên trong Tam Tương thành.

Hắn thâm mắng một tiếng:

“Móa nó, cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu lính cai ngục muốn ngư ông đắc lợi.”

Nhậm Thanh thấy cũng sắp tới buổi trưa, liền chủ động nói ra:

“Đi thôi, rời khỏi ruộng Bỉ ngạn hoa rồi tính tiếp.”

Ba người đi trên đồng ruộng, cách đường lớn cũng không xa xôi.

Nhậm Thanh dừng lại bước chân ra hiệu cho Hoàng Tử Vạn, thấy trên đường lớn có cái tráng hán cưỡi tuần mã, rất nhanh liền tiến vào bên trong thành trấn.

Tráng hán rõ ràng cũng là lính cai ngục, tiếp sau này chỉ sợ sẽ có không ít người lần lượt tới.

Hai người Hoàng Tử Vạn trở về nhà trọ, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, ban đêm phải thức để đề cao cảnh giác, không cho bị Bách Quỷ Dạ Hành tác động.

Nhậm Thanh thì bắt đầu đi dạo trong An Nam trấn.

Không có phát hiện thân ảnh thủy hồ lô, nhưng mà lính cai ngục đã kìm nén không được bắt đầu bố cục.

Đáy lòng Nhậm Thanh hơi có vẻ ngưng trọng, dù là thực lực của mình có lẽ đã vô địch ở Quỷ Sứ cảnh, nhưng không có nghĩa là lính cai ngục còn lại chính là dê béo đợi làm thịt.

Đạo quan Vu Đại Xuyên cũng đang tu sửa đơn giản.

Khách hành hương vẫn nối liền không dứt.

Dòng dõi phú thương nhà giàu hôm qua chết đi cũng tới đây cúng tiền, nhìn mặt mũi bọn hăn vui vẻ có lẽ là trong lòng đang ước gì bậc cha chú chết sớm để bọn hăn kết thừa tài sản.

Vu Đại Xuyên đứng tại cửa ra vào đạo quan, khuôn mặt âm áp chào hỏi dân chúng ra vào, thỉnh thoảng đưa tặng một đồ vật gọi là khai quang pháp khí.

Nhậm Thanh dừng bước chân lại, rõ ràng Vu Đại Xuyên đang lựa chọn người để thi pháp.

Vu Đại Xuyên cũng có điểm rất thông minh, mục tiêu đều là phạm nhân thọ nguyên khô kiệt.

“Vô lượng thiên tôn...”

Bàn tay hăn khẽ vuốt khách hành hương thành kính, trong miệng thao thao bất tuyệt nói, hấp dẫn không ít dân chúng đi ngang qua ngừng chân quan sát.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Cũng bởi vì thủy hồ lô tọa trấn An Nam trấn, nếu là đổi lại Tổng Tông Vô, những hành vi này sớm bị đào ra.

Vu Đại Xuyên đột nhiên cảm giác được địch ý, dùng ánh mắt liếc nhìn đám người còn lại, nhưng mà chỉ thấy được bóng lưng Nhậm Thanh chậm rãi rời đi.

Trong lòng của hăn nói thầm mấy câu, một lần nữa đem lực chú ý đặt ở đám người trước mặt.

Nhậm Thanh đi vào đường đi thành bắc, đỉnh đầu có vài miếng bóng mờ phiêu đảng, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy là trẻ con đang thả diều.

Những con diều nhìn không giống bình thường, vậy mà phía trên phác họa ra lần lượt từng cái mặt người, thời điểm

tung bay theo gió giống như nhe răng cười.

Nhậm Thanh nhìn về phía lão giả xa xa.

Vạn Khải mang theo mũ rơm giống như là một lão nông, chỉ cần có hài đồng bảo với hắn là muốn chơi điều, hắn sẽ lập tức bắt đầu chế tác.

Khi hài đồng thả chơi điều, dương khí sẽ bị dẫn dắt đi một bộ phận, mặc dù không ảnh hưởng đến thọ nguyên, nhưng khó tránh sẽ sinh ra thiếu khuyết.

Thủ đoạn như thế còn tính là tương đối thu liễm, vị Bức nhân kia đã khống chế hàng trăm hàng ngàn đàn dơi tập kích súc vật của nông dân.

Chờ đến Bách Quỷ Dạ Hành chân chính, rất khó tưởng tượng sẽ là một bộ tràng cảnh như thế nào.

Nhưng từ một ý nghĩa nào đó mà nói, thủ đoạn những lính cai ngục này cũng chưa từng làm quá, chỉ ít phù hợp quy củ thủy hồ lô quyết định.

Nhậm Thanh nếu như tùy tiện nhúng tay, sẽ chỉ làm thế cục trở nên càng thêm hỗn loạn mất khống chế.

Hướng hồ thủy hồ lô cực kì tà dị, coi như hắn ra tay với lính cai ngục cũng không ngoài ý muốn, điểm ấy thì tại tiêu tai cấm khu đã được chứng kiến.

Nhậm Thanh lập tức trở lại trong khách sạn.

Hắn ăn chút đồ vật, liền ngồi xếp bằng tại trên giường.

Chương 224 - Bể Ngạn hoa có dị dạng

Chương 224. Bể Ngạn hoa có dị dạng

Đến khi mặt trời xuống núi, thành trấn náo nhiệt mới dần dần quy về vắng vẻ, tàn hồn kéo dài hơi tàn dần dần rời khỏi nơi trốn.

Nhưng mà không có lính cai ngục bất kỳ nào xuất thủ, bọn hắc cũng trong bóng tối chờ đợi.

Nhậm Thanh lần này cũng không còn lỗ mãng, đêm qua nếu không phải quỷ ảnh chủ động cảm ứng được nguy hiểm, rất có thể sẽ gây nên thủy hỏa bất mãn.

Hắn đem cửa sổ mở ra một cái khe hở.

Cảm thụ gió lạnh từ bên ngoài thổi tới, trọng đồng trong mắt chuyển động.

Ngoại trừ muốn quan sát đường đi, còn có ruộng Bể Ngạn hoa trên sườn núi nơi xa.

Nhậm Thanh ban ngày liền đã ý thức được loại thực vật này cực kỳ cổ quái.

Quỷ ảnh trở nên có chút hưng phấn, nó đem thân thể bao trùm một góc trong phòng.

Từ ngoài nhìn vào, sẽ chỉ phát hiện trong phòng khách như là hắc ám vực sâu, ngay cả ánh nến tỏa ra cũng không thể nhìn thấy gì bên trong.

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm nơi hẻo lánh, có cái đầu trùng ở trong đó nhảy lên.

Thiên Đạo Chi Noãn mới vừa ký sinh cũng chỉ to bằng móng tay, bên trong thời gian ngắn liền đã dài đến thể tích như thể, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Đạo Chi Noãn giống như có thể to lên theo ký sinh thể, điểm ấy từ thi thể trong hồ nước Vô Vi đạo tràng có thể thấy được.

Những cái tu sĩ giống như người khổng lồ kia hẳn là nắm giữ thiên đạo pháp đặc thù nào đó, cho nên dẫn đến Thiên Đạo Trùng đản sinh ra cũng khoa trương dị thường.

Có thể đoán được tính chính là, Ảnh quỷ tránh không được việc càng lúc càng lớn, nói không chừng sẽ làm Thiên Đạo Trùng trở nên giống một tòa ngọn núi...

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, ruộng Bỉ Ngạn hoa xa xa giống như xuất hiện dị dạng.

Hiện tại đã ở vào giờ Ty, tiếp sau chính là giờ Sửu, rất nhanh liền có thể chứng kiến Bách Quỷ Dạ Hành là hình thành như thế nào.

Nhậm Thanh càng muốn tìm tòi Chiêu Hồn Thuật.

Điểm hồn thoát ly bản thể.

Nhậm Thanh thi triển năng lực song sinh yểm ma, lấy hai loại góc nhìn khác biệt để nhìn về phía Ruộng Bỉ Ngạn hoa, chẳng qua trước mắt không cũng không khác biệt gì.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lính cai ngục nhìn chăm chú vào Ruộng Bỉ Ngạn hoa giống nhậm thay cũng không phải số ít.

Chờ đến khi tới gần giờ Sửu, động tác đầu tiên sinh ra cũng không phải là Bỉ Ngạn hoa, cũng không phải những cây chôn ở bên trong thổ nhưỡng xương sườn.

Chỉ thấy Mộc Dịch mở rộng ra cây cối thân cành.

Vô số dây leo sinh trưởng, bắt đầu trực tiếp đem cánh đồng hoa bao trùm.

Tầm mắt Nhậm Thanh không giống ngày xưa, khí tức Mộc Dịch tán phát tương đối vững chắc, chỉ sợ tu vi tiếp cận ba lần nguy biến.

Thủ đoạn như thế càng giống là phong ấn, hẳn là năng lực chi nhánh khi nguy biến.

Đông đông đông...

Bên đỉnh núi truyền đến tiếng vang trầm nặng.

Bởi vì pháp khí gương đồng, dân chúng thân ở trong phòng sẽ không phát giác được dị dạng.

Nhậm Thanh nhìn không ra Bỉ Ngạn hoa xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng có thể cảm giác được tựa hồ là hung mãnh đã thú muốn từ đó thoát ra.

Đại khái qua mười mấy phút, dây leo vỡ ra một cái lỗ hổng.

Bỉ Ngạn hoa tựa như dây thường xuân điên cuồng chui ra, xem số lượng nụ hoa, hẳn là có một phần ba trong ruộng hoa.

Nụ hoa tựa như là đang tỏa ra cái gì.

Trong lòng Nhậm Thanh lại sinh ra cảm giác quen thuộc, cẩn thận hồi tưởng lại tìm không thấy đầu nguồn.

Trong mắt bản thể cùng điểm hồn của Nhậm Thanh, hình thức Bỉ Ngạn hoa hiện ra vậy mà hoàn toàn khác biệt, để hẳn có chút rung mình.

Dưới góc nhìn bản thể tuy Bỉ Ngạn hoa nói quý dị, nhưng ít ra xem như thực vật.

Nhưng điểm hồn lại thấy được rễ cây hóa thành xúc tu huyết nhục, nụ hoa càng là giống như mang thai mà bị động thai, không ngừng nhỏ xuống tiên huyết.

Một lát sau, cánh hoa có chút mở ra.

Cái hương vị không hiểu kia trở nên càng thêm nồng đậm, đủ để cho người ta choáng đầu hoa mắt.

Lập tức từng điểm linh quang ngưng tụ đến, từ lòng đất chúi ra, sau đó tuôn hướng về phía ruộng Bỉ Ngạn hoa giống như dải ngân hà.

Hô hấp Nhậm Thanh dồn dập, những linh quang này không giống như là tàn hồn, ngược lại có chút cùng loại với chân nguyên mà Thiên Đạo Trùng bài tiết.

Không đợi hẳn hiểu rõ ràng, Bỉ Ngạn hoa lại bắt đầu hấp thu tàn hồn mà xương sườn chứa đựng, nụ hoa càng thêm nở lớn.

Lính cai ngục còn lại chỉ sợ không biết rõ xảy ra chuyện gì, nhưng Nhậm Thanh lại khác.

Dù sao “Yểm” tại trong truyền thuyết vốn là quái vật sống ở khe hở hiện thể cùng mộng cảnh.

Điểm hồn được năng lực thuật pháp gia trì có xu hướng xuyên thấu qua cánh hoa, thấy được bản chất.

Nhụy hoa bị dị miệng thay thế, hàm răng sắc bén đem tàn hồn ép thành mảnh vỡ, sau đó tại dưới tác dụng linh quang lại có biến hóa.

Mảnh vỡ hấp thu linh quang, một lần nữa hóa thành càng nhiều tàn hồn hơn.

Bỉ Ngạn hoa giống như là đang thu lấy lấy bộ phận cấu thành linh trí bên trong hồn phách, khiến cho một chút nụ hoa sinh ra xu thế nở hoa.

Nhậm Thanh nuốt ngụm nước bọt, hấn rớt cục nhớ được rằng cái cảm giác quen thuộc này đến từ chỗ nào.

Hắn từ lao tù trong bụng lấy ra « Nhập Thân Thuật », phần lớn nội dung thư tịch ghi lại liên quan đến hồn phách, thuật pháp chỉ chiếm một bộ phận.

Bỉ Ngạn hoa rất giống Hồn khí mà Nhập Thân Thuật đề cập, mặc dù không có miêu tả cụ thể, nhưng biểu hiện ra hình thức lại rất giống.

Chương 225 - Săn Mồi

Chương 225. Săn Mồi

Bỉ Ngạn hoa nở rộ.

Tàn hồn bị bỏ đi không cần, bọn chúng chủ động tụ tập tại trên đường phố An Nam trấn.

So với Bách Quỷ Dạ Hành đêm qua, số lượng đêm nay chỉ ít nhiều hơn ba phần, còn có bộ phận đã biến thành thú quỷ.

Ngẫm lại cũng đúng, dù sao Bỉ Ngạn hoa ngay tại từng ngày gia tăng, Bách Quỷ Dạ Hành không có khả năng duy trì ở trình độ lính cai ngục có thể tùy tiện đối phó.

Bỉ Ngạn hoa quay về thổ nhưỡng, dây leo của Mộc Dịch cũng quy về thân thể.

Mộc Dịch hiển nhiên tiêu hao không ít, kém chút liền không cách nào duy trì thân thể cây cối, đành phải nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên trong thành trấn vẫn là yên tĩnh im ắng, tại trước lúc thủy hồ lô chưa từng hiện thân, tự nhiên không có lính cai ngục dám can đảm mạo muội xuất thủ.

Nhưng mà Nhậm Thanh có thể rõ ràng cảm giác được, lính cai ngục cũng đang tự mình chuẩn bị.

Bên trong đạo quan Vu Đại Xuyên đèn đuốc sáng trưng, có thể nhìn thấy mấy bóng người té quỵ dưới đất, nhận được hân chúc phúc.

Mấy trăm con Biên Bức treo móc ở mái hiên.

Điều bị đứt dây bay theo gió, lại không bay ra khỏi phạm vi thành trấn.

Chân phải Nhậm Thanh đập mạnh chặt mặt đất, quỹ ảnh lập tức hiểu ý dung nhập bên trong máu thịt bản thể, lập tức xương cốt phát ra tiếng va chạm.

Thân thể của hắn cao tới hai mét, cơ bắp càng là nở nang vô cùng.

Sau khi Quỹ ảnh hấp thu hết hai cái quỹ vật, có thể miễn cưỡng dùng u nguyên của U Minh Công để đối chiến, cùng Kính Trung Tiên phối hợp mang tới hiệu quả tốt.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh quay đầu đi, biểu lộ bắt đầu trở nên nghiêng ngả.

Thủy hồ lô cũng còn chưa ăn thịt, lính cai ngục làm gì có dũng khí động thủ trên đầu thái tuế?

Đúng lúc này một cửa sổ ở nhà dân mở ra, một cái vui dài duỗi ra.

Cái vòi chút giống là con muỗi, lực hút làm cây cối chung quanh đung đưa, tự nhiên tàn hồn là không cách nào tránh khỏi, tất cả bị cuốn vào trong đó.

Người này hành động cũng không quá bí mật.

Nhậm Thanh có thể phát giác được, thủy hồ lô làm Âm Sai cảnh, không có khả năng hắn không phát giác được.

Nhậm Thanh không khỏi vì người nọ mà mặc niệm.

Thời điểm lần nữa đưa mắt nhìn lại, mái hiên nhà dân đã có thêm một cái thân ảnh.

Thủy hồ lô phát ra cười quái dị, không coi ai ra gì mà nhảy đến bên trong sân nhỏ, khắp khuôn mặt bình tĩnh đều là sát ý.

Hắn trực tiếp đem cửa sổ đánh nát, cánh tay túm vào cái cổ người lính cai ngục kia.

Cai ngục nửa người nửa muỗi lính ý đồ giương cánh bỏ chạy, nhưng bị trói buộc gắt gao, chỉ có thể từ trong hàm răng phát ra thanh âm cầu xin tha thứ.

“Đại nhân...”

Thủy hồ lô đối với hành vi Nhậm Thanh đêm qua, kỳ thật cũng chú ý tới, nhưng mà còn không có xuất thủ thì đối phương đã kịp thời rút lui.

Thủy hồ lô kiêng kị ba vị Âm Sai cảnh phía sau Nhậm Thanh, cho nên không có truy cứu.

Nhưng tên nửa người nửa muỗi này là cái thá gì?

Cánh tay càng thêm dùng sức, cái cổ người muỗi xoay thành chín mươi độ.

Hồ lô huyết nhục tham lam mở miệng, đầu lưỡi liên tục lục lọi ở trên người muỗi, sau đó ăn tươi nuốt sống.

Thủy hồ lô lau vết máu trên tay, tiếp sau hừ lạnh một tiếng đi vào trung ương thành trấn, ngũ khí không thiếu ý cảnh cáo.

Hồ lô huyết nhục mở ra miệng hoa cúc, hấp lực bỗng dung sinh ra.

Thủy hồ lô đang thu lấy tàn hồn lúc, so với đêm qua còn nhiều hơn ra không ít, khiến cho mùi thuốc súng giữa các lính cai ngục càng thêm tăng vọt.

Hắn xong việc sau đó liền lựa chọn ly khai.

Ngay tại nơi hẻo lánh, một con Chuột cống to lớn dần dần khôi phục hình người, giấu ở trong bóng tối len lén quan sát thế cục.

Đây là Trương Vũ.

Lựa chọn khu vực như thế nào là cực kỳ trọng yếu, không thể tới gần lính cai ngục cường thế, cũng không thể chọn chỗ tàn hồn quá nhiều sẽ dễ bị dễ mất tới.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Đại quán phía xa.

Chỗ kia...

Vu Đại Xuyên đẩy cửa đi ra, thân thể đã đạt đến năm mét, dễ như trở bàn tay liền nắm lên tàn hồn nhét vào bên trong miệng.

Trương Vũ mồ hôi lạnh ứa ra, nhìn không được trong lòng thâm nghĩ:

“Chỉ ít hai lần nguy hiểm, tới đó sẽ gặp nguy hiểm.”

Hắn du đãng tại khu vực biên giới, thấy các khu khác cũng chẳng tốt đẹp gì.

Mười con điều chậm rãi rơi xuống, dần dần hóa thành đầu người sinh động như thật.

Bọn chúng lơ lửng tại phía sau Vạn Khải, con mắt oán độc nhìn xem tàn hồn, chỉ chờ Vạn Khải ra lệnh một tiếng.

Trương Vũ nuốt ngụm nước bọt, đột nhiên phát hiện cơ hội của mình rất ít.

Chỉ sợ là bởi vì hai Ngoan Nhân này trấn giữ, bốn bề sẽ bị cướp đi rất nhiều tàn hồn.

Trương Vũ thả ra hắc quang, khiến cho bản thân cũng bị bóng mờ bao phủ.

Hắn dọc theo góc tường đi vào trước cửa nhà trọ, không biết vô tình hay là cố ý, Vu Đại Xuyên cùng Vạn Khải cũng đang đi tới nơi này.

Chương 226 - Sao?

Chương 226. Sao?

Có mấy cái tàn hồn du đãng trong ngõ hẻm, cái hẻm ngõ này là một nơi hiểm hoi được Vu Đại Xuyên và Vạn Khải chữa ra.

Trương Vũ thấy vậy thèm nhỏ dãi.

Thuật pháp hấn chủ tu mặc dù là Thử Hoạn Quyết, nhưng cùng lúc nắm giữ một môn “Giấu ảnh thuật”, có thể hấp thu tàn hồn để tăng tốc tu hành.

Trương Vũ kỳ vọng dựa vào Bách Quỷ Dạ Hành, đem giấu ảnh pháp đạt tới Bán Thi cảnh viên mãn, sau đó tiến đến minh vũ chi địa tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Trương Vũ một lần nữa hóa thành thân người, móng vuốt biến thành màu tím đen, về sau hai chân phát lực theo góc tường thoát ra, tàn hồn bị xé thành mảnh nhỏ.

Thời điểm vừa định tiến thêm một bước, lại cảm giác thân thể đột ngột cứng tại chỗ, lập tức bị khống chế tới mức cơ thể run rẩy lên.

Trương Vũ lúc này mới chú ý tới, có một nam tử ở cửa sổ nhà trọ.

Thân thể Nhậm Thanh đen như mực giống như là một cái bóng, phối hợp với trọng đồng không ngừng chuyển động, có cỗ uy hiếp kinh khủng.

Trong đầu Trương Vũ có thêm một cái ý nghĩ không rét mà run.

Hai người Vu Đại Xuyên chừa lại khoảng cách có phải hay không là đang tận lực né tránh người này, vậy thực lực của đối phương đáng sợ đến cỡ nào.

Hai lần nguy hiểm?

Thậm chí là ba lần nguy hiểm.

Trương Vũ không khỏi lần bị dọa phát sợ, suýt chút nữa quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Hắn mặc dù biết được An Nam trấn không cho phép lính cai ngục giết người, nhưng ngay mà thủy hồ lô đều đã ra tay mà không chút lo lắng nào, hắn đâu dám mạo hiểm chứ.

Xương sông lưng Trương Vũ tách ra một khe hở, tựa hồ muốn sinh ra Phụ Thử phân thân.

Hắn đối với thủ đoạn bỏ chạy của bản thân vẫn còn có chút tự tin, dù sao Thử Hoạn Quyết tại trong lĩnh cai ngục đường vốn là lấy cầu mệnh làm danh xưng.

Chỉ cần đem phân thân thả ra, căn bản không có khả năng tìm tới bản thể, đến đêm mai vẫn có thể ngóc đầu trở lại.

Tốc độ Trương Vũ đã rất nhanh, không có cân nhắc vấn đề thân thể dị hoá.

Nhưng Nhậm Thanh lại càng nhanh.

Hắn bước lên phía trước, thân ảnh dung nhập đêm tối, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ là chớp mắt, Nhậm Thanh đã đứng trước mặt Trương Vũ, nâng lên tay phải đánh tới, gạch đá dưới lòng bàn chân nhao nhao nứt ra.

Ầm! ! !

Cánh tay vùng dài ra như cái roi.

Trương Vũ hóa thành tàn ảnh bay về phía cuối ngã tư đường.

Xương sườn phần ngực bụng hấn đứt gãy ra, trong đó có xương sườn còn đâm vào nội tạng, tai mắt mũi miệng cũng chảy ra tiên huyết.

Nếu không phải mang theo tu vi Quỷ Sứ cảnh, người bình thường đã chết tới mức không thể chết hơn nữa.

Trương Vũ cuối cùng ngã ở bên ngoài An Nam trấn, tính mệnh là có thể giữ lại, nhưng hiển nhiên chỉ có thể rời khỏi Bách Quỷ Dạ Hành.

Nhậm Thanh muốn lấy tính mệnh Trương Vũ thì dễ dàng biết bao.

Nhưng hấn biết mình quyết không thể làm chim đầu đàn, hưởng hờ chỉ là tiện tay công kích mà thôi.

Nếu lính cai ngục chỉ trọng thương thì khẳng định Âm Sai cảnh sẽ an tâm không để ý, bởi vì không có hình thành cảm khu, nhưng mà tiếp sau đó Trương Vũ còn phải đối mặt thủy hồ lô, khi Thủy Hồ Lô chưa thu tay mà hấn dám hành động, thật chán sống.

Tự cầu nhiều phúc đi.

Ánh mắt toàn thành nhìn về phía Nhậm Thanh, giấu giếm kiêng kỵ thật sâu.

Lòng bàn tay Nhậm Thanh có Long Xà Tích chui ra, lập tức nhảy vọt đến mái hiên, lực chú ý đặt ở trên thân quỷ vật hình thái khác nhau.

Tàn hồn đã tạo thành vài đầu thú quỷ, đồng thời còn đang không ngừng hội tụ.

Bách Quỷ Dạ Hành không có đơn giản như mặt ngoài.

Nhậm Thanh đẽ xuống tạp niệm.

Long Xà Tích trong nháy mắt dài ra, cuốn lên thú quỷ cự ly gần nhất liền kéo về, xích xương hung hăng xẹt qua.

Đầu thú quỷ này đã hình thành chút linh tính, hoàn toàn không phải thú quỷ mới sinh có thể đánh đồng.

Nó cực lực giãy giụa phản kháng, mới vừa có ý định tránh thoát khỏi Long Xà Tích, đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức mang tính âm lược cực mạnh.

Năng lực Kính Trung Tiên phối hợp với thi triển, lập tức Long Xà Tích hóa thành kịch độc màu xanh thẫm.

Long Xà Tích đột nhiên thu hồi, quay quanh thân Nhậm Thanh tựa như vật sống.

Thú quỷ bị quỷ ảnh nuốt.

Quỷ ảnh truyền đến ý niệm hài lòng, U Nguyên tiêu hao hầu như không còn đã nhanh chóng được bổ sung.

Nhậm Thanh không chút do dự mà tiếp tục triển khai giết chóc, tàn hồn tựa như những cây lúa bị gặt đi, động tác có vẻ gọn gàng mà linh hoạt.

Giữa lính cai ngục với nhau còn chưa bắt đầu xung đột, nhưng khi quỷ vật xung quanh càng ngày càng ít, cự ly giữa bọn hắn cũng tại từng bước tới gần.

Nhậm Thanh phát giác được địch ý của Vu Đại Xuyên, nhưng vẫn không thấy nương tay.

Thậm chí bắt đầu thu hoạch quỷ vật bên trong khu vực còn lại, quỷ ảnh ăn như gió cuốn, Thiên Đạo Trùng bắt tri bắt giác đã đến Luyện Khí trung kỳ.

Hiện nay xem ra, Vô ảnh quỷ tấn thăng Quỷ Sứ cảnh hắn là tiết kiệm không ít thọ nguyên, như vậy cũng có thể yên tâm để

Thiên Đạo Trùng đột phá Trúc Cơ kỳ.

Chỉ cần Trúc Cơ liền có thể nắm giữ hỏa luyện cung, đến lúc đó thọ nguyên sẽ không còn nhận hạn chế.

Ánh mắt hắn nheo lại, đã làm tốt chuẩn bị cầm Vu Đại Xuyên giết gà dọa khỉ.

Nhưng vào lúc này, có linh cai ngục cũng có chút khó khăn với thú quỷ.

Hai cái thú quỷ bắt đầu dung hợp với nhau, lúc trước bề ngoài cũng có chút dị dạng, hiện tại càng là liên hình dạng cũng không cách nào nhìn rõ.

Trong miệng nó vang lên tiếng kêu quái dị.

“Sao...”

Con người Nhậm Thanh phóng đại.

Ban đầu ở bên trong Vô Vi đạo tràng, Thiên Đạo Tử dị hoá thành Thiên Ma Hồn Khí, lúc đó phát ra thanh âm cũng rất là tương tự.

Chương 227 - Thi Triển Huyền Ảnh

Chương 227. Thi Triển Huyền Ảnh

Hình thể Thú quỷ trong chớp mắt liền phát triển tới ba mét, nhưng mà cho Nhậm Thanh cảm giác cũng rất thối rửa, nguyên nhân có thể là do hồn phách chấp vá.

Quỷ vật bên trong thành trấn đã bị tàn sát hầu như không còn, thú quỷ khổng lồ tự nhiên đưa tới đông đảo lính cai ngục ánh mắt.

Ruộng Bỉ Ngạn hoa cũng lập tức sinh ra động tĩnh, nhụy hoa đang vươn ra.

Vết tích thiên Ma trên người thú quỷ Khổng lồ càng ngày càng nhiều, bên ngoài thân mọc ra lông dài màu đen, trên đầu còn mọc một cái sừng dê dị dạng.

Linh trí của nó cực kì hỗn loạn, phòng tới lính cai ngục gần nhất theo bản năng.

Nhưng mà khi động tác thi triển, huyết nhục toàn thân còn hiện ra xu thế sụp đổ, có thể thấy được dị hoá không ổn định.

Trong lòng Nhậm Thanh đã âm thầm xác nhận.

Chiêu Hồn Thuật nhất định có liên quan tới Thú Lan Pháp, có thể thấy được lính cai ngục đường có người tu luyện thuật pháp này.

Cũng không biết đối phương dị hoá hồn phách, có đạt tới tình trạng không có thuốc chữa hay không.

Vu Đại Xuyên ngửa mặt lên trời thét dài, lập tức đưa mắt nhìn đám người đang đứng tại chỗ, không chút do dự cất bước lao tới thú quý không lồ.

Lợi ích từ thú quý đã không quan trọng, nhưng nhờ vào đó chèn ép người khác mới là mấu chốt.

Toàn thân hắn chậm rãi chảy ra thi khí, bao phủ phạm vi nửa mét quanh thân, dọc theo đường đi thì côn trùng loài chim chạm phải đều phải chết.

Lại có mấy thân ảnh tới gần.

Bức nhân phi hành quanh thú quý không lồ, rất nhiều Biên Bức trở về thân thể, khiến cho tốc độ của hắn trở nên càng thêm mau lẹ.

Mỗi lần rơi xuống, thú quý không lồ đều sẽ thêm ra mấy vết thương.

Còn có lính cai ngục giống như tắc kè hoa, hẳn là muốn kiếm lợi vật.

Vu Đại Xuyên giả vờ lao lên phía trước đồ sát, sự thật hắn lại cố ý thu liễm mấy phần, ánh mắt còn cần liếc xéo qua cảnh giác Nhậm Thanh.

Lính cai ngục vây giết thú quý không lồ không nhiều, đa số người cũng trong bóng tối quan sát.

Thủy Hồ Lô bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại, cần gì phải bộc lộ nguy hiểm tranh đoạt ngay bây giờ chứ, chỉ cần chờ hắn làm xong là được mà.

Vạn Khải lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến, hắn có thể phát giác dị dạng của quý vật, nhìn không được mà trong lòng sinh do dự.

Mấy lần trước trông Bỉ Ngạn hoa, Vạn Khải cũng có tham dự, xác thực khi Bỉ Ngạn hoa nở rộ, mức độ nguy hiểm cũng

sẽ tăng lên tương ứng.

Bề ngoài những quý vật này, rõ ràng đã vượt qua phạm vi bình thường.

Có chút giống là dị hoá do thuật pháp hình thành.

Thú quý khổng lồ rất nhanh liền chống đỡ không được.

Nhưng lính cai ngục cũng không có hạ tử thủ, trừ phi những người còn lại lập tức lựa chọn rút đi, nếu không tránh không được sẽ có thăm dò nhau.

Đúng lúc này.

Nhậm Thanh đột nhiên không muốn đùa giỡn nữa, chậm rãi hướng thú quý khổng lồ đi đến.

Bởi vì buổi tối như mực, thân thể của hắn được quý ảnh phụ thể cũng tăng thêm thực lực cực lớn, có cảm giác như cá gặp nước.

Bước chân của hắn càng ngày càng nhanh, trong nháy mắt tiếp cận thú quý khổng lồ.

Vu Đại Xuyên biểu lộ âm lãnh, nếu không phải hắn sớm làm xong chuẩn bị, nói không chừng thật đúng là bị Nhậm Thanh cướp mất.

Bụng của hắn mở một cái miệng, đầu lưỡi hẹp dài hướng phía Nhậm Thanh bay tới.

Bức nhân mặt lộ vẻ dữ tợn, hắn cũng phối hợp tấn công, hai chân hóa thành móng vuốt chụp vào Nhậm Thanh.

Nhưng Nhậm Thanh lại biến mất ngay tại chỗ, phảng phất chưa hề xuất hiện qua.

Trên bầu trời phía dưới lên mưa phùn rải rác, sương mù mờ nhạt đem đường đi bao phủ, thân ảnh thú quý khổng lồ bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Vu Đại Xuyên há to miệng, có chút kinh ngạc.

Trong thoáng chốc, xung quanh hắn vậy mà từ đường đi biến thành bình nguyên, mưa to như trút nước xuống, tỏa ra mùi đặc hữu của bùn đất.

Lính cai ngục ở gần đó đều là như thế.

Mà ở trong mắt người chung quanh, thì hiện ra một phen cảnh tượng khác.

Thấy Nhậm Thanh trực tiếp đi qua Vu Đại Xuyên, đi vào trước mặt thú quý, quý ảnh không hề có kỵ đem nuốt nó hầu như không còn.

Lính cai ngục sững sờ tại nguyên chỗ, không làm phản kháng chút nào.

Lập tức Nhậm Thanh lần nữa không thấy bóng dáng.

Vu Đại Xuyên mở to mắt, mang trên mặt là nghi ngờ không rõ.

Hắn nhìn về bầu trời, đâu còn có cái hạt mưa gì, tất cả cũng chỉ là huyền tượng dĩ giả loạn chân.

Bởi vậy có thể thấy được, thuật pháp Quỷ Sứ cảnh của Nhậm Thanh nhất định là năng lực tương tự.

Là thời điểm tiềm thức bản thân mình cho rằng hạt mưa là chân thật, lúc đó triệt để tạo thành huyền tượng, thật coi là khó lòng phòng bị.

Vu Đại Xuyên đưa mắt nhìn Bức nhân vẫn rơi vào huyền tượng, chỉ lắc đầu ly khai.

Dù là đã biết rõ năng lực thuật pháp Nhậm Thanh chủ tu, nhưng lại vẫn cảm giác khó giải quyết, nhất định phải mau chóng tìm tới biện pháp ứng đối.

Thực tế nếu không được cũng chỉ có thể liên thủ với người khác để đối phó tên này.

Chương 228 - Cường ép kéo vào Vô Vi đạo tràng

Chương 228. Cường ép kéo vào Vô Vi đạo tràng

Chân trời có ánh nắng chiếu tới, ngày mới lại lên.

Nhậm Thanh sớm đã trở về phòng, trong cơ thể quỹ ảnh cất giấu rất nhiều quỹ vật chưa tiêu hóa xong.

Nếu là đổi lại cái tu sĩ khác, hoàn toàn tiêu hóa hết quỹ vật, khả năng cần bế quan thời gian dài, miễn cưỡng tiêu hóa sẽ phải lãng phí bộ phận.

Nhưng Nhậm Thanh lại hoàn toàn tương phản, bởi vì trong cơ thể quỹ ảnh có thêm một cái hack.

Thiên Đạo Trùng nếu như không nhìn đặc tính ký sinh, thì nó chính là viên siêu pháp môn của lính cai ngục.

Dù là côn trùng ở vào trạng thái trong trứng, nó cũng không buông tha bất luận cái gì, tất cả đều hấp thu làm chất dinh dưỡng trưởng thành, điên cuồng trợ giúp quỹ ảnh hấp thu tàn hồn.

Quỹ ảnh có thể nói là thoát thai hoán cốt.

Bên trong thời gian ngắn ngủi liền đã đi đến một phần ba lộ trình Bán Thi cảnh.

Có lính cai ngục dừng ở Bán Thi cảnh không được bao lâu cũng có thể tấn thăng, nhưng xa xa so không thể bằng tốc độ của quỹ ảnh, có thể thấy được tác dụng Thiên Đạo Trùng.

Nếu không phải Nhậm Thanh đã nắm giữ ba loại thuật pháp Quỹ Sứ cảnh, khẳng định lại bởi vì tiến bộ tốc độ khủng

bố quá mà cố gắng đè ép xuống.

Về phần Thiên Đạo Trùng, nền móng của nó vốn là rất thấp, Luyện Khí kỳ chỉ là tương đương với Vũ Nhân cảnh.

Mặc dù nó chỉ ký sinh vào quỹ ảnh chứ không phải người thật, nhưng cũng đã tới gần Luyện Khí hậu kỳ.

Thậm chí Thiên Đạo Trùng rất có thể ở trong lúc Bách Quỷ Dạ Hành bước vào Trúc Cơ kỳ, coi như không còn đi hấp thu tàn hồn thì cũng có thể bước vào Trúc Cơ như thường.

Nhậm Thanh nhức đầu nhéo nhéo huyết thái dương.

Bình cảnh mà người khác bị mắc kẹt mấy chục năm, còn hắn thì lại sợ Thiên Đạo Trùng tấn thăng quá nhanh.

Nếu như Thiên Đạo Trùng đột phá Trúc Cơ kỳ, muốn miễn trừ đại giới khẳng định cần thọ nguyên rất nhiều, tránh không được việc lâm vào vòng lặp vô hạn của việc thiếu thọ nguyên.

Nhậm Thanh do dự một chút về sau, quyết định giải quyết cái phiền phức này từ gốc.

Hoặc là tốn hao hơn năm mươi năm dùng Hệ thống tấn thăng miễn trừ đại giới, hoặc là vô ảnh pháp mau chóng đạt tới Quỷ Sứ cảnh, về sau sẽ cưỡng ép phong ấn không chế thiên đạo trùng, chứ cứ để nó hấp thu chất dinh dưỡng và tấn thăng chung với quỹ ảnh thì có lẽ về sau sẽ khó áp chế.

Nếu như vậy, thế liền chươi lớn, ngay tại tối nay giải quyết vấn đề tấn thăng Vô ảnh quỹ.

Nhậm Thanh không có vội vã rời khỏi phòng, hắn nhắm mắt quan tưởng Vô Mục Pháp, đồng thời đem điểm hồn hình chiếu đến bên trong Vô Vi đạo tràng.

Điểm hồn thân ở chân núi Vô Vi điện, nhưng mà không thấy thân ảnh Thiên Đạo Tử.

Từ khi Nhậm Thanh đem Thiên Đạo Tử tỉnh lại về sau, hành vi đối phương liền trở nên cổ quái, không chừng ở bên trong cái góc nào Vô Vi đạo tràng.

Nhậm Thanh đem quỷ ảnh ra, thông qua phân thân tiến vào trong hồ nước.

Áu thể Thiên Đạo Trùng trong nước cảm nhận được động tĩnh, nhao nhao trở nên sinh động.

Nhưng khi bọn chúng phát hiện trong cơ thể quỷ ảnh có đồng loại, về sau cũng không tiếp tục để ý.

Trong lòng Nhậm Thanh cuồng hỉ, cứ như vậy toàn bộ Vô Vi đạo tràng sẽ giống như nhà của mình, có thể tùy tiện ra vào bất kì nơi nào.

Hắn đưa mắt nhìn phương hướng Đâu Suất cung, tiếp sau đó bơi tới nghị sự điện.

Hiện nay Vô Vi đạo tràng cùng ngoại giới đóng chặt lại, cũng không cần vội vã nhất thời, trước tiên đem sự tình Bách Quỷ Dạ Hành xử lý xong xuôi rồi tính tiếp.

Nhậm Thanh một lần nữa trở lại nghị sự điện, bên trong vẫn là trang trí như cũ.

Lập tức bản thể mở to mắt nhìn sắc trời bên ngoài một chút, tầng mây dày đặc, chỉ có gió nhẹ quét, chính là khí trời tươi tốt của mùa xuân.

Hắn chậm rãi đi ra khỏi nhà trọ, có thể cảm giác được có ánh mắt vụng trộm quan sát nơi này.

Nhậm Thanh không có che giấu thân phận, dù sao thực lực của mình mang uy hiếp quá lớn, tránh không được việc nhất cử nhất động của mình sẽ khiến lính cai ngục còn lại chú ý.

Hắn ngược lại lợi dụng điểm ấy, giả vờ đi dạo ở trong thành trấn.

Nhậm Thanh đồng thời chú ý tới, thủ đoạn lính cai ngục càng thêm không kiêng nể gì cả.

Còn việc một chút hỗn loạn tạo thành trong An Nam trấn, nhưng mà có uy danh Thủy Hồ Lô trấn áp, cũng không ai dám làm chim đầu đàn.

Đội Nhậm Thanh đi đến góc hẻo lánh, quay người ngoặt vào trong ngõ nhỏ.

Tên lính cai ngục đi theo dõi bỗng do dự một chút, vừa tới đến cửa ngõ len lén liếc mắt, lại cảm giác trước mắt tối đen, lập tức té xỉu.

Nhậm Thanh nhắm mắt.

Điểm hồn để cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa dung nhập pho tượng.

Đạt tới “Chưởng đạo” Đạo Sinh Đạo, cưỡng ép kéo ý thức tu sĩ vào trong cũng không có khó như trong tưởng tượng, chỉ là không cách nào dùng thuật pháp bịa đặt ảnh hưởng.

Nghị sự điện nguyên bản là vì đem phạm nhân hóa thành đồ ăn Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh lợi dụng song sinh yểm ma cùng năng lực Kính Diện Giả, mê hoặc lính cai ngục, đồng thời khiến cho ý thức của hắn xuất hiện tại bên trong nghị sự điện.

Ý thức lính cai ngục ngồi tại bờ bên trên đoàn không cách nào động đậy, bản thể cũng sẽ không có phát giác.

Nhậm Thanh sờ lên cái cằm.

Có thể là nguyên nhân tu vi lính cai ngục đạt đến Quỷ Sư cảnh, ý thức nhiều nhất chỉ dừng lại trong Vô Vi đạo tràng bên trong mười hai canh giờ.

Nhưng mà như vậy cũng là quá đủ.

Chương 229 - Diên Cuồng Thu Tàn Hồn

Chương 229. Diên Cuồng Thu Tàn Hồn

Hắn không tiếp tục để ý tới lính cai ngục té xỉu, liền quay người ly khai hẻm nhỏ.

Nhậm Thanh đối những cái lính cai ngục tham dự Bách Quỷ Dạ Hành kia thì ít nhiều có chút ấn tượng, rất nhanh liền tìm tới tung tích của bọn hắn trong An Nam trấn.

Vì công việc thần không biết quỷ không hay, hắn đành phải cẩn thận nghiêm túc, cố gắng phát huy ra ưu thế song sinh yểm ma.

Nghị sự điện trở nên càng ngày càng nhiều ý thức, rất nhanh đã có bảy tám người.

Nhậm Thanh cũng không có cân nhắc Vu Đại Xuyên mấy vị hai lần nguy biến trở lên lính cai ngục, tận lực mạo hiểm trong đó không cần thiết.

Nhậm Thanh lựa chọn tại An Nam trấn phía Tây chờ đợi trời tối, thông qua đêm qua quan sát, nơi đó phân bố lính cai ngục nhiều nhất, bình thường tình huống dưới lợi ích phân phối cũng so với là phức tạp.

Thời gian dần dần trôi qua, rất nhanh liền tới gần giờ sủu.

Cơ hồ là cùng thời gian, Ruộng Bỉ Ngạn hoa sinh ra cực lớn động tĩnh, có ba phần tư Bỉ Ngạn hoa cũng nở rộ nhụy hoa.

Mộc Dịch chỉ có thể miễn cưỡng duy trì dây leo bao trùm.

Đợi đến Bỉ Ngạn hoa mở về sau, vô số tàn hồn tràn vào đường đi các nơi.

Trong đó thú quỷ thêm ra không ít, đại biểu cho lợi ích cùng nguy hiểm cũng tại tương ứng gia tăng.

Không quá sớm bị tham lam choáng váng đầu óc lính cai ngục có thể không quản được nhiều như vậy.

Bọn hắc ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Thủy Hồ Lô thân ảnh.

Thủy Hồ Lô chỉ lấy lấy đại khái năm thành tàn hồn, sau lưng của hắc huyết nhục hồ lô đã hóa thành chết màu xám, gân xanh nhảy lên.

“Hắc hắc hắc hắc hắc.”

“Ngày mai Bỉ Ngạn hoa đem triệt để nở rộ, ta không còn nhúng tay Bách Quỷ Dạ Hành, chính cơ duyên nắm chắc đi...”

Thủy Hồ Lô nói xong liền biến mất.

Lính cai ngục nhóm tâm tư dị biệt, nhưng vui sướng đã sớm lộ rõ trên mặt.

Nhậm Thanh lại cảm giác Thủy Hồ Lô có mưu đồ khác, cho nên tối nay hắc nhất định phải thu hoạch đầy đủ tàn hồn để Vô ảnh quỷ tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Lính cai ngục toàn thành cũng bắt đầu đi sẵn, biết được đêm mai là Bách Quỷ Dạ Hành chân chính, trong lúc vô hình bọn hắc trở nên thu liễm không ít.

Nhậm Thanh hiện thân từ thành tây.

Hắc nắm lấy Long Xà Tích trong tay hóa thành hỏa mãng, cuốn lên tàn hồn không để cho quỷ ảnh hấp thu, mà lao tù trong bụng là trực tiếp nuốt vào.

Vu Đại Xuyên thấy hấn xuất hiện ở vị trí khá xa, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà cử động không coi ai ra gì của Nhậm Thanh, cũng đưa tới lính cai ngục bốn bề bất mãn.

Nhậm Thanh dùng lao tù trong bụng thu lấy tàn hồn, hiệu suất cao hơn nhiều so với Long Xà Tích.

Đối phó tàn hồn phổ thông, chỉ cần dị miệng sinh ra hấp lực liền có thể quét sạch sành sanh, mà thú quỷ da dày thịt béo hơi phiền phức.

Nhưng cuối cùng cũng bị giam tại trong lao tù đơn độc.

Nhậm Thanh trong mấy phút, thu lấy trọn vẹn trên trăm tàn hồn, thậm chí số bộ phận trong lính cai ngục một đêm còn cao.

Lính cai ngục còn lại thấy vậy thì không ngừng đỏ mắt.

Mâu chốt nhất là, Nhậm Thanh căn bản liền không có dự định dừng tay.

Rất nhanh liền có lính cai ngục ăn ý xông tới.

Bọn hấn đầu tiên là tới gần Nhậm Thanh, nhưng mà vẫn cảnh giác bảo trì cự ly nhất định với nhau, vận sức chờ phát động chuẩn bị.

Thủ đoạn lính cai ngục càng giống là cố ý dọa nạt chứ chưa ai muốn thật động thủ, ý đồ đang bức bách Nhậm Thanh từ bỏ, đừng làm tổn hại ích lợi của bọn hấn.

Có thể thấy được quan hệ đồng minh của hấn cũng không kiên cố, không ai có thể thật tin tưởng người kia.

Biểu lộ Vu Đại Xuyên có chút nghiền ngẫm, hấn cảm thấy Nhậm Thanh tuyệt đối sẽ thỏa hiệp.

Dù sao không ai có thể ở trong đông đảo lính cai ngục liên thủ chiếm được chỗ tốt, trừ phi có thể dùng thủ đoạn lôi đình

chấn nhiếp...

Nhậm Thanh giơ cánh tay lên, điểm hồn ở Vô Vi đạo tràng cũng động tác tương đồng, chủ thứ hồn cùng thực hiện ảnh hưởng tới những ký ức ngồi trong đó.

Năng lực nhập mộng được thể hiện ra.

Lính cai ngục vây công chỉ cảm thấy thân sắc đột ngột sinh ra bối rối, không đợi bọn chúng kịp phản ứng, Nhậm Thanh hóa thành tàn ảnh đi vào trước mặt.

Một quyền! ! !

Lính cai ngục ngã tại trên đường phố xa xa.

Người bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn là lính cai ngục đang đứng ngây ngốc để Nhậm Thanh công kích, đơn giản không thể tưởng tượng nổi.

“Người...”

Biểu lộ lính cai ngục gầy còm trở nên âm trầm, rất nhanh phần bụng chính hấn cũng trúng một quyền, đành phải cuộn tròn ngã xuống đất ngất đi.

Sau khi Nhậm Thanh dùng quỷ ảnh phụ thể, hóa thành tàn ảnh qua lại đêm tối.

Chờ hấn lần nữa hiện ra, khu vực chung quanh đã trống không, không có lính cai ngục dám can đảm tới gần.

Nhậm Thanh hơi có chút đáng tiếc.

Chỉ là thi triển một lần nhập mộng, ý thức bên trong Vô Vi đạo tràng đều đã biến mất.

Nhưng mà muốn lại cưỡng ép kéo vào trong thì vẫn rất dễ, đối mặt những cái lính cai ngục tu vi không bằng mình, xác thực chiêu này vẫn có rất nhiều tác dụng.

Nhưng Nhậm Thanh không dám mạo hiểm thi triển thêm, dù sao cho dù là đạo nhân mất mùa hay là Tiên Chủ, trước kia cũng hiện ra năng lực tương tự, nếu mình dùng tiếp thì có thể bị coi là đồng lõa, vậy thì được không bù nổi mất.

Chương 230 - Ý Thức Được Vô Thượng Thiên Ma Là Gì

Chương 230. Ý Thức Được Vô Thượng Thiên Ma Là Gì

Nhậm Thanh đã đạt thành mục đích, hấn nhanh chóng đi dạo quanh quảng trường để thu hoạch, số lượng tàn hồn bị giam giữ rất nhanh vượt qua hàng ngàn.

Dù là xuất hiện thú hồn không lồ, vẫn không phải là đối thủ của hấn.

Vạn Khải tự lẩm bẩm:

“Đến cùng là cái thuật pháp huyền tượng gì, nghe đồn phía sau Nhậm Thanh liền có Đại Mộng chân nhân, chẳng lẽ là Mộng Điệp Pháp...”

Vu Đại Xuyên cũng rất thức thời mà không có nhúng tay, hiển nhiên sinh lòng kiêng kỵ.

Nhậm Thanh thu được tàn hồn vượt qua mong muốn, không chút do dự quay người ly khai.

Cùng thu hoạch của hấn so sánh, lính cai ngục còn lại cộng lại cùng lắm thì mới bằng được, có thể thấy được cái lần này như kiếm lời đầy bồn đầy bát.

Nhậm Thanh trở về nhà trọ, sau đó lập tức liền để quỷ ảnh bắt đầu tiêu hóa tàn hồn.

Mà quỷ ảnh hấp thu tàn hồn, tránh không được việc để Thiên Đạo Trùng đạt được một chút chất dinh dưỡng.

Đây cũng là không có biện pháp, tại trước lúc Thiên Đạo Trùng chưa ập ra, quan hệ của hai người càng giống là đôi bên

cùng có lợi.

Môn thuật pháp Vô ảnh quỷ này rất nhanh có xu thế tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh nhắm chặt hai mắt, cẩn thận cảm thụ quá trình thuật pháp dần dần thuế biến.

Hắn ngược lại là trầm mê bế quan, nhưng mà ngày thứ hai An Nam trấn lại cuộn cuộn sóng ngầm.

Bởi vì uy hiếp Nhậm Thanh mang tới, dẫn đến không ít lính cai ngục không thể không hợp tác với nhau, bọn hắn sợ ngay cả canh cũng không được húp.

Lính cai ngục thực lực cường đại như Vu Đại Xuyên, một mình một người thì cũng không chiếm được tốt.

Đồng thời bọn hắn bắt đầu hoài nghi hành động Nhậm Thanh tiếp xúc với mình trong lúc vô tình, rất có thể làm thuật pháp sinh ra ảnh hưởng một cách vô tri vô giác.

Tự nhiên tính cảnh giác đã gia tăng thật lớn.

Nhậm Thanh chăm chú với tu hành.

Mấy lần trước tấn thăng hoặc là thông qua tiêu hao thọ nguyên, hoặc là thông qua minh vũ chi địa, nguy hiểm cũng bị ép đến thấp nhất.

Đương nhiên Nhậm Thanh lúc này càng thêm chú ý cẩn thận, ngoại trừ dẫn dắt quỷ ảnh đột phá bình cảnh, còn phải ngăn chặn Thiên Đạo Chi Noãn.

Quỷ ảnh không ngừng bành trướng, khí tức trở nên cực kì không ổn định, thậm chí ngay nhà trọ cũng xuất hiện địa chấn rất nhỏ.

Nhậm Thanh tranh thủ thu quỷ ảnh vào bên trong Vô Vi đạo tràng, động tĩnh lúc này mới biến mất không thấy gì nữa.

Hai người Hoàng Tử Vạn há to mồm nhìn về phía phòng Nhậm Thanh, vừa rồi hình như có khí tức cực kì khủng bố chợt lóe lên.

Mấy ngày hôm nay đối phương xuất quỷ nhập thần, cũng không biết đang làm những gì.

Bất quá đã kinh động chủ nhà trọ, Hoàng Tử Vạn đành phải cầm tiền bạc tiến đến cười làm lành.

Bên trong nghị sự điện, quỷ ảnh hóa thành quái vật bùn đen năm mét, nó dùng thân thể chạm vào mặt tường, ý đồ tiêu trừ thống khổ dị hoá mang tới.

Nhưng hiển nhiên tác dụng không lớn, tấn thăng Quỷ Sư cảnh cần tiếp tục một đoạn thời gian rất dài.

Quỷ ảnh truyền đến ý niệm cho Nhậm Thanh, nói là cảm thấy trong bụng đói khát.

Nhậm Thanh thấy vậy đem tàn hồn ném cho quỷ ảnh, sau đó nó dùng thân thể trói chặt con mối tựa như măng xà, dần dần từng bước xâm chiếm hầu như không còn.

thời điểm tình huống quỷ ảnh càng ngày càng tốt, một cỗ khí tức không hiểu bao phủ nghị sự điện, trên lá sen có thêm một cái bóng người.

khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, rất hiển nhiên Thiên Đạo Tử bị quỷ ảnh hấp dẫn đến đây.

Hắn vừa định rời khỏi Vô Vi đạo quan, Thiên Đạo Tử đã chậm rãi đi vào trong điện.

Mặt mũi Thiên Đạo Tử tràn đầy bình tĩnh, cùng trạng thái điên điên khùng khùng trước đây hoàn toàn khác biệt, hồn phách đặc thù giống như trâu giống như dê cũng đã được làm dịu.

Hắn đi vào trước mặt quỷ ảnh đánh giá, nhãn thần như có điều suy nghĩ.

Nhậm Thanh do dự một chút sau đó nói:

“Sur tổ...”

Thiên Đạo Tử dùng ánh mắt còn lại liếc mắt nhìn hắn, quay đầu tiếp tục trầm mặc nhìn chằm chằm quỷ ảnh, chỉ là biểu lộ có thêm một chút khó nói lên lời.

Nhậm Thanh lúc này mới xác định được, Thiên Đạo Tử khôi phục ý thức trong ngắn ngủi.

Thiên Đạo Tử hiện tại tựa như là lâm vào hồi ức, giống như từ trên thân quỷ ảnh nhìn thấy vô số loại khả năng của Vô Vi đạo quan.

Nhưng cũng tiếc cuối cùng vẫn là hủy diệt, có thể thấy được ở dưới sự tấn công của Thiên Đạo Trùng cùng Vô Thượng Thiên Ma, có thể kéo dài hơi tàn đã không tệ.

Quỷ ảnh một lần nữa hóa thành bóng người.

Nó thành công tấn thăng làm Quỷ Sứ cảnh, cũng chính là “Âm Quỷ ma ảnh”, hình thể đã có thể bao trùm toàn bộ nghị sự diện.

Đồng thời chỉ cần thân ở hắc ám, quỷ ảnh liền có thể khôi phục bản thân vô cùng vô tận.

Về phần U Minh Công, mặc dù đạt đến trình độ Luyện Khí kỳ viên mãn, nhưng mà Nhậm Thanh không cho Thiên Đạo Trùng cơ hội đột phá Trúc Cơ kỳ.

Quỷ ảnh đem Thiên Đạo Chi Noãn phong ấn, đoạn tuyệt việc nó hấp thụ chất dinh dưỡng.

Thiên Đạo Tử gật đầu với Nhậm Thanh, hờn phách lại có mấy phần khuynh hướng hư hỏng, lông đen từ phía ngoài làn

da mọc ra.

Hắn quay đầu đi ra ngoài nghị sự điện.

Nhậm Thanh vô ý thức mở miệng hỏi:

“Sur tở, Thú Lan Pháp là như thế nào?”

Chương 231 - Còn Thiếu Thứ Gì?

Chương 231. Còn Thiếu Thứ Gì?

Bước chân Thiên Đạo Tử dừng lại, cái đầu quay một trăm tám mươi độ về phía sau, con người đen như mực làm cho người ta không rét mà run.

“Vô Thượng Thiên Ma...”

“Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, Vô Thượng Thiên Ma chính là thứ nhất...”

Thanh âm của hắn trở nên càng thêm lạ lẫm, trong đó xen lẫn giọng điệu quái dị, tựa như một con Sơn Dương kêu ngao ngao.

“Nhóm chúng ta đều là Vô Thượng Thiên Ma.”

Hồn phách Thiên Đạo Tử triệt để dị hoá, biến thành Hắc Sơn Dương khổng lồ đứng tại cửa ra vào nghị sự điện, toàn bộ Vô Vi đạo tràng cũng chấn động.

Bầu trời tựa như là muốn nứt ra một khe hở, nhưng cuối cùng vẫn là dần dần lắng lại.

Nhậm Thanh để điểm hồn trở về bản thể, cái trán đầy mồ hôi, cảm giác kiệt lực mệt mỏi xông lên đầu.

【 Nhập Thần Thuật do Vô Thượng Thiên Ma sáng tạo, muốn tu luyện cần đem thân thể làm củi để thiêu đốt hồn phách, cũng hấp thu hài cốt Thiên Ma, vứt bỏ nhục thân luyện hồn mới có thể tu thành. 】

【 Sau khi hấp thu hài cốt Thiên Ma, hồn phách bản thân cũng sẽ mãi mãi mất đi, dùng cái này cấu thành Vô Thượng Thiên Ma. 】

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được Vô Thượng Thiên Ma là tồn tại bậc nào, hồn hấp không khỏi thô trọng.

Sợ là chỉ cần nắm giữ Thú Lan Pháp, khi cảnh giới tăng lên, hồn phách sẽ dần dần phát triển giống như bộ dáng Hắc Sơn Dương.

Đây là hoàn toàn không thể nghịch chuyển.

Từng cái tu sĩ Thú Lan Pháp, tựa như là linh kiện để cấu thành máy vi tính, cấu tạo nên một thứ to hơn.

Có lẽ Vô Thượng Thiên Ma không có chân thân, bởi vì bất luận cái tu sĩ gì tu luyện Thú Lan Pháp, đều là một bộ phận của Vô Thượng Thiên Ma.

Nhậm Thanh suy đoán tất cả hồn phách sẽ dùng chung một cái ý thức, mỗi người sẽ giống như là tổ hợp của nhiều thứ.

Dựa theo kiếp trước, đây cũng là tâm thần phân liệt là bệnh đa nhân cách.

Vô Vi đạo quan đem địa khu phía đông Tương Châu mệnh danh là “Thú Lan”, không chỉ là tướng mạo giống như Hắc Sơn Dương, cũng bởi vì đối với Vô Thượng Thiên Ma mà nói, chúng sinh tựa như súc vật.

Thiên Đạo Tử dựa vào việc bản thân ở Vô Vi đạo quan miễn cưỡng bảo trì lý trí, nhưng rõ ràng thọ nguyên khô kiệt sống không được bao lâu.

Đến lúc đó hồn phách chắc chắn mất đi và nhân tính còn sót lại triệt để hóa thành Hắc Sơn Dương “Vô Thượng Thiên Ma” .

Hiện nay Nhậm Thanh chỉ là biết được một địa đồ, ở bên trên đại lục bát ngát sẽ có bao nhiêu tồn tại như thế nữa?

Nói trở lại.

Thiên Đạo Tử ít nhất là tu sĩ Dương Thần cảnh, Thiên Đạo Trùng ký sinh trong đó sẽ có cảnh giới từ phân thân trở lên, sau khi chết tất nhiên sẽ thoát khỏi mà ra.

Hồn phách hấn lại sẽ quy về Vô Thượng Thiên Ma, hai cỗ thể lực đồng thời tác dụng tại trên một người, có đánh nhau hay không...

Nhậm Thanh bắt đặc dĩ thở dài, xem ra trong vòng ba, bốn năm phải đem toàn bộ tài nguyên bên trong Vô Vi đạo tràng chuyển dời đến lao tù trong bụng.

Miễn cho cuối cùng công dã tràng.

Hấn mở to mắt, phát hiện trong phòng cực kì lờ mờ, hiển nhiên đã qua mấy canh giờ.

Nhậm Thanh rất nhanh liền ý thức được Bách Quỷ Dạ Hành đã sớm bắt đầu.

Đứng ở cửa sổ liếc nhìn lại, trên đường phố có đầy thú quỷ đi lại, lính cai ngục đang chém giết đầy cuồng nhiệt, thi nhau thu hoạch tài nguyên.

Mà tại phương hướng Ruộng Bỉ Ngạn hoa, dây leo do Mộc Dịch hình thành đã biến mất.

Tất cả rễ cây Bỉ Ngạn hoa quán quanh chung một chỗ, tại trong mắt điểm hồn thì nó giống như từ vô số mảnh tay chân chồng chất lên, thật không thể diễn tả.

Lính cai ngục đã lâm vào điên cuồng.

Dù là kiệt lực cũng thông qua hấp thu thú quỷ khôi phục thân thể, trong lúc không để ý, đã có lính cai ngục bị tàn hồn

ảnh hưởng.

Nhậm Thanh sinh lòng may mắn, cũng may hấn dùng quỷ ảnh tiêu hóa tàn hồn.

Quỷ ảnh lại không có hồn phách, căn bản cũng không bị tàn hồn ảnh hưởng, nhiều nhất chỉ là bể bụng, dẫn đến tiêu hóa không tốt.

Nhậm Thanh không có dự định tìm đường chết, chỉ là từ cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bỉ Ngạn hoa diễm lệ không gì sánh được nhìn như hoàn toàn nở rộ, nhưng vẫn cảm giác kém thứ gì đó.

Nhậm Thanh từ góc độ người đứng xem quan sát An Nam trấn, những cái lính cai ngục kia giống như là độc trùng trong thân cây, tranh cướp tài nguyên mà không biết cái cây này còn độc hơn cả bản thân nó, ăn nhiều nó sẽ bị độc chết.

Chỉ có Vạn Khải lấy lại tinh thần, cảm thụ được lông đen dài ra từ cánh tay, té quỵ dưới đất lảo bẫm:

“Bách Quỷ Dạ Hành không phải là như này...”

Thủy Hồ Lô đứng tại chỗ cao trong An Nam trấn, thưởng thức tràng cảnh tận thế.

Thủy Hồ Lô lộ ra một chút ý cười.

Hắn thậm chí rất tốt bụng đi cứu mấy vị lính cai ngục sắp chết, mặt ngoài là ngăn cản xuất hiện tử thương, bởi vậy hình thành cấm khu.

Sự thật lại khó mà biết hấn nghĩ gì.

Khi số lượng thú quỷ càng ngày càng ít, thì cũng chỉ còn lại hai ba người lính cai ngục còn tốt.

Thân thể những lính cai ngục còn lại cũng xuất hiện dị hoá với trình độ khác biệt, ngã trên mặt đất khó mà động đậy.

Nguyên bản dị hoá không có khả năng đạt tới trình độ như vậy, nhưng bọn hắn lại liên tục hấp thu tàn hồn mấy ngày, trong cơ thể đã sớm có một mầm mống bệnh tật.

Vu Đại Xuyên muốn duy trì lý trí, nhưng hiển nhiên chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Dị hoá gián tiếp ảnh hưởng hồn phách, khiến cho đáy lòng tràn đầy khao khát với hấp thu tàn hồn.

Chương 232 - Hồ Lô Huyết Nhục

Chương 232. Hồ Lô Huyết Nhục

Nhậm Thanh có chút nghi ngờ không hiểu, thực tế không hiểu rõ dự định Thủy Hồ Lô là gì.

Thực lực thú quỷ càng thêm kinh khủng, pháp khí gương đồng bên trong phòng miễn cưỡng chèo chống, xem ra tử thương sắp khuếch tán ra.

Thủy Hồ Lô chẳng hề để ý, chỉ là nhe răng cười, giống như đang đợi cái gì.

Mãi đến thời điểm thế cục dần dần sắp mất khống chế, hẳn lúc này mới lựa chọn xuất thủ, trong nháy mắt đi vào trước mặt Vu Đại Xuyên đã dị hoá nghiêm trọng.

Bên trong ánh mắt Thủy Hồ Lô khi nhìn Vu Đại Xuyên là tác ác không che giấu chút nào, tựa như là nhìn một cái dụng cụ đẹp đẽ, tràn ngập vừa lòng thỏa ý.

Nhậm Thanh lúc này mới kịp phản ứng.

Thủ đoạn của đôi phương mặc dù tương đối cực đoan, nhưng đúng là dùng phương thức luyện khí, cùng loại với huyết nhục pháp khí của Vô Vi đạo quan.

Ngón trỏ Thủy Hồ Lô đâm vào cái trán Vu Đại Xuyên, tựa như là đang quấy óc trong đó.

“Vì sao...”

Biểu lộ Vu Đại Xuyên cứng ngắc tại chỗ không thể tưởng tượng nổi, muốn giãy giụa bỏ chạy, nhưng căn bản cũng không

có lực để động đây.

“Bách Quỷ Dạ Hành là cơ duyên của ta, các người lấy ở đâu ra dũng khí tranh cướp?”

Trong hồ lô huyết nhục có Huyết Thủ chui ra, cuối cùng có hạt giống cổ quái giống như là hạt hồ lô, nhét vào bên trong lỗ thủng ở trán Vu Đại Xuyên.

Toàn thân Vu Đại Xuyên run lên, sau đó bắt đầu không ngừng co rút.

Vạn Khải triệt để bị sợ vỡ mật, lão đảo nghiêng ngã chạy tới bên ngoài An Nam trấn, nhưng mà còn chưa chạy được mấy bước liền bị Huyết Thủ cuốn lấy.

Dù là hấn dùng thuật pháp liều mạng tránh thoát, cũng vẫn không cách nào ngăn cản.

Thủy Hồ Lô đem tất cả linh cai ngục cũng kéo tới bên người, lực chú ý tập trung đến Vu Đại Xuyên, nhãn thần càng thêm tham lam.

Trong cơ thể Vu Đại Xuyên truyền đến tiếng vang xương cốt vỡ nát, ngũ quan cũng có tiên huyết chảy ra.

Bên trong miệng hấn phát ra kêu thảm hư nhược, nhưng thân thể cũng đang không ngừng biến hóa, đầu vùi vào trong lồng ngực, tứ chi tróc ra.

Từ hình thể một người sống hóa thành một cái hồ lô huyết nhục.

Lúc này thành trấn đã cực kì hỗn loạn, thú quỷ nhao nhao đem mục tiêu đặt ở phòng ốc phạm nhân, dùng thân thể không ngừng đụng chạm vào cửa lớn.

Nhậm Thanh nhịn không được líu lưỡi.

Thủy Hồ Lô làm ra việc như này, liền không sợ linh cai ngục đường sẽ điều tra tính sổ sao, chỉ ít Tổng Tông Vô tuyệt đối không có khả năng dễ dàng tha thứ cho việc này.

Nhậm Thanh nghe được động tĩnh từ sát vách truyền đến, vội vàng ly khai phòng của mình.

Hai người Hoàng Tử Vạn đã chuẩn bị từ An Nam trấn phá vây ra, mặc dù bọn hắn đến bây giờ vẫn chưa hiểu tình huống cụ thể là gì.

Làm sao lại đột nhiên phát triển thành cục diện như vậy.

“Tạm thời đừng đi ra...”

Nhậm Thanh ngăn cản hai người, quỷ mới biết rõ Thủy Hồ Lô phát điên như thế nào, hiện tại ly khai nhà trọ rất có thể bị hòng súng chỉ thẳng vào mặt.

Lục Tiểu Ngọc sắc mặt trắng bệch, trong đầu sớm đã biến thành bột nhão.

Hoàng Tử Vạn vừa định nói cái gì, lại nghe được tiếng cười quái dị của Thủy Hồ Lô ở bên ngoài.

Bọn hắn vội vàng quay ngược về bên trong phòng, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn lại phía ngoài, thấy Thủy Hồ Lô đang ôm lấy hồ lô do Vu Đại Xuyên biến thành.

Lập tức cánh tay bắt lấy sọ não Vu Đại Xuyên dùng sức vặn một cái, xương sọ rớt xuống. Bên trong cũng không phải là đầu óc, ngược lại là lỗ trống.

“Ta vốn là hồ lô tiên, nghe ta nói, tới tới tới...”

Thủy Hồ Lô dùng sức vỗ vỗ hồ lô, một lực hút to lớn bỗng dựng sinh ra.

Mắt thấy thú quỷ bên trong thành trấn sắp phá vỡ phòng ốc, nhưng đột nhiên đều ngăn ở đây tại chỗ, thân thể không

nhận không chế mà bắt đầu bay rớt ra ngoài.

Cơ lốc quét lấy thú quý nuốt vào trong hồ lô.

Nhậm Thanh cùng Hoàng Tử Vạn hai mặt nhìn nhau.

Ai có thể nghĩ tới Thủy Hồ Lô căn bản liền không có ý đem tàn hồn chia xẻ, tốn công tốn sức cũng chỉ vì luyện chế cái dụng cụ để dung nạp tàn.

Cho nên bỏ mặc cho lính cai ngục hấp thu tàn hồn, cũng chỉ là để thể chất của bọn hắn càng thêm phù hợp.

Thú quý chợt có giãy giụa, nhưng rất nhanh liền biến mất tại trong hồ lô, lập tức Thủy Hồ Lô dùng đầu lâu đập nắp lại.

Hắn lung lay hồ lô, bên trong truyền đến từng tiếng lít nhít.

Thủy Hồ Lô gật đầu.

Tiếp sau hắn nhìn về phía những cái lính cai ngục kia:

“Coi như các người vận khí tốt, nhưng mà đồ vật đã ăn của ta, cũng nên phun ra.”

Lính cai ngục cũng đã sợ vỡ mật, khuôn mặt có chút ngốc trệ.

Hồ lô Huyết nhục há miệng.

Tàn hồn không bị tiêu hóa trong cơ thể lính cai ngục lập tức nhận được tiếp dẫn, nhao nhao từ tai mắt mũi miệng tuôn ra, sau đó vào huyết nhục hồ lô.

Dị hoá trên người bọn họ rút đi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra vết tích, có thể thấy được đúng là không thể nghịch.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Hành vi Thủy Hồ Lô để lính cai ngục đường cũng tìm không ra chút khuyết điểm, nói trắng ra là những cái lính cai

ngục kia cũng là chủ động vì Bách Quỷ Dạ Hành mà đến.

Chỉ cần hắn không lạm sát, lính cai ngục đường liền sẽ không truy cứu quá nhiều.

Nhiều nhất chộc giận mấy vị Âm Sai cảnh thôi.

Chỉ có đông đảo lính cai ngục đang tranh đoạt cơ duyên gặp xui xẻo.

Thân thể của bọn hắn vô duyên vô cớ nhiều hơn một chút dị hoá, tương lai nguy biến cùng tấn thăng Âm Sai cảnh đều sẽ gặp phải ảnh hưởng.

Chương 233 - Dị Dạng Xảy Ra

Chương 233. Dị Dạng Xảy Ra

Bách Quỷ Dạ Hành kết thúc, về sau Ruộng Bỉ Ngạn hoa xa xa giống như lại có biến hóa.

Nhưng còn không đợi Nhậm Thanh phản ứng, Thủy Hồ Lô đem linh cai ngục ném sang một bên, quay đầu nhìn về phía nhà trọ rồi tự lảm bảm:

“Ta nhớ được người nhốt không ít tàn hồn đi...”

Thanh âm truyền lại trên đường phố.

Nhậm Thanh sắc mặt âm trầm, dù sao hắn thu hoạch là nhiều tàn hồn nhất, không có lý do gì để Thủy Hồ Lô buông tha cho hắn.

“Lão Hoàng, hai người trước lui ra.”

“Mặc dù Thủy Hồ Lô chưa chắc có dũng khí lấy tính mạng của ta, nhưng giúp ta liên hệ Tổng Tông Vô đi.”

Hoàng Tử Vạn mày nhíu lại, nhin không được mở miệng hỏi đáp:

“Đừng nóng vội, Bách Quỷ Dạ Hành đã kết thúc...”

Hắn còn chưa có nói xong, chỉ cảm thấy một cỗ khí thế giống như thực chất lan ra.

Hoàng Tử Vạn đưa lưng về phía Nhậm Thanh, phía sau lưng nổi da gà.

Lục Tiểu Ngọc thì ghen hòng nhìn trần trời, bên trong ánh mắt toát ra ngạc nhiên, giống như đối mặt chính là quỷ vật cực kì khủng bố.

Hoàng Tử Vạn vội vàng nhìn lại.

Thấy mảng lớn bóng mờ ở lòng bàn chân bắt đầu lưu động tựa như hắc thủy, cùng Nhậm Thanh dung hợp đồng thời khiến cho hắn xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thân thể dần dần nở lớn đến khoảng chừng ba mét, trong lỗ chân lông tỏa ra từng tia từng tia nhiệt khí, kia là biểu hiện cơ năng phát triển đến cực hạn.

Khuôn mặt Nhậm Thanh đen như mực, có thể nhìn thấy một gương mặt quỷ mơ hồ như ẩn như hiện.

Hắn hai chân ép xuống, trong nháy mắt cất bước mà đi.

Hoàng Tử Vạn vốn cho rằng vách tường rắn chắc sẽ bị đụng thành mảnh vỡ, không nghĩ tới Nhậm Thanh lấy thực hóa hư, trực tiếp xuyên thấu đi vào ngoại giới.

Tầng mây dày đặc đem che đậy ánh trăng, Nhậm Thanh chỉ cảm thấy sức lực đến viễn siêu đỉnh phong bình thường.

Nhậm Thanh đứng tại trên mái hiên nói ra:

“Thủy Hồ Lô tiên bối, tàn hồn ta đã hấp thu xong toàn bộ, thật có lỗi vạn phần.”

Ngữ khí hắn không mang theo áy náy, lấy tâm tính Thủy Hồ Lô là tuyệt không có khả năng tùy tiện buông tha mình.

Nhưng mà dù sao thân ở An Nam trấn, ít nhiều có chút sợ ném chuột vỡ bình.

Thủy Hồ Lô liếm môi một cái, nhiều hứng thú nói ra:

“Ta đối với thuật pháp của ngươi cảm thấy rất hứng thú, không bằng như vậy đi...”

Hắn ngón trở nâng lên.

Một dòng nước ngưng tụ ở đầu ngón tay, không khí bốn bề cũng xuất hiện vẩn vèo rất nhỏ, có thể thấy được uy lực mạnh.

Ầm! ! !

Giọt nước phá không mà đi.

“Đề cho ta nhìn xem cái thuật pháp này của ngươi có tác dụng gì?”

Con người Nhậm Thanh phóng đại, bên trong miệng kém chút phun ra máu đỏ.

Giọt nước trong nháy mắt đánh xuyên trái tim, quỹ ảnh trợ giúp ngăn lại hơn phân nửa, tăng thêm luyện bì giả dờ đi bộ phận thương thể, mới miễn cưỡng không có trở ngại.

Thể tích quỹ ảnh bị tiêu hao hết non nửa, cũng may thân ở đêm tối nó sẽ khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, còn có sức đánh một trận.

Nhậm Thanh không có ý định để mình bị động, thân thể ở dưới tác dụng quỹ ảnh, như là khói đen dũng mãnh lao tới Thủy Hồ Lô.

Liên tiếp mấy giọt nước cũng bị tránh thoát, mặc dù cũng thiếu chút nữa đã không cách nào duy trì quỹ ảnh phụ thể.

Biểu lộ Thủy Hồ Lô càng thêm điên cuồng, thậm chí nhiều hơn một chút sát ý.

Hơi nước xung quanh nửa mét ngưng kết, hình thành rất nhiều băng tinh lơ lửng giữa không trung.

Nhậm Thanh hai tay vỗ mặt đất, hắc vụ trong nháy mắt bốc lên, đem thân ảnh hắn bao phủ trong đó.

Nhiệt độ giảm xuống không ít, mặt đất cũng có một tầng sương lạnh thật mỏng.

Vạn Khải lập tức bị đông cứng thức tỉnh, thần sắc vẫn ở vào trạng thái hoảng hốt, nhìn quanh một lúc sau đó ánh mắt rơi vào trong khói đen.

Hắn nhớ mang máng trước đây không lâu, loại thuật pháp này của Nhậm Thanh vẫn là trình độ Bán Thi cảnh, bây giờ lại đã đạt đến Quỷ Sứ cảnh.

Vạn Khải trước đó thăm dò được tin tức Nhậm Thanh, về sau còn cảm thấy đối phương hữu danh vô thực...

Băng tinh rơi xuống, trực tiếp đem khu vực Nhậm Thanh bao trùm.

Chờ đợi băng tinh tiêu tán, đâu còn thấy được thân ảnh Nhậm Thanh.

Hắn phóng tới Thủy Hồ Lô cũng chỉ là nguy trang, cần gì phải đối chiến vượt cấp, sự thật lại là mượn nhờ huyền tượng rời xa An Nam trấn.

Nhậm Thanh bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị hóa thân Quỷ Lang.

Hắn cũng không tin khi thần túc kinh cùng Vô ảnh quỷ hỗ trợ lên nhau, còn không chạy nổi một cái Âm Sai cảnh.

Thủy Hồ Lô sừng sốt mấy hơi.

Hắn xem bộ dáng oanh liệt của Nhậm Thanh, còn tưởng rằng đối phương chọn cứng đối cứng, không nghĩ tới ngược lại đối phương muốn bỏ chạy.

Điểm ấy ngược lại cùng Tổng Tông Vô hoàn toàn khác biệt, không khỏi để hắn sinh hứng thú.

Hơn nữa nhìn bộ dáng Nhậm Thanh còn có lưu thủ đoạn chưa từng sử dụng.

Thủy Hồ Lô cũng muốn kiến thức một chút, lính cai ngục có thể thu được ba vị Âm Sai cảnh công nhận, đến cùng là thiên phú dị bẩm như thế nào.

Trên mặt hắn sinh ra nghiền ngẫm, dưới chân bị sương mù nâng lên.

Thủy Hồ Lô vừa định đuổi theo, Bỉ Ngạn hoa cũng đã ngưng tụ mà thành.

Nụ hoa dần dần thoát ly thân cảnh, đồng thời phun ra mùi hương, có lẽ tiếp theo nó sẽ lập tức hóa thành bình thường.

Nhưng phát bước triển tiếp theo lại có chút quỷ dị.

Bên trong nụ hoa lại là từng khối thịt, sau đó tất cả tổ hợp lại với nhau, chắp vá ra cái hình người.

“Lý... Mục?”

Hô hấp Nhậm Thanh trở nên gấp rút.

Lý Mục giống như là một con rối, động tác cứng nhắc lơ lửng tại trung ương cánh đồng hoa, há miệng muốn nói lại không có lực lượng để nói ra tiếng.

Nhậm Thanh cảm giác phần ngực bụng có cỗ cực nóng.

Hắn vội vàng nhìn về phía làn da của mình, thấy phía trên có đường cong lan tràn ra, giống như là Bang chủ Hà Nê hội.

Tình huống như thế không chỉ là Nhậm Thanh, gần như tất cả mọi người bên trong thành trấn đồng thời xuất hiện.

Duy chỉ có Thủy Hồ Lô miễn cưỡng chống lại ăn mòn đến từ cấm khu chưa rõ ràng này, nhưng cũng không cách nào bận tâm tới những người khác.

“Dân lấy ăn để thông thiên...”

Tất cả lính cai ngục ở trên đường phố đều không thấy tung tích.

Chương 234 - Bị Hút Vào Cấm Khu

Chương 234. Bị Hút Vào Cấm Khu

Hoàng Tử Vạn hoảng sợ nhìn về phía cửa sổ.

Gió đêm quất vào mặt, hắc và Lục Tiểu Ngọc cùng nhau biến mất.

Bên trên pháp khí gương đồng treo ở trong phòng có từng vết khe hở lan tràn ra.

Những căn nhà ở gần ruộng hoa đã sắp không trụ lại nổi nữa, dân chúng ngủ trong nhà gần ruộng cũng chẳng biết đi đâu.

Diện tích tai hoa cũng dần dần mở rộng.

Lúc này mặt trời dần dần mọc lên, mọi thứ lập tức bình tĩnh lại.

Thủy Hồ Lô mở ra con mắt đỏ ửng, sắc mặt âm trầm đến cực hạn.

Ruộng Bỉ Ngạn hoa ở xa xa chỉ còn lại sườn núi trụi lủi.

Chỉ sợ Lý Mục trên đường vận chuyển hạt giống hoa, liên đã bị cấm khu ảnh hưởng đến, thậm chí cấm khu còn đem mầm mống giấu ở bên trong Bỉ Ngạn hoa.

Thủy Hồ Lô âm thầm suy nghĩ tới lời ‘Dân lấy ăn để thông thiên’, đột nhiên tâm niệm vừa động.

“Chẳng lẽ lại là Thực Tiên thuật.”

Dân chúng bị hút vào cấm khu ngược lại cũng dễ nói, dù sao thành trấn biên giới cũng khá đông dân, phiền phức chủ yếu là việc có lính cai ngục bị cấm khu thôn phệ.

Mà lại...

Thủy Hồ Lô đem quần áo mở ra, phần ngực bụng là vô số đường cong, thậm chí hai vạm nhân khẩu An Nam trấn đều là tình huống như thế.

Đề hấn không cam lòng là, Vu Đại Xuyên gần chết cũng bị kéo vào cấm khu.

Thủy Hồ Lô mưu đồ hồi lâu, kết quả ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, trong lòng phiền muộn không lời nào có thể diễn tả được.

May mắn duy nhất có thể cấm khu không có thôn phệ mình, nói rõ cũng không phải là vật quý dị Âm Sai cảnh hình thành, hấn là chỉ là Quỷ Sứ cảnh.

Hấn dùng huyết tâm liên lạc lính cai ngục đường, về sau lấy ra minh vũ hỏi thăm Thực Tiên pháp.

【 Thực Tiên pháp 】

【 Do Tửu Nhục đạo nhân sáng tạo, đem thân thể đều có thể đun nấu, lấy thuốc dẫn đặc biệt chế biến ba mươi sáu canh giờ, lại ăn quay về trong cơ thể mới có thể tu thành. 】

Trong hồ lô huyết nhục toát ra rất nhiều hơi nước.

Tại trước khi lính cai ngục đường nhận được tin tức, không thể thả dân chúng ly khai thành trấn... .

Ý thức Nhậm Thanh lâm vào ngủ say , đợi thời điểm tỉnh lại lần nữa, phát hiện hoàn cảnh quanh người đã xuất hiện kịch biến.

Bốn bề có vẻ cực kì lò mò.

Mặt đất băng lãnh phủ lên một tầng rơm rạ thật dày, còn có thể nhìn thấy từng đống bạch cốt xen lẫn trong đó, để cho người ta nổi cả da gà.

Nhậm Thanh dùng hai tay ôm đầu, ký ức như có một chút nhỏ nhất.

Chỉ có thể hồi tưởng lại cảm khu trước đó xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó không có chút ấn tượng nào.

Hắn nhắm chặt hai mắt, ý đồ dùng quỹ ảnh phụ thể để gia tăng thực lực, kết quả căn bản liền không cách nào cảm ứng được quỹ ảnh tồn tại.

Đừng nói là quỹ ảnh, ngoại trừ bỏ song sinh yểm ma thì thuật pháp khác cũng bị mất phản ứng.

Nhậm Thanh cường chế kinh hoảng trong lòng.

Trong đầu cố tìm về một chút ký ức, nét mặt của hắn trở nên suy tư.

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra, phát hiện thân thể tương đối lạ lẫm, huyết nhục cũng có cảm giác không thật, tựa như là do chấp vá thành.

Khẳng định không phải thân thể chân chính của hắn.

Đáng được ăn mừng chính là, hiện nay không chế cổ thân thể này cũng không phải là chủ hồn mà là điếm hồn, dù là bởi vậy tổn thất cũng không có trở ngại.

Nhậm Thanh suy đoán bản thân mình rất có thể giống như Lý Mục, bị liên lụy hút vào cảm khu.

Có lẽ điếm hồn ly thể là vì xem xét tình huống cảm khu, chỉ là bởi vì một loại nguyên nhân nào đó, không cách nào liên hệ cùng chủ hồn.

Cũng may năng lực song sinh yểm ma đồng thời tác dụng ở trên chủ thứ hồn.

Nhậm Thanh biết rõ bản thể dựa vào Vô Vi đạo tràng, cũng đã sớm mua sắm số lớn con mắt, bên trong thời gian ngắn cũng sẽ không xảy ra loạn gì.

Huống hồ dựa theo miêu tả thiên đạo pháp, tăng cảnh giới lên rất có thể mang tới hiệu quả duyên thọ.

Nhưng mà Thiên Đạo Trùng ký sinh trên người quỷ ảnh, hẳn không dám xác định duyên thọ có hữu hiệu hay không.

Nhậm Thanh ngồi dậy, hiện tại hẳn là đang trong huyết động, có thể nhìn thấy vách tường bốn bề.

Lập tức hẳn phát hiện cửa động cách mình cũng không phải là quá xa.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng quan sát trong động, tìm ra nhiều vết tích dã thú ẩn hiện.

Hắn chậm rãi đi tới cửa động, đồng thời âm thầm đề cao cảnh giác.

Dọc theo đường đi khắp nơi đều là bạch cốt, nhưng mà để hẳn cảm giác cổ quái sâu sắc là, trong huyết động cũng không có tản ra mùi thối rửa nát.

Rõ ràng không ít bạch cốt nhìn qua vừa mới chết không lâu.

Nhưng mà dù sao cũng là cấm khu, khẳng định có đặc điểm hoàn toàn khác biệt cùng ngoại giới, rất có thể liên quan đến năng lực của các loại vật quỷ dị.

Nhậm Thanh rất nhanh liền đi đến cửa động.

Hắn cẩn thận thăm dò nhìn lại phía ngoài, lông mày không khỏi nhíu lại.

Nhậm Thanh cảm giác giống như là đi tới phòng bếp âm u ẩm ướt, chỉ là tất cả sự vật không ngừng phóng đại gấp mấy chục lần, ghế dựa nguyên bản thấp nhỏ lại tựa như ngọn núi, chớ nói chi là bếp lò.

Đúng là chỗ cấm khu thấy qua ở trên đường lớn.

Chương 235 - Bị Hút Vào Cấm Khu 2

Chương 235. Bị Hút Vào Cấm Khu 2

Hắn nhìn xem bếp lò trên toát ra nhiệt khí, tâm tình phiền não một cách không hiểu.

Phòng bếp góc tường phụ cận, tương tự địa động có mười mấy nơi.

Nhậm Thanh suy đoán cũng không chỉ có mình bị kéo vào cấm khu, chí ít còn có những lính cai ngục tranh đoạt tàn hồn kia nữa.

Nhưng mà bọn hắn đang bị trọng thương, rất có thể đã dữ nhiều lành ít.

Nhậm Thanh không có lựa chọn đặt chân phòng bếp, nơi đó tương đối trống trải, rất dễ dàng bởi vậy bại lộ.

Hắn chuẩn bị tìm hiểu rõ ràng cấm khu rồi nói tiếp.

Muốn đem vật quý dị hạch tâm phong ấn độ khó quá cao, từ cấm khu thoát khốn vẫn còn tương đối hiện thực, trước đây Tống Vinh chính là tính toán như vậy.

Nhậm Thanh hơi chờ đợi một lát tại cửa động, lập tức liền cảm nhận được đất rung núi chuyển.

Một tôn cự nhân bước đi tới bếp lò, từ động tác của hắn, hạt thóc mốc meo cấu tạo thành thân thể hắn cũng không ngừng rơi xuống.

Trong tay hắn còn cầm một cái chiếc lồng, bên trong chứa mười mấy cái dân chúng run lẩy bẩy, xem trang phục chính là

đến từ An Nam trấn.

Cự nhân hạt thóc đem chiếc lồng treo ở trên bếp lò, sau đó quay người không thấy tung tích.

Từng cái hang động cũng truyền đến tiếng xột xoạt.

Nhậm Thanh quay đầu nhìn lại, trong bóng tối mười mấy đôi mắt đỏ như máu sáng lên, đồng thời còn có cái miệng nhếch lên như con chuột đói khát.

Đúng là con chuột không sai, nhưng hình thể vượt xa khỏi hân tướng tượng.

Mỗi con chuột đều to như con voi, toàn thân bọn chúng không có chút lông tóc, huyết nhục trần trụi hiện ra màu xanh thẫm.

Đồng thời ở trên sống lưng mọc ra mười mấy cây nấm lớn nhỏ không đồng đều.

Chi chi chi...

Con chuột cất bước băng băng tới.

Nhậm Thanh nheo mắt lại còn không có động thủ, con chuột vậy mà vượt qua hân, mục tiêu chính là hạt thóc rơi đầy trên mặt đất.

Hân nắm lên xương cốt ném ra ngoài, lực lượng bộc phát có chút ra ngoài ý định.

Tuỳ tiện liền xuyên thủng cổ của một con chuột, máu tươi màu xanh thẫm từ văng khắp nơi ra.

Đồng bạn phát ra tiếng kêu hoảng sợ, tiếp lấy nhao nhao rời xa vị trí Nhậm Thanh, lao tới hạt thóc ở nơi hẻo lánh.

Bọn chúng cúi đầu ăn tươi nuốt sống ăn hạt thóc, giống như có thiên địch tại phụ cận.

Nhậm Thanh đem xác chuột kéo đến trong huyết động cẩn thận xem xét, lập tức phát giác mảnh khóe trong đó, nhìn không được lâm vào trầm tư ngẩn ngui.

Đầu tiên là tiên huyết từ vết thương chảy ra căn bản không giống như là trong cơ thể động vật, sờ lên hơi có vẻ sền sệt, còn có loại mùi thơm ngát kì lạ.

Nhậm Thanh sửng sốt một lát mới kịp phản ứng.

” Chết lỏng thực vật?”

Hắn lập tức mở ra làn da của con chuột, đem huyết nhục bày ra, không thấy cảm giác các thớ thịt.

Xác thực rất giống như là thực vật.

Chẳng lẽ thân ở bên trong cấm khu này, sẽ khiến cho huyết nhục bản thân dị hoá theo hướng thực vật.

Nhậm Thanh còn tại chỗ cổ con chuột, phát hiện vết tích ma thăng trối, nói rõ có người đã từng chăn nuôi như gia súc.

Tại sau khi thử thi chết không bao lâu, huyết nhục liền bắt đầu hiện ra xu thế hòa tan, cây nấm trên lưng vậy mà sinh trưởng một cách khỏe mạnh.

Trong chớp mắt liền phát triển tới mức nửa mét, bề ngoài hiện ra hơi mờ, có thể nhìn thấy bên trong có rất nhiều phôi thai chuột con đang một lần nữa thai nghén.

Đây là cái cấm khu quỷ dị gì.

Nhậm Thanh nổi cả da gà, trong lúc vô tình lại nhìn thấy móng tay phải của mình biến thành dạng tinh thể.

Hắn dùng sức bẻ xuống một khối, có chút giống như là hạt muối không lồ, đặt ở bên trong miệng khế nếm, đúng là không khác gì muối thô.

Có thể thấy được ngay cả Nhậm Thanh cũng không cách nào tránh khỏi dị hoá đến từ cấm khu.

Không để cho hấn cân nhắc quá lâu.

Chuột mới sinh từ bên trong cây nắm chui ra, cả đám chuột con đều lớn bằng con nghé.

Bọn chúng chạy tới bên ngoài hang động, gia nhập hàng ngũ nuốt hạt thóc.

Khi ăn càng ngày càng nhiều hạt thóc, con chuột thực vật hóa càng thêm nghiêm trọng, lưng mọc ra trái cây đỏ tươi, tràn ngập ra hương vị mê người.

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn chăm chăm vào phương hướng bếp lò.

Tiếng bước chân cự nhân hạt thóc vang lên lần nữa, lần này rõ ràng là vì thu hoạch trái cây mà đến, không ít con chuột bởi vì tiếng vang mà đã chết ngay tại chỗ.

Con chuột còn lại thì tranh nhau đào tẩu, hoảng hốt chạy bừa tràn vào trong huyết động.

Mấy cái con chuột bước chân chậm hơn, không biết nó vô tình hay là cố ý.

Nhậm Thanh nhảy tới trên lưng một con chuột, đi theo chúng nó xuyên qua hang động rộng rãi lại quái dị, nhìn thế đất chắc hẳn là đang đi lên trên.

Nếu con chuột đã có vết tích chăn nuôi, vậy đi theo nó thì nói không chừng có thể tìm được người sống sót trong cấm khu.

Khi hang động trở nên càng ngày càng rộng lớn, mấy nhánh hầm đều hội tụ đến cùng một chỗ, tạo thành một đợt cơn sóng chuột mênh mông.

Chương 236 - Thực Tiên Cẩm Khu

Chương 236. Thực Tiên Cẩm Khu

Con chuột đi đến phần cuối hang động, về sau liền tự động ngừng lại bước chân, mấy trăm con mắt nhìn chăm chăm Nhậm Thanh không thả.

Thần sắc từ mắt chuột lộ ra đều là tương đồng, có cảm giác quỷ dị không hiểu.

Nhậm Thanh nhìn xem thạch bích trước mặt, dùng tay chạm vào, lập tức sinh ra một vết nứt, vết nứt chậm rãi khuếch trương đến khoảng chừng hai mét.

Rõ ràng có thể chứa đựng một người đi vào trong đó.

Biểu lộ hẩn trở nên hoảng hốt, trọng đồng xuyên thấu qua thạch bích giống như thấy được ngoại giới.

Kia là tòa sơn thôn vắng vẻ, cư dân trồng trái cây rau quả, phần ngực bụng mỗi người cũng có vô số đường cong.

Trong lòng Nhậm Thanh lập tức sáng tỏ, rõ ràng cẩm khu đang dẫn dắt cho mình rời đi, hẩn là một loại thủ đoạn nào đó để rút ra hồn phách.

Sở dĩ không cách nào cảm ứng được chủ hồn, chính là bởi vì cái thân thể hiện nay đang che đậy lại.

Nếu bước ra khỏi thạch bích này thì chính là bước tới cẩm khu.

Nếu là bình thường, chủ hồn đi vào trong thạch bích thì kết cục chỉ sợ cùng Lý Mục không khác mấy, có thể sẽ biến thành

khôi lỗi của cấm khu.

Đổi lại thành người khác, chỉ sợ sẽ phải tìm chỗ bản thể, để hồn phách một lần nữa trở về thân thể, nhưng Nhậm Thanh lại khác, bởi vì hắn còn có điểm hồn.

Nhậm Thanh nhắm mắt cẩn thận kiểm tra hồn phách, đúng là điểm hồn không sai.

Lập tức năng lực song sinh yểm ma cường ép khiến cho điểm hồn bắt đầu sụp đổ.

Lập tức hắn cất bước không chút do dự, khi thân thể dần dần mục nát, điểm hồn lại càng thêm thanh tĩnh.

Ngay tại trong khoảnh khắc điểm hồn biến mất, Nhậm Thanh nhờ vào đó mà hiểu rõ ràng những cái tờ giấy kia đã xuất hiện như thế nào.

【 Tha Tâm Thông 】

【 Do Vô Danh khổ hành tăng sáng tạo, cần đem đầu lưỡi cắt lấy treo móc ở miếu thờ phật tiên, trong ba năm phải mở miệng, trong lúc tu hành đọc thầm tính danh người khác liền có thể truyền tin. 】

Đợi đến thời điểm Nhậm Thanh lần nữa tỉnh lại, xúc cảm của thân thể mới dần dần khôi phục, tất cả thuật pháp cũng đã có thể chứng không.

Vượt qua kiếp nạn tiến vào cấm khu, về sau hắn mới coi như tìm được đường sống... .

Tổng Tông Vô sau khi nghe nói Nhậm Thanh thân ở Thực Tiên cấm khu, tản mát ra khí thể làm cho người hít thở không thông.

Tất nhiều lính cai ngục được phân phối tìm vị trí Thực Tiên cấm khu, đáng tiếc thu hoạch thường thường, giống như căn bản không có chút tung tích nào.

Đúng lúc không biết nên làm hành động gì tiếp theo.

Minh Nha rơi vào bả vai Tống Tông Vô, tiếp sau đó phun ra tờ giấy rồi hóa thành thịt bằm.

Trên tờ giấy không còn là đường cong vô tự, mà là vẽ lấy một chỗ sơn thôn.

Điểm hồn trong lúc sụp đổ, ký ức quy về chủ hồn.

Nhậm Thanh bởi vậy thức tỉnh, trong đầu ần ần có chút nhói nhói.

Đó là bởi vì điểm hồn bị hủy, khiến cho chủ hồn liên luy bị hao tổn, chỉ ít cần nghỉ ngơi ba mươi ngày mới có thể khôi phục tới.

Lập tức Nhậm Thanh phát giác được bản thân mình lại bị treo ngược giữa không trung, mấy sợi tơ cứng cỏi quấn quanh thân thể.

Sau khi hấn thử dùng sức, phát hiện không khó lắm để tránh thoát.

Đáng tiếc hồn phách tổn thương cũng gián tiếp dẫn đến thi triển trọng đồng bị ngăn trở.

Nhậm Thanh chỉ có thể nhìn thấy chung quanh một mảnh đen như mực, ần ần treo rất nhiều thân ảnh, mà dưới mặt đất có ánh sáng ảm đạm chiếu tới.

Hấn lập tức an định tâm thần.

Vẫn là trước tiên hiểu rõ ràng tình huống rồi nói tiếp, phải biết tại bên trong cấm khu, cái chuyện quỷ dị như thế nào cũng có thể phát sinh.

Bóng đen lưu động đến phải lòng bàn tay.

Nhậm Thanh lấy ra mười mấy con mắt từ lao tù trong bụng, để quỷ ảnh nuốt tới bên trong miệng, trong lúc đó cần

thận nghiêm túc không dám phát ra động tĩnh.

Loại con mắt này tên là âm dương nhãn, giá cả không nhỏ tại bên trong Đại Mộng các, thông qua nuốt có thể giúp khép lại thương thế trên hồn phách.

Hắn chính là sợ gặp được chuyện mà diêm hồn bị hao tổn, mới đặc biệt chuẩn bị.

Đau đớn ở trên hồn phách thoáng qua liền mất.

Trọng đồng một lần nữa khôi phục, hắc ám trong mắt chậm rãi tiêu tán.

Thân hắn đang ở là cái lồng sắt cỡ lớn, hắn là cái lồng mà trước đây cự nhân hạt thóc cầm, cưỡng ép đánh vỡ tất nhiên sẽ gây nên động tĩnh không nhỏ.

Còn khe hở giữa hai song sắt, chỉ sợ cũng chỉ hài đồng có thể chui ra đi.

Bởi vì ánh sáng trong lồng toàn bộ nhờ ánh nến phòng bếp, cho nên tương đối yếu ớt, dẫn đến đỉnh lồng hoàn toàn bị hắc ám bao trùm.

Hắn chú ý tới bên cạnh treo mười mấy khối Hồ Phách hình người.

Bên trong còn có từng cỗ thi thể của lính cai ngục, nhưng mà cũng giống như Vô Vi đạo tràng, thi thể cũng là ở trạng thái trống rỗng bên trong.

Trừ cái đó ra, Nhậm Thanh còn phát hiện bọn người Hoàng Tử Vạn.

Bọn hắn cũng không có bỏ mình, nhưng hồn phách tiến vào cấm khu sau đó liền sẽ bị can thiệp để rời khỏi cơ thể, cho nên đều bị treo ngược ở trên đỉnh lồng.

Trong đó cũng không có Mộc Dịch, có lẽ nàng là một trong số ít người có thể tránh thoát khỏi cấm khu.

Nhậm Thanh suy đoán những cái thi thể Hồ Phách kia hẳn là những lính cai ngục trước đây đã ngộ nhập cấm khu, nói không chừng trong đó có thể tìm tới Lý Mục.

Chương 237 - Thực Tiên Cấm Khu 2

Chương 237. Thực Tiên Cấm Khu 2

Nhậm Thanh lại nhìn xuống dưới đáy chiếc lồng.

Diện tích lồng sắt không coi là nhỏ, hơn mười người nông dân An Nam trấn đang tụ tại nơi hẻo lánh, còn lại lít nha lít nhít tất cả đều là quái trùng.

Quái trùng cao bằng nửa người, ở bề ngoài cơ thể là tầng giáp xác màu đen thật dày, có chút cùng loại với con gián.

Còn mặc áo vải đơn sơ, chất liệu rõ ràng là do da chuột chế thành.

Sau lưng của trùng nhân mọc lên hai cánh, hình thể thấp bé có thể qua lại khe hở giữa hai song sắt.

Bọn chúng ở trong lồng đã hình thành quy mô bộ lạc, dùng da thú xây dựng rất nhiều lều vải, đồng thời dùng để tiếp đãi dân chúng.

Nhậm Thanh hơi nhíu lông mày.

Hắn quan sát sau cảm giác được có chút hoang đường, trùng nhân vậy mà không có thương tổn tới những người dân kia, ngược lại dùng trái cây kết xuất trên lưng chuột để chiêu đãi.

Nhậm Thanh miễn cưỡng có thể nghe được thanh âm trùng nhân cùng người dân đối thoại.

Trùng nhân có thể giao lưu như thường, nhưng mà linh trí không cao, một mực xưng hô người dân là “Tiên nhân”, thái

độ rất là cung kính.

Người dân sau khi nhận được ăn uống sung túc, cảm xúc cũng hoà hoãn lại.

Bọn hần phối hợp ăn ý với nhau, lợi dụng trùng nhân cung cấp vật liệu dựng lên nhà gỗ, bầu không khí có vẻ vui vẻ phồn vinh.

Yên ổn chỉ là hợp với mặt ngoài, trùng nhân khẳng định có mưu đồ khác.

Nhưng mà hần cũng không phát hiện người dân sau khi ăn trái cây có vết tích thực vật hóa gỗ, nói rõ đồ ăn trùng nhân cung cấp xác thực tương đối an toàn.

Ngược lại có vẻ càng thêm cổ quái.

Nhậm Thanh cũng không vội mà tránh thoát trối buộc, hưởng hồ hồn phách vẫn còn bị thương như cũ.

Trùng nhân mang đến cho hần một cảm giác giống như là dùng đường để chặn thả con kiến, mặt ngoài hòa bình, cũng là bởi vì người dân không cách nào ra khỏi lồng sắt thôi.

Nhậm Thanh hiện tại chỉ muốn mau chóng khôi phục.

Hần liếc mắt nhìn lính cai ngục đang bị treo lên.

Mấy người Hoàng Tử Vạn khẳng định còn sống, chỉ là tại dưới một năng lực không hiểu nào đó của cấm khu, hồn phách bị bóc ra khỏi thân thể.

Chỉ cần không đi khinh suất, hần không có trở ngại.

Đợi Nhậm Thanh một lần nữa thai nghén điễm hồn, đến lúc đó lại ly khai chiếc lồng, mượn nhờ thân thể Hoàng Tử Vạn nói không chừng có thể tìm tới hồn phách cho hần.

Còn Lục Tiểu Ngọc, tại dưới tình huống không có nguy hiểm tới tính mạng, cũng là khả năng giúp đỡ nàng một chút.

Ly khai cấm khu chỉ sợ không phải bên trong thời gian ngắn có thể làm được, Nhậm Thanh khẳng định phải nghỉ ngơi, cho nên vẫn là cần phối hợp lẫn nhau.

Cái lĩnh cai ngục khác thì cần phải cân nhắc, dù sao rất có thể gặp phải phản ngược.

Nhậm Thanh đột nhiên biểu lộ ngây ngẩn cả người, hấn vậy mà tại bên trong lĩnh cai ngục phát hiện Vu Đại Xuyên, hấn vẫn là bộ dáng hồ lô huyết nhục.

Để Nhậm Thanh nhìn mà thêm chảy nước miếng, trong cơ thể người này chính là phong ấn mấy ngàn tàn hồn, bên trong còn kèm theo tất nhiều thú quý.

Đối với Thủy Hồ Lô mà nói, rất có thể liên lụy đến tấn thăng Âm Sai cảnh, thậm chí là thời cơ Dương Thần cảnh.

Nếu như quý ảnh hấp thu những này tàn hồn, thuật pháp đủ để lần thứ nhất ngưng biến.

Chính là không biết rõ lúc tự chủ tấn thăng, có thể dựa vào cây di hoá để lựa chọn chi nhánh di hoá hay không, nếu không liền sẽ có chút lỗ vốn.

Vạn nhất năng lực chi nhánh ngưng biến tương đối gân gà, chẳng phải là lãng phí tài nguyên.

Nhậm Thanh đề xuống tạp niệm trong lòng, mặc dù như thế nào cũng phải ném thử một phen, dù sao thành công có thể tiết kiệm năm mươi năm thọ nguyên.

Hấn bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng ăn con mắt.

Trùng nhân cách khoảng chừng nửa ngày liền bay đến đỉnh xem xét thi thể, chủ yếu là những cái Hổ Phách kia, giống như đang tận lực tìm cái gì.

Nhậm Thanh thấy vậy cũng lưu lại chút đề phòng.

Hắn cẩn thận quan sát, Hồ Phách sẽ ngưng tụ ra chất lỏng sền sệt, vô sắc vô vị, trùng nhân hẳn là vì thế mà tới.

Ngâm lại cũng có chút bí ai.

Lính cai ngục sau khi chết thì vật quý dị phá thể mà ra đã bị cấm khu thôn phệ, hồn phách cũng thành khô lồi, thi thể thì bị xem như đồ ăn.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hắn liên tục nuốt con mắt, thậm chí chủ động quan tưởng lên Thao Thiết Pháp, chính là vì tăng tốc hồn phách khôi hẳn.

Từ sau khi bị giam tại trong dạ dày hơn nửa năm, vì phòng ngừa xuất hiện ngoài ý muốn lần nữa, tài nguyên Nhậm Thanh trữ hàng đầy đủ cho ba bốn năm.

Nếu không phải những này con mắt chứa đựng thời gian dài liền sẽ ảnh hưởng phẩm chất, hẳn sợ là hận không thể tiêu hết tất cả huyết tinh để đi mua.

Nhậm Thanh chuyên chú vào tiêu hóa con mắt.

Bất tri bất giác qua hai ngày.

Bên trong lính cai ngục có người đột nhiên tứ chi kịch liệt vung vẩy, bên trong miệng phát ra từng tiếng gào thét.

Bởi vậy có thể thấy được, hồn phách của hắn hoặc là đã hóa thành khô lồi, hoặc là sắp chết tại trong cấm khu, khiến cho vật quý dị đang dần dần thoát ly.

Nhậm Thanh vẫn còn có chút ấn tượng đối với hắn, bề ngoài cùng loại tắc kè hoa.

Chương 238 - Cẩm Khu Ảnh Hưởng Toàn Bộ Trần

Chương 238. Cẩm Khu Ảnh Hưởng Toàn Bộ Trần

Người dân hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đen như mực, giống như ẩn giấu quái vật làm cho người ta sợ hãi.

Nguyên bản trên mặt bọn hắn là nụ cười, bây giờ hai chân như nhũn ra ngã trên mặt đất, giống như mới từ trong mộng đẹp bừng tỉnh.

Người dân đang cố gắng né tránh sự thật rằng nơi đây không phải là thế gian.

Phụ nhân lớn tiếng hô hoán:

“A Nguyệt, a Nguyệt...”

Tiểu nữ hài năm sáu tuổi ngồi chồm hổm ở bên cạnh song sắt, ánh mắt dò dẫm nhìn xem phòng bếp, cũng không biết rõ trong lòng suy nghĩ cái gì.

Phụ nhân tìm tới nàng, về sau lau lau nước mắt bắt lấy cánh tay Trần Nguyệt, sau đó vội vàng vọt vào bên trong phòng ốc tạm thời mới dựng.

Trần Nguyệt từ khe hở nhìn ra phía ngoài, nàng ngây thơ quay về nhìn phụ nhân rồi nói:

“Mẫu thân, a Giang thúc thúc nói Tiên nhân sẽ đến cứu nhóm chúng ta, là thật sao?”

Phụ nhân không có trả lời, phía ngoài đang có tiếng rống đình tai nhức óc, nàng hoàn toàn sa vào tại sợ hãi, ôm Trần

Nguyệt không ngừng run rẩy.

Trùng nhân lại không có mảy may bối rối.

Bọn chúng bay ở giữa không trung, bên trong miệng phát ra tạp âm mơ hồ không rõ.

Nhậm Thanh đột nhiên giống như là nghe hiểu tiếng nói trùng nhân.

Bọn chúng mặc dù một mực xưng hô người dân là “Tiên nhân”, nhưng hiện nay giọng điệu cổ quái phát ra mới thật sự là muốn chỉ “Tiên nhân”.

Cự nhân hạt thóc cất bước đi tới.

Mỗi một bước giống như có thể vượt ngang dãy núi, tựa như là Khoa Phụ trong thần thoại.

Hắn trong chớp mắt đã đến bên cạnh chiếc lồng.

Tại dưới khí thế cường đại do cự nhân hạt thóc phát ra, động tĩnh do vật quý dị sinh ra lập tức biến nhẹ.

Vật quý dị mượn nhờ năng lực bí mật trốn tại bên trong hắc ám, sợ bị phát hiện nên cũng không dám nhìn thẳng.

Người dân từ song sắt nhìn ra bên ngoài, cự nhân hạt thóc liền đứng tại cách đó không xa.

Cự nhân hạt thóc duỗi bàn tay ra, rất nhiều sợi rế từ da thịt lan tràn ra, trực tiếp trói chặt vật quý dị tắc kè hoa, để nó căn bản không có lực lượng phản kháng.

Nhậm Thanh ở khoảng cách gần đã nhìn thấy cảm khu là nuốt vật quý dị như thế nào.

Tắc kè hoa dần dần bị kéo vào trong cơ thể hắn, thân thể hạt do thóc cấu thành tách ra lỗ lớn, mơ hồ có thể trông thấy các loại vật quý dị quần quýt lầy nhau.

Có người dân đã tới gần sụp đổ, hấn vô ý thức té quy dưới đất, trong miệng lớn tiếng hô hoán:

“Tiên nhân! !”

“Xin cứu ta rời khỏi! ! !”

Bị hấn lây nhiễm, mọi người như là có ký thác tinh thần, nhao nhao hô hoán tê tâm liệt phế, thậm chí cái trán đập xuống đất mà chảy cả máu.

Duy chỉ có Trần Nguyệt vẫn ngậy ngốc đứng tại phía trước song sắt, dù là phụ nhân dùng tay ép người nàng xuống, nàng cũng không chịu quỳ xuống.

Trần Nguyệt quật cường lắc đầu:

“Mẫu thân, nó không phải Tiên nhân...”

Phụ nhân vội vàng che miệng Trần Nguyệt, ánh mắt sợ hãi bất an nhìn xem cự nhân hạt thóc, sợ bởi vậy nhận trừng phạt.

Nhưng ở trong mắt cự nhân hạt thóc, thể tích người dân so với sâu kiến còn muốn nhỏ bé hơn nhiều, căn bản cũng không đáng giá lưu ý chút nào.

Hấn cất bước đi đến bếp, hạt thóc rơi xuống lại gây nên một nhóm chuột mới tranh đoạt.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn đám người bên trong lồng, bầu không khí đã hoàn toàn khác biệt.

Cự nhân hạt thóc mở ra nắp nồi, bên trong vẫn là chén bún thịt, lò mờ có thể nhìn thấy con mắt vẫn đang chuyển động.

Hấn đem vật quý dị tắc kè hoa đặt bên cái bát, sau đó tắc kè hoa nhào vào trên đồ ăn rồi bắt đầu điên cuồng ăn, rất nhanh bụng liền to đến cực hạn.

Mãi đến khi vật quý dị tắc kè hoa đem tất cả bún thịt cũng nuốt hầu như không còn, huyết nhục nó liền bắt đầu dần dần

phân giải.

Từng con non tắc kè hoa nhỏ bằng nắm đấm chạy tứ tán, biến mất tại trong khe hở bếp lò, rất nhanh không thấy tung tích.

Nhậm Thanh hít vào ngậm khí lạnh.

Xem ra khi cấm khu này không ngừng thôn phệ vật quý dị, giống loài bên trong sẽ trở nên càng thêm phong phú, tựa như một tiểu thế giới.

Mà những cái con chuột kia cùng trùng nhân hắc là cũng vật quý dị tương ứng.

Cự nhân hạt thóc cũng không hề rời đi, hắc đi đến cái thớt gỗ, tiếp lấy cánh tay vươn vào trong cơ thể, giống như đang tìm tòi lấy cái gì.

Một lát sau, hắc lấy ra con gà to lớn.

Chất thịt gà màu trắng bệch, tựa như là đã chết rất lâu rồi.

Cự nhân bây giờ giống như là đang muốn nấu nướng... .

Ở bên ngoài

Hơn mười vị lính cai ngục đóng quân tiến vào An Nam trấn phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng mà mấy ngày cũng không có sinh ra quái sự.

Dân chúng đột nhiên cảm giác miệng đắng lưỡi khô, đường cong phần ngực bụng càng thêm cực nóng, bọn hắc bị bản năng thúc dục đi tới chỗ nuôi gia cầm ở sau nhà.

Trong lòng tràn đầy khát vọng khó mà tưởng tượng.

Bọn hắc ban đầu còn có thể nhỏ lòng nấu chín, về sau hoàn toàn biến thành ăn sống uống máu.

Trong đó Thủy Hồ Lô càng là ăn trọn vẹn trên trăm con gà.

Nhưng mà đồ ăn lại có thể biến mất trong dạ dày, có thể thấy được chính là bị cấm khu ảnh hưởng.

Chương 239 - Thi Thực?

Chương 239. Thi Thực?

Cự nhân hạt thóc không có tiếp tục nấu nướng, hắn đem thịt gà đặt lên trên bếp lò, sau đó lại lấy ra mấy đĩa gia vị, liền quay người rời đi.

Gia vị bên trong liền bao quát Bỉ Ngạn hoa.

Có lẽ hiện tại chỉ là thiếu khuyết vật quý dị làm chủ tài liệu, đợi lính cai ngục lần nữa mất mạng liền sẽ dẫn tới cự nhân hạt thóc.

Để Nhậm Thanh nghi ngờ là, vì sao cấm khu không trực tiếp thu lấy hồn phách, mà là dùng thủ đoạn theo kiểu hướng dẫn rồi dần dần đem hồn phách hóa thành khô lồi?

Hắn rất nhanh kịp phản ứng.

Kỳ thật tất cả năng lực của cấm khu cũng đều bắt đầu từ vật quý dị.

Mà loại thủ đoạn đem hồn phách hóa thành khô lồi kia, rất có thể tác dụng nguyên bản của thuật pháp, đây cũng không phải là mang tính cưỡng chế.

Nhậm Thanh chính là lợi dụng điểm ấy, đem manh mối truyền lại cho Tống Tông Vô.

Không biết rõ lính cai ngục dường có tìm đến vị trí cấm khu hay không.

Trong lòng Nhậm Thanh có cảm giác cấp bách, mặc dù sau khi phát hiện vị trí cấm khu, khẳng định rất khó lại có lính cai ngục đi vào trong đó.

Nhưng nếu như mình một mực chưa thể thoát ra, cảm khu bị phong tỏa liên phiên toái...

Nhậm Thanh lắc đầu, tiếp tục quan tưởng Thao Thiết Pháp gia tốc tiêu hóa con mắt, nhiều nhất thì thêm nửa ngày chủ hồn liên triệt để khôi phục hoàn toàn.

Tình huống bên trong lòng cũng dần dần trở nên phức tạp.

Tại dưới sự mê hoặc của trùng nhân, tín ngưỡng của người dân với cự nhân hạt thóc càng thêm lớn mạnh, thậm chí đã bắt đầu hưng lợi trừ hại.

Bọn hấn dùng cỏ cây lũy lên tể đàn, phía trên thì là tôn tượng thần cự nhân hạt thóc cao cỡ nửa người, tín đồ cuồng nhiệt đập cái đầu.

Chờ đợi Nhậm Thanh kết thúc quan tưởng thuật pháp, bên trong lòng đã bị ánh sáng bó đuốc bao phủ.

Trên tể đài bùng sáng lên.

Khuôn mặt nhỏ Trần Nguyệt trắng bệch, trốn ở bên cạnh người phụ nhân, chỉ cảm những người trước kia mình quen thuộc, trở nên kinh khủng giống như là như dã thú.

“Thực Tiên có thể mang nhóm chúng ta trở về nhân gian, có thể mang nhóm chúng ta Vĩnh Sinh bất tử...”

Trùng nhân thờ ơ lạnh nhạt đứng tại giữa không trung, so với người dân ngu muội, bọn chúng càng giống là bao trùm phía trên Tiên Phật.

A Giang la lên câu ca ngợi đối với cự nhân hạt thóc, biểu lộ đã vắn vẹo đến cực hạn, khuôn mặt bởi vì sung huyết mà có chút biến thành màu đen.

Trong tay hấn nắm lấy lưỡi đao dùng bạch cốt mài thành, vạch một cái tại cổ tay, máu tươi tự động mạch phun ra ngoài.

Hỏa diễm trên tế đàn đạt được tiên huyết đổ vào, ánh sáng hiện ra màu đỏ bùng.

Rất nhanh liền có người dân cũng lựa chọn cắt cổ tay, tiên huyết bị đốt cháy tách tách, màu sắc hỏa diễm càng thêm thâm thúy.

Bụi mù màu xám đen bay lên.

Trùng nhân không kịp chờ đợi bay đến đỉnh lồng, hướng thi thể Hồ Phách đi tới.

Trên Hồ Phách đã có chất lỏng cùng loại với dầu trơn ngưng tụ, nhưng mà vô sắc vô vị khó mà phát giác.

“Tê tê tê...”

Trùng nhân kiên nhẫn chờ đợi, hai tay làm tốt chuẩn bị tiếp nhận chất lỏng nhỏ xuống.

Ở trong nháy mắt bàn tay chạm đến chất lỏng, chất lỏng trực tiếp hình thành tinh thể lớn bằng móng tay, có cảm giác óng ánh sáng long lanh.

Bọn chúng nhìn chăm chăm tinh thể hồi lâu.

Lập tức bên trong miệng trùng nhân phát ra âm thanh quái dị vang dội, giống như đang truyền lại cái tin tức gì, thậm chí làm người dân không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Thanh âm quanh quẩn tại bên trên bếp lò, trong huyết động lập tức có động tĩnh.

Đúng lúc này, trùng nhân đột nhiên cảm giác được không thích hợp.

Vị trí Nhậm Thanh trống rỗng, sớm đã không thấy thân ảnh.

Trùng nhân đề phòng cảnh giác, còn có bộ phận hạ xuống mặt đất, sợ vị lính cai ngục khởi tử hoàn sinh kia sẽ giấu ở

trong đám người.

Người dân thì người người cảm thấy bất an.

Biểu lộ Trần Nguyệt mờ mịt nhìn về phía bên cạnh, chẳng biết lúc nào có thêm một cái nam tử.

Trong chớp mắt nam tử lần nữa biến mất, lan can lồng sắt dần dần bị bóng đen chậm rãi bao trùm, ngay cả đồng lửa cũng lần lượt dập tắt.

“Mẫu thân, trời tối...”

“A Nguyệt nhắm mắt lại, rất nhanh liền có thể ngủ.”

Trần Nguyệt ôm thật chặt phụ nhân, ngữ khí kiên định nói ra:

“Có Tiên nhân sẽ đến cứu nhóm chúng ta.”

“Làm sao có thể...”

Hai mắt phụ nhân mượn nhờ than củi đồng lửa lưu lại, chú ý tới trùng nhân đang nâng lên cánh tay sắc bén, dùng sức chém tới người dân.

“Tiếp xuống nên giải thoát đi.”

Oanh! ! !

Tia lôi dẫn quân quanh lấy Long Xà Tích chợt lóe lên.

Mùi cháy khét tràn ngập ra.

Quỷ ảnh trở về thân thể, Nhậm Thanh cao ba mét mang tới tính áp bách cực mạnh.

Trùng nhân biến thành thi thể đầy đất.

Ngón tay Nhậm Thanh nắm vuốt tinh thể do thi thể Hồ Phách hình thành, biểu lộ có vẻ nghi ngờ không rõ.

【 thi thực 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, lần đầu dùng ăn có thể gia tăng một chút thọ nguyên. 】

【 Thực Tiên pháp 】

【 Do Tửu Nhục đạo nhân sáng tạo, thân thể đều có thể đun nấu, lấy thuốc dẫn đặc biệt chế biến ba mươi sáu canh giờ, lại ăn vào trong cơ thể mới có thể tu thành. 】

Nội tâm Nhậm Thanh phức tạp không gì sánh được.

Chương 240 - Thoát Khỏi Lòng

Chương 240. Thoát Khỏi Lòng

Nhậm Thanh do dự một chút sau đó đem thi thực ném tới bên trong miệng, kết quả thọ nguyên trọn vẹn tăng lên hai trăm ngày.

Dù là hiệu quả mà lần đầu dùng ăn mới có, nhưng không có nghĩa là Thực Tiên pháp chỉ có thể ngưng tụ thi thực.

Đây là một thuật pháp môn duyên thọ! !

Nhậm Thanh âm thầm suy tư xem thu hoạch Thực Tiên pháp như thế nào, hẳn sao có thể không động tâm, kia chính là đại biểu cho đường tắt thông hướng Âm Sai cảnh.

Đồng đảo người dân sững sờ tại nguyên chỗ, có vẻ cực kì không biết làm sao.

Trong mắt bọn hắn, Nhậm Thanh sau khi quỷ ảnh phụ tựa như yêu ma, nhưng so với cự nhân hạt thóc lại có vẻ tương đối như thường.

Trần Nguyệt muốn tiến lên, nhưng bị phụ nhân gắt gao ngăn lại không đồng ý.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, có cơ hội nhất định phải đem Thực Tiên pháp nắm giữ.

“Tại hạ là người nha môn Tam Tương thành...”

“Được rồi, nói với các người những lời này làm gì chứ.”

Nhậm Thanh tay phải mở ra, bỗng dựng sinh ra một cổ hấp lực, đem tất cả người dân cũng thu lấy tiến vào trong lao tù trong bụng.

Hắn cưỡng ép nhường người dân lâm vào mộng cảnh, tiện thể đem ký ức về cấm khu đi, sau đó nhốt tại trong phòng giam.

Nhậm Thanh mới vừa làm xong, liền nghe được góc tường của phòng bếp lại có thanh âm huyền ảo xuất hiện.

Rất có thể là những cái trùng nhân kia dẫn tới.

Hắn may mắn bơi rồi, dùng Long Xà Tích đi tới đỉnh lồng.

Huyết nhục hồ lô liền treo ở cách đó không xa, quỷ ảnh đã có vẻ ngo ngoe muốn động.

Nhậm Thanh không có ngăn cản quỷ ảnh, để nó cuộn lên huyết nhục hồ lô liền nuốt vào thể nội.

Hoàn toàn tiêu hóa tàn hồn cũng không cần bao nhiêu thời gian, làm sao hắn lại có cảm giác Vô ảnh quỷ ở bên trong cấm khu sẽ chạm đến lần nguy biến thứ nhất.

Bởi vậy có thể thấy được, cơ duyên từ Bách Quỷ Dạ Hành có bao nhiêu phong phú, đủ để cho mới thuật pháp vào Bán Thi cảnh đạt tới Quỷ Sứ cảnh một lần nguy biến.

Khó trách Thủy Hồ Lô Âm Sai cảnh sẽ bí quá hoá liều.

Hiện tại toàn bộ tiện nghi Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh nắm lấy Hoàng Tử Vạn, điểm hồn chậm rãi bám vào trong thân thể hắn, thử nghiệm nhờ vào đó cảm ứng được vị trí hồn phách đối phương.

Hắn đem song sinh yểm ma thi triển đến cực hạn, về sau quả thật có thể phát giác mơ hồ.

Tình huống Hoàng Tử Vạn giống như không tốt lắm, thân ở trong hoàn cảnh tương đối bí kín, đồng thời đang chậm rãi đi tới một nơi nào đó.

Nhậm Thanh bắt đầu dĩ lạc đầu, tiếp sau đó dùng hồn phách truyền tin tức cho Hoàng Tử Vạn, mặc dù không biết rõ có hữu dụng hay không.

Xem ra thật đúng là phải nắm chắc thời gian, nếu không lão ca có thể lật xe.

Tình huống Lục Tiểu Ngọc hơi tốt đi một chút, có thể là thiên tính cẩn thận, giấu tương đối bí mật.

Nhậm Thanh lập tức đem ánh mắt bỏ vào trên thân lính cai ngục còn lại, chỉ đem Trương Mục bên trong Hồ Phách thu vào lao tù trong bụng.

Nếu như mang đi quá nhiều tất nhiên sẽ dẫn tới cự nhân hạt thóc phản ứng.

Hắn không đi hủy hoại đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, liền xem là số phận những người này đi.

Đúng lúc này, một âm thanh theo từ bên ngoài lồng đến.

Ở khe ở trong phòng bếp, một cái trùng nhân hình thể to lớn chui ra, đôi cánh sau lưng vẫy vẫy bay tới vị trí cái lồng.

Thân thể của nó vậy mà đạt đến mười mét, khuôn mặt lơ mơ có thể nhìn ra ngũ quan.

Nhậm Thanh quan sát tỉ mỉ trùng nhân không lồ, đôi phương rõ ràng có vết tích vật quý dị, nói rõ là bị cấm khu ảnh hưởng thay đổi một cách vô tri vô giác.

“Chết... Chết... Chết...”

Trùng nhân khổng lồ đâm vào lồng sắt bên trên.

Sau đó trong miệng bắt đầu lăm băm, lấy thể tích của nó tự nhiên không thể đi vào trong lồng, đành phải dùng cánh tay sắc bén ý đồ tóm lấy Nhậm Thanh.

Ánh mắt nó khóa chặt thi thực trong tay Nhậm Thanh, hô hấp trở nên càng thêm thô trọng.

Ngay sau đó, bên trong khe hở lại có mấy vạn trùng nhân vọt tới.

Nhậm Thanh ngẩng đầu nhìn một cái, ánh mắt dừng lại một chút trên thân Vạn Khải, có vẻ như thuật pháp người này dùng làm dò đường cũng không tệ.

Hắn vừa định gỡ xuống Vạn Khải, đã thấy hắn run lẩy bẩy, miệng cũng có bọt mép phun ra, mắt thấy khi tức hắn sắp đoạn.

“Tạo hóa trêu ngươi...”

Nhậm Thanh không chút do dự hướng lan can phóng đi, ngay tại trong khoảnh khắc hắn sắp đụng vào, cả người hắn hóa thành hắc vụ đi qua khe hở.

Quỷ ảnh tấn thẳng Quỷ Sứ cảnh, sau khi phụ thể hắn có thể đem bản thân chuyển biến làm cái bóng.

Cự trùng nhân không để ý tới nhiều như vậy, hướng phía Nhậm Thanh nhào tới, khí tức cho thấy đủ để so sánh với Quỷ Sứ cảnh.

Phập phập phập phập...

Hai cánh nó vỗ liên tục, không khí lập tức bị xé nứt ra.

Thân thể Nhậm Thanh rơi xuống, dùng Long Xà Tích cuốn lấy chiếc lồng lan can, về sau tùy tiện né tránh cự trùng nhân công kích.

Nơi xa truyền đến tiếng bước chân cự nhân hạt thóc.

Nhậm Thanh biết rõ nhất định phải tốc chiến tốc thắng, cho nên trong quá trình từ trên cao hạ xuống dưới đất, dứt khoát thả ra Quỷ Lang đã giam giữ thật lâu ở lao tù trong bụng.

Tại lúc toàn thân hắn dần dần lang hóa, quỷ ảnh theo bản năng lựa chọn thối lui.

Chủ yếu là thân thể Nhậm Thanh tiếp nhận không được ở hai cổ lực lượng chồng lên, vạn nhất bởi vậy thụ thương, muốn ly khai cấm khu sẽ gặp khó khăn.

Oanh! ! !

Chương 241 - Phục Sinh Thuật

Chương 241. Phục Sinh Thuật

Nhậm Thanh sau Quỷ Lang hóa thì hạ xuống đất tạo thành cái hố sâu, nước bọt từ khóe miệng nhỏ xuống, đôi mắt đầy tia máu nhìn chăm chú cự trùng nhân.

Tốc độ tim đập càng lúc càng nhanh, tầm mắt đã bị đỏ tươi bao phủ.

Hai chân Nhậm Thanh tụ lực, đồng thời đá vụn bên chân chậm rãi bay lên.

Trùng nhân đầy trời cứng tại giữa không trung, tại dưới bản năng thúc dục mà không dám động đậy.

Cự trùng nhân thì phản ứng chậm nửa nhịp, dù là đã phát giác được đối thủ kinh khủng, nhưng vẫn theo quán tính lao tới Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh đột nhiên hóa thành tàn ảnh lao xoẹt qua cự trùng, móng vuốt sắc bén trực tiếp đem cái cổ một phân thành hai.

Hắn cùng sử dụng tứ chi chạy tới hàng động gần nhất, phía sau là tro bụi do cự trùng nhân ngã xuống nâng lên.

Cự nhân hạt thóc đã tới gần bếp lò, hắn đưa mắt nhìn phương hướng Nhậm Thanh, tốc độ tiến lên có chút tăng lên.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn có thể tiến vào trong huyết động.

Cự nhân hạt thóc thấy vậy cũng không tiếp tục để ý tới cái sâu kiến này, tiện tay chụp lấy đồng côn trùng rồi đi về phía lồng sắt bắt đầu nấu nướng.

Nhậm Thanh cưỡng ép đem Quỷ Lang một lần nữa giam giữ đi vào.

Hắn tê liệt ngã xuống trên mặt đất, bắt đầu há mồm thở dốc tựa như một lá.

Cũng may Quỷ Lang hóa duy trì mấy phút, cho nên tiêu hao thọ nguyên cũng không nhiều.

Nhậm Thanh thay đổi quần áo, lập tức lấy ra thân thể Lục Tiểu Ngọc.

Hồn phách đối phương hình như liền tại phụ cận, thật muốn tìm ra được cũng không tốn sức, duy chỉ có phiền phức chút là Hoàng Tử Vạn không ngừng di động.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn quỷ ảnh.

Hiệu suất thực tế Quỷ ảnh tiêu hóa tàn hồn có chút cao , đợi sau khi tìm đến hai người Hoàng Tử Vạn v, hẳn là có thể thử ngụy biến.

Nhậm Thanh đem điểm hồn bám vào trên thân Lục Tiểu Ngọc, dựa theo chỉ dẫn trong cõi u minh đi đến chỗ sâu hang động, hẳn là ngay tại cách đó không xa.

Chờ hẳn thời điểm nhìn thấy Lục Tiểu Ngọc, biểu lộ trở nên có chút phức tạp.

Toàn thân Lục Tiểu Ngọc từ thực vật dây leo ghép lại mà thành, đặc điểm của người đã cực ít, thậm chí tứ chi cũng bắt đầu không cách nào động đậy.

Nhậm Thanh nhớ tới tình huống bản thân mình gặp phải cũng là tương đồng, nói rõ vấn đề xuất hiện ở trên thân thể.

Lục Tiểu Ngọc chỉ có con mắt có thể nhúc nhích, nàng chú ý tới Nhậm Thanh đi tới chỗ mình, lập tức con mắt bắt đầu loạn chuyển.

Nhậm Thanh dùng tay tiếp xúc thân thể bằng gỗ, hệ thống liền biểu hiện.

【 Phục Sinh Thuật 】

【 Do hoạn quan Hoàng Linh sáng tạo, tu luyện cần lấy hồn phách người thân tự nguyện để làm dẫn, khiến cho hồn phách bản thân cùng thân thể sinh ra khoảng cách, nhờ vào đó đổi thành đại não, mới có thể tu thành. 】

Hắn nhớ một chút, giống như tại trong bí các tiếp xúc qua tin tức môn thuật pháp này.

Phục Sinh Thuật rất là tà dị, tại sau khi tấn thăng làm Bán Thi cảnh 【 Hoán Hồn Giả 】, hồn phách có thể chuyển dời đến trong thân thể khác.

Đương nhiên tác hại cũng rất rõ ràng, thi triển thuật pháp đổi thân thể, về sau sẽ càng thêm dễ dàng bị dị hoá ăn mòn, thọ nguyên cũng giảm mạnh.

Cho nên lính cai ngục nắm giữ đổi hồn, bình thường đều là kiên tu thuật pháp có thể không chế Hồn phách, dùng thủ đoạn đoạt xá đả thương địch thủ.

Khó trách cấm khu sẽ dùng phương thức hướng dẫn hồn phách... ..

Nhậm Thanh giật mình trong lòng.

Hắn đột nhiên nhớ tới thuật pháp mà Vạn Khải thể hiện ra, tựa hồ chính là khống chế hồn phách.

Cấm khu dung hợp vật quý dị Vạn Khải, sau đó khẳng định sẽ trở nên càng thêm nguy hiểm.

Nhậm Thanh quyết định mau chóng ly khai, khi các loại vật quý dị bị cự nhân hạt thóc thôn phệ, sơ hở lộ ra sẽ càng ngày càng ít.

Lục Tiểu Ngọc thấy đối phương có chút thất thần, tưởng rằng bản thân mình không cứu nổi, hai mắt ảm đạm nhắm nghiền.

Đã tu hành thuật pháp thì khó mà kết thúc yên lành, chết tại cấm khu cũng không tính là biệt khuất.

Nhậm Thanh cảm thụ được động tĩnh mà cự nhân hạt thóc nấu nướng ở ngoại giới phát ra, trực tiếp ra quyền đem thân thể đã hóa cỏ cây của Lục Tiểu Ngọc đánh xuyên qua.

“Không nên phản kháng.”

Điểm hồn lập tức đem hồn phách Lục Tiểu Ngọc mang về bản thể, quá trình giải cứu chỉ tốn ngắn ngủi vài giây, có vẻ tương đối gọn gàng mà linh hoạt.

Lục Tiểu Ngọc vừa định lên tiếng nói cảm ơn, chỗ cổ tê rần hồn mê bất tỉnh.

Nhậm Thanh tiện tay đem Lục Tiểu Ngọc nhét vào lao tù trong bụng, thuận tiện cưỡng ép cho nhập mộng, để chung một chỗ với những người dân kia.

Lấy tu vi Bán Thi cảnh Lục Tiểu Ngọc, tại bên trong cấm khu không nhất định có trợ lực quá lớn, còn không bằng thành thành thật thật nằm một chỗ.

Nhậm Thanh lấy ra thân thể Hoàng Tử Vạn, điểm hồn cảm ứng, phát hiện vị trí hần rất lung tung.

Tiếp tục thâm nhập sâu còn không bằng đi hướng về cửa động, dọc theo vách tường đi ra thì có lẽ là đường tắt.

Chương 242 - Đến Tổ Chuột

Chương 242. Đến Tổ Chuột

Nhậm Thanh quay người đi lên trên, dù sao đi tới trong phòng bếp có thể dùng Kính Diện Giả che đậy thân hình.

Sau mấy chục phút, hắn cũng cảm giác có chút không đúng, hoàn cảnh bốn bề trở nên càng thêm lạ lẫm, không khí hơi có vẻ vẫn đục.

Tuy nói trong huyết động bốn phương thông suốt, nhưng Nhậm Thanh tại mỗi cái chỗ ngã ba cũng làm ra ký hiệu, hắn là sẽ không xuất hiện tình huống lạc đường mới đúng.

Có lẽ hang động đang không ngừng cải biến địa hình?

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Hắn thử đi thêm một đoạn nữa, phát hiện tự bản thân mình chỉ cần đi thêm một đoạn, hang động liền sẽ xuất hiện biến hóa rất nhỏ.

Rõ ràng là đang lừa dối hắn tiếp tục đi sâu vào trong.

Bởi vậy có thể thấy được, bản thân cấm khu chính là vật sống, bản năng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tiêu diệt tu sĩ ngoại lai, cự nhân hạt thóc thì càng giống là hình chiếu của ý thức.

Nhậm Thanh làm sao lại để cấm khu toại nguyện.

Đã là hang động thì có thể phá hỏng được, vậy liền không cần thiết gò bó theo khuôn phép.

Long Xà Tích từ lòng bàn tay chui ra, đánh vào thạch bích như là mũi khoan, những cái gai bằng xương sắc bén mở ra

hoàn toàn, hàn mang bắn ra bốn phía.

Keng! ! !

Hắn cũng không cần dùng tay cầm Long Xà Tích, quỹ ảnh làm thay là được rồi.

Khi đá vụn bay ra tung tóe, trước mặt Nhậm Thanh xuất hiện cái lỗ lớn hai mét, nhiệt độ cũng bởi vì ma sát mà nóng rực lên.

Hắn cẩn thận quan sát chất đất, có thể nhìn ra bản thân cầm khu kỳ thật đã coi như là tiểu thế giới, chỉ là thiếu đi mấy côn trùng trong đất như giun dế mà thôi.

“Đi.”

Long Xà Tích hóa thành tàn ảnh bắt đầu đào móc về một phía, bùn đất sinh ra bị cắt vào lao tù trong bụng.

động tĩnh Nhậm Thanh khai phá không nhỏ, cũng không lâu lắm, nơi xa liền truyền đến tiếng xột xoạt, có thể là con chuột nhúc nhích phát ra.

Quỹ ảnh lan tràn ra ngoài ngo ngoe muốn động, lập tức liền nghe được kêu thảm.

Nhậm Thanh hơi có vẻ nhàm chán.

Hắn vừa định đem Husky đưa đến ngoại giới, như này vừa có thể tu luyện vừa có thể tăng tốc đào móc.

Đột nhiên Nhậm Thanh lại nghĩ ra cái gì đó.

Hắn nắm lên Long Xà Tích, lập tức cảm thấy chấn động từ cổ tay lan tràn mà tới.

Làn da toàn thân sinh ra cảm giác tê tê dại dại, Nhân Thư Bì có tiến bộ nhỏ xíu, dẫn tới việc tiêu hóa con mắt cũng biến thành nhanh.

Khỏe miệng Nhậm Thanh giật một cái, cảm khu đúng là nguy hiểm, nhưng mà cũng là cơ duyên của hắn.

Mặc dù không về thể để Nhân Thư Bì tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, nhưng tạm thời đề cao năng lực sinh tồn, nói không chừng có thể thêm ra mấy phần cơ hội thoát ra ngoài.

Nhậm Thanh gặp tướng này quý ảnh phụ thể cánh tay, gia trì tại Long Xà Tích lực khí lớn hơn, đá vụn tựa như mưa rơi vẩy ra ra.

Hắn ngoại trừ nuốt con mắt, tinh lực hoàn toàn tập trung ở phía trên đào móc.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được khoảng cách tới Hoàng Tử Vạn càng ngày càng gần, đồng thời tần suất gặp phải con chuột cũng tăng cao.

Thậm chí ngay cả chủng loại con chuột cũng có khác nhau.

Những cái con chuột hình thể như con voi đã rất khó gặp, hiện tại xuất hiện con chuột cao nửa thước, hơi có vẻ giống người.

Cùng chuột bình thường hoàn toàn khác biệt, huyết nhục Thử Nhân không có đặc thù của thực vật hóa, lưng cũng không thấy mọc ra cây nấm, linh trí thì cao hơn.

Bên trong miệng bọn chúng có tiếng nói mơ hồ.

Nhưng mà Thử Nhân sau khi thăm dò chết rất nhiều, một thời gian tiếp theo liền không thấy động tĩnh gì.

Xem ra Thử Nhân, còn biết khu tai tránh họa.

Tốc độ Nhậm Thanh đào móc lần nữa tăng lên, thân thể bởi vì phản chấn mà run nhè nhẹ, nội tạng cũng bắt đầu dần dần khó chịu.

Mục đích gần trong gang tấc.

Theo đá vụn va chạm phát ra vang động, Long Xà Tích rút cục đem thạch bích đào xuyên, đi vào trong động đá vôi tương đối trống trải.

Nhậm Thanh đem Long Xà Tích vờn quanh quanh thân, đút con mắt vào trong miệng, để mà cam đoan thể lực có thể liên tục không ngừng.

Ánh mắt hần đảo qua trong động.

Thấy bên trong bao trùm lấy một lớp hạt thóc thật dày, có thể ngửi được cực kì mùi gay mũi, tựa như là hơi chua do lên men sinh ra.

Nhậm Thanh tìm tới hạt hoàn chỉnh hạt thóc, nơi đây hẳn là kho phòng Thử Nhân cất giữ lương thực.

Nhưng mà Hoàng Tử Vạn làm sao lại đi vào địa phương quý này.

Chi chi chi kít...

Mấy chục con Thử Nhân tranh nhau xông vào động rộng rãi, trên da lông còn mang theo dịch nhờn chưa khô.

Nhậm Thanh thấy vậy mặt không biểu lộ, thu hồi Long Xà Tích không tiếp tục để ý Thử Nhân, trực tiếp đuổi theo phương hướng Hoàng Tử Vạn.

Hắn thấy, Thử Nhân hoàn toàn không bằng trùng nhện, ngay cả Bán Thi cảnh đều có chút miễn miễn cưỡng cưỡng, hẳn là có liên quan cùng vật quý dị mạnh yếu.

Cho nên dẫn đến Thử Nhân tại bên trong cấm khu, xem như tồn tại tầng chót của chuỗi thức ăn.

Nhậm Thanh không ngừng bước chân, quỹ ảnh tiềm phục tại mặt đất đem tất cả Thử Nhân kéo vào trong cơ thể tiêu hóa.

Quỷ ảnh nhin không được mà nhếch miệng.

Nó không hứng thú ăn con chuột thực vật hóa, nhưng hương vị Thử Nhân lại rất ngon.

Nhậm Thanh đi vào tiến về chuột tổ, phát hiện vách tường có nhhiễm lấy một chút dịch nhờn, vị hôi chua càng ngày càng nghiêm trọng.

Chi chi chi...

Lại một nhóm Thử Nhân chen chúc mà tới, dị dạng trên thân thể bọn chúng càng thêm rõ ràng.

Nhậm Thanh nhắm mắt suy tư vị trí cụ thể Hoàng Tử Vạn, xác nhận xong thì mới thở ra một hơi.

Chương 243 - Cứu Người

Chương 243. Cứu Người

Dĩ giả loạn chân hỏa diễm bỗng dung thiêu đốt, trực tiếp đem toàn bộ thông đạo bao trùm, Thử Nhân cũng không có giấy giũa mấy lần liền biến thành tro tàn.

Đợi đến khi hỏa diễm biến mất, chung quanh nhìn không ra một chút vết tích thiêu đốt nào, chỉ để lại mấy chục cái xác chết cháy.

Lập tức bóng đen phụ thể ở hai chân Nhậm Thanh.

Àm! ! !

Nhậm Thanh hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ cũ, dù là Thử Nhân gặp được, cũng đều là bị đụng thành thịt nát.

Hắn phát hiện mục tiêu, về sau lập tức ngừng bước chân.

Thấy trong thông đạo có cục thịt nhúc nhích đang bò đi nơi xa, miễn cưỡng có thể từ vết tích tay chân cùng đầu nhìn ra thuộc về Thử Nhân.

Dưới thân của nó còn không ngừng có Thử Nhân chui ra.

Nhậm Thanh có chút kinh ngạc, trách không được số lượng Thử Nhân sẽ kinh người như thế, đây chính là một cái máy móc sinh dục có thể di động.

“Đừng giết... Đừng giết ta...”

Cục thịt rõ ràng có linh trí, con mắt nhìn chăm chăm Hoàng Tử Vạn chân chính trên bờ vai Nhậm Thanh, nó lập tức phản ứng lại.

“Đừng giết ta... Ta cho ngươi...”

Mỡ trên thân nó đang đưa, giống như đang cưỡng ép đè xuống cái gì ở dưới.

Nhậm Thanh khấp khuôn mặt là ngạc nhiên.

Oe.

Hoàng Tử Vạn bị phun ra, hấn thân thể này có vết tích thực vật hóa không nhiều.

Bầu không khí trở nên có chút vi diệu.

Hoàng Tử Vạn hai mắt ngốc trệ, động tác cứng ngắc ngồi dậy, hấn chú ý tới Nhậm Thanh, về sau nhần thân có vẻ cực kì phức tạp.

“Lão Hoàng người...”

Cảm giác mất mặt sâu sắc để Hoàng Tử Vạn cũng không biết nói gì với Nhậm Thanh, trực tiếp để hồn phách trở về bản thể.

Hấn làm tu sĩ Quý Sứ cảnh, là có thể miễn cưỡng bảo vệ hồn phách ly thể.

Nhậm Thanh đem cỗ thân thể bị thực vật hóa kia thu vào lao tù trong bụng, lập tức tiến lên xem xét tình huống.

Hoàng Tử Vạn nằm thẳng dưới đất, , mở miệng nói:

“Nhâm lão đệ, đa tạ.”

Nhậm Thanh rất cố gắng dừng lại nụ cười, muốn hỏi thăm nguyên do từ Hoàng Tử Vạn, nhưng xem bộ dáng đối phương, vẫn là rất thức thời ngậm miệng lại.

Tại trong lúc này, cục thịt ở bên trong thời gian ngắn đã di động vài mét.

Lấy thân thể công kênh của nó, dù là đi qua mấy canh giờ, chỉ sợ Nhậm Thanh vẫn có thể đuổi tới.

Còn không đợi Nhậm Thanh xuất thủ, Hoàng Tử Vạn đã không kịp chờ đợi mà phun ra một ngụm khói độc, trực tiếp đem cục thịt bao phủ trong đó.

Thanh âm xẹt xẹt truyền đến.

Cục thịt trong mấy hơi liền biến thành một bãi nước mủ.

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm quá trình thi thể dần dần bị ăn mòn, chú ý tới dạ dày hắn không chỉ cất giấu một bộ thân thể linh cai ngục bị thực vật hóa, có lẽ nó nuốt thân thể linh cai ngục là vì cung cấp chất dinh dưỡng cho đời sau.

Nhưng mà hồn phách của thân thể phần lớn đã tán đi.

Tiếp sau đó nước mủ sôi trào lên.

Vật quý dị Thử Nhân quả nhiên bám vào trong cơ thể cục thịt, nó đang từ từ bắt đầu khôi phục.

Nhậm Thanh suy tư một lát, sau đó dị miệng lòng bàn tay sinh ra lực hút, đem vật quý còn chưa thành hình dị giam giữ đến lao tù trong bụng.

Hắn thông qua tin tức lưu biết được thuật pháp vật quý dị là “Thử Hoạn Quyết”, khi còn sống hắn là đạt đến Bán Thi cảnh “Thử Mẫu Giả”.

Hoàng Tử Vạn giật mình nói ra: “Nhậm Thanh người...”

Nhậm Thanh không có vội vã giải thích, quay người chạy tới trong tổ chuột.

Hắn thấy Thử Nhân là mấu chốt nhất trong chuỗi thức ăn ở cấm khu, nếu như vật quý dị bị bóc ra, sinh thái nhất định xảy ra vấn đề.

Coi như sinh thái sẽ theo thời gian tự sửa chữa phục hồi, nhưng cũng đầy đủ hắn đục nước béo cò.

Ngay tại khi vật quý dị Thử Mẫu Giả bị ngăn cách tại lao tù trong bụng, về sau bốn bề thạch bích đột nhiên chấn động, xen lẫn gào thét phần nộ.

Nhậm Thanh rõ ràng có thể phát giác được động tĩnh đến từ bản thân cấm khu.

Phần cuối đột ngột vang lên thanh âm cuồng phong, mà lại giống như đang nhanh chóng tiếp cận vị trí bọn hắn.

Hoàng Tử Vạn nuốt ngum nước bọt, hắn không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Ai có thể nghĩ tới nhiệm vụ đi An Nam trấn nhìn thì cảm giác dễ như trở bàn tay, kết quả vậy mà ngộ nhập cấm khu, hiện tại sợ là tính mệnh đều muốn khó giữ được.

“Nhâm lão đệ... Ốc...”

Nhậm Thanh bắt lấy Hoàng Tử Vạn còn đang có chút yếu ớt, bóng đen phụ thể tại hai chân, tốc độ cực nhanh xuyên thẳng qua địa đạo.

Hai mắt trọng đồng bắt đầu chuyển động, dù là gặp được chỗ rẽ đều có thể trong nháy mắt phản ứng.

Hoàng Tử Vạn quay đầu nhìn về phía sau lưng, trên mặt không khỏi sinh ra khẩn trương.

Hắn chú ý tới truy đuổi hai người cũng không phải là cái dã thú hung mãnh gì, mà giống như là thủy triều từ hạt thóc, lập tức cảm thấy không hiểu.

“Nhâm lão đệ, đến cùng là cái cấm khu gì?”

Nhậm Thanh không có trả lời, bước chân lần nữa tăng tốc lên.

Hạt thóc hội tụ vào một chỗ, lập tức hình thành gương mặt to lớn, há miệng hướng hai người cắn tới, khí thể tán phát ra

như là thực chất.

Chương 244 - Ngụy Biến

Chương 244. Ngụy Biến

“Lão Hoàng, đừng khách khí với nó.”

Hoàng Tử Vạn gật đầu, trong miệng liên tục phun ra độc dịch đậm đặc, ăn mòn mắt không ít hạt thóc, đáng tiếc tác dụng là có nhưng không lớn.

Hạt thóc từ các nơi tụ đến, chỉ cần địa động cùng nhà bếp còn liên kết thì nó sẽ liên tục không ngừng.

Mẫu chốt nhất chính là, rõ ràng có thể nghe được tiếng bước chân nặng nề ngoại giới, chỉ sợ cự nhân hạt thóc đang dần dần tới gần khe hở góc tường.

Nhậm Thanh ngưng tụ trong lòng, nếu như ý thức cảm khu đuôi sát không buông, vậy chỉ có thể đem vật quý dị Thử Mẫu Giả từ bỏ.

Nhưng ngẫm lại lại có chút không cam tâm.

Nếu như không nhờ vào đó đảo loạn thế cục, cảm khu duy trì hiện trạng, đừng nói là lấy Thực Tiên pháp, ngay cả an toàn ly khai cũng rất xa vời.

Hắn cưỡng ép để cho mình tỉnh táo lại, tại chạy trên đường quan sát đến trong huyết động.

Hoàn cảnh xác thực sẽ ở khi hắn đi mà xuất hiện biến hóa, dùng để lừa dối Nhậm Thanh tiếp tục thâm nhập sâu, nhưng ý thức cảm khu lại hơi có vẻ khô khan.

Nhậm Thanh rất nhanh liền tìm được quy luật.

Long Xà Tích đột nhiên vung ra, trực tiếp đánh vào vách tường thạch bích, đồng thời sau khi phát ra một kích liên lập tức thoát thân, tuyệt không lòng tham.

Long Xà Tích vung vẩy lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Rất nhanh trên đỉnh địa động liên bắt đầu có bụi đất bay xuống.

Hoàng Tử Vạn ngừng thở.

Hắn nhìn ra Nhậm Thanh dự định rất mạo hiểm, nhưng mà bản thân mình đối cầm khu cũng không hiểu rõ, cho nên cũng không có can thiệp hành động của đối phương.

Nhậm Thanh cảm giác được thời cơ chín muồi, về sau trực tiếp phóng tới vách đá nhìn như góc chết.

Long Xà Tích hóa thành mũi khoan, tia lửa và tiếng vang chói tai vang lên, khe hở trong phút chốc lan tràn, hang động không chịu nổi gánh nặng xuất hiện đồ sụp.

Gương mặt khổng lồ bị đè ở dưới đồng đá vụn, con đường truy đuổi đã bị bịt kín.

Trên người Nhậm Thanh cùng Hoàng Tử Vạn đầy bụi đất, hai người bị vây ở bên trong không gian này, trong thời gian ngắn đã là an toàn.

“Ây...”

Hoàng Tử Vạn lau bùn đất trên mặt một cái, chê cười hỏi:

“Nhâm lão đệ, có thể nói cụ thể một chút được không?”

Nhậm Thanh đem tin tức liên quan tới cầm khu nói một lượt, còn cường điệu đã tìm được manh mối về đường sống.

Hoàng Tử Vạn không có biện pháp tốt hơn, lập tức công nhận kế hoạch Nhậm Thanh.

Trong lịch sử lính cai ngục đường không thiếu trường hợp lính cai ngục ly khai được khỏi cấm khu, nhưng bởi vì vật quý dị ẩn chứa bên trong cấm khu đều không tương đồng, dẫn đến không cách nào tham khảo kinh nghiệm.

Hai người hợp lại mà tính, phát hiện địa hình trong động đang không ngừng biến hóa, muốn từ trong động rời khỏi là không thực tế, trước tiên chỉ có thể đi quay lại phòng bếp rồi tính tiếp.

Nhậm Thanh đã có cái ý nghĩ mơ hồ, phải trở về phòng bếp thì mới có thể thoát khỏi nơi này, thuận tiện còn có thể tìm Thực Tiên pháp.

“Trong thời gian ngắn thì chúng ta cứ lưu lại ở nơi này đi, chờ cấm khu xáo trộn rồi bắt đầu hành động.”

Hoàng Tử Vạn vừa định hỏi thăm phải sinh hoạt ở đây như thế nào, đã thấy dị miệng ở lòng bàn tay Nhậm Thanh há mở.

Không khí từ đó tuôn ra, đồng thời còn kèm theo không ít đồ ăn cùng nước.

Nhậm Thanh tính toán, lấy tài nguyên lao tù trong bụng, dù là có thêm người dân, duy trì một hai tháng cũng vẫn đề không lớn.

Hắn ngồi xếp bằng quan tưởng lên Vô Mực Pháp, đồng thời cố gắng để quỹ ảnh tăng tốc tiêu hóa.

Nhậm Thanh vội vàng bế quan, ngoại trừ liên quan tới cấm khu, cũng bởi vì quỹ ảnh cũng đã sắp dị biến.

Hoàng Tử Vạn nhìn xem Nhậm Thanh đắm chìm với tu hành, trong lòng không khỏi sinh ra kính nể.

Tại bên trong cấm khu vẫn có thể bình tĩnh như thế, là cái Ngoan Nhân.

Hoàng Tử Vạn tự nhận là mình làm không được như thế, có lẽ đây chính là nguyên nhân Nhậm Thanh bên trong thời gian ngắn đạt tới Quý Sứ cảnh.

Hoàng Tử Vạn không đi quấy rầy Nhậm Thanh, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi, đồng thời kiểm tra xem có bởi vì hồn phách tách rời mà xuất hiện dị hoá hay không.

Qua hồi lâu, lúc hắc chuẩn bị ăn lương khô đột nhiên phát giác được cổ quái.

Cái bóng bao trùm trong động bắt đầu lưu động, đồng thời khí tức trở nên càng thêm không ổn định, có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Hoàng Tử Vạn vốn cho rằng là cấm khu quấy phá, nhưng lập tức kịp phản ứng.

Ánh mắt hắc trở nên phức tạp, làm lính cai ngục trải qua một lần nguy biến, làm sao có thể nhìn không ra thuật pháp của Nhậm Thanh sắp thuế biến.

Không nói tới tốc độ tấn thăng.

Dù sao Hoàng Tử Vạn đã sớm bị đá kích chết lặng, để hắc kinh ngạc chính là Nhậm Thanh muốn tại bên trong cấm khu hoàn thành nguy biến, thực tế quá lỗ mãng.

Hắc yên lặng thối lui đến nơi hẻo lánh.

Thân thể quỷ ảnh bành trướng đến bốn mét, về sau lại lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, lặp đi lặp lại như thế.

Tới gần nguy biến, Nhậm Thanh vội vàng đem lực chú ý chuyển tới cây dị hoá Vô ảnh quỷ ở trong đầu, thấy trên cành cây chồi non nụ hoa chớm nở.

Hắc cẩn thận kiểm tra, phát hiện số lượng chi nhánh nguy biến của Vô ảnh quỷ xa xa không bằng lao tù trong bụng, lần

trước nguy biến thì số chi nhánh có thể gọi là nhiều như sao trời.

Chương 245 - Ngụy Biến 2

Chương 245. Ngụy Biến 2

Nhậm Thanh xem chi nhánh ngụy biến.

【 Âm Quỷ 】

【 phải chăng sẽ lựa chọn ngụy biến chi nhánh “Âm Quỷ”
】

Nếu như lựa chọn Âm Quỷ, quỷ ảnh liền sẽ dựng dục ra hồn phách, linh trí tăng lên, đồng thời nguy hiểm khi mất không chế cũng sẽ gia tăng.

Chi nhánh ngụy biến còn lại cũng tương đối đặc thù.

Giống như đem hồn phách thu nạp tiến vào quỷ ảnh 【 Tàng Quỷ 】 , hoặc là quỷ ảnh có khả năng ly thể thời gian dài 【 vô ảnh 】 , thậm chí là mượn nhờ quỷ ảnh không chế thân thể người khác 【 quỷ phụ 】 .

Nhậm Thanh xem như đã rõ.

Bởi vì quỷ ảnh thông qua tiêu hóa đại lượng tàn hồn phát sinh ngụy biến, cho nên chi nhánh cũng đều là một loại dính đến hồn phách.

Nếu như hẳn không có cây dị hóa để tự chủ lựa chọn, thì ngụy biến ngẫu nhiên chắc hẳn là tùy ý một loại trong này.

Muốn tùy ý lựa chọn chi nhánh dị biến, chỉ có tiêu hao thọ nguyên mới có thể làm được.

Nhậm Thanh để quỷ ảnh kiên trì một lát, sau đó tiếp tục xem xét tin tức mỗi loại ngụy biến, chuẩn bị tìm tới chi nhánh thích hợp nhất trong đó.

Môn thuật pháp Vô ảnh quỷ này, từ mặt ngoài đánh giá, quỷ ảnh phụ thể là mấu chốt.

Nhưng mà chờ đến khi Nhậm Thanh nắm giữ ngực tốt càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, tác dụng quỷ ảnh phụ thể lúc đó sẽ tránh không được việc hạ thấp xuống.

Cho nên cùng cái thuật pháp khác phối hợp được mới là điểm mấu chốt.

Cuối cùng ánh mắt Nhậm Thanh rơi vào bên trên chi nhánh nguyệt biến tên là 【 quỷ thể 】 .

Quỷ ảnh duy trì lấy trạng thái nguyệt biến đã hồi lâu, nó dần dần có xu thế mất khống chế, để Hoàng Tử Vạn kinh tâm táng đảm.

Nhậm Thanh thấy vậy cũng không do dự nữa.

Nguyệt biến khiến cho quỷ ảnh sinh ra thuế biến từ trong ra ngoài, lập tức nó khôi phục thành cái bóng phổ thông, giống như hết thầy chưa từng xảy ra.

Hoàng Tử Vạn nhin không được hỏi:

“Nhâm lão đệ, chi nhánh nguoi nguyệt biến là cái gì?”

Hắn sau đó ý thức được đã lỡ lời, liền chê cười nói ra:

“Không cần nói cùng ta.”

“Thế thì không sao.”

Nhậm Thanh sắc mặt cổ quái, quỷ ảnh lặng lẽ dung nhập bên trong cái bóng Hoàng Tử Vạn, đối phương căn bản không có phát giác chút nào.

Hoàng Tử Vạn coi là chi nhánh Nhậm Thanh nguyệt biến tương đối gân gà, vậy nên lập tức trong lòng cân bằng không ít, có chút an ủi trong lòng.

“Đừng quá tiếc nuối, sau lần thứ nhất nguy biến, hai lần nguy biến tiếp theo có thể hơi can thiệp...”

Nhậm Thanh nhẹ nhàng đá một cái, cục đá trực tiếp đánh vào trên thân cái bóng Hoàng Tử Vạn, để Hoàng Tử Vạn theo bản năng sờ lên cái má của mình.

Quý thể tên như ý nghĩa, chính là thủ đoạn dùng quý ảnh thay thế cái bóng của người khác, đồng thời còn có thể gián tiếp sinh ra ảnh hưởng.

Cái bóng thụ thương thì thân thể thụ thương.

Biểu lộ Hoàng Tử Vạn hơi có chút cứng ngắc.

Hắn chú ý tới tiểu động tác của Nhậm Thanh, lập tức kinh nghi bất định nhìn về phía cái bóng, chi nhánh nguy biến này có cảm giác cổ quái không nói ra được.

Quý ảnh chậm rãi trở về bản thể.

Hoàng Tử Vạn sờ lên cằm nói ra:

“Có thể khiến người khác thêm một cái nhược điểm, nhưng mà muốn khắc chế cũng không khó.”

“Chỉ cần đứng ở nơi có đủ ánh sáng hoặc tự tạo ánh sáng ra, đem cái diện tích bóng thu nhỏ, vận dụng thuật pháp ngăn trở công kích là đủ.”

“Ta sẽ chú ý ẩn tàng quý ảnh.”

Nhậm Thanh biết rõ Hoàng Tử Vạn không nói ngoa, chỉ cần đối thủ biết được năng lực quý thể, kỳ thật rất khó tạo ra tác dụng mang tính then chốt.

Nhưng hắn là đồng thời nắm giữ lấy Nhân Thư Bì.

Là lúc đem thương thể bản thân chuyển di cho quý ảnh, quý ảnh biến thành cái bóng người khác, như vậy quý thể liền có vẻ hơi kinh khủng.

Nhậm Thanh hiện nay vận dụng còn không tính là linh hoạt, nếu không có thể đồng thời dùng quỹ ảnh thay thế chỉ ít cái bóng mười người.

Nói không chừng tấn thăng Âm Sai cảnh, số lượng quỹ thể sẽ càng thêm khoa trương.

Đáng tiếc luyện bì giả hiện nay chỉ có thể chuyển di vết thương da thịt, đợi sau khi tấn thăng làm “Kẻ chết thay da”, cả hai mới có thể đột nhiên tăng mạnh.

Nhậm Thanh do dự một chút, đem ý niệm tấn thăng Nhân Thư Bì đè nén xuống.

Ngụy biến quỹ ảnh xem như tự chủ tấn thăng, đồng thời động tĩnh cũng không lớn, cho nên ngay trước mặt Hoàng Tử Vạn ngược lại là không sao.

Nhưng thuật pháp bản thân mình đột phá Quỷ Sứ cảnh là người bình thường rất có thể sẽ tiếp tục mấy ngày mấy đêm, nếu là hấn dùng hệ thống chỉ tốn hơn mười phút ở trước mặt Hoàng Tử Vạn quả thật có chút khoa trương.

Huống hồ Nhậm Thanh không cảm thấy quỹ thể có tác dụng gì với cự nhân hạt thóc.

Đây là ý thức của cấm khu, không có nhục thể cũng không có hồn phách, trừ phi phong ấn được vật quỹ dị hạch tâm, nếu không bắt tử bắt diệt.

Hoàng Tử Vạn thấy Nhậm Thanh suy tư, biểu lộ đắc ý.

Hắn cười khoe khoang nói:

“Kỳ thật ngụy biến phải xem cơ duyên xảo hợp, tựa như lão ca ta lần thứ nhất ngụy biến lấy được năng lực chi nhánh, có thể để cho độc dịch hóa thành sinh linh.”

Làn da hấn chảy ra độc dịch, hình thành một cái Thiềm Thừ sinh động như thật.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, hắn vô tình hỏi:

“Đúng rồi, lão Hoàng, vừa rồi người bị vật quỷ dị nuốt vào trong bụng hắn là còn có dư lực, vì sao không thử tự mình bò ra?”

Hoàng Tử Vạn thốt ra:

“Ta đương nhiên thử qua, nhưng cửa ra vào thực quản đóng chặt lại không cách nào leo ra ngoài, đành phải...”

Nhậm Thanh vỗ xuống bả vai Hoàng Tử Vạn, trong ánh mắt có thêm một chút thương hại, lập tức liền ngồi xếp bằng trên mặt đất tiếp tục quan tưởng thuật pháp.

Trong động một lần nữa bình tĩnh lại, chỉ có Hoàng Tử Vạn thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dài.

Bất tri bất giác đi qua hai ngày.

Nhậm Thanh thấy thời cơ cũng đã đến, bèn hắn liền chuẩn bị đến phòng bếp gây sự.

Chương 246 - Trùng Nhân Cương Thi

Chương 246. Trùng Nhân Cương Thi

Long Xà Tích từ khe hở ở vách tường chui ra, quỹ ảnh bám vào phía trên để quan sát xung quanh.

Sau khi thấy không có nguy hiểm, khe hở dần dần khuếch tán thành lỗ hồng lớn nửa mét, có hai người lặng lẽ từ đó chui ra.

Nhậm Thanh đã hiểu rõ ràng quy luật biến hóa địa hình của hang động, mặc dù mất nhiều thời gian đào đất, nhưng dầu gì cũng an toàn

Hoàng Tử Vạn đối mặt với phòng bếp được phóng đại vô số lần, nhin không được mà trợn mắt hốc mồm.

Nghे nói hình dạng bên trong cấm khu cũng không phải là cả đời không thay đổi, bởi vì liên quan tới thôn phệ vật quý dị, rất có thể sẽ xuất hiện biến hóa vi diệu.

Nhậm Thanh chú ý tới vị trí khe hở vừa lúc bị bóng mờ bao phủ, hấn vội vàng dùng huyễn tượng Kính Diện giả đem hai người bao trùm trong đó.

Hấn quan sát bốn bề, phát hiện bên trong cấm khu yên tĩnh không gì sánh được.

Hình như cự nhân hạt thóc mới đi tới đây, trên mặt đất có rất nhiều hạt thóc mọc meo, có lẽ là bởi vì Thử Nhân đã bị hủy diệt, dẫn đến không có loại thú tiến đến gặm ăn.

Nhậm Thanh lập tức chú ý tới chi tiết trong phòng bếp, khóe miệng nhin không được bắt đầu co rúm.

Ở trên gạch đất đều là vết tích thi thể bị lôi kéo, bên trong hạt thóc xen lẫn bạch cốt, còn có chút không rõ thân phận loại thú đầu.

Thậm chí trong lỗ mũi ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn lập tức phát hiện bên trong đồng hạt thóc có mấy con vịt mọc ra đầu người, có vẻ rất là bối rối, tựa hồ cố ý tránh né cái gì.

Vịt đầu người thông qua dùng ăn hạt thóc, thân thể cũng xuất hiện xu thế thực vật hóa, nói rõ sinh thái đã bắt đầu điều chỉnh.

“Nhậm Thanh...”

Hoàng Tử Vạn nhin không được mở miệng hỏi thăm, đã thấy Nhậm Thanh chỉ hướng cách đó không xa.

Người Thần Lăn cao hai mét như ẩn như hiện.

Người Thần Lăn rõ ràng có thể biến ảo màu sắc bản thân, chắc là vật quý dị tắc kè hoa biến thành, đang từ từ tới gần vịt đầu người.

Nhậm Thanh không nghĩ tới tại mấy ngày ngắn ngủi, Người Thần Lăn vậy mà tạo thành một quy mô không nhỏ.

Nhưng mà vật quý dị linh cai ngục cũng đạt đến Quỷ Sứ cảnh, căn bản không phải Thử Mẫu Bán Thi cảnh có thể sánh ngang.

Người Thần Lăn đột nhiên lao ra, móng vuốt sắc bén tùy tiện đem con vịt giết chết, lập tức bên trong miệng ruồi ra cái lưỡi đem huyết dịch hút khô.

Ngay tại trong nháy mắt khi cả hai vật quý dị hiển lộ, giữa không trung vang lên thanh âm như tiếng quạt.

Mười mấy con trùng nhân nhào xuống tới, công kích tới Người Thần Lăn, dù là một nửa trùng nhân bị giết cũng muốn lao qua đoạt thi thể vệt đầu người.

Công kích của bọn chúng thô kệch dị thường, chỉ là bám chặt vào đối phương rồi dùng sức gặm.

Thấy địch quá đông, Người Thần Lăn rất nhanh liền lựa chọn từ bỏ, mặc cho trùng nhân mang đi thi thể, sau đó chặt vật thoát đi.

“Có chút không đúng...”

Nhậm Thanh nhăn mày lại, động tác trùng nhân cứng ngắt, làm sao cảm giác không giống như là vật sống.

Hắn nhìn lại vị trí lồng sắt, kết quả phát hiện sòng sắt đã hoàn toàn bị tiên huyết nhuộm đỏ, còn thỉnh thoảng sẽ có khối vụn tứ chi của trùng nhân rơi xuống.

Ngay tại bên trong thời gian ngắn ngủi này, trùng nhân lại phát động mấy lần tập kích, mặc dù tranh đoạt mấy cỗ thi thể, nhưng cũng dẫn đến tử thương vô số.

“Thế nào?”

Hoàng Tử Vạn giật mình trong lòng, lấy thị lực của hắn tự nhiên không cách nào xem rõ ràng, chỉ là cảm giác trên mặt Nhậm Thanh có chút ngưng trọng.

Nhậm Thanh không có trả lời.

Mấy cái trùng nhân từ lồng sắt chui ra, trong tay còn đang nắm thi thể nắm đen.

Nhìn thấy bọn nó đi lên trước, hắn là bò lên trên bếp.

Nhậm Thanh lắc đầu giải thích:

“Cụ thể ta cũng không rõ ràng, nhưng mà trong cấm khu thì việc gì cũng có thể phát sinh.”

“Trước tiên đi lên bếp, nếu như muốn tìm đường thoát khỏi nơi này, vậy thì tìm ở mấy khu quanh cửa động cho thuận tiện.”

Tất cả quái vật do vật quý dị hình thành đều trong động, ngoại giới lại tương đối an toàn.

“Được.”

Hai người dọc theo góc bàn đi đến bếp lò, trên đường còn có thể nhìn thấy thi thể trùng nhân, nhưng mà đã mục nát nghiêm trọng.

Trong lúc đó cự nhân hạt thóc cũng không hiện thân, cho nên có thể tính là không gặp nguy hiểm.

Nhậm Thanh luôn cảm giác sau lưng có Người Thần Lăn đi theo, giống như đem hai người trở thành con mồi.

Bọn hắn đến dưới đáy bếp lò chỉ ít hao tổn hơn nửa ngày, chỉ là bên trong cấm khu tia sáng lò mờ, cho nên không rõ ràng thời gian.

Bếp lò cùng kết cấu bếp của hộ gia đình cũng không hề có sự khác biệt.

Phía đỉnh còn nặn tượng của Táo quân, còn có thể nhìn thấy nhiều hoa văn mang tính trang trí, mà trong bếp lò thì đang thiêu đốt hừng hực.

Vật liệu dùng để duy trì hỏa diễm thì là từng cây xương người, khiến cho màu sắc của lửa hiện ra u lam.

Nhậm Thanh quay người lại, Người Thần Lăn chủ động rút lui, giống như đang tận lực tránh né.

Hoàng Tử Vạn lau đi mồ hôi trán, hỏa diễm lò trong để cho người ta cảm giác khó chịu từ thân thể đến hồn phách, nói không chừng là một loại thuật pháp nào đó hình thành.

Nhậm Thanh vẫn còn coi là khá tốt, song sinh yểm ma ngăn cách dị dạng tại bên ngoài nửa mét.

Hai người nhỏ giọng giao lưu một lát, lập tức đi vào nơi hẻo lánh vắng vẻ nhất của bếp lò, chuẩn bị dọc theo vách tường leo đến phía trên.

Nhưng còn không có đợi bọn hắn có hành động, trùng nhân từ đỉnh bay tới.

“Cái quỷ gì? ! !”

Hoàng Tử Vạn nhìn thấy bộ dáng trùng nhân ở khoảng cách gần, sọ não lập tức có chút phát trướng.

Vốn cho là trùng nhân chỉ là duy trì hình người, nhưng khi nhìn thấy lại hoàn toàn khác biệt, tựa như dùng thi thể chấp vá ra.

Nhậm Thanh nhăn mày lại.

Lúc trước hắn nhìn về nơi xa liền đã cảm giác được không giống bình thường, hiện tại càng thêm xác định đoạn thời gian này hẳn là xảy ra chuyện gì.

Thấy trùng nhân phần lớn tứ chi nhân loại ghép lại, hoặc là tay người hoặc là chân người, thậm chí còn nhìn thấy một nửa cái đầu.

Làm sao lại có cảm giác như trùng nhân chính là cương thi.

Chương 247 - Vu Đại Xuyên

2

Chương 248. Vu Đại Xuyên 2

Thời điểm bọn hắn chuẩn bị đi tới khe hở, đột nhiên cảm giác được cửa sổ phía bên ngoài phòng bếp bị đại hỏa bao phủ.

Bên trong cấm khu cũng không có động tĩnh gì, nếu cấm khu biến hóa thì chắc chắn phải có dấu hiệu báo trước.

Nhậm Thanh cùng Hoàng Tử Vạn hai mặt nhìn nhau, cũng nhìn không được có chút nghi ngờ, hình như lính cai ngục đường chuẩn bị phong tỏa cấm khu rồi?

“Bọn hắn chắc hẳn vẫn đang tìm kiếm, nhưng đã xác định vị trí đại khái.”

Nhậm Thanh hồi tưởng lại một màn cuối cùng mà điểm nhìn thấy trước khi tan vỡ, chỉ sợ vị trí cấm khu tại trong núi rừng gần thôn xóm.

Sợ là lính cai ngục đường đang phóng hỏa đốt rừng.

Loại thủ đoạn gọn gàng mà linh hoạt này mới phù hợp với tác phong của bọn hắn.

Đội cây cối trên núi rừng biến mất, cho dù đào ba thước đất hay là dùng thuật pháp dò xét, không qua bao lâu thì cấm khu sẽ phải lộ ra.

Trong lòng Nhậm Thanh ngưng tụ, xem ra nhất định phải mau chóng rời khỏi đây.

Tổng Tông Vô cũng sẽ không tranh thủ được quá nhiều thời gian cho mình, dù sao hắn cũng không phải là người có

thể một mình áp đảo lính cai ngục đường.

Ánh lửa thoáng qua liên mắt, phòng bếp lại khôi phục lò mờ nguyên bản.

Cự nhân hạt thóc bị vật quý dị Thử Mẫu Giả hấp dẫn đến, nhưng mà trùng nhân vẫn đang liên tục không ngừng vận chuyển thi thể tới bếp lò.

Nhậm Thanh hai người vội vàng khởi hành tiến đến kê hở.

Kính Diện Gủ cùng quỷ ảnh phát huy tác dụng, chỉ cần ở vào trong bóng tối, cho dù là trùng nhân sượt qua người cũng rất khó phát giác.

Nhưng thời điểm bọn hắn đi vào biên giới bếp lò, lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Thấy cái khe hở góc trong, mảng lớn vách tường có những sợi tơ chẳng chịt tạo thành một gương mặt người quý dị to ba bốn mét.

Mặt người lồi ra bên ngoài, ngũ quan tương đối mơ hồ, hoàn toàn là từ thi thể chồng chất mà thành, bên trong miệng còn tại nói lời nói điên cuồng người nghe không hiểu.

Nhậm Thanh cảm giác có chút nhìn quen mắt, lập tức liền càng xem càng giống là Vu Đại Xuyên.

Chẳng lẽ lính cai ngục trên bếp lò là hắn?

Nhưng rõ ràng sau khi nhục thân Vu Đại Xuyên bị quỷ ảnh tiêu hóa xong tàn hồn, tùy ý vứt bỏ ở lao tù trong bụng.

Bình thường đều là bản thể ẩn chứa vật quý dị, vì sao đôi phương còn có thể thi triển ra thuật pháp, nhờ vào đó đem trùng nhân hóa thành Cương Thi vận chuyển huyết nhục?

Ngay tại giây lát Nhậm Thanh thất thần, lại có trùng nhân đem thi thể đưa đến trước mặt người.

Mặt người vô ý thức nuốt chửng thi thể, cách sợi tơ khuôn trên vách tường lan tràn thêm một chút, giống như đang dần dần hình thành hoàn chỉnh đầu.

Hai người Nhậm Thanh trốn ở trong góc khe hở, bọn hắn cách Vu Đại Xuyên vài trăm mét, cũng có thể quan sát bấp lờ rõ ràng.

Hoàng Tử Vạn không dám phát ra tiếng vang, chỉ là cau mày nhìn xem những cái trùng nhân kia.

Điểm hồn từ trong cơ thể Nhậm Thanh thoát ra.

Hắn đem trọng đồng thi triển đến cực hạn, muốn từ trên thân Vu Đại Xuyên nhìn ra hư thực.

Hắn hoài nghi Vu Đại Xuyên có thể kéo dài hơi tàn, khả năng cùng nắm giữ thuật pháp có quan hệ, mà đối thuật pháp phương tu luyện tên là “Thi Thân Thể”.

【 Thi Thân Thể 】

【 Do Thi Tiên sáng tạo, cần lấy đứa nhỏ do người phụ nữ tháng âm năm âm ngày âm có thai sinh ra làm thuốc dẫn, ăn xong mới có thể tu thành. 】

Cụ thể thì hệ thống không cách nào hiển lộ, trừ phi Nhậm Thanh có được thư tịch ghi chép Thi Thân Thể.

Điểm hồn mạo hiểm đi tới gần, lập tức đã nhận ra mảnh khóe.

Một phần ba hồn phách Vu Đại Xuyên bị vật quỷ dị nào đó bám vào, hình dạng vật quỷ dị có chút giống với mặt người dị dạng ở trên tường.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, xem ra Vu Đại Xuyên tổng cộng nắm giữ hai loại thuật pháp này, vật quỷ dị phân biệt bám vào thân thể cùng bên trên hồn phách.

Àm!

Khí thể khổng bố do cự nhân hạt thóc tán phát giống như thực chất.

Vu Đại Xuyên khôi phục một chút ý thức, bên trong miệng hần phát ra lời nói mơ hồ không rõ, giống như mệnh lệnh trùng nhân.

Trùng nhân không sợ chết mà vẫn tiếp tục vận chuyển lấy huyết nhục, khiến cho sợi khuẩn trên mặt tường lần nữa khuếch trương.

Đầu của hần đã có thể nhìn thấy lỗ tai, chỉ là vị trí cái cổ trống trơn như vậy.

Cho đến khi cự nhân hạt thóc tới gần, Vu Đại Xuyên lúc này mới dung nhập trong vách tường, mặt ngoài còn lại một chút sợi nấm khuẩn.

Nhưng ở trong mắt điểm hồn Nhậm Thanh, diện tích hồn phách Vu Đại Xuyên bị vật quỷ dị chiếm cứ, bất tri bất giác đã vượt qua một nửa.

Trùng nhân Cương Thi không di động nữa, giống như là từng cỗ thi thể.

Cái tay cự nhân hạt thóc dùng sức vỗ xuống, trùng nhân và thi thể hoàn toàn hóa thành thịt bằm, thậm chí còn văng đến trên vách tường.

Nhậm Thanh ngừng thở, ánh mắt hơi có chút kiêng kị, bởi vì Vu Đại Xuyên cũng tránh thoát cự nhân hạt thóc chú ý.

Dù là Vu Đại Xuyên không có phát hiện hai người, nhưng mục đích đối phương rất có thể là vì tìm bản thể mất đi bên trong cấm khu.

Cần phải làm tốt chuẩn bị, dù sao cũng thân ở tại bếp lò, khó tránh khỏi sẽ đối với bên trên.

Hoàng Tử Vạn hiển nhiên cũng có chỗ ý thức, bụng của hắn có chút nở lớn, có độc dịch tích góp tại trong dạ dày.

Cự nhân hạt thóc mở ra nắp nồi, từ bên trong lấy ra bát cơm nóng đang bốc hơi.

Lập tức vật quý dị Thử Mẫu Giả chạy vào cạnh bát cơm ăn như gió cuốn, thân thể bành trướng, đồng thời không ngừng có Thử Nhân tách ra.

Chương 248 - Vu Đại Xuyên

2

Chương 248. Vu Đại Xuyên 2

Thời điểm bọn hắn chuẩn bị đi tới khe hở, đột nhiên cảm giác được cửa sổ phía bên ngoài phòng bếp bị đại hỏa bao phủ.

Bên trong cấm khu cũng không có động tĩnh gì, nếu cấm khu biến hóa thì chắc chắn phải có dấu hiệu báo trước.

Nhậm Thanh cùng Hoàng Tử Vạn hai mặt nhìn nhau, cũng nhìn không được có chút nghi ngờ, hình như lính cai ngục đường chuẩn bị phong tỏa cấm khu rồi?

“Bọn hắn chắc hẳn vẫn đang tìm kiếm, nhưng đã xác định vị trí đại khái.”

Nhậm Thanh hồi tưởng lại một màn cuối cùng mà điểm nhìn thấy trước khi tan vỡ, chỉ sợ vị trí cấm khu tại trong núi rừng gần thôn xóm.

Sợ là lính cai ngục đường đang phóng hỏa đốt rừng.

Loại thủ đoạn gọn gàng mà linh hoạt này mới phù hợp với tác phong của bọn hắn.

Đội cây cối trên núi rừng biến mất, cho dù đào ba thước đất hay là dùng thuật pháp dò xét, không qua bao lâu thì cấm khu sẽ phải lộ ra.

Trong lòng Nhậm Thanh ngưng tụ, xem ra nhất định phải mau chóng rời khỏi đây.

Tổng Tông Vô cũng sẽ không tranh thủ được quá nhiều thời gian cho mình, dù sao hắn cũng không phải là người có

thể một mình áp đảo lính cai ngục đường.

Ánh lửa thoáng qua liên mắt, phòng bếp lại khôi phục lò mờ nguyên bản.

Cự nhân hạt thóc bị vật quý dị Thử Mẫu Giả hấp dẫn đến, nhưng mà trùng nhân vẫn đang liên tục không ngừng vận chuyển thi thể tới bếp lò.

Nhậm Thanh hai người vội vàng khởi hành tiến đến kê hở.

Kính Diện Gủ cùng quỷ ảnh phát huy tác dụng, chỉ cần ở vào trong bóng tối, cho dù là trùng nhân sượt qua người cũng rất khó phát giác.

Nhưng thời điểm bọn hắn đi vào biên giới bếp lò, lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Thấy cái khe hở góc trong, mảng lớn vách tường có những sợi tơ chẳng chịt tạo thành một gương mặt người quý dị to ba bốn mét.

Mặt người lồi ra bên ngoài, ngũ quan tương đối mơ hồ, hoàn toàn là từ thi thể chồng chất mà thành, bên trong miệng còn tại nói lời nói điên cuồng người nghe không hiểu.

Nhậm Thanh cảm giác có chút nhìn quen mắt, lập tức liền càng xem càng giống là Vu Đại Xuyên.

Chẳng lẽ lính cai ngục trên bếp lò là hắn?

Nhưng rõ ràng sau khi nhục thân Vu Đại Xuyên bị quỷ ảnh tiêu hóa xong tàn hồn, tùy ý vút bỏ ở lao tù trong bụng.

Bình thường đều là bản thể ẩn chứa vật quý dị, vì sao đôi phương còn có thể thi triển ra thuật pháp, nhờ vào đó đem trùng nhân hóa thành Cương Thi vận chuyển huyết nhục?

Ngay tại giây lát Nhậm Thanh thất thần, lại có trùng nhân đem thi thể đưa đến trước mặt người.

Mặt người vô ý thức nuốt chửng thi thể, cách sợi tơ khuôn trên vách tường lan tràn thêm một chút, giống như đang dần dần hình thành hoàn chỉnh đầu.

Hai người Nhậm Thanh trốn ở trong góc khe hở, bọn hắn cách Vu Đại Xuyên vài trăm mét, cũng có thể quan sát bấp lờ rõ ràng.

Hoàng Tử Vạn không dám phát ra tiếng vang, chỉ là cau mày nhìn xem những cái trùng nhân kia.

Điểm hồn từ trong cơ thể Nhậm Thanh thoát ra.

Hắn đem trọng đồng thi triển đến cực hạn, muốn từ trên thân Vu Đại Xuyên nhìn ra hư thực.

Hắn hoài nghi Vu Đại Xuyên có thể kéo dài hơi tàn, khả năng cùng nắm giữ thuật pháp có quan hệ, mà đối thuật pháp phương tu luyện tên là “Thi Thân Thể” .

【 Thi Thân Thể 】

【 Do Thi Tiên sáng tạo, cần lấy đứa nhỏ do người phụ nữ tháng âm năm âm ngày âm có thai sinh ra làm thuốc dẫn, ăn xong mới có thể tu thành. 】

Cụ thể thì hệ thống không cách nào hiển lộ, trừ phi Nhậm Thanh có được thư tịch ghi chép Thi Thân Thể.

Điểm hồn mạo hiểm đi tới gần, lập tức đã nhận ra mảnh khóe.

Một phần ba hồn phách Vu Đại Xuyên bị vật quỷ dị nào đó bám vào, hình dạng vật quỷ dị có chút giống với mặt người dị dạng ở trên tường.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, xem ra Vu Đại Xuyên tổng cộng nắm giữ hai loại thuật pháp này, vật quỷ dị phân biệt bám vào thân thể cùng bên trên hồn phách.

Àm!

Khí thể khổng bố do cự nhân hạt thóc tán phát giống như thực chất.

Vu Đại Xuyên khôi phục một chút ý thức, bên trong miệng hần phát ra lời nói mơ hồ không rõ, giống như mệnh lệnh trùng nhân.

Trùng nhân không sợ chết mà vẫn tiếp tục vận chuyển lấy huyết nhục, khiến cho sợi khuẩn trên mặt tường lần nữa khuếch trương.

Đầu của hắn đã có thể nhìn thấy lỗ tai, chỉ là vị trí cái cổ trống trơn như vậy.

Cho đến khi cự nhân hạt thóc tới gần, Vu Đại Xuyên lúc này mới dung nhập trong vách tường, mặt ngoài còn lại một chút sợi nấm khuẩn.

Nhưng ở trong mắt điểm hồn Nhậm Thanh, diện tích hồn phách Vu Đại Xuyên bị vật quý dị chiếm cứ, bất tri bất giác đã vượt qua một nửa.

Trùng nhân Cương Thi không di động nữa, giống như là từng cỗ thi thể.

Cái tay cự nhân hạt thóc dùng sức vỗ xuống, trùng nhân và thi thể hoàn toàn hóa thành thịt bằm, thậm chí còn văng đến trên vách tường.

Nhậm Thanh ngừng thở, ánh mắt hơi có chút kiêng kị, bởi vì Vu Đại Xuyên cũng tránh thoát cự nhân hạt thóc chú ý.

Dù là Vu Đại Xuyên không có phát hiện hai người, nhưng mục đích đối phương rất có thể là vì tìm bản thể mất đi bên trong cấm khu.

Cần phải làm tốt chuẩn bị, dù sao cũng thân ở tại bếp lò, khó tránh khỏi sẽ đối với bên trên.

Hoàng Tử Vạn hiển nhiên cũng có chỗ ý thức, bụng của hắn có chút nở lớn, có độc dịch tích góp tại trong dạ dày.

Cự nhân hạt thóc mở ra nắp nồi, từ bên trong lấy ra bát cơm nóng đang bốc hơi.

Lập tức vật quý dị Thử Mẫu Giả chạy vào cạnh bát cơm ăn như gió cuốn, thân thể bành trướng, đồng thời không ngừng có Thử Nhân tách ra.

Chương 249 - Vu Đại Xuyên

3

Chương 249. Vu Đại Xuyên 3

Cự nhân hạt thóc thấy vậy cất bước đi xa.

Nhưng mà Thử Nhân cũng không ly khai, bọn chúng tham lam ăn thịt nát trên bếp lò, từ con non nhanh chóng phát triển tới chuột trưởng thành.

Còn có bộ phận Thử Nhân thì hóa thành chuột khổng lồ ở ăn đáy chuồng thức.

Nhậm Thanh biết rõ không được bao lâu, bên trong Thử Nhân sẽ có máy móc sinh dục dẫn sinh, từ đó sinh sôi ra chủng quần mấy ngàn con.

Đến thời điểm đó khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến sinh thái.

“Đói...”

Thanh âm Vu Đại Xuyên ừ trong vách tường truyền đến, sợi nấm khuẩn lập tức chảy ra.

Thử Nhân lập tức phát giác được nguy hiểm, nhao nhao theo tiến vào hang động trong khe hẹp.

Vu Đại Xuyên hồi phục lại, hấn đuổi ra đầu lưỡi tựa như trường xà, đem khối thịt trên bếp lò nhao nhao cuốn vào bên trong miệng.

Sau khi ăn rất nhiều huyết nhục, mặt người ngo ngoại trên vách tường, chậm rãi bành trướng tựa như bong bóng.

Đầu hoàn toàn hình thành, cái cổ có vô số mạch máu kết nối lấy mặt tường, trợ giúp hấn lơ lửng giữa không trung.

“Thủy Hồ Lô... Ta nhất định phải giết ngươi...”

Ngữ khí Vu Đại Xuyên tràn ngập sát ý.

Nhậm Thanh thông qua hệ thống xem xét bản thể ở lao tù trong bụng, phát hiện thọ nguyên Vu Đại Xuyên đang nhanh chóng giảm bớt.

Ngắn ngủi mấy phút đã thiếu đi mười mấy năm.

Mi tâm Vu Đại Xuyên lộ ra, hiển nhiên đang lợi dụng thuật pháp tìm vị trí bản thể.

Một lát sau.

Vu Đại Xuyên biểu lộ ngạc nhiên, cảm khu to lớn lại không cách nào tìm tới tồn tại bản thể, chẳng lẽ thật bởi vì một ít nguyên nhân mà hủy đi rồi?

Không có khả năng, bản thể bỏ mình, hồn phách nhất định sẽ có dự cảm...

Hắn không cam lòng gào thét, bởi vì thuật pháp phản phê, cái đầu dần dần bắt đầu sụp đổ, huyết nhục hư thối kết liên rơi xuống.

Sau khi cái đầu triệt để biến mất, lộ ra Vu Đại Xuyên rất tiêu tụy.

Cổ thân thể của hắn đã triệt để bị thực vật hóa, sợi rễ sinh trưởng ra các nơi bám vào trong vách tường, đồng thời mọc ra nấm mốc.

Để Nhậm Thanh ngoài ý muốn chính là, hồn phách Vu Đại Xuyên không có tiến thêm một bước bị vật quỷ dị ăn mòn, bởi vì hồn phách còn lại mọc ra mầm lúa.

Ánh mắt hắn mang theo một chút thương hại.

Hạt giống khôi lỗi đã được cắm khu chuẩn bị tốt, Vu Đại Xuyên làm như thế nào cũng hẳn phải chết không nghi ngờ, mặc cho giãy giụa thế nào đi nữa cũng là vô dụng.

Vu Đại Xuyên rất nhanh liền bởi vì hồn phách suy yếu rơi vào trạng thái ngủ say.

Nhưng mà trước khi hẳn nhắm mắt, huyết nhục của bản thân lưu lại hóa thành mấy cái phi trùng, từ hẹp khe hở bay vào một chỗ huyết động.

Chỉ cần thọ nguyên Vu Đại Xuyên không có triệt để hao hết, nó liền sẽ không ngừng thu thập huyết nhục, cuối cùng trở thành một bộ phận trong cắm khu.

Có thể thấy được cắm khu kinh khủng thế nào.

Dù là Nhậm Thanh nhìn như có thể tìm tới có thể lợi dụng sơ hở, nhưng trên thực tế đối với bản thân cắm khu không cách nào tạo thành rung chuyển chút nào.

Chỉ cần hẳn một ngày không đào thoát ra, sớm muộn sẽ bị cắm khu thôn phệ.

Cắm khu tựa như là cái hộp bị đóng kín, con vật bị giam trong đó vẫn có thể sống sót, nhưng không có bất ngờ gì xảy ra thì sớm muộn cũng sẽ chết.

Nhậm Thanh mặc dù có mấy phần tự tin, nhưng khi càng tìm đến vị trí cửa ra, lúc đó thật phải áp dụng những biện pháp nguy hiểm.

Hắn cẩn thận suy nghĩ xem có thể có thể lợi dụng Vu Đại Xuyên được không, dù là chỉ là nhiều một phần thắng cũng tốt.

Hoàng Tử Vạn đoán được suy nghĩ Nhậm Thanh, liền mở miệng nói ra:

“Vật quý dĩ có lẽ sẽ tương đối bài xích dung nhập cấm khu, có thể nhờ vào đó trì hoãn hay không?”

Nhậm Thanh hai mắt sáng lên, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng nào đó, có lẽ thật có hiệu quả?

Nghĩ tới đây, hắn bóc ra quỹ ảnh bộ phận, để mà thay thế cái bóng Vu Đại Xuyên, Vu Đại Xuyên không có phát giác được.

Nhậm Thanh tính toán, quỹ ảnh có thể ly thể khoảng chừng mười canh giờ.

Nhưng mà như này còn chưa đủ.

“Nhóm chúng ta tới trước bếp lò đi, trong thời gian ngắn tương đối an toàn.”

Hai người dọc theo vách tường bò lên trên bếp lò.

Kết quả thân thể Nhậm Thanh còn chưa đứng vững, trong khe hở liền có Trùng nhân cương thi bay ra, chuẩn bị bắt đầu thu thập huyết nhục một vòng mới.

“Không được, ta mau mau đến xem tình huống bên trong tổ trùng.”

Nhậm Thanh muốn có thi thực.

Bên trong tổ trùng tuyệt đối có lưu hàng, dù là lần đầu dùng ăn mới có hiệu quả duyên thọ, nhưng không hề nghi ngờ rằng đây là cái vật liệu có giá trị không nhỏ.

Ngoại trừ đưa tặng người bên cạnh mình, hoặc là bán cho Đại Mộng các, đều có rất nhiều tác dụng.

Trọng yếu nhất chính là, nếu như Nhậm Thanh phải dùng Vu Đại Xuyên trì hoãn ý thức cấm khu, vậy thì nhất định phải để cho đối phương sống lâu một chút.

“Người đi đi, ta cũng phải bố trí một cái.”

Hoàng Tử Vạn chỉ nơi hẻo lánh hướng bếp lò, nơi đó có cái lỗ lõm khó mà phát giác, dùng để tích súc độc dịch thì vừa hợp.

Nhậm Thanh gật đầu.

Hiện tại nhất định phải giành giật từng giây, đồng thời cũng không thể thư giãn chút nào, nếu như cấm khu bị lính cai ngục đường phong tỏa, đến lúc đó cho dù chấp cánh cũng khó trốn.

Chương 250 - Có Cơ Hội Ba Lần

Chương 250. Có Cơ Hội Ba Lần

Nhậm Thanh linh hoạt leo lên trên vách tường, đi vào trong động có trùng nhân Cương Thi tuôn ra.

Đi chưa được mấy bước, Nhậm Thanh liền phát giác được mùi hôi gay mũi, xa xa không phải mùi trên thân trùng nhân Cương Thi tán phát có thể đánh đồng.

Trùng nhân cương thi không ngừng bay ra, thỉnh thoảng còn sẽ có mấy cái đem thi thể đưa về tổ trùng.

Bước chân Nhậm Thanh dần dần tăng tốc, qua một lát liền tới phần cuối hang động, thấy ở góc có một đồng bạch cốt chồng chất thành núi.

So với việc vật quý dị Thử Mẫu giả hình thành sinh sản máy móc, máy móc sinh sản của trùng nhân hoàn toàn không cách nào di động, bề ngoài giống như tổ ong.

Tổ ong có khoảng chừng mười mét, chứa đựng đến hàng vạn trứng trùng, mặt ngoài đột ngột mọc ra tay chân người bao quanh, trên vách tường cũng đầy chân tay người.

Nhưng mà trứng trùng cũng hiện ra đen màu xám, xác ngoài trong suốt có thể nhìn thấy trùng con ở bên trong, mà lại bởi vì không hoàn toàn phát dục, dẫn đến thiếu cánh tay thiếu chân.

Khí tức tổ ong rung lên, mười mấy khóa trứng trùng phá xác, dẫn sinh tất cả đều là Trùng nhân cương thi.

Trùng nhân cương thi dùng sức bẻ tay chân trên vách tường, như là con rối lắp đặt tại thân thể, mặc dù hành động bởi vậy trở nên càng thêm không tiện.

Thật đúng là thiếu cái gì thì thêm cái đó.

Có chút trùng nhân thì ngay cả phi hành cũng không cách nào làm được, sẽ bị ném cho tổ ong hấp thu, nhờ vào đó dựng dục ra càng nhiều trứng trùng.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra may mắn.

Vật quý dị bên trong bầm khu hiện ra đều không tương đồng, tiêu tai cấm khu là thảo dược, cấm khu nơi đây thì là hình thành chủng quần.

Bản thân Vật quý dị chỉ là sinh vật sinh sống trong đó, không tùy tiện xâm nhập địa động, nguy hiểm sẽ giảm đi không ít.

Mặc dù muốn thoát đi khỏi cấm khu, tránh không được việc tiến vào trong động đất tìm vị trí cửa ra, nhưng có chuẩn bị dù sao cũng tốt hơn không có.

Nhậm Thanh tìm kiếm xung quanh tổ ong, rất nhanh phát hiện mười mấy khối thi thực, đặt tại đỉnh tổ ong.

Đỉnh trứng trùng càng thêm to lớn, hẳn là đang ấp ra cự trùng nhân.

Thời điểm hắn đưa tay đặt lên trên thi thực, báo hiệu tổ ong trở nên đặc biệt rõ ràng.

Nhậm Thanh nhíu lông mày, nếu như xuất hiện Trùng nhân cương thi, lần sau thời gian Vu Đại Xuyên thức tỉnh hẳn là sẽ sớm hơn sao?

Sự tình tốt.

Hắn không chút do dự lấy đi thi thực, sau đó phi nước đại rời khỏi địa động.

Lập tức Nhậm Thanh trở về bếp lò.

Hoàng Tử Vạn thấy hắn nhanh chóng như thế, không nhịn được muốn hỏi thăm tình huống, nhưng mà còn chưa mở miệng, da đầu tê dại sững sờ tại nguyên chỗ.

Hàng vạn trùng nhân cương thi từ trong khe hẹp tuôn ra, tựa như châu chấu tai.

“Người đã làm gì?”

Nhậm Thanh không có quá nhiều giải thích, chê cười cùng Hoàng Tử Vạn trốn ở bếp lò trong bóng tối, thẳng đến bây giờ tung tưng khắp phòng bếp.

Hai người bọn họ không có trở ngại, dù sao có thuật pháp che giấu tung tích.

Nhưng mà bên trong cấm khu lại lâm vào hỗn loạn.

Trùng nhân cương thi chỉ cần nhìn thấy vật sống, liền sẽ một mạch xông lên, bị mấy chục trên trăm con vây công, con nào lập tức hóa thành thịt nát.

Bếp lò bị mưa máu bao phủ.

Số lượng lớn thi thể bị Trùng nhân cương thi kéo ề Vu Đại Xuyên.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, một luồng quỷ ảnh bí mật mang theo vật phẩm dung nhập bên trong cái bóng Vu Đại Xuyên, tiếp theo chỉ cần chờ đợi thời cơ là đủ.

Hoàng Tử Vạn tránh không được có chút khản trương, liền đem lực chú ý đặt ở trong hầm độc dịch.

Ngay tại thời điểm mỗi người bọn họ bận rộn, ngoài cửa sổ phòng bếp truyền đến từng tiếng oanh minh, trần nhà có tro

bụi rơi xuống.

Kéo dài ba lần.

Ngay sau đó tiếng cự nhân hạt thóc gầm thét quanh quần tại phòng bếp.

Nhậm Thanh trong nháy mắt kịp phản ứng, sắc mặt trở nên âm trầm.

Hắn quay đầu trầm giọng nói ra:

“Lính cai ngục đường đang thực hiện ảnh hưởng với cấm khu, nhờ vào đó nhắc nhở nhóm chúng ta chỉ có ba lần...”

“Nhất định phải trước thời hạn.”

“Ừ, vì lý do an toàn, nhóm chúng ta cần phải nắm chắc cơ hội trong hai lần.”

Hoàng Tử Vạn lau đi mồ hôi trên trán, trái tim đều sắp từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài, dù sao lập tức sẽ phải trải qua cử tử nhất sinh.

Nhậm Thanh lấy ra khối thi thực ném cho Hoàng Tử Vạn, duyên thọ mặc dù không có tác dụng quá lớn, nhưng ít ra có thể ứng đối một ít tình huống đột phát.

Trước mắt hắn còn có mười bốn khối thi thực, cũng không cần tận lực tiết kiệm.

Nhậm Thanh đem hiệu quả thi thực giải thích một lượt.

Hoàng Tử Vạn hơi có vẻ kinh ngạc, tiếp sau không chút do dự nuốt vào trong bụng.

Nhiệt khí lan tràn, hắn đột nhiên cảm giác thân thể dễ dàng một chút, bởi vì bài tiết độc tố rất tiêu hao thể lực, giờ đây cũng được bổ sung.

Mà liền tại hai người chờ đợi một lát, Trùng nhân cương thi phát hiện vật sống ở ngoại giới chết hết, sau đó đã có không ít

con tràn vào trong huyết động.

Nhậm Thanh thấy vậy tâm niệm vừa động.

Hắn biết rõ nhất định phải thu hoạch tất cả điều kiện có lợi, để mà cam đoan thoát khốn.

Nhậm Thanh trực tiếp từ lao tù trong bụng đem hơn mười vị dân trần hôn mê lấy ra, sau khi huyết nhục bại lộ trong không khí, lập tức dẫn tới rất nhiều Trùng nhân cương thi giành trước bay tới.

Chương 251 - Kết Hợp Thuật Pháp

Chương 251. Kết Hợp Thuật Pháp

Hoàng Tử Vạn còn tưởng rằng Nhậm Thanh muốn bắt dân trấn xem như môi nhử, nhện không được muốn nói gì đó lại thôi.

Không nghĩ tới lòng bàn tay Nhậm Thanh mở ra cái di miện, bỗng dung sinh ra hấp lực.

Ngàn con Trùng nhân cương thi bị lao tù trong bụng thu nạp, mãi tới không gian đạt tới cực hạn.

Lập tức quỹ ảnh che đầy khí tức, Trùng nhân cương thi còn lại từ bỏ hai người, một lần nữa đi tìm huyết nhục vận chuyển về cho Vu Đại Xuyên.

Nhậm Thanh cảm nhận được lao tù trong bụng hỗn loạn, phát hiện Trùng nhân cương thi cũng không phải là vật sống, không cách nào dùng thủ đoạn nhập mộng để khống chế.

Bọn chúng chen chúc trong không gian chật hẹp, rất nhanh liền bắt đầu chém giết lẫn nhau, tay chân vụn thì bị trong bụng lao tù hấp thu.

Nhậm Thanh thấy vậy vội vàng thu hồi dân trấn, nhắm mắt đem lao tù trong bụng chia từng cái nhà tù, đem Trùng nhân cương thi đơn độc phong cấm.

Bởi vì tương đối rườm rà, thậm chí khiến cho đầu căng đau, tiên huyết không khỏi từ xoang mũi chảy ra.

“Nhậm Thanh, không có sao chứ?”

Hoàng Tử Vạn trong lòng có chút chấn kinh, không gian trong Nhậm Thanh to lớn như thế, không thể nào là thuật pháp Bán Thi cảnh.

Chẳng lẽ lại đối phương ngoại trừ Vô Mục Pháp cùng thuật pháp liên quan đến cái bóng, còn có một môn thuật pháp đã tấn thăng Quỷ Sứ cảnh...

Đây là cái thiên phú kinh khủng gì.

Hoàng Tử Vạn đột nhiên đổi chạy ra cầm khu lòng tin tăng nhiều.

Tu sĩ như Nhậm Thanh sợ là ngay cả Âm Sai cảnh cũng không cách nào trói buộc quá lâu, tương lai thậm chí có khả năng thành tựu Dương Thần.

Hắn có loại hưng phấn không hiểu.

Tựa như là chứng kiến lịch sử ghi chép lính cai ngục đường sắp vẽ lên một trang nổi bật.

“Vu Đại Xuyên khôi phục sẽ bị trì hoãn, nhóm chúng ta có thể nghỉ ngơi một lát.”

Nhậm Thanh nhắm mắt mình tưởng.

Thân ở cầm khu sẽ gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn, muốn hiểu rõ ràng mọi thứ thì căn bản không có khả năng, chỉ có đi một bước xem một bước.

Hoàng Tử Vạn cưỡng ép tỉnh táo lại, độc dịch trong cơ thể như là nước sôi.

Trong lòng của hắn ẩn ẩn có dự cảm, nếu như có thể an toàn trở về hiện thế, hắn là rất nhanh liền có thể trải qua lần nguy hiểm thứ hai.

Hoàng Tử Vạn thỉnh thoảng chú ý tình huống Vu Đại Xuyên.

Cái đầu dần dần thành hình, nhưng mà hiển nhiên linh trí nhận hồn phách ảnh hưởng, hai mắt hơi có vẻ ngốc trẻ.

Mà số lượng Trùng nhân cương thi chỉ còn lại một phần ba.

Bởi vì săn giết điên cuồng, dẫn đến bên trong cấm khu trở nên hỗn loạn không gì sánh được.

Mặt ngoài không rõ ràng, nhưng Nhậm Thanh lại chú ý tới, chủng loại Trùng nhân cương thi từ trong động đất vận chuyển thi thể càng ngày càng lộn xộn.

Nói rõ tất cả giới hạn địa bàn giữa các vật quý dị đã càng thêm mơ hồ.

Râm râm râm...

Ở ngoài cấm khu truyền đến động tĩnh kịch liệt, tựa như là năm đám nện xuống.

Nhậm Thanh hít sâu một hơi.

Hắn lấy ra cổ thân thể khô lồi kia của Hoàng Tử Vạn, để điểm hồn dần dần dung nhập.

Nói thật cả hai độ phù hợp không cao, thân thể lập tức có cảm giác sắp sụp đổ, cũng may điểm hồn ổn định.

Nhậm Thanh thấy thể căn rằng để thân thể ăn vào thi thực, dù cho duyên thọ không nhất định có hiệu quả, nhưng mà trạng thái rõ ràng tốt hơn không ít.

Tiếp sau đó hắn lại đem con mắt hỗn tạp nhét từng cái vào trong bụng điểm hồn.

Dù là như thế, Nhậm Thanh vẫn phát hiện điểm hồn lúc nào cũng có thể sẽ bị cấm khu bóc ra.

Sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, biện pháp duy nhất đành phải dùng chủ hồn cưỡng ép trấn áp, nếu không liền sẽ thất bại trong gang tấc.

Cấm khu theo bản năng sẽ hấp dẫn vật quý dị.

Cho nên dựa theo Nhậm Thanh dự định.

Điểm hôn dùng làm người chỉ dẫn lối ra, mang hai người đi tìm tới con đường chính xác giống như lúc mới vào điểm hôn được dẫn tới lối ra.

Nếu không chỉ bằng địa hình không ngừng biến hóa, căn bản không có khả năng tìm vị trí đến cụ thể.

Cấm khu chính là do vật quý dị cấu thành, bên trong tồn tại quy tắc đặc hữu, cho dù là ý thức cấm khu đều theo dựa theo quy tắc này để vận chuyển.

Khả năng cấm khu đạt tới Dương Thần cảnh, mới có thể càng giống là thế giới chân thật.

Hắn có chút trở tay không kịp, dù cho có thể ngăn chặn điểm hôn, nhưng sẽ ảnh hưởng đến bản thể không thể nghi ngờ.

Nhậm Thanh do dự một lát, một lần nữa đem điểm hôn rút ra thân thể khô lồi, sau đó cùng Hoàng Tử Vạn nói rõ lợi hại, lần nữa bước vào bên trong trùng tổ.

Hoàng Tử Vạn không có hỏi thăm quá nhiều, hiện tại nào có thời gian đi giải thích.

Hắn thở sâu, một lần nữa đem độc dịch thu hồi vào trong cơ thể, là dung lượng trong dạ dày đã đầy động dịch, độc dịch liền hoán huyết dịch, cơ bắp, cốt tủy...

Nhờ vào đó tạm thời gia tăng chiến lực.

Thân hình gầy yếu Hoàng Tử Vạn biến thành hai mét, cơ bắp cũng bắt đầu có vẻ công kênh, từ đầu tới đuôi đều là kịch độc.

Nhậm Thanh đi vào trong động.

Hắn không để ý tới tổ ong mảy may, mà là ngòi xép bằng tại góc tường.

Quỷ ảnh yên lặng bảo hộ Nhậm Thanh, coi như tổ ong không có năng lực công kích, trứng trùng cũng đang ấp nở, nhưng mà nó vẫn nhìn chăm chăm không thả.

Chương 252 - Kết Hợp Thuật Pháp 2

Chương 252. Kết Hợp Thuật Pháp 2

【 phải chăng tấn thăng chi nhánh Quỷ Kính Tương Sinh, sẽ tiêu hao thọ nguyên mười năm 】

Quỷ Kính Tương Sinh là thuật pháp Quỷ Sứ cảnh, rốt cục có thể hình chiếu vật quỷ dị từ lao tù trong bụng, nhưng mà chỉ là hư ảnh.

Là Nhậm Thanh sau khi xác định dùng hệ thống, vậy năm mươi năm thọ nguyên mới gom được lập tức ít rơi mười năm, thân thể sau đó sinh ra cảm giác huyền diệu.

Còn việc vì sao muốn tấn thăng Kính Trung Tiên, mà không phải thuật pháp còn lại.

Chủ yếu bởi vì năng lực “Quỷ kính song sinh” không cần phân ra lực chú ý, rất thích hợp tình trạng trước mắt, nhiều mấy phần sinh cơ cũng tốt.

ảnh hưởng của quỷ cảnh song sinh sẽ mang tới không chỉ giới hạn bản thân trong thuật pháp.

Con mắt Nhậm Thanh trở nên tê tê đại đại, lông mày nhin không được nhú chặt.

Tổ ong giống như đã nhận ra nguy hiểm, khí tức tản ra có chút không ổn định, cưỡng ép phát triển cho trứng vừa mới sinh ra .

Thấy nó hành động, quỷ ảnh lập tức cho rằng nó đang uy hiếp tới Nhậm Thanh.

Quỷ ảnh trong nháy mắt bao trùm toàn bộ hang động, tựa như măng xà trực tiếp cuốn lấy tổ ong, không ngừng có thanh âm xương cốt đứt gãy từ trong vang lên.

Ngẫu nhiên có mấy cái Trùng nhân cương thi trở về hang động, nhưng cũng là không hề có lực hoàn thủ.

Nếu như nhìn kỹ liền có thể phát hiện, trong cơ thể quỷ ảnh còn có cái giòi bọ đang ngo nguậy, ý đồ hấp thu chất dinh dưỡng tổ ong để lớn mạnh.

Hoàn thành một lần ngự biến, về sau quỷ ảnh áp chế mạnh hơn đối với Thiên Đạo Trùng, cho nên trạng thái phong ấn có chỗ thư giãn.

Ngay tại thời điểm quỷ ảnh sắp đem tổ ong ghìm chết, Nhậm Thanh đột nhiên mở mắt, lập tức ngăn trở cử động quỷ ảnh.

Hai mắt hắn nhìn như chưa từng xuất hiện điểm gì khác nhau, nhưng ở dưới ánh nắng chiết xạ, bày biện ra ánh sáng như mắt kính phản chiếu.

Nhậm Thanh thấy vậy nheo mắt lại để mà che giấu hai mắt dị dạng.

Hắn nhìn về phía tổ ong sắp chết, cũng may số lượng Trùng nhân cương thi đã đầy đủ, nếu không còn phải khôi phục thương thể cho vật quỷ dị.

Nhậm Thanh quay người ly khai hang động, tiếp sau đó trở về bếp lò.

Hoàng Tử Vạn toàn thân bị độc dịch bao trùm, mỗi bước đều sẽ lưu lại dấu chân ăn mòn, ngay cả Trùng nhân cương thi cũng không dám tùy tiện tới gần.

“Lão Hoàng, ngươi không sao chứ?”

Nhậm Thanh ánh mắt lo lắng, trạng thái Hoàng Tử Vạn cũng không bình thường, hẳn là cường ép đem thuật pháp cùng bản thân dung hợp tăng thực lực.

Hơi không cẩn thận, khả năng liền sẽ gặp cảnh dị hoá mất không chế.

“Yên tâm, ta rõ ràng tình huống của mình.”

Nhậm Thanh không có lẽ mề chậm chạp, chỉ về phía dưới bếp lò nói:

“Nhóm chúng ta từ hang động ở vách tường phía đông đi vào, trùng nhân ở chỗ đó lấy được nhiều thi thể nhất, nói rõ nơi đó tương đối hỗn loạn.”

“Được.”

Hoàng Tử Vạn chạy đến mép bếp lò nhảy xuống, độc dịch từ làn da rỉ ra lập tức hóa đám mây, đem hắn chậm rãi nâng lên để tốc độ rơi xuống quá nhanh.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn phương hướng Vu Đại Xuyên, đầu đã hoàn toàn thành hình, đang cố gắng cảm ứng đến vị trí bản thể bên trong cấm khu.

Hắn liền đi sau lưng Hoàng Tử Vạn, quỷ ảnh phụ thân.

Bên ngoài thân Nhậm Thanh bị dung dịch màu đen bao trùm, dưới nách hình thành màng mỏng, tựa như một con dơi khổng lồ.

Trùng nhân cương thi dừng lại chốc lát giữa không trung, sau khi cảm nhận được khí tức bọn hắn không che giấu chút nào, cả đám lao tới như châu chấu.

Ầm! !

Trong nháy mắt Hoàng Tử Vạn rơi xuống đất, hai tay đâm mạnh vào ngực, độc dịch văng khắp nơi ra.

Mười mấy con Trùng nhân cương thi bị hòa tan, nhưng mà lại có càng nhiều Trùng nhân cương thi đang đổ xuống.

“Lão Hoàng tiết kiệm lực khí một chút, chờ chút nữa ta sẽ mất rất nhiều sức lực, đến lúc đó bảo vệ ta.”

“Tốt! ! !”

Hoàng Tử Vạn thu tay lại, Nhậm Thanh lập tức thể hiện.

Hai người phối hợp càng thêm ăn ý.

Hai tay Nhậm Thanh dùng sức nắm tay, phân ra quỹ ảnh xông vào mười cái bóng Trùng nhân cương thi.

Hắn bước chân không ngừng, ngón trỏ đặt lên cổ của mình.

Dùng sức vạch một cái.

Móng tay nhiễm tiên huyết, nhưng không chút vết thương nào trên cổ hắn.

Mười con trùng nhân bị mất đầu ngay lập tức, thân thể bay nửa mét theo quán tính mới vô lực té lăn trên đất, rất nhanh không động dậy được nữa.

Nhậm Thanh hơi có vẻ kinh ngạc, nguyên bản chỉ là vì ném thử dùng quỹ thể, không nghĩ tới hiệu quả vậy mà so với tưởng tượng còn tốt hơn nhiều.

Hắn mới chỉ cảm thấy cổ đau một chút mà trùng nhân đã bay đồng

Rất có thể bởi vì cả hai không phải một một cấp bậc, cùng là thương thể như vậy như khi trên người trùng nhân lại bị phóng đại lên.

Nhậm Thanh đem các loại thuật pháp dung hội quán thông rồi thi triển, thi thể phủ kín mặt đất.

Áh mắt hắn lần nữa nhìn về phía bếp lò.

Chương 253 - Dừng Điểm Hồn Chỉ Đường

Chương 253. Dừng Điểm Hồn Chỉ Đường

Nhậm Thanh mang theo Hoàng Tử Vạn tiếp cận lối vào hang động phía đông, bước chân lại hơi có vẻ chần chờ.

Ở thời điểm bọn hắn sắp bước vào trong động, Vu Đại Xuyên tìm bản thể không có kết quả, nhìn không được phát ra gào thét tuyệt vọng.

Hoàng Tử Vạn lúc này cũng lập tức nghĩ ra gì đó, lập tức thay thế Nhậm Thanh ngăn tại đằng sau.

Nhậm Thanh gạt đầu, bắt đầu hành động của mình.

Vu Đại Xuyên đã có xu thế sụp đổ, thậm chí hồn phách tại vật quý dị cùng cảm khu ảnh hưởng dưới, sắp bị xé rách thành hai nửa.

Trước khi hắn sắp chết đã khôi phục bộ phận linh trí, bên trong miệng không tuyệt vọng lắm nắm lấy cái tên Thủy Hồ Lô, ngữ khí tràn ngập không cam lòng.

Vu Đại Xuyên tại kết thúc Bách Quỷ Dạ Hành, về sau muốn đạt tới trình độ nguy biến ba lần không khó, thọ nguyên mấy chục năm còn lại đủ để xung kích Âm Sai cảnh.

Hiện tại hùng tâm tráng chí lại tan thành bọt nước.

“Chỉ ít... Tất cả... Lính cai ngục... Cũng táng thân tại đây...”

Ý thức của hắn dần dần tiêu tán, hồn phách sinh ra đau nhức kịch liệt khiến cho toàn thân run rẩy.

Đột nhiên, Vu Đại Xuyên chú ý tới cái bóng bản thân bắt đầu nhúc nhích, ánh mắt nhìn không được hải nhiên, trong đầu tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn rất nhanh liền kịp phản ứng, dù sao lúc Bách Quỷ Dạ Hành gặp qua thuật pháp tương tự.

Xem ra Nhậm Thanh cũng không chết, mà âm thầm lưu lại bố trí.

Quỷ ảnh phun ra một đoàn vật quỷ dị.

Vật quỷ dị lập tức liền có xu thế sống dậy, dần dần hình thành bề ngoài dã thú.

Tiếng bước chân cự nhân hạt thóc vang lên, nó đi tới phía vật quỷ dị, dọc theo đường tiện tay chụp chết hàng ngàn con Trùng nhân cương thi.

Vu Đại Xuyên muốn đem quỷ ảnh bài xích ra ngoài, nhưng thân thể đã không nhận chương khống.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn xem cự nhân hạt thóc tới gần, tại dưới uy áp kinh khủng, tình trạng hồn phách trở nên càng thêm hồng bét.

Sự đảo lộn đầu, Vu Đại Xuyên ngược lại sinh ra hứng thú, nhìn không được thâm nghĩ:

“Nhậm Thanh a Nhậm Thanh, nước cờ này của ngươi để làm gì.”

“Nếu như chỉ vì dẫn tới ý thức cấm khu, không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Hắn không cảm thấy Nhậm Thanh có thể chạy ra khỏi cấm khu, hắn muốn nhìn xem người này đến cùng có gì đặc thù, sao lại đạt được thưởng thức Âm Sai cảnh.

Cự nhân hạt thóc sắp đi đến bếp lò, quý ảnh bắt đầu lần nữa nhúc nhích.

Lần này phun ra chính là một bộ thân thể như là hồ lô.

Vu Đại Xuyên sững sốt một chút, tiếp sau đó giận tím mặt, không nghĩ tới vậy mà lại nằm trên tay Nhậm Thanh.

Dù là hắn không muốn trở thành quân cờ, nhưng vật quý dị bên trong hồn phách lại chủ động làm ra lựa chọn, hồn phách thoát ly thân thể khôi lỗi dung nhập bản thể.

Cự nhân hạt thóc đã gần trong gang tấc, đưa tay liền có thể chụp vào Vu Đại Xuyên, nhưng mà đầu tiên hắn lại đi đối phó cái vật quý dị đang chạy trốn kia.

Vu Đại Xuyên không khỏi lộ ra một chút cười khổ.

Thi thực vô ý thức bị nuốt đến trong dạ dày, nguyên bản thân thể sụp đổ đã đạt được một chút làm dịu, hồn phách cũng giống như thế.

Hắn nhìn về phía cự nhân hạt thóc.

Vu Đại Xuyên dùng ý thức khổng chế Trùng nhân cương thi bay tới, sau đó hàm răng cắn đứt tứ chi nó, cưỡng ép gắn ở trên thân thể của mình.

Hắn hơi có vẻ cứng ngắc dùng tay móc ra tờ giấy bên trong hàm răng của mình, phía trên chỉ viết một hàng chữ.

“Kéo dài! ! Ta giết Thủy Hồ Lô! !”

Lời nói này, căn bản không thể từ chối.

Trên mặt Vu Đại Xuyên phức tạp đủ kiểu, cuối cùng bắt đầu dĩ lạc đầu.

“Tốt cho một tên Nhậm Thanh, không biết sau khi ta chết còn có ý thức hay không, nếu là có lưu lại một chút, sớm muộn có thể nhìn thấy cảnh khu nơi đây hủy diệt.”

Toàn thân Vu Đại Xuyên toát ra thi khí nồng đậm, vật quý dĩ đang từ từ làm hấn dị hoá sâu sắc, khiến cho hấn cảm nhận được lực lượng trước nay chưa từng có.

Vu Đại Xuyên ngửa mặt lên trời thét dài.

“Rống! !”...

Nhậm Thanh khẽ gật đầu, kể từ đó, phần thắng lần nữa đề cao hai tầng.

“Đi thôi, chúng ta nhiều nhất chỉ có nửa nén hương.”

Hấn lần nữa lấy ra thân thể khô lồi thực vật hóa, điểm hồn phụ thể, về sau còn cần chủ hồn đến áp chế không bị cấm khu ảnh hưởng.

Hoàng Tử Vạn không chút do dự đem cửa động hòa tan khiến động sụp đổ, nhờ vào đó phong tỏa tập kích đến từ phía sau.

Hai người bước nhanh tới chỗ sâu.

Tốc độ điểm hồn tiến lên cũng không nhanh, nhưng rõ ràng có chỗ chỉ dẫn.

Nhậm Thanh thở dài một hơi, cấm khu quả nhiên là dựa theo quy tắc đặc biệt, chỉ ít cấm khu Quỷ Sứ cảnh là như thế.

Nhưng mà còn không có đi bao xa, liền đã phát hiện tung tích Người Thần Lăn, đồng thời nó đang giấu ở trong bóng tối bất cứ lúc nào chuẩn bị xuất thủ.

Quỷ ảnh thấy vậy liền đem Người Thần Lăn giết chết thành thi thể.

Nhưng hành động này giống như là cục đá đánh vỡ mặt nước bình tĩnh, quỷ vật theo nhau mà tới, gần như điên cuồng phóng tới hai người Nhậm Thanh.

Ngược lại là điểm hồn không nhận công kích.

Hoàng Tử Vạn dùng thân thể cao lớn đè vào phía trước, khiến cho hai người nhanh chóng đi tới chỗ sâu.

Nhậm Thanh có thể cảm giác linh trí điềm hồn càng thêm Hỗn Độn, thậm chí biến tướng ảnh hưởng đến chủ hồn, không khỏi mày nhăn lại.

Mà khi càng ngày càng sắp thoát khỏi , thực lực quỷ vật gặp phải cũng đang lên cao.

Chương 254 - Thực Tiên Pháp

Chương 254. Thực Tiên Pháp

“Tiền độ quá chậm.”

Nhậm Thanh có thể phát giác được trạng thái Vu Đại Xuyên, đối phương hẳn là không kiên trì được bao lâu.

Vu Đại Xuyên mượn nhờ vật quỷ dị rõ ràng có thể khu trục quỷ ảnh, nhưng cũng không có làm như thế, chính là muốn cho Nhậm Thanh có cái tâm lý chuẩn bị.

“Lão Hoàng, thu tay.”

Hoàng Tử Vạn lập tức tránh ra khỏi trước mặt Nhậm Thanh, lòng bàn tay ở dị miệng Nhậm Thanh há mở, mấy ngàn Trùng nhân cương thi từ đó tuôn ra.

Bọn nó bản năng muốn thu hoạch huyết nhục, liền cùng thành đàn quỷ vật triển đấu cùng một chỗ.

Nhậm Thanh dùng Long Xà Tích cuốn lên điểm huyệt, tàn suất hai chân dần dần tăng tốc, dù là trước mặt có quỷ vật cũng là trực tiếp phá tan.

Hoàng Tử Vạn phụ trách đoạn hậu, ngăn ngừa mấy phút liền đã vượt qua mấy cái đường rẽ.

Hai người đột nhiên dừng lại bước chân.

Trong bóng tối cách đó không xa có đôi mắt đỏ như máu.

Vật quỷ dị tắc kè hoa phát ra từng tiếng kêu, tứ chi nắm lấy tại trên vách tường, ngay cả ánh mắt Nhậm Thanh cũng không

cách nào tùy tiện bắt giữ.

“Lão Hoàng, cẩn thận một chút.”

Nhậm Thanh phát ra nhắc nhở, sau đó lập tức hai chân tự lực liền xông ra ngoài.

Quỷ ảnh thân ở hắc ám gần như không cách nào bị giết chết, đồng thời khí gia trì cũng nhận được tăng lên rõ rệt, nào có đạo lý Nhậm Thanh chờ đợi một cách bị động.

Đầu vật quỷ dị Tắc Kè Hoa vỡ ra khe hở, hình thành một cái miệng đầy máu, đáng tiếc nó chỉ cắn được tàn ảnh mà Nhậm Thanh lưu lại.

Nhậm Thanh trong nháy mắt xuất hiện ở phía trên vật quỷ dị tắc kè hoa.

Một quyền tự lực đơn giản, trực tiếp dùng sức đánh.

Lân giáp lập tức nứt ra.

Song quyền rơi vào cùng một chỗ, lân giáp vỡ vụn, đồng thời Long Xà Tích đâm xuyên qua thân thể nó.

Hoàng Tử Vạn há to mồm, không phải nói không chế điểm hồn cần phân tâm sao, làm sao cảm giác ngay cả vật quỷ dị Quỷ Sứ cảnh cũng không cách nào chịu được mấy chiêu.

“Nghĩ cái gì thế, đi mau.”

Nhậm Thanh vội vàng thúc giục.

Ngay tại lúc hắc vừa mới, quỷ ảnh trên người Vu Đại Xuyên triệt để tiêu tán.

Đây không phải là bởi vì tử vong, mà là bản thân hoàn toàn bị vật quỷ dị dị hoá ăn mòn, đối kháng cùng cảm khu cũng lâm vào gay cấn.

Hoàng Tử Vạn bước nhanh đuổi theo, hắc nhện không được quay đầu nhìn thoáng qua.

Thương thế vật quý dị tắc kè hoa ngay đang dần dần khôi phục, khí tức trở nên cường thịnh hơn, không qua bao lâu liền sẽ đuổi theo.

Nhậm Thanh ngược lại là muốn thu lấy vật quý dị tắc kè hoa, nhưng dù sao đã là Quỷ Sứ cảnh, rất khó làm được triệt để phong ấn tại lao tù trong bụng.

Huống hồ còn có thể hấp dẫn ý thức cấm khu.

Lại có mấy cái vật quý dị đánh tới, hiện tại quý vật phổ thông đã rất khó gặp được, rõ ràng toàn bộ vật quý dị trong địa động cũng đang tụ hợp đầu đá.

Bọn nó lâm vào chiến đấu vĩnh viễn.

Nhưng mà hai người Nhậm Thanh phối hợp cực kỳ ăn ý, công thủ chuyển đổi với nhau, gần như không có lộ ra sơ hở.

Thời gian dần trôi qua, vật quý dị bị giết, về sau sinh thái ổn định cũng dần dần biến mất, càng ngày càng thích hợp để đi săn.

Hồ hấp Hoàng Tử Vạn dồn dập.

Dù là có độc dịch gia thân, nhưng chắc chắn sẽ có thời điểm hao hết, nếu mà tay không cùng vật quý dị giao chiến, qua mấy hiệp hấn sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Nhưng mà đã có thể nhìn thấy vách đá cuối cùng ở nơi xa, chắc hẳn đó chính là chỗ ra ngoài .

Cấm khu lần nữa địa chấn.

Lính cai ngục ở ngoài bắt đầu phát động công kích, thời gian lưu cho bọn hấn đã không nhiều.

Nhậm Thanh hơi có chút biệt khuất, điểm hồn không giờ khắc nào không ảnh hưởng ngược lại mình, cho nên nhất định phải một mực bảo trì chăm chú.

Nếu như điểm hồn trở về cơ thể , dựa theo quy tắc cấm khu, địa hình sẽ lập tức phát sinh biến hóa.

Hắn có chút dự cảm không tốt, tiếp sau đó thanh âm hạt thóc xác lưu động vang lên lần nữa, Vu Đại Xuyên cuối cùng vẫn là khó có chịu đựng.

Mặt người không lồ nhanh chóng tới gần, vật quý dị chủ động tránh ra một con đường cho nó.

Hoàng Tử Vạn ngây người, bả vai liền bị hai đầu vật quý dị hung hăng cắn, hàm răng sắc bén trực tiếp giật xuống một khối thịt lớn.

“Tê...”

Hắn theo bản năng dùng độc dịch cầm máu, nhưng rõ ràng độc dịch đã không quá đủ, một bộ phận thân thể bại lộ ở trong nanh vuốt vật quý dị.

Vật quý dị tập trung vây công Hoàng Tử Vạn, hắn dần dần không có lực lượng chống đỡ.

“Nhậm Thanh, ngươi đi mau...”

Hoàng Tử Vạn hữu khí vô lực nói, hắn đã làm tư tưởng chuẩn bị hi sinh.

Nhậm Thanh thấy vậy dùng sức hất lên Long Xà Tích, đem Hoàng Tử Vạn cuốn lên thu vào lao tù trong bụng, tay trái bắt lấy cái cổ vật quý dị tắc kè hoa.

Hắn dẫn theo vật quý dị phi nước đại, hai mắt nheo lại xem nhìn về sau.

Vật quý dị bị hai mắt Nhậm Thanh hấp dẫn, động tác giãy giụa ngừng lại.

Chương 255 - Thực Tiên Pháp 2

Chương 255. Thực Tiên Pháp 2

“Người ở trong mắt ta nhìn thấy cái gì?”

Vật quý dị phát hiện, trong con mắt Nhậm Thanh giống như có hạt điểm đen đang phóng đại.

Khi điểm đen càng ngày càng tới gần, quái sỏi kinh khủng giống như dự định từ đó nhảy ra.

Hình chiếu Quỷ Lang được Nhậm Thanh dùng hình chiếu phóng ra từ mắt, thân thể nở lớn đến cao năm mét đụng vào cả phía trên, hai tay quét qua vật quý dị bốn bề, một quyền đánh tất cả bay rớt ra ngoài.

Ngay cả gương mặt khổng lồ cũng chần chờ trong nháy mắt.

Dù sao Quỷ Lang dị hoá đến cực hạn, dù là Quỷ Cảnh Tương Sinh chỉ có thể triệu hoán ra hình chiếu, khí thể hiện ra cũng xa không phải Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh thừa cơ đi tiên thêm được trăm mét.

Linh trí của hắn trở nên mơ hồ, nhưng bước chân cũng sẽ không có dừng lại chút nào, giống như đào thoát khỏi cấm khu là bản năng từ đáy lòng của hắn.

Hô! ! !

Trong miệng gương mặt khổng lồ thổi ra gió lạnh, thuật pháp thuộc về Vạn Khải hiện ra, nhiệt độ trong động kịch liệt hạ xuống, băng sương từ mặt đất lan tràn.

Ngay tại trong nháy mắt Nhậm Thanh sắp tiếp xúc đến băng sương, hắn dùng sức đem điểm hồn ném vào kéo ra .

Sau đó bản thân hóa thành Quỷ Lang.

Hai chân ép xuống.

Dưới long bàn chân thì đất đá đã lụn xuống tạo thành vô số khe hở.

Oanh! ! !

Xương đùi Nhậm Thanh lên tiếng nứt vỡ, sau đó hắn hóa thành tàn ảnh biến mất tại chỗ.

Thân thể của hắn đâm vào trên vách đá, cảm giác tưởng đã chỉ có thể cảm được một chút, cũng may hữu kinh vô hiểm.

“Đáng tiếc, hắn là bỏ qua Thực Tiên pháp...”

Nhưng thời điểm hắn xuyên thẳng qua bức tường cuối cùng ngăn cách giữa cấm khu và nhân thế, hắn lại cảm giác tiếp xúc đến cái gì.

【 Thực Tiên pháp 】

【 có thể tiêu hao mười năm thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Nhậm Thanh mở to hai mắt, theo bản năng hắn chọn lựa tấn thẳng ngay.

Ý thức cấm khu cuồng nộ, vách tường và cửa sổ trong phòng bếp đồng thời bị khe hở bao trùm, từng khối mộ bia từ trong tấm gạch dựng thẳng lên.

Quỷ vật rút đi huyết nhục, hóa thành thi hài mục nát xem bản thân như củi khô để nhóm lửa.

Ngọn lửa màu đen cháy hừng hực.

Dưới tình huống cấm khu đang thôn phệ rất nhiều vật quý dị, cộng thêm Nhậm Thanh kích thích, xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đương nhiên tất cả việc này cũng không có liên quan gì với Nhậm Thanh. ...

Ở bên ngoài, bùn đất cháy đen tản ra mùi thối, thỉnh thoảng còn có đốm lửa bốc lên ý định bùng nổ, nhưng mà chung quanh sớm đã không còn gì để đốt.

Liếc nhìn lại, vài đỉnh núi không có một ngọn cỏ, khói trắng chậm chậm dâng lên, làm cho người ta cổ quái là chỗ tiếp giáp với nơi này lại mọc đầy lúa hoang, xung quanh ruộng lúa này đã bị đốt hết không còn chút gì.

Khoảng chừng trên trăm mẫu.

Hiện tại là thời gian đầu mùa xuân, cây lúa sinh trưởng vô cùng tốt, vừa nhìn đã thấy sắp kết bông.

Gió núi thổi qua, đốm lửa phiêu tán, nhưng không có làm hạt thóc bị ảnh hưởng chút nào.

Rìa ngoài là nơi đóng quân, nơi này chiếm diện tích không nhỏ, hơn mười vị quan binh đang khẩn trương tuần tra quanh cái mảnh ruộng rộng lớn này, ánh mắt ngẫu nhiên liếc nhìn ruộng đất.

Thấy được ngoài những cây lúa ra thì phía ngoài cùng còn có một khối bia đá to lớn, phía trên mọc ra mấy con mắt người quỷ dị, bọn nó đang không ngừng chuyển động, ruộng lúa này chính là vị trí Thực Tiên Cấm Khu, những con mắt chính là thủ đoạn quan sát của lính cai ngục.

Ngoại trừ những quan binh này ra, ở nơi đây còn có không ít lính cai ngục, nhưng mà bọn hắn cũng tận lực giữ vững cự ly, giống như đang đợi cái gì.

Doanh địa sớm đã dựng xong xuôi mười mấy ngày, bầu không khí lại có vẻ có chút ngột ngạt.

Tổng Tông Vô đứng ở trên vách núi đằng xa, sáu mắt liếc nhìn về phía ruộng lúa quý dị kia, bốn cái tay ôm ngực, biểu lộ hơi có vẻ trầm thấp.

Rất khó tưởng tượng núi rừng bình tĩnh như vậy, vậy mà ẩn giấu Thực Tiên cấm khu.

lính cai ngục còn lại thấy thế thì nào dám đi quấy rầy, chỉ là nghỉ ngơi ở gần đó, chờ đợi Tổng Tông Vô hạ lệnh phong tỏa cấm khu.

Bọn hắn trải qua mấy ngày tiếp xúc, phát hiện Thực Tiên cấm khu so với trong tưởng tượng còn muốn kỳ quặc hơn.

Vài ngày trước có cái Dã Trư mắt không chế phóng tới ruộng lúa, kết quả khi nó càng tới gần, thân thể lại chậm rãi thu nhỏ.

Trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Sau đó người dân An Nam trấn có những đường cong ở ngực cũng nôn khan ra lông tóc Dã Trư.

May mắn chính là, cấm khu sẽ không chủ động hút sinh linh vào, sẽ chỉ dụ dỗ bọn nó đi vào ăn lúa trong ruộng, ăn xong thì phần bụng liền sẽ sinh ra đường cong.

Cũng may lính cai ngục đường đã tìm được biện pháp tiêu trừ ảnh hưởng cấm khu.

Chỉ cần bảy ngày bảy đêm không ăn không uống, đường cong phần ngực bụng liền sẽ dần dần giảm đi.

Chương 256 - Thoát Ra Thành Công

Chương 256. Thoát Ra Thành Công

Lính cai ngục đường thông qua thuật pháp cưỡng ép kéo lại tính mệnh phạm nhân, lúc này mới đem tai hoạ ngầm của hai vạn cư dân An Nam trấn tiêu trừ, không có ỉ thành đại họa.

Doanh địa phía Giang Phong tọa trấn, hấn nhìn như nhắm mắt dưỡng thần, kì thực đang dùng trông mắt trên tấm bia đá quan sát ruộng lúa, tránh sinh ra ngoài ý muốn.

Không ít lính cai ngục chính thức ở An Nam trấn bị cuốn vào bên trong Thực Tiên cấm khu, dẫn đến diện tích cấm khu khuếch trương mấy lần.

Hấn tự nhiên không muốn tiếp tục sinh biến cố, đành phải cẩn thận nghiêm túc.

Kỳ thật nếu không có mấy vị Âm Sai cảnh âm thầm ngăn cản, sau khi xử lý xong việc trong An Nam trấn, sớm đã lập tức bắt đầu phong tỏa cấm khu.

Còn gió lạnh thổi qua, hạt thóc sinh ra ba động tựa như mặt biển.

Ánh mắt Tổng Tông Vô lấp lóe.

Hấn bước nhanh tới gần ruộng lúa, song quyền dùng sức đánh ra, mặt đất không khỏi chấn động, hạt thóc lay động nhưng không có rơi xuống.

Tổng Tông Vô đối với việc Nhậm Thanh có thể từ đó chạy trốn thì không có hi vọng quá lớn, dù sao mỗi chỗ cấm khu

cũng bao hàm rất nhiều vật quý dị, tuyệt không phải Quỷ Sứ cảnh có thể chống lại.

Hắn mặc dù tận lực trì hoãn thời gian, nhưng cuối cùng vẫn là có kỳ hạn.

vị trí Thực Tiên cấm khu quá mức tới gần An Nam trấn, nếu như bỏ mặc không quan tâm, chính là đang uy hiếp tới tính mệnh vạn người.

An Nam trấn là kho lúa của Tương thôn, xảy ra vấn đề liền sẽ ảnh hưởng toàn dân.

Tạch tach tach...

Trong đất khu ruộng truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Tổng Tông Vô biểu lộ giật mình, phải biết mấy ngày nay mặc dù hắn xuất thủ thế nào, hạt thóc bên trong vẫn không tổn hao gì.

Sáu mắt huyết hồng trừng lớn, con ngươi cẩn thận đảo qua mảnh ruộng trăm mẫu.

Hắn rất nhanh liền phát hiện cổ quái, tại ở gần vị trí biên giới, có một hạt lúa bởi vì chín mà rớt xuống.

Hạt lúa đang theo gió núi mà chậm rãi bay.

Trong nháy mắt Tổng Tông Vô xuất hiện tại trước hạt lúa, ngón trở nhẹ nhàng nắm.

Vỏ hạt lúa tự động tróc ra, bên trong có giấu một bộ thân thể đang đón gió mà phát triển.

Biểu lộ hắn hơi có vẻ thất thần, vội vàng cẩn thận xem xét, kết quả thân thể lại cùng hình dạng Hoàng Tử Vạn tương tự, chỉ là làn da không có tím xanh như vậy.

“Hoàng Tử Vạn?”

Ngón tay Tống Tông Vô đặt tại mi tâm thân thể, dùng sức đánh ra một luồng hồn phách.

Hồn phách lại là bộ dáng Nhậm Thanh, nhưng mang đến cho hắn một cảm giác hư mà không thật, linh trí cũng chỉ bằng đứa trẻ bảy tám tuổi.

Biểu lộ Tống Tông Vô biến hóa mấy lần, cuối cùng thờ thật dài.

Hắn thấy, Nhậm Thanh hẳn là lợi dụng thủ đoạn nào đó trốn ra khỏi Thực Tiên cấm khu, nhưng đánh mất thân thể, hồn phách bị thiếu.

Dù là dùng thuật pháp tái tạo nhục thân, cũng không không nổi mấy năm.

Nếu như không phải lần này ngoài ý muốn, Nhậm Thanh sớm muộn có thể tấn thăng Âm Sai cảnh, đáng tiếc...

Tống Tông Vô vừa định cất kỹ hồn phách, bất kể như thế nào cũng phải cho Nhậm Thanh một kết thúc yên lành.

Nhưng hắn không có chú ý tới, lại có một hạt lúa bay tới cách đó không xa, khi vỏ châu bóc ra, bản thể Nhậm Thanh leo ra.

Trong doanh địa, Giang Phong đột nhiên đứng người lên, có vẻ cực kì ngạc nhiên.

“Làm sao có thể? ! ! !”

Lính cai ngục còn lại cách khá xa, cũng không có phát hiện Thực Tiên cấm khu dị dạng, nhao nhao đem ánh mắt chuyển đến trên thân Giang Phong.

Giang Phong lắc đầu, rất thức thời đóng chặt miệng.

Tống Tông Vô chú ý tới Nhậm Thanh, về sau lập tức có chút xấu hổ, đưa tay buông ra điểm hồn để nó một lần nữa về

Nê Hoàn cung của bản thể.

Vậy mà hắn còn vì một luồng điểm hồn mà cảm giác tiếc nuối sâu sắc.

“Vậy mà còn sống đi ra...”

Tổng Tông Vô quan sát tỉ mỉ lấy Nhậm Thanh, sợ là Thực Tiên cấm khu có lưu ám thủ.

Thần kinh căng thẳng của Nhậm Thanh lập tức có thể buông lỏng, nhịn không được ngủ thiếp đi.

Một lát sau, Tổng Tông Vô cũng không có phát giác được cổ quái, chỉ là thấy hai chân Nhậm Thanh gãy xương, huyết khí trong thân thể tương đối suy yếu.

Xem xét chính là trọng thương chưa lành.

Quỷ ảnh cảnh giác nhìn xem Tổng Tông Vô, phòng ngừa có người sống tới gần.

Tổng Tông Vô nhếch miệng lên, muốn lộ ra ý cười nhưng mà vẫn nhịn được, dù sao còn có lính cai ngục khác chết tại bên trong Thực Tiên cấm khu.

Nhưng mà, cái bóng này... Cũng hắn là thuật pháp Quỷ Sứ cảnh sao?

Làm sao cảm giác đều đã hoàn thành một lần nguy biến.

Phúc họa tương y, Nhậm Thanh đã có số phận như thế, tương lai thậm chí khả năng so với mình đi còn đi xa hơn, có hi vọng bước vào Dương Thần cảnh.

Nắm đấm Tổng Tông Vô hướng về phía quỷ ảnh vỗ một cái, nó lập tức bắt đầu trở nên uể oải.

Hắn thấy thế nắm lên Nhậm Thanh, lắc mình mấy cái biến mất chỗ giáp ranh Thực Tiên cấm khu, hắn là chạy tới đỉnh núi phụ cận.

Giang Phong tại trong doanh địa đứng người lên, bên tai truyền đến thanh âm Tổng Tông Vô.

“Thông tri đi, dùng thuật pháp đem Thực Tiên cấm khu tạm thời phong cấm.”

Cái trán hắc sinh ra mồ hôi lạnh tinh mịn, Tổng Tông Vô mặt ngoài là truyền đạt nhiệm vụ, kì thực cũng có cảnh cáo bản thân mình chớ truyền ra ngoài.

Giang Phong tự nhiên không dám đắc tội Âm Sai cảnh, vội vàng điều hành lính cai ngục.

Chương 257 - Thoát Ra Thành Công 2

Chương 257. Thoát Ra Thành Công 2

Khi Nhậm Thanh mở mắt ra đã qua hai ngày, xương đùi ngược lại là miễn cưỡng khép lại, nhưng vẫn tránh không được cảm thấy có chút thể hư.

Hắn phát hiện thân ở trong sơn động, trong lòng nhin không được mà bắt đầu cuồng loạn lên.

Sợ rằng vẫn không có thoát khỏi cấm khu.

Nhậm Thanh lập tức mới hồi tưởng lại lúc trước, nhin không được mà thở dài, thì ra mình đã thoát.

Cấm khu ẩn chứa quá nhiều nguy hiểm, nếu không phải Vu Đại Xuyên cam nguyện trì hoãn, rất có thể thủ đoạn dùng hết cũng không cách nào thoát ra.

Ánh mắt hắn nheo lại.

Nếu như Thủy Hồ Lô biết được Nhậm Thanh thoát ly cấm khu, có lẽ sẽ tìm tới cửa, sợ rằng sẽ giận chó đánh mèo mình về việc Vu Đại Xuyên.

Người này chính là cái tên tiên.

Nhậm Thanh quyết định , đợi sau khi tấn thăng Âm Sai cảnh và có chút nắm chắc, liền tìm cơ hội giết Thủy Hồ Lô, cũng cắt được một cái hậu hoạn.

Thời điểm hắn đang âm thầm trầm tư, Tổng Tông Vô từ bên ngoài hang động chậm rãi đi tới.

“Nhậm Thanh, không nghĩ tới liên Thực Tiên cấm khu cũng không cách nào vây khốn ngươi...”

“Vận khí tốt, vận khí tốt.”

Nhậm Thanh đuổi lưng một cái, ngấm lại thời gian bên trong cấm khu ăn bữa nay lo bữa mai, cảm giác tại nhân thể dù là màn trời chiếu đất cũng thoải mái hơn.

Tổng Tông Vô ngồi xếp bằng xuống, biểu lộ nghiêm túc nói ra:

“Nhậm Thanh, có thể nói ra tình huống cụ thể bên trong Thực Tiên Cấm Khu không?”

“Ta... .”

Nhậm Thanh gật đầu, nhưng mà hần đột nhiên giống như là nhớ tới cái gì. Dị miệng ở lòng bàn tay đem mấy chục người phóng ra.

Người dân liên tục nhiều ngày rơi vào trạng thái ngủ say, đều có chút xanh xao vàng vọt.

Lục Tiểu Ngọc tốt hơn chút, sau khi tiếp xúc đến ngoại giới liền dụi dụi con mắt tỉnh lại.

Nàng há hốc miệng, sau khi biết mình không phải trong cấm khu, suy nghĩ một đoàn loạn ma, trầm mặc không nói gì, không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Hoàng Tử Vạn thì buồn bực ngán ngẩm.

Hắn ở lao tù bụng trong nước do đồ ăn cũng đầy đủ, chính là diện tích quá chật hẹp, giống như giam giữ tại trong lao ngục.

Hoàng Tử Vạn cảm giác kỳ quái sâu sắc là, tại bên trong không gian giới chỉ của Nhậm Thanh, mơ hồ có thể nhận ra khí tức phi thường khủng bố.

Nhưng chưa đợi hần tìm hiểu tới cùng thì đã được thả ra ngoài.

Hoàng Tử Vạn nhìn xung quanh, vội vàng lên tiếng chào cùng hai người Nhậm Thanh.

Chân mày Nhậm Thanh hơi nhíu lại.

Hần phát hiện làn da Hoàng Tử Vạn màu xanh tím sâu hơn, nói rõ dị hoá xuất hiện mất không chế, mặc dù còn chưa tới trình độ phải trong dạ dày.

“Lão Hoàng ngươi không sao chứ?”

Hoàng Tử Vạn lộ vẻ mặt đặng chát nói:

“Còn sống cũng đã là không tệ, dị hoá mất không chế đã có xu hướng tích lũy.”

Nhậm Thanh do dự một chút nói:

“Ngươi có thể thử đi đại mộng Đoán Khí bên trong chợ quỷ, nói không chừng có thể dùng pháp khí kèm chế độc tố trong cơ thể.”

“Đa tạ.”

Hoàng Tử Vạn khoát tay áo, trong lòng không có ôm hi vọng quá lớn.

Lập tức hai người bọn họ đem sự tình phát sinh bên trong cấm khu, từ đầu chí cuối cáo tri cho Tổng Tông Vô, bao quát việc gặp phải quy tắc khó hiểu.

Tổng Tông Vô nghe nói sau đó rơi vào trầm mặc, ngón tay không ngừng gõ vào thạch bích.

Qua sau một hồi, hần mới mở miệng nói ra:

“Thực Tiên cấm khu cách An Nam trấn quá gần, thực tế phiền phức không nhỏ, mượn nhờ các ngươi cung cấp tin tức, có thể cân nhắc triệt để tiêu trừ.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút nói ra:

“Cấm khu lại nuốt chửng nhiều loại vật quý dị, tuyệt đối sẽ lần nữa sinh ra kịch biến, cùng nội dung nhóm chúng ta miêu tả đã ngày đêm khác biệt.”

Tổng Tông Vô lắc đầu:

“Bất kể như thế nào, vật quý dị Thực Tiên pháp làm hạch tâm cũng sẽ không có thay đổi.”

Ngữ khí hần chắc chắn nói ra:

” Trong lĩnh cai ngục đường có mấy vị lão lĩnh cai ngục thọ nguyên khô kiệt, ta sẽ dẫn bọn hần tiến vào trong đó.”

“Dù là ta bỏ mình cũng không sao, diện tích cấm khu nhiều nhất khuếch trương gấp trăm lần, đến lúc đó sẽ dời An Nam trấn đi xa nơi đây.”

Nhậm Thanh không biết nên khuyên thế nào.

Chỉ có thể kể rõ kỹ càng vật quý dị ẩn chứa bên trong Thực Tiên cấm khu.

Tổng Tông Vô ghi lại từng cái:

“Ba người các ngươi có thể đợi ở chỗ này, ta sẽ tìm người thu xếp tốt cho người dân.”

Nhậm Thanh rất nhanh liền quyết định tạm thời lưu tại doanh địa, hiện tại trở về thành trấn quá dễ thấy, hướng hồ còn có Thủy Hồ Lô âm thầm thăm dò.

Vừa vặn chuẩn bị cho Thiên Đạo Trùng tấn thăng, còn có cũng cần quen thuộc Thực Tiên pháp.

Hai người Hoàng Tử Vạn cũng không có lựa chọn ly khai.

Tổng Tông Vô nói chuyện phiếm một lát sau liền đứng dậy tiến đến cấm khu.

Sau đó hắn còn muốn liên lạc lính cai ngục đường, xác định công việc tiêu trừ cấm khu, nhưng mà việc này cùng Nhậm Thanh cũng không có liên quan gì.

mấy người Nhậm Thanh đem người dân mang đến đỉnh núi phụ cận, giao cho lính cai ngục khác sắp xếp, bọn hắn không cần phải nhúng tay.

Dựa theo Tống Tông Vô nói, dù cho đã có không ít người biết được có lính cai ngục bị nhốt ở trong Thực Tiên cấm khu, nhưng lính cai ngục đường vẫn chưa thống kê được bao nhiêu người.

Chủ yếu là danh sách lính cai ngục tử thương chưa rõ ràng.

Cho nên ba người Nhậm Thanh đành phải nghỉ ngơi mấy ngày trong núi, đến lúc đó lại giả vờ gia nhập doanh địa, từ đó sẽ có ít người nghi ngờ việc bọn hắn có thể thoát khỏi cấm khu.

Nhậm Thanh từ trong miệng Tống Tông Vô biết được, Mộc Dịch mặc dù không có bị cuốn vào Thực Tiên cấm khu, nhưng mà bởi vì Bỉ Ngạn hoa dẫn đến thân thể bị hao tổn, đang ở trạng thái bế quan.

Chương 258 - Cẩm Khu Biến Động

Chương 258. Cẩm Khu Biến Động

Một nhóm Bỉ Ngạn hoa mới bắt đầu được trồng, chỉ là bên trong cái xương sườn ở An Nam trần đã ẩn chứa không nhiều tàn hồn.

Rất khó lại hình thành quy mô Bách Quỷ Dạ Hành.

Nhậm Thanh lắc đầu, lập tức tìm cái đỉnh núi bắt đầu nghỉ ngơi.

Hắn cũng không đi quan tưởng thuật pháp, ngoại trừ ngẫu nhiên dùng ăn con mắt để cam đoan duyên thọ, chủ yếu là sắp xếp lại hệ thống thuật pháp của bản thân.

【 Thuật pháp Quỷ Sứ cảnh: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng), Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma), thần túc kinh (Bình Họa Trì Lang), Kính Trung Tiên (Quỷ Kính Tương Sinh), Vô ảnh quỷ (Âm Quỷ ma ảnh) 】

【 Thuật pháp Bán Thi cảnh: Nhân Thư Bì (luyện bì giả), Phi Giáp Công (Tích Cốt giả) 】

【 Thuật pháp Vũ Nhân cảnh: Thực Tiên pháp 】

【 U Minh Công: Luyện Khí (u nguyên) 】

【 ngự biến: Thao Thiết Pháp (ngực tốt), Vô ảnh quỷ (quỷ thể) 】

Thuật pháp của Nhậm Thanh càng thêm phong phú, nhưng dù sao chỉ có lấy thừa bù thiếu với nhau, mới có thể phát huy uy lực viên siêu bình thường.

Mà lại hẳn cảm giác tu sĩ cổ đại trong lúc sáng tạo thuật pháp cũng suy độ phù hợp giữa các thuật pháp.

Giống như vị * không biết tính danh kia, cho dù là Tiêu Tai Pháp, hay là Kính Trung Tiên, tất cả là vì đem tồn tại bản thân thân xóa đi.

Nhậm Thanh cảm giác liên ở giữa hệ những thuật pháp này, rất có thể liên lụy đến cảnh giới càng cao hơn, là Dương Thân? Lại hoặc là thiên quỷ?

Hắn đề xuống tạp niệm trong lòng, chỉ cần Thực Tiên pháp tấn thăng lúc đó có thể tìm hiểu nhiều hơn nữa.

Hiện nay chưa đạt tới Quỷ Sứ cảnh thuật pháp chỉ còn lại Phi Giáp Công cùng Nhân Thư Bì , đợi Nhậm Thanh đem tác hại Thiên Đạo Trùng miễn trừ, về sau tấn thăng toàn bộ chắc hẳn không cần quá lâu.

Về phần Thực Tiên pháp, không tiêu hao quá nhiều thọ nguyên của hắn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ thiên đạo pháp.

Nhậm Thanh trước kiểm tra tuyến đường dị hoá Bán Thi cảnh Thực Tiên pháp một hồi, theo thứ tự là.

【 Sài Tân Giả: Lấy thân là củi 】

【 Tự Thực Giả: Thân là món ngon 】

【 Táo Lô Giả: Lô nhãn trong dạ dày 】

Nhậm Thanh liền chú ý tới Táo Lô Giả, cái này rõ ràng là tuyến đường dị hoá của Thực Tiên cấm khu, pháp môn duyên thọ nhất định bao hàm trong đó.

Hai loại còn lại cũng có chút đặc thù.

Tự Thực Giả chẳng lẽ thật là đem huyết nhục bản thân hóa thành món ngon mỹ thực?

Chỉ sợ sau khi ăn hẳn là có thể thu được chỗ tốt, tương đối thích hợp để bồi dưỡng thể lực.

Nhưng cũng dễ dàng xuất hiện tình huống như võ quán Trần Thị Bát Cực Thối, quán chủ bị cách đệ tử xem như đồ ăn, mọi người tụ lại để chia nhau.

Mà Sài Tân Giả hiển nhiên là tuyến đường dị hoá vận dụng diễm hỏa, tăng lên lớn nhất đối với chiến lực cá nhân, nhưng lấy thân là củi đốt khẳng định có thiếu hụt.

Trong đó Tự Thực Giả cùng Sài Tân Giả bởi vì cái giá để dị hoá khá lớn, thọ nguyên tiêu hao để miễn trừ đều cần một năm rưỡi thọ nguyên.

Ngược lại là Táo Lô Giả thì một năm là được, đối Nhậm Thanh thì là một tin tức tốt.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Táo Lô Giả, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm 】

Sau khi Nhậm Thanh xác nhận, cái trán toát ra mồ hôi, dạ dày bắt đầu cảm giác được thiêu đốt, thậm chí dần dần lan tràn ruột non ruột già.

Tại trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của hắn, dạ dày dần dần hòa làm một thể.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, làm sao cảm giác dạ dày sắp biến thành nồi hơi dùng làm nấu nướng, hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến tiêu hóa con mắt chứ.

Đại khái qua mười mấy hơi thở, dị hoá giống như kết thúc.

Dạ dày hóa thành lò luyện huyết nhục giống như là cục thịt, còn có thể theo nhịp tim không ngừng nhúc nhích, không khỏi để cho người ta rùng mình.

Nhậm Thanh nhắm mắt cẩn thận xem tác dụng lò luyện huyết nhục.

Rất nhanh phát hiện có thể hoàn toàn hấp thu dinh dưỡng đồ ăn, đồng thời sẽ không tạo thành bất luận cái ô uế gì, điễm ấy ngược lại là tác dụng không nhỏ.

Còn lại giống như... Không có tác dụng khác?

Nhậm Thanh hơi có vẻ thất vọng, dù sao cũng là thuật pháp Bán Thi cảnh.

Ý thức của hắn nhìn chằm chằm lò luyện huyết nhục, lao tù trong bụng là phụ thuộc dị dạ dày, cho nên ngược lại không có biến hóa bao lớn.

Ý niệm này chỉ là vừa mới sinh ra, dị dạ dày đột nhiên bành trướng giống như là bong bóng.

Lò luyện cùng dị dạ dày tiếp xúc với nhau, cả hai dần dần dính liền, dị dạ dày có chút giống là một cái cục thịt mọc ra trên nôi hơi.

Hắn vội vàng xem xét trong bụng lao tù.

Trên sàn của mỗi gian phòng có thêm một cái miệng.

Cái miệng này liên thông với lò luyện huyết nhục.

Vị trí lò luyện huyết nhục thì ở vào phía dưới lao tù trong bụng, cả hai tương thông, tựa như là nối thành một thể.

Nhậm Thanh sửng sốt một lát mới phản ứng được, thuật pháp Tử Nhục đạo nhân quả nhiên có chỗ liên hệ, đồng thời sẽ khi tấn thăng sẽ càng ngày càng chặt chẽ.

Hắn tiếp lấy gọi ra hệ thống, nhưng mà hai loại thuật pháp này vẫn là biểu hiện riêng như cũ, cũng chưa từng xuất hiện dấu hiệu sát nhập trở thành một loại thuật pháp.

Có lẽ chỉ có chờ thuật pháp tấn thăng đến cảnh giới cao hơn mới có thể nghiệm chứng rõ ràng.

Nhậm Thanh lập tức lấy ra con mắt ăn vào, hiệu quả duyên thọ vẫn còn, thậm chí sau khi lò luyện thay thế dạ dày, tốc độ tăng trưởng thọ nguyên có chỗ tăng lên.

Hắn nhin không được mà trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Bởi vì lò luyện, rất có thể duyên thọ khi nuốt mất sẽ phá vỡ hạn mức cao nhất là năm mươi năm, đối Nhậm Thanh chính là chỗ tốt cực lớn.

Nhưng mà hắn không có tìm tới manh mối liên quan tới thi thực, chỉ sợ phải chờ sau khi tấn thăng Quỷ Sứ Cảnh chân chính, thậm chí là ngũ biến mới có thể lợi dụng Thực Tiên pháp duyên thọ.

Chương 259 - Cẩm Khu Biến Động 2

Chương 259. Cẩm Khu Biến Động 2

【 Tân Hỏa Vi Thù: Mệnh là Tân Hỏa 】

【 Thực Vi Vạn Vật: Vạn vật ăn ta 】

【 Lô Trung Tân Vương: Tân Hỏa đốt lô 】

Ba loại tuyến đường dị hoá hoàn toàn nhìn không ra cái hàm nghĩa gì, bí trong các lĩnh vực đường hần là cũng không có ghi chép quá mức kỹ càng.

Táo Lô Giả tấn thăng chính là Lô Trung Tân Vương, chỉ xem ý tứ trên mặt chữ, cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Nhậm Thanh hơi có tiếc nuối, nhưng tổng thể mà nói thì cũng không sao, dù sao đã xác định Táo Lô Giả chính là lộ tuyến Thực Tiên cẩm khu.

Hắn hiện tại đã có thủ đoạn duyên thọ, đợi triệt để chứng không hỏa luyện cung bên trong Vô Vi đạo tràng, về sau Âm Sai cảnh đã trong tay.

Nhậm Thanh chuẩn bị quan tượng thuật pháp, đảo qua cái miệng ở lao tù trong bụng.

Hắn thử nghiệm để cái miệng dưới sàn nuốt con mắt, thọ nguyên lập tức từ từ đi lên.

Như này ngược lại tốt, không cần lại rườm rà từ lao tù trong bụng lấy ra con mắt, dù là lúc giao chiến cũng có thể bất cứ lúc nào tiêu hóa con mắt để mà chữa thương.

Trước đây lao tù trong bụng mặc dù có thể dùng làm tiêu hóa, nhưng vì phụ thuộc dị dạ dày nên cũng không cách nào phát động chức năng nuốt mất lấy duyên thọ.

Nhưng chỉ giới hạn trong tiêu hóa đồ ăn, Thực Tiên pháp giống như hơi có chút gân gà.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, ý thức nhìn về phía góc của lao tù trong bụng.

Trong phòng giam mờ tối chỉ có vách tường không có song cửa, giống như giam giữ lấy cái dã thú gì rất hung mãnh, đang không ngừng dùng đầu chạm vào vách tường.

Nơi đây là không gian hẩn chuyên môn dùng để giam giữ vật quý dị, hiện tại đã có năm loại, trong đó ba loại Vũ Nhân cảnh, hai loại này Bán Thi cảnh.

Bởi vì những thuật pháp vật quý dị này đối với Nhậm Thanh tương đối vô dụng, không có khả năng tiêu hao thọ nguyên nắm giữ, cho nên dứt khoát đặt ở lao tù trong bụng để tránh họa.

Vì sao không có Quỷ Sứ cảnh vật quý dị.

Chủ yếu bởi vì khi vật quý dị Quỷ Sứ cảnh bảo tồn ở lao tù trong bụng, hẩn nhất định phải phân tâm ra để trấn áp, cho nên dứt khoát mang đến A Tỳ Địa Ngục cất cho gọn.

Mặt đất há miệng, đầu lưỡi hẹp dài mang theo gai nhọn cuốn lên vào vật quý dị Vũ Nhân cảnh, lòi vào lò luyện không để ý việc nó gãy giữa.

Khi trong lò luyện có hỏa diễm bốc lên, vật quý dị phát ra gào thét thảm thiết, mấy lần muốn đào thoát lại không có hiệu quả chút nào.

Nhậm Thanh chờ đợi một hồi, vật quý dị vẫn như cũ, giống như hỏa diễm bên trong lò luyện ở thời gian ngắn sẽ không

cách nào hoàn toàn tiêu hóa.

Bản thân hắc cũng không có cái dị dạng gì, chỉ là dạ dày hơi có vẻ nóng rực.

Nhậm Thanh chú ý tình huống bên trong lò luyện, bất tri bất giác chờ đợi ba ngày tại trong sơn động, nhiệt độ dạ dày rốt cục hơi có hạ xuống.

Hắc đợi đến hoàn toàn làm lạnh, mở ra lò luyện.

Bên trong sớm đã không có thanh âm vật quý dị, chỉ còn lại một chút tro bụi, giống như ngoại trừ đem vật quý dị luyện hóa thì không hề có tác dụng.

Nhậm Thanh đựng vào tro bụi, hệ thống liền biểu hiện.

【 quý bụi 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, bồi lên thân thể dị hoá có thể làm dị dị hoá, giới hạn ở hóa thú. 】

Hô hấp hắc trở nên dồn dập lên, vốn cho rằng duyên thọ ở Thực Tiên pháp cần tấn thăng cảnh giới cao, không nghĩ tới Bán Thi cảnh liền có thể tiếp xúc.

Chắc hẳn chỉ cần nhét vật liệu vào trong lò luyện hóa là được.

Nhưng mà Nhậm Thanh lắc đầu, tính ngẫu nhiên của lò luyện quá mạnh, vật tăng lên duyên thọ như Thi Thực chỉ có hiệu quả trong lần đầu ăn mà thôi.

Nhờ vào đó để lấy duyên thọ, chỉ có thể dệt hoa trên gấm.

Ngược lại là cái quý bụi này có chút thú vị, dùng làm bồi lên khẳng định quá lãng phí, thời điểm luyện khí thêm vào chắc hẳn hiệu quả không thấp.

Chỉ tiếc vật quý dị ở lao tù trong bụng đều là thuật pháp hóa thú, nếu không pháp khí của Hoàng Tử Vạn hắc là tùy tiện

liền có thể giải quyết.

Cụ thể vẫn là chờ Thiên Đạo Trùng đạt tới Trúc Cơ dẫn sinh linh căn rồi nói sau, cũng không biết hiệu quả hỏa luyện cung như thế nào, còn có Đâu Suất cung luyện đan kia.

Nhậm Thanh lần nữa bắt lấy cái vật quý dị ném vào bên trong lò luyện, quý bụi bắt đầu xuất hiện.

Hắn đi ra hang động tìm đến hai người Hoàng Tử Vạn, tiếp sau đó đi đến doanh địa Thực Tiên cấm khu, làm bộ là tới trợ giúp lính cai ngục.

Đám người trong doanh địa đối với ba người đến hơi có vẻ lạnh lùng, chỉ có Giang Phong biểu lộ cổ quái.

Nhậm Thanh rất nhanh liền dung nhập trong đó, cũng không cần đào móc cả ngọn núi như tiêu tai cấm khu, cấm khu này đã bị thuật pháp tạm thời phong cấm.

Hắn nhàn hạ vô sự đi dạo bên cạnh ruộng lúa, kết quả chú ý tới cây lúa cái hơi có bụi bặm.

Biểu hiện như thế giống như cây lúa đang bị nắm, nhưng cái này là Thực Tiên cấm khu, sự tình lạ thì tất có biến.

Nhậm Thanh vội vàng cáo tri cho Tổng Tông Vô, thì ra hắn sớm đã phát giác.

Tổng Tông Vô sắc mặt ngưng trọng nói ra:

“Không thể đợi thêm nữa, hai ngày này ta liền mang theo lão lính cai ngục tiến vào bên trong Thực Tiên cấm khu.”

Nhậm Thanh muốn nói lại thôi, Tương Châu không biết tồn tại bao nhiêu năm, đã không bị cấm khu thôn phệ, vậy nhất định là có vài người phải chịu nguy hiểm để ngăn cản điều đó.

Tổng Tông Vô vỗ vỗ bả vai Nhậm Thanh, quay người liền tiến đến biên giới cấm khu ngồi xuống.

Trong hai ngày, bốn vị lính cai ngục già từ các nơi trong Tương Châu chạy đến.

Bọn hấn trên người khoác pháp khí kháng cự rút hồn, nắm giữ là thuật pháp hóa thú, dù là bỏ mình cũng không về để cấm khu càng thêm mất không chế.

Nhậm Thanh đem năm khối thi thực giao cho Tống Tông Vô, về sau đưa mắt nhìn thân thể bọn họ từ từ nhỏ dần, lập tức biến mất tại hạt thóc trong đất.

Nhậm Thanh an định tâm thần.

Thời gian thoáng qua liền mất, thọ nguyên cũng rất nhanh đã đủ để miễn trừ đại giới của thiên đạo pháp, Thực Tiên cấm khu lại sinh ra biến hóa.

Chương 260 - Tấn Thăng

Các Công Pháp

Chương 260. Tấn Thăng Các Công Pháp

Thực Tiên cấm khu phát sinh biến hóa ngược lại cũng không phải bởi vì lính cai ngục bỏ mình trong đó, mà là những cái vật quý dị bị nuốt kia dần dần sinh ra ảnh hưởng.

Màu sắc bông lúa trở nên càng thêm u ám, đồng thời hấp dẫn rất nhiều con ruồi.

Có thi xú tràn ngập ra.

Giang Phong đối với việc này không có biện pháp nào tốt hơn, báo cáo lính cai ngục đường, đồng thời để quan binh cùng nha dịch lần lượt rút lui về An Nam trấn.

Lính cai ngục thì lùi đến bên ngoài hơn mười dặm.

Lần nữa thiêu đốt đồi núi, cho dù Thực Tiên cấm khu sẽ có biến hóa như thế nào, lính cai ngục đường đầu tiên phải bảo đảm bốn bề nhất định phải hóa thành tuyệt địa chim không thềm ị.

Giang Phong không có sai khiến Nhậm Thanh nhiệm vụ gì, để cho hắn vẫn là tương đối nhàn rỗi.

Nhậm Thanh cũng lấy tu hành làm chủ.

Bất tri bất giác, thọ nguyên đã đến 62 năm.

Hắn cảm giác duyên thọ hiệu quả từ nuốt mất đến sáu mươi năm cũng chưa từng xuất hiện chậm dần, có thể thấy được tác dụng lò luyện huyết nhục.

Hệ thống thuật pháp Nhậm Thanh vốn là lấy Thao Thiết Pháp làm chủ, Thực Tiên pháp đối với căn cơ nội tình mà nói, so với trong tưởng tượng còn quan trọng hơn.

Hắn mới vừa chuẩn bị đột phá Trúc Cơ kỳ, cấm khu tái sinh dị động.

Ruộng lúa tại đêm khuya lúc đột nhiên truyền đến tiếng vang quỷ khóc sói gào, gió lạnh thổi qua, diện tích chậm rãi lớn ra chỉ ít hai mươi mẫu.

Ở giữa trung ương ruộng có mấy cái mộ bia đứng thẳng rách nát không chịu nổi.

Bông lúa hóa thành khô héo, mùi thối càng thêm nồng đậm.

Lính cai ngục không hẹn mà cùng khởi hành rút lui, nếu diện tích Thực Tiên cấm khu biến lớn, tự nhiên cũng phải rút lui đi.

Hoàng Tử Vạn ở chung quanh tìm không được tung tích Nhậm Thanh, đành phải ly khai trước một bước.

Mặt Nhậm Thanh lộ vẻ lo lắng, đứng tại đỉnh núi gần Thực Tiên cấm khu.

Hắn nhìn về phía ruộng lúa đang dần khuếch trương, rất có thể là bởi vì lính cai ngục bên trong cấm khu xuất hiện tử thương, mới đưa đến tình huống chuyển biến xấu thêm một bước.

Giang Phong xuất hiện tại bên cạnh Nhậm Thanh, hai người nhìn chăm chú ruộng lúa trầm mặc im lặng.

Sau một hồi, Giang Phong mới mở miệng nói ra:

“Không cần quá mức lo lắng, thần thông Âm Sai cảnh tuyệt không phải chúng ta có thể tưởng tượng.”

Nhậm Thanh khẽ gật đầu.

Muốn tại Thực Tiên cấm khu tìm tới vật quý dị hạch tâm, độ khó cực cao.

Căn cứ Tổng Tông Vô nói, chỉ cần không chế lại vật quý dị, tiếp lấy dùng thủ đoạn nào đó cưỡng ép đem đưa vào A Tỳ Địa Ngục thu nhận là đủ.

Đến lúc đó Thực Tiên cấm khu tự nhiên không công mà phá.

Nhưng mà mấy người Tổng Tông Vô ý đồ rõ ràng như thế, cũng cho thấy bọn hắn sẽ đổi mặt ý thức cấm khu, sẽ công kích không kể ngày đêm.

Nhậm Thanh lập tức biết được, lính cai ngục đường đã phái ra Âm Sai cảnh, dự định tọa trấn Thực Tiên cấm khu phòng ngừa ngoài ý muốn.

Giang Phong mịt mờ nhắc nhở, Âm Sai cảnh cũng không phải là Thủy Hồ Lô.

Nhậm Thanh thấy vậy liền dự định tấn thẳng Trúc Cơ kỳ, dù sao ngay dưới mắt Âm Sai cảnh không tiện.

Nhậm Thanh lên tiếng chào cùng Giang Phong, chỉ nói là thuật pháp có vấn đề, Giang Phong cũng không có gì ý kiến, dù sao nhân thủ cũng đầy đủ.

Hắn đi xuống núi rừng, Giang Phong thì còn phải phụ trách thành lập doanh địa mới.

Nơi Nhậm Thanh lựa chọn bế quan là một chỗ Thủy Liêm Động sau thác nước, trên đỉnh động có nhiều thạch nhũ, cũng không thấy sinh linh nào.

Nếu là quý ảnh tấn thẳng thiên đạo pháp, điểm hồn liền có thể ly thể dùng để cảnh giới chung quanh, chắc hắn sẽ không xuất hiện sơ hở.

【 phải chăng tấn thăng u linh căn, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm mươi lăm năm 】

Nhậm Thanh đầu tiên là đút con mắt vào trong lò luyện, sau đó âm thầm xác định.

Thiên Đạo Trùng trong cơ thể quỷ ảnh giống như đã nhận ra không thích hợp, nó trở nên phát triển dị thường, không ngừng du tẩu tại các nơi.

Nhưng mà quỷ ảnh dù sao cũng là trình độ Quỷ Sứ cảnh một lần nguy biến, áp chế Thiên Đạo Trùng ấu thể chỉ là Vũ Nhân cảnh không có chút độ khó nào.

Thiên Đạo Trùng ấu thể phát ra quái khiếu.

Tê tê tê...

đầu Nhậm Thanh tê dại nhìn xem quỷ ảnh, nó tựa như nước sôi, phát ra động tĩnh khiến cho thạch nhũ không ngừng rơi xuống, keng keng rung động.

Hệ thống miễn trừ đại giới cũng sẽ không có nửa điểm nhân từ, thủ đoạn cực kì thô bạo.

Bề ngoài quỷ ảnh biến thành Thiên Đạo Trùng ấu thể, khoảng chừng năm mét, toàn thân màu sắc đen như mực, con mắt đỏ ngầu tản ra hàn quang.

Nó nhìn chăm chú vào Nhậm Thanh, vậy mà mở miệng nói ra giọng nói khàn giọng:

“Ngươi có biết...”

Một cỗ khí tức giống như là thiên địch từ trên thân Thiên Đạo Trùng ấu thể phát ra, cho dù là Nhậm Thanh cũng ần ần cảm giác kinh hãi.

Thiên Đạo Trùng ấu thể giống như muốn làm ra uy hiếp, nhưng mà sau đó thanh âm im bặt mà dừng.

“Ây...”

Nhậm Thanh mặt mũi tràn đầy nghi hoặc:

“Cái gì?”

Chương 261 - Tấn Thăng

Các Công Pháp 2

Chương 261. Tấn Thăng Các Công Pháp 2

Hắn vốn cho rằng Thiên Đạo Trùng ấu thể sẽ thoát ly quỹ ảnh, không nghĩ tới khí tức không ngừng suy yếu, rõ ràng cảm giác ý thức đang bị xóa đi.

Thiên Đạo Trùng ấu thể duy trì không được ngoại hình, rất nhanh liền một lần nữa biến thành quỹ ảnh bùn nhão.

Cho đến lúc này, tệ nạn thiên đạo pháp mới bị tin tức lưu hoàn toàn miễn trừ.

U Minh Công bắt đầu chính thức tấn thăng.

Trọng đồng trong mắt Nhậm Thanh chuyển động, ánh mắt nhìn xem Thiên Đạo Trùng ấu thể trong cơ thể quỹ ảnh.

Nếu bình thường tấn thăng Trúc Cơ kỳ, Thiên Đạo Trùng ấu thể sẽ đem căn bản nguyên bài xuất bên ngoài cơ thể, dùng cái này để trợ giúp tu sĩ tạo dựng linh căn.

Linh căn mạnh yếu chủ yếu liên lụy đến chất dinh dưỡng mà Thiên Đạo Trùng ấu thể tại Luyện Khí kỳ thu hoạch.

Nhưng mà Thiên Đạo Trùng ấu thể trong cơ thể quỹ ảnh lại hoàn toàn khác biệt, nó hiện tại chỉ còn lại một bộ nhục thể, linh trí đã bị làm hao mòn sạch sẽ.

Cho nên phương thức tấn thăng Trúc Cơ kỳ thì thoáng có chút khác biệt.

Thiên Đạo Trùng ấu thể mở ra cái miệng hình dáng cúc hoa, một cái xương sống cưỡng ép bị rút ra từ phía miệng, đau

đón kích thích nó run không ngừng.

Thân thể phân thân của Quỷ ảnh bộ cưỡng ép dung nhập xương sống Thiên Đạo Trùng, khiến cho xương sống lột xác thành màu đen xám.

Hệ thống cũng không phải bỏ mặc Thiên Đạo Trùng ấu thể, quỷ ảnh lại bị bóc ra một phần phân thân của thân thể, nhờ vào đó một lần nữa tạo dựng ra xương sống.

Liên hệ ở giữa Quỷ ảnh cùng Thiên Đạo Trùng ấu trùng trở nên càng thêm chặt chẽ.

Nhưng mà cũng may quỷ ảnh có thể tự mình tái sinh, nếu không thì chí ít cũng là trọng thương.

Nhậm Thanh cảm giác được Thiên Đạo Trùng ấu thể đã hoàn toàn bị quỷ ảnh chưởng khống, nhưng đồng nghĩa cũng không cách nào tùy tiện khử trừ Thiên Đạo Trùng.

Hắn nhìn xem u linh căn trong cơ thể quỷ ảnh óng ánh sáng long lanh, ngay tại dưới hệ thống ảnh hưởng, dần dần cùng quỷ ảnh hợp làm một thể.

Nhậm Thanh đột nhiên cảm giác có chút lãng phí.

Hắn ban đầu xác định quỷ ảnh là dùng quỷ thể vây quanh cơ thể giống như chế tạo thuật pháp phòng ngự, hiệu quả ăn mòn của u nguyên có chút tác dụng không lớn.

U linh căn vẫn là do xương sống hóa thành, nếu có thể dung nhập bên trong Long Xà Tích...

Chỉ là ý niệm mới vừa sinh ra, quỷ ảnh lại bắt đầu sôi trào lên, đó là bởi vì một nửa u linh căn vừa dung hợp bị cưỡng ép bóc ra.

Lập tức u linh căn mượn nhờ quỷ ảnh đưa vào trong thân thể Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh cảm giác nhiệt độ cơ thể giảm xuống không ít, u linh căn từ mạch máu chậm chậm lưu động, cuối cùng xông thẳng tới vị trí xương sống.

Hắn sờ lên cằm âm thầm suy tư.

Hệ thống hắn là lấy ý nghĩ Nhậm Thanh làm chủ, cộng thêm U Minh Công cũng không phải là bản thể tu luyện, cho nên dẫn đến có thể làm ra can thiệp.

Nhậm Thanh dùng điểm hồn tiếp xúc u linh căn, điểm hồn bám vào linh căn sau đó gặp tiêu hao cực nhanh, nhưng quả thật có thể dùng ý thức khống chế.

Hắn suy tư một lát không có lựa chọn dung nhập bên trong Long Xà Tích, dù sao nhờ đấu chiến pháp khí bị hao tổn, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến u linh căn.

Nhậm Thanh cuối cùng đem u linh căn cùng xương sống bản thân tương dung.

Long Xà Tích nếu như so làm đao kiếm, như vậy xương sống chính là vỏ đao kiếm, có thể mỗi giờ mỗi khắc bồi dưỡng bản mệnh pháp khí.

Cứ thế mãi, Long Xà Tích tất nhiên sẽ dần dần nhiễm đặc tính u nguyên.

Trọng yếu nhất chính là dựa theo thiên đạo pháp miêu tả, khi cảnh giới tu sĩ tăng lên, thọ nguyên cũng sẽ có thể kéo dài.

Hắn hoài nghi hiệu quả duyên thọ được có thể là bản thân dung hợp linh căn phát động.

Đương nhiên bởi như vậy, quỷ ảnh không có u linh căn, mặc dù vẫn như cũ có thể dựa vào Thiên Đạo Trùng hấp thu u nguyên, nhưng khó mà chứa đựng.

Thiên đạo pháp không cách nào tự chủ tấn thăng, nhưng đây cũng không phải là việc xấu...

Sau khi Nhậm Thanh quyết định, xương sống nội sinh ra băng lãnh khó nói lên lời, đồng thời khi xương cốt lan tràn đến toàn thân.

Hắn làn da kết xuất băng tinh, hàn khí lan tràn ra trên mặt đất, thậm chí khiến cho phía ngoài thác nước cũng có mấy xu thế phân kết băng.

Tác dụng U linh căn thay đổi một cách vô tri vô giác.

Đối với tu sĩ Vô Vi đạo quan mà nói, linh căn là điều kiện tất yếu để tấn thăng cảnh giới cao, đồng thời nhờ vào đó hấp thu u nguyên.

Nhưng Nhậm Thanh không có ý định để bản thể làm như vậy, vạn nhất ngày sau tiếp xúc đến tu sĩ thiên đạo pháp sẽ dễ dàng bị nhìn ra hư thực.

Nhưng mà u linh căn ngược lại là có thể tăng cường xương cốt toàn thân, cũng có thể nuôi dưỡng Long Xà Tích.

Đã đầy đủ.

Nhậm Thanh mở to mắt, trước sờ lên xương sườn trước ngực, thấy không có bị biến thành thể chất như người ở Tỉnh Châu mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 262 - Tấn Thắng

Các Công Pháp 3

Chương 262. Tấn Thắng Các Công Pháp 3

Nhậm Thanh thấp thỏm gọi ra hệ thống.

【 thọ nguyên: Bốn mươi bảy năm 】

Nhậm Thanh nhin không được nhếch miệng lên.

Không thể không nói, Thiên Đạo Trùng đúng là một loại quỷ vật rất đặc thù, vậy mà thật có thể làm tu sĩ kéo dài tuổi thọ.

Nguyên bản hấn tiêu hao hết năm mươi lăm năm, lý thuyết còn lại bảy năm, không nghĩ tới vậy mà nhiều hơn bốn mươi năm, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Kim Đan kỳ chắc hẳn lấy được thọ nguyên càng nhiều.

【 phải chăng tấn thắng Hoàng Tuyền tiên cốt, sẽ tiêu hao thọ nguyên bảy mươi năm 】

Biểu lộ Nhậm Thanh không ngạc nhiên chút nào, tệ nạn của thiên đạo pháp liên quan đến các mặt, tiên cốt Kim Đan kỳ khẳng định có lưu ám thủ Thiên Đạo Trùng.

Tiên thể Nguyên Anh kỳ cũng giống như thế.

Chỉ có thông qua Hệ thống đem linh căn, tiên cốt, Tiên thể miễn trừ, lúc này mới có thể cam đoan an toàn.

Vô Vi đạo quan chết không oan, xem chừng từ công pháp nhập môn cơ sở nhất cho đến Địa Tiên kỳ, mỗi một bước đều là vạn kiếp bất phục.

Nhậm Thanh thở dài.

Hắn đem ánh mắt đặt ở bên trên ba môn thuật pháp Bán Thi cảnh, dù sao thọ nguyên đầy đủ, dứt khoát liền một lần duy nhất tấn thăng đi.

Theo Nhậm Thanh nhắm mắt lại, khí tức bản thân tiết ra ngoài, xung quanh thác nước đã có rất nhiều dã thú tranh nhau bỏ chạy ly khai.

Cùng lúc đó, giữa không trung có trương trang sách mây thước bay qua.

Ba người ngồi ngay ngắn ổn thỏa trên trang sách, ngoại trừ Âm Sai cảnh Lý Thiên Cương ra, còn lại thì là lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh phổ thông.

Hai vị lính cai ngục bề ngoài hơi có vẻ hiếu kỳ.

Một người đầu hiện ra hình hồ lô, đồng thời cái đầu to lớn viễn siêu thường nhân, có cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt gãy.

Lính cai ngục còn lại toàn thân lân giáp màu trắng bạc, hai mắt cùng đầu lưỡi cũng bày biện ra vết tích Xà Nhân, dị hoá tương đối rõ ràng.

Cái sau chính là Lâm Thành.

Mặc dù Quỷ Sứ cảnh chưa đầy một năm, nhưng bởi vì gần đây lính cai ngục tử thương quá nhiều, liền đặc biệt được đưa lên làm lính cai ngục chính thức.

Lâm Thành ánh mắt mịt mờ mắt nhìn lính cai ngục đầu hồ lô.

Người này tên là Chung Hồ Lô, đối với bên ngoài tuyên bố là đệ tử Thủy Hồ Lô, kì thực chỉ là công cụ dùng để so sánh thuật pháp thiếu hụt.

Lâm Thành vô ý thức nhìn vào trong ngực, tìm thấy một mảnh lông vũ dày đặc.

Hắn từ thức phụ Trương Thu biết được, Chung Hồ Lô là nghe nói Nhậm Thanh thân ở Thực Tiên cấm khu, mới đặc biệt tiến đến.

Lâm Thành xác định mục đích đối phương, về sau trên đường một mực ý đồ liên hệ Nhậm Thanh, nhưng Lý Thiên Cương ở bên, căn bản tìm không thấy chút cơ hội.

Ba người trầm mặc im lặng.

Lý Thiên Cương nhìn chăm chú thác nước phía xa, nhìn biểu tình là muốn tìm tòi nghiên cứu một hai.

“Có tán thăng khí tức Quỷ Sứ cảnh, căn cơ thật là hùng hậu...”

Hắn ngón tay điểm nhẹ trang giấy dưới thân, hướng thác nước kết thành băng điều nhanh chóng bay đi.

Tại Lý Thiên Cương điều khiển, trang giấy trong chớp mắt đã đến trước thác nước.

Lâm Thành nhìn xem ao nước hóa thành băng tinh, làm sao cảm giác không giống như dùng thuật pháp tận lực tạo thành, rất có thể chỉ là khí tức ngoại phóng dẫn đến.

Hắn thâm thúy nhìn lại trong động, ẩn ẩn sinh ra tâm kinh động phách, giống như đứa bé sắp đối mặt dã thú hung mãnh.

Thực lực gì có thể đạt tới trình độ như vậy, chẳng lẽ đã ba lần ngụy biến?

Lại hoặc là Quỷ Sứ cảnh viên mãn trong truyền thuyết?

đỉnh đầu Chung Hồ Lô vỡ ra khe hở, một cái đầu lưỡi duỗi ra liếm liếm con mắt, biểu lộ trở nên kinh nghi bất định.

Bởi vì chủ yếu dị hoá phần đầu, trong mắt hấn nhìn càng điên hơn so với Thủy Hồ Lô.

Lý Thiên Cương không có vội vã tiến vào bên trong thác nước, trong lòng nhớ tới hơn mười vị lính cai ngục mình biết, nhưng giống như cũng không quá phù hợp.

Cũng không lâu lắm, khí tức ẩn chứa bên trong thác nước lúc này mới dần dần bình phục.

Tốc độ tiêu tán nhanh chóng, giống như thuật pháp người này tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, về sau căn bản không cần thích ứng liền có thể thu phóng tự nhiên.

Lý Thiên Cương quay đầu nhìn về phía núi rừng, tiếng chim hót vang lên đang nói rõ điểm ấy.

Oanh...

Nhiệt độ cực nóng chợt lóe lên, thác nước một lần nữa biến thành trạng thái lưu động, thậm chí còn có thể nhìn thấy mấy con cá xuôi dòng mà xuống.

Con cá vẫn sinh long hoạt hồ như cũ là.

Lập tức bên trong Thủy Liêm Động truyền đến thanh âm nam tử.

“Lý Thiên Cương tiền bối, đã lâu không gặp...”

Lâm Thành nghe nói, về sau chẳng biết tại sao cảm giác rất tinh tường, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, vô ý thức phóng ra mấy bước về phía trước.

Nếu không phải Lý Thiên Cương bắt lấy cánh tay Lâm Thành, hấn đã kém chút liền rớt xuống bên ngoài trang giấy.

Lý Thiên Cương giống như đã nhận ra thân phận người này, biểu lộ chậm dần nói ra:

“Xác thực đã lâu không gặp.”

Chương 263 - Cẩm Khu Chuyển Biến Xấu

Chương 263. Cẩm Khu Chuyển Biến Xấu

Thân ảnh bên trong Thủy Liêm Động chậm rãi tới gần.

Từ bên ngoài nhìn lại, lại ngay cả cái bóng mặt nước cũng không thấy, có vẻ dị thường cổ quái.

Trong đầu Lâm Thành đột nhiên nhảy ra cái danh tự, nhưng lại để hắn không dám tin, dù sao Nhậm Thanh thế nhưng là cùng mình trở thành quân dự bị.

Thác nước tách ra, quỹ ảnh hình thành cầu thang, nổi thẳng trang giấy dưới thân Lý Thiên Cương.

“Lý tiên bối, đúng lúc tiện đường, hay mang ta đi nhờ một đoạn đường nhé.”

Lý Thiên Cương thái độ hòa hoãn nói ra:

“Lên đây đi, sự tình Thực Tiên cấm khu ta còn phải hỏi thăm người nhiều hơn đây.”

Nhậm Thanh bước nhanh đi ra, chợt nhìn qua biến hóa không lớn, nhưng lại có ảo giác nghiêng trời lệch đất.

Nguyên bản da tay hơi có vẻ ngăm đen hiện tại trắng tinh, tản ra khí chất cực kì xuất trần, tựa như trích tiên hạ phàm.

Chỉ là lòng bàn tay phải Nhậm Thanh có thêm dị mệnh, cùng con người hơi có vẻ phản quang, do có thể thấy được khác biệt hẳn với thường nhân.

Đương nhiên còn phải tính cả quỹ ảnh vận vẹo đáng sợ.

Con người Chung Hồ Lô thu nhỏ lại, hắn cũng không nhận ra Nhậm Thanh, nhưng đáy lòng lại có cảm giác nguy cơ xuất hiện, chỉ là thoáng qua liền mất.

Khi hắn nghe Nhậm Thanh cùng Lâm Thành trò chuyện, về sau lập tức nhận không được lưng phát lạnh.

Người này lại là Nhậm Thanh...

Khuôn mặt Chung Hồ Lô có chút vặn vẹo.

Hắn cúi đầu che lại oán độc trong đôi mắt, ngoại trừ nhằm vào Nhậm Thanh, còn có lý do là Thủy Hồ Lô để cho mình đến đây.

Nhậm Thanh thật không có quá mức để ý, đôi mắt loại tu sĩ một cái liền có thể nhìn ra hư thực, căn bản cũng không đáng giá tốn nhiều tinh lực.

Tại trong lòng của hắn, đã cùng Thủy Hồ Lô có chỗ liên lụy, vậy là sắp trở thành người chết.

Lâm Thành rất cung kính dịch chuyển khỏi vị trí.

Xem rõ ràng chênh lệch ở giữa mình cùng Nhậm Thanh, về sau hắn càng không thể sinh ra nửa phần ghen ghét, chỉ có kính sợ từ trong đáy lòng xông tới.

Nhậm Thanh nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, tại dưới tác dụng Nhân Thư Bì, làn da xuất hiện điều chỉnh rất nhỏ, biến thành màu lúa mì khỏe mạnh.

Hắn lần này tấn thăng hữu kinh vô hiểm, ba môn thuật pháp tổn hao thời gian không nhiều.

Tích Cốt Giả tấn thăng làm “Bồi phụ cốt khí”.

Long Xà Tích bồi vì đạt tới Quỷ Sứ cảnh, cộng thêm u linh căn ảnh hưởng, lâm vào bên trong thuật biến.

Nhậm Thanh phát hiện cái tuyến đường dị hoá Tích Cốt Giả này, chủ yếu chính là bản mệnh pháp khí, thuế biến xong, cụ thể sẽ đạt tới trình độ gì, liền hắn cũng không quá rõ ràng.

Nhân Thư Bì hóa thành “Kẻ chết thay da”, bất luận cái thương thể gì trên nhục thể đều có thể tiến hành chuyển di, chỉ cần không liên lụy đến xương cốt.

Cùng quý thể của Vô ảnh quý phối hợp, về sau bày ra hiệu quả phi thường khủng bố.

Nhưng mà cả hai cũng không phải là vô địch, dù sao thế gian này có là thuật pháp có thể giết người vô hình, mà nhận tổn thương thì luôn có cái hạn mức cao nhất.

Về phần Thực Tiên pháp “Lô Trung Tân Vương” cũng có chút đặc thù.

Lò luyện huyết nhục có thêm một chút cảm nhận về kim loại, nhưng vẫn cùng một nhịp đập với tim.

Nguyên bản vật quý dị Vũ Nhân cảnh cần mấy ngày mới có khả năng luyện hóa, hiện tại chỉ cần nửa ngày là được, Bán Thi cảnh thì là khoảng chừng ba ngày.

Thực Tiên pháp giống như là Tửu Nhục đạo nhân sáng chế dùng để hỗ trợ, hiệu quả là đem một cái hồn phách đưa vào bên trong lò luyện, xem như củi khô để thiêu đốt.

Nhậm Thanh đầu tiên sau khi tấn thăng Thực Tiên pháp, chính là dứt khoát tìm con dã thú lấy ra hồn phách, kết quả chưa tới một giây liền biến mất không thấy.

Làm củi gỗ thì cũng có thể dùng tu sĩ, ân, bên cạnh hình liền có cái thích hợp...

Nhậm Thanh mở to mắt.

Lý Thiên Cương hỏi:

“Nhậm Thanh ngươi cũng đã đạt tới một lần nguy biến rồi đúng không?”

Nhậm Thanh gật đầu hồi đáp:

“Ân.”

Lâm Thành ánh mắt dò dẫm.

Hắn cũng chỉ là nghe thấy nguy biến, thậm chí thúc phụ Trương Thu cũng vừa mới chạm đến một lần nguy biến, không nghĩ tới Nhậm Thanh đã trình độ như vậy.

Chung Hồ Lô có vẻ càng thêm âm trầm, đáy mắt còn có từng tia từng tia tuyệt vọng đang nổi lên.

Lý Thiên Cương không có tiếp tục mở miệng, ngón tay chỉ về lệnh bài lính cai ngục bên hông Nhậm Thanh, ấn ký Âm Sai cảnh phía sau lại nhiều thêm một cái.

Một lát sau, bọn hắn đi vào đích đến của chuyến này, thấy doanh địa sớm đã dựng xong xuôi, nhưng mà lính cai ngục bên trong cũng không nhiều.

Phần lớn lính cai ngục cũng trải rộng tại phụ cận Thực Tiên cấm khu.

Giang Phong vội vàng chào đón, bắt đầu giảng thuật chuyện phát sinh trong cấm khu những ngày qua.

Lý Thiên Cương từ trong đầu rút ra một tờ trang giấy, tiện tay ghi chép tin tức cần thiết, biểu lộ cũng có vẻ cực kì bình thản.

Lâm Thành cùng Chung Hồ Lô cáo từ rời đi, một người muốn đi phụ cận hạt thóc bố trí, một người càng giống là đang tránh né Nhậm Thanh.

Chương 264 - Cẩm Khu

Chuyển Biến Xấu 2

Chương 264. Cẩm Khu Chuyển Biến Xấu 2

Nhậm Thanh đi quanh Chung Hồ Lô.

Hắn nhìn như tùy ý đi lại, kì thực phân ra một luồng quỹ ảnh bám vào bên trong cái bóng đối phương.

Dù cho lấy thực lực Chung Hồ Lô, căn bản là không cách nào uy hiếp được Nhậm Thanh, nhưng cẩn thận vẫn là điểm tốt của hắn.

Đã muốn giết Thủy Hồ Lô, tự nhiên cũng không thể buông tha đệ tử, hướng hồ Chung Hồ Lô rõ ràng là vì hắn mà tới.

Chỉ là Thực Tiên cấm khu nhiều người phức tạp, vẫn là đến tìm cơ hội.

Lý Thiên Cương hỏi thăm về tình huống bên trong Thực Tiên cấm khu, Nhậm Thanh vội vàng mở miệng bổ sung.

Nhưng vào lúc này, ruộng lúa xa xa sinh ra chấn động, diện tích mở rộng đồng thời lòng đất chui ra càng nhiều mộ bia.

Xem ra lính cai ngục tiến đến Thực Tiên cấm khu lại có một vị bỏ mình.

Thực Tiên cấm khu mở rộng đến ba mươi dặm mới dừng lại, bên trong ruộng lúa đã có cây lúa cao ba mét, đồng thời hạt lúa đều thành đầu lâu, để cho người ta lông tơ đứng lên.

Cục diện bốn người Tổng Tông Vô đối mặt, nhất định phi thường khó giải quyết.

Nhậm Thanh không có quá tốt biện pháp, lính cai ngục đường cũng không có khả năng phái ra vị Âm Sai cảnh thứ hai đi vào, như thế gánh chịu nguy hiểm quá lớn.

Mà Lý Thiên Cương thấy vậy sắc mặt biến hóa, từ cánh tay rút ra một tờ trang giấy, tiếp lấy toàn bộ doanh địa hóa thành bức họa trên trang giấy.

“Thông tri lính cai ngục rút lui bốn mươi dặm.”

Sau khi nói xong, hắn liền đi tới phía ruộng lúa.

Lý Thiên Cương vừa đi vừa rút ra trang giấy, hóa thành từng cái người giấy sinh động như thật, giống như định dùng làm thăm dò Thực Tiên cấm khu.

Nhậm Thanh mắt nhìn bóng lưng Lý Thiên Cương, quay người cùng Giang Phong hướng ngoài ba mươi dặm.

Lấy tu vi hắn khó mà trợ lực cho Tống Tông Vô, việc có thể làm chính là tự nâng cao thực lực của mình, chờ đợi tại Thực Tiên cấm khu.

Nhậm Thanh lựa chọn đỉnh núi gần đó, tầm mắt có thể bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát ruộng lúa.

Hắn phân ra nhiều tâm thần xem xét Chung Hồ Lô, phát hiện đối phương vậy mà đi săn dã thú tại bên trong núi rừng, không biết có chuẩn bị gì.

Hiện nay quỷ ảnh bởi vì Thiên Đạo Trùng đạt tới Trúc Cơ kỳ, phân thân có thể ly thể dài đến hai ngày, trong lúc đó Lô hắn cũng có thể cảm giác được tất cả hành vi Chung Hồ.

Nhậm Thanh để điểm hồn cùng quỷ ảnh tiến vào Vô Vi đạo tràng, dự định tìm tòi hỏa luyện cung.

Điểm hồn đi ra nghị sự điện liền phát hiện nước hồ mặt không có bình tĩnh như trước, có thể nhìn ra dòng nước đang chảy tới Đâu Suất cung.

Nhậm Thanh nhìn về nơi xa, chú ý tới bên ngoài vậy mà xuất hiện chỗ thủng, khiến cho ao nước đang chậm rãi chảy ra.

Xem ra thọ nguyên Thiên Đạo Tử ảnh hưởng không nhỏ, đối với một vị Dương Thần cảnh mà nói, bốn năm còn lại cũng đại biểu cho đèn cạn dầu.

Thời gian lưu cho Nhậm Thanh không nhiều lắm.

Hắn nhất định phải sớm ngày đem tài nguyên hữu dụng trong Vô Vi đạo tràng đến lao tù trong bụng, nếu không thì rất có thể sẽ công cốc.

Nhậm Thanh biết rõ thiên đạo pháp là lấy Thiên Đạo Trùng làm chủ, sau khi chết hắn là sẽ không hóa thành cấm khu, nhưng Thiên Đạo Trùng nhất định sẽ thoát ra.

Vô Vi đạo tràng tránh không được việc phá thành mảnh nhỏ.

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ tới cái gì, biểu lộ trở nên cứng ngắc.

Khi tu luyện Thú Lan cần đem thân thể làm củi khô để thiêu đốt hồn phách, vậy đến cùng Vô Vi đạo tràng là bám vào cái trên gì?

Chẳng lẽ là cái Thiên Đạo Trùng Dương Thần cảnh kia...

Nhậm Thanh càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Vô Vi đạo tràng hư hao, hắn là đại biểu cho Thiên Đạo Trùng đang dần dần thoát khỏi.

Hắn cũng không muốn cuốn vào việc giữa Vô Thượng Thiên Ma cùng Thiên Đạo Trùng, dù là Tương Châu bị Dương Thần cảnh cấm khu ngăn cách, cũng không có nghĩa là hắn an toàn.

Nhậm Thanh quyết định, điềm hồn chỉ dẫn quỷ ảnh đi vào hồ nước.

Hắn nhìn xem hồ nước sâu không thấy đáy thì có chút chột dạ, dù sao Thiên Đạo Trùng đã bị hệ thống luyện hóa, sợ lần nữa bị vây công.

Nhưng mà khi Nhậm Thanh tiến vào trong nước, phát hiện vẫn bình an vô sự, dù là có mấy đầu Thiên Đạo Trùng ấu thể bơi qua bên cạnh.

Nhậm Thanh thấy vậy tăng thêm tốc độ, đồng thời lưu ý phụ cận.

Mỗi lần hành động Thiên Đạo Tử đều sẽ tìm tới, hắn thật sự là không muốn gặp đối phương, đặc biệt là liên lụy đến Vô Thượng Thiên Ma.

Nhậm Thanh cố ý lặn xuống nửa mét, trên đường cũng là hữu kinh vô hiểm.

Hỏa luyện cung lập tức gần ngay trước mắt, bản thân đạo quan tản ra cực nóng.

Hắn mở cửa ra, bên trong vẫn duy trì nguyên dạng như cũ.

Nhậm Thanh lập tức bắt đầu tìm kiếm, chủ yếu là lục soát thư tịch liên quan tới luyện khí.

Cuối cùng tại trong phòng bên cạnh hỏa luyện cung có thu hoạch.

Hắn lật xem sách, đọc xong xuôi liền thu vào lao tù trong bụng, kết quả biểu lộ trở nên càng ngày càng ngưng trọng.

Đệ tử chương quản hỏa luyện cung tên là Trọc Lưu Tử, bên trên thư tịch nhìn như ghi lại đều là nội dung tìm tòi pháp môn Luyện Khí, nhưng trong câu chữ lại lộ ra hai chữ “Ăn người” .

Trọng yếu nhất chính là, trong đó vậy mà liên lụy đến mắt mù đạo nhân vào Tương Châu như thế nào, đó là một loại pháp khí huyết nhục cực kì tàn nhẫn.

Tên là Bỉ Ngạn hoa...

Chương 265 - Bí Mật Trong Luyện Khí Cung

Chương 265. Bí Mật Trong Luyện Khí Cung

Thư tịch liên quan tới Luyện Khí pháp không nhiều, nhưng rõ ràng bị tận lực chia làm mấy loại, càng là niên đại khá gần thì càng là dính đến mạng người.

Bỉ Ngạn hoa là môn phái sáng lập ra trước 50 năm bị hủy diệt, đại biểu cho mấy chục năm điên cuồng nhất của Vô Vi đạo quan, cho nên luyện chế mới có thể liên quan đến số lượng hồn phách to lớn.

Mà Bỉ Ngạn hoa rất có thể cùng Thú Lan Pháp liên quan.

Bởi vậy có thể thấy được, thọ nguyên Thiên Đạo Tử khô kiệt, cộng thêm ảnh hưởng khi tu luyện Thú Lan Pháp, khiến cho tác phong làm việc càng thêm cực đoan.

Từ đó sáng tạo ra hỏa luyện cung cùng đạo quan không hợp nhau.

Bỉ Ngạn hoa xác thực cùng Nhậm Thanh tiếp xúc qua không nhiều, nó đều cần thôn phệ ngàn hồn phách, mới có thể hoàn toàn nở rộ.

Lính cai ngục đường vẫn còn ỏn, lợi dụng những người dân tự nhiên chết đi của An Nam trấn, nhưng trông hiệu suất Bỉ Ngạn hoa không cao.

Nhưng ở Tĩnh Châu...

Bỉ Ngạn hoa lại được xưng là hoa nở theo tháng...

Bởi vì tại trong mắt người Tĩnh Châu, hoa này hàng năm đều sẽ nở rộ, chỉ cần tiến đến Tĩnh Châu thành, từ xa xa liền có thể ngửi được hương hoa.

Nhậm Thanh biết rõ Tĩnh Châu không có khả năng duy trì được cân bằng trên nhân khẩu.

Bọn hắn lại không có Hạ Thảo Quyết để duy trì sinh dục.

Vô Vi đạo quan làm việc tại lúc Thiên Đạo Tử sắp chết, đã có chút không kiêng nể gì cả, nội dung thư tịch cũng dần dần tự cho rằng bản thân mình là tiên nhân.

Thiên Đạo Tử tự nhiên cũng bị phân tâm không thể quản được nhiều việc.

Nhưng trong thư tịch rất ít đề cập tới các bí ẩn Tĩnh Châu, muốn hiểu rõ ràng, trừ phi tự mình tiến đến một chuyến.

Làm cho Nhậm Thanh cảm giác hoang đường nhất chính là, về sau Vô Vi đạo quan cấm luyện chế nhiều pháp khí, cũng không phải là đệ tử lương tâm cắn dứt, mà là đến từ trưởng lão môn phái bất mãn.

Trưởng lão Vô Vi đạo quan đều có tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên, kỳ thật đại biểu là Thiên Đạo Trùng.

Nói trắng ra chính là Đạo trùng đều đã nhìn không được.

Trọc Lưu Tử sau khi làm thủ tọa hỏa luyện cung, thời điểm viết Luyện Khí pháp, rõ ràng thần trí đã không rõ.

Thậm chí có bộ phận thư tịch xuất hiện tình huống tổn hại.

Nhưng mà Luyện Khí pháp Bỉ Ngạn hoa lại phi thường hoàn chỉnh, nhưng hắn thấy tác dụng cũng có chút cổ quái.

Tên là “Sinh hồn” .

Nếu như là phạm nhân ăn vào Bỉ Ngạn hoa, hồn phách bản thân trong một lát liền sẽ bị triệt để tan rã, Bỉ Ngạn hoa cũng

sẽ không thấy tung tích.

Tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên thông qua dùng ăn Bỉ Ngạn hoa, nó lại cắm rễ ở dạ dày.

Khi ba mươi sáu ngày đi qua, Bỉ Ngạn hoa trong dạ dày lần nữa mở ra, tiếp sau đó dựng dục ra một cái ngục hồn phách có tam hồn lục phách.

Ngục hồn phách cùng chân hồn phách gần như không khác biệt nhiều, có được ký ức giống như, nhưng ngục hồn phách lại mang linh trí hỗn loạn.

Nhậm Thanh hoài nghi đạo nhân mắt mù chắc là sớm đem thân thể cùng ngục hồn phách đưa tới Tương Châu, muốn lưu lại đạo thống Vô Vi đạo quan.

Nhưng mà hiển nhiên khó mà toại nguyện.

Dưới tình huống bình thường, đệ tử Vô Vi đạo quan sẽ dùng hồn phách để thôn phệ ngục hồn phách, nhờ vào đó thử nghiệm tấn thăng đến Nguyên Anh kỳ.

Nhậm Thanh đối với việc luyện chế phương pháp Bỉ Ngạn hoa lưu truyền đến Tương Châu cũng không có kinh ngạc chút nào, dù sao hai khối địa khu sát nhau thì khẳng định có qua lại.

Đặc biệt tại trước khi Thiên Đạo Tử bị điên, lính cai ngục đường đã thử trợ giúp Vô Vi đạo quan cưỡi cách thiên đạo trùng khổng chế.

Nhưng tác dụng Bỉ Ngạn hoa là sinh ra ngục hồn phách, khi suy nghĩ tỷ mỉ liền có cảm giác cực kỳ sợ hãi.

Như vậy Thi Cầu Phách, Phi Độc Phách, Xú Phế Phách bên trong A Tỳ Địa Ngục có thể cũng là một vị lính cai ngục nào đó lợi dụng Bỉ Ngạn hoa sinh ra ngục hồn phách hay không?

Lại dùng Chiêu Hồn Thuật thu hút vào bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Nếu Chiêu Hồn Thuật chính là Thú Lan Pháp.

Tu sĩ tu luyện thuật pháp này, hồn phách hẳn là không thể nào tránh khỏi hướng dị hoá Vô Thượng Thiên Ma, dù là không tu luyện tới cao thâm.

nếu như Bỉ Ngạn hoa là lấy hồn phách người này dẫn sinh ra nguy hồn phách, có thể bởi vậy liên lụy đến Vô Thượng Thiên Ma hay không.

Kỳ thật từ Bách Quỷ Dạ Hành ở An Nam trấn liên có thể nhìn ra, Nhậm Thanh lo lắng không thừa, những cái thú Quỷ kia có dấu hiệu Thiên Ma hóa theo trình độ khác biệt.

Nếu là bên trong A Tỳ Địa Ngục tập hợp đủ ba hồn bảy phách, về sau nhờ vào đó đưa tới Vô Thượng Thiên Ma, sợ là toàn bộ Tương Châu đều sẽ luân hãm sao?

Nhậm Thanh nhưc đầu bóp lấy mũi, buồn rầu từ những tin tức vừa lấy được.

Hắn căn bản không biết rõ lính cai ngục đường đang định làm cái gì.

Mặc dù dù là chỉ là lợi dụng Thú Lan Pháp đạt thành một ít mục đích, nhưng mà nguy hiểm trong đó cũng khiến người ta cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Chương 266 - Bí Mật Trong Luyện Khí Cung 2

Chương 266. Bí Mật Trong Luyện Khí Cung 2

Nhậm Thanh suy tư một lúc lâu, sau đó quyết định trước tiên tìm hiểu rõ ràng xem đến cùng trong lính cai ngục đường ai là người nắm giữ Chiêu Hồn Thuật, từ đó có cái phòng bị.

Đợi sau khi Thực Tiên cấm khu kết thúc, chỉ sợ lính cai ngục đường cũng sẽ thử nghiệm chiêu hồn.

bản thể Nhậm Thanh nhìn không được nhìn thoáng qua phương hướng Thực Tiên cấm khu.

Nếu là Tổng Tông Vô có thể bình an trở về, rất nhiều nghi vấn liền có thể hỏi thăm đối phương, mặc dù câu trả lời như thế nào, chí ít trong lòng nắm chắc.

Chỉ hi vọng tất cả thuận lợi.

Lấy thực lực Âm Sai cảnh của Tổng Tông Vô, muốn ép ý thức cấm khu Quỷ Sứ cảnh không khó lắm, chủ yếu vẫn là tìm vật quỷ dị hạch tâm.

Nhậm Thanh tiếp tục đọc qua thư tịch Luyện Khí.

Vô Vi đạo quan ở hai trăm năm trước, Luyện Khí pháp vẫn là tương đối thu liễm, dù là dính đến phạm nhân, cũng đều đã sổ là huyết dịch xương cốt.

Cùng năm mươi năm sau so sánh thì đơn giản trên trời dưới đất, có thể nói là thời kì hỗn loạn nhất.

Giống như một loại pháp khí gọi là “Huyết luân”, liền cần một trăm tám mươi ba cái xương sống lưng, lại thông qua tiêu

hao rất nhiều tiên huyết của người phụ nữ có thai để luyện chế.

Hắn đối với Luyện Khí pháp loại này thì hứng thú không lớn, làm trái thiên hòa còn không nói, dù là luyện chế ra thì cũng nhất định phải phối hợp Thiên Đạo Trùng mới có thể phát huy.

Nhậm Thanh thở dài.

Lập tức hắn tìm được thư tịch dạy cách khống chế huyết nhục pháp khí trong hỏa luyện cung, từ đó xác định có thể nhờ vào đó luyện chế pháp khí linh cai ngục cần.

Huyết nhục pháp khí chính là chuyên môn dùng để luyện khí cho đệ tử, tên là “Mộ Bia lô”, chủ yếu bởi vì cái Luyện Khí pháp này lấy thi thể tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên cấu thành.

Tất cả có bảy bộ, phân biệt đại biểu cho bảy người đã từng nhậm chức thủ tọa hỏa luyện cung, một bộ cuối cùng chính là thi thể Trọc Lưu tử.

Mộ Bia lô cùng Thiên Đạo Trùng chính là một thể, trải qua năm tháng dài ủ nuôi, bản thân huyết nhục pháp khí cũng có thuốc biến.

Bảy cái Mộ Bia lô đại biểu cho các loại cảnh giới Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Phi Thăng, Địa Tiên.

Nhưng mà Nguyên Anh kỳ trở lên liền có thể hoàn toàn nắm giữ tất cả Mộ Bia lô.

Lấy U Minh Công tu vi Trúc Cơ kỳ của Nhậm Thanh, chỉ có thể khống chế hai cỗ Mộ Bia lô đầu tiên.

Hắn đem thư tịch về Luyện Khí pháp thu hồi, lập tức một lần nữa đi trở về đại sảnh, tới trước huyết nhục pháp khí, ánh mắt nhìn về phía trứng trùng trên mặt đất.

Nhậm Thanh thử sử dụng quỹ ảnh bám vào bên trên trứng trùng, đem u nguyên chậm rãi rót vào trong đó.

Nhưng cũng có thể bởi vì trong cơ thể quỹ ảnh có u nguyên ít, Thiên Đạo Trùng bên trong trứng trùng vẫn âm u đầy tử khí, qua hồi lâu cũng không có phản ứng chút nào.

Nhậm Thanh thấy tình hình như vậy, dứt khoát ngồi xếp bằng ở bên cạnh trứng trùng để chờ đợi.

Qua ba bốn canh giờ, trứng trùng lúc này mới sinh ra rung động nhẹ, Thiên Đạo Trùng ấu thể bên trong khẽ lắc mình như con cá.

Thiên Đạo Trùng ấu thể dùng con mắt nhỏ hẹp nhìn chăm chú vào quỹ ảnh.

Nhậm Thanh không khỏi sinh ra thấp thỏm, từ khi hệ thống miễn trừ đại giới để tạo dựng linh căn thì có thể nhìn ra, Thiên Đạo Trùng vẫn có linh trí nhất định.

Thậm chí có thể miệng nói tiếng người, rất có thể quỹ vật này vừa sinh ra đã như thế.

Hắn sợ Thiên Đạo Trùng ấu thể nhìn ra mảnh khóc trên quỹ ảnh, dẫn đến không cách nào đem sử dụng Mộ Bia lô, vậy thì sẽ gặp phiền toái.

Thiên Đạo Trùng uể oải đưa mắt nhìn một lát, tiếp sau đó liền không động đậy được nữa.

Nhậm Thanh lập tức sinh lòng tiếc nuối.

Hắn mới rồi chuẩn bị để quỹ ảnh rút lui, dự định lại tiếp tục đọc mấy lần thư tịch Luyện Khí, xem có thể từ đó tìm được biện pháp khác hay không.

Đột nhiên, hắn nghe được đỉnh đầu có tiếng xương cốt va chạm truyền đến.

Nhậm Thanh vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, lập tức biểu lộ trở nên có chút ngạc nhiên, nơi phát ra thanh âm chính là cái Mộ Bia lô ở phía ngoài cùng kia.

Hắn là thi thể Trọc Lưu tử.

Mà mỗi bộ thi thể cũng cùng trùng trùng liên kết, Thiên Đạo Trùng có thể nhờ vào đó để khống chế bọn chúng.

Thi thể giống như cái con dơi bằng gỗ, khớp nối xương cốt của hắn một lần nữa tổ hợp, phân bụng bị đào lên ra đang khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhậm Thanh tê cả da đầu, Vô Vi đạo quan đến cùng đã biến thành cái bộ dáng gì, làm sao cảm giác càng ngày càng tà môn ma đạo.

Hắn đưa mắt nhìn quỷ ảnh, nó vẫn cung cấp u nguyên, nhưng mà tu vi Trúc Cơ kỳ chỉ có thể miễn cưỡng đủ.

Bởi vì linh căn cũng không tại trong cơ thể quỷ ảnh, căn bản không cách nào chứa đựng u nguyên, cũng may có thể dựa vào Thiên Đạo Trùng sản xuất ra u nguyên.

Chương 267 - Chung Hồ Lô?

Chương 267. Chung Hồ Lô?

Nhậm Thanh lấy ra vật liệu tương đối đơn giản, lựa chọn một tấm da thú phổ thông, lập tức đưa cho cỗ Mộ Bia lô quý dị kia.

Mộ Bia lô đưa tay nhận lấy, tiếp sau đó đem da thú dán vào làn da bản thân, cả hai vẩy mà dung hợp lẫn nhau, rất nhanh liền chặt chẽ không thể tách rời.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, dù là trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị loại Luyện Khí đặc biệt này làm cho kinh ngạc.

Tất cả bộ phận trên thân thể Mộ Bia lô đều có thể dung hợp vật liệu luyện khí, đồng thời thông qua Thiên Đạo Trùng kích thích đem vật liệu hoạt hoá.

Sau khi hoạt hoá liền có thể lợi dụng thủ đoạn thông thường để luyện chế, căn bản là không cần hao tổn nhiều tâm trí.

Trọc Lưu Tử chỉ là Mộ Bia lô ở Luyện Khí kỳ, không cách nào liên quan đến cách Luyện Khí cao thâm hơn, nhưng đối với Nhậm Thanh mà nói, như vậy cũng là đầy đủ.

Dù sao linh cai ngục đối với pháp khí cũng có tính ý lại không lớn, trọng yếu nhất chính là mượn nhờ pháp khí để đền bù thiếu hụt thuật pháp mang tới.

Nói không chừng cũng là linh cai ngục đường căn cứ vết xe đổ Vô Vi đạo quan làm ra.

Da thú hóa thành làn da Mộ Bia lô, sau đó lập tức trở nên sống động giống khi còn sống, còn có thể nhìn thấy mạch máu có chút nhúc nhích.

Sau đó thì là tài liệu phụ.

Nhậm Thanh chỉ là lấy ra nhục thạch luyện chế pháp khí còn sót lại, sau đó mài thành bụi phấn.

Tác dụng nhục thạch cũng là hoạt hoá vật liệu, dù sao coi như thí nghiệm.

Bột phấn vẩy vào bên trên da thú, một lát liền bị hấp thu hầu như không còn, da thú sinh ra biến hóa.

Màu sắc da thú hơi có vẻ trơn bóng như bôi dầu.

Nhậm Thanh lại móc ra thêm quỷ bụi, đều đều bôi lên mặt ngoài da thú, lần này hấp thu hơi chậm, trộn vụn bỏ ra mười mấy phút.

Đợi đến pháp khí thành hình, Mộ Bia lô tự động đem da thú tróc ra.

Quỷ ảnh sau đó ly khai trứng trùng, Mộ Bia lô lần nữa bị treo ở nóc nhà, xương cốt một lần nữa tan ra thành từng mảnh, phần ngực bụng hiện ra vết bị móc.

Nhậm Thanh đánh giá da thú trong tay, sờ tới sờ lui có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, giống như là mới vừa từ trên thân dã thú lột xuống.

Nhưng mà bởi vì sử dụng vật liệu hạn chế, xác thực chỉ là pháp khí phổ thông, thậm chí còn không bằng pháp khí hắc lần thứ nhất luyện.

Nhậm Thanh đem da thú dán vào trên cánh tay, lập tức cùng làn da tương dung.

Chính thân thể hắc không có dị hoá mất không chế, nhưng có thể mơ hồ cảm giác được pháp khí áp chế hiệu quả dị hoá, nhưng mà giới hạn tại Bán Thi cảnh.

Quý Sứ cảnh giống như là Hoàng Tử Vạn, chỉ sợ cũng rất khó tạo nên tác dụng.

Nhậm Thanh lấy ra pháp khí.

Bất kể như thế nào, Mộ Bia lô quả thật có thể tùy tiện luyện chế pháp khí, thậm chí có thể sản xuất hàng loạt, dùng để kinh doanh đại mộng đoán khí thì không thể tốt hơn.

Phiền phức duy nhất chính là đem Mộ Bia lô chuyển dời vào lao tù trong bụng như thế nào.

Nhậm Thanh kiểm tra hỏa luyện cung, Mộ Bia lô gần như cùng bản thân đạo quan nối liền thành một thể, hắc trảm tư suy nghĩ cũng không có biện pháp tốt hơn.

Nhậm Thanh suy đoán mấu chốt ở chỗ Thiên Đạo Trùng âm thể khống chế Mộ Bia lô, khả năng nhất định phải tấn thăng đến trưởng lão Kim Đan kỳ của môn phái mới có khả năng dời xa.

Tại trong lúc này, hắc đành phải tìm tòi cách dùng Mộ Bia lô.

Còn phải đợi chợ quý mở ra, tiến đến bên trong Đại Mộng các mua sắm vật liệu cần thiết, đến thời điểm đó Nhậm Thanh chuẩn bị thử lợi dụng Luyện Khí để kiếm lấy thọ nguyên.

Triệt để nắm giữ Mộ Bia lô, sau đó hắc thậm chí có thể bán ra số lượng lớn bán pháp khí giống Đại Mộng.

Bản thể Nhậm Thanh mở to mắt.

Hắc dự định đi hỏi thăm Giang Phong, Thực Tiên cấm khu phát sinh qua cái dị trạng gì, nhìn xem có thể có giúp được Tổng Tông Vô hay không.

Kết quả quý ảnh mới vừa trở về bản thể, liền lập tức phát ra báo động đối với Nhậm Thanh, Chung Hồ Lô vậy mà xuất hiện tại phụ cận.

Nhậm Thanh lộ ra một chút nghiến ngấm.

Theo đạo lý thì bên trong huyết nhục lò luyện đúng là thiếu khuyết hồn phách làm củi, có người đưa tới cửa thì vừa đúng lúc.

Về phần Chung Hồ Lô tại sao lại đến giết mình, hắn cũng không quan tâm.

Từ trên thân Thủy Hồ Lô liền có thể nhìn ra, Nhậm Thanh cảm giác nhất mạch bọn hắn đều bị điên, nói không chừng cùng tu luyện thuật pháp tạo thành.

Nhậm Thanh vẫn ung dung thản nhiên, kì thực quý ảnh dần dần biến mất tại trong bụi cỏ.

Chung Hồ Lô thở hổn hển, đầu hình dáng hồ lô lại lớn thêm một chút, có thể nhìn thấy cái trán đầy gân xanh, tựa như lúc nào cũng có thể sẽ nổ tung lên.

Hắn đi lên trên núi, còn không ngừng hướng hút huyết nhục vào cái miệng ở đỉnh đầu, từ đó khiến cho khí tức bản thân càng thêm không ổn định.

Chương 268 - Chung Hồ Lô?

2

Chương 268. Chung Hồ Lô? 2

“Ta sẽ giết hắn, ta sẽ hết sức cẩn thận...”

Ở trong miệng Chung Hồ Lô nói liên miên lải nhải, ánh mắt căng thẳng quan sát đến xung quanh, cho dù là gió thổi cỏ lay đều sẽ bị dọa đến run lên.

Nhậm Thanh cảm thấy cô quái, hắn tại trong cơ thể Chung Hồ Lô cũng không nhìn thấy ám thủ Thủy Hồ Lô lưu lại, giống như thuần túy là tự quyết định.

Quỷ ảnh bí mật giấu ở trong bóng râm cây cối, dù là Chung Hồ Lô đi qua, vẫn không có phát giác được dị dạng.

Huyết nhục toàn thân Chung Hồ Lô cũng đang dần dần hội tụ về phía đầu, mãi tới khi lớn nửa mét, cuối cùng mọc ra cái bình đồ đầy huyết dịch rồi uống một hớp.

Nhậm Thanh hít mắt lại, quỷ ảnh thi triển năng lực quỷ thể, thừa cơ tiến vào bên trong cái bóng Chung Hồ Lô, thuật pháp đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn cũng không vội xuất thủ, chuẩn bị từ trên người Chung Hồ Lô thử năng lực thuật pháp một chút.

Đúng lúc này, đường núi lại có bóng người lén lút túy xuất hiện.

Lâm Thành mặt lộ vẻ lo lắng, bước chân càng thêm tăng tốc, mục tiêu chính là vị trí đỉnh núi.

Hắn tu luyện Xà Thuế Pháp, đối với sinh linh cực kì miễn cảm, là ngoài ý muốn phát giác được dự định Chung Hồ Lô, liền chuẩn bị cáo tri cho Nhậm Thanh.

Chung Hồ Lô tựa hồ phát hiện Lâm Thành, ánh mắt trở nên cực kì oán độc, đầu hồ lô không ngừng mở ra đóng vào, tựa hồ ẩn giấu đi cái gì.

Hắn dứt khoát đứng tại chỗ chờ đợi.

Bước chân Lâm Thành hơi ngừng lại như có bản năng đã thú, cái trán không khỏi sinh ra mồ hôi lạnh.

Bên trong núi rừng yên tĩnh im ắng, dù là bóng dáng chim chóc cũng không có nhìn thấy, chỉ có mấy cái đáng côn trùng đáng ghét đang kêu.

Hắn đột nhiên ý thức được Nhậm Thanh rất có thể đang trạng thái bế quan tu hành, như vậy chính mình sẽ gặp phải Chung Hồ Lô.

Lâm Thành phun ra đầu lưỡi, lại muốn rút đi đã tới đã không kịp.

Đầu lưỡi rắn độc có thể phân biệt khí tức.

Hắn cảm giác được khí tức cách đó không xa cực kì khủng bố, căn bản không giống như là người, hơn không giống như là tu sĩ.

Bụi cỏ bị đẩy ra.

Cái đầu lớn của Chung Hồ Lô hướng Lâm Thành đi tới, trong nháy mắt cảm giác áp bách để hắn rùng mình, có cảm giác muốn chạy ngay.

Nhưng Lâm Thành biết rõ, chỉ cần đem lưng của mình quay về phía mặt Chung Hồ Lô, thế thì chỉ có một con đường chết.

Cơ bắp hai chân hấn căng cứng, chuẩn bị tìm cơ hội cùng đối phương vật lộn, nếu không căn bản không nhìn thấy chút hi vọng.

“Người quen thuộc cùng Nhậm Thanh, như vậy giết người, nếu không ta sẽ chết...”

Tạch tach tach kết...

Đầu Chung Hồ Lô lộ ra từng mảnh từng mảnh tựa như chuỗi tiêu, lộ ra cái đầu hơi nhỏ, mơ hồ có chút tương tự cùng Thủy Hồ Lô.

Lâm Thành mặt lộ vẻ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Chung Hồ Lô, sức lực phản kháng cũng trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

“Bảo hồ lô, bảo hồ lô huyền diệu...”

Lời nói khó hiểu của Chung Hồ Lô truyền đến, ánh mắt căn bản liền không có dừng lại trên người Lâm Thành, cất bước lên vị trí núi đỉnh.

Ngay tại hấn lúc vừa rời gần Lâm Thành, tiện tay thả ra một chút nước đọng, nước đọng đi tới thẳng cái trán đối phương.

Àm!

Lâm Thành vội vàng dùng vẫy rấn bao trùm khuôn mặt, muốn nhờ vào đó ngăn trở công kích, kết quả nước đọng vừa chạm vào cái trán liền biến mất không thấy.

Hấn vô ý thức sờ lên, một luồng quỷ ảnh chậm rãi từ đầu ngón tay di chuyển, rất nhanh liền chui vào bóng tối chỗ núi rừng.

Lâm Thành nhìn lại phía đỉnh núi, thấy Nhậm Thanh đang đi tới phía Chung Hồ Lô.

Nhậm Thanh không ngừng đánh giá Chung Hồ Lô, thuật pháp đối phương để hắn có chút hiếu kỳ, rõ ràng hồn phách chưa biến mất, làm sao đột nhiên thành Thủy Hồ Lô.

Chẳng lẽ cùng vừa bình huyết dịch uống có liên quan?

Thông qua nuốt huyết dịch người khác, để mô phỏng năng lực thuật pháp?

Chung Hồ Lô vẫn đang cười quái dị, nhãn thần tuy có bộc lộ linh trí, nhưng rõ ràng đã chỉ còn lại có dục vọng giết chóc nguyên thủy nhất.

Nhậm Thanh thấy vậy không chút hoang mang, yên lặng chờ đợi.

“Chết chết chết chết...”

Chung Hồ Lô há miệng, phun ra rất giọt nước đánh tới như là cơn mưa, tuy tiện liền có thể đung nát cây cối, hoặc là đánh xuyên qua tảng đá.

“Nhậm Thanh cẩn thận!”

Lâm Thành vội vàng nhắc nhở, hung danh Chung Hồ Lô ở trong lĩnh cai ngục đường không nhỏ, quân dự bị làm nhiệm vụ cùng hắn đã chết qua mấy vị.

Nghe nói thì thể đều là bị tra tấn không thành hình người.

Mấy lần phong ba cũng bị Thủy Hồ Lô áp xuống, nhưng mà sau đó lĩnh cai ngục đường liền không cho phép Chung Hồ Lô ra ngoài.

Mà hắn có thể tiến đến Thực Tiên cấm khu, cũng vãn vẹn bởi vì có Âm Sai cảnh tọa trấn.

Nhậm Thanh vẫn không có động đậy.

Mặc cho giọt nước đánh vào người, tiên huyết trong nháy mắt nhuộm đỏ quần áo trước ngực. Nhưng mà thân thể hắn

không thấy động đậy mảy may.

Ngược lại là Chung Hồ Lô nhin đau không được hô một tiếng, lập tức té quỵ dưới đất, xuất hiện vết thương sâu tới xương.

Lâm Thành biểu lộ ngốc trệ, trong đầu trống rỗng không gì sánh được, căn bản hiểu không rõ ràng tình trạng.

Chương 269 - Tông Tông Vô Gặp Nguy Hiểm

Chương 269. Tông Tông Vô Gặp Nguy Hiểm

Chung Hồ Lô bởi vì đau đớn kích thích, trong hai mắt càng hiện lên điên cuồng.

“Hắn đang nhìn ta, chỉ có giết người...”

Đầu Chung Hồ Lô lần nữa tựa lọt da như chuối tiêu, lộ ra gương mặt càng thêm giống như là Thủy Hồ Lô, thậm chí khí tức đều tăng lên.

Ngay sau đó hơi nước bốn bề trở nên khô ráo, trong miệng hắn tích súc lên một dòng nước.

Ầm! ! !

Dòng nước mau chóng đuổi theo.

Đột nhiên đánh vào trên mặt Nhậm Thanh, huyết thủy văng ra khắp nơi.

Nhưng mà khi Nhậm Thanh đem huyết thủy trên mặt phủi nhẹ, làn da lại là hoàn hảo không chút tổn hại, thậm chí ngay cả chút vết thương cũng chưa từng xuất hiện.

Lâm Thành lại nhìn về phía Thủy Hồ Lô.

Đã thấy đầu của đối phương nở lớn giống như là khí cầu, đồng thời mặt ngoài không ngừng vặn vẹo, giống như bất cứ lúc nào liền muốn nổ bể ra.

Nhậm Thanh vừa định khảo thí thuật pháp khác, lại đột nhiên sắc mặt âm trầm.

Thực Tiên cảm khu lại dị biến khác thường, mà hình như liên tục chết hai tên lính cai ngục, hiện tại Tổng Tông Vô ở trong đó đã khó có thể xoay sở.

Tất cả lính cai ngục cũng đang rút lui, chỉ có Lý Thiên Cương cùng Giang Phong tiến đến xem xét tình huống.

Nhậm Thanh không do dự nữa.

Hai chân của hắn phát lực, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, tay phải đặt ở đỉnh đầu Chung Hồ Lô, sau đó lôi hắn tiến vào lao tù trong bụng.

Nói thật Chung Hồ Lô ngay cả một lần nguy biến cũng không có, xem chừng chính là thủ đoạn Thủy Hồ Lô thăm dò chính mình.

Không giết thì sẽ chứng tỏ mình chột dạ.

Nhậm Thanh không có vội vã xử lý Chung Hồ Lô, mà là giam giữ ở lao tù. trong bụng

Nếu không sau khi Quỷ Sứ cảnh vật quỷ dị phá thể mà ra, khó tránh khỏi việc mình phải phân ra tâm thần để áp chế, cho nên dứt khoát đợi có thời gian sẽ giải quyết, thuận tiện nhìn xem đến cùng Lô Trung Tân Vương có tác dụng gì.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn là kiểm tra thuật pháp Chung Hồ Lô một hồi.

【 Nhục Hồ Lô 】

【 mình khắc tại trong cơ thể Tiên Hồ, tu luyện cần đem đũa trẻ giam tại hồ lô, mỗi ngày rót vào ô uế, nếu mà không chết, đợi khi hồ lô tự nhiên rơi xuống đất, mới có thể tu thành. 】

Trách không được hai người cực đoan như thế.

Nhậm Thanh cũng chưa có tiếp xúc qua Thủy Hồ Lô, nhưng thuật pháp của bọn họ hẳn là cùng một loại, chỉ là tuyến đường dị hoá có chỗ khác nhau.

Hiện nay Nhậm Thanh còn không có thực lực đối địch Thủy Hồ Lô, chỉ có thể mong đợi đối phương sợ ném chuột vỡ bình, nếu thật muốn giao thủ, dựa vào Quỷ Lang tự vệ vẫn là không có vấn đề.

Ruộng lúa tiếp tục tại lan tràn.

Hắn lập tức nắm lên Lâm Thành đang ngậy người chạy xuống núi.

Tốc độ ruộng lúa khuếch trương không thể tưởng tượng nổi, vượt xa hai lần trước, thậm chí trong chớp mắt liền đã hơn mười dặm.

Mà lại Nhậm Thanh lúc này chú ý tới, trung ương hạt thóc có một cửa đá khổng lồ, tựa như là nổi liền U Minh Địa Ngục.

Lính cai ngục lần lượt rời khỏi mấy chục dặm.

Nhậm Thanh đến địa phương tương đối an toàn, về sau liền đem Lâm Thành để xuống.

“Lâm Thành, nếu như ngươi đột nhiên gặp được chuyện phiền toái gì, tìm không thấy ta, có thể đi trong doanh địa để tìm Hoàng Tử Vạn.”

Nhậm Thanh vỗ vỗ bả vai Lâm Thành, liền vội vàng xoay người ly khai.

Hắn cảm giác Lâm Thành làm người ngoại trừ bởi vì cường ép tấn thăng thuật pháp mà khiến tiềm lực thân thể hao hết, những phương diện còn lại vẫn còn là không tệ.

Có thể tìm cơ hội dùng Hệ thống giúp đối phương lựa chọn một bản thuật pháp thích hợp, nói không chừng tương lai vẫn là có hi vọng có thể tấn thăng Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh tiến đến Thực Tiên cấm khu, rất nhanh liền đến bên cạnh hai người Lý Thiên Cương.

Phanh phanh phanh...

Cửa đá truyền đến tiếng đánh nặng nề, hơi mở ra một cái khe.

Khí thể toàn thân Lý Thiên Cương không thu liễm chút nào, lần lượt từng trang sách từ thể nội bay ra, biến thành hàng trăm người giấy hướng cửa đá mà đi.

Nhậm Thanh phát hiện Lý Thiên Cương trải qua mấy ngày thử nghiệm, người giấy vậy mà không có bị Thực Tiên cấm khu thu nạp, ngược lại đi xuyên vào trong đất ruộng.

Người giấy chen chúc tới, đi vào trước cửa đá ý đồ đem khe hở mở to ra.

Lúc này, cánh tay từ trong khe hở duỗi ra.

Sắc mặt Nhậm Thanh nghiêm túc, hai mắt trọng đồng có thể chú ý tới trên cánh tay tràn đầy vết thương, huyết dịch chảy ra cũng ần ần biến thành màu đen.

Rõ ràng là bản thân Tống Tông Vô.

Nắm đấm Tống Tông Vô không ngừng đánh ra, nhưng khe hở từ đầu đến cuối không cách nào mở rộng, dù là Lý Thiên Cương gọi ra mấy trăm người giấy.

Một lát sau, đầu Tống Tông Vô nhô ra.

Hắn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại trên thân Nhậm Thanh gật đầu, đem một cái bao nhuốm máu ném ra cấm khu.

Oanh! ! !

Cửa đá từ từ đóng lại, lập tức chậm rãi chìm vào lòng đất.

Lý Thiên Cương nắm lấy cái bao, sau khi mở ra phát hiện bên trong đầy Bỉ Ngạn hoa, nhìn không được cánh tay run rẩy lên.

Giang Phong hỏi thăm biện pháp tiếp theo.

Lý Thiên Cương lắc đầu nói ra:

“Chờ một chút, nếu như Tổng Tông Vô vẫn không ra được, vậy liền để An Nam trấn rút lui đi.”

Nhậm Thanh mày nhăn lại.

Hắn biết mình nhất định phải làm gì đó, nếu không Tổng Tông Vô hẳn phải chết không nghi ngờ, nhưng mà muốn giúp được thì trừ khi hắn chỉ được vị trí vật quý dị hạch tâm...

Không đúng, kỳ thật ta đã biết rõ vị trí ở đâu.

Chương 270 - Quay Lại Cẩm Khu

Chương 270. Quay Lại Cẩm Khu

Nhậm Thanh đột nhiên kịp phản ứng, bản thân mình cũng nắm giữ Thực Tiên pháp, đồng thời tuyến đường dị hoá cùng cẩm khu là hoàn toàn tương đồng.

Đều là Lô Trung Tân Vương Quỷ Sứ cảnh.

Đã tên là Lô Trung Tân Vương, như vậy vật quỷ dị hạch tâm rất có thể ngay tại trong lò, xem chừng trước tiên cần phải đem hỏa diễm dập tắt.

Về phần làm sao có thể đem manh mối mang cho Tống Tông Vô, cũng không tính là quá phiền phức.

Thời điểm Nhậm Thanh tại tiêu tai cẩm khu đã ngoài ý muốn thử qua, lợi dụng năng lực song sinh yểm ma để cho hồn phách đi vào cẩm khu.

Nhưng hẳn dự định để điểm hồn thay thế chủ hồn, như thế cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn như thử hướng Lý Thiên Cương hỏi:

“Lý Thiên Cương tiên bối, người có thể thông qua thuật pháp liên lạc Tống Tông Vô không?”

Lý Thiên Cương lắc đầu:

” Bên trong cẩm khu tự thành một thể, cho dù là ta cũng không cách nào làm ra ảnh hưởng, chớ nói chi là tình huống hiện tại.”

Hắn chạm đến là thôi, Tổng Tông Vô lúc nào cũng có thể sẽ chết tại bên trong Thực Tiên cấm khu, đến thời điểm đó diện tích ruộng lúa tất nhiên sẽ khuếch trương, đồng thời thể hiện ra kinh khủng khó mà tưởng tượng.

Hàm nghĩa trong lời nói Lý Thiên Cương chính là khuyên Nhậm Thanh không nên vọng động.

Nhưng Nhậm Thanh không có do dự, cùng lắm thì liền bởi vậy tổn thương điểm hồn.

Chính là chỉ có một lần cơ hội.

Dù sao điểm hồn hao tổn tại cấm khu, về sau dù là hắn nuốt rất nhiều âm dương nhãn, cũng khó có thể ở bên trong thời gian ngắn khôi phục thương thế hồn phách.

“Lý Thiên Cương tiên bối, ta có thể ném thử câu thông với Tổng Tông Vô bên trong Thực Tiên cấm khu, nói không chừng có thể giúp hắn tìm đến vật quý dị.”

Giang Phong kinh ngạc nhìn Nhậm Thanh vài lần, vốn cho rằng Lý Thiên Cương sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới đối phương vậy mà gật đầu nói.

“Ta chỉ cho ngươi nửa ngày, không cần biết có thành công hay không, tới thời gian đều phải mau chóng rút lui.”

Lý Thiên Cương lấy ra trang giấy vẽ đầy sơn thủy khói mờ, dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Sương mù lập tức tràn ngập ra, đem khu vực xung quanh Nhậm Thanh bao phủ trong đó, rất nhanh thân ảnh của hắn liền càng ngày càng khó lấy phát hiện.

Giang Phong nhìn xem Nhậm Thanh biến mất tại trong sương mù, đột nhiên cảm giác có chút nhìn không thấu.

Nhậm Thanh tới gần ruộng lúa vài trăm mét, đây đã là khoảng cách tương đối nguy hiểm, nếu không có song hồn

cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Hắn quan tương lên Vô Mục Pháp trọn vẹn gần nửa canh giờ, điểm hồn lúc này mới thoát ly thân thể.

Nhậm Thanh mở to mắt, nhìn chăm chú Thực Tiên cấm khu, cảm giác quen thuộc kia xông lên đầu, góc nhìn cũng bị dần dần kéo vào.

Chủ hồn vẫn ở Nê Hoàn cung, điểm hồn dần thân vào đến bên trong Thực Tiên cấm khu.

Lý Thiên Cương đứng tại bên cạnh Nhậm Thanh, thay hắn hộ pháp.

Đột nhiên, trên người Nhậm Thanh có cỗ ba động thuật pháp chột lóe lên, nhưng giống như cái gì cũng không có phát sinh, lại có một chút khác biệt.

Lý Thiên Cương hơi có vẻ nghi hoặc, nhìn không được đánh giá đối phương.

Mặt ngoài Nhậm Thanh không nhiều vết tích dị hoá, cẩn thận quan sát lại có cảm giác thuật pháp rất phức tạp, giống như trong cơ thể không chỉ một hai loại vật quý dị.

Lý Thiên Cương quay đầu nhìn về phía ruộng lúa, bất kể như thế nào cũng phải thử một lần.

Số lượng bí Ngạn hoa đã đầy đủ, nhưng nếu là thiếu khuyết Tổng Tông Vô trần giữ, tiếp sau bắt đầu chiêu hồn sẽ vô cùng hung hiểm.

Điểm hồn Nhậm Thanh trong thoáng chốc lần nữa xuyên qua giao giới giữa hiện thế cùng cấm khu.

Đợi đến thời điểm hắn khôi phục, ý thức đã tiến vào bên trong Thực Tiên cấm khu.

Phòng bếp đã hoàn toàn khác biệt, có vẻ tương đối âm trầm đáng sợ, nhìn quanh, khắp nơi trên mặt đất đều là mộ bia không lồ.

Trên đất trống có thể nhìn thấy trang sách dùng để trấn áp vật quỷ dị, hẳn là thủ bút của lão lính cai ngục trước đây, có thể khi bốn người bọn họ bỏ mình, trang sách bất cứ lúc nào cũng sẽ tổn hại.

Rất nhiều quỷ vật gào thét muốn thoát ra.

Cự nhân hạt thóc tại chỗ bếp lò xa xa, ầm ầm truyền đến tiếng vang của hai người đâm nhau, thịt chạm thịt.

Điểm hồn Nhậm Thanh cũng không phát giác được cảm khu ảnh hưởng tới mình, khả năng bởi vì cự nhân hạt thóc mệt mỏi đối phó Tổng Tông Vô, căn bản vô tâm để ý tới.

Hắn lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía cự nhân hạt thóc.

Tổng Tông Vô đứng tại bên trên bếp lò, thân thể hóa thành ba mét cùng cự nhân hạt thóc triển đấu cùng một chỗ, xem ra không biết đánh mấy ngày mấy đêm.

Trong khe hở vách tường, vô số quỷ vật hình dáng hài cốt chen chúc mà tới, mục tiêu chỉ có Tổng Tông Vô, dù là bởi vậy mà bỏ mình thì bọn chúng cũng không sao.

Tổng Tông Vô bộ dáng hơi có vẻ chật vật.

Khắp nơi toàn thân hắn đều là thương thế, tiên huyết tạo thành một mảnh vũng máu ở lòng bàn chân, nhưng vẫn không thấy rã rời chút nào.

Hai cánh tay cánh tay đối phó cự nhân hạt thóc, hai cánh tay còn lại phòng bị quỷ vật.

Chương 271 - Gặp Tổng Tông Vô

Chương 271. Gặp Tổng Tông Vô

Àm! ! !

Nắm đấm rơi xuống.

Cự nhân hạt thóc hóa thành hạt thóc đầy trời, nhưng mấy hơi liền lại có xu thế một lần nữa ngưng tụ.

Tổng Tông Vô nửa ngồi dưới đất, thở dốc khiến cho ngực không ngừng chập trùng, hắn cũng lười đi để ý tới quý vật bốn bề, thừa dịp điểm thời gian nhàn rỗi một chút khôi phục thể lực.

Nguyên bản sẽ là hấn trì ý thức hoãn cấm khu, những người còn lại thì đều sẽ tìm vật quý dị hạch tâm.

Nhưng mà nhóm lão lính cai ngục đối mặt chẳng những là biến quý vật vô cùng vô tận, còn phải thích ứng với những biến hóa bên trong Thực Tiên cấm khu.

Ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Cho dù là như thế, bốn vị lính cai ngục lão luyện phối, khoảng chừng mười mấy loại vật quý dị này bị tạm thời phong ấn.

Đáng tiếc chỉ cần bản thân cấm khu không tổn hao gì, bất luận cái hành vi gì đều là làm chuyện vô ích, cho nên bốn vị lão lính cai ngục tuyệt vọng bị vây công đến chết.

Tổng Tông Vô hiện nay nửa bước khó đi, hắn chỉ muốn trì hoãn thời gian để An Nam trấn mau chóng rút lui, đã không

đếm xỉa đến sinh tử bản thân.

Nhậm Thanh gặp này ném thử tới gần bếp lò, nhưng rất nhanh liền có mấy chục con quỷ vật Biên Bức hướng hấn lao tới.

Hấn không khỏi cảm giác đau đầu sâu sắc, trong lòng nhin không được sinh ra một chút vội vàng xao động.

Nhậm Thanh vội vàng tránh thoát Biên Bức tập kích, ánh mắt không ngừng quét mắt bốn bề, đột nhiên chú ý tới phía dưới có mười mấy con lang nhân gầy như que củi.

Nhậm Thanh trước đây cũng tiếp xúc qua lang nhân, vật quỷ dị phát ra rất có thể là Lang Túc Giả.

Tâm hấn khẽ động, điểm hồn lập tức trở về về bản thể.

“Lý Thiên Cương tiền bối.”

“Tổng Tiền bối còn có một tia sinh cơ, nhưng ta muốn nắm chắc nhất định phải dùng chiêu hiểm, khó tránh khỏi có chút khác hẳn với thường nhân.”

Nhậm Thanh quay người hướng phía Lý Thiên Cương ôm quyền.

Lúc này phải giành giật từng giây, hấn cũng không để ý tới nhiều như vậy, trực tiếp đem Quỷ Lang từ lao tù trong bụng phóng thích ra ngoài.

Thân thể của hấn không ngừng nở lớn, bên ngoài có cốt giáp bao bọc, hai răng năng mọc ra dài nửa mét như hổ răng kiếm.

Giang Phong khoảng cách tương đối gần với vùng cấm, nghe đến trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng sói tru, nhin không được lui về phía sau mấy bước.

Lý Thiên Cương cảm thấy hoang đường, đây không phải hấn lần thứ nhất nhìn thấy Quỷ Lang.

Nhưng dị hoá mất khổng chế trình độ như vậy, tuyệt không phải lính cai ngục bình thường có thể chống đỡ, nhưng mà Nhậm Thanh lại dùng nhãn thần thanh tĩnh ngồi dưới đất.

Tuy rằng khi thời gian trôi qua, nhiều ít vẫn là sẽ bị ảnh hưởng đến.

Nhưng như vậy cũng đầy đủ khoa trương.

Nhậm Thanh điểm hồn tránh không được nhiễm vào khí tức Quỷ Lang.

Hấn lần nữa dẫn thân vào bên trong Thực Tiên cấm khu, hình tượng cũng xuất hiện khác biệt, từ bề ngoài thường nhân biến thành Quỷ Lang phiên bản thu nhỏ.

Biên Bức xung quanh vừa định đánh tới, Nhậm Thanh trực tiếp phụ thể tại trên thân quỷ vật lang nhân.

Quỷ vật lang nhân vốn cũng không có hồn phách, hấn tùy tiện liền khổng chế lại thân thể, đồng thời khí tức đến từ Quỷ Lang để nó bắt đầu đảo ngược dị hoá.

Thân thể hai mét hóa thành ba mét, đồng thời khớp nối các nơi mọc ra xương sắc nhọn.

Nhậm Thanh cảm nhận được lực bộc phát viễn siêu Bán Thi cảnh, tứ chi chạm đất nhanh chóng chạy tới phía bếp lò, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Quỷ vật bởi vậy cũng không còn công kích.

Hấn đi ngang qua bếp lò, trong đó thiêu đốt hắc diễm hùng hực, còn không ngừng có quỷ vật nhảy vào làm củi đốt.

Phanh phanh phanh...

Bản thể Nhậm Thanh đột nhiên tim đập rộn lên , liên đới tới tần suất lò luyện huyết nhục nhúc nhích cũng đang đề cao, hỏa diễm càng thêm tràn đầy.

Chẳng biết tại sao, bản thể cùng diễm hồn thấy vậy đồng thời nuốt ngậm nước bọt, giống như trong lò có chất dinh dưỡng để Thực Tiên pháp cực kì khát vọng.

Nhậm Thanh cưỡng ép đè xuống rung động trong lòng, tiếp tục đi tới cái bếp lò.

Mấy cái quỷ vật ngừng lại bước chân, nghi ngờ nhìn xem đồng loại mang hình dáng quái dị.

Nhậm Thanh không chút do dự dùng sức hai chân, hóa thành tàn ảnh bổ nhào vào trên vách tường, mượn nhờ móng vuốt đâm vào khe hở để trèo lên trên.

Hắn liên tục dùng bốn chân leo lên tựa như là một con thạch sùng.

Cũng không lâu lắm, Nhậm Thanh đã đi tới đỉnh bếp lò, bắt quả bốn bề là quỷ vật lít nha lít nhít, tranh nhau chen lấn dẫm đạp lao tới.

Cự nhân hạt thóc sớm đã ngưng tụ thành hình, cả hai bắt đầu một vòng chiến đấu mới, thậm chí khiến cho nắp nồi cũng xuất hiện lỗ rách.

Nhậm Thanh căn bản không cách nào nhúng tay, tiến lên tất nhiên sẽ bị đánh thành thịt băm.

Hắn hơi có vẻ bất đắc dĩ, lớn tiếng la lên sẽ dễ dàng dẫn tới chú ý cự nhân hạt thóc.

Nhậm Thanh đành phải nắm lên hai quỷ vật có thân hình hơi nhỏ hơn, đem chúng nó làm khiên thịt rồi lao tới phía Tổng Tông Vô.

Tổng Tông Vô đưa lưng về phía quý vật, hai tay giống như là mọc ra con mắt, mỗi quyền đánh xuống đều có thể quét ngang mấy cái quý vật.

Điểm hồn Nhậm Thanh cố gắng chen lấn, rất nhanh liền tới gần đối phương.

Chương 272 - Gặp Tổng Tông Vô 2

Chương 272. Gặp Tổng Tông Vô 2

Năm đám Tổng Tông Vô vẫn đám liên hồi.

Nhậm Thanh liền tranh thủ ném ra quỹ vật trong tay, nhờ vào đó tới bên trong gần ba mét.

Hắn nhẹ giọng nói ra:

“Tổng Tiên bối là ta, Nhậm Thanh.”

Thân thể Tổng Tông Vô dừng lại, hắn có được Đế Thỉnh Thuật có thể tùy tiện phân biệt thật giả nói láo, nhưng mà mặt ngoài vẫn là ung dung thản nhiên như cũ.

Nhậm Thanh tiếp tục nói ra:

” Vật quỹ dị Thực Tiên pháp giấu ở trong lò, nhưng cũng có thể phải đem hỏa diễm dập tắt, mới có thể hiện thân.”

Lời nói ứng vừa dứt, ý thức cấm khu liền phát giác được kẻ ngoại lai là Nhậm Thanh.

Cánh tay cự nhân hạt thóc hướng về phía hắn hung hăng vồ tới, quỹ vật cũng đem ánh mắt nhìn về phía Nhậm Thanh, trong đó tràn ngập sát ý thuần túy.

Nhậm Thanh thấy vậy trực tiếp thối lui ra khỏi cấm khu, diễm hồn trở về thân thể, sau đó tham niệm đối với cái lò trong cấm khu cũng tiêu trừ.

Hắn nhìn không được hơi nghi hoặc một chút, Lô Trung Tân Vương đến cùng đại biểu cho cái gì, vì sao Thực Tiên cấm

khu sẽ khiến cho lò luyện huyết nhục dị động.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Nếu như Tống Tông Vô có thể đem vật quý dị hạch tâm bức ra, nói không chừng hẳn thật có thể thấy tận mắt “Lô Trung Tân Vương”.

Hắn đem Quỷ Lang giam giữ, về sau nhắm mắt áp chế thân thể cùng hồn phách dị hoá.

Lý Thiên Cương bắt tri bắt giác đi tới bên cạnh Nhậm Thanh, ánh mắt nhìn chăm chăm về ruộng lúa, giống như muốn xem rõ ràng tình trạng bên trong.

Nhậm Thanh một lát sau mở to mắt, liền đem sự tình giản lược cáo tri cho Lý Thiên Cương.

Khi đối phương hỏi năng lực song sinh yêm ma, hắn đem việc bản thân mình lúc Bán Thi cảnh thì hồn phách đi vào tiêu tai cấm khu, miêu tả đại khái.

Lý Thiên Cương hít một hơi thật sâu, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng chấn kinh không lời nào có thể diễn tả được.

Có thể nhìn trộm cấm khu đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho cấm khu trong Tương Châu đều có thể tìm tòi hư thực, thậm chí có thể bất cứ lúc nào câu thông với linh cai ngục ở bên trong.

Đây chẳng phải là...

Hắn cưỡng chế tập niệm trong lòng.

Hiện tại lấy nội tình linh cai ngục đường, còn chưa tới trình độ xử lý cấm khu, tất cả chỉ dừng ở việc phong ấn, trước tiên đem chuyện quan trọng nhất hoàn thành rồi nói tiếp.

Hai người đứng tại biên giới ruộng lúa.

Lính cai ngục đều có không hiểu rõ ràng tình trạng, nhưng rất nhanh bọn hắn vậy mà chú ý tới, diện tích ruộng lúa đang thu nhỏ lại.

Phải biết từ khi phát hiện ra Thực Tiên cấm khu, diện tích ruộng lúa đang một mực mở rộng, chưa bao giờ thấy qua tình huống thu nhỏ.

Biểu lộ Lý Thiên Cương trở nên buồn lộng, như thế dấu hiệu cũng đại biểu cho tình huống Tổng Tông Vô, việc đang từ từ dấy lại.

Hắn nhin không được mà đưa mắt nhìn Nhậm Thanh, trong lòng âm thầm suy tư.

Bỏ qua việc Tổng Tông Vô có thể hay không từ Thực Tiên cấm khu ra, các mặt mà Nhậm Thanh biểu hiện ra cũng nói là thiên phú cực kì xuất chúng.

Lý Thiên Cương thấy qua không ít lính cai ngục thiên phú dị bẩm, nhưng phần lớn cũng ở bên trong thời gian mà biến thành xương khô bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Người giống như là Nhậm Thanh thì chưa bao giờ có.

Chẳng lẽ có người thật có thể bằng vào thiên phú xông phá lồng giam Âm Sai cảnh, đạt tới Dương Thần cảnh?

Nhậm Thanh hao tổn không ít thời gian, mới đem dị hoá mà Quỷ Lang hoá sinh ra đè xuống, lập tức nhắm mắt dưỡng thần đem trạng thái một lần nữa kéo căng.

Nếu Lô Nhãn ở bên trong Thực Tiên cấm có khả năng mang cơ duyên, vậy hắn tự nhiên không thể bỏ qua.

Nhậm Thanh chuẩn bị chờ đợi hỏa diễm trong Lô Nhãn dập tắt, về sau lại đem diễm hồn đi vào bên trong Thực Tiên cấm khu để thử kiểm thu hoạch.

(Lô nhãn là cái lò có hình con mắt trong cấm khu)

Tại trong lúc này, Giang Phong cũng không có chỉ huy lính cai ngục tới gần ruộng lúa, ngược lại lần nữa kéo xa vị trí doanh địa, đồng thời phái người chuyên môn đứng đợi tại cửa lính cai ngục đường.

Nếu như sau khi Tổng Tông Vô chết, Thực Tiên cấm khu sẽ biến thành Âm Sai cảnh, như vậy phiền phức cần đối mặt không nhỏ, nhất định phải sớm chuẩn bị.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ruộng lúa thu nhỏ mấy lần, bông lúa mọc ra cũng đều nhao nhao khô héo.

Nhậm Thanh thỉnh thoảng sẽ chú ý lò luyện huyết nhục.

Hắn luôn cảm giác Lô Trung Tân Vương có công dụng khác, tuyệt không đơn giản như gia tăng nhiệt độ.

Đợi đến ruộng lúa trổ vụn gần nửa canh giờ cũng chưa từng xuất hiện động tĩnh, thời khắc này có khả năng bên trong Thực Tiên cấm khu đã tới gần mấu chốt.

“Lý Thiên Cương tiền bối, ta muốn lại đi vào bên trong cấm khu xem xét tình huống.”

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị một lần nữa hóa thành Quỷ Lang, lúc này Lý Thiên Cương lại đột nhiên rút ra trang giấy, phía trên vẽ một đồ án như cái cửa.

Chương 273 - Trợ giúp

Chương 273. Trợ giúp

“Thuật pháp của người có thể mang theo vật phẩm không?”

“Cái trang giấy này là để mở ra cửa kính ở lính cai ngục đường, thu nhận vật quý dị sẽ càng dễ nhiều.”

Nhậm Thanh sững sốt một chút, tiếp nhận trang giấy gật đầu nói ra:

“Có thể thử một lần.”

Lý Thiên Cương rõ ràng mang theo ý muốn thử, có thể là hiếu kì đối với song sinh yểm ma, thậm chí cân nhắc đến công việc sau này tiêu trừ cấm khu.

Nhậm Thanh không có che giấu quá nhiều, chỉ cần thể hiện ra giá trị, về sau địa vị ở trong lính cai ngục đường cũng sẽ tăng lên tương ứng.

Hắn đem tờ giấy để quý ảnh thu hồi, sau đó để nó bám vào bên trên điểm hồn.

Năng lực Song sinh yểm ma dần dần thi triển, Nhậm Thanh đã đi vào cấm khu.

Nhưng mà hắn rõ ràng có thể cảm giác được, điểm hồn muốn bí mật mang theo quý ảnh tiến vào bên trong, lực cản gặp phải chỉ ít tăng lên gấp mười lần.

Cũng may Nhậm Thanh trong ngày thường quan tượng Vô Mục Pháp khá nhiều, tăng thêm ăn con mắt, song sinh yểm ma sớm không phải lúc mới vào Quỷ Sứ cảnh có thể so sánh.

Một lát sau, điếm hồn đã đi tới trong phòng bếp Thực Tiên cấm khu.

Hắn đầu tiên chính là cảm giác được rét lạnh cực hạn, cho dù là hồn phách cũng không cách nào tránh khỏi, thậm chí có cảm giác sắp đông cứng.

Nhậm Thanh nhìn xung quanh, thấy trên vách tường có từng đạo khe hở lan tràn, còn kèm theo mùi mấy cái quyền ấn, cửa sổ càng là rách nát không chịu nổi.

Phòng bếp lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch.

Nguyên bản quý vật số lượng kinh người vậy mà biến mất không thấy gì nữa, thậm chí ngay cả cự nhân hạt thóc cũng chưa từng nhìn thấy, có vẻ cực kì không thể tưởng tượng nổi.

Nhậm Thanh đi tới Lô Nhân, phát hiện hỏa điếm bên trong đã tắt.

Trong lòng hắn lần nữa sinh rung động ra, nhưng mà lại như có như không.

Mà Tổng Tông Vô đang ngồi xếp bằng cửa Lô Nhân, toàn thân đã sớm bị tiên huyết thấm ướt, hô hấp cũng có huyết dịch chảy ra từ ngũ quan.

Vết thương trải rộng, cánh tay thậm chí có hai cái đã đều nhanh không có thịt.

Chỉ sợ hắn là đem tất cả quý vật cũng ngăn tại tước Lô Nhân, từ đó khiến cho hỏa điếm không có củi đốt, tự nhiên sẽ dập tắt.

“Tổng Tiên bồi phận, ngươi không sao chứ?”

Nhậm Thanh vội vàng đi vào trước mặt Tổng Tông Vô, lập tức từ trong cơ thể quý ảnh lấy ra vài con mắt, có thể bổ sung thể lực cùng chữa thương.

“Vấn đề của ta không lớn.”

Tổng Tông Vô lắc đầu nói:

“Nhưng mà dù là quý vật đã bị ta giết tuyệt tích, vẫn chưa từng nhìn thấy vật quý dị Thực Tiên pháp.”

Trong lúc hắn nói chuyện, nắm vào con mắt Nhậm Thanh cung cấp liền bỏ vào trong miệng, trong chốc lát đã ăn hết toàn bộ.

Tiếp sau đó vết thương cả người có xu thế khép lại, rất nhanh liền ngừng chảy máu.

Nhậm Thanh mày nhăn lại, nhin không được nhìn về phía Lô Nhãn.

Tất cả bên trong đều là tro tàn chồng chất như núi, còn có thể nhìn thấy không ít bã vụn xương cốt, nhìn ra bên trong có ít nhất mười vạn quý vật làm củi đốt.

Tâm hắn sinh ra nghi ngờ, hiện tại trạng thái cấm khu rất quỷ dị, làm sao cảm giác giống như là liên quan tới lò bị dập lửa.

Nhưng vấn đề là chỉ cần không giải quyết xong vật quý dị hạch tâm, Thực Tiên cấm khu chẳng mấy chốc sẽ khôi phục, đến thời điểm đó sẽ nghênh đón một đợt quý vật mới vây công.

Nhậm Thanh hơi có vẻ đau đầu.

Vật quý dị Thực Tiên pháp nhất định ngay tại trong Lô Nhãn, nhưng hình như muốn dẫn dụ ra, khả năng còn cần một loại điều kiện nào đó.

“Tổng Tiên bối còn có dư lực sao?”

“Người nếu là đem vật quý dị tìm được, nhiều nhất là trăm quyền...”

Nhậm Thanh do dự một chút.

Sau đó ý thức của hắn trực tiếp không chế lao tù trong bụng đem Chung Hồ Lô xử lý, ném vật quý dị sinh ra vào lò luyện huyết nhục.

vật quý dị Quỷ Sứ cảnh khó đối phó, nó bắt đầu điên cuồng đụng chạm lấy lò luyện huyết nhục, dù là nhiệt độ cao cũng không cách nào tạo thành thương thế rõ ràng.

Nhậm Thanh cảm giác vật quý dị Quỷ Sứ cảnh, chỉ ít cần đốt cháy mấy tháng.

Mà hồn phách Chung Hồ Lô trôi nổi ở lao tù trong bụng, biểu tình nó ngốc trệ, phút chốc liền đã có dấu hiệu tiêu tán.

Bởi vậy có thể thấy được, hồn phách phải Luân Hồi chuyển thế cũng không phải là giả tạo.

Nhậm Thanh chỉ dẫn hồn phách tiến vào bên trong lò luyện huyết nhục, hỏa diễm giống như nhận lấy kích thích, đột nhiên dâng cao mấy lần.

Vật quý dị Quỷ Sứ cảnh vội vàng xao động hơn, trên thân không ngừng truyền đến thanh âm rung động, hồn phách Chung Hồ Lô không nhúc nhích.

Bên trong lò luyện huyết nhục chậm rãi dâng lên một cái bảo tọa bằng bạch cốt, cường ép đem hồn phách cố định.

Bụi mù từ đỉnh đầu nó bay ra, dần dần hòa tan như là ngọn nến.

Hình tượng hồn phách cùng Chung Hồ Lô khi còn sống giống nhau, bây giờ lại càng thêm tiêu tụy, giống như dần dần bị lò luyện huyết nhục rút khô.

Hắn là chèo chống không được bao lâu.

Chương 274 - Trợ giúp 2

Chương 274. Trợ giúp 2

Nhậm Thanh quan sát đến lò luyện huyết nhục biến hóa, muốn dùng cái này tìm đến tìm được chỗ vật quý dị hạch tâm bên trong Thực Tiên cấm khu.

Kết quả không có dị dạng chút nào.

Trong lúc hẩn bắt đầu thất vọng, ngược lại là lao tù trong bụng chấn động.

Thấy trên vách tường của mỗi gian phòng, cũng xuất hiện một chiếc đèn nền cũ nát, quang mang nhàn nhạt chiếu sáng lên không gian mờ tối.

Đèn nền như ẩn như hiện.

Dầu thấp chiếu rọi ra gương mặt vặn vẹo Chung Hồ Lô.

Đây cũng không phải là ánh nền phổ thông, mà là do hồn phách làm củi để thiêu đốt nên.

Biểu lộ Nhậm Thanh có chút không hiểu, vẫn cảm giác rất là ngờ nghệch.

Có lẽ là đóm lửa quá mức yếu ớt, huyền diệu trong đó chưa thể biểu hiện ra ngoài.

Theo đạo lý thì Tửu Nhục đạo nhân đã đề hai loại thuật pháp này cùng một nhịp thở, như vậy Lô Trung Tân Vương hẩn là dùng để hỗ trợ Thao Thiết Pháp.

Nếu chỉ thêm cái đèn thì không thực tế mấy...

Hẩn lắc đầu, dùng ý thức đem đóm lửa rời khỏi đèn nền.

Điểm hồn lần nữa từ trở về Thực Tiên cấm khu, quỹ ảnh lặng yên không tiếng động tiến vào lao tù trong bụng, dùng bản thân bao vây lấy đóm lửa.

Nhậm Thanh cẩn thận nghiêm túc đem đóm lửa mang đến bên trong Thực Tiên cấm khu, quá trình so với tưởng tượng thì đơn hơn giản nhiều.

Lý Thiên Cương trầm mặc im lặng.

Hắn nhìn không được từ trong đầu rút ra một tờ trang giấy, phía trên viết đầy nội dung là chữ nghĩa, ghi lại chính là tin tức về Vô Mục Pháp.

Năng lực Trọng Đồng giả được vẽ ra.

Điểm hồn của Nhậm Thanh xuất hiện tại cửa Lô Nhãn, đột nhiên cảm giác được tại đóm lửa chiếu rọi xuống, nhiệt độ bốn bề cũng biến thành cao hơn không ít.

Mà Tổng Tông Vô không hổ là Âm Sai cảnh, da thịt đã gần như hoàn toàn khôi phục.

Hắn mặc dù không rõ ràng Nhậm Thanh làm vậy có ý gì, nhưng vẫn là mở miệng nói ra:

“Không cần lo lắng cho trạng thái của ta.”

“Được rồi.”

Nhậm Thanh chuẩn bị đem ánh nến mang vào Lô Nhãn, mượn nhờ năng lực thuật pháp đồng nguyên, nhìn xem có thể tìm tới vật quý dị hạch tâm hay không.

Kết quả chỉ là vừa tới gần, bên trong liền đã sinh ra cổ quái.

Lớp tro tàn thật dày đột nhiên tụ tập lại với nhau, một cỗ khí tức kinh khủng dần dần phát ra, để cho người ta rùng mình.

Tổng Tông Vô thấy vậy đứng người lên, hít sâu một hơi.

Hắn lộ ra khoa trương ý cười: “Nhậm Thanh, người lui xa một chút, ta đã có thể cảm nhận được vật quý dị Thực Tiên pháp.”

Tro tàn cuối cùng hóa thành một bộ thi hài da bọc xương, chậm rãi hiện ra, phòng bếp lập tức trở nên đất rung núi chuyển.

Trong đất ở ngoại giới, trên bia mộ cũng xuất hiện rất nhiều khe hở.

Tất cả cũng biểu thị Thực Tiên cấm khu đang ở giai đoạn bước ngoặt, hoặc là Tổng Tông Vô bỏ mình dẫn đến nơi đây trở thành tuyệt địa của Tương Châu, hoặc là triệt để bị tiêu trừ, chấm dứt hậu hoạn.

Thi hài đi tới bên ngoài Lô Nhãn, hai mắt tham lam nhìn về phía đốm lửa trong tay Nhậm Thanh.

ần suất hai chân Nón càng lúc càng nhanh.

Bất quá còn chưa đi được vài mét, Tổng Tông Vô đã ngênh đón nó, nắm đầm vung ra.

Phanh phanh phanh phanh phanh...

Ngay cả Nhậm Thanh cũng có thể cảm giác được Tổng Tông Vô đang phát tiết biệt khuất trong lòng.

Rõ ràng có thể tùy tiện nghiền ép ý thức cấm khu, nhưng cự nhân hạt thóc lại có thể khôi phục vô hạn, cứng rắn đem hắn đưa vào tuyệt lộ.

Tổng Tông Vô vung quyền càng ngày càng mạnh, cũng càng lúc càng nhanh.

Ngay cả con mắt Nhậm Thanh đều có chút không theo kịp, chỉ có thể nghe được tiếng va đập vang lên, cùng tiếng gào

thét vô lực của thi hải.

Làm vật quý dị hạch tâm, thi hải xác thực viễn siêu Quỷ Sứ cảnh bình thường, đáng tiếc xa không phải đối thủ của Tổng Tông Vô đã bị thương nặng.

Nhưng mà dù là Tổng Tông Vô cũng có cảm giác ráng chổng đờ.

Tổng Tông Vô có thể tại bên trong cấm khu không ngủ không nghỉ mười mấy ngày, vẫn duy trì thể lực đã tuyệt không phải người thường.

Hắn từ trong ngực móc ra xương thìa, hình như dự định liên thông con đường A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh liền tranh thủ ném mạnh trang giấy Lý Thiên Cương đưa cho ra ngoài, Tổng Tông Vô tiếp nhận, về sau đột nhiên dùng nắm đấm đánh tan thi hải.

Trang giấy bị bày ra trên mặt đất, hình thành một con đường to lớn.

Thủ đoạn Lý Thiên Cương xác thực so với xương thìa càng thêm thuận tiện, nhưng dù sao cũng là thuật pháp hình thành, không cách nào duy trì hiệu quả thời gian dài.

Con đường đem thi hải kéo vào trong đó, vách tường chung quanh lập tức có khuynh hướng hư hỏng.

Rất nhiều vật quý dị cũng đều theo thi hải lần lượt đi vào bên trong con đường.

Tổng Tông Vô khẽ gật đầu nói với Nhậm Thanh: “Ta đi trước một bước, ngươi mau chóng ly khai cấm khu, nơi đây lập tức liền sắp tiêu vong.”

Hắn toàn lực xuất thủ, thương thế toàn thân vừa khép lại đã lần nữa vỡ ra, phần ngực bụng thậm chí có thể nhìn thấy trái tim trong cơ thể đang đập.

Nhậm Thanh vội vàng đáp ứng , đợi cho Tống Tông Vô đi vào trong cửa đường hầm.

Ánh mắt hắn rơi vào chỗ Lô Nhân, rung động trong lòng càng ngày càng nghiêm trọng.

Chương 275 - Kết Thúc Cấm Khu

Chương 275. Kết Thúc Cấm Khu

Đối với Nhậm Thanh mà nói, cảm giác khát vọng sinh ra trong lòng kỳ thật càng giống là lò luyện huyết nhục đang biến tướng ảnh hưởng chính mình.

Hắn quả thật có thể áp chế, nhưng xác thực cũng muốn biết rõ tác dụng của Lô Trung Tân Vương.

Thực Tiên pháp nhất định cùng Thao Thiết Pháp có chỗ liên quan, thậm chí thuật pháp Tử Nhục đạo nhân lưu truyền xuống cũng đều là một chỉnh thể.

Cấm khu vẫn đang sụp đổ.

Điểm hồn Nhậm Thanh có cảm giác sắp chia năm xẻ bảy, có thể thấy được tình huống như thế đủ để xé nát Âm Sai cảnh, nhưng mà hắn vẫn cố chịu đựng.

Mà quỷ ảnh được đưa về bản thể.

Phạm vi phòng bếp càng ngày càng nhỏ, ngoài vách tường đổ sụp đều là quang ảnh vụn vụn vô tận, rất nhanh ngay cả bếp lò cũng bắt đầu bị hủy hoại.

Ánh mắt Nhậm Thanh gắt gao nhìn chăm chăm lò mắt, đã thấy bên trong bụi bặm khắp nơi.

Bốn bề hóa thành đêm tối.

Đợi đến khi Lô Nhãn sắp biến mất trong nháy mắt, bên trong lại có từng điểm ánh lửa sáng lên.

Kia cũng là đóm củi lửa, hẳn là tu sĩ Thực Tiên cầm khu khi còn sống lưu lại.

Nhậm Thanh vội vàng tiếp dẫn đóm lửa, lập tức rời khỏi Thực Tiên cầm khu.

Điểm hồn bởi vậy xé rách một khối lớn, trở về bản thể, sau đó hẳn nhin không được hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác đau đớn lan tràn trên đầu.

Nhậm Thanh giương mắt nhìn lại, Lý Thiên Cương sớm đã không ở bên cạnh, ruộng lúa cũng không có tung tích gì, chỉ để lại mảnh hoang vu lớn.

Lính cai ngục từ xa xa lần lượt đến đây, rõ ràng là bị dị tượng cầm khu tiêu tán hấp dẫn.

Giang Phong cũng không có thời gian rảnh rỗi.

Hắn bị kéo vào bên trong A Tỳ Địa Ngục, cùng Lý Thiên Cương đi thăm dò vật quý dị trong Thực Tiên cầm khu, dù sao số lượng ngục tốt quá ít, tránh cho bởi vậy tạo thành hỗn loạn không cần thiết.

Nhậm Thanh không có thời gian rảnh để tham gia náo nhiệt, dứt khoát thừa dịp hỗn loạn mà trở về bên trong doanh địa tạm thời, tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống.

Đóm lửa tự động dung nhập vào lao tù trong bụng, khiến cho lần nữa sinh ra biến hóa vi diệu.

Bên trong đèn nền sắp được lấp đầy.

Tiếp sau đó từng chiếc đèn nền trên vách tường hóa thành đèn lồng rách rưới, tản ra ánh sáng đem góc tối cũng bao phủ trong đó.

Nhậm Thanh cẩn thận xem xét, nhưng vẫn không phát hiện manh mối hữu dụng.

Dù là vật quý dị giam giữ, hay là Husky, thậm chí bản thân lao tù trong bụng đều không có khác nhau chút nào, làm cho lòng người sinh ra nghi ngờ.

Chỗ tốt duy nhất chỉ có hỏa diễm bên trong lò luyện huyết nhục càng thêm cực nóng, ngay cả vật quý dị Quỷ Sứ cảnh cũng bắt đầu hòa tan.

Nhậm Thanh lắc đầu, có lẽ bí mật Lô Trung Tân Vương sẽ ở cảnh giới cao thâm hơn?

Khi hắn chuẩn bị rời khỏi lao tù trong bụng, ánh mắt đảo qua nhà tù cất giữ vật liệu.

Nét mặt của hắn trở nên cổ quái.

Nhậm Thanh liên tục nhìn mấy lần, lập tức đem diễm hồn bị thương thu vào trong đó.

Diễm hồn xích lại gần tường nhìn chăm chăm một góc năm mới vừa mọc ra, lâm vào trầm tư thật sâu.

Bản thể lấy lại tinh thần, nắm cổ đại ở bên ngoài mang vào lao tù trong bụng, sau đó nhắm mắt lại kiên nhẫn chờ đợi.

Kết quả hơn nửa canh giờ trôi qua, ngoại trừ lượng nước của cổ đại hơi có chút xói mòn, cũng chưa từng xuất hiện khác biệt quá lớn.

Trước kia Nhậm Thanh thử đem thực vật mang vào lao tù trong bụng, nhưng chẳng mấy chốc sẽ khô héo, thực vật ở trong đó căn bản không có cách nào sinh trưởng.

Động vật thì vẫn còn tốt, chỉ cần có đồ ăn cùng nước, dù là thời gian dài cũng sẽ không chết.

Tác dụng của đóm lửa chắc là như thế, thay thế hiệu quả ánh sáng mặt trời ở bên ngoài, để lao tù trong bụng gần với thế giới chân thật nhất.

Bởi vậy có thể thấy được, Tử Nhục đạo nhân hẳn là còn có nhiều loại thuật pháp, đồng thời đều là xoay quanh lao tù trong bụng, nhờ vào đó từng bước hoàn thiện thế giới ảo.

Nhậm Thanh suy đoán hai loại tuyến đường dị hoá còn lại của Thực Tiên pháp hẳn là cũng có hiệu quả tương tự.

Chỉ là sợ Sài Tân Giả cùng Tự Thực Giả đều là lấy bản thân làm vật dẫn, mà Lô Táo Giả tốt hơn nhiều, là lấy hồn phách người khác.

Hoàng Tử Vạn chú ý tới không thấy tung tích cấm khu, lúc sau nhin không được lộ vẻ nhẹ nhõm, lập tức trở về doanh địa gặp được Nhậm Thanh.

Lâm Thành cùng Lục Tiểu Ngọc cũng theo ở phía sau.

Ba người thừa dịp doanh địa không có người liền bắt đầu nói chuyện phiếm.

Hoàng Tử Vạn nhớ tới cấm khu đột ngột biến mất, nét mặt nhin không được có chút hồ nghi, ánh mắt đánh giá Nhậm Thanh hỏi:

“Nhâm lão đệ, đoạn thời gian này làm sao không có gặp người?”

Nhậm Thanh nửa thật nửa giả nói ra:

“Ta đi cấm khu một chuyến, tiện thể giải quyết phiền phức.”

“Đúng là biết nói giỡn, ha ha ha.”

Nghi hoặc trong lòng Hoàng Tử Vạn không còn sót lại chút gì, nhin không được cảm thấy may mắn sâu sắc.

Chương 276 - Kết Thúc Cấm Khu 2

Chương 276. Kết Thúc Cấm Khu 2

Căn cứ tin tức lưu truyền trong lính cai ngục, hẳn là Tổng Tông Vô tiêu trừ hết Thực Tiên cấm khu.

Một số lính cai ngục tại A Tỳ Địa Ngục phát hiện Tổng Tông Vô bị trọng thương, ngay cả Âm Sai cảnh cũng chật vật như vậy, Nhậm Thanh làm sao có thể nhúng tay vào...

Hơn nửa canh giờ trôi qua, lính cai ngục lần lượt trở về doanh địa.

Minh Nha cũng tới còn xoay quanh giữa không trung, tất cả nhiệm vụ ban bố đều là tiến đến A Tỳ Địa Ngục xử lý vật quý dị.

Nhậm Thanh thấy vậy tiến vào A Tỳ Địa Ngục.

Đã lâu không vào, bên trong vẫn có gió tanh mưa máu phiêu đảng.

Chỉ là tại chỗ giao giới xương sườn cùng vách tường dày có tòa kiến trúc cùng loại với tế đàn đang từng bước thành hình.

Nhậm Thanh hoài nghi tế đàn này chuyên môn dùng làm Chiêu Hồn Thuật, xem ra lính cai ngục đường đã quyết tâm muốn gọi những hồn phách quý dị kia.

Lính cai ngục tản ra tiến đến đối phó vật quý dị.

Hoàng Tử Vạn vừa định nói cái gì, trong chớp mắt liền đã không thấy bóng người Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh phát hiện A Tỳ Địa Ngục mặc dù là thuật pháp Dương Thần cảnh hình thành, nhưng bởi vì không có hồn phách Địa Tàng Vương tọa trấn, dẫn đến tương đối cứng nhắc.

Nhưng mà thực lực vật quý dị vẫn bị áp chế, ngược lại là không làm nên trò trống gì.

Thân thể Địa Tàng Vương dần dần chuyển biến xấu khiến Nhậm Thanh không cách nào yên tâm.

Thật dùng Bỉ Ngạn hoa phối hợp với Thú Lan Pháp lắc qua lắc lại ba hồn bảy phách, chẳng lẽ như vậy sẽ không khiến tình huống trở nên càng thêm hồng lét?

Hay là nói, lính cai ngục đường có mưu đồ khác...

Nhậm Thanh bước nhanh về phía vật quý dị ở nơi hẻo lánh, hẩn lạng lẽ thoát ly đám đông, lựa chọn một mình một người.

Quý ảnh dễ như trở bàn tay liền khóa chặt thân ảnh vật quý dị.

Không đợi vật quý dị có phản ứng, Nhậm Thanh liền dùng lao tù trong bụng trực tiếp giam giữ.

Lính cai ngục đường nói là lo lắng vật quý dị bạo loạn, nhưng không nói sử dụng thủ đoạn nào, hẩn tự nhiên là đốt cháy lò luyện huyết nhục.

Bất tri bất giác, Nhậm Thanh đã nhờ vào đó góp nhặt bốn loại vật quý dị, trong đó ba loại Bán Thi cảnh, một loại Quỷ Sứ cảnh.

Hỗn loạn trong lính cai ngục đường dần dần lắng lại, nhóm lính cai ngục quay trở về ngoại giới.

Bởi vì Thực Tiên cấm khu đã bị tiêu trừ triệt để, Giang Phong kiểm lại lính cai ngục, lúc sau để mỗi người bọn họ rời khỏi nơi đây.

Vận chuyển Bỉ Ngạn hoa cũng giao cho Lý Thiên Cương.

Thời điểm kiểm kê nhân số, Giang Phong không có nói tới Chung Hồ Lô.

Nhậm Thanh hơi có vẻ ngoài ý muốn, lúc đầu đã làm tốt chuẩn bị nhận khiển trách, có thể là bởi vì bị Lý Thiên Cương cưỡng đề ép xuống.

Hắn đem Husky thả ra khỏi lao tù trong bụng, chuẩn bị dùng tốc độ chó ngốc để mau chóng chạy về Tam Tương thành, tránh gặp phải việc ngoài ý muốn.

Hoàng Tử Vạn thấy vậy thì bu lại, không chút khách khí nhảy lên lưng chó.

Mặc dù cách sự tình gặp phải ở Bách Quỷ Dạ Hành, đều là bởi vì sớm tới An Nam trấn mới dẫn đến, nhưng thực sự đi bộ quá phí thời gian.

Nhậm Thanh thấy vậy dứt khoát đem Lâm Thành cùng Lục Tiểu Ngọc cũng cùng nhau đi lên.

Bốn người cưỡi chó phi nước đại xuôi theo quan đạo, lính cai ngục gặp phải đều có chút giật mình.

Lính cai ngục kiến thực hạn hẹp thậm chí cảm thấy bọn người Nhậm Thanh đang cưỡi một vị lính cai ngục hóa thành thú, đúng là có chút không hợp lẽ thường.

Nguyên bản lộ trình sáu bảy ngày, giờ chỉ hai ngày liền tới.

Lông mày cau chặt của Nhậm Thanh buông ra.

Dù sao giết Chung Hồ Lô, nhiều ít vẫn là có chút lo lắng Thủy Hồ Lô sẽ đến đây trả thù, xem ra trên thực tế vẫn là quá lo lắng.

Rất nhiều lính cai ngục ở ngoài thành, khẳng định sẽ có Âm Sai cảnh chú ý.

Huống hồ hiện tại mặt sau lệnh bài của Nhậm Thanh đã tăng đến bốn cái ấn ký.

Trừ phi hấn ngay ở trước mặt Thủy Hồ Lô đem tàn hồn phun ra, nếu không khi chưa đủ lợi ích, đối phương sẽ không bí quá hoá liều.

Husky dừng bước chân lại, Tam Tương thành ở phía xa như ẩn như hiện.

Nhậm Thanh đem Husky thu hồi vào lao tù trong bụng, mấy người đi vào trong thành huyền ảo, giống như một lần nữa đặt chân xuống nhân gian.

Đặc biệt là đối với quân dự bị như Lục Tiểu Ngọc, tham dự vào Bách Quỷ Dạ Hành, Thực Tiên cấm khu cùng với hành trình tiêu từ cấm khu.

Chuyến này có chút quá hung hiểm.

Thậm chí cho dù là hiện tại, nàng vẫn ở vào trạng thái như mộng.

Mãi đến khi mấy người tiến vào ngõ nhỏ chuẩn bị chia tay.

Lục Tiểu Ngọc mới phản ứng được, do dự một chút sau đó mở miệng nói ra:

“Các vị đại nhân, ta lần này thu hoạch huyết tinh đã đầy đủ...”

Nàng biểu lộ kiên định:

“Ta chuẩn bị thông qua nuốt vật quỷ dị tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, nếu không đều khó mà tự vệ.”

Nhậm Thanh muốn nói lại thôi, theo đạo lý Quỷ Sứ cảnh cũng khó mà tự vệ.

Hấn thậm chí sau khi tiếp xúc qua Thiên Đạo Tử, cảm giác Dương Thần cảnh đối mặt với tồn tại như Vô Thượng Thiên

Ma, vẫn không có sức hoàn thủ.

Chương 277 - Kết Thúc Cấm Khu 3

Chương 277. Kết Thúc Cấm Khu 3

Hoàng Tử Vạn nghiêm túc nói ra:

“Không cần nhắc một chút nữa sao?”

“Ta rõ ràng thiên phú của mình, lại thêm mười năm cũng khó có thể tấn thăng, cho nên chờ trở về lĩnh cai ngục đường liền đi đổi lấy vật quý dị.”

Lục Tiểu Ngọc không có tiếp tục nói hết, nguy hiểm khi nuốt vật quý dị để tấn thăng không nhỏ, chuyến này khả năng chính là vĩnh biệt.

“Đừng cưỡng cầu.”

Hoàng Tử Vạn vỗ xuống bả vai Lục Tiểu Ngọc, hẳn có cảm giác phức tạp không nói rõ được cũng không tả rõ được, hiển nhiên rất lo lắng bản thân mình khi lần thứ hai nguy biến.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động.

Lập tức từ lao tù trong bụng lấy ra ba phần quỹ bụi Quỷ Sứ cảnh, cũng đều là từ vật quý dị hóa thú luyện hóa thành.

So với quỹ bụi Bán Thi cảnh, quỹ bụi Quỷ Sứ cảnh không có nhiều hạn chế như vậy.

【 Quỹ bụi! 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, bồi lên toàn thân hoặc là ăn vào đều có thể áp chế vật quý dị, cũng làm dịu xu thế hóa thú. 】

“Đây là một vị tiền bối linh cai ngục đường tặng cho, thời khắc mấu chốt tấn thăng tu vi thì ăn vào, nói không chừng có thể cứu mạng.”

Hoàng Tử Vạn không chút do dự tiếp nhận, vừa vặn hấn đã tới gần nguy biến lần hai.

Hai người Lâm Thành hơi có chút do dự.

Bọn hấn cũng cảm giác vật quý giá như thế, tự nhiên là không dám tiếp nhận.

Nhậm Thanh cưỡng ép đưa cho hai người.

Bản thân hấn không tồn tại vấn đề dị hoá mất khống chế, nhu cầu đối với quỹ bụi Luyện Khí lại không nhiều.

Tương lai khi tấn thăng Âm Sai cảnh, nếu cần vẫn sẽ có mấy thủ hạ tin được.

Mà Nhậm Thanh cảm giác quỹ bụi chưa chắc có thể có bao nhiêu trợ lực, trọng yếu nhất chính là lúc tăng lên cảnh giới sẽ thêm chút an tâm.

Nhậm Thanh lập tức về tới Hỏa Công đường, bụi mù do đốt cháy thi thể từ trong viện phiêu tán, nhưng mấy người Tiểu Vũ cũng bình yên vô sự.

Bọn hấn dưới sự dạy bảo của Bá Phong, dần dần một mình đảm đương một phía.

Nhậm Thanh đối với cái này vẫn là tương đối yên tâm, linh cai ngục đường đã chuẩn bị chiêu hồn, như vậy tuyệt sẽ không để trong thành xuất hiện việc gì ngoài ý muốn.

Lúc ăn cơm hấn từ trong miệng Tiểu Vũ biết được, em trai Tiểu Tam Nhi đã vào Huyết Cầu bang, cũng không biết là họa hay phúc.

Nhậm Thanh để Tiểu Vũ nếu gặp phiền phức có thể đi tìm Trương đồ tể xin hỗ trợ, sau đó hắn chuẩn bị Luyện Khí, chuẩn bị đem đại mộng Đoán Khí một lần nữa mở ra.

Nhậm Thanh không tiếp tục để ý tới việc bên ngoài, bắt đầu trốn trong xó ít ra ngoài, đem tinh lực để nghiên cứu Luyện Khí pháp.

Hắn thỉnh thoảng còn có thể tiến đến bí các bên trong Lính Cai Ngục Đường để tìm đọc tư liệu.

Càng là hiểu rõ, Nhậm Thanh càng cảm giác hai loại Luyện Khí pháp nhìn như chênh lệch rất xa này, thực tế khẳng định là từ cùng một chỗ.

Lính cai ngục đường hắn là thu hoạch bộ phận Luyện Khí pháp từ Vô Vi đạo quan, dựa trên cơ sở phát triển thành pháp môn của mình.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi lính cai ngục đường biết được cách thiên đạo Luyện Khí so với hắn tưởng tượng còn nhiều hơn, chỉ bất quá bị tận lực tiêu huỷ đi.

Dù sao Vô Vi đạo quan điên cuồng nhất sau năm mươi năm, luyện chế pháp khí chẳng những thương thiên hại lý, cơ hồ cũng liên quan đến Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh lắc đầu, cũng không biết rõ sau khi Vô Vi đạo quan bị hủy diệt, Tinh Châu bây giờ biến thành tình huống như thế nào.

Hắn đem bút ký tâm đắc Luyện Khí thu lại.

Có Mộ Bia lô, rất nhiều pháp khí khó mà luyện chế đều có thể giải quyết dễ dàng.

Pháp khí Lính cai ngục bình thường liên quan đến thân thể, Mộ Bia lô kỳ thật chính là pháp khí do huyết nhục thai nghén.

Cả hai đơn giản là thiên xứng.

Thời gian thoáng qua liền mắt, thời gian chợ quý mở ra cũng tới gần.

Đoạn thời gian này, động tác của Cai ngục đường cũng không nhỏ, đầu tiên là vì bổ sung số lượng lính cai ngục, bắt đầu thu gặt trong các bang phái, chiêu thu hai ba mươi vị quân dự bị.

Tiếp theo chính là liên quan tới Chiêu Hồn Thuật.

Tể đàn trong A Tỳ Địa Ngục đã vẽ đầy đồ án huyền diệu, đồng thời chuyên môn phái lính cai ngục dùng thuật pháp đem xung quanh phong tỏa.

Mỗi ngày tế đàn đều sẽ có tiên huyết súc vật đổ vào, khiến cho đồ án càng thêm rõ ràng.

Nhưng mà bởi vì Bỉ Ngạn hoa trong Thực Tiên cấm khu bị tiêu hao hết một phần, nhóm hoa mới còn đang trong quá trình trồng, cho nên vẫn chưa bắt đầu.

Bầu không khí mưa bão kéo tới khiến cho bên trong Cai Ngục Đường đều có chút ngưng trọng.

Nhậm Thanh rất muốn hiểu rõ ràng hư thực, thế nhưng Tổng Tông Vô đang dưỡng thương, mấy ngày nay dùng mình vũ liên hệ đối phương cũng không có tin tức.

Quan hệ cùng Âm Sai cảnh khác còn chưa tới trình độ có thể hỏi thăm bí mật.

Hắn đành phải nhịn xuống.

Ngày trợ quý mở ra, vốn cho rằng bởi vì có nhiều việc vụn vặt, cho nên số lượng lính cai ngục tiến vào bên trong sẽ cực ít.

Không nghĩ tới so với Nhậm Thanh tưởng tượng còn nhiều hơn, mà lão lính cai ngục chiếm con số không nhỏ.

Lính cai ngục đa số tiến đến Đại Mộng các mua sắm vật tư để tăng cường thực lực bản thân, thuận tiện đến tửu lâu uống đàn Túy Sinh Mộng Tử.

Còn có một số lính cai ngục thì dẫn theo quân dự bị làm quen Cai Ngục Đường.

Chương 278 - Bắt Đầu Luyện Khí Làm Giàu

Chương 278. Bắt Đầu Luyện Khí Làm Giàu

Nhậm Thanh đi qua đường phố chợ quý, đi đến Đại Mộng các.

Bốn bề có mấy tên lính cai ngục từng nghe nói thanh danh Nhậm Thanh, nhìn thấy hắn cũng yên lặng nhường đường.

Những người kia thế nhưng là ngoan nhân từ trong dạ dày dạ dày còn sống đi ra.

Nhậm Thanh không chút để ý, trực tiếp cất bước bước vào Đại Mộng các.

Điểm hồn ly thể cũng đồng thời đi về đại mộng Đoán Khí, hắn bắt đầu mua sắm rất nhiều vật liệu, chủ yếu là các loại tài nguyên tu hành thuật pháp.

Nhậm Thanh cũng lười che giấu, dù sao đã có không ít lính cai ngục biết rõ mình nắm giữ nhiều loại thuật pháp, hơn nữa còn phải Luyện Khí.

Hắn lấy ra huyết tinh trên lệnh bài lính cai ngục.

Cũng may nhiệm vụ liên quan đến cấm khu cho không ít huyết tinh, nên khi hắn đem tài nguyên bổ sung xong xuôi, về sau thậm chí còn thừa.

Những tài nguyên này có thể để hắn tu luyện hơn nửa năm.

Nhậm Thanh đang chuẩn bị đem cửa lớn đại mộng Đoán Khí mở ra, đột nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, tiếp tục đi đến tử trung bày phía trước để xem.

Hắn bắt đầu có ý thức chọn lựa thực vật có thể sinh trưởng trên huyết nhục, còn phải là loại không thích ánh nắng, tốt nhất là có thể dùng để ăn.

Bên trong Đại Mộng các rục rờ muôn màu, thật sự tìm được hạt giống tương tự.

【 Huyết Đăng! 】

【 Do Huyết Đăng Thuật ngưng tụ mà thành, bao hàm kịch độc, nhưng trái cây độc tính hơi nhẹ. 】

Lấy thể chất tu sĩ Quỷ Sứ cảnh, độc tính rất nhỏ hẳn là không sao.

Huyết Đăng cũng không đắt, Nhậm Thanh dùng mấy đấu huyết tinh mua một cái.

Hắn đặc biệt gieo xuống tại một chỗ trống trong lao tù, bởi vì vách tường chính là huyết nhục, vị trí trồng cũng gần góc tường.

Nhậm Thanh không tính quan tâm kỹ càng Huyết Đăng.

Hiện nay đóm lửa quá mức yếu ớt, cỏ dại bình thường quả thật có thể miễn cưỡng sống sót, nhưng loại thực vật cùng thuật pháp có liên quan này chỉ sợ có chút khó.

Hắn chỉ là thử mà thôi, nếu như có thể nảy mầm sinh trưởng, lúc đó sẽ nghĩ tới trồng nhiều hơn.

Về sau nếu bản thân ở trong hoàn cảnh bị giam giữ, như vậy cũng có nơi cung cấp thức ăn.

Nhậm Thanh lập tức đem lực chú ý đặt ở chỗ điểm hôn.

Đại mộng Đoán Khí chậm rãi đẩy ra.

Trên đường phố dòng người cuộn cuộn.

Bởi vì đại mộng Đoán Khí đóng cửa hơn nửa năm, căn bản không có lính cai ngục kịp phản ứng.

Mãi đến khi có ánh mắt vị lính cai ngục xéo qua, lập tức mặt lộ vẻ kinh ngạc dừng bước chân lại, làm cho lấy lính cai ngục chung quanh cũng nhao nhao nhìn sang.

Tuy nói đại mộng Đoán Khí sẽ chọn khách nhân, trong mắt bọn hắc dù sao cũng là cửa hàng Đại Mộng chân nhân mở ra, Âm Sai cảnh tự mình rèn đúc pháp khí, yêu cầu nhiều một chút cũng bình thường.

Nhưng mà cô quái là.

Mấy tháng trước đại mộng Đoán Khí làm việc, lính cai ngục vây quanh ở cửa ra vào, bình thường là quân dự bị Bán Thi cảnh cần đền bù thiếu hụt thuật pháp.

Nhưng lần này lại không biết vì sao, gần như tất cả đều là chọn lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh.

Bộ phận lính cai ngục thấy vậy thì rời đi, không kịp chờ đợi mà đi đến Đại Mộng các, dự định tạm thời mua sắm vật liệu tiến đến Đoán Khí.

Hoàng Tử Vạn trong ngục ôm Túy Sinh Mộng Tử, chuẩn bị uống thật sảng khoái rồi lại đi bế quan, nhìn thấy đại mộng Đoán Khí không khỏi sửng sờ.

Hắn nhớ tới Nhậm Thanh trước đây nhắc nhở qua, về mặt nhện không được có chút động tâm.

Nhưng không chờ hắn kịp phản ứng thì đã có lính cai ngục đi vào đại mộng Đoán Khí, cửa lớn lập tức đóng lại, người bên ngoài đã không cách nào mở ra.

Hoàng Tử Vạn thấy vậy gãi đầu một cái, Luyện Khí ít nhất phải mấy canh giờ, hắn đương nhiên không có kiên nhẫn chờ ở bên ngoài.

Mà hắn dị hoá không nghiêm trọng lắm, còn chưa tới trình độ mất khống chế, chỉ là làn da không ngừng chảy ra độc dịch,

không cách nào cùng phạm nhân tiếp xúc thôi.

Vừa vặn thừa dịp thời gian này thanh tâm quả dục, vượt qua hai lần ngục biến, sau đó lại đi luyện chế pháp khí, đi phong lưu khoái hoạt cũng không muộn.

Hoàng Tử Vạn quay người rời đi.

Nhậm Thanh ở bên trong đại mộng Đoán Khí, cũng có thể thấy rõ ràng bên ngoài.

Hắn lắc đầu, dự định thiên vị, sau khi luyện chế xong xuôi sẽ trực tiếp cho Hoàng Tử Vạn, đúng lúc trước cửa đại mộng Đoán Khí không nhiều người.

Nhậm Thanh từ trong buồng đi ra.

Điểm hồn ngục trang thành bộ dáng Đại Mộng chân nhân, quan sát tỉ mỉ lính cai ngục.

Lão lính cai ngục nhìn qua bảy mươi có thừa, vẻ mặt không áp chế nổi vui mừng.

Nhậm Thanh sinh lòng nghi hoặc.

Lão lính cai ngục rõ ràng cũng không có cái dị hoá gì, nhưng vẫn cảm vật liệu đến đại mộng Đoán Khí, hiển nhiên luyện chế pháp khí có chỗ dùng khác.

Nhậm Thanh cũng không cần mở miệng hỏi thăm, lão lính cai ngục liền cẩn thận nói loại hình cần luyện chế, xác thực cùng thuật pháp bản thân không hề có quan hệ.

Chương 279 - Bắt Đầu Luyện Khí Làm Giàu 2

Chương 279. Bắt Đầu Luyện Khí Làm Giàu 2

Phương pháp luyện khí này rất là đặc thù, lại là lấy xương sọ làm vật liệu.

Dựa theo lão lính cai ngục giải thích, pháp khí có thể dung nhập vào đầu lâu hay không cũng không đáng kể, nhưng nhất định phải dán được vào đầu, mà có thể ngăn trở công kích đến từ hồn phách.

Nhậm Thanh vai trò là Đại Mộng chân nhân, cũng không thể mở miệng hỏi thăm.

Hắn tiếp nhận vật liệu, đặc tính tài liệu cũng tương đối phù hợp, thậm chí lão lính cai ngục đưa cho bốn phần trọn vẹn, sợ Đại Mộng chân nhân có chỗ lãnh đạm.

Nhậm Thanh chậm rãi đi vào trong buồng, sau đó để quỹ ảnh tiến đến Vô Vi đạo quan.

Cũng không sợ có Âm Sai cảnh chú ý, dù sao quỹ ảnh là thuật pháp hình thành, dù hành tung tương đối cổ quái cũng bình thường, hướng hồ ra vào Vô Vi đạo quan rất là bí mật.

Bản thể Nhậm Thanh đóng chặt con mắt lại, kì thực lợi dụng quan hệ cùng quỹ ảnh, nhờ vào đó khống chế Luyện Khí từ xa.

Quỹ ảnh dán vào bên trên trứng trùng.

Thiên Đạo Trùng ấu thể trong cơ thể nó điên cuồng bị nghiền ép, Mộ Bia lô Trúc Cơ kỳ chậm rãi rơi xuống, cổ thi

thể này càng thêm tươi sống.

Lập tức quỹ ảnh phân ra bộ phận đem xương đỉnh đầu giao cho Mộ Bia lô.

Mộ Bia lô đem sọ não bản thân gỡ xuống, sau đó đem xương sọ đặt phía trên, nhờ vào đó kích phát hoạt tính của tài liệu.

Một lát sau, quỹ ảnh đem một vật chất chủng loại giống như mạng nhện bao trùm khắp xương sọ.

Khi cả hai chậm rãi dung hợp, màu sắc xương cốt hóa thành trắng bệch.

Sau đó chính là bột đá tăng cường hồn phách, tỉ lệ bồi lên yêu cầu cực kì chính xác, nhưng quỹ ảnh cũng hoàn thành dễ như trở bàn tay.

Nhậm Thanh thấy vậy khloe miệng nhin không được cong lên, đột nhiên phát hiện quỹ ảnh đối với không chế tỉ lệ vật liệu gần như là hoàn mỹ.

Cũng không phải mình có thể đánh đồng.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, xác thực đã thực hiện tự động hoá Luyện Khí.

Đại khái qua gần nửa canh giờ, vật liệu dung hợp lẫn nhau, mặt ngoài xương sọ bao trùm lấy một tầng da người thật mỏng.

Pháp khí như vậy luyện chế hoàn thành.

Lão lính cai ngục vẫn đang chờ đợi, nét mặt mang theo hưng phấn áp chế không nổi, căn bản là nhìn không ra bộ dáng lão luyện ban đầu.

Nhậm Thanh cầm xương sọ đi vào đại đường, đem pháp khí luyện chế hoàn thành đặt ở trên quây.

Lão lính cai ngục cầm lấy pháp khí cẩn thận xem xét.

Hắn không nghĩ tới tốc độ đại mộng Đoán Khí sẽ nhanh chóng như thế, lúc đầu dự đoán ít nhất phải năm sáu canh giờ, nếu như thất bại còn có thể càng lâu hơn.

Lão lính cai ngục lập tức phát hiện pháp khí hoàn toàn không giống như là vừa luyện chế, mà giống như là mới từ trên đầu người sống gỡ xuống, sờ tới sờ lui còn lưu lại cảm giác.

Khả năng đây chính là sự cường đại của Âm Sai cảnh đi.

Lão lính cai ngục giao xong huyết tinh, cũng đã mất đi một chút thọ nguyên, về sau cung kính cúi đầu rời đi.

Hắn vừa đi liền lập tức có người tiến đến, vẫn như cũ là lão lính cai ngục, có thể thấy được bên ngoài đại mộng Đoán Khí các đã bị nhiều lão lính cai ngục xếp hàng.

Nhậm Thanh tiếp nhận vật liệu luyện khí nhìn không được sửng sốt một chút.

Lại là xương sọ.

Mà lại giống với lão lính cai ngục trước đây, yêu cầu pháp khí có thể chống cự hồn phách công kích.

Nhậm Thanh đề xuống tạp niệm bắt đầu công việc, thu hoạch ngoài sức tưởng tượng.

Mộ Bia lô Luyện Khí tương đối nhanh gọn, quỹ ảnh khổng chế tinh chuẩn còn có thể tiết kiệm vật liệu, vả lại lính cai ngục đều là chuẩn bị ba bốn phần, hoàn toàn mua bán không lỗ vốn.

Đợi đến khi chợ quý đóng lại, về sau Nhậm Thanh đã thu hoạch được hơn hai năm thọ nguyên.

Phải biết U Minh Công tấn thăng Kim Đan kỳ, về sau quỷ ảnh thậm chí có thể đồng thời khống chế nhiều cỗ Mộ Bia lô, hiệu suất sẽ gia tăng thật lớn.

Đương nhiên có thể kiếm lấy hai năm thọ nguyên, cũng cùng nhu cầu đối với pháp khí của lính cai ngục có liên quan.

Nhậm Thanh phát hiện chỉ cần là lính cai ngục có chút kinh nghiệm, tất cả pháp khí luyện chế đều là xương sọ chống cự công kích hồn phách.

Tình huống như thế có thể nói rất rõ vấn đề.

Những lính cai ngục này sợ là đã trải qua chiêu hồn vài thập niên trước, bọn hắn biết rõ trong lúc đó sẽ phát sinh cái gì, cho nên luyện chế pháp khí phòng ngự hồn phách.

Nhậm Thanh âm thầm suy tư.

Căn cứ tin tức hiện hữu, khi chiêu hồn mà đến thêm càng nhiều ba hồn bảy phách, bản thân nguy hồn phách cũng sẽ càng xuất hiện thêm tà dị.

Cai Ngục Đường rõ ràng phải có động tác lớn, chỉ sợ một hai cái nguy hồn phách cũng không thỏa mãn được.

Hiện tại lão lính cai ngục có ánh mắt đã bắt đầu chuẩn bị, chính là vì ứng đối với việc sắp bắt đầu chiêu hồn Địa Tàng Vương.

Chương 280 - Tìm Hiểu Tin Tức Trong Thành

Chương 280. Tìm Hiểu Tin Tức Trong Thành

Nhậm Thanh bắt đầu dĩ lặc đầu, xem ra hắn cũng nhất định phải có chuẩn bị.

Song sinh yểm ma liên quan đến hồn phách, tốt nhất đoạn thời gian này thừa dịp hoàn thành một hai lần nguy biến.

Chợ quý kết thúc, lúc sau Nhậm Thanh liền quay trở về Hỏa Công đường.

Bề ngoài Tam Tương thành vẫn không có chút gợn sóng nào, nhưng cảm giác nguy cơ do chiêu hồn Địa Tàng Vương mang tới lại bất tri bất giác đã tràn ngập khắp nơi.

Dù là Nhậm Thanh cũng không khỏi sinh lòng lo lắng.

Trước mắt tốc độ tăng thọ nguyên của hắn rất nhanh, thọ nguyên năm mươi năm không được bao lâu đã có thể đạt tới.

Nhưng thời gian còn thừa thực sự không nhiều, rất có thể không cách nào hoàn thành hai lần nguy biến song sinh yểm ma, còn không bằng đánh cược một lần.

Thiên đạo pháp tẩn thăng Kim Đan kỳ chỉ cần bảy mươi năm thọ nguyên.

Sau khi đột phá chẳng những hiệu suất luyện khí có chỗ gia tăng, còn có thể thu hoạch được thọ nguyên.

Hắn chính là cược duyên thọ sẽ đầy đủ để hoàn thành hai lần nguy biến song sinh yểm ma, nếu không chỉ một lần thì rất khó để hồn phách sinh ra nguy biến.

Nhậm Thanh bắt đầu thông qua các phương diện chú ý động tĩnh Cai Ngục Đường, nhờ vào đó thu hoạch tin tức.

Hắn đi lại trong hẻm nhỏ, chú ý người qua đường nói chuyện, kết quả phát hiện Tiểu Tam Nhi đang ở trong cửa hàng cùng người khác nói chuyện phiếm.

Tiểu Tam Nhi đã gia nhập Huyết Cầu bang một thời gian, đã thay đổi tương đối lớn.

Vóc dáng thấp bé giờ đã tới bả vai Nhậm Thanh, hẳn là đối phương ở bên trong Huyết Cầu bang nhờ tập võ để rèn luyện thân thể.

Mắt phải Tiểu Tam Nhi bị Bang chủ Hà Nê hội đào đi, cho nên dứt khoát dán cái bịt mắt, ngược lại là tăng thêm mấy phần hung dữ.

Nhậm Thanh có thể nhìn ra, so với Tiểu Vũ tâm tính thuần lương, tâm tư Tiểu Tam Nhi thì linh hoạt hơn nhiều, cho nên mới trà trộn vào bang hội.

Hắn đối với cái này không có ý kiến gì, cũng không muốn can thiệp.

Tiểu Tam Nhi vừa nói vừa cười thuần thực chào hỏi với người bán hàng rong bên đường, tùy tiện đến thu tiền tháng này.

Bán hàng rong đều có chút e ngại Tiểu Tam Nhi, không chỉ là bởi vì hắn là người của Huyết Cầu bang, còn có một số nguyên nhân ở chỗ Tiểu Vũ.

Nhậm Thanh lắc đầu, đôi lại kiếp trước thì hai anh em rất có thể sẽ bởi vậy mỗi người đi một ngã, thậm chí dẫn đến Tiểu Vũ vứt bỏ công việc nha dịch.

Nhưng ở Tam Tương thành, bang hội vốn là do Cai Ngục Đường không chế.

Thời điểm hắn đang chuẩn bị quay người rời đi, lại chú ý tới Tiểu Tam Nhi bước nhanh đi tới, hiển nhiên là nhận ra Nhậm Thanh.

Vẻ mặt Tiểu Tam Nhi mang theo vui mừng.

Hắn chỉ là ngăn ngừa tiếp xúc qua Nhậm Thanh, nhưng ngày thường cũng nghe huynh trưởng đàm luận, trong lời nói không có chỗ nào thiếu khen ngợi người này.

Thậm chí ngay cả bên trong Huyết Cầu bang cũng có nghe đồn, nói Quân sự của phố Đàm Hỏa Công đường là Nhậm Thanh, tu luyện thuật pháp linh cai ngục, sớm đã không phải phạm nhân.

Hà Nê hội hủy diệt mặt ngoài là nha môn nhúng tay.

Có thể trên thực tế, Nhậm Thanh bước vào võ quán sau đó đi ra, một mình một người liền đem mấy chục trên trăm tên trong bang giải quyết hết.

Tiểu Tam Nhi lúc ấy bị nhốt trong võ quán, rõ ràng biết rõ bên trong Hà Nê hội có tu sĩ tồn tại, đồng thời tu vi còn không cạn.

Tồn tại như vậy, trước mặt Nhậm Thanh không hề có lực phòng thủ.

Tiểu Tam Nhi hô hấp dồn dập nói ra:

“Nhậm đại nhân, người... Ta là...”

Trán của hắn đổ mồ hôi, không khỏi khẩn trương lên, nói chuyện trở nên không trôi chảy.

Nhậm Thanh cảm giác Tiểu Tam Nhi mặc dù hơi có vẻ non nớt, nhưng xác thực rất nhanh trí.

Bên trong Hà Nê hội có không ít người cũng bị đào mù hai mắt, Tiểu Tam Nhi lại giữ được mắt trái, đồng thời còn tiếp

xúc đến bộ phận Vô Mục Pháp.

“Chúng ta tìm một chỗ để trò chuyện.”

Nhậm Thanh hơi suy nghĩ một lát, sau đó đi tới ngõ gần đó, bước chân cũng không nhanh, Tiểu Tam Nhi vội vàng đuổi theo.

Hắn đi vào trong ngõ nhỏ đánh giá Tiểu Tam Nhi, thấy đôi phương tim đều nhảy đến cổ rồi.

“Tiểu Tam Nhi, tên thật của ngươi là gì?”

Tiểu Tam Nhi sắc mặt vui mừng, vội vàng mở miệng hỏi đáp:

“Nhậm đại nhân, ta tên là Chu Tác Tam, là con thứ ba trong nhà, phía dưới còn có hai vị đệ đệ muội muội.”

Nhậm Thanh gật đầu.

Các nhà ở Tương Châu cũng là như thế, trong nhà có khá nhiều huynh đệ tỷ muội.

Người phụ nữ lúc có thai lâm bồn hỉ cần yêu cầu nha môn hỗ trợ, tự sẽ có người miêu Tể Tể nương nương được phái đến đây, dù là ở trong sơn thôn tương đối vắng vẻ.

Sinh nở tương đối an toàn, lương thực cũng được nha môn không chế nên giá cả cũng không đắt đỏ, nuôi nhiều đứa bé còn có thể được hỗ trợ.

“Tác Tam, giúp ta một việc.”

“Ngài cứ nói.”

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn về phía đám người rộn rộn rành rành trên đường phố.

Hắn hiểu được Bì Ngạn hoa là không thể mang vào A Tỳ Địa Ngục.

Mà dựa theo nhiệm vụ hộ tống đến An Nam trấn để đánh giá, sợ rằng Bỉ Ngạn hoa sẽ đưa cho tu sĩ nắm giữ Chiêu Hồn Thuật bên trong Tam Tương thành nuốt.

Như vậy khi chiêu hồn Địa Tàng Vương, khẳng định sẽ xuất hiện không ít việc lạ.

“Cũng không có chuyện quá phiền phức, giúp ta tìm hiểu tin tức ở trong thành Tây, nếu có cái dị dạng gì liền để Tiểu Vũ báo lại với ta.”

Nhậm Thanh ngoại trừ thấy Tiểu Tam Nhi rất nhanh nhẹn, cũng bởi vì hắn tiếp xúc qua Vô Mục Pháp, dù chỉ còn lại một con mắt, sức quan sát cũng vượt xa người bình thường.

“Không có vấn đề, ta nhận ra không ít người bán hàng rong đều đến từ thành khu còn lại, nếu có việc gì ta trước tiên sẽ tìm đại nhân.”

Chương 281 - Tìm Hiểu Tin Tức Trong Thành 2

Chương 281. Tìm Hiểu Tin Tức Trong Thành 2

Nhậm Thanh ném cho Tiểu Tam Nhi một cái túi tiền.

Tiểu Tam Nhi nghi ngờ tiếp nhận, trong lòng vẫn đang suy nghĩ gần đây bên trong thành có việc gì.

Du sao bên trong Huyết Cầu bang cũng phân phó bọn hắn ít đi gây chuyện, khiến cho mấy vị Đường chủ cũng rất ít đi lại ngoài đường.

“Nhớ lấy, đừng tự chủ làm việc, chỉ tìm hiểu tin tức thôi.”

Nhậm Thanh do dự một lát, dứt khoát để quỹ ảnh dung nhập bên trong thần hồn Tiểu Tam Nhi, cách hai ngày trở về bản thể một lần, để phòng ngừa đột nhiên xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Hắn lại căn dặn vài câu rồi lập tức quay người đi vào nhà môn.

Tiểu Tam Nhi gói đầu một cái, khuôn mặt xoắn xuýt.

“Quái quái...”

Hắn dựa theo lời Nhậm Thanh nói mà bắt đầu đi dạo quanh thành tây.

Mục tiêu chủ yếu là các trà lâu, tiểu nhị bên trong cửa hàng có quan hệ tương đối tốt với hắn, tốn chút tiền bạc liền có thể tìm hiểu được không ít tin tức.

Nhưng mà Tiểu Tam Nhi liên tiếp tìm hiểu mấy ngày lại không có chút thu hoạch nào.

Cái này khiến hắn có chút không biết bàn giao thế nào, dù sao cũng là được Nhậm Thanh giao việc, đối phương còn từng cứu mạng mình.

Tiểu Tam Nhi suy tư một lát sau, quyết định thay đổi địa điểm.

Trong quán trà tiếp xúc không được những tầng lớp phía dưới, còn không bằng đi những hàng thịt thuộc quản lý của Huyết Cầu bang hỏi một chút, nói không chừng có thu hoạch khác.

Tiểu Tam Nhi đi vào ngoại ô thành Tây, trong mũi lập tức ngửi được mùi thơm của lòng luộc.

Hắn nuốt ngậm nước bọt, tiếp sau đó lấy ra chút tiền mua món kho nộm thử, tiện thể hàn huyên với người bán hàng.

Tiểu Tam Nhi làm thành viên Huyết Cầu bang, dù địa vị không cao, nhưng đối với người bán hàng thì vẫn tương đối có tiếng nói.

Chẳng những không lấy tiền, đối phương còn biết gì nói vậy.

Chủ quầy hàng cau mảy nói ra:

“Gần nhất tương đối yên ổn, nào có cái quái sự gì, việc nhỏ vụn vặt cũng có không ít.”

Tiểu Tam Nhi hai mắt tỏa sáng nói ra:

“Lưu đại ca, người cẩn thận nói một chút.”

Chủ quầy hàng cũng coi như tán gẫu, đàm luận đều là việc nhà hàng xóm, gì mà nói tới cô bảy cô tám.

Tiểu Tam Nhi không có biểu hiện ra thiếu kiên nhẫn, ngược lại cực kì nghiêm túc.

“Đúng rồi, có một việc...”

“Mấy ngày trước đây ta đi ngoại ô thu mua súc vật, kết quả trong sân nghe được âm thanh khóc nỉ non, rõ ràng hai vợ chồng đã qua tuổi bốn mươi, không biết rõ là đứa trẻ ở đâu ra.”

Tiểu Tam Nhi nhạy cảm bắt được bên trong không thích hợp, nhìn không được hỏi:

“Có thể là cháu gái của bọn họ?”

“Bọn hần trước kia cũng không có đẻ con, lúc đó ta cũng nhìn vào trong phòng, căn bản cũng không giống có trẻ con.”

Chủ hàng thịt nói đến đây thì uống ngụm nước trà, tiếp tục nói:

“Cũng có thể là gần đây mới nhận nuôi, cụ thể thế nào thì không biết rõ.”

Tiểu Tam Nhi khẽ gật đầu, hai người tiếp tục nói một lát, hần thấy không hỏi được tin tức gì hữu dụng liền cáo từ.

Trong lòng của hần âm thầm suy tư, không tự chủ được đã đi ra ngoại thành.

Tam Tương thành đồng ruộng ít, từng nhà ở nơi này cũng chăn nuôi heo dê, thỉnh thoảng liền có chủ hàng thịt đến đây thu mua súc vật.

Tiểu Tam Nhi mắt nhìn sắc trời, chung quanh cũng ít người đi lại, dựa theo lời chủ hàng thịt miêu tả, hần tìm tới một gian nhà.

Hần phi thường cẩn thận, không có lựa chọn tùy tiện đi vào, mà đứng ở bên tường nghe ngóng, giống như muốn nhờ

vào đó tìm hiểu tình huống.

Qua hồi lâu, Tiểu Tam Nhi chẳng những động tĩnh gì cũng không nghe thấy, thậm chí còn bị trẻ con đi ngang qua ném mấy cục đá.

Hắn thở dài, lỗ tai mới vừa rời khỏi vách tường, đột nhiên mơ hồ truyền đến âm thanh khóc nỉ non.

Chẳng biết tại sao, Tiểu Tam Nhi đột nhiên nhớ tới câu chuyện mà gia gia kể khi còn bé, cảm giác có chút rùng mình.

Trong truyền thuyết lão Hồ chỉ cần sống qua mười lăm năm, thân thể liền không có sức lực để đi săn, nhưng nó sẽ giấu ở trong bụi cỏ bắt chước thanh âm tiểu hài, nhờ vào đó hấp dẫn tiểu phu và thợ săn đi ngang qua.

Hắn hít sâu, nhìn xung quanh cái tường tìm được một khe hở.

Tiểu Tam Nhi đưa mắt tới.

Trong sân trống rỗng, chỉ có tiếng khóc nỉ non quanh quẩn ở trong đó, có thể nơi phát ra là từ chuồng heo truyền tới.

Trùng mắt nhìn, trước cửa phòng chẳng biết lúc nào có thêm một đứa trẻ quỷ dị...

Tiểu Tam Nhi nhìn lại thì nào có đứa trẻ nào, nhưng toàn thân cũng nổi da gà.

Hắn dù là tâm tính trưởng thành sớm, nhưng dù sao cũng chỉ mười bốn tuổi, trong lòng e ngại liền quay người chạy về thành.

Tiểu Tam Nhi quá nóng vội, căn bản cũng không có để ý tới đường, kết quả đụng phải ba người.

Hắn té lăn trên đất, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Ba người cũng mang theo mũ rộng vành, nhìn thấy Tiểu Tam Nhi lỗ măng như thế cũng không nóng giận, nữ tử trong đó cũng tốt bụng đem hăn đỡ lên.

Tiểu Tam Nhi khom lưng xin lỗi, lập tức chạy xa như một làn khói.

Tráng hán quét mắt nhìn Tiểu Tam Nhi, tiếp sau đó quay đầu nói với nữ tử:

“Ngôn Quân, Cai Ngục Đường gần đây làm sao thế, để nhóm chúng ta kiểm tra sức vật từng cái thành khu...”

“Từ Ương, ngươi đừng nói nữa, không ít quân dự bị cũng đi làm nhiệm vụ này.”

Ngôn Quân lắc đầu, nàng cũng có chút không hiểu rõ.

Quân dự bị tham dự một nhiệm vụ không tên, thậm chí còn cấp cho huyết tâm tạm thời.

Ba người cầm thẻ bài nha môn, bắt đầu gõ cửa từng nhà.

Bọn hăn mặc dù ngoài miệng phàn nàn, nhưng dù sao cũng là việc liên quan tới Cai Ngục Đường, dù là đối mặt với cư dân bình thường cũng dùng thuật pháp phòng bị.

Rất nhanh bọn người Ngôn Quân đã đến căn nhà Tiểu Tam Nhi trước đây dừng lại.

Âm thanh trẻ con khóc nỉ non đã không còn sót lại chút gì, Ngôn Quân dùng sức gõ gõ cửa gỗ, một lát sau có vị lão phụ thần sắc khẩn trương đi ra.

Vợ chồng có vành mắt đen nhánh, trong ánh mắt bí mật mang theo hoài nghi thật sâu, phát hiện ba người Ngôn Quân là nha môn phái tới, về sau mới đưa bọn hăn vào.

Ở bóng đen cách đó không xa, thân ảnh Nhậm Thanh chậm rãi đi ra.

Vẻ mặt hẩn hơi ngưng trọng.

Lại nói chẳng lẽ ba người Ngôn Quân liền không có nhìn thấy sao?

Lão phụ vừa mở cửa thế nhưng là một cái quái vật nửa người nửa dê...

Chương 282 - Dê Dị Hóa

Chương 282. Dê Dị Hóa

Nhậm Thanh thông qua quỹ ảnh biết được manh mối, về sau còn đặc biệt đi Cai Ngục Đường một chuyến, phát hiện có nhiệm vụ liên quan tới ngoại ô.

Nhiệm vụ yêu cầu rất cổ quái, chủ yếu là kiểm tra tất cả khu vực chăn nuôi súc vật của cư dân.

Huyết tinh ban thưởng không nhiều, quân dự bị sẽ thử nhận nhiệm vụ.

Bất quá Nhậm Thanh lại nhìn thấy Cai Ngục Đường đối với chuyện sắp xảy ra cũng đang từ từ triển khai kế hoạch, nói không chừng cùng Chiêu Hồn Thuật có quan hệ.

Nhậm Thanh không chút do dự liền xác nhận nhiệm vụ.

Trước mặt người của Cai Ngục Đường, lén lén lút lút ngược lại dễ dàng bị hoài nghi, còn không bằng đem thái độ của mình bày ở ngoài sáng.

Kết quả hần vừa tới vùng ngoại thành thành tây, liền thấy cư dân đứng trước cửa là quái vật nửa người nửa dê, toàn thân có bộ lông màu đen, đỉnh đầu cũng mọc sừng dê.

Cái này nếu là không có quan hệ gì với Thú Lan Pháp, tên của Nhậm Thanh ta sẽ viết ngược lại.

Nhậm Thanh nheo mắt đi tới trước cửa, bước chân lặng yên không một tiếng động.

Hần vừa đi vào trong viện, liền phát hiện ba người Ngôn Quân đang hỏi lão phụ, căn bản không có chú ý tới trước mắt

đã không phải người.

Nhậm Thanh cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện trên mặt đất phủ lên một tầng lá rụng, hẳn là một đoạn thời gian chưa từng quét dọn qua.

Cũng may chưa từng xuất hiện tình huống khiến cho thực vật bốn bề vụn vẹo giống Thiên Đạo Tử.

Lúc này trong buồng lại có tiếng bước chân truyền đến.

Ông lão gầy gò què chân đi ra, bắp chân phải của hắn đã bị chặt đứt tận gốc, dùng băng vải quấn quanh, cuối cùng mang theo một chút tiên huyết.

“Ai vậy...”

“Nha môn sai gia.”

“Nha...”

Ba người Ngôn Quân nhìn từ trên xuống dưới, rất nhanh liền không còn quan tâm.

Khóe mắt Nhậm Thanh co rúm, hắn từ khá xa đều có thể ngửi được từ trong miệng ông lão tản ra từng mùi hôi thối.

Ông lão một lần nữa trở về trong phòng.

Tiếp sau đó tiếng hài nhi khóc nỉ non vang lên, ngữ khí ông lão ôn nhu không ngừng an ủi.

Nhậm Thanh theo tới gần nơi hẻo lánh rồi chậm rãi đi ra, lập tức dọa đám người Ngôn Quân nhảy dựng một cái, dù sao cũng là một người đi tới giống như bước ra từ hư vô.

Hai người Từ Ương có vẻ hơi đề phòng, nhịn không được bắt đầu dịch bước, làm tốt chuẩn bị bất cứ lúc nào.

Ngôn Quân thấy là Nhậm Thanh, về sau nhịn không được nhẹ nhàng thở ra:

“Nhậm đại nhân, xem ra ngươi cũng tiếp nhiệm vụ này.”

Nhậm Thanh gật đầu nói ra:

“Ừ.”

Hai người Từ Ương nhìn không được liếc mắt nhìn nhau, mặc dù bọn hắn vừa mới gia nhập Cai Ngục Đường không lâu, nhưng đối với tên Nhậm Thanh vẫn là có chỗ nghe thấy.

Biết rõ đối phương là lính cai ngục gần đây thanh danh lên cao, mà lại được ba tên Âm Sai cảnh tán thành, sớm tấn thăng lính cai ngục chính thức.

“Bẩm nhậm đại nhân, tại hạ Từ Ương, về sau mong chiếu cố nhiều hơn.”

“Nhậm Thanh đại nhân, tại hạ Trần Đình.”

Trần Đình không quen nói nhiều, nhưng mà thái độ cũng rất cung kính.

Ánh mắt Nhậm Thanh liếc xéo qua trong phòng, sau đó mở miệng hỏi:

“Không có việc gì, Ngôn Quân ngươi nói tình huống cụ thể một chút đi.”

Ngôn Quân khó xử nhìn lão phụ, dù sao có phạm nhân ở bên , dựa theo quy định Cai Ngục Đường là không cho phép tiết lộ ra.

Nhậm Thanh thở dài.

Xem ra nếu như không có đồng thuật rất khó phát giác.

Cũng tốt, đỡ bị cản trở.

Kính Trung Tiên cùng Vô Mục Pháp đồng thời thi triển.

Huyền tượng tăng thêm nhập mộng thì tuyệt không phải tùy tiện có thể ngăn cản, đặc biệt là vợ chồng hai người bởi vì

hồn phách dị hoá, dẫn đến sơ hở trăm chỗ.

Phanh phanh...

Lão phụ cùng ông lão đồng thời ngã xuống đất, nhưng mà một lát liền vang lên tiếng ngáy đinh tai nhức óc, giống như mấy ngày không ngủ.

Hơn phân nửa quỹ ảnh biến mất tại lòng bàn chân Nhậm Thanh, rất nhanh liền bao vây khu nhà.

Từ Ương nhin không được toàn thân run lên, tuy nói cảnh giới có chênh lệch, nhưng hấn ngay cả Nhậm Thanh thi triển thuật pháp khi nào cũng không phát hiện được.

Có lẽ đây cũng là Quỷ Sứ cảnh?

Nhậm Thanh đảo qua Từ Ương cùng Trần Diên, thuật pháp đều là loại hóa thú, có thể thấy được yêu cầu Cai Ngục Đường tuyển quân dự bị xác thực thấp đi không ít.

Nhưng mà trình độ dị hoá không cao, nói rõ cũng không phải là nuốt vật quỷ dị tấn thăng.

“Hiện tại có thể nói.”

Ngôn Quân sắp xếp ngôn ngữ rồi nói:

“Nhóm chúng ta là hôm qua nhận được nhiệm vụ, phụ trách khu chăn nuôi súc vật ngoại ô thành tây, nhưng mà không có phát hiện cái gì...”

Nhậm Thanh gật đầu vỗ tay phát ra tiếng.

Ba người Ngôn Quân cũng hôn mê bất tỉnh, sau đó bị hấn tiện tay ném vào lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh nhìn chăm chú trong buồng, tiếp sau đó cất bước đi tới chuồng heo.

Về phần vợ chồng hai người, hấn liền không có đi tiếp xúc, Vô Thượng Thiên Ma nhằm vào hồn phách dị hoá, có thể ảnh

hưởng đến bản thân mình hay không thì rất khó nói.

Nhậm Thanh đi tới chuồng heo.

Bên trong được quét dọn cực kì sạch sẽ, thậm chí mùi vị khác thường cũng không có nghe được.

Hắn nhìn xung quanh.

Phát hiện bên trong nuôi bảy tám đầu súc vật, đại bộ phận là heo nhà, còn có một con dê rừng.

Chương 283 - Dê Dị Hóa 2

Chương 283. Dê Dị Hóa 2

Heo nhà đã gầy như que củi, hình thể thậm chí so với lợn rừng còn muốn lớn hơn, chỉ là rất rất lâu chưa từng ăn dẫn đến toàn thân không có sức lực.

Bọn chúng nghe được có động tĩnh truyền đến, nhao nhao đứng người lên, dùng một loại nhãn thần không rét mà run gắt gao nhìn chăm chăm Nhậm Thanh.

Trong chậu đồ ăn tràn đầy cỏ khô, chỉ có dê rừng đang gặm ăn.

Nhậm Thanh cảm giác heo nhà giống như là cực kì e ngại dê rừng, thậm chí tình nguyện bị chết đói cũng không dám tới gần.

Dê rừng, lại là dê rừng...

Trọng đồng trong mắt hắn chuyển động, điểm hồn đồng thời ly thể, cẩn thận quan sát thân thể cùng hồn phách dê rừng, trong thoáng chốc tràn cảnh đại biến.

Trong chuồng heo ô uế đầy đất.

Con dê rừng kia bị treo ngược trước bồn đồ ăn, nội tạng đã bị móc sạch, nhìn xuống vết tích trên đất, giống như có cái gì chui ra.

Nhậm Thanh phát hiện dê rừng là bắt đầu bị xé nát từ từ cung, tiếp theo nhớ tới âm thanh trẻ con khóc nỉ non trong sân.

Quỷ vật trong phòng quả nhiên cùng Vô Thượng Thiên Ma có quan hệ, thậm chí kém chút liền có thể lừa hắn.

Nhậm Thanh dùng quỹ ảnh sớm đã đóng chặt cũng không phải là rất gấp.

Hắn nhìn về phía mấy con heo nhà so với dã thú còn thông minh hơn.

Nhớ tới đã từng hỏi thăm qua Trương đồ tể, biết được loại heo nhà này nuôi tới nửa năm liền có thể xuất chuồng, lúc ấy tưởng rằng chủng loại khác biệt.

Hiện tại xem ra, nói không chừng súc vật nuôi trong nhà cũng nhận qua thuật pháp cải tạo, bởi vậy chu kỳ sinh trưởng thực sự nhanh hơn nhiều, cũng càng thêm thông minh.

Quỹ ảnh phân ra bộ phận đề phòng tại trong chuồng heo.

Nhậm Thanh lập tức bước nhanh tới trong phòng, mới vừa tới gần liền nghe đến tiếng khóc nỉ non, nhưng sau khi mở cửa gỗ thanh âm lại dừng.

Trong phòng nhìn qua rất là bình thường, chính là người bình thường bài trí.

Ông lão què chân ngã trên mặt đất, vết thương ban đầu bị băng vải trói chặt lại không biết bị bung ra khi nào, khiến tiên huyết chậm rãi chảy ra.

Miệng vết thương rõ ràng có vết tích đao nhỏ chém qua, cũng không phải là gặp việc ngoài ý muốn.

Tại vị trí cửa sổ, bày biện giường gỗ nửa mét, phía trên có đứa nhỏ đang ngủ say, bộ dáng cực kì ngây thơ chân thành.

Nhậm Thanh thấy có tấm vải trắng, trên đó có thêm mấy giọt tiên huyết, xem độ mới mẻ của màu sắc, hẳn là trước đây không lâu mới vừa lưu lại.

Trọng đồng thi triển đến cực hạn, khóe miệng đứa nhỏ lộ ra vết máu.

Hiển nhiên nó đã găm qua chân của ông lão, nghe được tiếng bước chân tới gần, đứa trẻ lại lần nữa nằm trở về.

Nhậm Thanh giả vờ quay người rời khỏi, dị miệng lại đột nhiên mở ra.

Giường gỗ lập tức hóa thành mảnh vỡ, đứa trẻ sớm đã không thấy tung tích, chỉ có thể nghe được tiếng khóc nỉ non chói tai quanh quần trong phòng.

Hô! ! !

Tiếng xé gió vang lên.

Đứa trẻ chợt lóe lên.

Bả vai Nhậm Thanh có một lỗ hồng, tiên huyết còn chưa chảy ra liền bị chuyển di cho quỷ ảnh.

Hô! ! !

Đứa trẻ dự định tiếp tục tập kích, đổi thành cái góc độ càng thêm kỳ dị, hướng trái tim Nhậm Thanh đánh tới, hai mắt tràn đầy tham lam đối với huyết dịch.

Nhậm Thanh phát ra tiếng cười lạnh.

Ngay tại thời điểm đứa trẻ kỳ quái sắp đến gần, hấn vung ra một cái dây xích bằng xương dài hẹp, hung hăng đánh vào trên thân đứa trẻ.

Đứa trẻ phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, bay ngược đụng vào góc tường, tro bụi bay lên.

Nhậm Thanh vẫn đứng tại chỗ, quỷ ảnh từ bên ngoài khu nhà bắt đầu co vào, cho đến khi đem toàn bộ căn phòng vây quanh, đứa trẻ đã không còn đường trốn.

Hấn không có lựa chọn truy kích, ngược lại chờ đợi đứa trẻ vùng vẫy giãy chết.

Hô! ! !

Đứa trẻ đâm vào trên cửa sổ, nhưng quỹ ảnh đã sớm khiến cho mỗi tác trong phòng cũng hóa thành đen nhánh, tựa như vực sâu vô hạn.

Đứa trẻ nhìn chằm chằm Nhậm Thanh, nhãn thần chỉ có tà niệm thuần túy nhất.

Hô! ! !

Nhậm Thanh đem tay phải đặt ở phía sau lưng, ngay trong nháy mắt đứa trẻ lướt qua, trực tiếp đưa tay chộp tới, chỉ nghe được tiếng vang chói tai.

Hắn vậy mà chỉ dựa vào một tay liền cưỡng ép đem đứa trẻ không chế được.

Nửa người trên đứa trẻ chính là dê, nửa người dưới thì là người, con người thuần màu đen bộc lộ bộ mặt hung ác, bên trong miệng đầy răng nanh.

Mà cánh tay Nhậm Thanh được xích sắt quấn quanh, mặc cho đứa trẻ dùng răng nanh móng vuốt cắn xé như thế nào, cũng không cách nào tạo thành tổn thương.

Xích sắt lan tràn, rất nhanh liền đem đứa trẻ trói chắc, khi xích sắt thắt chặt, làn da hắn bắt đầu rung động.

Nhậm Thanh trước đây không lâu mới vừa hoàn thành thuế biển Long Xà Tích.

Năng lực Bối Phụ cốt khí đã hoàn toàn bày ra, pháp khí bản mệnh đạt được tăng lên rõ rệt.

Đầu tiên sau khi đạt tới Quý Sứ cảnh, số lượng Long Xà Tích đã không có giới hạn.

Hắn có thể trong nháy mắt hình thành một cái vòng từ dây xích, cũng có thể tụ tập hóa thành thiết chùy khổng lồ, có thể công có thể thủ, điểm này phát huy vô cùng tinh tế.

Trừ cái đó ra, còn nhiều thêm đặc tính u nguyên, có thể làm dây xích sinh ra tính ăn mòn, đồng thời còn có thể làm hư nhược đôi phương.

Chương 284 - Thì Ra Nguyên Nhân Là Đây

Chương 284. Thì Ra Nguyên Nhân Là Đây

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động.

Thanh âm kim loại va chạm liên tiếp vang lên.

Làn da toàn thân hắn lập tức bị dây xích che kín, trong trạng thái như thế, coi như bỏ mặc đứa trẻ xuất thủ đối với mình, cũng không có khả năng phá vỡ.

Long Xà Tích huyền diệu nhất chính là có thể từ cốt tủy lưu chuyển đến toàn thân.

Nhậm Thanh có thể dùng Long Xà Tích tùy ý bao quanh bộ vị, huyết nhục bản thân, làn da, xương cốt, thậm chí là nội tạng.

Mặc dù công kích không đủ, bởi vì Long Xà Tích quá nặng nề dẫn đến tốc độ giảm xuống, nhưng phòng ngự lại đạt được bù trừ rất tốt.

Nhậm Thanh cầm trong tay Long Xà Tích, ánh mắt nhìn chăm chú đứa trẻ.

Hắn có thể phát giác được trên thân đứa trẻ đang phát ra khí tức cùng loại Thiên Đạo Tử, dù không ảnh hưởng cỏ cây, là người phạm thì căn bản chịu không nổi dị hoá đến từ Vô Thượng Thiên Ma.

Nhưng mà làm cho Nhậm Thanh sinh lòng kinh ngạc nhất chính là vì sao cái đồ chơi này sẽ xuất hiện ở Tương Châu.

Mà Cai Ngục Đường đã phát ra nhiệm vụ điều tra súc vật, rõ ràng chính là vì đứa trẻ mà đến, nhất định liên lụy đến Chiêu Hồn Thuật.

Cai Ngục Đường sẽ không biết rõ đạo lý chơi với lửa có ngày chết cháy sao, hay là nói cục diện hiện tại gặp phải, nhất định phải bí quá hoá liều?

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Cho dù là Nhậm Thanh, thời gian lâu dài bắt lấy đứa trẻ, làn da cũng sẽ cảm thấy ngứa.

Hắn thấy vậy nhịn không được gọi hệ thống ra, nhìn thấy chữ trước mặt, vẻ mặt lại có chút thất thần.

Trong lòng xông lên cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt Nhậm Thanh minh bạch rất nhiều chuyện, bao quát người nắm giữ Chiêu Hồn Thuật, cùng nguyên do ba phách Thi Cầu bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Kẻ cầm đầu lại là hắn...

Hệ thống hiện ra.

【 Thiên Đạo Tử (tàn)! 】

【 Tuổi tác: Hai ngày! 】

【 Thọ nguyên: Bảy mươi lăm ngày! 】

【 Thuật: Nhập Thần Thuật (phụ thể Thiên Ma)? ? ? 】

【 Nhập Thần Thuật do Vô Thượng Thiên Ma sáng tạo, tu luyện cần đem thân thể làm củi thiêu đốt hồn phách, cũng hấp thu hài cốt Thiên Ma, luyện hồn mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh nhịn không được mà mặt lộ vẻ phức tạp.

Xem ra nào có cái Chiêu Hồn Thuật gì, cho dù có cũng không có khả năng gọi hồn phách Dương Thần cảnh.

Kỳ thật ba phách Thi Cầu, đều là Cai Ngục Đường lợi dụng Bỉ Ngạn hoa bồi dưỡng ngục hồn phách.

Trách không được lão lính cai ngục không hèn mà cùng chuẩn bị pháp khí chống cự công kích hồn phách.

Cai Ngục Đường thật sự là giỏi tính toán, dựa vào thủ đoạn nào đó giữ tàn hồn Thiên Đạo Tử, sau đó cưỡng ép chuyển sinh thành đứa trẻ.

Cứ như vậy, Thiên Đạo Tử liền có thân thể, có thể nuốt Bỉ Ngạn hoa.

Ngục hồn phách so với hồn phách dị hoá Thiên Đạo Tử, mặc dù vẫn rất là tà dị, nhưng an toàn nhiều là không thể nghi ngờ, chí ít không tồn tại ám thủ của Vô Thượng Thiên Ma.

Cai Ngục Đường chuẩn bị tuyệt đối cũng không phải là một năm hai năm, chỉ sợ là mấy chục đến trăm năm rồi.

Vân vân...

Sống lưng Nhậm Thanh đột nhiên sinh ra cỗ ý lạnh, trong lòng xông tới một cái nghi vấn.

Vì sao ngục hồn phách Thiên Đạo Tử có thể thay thế hồn phách Địa Tàng Vương?

Đám Thi Cầu Phách rõ ràng đã dung nhập A Tỳ Địa Ngục, cho nên cho dù lính cai ngục giết chết bao nhiêu lần, ba phách vẫn sẽ bình yên vô sự phục sinh như cũ.

Nhậm Thanh mới không tin là vì cơ duyên xảo hợp, trên thế giới nào có nhiều ngẫu nhiên như vậy.

Nếu ngục hồn phách Thiên Đạo Tử có thể dung nhập A Tỳ Địa Ngục, đó chỉ có thể nói một điều.

Hồn phách Địa Tàng Vương chỉ sợ đã sớm biến thành một bộ phận của Vô Thượng Thiên Ma!

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Thiên Đạo Tử cùng Địa Tàng Vương là hai cỗ ý thức Vô Thượng Thiên Ma, tựa như là chia ra thành nhân cách khác nhau.

Hai người đã là một thể...

Nhưng nếu như Cai Ngục Đường chỉ dựa vào nguy hồn phách muốn gom góp đủ ba hồn bảy phách Địa Tàng Vương, nguy hiểm ẩn chứa trong đó vẫn là quá lớn.

Dù sao khởi nguồn vẫn là Vô Thượng Thiên Ma.

Trong mắt Nhậm Thanh lộ ra hưng phấn.

Thọ nguyên Địa Tàng Vương còn có hơn hai trăm năm, Cai Ngục Đường khẳng định cũng không vội vàng xuất thủ.

Hắn là có biện pháp đem vấn đề tệ nạn của nguy hồn phách trừ khử, nhưng mà địa vị của Nhậm Thanh tại Cai Ngục Đường hiện nay vẫn chưa tiếp xúc được việc này.

Bố cục Cai Ngục Đường thể hiện ra thì là một góc của băng sơn, còn chưa thể thấy được toàn cảnh.

Nhưng dù chỉ có thể nhìn thấy đồ vật tầng ngoài, hắn đều không thể không thừa nhận, xác thực rất có thể phục sinh Địa Tàng Vương.

Cai Ngục Đường nếu như có thể xuất hiện cái cường giả Dương Thần cảnh, tu sĩ Âm Sai cảnh viên mãn như Đại Mộng chân nhân sẽ có tỷ lệ đột phát thật lớn.

Cũng có thể tiến đến xử lý cấm khu ở các nơi Tương Châu.

Đương nhiên Dương Thần cảnh đặt ở phương thế giới này vẫn không đáng chú ý, Thú Lan cùng Tỉnh Châu cũng chỉ có thể đại biểu khu vực không lớn trên bản đồ.

Nhậm Thanh vỗ vỗ gương mặt, cưỡng ép bình tĩnh lại.

Hắn biết rõ kỳ ngộ cùng tồn tại với phiêu lưu, thậm chí nguy hiểm còn vượt xa kỳ ngộ, làm không tốt Tương Châu liền sẽ lấy hủy diệt để kết thúc.

Vô Vi đạo quan là vết xe đổ.

Chương 285 - Thì Ra Nguyên Nhân Là Đây 2

Chương 285. Thì Ra Nguyên Nhân Là Đây 2

Nhậm Thanh cũng không có khả năng đi tìm Lý Thiên Cương, nói mình có hack hay cho hắn mười năm tấn thăng Âm Sai cảnh, đến thời điểm đó có thể nắm chắc không ít.

Hắn chỉ có thể bảo toàn bản thân.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, nhìn về phía tàn hồn Thiên Đạo Tử bị Long Xà Tích trói lại.

Lại nói, thời điểm năm đó Thiên Đạo Tử cùng Cai Ngục Đường hợp tác, hắn không có dự liệu được kết quả bây giờ...

Nhậm Thanh thậm chí có suy đoán, thủ đoạn Cai Ngục Đường đạt được tàn hồn cũng không đường đường chính chính.

Vô Vi đạo quan sau năm mươi năm, Thiên Đạo Tử bị diên xâm nhập cốt tủy, muốn để hắn phân ra hồn phách tặng cho Cai Ngục Đường thì căn bản không có khả năng.

Cho nên Cai Ngục Đường nhất định là cưỡng đoạt.

Nhậm Thanh hiểu rõ bên trong Cai Ngục Đường, từ trên xuống dưới đều rất chú ý cẩn thận, tuyệt sẽ không đợi Thiên Đạo Tử hóa thành Vô Thượng Thiên Ma mới xuất thủ.

Tám phần là thời điểm Thiên Đạo Tử còn có để lại chút lý trí, bị Cai Ngục Đường đâm sau lưng.

Nhậm Thanh đối với cái này không có lời nào để nói.

Lấy góc độ người quan sát như hấn, Vô Vi đạo quan hủy diệt là chú định.

Thời điểm Thiên Đạo Tử đối mặt Thiên Đạo Trùng, mặc dù là muốn dùng Thú Lan Pháp, hay là Cai Ngục Pháp, cũng đã rơi vào tầm thường.

Mà Cai Ngục Đường ở Vô Vi đạo quan lấy được tất cả đồ vật mình muốn.

Môn pháp thì chia tách thành võ công để phàm nhân cường thân kiện thể, dùng tàn hồn Thiên Đạo Tử chiêu hồn, mượn Luyện Khí pháp để bù thuật pháp thiếu hụt.

Nhậm Thanh không nhịn được cười.

Kỳ thật lính cai ngục không phải chính là giới bộ trưởng thành ở trên cỗ thi thể khỏe mạnh sao?

Nhậm Thanh nắm huyết tâm trong ngực, nhờ vào đó thông tri lính cai ngục bên trong thành.

Nhưng mà mấy hơi liền có bóng người tới gần, chính là Lý Thiên Cương chuyên môn phụ trách việc này, đối phương nhìn thấy Nhậm Thanh thì hơi sững sờ.

Lý Thiên Cương lấy ra trang giấy, trực tiếp đem đưa trẻ phong ấn vào.

Nhậm Thanh muốn hỏi thăm, nhưng không biết nên mở miệng làm sao.

Lý Thiên Cương nhàn nhạt nói ra:

“Nếu ngươi xác nhận nhiệm vụ, vừa vặn hỗ trợ nhìn một chút đi, gần đây đại khái sẽ có ba mươi con Quỷ Anh hiện thế, bình thường đều do Sơn Dương sản xuất.”

“Tại sao có thể có nhiều như vậy?”

Lông mày Nhậm Thanh nhíu lại.

Được lắm, đây là sợ hồn phách Thiên Đạo Tử sinh ra mầm tai họa, cho nên cưỡng ép đem tàn hồn chia làm hơn ba mươi phần.

Lý Thiên Cương gật đầu nói ra:

“Cùng Chiêu Hồn Thuật có liên quan.”

“Vậy Lý Thiên Cương tiên bối, vì sao không đem Sơn Dương toàn thành cùng bắt tới?”

“Điều kiện Quỷ Anh giáng sinh cũng không hà khắc, nhưng không cách nào trong phạm vi một nơi xuất hiện nhiều cái.”

Lý Thiên Cương suy nghĩ một lát tiếp tục nói ra:

“Quỷ Anh liên quan đến một loại thuật pháp vô cùng nguy hiểm, cho nên Cai Ngục Đường mới có thể phong tỏa tin tức.”

Nhậm Thanh thăm dò tính hỏi:

“Lý Thiên Cương tiên bối, nghe nói từng có một lần chiêu hồn qua...”

Lý Thiên Cương nhìn một cái hắc hắc thật sâu, dùng ngữ khí không hiểu nói ra:

“Lúc ấy không ít người điên rồ, bây giờ còn có bộ phận bị giam trong dạ dày, người hắc hắc là cũng gặp qua.”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, rõ ràng trong lời Lý Thiên Cương mang theo cảnh cáo.

Có thể là hắc cảm giác được Nhậm Thanh đã chủ động muốn tiếp xúc cùng tin tức tương quan Thú Lan Pháp.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh ngây người, đã không thấy tung tích Lý Thiên Cương.

Nhậm Thanh đem quân dự bị thả ra ngoại giới, lập tức thi triển song sinh yểm ma nhập mộng.

Mấy người Ngôn Quân rất nhanh liền tỉnh lại, bọn hắn căn bản không rõ ràng cái gì vừa phát sinh, thần sắc có vẻ cực kỳ hoảng hốt.

Nhậm Thanh không có giải thích quá nhiều, chỉ nói là bị vật quỷ dị ảnh hưởng.

Nếu Quỷ Anh sẽ lần lượt giáng sinh, nhiệm vụ tiếp theo hẳn là sẽ giao cho lính cai ngục chính thức xử lý, quân dự bị thân ở bên trong khí tức Vô Thượng Thiên Ma, thực sự khó mà bảo trì lý trí.

Hắn kiểm tra đôi phu phụ kia một hồi, tình huống hai người có chỗ làm dịu.

Dị hoá trên thân thể đã bắt đầu dần dần biến mất, nhưng phiền phức chủ yếu chính là hồn phách, cũng không biết rõ còn có thể khôi phục hay không.

Nhậm Thanh đem vợ chồng giao cho bộ khoái vừa chạy tới, hai người bị mang đi, thời gian ngắn chỉ sợ phải bị nhốt ở trong phòng.

Nhậm Thanh trở về Hỏa Công đường.

Hắn quyết định thừa dịp này lại đi tìm tòi Vô Vi đạo quan.

Nhậm Thanh luôn cảm giác Thiên Đạo Tử làm Dương Thần cảnh, hẳn là có chuẩn bị đối phó hồn phách dị hoá, nếu nó không ở Vô Vi điện cùng hỏa luyện cung.

Như vậy nói không chừng từ Đâu Suất cung có thể tìm được thu hoạch.

Mà hắn đối với luyện đan thuật của Vô Vi đạo quan cũng rất tò mò.

Nhậm Thanh chuẩn bị trước luyện chế ra một chút pháp khí xương sọ rồi nói, lần sau chợ quỷ mở ra sẽ đem bán.

Chương 286 - Tới Đầu Suất Cung

Chương 286. Tới Đầu Suất Cung

Nhậm Thanh đối với luyện chế pháp khí xương sọ ngày càng thuần thực, trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi liền đem tài nguyên góp nhặt tiêu hao sạch sẽ.

Đồng thời hẳn còn ngoài ý muốn luyện chế ra pháp khí làn da để ứng phó thuật pháp hóa thú, cái này chủ yếu có thể bán cho quân dự bị mới vào cai ngục đường.

Nhưng mà so với lính cai ngục lâu năm, thợ nguyên quân dự bị có thể kiếm được thật sự là có hạn, cho nên định giá cũng không tính là quá cao.

Mấy ngày qua đi, thế cục Tam Tương thành hơi có vẻ hỗn loạn.

Chủ yếu là Quỷ Anh giáng xuống gần như không có dấu hiệu báo trước nào, mà rất nhiều lính cai ngục dễ dàng bị khí tức Vô Thượng Thiên Ma che mắt.

Cai Ngục Đường đem nông trường ngoại ô chia thành bốn khu vực, phân biệt phái ra lính cai ngục đóng quân, dân chúng cũng dần dần rút lui ra ngoài.

Nhậm Thanh vốn cho rằng Lý Thiên Cương bảo mình nhìn một chút, chỉ là đặc biệt tuần tra phạm vi bên trong, nhưng mình vậy mà là lính cai ngục trấn thủ ngoại ô thành tây.

Cái gọi là lính cai ngục trấn thủ giống người nổi bật từ hai làn nguy biến trở lên, Nhậm Thanh được làm trấn thủ có chút

đau đầu.

Nhưng mà bởi vậy có thể thấy được, Cai Ngục Đường đang từ từ để hãn tham dự vào công việc hạch tâm.

Nhậm Thanh nhân hạ đi thăm dò tình huống, phát hiện vùng ngoại thành của thành tây do Trương Thu chỉ huy, đối phương quản lý thành thạo điều luyện các lính cai ngục.

Quý Anh nhiều lần giáng xuống cũng bị cản lại, chỉ xuất hiện qua một vết thương nhẹ.

Hãn thấy vậy lại bỏ mặc cho mình rảnh rỗi, thậm chí cũng không có xuất hiện, dù sao chức trách trấn thủ lính cai ngục chính là cam đoan không xảy ra nhiễu loạn.

Trong lúc đó phiền phức duy nhất của Nhậm Thanh lại là Tiểu Tam Nhi, tên này giống như muốn từ trên người hãn biết được nội dung hoàn chỉnh của Vô Mục Pháp.

Tiểu Tam Nhi hãn là sau khi tiếp xúc qua thuật pháp mới sinh ra ý niệm này.

Hãn căn bản không có tư cách tu luyện thần túc kinh của Huyết Cầu bang, ngoại trừ bởi vì thuật pháp từ thời điểm xương cốt phát dục liền nhập môn, ngoài ra lấy địa vị của hãn trong bang cũng không cách nào thu hoạch vật quý dị.

Thọ nguyên của phạm nhân trên thế giới này có hạn mức cao nhất là năm mươi năm, mười bốn tuổi xương cốt đã định hình không sai biệt lắm, trường hợp lấy vợ sinh con không phải số ít.

Về phần Vô Mục Pháp, tuy nói Tiểu Tam Nhi trước đây tiếp xúc qua, nhưng hai mắt thiếu mất một cái, ngay cả Nhậm Thanh cũng không rõ ràng là có thể nắm giữ hay không.

Nhậm Thanh cảnh cáo Tiểu Tam Nhi, về sau lập tức không tiếp tục đề ý.

Dù sao lính cai ngục nhìn như gần nắp xinh đẹp, nhưng kì thực nguy hiểm quá lớn, người mới vừa tiếp xúc thuật pháp liền bị vậy mất mạng cũng không phải số ít.

Thiên Đạo Pháp, Thú Lan Pháp, Lính Cai Ngục Pháp, cái nào không phải cử tử nhất sinh chứ.

Luyện Khí đã đem tài nguyên hao hết, giờ cũng tới lúc nên đi tìm tòi Đâu Suất cung.

Điểm hồn Nhậm Thanh mang theo quỹ ảnh tiến vào bên trong Vô Vi đạo quan.

Khuynh hướng hư hỏng trong đạo trường càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có một số thi thể bị cuốn đi từ lỗ hồng hồ nước.

Quỷ mới biết rõ cảnh tượng bên ngoài hồ nước ra sao.

Nhưng mà khi mực nước hạ xuống, vách tường vây quanh hồ nước dần dần lộ ra, xem chất liệu có chút giống vạc nước bình thường.

Chỉ là mặt ngoài của cái vạc nước đã xuất hiện rất nhiều khe hở, bất cứ lúc nào đều sẽ hóa thành mảnh vỡ.

Nhậm Thanh thấy vậy hơi có vẻ ngưng trọng, Thiên Đạo Tử hắc là không chống đỡ được bao lâu, coi như thọ nguyên còn bốn năm, nhưng nhiều nhất thì nửa năm liền chết bất đắc kỳ tử.

Đội hồn phách Thiên Đạo Tử triệt để hóa thành Vô Thượng Thiên Ma, chỉ sợ tàn hồn Cai Ngục Đường nắm giữ cũng sẽ xuất hiện dị dạng.

Hắn ra hiệu quỹ ảnh nhảy vào trong hồ nước, bơi đến vị trí Đâu Suất cung.

Bởi vì từ Hỏa Luyện cung tới Đâu Suất cung khá xa, Nhậm Thanh vẫn phải bỏ ra nhiều thời gian, nhưng thật sự không có

sinh ra cái gì ngoài ý muốn.

Bề ngoài Đâu Suất cung không có lạc lõng như Hỏa Luyện cung, kỳ thật cùng đạo quan bình thường không khác nhiều, cửa ra vào có đặt một cái đỉnh thanh đồng ba chân.

Nhậm Thanh cẩn thận xem xét đỉnh thanh đồng, phát hiện vậy mà cũng là một kiện pháp khí.

Bất quá đỉnh thanh đồng trải qua Vô Vi đạo quan hủy diệt, sớm đã rách nát không chịu nổi, nhìn không ra chút uy năng pháp khí.

Nhậm Thanh quay đầu đi vào Đâu Suất cung, đột nhiên vỗ đầu một cái giống như là nhớ ra cái gì đó, lại lần nữa về tới trước mặt đỉnh thanh đồng.

Hắn duỗi bàn tay đặt trên đỉnh thanh đồng, khi thanh âm kim loại va chạm vang lên, mười mấy đầu Long Xà Tích bỗng dựng sinh ra.

Điểm hồn mượn nhờ lao tù trong bụng xem như trạm trung chuyển, cũng có thể miễn cưỡng mượn dùng Long Xà Tích, vừa vặn đem đỉnh thanh đồng thu lại.

Dù sao cũng là tài nguyên, ngu sao không cầm.

Chỉ tiếc Mộ Bia lô trong Hỏa Luyện cung, không cách nào dùng thủ đoạn thô bạo như thế.

Chương 287 - Đan Dược

Chương 287. Đan Dược

Đỉnh thanh đồng bị Long Xà Tích bao trùm, bị kéo vào lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh cảm nhận được trọng lượng to lớn của đỉnh thanh đồng, trên mặt không khỏi sinh ra vui mừng.

Trọn vẹn bỏ ra mười mấy phút, lúc này đỉnh thanh đồng mới bị hút vào lao tù trong bụng, đụng vào mặt đất nhà tù mang tới động tĩnh đỉnh tai nhức óc.

Nhậm Thanh không chút do dự, trực tiếp đem đỉnh thanh đồng ném tới lò luyện huyết nhục.

Sửa chữa phục hồi pháp khí khẳng định không thực tế, còn không bằng đem nguyên vật liệu bên trong nung chảy ra, giá trị cũng cực kì không ít.

Lò luyện huyết nhục dấy lên hỏa diễm.

Nhưng hồn phách Chung Hồ Lô bị xem như củi đốt cũng đã không dùng được bao lâu, nhiều nhất hơn nửa tháng liền sẽ hóa thành tro tàn.

Nhậm Thanh có chút đau đầu việc nên đi đâu tìm vật thay thế.

Khi đỉnh thanh đồng hòa tan, rất nhiều nước thép hội tụ ở bên trong lò luyện huyết nhục, còn khiến cho xương cốt toàn thân hần nhận được lợi.

Đặc biệt là Long Xà Tích, rõ ràng có thể cảm giác được tính bền dẻo của pháp khí bản mệnh mạnh lên.

Có thể thấy được lò luyện huyết nhục không chỉ đơn giản là luyện hóa vật liệu, nó đang thay đổi một cách vô tri vô giác, sẽ để cho căn cơ Nhậm Thanh càng thêm hùng hậu.

Nhậm Thanh lấy cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn ra cắm vào bên trong lỗ khóa, vặn một cái thì cánh cửa lớn cũng không tự động mở ra, ngược lại phải dùng sức đẩy để mở.

Hắn hơi có vẻ nghi ngờ xem xét trong phòng.

Chú ý tới bên trong Đâu Suất cung rất nhiều tạp vật, phần lớn đều là nhiều đồ dùng hàng ngày.

Tới gần vị trí góc tường trung bày mười mấy bộ thi hài bạch cốt, hẳn là không chỉ chết đi mấy chục năm.

Thi hài bao trùm một chút bụi đất màu đen, đây có lẽ là quần áo khi còn sống, xem như mai táng theo, nơi này có thể xem như là mộ.

Trên vách tường còn có khắc chữ giống như trên bia mộ.

【Sau khi Vô Vi đạo quan hủy diệt 3 năm lưu lại, thanh lưu tử chi mộ!】

【Sau khi Vô Vi đạo quan hủy diệt 7 năm lưu lại, Vân Trung Tử chi mộ!】

【Sau khi Vô Vi đạo quan hủy diệt 33 năm lưu lại, Hoàng Kỳ chi mộ!】...

Đại bộ phận thi hài sống không đến mười năm sau khi Vô vi đạo quan bị hủy diệt, duy chỉ có Hoàng Kỳ vậy mà sống ba mươi ba năm.

Nhưng mà chỉ có thi thể, cũng không có Thiên Đạo Trùng.

Hoàng Kỳ đồng dạng tu luyện U Minh Công, là đệ tử nội môn Vô Vi đạo quan, cũng không biết hẳn đến cuối cùng có trở thành đệ tử hạch tâm hay không.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra suy đoán.

Chỉ sợ Đâu Suất cung ở thời điểm diệt môn đã trở thành chỗ tránh nạn cho đệ tử may mắn còn sống sót, nhưng mà tài nguyên luôn luôn có hạn, cuối cùng những đệ tử này vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Nhậm Thanh đột nhiên có dự cảm không tốt.

Bọn hắn bị vây ở bên trong Đâu Suất cung không có đồ ăn, vậy thì chỉ có thể lấy đan dược làm thức ăn, sợ là chút thu hoạch của mình cũng bị lấy mất.

Nhậm Thanh bước qua những tạp vật, đồng thời ánh mắt không ngừng quét bốn bề.

Đâu Suất cung nhìn từ bề ngoài không lớn, kì thực lại có trọn vẹn tám gian phòng luyện đan, bên trong cũng bày ra các loại đỉnh thanh đồng.

Có thể trước kia đỉnh thanh đồng dùng để luyện đan, cảnh tượng bây giờ đã thành bạch cốt chất đồng.

Nhậm Thanh đến gần phòng luyện đan, lúc sau phát hiện bình thuốc trên giá gỗ vậy mà không ai đụng vào, phía trên có một tầng tro bụi thật dày.

Hắn cầm lấy bình tên là Tích Cốc đan, công hiệu hắn là sau khi phục dụng thì mấy ngày sẽ không cảm thấy đói khát, nhưng mà hệ thống biểu hiện lại hoàn toàn khác biệt.

【 Vô Sinh đan! 】

【 Thiên Đạo Trùng ngưng tụ mà thành, sau khi phục dụng kích thích ấu thể sinh trưởng. 】

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Hắn không tin tà, thế là liên tiếp cầm lấy một bình đan dược, kết quả cho dù bên ngoài có dán nhãn như thế nào, tất cả

đều là Vô Sinh đan.

Nhưng vì sao đệ tử bên trong Đâu Suất cung tình nguyện ăn thịt lẫn nhau cũng không đi phục dụng đan dược, cuối cùng chết bên trong Đâu Suất cung, đây là biết khuất tới mức nào?

Huống hồ Đâu Suất cung tùy tiện liền có thể mở cửa lớn ra, vì sao không ai muốn từ đó ra ngoài.

Cho dù trong nước có ấu thể Thiên Đạo Trùng, cũng không thể cứ chờ chết trong đây chứ.

Trừ phi là không cách nào ra ngoài...

Nhậm Thanh đem tất cả phòng luyện đan kiểm tra một lượt, tình huống đại khái tương đồng.

Hắn đem đỉnh thanh đồng ném vào lò luyện huyết nhục, đan dược thì để lại cho Thiên Đạo Trùng trong cơ thể quỷ ảnh, cũng không lãng phí chút nào.

Manh mối liên quan tới Vô Thượng Thiên Ma vẫn chưa từng tìm tới.

Nhậm Thanh trở về vị trí đại đường, nắm lên một bộ thi hài ném tới bên trong lò luyện huyết nhục, phía dưới hỏa diễm thiêu đốt rung động phát ra tiếng lẹt đẹt.

Chương 288 - Đan Phương Lưu Lại

Chương 288. Đan Phương Lưu Lại

Nhậm Thanh chờ đợi một lát, thi hài dần dần hiện ra trạng thái đốt cháy hầu như không còn gì.

Trước đây hắn dùng thi thể Chung Hồ Lô thử qua, kết quả luyện thành xác suất lớn bằng móng tay, thuộc về loại có chút nhưng còn hơn không.

Nhưng cốt hài cốt này lại có chút khác biệt.

Xương cốt dần dần hòa tan, đồng thời hiện ra hình dạng lưu ly óng ánh sáng long lanh.

Bảo tọa bạch cốt trong lò càng ngày càng trở nên ngưng thực, xem ra chí ít có thể kiên trì thời gian bảy tám ngày.

Bỏ ra mấy canh giờ, về sau đợi cho hài cốt hoàn toàn biến mất, hình dáng tinh thể lưu ly rơi vào trong tay Nhậm Thanh.

【 Xương cốt Thiên Ma! 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, dùng ăn có thể gia tăng cường độ hồn phách, sẽ dẫn đến hồn phách sinh ra dị hoá. 】

【 Có thể mượn cái này bù đắp hồn phách, sẽ dẫn đến hồn phách sinh ra dị hoá. 】

Nhậm Thanh hít sâu.

Đều là Cai Ngục Đường tạo nghiệt, chỉ sợ Đâu Suất cung cũng không phải là chỗ tránh nạn, rất có thể là Thiên Đạo Tử

đem đệ tử may mắn còn sống sót giam giữ đến tận đây.

Bọn hắn khi còn sống rõ ràng bị khí tức Thiên Ma ăn mòn, thông qua ăn nuốt chắc hẳn có thể bù đắp hồn phách, nhưng kết quả ngược lại dẫn đến càng ngày càng lún sâu, càng ăn càng dị hóa.

Ngón tay Nhậm Thanh nắm lấy xương cốt Thiên Ma.

Tin tức biểu hiện là lần đầu ăn mới có hiệu quả, mà xương cốt Thiên Ma lại có thể tăng cường hồn phách lâu dài, rõ ràng càng tốt hơn.

Nếu như giải quyết hết vấn đề dị hoá, tuyệt đối là một loại tài nguyên không tệ.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là, còn có thể để hồn phách kéo dài thời gian làm củi đốt.

Nếu như khí tức Thiên Ma liền có thể bồi dưỡng xương cốt Thiên Ma, theo đạo lý nếu trực tiếp thu hoạch bộ phận tàn hồn Quỷ Ảnh, chẳng phải có thể liên tục không ngừng sao.

Nhậm Thanh thu hồi xương cốt Thiên Ma, yên lặng đem toàn bộ thi hài còn lại ném vào bên trong lò luyện huyết nhục.

Lập tức tìm địa phương cất giữ phương thuốc điều chế đan dược.

Hắn cuối cùng phát hiện ở trong hốc tối, bên trong chất đầy phương thuốc.

Nhậm Thanh xem xét sau đó vẫn không khỏi khịt mũi coi thường, đây đều không ngoại lệ cũng dính đến Thiên Đạo Trùng, căn bản chính là một đồng giấy vụn.

Thiên Đạo Tử dưới ảnh hưởng Thiên Đạo Trùng đều sáng chế nhiều đan dược như vậy, có thể bên ngoài khác nhau nhưng đều là dùng để gia tốc cho Thiên Đạo Trùng sinh trưởng.

Tích cốc, duyên thọ, trú nhân quả, nhưng thật ra là Thiên Đạo Trùng cải tạo đối với thể chất, nào có nửa phần tác dụng của đan dược.

Không chỉ như thế, trên phương thuốc cho thấy đan dược tồn tại là đan độc.

Tu sĩ hoàn toàn dùng làm vật chứa để loại bỏ độc tố, ngấm lại thật đúng là bi ai.

Nhậm Thanh lật qua từng trang phương thuốc, đột nhiên biểu tình khế biến.

Trong đó lại có mấy tờ giới thiệu về thảo dược, còn dính cả vết máu lạ, có thể nhìn ra sự sợ hãi của người viết khi còn sống.

“Ba mươi hai năm sau khi Vô Vi đạo quan bị hủy diệt... Hoàng Kỳ lưu lại, cuối cùng rồi đan dược sẽ phục hồi như cũ, được cứu rồi...”

Nhậm Thanh hơi có vẻ kinh ngạc, lật xem trang sau.

Nội dung đều là lấy góc độ của Hoàng Kỳ triển khai, tự thuật ra sự tình sau khi Vô Vi đạo quan bị hủy diệt, trong câu chữ tràn ngập mê man.

Thiên Đạo Tử mặt ngoài đem người sống sót xem như hạt giống truyền thừa đạo thống, trên thực tế bọn hắn lại là đan dược để sửa chữa phục hồi thương thể hồn phách.

Thiên Đạo Trùng trong cơ thể chỉ sợ cũng bị bóc ra tàn nhẫn.

Nhưng mà cuối cùng Thiên Đạo Tử vẫn là điên mất rồi, Hoàng Kỳ thành con cá may mắn lọt lưới.

Nhưng Hoàng Kỳ vẫn như cũ tin tưởng vững chắc vào lời nói điên cuồng của Thiên Đạo Tử, hắn hơn ba mươi năm đã cải tiến đan dược cứu hồn phách Thiên Ma hóa.

Nhậm Thanh nhìn phương thuốc rơi vào trầm tư.

Trải qua rất nhiều lần xoa và sửa, vật liệu liên quan biến thành lấy huyết nhục xương cốt thuần túy làm chủ, đương nhiên trọng yếu nhất vẫn là khí tức Thiên Ma.

Tất cả vật liệu đều phải dùng khí tức Thiên Ma ăn mòn, sau đó lại luyện chế mà thành.

Đan này tên là “Hóa ma” .

Hoàng Kỳ nghĩ là Hóa Ma Đan có thể trợ giúp Thiên Đạo Tử khôi phục lý trí, đáng tiếc cuối cùng bởi vì hồn phách dị hoá mà phải bỏ mình.

Nhậm Thanh nhin không được sinh ra ý động.

Tuy nói Hóa Ma Đan có tệ hại rất nghiêm trọng, nhưng luôn có thể tìm được biện pháp phòng tránh.

Nếu như có thể nhờ vào đó tăng cường hồn phách, xác thực xem như biện pháp đối phó Vô Thượng Thiên Ma, mà tài liệu cần thiết sau khi cải tiến lại tương đối bình thường.

Nhậm Thanh một lần nữa thu hồi phương thuốc.

Tiếp sau đó hắn đem tất cả tài nguyên Đâu Suất cung chuyển dời đến lao tù trong bụng, dù sao cũng không có ý định lại đến nơi đây.

Nhậm Thanh bên trong bất tri bất giác đã nhanh chóng đem đạo quan dọn không còn gì, còn không đợi hắn chuẩn bị rời đi, bên ngoài Đâu Suất cung lại xảy ra biến cố.

Bọt nước bắn ra, tiếng dê kêu vang vẳng trong hồ nước.

Chương 289 - Nuôi Đẻ Thịt

Chương 289. Nuôi Đẻ Thịt

Nhậm Thanh thấy vậy nhìn không được thở dài, hai mắt nhìn về phía vị trí cửa sổ, quỹ ảnh cùng điểm hồn lập tức trở về bản thể.

Dị tượng là do Thiên Đạo Tử hóa thành Hắc Sơn Dương, hắc đang đi tới Đâu Suất cung, khí tức phát tán ra khiến bốn bề vận vẹo.

Một đoạn thời gian không thấy Thiên Đạo Tử, thân thể càng không giống người, gần như đã nhìn không ra bộ dáng nguyên bản, chỉ sợ rất khó giữ được lý trí.

So sánh với đó, Quỹ Ảnh tựa như hàng lớn.

Nhậm Thanh thừa dịp này thoát ly Vô Vi đạo tràng.

Sau đó trong thời gian rất dài, hắc cũng không có ý định đến lại đó, tránh việc trong lúc lơ đãng bị Vô Thượng Thiên Ma ảnh hưởng.

Nhậm Thanh ngồi tại Hỏa Công đường nghỉ ngơi một lát, từ bộ phận quỹ ảnh dò xét ra manh mối, phát hiện Quỹ Ảnh giáng xuống đã tới gần hồi cuối.

Rất nhiều địa phương ngoại ô đã bị phong tỏa, khả năng là cư dân không thể nhận ra cảm giác cổ quái, nhưng nha môn bộ khoái rõ ràng càng thêm bận rộn.

Chẳng những phải tuần tra, cửa ra vào phía ngoại ô còn phải trấn giữ nghiêm ngặt.

Nhậm Thanh chuẩn bị đi xem khu vực mình quản lý, đột nhiên chú ý tới ngoài cửa sổ của Minh Nha.

Hắn nhin không được mà khước miệng giật một cái, lập tức đem cửa sổ mở ra.

Minh Nha phun ra trang giấy liền biến thành thịt bằm.

Nhậm Thanh nhìn nội dung trên tờ giấy, vẻ mặt không khỏi càng thêm ngưng trọng.

Có thể là Lý Thiên Cương ý thức được Nhậm Thanh không làm việc, đặc biệt đem tin tức truyền tới, tóm tắt lợi hại trong đó.

Dựa theo Lý Thiên Cương nói, trọng lượng mỗi quỹ ảnh cũng đều không kém nhau, nhưng gần đây lại trở nên càng ngày càng nhẹ, rất có thể sẽ giáng xuống một cái Quỷ Ảnh dị hoá nghiêm trọng hơn.

Đối với lính cai ngục khác mà nói, đó là cái đại phiền toái.

Nhưng Nhậm Thanh lại nhớ tới Hóa Ma Đan, cảm giác có thể thừa dịp loạn để thu tàn hồn Thiên Ma, sau đó dùng xương cốt Thiên Ma tu bổ hồn phách Quỷ Anh.

Hắn bước nhanh đến vùng ngoại thành của thành tây, vừa đi vừa dùng quỹ ảnh bao trùm bản thân.

Như hôm nay sắc trời càng thêm âm u, đúng lúc nhờ vào đó che giấu tung tích.

Nhậm Thanh càng đến gần nông trường, càng cảm thấy bầu không khí yên tĩnh như chết, chỉ có thể nghe được tiếng chó hoang sủa truyền đến.

Mấy con chim ngẫu nhiên vạch phá bầu trời đêm, đây là ánh mắt lính cai ngục khổng chế.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng đảo qua, những tên lính cai ngục bí mật kia không thể ẩn trốn, dù là thuật pháp có tinh diệu cũng vô dụng.

Dù sao loại đồng thuật song sinh yểm ma này cũng không phải là chỉ là cường hóa mắt thường, còn có thể lấy góc độ điểm hồn xem xét các khí tức càng thêm khó mà phát giác.

Nhậm Thanh tiếp sau đó thi triển Kính Trung Tiên, đi trong nông trường không coi ai ra gì.

Lính cai ngục hóa thành báo săn đang nằm sấp trên cây lê, căn bản không nhìn thấy Nhậm Thanh chậm rãi đi qua trước mặt.

Nhậm Thanh cũng vui vẻ đến gặp hấn, tốt nhất tất cả bình an vô sự, dù sao làm lính cai ngục trấn thủ, không xuất thủ cũng có huyết tinh ban thưởng.

Hấn đi dạo một vòng, lúc sau tìm được một căn phòng.

Đã không có khả năng dự báo Quỷ Anh giáng xuống khi nào, hấn cũng không cần mỗi thời mỗi khắc cảnh giác, dựa vào điểm hồn cùng quỷ ảnh tuần tra là đủ.

Nhậm Thanh dứt khoát nuốt chừng con mắt rồi nhắm mắt quan tưởng lên Thao Thiết Pháp.

Bây giờ thọ nguyên đã sớm chạm đến sáu mươi năm, hấn tự nhiên là giành giật từng giây.

Tốt nhất có thể ở lần chợ quỷ tiếp theo tiến đến thọ nguyên bảy mươi năm.

Trước đó chiêu hồn Địa Tàng Vương nhìn như chậm chạp, nhưng chỉ cần Cai Ngục Đường triển khai kế hoạch, vậy nhất định là như sấm sét.

Thao Thiết Pháp khiến cho dạ dày phát ra tiếng vang đặc hữu, nhưng mà bị quỷ ảnh che kín toàn thân.

Đối với Nhậm Thanh mà nói, chỉ là thay đổi địa phương tu hành, kỳ thật tại Hỏa Công đường cùng nông trường vùng ngoại ô căn bản là không kém nhiều.

Thậm chí bên trong Hỏa Công đường còn ảm ỉ hơn.

Nhưng mà đối với lính cai ngục tiềm ẩn tại phụ cận mà nói, chờ đợi lấy quý vật không biết rõ khi nào sản sinh, là sự tình cực kỳ dày vò không thể nghi ngờ.

Lính Cai Ngục Đường chiêu hồn Địa Tàng Vương, ngoại trừ một số quân dự bị, ngoài ra tất cả lính cai ngục cũng không thể tránh việc tham dự vào.

Chỉ là phân công hơi có khác nhau.

Nghe nói Cai Ngục Đường đem Bỉ Ngạn hoa chuyển dời đến trong động đất của Lạn Nê hội, do hơn mười vị lính cai ngục trông nom, thời gian đổ tàn hồn vào chính xác đến từng giây.

Trương Thu thân như bóng ma trong mái hiên.

Trong miệng hắn không ngừng phun ra cái lưỡi, dùng năng lực Thuế Xà pháp cảm giác khí tức, nhờ vào đó phân biệt có Quỷ Anh giáng sinh hay không.

Bởi vì Quỷ Anh có thể ảnh hưởng bốn bề, nhìn bằng mắt thường thì cũng không phải là thật, cho nên mỗi khu vực đều có lính cai ngục mang thuật pháp có năng lực như vậy.

Trương Thu chỉ cần phát ra nhắc nhở, lính cai ngục phụ cận lập tức liền sẽ ra tay.

Dưới sự phối hợp của bọn hắn, Quỷ Ảnh ký sinh mấy lần trước cũng bình yên vô sự vượt qua, cũng chỉ có một người bị đồng bọn ngộ thương.

Chương 290 - Quỷ Anh Sinh

Chương 290. Quỷ Anh Sinh

Trương Thu lại cảm nhận được rõ ràng thực lực Quỷ Anh dù từng bước giảm xuống, khí tức lại trở nên không dễ dàng phát giác, càng thêm khó có thể đối phó.

Lý Thiên Cương trước đây không lâu cũng dùng Minh Nha truyền lại tin tức, xem chừng Quỷ Anh sắp xuất hiện.

Trương Thu nghĩ tới đây, trên mặt sinh ra kiêng kỵ nồng đậm.

Dù cho Linh Cai Ngục Đường một mực cường điệu Quỷ Anh là một loại tồn tại nào đó bị vật quỷ dị ảnh hưởng, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra điểm không thích hợp.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, dân chúng trước đó vẫn là đang cười nói nói, nhưng chỉ tới gần trong vòng trăm thước Quỷ Anh giáng xuống, trong chớp mắt liền hóa thành quái vật nửa người nửa dê.

Làm cho lính cai ngục cảm thấy sợ hãi sâu sắc nhất chính là, dị hoá Quỷ Anh mang tới không riêng gì nhằm vào thân thể, ngay cả hồn phách đều sẽ xuất hiện dị hoá.

Cho nên đối mặt cục diện như vậy, tránh không được người người cảm thấy bất an.

Trương Thu đã coi như là đem thế cục khống chế rất tốt, nhưng tâm thần vẫn bất an.

Khi lực chú ý của hắn tập trung ở phân biệt khí tức, đột nhiên cảm giác được bốn bề có sương mù nhàn nhạt bao phủ.

Cũng không lâu lắm, bóng người hội tụ mà thành.

Ánh mắt Trương Thu thoáng nhìn, đã thấy Từ Thi Lâm xuất hiện ở bên cạnh, thuật pháp dù trong Lĩnh Cai Ngục Đường cũng là tương đối đặc biệt.

Hắn không có ngoài ý muốn chút nào, ngược lại tiếp tục chú ý nông trường.

“Trương Thu, từ tình huống thành khu còn lại đánh giá, tổng cộng có hai mươi lăm Quỷ Anh bị khống chế lại, hiện nay đã chuẩn bị kết thúc.”

Trương Thu nhẹ nhàng thở ra, còn lại bảy, tám cái Quỷ Anh cũng không tốn mấy ngày, chỉ cần phòng bị tình huống Lý Thiên Cương nói là đủ.

Từ Thi Lâm chân chờ nói ra:

“Thành đông có vị lĩnh cai ngục thân thể nhận dị hoá, bị giam giữ vào trong dạ dày.”

“Ừ...”

“Đừng báo cho bọn hắn, dễ dàng khiến họ sợ đầu sợ đuôi lúc vây quét Quỷ Anh.”

Sắc mặt Trương Thu càng thêm nghiêm trọng.

Cũng may Tam Tương thành có vài vị Âm Sai cảnh tọa trấn, ngược lại sẽ không xuất hiện tính huống bỏ mình, nhưng dị hoá so với yêu ma quỷ quái còn kinh khủng hơn.

Trong dạ dày... Vài chục năm nay cũng chỉ Nhậm Thanh có thể từ đó an toàn đi ra.

“Yên tâm đi, thành tây hắn là có một vị Quỷ Sứ cảnh nguy biến ba lần tọa trấn, chỉ là thể cục trước mắt tương đối ổn định không có hiện thân.”

“Vậy là tốt rồi, tuyệt đối đừng xảy ra đại sự.”

Từ Thì Lâm gạt đầu rời khỏi, rất nhanh liền trở lại vị trí đóng giữ.

Trương Thu thở sâu, từ trong ngực lấy ra mấy cái đồng tiền tính toán một quẻ, cảm giác khó hiểu cứ dâng lên trong lòng.

Mặc dù xem bói cũng không phải là thủ đoạn thuật pháp, nhưng hắn ngày thường vẫn tương đối tin quẻ thuật, để trong lòng càng thêm không chắc.

Trương Thu mấy ngày trước đây dùng mình vũ liên lạc với Lý Thiên Cương, muốn biết được lính cai ngục tọa trấn vùng ngoại thành của thành Tây, không nghĩ tới đối phương cũng không trả lời.

Mắt nhìn thế cục dần dần lên men, Trương Thu mới có nhiều lo lắng.

Thật tình không biết ở ngay trong căn phòng cách đó không xa, Nhậm Thanh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất quan tưởng thuật pháp, trong miệng còn ngáp một cái.

Hắn cực kì không có sợ hãi.

Quỷ ảnh và điểm hồn đang đi quay chung quanh nông trường, một khi xảy ra chuyện, thậm chí hắn sẽ phản ứng nhanh hơn những tên lính cai ngục đang canh gác kia.

Đúng lúc này, toàn bộ Sơn Dương trong nông trường phát ra tiếng kêu quái dị.

Lính cai ngục lập tức bắt đầu khẩn trương, nếu không phải Trương Thu chưa từng ra lệnh, bọn hắn đã nhìn không được hoảng hốt xuất thủ.

Thật sự là loại cảm giác áp bách Quỷ Anh mang tới quá mạnh, hoàn toàn không giống quỷ vật phổ thông.

Nhậm Thanh mở to mắt, trong nháy mắt quỷ ảnh trở về bản thể, điểm hồn cũng đã lơ lửng trên nông trường, nhờ vào đó

xem toàn bộ thể cục bên dưới.

Trương Thu cưỡng ép tỉnh táo lại.

Hắn không muốn đợi thêm, trong miệng phát ra giọng điệu đặc hữu của loài rắn lập tức truyền ra ngoài.

Kỳ thật đây là năng lực Trương Thu một lần nguy biến Quỷ Sứ cảnh lấy được, tên là 【 Xà Khang 】, thanh âm có thể truyền bá vài dặm, còn có thể nhờ vào đó cùng loài rắn câu thông.

Sau khi nhóm lính cai ngục nghe được, nhao nhao hành động.

Lấy Từ Thì Lâm làm chủ, nhiều loại thuật pháp thi triển ra.

Hơi nước trôi giữa không trung, mấy loài rơi bay vào sau đó nổ bễ ra, đem sương mù biến thành đỏ như máu.

Cuồng phong gào thét, sương mù chậm rãi ngưng tụ.

Trương Thu âm thầm gặt đầu.

Thông qua liên giữ các thuật pháp của lính cai ngục, tạm thời chuẩn bị xong thuật pháp tấn công và phòng thủ.

Mấy lần trước Quỷ Anh giáng xuống, sương mù huyết độc đều để mọi việc đều thuận lợi.

Be be...

Một con Sơn Dương đứng thẳng từ trong nông trường phía bắc đi ra.

Trương Thu thấy vậy vội vàng dùng Xà Khang ra hiệu thi triển sương mù huyết độc, sương mù lập tức ngưng tụ thành giọt nước nện xuống, Sơn Dương hóa thành thịt bằm.

Về mặt hắn trở nên cứng nhắc, Quỷ Anh làm sao có thể tùy tiện bị đánh giết.

Be be be be...

Tiếng dê kêu ra liên tiếp.

Mấy chục con Sơn Dương đứng thẳng đi trên đường phố, từ vết máu chỗ khớp nối bọn nó có thể nhìn ra, giống như là bị lực lượng Quỷ Anh ảnh hưởng.

Quỷ Anh vẫn còn chưa xuất hiện, một lần nữa thi triển sương mù huyết độc đã không kịp.

Trên trán Trương Thu ứa ra mồ hôi lạnh.

Làm cho hắn suy nghĩ tỉ mỉ thì sợ nhất chính là Quỷ Anh biết trước hành động của bọn hắn...

Chương 291 - Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma

Chương 291. Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma

Trương Thu sắc mặt tái xanh, hắn biết rõ một khi sự tình thoát khỏi khống chế, rất có thể sẽ dẫn đến kết cục không thể đoán được.

Tê tê tê -

Hắn phun đầu lưỡi, ý đồ từ trong nông trường diện tích không lớn tìm thân ảnh Quỷ Anh, kết quả không có phát hiện cái gì.

Nhưng từ trên thân những con Sơn Dương càng lúc càng giống người kia thì có thể nhìn ra, ảnh hưởng của Quỷ Anh vẫn đang không ngừng khuếch tán.

Lính cai ngục tránh không được có chút bạo động.

Bên tai của bọn hắn vang lên tiếng nỉ non không hiểu, tinh thần khẩn trương cao độ.

Ngay tại lúc Trương Thu do dự mấy giây, đã có lính cai ngục nhin không được xuất thủ, lập tức trên đường phố có mấy con Sơn Dương hóa thành khối vụn.

Nhưng Sơn Dương còn lại cũng không sợ hãi, ngược lại dùng nhãn thần màu đen thuần nhìn chăm chăm lính cai ngục khiến cho người ta có cảm giác không rét mà run.

Lính cai ngục thấy vậy nhao nhao thi triển thuật pháp.

Trong chốc lát liền không có con Sơn Dương nào sống sót, mặt đất bao trùm một tầng huyết nhục thật dày, mùi hôi thối

khó ngủi tràn ngập ra.

Bên trong bầu không khí lặng im, lính cai ngục hai mặt nhìn nhau.

Bọn hấn tình nguyện nhìn Quỷ Anh đột nhiên xuất hiện, thế này tốt hơn nhiều so với việc chờ đợi.

Nhậm Thanh cũng nhìn không được nhú chặt lông mày, ngay cả hấn cũng không có tìm được đầu nguồn khí tức của Thiên Ma, giống như là bỗng dưng sinh ra.

Nhưng mà cái đáng được ăn mừng duy nhất chính là khí tức Quỷ Anh Thiên Ma kém Thiên Đạo Tử xa tí tắp, vẫn như cũ nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Nhậm Thanh đi ra khỏi gian phòng, thân ảnh dưới ánh trăng bao phủ bên trong như ẩn như hiện.

Hấn lẳng lặng chờ đợi, đồng thời suy nghĩ xem thu hoạch một phần hồn phách Quỷ Anh như thế nào.

Tiếng chó sủa đột ngột vang lên.

Trương Thu thấy vậy hô hấp dồn dập, vô thức bắt lấy huyết tâm trong ngục.

Sở dĩ hấn do dự là bởi vì báo cho Lính Cai Ngục Đường sẽ ảnh hưởng huyết tinh nhiệm vụ, hấn sợ mình chỉ là lo bóng sợ gió một trận.

Rất nhanh Trương Thu cũng có chút chần chừ nên chưa thể báo cho Lính Cai Ngục Đường.

Trong lúc vô hình sợ hãi quá mức khiếp người, tựa như là chờ đợi trước khi phạm nhân thành hình.

Đúng lúc này.

Có vị lính cai ngục phát ra tiếng kêu thê thảm, hấn thông khổ té quỵ dưới đất, phần bụng không bị khống chế mà phồng

lớn.

Làn da trần trụi có thể nhìn thấy đũa trẻ cuốn rúc ở trong bụng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ chui ra ngoài.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, quỹ ảnh lập tức có phản ứng.

Quỹ ảnh tại lúc mọi người không có phát giác được đã đi qua, lập tức dung nhập thân thể lính cai ngục, giúp hắn bảo hộ tính mệnh.

Hắn có thể cảm giác được tính mệnh lính cai ngục cùng bản thân Quỹ Anh có liên kết, chỉ có thể mượn nhờ quỹ ảnh bảo đảm an toàn, sau đó đợi Quỹ Anh triệt để thành hình.

Con người Trương Thu thu nhỏ lại.

Hắn đột nhiên nhớ tới, có vị lính cai ngục gọi là Nhạc Côn nắm giữ lấy thuật pháp thông tường.

Thuật pháp thông tường sẽ đem tứ chi hóa thành móng, xác thực có chút cùng loại với Sơn Dương.

Trương Thu trước đó chú ý tới chi tiết này, nhưng căn cứ theo Lính Cai Ngục Đường miêu tả, Quỹ Anh sẽ chỉ xuất hiện ở súc vật phổ thông...

Hiện tại hồi hận cũng đã muộn.

Hắn muốn thi triển Xà Khang, nhưng một thời gian lâm vào do dự, quần áo bị mồ hôi thấm ướt.

Lập tức động thủ xác thực có thể đem Quỹ Anh sớm bóp chết, nhưng nếu là ngộ sát lính cai ngục, khiến cho vật quỹ dị Quỹ Sứ cảnh sản sinh, sẽ khiến phiền toái càng lớn.

Ngay trong lúc Trương Thu ngây người, trong cơ thể tên lính cai ngục kia truyền đến tiếng vang găm cắn.

Trương Thu thấy vậy cắn răng một cái, dùng Xà Khang chỉ huy lính cai ngục ngưng tụ sương mù huyết độc.

Tiếng kêu thảm càng ngày càng nghiêm trọng.

Quý Anh tiến về nội tạng, nhưng quý ảnh lại che lại vị trí yếu điểm của lính cai ngục, khiến cho nó không cách nào gần thêm một bước, đành phải phá vỡ bụng.

Đối với nhạc côn mà nói, hắc đờn này không có trải qua sự việc nào dọa người như thế.

Hắn bị Quý Anh ký sinh sau đó không có sức lực phản kháng, kết quả lại có một thứ gì đó khó hiểu từ làn da tiến vào trong cơ thể hắn.

Nhạc Côn có thể cảm nhận được quý ảnh bám vào trong sau đó nhúc nhích, đồng thời ần ần còn truyền đến một loại xúc cảm nào đó như côn trùng đang bò.

“Dứt khoát giết ta đi...”

Hắn tứ chi vô lực nằm thẳng dưới đất, phần bụng nở lớn phá vỡ ra cái một lỗ hồng, lập tức một con Sơn Dương non từ đó chui ra.

Hô hấp Trương Thu trở nên gấp rút.

Trước đây bọn hắn đối mặt Quý Anh nhiều lần, nhưng đều là hình tượng nửa người nửa dê, bây giờ từ đầu đến đuôi đều là dê con.

Không đúng, giống như mọc ra mắt người...

Chương 292 - Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma 2

Chương 292. Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma 2

Ý niệm của Trương Thu mới vừa sinh ra, con người dê con trong nháy mắt hóa đen nhánh, thân thể cũng nở lớn bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lông đen bao trùm toàn thân, sừng dê từ đầu mọc ra.

Không khí bốn bề vẩn vọ, làm người ta sợ hãi, ngay cả lính cai ngục xem như gặp qua nhiều sóng gió cũng không khỏi sinh lòng ngưng trọng.

Huyết nhục bao trùm mặt đất dưới khí tức Thiên Ma ảnh hưởng, đột nhiên sống lại.

Huyết nhục ghép lại thành từng con Sơn Dương bị lột da, tiếng kêu quanh quẩn bên trong nông trường, khiến cho chó hoang xung quanh tranh nhau trốn đi.

Nhậm Thanh biểu tình bình thản.

Hắn đã cùng Vô Thượng Thiên Ma chân chính tiếp xúc qua.

Cách đó không xa Hắc Sơn Dương đã rất gần hình thái Vô Thượng Thiên Ma, nhưng chỉ là hào nhoáng bên ngoài, dù sao hồn phách cũng không trọn vẹn.

Nhậm Thanh cảm giác muốn đổi phó thì không khó, trọng yếu nhất chính là thu hoạch bộ phận hồn phách.

Giống như chỉ có thể dùng thủ đoạn cường ngạnh...

Hắc Sơn Dương dùng trông mắt không có tình cảm nhìn chăm chăm Nhạc Côn, ác niệm thuần túy khiến cho Nhạc Côn toàn thân phát run, không sinh ra chút phản kháng.

Cánh tay trắng kiện của nó chộp tới, đồng thời mở ra cái miệng máu.

Bên trong miệng có thể nhìn thấy mọc đầy răng nanh nhọn, đầu lưỡi có rất nhiều gai ngược, điểm này dê bình thường hoàn toàn khác biệt, kỳ thật càng giống là dã thú ăn thịt.

oooo...

Trong miệng Hắc Sơn Dương phát ra tiếng kêu khó hiểu, tất cả mọi người đều lông tơ dựng thẳng.

Từ Thì Lâm càng là hai mắt đỏ bừng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Hắc Sơn Dương, muốn thừa cơ cứu Nhạc Côn.

Hắn ngẩng đầu nhìn sương mù huyết độc giữa không trung.

Sương mù hóa thành giọt nước, từ trên nhỏ xuống dưới.

Thủ đoạn Từ Thì Lâm hơi có vẻ lỗ mãng, nhưng cũng là vì tranh thủ sinh cơ cho Nhạc Côn, để hắn có thể nhờ vào đó chạy đi xa.

Nhưng mà Nhạc Côn toàn thân cứng ngắc, muốn di chuyển lại không cách nào khống chế.

Khí tức Thiên Ma như là giòi trong xương, thâm thấu trong máu thịt, cũng may bị quỷ ảnh trong nội tạng cưỡng ép chặn lại.

Ngón tay Nhậm Thanh khê cong.

Quỷ ảnh khống chế lại thần hồn Nhạc Côn, trực tiếp đem bản thân hắn kéo ra bên ngoài hơn trăm mét, tùy tiện liền né tránh Hắc Sơn Dương công kích.

Huyết độc rơi xuống âm vang.

Àm! !

Đông đảo lính cai ngục không có chú ý tới Nhạc Côn trốn công kích bằng cách nào, bọn hắn đem ánh mắt cũng tập trung vào trên thân Hắc Sơn Dương.

Huyết độc tiếp xúc Hắc Sơn Dương, mảng lớn mảng lớn huyết nhục bị ăn mòn, lộ ra xương cốt cùng nội tạng đen như mực trong cơ thể.

Lính cai ngục thấy vậy căn bản không chờ Trương Thu phát mệnh lệnh, tự nhận là tìm được cơ hội, lần lượt phóng về phía Quỷ Anh.

Bọn hắn hóa thành các loại hình thú, dã thú theo bản năng đem sợ hãi trong lòng đè xuống, cất bước ở giữa mặt tấm gạch vỡ vụn ra.

Hắc Sơn Dương há miệng.

ooo...

Tấm da Sơn Dương trong nháy mắt hóa thành thịt băm, từng vết máu lơ lửng ở giữa không trung.

Hắc Sơn Dương duỗi cánh tay tùy ý đánh một chỉ, huyết dịch bốc hơi biến mất.

Lính cai ngục lao đến đây bỗng nhiên mất khống chế té lăn trên đất, lập tức liền không nhúc nhích giống như lâm vào hôn mê.

Nếu như theo góc độ điểm nhìn lại, sẽ thấy sau gáy Hắc Sơn Dương mọc ra rất nhiều sợi rễ, đem hồn phách lính cai ngục rút ra khỏi thân thể.

Trương Thu mặc dù không biết lính cai ngục đến cùng trúng chiêu gì, nhưng phản ứng đầu tiên chính là bắt lấy huyết tâm, dự định lập tức liên hệ Cai Ngục Đường.

Nhưng đột nhiên, mấy chục hàng trăm cây xiềng xích từ nơi nào đó của nông trường sinh mọc ra.

Nhậm Thanh không chế Long Xà Tích hư hóa.

Lập tức hấn dùng Long Xà Tích trói lại hồn phách linh cai ngục đã hôn mê, đem bọn hấn cưỡng ép lôi trở lại trong thân thể của mình.

Con người Trương Thu phóng đại, suýt nữa quên mất thành tây khu cũng là có linh cai ngục trấn thủ.

Thuật pháp của linh cai ngục trấn thủ giống như lợi dụng xiềng xích làm thủ đoạn công kích, có thể là linh cai ngục ba lần ngục biến...

Sau khi linh cai ngục tỉnh dậy, vội vàng sợ hãi chạy đi.

Nhậm Thanh đi đến Hắc Sơn Dương, đồng thời quỷ ảnh tràn vào thân thể tựa như yển về tổ, rất nhanh liền biến thành cao lớn ba mét.

Trương Thu không có nhận ra thân phận của đối phương, thậm chí một chút ấn tượng trong đầu cũng không tìm được.

ooooo...

Hắc Sơn Dương không yếu thế chút nào, không hề cố kỵ tản ra khí tức Thiên Ma.

Nhậm Thanh mặt ngoài không có phản ứng, kì thực điểm hồn ngăn cản phòng ngự đang nhanh chóng tổn hại, có thể thấy được khí tức Thiên Ma chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Mắt hấn híp lại.

Hiện tại Hắc Sơn Dương đã hoàn toàn thành hình, là thời điểm lấy hồn phách của nó.

“Trương Thu, người và tất cả linh cai ngục cùng nhau rời khỏi phạm vi nông trường.”

“Mau chóng.”

“Biết rõ, đại nhân.”

Chương 293 - Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma 3

Chương 293. Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma 3

Trương Thu vội vàng phun ra Xà Khang thông tri, đối với thanh âm Nhậm Thanh lại có chút quen thuộc, thật giống như đã nghe qua ở đâu đó.

Lính cai ngục nhao nhao rời xa Hắc Sơn Dương.

Kỳ thật bọn hắn ngược lại cũng không phải không có chút phần thắng nào, trên thực tế tuyệt đối có sức lực đánh một trận.

Nhưng mỗi người cũng phi thường kiêng kỵ đối với hồn phách dị hoá, sợ bởi vậy bị mất đường tu hành, đây cũng là chỗ khó chơi của Thiên Ma.

Trương Thu mới vừa bước ra khỏi nông trường, vô thức hướng sau lưng nhìn lại.

Suu! ! !

Long Xà Tích đột nhiên thả ra, tinh chuẩn cột vào bên trên sừng Hắc Sơn Dương.

Hắc Sơn Dương ý đồ ngăn trở, nhưng thời điểm hai tay tiếp xúc với Long Xà Tích, xiềng xích lập tức hóa thành hư vô trực tiếp xuyên qua.

Nhậm Thanh dùng sức thu hồi, Long Xà Tích khiến cho Hắc Sơn Dương lao tới phía hắn.

Cánh tay phải hắn chậm rãi tụ lực, hiệu quả thi triển đến từ quỷ ảnh phụ thể đạt cực hạn, cơ bắp nở ra, xương cốt ma sát

va chạm.

“Ta đánh không lại bản thân ngươi, còn không đánh lại một luồng tàn hồn? ! !”

Ầm! ! !

Cánh tay phải hung hăng đánh vào chính giữa đầu Hắc Sơn Dương.

Hắc Sơn Dương bay rớt ra ngoài, liên tiếp đánh vỡ vài mặt vách tường, thương thế nhìn như nghiêm trọng, kì thực căn bản không ảnh hưởng đến toàn cục.

Biểu tình Nhậm Thanh hơi có vẻ cổ quái, cánh tay truyền đến hàn ý thấu xương, đi theo huyết dịch tới hồn phách trong Nê Hoàn cung.

Điểm hồn ý đồ triệt tiêu hàn ý, nhưng ngược lại kém chút bởi vậy mà sinh ra dị hoá.

Trên mặt Hắc Sơn Dương không có chút gợn sóng nào, cũng không có tức giận chút nào, giống như xuất hiện trên thế gian chỉ là có thể thấy được sinh linh dị hoá.

Nhậm Thanh mượn nhờ Long Xà Tích nhanh chóng tiếp cận Hắc Sơn Dương, thi triển các loại thuật pháp, vài toà phòng ốc lập tức đổ sụp.

Hàn ý từ Long Xà Tích lan tràn đến, da của hắn cũng kết thành băng sương, điểm hồn càng sắp tiêu tán.

Nhậm Thanh xem như biết rõ tại sao lại có linh cai ngục bị Quỷ Anh dị hoá.

Rõ ràng thực lực Quỷ Anh bày ra cũng giống quỷ vật bình thường, nhưng khí tức Thiên Ma lại như là con ruồi khó chơi.

Nhậm Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngẫm lại có một loại tồn tại như thế quá đáng sợ, nó chỉ cần tới gần sinh linh liền sẽ tạo thành tai nạn, thân thể nhân loại không thể đề phòng.

Ngay cả Thiên Đạo Tử cùng Địa Tàng Vương đều đã trở thành Vô Thượng Thiên Ma.

Nhậm Thanh hơi có vẻ tiếc nuối, giống như chỉ có thể từ bỏ thu hoạch hồn phách Hắc Sơn Dương, trực tiếp trấn áp liên hệ Linh Cai Ngục Đường.

Lúc này hàn ý tiếp xúc đến lò luyện huyết nhục, hỏa diễm trong lò vậy mà tràn ra, cho đến khi tràn ngập mỗi tắc huyết nhục.

Khí tức Thiên Ma bị đốt cháy hầu như không còn.

Nhưng mà Nhậm Thanh có thể cảm giác được rõ ràng, tốc độ tiêu hao của tân vương cũng tăng lên mấy lần.

Hắn không chút do dự hai chân phát lực.

Sao...

Hắc Sơn Dương phun ra đầu lưỡi, con mắt trên đầu lưỡi chớp chớp, khí tức Thiên Ma tăng vọt.

Hỏa diễm bên trong lò luyện huyết nhục lần nữa tăng vọt, triệt tiêu ảnh hưởng khí tức Thiên Ma.

Nhậm Thanh dùng Long Xà Tích đem Hắc Sơn Dương hất ra mấy chục mét, sau đó đứng thẳng đợi khí tức Thiên Ma hoàn toàn bị đốt hết.

Theo đạo lý thì Hắc Sơn Dương chẳng những khó đối phó, mà nếu muốn thu hoạch hồn phách, còn nhất định phải tiếp xúc thời gian dài.

Cầu cơ duyên trong nguy hiểm...

Tùng đóm lửa bay ra từ mũi miệng Nhậm Thanh khi hô hấp, hấn bước nhanh tới.

Ba-.

Long Xà Tích hất lên.

Lập tức xiềng xích lan ra bao bọc quanh thân, bóng đèn không còn phụ thể, mà là cùng Long Xà Tích quấn quanh một chỗ, cho đến khi đem làn da hoàn toàn bao trùm.

Chỉ tiếc Long Xà Tích chỉ mới vào Quỷ Sứ cảnh.

Mặc dù có thể lan tràn vài trăm mét, nhưng tới mức đem huyết nhục xương cốt nội tạng hoàn toàn bao trùm thì còn chênh lệch rất xa.

Mỗi một bước Nhậm Thanh bước ra, đều sẽ lưu lại dấu chân hỏa diễm.

Hắc Sơn Dương thấy vậy liên tục phát ra tiếng vang, xung quanh ngay cả côn trùng đều đã tuyệt tích, hoa cỏ càng là hiện ra khô héo.

Nhậm Thanh đi vào trong vòng trăm mét, về sau khí tức Thiên Ma vẫn bị lò luyện huyết nhục ngăn cản, hấn lập tức không do dự nữa.

Trong nháy mắt hấn đưa tay ra, Long Xà Tích trên thân lao phá ra ngoài, trực tiếp để Hắc Sơn Dương không né tránh đã bị bao vây ở trong đó.

Từ bên ngoài nhìn vào, dây xích biến thành một quả cầu sắt lớn hơn mười mét.

Hắc Sơn Dương mở to hai mắt đen như mực, áp lực to lớn rơi vào trên thân Nhậm Thanh, khí tức Thiên Ma điên cuồng muốn rót vào lỗ chân lông.

Nhậm Thanh thấy vậy thì thi triển Nhân Thư Bi, trọng lực phản tác dụng xuống Hắc Sơn Dương, mi tâm nó lập tức xuất hiện có chút hạ xuống.

Long Xà Tích điên cuồng kéo tới.

Toàn thân Hắc Sơn Dương đầy vết thương, tiếng dê gào liên tiếp vang lên.

Chương 294 - Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma 4

Chương 294. Hấp Thu Tàn Hồn Thiên Ma 4

Lò luyện huyết nhục trong cơ thể Nhậm Thanh dưới kích thích của khí tức Thiên Ma, lửa củi đã từ trong lỗ chân lông thoát ra, không khí rung động keng keng.

Lính cai ngục khác bởi vì liên quan tới nhiệm vụ, vẫn không thể rời xa nông trường.

Bọn hắn đứng trong phạm vi bên ngoài nông trường, nhin không được nuốt ngụm nước bọt.

Động tĩnh Nhậm Thanh cùng Hắc Sơn Dương giao thủ quá lớn, tựa như là pháo hoa được đốt vào đêm giao thừa.

Thậm chí đánh thức cư dân thành tây đang ngủ say.

Hắc Sơn Dương không có chút linh trí nào, đối với công kích của Nhậm Thanh thì nhắm mắt làm ngơ, chỉ là không ngừng phóng thích khí tức Thiên Ma, ý đồ ảnh hưởng hồn phách hắn.

Nhậm Thanh trực tiếp để Long Xà Tích đâm vào mi tâm Hắc Sơn Dương.

Theo Long Xà Tích càng tới gần chỗ hồn phách đối phương, củi ở bên trong lò luyện huyết nhục có xu thế sắp hết.

Không có biện pháp, Nhậm Thanh đành phải đem toàn bộ thi hài lấy được từ Đâu Suất cung ném vào lò luyện huyết nhục, nhờ vào đó duy trì củi làm hồn phách ổn định.

Là Long Xà Tích tiến vào Nê Hoàn cung Hắc Sơn Dương, về sau Nhậm Thanh thấy được một màn kinh người.

Nê Hoàn cung bình thường ngoại trừ ba hôn bảy phách ra, chỉ có khoảng không vô cùng vô tận.

Nhưng Nê Hoàn cung của Hắc Sơn Dương lại hoàn toàn khác biệt, bên trong xen lẫn ngàn cái mặt người, đang không ngừng gào thét cầu cứu.

Hôn phách Hắc Sơn Dương cũng cực kì không trọn vẹn, giống như chỉ mới thành hình, có thể thấy được tổ hợp hoàn chỉnh cũng chỉ là một trong bảy phách.

Mỗi thời mỗi khắc hôn phách Hắc Sơn Dương đều biến ảo, hình tượng liên quan đến nam nữ già trẻ.

Tạp niệm chen chúc mà tới.

Nhậm Thanh hai tay không nhìn được che đầu, cái trán nổi đầy gân xanh.

Hắn xem như đã cảm thụ được cảm giác của Thiên Đạo Tử.

Tựa như bên trong hôn phách bị nhét vào ý thức hơn mấy ngàn vạn người, căn bản là khó mà suy nghĩ.

Nếu như hôn phách hóa thành Thiên Ma, về sau trong Nê Hoàn cung sẽ biến thành như thế, bất kể là ai đều sẽ bởi vậy mất đi lý trí.

Chỉ có đem thân thể đốt cháy mới có khả năng cầu được yên tĩnh...

Nhậm Thanh tỉnh táo lại, tiếp sau đó đem dị miệng đặt tại cái trán Hắc Sơn Dương, cưỡng ép thu lấy hôn phách trong Nê Hoàn cung của nó.

Bộ phận hồn phách tiến vào lao tù trong bụng, sau đó liền bị giam giữ trong phòng giam đặc biệt.

Vì phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn, bất cứ lúc nào Nhậm Thanh cũng chuẩn bị đem tàn hồn ném vào lò luyện huyết nhục, kết quả lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Tàn hồn bị ngăn cách, về sau khí tức Thiên Ma lập tức có thể thu liễm.

Nó hóa thành tâm năm đấm, cố gắng tới gần vị trí đóm lửa chiếu sáng, giống như nhờ vào đó đem khí tức Thiên Ma trấn áp xuống.

Nhậm Thanh không tiếp tục để ý lao tù trong bụng, đem lực chú ý đặt trên người Hắc Sơn Dương.

Hắn lập tức lấy ra xương cốt Thiên Ma nhét vào bên trong miệng, đợi hồn phách Hắc Sơn Dương khôi phục, về sau trực tiếp dùng Long Xà Tích liều mạng đè xuống đất.

Thu hồi Long Xà Tích đồng thời nắm huyết tâm.

Lý Thiên Cương trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh Nhậm Thanh, hiển nhiên sớm đã đến.

Hắc Sơn Dương bị trang giấy phong ấn, một chồng giấy thật dày bị hắn cầm trên tay, xem ra đã đem hơn ba mươi phần tàn hồn lấy được toàn bộ.

Quỷ ảnh Nhậm Thanh trở về thân hồn, Long Xà Tích một lần nữa dung nhập xương sống lưng.

Hắn nằm thẳng dưới đất há mồm thở dốc.

Phải biết Nhậm Thanh đối mặt với Hắc Sơn Dương chỉ là tàn hồn Thiên Đạo Tử, kém chút liền có cảm giác sắp có xu thế dị hoá mất khống chế.

Thiên Đạo Tử cũng không phải Vô Thượng Thiên Ma.

Cũng may lò luyện huyết nhục giống như khắc chế khí tức Thiên Ma, Nhậm Thanh lúc này mới có cảm giác bí quá hoá liều, nếu không chắc chắn sẽ không thể thu lợi được.

Lý Thiên Cương kiểm tra tình huống Nhậm Thanh, phát hiện tên này thời gian dài tiếp xúc khí tức Thiên Ma lại chỉ là hồn phách bị hao tổn, không khỏi sinh ra cảm giác ngoài ý muốn.

Hắn lập tức nhin không được hỏi:

“Nhậm Thanh, hồn phách của ngươi không có vì vậy dị hoá chứ?”

“Không có không có.”

Nhậm Thanh liền vội vàng lắc đầu.

Hắn chỉ là bởi vì điểm hồn tiếp xúc Nê Hoàn cung của Hắc Sơn Dương, vì phòng ngừa ảnh hưởng đến chủ hồn cho nên liền trực tiếp hủy mất.

Dựa vào nuốt âm dương nhãn, chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ khôi phục hoàn toàn.

Nhậm Thanh suy đoán có thể giảm đi tác dụng phụ dị hóa hồn phách của xương cốt Thiên Ma, từ đó dùng Thiên Ma xương cốt để tăng cường hồn phách, đương nhiên cái giá khi để điểm hồn ngăn cản quá lớn.

Hắn không có khả năng trong 2-3 ngày đi tu bổ thương thế hồn phách, như vậy thì hiệu quả khi dùng xương cốt Thiên Ma tăng cường hồn phách trở thành vô dụng.

“Tiếp sau đó Linh Cai Ngục Đường sẽ xử lý Quỷ Anh, nhiều nhất chỉ có hai mươi ngày...”

Sau khi Lý Thiên Cương nói xong khẽ gật đầu, liền rời khỏi nông trường.

Nhậm Thanh biết rõ đôi phương đang nhắc nhở chính mình.

Một khi Quỷ Anh hòa làm một thể, lại lợi dụng Bỉ Ngạn hoa đản sinh ngục hồn phách, sau đó Địa Tàng Vương chiêu hồn sẽ chính thức mở màn.

Đến lúc đó sẽ không có thời gian để nghỉ.

Đối với Nhậm Thanh mà nói, hai mươi ngày đã đủ.

Lấy tiền độ trước mắt của hắn, chỉ cần chợ quỷ lại mở ra một lần, thọ nguyên sẽ tiến đến bảy mươi năm dư xài.

Mượn nhờ duyên thọ khi U Minh Công tấn thăng Kim Đan kỳ, chỉ ít có thể làm cho song sinh yểm ma hoàn thành một hai lần ngục biến, thực lực sẽ tăng lên không ít.

Chương 295 - Bắt Đầu Chiêu Hồn

Chương 295. Bắt Đầu Chiêu Hồn

Nhậm Thanh chú ý tới lính cai ngục xung quanh cũng đang ở gần, lập tức đứng dậy biến mất tại chỗ, rất nhanh quay trở về nha môn Hỏa Công đường.

Trương Thu chau mày, nhìn bóng lưng Nhậm Thanh.

Hắn có thể dựa vào thuật pháp phân biệt khí tức, dù là Nhậm Thanh từ đám người đi qua, đều có thể dễ như trở mà bàn tay phân biệt ra được.

Nhưng mà khí tức khi tiếp xúc với sự vật khác sẽ phát sinh biến hóa, cho nên nếu kéo dài qua nửa canh giờ sẽ không cách nào lại tiếp tục truy tung.

Nghi ngờ trên mặt Trương Thu càng thêm nồng đậm, đặc biệt là sau khi phát hiện khí tức của Nhậm Thanh biến mất ở khu vực nha môn.

Trong lòng của hắn có một cái tên đột nhiên hiện ra.

Trương Thu lại lắc đầu.

Ngẫm lại cũng rất không có khả năng, dù sao đối phương gia nhập Cai Ngục Đường không bao lâu, hướng hồ vừa mới tấn thăng làm lính cai ngục chính thức.

Trương Thu xử lý xong thương binh, chuẩn bị đi thăm dò tình huống bên trong nông trường, tránh cho gây nên ảnh hưởng sau này.

Kết quả hần vừa đến trung tâm giao chiến, chú ý tới trên vách tường và mặt đất đều là vết tích Long Xà Tích đánh ra.

Trương Thu đột nhiên kịp phản ứng, vẻ mặt lập tức lâm vào ngốc trệ.

Pháp khí bản mệnh mang tiêu chí của Nhậm Thanh không phải chính là cái xương sống lưng sao... .

Nhậm Thanh có thể phát giác được thuật pháp Trương Thu.

Nhưng mà hần cũng không có để ở trong lòng, hiện tại mỗi phút mỗi giây cũng không thể lãng phí.

Nguy hiểm khi chiêu hồn Địa Tàng Vương có thể nghĩ, nhưng đây cũng là một lần cơ duyên khó gặp.

Nếu như phục sinh Địa Tàng Vương, A Tỳ Địa Ngục liền sẽ bị Cai Ngục Đường hoàn toàn khống chế, tài nguyên có thể thu hoạch được sẽ tăng lên rất nhiều.

Điều kiện tiên quyết là Địa Tàng Vương đối với Cai Ngục Đường không có ác ý.

Nhậm Thanh lâm vào trạng thái bế quan, rất nhiều con mắt bị đặt vào bên trong lò luyện huyết nhục, khiến cho thọ nguyên tăng trưởng từng bước.

Thương thế hồn phách cũng không lâu lắm liền triệt để khôi phục.

Đợi đến khi hần lần nữa mở mắt thì đã đến thời điểm chợ quý mở ra.

Thời gian tới chiêu hồn Địa Tàng Vương không kém bao nhiêu, hần là ngay trong vòng năm ngày.

Nhưng mà để hần cảm giác cổ quái sâu sắc là, Cai Ngục Đường hình như không có bất kỳ hành động gì, căn bản không có bộ dạng chú ý cẩn thận như dĩ vãng.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hắn mới vừa chuẩn bị lấy ra xương thìa để mở ra con đường thông hướng Cai Ngục Đường, đột nhiên mây nhàn lại, đi thẳng tới trong sân.

Lúc này sắc trời mới gần sáng, người trong Hỏa Công đường còn đang ngủ say.

Trong màn đêm có trang giấy to lớn đem trọn tòa thành trần bao quanh.

Khi từng điểm linh quang sáng lên, phòng ốc bị trang giấy thu nạp, hóa thành phía trên đồ án.

Nhậm Thanh đứng tại chỗ, mặc dù có thể chống cự thuật pháp đến từ Lý Thiên Cương, nhưng vẫn tùy ý để thuật pháp đem bản thân mình thu vào trong đó.

Nhưng mà thuật pháp của Lý Thiên Cương rõ ràng diện tích càng lớn, hiệu quả càng yếu, Nhậm Thanh thật ra có thể tùy tiện tránh thoát trang giấy trói buộc.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, mãi đến khi thấy ánh mặt trời.

Vô số Minh Nha xoay quanh giữa không trung, tiếp sau đó rơi vào trên vai mỗi vị lính cai ngục.

Nhậm Thanh mở tờ giấy ra, về sau thấy phía trên giải thích đại khái công việc liên quan tới chiêu hồn, yêu cầu tất cả tu sĩ nhất định phải phối hợp.

Mà lúc này vị trí Tam Tượng thành đã ở bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh ngẩng đầu nhìn lại.

Bầu trời giống như không có chút biến hóa nào, nhưng hắn biết rõ đây là huyền tượng từ trang giấy hóa thành, cho nên tinh thần tương đối cứng nhắc.

Rất nhiều tu sĩ cũng phát hiện dị dạng, nhưng mà nào dám có chỗ ý kiến.

Bên ngoài thành trấn bị sương mù che đầy, nha môn tiếp thu mệnh lệnh, lúc sau bộ khoái đi từng con đường để dán thông báo không cho phép ra khỏi thành.

Cửa thành cũng bị quan binh trấn giữ, thậm chí không ít lính cai ngục cũng bị phái đi tuần tra.

Nhậm Thanh đưa ra lệnh bài lính cai ngục, lúc sau ra khỏi Tam Tương thành cũng không có bị ngăn trở, nhưng mà những tu sĩ không phải của Lính Cai Ngục Đường cũng chỉ có thể ở bên trong thành trấn.

Cũng không lâu lắm, sơn thôn xung quanh Tam Tương thành nhao nhao bị mang vào A Tỳ Địa Ngục, Hạc Sơn trấn cùng An Nam trấn hẳn là cũng không cần chờ bao lâu.

Nhậm Thanh thấy vậy đáy lòng trầm xuống.

Lính Cai Ngục Đường hành động như vậy chỉ có thể nói rõ, kết quả xấu nhất khi chiêu hồn Địa Tàng Vương, có thể là Tương thôn triệt để luân hãm, cho nên mới sớm rút lui đến bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Hắn bước nhanh vào đỉnh núi có chợ quỷ.

Nhậm Thanh chỉ sợ chợ quỷ tạm thời hủy bỏ, như này đối với kế hoạch tấn thăng sẽ ảnh hưởng quá lớn.

Hiện nay nếu có năm mươi năm thọ nguyên, chỉ có thể hoàn thành song sinh yểm ma một lần nguy biến, căn bản không đủ tự vệ.

Lính cai ngục tụ tập ở nơi đây rất nhiều, nhưng mà còn có bộ phận ở phía xa quan sát.

Chợ quỷ hiển hiện.

Thanh âm Đại Mộng chân nhân vang lên.

“Chợ quý tiếp tục ba ngày...”

Nhậm Thanh nhin không được nhẹ nhàng thở ra, sau đó ý thức được cơ hội buôn bán trong đó.

Tất cả lính cai ngục cũng chuẩn bị tiêu phí tài nguyên để tăng thực lực, như vậy luyện khí khẳng định sẽ là chọn lựa đầu tiên.

Như này có thể kiếm lời rất nhiều.

Chương 296 - Tập Trung Luyện Khí

Chương 296. Tập Trung Luyện Khí

Chợ quý kéo dài ba ngày sẽ hấp dẫn bao nhiêu lính cai ngục cũng không biết được.

Nhưng Nhậm Thanh từ nơi xa nhìn lại liền có thể nhìn thấy, có lính cai ngục đang chạy đến liên tục.

Rất nhiều lính cai ngục tràn vào bên trong chợ quý, mục tiêu là đến thẳng Đại Mộng các, có bộ phận khác thì giữ cửa tại Đại Mộng Đoán Khí.

Lính cai ngục có thể nắm giữ thuật pháp, tuyệt sẽ không phải là đồ dân.

Hành động của Cai Ngục Đường cho thấy, tiếp sau đó chiêu hồn Địa Tàng Vương rất có thể sẽ cửu tử nhất sinh, cho nên mới sớm để bọn hắn chuẩn bị.

Cũng may bởi vì đoạn thời gian này đưa ra không ít nhiệm vụ, nên trong tay lính cai ngục cũng có thừa tiền, có thể tăng cường thực lực.

Có lính cai ngục cũ đã lấy được pháp khí xương sọ.

Bọn hắn trong lúc vô ý hoặc cố ý đem tin tức tản ra ngoài, khiến cho pháp khí chống cự công kích hồn phách thành lựa chọn thứ nhất.

Những tên lính cai ngục kia tại Đại Mộng các mua sắm vật liệu, về sau cũng vây đến trước Đại Mộng Đoán Khí.

Tính cả quân dự bị, chen ép nhau chỉ ít hơn trăm người.

Nhậm Thanh ánh mắt dò dẫm đứng tại cửa ra vào chợ quý, mãi đến khi Lục Tiểu Ngọc vỗ vỗ bờ vai của hắn, lúc này mới kịp phản ứng.

Lục Tiểu Ngọc có chút đặng chất chào hỏi:

“Nhậm đại nhân, đã vài ngày không thấy.”

“Ngươi...”

Nhậm Thanh quay đầu quan sát tỉ mỉ đối phương.

Hắn chú ý tới hình tượng Lục Tiểu Ngọc có khác nhau cực lớn, tứ chi mọc hóa rất nghiêm trọng, tóc cũng mọc ra từng cái lá xanh.

Nhậm Thanh cảm thán nói ra:

“Xem ra ngươi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.”

“May mắn là có đồ của...”

Lục Tiểu Ngọc thức thời ngậm miệng lại, bất đắc dĩ tiếp tục nói ra:

“Ta mới vừa tấn thăng Quỷ Sứ cảnh liền được đặc cách thành lính cai ngục chính thức, nhưng sau đó phải đối mặt với nhiệm vụ không dám tưởng tượng...”

Nhậm Thanh minh bạch ý của nàng, nhiệm vụ quân dự bị đối mặt cùng Quỷ Sứ cảnh là trên trời dưới đất, tự nhiên khả năng bỏ mình sẽ cao hơn.

“Có thực lực tóm lại là chuyện tốt.”

“Đúng vậy.”

Lục Tiểu Ngọc gật đầu, vẻ mặt hơi buông lỏng.

Nhậm Thanh lập tức hỏi Hoàng Tử Vạn cùng Lâm Thành.

Lục Tiểu Ngọc vài ngày trước xác thực gặp được Lâm Thành, biểu hiện dị hoá bề ngoài biến mất một phần, khí tức

cũng hơi có vẻ nội liễm.

Hoàng Tử Vạn còn đang bế quan, trước lúc chiêu hồn Địa Tàng Vương hẳn là có thể kết thúc.

Hai người chia tay, về sau Lục Tiểu Ngọc quay người rời khỏi chợ quỳ.

Nàng chỉ là nhìn thấy thân ảnh Nhậm Thanh nên mới đến đây nói lời cảm tạ, sự thật khoảnh cách tới luyện chế pháp khí còn kém một chút huyết tinh, đành phải thừa dịp hiện tại đi xác nhận nhiệm vụ.

Tình huống giống như là Lục Tiểu Ngọc ở trong Cai Ngục Đường có không ít.

Bản thể Nhậm Thanh đi vào Đại Mộng các, điểm hồn thì đến bên trong Đại Mộng Đoán Khí Các.

Còn không đợi điểm hồn mở cửa lớn ra, đột nhiên cảm giác có cỗ khí tức đập lên cửa hàng, khiến cho hắn giống như bị biến thành mấy chục phân thân.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, Đại Mộng chân nhân vì để cho bản thân mình buôn bán pháp khí tốt hơn, cho nên để cửa hàng đồng thời có thể tiếp đãi mấy người.

Khóe miệng hắn có chút co rúm.

Luyện chế pháp khí cần thời gian, dù là Nhậm Thanh sớm luyện chế ra mấy món pháp khí xương sọ, nhưng cũng là hạt cát trong sa mạc.

Nhậm Thanh đành phải làm hết sức, trước lợi dụng song sinh yểm ma ảnh hưởng trong cửa hàng, đem toàn bộ pháp khí lên.

Lập tức quỳ ảnh mạo hiểm tiến vào bên trong Vô Vi đạo tràng.

Quỷ ảnh nằm rạp trên mặt đất quan sát xung quanh, xung quanh Đâu Suất cung là một mảnh hỗn độn, nhưng cũng may không có phát hiện thân ảnh Thiên Đạo Tử.

Tiếp sau đó nó lặn xuống nước lặng lẽ hướng về hỏa luyện cung bơi đi, cố gắng bảo đảm bản thân không bị phát giác.

Đội quỷ ảnh an toàn đến hỏa luyện cung, lúc sau Nhậm Thanh mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ ít còn có thể liên tục không ngừng luyện chế pháp khí.

Mộ Bia lô Trúc Cơ kỳ dưới tác dụng u nguyên thì đang khôi phục.

Điểm hồn Nhậm Thanh mở cửa hàng ra, lựa chọn năm người cùng đi vào, đồng thời quy định bọn hắn chỉ có thể mua một loại pháp khí.

Những lính cai ngục này không chút do dự đều lựa chọn pháp khí xương sọ, nét mặt vui vẻ.

Nhậm Thanh cũng thu vật liệu, sau đó đem vật liệu tiếp tục đưa cho Mộ Bia lô luyện chế, đồng thời tận lực lục lợi cách làm thời gian luyện chế ngắn đi.

Hắn rất nhanh liền đem tất cả lực chú ý vào luyện khí, đợi đến thời điểm bình tĩnh lại thì đã qua bảy tám cái canh giờ.

Bản thể Nhậm Thanh đi ra khỏi Đại Mộ các, nhìn về phía Đại Mộ Đoán Khí Các, kết quả cửa ra vào không những không ít người, ngược lại càng nhiều.

Có thể thấy được bộ phận lính cai ngục sau khi vào cửa hàng đưa tài liệu và lấy đồ, nhưng vẫn không đi mà đều chờ ở bên ngoài.

Ngược lại cũng không phải muốn đổi hàng, dù sao lá gan lại mập cũng không dám đắc tội với Đại Mộ chân nhân, mà là cảm thấy một cái pháp khí không an toàn.

Chương 297 - Tấn Thắng Kim Đan

Chương 297. Tấn Thắng Kim Đan

Nhậm Thanh nhức đầu nhéo nhéo huyết thái dương, lấy hiệu suất này, dù là ba ngày làm việc không ngừng thì cũng không có khả năng khiến lính cai ngục có đầy đủ pháp khí xương sọ.

Trừ phi có thể tấn thắng Kim Đan kỳ...

Hắn vô thức gọi hệ thống ra, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong lúc lơ đãng không để ý, thọ nguyên vậy mà đã đạt đến bảy mươi chín năm.

Nhậm Thanh trầm tư một lát, hắn ý thức được dựa theo nguyên bản thu hoạch thọ nguyên của mỗi lần giao dịch, căn bản cũng không khả năng đạt tới trình độ như vậy.

Nói rõ Đại Mộng chân nhân cố gắng phân cho mình nhiều thọ nguyên, cũng có thể là đem chiết khấu lúc đầu bỏ đi.

Nhậm Thanh không chút do dự để quỹ ảnh trở về lao tù trong bụng, lập tức tiện tay tấn thắng.

Thiên Đạo Pháp Kim Đan kỳ tương đương với Quỷ Sứ cảnh Lính Cai Ngục Pháp, ngoại trừ cần tiêu trừ tệ nạn, độ khó cũng không cao.

Nhưng dù sao cũng liên lụy đến linh căn bên trong xương sống Nhậm Thanh, đành phải cẩn thận hơn một chút.

Đại Mộng Đoán Khí tạm thời đóng lại.

Bản thể mang theo điểm hồn rời khỏi chợ quỷ, dự định ở bên trong A Tỳ Địa Ngục tìm chỗ yên lặng, tránh khiến cho Âm Sai cảnh chú ý.

Về phần vì sao không đi ra ngoài, chủ yếu bởi vì Cai Ngục Đường rất có thể đang bố trí công việc liên quan tới Bỉ Ngạn hoa, còn không bằng ở tại nơi đây.

Nhậm Thanh đi thẳng tới, phát hiện Hạc Sơn trấn đã bị đem đến A Tỳ Địa Ngục, An Nam trấn hẳn là cũng không qua bao lâu.

Về phần vị trí chỗ thôn trang của lão nương vẫn là tương đối an toàn.

Hắn nhin không được mà sinh lòng nghi hoặc.

Nếu như Tương thôn hủy diệt, về sau thật tị nạn trong A Tỳ Địa Ngục, vấn đề đồ ăn phải giải quyết làm sao, Địa Tàng Vương không có nắm giữ Thực Tiên pháp, căn bản liền không cách nào làm cho thực vật sinh trưởng.

Nhậm Thanh chỉ có thể kỳ vọng vào Cai Ngục Đường có biện pháp giải quyết vạn toàn.

Hắn rất mau tìm được một địa động nhỏ hẹp, chung quanh cũng sẽ không có lính cai ngục đi qua, sau khi tiến vào trong đó liền đem cửa động ngăn chặn.

【 Phải chăng tấn thăng Hoàng Tuyền tiên cốt, sẽ tiêu hao thọ nguyên bảy mươi năm? 】

Bảy mươi năm thọ nguyên từ trong cơ thể Nhậm Thanh bị rút đi, còn không có cảm giác được suy yếu, xương sống lưng đã không chịu cô đơn mà bắt đầu va chạm.

Quỷ ảnh tại lao tù trong bụng cuộn cuộn, Thiên Đạo Trùng ấu thể đang điên cuồng bài tiết ra u nguyên, nhờ vào đó đem bản thân bao bọc, hình thành trùng kén.

Kim Đan kỳ chính là mấu chốt để Thiên Đạo Trùng ấu thể lột xác thành côn trùng trưởng thành, bên trong Vô Vi đạo quan cũng có gọi là Nhân Tiên kỳ.

Thiên Đạo Trùng ấu thể sau khi kết kén, vì bảo đảm bản thân an toàn, sẽ tăng cường thân thể tu sĩ, dùng cái này áp ủ ra thứ gọi là tiên cốt.

Nhưng mà đối với tu sĩ Thiên Đạo Pháp mà nói, tiên cốt chỉ là bước bắt đầu để hóa thành pháp khí bản mệnh.

Nhưng đối với Nhậm Thanh lại hoàn toàn khác biệt, sau khi được hệ thống tăng thêm sức mạnh, mới có mấy phần uy năng của tiên cốt.

Hắn nhin không được mà kịch liệt ho khan, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên.

Cho dù Nhậm Thanh áp chế như thế nào, ho khan vẫn kéo dài, thậm chí ần ần mang ra vết máu, yết hầu càng ngày càng nghiêm trọng.

Khắc! ! !

Nhậm Thanh cảm giác giống như phun ra cái gì, nhin không được hướng lòng bàn tay nhìn lại, thấy một khối xương cổ lớn bằng móng tay xuất hiện ở trước mắt.

Hắn sờ lên vị trí yết hầu, giống như có mọc ra xương cốt mới, chẳng lẽ đây cũng là Hoàng Tuyền tiên cốt, không phải chứ...

Còn không đợi Nhậm Thanh kịp phản ứng, đau khổ từ yết hầu lan tràn xuống phía dưới

Từng khối xương cốt cưỡng ép từ bên trong da thịt bị gạt ra, thậm chí ngay cả xương sườn cũng giống như thế, Hoàng Tuyền tiên cốt thay thế xương cũ.

Có thể thấy được Kim Đan kỳ thoát thai hoán cốt, đúng là “Hoán Cốt” đúng nghĩa.

Nhậm Thanh bị tra tấn quá sức, trong đó thống khổ nhất chính là xương đầu, cũng may song sinh yểm ma ở phần đại não, có thể sử dụng điểm hồn bảo vệ.

Thời điểm ý thức hắc khôi phục, đã qua hơn nửa canh giờ.

Nhậm Thanh nhắm mắt cảm thụ được diệu dụng của Hoàng Tuyền tiên cốt.

Đầu tiên mấu chốt nhất của Hoàng Tuyền tiên cốt là càng thêm thích ứng với u nguyên.

Việc này ngược lại là đối với hắc thì không dùng được.

Mà bên trong Vô Vi đạo quan, U Minh Công là thuật pháp dòng chính, Hoàng Tuyền tiên cốt tự nhiên cũng được xưng là một trong tam đại tiên cốt của tiên tông.

Hai loại còn lại theo thứ tự là Huyền Thiên tiên cốt cùng Hậu Thổ tiên cốt.

Nhậm Thanh cân nhắc tương lai có thể sẽ tiếp xúc với tu sĩ Thiên Đạo Pháp ở Tĩnh Châu, cho nên căn bản liền không có dự định luyện hóa u nguyên.

Huống hồ u nguyên vốn là sản phẩm Thiên Đạo Trùng.

Hắc chủ yếu là nhìn trúng Hoàng Tuyền tiên cốt có thể để cho quỷ ảnh phụ thể trở nên tương đối triệt để, sẽ biến hóa tăng cường từ huyết nhục tới xương cốt.

Mà Long Xà Tích chuyển hóa càng thêm linh hoạt.

Chương 298 - Tấn Thắng

Kim Đan 2

Chương 298. Tấn Thắng Kim Đan 2

Nhậm Thanh thử quỹ ảnh phụ thể, bề ngoài nhìn như biến hóa không lớn.

Nhưng hấn cảm giác cũng không phải là quỹ ảnh cùng bản thân dung hợp, mà là bản thân cùng quỹ ảnh dung hợp, trạng thái có vẻ cực kì kỳ diệu.

Nhậm Thanh hoạt động cơ thể, phát hiện thân thể không còn cực hạn tại hình người, có thể giấu trong bóng ma như là quỹ ảnh.

Dù trước mắt hấn không cách nào duy trì thời gian dài, năng lực bảo mệnh cũng gia tăng thật lớn.

Nhậm Thanh để quỹ ảnh ra khỏi xương cốt, chỉ cần dung hợp với huyết nhục ở ngoài, khi đó vẫn là trạng thái quỹ ảnh phụ thể nguyên bản.

Chỉ sợ Hoàng Tuyền tiên cốt còn cần tìm tòi một thời gian mới có khả năng hoàn toàn hiểu rõ ràng.

Hấn tiếp tục xem xét tăng thọ nguyên, phát hiện có thể trực tiếp tăng thêm đằng đằng một trăm hai mươi năm, hoàn thành hai lần nguyệt biến còn có còn thừa.

Nhưng mà tấn thắng Nguyên Anh kỳ cần tiêu hao thọ nguyên cũng thay đổi thành hai trăm năm, có thể thấy được cần tăng cường thuật pháp này sẽ khủng bố đến mức nào.

Nhậm Thanh không có vội vã tiến hành ngục biến. Mà là đi ra khỏi động chạy về chợ quý.

Nếu Lính Cai Ngục Đường thiết lập ba ngày, vậy nói rõ Địa Tàng Vương chiêu hồn không có khả năng bắt đầu sớm, hiện tại khẳng định việc kiểm lấy thọ nguyên quan trọng hơn.

Thiên Đạo Trùng ấu thể đạt tới Kim Đan kỳ, về sau hẳn là có thể đồng thời khống chế ba bộ Mộ Bia lô.

Đồng thời luyện chế pháp khí Mộ Bia lô Kim Đan kỳ sẽ có tốc độ nhanh hơn ba lần, hiệu suất sẽ gia tăng thật lớn.

Nhậm Thanh chuẩn bị đợi nhu cầu pháp khí của lính cai ngục giảm bớt, sau đó lại hoàn thành song sinh yểm ma ngục biến, chắc hẳn sẽ đủ thời gian.

Cứ như vậy, Đại Mộng Đoán Khí trải qua thời gian đóng cửa ngăn ngủi lại lần nữa mở ra.

Lính cai ngục thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trong mắt bọn hắn, chỉ là Quỷ Anh dùng làm tài liệu chiêu hồn cũng dọa người như thế, chớ nói chi là tiếp theo chiêu hồn Địa Tàng Vương.

Mà Đại Mộng Đoán Khí chính là chỗ cung cấp sinh cơ cho Cai Ngục Đường.

Nhậm Thanh cũng không biết mình đã giải quyết cho Cai Ngục Đường rất nhiều phiền phức, nguyên bản trong kế hoạch của Lý Thiên Cương, chỉ ít cần mấy ngày mới có thể trấn áp lính cai ngục bạo động.

Hiện tại lính cai ngục không có sinh ra hỗn loạn, những bang phái to to nhỏ nhỏ không thể ngoi đầu lên, tất cả thành trấn Tương Châu vẫn duy trì yên bình.

Cho dù thủ đoạn luyện khí Nhậm Thanh hơi có vẻ khó hiểu, cũng không có rước lấy phiền toái gì.

Thậm chí chỉ có Tổng Tông Vô và số ít Âm Sai cảnh mới rõ ràng về Đại Mộng Đoán Khí.

Hoàng Tử Vạn mở to mắt.

Hắn đang trong phòng mờ tối, một chút ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, còn bí mật mang theo tiếng kêu chói tai của Minh Nha.

Hoàng Tử Vạn nghi ngờ gãi đầu một cái, lập tức đứng dậy đi tới chỗ ánh nắng chiếu.

Trước mắt hình tượng của hắn hơi có vẻ khác biệt, làn da đang hiện ra tím đậm, trên bàn tay mang theo tuyến mồ hôi có thể chảy ra độc dịch.

Hai lần nguy biến còn tính là tương đối thuận lợi, hướng hồ có quý bụi trợ giúp.

Năng lực nguy biến của Hoàng Tử Vạn tên là 【 Độc Nguyên 】 , sau khi thi triển có thể làm cho vật phẩm mà bàn tay tiếp xúc qua hóa thành độc tố.

Nếu như dùng làm đối địch xác thực thì rất gà, dù sao lấy tốc độ của hắn muốn tiếp cận đối thủ thì thực sự miễn cưỡng, biện pháp ứng đối cũng không ít.

Người khoác áo giáp dày liền có thể tùy tiện ngăn cản, coi như làn da bị Hoàng Tử Vạn tiếp xúc đến, cũng có thể thông qua phương thức cắt thịt để hóa giải.

Nhưng “Độc nguyên” có tác dụng lớn nhất ở chỗ là đèn bù thuật pháp thiếu hụt của hắn.

Hoàng Tử Vạn nguyên bản chỉ có thể thông qua dạ dày để bài tiết độc tố, khó mà bền bỉ tác chiến.

Cho nên thời điểm tại Thực Tiên cấm khu, hắn vì tăng cường thực lực tạm thời, đành phải dùng phương thức phun ra độc dịch để tích súc.

Hiện tại có “Độc nguyên”, về sau với hấn thì có thể nói rằng vạn vật đều có thể là độc.

Hoàng Tử Vạn cầm lấy chén trà trên mặt bàn, khi năng lực thi triển, chén trà trong nháy mắt hòa tan thành một đám độc dịch.

Độc dịch lại ngưng tụ thành bộ dáng Thiềm Thừ, nhảy lên trên bàn.

Cuối cùng rơi vào bên trong miệng hấn, dùng làm độc dịch bổ sung dạ dày cũng nhanh gọn hơn không ít.

Dưới tình huống bình thường, một lần ngưng biến thu hoạch chi nhánh năng lực cực kì phức tạp, có thể nói là vô cùng kỳ quặc, có một số thậm chí không dùng được.

Nhưng đến hai lần ngưng biến lại hoàn toàn khác biệt.

Hai lần ngưng biến chi nhánh năng lực mặc dù vẫn như cũ là ngẫu nhiên tính, nhưng năng lực kỳ thật cũng cùng một nhịp thở với một lần ngưng biến, có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Hoàng Tử Vạn “Độc nguyên” tăng thêm “Độc linh”, chính là đạo lý này.

Cho nên Quỷ Sứ cảnh ngưng biến số lần càng nhiều, thực lực cũng sẽ càng thêm cường đại.

Chương 299 - Ngụy Biển

Chương 299. Ngụy Biển

Hoàng Tử Vạn hơi có chút đặc ý, trong miệng tự lẩm bẩm:

“Nhâm lão đệ à Nhâm lão đệ, lúc này không giống ngày xưa rồi...”

Hắn cất bước đi ra khỏi gian phòng, chuẩn bị đi nha môn tìm Nhậm Thanh, kết quả vừa tới sân nhỏ liền dừng lại ngây ngốc như gà gỗ.

Xoang mũi ngửi được mùi máu tươi cực kì mờ nhạt, tầng mây trên bầu trời cũng có vẻ rất không tự nhiên, giống như thân ở huyền cảnh.

“Cái quỷ gì thế.”

Àm!

Hoàng Tử Vạn ngây người ở giữa, Minh Nha rơi trên vai nổ tung lên, để mặt mũi hắn tràn đầy huyết nhục.

Hắn yên lặng xóa đi ô uế, đem tờ giấy mở ra bắt đầu xem xét, vẻ mặt trở nên càng ngày càng mê mang, tựa như mới vừa tỉnh ngủ.

Mấy ngày bế quan ngăn ngủi mà thôi, kết quả đột nhiên liền thay đổi trời đất.

Hoàng Tử Vạn thay quần áo khác, đi bộ trên đường phố Tam Tương thành, cư dân bốn bề bình thản ung dung, không có chút dị dạng nào.

Nhưng mà khi đi được một lúc, lại phát hiện thân ảnh mấy vị lính cai ngục.

Hắn nghe ngóng tin tức các nơi, lúc này mới biết rõ lính cai ngục vậy mà tụ họp đến chợ quý, đều là vì luyện chế pháp khí mà đi.

Hoàng Tử Vạn không hiểu nhiều đối với chiêu hồn Địa Tàng Vương, nhưng vẫn biết rõ nguy hiểm trong đó, vội vàng khởi hành tiến đến chợ quý.

Chợ quý vẫn dựng nên tại một góc A Tỳ Địa Ngục.

Cửa ra vào Đại Mộng các ngược lại là lác đác không có mấy lính cai ngục, đám người chủ yếu tập trung ở Đại Mộng Đoán Khí cùng quán rượu, cái trước là vì cầu sinh, cái sau là vì vong ưu.

Hoàng Tử Vạn mua vật liệu, sau đó liền thành thành thật thật canh giữ ở bên ngoài Đại Mộng Đoán Khí.

cửa hàng Đại Mộng Đoán Khí không còn cũ nát không chịu nổi như ban đầu, hiện tại chẳng những diện tích lớn ra, bảng hiệu càng là mới tinh.

Nhậm Thanh ở buồng trong của cửa hàng chẳng muốn đi tiếp đãi lính cai ngục.

Để bọn hắn chủ động buông xuống huyết tinh cùng vật liệu, cầm lấy pháp khí liền có thể đi khỏi.

Hiệu suất ba bộ Mộ Bia lô cực kì khủng bố, chỉ cần quỹ ảnh không ngừng rót vào u nguyên, mười phút có thể hoàn thành một cái pháp khí xương sọ.

Nhậm Thanh xem như biết rõ cái gì gọi là kiếm tiền như nước chảy.

Ngắn ngủi trong hai ngày, huyết tinh hắn có sắp qua Vạn Thạch.

Thọ nguyên đã tới trình độ 150 năm, chỉ là nhu cầu lính cai ngục đối với pháp khí rõ ràng đang thấp dần.

Nhậm Thanh xem chừng lúc chợ quý kết thúc, nhiều nhất đến khoảng chừng một trăm bảy mươi năm.

Mà sau khi chiêu hồn Địa Tàng Vương kết thúc, buôn bán của Đại Mộng Đoán Khí cũng sẽ trở nên bình thường, đây cũng là sự việc có thể đoán trước.

Còn có chút khá tiếc nuối, thọ nguyên quá cao dẫn đến việc nuốt mất thu duyên thọ đã vô hiệu.

Trong lòng của hắn cũng sớm có chuẩn bị, muốn nhờ vào đó để thọ nguyên trên trăm năm là không thực tế, nếu không Tống Vinh cũng không cần bỏ mình.

Trong lúc này, Huyết Đăng ở lao tù trong bụng nảy mầm.

Mặc dù chỉ là tới gần hai đốm lửa, nhưng quả thật có hi vọng tự cấp tự túc, cho nên hắn trồng nhiều Huyết Đăng ở mỗi gian phòng lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh đuổi lưng một cái.

Thọ nguyên đã đầy đủ, đồng thời chợ quý nhiều nhất nửa ngày liền muốn đóng lại, tự nhiên cũng đến thời điểm hoàn thành ngục biến.

Bản thể của hắn chậm rãi đi ra khỏi Đại Mộng các, lập tức liền rời khỏi chợ quý.

Điểm hồn vẫn ở Đại Mộng Đoán Khí, dù sao cũng là quý ảnh phụ trách luyện chế pháp khí, nhất tâm lưỡng dụng đủ để duy trì cửa hàng hoạt động.

Nhậm Thanh không cách nào đi quá xa khỏi điểm hồn, liền dứt khoát tìm chỗ lưng núi, lợi dụng Long Xà Tích mở cái địa động rồi chui vào.

Thời gian còn thừa không nhiều, nhưng hắn vẫn không vội mà gọi ra hệ thống.

Nhậm Thanh thông qua quan tướng Vô Mục Pháp để cho mình tỉnh táo lại, lập tức chú ý cây di hoá đang yên lặng trong đầu.

Trước đây hắn biết mình nhất định phải lựa chọn loại chi nhánh nguy biến nào, chủ yếu là năng lực cường hóa nhập mộng, cùng tăng tác dụng điểm hồn.

Đầu tiên là mấu chốt nhất 【 Mộng Chung 】 .

【 Mộng Chung 】 : Có thể tiềm ẩn một cái mộng chung ở bên trong hồn phách sinh linh, chỉ cần hắn nghỉ ngơi đi vào giấc ngủ, có thể cưỡng ép kéo vào mộng cảnh.

“Mộng chung” có thể làm cho việc song sinh yểm ma nhập mộng tăng cường rất nhiều, không đơn giản chỉ là năng lực sửa chữa ký ức người khác.

Nếu như hắn đoán không sai, thật ra là có thể mượn nhờ mộng chung tạo dựng phòng ngự cho Nê Hoàn cung, tránh cho việc bị khí tức Thiên Ma ăn mòn.

Tin tức mà hệ thống biểu hiện không nhiều, cụ thể thì phải đợi nguy biến xong mới có thể biết rõ.

Năm mươi năm thọ nguyên tan biến.

Con mắt đóng chặt ở trong đại não đột nhiên mở ra, hồn phách có ảo giác như bị xé rách, lông mày không khỏi giật giật.

Nhậm Thanh cố nhẫn nhịn khó chịu trong người, một lát sau trong đôi mắt giống như có tinh quang hiện lên.

Tâm hắn khẽ động, linh quang hội tụ tại đầu ngón trỏ, cuối cùng hình thành một điểm ánh sáng hư ảo.

Chương 300 - Hoàn Thành Ngụy Biến

Chương 300. Hoàn Thành Ngụy Biến

Nhậm Thanh ngưng luyện ra ba cái mộng chủng, cũng đặt vào trong Nê Hoàn cung, lợi dụng quỹ ảnh liền có thể đem mộng chủng thả ra trong lúc lặng yên không một tiếng động.

Hắn còn có thể lựa chọn chi nhánh ngụy biến 【Đại Mộng】 , đem số lượng mộng chủng tăng lên đến mười hạt, nhưng mà lại bỏ đi ý nghĩ này.

Nhậm Thanh chủ yếu coi trọng mộng chủng vì cấu tạo cùng loại hồn phách, cùng đặc điểm của nó là có thể dung hồn.

Hắn lập tức thử nghiệm phục dựng xương cốt Thiên Ma.

Khí tức Thiên Ma lập tức hướng Nê Hoàn cung dừng mãi lao tới, lò luyện huyết nhục cũng từ đó xuất hiện ý động, như muốn đốt cháy hầu như không còn gì.

Nhậm Thanh cưỡng chế lò luyện huyết nhục, nếu là hoàn toàn tiêu trừ sạch khí tức Thiên Ma, cũng đại biểu cho hiệu quả tăng cường hồn phách của xương cốt Thiên Ma sẽ vô dụng, vì khí tức Thiên Ma luôn đi cùng với khí tức hồn phách.

Nhưng mà hắn cũng không phải bí quá hoá liều, chỉ ít điểm hồn có thể bất cứ lúc nào chuẩn bị thay thế chủ hồn.

Nhậm Thanh đem ba hạt mộng chủng phân bố ở trong Nê Hoàn cung, sắc mặt bắt đầu trở nên khản trương.

Nếu như thất bại, năng lực mộng chủng xác thực sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí có chút lãng phí cơ hội một lần ngụy biến.

Nhưng mà mãi tới khi khí tức Thiên Ma tiếp xúc với một cái mộng chủng trong đó, nó lập tức hấp thu cổ khí tức để hồn phách vụn vẹo kia giống như là bọt biển hút nước.

Một lát sau, mộng chủng hóa thành hình đen như mực, ánh sáng tản ra không ngừng vụn vẹo, tản ra khí tức kinh khủng như là Hắc Sơn Dương.

Khí tức Thiên Ma bị mộng chủng Thiên Ma thôn phệ sạch sẽ, còn lại chính là khí tức hồn phách thuần túy nhất.

Chủ hồn hấp thu khí tức hồn phách, sau đó xác thực sinh ra có chút lớn mạnh.

Nhậm Thanh đem mộng chủng nhiễm khí tức Thiên Ma lấy ra khỏi Nê Hoàn cung, chỉ cảm thấy không khí xung quanh đều có chút hỗn loạn lên.

Thiên Ma mộng chủng như thế, lực sát thương đối với tu sĩ cực lớn, nhưng trạng thái cũng biến thành không ổn định, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhậm Thanh dù không còn tiếp tục nguy biến, theo huyết nhục lò luyện, tăng thêm ba cái mộng chủng trong Nê Hoàn cung, đều có thể tạo dựng ra phòng tuyến rất tốt đối với khí tức Thiên Ma.

Chính là một lần nữa thai nghén mộng chủng thì cần lãng phí không ít thời gian.

Nhậm Thanh hài lòng gật đầu.

Lập tức nhắm mắt bắt đầu lựa chọn nguy biến lần hai song sinh yểm ma.

Trên cây dị hóa mọc ra chồi non mới.

Những chồi non này đều là năng lực chi nhánh nguy biến tương quan cùng mộng chủng, các mục để Nhậm Thanh lựa chọn càng ngày càng nhiều.

Nhậm Thanh cẩn thận xem xét, về sau vốn là muốn lựa chọn “Mộng tiêu” làm chi nhánh ngục biến lần thứ hai của mình, nhưng hần thay đổi chủ ý.

【 Mộng Tiêu 】 : Để sinh linh bị thực hiện nhập mộng giới hạn trong một loại thùng nào đó.

Kỳ thật không cần thiết lấy nhập mộng của song sinh yểm ma làm chủ, mộng chủng có tiềm lực cực lớn, thậm chí là căn cơ để đặt chân ở thế giới này.

Dù sao ngay bên Tương Châu chính là Thú Lan.

【 Hồn Y 】 : Có thể đem mộng chủng hóa thành pháp y bám vào hồn phách, dùng để bảo hộ hồn phách bản thân, không chế hồn phách người khác.

Nhậm Thanh lập tức quyết định.

Thống khổ ngục biến lần hai hơi có giảm xuống, nhưng điểm hồn lại sinh ra cảm giác bồng.

Sau khi hoàn thành thì cấu tạo mộng chủng xuất hiện khác nhau, càng giống như là pháp khí.

Mộng chủng cùng chủ hồn tương dung, lập tức khiến cho trên hồn phách có thêm bộ đạo bào, có thể nhờ vào đó ngăn cản công kích trực diện tới Nê Hoàn cung.

Thiên Ma mộng chủng cũng biến thành ổn định, mặc dù vẫn ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

“Hồn y” có thể để chủ hồn càng thêm an toàn, cũng vì phối hợp năng lực ngục biến lần ba.

【 Mộng Khí 】 : Mộng chủng hóa thành pháp khí, sau khi bám vào hồn phách người khác, nhờ vào đó nhập mộng thực hiện ảnh hưởng, cũng khống chế thân thể hần.

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ vui mừng.

Từ Long Xà Tích liền có thể nhìn ra, pháp khí do thuật pháp hình thành tiềm lực vô tận, đặc biệt mộng chủng còn dính đến hồn phách phức tạp nhất.

Sau khi hoàn thành ba lần ngưng biến.

Mộng chủng vẫn duy trì số lượng là ba cái, nhưng trên bản chất đã hoàn toàn khác biệt.

Chỉ là pháp khí mộng chủng nhất định phải ủ nuôi giống như là Long Xà Tích, như vậy mới có thể đem tiềm lực chuyển hóa.

Nhậm Thanh theo trên Thiên Ma mộng chủng tìm được linh cảm, sau khi nó hóa thành pháp khí thì rõ ràng không còn sụp đổ, đồng thời còn đang thu nạp khí tức Thiên Ma tẩm bổ bản thân.

Đương nhiên một khi pháp khí tổn hại, một lần nữa dụng cụ ra mộng chủng chỉ là quay về trạng thái ban đầu.

Nhậm Thanh tạm thời chỉ có thể sử dụng một cách cẩn thận, suy nghĩ xem nên ủ nuôi ba cái mộng chủng như thế nào.

Một cái dùng để dung nạp khí tức Thiên Ma, cũng sẽ quanh năm ở tại Nê Hoàn cung.

Hắn đem Thiên Ma mộng chủng hóa thành chủ hồn pháp y, khí tức Thiên Ma tương đối nội liễm, ngược lại là không có bởi vậy sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhậm Thanh cân nhắc đem cái thứ hai đặt tại bên trong xương sống lưng, nhờ Hoàng Tuyền tiên cốt để tiến hành ủ nuôi.

Về phần một cái mộng chủng cuối cùng...

Nhậm Thanh nhìn về phía đông củi bên trong lò luyện huyết nhục.

Chương 301 - Chợ Quỷ Kết Thúc

Chương 301. Chợ Quỷ Kết Thúc

Nhậm Thanh đem cái mộng chủng thứ hai từ kinh mạch tiến vào bên trong xương sống.

Xương sống là chỗ dung thân của u linh căn, đồng thời cũng là hạch tâm của Hoàng Tuyền tiên cốt, tương lai thậm chí sẽ tiến hóa thành Hoàng Tuyền Tiên thể.

Mặc dù không có chút u nguyên nào, nhưng đúng là huyền diệu vạn phần.

Mộng chủng không có gặp quá nhiều lực cản liền tiến vào bên trong xương sống.

Nhậm Thanh nhìn chăm chú mộng chủng một hồi lâu, phát hiện xác thực có tác dụng ủ nuôi.

Cứ thế mãi, hẳn là có thể thành một cái “Thiên đạo mộng chủng”.

Hắn không tiếp tục để ý, lập tức đem lực chú ý đặt ở trong lò luyện huyết nhục.

Một cái mộng chủng cuối cùng bị thu nạp trong đó, vừa mới bắt đầu Nhậm Thanh còn sợ sẽ bị lửa bên trong thiêu hủy, nhưng không nghĩ tới mộng chủng vậy mà như cá gặp nước.

Chỉ là mộng chủng không cách nào hấp thu đóm lửa, vẫn cần bám vào trên củi vương ở trong lò.

Củi vương trải qua một đoạn thời gian dài đốt cháy, hình dạng đã hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng Chung Hồ Lô, hiện

tại giống như là cỗ thi hài gây còm.

Nhậm Thanh thi triển năng lực hồn y, cưỡng ép đem mộng chủng cùng củi vương dung hợp, khiến cho hắc phủ thêm kiện pháp y màu đỏ sậm.

Cứ như vậy, Nhậm Thanh ngoại trừ có thể sử dụng mộng chủng để không chế củi vương, còn có thể mượn nhờ tro tàn trong lò để ủ nuôi pháp khí.

Nhậm Thanh để ba cái mộng chủng cũng đều có chỗ riêng của mình, theo thứ tự là Thiên Ma mộng chủng, Thiên Đạo mộng chủng cùng Tân Hỏa mộng chủng.

Mộng chủng khẳng định sẽ xuất hiện khác biệt nhau, nhưng còn phải đợi ủ nuôi một thời gian mới có khả năng biết được.

Thọ nguyên còn lại của hắc không đủ để hoàn thành ngự biến thuật pháp còn lại, về phần thọ nguyên cần tiêu hao để song sinh yểm ma tấn thăng Chí Âm Yểm Chủ trực tiếp gấp bốn lần, cao tới hai trăm năm.

Nhậm Thanh đối với cái này hơi bất đắc dĩ, mỗi lần tấn thăng cần thọ nguyên tăng lên gấp bội, có thể thấy được muốn ngày càng mạnh hơn cũng không phải là đơn giản.

Hắc sau đó liền lựa chọn xuất quan.

Chợ quý đã tới gần thời điểm kết thúc, bên ngoài đại mộng đoán khí chỉ có chút ít người.

Lúc Nhậm Thanh đang chuẩn bị đi Đại Mộng các bổ sung tài nguyên, đột nhiên chú ý tới ánh mắt bốn bề lính cai ngục có chút cổ quái.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng.

Nhìn quanh, gần như tất cả lính cai ngục đều mang theo pháp khí xương sọ.

Nhậm Thanh trở nên không hợp nhau.

Hắn bắt đắ dĩ lắ đầ, đành phải dùng pháp khí xương sọ để tăng thêm một tầng phòng hộ, nếu không quá mức thu hút sự chú ý của người khác.

Đại mộng Đoán Khí tiếp đắ xong mấy vị lính cai ngục cuối cùng, lập tức đóng cửa lớn lại.

Nhậm Thanh thừa dịp có chút nhàn rỗi đi vào quán rượu, quả nhiên ở bên trong phát hiện bóng người Hoàng Tử Vạn, đối phương đã say mềm.

Lính cai ngục giống Hoàng Tử Vạn không phải số ít, khiến cho bầu không khí trong tử lâu so với chợ quỏ trên đường phố thì náo nhiệt hơn nhiều.

Nhậm Thanh ngược lại không có thời gian rảnh rỗi để uống rượu, chỉ là kiểm lấy quá nhiều huyết tinh, thế nên dứt khoát mua vài hũ cất giữ ở lao tù trong bụng.

Hắn từ biến hóa trên thân Hoàng Tử Vạn liền có thể biết được, đối phương đã hoàn thành hai lần ngục biến, chắc hẳn có nhiều thêm mấy phần sinh cơ.

Đang lúc Nhậm Thanh chuẩn bị tiến lên chào hỏi, chợ quỏ đột nhiên trở nên như ẩn như hiện.

Nhậm Thanh ra hiệu điểm hồn trở về bản thể, sau đó đứng tại chỗ lắ lắ chờ đợi.

Chung quanh biến thành vùng đất hoang vu.

Đám quạ khế kêu.

Thân ảnh của Chuẩn xuất hiện ở trên không, đôi cánh vung lên có minh vũ rơi xuống như là mưa, đồng thời nương theo lắ rất nhiều Minh Nha.

Hoàng Tử Vạn lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa, nhìn thấy Nhậm Thanh cách đó không xa thì vội vàng bu lại.

Hai người còn chưa mở miệng, dị biến tái sinh.

Lính cai ngục căn bản không dám phát ra âm thanh, bọn hắn vội vàng lui lại mấy chục mét, sau đó kinh ngạc nhìn trên đất trống xuất hiện từng đốm ánh sáng.

Thời điểm lính cai ngục thi hành nhiệm vụ sẽ tránh không được tiếp xúc với Âm Sai cảnh, nhưng trong đó cũng không bao hàm Đại Mộng chân nhân chưa hề hiện thân qua.

Nhưng hôm nay hắn lại tới.

Ánh sáng bắt đầu không ngừng vắn vẹo, cuối cùng cấu thành bóng người cao hai mét.

Nhậm Thanh nhin không được quay đầu qua, thật sự là nhìn lâu sẽ sinh ra cảm giác ủ rũ, có thể thấy được Đại Mộng chân nhân Âm Sai cảnh viên mãn có bao nhiêu đáng sợ.

Hắn còn chú ý tới trên thân Đại Mộng chân nhân có thêm cổ khí tức quen thuộc.

Rõ ràng là Trọng Đồng giả của Vô Mực Pháp, cũng không biết đã đạt tới loại trình độ nào, cảm giác chí ít phải Bán Thi cảnh.

Xem ra Đại Mộng chân nhân ý thức được song sinh yểm ma liên quan đến mộng cảnh, về sau cũng nắm giữ Vô Mực Pháp.

Đại Mộng chân nhân liếc nhìn chung quanh, dừng lại chốc lát trên người Nhậm Thanh, lập tức liền lách mình rời đi, trong nháy mắt xuất hiện tại chỗ xương sườn.

Hắn đi vào minh vũ chi địa, thân ảnh biến mất bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Chương 302 - Chuẩn Bị Chiêu Hồn

Chương 302. Chuẩn Bị Chiêu Hồn

Minh Nha rơi xuống, đông đảo lính cai ngục đã sớm được phân phối nhiệm vụ xong xuôi.

Nhậm Thanh cầm lấy tờ giấy, xem bút tích hẳn là Lý Thiên Cương lưu lại, mục tiêu là để hắn trở về ngoại giới, tham dự công việc Bỉ Ngạn hoa.

Hắn nhin không được liếc tờ giấy trong tay Hoàng Tử Vạn, thế nhưng nhiệm vụ của tên này là tiến về trong dạ dày, cần phụ trách trấn thủ Phi Độc Phách.

“Lão Hoàng làm sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy?”

Hoàng Tử Vạn nhin không được thăm mắng vài tiếng, sau đó mới mở miệng nói ra:

“Theo ta được biết, trong dạ dày dạ dày liên lụy đến lính cai ngục dị hoá mất khổng chế, Thủy Hồ Lô rất có thể sẽ tham dự trong đó.”

Ánh mắt Nhậm Thanh có thêm nhiều thương hại.

Thủy Hồ Lô không nhất định bởi vì sự tình Bách Quỷ Dạ Hành mà trách tội Hoàng Tử Vạn, nhưng tâm tính hắn quá mức hỉ nộ vô thường.

Hơn nữa còn có thêm tiểu nhân trong bình.

Nhậm Thanh suy tư một lát sau, lấy ra bình quỷ bụi đưa cho Hoàng Tử Vạn.

Tiếp sau đó hần thấp giọng nói ra:

“Trong dạ dày có lính cai ngục gọi là Lý Phương Thán, người đem quỷ bụi giao cho hần, nói là tên tiểu tử ở cửa đối diện đưa tới, hần là có thể được hần che chở.”

Quỷ bụi không cách nào áp chế hồn phách dị hoá, nhưng đối với thân thể lại có một chút tác dụng.

Lý Phương Thán hần là có thể minh bạch ý của Nhậm Thanh, dù cơ hội hư vô mờ mịt, hần cũng sẽ tận lực giúp Hoàng Tử Vạn.

Hoàng Tử Vạn gật đầu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ôm quyền liền tiến đến mục đích.

Đông đảo lính cai ngục cũng tự mình chạy tới nơi có nhiệm vụ, chỉ có số ít mang số phận tốt hơn, được phân nhiệm vụ thủ thành.

Nhậm Thanh cất bước đi vào chỗ giao giới xương sườn cùng vách tường dạ dày, đang chuẩn bị rời khỏi A Tỳ Địa Ngục, lại phát hiện Chuẩn bay vào mình vũ chi địa.

Chuẩn chở mười mấy nữ tử trên lưng, đều là người coi miếu Tổng Tử nương nương tu luyện Hạ Thảo Quyết, cũng không biết nhiệm vụ của các nàng ở nơi nào.

Nhậm Thanh đi qua vách tường dạ dày đến ngoại giới.

Tam Tương thành đã biến mất không thấy gì nữa, tại chỗ chỉ để lại mảnh đất trống to lớn, một nơi ở tạm thời xây dựng lên.

Lý Thiên Cương ngồi xếp bằng ở trong đó, trong tay lật xem từng tờ giấy.

Nhậm Thanh lại phát hiện thân ảnh Tổng Tông Vô, đối phương ở trên đỉnh núi hướng tây bắc, giống như đang quan sát địa hình.

Hắn chờ đợi một lát, càng ngày càng nhiều lính cai ngục tụ tập lại, khoảng chừng hơn hai mươi người.

Nhậm Thanh chú ý tới Lâm Thành, lúc sau nhin không được nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi tới, vừa vặn có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lâm Thành ngượng ngùng nói ra:

“Nhậm Thanh đại nhân, đa tạ chỗ tài liệu đó.”

“Không có việc gì.”

Nhậm Thanh mắt nhìn Lâm Thành, thực lực của hắn hẳn tăng lên không ít.

Tuyến đường dị hoá của Lâm Thành cùng Trương Thu tương đồng, tên là “Xà Khứ Giá”, dùng để hỗ trợ, nhưng mà tác dụng không nhỏ.

Chờ đợi một lát sau, Giang Phong đi vào trong doanh địa, chỉ huy đông đảo lính cai ngục lựa chọn chỗ ở.

Bình thường đều là hai ba người một gian phòng, lính cai ngục đối với cái này không có ý kiến gì, dù sao từ Âm Sai cảnh liền có thể nhìn ra nhiệm vụ nghiêm trọng.

Nhậm Thanh bí mật tìm Giang Phong nói chuyện phiếm, để hắn đem Lâm Thành phân phối cho mình.

Thực lực chênh lệch chút không quan trọng, chủ yếu là hiểu rõ.

Mãi đến ngày thứ hai, Lý Thiên Cương mới đưa tất cả lính cai ngục triệu tập đến cùng một chỗ.

Hắn dùng ngữ khí bình thản nói ra:

“Trước tiên cần phải nói rõ, chỉ cần xuất hiện tình huống không phục tùng mệnh lệnh, là không có một chút đường sống nào.”

Lý Thiên Cương đảo qua đám người, lính cai ngục nào dám có dị nghị.

“Hôn phách Quỷ Anh hội tụ sau đó sẽ do Âm Sai cảnh xuất thủ, các người chính là trấn thủ ở các nơi, phòng ngừa đã thú quấy nhiễu.”

Dã thú...

Trên mặt lính cai ngục cũng lộ ra nghi hoặc.

Âm Sai cảnh tự mình đối phó Quỷ Anh, mà trong đó có Tổng Tông Vô là người có thể tiêu trừ cấm khu, tại sao lại sợ dã thú?

“Thực lực dã thú tấn công tới sẽ càng trở nên cường đại theo thời gian, nếu như không kiên trì nổi thì ngay lập tức dùng minh vũ để liên hệ lính cai ngục gần đó.”

Lý Thiên Cương không có giải thích cụ thể.

Lập tức lính cai ngục bị chia làm tám tổ, bình quân ba người một tổ, hình thành cái hình tròn to lớn vây quanh mảnh đất trống Tam Tương thành này.

Duy chỉ có Nhậm Thanh là dưới tay chỉ có Lâm Thành.

Hắn đối với việc này vẫn tương đối hài lòng, nhưng hiển nhiên Lý Thiên Cương không có ý định buông tha Nhậm Thanh.

“Nhậm Thanh, lúc khu vực khác sinh ra tình hình nguy hiểm, người liền lập tức đi trợ giúp.”

Lính cai ngục quay đầu nhìn về phía Nhậm Thanh, tướng mạo nhiều nhất chừng hai mươi, làm sao lại được Âm Sai cảnh căn dặn như thế.

Mãi đến khi có người thấp giọng lẩm bẩm:

“Nhậm Thanh, trong dạ dày...”

Đám người bưng tỉnh đại ngộ, trách không được có chút quen tai.

Có thể từ trong dạ dày đi ra, đồng thời thoát khỏi dị hoá mất khống chế, nhất định là cái ngoan nhân.

Chương 303 - Chuẩn Bị Chiêu Hồn 2

Chương 303. Chuẩn Bị Chiêu Hồn 2

Nhậm Thanh cười cười gật đầu, cũng may sự tình ở Thực Tiên cấm khu không có lưu truyền ra ngoài, nếu không chỉ sợ cũng gặp phải không ít phiền phức.

“Phía đông nam có tòa núi đá, trong vòng hai ngày bắt đầu đem tường thành xây lên, dùng tường thành để mà chống cự dã thú.”

Lính cai ngục dựa theo ý của Lý Thiên Cương mà đi tới núi đá, về phần nhà gỗ thì bị phong ấn trong trang giấy, giao cho bọn hãn để tiện di chuyển.

Chỉ có hai ngày ngắn ngủi, lính cai ngục tự nhiên phải nắm chặt thời gian.

Dưới uy hiếp tính mạng trong mơ hồ, giữa lính cai ngục ăn ý phối hợp, giống như là thực hiện phong ấn Tiêu Tai cấm khu năm đó.

Một bộ phận lính cai ngục dùng thuật pháp cắt chém ngọn núi, lính cai ngục có thuật pháp hóa thú thì phụ trách vận chuyển, một lát liền đã có mấy tấn núi đá mang đến Tam Tương thành.

Nhưng mà so sánh với Nhậm Thanh, bọn hãn cũng có chút thua chị kém em.

Nhậm Thanh để Lâm Thành đi phụ một tay cho lính cai ngục khác, bản thân mình thì đi vào trước vách núi.

Mười mấy ánh mắt hiếu kì nhìn về phía Nhậm Thanh, thấy trong tay hắn sinh trưởng ra Long Xà Tích hẹp dài, tiện tay vung lên một cái.

Hàn quang bắn ra bốn phía, dây xích vùng quanh ngọn núi.

Bụi đất giơ lên.

Đợi cho Nhậm Thanh dừng tay, mấy trăm khối đá đồng loạt rơi xuống, chồng chất tựa như một tòa núi nhỏ khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Tiếp sau đó hắn đưa tay phải ra, lòng bàn tay bỗng dung mang theo gió lốc, lại nhìn tới những hòn đá lúc nãy đã không thấy tung tích, không biết bị cái thuật pháp gì thu nạp đi.

Nhậm Thanh quay người trở về đất trống, cũng không cần tự mình động thủ dựng, quỷ ảnh linh hoạt bắt lấy hòn đá, rất nhanh liền xây dựng dáng vẻ sơ bộ của tường thành.

Xem chừng lại tiếp tục hai ba lần là có thể làm xong.

Giang Phong lắc đầu, mỗi lần gặp gỡ thì Nhậm Thanh đều sẽ đổi mới cách nhìn của hắn.

Hắn đứng tại trung tâm đất trống, hai vị Âm Sai cảnh nhìn chăm chăm Nhậm Thanh không rời mắt, giống như đã nhìn lắm thành quen.

“Giang Phong người lui xa một chút.”

Giang Phong vội vàng lui lại mấy mét.

Thuật pháp của hắn lấy tầm mắt rộng lớn để xưng, còn có thể bất cứ lúc nào liên hệ với lính cai ngục, cho nên chức trách chính là hỗ trợ Âm Sai cảnh phát mệnh lệnh.

Lý Thiên Cương từ trong ngực lấy ra cái lưu ly bình, mở nắp bình ra, sau đó bên trong phiêu đảng ra một chút bụi bặm màu xám đen.

Bụi bặm chậm rãi rơi vào bên trong thổ nhưỡng, giống như có loài nấm dần dần bắt đầu phát triển phồn diễn.

“Thái Tuế Thái Tuế...”

Nhậm Thanh nếu không phải sợ không gian lao tù trong bụng quá lớn sẽ hù đến lính cai ngục còn lại, kỳ thật chỉ cần đi một chuyến núi đá đã đủ.

Vị trí tường thành của hắn rất nhanh đã bắt đầu dựng lên, hòn đá đều là khoảng chừng nửa mét, kích cỡ này vừa bền lại dễ dùng.

Đã là dã thú cần tới Quỷ Sứ cảnh xuất thủ đối phó, Nhậm Thanh cảm giác mục đích của Lý Thiên Cương cũng không phải là dùng vách tường để ngăn cản bọn chúng.

Chỉ sợ có thâm ý khác.

Nhậm Thanh hiện nay cũng không cách nào tham dự việc hạch tâm của Cai Ngục Đường, đành phải đi một bước xem một bước.

Kết quả không đến nửa ngày, trung tâm đất trống mọc ra rất nhiều cây nấm cao bằng người.

Lấy tốc độ lan tràn để đánh giá, chẳng mấy chốc sẽ đem trọn khu vực này bao trùm.

Nhậm Thanh hơi có vẻ nghi hoặc, thực tế khó mà đem được loài nấm này cùng Vô Thượng Thiên Ma sẽ có liên hệ gì với nhau, chẳng lẽ để nấm mọc chỉ là vì để địa hình trở nên phức tạp?

Hắn dù sao cũng đã dựng xong tường thành, dứt khoát tiến đến xem xét tình huống, vừa vặn có thể để cho mình có một cái đáp án.

Lý Thiên Cương vẫn đang lật xem trang giấy, mà Tổng Tông Vô không thấy tăm hơi.

Nhậm Thanh thấy vậy dự định từ bên trong miệng Giang Phong moi ra chút tin tức, kết quả vừa hỏi thì Giang Phong liền trả lời:

“Nhậm huynh, bí ẩn của Cai Ngục Đường làm sao có thể để Quỷ Sứ cảnh chúng ta biết được.”

Ánh mắt Giang Phong hơi có vẻ phức tạp.

Đột nhiên cảm giác nhiệm vụ nguyên bản sẽ rất nguy hiểm, bây giờ lại đơn giản hơn không ít, phải biết rằng lính cai ngục hai, ba lần nguy hiểm cũng bị điều đi trấn áp Thi Cầu Phách.

“Nhậm Thanh người...”

Hắn vừa định nói tiếp thứ gì, đã thấy Nhậm Thanh quả quyết đi tới chỗ những cây nấm.

Lý Thiên Cương nâng lên đầu, phát hiện là Nhậm Thanh sau đó liền không có để ý, Giang Phong thấy vậy cũng không muốn ngăn cản, đành phải đứng chờ tại chỗ.

Tại trung tâm loài nấm, như là nấm bào tử chậm rãi phiêu tán bụi mù.

Nhậm Thanh ngừng thở, quỷ ảnh bao trùm toàn thân, tránh cho nhiễm phải nấm bào tử.

Hắn nhìn nấm dần dần sinh trưởng, chẳng biết tại sao nhớ tới thổ địa.

Lúc ấy tại lúc hội chùa vầy quét thổ địa, sau khi hắn nuốt chủng dị vật quỷ Hạ Thảo Quyết, cuối cùng chính là hóa thành một cây nấm mặt người.

Nhưng nếu như là liên quan đến Hạ Thảo Quyết, vì sao không phải những cái người coi miếu kia tới chỗ này?

Chương 304 - Chuẩn Bị Chiêu Hồn 3

Chương 304. Chuẩn Bị Chiêu Hồn 3

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn Lý Thiên Cương, lập tức đem cánh tay duỗi ra, sau đó dùng quỷ ảnh để tiếp xúc với nắm.

Tin tức phun trào.

【 Thái Tuế! 】

【 Đông Trùng Quyết ngưng tụ mà thành, chính là hồn phách tu sĩ khi còn sống biến thành. 】

【 Đông Trùng Quyết! 】

【 Do Thái Tuế Đạo Quân sáng tạo, phương pháp tu luyện này cần để bản thân sinh sôi bảy mươi lăm loại bệnh khuẩn vô sắc vô tướng mới có thể tu thành. 】

Nét mặt Nhậm Thanh càng trở nên không hiểu, hai môn thuật pháp Đông Trùng Hạ Thảo rõ ràng xuất hiện cùng chỗ, năng lực cũng đều là khống chế bệnh khuẩn.

Vì sao phải dùng cái này để trồng lên rất nhiều nắm ở Tam Tương thành.

Có lẽ...

Lông mày Nhậm Thanh nhíu lại, hẳn là cũng không phải bởi vì liên quan đến Đông Trùng Hạ Thảo, chỉ sợ hồn phách sụp đổ biến thành Thái Tuế mới là mấu chốt.

“Vật này liên quan đến tồn tại từ Dương Thần cảnh trở lên...”

Thanh âm Lý Thiên Cương xuất hiện bên cạnh Nhậm Thanh, xuất quỷ nhập thần như thế làm hấn giật nảy mình, kém chút ngã đổ lên cây nấm.

“Lý Thiên Cương tiền bối, người vừa nói sao.”

Lý Thiên Cương kiên nhẫn giải thích nói:

“Hấn là hồn phách của tu sĩ thiên quỷ cảnh hóa ra, trước đây Cai Ngục Đường lấy được một chút.”

“Quỷ Anh liên lụy tới việc trọng đại, chỉ có rừng Thái Tuế thành này mới có khả năng che lấp khí tức.”

Nhậm Thanh gật đầu, trách không được Cai Ngục Đường dám đem hơn ba mươi phần tàn hồn dung hợp, xem ra là bởi vì có Thái Tuế Lâm, sẽ không khiến Vô Thượng Thiên Ma chú ý.

Nhưng mà thời điểm Cai Ngục Đường lần thứ nhất chiêu hồn, lá gan cũng quá mập đi...

Chỉ cần có nửa điểm sai lầm, Tương Châu lập tức không còn tồn tại.

Nhậm Thanh yên tâm hơn không ít, cùng Lý Thiên Cương chia tay sau đó trở về trên tường thành nghỉ ngơi.

Hấn quan tưởng Vô Mục Pháp, não hải càng trở nên thanh tĩnh, trong lúc lơ đãng bắt đầu xâu chuỗi các loại manh mối, đột nhiên thân thể chấn động.

Nếu như loại bào tử hình dáng bụi màu đen này chính là hồn phách tu sĩ biến thành, vậy bên trong mình vũ chi địa, bóng người khổng lồ bên cạnh cây nào là cái đồ vật quý gì...

Lại nói người coi miếu năm giữ Hạ Thảo Quyết hấn là đi tới chỗ cây nào.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được Cai Ngục Đường mưu đồ tuyệt đối không chỉ là phục sinh Địa Tàng Vương, lần này chắc là làm đại sự kinh thiên động địa.

Hắn không biết rõ nên nói cái gì cho tốt, đành phải dùng minh tướng ổn định tâm thần.

Ngay tại thời điểm Nhậm Thanh ngồi xuống tu luyện, tường thành ở các nơi dần dần xây dựng lên, tốn một ngày một đêm liền triệt để hoàn thành.

Nhậm Thanh mở to mắt.

Cây năm Thái Tuế đã đem toàn bộ đất trồng bao trùm, thì ra tường thành cũng không phải là ngăn cản dã thú, mà là phong tỏa Thái Tuế dần dần khuếch trương.

Lý Thiên Cương đi đến trước vách tường, dán phía trên từng tờ giấy.

Không khí dần dần trở nên khô ráo, lợi dụng việc giảm bớt nước liền có thể tùy tiện khống chế loài nấm, bào tử cũng không cách nào bay khỏi.

Lính cai ngục thấy vậy thì đều dò xét, ngoại trừ Nhậm Thanh ra, không ai biết rõ sẽ phát sinh cái gì.

Kỳ hạn hai ngày thoát qua một cái, Giang Phong lợi dụng thuật pháp thông tri lính cai ngục tiến đến nơi tương ứng, chuẩn bị bất cứ lúc nào nghênh đón dã thú đánh tới.

Lâm Thành tránh không được có chút khản trương, dù sao tham dự vào bên trong chiến trận lớn như thế.

Hắn muốn mở miệng nói lại thôi, Nhậm Thanh bên cạnh lại nói ra:

“Tới...”

Lâm Thành vô ý thức hỏi:

“Cái gì tới?”

Nhậm Thanh không có trả lời, dùng thanh âm chỉ có bản thân mình có thể nghe được để lầm bầm:

“Thiên Ma giáng lâm.”

Lý Thiên Cương đem trang giấy phong ấn Quỷ Anh xé rách, nửa người nửa dê con ở trong rừng Thái Tuế.

Nó vừa định bỏ chạy, Tống Tông Vô đột nhiên cận thân vỗ ra một chưởng, vả lên mặt Quỷ Anh, đem nó đồ nhào trên mặt đất.

Be be...

Tiếng kêu non nớt vang lên.

Lính cai ngục nhao nhao che lỗ tai, trong bụng không khỏi sinh ra cảm giác buồn nôn.

Trong núi rừng xa xa giống như có nhiều động tĩnh.

Tống Tông Vô cưỡng ép đem Quỷ Anh miệng mở ra, đem một đóa hoa Bỉ Ngạn nhét vào trong đó, mãi đến khi nó hoàn toàn nuốt xuống lúc này mới buông tay.

Lý Thiên Cương thấy vậy lần nữa thả Quỷ Anh ra, nhưng mà lúc này Tống Tông Vô vẫn đứng tại chỗ.

Quỷ Anh tới gần nhau, lập tức cắn xé, tiên huyết đen như mực lập tức văng khắp nơi, cuối cùng từ bên thắng hoàn toàn nuốt lấy thi thể.

Lúc này Quỷ Anh đã hóa thành bộ dáng Hắc Sơn Dương, hai vó câu đứng tại chỗ, lè lưỡi liếm lấy vết máu trên người.

Be be... be...

Bên trong núi rừng chim chóc tranh nhau bay đi, có động tĩnh không ngừng tới gần tường thành.

Tổng Tông Vô bóp bóp nắm tay, hướng về phía Hắc Sơn Dương đâm tới, lập tức lại bức bách nó nuốt chửng hoa Bỉ Ngạn.

Lý Thiên Cương tiếp tục thả Quỷ Anh ra.

Đợi cho thời điểm con thứ bảy ra, Tổng Tông Vô không khỏi trở nên nghiêm túc.

Dã thú xông ra từ núi rừng giống như nước thủy triều, liều mạng hướng tường thành đánh tới.

Nhậm Thanh phát hiện đại bộ phận dã thú là loài ăn cỏ, dù thời điểm lao tới dẫn đến tứ chi thụ thương cũng không có ý tứ dừng lại chút nào.

Khi bọn chúng càng tới gần tường thành, bề ngoài cũng sinh ra biến hóa.

Đầu mọc ra sừng dê hẹp dài, giống như là từng con dê rừng dị dạng, trong mắt thậm chí để lộ ra cuồng nhiệt.

Lính cai ngục ngăn ngủi ngủ người, về sau liền triển khai công kích.

Thuật pháp khiến cho dã thú nhao nhao hóa thành thịt nát, bọn chúng ngoại trừ thể chất hơi có tăng cường, căn bản không thể nào là đối thủ Quỷ Sứ cảnh.

Nhưng rất nhanh, chuyện để cho người ta không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Nhóm dê rừng vậy mà quay người trốn vào núi rừng.

Chương 305 - Nguy hiểm rình rập

Chương 305. Nguy hiểm rình rập

Sơn Dương một lần nữa trở về bên trong núi rừng, chỉ để lại thi thể đầy đất, cùng chim chóc bị thi thể hấp dẫn mà đến ăn.

Lính cai ngục ngay người cũng không kịp phản ứng.

Nhưng mà cho dù có đang chờ đợi, bọn hắn cũng không dám lỗ mãng truy kích, thật sự là tình huống có chút quá đơn giản, ngược lại không thể tưởng tượng nổi.

Lính cai ngục nhao nhao ăn thêm lương khô bổ sung thể lực, dù sao lúc này vừa mới bắt đầu.

Chỉ có Nhậm Thanh vung ra Long Xà Tích, cuốn một con Sơn Dương vừa bắt được lên tường thành.

Hắn thông qua Thiên Ma mộng chủng có thể phát giác được, trong không khí phân bố khí tức Thiên Ma nhân nhạt, hẳn là do Hắc Sơn Dương bên trong thành phát tán.

Sơn Dương tới gần khí tức Thiên Ma, lúc sau trong mây giây liền lộ xác thành người dê.

Xu hướng như thế sau khi Hắc Sơn Dương nuốt Thiên Ma tàn hồn càng ngày càng nhiều, khí tức Thiên Ma trong không khí tự nhiên cũng nồng đậm theo.

Khiến cho dù là người dê thân ở trong rừng, cũng có thể mỗi giờ mỗi khắc xuất hiện dị hoá.

Lâm Thành bị hành động bất sống người dê của Nhậm Thanh làm giật nảy mình.

Nhậm Thanh không chút do dự đem người dê tháo thành tám khối, tiếp sau đó cẩn thận quan sát, muốn từ trong thi thể thấy được một góc băng sơn của Thú Lan.

Lâm Thành có chút tê cả da đầu, chỉ cho là Nhậm Thanh cảm thấy rất hứng thú.

Ngược lại là lính cai ngục chung quanh cũng không có đề ở trong lòng, dù sao lính cai ngục có thể bị giam giữ trong dạ dày, đã từng dị hoá mất không chế qua.

Tính cách cổ quái khác lạ cũng là bình thường.

Nhậm Thanh nhìn người dê dù còn lại cái đầu lâu vẫn không ngừng phát ra tiếng kêu, đồng thời ý đồ dùng đầu lưỡi bò vào bên trong tường thành.

Bọn chúng cực độ khát vọng đối với khí tức Thiên Ma.

Nhậm Thanh ngồi xổm xuống, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra thi thể người dê bị chia cắt.

“Lâm Thành, phải chăng những người dê kia đang tụ tập ở trong núi rừng?”

Lâm Thành phun đầu lưỡi cảm nhận rồi nói ra:

“Nhậm đại nhân, xác thực trốn ở trong núi rừng thành đông, mà khả năng là đang phân bố ở mười nơi.”

Nhậm Thanh gật đầu không có tiếp tục đặt câu hỏi, biểu tình càng trở nên ngưng trọng.

Đầu tiên dã thú đúng là tiếp nhận khí tức Thiên Ma ăn mòn hóa thành người dê, huyết nhục xương cốt trong cơ thể cũng có dị biến trình độ khác biệt.

Đầu óc đã thú trở nên lớn hơn bình thường, cho nên có được trí tuệ đầy đủ, hiểu được phải xem xét thời thế để lựa chọn thời điểm rút lui.

Làm cho hẳn cảm giác cổ quái nhất là, \đầu dê dù bị chém đứt vẫn có thể sống sót, thậm chí có sức lực bò về Hắc Sơn Dương.

Rất có thể nói rõ người dê bắt đầu lấy hồn phách làm chủ, thân thể trở nên càng ngày càng không quan trọng.

Nhậm Thanh lập tức đem thi thể ném vào bên trong lò luyện huyết nhục, tiếp sau đó lại cảm thấy không an toàn, dứt khoát đem huyết nhục dưới tường thành thu nạp hết.

Nhưng mà bởi vì khí tức Thiên Ma trong thi thể có hàm lượng quá ít, trải qua lò luyện huyết nhục đốt cháy, chỉ có thể đạt được thi thực, cũng không phải là xương cốt Thiên Ma.

Cùng lúc đó, động tĩnh trong rừng Thái Tuế đình tại nhức óc.

Thanh âm Hắc Sơn Dương đã trở nên có chút bệnh trạng, từ nơi xa nhìn lại, thân hình giống như cũng xuất hiện nhiều sóng.

Nhậm Thanh thu hồi lực chú ý, thần sắc khẩn trương nói với Lâm Thành:

“Người phụ trách dùng thuật pháp cảm giác động tĩnh đã thú trong rừng, có chuyện gì liền lập tức đánh thức ta.”

Nhậm Thanh không cách nào để thả ra điểm hồn dò xét.

Khí tức Thiên Ma dù mỏng manh, lính cai ngục cũng phải dựa vào pháp khí xương sọ để chống cự, điểm hồn làm sao có thể gánh chịu nổi.

Lâm Thành liền vội vàng gạt đầu nói ra:

“Được rồi, Nhậm đại nhân.”

Nhậm Thanh đóng chặt con mắt.

Hắn đem tâm thần đặt ở trong cơ thể, bên trong lò luyện huyết nhục ném vào rất nhiều thi thể làm thể lửa càng trở nên mạnh mẽ.

Huyết nhục đốt cháy làm tâm hỏa dần dần dưỡng ra tâm hỏa mộng chủng, từng tia từng tia khí tức Thiên Ma ẩn chứa bên trong lại bị Thiên Ma mộng chủng chậm rãi hấp thu.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được căn cứ khác biệt giữa các mộng chủng, sau khi bám vào hồn phách của hắn, cho thấy uy năng cũng sẽ xuất hiện khác nhau.

Đáng tiếc pháp khí bây giờ mới vừa ủ nuôi, phóng ra ngoài sẽ dễ dàng hư hao.

Dùng làm hồn phách phòng hộ ngược lại là dư xài.

“Nhậm đại nhân...”

Lâm Thành nhẹ giọng đem Nhậm Thanh tỉnh lại, tiếp sau đó ngón tay chỉ núi rừng.

Bất tri bất giác đã đến đêm khuya, trên tường thành cũng chưa thiêu đốt lên đồng lửa nào.

Dù sao lính cai ngục đều là Quỷ Sứ cảnh, nhìn ban đêm đơn giản thì không có vấn đề lớn.

Thấy trong núi rừng nơi xa lại có ánh lửa sáng lên, mơ hồ có thể nghe được tiếng dê kêu xen lẫn trong đó, có vẻ hơi khó hiểu.

Chương 306 - Nguy hiểm rình rập 2

Chương 306. Nguy hiểm rình rập 2

“Số lượng Người dê một mực duy trì ở khoảng chừng bảy tám trăm, mặc dù sẽ có dã thú không ngừng gia nhập, nhưng chúng nó... Giống như cũng hao tổn ở bên trong.”

Ngữ khí Lâm Thành hơi có vẻ chần chờ, thực tế có chút hiểu không rõ ràng tình huống.

Dã thú tập kích đột nhiên đình chỉ hơn nửa ngày, mà từ tin tức Giang Phong truyền lại thì biết được, có hơn hai mươi con Quỷ Anh đang dung hợp lẫn nhau.

Cũng không thể một mực gió êm sóng lặng như này chứ?

Ý nghĩ này còn chưa duy trì quá lâu, thời điểm cuối chân trời bừng sáng lên, người dê bắt đầu tập kết vọt tới phía tường thành.

Sau khi bọn chúng từ trong bụi cỏ chui ra, lính cai ngục lập tức hai mặt nhìn nhau.

Thấy được hình thể người dê càng trở nên to lớn hơn, đồng thời người khoác da thú, cầm trong tay là binh khí dùng tảng đá mài chế thành.

Trong đó làm cho người kinh ngạc là xen lẫn bên trong có mấy người dê đầu đội mũ làm bằng xương cốt, cầm trong tay là quyền trượng do xương đùi dã thú chế tạo thành.

Những người dê này có chút giống như những bà đồng hay những người quyền cao chức trọng nắm giữ chút ý thuật trong

sơn thôn.

Bên trong miệng người dê phát ra thanh âm và ngữ điệu khác biệt, rõ ràng có phương thức giao lưu đặc biệt, thậm chí có thể cảm nhận được bọn chúng có chiến thuật công thành.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra cảm giác không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ ở bên trong khí tức Thiên Ma bao phủ sẽ dần dần phát triển ra nền văn minh khác?

Lính cai ngục nhìn thấy người dê đã có hình thể hai mét trở lên, nhao nhao hóa thành hình thú nhảy xuống, lựa chọn lấy nhục thân để đối địch khoảng cách gần.

Nhậm Thanh đứng trên tường thành, cũng không cần thả Long Xà Tích ra, chỉ cần quỹ ảnh liên đủ để thịt một đám người dê.

Chỉ trong vài phút, chỗ tường thành của hắn đã tử thương hơn trăm người dê.

Người dê thấy vậy quả quyết từ bỏ, dùng kèn lệnh đơn sơ thổi lên, lựa chọn tập trung số lượng phóng tới phía tường thành còn lại.

Bọn chúng cũng không phải e ngại, xem cuồng nhiệt trong mắt liền biết rõ chúng không sợ sinh tử, chủ yếu là có linh trí nên để người dê hiểu được phải xem xét thời thế.

Nhậm Thanh mở thi thể người dê ra, đại não đã đạt tới trình độ của một người bình thường.

Vì sao đối mặt với khí tức Thiên Ma thì nhân loại cùng đã thú lại tạo thành kết quả khác nhau, cái trước là dị hoá hủy diệt, cái sau lại là tân sinh?

Rống! !

Lính cai ngục Nham Phong hóa thành nửa người phát ra tiếng gầm thét, hai tay cầm hai cái chùy, khi vung lên thì

không ngừng có người dê bay tứ tung ra ngoài.

Hắn dưới bản năng dã thú kích thích, giống như là đắm chìm trong trong dục vọng giết chóc, thân thể dần dần bắt đầu rời xa tường thành.

Dù là Nham Phong còn lưu lại ý thức, nhưng vẫn không có dự định lui lại.

Trong lòng của hắn sinh ra nghi ngờ đối với lời nói của Lý Thiên Cương, rõ ràng đều là súc vật không hề có lực phòng thủ, ở đâu ra nguy hiểm.

Nham Phong cười gần bắt lấy một người dê nhìn như thủ lĩnh cầm đầu, đem đầu cứ thế mà bóp thành mảnh vỡ.

Hành vi như thế chọc giận người dê còn lại, nhao nhao phát động tập kích như điên.

Nham Phong thấy vậy thì chuẩn bị thu tay, lại cảm giác có cổ hàn ý từ huyết nhục dừng mãnh lao tới phía đầu, thân thể không khỏi cứng đờ.

Người dê phát ra tiếng kêu to, bọn chúng lập tức bạo tạc hóa thành thịt băm, huyết nhục trên mặt đất bắt đầu lan tràn bám trên thân Nham Phong.

Nham Phong cực lực muốn đem huyết nhục xé ra, nhưng động tác của thân thể lại càng ngày càng chậm chạp, bề ngoài dần dần chuyển hóa thành Hắc Sơn Dương.

Lính cai ngục vội vàng tiến đến trợ giúp, nhưng Nham Phong thực sự bị xâm nhập quá sâu.

Mắt đánh giá liền thấy không kịp, Nhậm Thanh xuất thủ không chút do dự, hai chân bị quỷ ảnh bao trùm trong nháy mắt biến mất trên tường thành.

Hắn lập tức liền đến trong đám người dê, Long Xà Tích từ lòng bàn tay kéo dài.

“Xoay người! ! !”

Lính cai ngục cũng bị khí thể Nhậm Thanh phát tán chấn nhiếp, không chút do dự nằm xuống trên mặt đất, một cái dây xích hẹp dài lướt qua đầu.

Tuy nói Long Xà Tích có thể chuyển hóa hư thực, nhưng Nhậm Thanh cũng ngại phiền phức.

Long Xà Tích xẹt qua tạo thành hình cung duyên dáng, chớp mắt liền thu hồi lại, người dê bên trong mấy chục mét đứng đờ tại chỗ.

Máu tươi từ ngực và phần bụng của bọn nó chậm rãi chảy ra, hình thành một vết đỏ hồng.

Lính cai ngục cảm giác nghĩ mà sợ, tựa như là thoáng qua cửa tử.

Bọn hăn vô thức khôi phục hình người, lại giương mắt nhìn lại, người dê đã cắt thành hai mảnh, vết cắt chỗ ngọt lịm không gì sánh được.

Có thể thấy được Long Xà Tích sắc bén.

Nhưng người dê dù chỉ còn tàn thể vẫn sống sót, bên trong miệng phát ra tiếng kêu cuồng nhiệt, sau đó nhao nhao nổ tung hóa thành thịt băm đầy trời, khí tức Thiên ma cũng từ trong người dê hiện ra.

Nhậm Thanh cũng không trốn tránh, Long Xà Tích cuốn lấy Nham Phong, trực tiếp đem huyết nhục cưỡng ép kéo xuống.

Chương 307 - Chiến Đấu Căng Thẳng Hơn

Chương 307. Chiến Đấu Căng Thẳng Hơn

Toàn thân Nham Phong máu me đầm đìa, làn da đã mọc ra lông tơ màu đen xám, nói rõ chỉ trong mấy giây hắn đã kém chút triệt để bị dị hoá ăn mòn.

Hắn vội vàng thối lui về tường thành.

Khí tức Thiên Ma bắt đầu bùng nổ hướng về phía Nhậm Thanh ở trung tâm tràn vào.

Tiếng gió xen lẫn tiếng kêu thảm thiết đau đớn, tiếng kêu giống như tràn ngập cừu hận thấu xương.

Tạch tach tach.

Pháp khí xương sọ Nhậm Thanh đã chịu không được tổn hại, linh cai ngục ở xung quanh dù chỉ bị tác động đến, hồn phách cũng có thương thế trình độ khác biệt.

Làm cho bọn hắn sợ hãi nhất chính là trong đầu không ngừng có tiếng dê quái dị đang vọng về.

Sương mù máu che đầy tầm mắt.

Linh cai ngục không để ý tới Nhậm Thanh, vội vàng rời xa nơi có khí tức Thiên Ma bộc phát, sợ ở gần sẽ dẫn đến xuất hiện dị hoá không thể khống chế.

Lâm Thành từ trên tường thành nhảy xuống, hướng về phía Nhậm Thanh chạy tới.

Nham Phong cũng cắn răng một cái quay người giết trở về.

Nhưng không chờ hai người tới gần, lại phát hiện trong sương mù máu có thân ảnh như ẩn như hiện, mi tâm còn lóe ra ánh sáng.

Khí tức Thiên Ma nhìn như đã tiêu tán, kì thực cũng là bị Thiên Ma mộng chủng hấp thu.

Lính cai ngục thấy vậy mà nhin không được sinh lòng kinh ngạc, bọn hắc đánh giá, Nhậm Thanh lại còn thuật pháp chống cự hồn phách công kích.

Người dê đã bắt đầu rút lui, Nhậm Thanh cũng không có ý định nương tay.

Long Xà Tích nhanh chóng vung vẫy, nó giống như biến thành một lưỡi hái đoạt mệnh, khiến cho rất nhiều người dê bị chặt đứt đôi.

Bọn chúng tiếp tục phát ra tiếng kêu, đều không ngoại lệ mà cùng lựa chọn đem hồn phách hóa thành khí tức Thiên Ma, nhưng mà việc này cũng nằm trong dự đoán của Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh thậm chí không đem thi thể buông tha, lò luyện huyết nhục bên trong hừng hực biến thành liệt hỏa, tân hỏa mộng chủng nhận tắm bổ không ít.

Bất quá lò luyện huyết nhục cùng mộng chủng đều đạt đến bão hòa.

Bởi vì liên quan đến Nhậm Thanh, lính cai ngục còn lại bắt đầu có chút lo lắng.

Phối hợp giữa bọn hắc cũng bắt đầu biến thành ăn ý, đồng thời lấy từ xa thuật pháp làm chủ, tận lực không dính khí tức Thiên ma.

Nhậm Thanh thừa dịp lực chú ý của mọi người không có đặt trên người mình, trốn vào bên trong núi rừng, chạy tới chỗ người dê tụ tập.

Rất nhanh liền tiếp cận vị trí trước đây Lâm Thành chỉ.

Một màn trước mắt khiến hấn kinh ngạc, thấy được những người dê tạo thành từng bộ tộc thôn xóm, đồng thời xem Hắc Sơn Dương làm Thần Linh để cung phụng.

Bộ tộc như này chỉ sợ không phải số ít, đã dần dần bắt đầu phát triển quy mô.

Mà Nhậm Thanh phát hiện, khí tức Thiên Ma của người dê từ trong không khí càng thêm nồng đậm, đang không ngừng thuế biến.

Chẳng lẽ khí tức Thiên Ma kinh khủng tới mức này, có thể để cho sinh linh tăng trưởng linh trí...

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ tới Vô Thượng Thiên Ma là tồn tại như thế nào, kia là từ vô số ý thức tạo ra.

Cho nên người dê có lẽ là ở trong khí tức Thiên Ma chậm rãi khôi phục ký ức.

Chém giết không dứt.

Người dê tàn sát lẫn nhau, dùng đồng loại để hiến tế tượng thần Hắc Sơn Dương, huyết nhục xương cốt xem như vật trang trí bày đầy trong bộ tộc.

Nhưng có lẽ bởi vì Hắc Sơn Dương đã nuốt Bỉ Ngạn hoa, khiến cho linh trí của thể chất bọn nó mạnh lên thì cũng bắt đầu càng thêm ngu dốt.

Nhưng nếu Hắc Sơn Dương chưa xảy ra vấn đề, vậy thì bộ tộc người dê sẽ phát triển thành bộ dáng gì?

Nói không chừng sẽ dần dần nắm giữ Thú Lan Pháp sao...

Nhậm Thanh nắm lên người dê tế tự thu vào lao tù trong bụng, tiếp sau đó rời khỏi núi rừng.

Hắn phát hiện người dê quỳ rạp xuống trong phòng giam, hai tay nắm lấy cổ họng của mình.

Một lát sau, người dê trong quá trình thoái hóa thành dã thú, thân thể lại sụp đổ và nổ tung, cuối cùng hóa thành tro tàn bên trong lò luyện huyết nhục.

Có thể thấy được đầu nguồn của người dê là khí tức Thiên Ma trong không khí.

Dù Nhậm Thanh lại giết bao nhiêu, số lượng người dê đều sẽ tăng lên gấp bội, liên tục không ngừng lao tới địa phương có khí tức Thiên Ma nồng đậm hơn.

Hắn cũng không có dự định tiếp tục động thủ, hướng hồ mộng chung đã bão hòa.

Nhậm Thanh trở về tường thành, lúc này nhóm lính cai ngục đã hoàn toàn thu hồi khinh khí trong lòng, chủ động bắt đầu vây quanh vách tường bố trí thuật pháp.

Ngay cả đoạn tường thành của Nhậm Thanh, cũng bị dùng thuật pháp tạo thành bụi gai bao trùm.

Ánh mắt lính cai ngục nhiều hơn mấy phần phức tạp, dù sao theo bọn hắn đánh giá, thủ đoạn Nhậm Thanh trước đây vì cứu người mà khẳng định đã gặp rất nhiều phong hiểm.

Pháp khí bảo hộ hồn phách cũng bởi vậy mà bị hủy hoại.

Nham phong xấu hổ không chịu nổi.

Tuy nói chủ yếu là bởi vì linh trí bị khí tức Thiên Ma ảnh hưởng, nhưng dù sao phiền phức là tự mình gây ra.

Hắn dứt khoát đến đây tìm Nhậm Thanh xin lỗi.

Chương 308 - Chiến Đấu Căng Thẳng Hơn 2

Chương 308. Chiến Đấu Căng Thẳng Hơn 2

“Nhậm huynh, thật xin lỗi, ta ở chỗ này thành thật xin lỗi về sự lỗ mãng của mình.”

Hắn rất cung kính cúi đầu nói, thoát khỏi khí tức Thiên Ma kịp thời, dị hoá trên người cũng theo thời gian dần dần tiêu tán.

Nhậm Thanh vẫy tay áo bảo không cần, kỳ thật hắn ngay cả Nham Phong cũng không có để ở trong lòng, lúc ấy càng giống là vì thu thập thêm nhiều khí tức Thiên Ma.

Nham Phong còn muốn nói tiếp cái gì đó.

Ooooo...

Lại nghe được tiếng kêu thô trọng truyền đến.

Bọn hắn vô thức nhìn lại phía rừng Thái Tuế, đầu Hắc Sơn Dương kia cao ngang bằng rừng năm xung quanh, độ cao khoảng chừng bảy tám mét.

Mỗi hô hấp đều có rất nhiều khí tức Thiên Ma tiết ra ngoài.

Nhưng mà cũng bởi vì nuốt quá nhiều Bỉ Ngạn hoa, Hắc Sơn Dương rõ ràng đã mất lý trí, hành vi biểu hiện ra càng thêm điên rồ.

Mà hai bên lưng nó mọc ra rất nhiều cánh tay, có thể thấy không cách nào hấp thu hoàn toàn được.

Mặt ngoài của làn da Tống Tông Vô và Lý Thiên Cương bị trang giấy bao trùm, thêm chênh lệch tu vi, lúc này mới bình an vô sự trước khí tức Thiên Ma.

Nhậm Thanh thấy vậy mở miệng nói ra:

“Người nhanh đi nghỉ ngơi đi, lập tức người dê sẽ tới tiếp, mà thanh thế sẽ không nhỏ.”

Nham phong gật đầu.

Hắn đương nhiên cũng có ý thức, bởi vì ánh sáng từ đồng lửa trong núi rừng càng ngày càng rõ ràng, thậm chí hình thành vòng lớn đem tường thành vây quanh.

Lâm Thành phun cái lưỡi cảm nhận, sau đó nói ra:

“Hiện tại người dê số lượng là... khoảng chừng bảy ngàn, gần ngủ nửa ngày đã gấp gần mười lần.”

Biểu tình Nhậm Thanh bình thản ngồi xếp bằng xuống, chủ động câu thông thiên ma mộng chủng, có thể cảm giác được cái pháp khí hạt gạo này đang không ngừng thu liễm phóng thích quang mang.

Nham phong vội vàng xoay người rời đi, tin tức rất nhanh liền truyền ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, người dê lần nữa phát động tập kích, lít nha lít nhít tựa như đại quân ép thành.

Nhưng mà hình dạng người dê cũng xuất hiện khác nhau, lông đen bao trùm thân thể trở nên thừa thớt, hai mắt hỗn độn lại vô thần.

Biểu tình càng thêm cuồng nhiệt, nhưng cũng không có được linh trí giống như trước đây.

Người dê dùng ngón tay nắm lấy khe hở giữa các tảng đá, dù thân thể không trọn vẹn cũng vẫn cố gắng leo lên, lính cai

ngục mang thuật pháp hóa thú liền có đất dụng võ.

Có thể thấy được Lý Thiên Cương lựa chọn lính cai ngục vẫn là phi thường thích hợp để thủ thành.

Duy chỉ có Nhậm Thanh biểu hiện ra thực lực có chút vượt qua tưởng tượng.

Lính cai ngục suy đoán hẳn đã hoàn thành ba lần nguy biến, dù sao đây xích chỉ vung vẩy đơn giản liền có thể tạo thành thương vong vô số.

Bọn hắn cũng bởi vì Nhậm Thanh tồn tại, không còn sợ đầu sợ đuôi.

Dưới tình huống như thế, coi như thể chất người dê rõ ràng tăng cường, vẫn là không địch lại lính cai ngục.

Nhậm Thanh tiếp tục thu lấy khí tức Thiên Ma cùng huyết nhục.

Hai cái mộng chủng Tân hỏa cùng Thiên Ma giống như muốn dựng dục ra cái gì đó, tiến độ so với thiên đạo mộng chủng thì thực sự nhanh hơn nhiều.

Sau khi công thành kéo dài 7-8 canh giờ thì kết thúc, từng lớp thi thể thật dày lưu lại, giữa không trung mấy chục loài chim con ăn xác cũng bay xuống gặm cắn.

Nếu không phải lính cai ngục cũng không phải người thường, rất có thể sẽ bởi vậy nhiễm ôn dịch từ những xác chết này.

Lính cai ngục nằm thẳng trên tường thành, nào còn sức lực vào nhà nghỉ ngơi, không được bao lâu thì người dê liền sẽ lần nữa mà tới.

Trong ba ngày sau đó.

Người dê không ngừng đánh thẳng vào tường thành, số lượng đã đạt tới ba bốn vạn, nhưng mà chỉ cần giết chết một phần, còn lại liền sẽ tranh nhau chạy trốn.

Bề ngoài của bọn nó cũng từ Hắc Sơn Dương, xuất hiện rất nhiều chỗ dị dạng.

Lính cai ngục sẵn sàng trận địa đón quân địch, lúc đó trong bộ tộc người dê truyền đến tiếng chém giết.

Giống như là được Hắc Sơn Dương tác động đến, bọn chúng bắt đầu tự giết lẫn nhau, mùi máu tươi dù là cự ly cực xa đều có thể tùy tiện ngửi được.

Qua hơn ba canh giờ, về sau núi rừng một lần nữa yên tĩnh lại.

Trên mặt Lâm Thành nghi ngờ không rõ, hắn thấy khí tức người dê đột nhiên biến mất, tựa như đều chết hết.

Lính cai ngục đến đây hỏi thăm Lâm Thành về tình huống, sau khi biết được thì ngược lại càng thêm kiêng kị.

Giang Phong đi trên tường thành.

Hắn nhìn vào trong rừng bày ra con mắt phát giác được dị dạng, nhin không được hô:

“Cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nó đến rồi! ! !”

Thấy được biển máu mãnh liệt mà tới.

Lính cai ngục không còn keo kiệt thuật pháp, muốn ngăn cản máu loãng lan tràn ra, đáng tiếc chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Lúc này máu loãng đã đem thi thể bao trùm, khối vụn tay chân ở dưới đất vậy mà bắt đầu tự động ghép lại, hình thành từng cái người dê bị lột da.

Chương 309 - Người Muốn Nhìn Ta Chết Sao

Chương 309. Người Muốn Nhìn Ta Chết Sao

Người dê lột da dù hóa thành thịt bằm, vẫn có thể một lần nữa tụ hợp ở bên trong máu loãng.

Lính cai ngục cũng có cảm giác bất lực như đang dấn vào bông.

Hắc Sơn Dương bên trong thành cũng đã dị dạng tới cực điểm.

Khi nuốt đồng loại càng ngày càng nhiều, nó bắt đầu mọc ra trên trăm đôi tay chân, đầu cũng mọc thêm thành năm cái.

Tổng Tông Vô tránh không được việc nhận nhiều thương thế, nhưng hắn vẫn tiến lên chiến đấu không sợ hãi chút nào, còn có Lý Thiên Cương theo bên cạnh hỗ trợ.

Máu loãng rất nhanh liền chảy tới dưới tường thành, lính cai ngục căn bản là không có sức lực ngăn cản.

Có không ít lính cai ngục kỳ vọng vào Nhậm Thanh, bắt quá quay đầu nhìn lại, đã thấy Nhậm Thanh cũng có chút không làm gì được máu loãng.

Mặc cho dây xích bay tứ tung trên dưới, nhưng mà vẫn không cản được gì.

Giang Phong vội vàng nhắc nhở:

“Còn thừa hai con Quỷ Anh, nhiều nhất cần kiên trì một ngày.”

Nhậm Thanh nhức đầu nhéo nhéo mũi, luôn cảm giác nhiệm vụ lần này bị hớ, không thể nào xuất công không xuất lực.

Thậm chí càng phải trả giá một chút.

Lấy tình huống trước mắt để đánh giá, lính cai ngục khẳng định sẽ tử thương.

Hắn hoài nghi bởi vì Cai Ngục Đường khẩu vị quá lớn, Bỉ Ngạn hoa chuẩn bị so với lần thứ nhất chiêu hồn càng nhiều hơn, khiến cho Hắc Sơn Dương không kiểm soát được.

Nhậm Thanh nhắm chặt hai mắt.

Dưới ánh trăng chiếu xuống, đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Lính cai ngục thậm chí cũng không có phát hiện Nhậm Thanh dị dạng, duy chỉ có Lâm Thành chú ý tới, nhưng cũng không biết làm sao.

Đúng lúc này, có tầng mây dày đặc đem tường thành bao phủ.

Từng hạt mưa rơi xuống.

Không đợi lính cai ngục phản ứng, trong nháy mắt hạt mưa cùng máu loãng tiếp xúc, hỏa diễm tự dung bốc cháy lên, không khí cũng bởi vì nhiệt độ cao mà vận vẹo.

Kính Trung Tiên vốn là huyền tượng vừa là thật vừa là giả, sau khi tấn thăng làm Quỷ Sứ cảnh, mặc dù khoảng cách tới chân thực vẫn chênh lệch rất xa, nhưng uy lực cho thấy đã không thể so với trước đây.

Bên trong biển máu vang lên tiếng gào thê thảm của vô số hồn phách, tình thế lập tức ngừng lại.

Lính cai ngục sững sốt mấy giây, lập tức triển khai phản kích, không có máu loãng thì người dê lột da cũng không thể không hạn chế phục sinh.

Mãi đến khi người dê lột da bị tàn sát hầu như không còn, máu loãng mới xuất hiện xu thế rút đi.

Đúng lúc này, tiếng dê từ bên trong tường thành truyền đến, đồng thời liên tiếp, hồi lâu cũng không thấy dừng lại.

Be be... be be...

Hắc Sơn Dương đã đạt tới giai đoạn sau cùng.

Toàn thân Tống Tông Vô đều là thương thế, nhưng mà từ trang giấy dán vào mặt ngoài làn da, cưỡng ép trợ giúp hẳn ngừng lại vết máu.

“Lý Thiên Cương, sau khi nó thôn phệ hết Quỷ Anh cuối cùng, người căn bản không cách nào phong ấn.”

“Sẽ không.”

Lý Thiên Cương tỉnh táo, nhưng mà trên mặt lại có một chút vặn vẹo.

Hắn không chút do dự đập vỡ vụn một trang giấy cuối cùng, Hắc Sơn Dương bên trong thoát khốn mà ra, hai con quái vật lập tức cắn xé lẫn nhau.

Khí tức Thiên Ma trong không khí càng trở nên nồng đậm.

Rừng nấm cũng nhao nhao sụp đổ, nhưng mà nấm Thái Tuế có sinh mệnh cực kì cường đại, trong chốc lát liền một lần nữa khôi phục sinh trưởng.

Tống Tông Vô lúc này hơi thoáng nghỉ ngơi, bỏ các loại đồ ăn vào trong miệng.

Mặt ngoài Hắc Sơn Dương đã hóa thành viên thịt dị dạng, các loại tay chân người dê che kín thân thể, bên trong miệng

cũng đang kêu gọi lấy cái gì đó.

Đột nhiên đất rung núi chuyển.

Máu loãng vậy mà thành người dê lột da khổng lồ, hướng về bên trong thành cất bước đi đến.

Hắc Sơn Dương đã phân ra thắng bại, nó ăn tươi nuốt sống cắn xé thi thể kia, đồng thời trong miệng không nhin được mà phun ra tiên huyết.

Bỉ Ngạn hoa lúc này đang phát huy tác dụng thai nghén nguy hồn phách, việc này đối với Hắc Sơn Dương vốn là tàn hồn thì có sát thương cực lớn, giống như việc lấy một cục thịt ở trên ngực.

Cho nên nó mới theo bản năng triệu tập những huyết nhục dính khí tức Thiên ma, muốn nhờ vào đó khôi phục thương thể trên hồn phách.

Lý Thiên Cương mang theo hồi hận nói ra:

“Ta hiện tại có chút lo lắng linh cai ngục không chống đỡ được đến khi phong ấn kết thúc.”

“Làm sao có thể, ta để Nhậm Thanh đến chính là vì đề phòng vạn nhất.”

“Nói thật, Lý Thiên Cương, người lần này có chút quá cực đoan.”

“Ta...”

Tổng Tông Vô lắc đầu.

Lập tức hấn nhin không được quát:

“Nhậm Thanh, đừng có giữ lại chút nào nữa, người muốn lão phu chết sao? ! !”

Lý Thiên Cương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ánh trắng sáng giữa bầu trời biến mất không thấy gì nữa.

Một mặt trăng máu từ đường chân trời chậm rãi dâng lên, tiếng sói tru truyền đến.

Một đầu Quỷ Lang hình thể to lớn đứng trên tường thành, huyết nguyệt giống như đang làm nền cho nó, khí thể phát tán càng là hình thành thực chất.

Phần bụng Quỷ Lang sáng lên ánh lửa, lập tức trong kẽ răng toát ra khói bụi, nhiệt độ đốm lửa đã bao trùm toàn thân.

“Đây là...”

Tổng Tông Vô nhếch miệng cười nói:

“Ngươi cũng đã được chứng kiến.”

“Thao Thiết Pháp Phó Vị Giả, trùng hợp năng lực chi nhánh ngục biến có chút tương tự với Địa Tàng Vương, cho nên có thể không chế vật quý dị.”

Trong giọng nói của Tổng Tông Vô mang theo một chút tự hào, dù sao quá trình trưởng thành của Nhậm Thanh cũng có bóng dáng của hắn, ai có thể nghĩ tới một nha dịch ở hỏa công đường lại phát triển nhanh tới mức này.

Lý Thiên Cương bó tay rồi, lúc ấy hỏi người thì người cũng không phải trả lời như vậy.

Nhưng mà lấy thiên phú Nhậm Thanh, hẳn là qua không bao lâu, Cẩm Tốt Đường liền có thể xuất hiện thêm một cái Âm Sai cảnh, chỉ là đối phương xuất hiện quá muộn.

Nhìn tình huống Tương Châu hiện tại để đánh giá, nhất định phải nắm chặt thời gian.

Chương 310 - Nhậm Thanh Thể Hiện

Chương 310. Nhậm Thanh Thể Hiện

Trên mặt Tống Tông Vô lộ ý cười, toàn thân đau nhức hình như cũng tạm thời biến mất.

“Đi thôi, quỷ vật do huyết nhục hóa thành chỉ cần khởi nguồn vẫn tồn tại, liền sẽ bắt tử bắt diệt.”

Thanh âm xương cốt va chạm vang lên.

Ầm!

Ầm!

Bên trong và bên ngoài thành gần như đồng thời xuất hiện động tĩnh, Nhậm Thanh cùng Tống Tông Vô hóa thành tàn ảnh hướng đối thủ lao tới, người bên ngoài căn bản không cách nào nhúng tay.

Hắc Sơn Dương bị bỏ nhào, không ngừng có tứ chi bị bẻ gãy, tiên huyết văng khắp nơi.

Tống Tông Vô không cố kỵ thương thế nữa, khí thế vậy mà vượt trên Hắc Sơn Dương, sáu mắt càng là thả ra quang mang đỏ như máu.

Lý Thiên Cương nhẹ nhàng thở ra, mặt đổi sắc nhìn về phía ngoài thành.

Quỷ Lang bằng vào khí thế liền khiến cho người dê lột da đứng im tại chỗ.

Người dê lột da không ngừng thôn phệ huyết nhục, muốn tích đầy đủ lực lượng, thật sự là bị nam nhân ở trước mắt làm kinh hãi.

Nhậm Thanh nhảy vọt ra bên ngoài tường thành, chậm rãi lao tới quần nhau cùng người dê lột da, đồng thời quỳ ảnh lòng bàn chân lặng yên không tiếng động dung nhập thần hồn đối phương.

Lính cai ngục thấy vậy đều có chút chết lặng.

Bọn hắn lúc này mới biết rõ vì sao Nhậm Thanh bị giam giữ vào trong dạ dày, chỉ bằng cái trình độ dị hoá này tuyệt không có khả năng là thuật pháp hình thành.

Bộ phận lính cai ngục phát hiện vết tích thiêu đốt lúc đầu trên mặt đất không còn sót lại chút gì, lập tức ý thức được trận mưa vừa rồi là huyền tượng hình thành.

Trong lòng bọn họ lộp bộp một cái.

Chẳng lẽ Nhậm Thanh hiện tại cũng không phải là thể hiện ra thực lực ẩn tàng, mà là lợi dụng một loại thuật pháp nào đó hình thành giả tượng, dùng để trì hoãn thời gian.

Tin tức lưu truyền ra giữa các lính cai ngục.

Về mặt bọn hắn đều có chút do dự, nếu như nhúng tay vào trong đó, rất có thể sẽ bởi vậy bỏ mình.

Nham Phong giận tím mặt, hắn cũng không đi nói thêm cái gì, chủ động hóa thành người tê rời khỏi tường thành, lao tới phía người dê.

Cùng lúc đó, Lâm Thành do dự cũng bắt đầu hành động.

Hắn cũng không phải là sợ hãi khó giữ được tính mạng, chủ yếu bởi vì thông qua thuật pháp có thể rõ ràng cảm giác được, khí tức Nhậm Thanh phát ra không có giả tạo chút nào.

Nhưng lưu truyền tin tức ra bằng cách nào để cho người ta không thể không tin phục.

Lập tức lại có mấy vị lính cai ngục lao tới phía người dê, dù sao tổ bị phá thì trứng cũng bị mất, nào có đạo lý lẽ mề chậm chạp.

Ánh mắt Nhậm Thanh đảo qua.

Trên mặt của hắn không khỏi sinh ra mấy phần nghi hoặc, cái tình huống gì, theo đạo lý thì thực lực của mình chẳng lẽ còn không đủ sao?

Ngay cả người dê lột da cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, làm sao cảm giác có người so với quỷ vật còn muốn gấp hơn.

Ngay lúc Nhậm Thanh ngậy người, người dê lột da nghe được tiếng kêu của Hắc Sơn Dương, nhin không được hai chân phát lực bay thẳng tới chỗ Nhậm Thanh.

Đừng nhìn hình thể nó to lớn, nhưng tốc độ lại tuyệt không chậm.

Trên mặt đất sinh ra khe hở, móng dê dùng sức đánh về phía Nhậm Thanh.

Cuồng phong gào thét kéo lên bụi đất, mấy vị lính cai ngục chuẩn bị xuất thủ bị che đầy hai mắt, trong lòng của bọn hắn nhin không được thâm nghĩ hồng bét.

Nhưng không có tiếng va đập truyền đến trong tưởng tượng, ngược lại là người dê lột da đánh hụt.

Nham Phong đứng không vững ngã trên mặt đất, mặt ngẩng lên trời.

Thấy Nhậm Thanh chẳng biết lúc nào đã đến giữa không trung, hắn giống như đứng ở huyết nguyệt, Long Xà Tích hóa thành cái đuôi không ngừng vung vẩy.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống đất, tiếp sau đó Long Xà Tích đem người dê lột da đánh văng xa mấy mét.

“Các người thôi lui đến vị trí an toàn, về sau cũng đừng lỗ mãng như thế.”

Trên mặt đen nhánh của Nham phong không khỏi lộ ra xấu hổ, vội vàng nắm Lâm Thành cách đó không xa, cùng những người còn lại nhanh chóng leo lên trở về tường thành.

Nhậm Thanh cảm nhận được Quỷ Lang dị hoá đang ăn mòn thần hồn, thọ nguyên cũng đang có xu thế hạ xuống, tránh không được có chút đau lòng.

Hắn để Thiên Ma mộng chủng hóa thành pháp y bao phủ chủ hồn, hai chân lập tức tụ lực.

Người dê lột da quay đầu phóng tới tường thành, dự định vòng qua Nhậm Thanh tiến đến chỗ Hắc Sơn Dương.

Đột nhiên.

Oanh! ! !

Nhậm Thanh lần nữa biến mất không thấy, mặt đất trực tiếp sụp đổ nửa mét, khối vụn bay đến giữa không trung rơi xuống, tựa như mưa rào tầm tã.

Quỷ Lang hóa thành Hắc Ảnh, trong nháy mắt ngăn ở trước mặt người dê lột da.

Người dê lột da sớm đã có chỗ chuẩn bị, sừng dê dùng sức đâm vào phần bụng Nhậm Thanh, lúc rút ra có thể nhìn thấy tiên huyết rơi xuống.

Nhưng mà trên thân Nhậm Thanh lại không thấy chút thương thế, ngược lại là phần bụng người dê lột da xuất hiện cái lỗ hồng, nổ tung thành cặn bã thịt nát xương tan.

Chương 311 - Nhậm Thanh Thể Hiện 2

Chương 311. Nhậm Thanh Thể Hiện 2

Tay trái nâng lên.

Vô số cây Long Xà Tích quần chặt lấy cánh tay, chớp mắt biến thành thiết chùy khổng lồ.

Một quyền đánh ra!

Ầm! ! !

Người dê lột da bay ngược về hướng núi rừng, Nhậm Thanh điểm nhẹ mặt đất để đuổi theo, Long Xà Tích quần chặt lấy ngọn núi nhờ vào đó tăng thêm tốc độ.

Cả hai lập tức va chạm vào nhau, nhưng là đơn phương nghiền ép.

Móng vượt cánh tay trái Nhậm Thanh để công kích, cánh tay phải quần quanh Long Xà Tích để phòng thủ, cái đuôi bất cứ lúc nào chuẩn bị đánh lén, tựa như một cỗ máy giết chóc.

Chỉ là người dê lột da không cách nào bị giết chết, dù sao đầu nguồn khí tức Thiên Ma vẫn tồn tại.

Nhậm Thanh cảm nhận được thọ nguyên đã biến mất hơn nửa năm, cắn răng nói ra:

“Súc sinh, nếm thử hương vị bị tân hỏa thiêu đốt đi!”

Hỏa diễm từ trong lỗ chân lông toát ra, trực tiếp bao trùm trên thân người dê lột da.

Người dê lột da nhện không được phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, huyết nhục bốc ra hơi khói, càng có vô số con dê muốn từ trong thân thể đó thoát khỏi.

“Chết! ! !”

Đám người trên tường thành thấy vậy bỗng cảm thấy rùng mình.

So với Tống Tông Vô cùng Hắc Sơn Dương giao chiến, động tĩnh mặc dù lớn, nhưng chẳng biết tại sao thủ đoạn Nhậm Thanh ngược lại càng thêm khiếp người nhiều.

Tống Tông Vô nhện không được cười to, nắm đấm càng trở nên thoải mái.

“Lý Thiên Cương, đã tới lúc rồi.”

Hắn nghiêng người tránh thoát công kích, sáu mắt đồng thời tỏa ánh sáng, hai cánh tay khổng chế Hắc Sơn Dương lại, hai cánh tay còn lại cưỡng ép mở miệng nó ra.

“Tới.”

Bỉ Ngạn hoa còn thừa không nhiều bị nhét vào trong bụng Hắc Sơn Dương, khiến cho thân thể nó bắt đầu vặn vẹo, khí huyết vừa tăng vọt lại bắt đầu suy yếu.

Đó là dấu hiệu nguy hồn phách sắp dựng dục, nhất định phải nhanh phong ấn, nếu không chỉ có hai vị Âm Sai cảnh khó tránh khỏi sẽ mất khổng chế.

Lý Thiên Cương hai mắt nheo lại, tản mát ra ba động thuật pháp.

Da của hắn dần dần ố vàng, xương cốt bẻ gãy lại lần nữa nổi lại, tứ chi rút về trong thân thể, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Trong chớp lát, Lý Thiên Cương hóa thành thư tịch lớn nửa mét, lực hấp dẫn bỗng ngưng sinh ra.

Hắc Sơn Dương ý đồ giãy giụa, nhưng lập tức liền bị thư tịch phong ấn.

Trong núi rừng, người dê lột da lập tức bắt đầu sụp đổ, huyết nhục không ngừng đổ sụp, có thể cảm giác được khí tức Thiên Ma nồng đậm ẩn chứa trong đó.

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ vui mừng.

Cái này rõ ràng là vật liệu tốt nhất để luyện chế xương cốt Thiên Ma.

Hắn đem trộn cổ thi thể người dê lột da thu vào lao tù trong bụng, mặc dù trong thời gian ngắn không cách nào hoàn toàn luyện hóa, nhưng có thể lưu trữ.

Tổng Tông Vô đưa tay nhặt thư tịch lên.

Thủ đoạn Lý Thiên Cương quả thật có thể phong ấn Hắc Sơn Dương, nhưng mà trạng thái khác chỉ có thể bị người khác quản chế, không có nửa điểm năng lực phản kháng.

Cũng chỉ là Tổng Tông Vô, đổi lại là Âm Sai cảnh khác, Lý Thiên Cương chắc chắn sẽ không làm như thế.

Tổng Tông Vô lấy ra trang giấy xé mở, bên trong tường thành trở nên cực kì khô ráo, Thái Tuế hủy diệt bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Hắn cố nén đau nhức kịch liệt từ thương thế truyền đến, hướng lính cai ngục hét lớn:

“Quỷ Anh đã hàng phục, chúng ta cùng nhau tiến đến Cai Ngục Đường.”

Lính cai ngục có cả Nhậm Thanh đều vội vàng tiến đến.

Một khi Địa Tàng Vương chiêu hồn bắt đầu, nào có khả năng dừng lại.

Bên trong A Tỳ Địa Ngục yên tĩnh không gì sánh được.

Thi Cầu Phách và ba phách đột nhiên trở nên nôn nóng, ý đồ tiến đến chỗ giao giới vách tường dạ dày cùng xương sườn, nhưng bị lính cai ngục gắt gao ngăn lại.

Nhậm Thanh cùng lính cai ngục lần lượt tiến vào bên trong, liếc nhìn lại có thể nói là hoang tàn vắng vẻ, vài toà thành trấn cũng bị sương mù bao phủ.

Tế đàn đã hoàn toàn thành hình, bề ngoài giống như là khối núi đá khổng lồ, mặt ngoài điêu khắc đường vân quái dị lút nhát.

Khiến Nhậm Thanh kỳ quái là, vì sao trung tâm tế đàn có cái lỗ khảm.

Trừ cái đó ra, trên đài còn tám vị lính cai ngục, hiển nhiên đợi đã lâu.

Tổng Tông Vô cùng lính cai ngục dẫn đầu trao đổi nhiệm vụ công việc.

Dựa theo kế hoạch, gọi hồn và đồng thời Tổng Tông Vô liên vận chuyển tiến về minh vũ chi địa, ba phách như Thi Cầu Phách cũng sẽ lần lượt áp giải về.

Lý Thiên Cương thì trấn áp Hắc Sơn Dương, cho nên trước khi Âm Sai cảnh còn lại không thể tới, sẽ do lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh phụ trách xử lý ngục hồn phách.

Vì sao vội vã như thế, rất có thể bởi vì sợ ảnh hưởng đến thành trấn Tương Châu.

Tổng Tông Vô đem Nhậm Thanh giới thiệu cho mọi người.

Lính cai ngục này đã ba lần ngục biến, tên là Lý Bách, nắm giữ lấy thuật pháp nạp địa công, huyết nhục đều đã hóa thành đá.

Chương 312 - Giai Đoạn Quan Trọng Chiêu Hồn

Chương 312. Giai Đoạn Quan Trọng Chiêu Hồn

Lý Bách mỉm cười nói ra:

“Tuổi trẻ tài cao, tuổi trẻ tài cao...”

Nhậm Thanh có thể cảm giác rõ ràng Lý Bách có chút địch ý, rất có thể là bởi vì liên quan đến quyền chỉ huy nhiệm vụ sẽ liên quan đến các mặt khác.

Hắn cũng không có để ý, mà là đem lực chú ý quan sát A Tỳ Địa Ngục.

Lập tức phát hiện khu nhà giam không ngừng truyền đến động tĩnh, chỉ sợ là do Thi Cầu Phách đang phát sinh bạo động không nhỏ.

Phi Độc Phách hẳn là cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ là trong dạ dày tương đối bí mật.

Về phần Xú Phế Phách còn không biết ở chỗ nào trong A Tỳ Địa Ngục lại không ngừng du tẩu, người nào nhìn thấy đều sẽ sinh ra tức giận khắc chế không được, cho nên có thể sẽ bị Xú Phế Phách hoàn toàn giết chết.

Ba phách dị động khẳng định bởi vì Hắc Sơn Dương đi vào bên trong A Tỳ Địa Ngục, đợt số lượng nguy hồn phách càng ngày càng nhiều, trình độ hỗn loạn cũng sẽ lần lượt tăng lên.

Về mặt Lý Bách trở nên kinh ngạc, hắn phát hiện ngoại trừ một vài lính cai ngục, những người còn lại cũng tận lực cách xa Nhậm Thanh một chút.

Thật tình không biết những người này là bị Nhậm Thanh dị hoá thành Quỷ Lang hù dọa.

Dù đi qua hồi lâu, vết tích dị hoá trên người Nhậm Thanh vẫn như cũ chưa thể biến mất.

Làn da Nhậm Thanh mọc ra lông sói thừa thớt, bên trong miệng răng nanh còn lòi ra, nếu không phải lý trí tương đối thanh tỉnh, chỉ cho rằng là dấu hiệu dị hoá sắp mất khống chế.

Tổng Tông Vô không có đứng lên tế đàn, giống như là có ý định khác.

Hắn nhìn xung quanh, mở miệng nói ra:

“Nghỉ ngơi nửa ngày, tiếp theo chính là thời khắc mấu chốt chiêu hồn Địa Tàng Vương.”

Nhậm Thanh không chút do dự ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt quan sát tình huống trong cơ thể.

Dị hoá do Quỷ Lang sinh ra còn đang chậm rãi rút đi, theo lý thuyết trong thời gian ngắn không nên lần nữa thi triển, nhưng bây giờ thế cục có nguy cơ tứ phía.

Nhậm Thanh có thể làm chính là cam đoan chủ hồn an toàn, coi như thân thể không cách nào tiêu trừ dị hoá, lúc đó cũng có thể thử tu luyện Thuế Xà pháp.

Hắn bắt đầu câu thông thiên ma mộng chủng.

Nhậm Thanh lập tức đem tàn hồn Hắc Sơn Dương cũng nhập vào Thiên Ma mộng chủng, mau chóng để pháp khí có thể thuế biến.

Lý Bách vô tình hay cố ý đảo qua Nhậm Thanh, lông mày nhin không được nhăn lại.

Thấy được hai mắt đối phương có một chút linh quang lấp lóe, nhưng trong thoáng chốc lại biến mất không thấy, biểu

tình giống như là chưa từng thấy qua loại thuật pháp này.

Bọn người Giang Phong lại sớm thành thói quen, rất nhanh liền nắm chặt thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ vui mừng, Thiên Ma mộng chủng đang trong quá trình tiêu hóa tàn hồn Hắc Sơn Dương, lập tức sinh ra biến hóa.

Vốn là ánh sáng tương đối mơ hồ, bây giờ lại hóa thành một cái tròng mắt như mực, đang lơ lửng ở trong Nê Hoàn cung.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, đem Thiên Ma mộng chủng tác dụng lên bản thân.

Trán của hắn vỡ ra một khe hở, đột nhiên mọc ra con mắt đen như mực, có chút giống Hắc Sơn Dương, nhưng không có cỗ khí tức dọa người kia.

Nhậm Thanh toàn thân nhện không được run lên, điểm hồn ở Nê Hoàn cung vậy mà toàn thân mọc ra lông đen, dần dần giống như hình dáng Hắc Sơn Dương.

Hắn thấy vậy vội vàng kết thúc Thiên Ma mộng chủng.

Lý Bách một mực nhìn chăm chú vào Nhậm Thanh, đột nhiên ngây ngốc ra mấy giây.

Hắn lấy lại tinh thần, nhưng không có phát giác được chút cổ quái nào, mà trán của mình lại bị mồ hôi thấm ướt.

Lý Bách biết rõ mình vẫn là coi thường đối phương, lập tức thu lại khinh bỉ.

Tổng Tông Vô có chỗ ý thức, nhưng mà từ tín nhiệm đối với Nhậm Thanh, đồng thời cũng không phát giác được khí tức Thiên Ma, liền không có để ý quá nhiều.

Chỉ cho là chi nhánh nguy biến Vô Mực Pháp.

Nham Phong thậm chí cảm giác dù là Nhậm Thanh cùng người dê lột da giao thủ, giống như cũng không dùng toàn lực.

Khi Nhậm Thanh đề Thiên Ma mộng chủng hóa thành pháp y bao bọc chủ hồn, cảm giác an toàn bỗng nhiên sinh ra.

Sắp chiến đấu mà thực lực tăng lên đúng là một tin tức tốt.

Trải qua thuế biên, về sau Thiên Ma mộng chủng đã thể hiện ra bộ phận uy năng của pháp khí.

Đầu tiên là bám vào mi tâm hóa thành mắt thứ ba, sau đó tất cả năng lực song sinh yểm ma đều sẽ bị khí tức Thiên Ma ảnh hưởng gián tiếp.

Giống như điểm hồn xuất hiện đặc thù Hắc Sơn Dương.

Thậm chí nhập mộng có thể đem đối thủ kéo vào ác mộng vô cùng vô tận, không cách nào tùy tiện tránh thoát.

Chớ nói chi là Thiên Ma mộng chủng trực tiếp tác dụng ở hồn phách đối thủ, chỉ là đưa vào khí tức Thiên Ma cũng đủ để đối phó.

Nhưng mà thủ đoạn Thiên Ma mộng chủng quá tà dị, càng là liên lụy đến Vô Thượng Thiên Ma, dù là Nhậm Thanh cũng không dám lấy ra dùng thường xuyên.

Nếu như bị Cai Ngục Đường phát giác, vậy gần như chính là bị xem như tu luyện Thú Lan Pháp.

Nhậm Thanh nhìn về phía hai cái mộng chủng còn lại.

Tân hỏa mộng chủng sắp đến thuế biên, chậm nửa bước là bởi vì hắn không có đem thi thể người dê lột da ném tới lò luyện huyết nhục.

Nhậm Thanh chủ yếu đang suy nghĩ, nếu như gặp phải Thiên Ma khí tức nồng độ cực cao, còn cần nhờ vào đó để thể lửa bùng cháy hơn.

Mà thiên đạo mộng chúng không có tài nguyên nào thêm vào, nhưng lại là rất ổn, dù sao Hoàng Tuyền tiên cốt mỗi thời mỗi khắc đều phải tâm bổ pháp khí.

Chương 313 - Giai Đoạn Quan Trọng Chiêu Hồn 2

Chương 313. Giai Đoạn Quan Trọng Chiêu Hồn 2

Nhậm Thanh mở to mắt.

Bầu không khí tế đàn càng thêm nghiêm trọng.

Bên trong Cai Ngục Đường, lính cai ngục ba lần nguy hiểm cũng không nhiều, chủ yếu bởi vì nguy hiểm khi tấn thăng, phần lớn đều chết khi đột phá bình cảnh.

Bây giờ hai vị Âm Sai cảnh cộng thêm Lý Bách và Nhậm Thanh có vẻ như ba lần nguy hiểm, có thể thấy được mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ này.

Tổng Tông Vô khôi phục hoàn toàn mặt ngoài, ám thương trong nội tạng cũng đã nhìn không ra, khí huyết khi hô hấp đã có vẻ cực kỳ tràn đầy.

Hắn biểu cảm nghiêm trọng nói ra:

“Cho dù gọi ra hồn phách gì, nhớ là không nên kinh hoảng, trước tiên phải đem nó khống chế.”

Lính cai ngục vội vàng đáp ứng.

“Bắt đầu đi, Lý Bách.”

Lý Bách khẽ gạt đầu, lập tức thanh âm hòn đá vỡ vụn vang lên, thân thể cũng đang không ngừng cất cao, rất nhanh liền tới năm mét.

Nhưng vừa làm như thế, khiến cho diện tích tế đàn trở nên thua chị kém em.

Hai tay của hắn đặt trên mặt sàn tế đá, từ bên trong miệng phát ra tiếng gầm thét, toàn bộ tế đàn xuất hiện kịch biến.

Diện tích không ngừng mở rộng, đồng thời cũng cao lên, một lát đã đạt tới mấy chục mét.

Nhậm Thanh sinh lòng nghi hoặc, cho dù như thế cũng không có khả năng đem ngục hồn phách ngăn cách ra, chẳng lẽ là sợ nó đào thoát lan đến gần thành trấn?

Tổng Tông Vô mở ra thư tịch do Lý Thiên Cương biên thành.

Hắn không có vội vã lật ra tờ Hắc Sơn Dương kia, mà lấy ra một trang giấy kẹp ở trong đó trước, dùng sức xé thành hai nửa.

Bụi đất từ bên trong trang giấy phiêu tán ra, căn bản cũng không cần lính cai ngục khổng chế, dần dần bay về giao giới giữa vách tường dạ dày cùng xương sườn.

Nhậm Thanh sửng sốt một lát.

Cái này rõ ràng là tro cốt hắn tiếp xúc qua bên trong Hỏa Công đường, nguyên lai Cai Ngục Đường thu thập cái đồ chơi này là để làm thế.

Tro cốt hỗn tạp máu loãng rơi trên vách dạ dày, khiến cho vết thương bắt đầu nhúc nhích.

Mặc dù chưa thể khép lại vết thương bị xương sườn đâm thủng, nhưng huyết nhục A Tỳ Địa Ngục lúc đầu biến thành màu đen cũng trở nên sáng rõ hơn nhiều.

Những mạch máu trải rộng trên vách tường dạ dày kia chủ động vận chuyển huyết dịch lên.

Sườn núi góc đông bắc nổ bễ ra, trong dạ dày lộ ra bộ phận, có thể thấy được Phi Độc Phách đã bắt đầu bạo động, không biết Hoàng Tử Vạn có gặp trở ngại hay không.

Còn có thể mơ hồ nghe được tin đồn từ khu lồng giam, kia là Thi Cầu Phách đang nói chuyện:

“Lấy ra bộ phận đầu óc bản thân, hỗn hợp Dạ Minh hoa cùng khổ tanh thảo, nhỏ vào hai mắt trị được bệnh quáng gà...”

Xú Phế Phách cũng không cam chịu tịch mịch, thì ra nó một mực bị phong ấn ở phía dưới chợ quỷ, bây giờ phá vỡ bùn đất, lộ rõ chân thân.

Kia là con giun rắn không da, dùng đầu chạm lấy mặt đất, nhưng mà rất nhanh liền có lính cai ngục mai phục tiến đến đối phó.

Nhậm Thanh lập tức phản ứng lại.

Tro cốt hòa trộn những tài nguyên khác, mục đích đúng là vì để cho thân thể Địa Tàng Vương ở vào trạng thái hoạt hoá, như này có thể để nguy hồn phách dung nhập trong đó tốt hơn.

Không có đợi lâu, Tống Tông Vô lần nữa mở sách, lần này giải trừ phong ấn Hắc Sơn Dương.

Quái vật cao bảy tám mét xuất hiện tại trung tâm tế đàn, khí tức tản ra thậm chí vượt trên Tống Tông Vô, chỉ là biểu tình cực kì điên cuồng.

Bê bê...

Hắc Sơn Dương phát ra tiếng kêu đình tai nhức óc, huyết vụ bốn bề cũng bị chấn nát, không ngừng quanh quẩn bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Thư tịch biến trở về hình ảnh Lý Thiên Cương, nhưng toàn thân rõ ràng gầy hốc hác đi, có thể thấy được thuật pháp cũng không phải là không có tổn hao chút nào.

Hắc Sơn Dương lão đảo quỷ nửa người, hồn phách bắt đầu trở nên không ổn định, bên trong máu thịt còn có vô số gương

mặt dê biến hóa.

Nó nhả ra tiên huyết màu đen sền sệt không dứt, làm cho đầy đất đều là máu đen.

Nhóm lính cai ngục che lỗ tai, phía dưới khí tức Thiên Ma kích thích mà đầu như muốn nứt.

Cũng may có pháp khí xương sọ, cộng thêm Hắc Sơn Dương đã bị trọng thương, cho nên mới miễn cưỡng ngăn trở khí tức Thiên Ma ăn mòn, không dẫn tới mất không chế.

Tổng Tông Vô dùng sức đánh một quyền về Hắc Sơn Dương, trực tiếp đem nó ép tiến vào trong rãnh.

Lập tức hấn nhảy xuống lôi đài, đem tràng diện giao cho Lý Thiên Cương.

Lý Thiên Cương thở sâu nói ra:

“Đề ta tới xử lý Quỷ Anh, các người chỉ cần chú ý chiêu hồn là được, rất nhanh liền sẽ có Âm Sai cảnh chạy đến.”

Hấn dùng minh vũ liên hệ Âm Sai cảnh còn lại, ra hiệu đem ba phách khác mang đến minh vũ chi địa, A Tỳ Địa Ngục lập tức trở nên đất rung núi chuyển.

Toàn thân huyết nhục Lý Thiên Cương hóa thành trang giấy, dán trên thân Hắc Sơn Dương.

Tế đàn có chút lay động.

Tổng Tông Vô dùng thân thể công tế đàn lên, hướng về minh vũ chi địa đi đến.

Nhậm Thanh lúc này mới phát hiện, thông qua phương thức hai tên Âm Sai cảnh trấn áp, là vì để ngục hồn phách bị hạn chế trên mặt bàn chật hẹp.

Ngục hồn phách mà Hắc Sơn Dương thai nghén hẳn là có gì đó đặc biệt.

Không đúng...

Nhậm Thanh đã tiếp xúc qua Phi Độc Phách, cái con cóc lớn kia còn không làm gì được tiểu nhân trong bình, chớ nói chi là còn có Thủy Hồ Lô ở bên trong.

Trong dạ dày bùn đất cuộn cuộn, Phi Độc Phách vậy mà trong thời gian ngắn chưa bị thua.

Mà nguy hồn phách số lượng càng nhiều, sẽ càng thêm khó chơi.

Nhậm Thanh nhìn quanh, chẳng lẽ Hắc Sơn Dương trong lúc vừa rồi đã đem bộ phận nguy hồn phách gọi...

Cảm thụ được tế đàn chuyển động, đột nhiên có vị lính cai ngục mở miệng phun ra một đoàn ô uế, khuôn mặt vắn vẹo nhìn về phía người bên cạnh.

Hắn dùng thần sắc không hiểu nói vài câu ở bên tai đối phương, lập tức huyết nhục tự dung bành trướng, ngũ quan chảy ra nước màu đen.

Chương 314 - Cây Nãi Địa Tạng Vương

Chương 314. Cây Nãi Địa Tặng Vương

Ầm! !

Lính cai ngục hóa thành khối vụn, thi thể cũng bị ăn mòn thành ô uế đầy đất.

Vật quý dị sản sinh còn không có nhảy ra ngoài được bao lâu, liền bị A Tỳ Địa Ngục hấp thu, thành chất dinh dưỡng trong không gian to lớn.

Đám người bị khí tức Thiên Ma ảnh hưởng, nhao nhao dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Hắc Sơn Dương, vô thức muốn rời xa.

Lý Bách quay đầu trầm giọng nói:

“Giản Bình, trước khi hấn chết nói gì với người?”

Lính cai ngục tên là Giản Bình mê man đang đưa đầu, hấn lão đảo nghiêng ngã lui về phía sau hô:

“Ta... Ta... Ta không biết rõ!”

Giản Bình chú ý tới ánh mắt lính cai ngục khác có chút kinh ngạc, nhin không được sờ sờ gò má.

Hấn lúc này mới phát hiện bản thân mình mọc ra toàn lông đen, đầu cũng có sừng dê chui ra.

Giản Bình kinh sợ đi đến biên giới tế đàn, kết quả cũng theo gót đi vào.

Cái chết của hắn hơi có khác biệt, huyết nhục hiện ra vẻ ăn mòn, một lát liền thành bãi nước mủ.

Tanh hôi khó ngửi tràn ngập ra.

Lính cai ngục lập tức sinh lòng thoái ý, không nhìn được muốn rời khỏi tế đàn.

Chỉ có Nhậm Thanh biết rõ vấn đề Hắc Sơn Dương, tám phần nguy hồn phách đã trà trộn vào trong đám người, chuẩn bị dần dần tập sát.

Linh trí nguy hồn có thể còn cao hơn Hắc Sơn Dương nhiều.

Nhưng đáng được ăn mừng chính là tế đàn do hai vị Âm Sai cảnh trông coi, nguy hồn phách khẳng định sẽ nhận lấy áp chế, nếu không tuyệt không phải thứ bọn hắn có thể xử lý.

“Cái tình huống gì! ! !”

Lý Bách sắc mặt âm trầm, mắt thấy cái chết liên tiếp xuất hiện, nét mặt của hắn trở nên bắt đầu vận vẹo, thuận tay bắt lấy lính cai ngục bên cạnh.

Trước đó hắn là biết rõ nhiệm vụ cực kì hung hiểm, nhưng làm sao nghĩ đến lại khủng bố như thế, ngay cả chết cũng chẳng biết tại sao.

Ầm! !

Lại có lính cai ngục hóa thành ô uế.

Rõ ràng không được bao lâu đã có thể đến minh vũ chi địa, thế nhưng tàn suất người chết đi như thế này, chẳng mấy chốc sẽ không người còn sống.

Lâm Thành nhìn không được liền lùi lại mấy bước.

Hô hấp của hắn càng thêm thô trọng, ngay tại thời điểm dần dần tới gần biên giới tế đàn, bị Nhậm Thanh ngăn lại một

cái.

Nhậm Thanh mở miệng nói ra:

“Nếu như muốn mạng sống liền tỉnh táo lại.”

Lính cai ngục chỉnh tề nhìn về phía Nhậm Thanh, Nhậm Thanh tiếp tục nói ra:

“Đã có hồn phách bị gọi ra, chí ít thì Từ Cầu phách đang ở trong đám chúng ta.”

Đám người nghe nói thì vẻ mặt ngưng trọng.

Cái gọi là Từ Cầu phách, là nơi chưởng quản bài tiết ô uế trong ba hồn bảy phách, xác thực cùng tử trạng lính cai ngục có chỗ giống nhau.

Đổi lại nếu là người khác nói lời giật gân như vậy, khả năng bọn hắn cũng sẽ không tin tưởng, nhưng dù sao cũng là Nhậm Thanh.

Lý Bách gật đầu hỏi:

“Làm sao bây giờ?”

“Còn nhớ rõ nhóm chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người không?”

“Người nói là...”

Nhậm Thanh cũng không đợi những người còn lại đáp lời, quỹ ảnh đem mỗi một góc tế đàn bao trùm, khiến cho bốn bề lâm vào tĩnh mịch.

Chỉ có thể nghe được nhịp tim không ngừng vang lên.

Qua hồi lâu, đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm.

Quỹ ảnh lập tức tiêu tán không còn, bốn bề lại lần nữa khôi phục sáng ngời.

Lính cai ngục nhìn không được nhìn trái nhìn phải, ánh mắt lập tức khóa chặt trên tay Nhậm Thanh, thấy hắn đang cầm một trái tim đen như mực nhảy lên.

Có thể thấy nhân số của lính cai ngục lại không có giảm bớt chút nào.

Nhậm Thanh xóa đi vết thương trên cổ tay, đưa tay vỗ vỗ bả vai Lâm Thành bên cạnh.

Về mặt Lâm Thành mờ mịt chú ý tới, trước ngực của mình có thêm một cái lỗ hồng.

Hắn muốn chụp vào trái tim, lập tức liền vô lực co quắp mà ngã trên mặt đất.

Lính cai ngục đều có chút ngạc nhiên, bởi vì Lâm Thành cũng không phải là hồn phách cấu thành, rõ ràng có máu có thịt, làm sao có thể cùng hắn liên quan.

Trọng đồng trong mắt Nhậm Thanh chuyển động, quan sát đến thần thái biến hóa của mỗi người trên tế đàn, quỷ ảnh đã bắt đầu hành động.

Tiếp sau đó hắn một tay bóp nát trái tim, hắc thủy văng ra khắp nơi, thi thể Lâm Thành cũng không ngừng co quắp, dần dần hóa thành ô uế.

Hành động của Nhậm Thanh giống như là giả vờ tìm lý do để giết người.

Lý Bách vội vàng nói:

“Từ Cầu phách đang ở nơi nào, người tốt nhất phải giải thích rõ.”

Hắn muốn điều động lính cai ngục gây áp lực cho Nhậm Thanh, lại phát hiện không ai để ý tới mình, tất cả mọi người đều mang theo một chút e ngại.

Sắc mặt Lý Bách xanh xám.

Nhậm Thanh không có trả lời, dị miệng trong lòng bàn tay há mở, Lâm Thành từ đó lăn ra, thì ra vừa rồi chỉ là huyền tượng.

Hành động vừa rồi của hắn đều là đang quấy rầy ngụy hồn phách, dù sao chỉ cần có linh trí liền tránh không được xuất hiện sơ hở.

Lúc này ở trong đám người có lính cai ngục vô thức lui nửa bước, ngay sau đó từng cây xiềng xích trực tiếp trói tới chỗ hắn, tốc độ cực nhanh.

Lính cai ngục còn chưa chờ xiềng xích chạm đến hắn, trong nháy mắt hóa thành bùn nhão rồi nổ tung ra, nhưng mà nước bùn cũng không thể thoát khỏi tế đàn.

Chương 315 - Cây Nãi Địa Tặng Vương 2

Chương 315. Cây Nãi Địa Tặng Vương 2

Trong lúc vô hình có một màng mỏng đem nước bùn ngăn lại.

Có thể thấy được không biết bắt đầu từ khi nào, Từ Cầu phách đã mượn Hắc Sơn Dương quấy nhiễu, giấu ở trong đám người lính cai ngục.

Từ Cầu phách lần nữa biến mất không thấy, thậm chí một chút khí tức cũng không phát giác.

Lý Bách ra hiệu lính cai ngục xuất thủ, các loại thuật pháp bao trùm lôi đài, nhưng một chút tác dụng cũng không có, Từ Cầu phách vẫn chưa từng hiện lộ.

Hắn thế nào cũng coi như không cam lòng, cũng chỉ có thể cầu trợ Nhậm Thanh.

“Nhậm Thanh, người có thủ đoạn có thể bức Từ Cầu phách ra hay không, nếu không căn bản khó lòng phòng bị.”

Trên mặt Nhậm Thanh hiện ý cười, chỉ vào góc áo Lý Bách nói ra:

“Ta thấy nơi này của ngươi có chút ô uế.”

“Hả?”

Trong lúc Lý Bách ngây người, Nhậm Thanh dùng móng tay vạch phá cổ tay mình, đồng thời quỷ ảnh chuyển di thương thể tới ô uế, chút ô uế này vỡ vụn thành cặn bã.

Chỉ tiếc vẫn chưa thể bắt lấy tung tích Từ Cầu phách, giống như vô ảnh vô hình.

Xem ra dựa vào quỹ thể hiển nhiên không thực tế.

Trọng yếu nhất chính là nguy hồn phách thân ở A Tỳ Địa Ngục là không thể nào bị giết chết, điều này không khỏi làm Nhậm Thanh cảm thấy đau đầu.

Lý Bách có chút khó xử.

Hắn muốn mở miệng nói cái gì, lại nghe được trong miệng Nhậm Thanh đang lẩm bẩm.

“Từ Cầu phách giống như sẽ bám trên thân người sinh sợ hãi, nhờ hành động rời xa tế đàn của đối phương để gián tiếp giết chết.”

Nhậm Thanh yên lặng suy nghĩ.

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, thiên ma mộng chủng ở mi tâm hắn hóa thành con người, nhập mộng lặng yên không tiếng động tác dụng trên thân thể Lý Bách.

Nhậm Thanh vẫn chưa thể hiện khí tức Thiên Ma, nhưng dù chỉ là như thế cũng đã đủ.

Lý Bách ngây ngẩn cả người, trong đầu giống như phun lên vô số ký ức sợ hãi, hình tượng nam tử trước mắt cũng càng thêm quỷ dị.

Một con cá nheo do nước đen tổ hợp lại, cưỡng ép tiến vào trong cơ thể từ mũi miệng của hắn.

Nhưng mà trong mắt đông đảo lính cai ngục không có phát sinh chút tình trạng nào cả, bởi vậy có thể thấy được Từ Cầu phách căn bản là không cách nào nhìn bằng mắt thường.

Ngón trở Nhậm Thanh điểm tại mi tâm Lý Bách, thấy hai mắt hấn nhắm nghiền tê liệt ngã xuống trên mặt đất, rất nhanh liền truyền đến thanh âm ngáy ngủ.

Muốn đem Từ Cấu phách trực ra khỏi cũng có chút phiền toái, dứt khoát để quỷ ảnh hóa thành hư vô trực tiếp kiểm tra mỗi tác huyết nhục của hắn.

Giang Phong nuốt ngụm nước bọt.

Hắn nhìn thần hồn của Nhậm Thanh bao trùm toàn thân Lý Bách, sau đó vô thức phát ra tiếng kêu thống khổ, nhịn không được lau mồ hôi trán.

Bọn người Lâm Thành ngược lại là sớm đã được chứng kiến quỷ ảnh, cho nên không có ngạc nhiên.

Quỷ ảnh rất nhanh liền tìm tới Từ Cấu phách từ trên cơ thể Lý Bách, nhưng Nhậm Thanh luôn cảm giác còn có một cái nguy hồn phách khác tồn tại.

Hắn ra hiệu quỷ ảnh nuốt Từ Cấu phách, đồng thời lực chú ý không ngừng đảo qua chung quanh, cuối cùng rơi xuống trên người Lý Thiên Cương.

Nhậm Thanh vỗ vỗ đầu.

Cân nhắc nhiều như vậy làm gì, rõ ràng nguy hồn phách là muốn bỏ chạy ra ngoài, kỳ thật chỉ cần cam đoan Lý Thiên Cương không bị quấy rầy là được rồi.

Mi tâm Nhậm Thanh lần nữa mở ra thiên ma đồng, nhưng mà lần này tác dụng lại là trên tất cả mọi người.

Ngay cả Lý Bách không kịp đề phòng đều khó mà chống cự uy lực nhập mộng, chớ nói chi là những lính cai ngục hồn phách thiếu thôn phòng ngự như Giang Phong này.

Mấy chục người té ngã trên đất, tiếp sau đó bị Long Xà Tích kéo vào lao tù trong bụng.

Quỷ ảnh cũng đã đem Từ Cầu phách bắt đầu phong ấn, nhưng mà cho dù có Lý Thiên Cương trấn áp thì vẫn có vẻ hơi miễn cưỡng.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng bên cạnh Lý Thiên Cương, không còn đi tìm cái nguy hồn phách gì, lẳng lặng chờ đợi tề đàn tiến đến mình vũ chi địa.

Lúc này bên trong A Tỳ Địa Ngục xuất hiện kịch biến.

Thi Cầu Phách đột nhiên không lên tiếng nữa, khu nhà giam rõ ràng có động tĩnh lớn truyền đến, nói rõ lính cai ngục đã thử xuất thủ.

Àm! !

Cửa ra vào bị cự vật phá tan, mặt người thân chó cao khoảng chừng mười mét vọt ra, mục tiêu chính là Tam Tương thành có số người nhiều nhất.

Còn chưa đi ra bao xa, hơn ba mươi vị lính cai ngục liền ăn ý không chế được Thi Cầu Phách, miệng của nó còn bị vô số rễ cây mọc ra.

Mộc Dịch thân ở trên lưng Thi Cầu Phách, thuật pháp bị phát triển đến cực hạn.

Mà Âm Sai cảnh tọa trấn Thi Cầu Phách chính là viên hầu trong bình ở Bí Các, hẳn trực tiếp lựa chọn mọc ra da thịt.

Phi Độc Phách cũng không quá tốt, đối mặt với hai vị Âm Sai cảnh, dù là thực lực của nó có chỗ tăng lên, cũng có vẻ cực kì chật vật.

Thủy Hồ Lô dùng sóng nước cuốn lên Phi Độc Phách, lao nhanh tới vách tường dầy.

Tiểu nhân trong bình cũng không hiện thân, hẳn căn bản liền không tham dự vào chiêu hồn Địa Tàng Vương, hẳn là đang bảo toàn trong dạ dày bị hao tổn nghiêm trọng.

Chương 316 - Những Bước Cuối Cùng

Chương 316. Những Bước Cuối Cùng

Nhậm Thanh hơi có vẻ lo lắng.

Lính cai ngục sau lưng Thủy Hồ Lô chỉ có bảy tám người, cũng không thấy thân ảnh Hoàng Tử Vạn.

Ngay tại lúc ánh mắt Nhậm Thanh tập trung ở nơi xa, những cái bùn đen trên tế đài đột nhiên quay cuồng, lao tới phía Lý Thiên Cương.

Một con rết dài mang theo mặt người-Nhân Diện Ngô Công từ đó leo ra.

“Sớm chờ ngươi đã lâu.”

Tác dụng của Phục Thỉ phách là phân giải độc tố cơ thể, cũng đại biểu cho tinh khí.

Nhậm Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân trên dưới đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết thương, mấy chục cây Long Xà Tích chui ra, trực tiếp trói lại Phục Thỉ Phách.

Phục Thỉ Phách điên cuồng giằng co, Long Xà Tích phát ra tạch tạch tạch tiếng vang.

Dù là có hai vị Âm Sai cảnh áp chế, nhưng để một mình Nhậm Thanh trấn áp hai cái nguy hồn phách thì có vẻ hơi miễn cưỡng.

Nhưng mà cũng may vách tường dạ dày đã gân trong gang tấc.

Tổng Tông Vô khiêng tể đàn đi vào trong vết thương A Tỳ Địa Ngục.

Vốn nên nên tiến đến ngoại giới, nhưng đợi bình nguyên huyết nhục ánh vào tầm mắt Nhậm Thanh, mùi hôi thối đập vào mặt, còn có thân ảnh các loại quỷ vật.

“Đi thôi! !”

Tổng Tông Vô đem tể đàn dùng sức ném lên trên, lập tức tiếng chim hót bén nhọn vang lên.

Chuẩn trong chớp mắt liền bay tới, đồng thời hình thể đón gió mà phình lớn ra, móng vuốt khổng lồ bắt lấy tể đàn đi tới chỗ bình nguyên huyết nhục.

Tổng Tông Vô chạy lấy đà, sau đó trực tiếp nhảy đến trên tể đàn.

Hắn dùng mấy nắm đấm liền đem Phụ Thi phách hàng phục, lập tức phát hiện sớm đã không có lính cai ngục khác.

Nhậm Thanh không đợi Tổng Tông Vô mở miệng, cười đem mấy chục người thả ra khỏi lao tù trong bụng, sau đó hủy bỏ nhập mộng đem bọn hắn tỉnh lại.

Tổng Tông Vô lườm Nhậm Thanh một cái.

“Xem ra chúng ta an bài thừa hơi nhiều người.”

“Nào có nào có...”

Nhậm Thanh vừa định đem Từ Cầu phách giao cho Tổng Tông Vô, đột nhiên nhẹn không được hít vào một ngụm khí lạnh.

Tại vị trí hạch tâm nhất của bình nguyên huyết nhục, chính là chỗ của cây não.

Nhậm Thanh cũng không nhìn cự nhân bằng bụi nữa, nhưng hắn lại phát hiện trước cây não cành khô lá héo úa, bây

giờ bị nắm hoàn toàn bao trùm.

Có chút giống là nắm ký sinh.

Mười mấy người coi miếu Tống Tử nương nương đang ở dưới cây.

Phương hướng của Chuẩn đúng là đi tới cây nào.

Nhậm Thanh muốn nhìn rõ ràng tình huống cây nào, nhưng mà bởi vì khoảng cách trên thực tế quá xa, dù là trọng đồng cũng chỉ có thể nhìn tới cái hình dáng.

Hắn biết rõ cây nào là trung tâm minh vũ chi địa, tương đương với Nê Hoàn cung.

Nếu như Cai Ngục Đường muốn lợi dụng nguy hôn phách không chế Địa Tàng Vương, quả thật có chút không đáng tin cậy, rất có thể sẽ bởi vậy lật xe.

Nhậm Thanh luôn cảm giác kế hoạch của Cai Ngục Đường sẽ càng thêm hoàn thiện nhiều hơn.

Sau khi Lính cai ngục lần lượt tỉnh dậy, vẻ mặt đều có chút mê mang.

Không có phát hiện người gây ra mọi chuyện là Nhậm Thanh, bên trong nửa canh giờ ngắn ngủi, lính cai ngục trải qua từng cái ác mộng, cũng bắt đầu điểm không rõ ràng chân thực hư ảo.

Lý Bách hồi tưởng lại ký ức rải rác, toàn thân liền không tự chủ mà run rẩy lên.

Hắn dùng ánh mắt mịt mờ nhìn về phía Nhậm Thanh.

Người này tuyệt không phải ba lần nguy hiểm, chỉ sợ đã tiếp cận trình độ Quỷ Sứ cảnh viên mãn, lại hoặc là chỉ cần nửa bước đã chạm đến Âm Sai cảnh?

Chuẩn phát ra tiếng kêu to bén nhọn, tựa như là khen với thủ đoạn của Nhậm Thanh.

Tổng Tông Vô bất đắc dĩ thở dài, đi đến trước mặt Hắc Sơn Dương trợ giúp đề phòng, tránh cho xuất hiện ngoài ý muốn không thể khống chế.

Nhậm Thanh không thèm để ý ánh mắt người bên ngoài chút nào, hắn đem Phụ Thi Phách trong cơ thể quỷ ảnh phóng ra, giao cho Tổng Tông Vô trấn áp.

Hắn xác thực thử nghiệm dùng Thiên Ma mộng chủng sửa chữa tiềm thức trên người Lý Bách, hiệu quả so tưởng tượng còn tốt hơn.

Lý Bách hắn là không còn có dũng khí sinh ra địch ý đối với mình.

Nhậm Thanh lập tức ngồi xếp bằng khôi phục thể lực.

Một lát sau, cây não đã gần trong gang tấc, quỷ vật cũng bắt đầu thừa thốt.

Lúc này hắn mới chú ý tới, xung quanh cây não đã bị bào tử bụi bao phủ, đồng thời tầm nhìn đang giảm xuống dần.

Hơn mười người coi miếu đứng ở bên trong bụi mờ, bọn nàng niệm tụng kinh văn cổ quái, khiến cho vô số sợi nấm khuẩn sinh trưởng rồi bao trùm cây não.

Đặc biệt là vị trí rễ cây, đại não tối màu dần dần mục nát, mặt ngoài dính liền sợi nấm khuẩn tựa như là nấm mốc tạo thành.

Mà bên cạnh cây não mọc ra một gốc cây nhỏ cao cỡ nửa người, do loài nấm tạo thành.

Màu sắc cây trắng bạch, tựa như hài cốt hong khô, mơ hồ có thể tại mặt ngoài nhìn thấy lần lượt từng cái mặt người vụn vụn, không biết có lai lịch gì.

Chương 317 - Những Bước Cuối Cùng 2

Chương 317. Những Bước Cuối Cùng 2

Chuẩn xoay quanh cây nào, giống như có chỗ kiêng kỵ.

Điểm đen màu xám bào tử phiêu tán trong không khí, đến khi trên thân tất cả lính cai ngục dính vào một chút, lúc này Chuẩn mới bay ra ngoài.

Nhậm Thanh dùng ngón tay chấm vào một ít bột phấn, dựa theo hệ thống biểu hiện, vẫn là Thái Tuế.

【 Do Đông Trùng Quyết ngưng tụ mà thành, chính là hồn phách sụp đổ của tu sĩ khi còn sống biến thành. 】

Hắn nhớ tới trước đây lúc tấn thẳng song sinh yểm ma nhìn thấy cự nhân bụi mù, chẳng lẽ là tàn hồn vị tu sĩ thiên quý cảnh kia biến thành?

Chuẩn đem tể đàn để xuống tại vị trí bụi tương đối mỏng manh, sau đó lập tức quay người đi tới lối vào minh vũ chi địa.

Hắn là đi áp giải những nguy hồn phách còn lại.

Lính cai ngục cũng hiểu không rõ việc gì đang diễn ra, chỉ là từ trên tể đài nhảy xuống.

Giang Phong giống như sớm biết rõ đại khái tình huống, hắn gật đầu với Tổng Tông Vô, sau đó bắt đầu phân phối nhiệm vụ nơi đây.

“Được rồi, trước tiên nhóm chúng ta bố trí doanh địa, tiếp theo sẽ lần lượt có lính cai ngục khác đến đây.”

Lính cai ngục tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức ngay tại chỗ lấy tài liệu và đi tìm nhiều vật liệu dựng phòng ốc, cũng may tới gần cây nào thì sẽ có ít quý vật gây phiền phức.

Tổng Tông Vô không có giải thích quá nhiều, lần nữa cũng té đàn lên, cất bước đi đến cây nào.

Nhậm Thanh hơi có vẻ do dự, lại nghe Tổng Tông Vô nói ra:

“Đuổi theo.”

Hắn vội vàng đi vào phần đất có bào tử bụi bao trùm, tựa như xâm nhập vào sương mù, tia sáng âm đạm đã hoàn toàn biến mất.

Theo Nhậm Thanh tới gần cây nào, hàm lượng Thái Tuế trong không khí càng thêm rõ ràng, từ đó làm cho Hắc Sơn Dương cực kì không thích ứng.

Lý Thiên Cương bởi vậy tỉnh lại.

Hắn hủy bỏ phong ấn đối với Hắc Sơn Dương, trang giấy không giữ lại chút nào đã trở về hình người.

Hắc Sơn Dương miễn cưỡng mở mắt ra, giống như bị rút khô khí lực.

Trước đây bột phần bào tử mỏng manh trong rừng Thái Tuế cũng có thể phong tỏa khí tức Thiên Ma, hiện tại cây nào đã nồng đậm đến trình độ che mắt.

Hắc Sơn Dương khó mà làm ra gợn sóng gì.

Đi lại gần nửa canh giờ đã tới gần cây nào trăm mét.

Ầm! !

Tổng Tông Vô đem té đàn hạ xuống, bụi mù lập tức bốc lên.

Tiếp sau đó Lý Thiên Cương căn cứ tình huống, cùng Tổng Tông Vô bàn bạc công việc an trí tam hồn lục phách, ngôn ngữ tránh không được có chút tranh chấp.

Nhậm Thanh nào dám xen vào, hấn từ trong miệng hai người biết được không ít tin tức.

Giống như bất kỳ cái sự vật gì chỉ cần đi gần cây nãi, qua không được bao lâu liền sẽ bị loài nấm ký sinh, thậm chí hồn phách cũng không cách nào tránh khỏi.

Cai Ngục Đường giống như là dự định xử lý nguy hồn phách như thế, không biết có ý nghĩa gì.

Nhậm Thanh cảm giác sâu được tu sĩ thiên quỷ cảnh kinh khủng, dù là tàn hồn biến thành bào tử, đều có thể thể hiện ra uy năng khó mà tưởng tượng.

Cũng không lâu lắm, sáu người coi miếu đã tìm được tế đàn.

Dẫn đầu người coi miếu là La nương, một đoạn thời gian không gặp thì nàng đã tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, cho nên chuyên môn phụ trách xử lý công việc cây nãi.

“Hai vị đại nhân, Đại Mộng chân nhân trước đây đã tra xét tình huống, hấn nói trước lúc mai táng phải để loại bệnh cảm vào hồn phách.”

“Ân, vậy liền làm như thế đi.”

Hai người Tổng Tông Vô lập tức đáp ứng, hiển nhiên cực kì tín nhiệm đối với phán đoán Đại Mộng chân nhân.

Người coi miếu thuần thực xử lý nguy hồn phách.

Thân thể nguy hồn phách bị lưỡi đao sắc bén cắt, lại gieo xuống loại bệnh tựa như giò bọ, rất nhanh nguy hồn phách liền bởi vậy hóa thành kén.

Theo Nhậm Thanh thấy, đây càng giống như là đang phong ấn ngục hồn phách, cưỡng ép để nó ở vào trạng thái ngủ đông hay chết lâm sàng.

Người coi miếu xử lý xong thì cũng không có đi vào trong bụi mù nữa, một lần nữa trở về cây nào niệm tụng kinh văn.

Lý Thiên Cương thấy vậy mở miệng nói ra:

“Tổng Tông Vô, ta đi vào trong doanh địa chờ, việc mai táng hồn phách liền giao cho ngươi.”

“Yên tâm.”

Lý Thiên Cương rời khỏi, về sau Tổng Tông Vô mang theo ngục hồn phách đi đến cây khuân.

Nhậm Thanh tự nhiên là ở tại nơi đây, tiện thể tìm hiểu rõ ràng mưu đồ Cai Ngục Đường.

Khi hần tới gần cây khuân, xem rõ ràng hiện trạng cây, lập tức cảm giác tê cả da đầu.

Chỉh thể cây khuân mặc dù hiện ra hình cây, nhưng bộ phận cấu thành vỏ cây lại là da chuột, thỉnh thoảng còn có thể nhúc nhích, không ngừng có mặt người mọc ra.

Nhậm Thanh cảm giác cây khuân càng giống là động vật cùng thực vật kết hợp, có vẻ vô cùng quý dị.

Tổng Tông Vô lại không phải lần đầu đến đây, hần quen thuộc chỉ vào phía dưới gốc cây khuân nói ra:

“Đem hồn phách vùi lấp ở chỗ này đi.”

Lòng bàn tay Nhậm Thanh đâm ra Long Xà Tích, mới vừa chuẩn bị hướng mặt đất vung đi, liền bị ngăn lại.

“Nhậm Thanh, nhớ là đừng làm bị thương rễ cây.”

Chương 318 - Kế Hoạch Cụ Thể

Chương 318. Kế Hoạch Cụ Thể

“Tổng tiền bồi, giao cho ta đi.”

Trên miệng Nhậm Thanh nói như vậy, thân thể thành thật đem quyền không chế Long Xà Tích cho quý ảnh, quý ảnh không chế càng tinh chuẩn tựa như dao giải phẫu.

Tốc độ Long Xà Tích vung vẩy bắt đầu còn có thu liễm, nhưng cũng không có qua bao lâu liền trở nên càng lúc càng nhanh, gần như hóa thành tàn ảnh.

Tổng Tông Vô xem mà rùng mình.

Hắn không có bởi vì cùng Hắc Sơn Dương giao chiến mà sinh ra nửa điểm cảm xúc, nhưng quả thật bị hành động của Nhậm Thanh kinh hãi.

Nhưng không để Tổng Tông Vô nhắc nhở, hồ sâu hai mét có thừa xuất hiện trước mặt.

Trong hồ chẳng chịt rễ cây thực vật, Long Xà Tích chỉ cần lệch một ly liền có khả năng làm rễ cây bị thương.

Tổng Tông Vô lắc đầu muốn nói lại thôi, lập tức nắm Từ Cầu phách lên nhảy vào trong hầm, xem ra còn cần bố trí thứ gì đó.

Nhậm Thanh nhàn hạ vô sự nhìn lại cây khuân, chẳng biết tại sao cảm giác mặt người có chút quen thuộc, vẻ mặt lập tức giật mình.

“Đây là...”

Tổng Tông Vô bình thản nói ra:

“Thổ địa, hoặc gọi là Khương Qua.”

Nhậm Thanh yên lặng không nói.

Lúc ấy vây quét thổ địa liền có vẻ rất không tầm thường, quả nhiên liên lụy quá lớn.

Hắn vốn cho rằng thổ địa là dùng làm vật chứa cất giữ vật quý dị, không nghĩ tới hai chuyện không quan hệ gì với nhau lại có chỗ liên quan.

“Tổng tiền bối, làm sao thổ địa lại cùng chiêu hồn Địa Tàng Vương có liên quan?”

“Ngươi có thể thử tiếp xúc.”

Tổng Tông Vô từ trong hàm nhảy ra, bắt đầu chôn lấp, nhưng cũng không phải là dùng thổ nhượng nguyên bản, mà là tro cốt.

Tro cốt có thể làm cho huyết nhục hoạt hoá, hẳn là có thể để nguy hồn phách dung nhập huyết nhục bình nguyên.

Nhậm Thanh đi đến trước cây khuân, trực tiếp đưa tay tiếp xúc với thân cây.

Không đợi hắn gọi ra hệ thống, cũng cảm giác não bắt đầu trở nên căng đau, đại lượng ký ức lộn xộn tràn vào trong đó.

Đại bộ phận những ký ức này bắt nguồn từ thổ địa, một phần nhỏ thì là Khương Qua, chủ yếu là sự tình ảnh hưởng sâu nhất khi còn sống.

Nhậm Thanh buông tay ra, biểu tình trở nên cực kì ngạc nhiên.

Nguồn gốc thổ địa khởi tử hoàn sinh từ tiêu tai cấm khu, là sản phẩm loại Ma Kinh này, nhưng thật ra càng giống một cái xác không hồn có được một phần ký ức.

Mục đích Tiêu tai cấm khu đúng là thôn phệ thổ địa, nhưng mà hết lần này tới lần khác, thi thể có ý thức tự chủ, muốn bằng vào thuật pháp để phục sinh chính mình.

Cho nên mới tập sát tu sĩ Lạn Nê hội.

Bây giờ thổ địa dưới Cai Ngục Đường can thiệp, thôn phệ nhiều loại vật quý dị, vừa vặn là thân thể vẫn chưa chết, dẫn đến vật quý dị không cách nào thoát khỏi.

Bị Cai Ngục Đường chôn ở nơi đây, về sau tạo thành sinh vật cổ quái chỉ có ký ức.

Trong lòng Nhậm Thanh có chút kỳ diệu, thổ địa giống như là người máy ở kiếp trước...

Không có hồn phách, nhưng nhục thân bất tử và lưu trữ được ký ức.

Cai Ngục Đường đến cùng là làm bằng cách nào để đem thổ địa hóa thành một bộ phận của A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh gọi hệ thống ra, sau đó lập tức giải đáp chỗ nghi hoặc, quả nhiên là công lao của Thái Tuế.

【 Thái Tuế hợp chất diễn sinh! 】

【 Thái Tuế thu nạp vật quý dị ngưng tụ mà thành. 】

Nhậm Thanh thi triển trọng đồng, thị lực xuyên thấu mặt đất đi vào chỗ dưới đáy cây khuân, thấy được rất nhiều sợi rễ chậm rãi kéo dài về Từ Cấu phách.

Đợi sợi rễ đâm vào trong cơ thể Từ Cấu phách, khí tức cả hai xuất ra từ một chỗ, vậy mà loài nấm môi giới đã dung hợp được lẫn nhau.

“Tổng tiền bối, Địa Tàng Vương... Nê Hoàn cung làm sao lại bị Thái Tuế chiếm cứ?”

Biểu lộ Tống Tông Vô trở nên nghiêm túc, quay đầu nói với Nhậm Thanh:

“Người cảm thấy thuật pháp mà chúng ta tu luyện đã xem như thông thiên đại đạo chứ?”

Nhậm Thanh trả lời như đinh đóng cột nói:

“Đương nhiên là có.”

So với Cai Ngục Pháp, Thú Lan Pháp cùng Thiên Đạo Pháp phải tà môn hơn không biết gấp bao nhiêu lần, tu luyện tựa như làm áo cưới cho người khác.

Tống Tông Vô hòa hoãn nói ra:

“Nếu như tương lai, ta nói là nếu như.”

“Cai Ngục Đường cho phép người ra khỏi Tương châu, bởi vậy tiếp xúc đến thuật pháp khác nhau, người còn dám xác định bản thân mình tu luyện chính là đại đạo?”

Nhậm Thanh vẫn không chút do dự liền gật đầu.

Trong lòng của hắn âm thầm nắm lấy ý ở trong câu của Tống Tông Vô.

“Vậy là tốt rồi.”

Tống Tông Vô nói ra một câu:

“Cai Ngục Đường xác thực từng có Dương Thần cảnh, nhưng chưa hề có người chạm đến thiên quý cảnh, nghe nói cảnh giới này liên quan đến cổ đại ngàn vạn năm trước.”

“Vì tìm kiếm tự vệ, nhóm chúng ta đã từng đem phần mộ tiền nhân cũng đào bới ra để xem xét, ý đồ tìm tới một chút manh mối, kết quả...”

Tống Tông Vô tiện tay nắm lên bào tử, đặt ở đầu ngón tay ma sát:

“Kết quả chỉ có một hạt Thái Tuế không biết đã tồn tại bao lâu, liên quan cùng Thiên quỹ cảnh.”

Nhậm Thanh nhin không được mở miệng hỏi:

“Chẳng lẽ thiên quỹ cảnh đã bắt tử bắt diệt?”

Chương 319 - Kế Hoạch Cụ Thể 2

Chương 319. Kế Hoạch Cụ Thể 2

Tổng Tông Vô nghe Nhậm Thanh hỏi thì lắc đầu:

“Biết không, lúc tất cả lính cai ngục nhìn thấy viên Nguyên Thủy Thái Tuế kia, cũng có cảm giác là ảo giác của vật quý dị.”

Hắn nhìn về phía cây nào bị cây khuẩn bao trùm nói ra:

“Cục diện Tương Châu trước mắt quá gấp gáp, cho nên trước hết nhóm chúng ta thử phục sinh chính là vị thiên quý cảnh này.”

“Mặc dù thất bại, nhưng cũng làm cho chúng ta thấy được một loại khả năng nào đó...”

“Khả năng phục sinh Địa Tàng Vương.”

Tổng Tông Vô không có giấu diếm, đem việc liên quan tới phục sinh Địa Tàng Vương nói ra một cách cụ thể.

Thân thể Thổ địa thông qua vi khuẩn mà cùng Địa Tàng Vương chặt chẽ không thể tách rời, có thể nói là đã coi như một phần của A Tỳ Địa Ngục.

Chỉ cần để ngục hồn phách cùng thổ địa dung hợp, lập tức nhờ năng lực Thử Mẫu Giả, từ đó lại sản sinh ra hồn phách mới.

Tổng Tông Vô không có nói tỉ mỉ về hành động thai nghén hồn phách.

Nhưng Nhậm Thanh có thể đoán được, khẳng định bởi vì nguy hồn phách là từ tàn hồn Thiên Đạo Tử phân hoá, có lưu lại tác dụng phụ của Vô Thượng Thiên Ma.

Nhất định phải vòng qua Vô Thượng Thiên Ma, nếu không thì nào có khả năng cầu được sinh cơ.

Mưu đồ mấy chục năm, cho dù là Tống Tông Vô đều sẽ sinh ra gợn sóng trong lòng.

Miệng lưỡi hắn có chút giật giật, căn bản nhìn không ra bộ dáng trầm mặc ít nói ngày xưa, dù sao cầm trong tay tính mệnh hai ba mươi vạn dân chúng Tương Châu, không có khả năng không chịu áp lực.

Nhậm Thanh do dự một chút sau đó hỏi:

“Tống tiên bối, Tương Châu đến cùng gấp gáp ở chỗ nào, vì sao cần Cai Ngục Đường bí quá hoá liều?”

Tống Tông Vô không có nhiều lời, dùng ngón tay vẽ ra một tấm địa đồ giản lược.

Nhậm Thanh vốn cho rằng mình đều đã biết được tin tức chính trên bản đồ, thật không nghĩ đến bên cạnh phương bắc, ở khu đại mạc liên thông giữa cấm khu Dương Thần cảnh và Tĩnh Châu bị ghi chú hai chữ “Thủy Trạch”.

Về phần phương nam nhìn như an toàn, căn bản liền không có biểu hiện trên bản đồ.

“Thủy Trạch...”

Hắn nhìn không được sinh ra cảm giác hoang đường, tại sao sa mạc lại gọi là Thủy Trạch, liền xem như địa danh trước kia thì cũng không nên tiếp tục sử dụng.

Nhưng mà dựa theo lời Tống Tông Vô giải thích, sa mạc mặc dù hàng năm sẽ lan ra khoảng chừng mười mấy mét về

phía Tương Châu, nhưng gần như là không thể nghịch lại xu hướng khuếch trương.

Dù là thông qua thuật pháp tạo mưa xuống, cũng không cách nào cải thiện.

Cai Ngục Đường không phải không nghĩ tới việc điều động lính cai ngục tiến đến, nhưng Thủy Trạch diện tích bao la, phi thường dễ dàng lạc lối ở bên trong.

Lính cai ngục duy nhất trở về cũng không qua bao lâu liền điên mất rồi, trước khi chết thì trong miệng không ngừng la lên chữ Thủy Trạch, hoang mạc cũng liền lấy đó để đặt tên.

Tiến độ sa mạc hóa mặc dù không nhanh, nhưng sớm muộn cũng sẽ uy hiếp đến thành trấn.

Mà lại trí mạng nhất đối với Cai Ngục Đường chính là, thân ở Thủy Trạch khó mà dùng xương thìa mở ra con đường tiến đến A Tỳ Địa Ngục.

Cho nên sa mạc khuếch trương tựa như là cái mụn nhọt sinh trưởng ở Tương Châu.

Chỉ trong một ngày nào đó Tương Châu sẽ triệt để bị hủy diệt.

Còn có Thú Lan cùng Tĩnh Châu, phiền phức đồng dạng không thể khinh thường.

Tổng Tông Vô chỉ là hơi miêu tả, nói hai nơi kia đều đã bị quỷ vật khống chế, bây giờ Tương Châu bốn bề thọ địch.

Nhậm Thanh hoài nghi Tương Châu sở dĩ có thể bảo toàn an nguy, rất có thể là bởi vì liên quan tới cấm khu Dương Thần cảnh, khiến cho Thiên Đạo Trùng cùng Vô Thượng Thiên Ma căn bản không hiểu rõ tình huống trong Tương Châu.

Khả năng cả hai ngầm thừa nhận, nhân loại ở Tương Châu đã sớm bị cấm khu thôn phệ.

Dù sao cùng diện tích cấm khu Dương Thần cảnh so sánh, Tương Châu không được bao lớn.

Cai Ngục Đường đối diện với con đường sông tên là A Tỳ Địa Ngục, Địa Tàng Vương là nhất định phải sống đây.

Ngay lúc hai người trò chuyện, sợi rễ cây khuỷu triệt để đem Từ Cầu phách bao trùm.

Vỏ cây không ngừng ngo nguậy, lập tức chắp vá ra một tấm mặt người to lớn, nói rõ ý thức thổ địa đang dần dần khôi phục.

Bên ngoài cây nào truyền đến động tĩnh đình tai nhức óc, mơ hồ có thể nghe ra là tiếng ếch kêu của Phi Độc Phách, có thể thấy được nguy hồn phách vẫn là có chỗ phát giác.

Nhậm Thanh tiếp tục đào bới hố sâu, tiếp theo đem Phụ Thi Phách vùi vào bên trong.

Không đợi hẳn đem thổ nhượng bao trùm, sợi rễ đã không kịp chờ đợi mà quán quanh Phụ Thi phách, mặt người trên cây khuỷu càng lộ ra vẻ tham lam.

Cây khuỷu hấp thu chất dinh dưỡng bắt đầu sinh trưởng, dần dần cao tới bốn mét.

Cây nào phát giác được uy hiếp, về sau để toàn bộ khu vực trở nên đất rung núi chuyển.

Người coi miếu thấy vậy gào thét niệm tụng kinh văn, sợi nắm chân khuỷu trên cành cây tạo thành mảng lớn mảng lớn chữ viết, nhờ vào đó trấn áp bạo động.

Mặt đất có khe hở lan tràn, ngay cả Nhậm Thanh cũng kém chút đứng không vững.

Đem cái hố lấp đầy, về sau Tống Tông Vô đi đến bên ngoài cây nào.

“Sau khi trấn áp ba pháp nguyên bản, nên tiếp tục thử nghiệm chiêu hồn.”

Chương 320 - Căng Thẳng

Chương 320. Căng Thẳng

Nhậm Thanh vội vàng theo ở phía sau, tiếp sau đó chiêu hồn chính là chức trách của Âm Sai cảnh, Quỷ Sứ cảnh giống như hẳn không cách nào trợ giúp quá nhiều.

Nhưng bây giờ còn rất nhiều nhân tố không xác định, cũng không thể trách Tổng Tông Vô sẽ khản trương.

Hai người rời khỏi khu vực cây nào, mà doanh địa tạm thời đã dựng xong xuôi, đồng thời lính cai ngục tự chủ xây tường thành vây lại.

Đội ba phách như Thi Cầu phách, Phi Độc Phách, ... bị dây leo cột vào trên mặt đất không thể động đậy.

Bạo động càng lớn, dù sao động tĩnh cây nào truyền đến càng ngày càng nghiêm trọng, rất có thể là do hành động vừa rồi của bọn hắn dẫn đến.

Viên hầu trong bình tới cũng lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy hai người Tổng Tông Vô sau đó khẽ gật đầu, tiếp theo nhắm mắt nghỉ ngơi, tiếng ngáy như sấm.

Thủy Hồ Lô đứng trên mái hiên híp mắt, nhiều hứng thú đảo qua Nhậm Thanh.

Hắn muốn mở miệng nói cái gì, nhưng cùng lúc đó cũng có nhiều ánh mắt nhìn tới hắn.

Trong đó ngoại trừ Tổng Tông Vô cùng Lý Thiên Cương ra, thậm chí ngay cả Viên Hầu trong bình cũng có ý cảnh cáo, trong nháy mắt liền đem Thủy Hồ Lô cô lập.

Thủy Hồ Lô không những không giận mà còn cười, hồ lô huyết nhục phía sau mở ra cái miệng to.

Gió lốc phá đến, Chuẩn lao xuống đất, đá vụn bắn ra đánh về phía mặt Thủy Hồ Lô, hiển nhiên cũng có ý tứ ra oai phủ đầu.

Chỉ còn thiếu Đại Mộng chân nhân không thấy tung tích.

“Tạch tạch tạch kết... Đắc tội không nổi.”

Thủy Hồ Lô sắc mặt âm trầm, lắc đầu liền không thấy bóng dáng.

Mấy chục tên lính cai ngục ở đây dù chưa từng nghe thấy danh tự Nhậm Thanh, hiện tại cũng đã có hiểu rõ khắc sâu.

Nhậm Thanh có thể thu hoạch được gần như tất cả Âm Sai cảnh tán thành, tự nhiên đại biểu cho thực lực cùng thiên phú khác xa người cùng cảnh giới.

Mà Lý Bách thấy vậy, ban đầu khả năng sẽ có một chút ý muốn tranh phong đối lập, hiện tại hận không thể cho mình hai cái tát.

Lúc Nhậm Thanh chuẩn bị nghỉ ngơi, Lý Bách ở ngay trước mặt mọi người bắt đầu nói xin lỗi.

Lính cai ngục khác thấy vậy liền muốn giao hảo cùng hắn, lập tức khiến Nhậm Thanh cảm thấy quá là phiền, vì để mắt không thấy tâm không phiền, hắn dứt khoát cùng Tổng Tông Vô hộ tổng ngục hồn phách tiến đến cây khuân.

Viên Hầu Trong Bình thì trông coi doanh địa, Lý Thiên Cương chương quản toàn cục, Chuẩn phải chịu trách nhiệm vắng lai ở giữa minh vũ chi địa cùng thành trấn.

Cho nên chỉ có thể để Tổng Tông Vô phụ trách mai táng ngục hồn phách.

Bởi vì Thi Cầu Phách hình thể to lớn, cho nên cần đào ra cái hố càng sâu, Long Xà Tích ngược lại tương đối thuận tiện.

Nhưng mà khi nguy hôn phách thứ ba cùng cây khuân tương dung, về sau bản thân cây đã dài đến mười mét, sợi rễ cũng bắt đầu lan tràn đến cây nào.

Thanh âm người coi miếu niệm tụng kinh văn cuồng loạn, thậm chí còn có người miệng phun tiên huyết, có thể thấy được đã tới gần cực hạn.

Bọn nàng có địa vị tương đối đặc thù tại Cai Ngục Đường, chủ yếu phụ trách đỡ đẻ cho phụ nữ có thai, cũng không tận lực truy cầu thực lực, cũng rất ít tham dự nhiệm vụ.

La nương tu vi Quỷ Sứ cảnh đã tính là cảnh giới đệ nhất trong hai, ba mươi năm qua.

Nhậm Thanh cảm thụ được cây nào bạo động, nhịn không được tê cả da đầu, nhưng xem mặt mũi Tống Tông Vô bên cạnh lại tràn đầy bình tĩnh.

Cũng may cây khuân không có hoa phí quá nhiều thời gian, sợi rễ liền nối liền Thi Cầu Phách.

“Tống tiền bối, hiện tại...”

Nhậm Thanh vừa định nhắc nhở có phải nên để người coi miếu khôi phục lại thể lực hay không, đã thấy Tống Tông Vô mở miệng nói ra:

“Ta trước đó nói qua cùng La nương, một khi không kiên trì nổi liền lập tức từ bỏ.”

“Mai táng phách thứ tư, tuyệt đối không có khả năng chịu đựng.”

“Cho nên hơn không cần chờ.”

Tổng Tông Vô lấy ra minh vũ nhắc nhở La nương, âm thanh người coi miếu niệm tụng kinh văn dừng im bất, lập tức liền xuất hiện báo hiệu động tĩnh to lớn.

Nhậm Thanh đành phải làm theo.

Sau khi cái hồ đào xong, La nương cũng đã mang theo người coi miếu ra bên ngoài hồi sức, Tổng Tông Vô không chút do dự đem Phi Độc Phách ném vào trong đó.

Rễ cây khuôn kéo tới Phi Độc Phách, nhưng sợi rễ cây nào cũng từ một chỗ khác chui ra.

Cả hai đụng vào cùng một chỗ, rõ ràng là cây nào càng hơn một bậc, làm cây khuôn mới vừa trưởng thành căn bản cũng không phải là đối thủ.

“Không nên khinh cử vọng động.”

Tổng Tông Vô ngăn lại Nhậm Thanh, tiếp sau đó dùng ánh mắt thâm thúy nhìn về phía cây nào.

Mà tất cả Âm Sai cảnh trong doanh địa, đều không hện mà cùng nhìn chăm chú vào cây nào, giống như phát sinh cái gì cũng đã có đoán được.

Nhậm Thanh vội vàng lui về sau vài mét.

Thấy được sợi nắm khuôn bao trùm thân cành cây nào dần dần trút bỏ, liên đới bụi khuôn phụ cận tụ lại tựa như vòi rồng.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh nghẹn họng nhìn chăm chú, cự nhân bụi bặm ngàn mét xuất hiện.

Cự nhân bụi bặm khổng lồ chế lại cây nào bạo loạn, vô số bụi khuôn lan tràn về thân cành, khiến cho cây nào không nhúc nhích được.

Nhậm Thanh nhin không được mở miệng hỏi:

“Hắn có ý thức sao?”

“Đương nhiên không có, nhưng Thái Tuế muốn sinh sống phồn diễn, liền sẽ bị cây nào ngăn lại theo bản năng, cả hai đã dây dưa mấy chục năm.”

Khóe mắt Nhậm Thanh co rút lấy.

Được lắm, ngay cả Thái Tuế của Thiên Quỷ cảnh lưu lại cũng muốn tính toán nha.

Nhưng mà Tống Tông Vô lúc bắt đầu là dùng người coi miếu để trấn áp cây nào, nói rõ Cai Ngục Đường đối với cự nhân Thái Tuế này vẫn là phi thường kiêng kỵ.

Cây khuân thừa cơ đem Xú Phế Phách cùng Phi Độc Phách kéo vào lòng đất, thân thể nhờ vào đó càng trở nên to lớn, đã có hơn hai mươi mét.

Mặt người trên cành cây có vẻ hơi linh động, ánh mắt thậm chí còn dừng lại chốc lát trên người Nhậm Thanh.

Cây nào không muốn ngồi chờ chết, rút ra sợi rễ hướng về cây khuân đánh tới, không khí cũng bị cắt thành hai nửa, sương mù cấp tốc tản ra.

Tống Tông Vô thấy vậy hai chân tụ lực, thời điểm đang chuẩn bị tiếp chiêu.

Phát sinh sự việc ngoài ý muốn.

Thái Tuế cự nhân vậy mà ngăn trước sợi rễ, tận lực che lại cây khuân.

Nhậm Thanh kịp phản ứng, chỉ sợ bởi vì cây khuân cũng là từ Thái Tuế cấu thành, Thái Tuế cự nhân là tồn tại không có linh trí, nên sẽ không rõ nguyên nhân trong đó mà làm theo bản năng.

“Đi mau, nhóm chúng ta thành ngoại nhân.”

Tống Tông Vô lập tức quay người chạy ra phía ngoài.

Nhậm Thanh nghiêng người tránh thoát sợi rẽ cây khuôn, vội vàng rời xa phạm vi công kích của nó.

Tổng Tông Vô dùng minh vũ báo cho Lý Thiên Cương trong doanh địa, trong miệng nói ra:

“Không thể để cho cả hai phân ra sinh tử, nhất định phải tăng tốc tiến độ gọi hồn.”

Hiện nay còn thiếu hai phách là Tước Âm và Thôn Tặc, hai thứ này phải xử lý thật tốt.

Nhưng còn ba hồn Thai Quang, Sảng Linh cùng U Tinh khẳng định sẽ rất kinh khủng, dù sao cũng là lấy Hắc Sơn Dương để gọi ra ngoài.

Quý mới biết rõ sẽ xuất hiện tình huống gì?

Trong doanh địa bắt đầu hành động, dưới sự chỉ huy của Lý Thiên Cương, cho dù là Thủy Hồ Lô đều phải ngoan ngoãn nghe lời, bọn hắn đem phòng ốc tháo dỡ.

Tế đàn đặt tại trung tâm.

Chương 321 - Lưu Lại Âm Thủ

Chương 321. Lưu Lại Âm Thủ

Sau khi Nhậm Thanh trở về, phát hiện chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi mà quy mô doanh địa đã xuất hiện biến hóa không nhỏ.

Tường thành lần nữa cao thêm, đồng thời mặt đất dán rất nhiều trang giấy, nghe nói dùng để gia cố.

Làm hấn giật mình nhất chính là, bên ngoài doanh địa vậy mà chôn xuống mười mấy cái kén trùng, chính là cách làm của Lý Diệu Dương mới tới.

Nhậm Thanh không hiểu rõ bố cục Cai Ngục Đường, làm sao có cảm giác như Họa Địa Vi Lao.

Nhưng mà xem ra lính cai ngục đã chuẩn bị rất kỹ, ngay cả Thủy Hồ Lô cũng đang đề phòng tại bốn bề, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiêu hồn.

Chính là Đại Mộng chân nhân vẫn không thấy tung tích như cũ.

“Đừng quá đa nghi, chiêu hồn đi.”

Lý Thiên Cương gật đầu với Tổng Tông Vô, tiếp sau đó cầm trong tay thư tịch đứng ở bên cạnh tế đàn, dần dần buông ra phong ấn Hắc Sơn Dương.

Trong chốc lát, toàn thân Hắc Sơn Dương không ngừng run rẩy, hồn phách có cảm giác sắp sụp đổ, huyết nhục dần dần bóc ra.

Be be be...

Tiếng kêu quái dị vang lên.

Nhưng ở chỗ bụi khuôn bao phủ xuống, khí tức yêu ma hoàn toàn không đủ để ảnh hưởng đến lính cai ngục, huống chi ở đây đều có tu vi Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh đứng trên tường thành nhìn chằm chằm Hắc Sơn Dương, bên cạnh thì ánh mắt Lý Diệu Dương hơi có vẻ kinh ngạc.

Rất khó tưởng tượng tên hỏa công này vậy mà từng bước một thành tựu ba lần nguy biến, cảnh giới bất tri bất giác đã nhanh muốn vượt qua mình.

Hắc Sơn Dương liên tục phát ra tiếng kêu.

Sống lưng nó xuất hiện một lỗ hỏ, lập tức khe hở chậm rãi vỡ ra, một con quái vật tương tự như biên bức- con rơi từ trong đó leo ra.

Biên Bức đại biểu cho Thôn Tặc Phách, tác dụng là giắc ngủ ban đêm cùng khôi phục.

Thôn Tặc Phách mới vừa hiện thân cũng đã cùng A Tỳ Địa Ngục tương dung, thân thể tự nhiên điên cuồng phòng lớn, mấy giây liền cao mười mấy mét.

Lý Thiên Cương thử lấy ra trang giấy phong ấn, nhưng còn không đợi tới gần đối phương.

Thôn Tặc Phách vỗ cánh biến mất ngay tại chỗ, trong chốc lát ban ngày biến thành đêm tối, doanh địa trở nên tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nhậm Thanh miễn cưỡng duy trì tầm mắt, chú ý tới Âm Sai cảnh cũng triển khai hành động.

“Buồn cười...”

Thanh âm Thủy Hồ Lô vang lên, hồ lô huyết nhục phía sau há miệng, mưa dầm rả rích rơi xuống, trực tiếp đem trăm mét bao trùm.

Hắn nhờ vào đó cảm giác được vị trí Thôn Tặc Phách.

Lính cai ngục còn lại không có hành động thiếu suy nghĩ, nhưng dùng thuật pháp hình thành phong cấm đã đem doanh địa vây quanh, chí ít sẽ không để cho ngục hồn phách đào thoát.

Nhậm Thanh vốn muốn tự vệ làm chủ, nhưng trong nháy mắt phát hiện Thủy Hồ Lô, đột nhiên cảm giác được mấy giọt nước rơi xuống quỹ ảnh lòng bàn chân.

Hắn thấy vậy dùng quỹ ảnh bao trùm toàn thân, hóa thành cái bóng biến mất không thấy gì nữa.

Một dòng nước sượt qua vị trí mà Nhậm Thanh lúc đầu đứng thẳng, sau đó liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương của Thôn Tặc Phách.

Nhậm Thanh sắc mặt tái xanh.

Rất hiển nhiên Thủy Hồ Lô đang mượn lấy cơ hội đối phó Thôn Tặc Phách để thăm dò quỹ ảnh, dù là đến lúc này vẫn nhớ kỹ Bách Quỷ Dạ Hành.

Đồng thời hắn chú ý tới Thủy Hồ Lô đặc biệt lưu lại giọt nước không rõ ràng ở trên thân mấy vị lính cai ngục vùng biên giới, hiển nhiên có dụng ý khác.

Mưa dầm hóa thành mưa to, cọ rửa xuống dưới bùn đất khắp nơi.

Thôn Tặc Phách căn bản là không cách nào tránh né, bị thương nặng, sau đó biến thành hắc ám rút đi, lập tức có ý đồ bỏ chạy.

Nhậm Thanh xuyên qua thân thể Thôn Tặc Phách, giống như đã nhận ra dị dạng.

Hắn đem bộ phận quý ảnh dung nhập bóng tối, Thiên Ma mộng chủng cũng nằm trong đó.

Nhậm Thanh dự định lợi dụng mộng chủng để bí mật tính kế, đề phòng nhiều Thủy Hồ Lô, tránh cho việc tên này tấn công mà mình không thể phát giác.

Đương nhiên rất có thể sẽ bại lộ, nhưng dù sao cũng là Thủy Hồ Lô xuất thủ trước, Nhậm Thanh có đầy đủ lý do để liều lĩnh.

Bóng tối biến mất hầu như không còn gì.

Thôn Tặc Phách té lăn trên đất, thân thể toàn là vết thương.

Nhưng mà Âm Sai cảnh cũng không có hạ tử thủ, nếu không thì Thôn Tặc Phách xem chừng bỏ mình, muốn một lần nữa phục sinh sẽ lãng phí không ít thời gian.

Thủy Hồ Lô đi đến trước mặt Thôn Tặc Phách, hứng thú vừa định xem xét.

Đột nhiên, Thôn Tặc Phách càng trở nên không ổn định.

Ầm!

Nó lập tức hóa thành hàng trăm hàng ngàn con Biên Bức, nhao nhao lao ra khắp nơi bên ngoài, muốn bay ra khỏi thành.

Cũng tại trong lúc Thủy Hồ Lô ngây người, quý ảnh thừa cơ chui vào bên trong thần hồn của hắn.

Nhậm Thanh đề phòng ngoài ý muốn, còn làm cho quý ảnh chủ động tiêu tán, chỉ để lại Thiên Ma mộng chủng.

Thiên Ma mộng chủng bất cứ lúc nào cũng có thể cảm giác Thủy Hồ Lô có thời điểm nào thư giãn hay không, cứ như vậy, dù là không cần dùng đến thì cũng có thể thu hồi rất đơn giản.

Lính cai ngục nhao nhao xuất thủ, rất nhanh liền đem Thôn Tặc Phách ngăn cản lại.

Dù sao trong doanh địa tập hợp gần như toàn bộ sinh lực Cai Ngục Đường, chỉ là nguy hồn phách còn chưa đủ để nói.

Thôn Tặc Phách bị chế phục sau đó mà một phân thành hai, hóa thành Biên Bức cùng người đầu chim.

Lý Thiên Cương lẩm bẩm:

“Tước âm phách...”

Tác dụng Tước âm phách là sinh sản, bởi vậy có thể thấy được mặt ngoài thì chỉ có Thôn Tặc Phách, kì thực bảy phách đều đã xuất hiện.

Lại nhìn về phía Hắc Sơn Dương, hắc toàn thân đã héo rút, tựa như thi thể da bọc xương, khí tức dần dần trở nên càng ngày càng yếu ớt.

Tiếp tục như vậy nữa, đừng nói là ba hồn, nhiều nhất nửa ngày liền phải bỏ mình.

Chương 322 - Chuyện Ngoài Ý Muốn Phát Sinh

Chương 322. Chuyện Ngoài Ý Muốn Phát Sinh

Lý Thiên Cương lại không kinh hoảng chút nào, hiển nhiên sớm có đoán trước, hắn quay đầu nói với Chuẩn:

“Chuẩn, hỗ trợ lấy thêm huyết nhục quỷ vật.”

Chuẩn gật đầu đáp ứng, tiếp sau đó vỗ cánh rời khỏi doanh địa.

Cũng không lâu lắm, cuồng phong gào thét.

Nó ngậm mười mấy bộ thi thể quỷ vật ném tới trong chỗ trước mặt Hắc Sơn Dương.

Nhậm Thanh lúc tấn thăng song sinh yểm ma đã tới Minh Vũ chi địa, hắn biết rõ huyết nhục quỷ vật có tác dụng vững chắc hồn phách.

Chỉ là sẽ gián tiếp dẫn đến dị hoá, cho nên bình thường đều là để linh cai ngục Bán Thi cảnh thân hồn tách rời, dùng phương thức hóa thành quỷ vật hấp thu quỷ vật khí tức hồn phách.

Có thể nhờ vào đó tạm thời ổn định hồn phách, từ đó gia tăng tỉ lệ tấn thăng.

Lý Thiên Cương cầm lấy huyết nhục quỷ vật ném cho Hắc Sơn Dương, để nó dựa vào bản năng ăn tươi nuốt sống huyết nhục quỷ vật.

Hắc Sơn Dương gầy như que củi khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lý Thiên Cương mở miệng giải thích:

“Thổ địa thông qua thôn phệ ba hồn bảy phách thu hoạch lực lượng, rất có thể sẽ đánh vỡ cân bằng của cây não cùng Thái Tuế cự nhân, nhất định phải tăng tiến độ.”

Ánh mắt của Viên Hầu trong bình liếc nhìn Thủy Hồ Lô nói ra:

“Đúng vậy, nắm chặt đi.”

Dưới sự phân phối của Lý Thiên Cương, lính cai ngục lập tức lên đường xuất phát về bình nguyên huyết nhục.

Âm Sai cảnh cũng nghe theo an bài.

Tổng Tông Vô nắm hai cái ngục hồn phách lên, tiếp sau đó tiến về chỗ sâu cây não.

Cây não cùng Thái Tuế cự nhân giao chiến càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí sinh ra địa chấn đều có thể ảnh hưởng đến doanh địa tạm thời.

Tổng Tông Vô chỉ là vừa tới gần, sợi rễ cây khuân liền không kịp chờ đợi đã chủ động kéo dài, trực tiếp cuốn ngục hồn phách lên mang vào lòng đất.

Cây khuân bắt đầu một vòng sinh trưởng mới, có được bảy phách, về sau linh trí của nó được tăng lên đầy đủ, chỉ ít không còn giới hạn ở bản năng.

Nhậm Thanh muốn báo cho Lý Thiên Cương cử động dị thường liên quan tới Thủy Hồ Lô, nhưng trong doanh địa nhiều người phức tạp cũng không dễ mở miệng.

Hắn đành phải đi theo lính cai ngục đi ra bên ngoài bụi khuân, cũng lưu lại một luồng quý ảnh tìm cơ hội đem tin tức đề lộ ra ngoài.

Không có đi đường bao lâu, trước mặt Nhậm Thanh liền xuất hiện quỷ vật số lượng phong phú.

Bọn chúng hình thái khác nhau, nhìn thấy người sống liền không chút do dự mà đánh tới, dù là bởi vậy bỏ mình cũng không có chút ý định dừng lại.

Suu!

Long Xà Tích từ lòng bàn tay chui ra.

Nhậm Thanh đã từng đối phó qua quỷ vật, cho nên xuất thủ cực kì gọn gàng, một lát sau Long Xà Tích liền chuyển lên mười mấy bộ thi thể.

Hắn chỉ cần đem thi thể vứt bỏ liền sẽ có lính cai ngục vận chuyển tới doanh địa.

Nhậm Thanh rất nhanh liền khiến người bên ngoài chú ý.

Dưới tình huống bình thường, lính cai ngục cần hợp lực nhanh chóng đánh giết quỷ vật, nhưng khi bọn hắn vô tình hay cố ý nhìn lại phía Nhậm Thanh, đã thấy đối phương đang giết diên rồ.

Long Xà Tích hóa thành tàn ảnh bao trùm mấy chục mét, bất luận cái quỷ vật gì đến gần liền sẽ bị xé nát trong nháy mắt, lại có quỷ ảnh vận chuyển xác đi.

Thậm chí Nhậm Thanh đem một số thi thể quỷ vật thu vào bên trong lò luyện huyết nhục, trải qua luyện chế đạt được một loại vật liệu tên là “Quỷ Huyết”.

【 Quỷ Huyết 】

【 A Tỳ Địa Ngục ngưng tụ mà thành, ăn vào giảm xuống thọ nguyên, hơi gia tăng hồn phách, cũng chịu dị hoá nhất định. 】

Đối với Nhậm Thanh mà nói, quý huyết ăn vào có chút vô vị, bỏ thì lại tiếc.

Nếu như muốn tiêu hao thọ nguyên tăng cường hồn phách, kỳ thật còn không bằng tìm một môn thuật pháp tương tự, trực tiếp dựa vào hệ thống để tấn thăng.

Nhưng mà Hắc Sơn Dương khẳng định không dùng đến quá nhiều huyết nhục, quý vật lại liên tục không ngừng xuất hiện, tự nhiên sẽ bị thừa ra rất nhiều, thế là hắn thuận tay thu vào.

Rất nhiều huyết nhục quý vật được đưa vào bên trong miệng Hắc Sơn Dương, trạng thái nó bắt đầu trở nên ổn định, nhưng vẫn cực kỳ suy yếu.

Tổng Tông Vô cũng gia nhập vào hàng ngũ đi săn quý vật, có Âm Sai cảnh nhúng tay hiệu suất càng tăng, thi hài đều nhanh chóng chất thành núi.

Chính là vì giành giật từng giây.

Nhậm Thanh thừa cơ đem sự tình Thủy Hồ Lô nói cùng Tổng Tông Vô, kết quả đối phương gạt đầu không có để ý.

Hắn thấy vậy ngược lại yên lòng.

Lính cai ngục hao tổn nửa canh giờ, thi thể đầy đủ sau đó chuẩn bị bắt đầu vòng chiêu hồn tiếp theo.

Nhưng Chuẩn mới vừa lợi dụng Minh Nha triệu tập lính cai ngục trở về thì lại có sự tình ngoài ý muốn phát sinh.

Đất rung núi chuyển, cây khuân đem tất cả sợi rễ rút ra, bắt đầu nhúc nhích tựa như vật sống.

Cây khuân không có trợ giúp cự nhân Thái Tuế để đối phó cây nào, ngược lại lựa chọn rời xa, có thể thấy được linh trí đã hiểu được khu tai tránh họa.

Cây nã tựa hồ phát giác được nguy hồn phách dần dần rời xa, nó không ngừng quơ thân cành, đầu óc màu xám đen chảy ra rất nhiều tiên huyết.

Mùi máu tươi tràn ngập ra.

Quý vật giống như nhận kích thích, nguyên bản ở khu vực đặc biệt, bây giờ lại vọt tới cây nã giống như thủy triều.

Trên trời dưới đất đều là quý vật.

Chương 323 - Chuyện Ngoài Ý Muốn Phát Sinh 2

Chương 323. Chuyện Ngoài Ý Muốn Phát Sinh 2

Viên Hầu Trong Bình sững sốt mấy giây, tiếp sau đó hô to lên.

“Lui về! ! !”

Hắn thi triển thuật pháp yểm hộ đám người, đem mấy chục trên trăm con quỷ vật vây ở bên trong bình, vẫn có lính cai ngục bị quỷ vật vây công chí tử.

Lấy tốc độ Nhậm Thanh tự nhiên không thể thụt lại sau, nhưng mà hắn tận lực thả bước chân, cuốn lên hơn trăm con thu vào lao tù trong bụng.

Quay đầu nhìn lại, trăm vạn quỷ vật giống như là thiêu thân lao đầu vào lửa, khiến da đầu run lên.

Tiếng chim hót vang lên.

Chuẩn xẹt qua giữa không trung, móng vuốt bắt lại lính cai ngục không kịp rút lui.

Lính cai ngục vây quanh tường thành để phòng ngự, mượn nhờ ưu thế chỗ cao để phóng thích thuật pháp, rất nhanh liền đem tình huống ổn định lại.

Nhưng mà phiền phức lại theo nhau mà tới.

Sợi rễ cây nào hấp thu huyết nhục quỷ vật, khí thể bày ra càng thêm kinh khủng, nhưng lại căn bản không làm gì được cây khuôn đã rời xa.

Nó đành phải phát tiết trên thân cự nhân Thái Tuế, bụi khuẩn bắt đầu có xu thế tán đi.

Nhậm Thanh chợt cảm thấy khó giải quyết, hiện nay xem ra cây khuẩn hấp thu xong ba hồn bảy phách, sau đó rất có thể sẽ bởi vậy mất đi không chế.

Mục đích Cai Ngục Đường là muốn cho cây khuẩn lợi dụng năng lực Thử Mẫu Giả để sản xuất hồn phách mới, cuối cùng thay thế cây não chương quản A Tỳ Địa Ngục.

Nếu như cây khuẩn không theo kịch bản, thoát khỏi A Tỳ Địa Ngục thì sao...

Đến lúc đó cây não một lần nữa chìm vào yên lặng, cây khuẩn thành tồn tại độc lập, thậm chí nhờ vết thương trên vách dạ dày đi vào ngoại giới.

Vậy thì được không đủ bù mất.

Lý Thiên Cương hiển nhiên cũng ý thức được điểm ấy, nét mặt biến hóa mấy lần rồi hô to:

“Tổng Tông Vô, đem Quỷ Anh mang đến cây não.”

Tổng Tông Vô cũng không hỏi thăm nguyên do, công lên tế đàn.

“Chờ chút! !”

Lý Thiên Cương gọi Tổng Tông Vô, cưỡng ép hắn tỉnh táo lại.

Quỷ vật bởi vì tụ lại rất nhiều, sau khi thôn phệ lẫn nhau sẽ trở nên càng thêm kinh khủng, có không ít quỷ vật đã tới trình độ Âm Sai cảnh cũng kinh hãi.

Nhậm Thanh nhìn về phía nơi xa.

Quỷ vật lít nha lít nhít gần như đem hơn mười dặm bao trùm, Tổng Tông Vô muốn đi tới cây não, độ khó vừa nhìn

cũng thấy.

Chuẩn đem tể đàn mang theo cũng không thực tế, đây cũng không phải là việc đem Hắc Sơn Dương ném ở dưới cây là được, nhất định phải gọi ra ba hồn.

Hình thể khổng lồ của nó ở giữa không trung sẽ chỉ hấp dẫn cây nào chú ý.

Lý Thiên Cương nheo mắt lại hỏi:

“Thủy Hồ Lô đây...”

Chuẩn hậm hực nói ra:

“Thủy Hồ Lô đâu?”

Lý Thiên Cương biến sắc, nhìn quanh cũng không tìm tới thân ảnh Thủy Hồ Lô, bây giờ tình huống khẩn cấp, căn bản trì hoãn không được.

Hắn minh bạch Thủy Hồ Lô sớm phát hiện mảnh khoe, nguyên bản trong kế hoạch nếu như sinh ra biến cố, xác thực phải để Thủy Hồ Lô ra tay.

Viên Hâu Trong Bình lắc đầu nói:

“Ta tìm xem hắn...”

“Kỳ thật thì.”

Nhậm Thanh nhin không được nhú lông mày lại, ánh mắt nhìn về phía đông bắc của doanh địa tạm thời, giống như có thể cảm nhận được khí tức mòng chủng.

“Thủy Hồ Lô giống như ở chỗ kia.”

“Người xác định?”

“Tám phần.”

Lý Thiên Cương khẽ gật đầu, hiện tại nào có thời gian đi nghe nguyên do, lập tức để Chuẩn tiến đến dò xét có tung tích

Thủy Hồ Lô hay không.

“Lâm trận bỏ chạy, thật sự là muốn chết.”

Hai mắt Chuẩn hiện lên hung quang, lập tức gương cánh phóng lên tận trời.

Tuy nói giữa không trung cũng không ít quỷ vật, nhưng lấy tốc độ của nó tùy tiện liền có thể trốn tránh, trong chớp mắt liền tới chỗ đỉnh núi kia.

Trong miệng Chuẩn phát ra tiếng chim hót, sóng âm từ trên xuống dưới trực tiếp tác động dưới lòng đất.

Phanh phanh phanh...

Mặt đất vỡ ra khe hở, Thủy Hồ Lô chật vật từ đó chui ra.

“Các ngươi muốn chết, vì sao còn muốn kéo ta chôn cùng?
!!”

Thủy Hồ Lô cúi đầu, trong tay cầm theo cái hồ lô hình người, rõ ràng là thi triển thuật pháp bắt lấy một vị linh cai ngục nào đó.

Có thể thấy được lúc trước hắn để giọt nước rơi xuống, chính là lựa chọn mục tiêu hạ thủ.

Hồ lô hình người hóa thành hơi nước, thân ảnh Thủy Hồ Lô chậm rãi biến mất.

Chuẩn thấy thế muốn đáp xuống, lại cảm nhận được trong doanh địa có một khí tức không hiểu, cùng Viên Hạo Trong Bình cười quái dị.

“Thủy Hồ Lô, ngươi đã không có cơ hội, cho ta mượn thân thể dùng một lát.”

Bình vỡ vụn ra, đầu đột nhiên không thấy tung tích, lần nữa hắn xuất hiện đã gắn ở trên cổ Thủy Hồ Lô.

Thủy Hồ Lô treo cái đầu lên, động tác trở nên cứng ngắt.

“Ha ha ha ha.”

Chuẩn thấy thế dùng móng vuốt nắm Thủy Hồ Lô lên, trong chốc lát liền về tới bên trong doanh địa tạm thời, hắc nhiên đã bị Viên Hầu Trong Bình không chế.

Thanh âm Viên Hầu Trong Bình vang lên:

“Lấy tu vi Thủy Hồ Lô, ta có thể mượn dùng khoảng chừng một canh giờ, hẳn là đủ chứ?”

“Đủ rồi.”

Lý Thiên Cương quay đầu nhìn về phía Lý Bách, Lý Bách sắc mặt nghiêm túc, thở sâu một hơi rồi lập tức toàn thân biến thành nham thạch, hai tay đặt trên mặt đất.

Doanh địa lập tức chấn động.

Mặt đất trực tiếp bị nâng lên mấy mét, tựa như là hòn đảo trong hải dương.

Chương 324 - Điều Khiển Doanh Địa

Chương 324. Điều Khiển Doanh Địa

“Hắc hắc hắc hắc...”

Viên Hầu Trong Bình cười quái dị, sau đó hồ lô huyết nhục mở ra, rất nhiều hơi nước mãnh liệt mà ra, rất nhanh liền đem doanh địa vây quanh.

Lý Thiên Cương lấy ra trang giấy hóa thành lớn mấy chục mét, đứng ở vị trí trung tâm.

Dưới sự chỉ huy của hắn, lính cai ngục thi triển thuật pháp khổng chế cuồng phong, khiến cho doanh địa bắt đầu chuyển động giống như con thuyền lướt sóng biển.

Nhanh chóng lao tới phía cây nãi.

Dọc theo đường đi thì quỷ vật cũng nhịn không được muốn bò lên trên doanh địa tường thành, nhưng cũng bị lính cai ngục ở bên trong đánh rơi.

Nhậm Thanh nhờ vào đó lại thu tập được không ít huyết nhục.

Nhìn như thuận buồm xuôi gió, nhưng tiêu hao lớn nhất tự nhiên là Thủy Hồ Lô bị phụ thể, dù sao muốn khổng chế thủy triều, dù là tu vi Âm Sai cảnh đều khó mà bền bỉ.

Thủy Hồ Lô khẳng định là từ Lý Thiên Cương bố trí nhìn ra mánh khóe.

Hắn bởi vì không cam tâm tiêu hao quá lớn mà bị quản chế trong tay người khác, cho nên dứt khoát hoặc là không làm,

nếu làm thì cho xong, giết người Luyện Khí rồi tránh né đến khi kết thúc mới thôi.

Doanh địa thanh thế to lớn, mỗi giây đi qua cũng có mấy chục con quỷ vật bị đâm chết.

Nhưng mà vì vậy cũng đưa tới phiền phức.

Oanh! !

Tiếng xé gió vang lên.

Quỷ vật mặt chó thân voi ngăn trước con đường của doanh địa, nó cử động tứ chi khổng lồ, hướng tường thành đập tới.

Tổng Tông Vô thấy vậy nhảy trên tường thành kéo lính cai ngục ra ngoài, một mình một người ngăn tại phía trước, bốn tay hóa thành tàn ảnh đánh tới quỷ vật.

Phanh phanh phanh phanh...

Quỷ vật đã có thể so sánh Âm Sai cảnh, không cách nào tiêu diệt trong thời gian ngắn, nhưng trì hoãn thời gian cũng đã đủ rồi.

Nhưng mà cũng có những khe hở xuất hiện, Lý Bách sửa chữa phục hồi, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Chuẩn giương cánh bay lên, bỗng dưng gọi gió lớn.

Doanh địa lần nữa tăng tốc, trong nháy mắt xông vào trong phạm vi của bụi khuẩn, cũng thừa cơ đem quỷ vật mặt chó thân voi bỏ xa.

Trong không khí nổi lơ lửng rất nhiều bụi Thái Tuế, tầm nhìn càng ngày càng thấp.

Không đợi bọn hán tiến lên bao lâu, kết quả vậy mà phát hiện từng hạt Thái Tuế tựa như là bị cố định trong không khí, cuồng phong khó mà thổi bay.

Cộng thêm số lượng quý vật thực tế quá nhiều, doanh địa dần dần trở nên chậm chạp.

Nếu là thời gian dư dả, chỉ dựa vào thuật pháp Thủy Hồ Lô cũng đủ để đạt tới vị trí cây nãi, nhưng mọi người rất nhanh liền phát hiện căn bản không được.

Khi bọn hắn càng tới gần, phần bụng Hắc Sơn Dương dần dần hở ra.

Lý Thiên Cương như lâm đại địch.

Hắn đã hết sức thực hiện phong ấn, cộng thêm Thái Tuế áp chế đối với khí tức Thiên Ma, trên lý thuyết sẽ không xuất hiện tình huống đột xuất mới đúng.

Có thể là một trong ba hồn sắp bị dựng dục ra.

Xem ra nhất định phải bất chấp nguy hiểm.

“Lý Diệu Dương, nhờ vào ngươi.”

“Được.”

Lý Diệu Dương gật đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết, bên trong miệng tự lâm bả.

Kén trùng chung quanh doanh địa dần dần nở lớn.

Viên Hầu Trong Bình thấy vậy thoát khỏi cổ Thủy Hồ Lô, Lý Thiên Cương trực tiếp rút ra một trang giấy ở vị trí trái tim.

Thủy triều dừng, doanh địa không tiến thêm nữa.

Thủy Hồ Lô khôi phục ý thức sau đó vừa định nói cái gì, lại cảm giác mi tâm bị trang giấy dán sát vào, trước mắt lập tức lâm vào bóng tối đen như mực.

Nhậm Thanh thấy thế vội vàng thu hồi Thiên Ma mộng chủng, tránh cho bị tác động đến.

Lý Thiên Cương biểu tình cô quái nhìn thoáng qua Nhậm Thanh, thuận tay đem Thủy Hồ Lô phong ấn tiến vào trang giấy, miễn cho hắn làm ra việc gì.

Nhậm Thanh muốn mở miệng hỏi thăm, đột nhiên doanh địa chậm rãi lên cao.

Bên trong kén vậ mà mọc ra cái chân bốn năm mét, khiến cho doanh địa bắt đầu di chuyển giống như con rết, quỷ vật bình thường liền tùy tiện bị đâm nát.

Tổng Tông Vô dẫn theo lính cai ngục tiến đến tường thành phòng thủ, giết chết mấy ngàn quỷ vật.

Lý Thiên Cương lấy ra trang giấy gia cố doanh địa, đồng thời quay đầu nói:

“Nhậm Thanh, đồng thuật của ngươi khá mạnh, phương hướng sẽ do ngươi phụ trách.”

“Giao cho ta đi.”

Nhậm Thanh điểm hồn thoát khỏi bản thể, trôi nổi giữa không trung, thần hồn đồng thời thi triển trọng đồng, tầm mắt đi qua bụi khuôn dày đặc.

Hắn lúc này mới phát hiện chỉ việc dẫn phương hướng cũng không phải là đơn giản.

Bởi vì thân cảnh của cây não lại không ngừng vung vẩy, gần như là không có chút quy luật nào, chỉ cần nện vào doanh địa chắc chắn vỡ thành mấy khối.

Nhậm Thanh xoa xoa mồ hôi trán.

Hắn không chút do dự đem Thiên Ma mộng chủng phụ thân với mình, dù con mắt ở mi tâm quả thật có chút cô quái, nhưng chỉ cần không thả ra khí tức Thiên Ma, hắn là cũng không đáng lo ngại.

Trọng đồng được Thiên Ma mộng chủng gia trì, sau đó sự vật trước mắt lập tức rõ ràng.

Không đợi Nhậm Thanh thích ứng, hắc sắc mặt trắng bệch cao giọng la lên:

“Lý Diệu Dương, tránh ra bên trái, nhanh! ! ! !”

Lý Diệu Dương vội vàng không chế doanh địa, cất bước đi lệch sang trái mười mấy mét.

Nhưng qua mấy giây vẫn không hề có động tĩnh gì, hắc nhin không được mà sinh lòng nghi hoặc, luôn cảm giác có phải Nhậm Thanh bởi vì khẩn trương dẫn đến sai lầm không. .

Chương 325 - Điều Khiển Doanh Địa 2

Chương 325. Điều Khiển Doanh Địa 2

Oanh! ! !

Thân cảnh thô trọng nện ở vị trí cũ, lập tức nổ tung tạo thành một cái hố sâu.

Đừng nói là Lý Diệu Dương, ngay cả Tổng Tông Vô đều có chút kinh hãi, A Tỳ Địa Ngục là thuật pháp Dương Thần cảnh biến thành, chỉ sợ một kích của cây nã thì Âm Sai cảnh đều không dễ đón đỡ.

“Chớ ngăn ra đó, lui về phía sau!”

Doanh địa vội vàng lui về phía sau, có Nhậm Thanh dự đoán vô cùng kỳ diệu, động tác Lý Diệu Dương cũng bắt đầu trở nên quả quyết.

Thân cảnh rơi xuống.

Oanh! ! !

Nhậm Thanh tê cả da đầu.

Trong mắt lính cai ngục khác quan sát thì chỉ là đồng thuật lập công, nhưng Nhậm Thanh lại có cảm giác như đi trên mũi dao, không khỏi rùng mình, chỉ mình hắn cảm nhận được loại cảm giác này.

Đặc biệt là ý thức được lúc thân cảnh sắp rơi vào doanh địa, giống như tử vong gần trong gang tấc.

Nhậm Thanh cưỡng ép bỏ đi tạp niệm trong lòng, lập tức mở miệng nhắc nhở, Lý Diệu Dương không chế tiến lên, hai người phối hợp càng thêm trôi chảy.

Cây nào cách bọn hắn càng ngày càng gần, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy cự nhân Thái Tuế che trời.

Tiếng kêu Hắc Sơn Dương nên gấp rút, phần ngực bụng truyền đến thanh âm nhúc nhích, giống như có cái đồ vật gì đang hướng phía yết hầu lao tới.

Lý Thiên Cương như lâm đại địch.

Hắn cùng Chuẩn, Viên Hầu Trong Bình hiện lên thế tam giác, ánh mắt kiêng kị nhìn chằm chằm Hắc Sơn Dương.

Bảy phách đều đã cực kì khó giải quyết, nếu không phải có rất nhiều lính cai ngục Âm Sai cảnh, cộng thêm sớm bố trí, nếu không thật đúng là không nhất định có thể chống đỡ.

Mà ba hồn mới là là tồn tại chủ đạo bên trong hồn phách.

Oa oa oa oa...

Ngục hồn phách cũng còn chưa hiển lộ, nhưng bên tai mỗi người truyền đến âm thanh khóc nỉ non, lập tức cặp mắt của bọn hắn nhin không được đảo lên.

Trong đầu tràn đầy ý nghĩ dâm loạn, dù là Âm Sai cảnh cũng tránh không được bị ảnh hưởng đến.

Lý Thiên Cương cứng tại chỗ, trong kẽ răng gặm ra ba chữ:

“U... Tinh... Hồn.”

Ba hồn phân ra thiên địa nhân, trong đó Địa Hồn chính là u tinh, chính là âm khí lẫn lộn, chủ tai suy vong, khiến người háo sắc thêm khát.

Trong cơ thể Hắc Sơn Dương chui ra đầu mỹ nhân xà, đám người càng không cách nào bảo trì thanh tĩnh, trơ mắt nhìn nó

bò tới Lý Thiên Cương ở gần nhất.

Điểm hồn Nhậm Thanh ảnh hưởng nhỏ bé, nhưng thân cành cây nào đã nâng lên, lâm vào lưỡng nan chỉ có thể lựa chọn bảo toàn doanh địa.

Quý ảnh cưỡng ép khống chế chân trùng, né tránh công kích cực kì nguy hiểm.

Nhưng mà nửa người mỹ nhân xà đã tiến vào bên trong miệng Lý Thiên Cương.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Tổng Tông Vô từ tường thành nhảy xuống, trực tiếp bắt lấy mỹ nhân xà cưỡng ép túm ra, sáu mắt toát ra hàn ý thấu xương.

“Dám can đảm nhiều loạn tâm cảnh ta! !”

Cuồng phong thổi lên tóc trắng của hắn, ần ần có thể nhìn thấy trên da đầu có mười ba vết thẹo điểm giới của nhà Phật.

Tại trong Phật môn, mười hai giới đã đại biểu cho “Bồ Tát giới” cao nhất, trong truyền thuyết mười ba giới là “Ngã phạt”, là đại bất kính.

Ngón tay Tổng Tông Vô hóa thành màu vàng kim, đâm vào mỹ nhân xà bảy tấc.

Huyết dịch chảy ra.

Cây nào đột nhiên trở nên yên tĩnh không gì sánh được.

Cây nào lâm vào yên tĩnh ngán ngủ, sau đó lập tức càng trở nên điên cuồng, bộ rễ không ngừng vượt mặt đất, ý đồ tìm tới chỗ phát ra khí tức nguy hồn phách.

Hàng ngàn hàng vạn quỷ vật biến thành thịt bằm, mùi máu tươi tràn ngập ra.

Trái tim của Nhậm Thanh đều nhảy đến cổ rồi, nếu là đối mặt mấy chục trên trăm sợi rết, dù là toàn thân hấn mọc đầy trọng đồng cũng không có khả năng né tránh.

Máu chót nhất là, cây khuẩn giống như cũng phát giác được u tinh hồn tồn tại, bắt đầu thăm dò tính tới gần, thế cục càng thêm phức tạp.

Tổng Tông Vô thở dài, ngón tay thu liễm quang mang.

Hắn khắc chế bản thân mình cũng không hạ tử thủ, tiếp sau đó bắt lấy u tinh hồn hướng về cây nào ném mạnh tới, đồng thời lại có cánh tay khác vỗ một phát.

Khí lãng cuốn lên.

Mấy chục con quỷ vật bò lên tường thành bị đánh bay, còn đem đám người bưng tỉnh.

Nhậm Thanh vội vàng cao giọng nhắc nhở:

“Bên trái, đi mau! ! !”

Chuẩn gương cánh sinh ra gió lốc thổi lên trang giấy, Lý Diệu Dương ổn định tâm thần không chế chân trùng chuyển động, vẫn chưa thể tránh hết được bóng mờ ở đỉnh đầu.

Cảm giác áp bách kinh khủng càng ngày càng nghiêm trọng.

Kia tuyệt không phải là Âm Sai cảnh có thể có, khiến cho người ta không khỏi sống lưng phát lạnh.

Nhậm Thanh thấy thế trực tiếp đuổi ra mười mấy cây Long Xà Tích, đem lính cai ngục trên tường thành dẫn tới vị trí an toàn.

Oanh! !

Doanh địa bị bộ rết nện thành hai nửa, cũng may chỉ có một vị lính cai ngục mệnh táng tại chỗ.

Âm Sai cảnh cùng xuất thủ cứu lính cai ngục, thậm chí Viên Hầu Trong Bình còn bị dư chấn đập ra cái khe hở, bên trong miệng không khỏi phun ra tiên huyết.

Có thể thấy được Dương Thần cảnh kinh khủng thế nào, cho dù là Âm Sai cảnh cũng không cách nào tự vệ, hơi không cẩn thận liền sẽ bởi vậy vẫn lạc.

Chương 326 - Đề Ta

Chương 326. Đề Ta

Vách tường có thêm ra cái lỗ hồng to lớn, quỷ vật từ đó chen chúc mà tới.

Lý Thiên Cương bên cạnh thi triển thuật pháp ngăn cản, hai mắt đỏ bừng hô:

“Lý Diệu Dương, đi nhanh cho ta! ! !”

Chân trùng chèo chống một nửa doanh địa còn lại, lão đảo phóng tới bên ngoài khuôn vù.

Sợi rễ cây nào cũng không truy kích, chỉ là cuốn lấy u tinh hồn.

Nhưng mà một lát nó liền hoàn toàn tiêu hóa hết u tinh hồn, trên cành cây sinh ra mặt người, ánh mắt nhìn về phía cây khuôn đang bò tới phía nó.

Cả hai lập tức lao vào đấu với nhau.

Nhưng mà thắng bại không có cái gì bất ngờ, cây khuôn hoàn toàn không phải đối thủ của cây nào.

Cây nào có thể thông qua quỷ vật bổ sung chất dinh dưỡng, cho nên dù không cách nào cử động bản thân, nhưng chỉ cần ở A Tỳ Địa Ngục liền có thể bắt tử bắt diệt.

Lính cai ngục không có quá nhiều tinh lực đi chú ý, việc cấp bách của bọn hắn là tu bổ doanh địa, tránh cho quỷ vật thừa cơ mà vào.

Mấy vị Âm Sai cảnh cũng sẽ không tiếp tục giữ lại nghề, miễn cưỡng duy trì được tình thế.

Nhậm Thanh thấy không có cây nào sợi rễ uy hiếp, liền chủ động tiến đến phụ trách công việc Hắc Sơn Dương, tránh việc nó đột nhiên bỏ mình.

Hắc Sơn Dương sản sinh u tinh hồn, về sau đã đèn cạn dầu.

Dù không ngừng có huyết nhục quỷ vật cho ăn thì cũng chỉ có thể duy trì được sinh mạng mỏng manh, căn bản không cách nào khôi phục hoàn toàn.

Lý Thiên Cương sắc mặt âm trầm.

Nếu như Hắc Sơn Dương bỏ mình, Cai Ngục Đường nhất định phải chuẩn bị lần nữa, lại muốn chiêu hồn chí ít cần khoảng chừng mười năm, biến số quá lớn.

Huống hồ cây khuỷu một khi bị cây nào thôn phệ, dù là tái tạo lại vật chứa giống như thổ địa, thì cũng rất khó rung chuyển một hồn bầy phách của cây nào.

Hắc Sơn Dương nhịn không được phun ra tiên huyết.

Thân thể của nó sau khi ăn rất nhiều huyết nhục quỷ vật, mặc dù ngừng khuynh hướng hư hỏng lại, nhưng hồn phách lại khó mà kéo dài.

Lý Thiên Cương không ngừng bùa chú về trán Hắc Sơn Dương, nhưng không có mấy may tác dụng.

Nhậm Thanh do dự một chút nói ra:

“Lý Thiên Cương tiền bối, ta đã từng từng thu được một loại vật liệu nào đó, nói không chừng sẽ hữu hiệu.”

Chuẩn chen vào nói: “Thử một chút đi, nếu như không thành, nhóm chúng ta liền lập tức rời khỏi Minh Vũ chi địa.”

“Chỉ có thể như thế.”

Lý Thiên Cương hơi có vẻ rãi rời.

Chẳng lẽ mưu đồ mấy chục năm cuối cùng không thành không?

Nhậm Thanh lấy ra xương cốt Thiên Ma, rất nhanh liền hấp dẫn Hắc Sơn Dương chú ý.

Nó mở to con mắt đen như mực khiếp người, giống như là hồi tưởng lại cái gì, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh khụ khụ khụ quái dị.

Lý Thiên Cương mắt nhìn xương cốt Thiên Ma, cũng không phát giác cái dị dạng gì, nhưng mà có thể cảm giác được vật liệu này là dùng để sửa chữa phục hồi hồn phách.

Không biết lai lịch như thế nào, nếu Nhậm Thanh có thể lấy ra, vậy thì đánh giá của hắn về Nhậm Thanh cũng tăng cao hơn không ít.

Nhậm Thanh trong lúc lơ đãng sửng sốt mấy hơi.

Có được Thiên Ma mộng chủng, về sau hắn có thể mượn khí tức Thiên Ma bên trong mộng chủng để chế tạo rất nhiều xương cốt Thiên Ma, cũng không có đau xót gì.

Nhưng biểu hiện Hắc Sơn Dương càng nhìn càng cảm thấy cổ quái, tựa như Thiên Đạo Tử bên trong Vô Vi đạo quan trở nên thanh tĩnh...

Hắc Sơn Dương lẩm bẩm mơ hồ không rõ: “Hoàng... Kỳ...”

Sau khi nói xong, một điểm linh trí cuối cùng của nó cũng không còn sót lại chút gì, đoạt lấy xương cốt Thiên Ma liền nhét vào bên trong miệng, hồn phách rõ ràng có chỗ cải thiện.

Lý Thiên Cương cũng không hoài nghi, nào có thời gian cân nhắc cử động cổ quái của Quỷ Anh.

Nhậm Thanh có chút thẫn thức.

Thiên Đạo Tử là một Dương Thần cảnh còn có thể lưu lạc tới tình trạng như thế, cũng không phải là một câu thời vận không đủ là có thể giải thích, ai, tất cả là tại cái thể đạo đáng chết này.

Nhậm Thanh lần nữa móc ra mấy khối xương cốt Thiên Ma, khí tức Hắc Sơn Dương dần dần bắt đầu cường thịnh, lại bắt đầu nuốt huyết nhục quỷ vật theo bản năng.

Chủ hồn mới dần dần thai nghén mà ra, nhưng cần thời gian dài hơn so với u tinh hồn.

Doanh địa rất nhanh hoàn thành tu bổ, mặc dù diện tích thiếu đi một nửa, nhưng trọng lượng giảm bớt sau đó tốc độ ngược lại có chỗ tăng lên.

Âm Sai cảnh không có xuất thủ nữa, bọn hắn bàn bạc công việc liên quan tới chiêu hồn.

Chỉ là u tinh hồn thiếu chút nữa đem đoàn lính cai ngục diệt, dựa theo lẽ thường mà nói, hai hồn còn lại sẽ chỉ càng thêm khó giải quyết mới đúng.

Mà lại là cam đoan cây khuẩn có thể lấy cây não mà thay vào, hai hồn phải do cây khuẩn hấp thu.

Lý Thiên Cương lo lắng nhìn về nơi xa, cây khuẩn đã thân cành đứt gãy, nó muốn bỏ chạy, nhưng bị cây não gắt gao cuốn lấy không thả.

Viên Hào Trong Bình nhin không được hỏi:

“Lại tiếp tục như thế, căn bản là đợi không được hồn phách ra đời?”

Tống Tông Vô cau mày, đứng lên nói ra:

“Nhóm chúng ta thử đi chặn đường quỷ vật, hẳn là có thể chậm lại tốc độ thổ địa diệt vong.”

“Chỉ có thể như này...”

Lý Thiên Cương gật đầu bất đắc dĩ, thực lực bọn hắn rất khó chi phối chiến cuộc, chỉ có thể nói ảnh hưởng gián tiếp một chút.

Chương 327 - Đề Ta 2

Chương 327. Đề Ta 2

Đám người đơn giản chuẩn bị đi xuống, doanh địa cũng hướng đoạn đường quý vật dày đặc nhất mà lao tới.

Khi đôi mắt càng ngày càng nhiều quý vật, dù có là Âm Sai cảnh xuất thủ, áp lực tất cả lính cai ngục gánh vác cũng vẫn to lớn.

Bên ngoài doanh địa thi thể chồng chất thành núi.

May mắn có quy tắc đặc biệt Minh Vũ chi địa, quý vật sau khi chết sẽ bị huyết nhục bình nguyên hấp thu.

Nếu không quý vật tùy tiện liền có thể mượn nhờ hàng ngàn hàng vạn bộ thi thể bò lên tường thành, ưu thế lấy cao đánh thấp của lính cai ngục sẽ không còn sót lại chút gì.

Dưới tình huống như thế, cây khuân giống như đã dần dần có dấu hiệu thất bại.

Mà Thái Tuế cự nhân hóa thành sợi nấm chân khuân quần chặt lấy cây nào, hiệu quả tương đối xác thực.

Quý vật công thành không biết mệt mỏi.

Đám người máu me be bét, bức bách thân thể phải vượt qua giới hạn bản thân, bọn hắn vận dụng thuật pháp đã tinh giản hơn rất nhiều.

Cỗ máy giết chóc Nhậm Thanh cũng triển lộ ra một mặt dữ tợn.

Hai mắt hắn có chút lóe ánh sáng, Kính Trung Tiên thi triển ra, thân ảnh Quỷ Lang từ đó chui ra, tản ra khí tức giống như

thực chất.

Có quỷ ảnh cùng Quỷ Lang, Nhậm Thanh một mình vậy mà chống đỡ quỷ vật mặt tường thành phía bắc.

Quỷ Lang nhảy xuống tường thành, mỗi lần vung ra móng vuốt đều có thể giết chết mấy con quỷ vật, vết thương chẳng chịt cũng không có dự định dừng lại chút nào.

Dù sao cũng là huyễn tượng Kính Trung Tiên gọi ra, không biết cảm giác đau không có mệt, khuyết điểm duy nhất chính là không cách nào duy trì lâu dài.

Nhậm Thanh hai tay nắm giữ Long Xà Tích.

Lấy trình độ sắc bén của Long Xà Tích, lắc đập vào trên thân quỷ vật tựa như là dao nóng cắt mỡ bò, tuy tiện có thể chặt đứt cơ thể.

Nhưng mà chờ đến hơn nửa canh giờ, Nhậm Thanh cũng không nhìn được cảm thấy kiệt lực.

Ngay cả hắc đều là như thế, chớ nói chi là lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh còn lại.

Minh Vũ chi địa không phân ngày đêm, nhưng ít ra đã qua hơn nửa ngày, trong lúc này thì cơ hội để lính cai ngục nghỉ ngơi cũng lác đác không có mấy.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Lò luyện huyết nhục thiêu đốt đến cực hạn, hỏa diễm trải rộng xương cốt huyết nhục, nhờ vào đó chèo chống khôi phục thể lực.

Tổng Tông Vô cần rằng nghiêng lợi thấp giọng nói:

“Lý Thiên Cương! ! !”

Lý Thiên Cương thở dài, nhìn bộ dạng lính cai ngục chật vật không chịu nổi, cảm giác may mắn trong lòng sau cùng

cũng không còn sót lại chút gì.

Lại tiếp tục như thế nhất định xuất hiện rất nhiều tử thương.

Hiện tại Hắc Sơn Dương còn chưa thai nghén hồn phách, cây khuân cũng sợ là kiên trì không nổi.

Hắn vừa định mở miệng rời khỏi Minh Vũ chi địa, đột nhiên lính cai ngục không hẹn mà cùng dừng tay lại, quay đầu nhìn về cây não bên trong khuân vù.

Viên Hầu Trong Bình thì thảo nói ra:

“Cái quỷ gì thế?”

Giống như có chỗ đã an bài.

Quỷ vật lít nha lít nhít thay đổi phương hướng, vậy mà chủ động cách xa cây não, dần dần trở về bên trong vùng huyết nhục bình nguyên.

Chuẩn tương đối hiểu rõ về Minh Vũ chi địa, nơi đây cũng là hắn đặt tên, nhưng tình huống phát triển như thế, cảm giác cũng không giống là vận khí.

Ngữ khí hắn không hiểu nói ra:

“Làm sao cảm giác... Giống cây não chủ động rút lui?”

“Mặc kệ, bây giờ tiến lên tiếp hay lui về?”

Nhậm Thanh thở hỏn hển đứng trên tường thành.

Lính cai ngục nhao nhao ngồi dưới đất nghỉ ngơi, đồng thời ăn thêm lương khô cùng nước, thậm chí cũng không để ý tới chung quanh tràn đầy huyết nhục dơ bẩn.

Nhậm Thanh nhìn về phía cây não, chú ý tới mặt người trên thân cây trở nên có chút cổ quái, ánh mắt dờ dẫm, linh tính dần dần biến mất.

Có lẽ là bởi vì linh trí u tình hồn mang tới không cách nào duy trì lâu dài?

Lý Thiên Cương cũng là không rõ ràng cho lắm, nhưng mà cây khuôn cùng cây não một lần nữa lâm vào giằng co, liền chỉ huy đám người rời xa bụi khuôn.

Âm sai cảnh đang thương nghị làm như thế nào tránh cho bị chủ hồn ảnh hưởng, nếu như không thành liền lập tức rút lui.

Thai Quang hồn chính là quá rõ dương hóa thành, thuộc về Thiên Hồn, chủ sinh mệnh, liên lụy đến thọ nguyên.

Nếu như một người vứt bỏ thai quang hồn, tựa như cái xác không hồn, thân chưa chết nhưng hồn chết.

Sảng linh hồn là cầu nối câu thông thiên địa, đại biểu cho lực phản ứng nhạy bén, càng là biểu tượng linh trí, thuộc về Nhân Hồn.

Không có Sảng linh hồn sẽ si ngốc.

Sau khi tâm lý nắm chắc, đám người cảm thấy vẫn là có khả thi nhất định.

Tổng Tông Vô mở miệng nói ra:

“Ta đến hộ tổng, trước đây u tình hồn liền có thể chống cự, hai hồn còn lại chắc hẳn...”

Viên Hào Trong Bình ngắt lời nói:

“Chiêu hồn liên lụy quá lớn, ta mới là bảo đảm nhất, dù hồn phách hủy diệt, nhưng chỉ cần tiểu nhân trong bình không chết, thì vẫn có thể tìm cơ hội khôi phục.”

Lý Thiên Cương lắc đầu:

“Nếu như ta sớm đem hồn phách bản thân phong ấn, dùng thuật pháp khống chế thân thể, làm tốt thì hồn phách không bị

ảnh hưởng.”

Mắt thấy Âm Sai cảnh bởi vậy muốn âm ỉ lên, Nhậm Thanh yếu ớt nói:

“VẬY...”

Đám người chỉnh tề quay đầu nhìn về phía hắn, bầu không khí lập tức rơi vào trầm mặc.

Thật sự là Nhậm Thanh biểu hiện rất sáng chói, dù là Lý Thiên Cương đối với hắn đều có chỗ chờ mong.

“Kỳ thật đi, thuật pháp của ta hình thành quỹ ảnh không có hồn phách, tuyệt đối sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là không có nguy hiểm chút nào.”

Nhậm Thanh chủ động như thế, còn có một phần nguyên nhân là nguy hồn phách tựa như một cơ duyên.

Chương 328 - Hai Hồn Cuối

Chương 328. Hai Hồn Cuối

Cái gọi là cơ duyên, bắt nguồn từ Nhậm Thanh đột nhiên thoáng nghĩ tới.

Bởi vì dựa theo kế hoạch Cai Ngục Đường, cây khuỷu tiêu hóa xong ba hồn bảy phách, liền sẽ mượn năng lực Thử Mẫu Giả sản sinh ra phân thân.

Từ đó thoát khỏi liên hệ cùng Vô Thượng Thiên Ma.

Nhậm Thanh đối với năng lực Thử Mẫu Giả có ấn tượng khắc sâu, phân thân mặc dù kế thừa ký ức bản thể, nhưng là một lần nữa sản sinh hồn phách mới.

Kế hoạch thuận lợi, nguy hồn phách sẽ cùng với bản thể cây khuỷu chết đi dần dần tiêu tán, hoặc là bị A Tỳ Địa Ngục thôn phệ.

Còn không bằng lợi dụng phế vật này.

Nhậm Thanh chỉ cần cầm chút nguy hồn phách của tàn hồn Thiên Đạo Tử liền có thể tiết kiệm chỉ ít thời gian mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Lò luyện huyết nhục cần Tân Vương tọa trấn.

Nếu để cho nguy hồn phách của Dương Thần cảnh trở thành Tân Vương, có thể đoán được, lao tù trong bụng nhất định sinh ra thuế biến nghiêng trời lệch đất.

Nếu không lấy tiến độ hồn phách Chung Hồ Lô, không biết phải bao nhiêu năm mới có thể để cho dầu thấp khắp nơi.

Lý Thiên Cương nghe nói thì lông mày giãn ra, nhin không được mở miệng hỏi:

“Nhậm Thanh ngươi dùng thuật pháp hình thành thần hồn, ta có thể tiếp xúc với nó không?”

“Đương nhiên có thể.”

Nhậm Thanh phân ra một số quỹ ảnh cho bốn người Lý Thiên Cương, về phần Thiên Đạo Trùng thì ở vào lòng bàn chân của hắn, sẽ không tùy tiện thả ra.

Hắn thừa dịp Âm Sai cảnh xem xét quỹ ảnh, đem lực chú ý đặt ở chỗ xương sống.

Nhậm Thanh không chút do dự sử dụng thiên đạo mộng chủng ly thể, lập tức đưa vào bên trong quỹ ảnh, dự định nhờ vào đó thu hoạch cơ duyên.

Mộng chủng có thể hình thành pháp y, tự nhiên cũng có tác dụng dung nạp hồn phách.

Mà thiên đạo mộng chủng mặc dù không có liên quan lớn với ngục hồn phách như là Thiên Ma mộng chủng, nhưng Hắc Sơn Dương đều đã thức tỉnh ký ức Thiên Đạo Tử, theo đạo lý thì cơ hội xác thực không nhỏ.

Coi như thiên đạo mộng chủng tổn thất cũng không sao.

Dù sao bên trong ba cái mộng chủng, thiên đạo mộng chủng là giá rẻ nhất.

Có Hoàng Tuyền tiên cốt trên người, liền có thể liên tục không ngừng ủ nuôi, chỉ là lãng phí một chút thời gian thôi.

Chuẩn đối với thiên đạo mộng chủng của Nhậm Thanh rất là hiếu kì, nhin không được hỏi:

“Đây là cái pháp khí gì? Hay là thuật pháp?”

Nhậm Thanh sớm đã nghĩ kỹ lý do:

“Đến từ năng lực nguy biến Vô Mục Pháp, xác thực xem như một loại pháp khí, ta có thể nhờ vào đó không chế quỷ ảnh.”

Âm Sai cảnh cũng không đa nghi, dù sao thiên đạo mộng chung hiện nay chỉ mới vừa tiếp xúc u nguyên, căn bản không nhìn ra liên quan tới Thiên Đạo pháp.

Ngược lại khí tức thuật pháp rất là nồng đậm.

Mấy người Lý Thiên Cương suy tính, biện pháp của Nhậm Thanh bảo đảm nhất, dù là quỷ ảnh sinh ra ngoài ý muốn, cũng có thể lập tức bổ cứu.

Lập tức liền để Nhậm Thanh thử một chút, kết quả quỷ ảnh tùy tiện liền có thể nâng vật nặng lên, dùng thuật pháp để ảnh hưởng hồn phách cũng gần như vô dụng.

Sau khi xác định nên áp dụng như thế nào, lính cai ngục lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Bọn hắn chọn tốt vị trí cần dựng doanh địa, gia cố tường thành, đồng thời bắt đầu lần lượt rút lui đến bên ngoài vài trăm mét.

Nếu là chiêu hồn mất không chế, Chuẩn liền có thể mang theo lính cai ngục lập tức rời khỏi Minh Vũ chi địa.

Trong lúc này, cây nào cùng cây khuân giao thủ dần dần lâm vào gay cấn, nhưng xem chừng thời gian ngắn sẽ không phân ra thắng bại.

Hắc Sơn Dương bị đặt ở trên tế đàn doanh địa, chỉ để lại quỷ ảnh trông coi.

Tổng Tông Vô hơi gần một chút, chủ yếu nếu là sau khi quỷ ảnh thất bại sẽ lập tức ứng cứu, hắn đối mặt với việc bỏ mình thì sớm đã thân nhiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đám người Cai Ngục Đường kiên nhẫn chờ đợi.

Đầu Hắc Sơn Dương dần dần bành trướng, ngũ quan lập tức chảy ra nước mắt, một cỗ khí tức khó hiểu lan ra.

Động tác hai quái vật cây khổng lồ trở nên có chút chần chờ, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Tổng Tông Vô vẻ mặt nghiêm túc, hô hấp nặng nề nói ra:

“Tới.”

Lời nói vừa dứt, thanh âm hài nhi khóc nỉ non vang lên, không ít lính cai ngục vô thức lui lại nửa bước, trong ánh mắt tràn ngập ý sợ hãi.

Nhìn như hài nhi từ bên trong miệng Hắc Sơn Dương leo ra một cách bình thường không có gì lạ.

Sau đó hài nhi sinh trưởng bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, nhưng mà mấy hơi thở đã cao khoảng chừng ba bốn mét, hô hấp cũng phun ra hắc khí.

Làn da Hắc Sơn Dương lập tức xuất hiện nếp nhăn, lông tóc cũng xuất hiện tơ bạc, trên dưới ngực chập trùng, thọ nguyên có chiều hướng cạn kiệt.

Lý Thiên Cương trầm giọng nói ra:

“Thai quang hồn...”

Nếu không có quỹ ảnh của Nhậm Thanh, Âm Sai cảnh lưu trong doanh địa dù không chết, cũng ít nhất phải tổn thất hết mấy chục năm thọ nguyên.

Chương 329 - Hai Hồn Cuối

2

Chương 329. Hai Hồn Cuối 2

Thai quang hồn ngồi xổm dưới đất gào khóc lớn, tuế nguyệt lưu vết tích lan tràn trên vách tường, có thể thấy được năng lực cũng không giới hạn ở thọ nguyên.

Nhậm Thanh thấy thế vội vàng để cho quỷ ảnh trước đem Hắc Sơn Dương ném trở về.

Chuẩn giương cánh bay đến giữa không trung, dùng thân thể tiếp được Hắc Sơn Dương, khi nó xuống đất liền bị Nhậm Thanh dứt khỏi thức ăn.

Trạng thái Hắc Sơn Dương trở nên ổn định, bổ sung hai trăm ngày thọ nguyên mặc dù không coi là nhiều, nhưng dù gì cũng đủ chèo chống đến khi chiêu hồn kết thúc.

Lý Thiên Cương chỉ huy lính cai ngục cho Hắc Sơn Dương ăn, sau đó nhìn về phía Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh cũng không dám lơ mãng, thăm dò để quỷ ảnh quần quanh cổ chân Thai Quang hồn, phát hiện không có việc gì, sau đó chậm rãi kéo ra bên ngoài doanh địa.

Đám người thấy thế thì ngừng thở, cũng may ngục hồn phách đều làm việc theo bản năng.

Quỷ ảnh kéo lấy thai quang hồn rời xa doanh địa, nhưng lập tức quỷ ảnh có xu thế tiêu tán, có thể thấy được cũng không phải là không có hiệu quả chút nào.

Nhậm Thanh tăng thêm tốc độ, đạt tới bảy tám trăm mét liền ngừng lại.

Mặc dù khoảng cách dự tính vị trí chênh lệch không ít, nhưng cũng đã đủ.

Quỷ ảnh tương dung cùng hồn phách thai quang hồn, thiên đạo mộng chủng cũng thử bám vào ngục hồn phách.

Thai quang hồn cảm nhận được thiên đạo mộng chủng, nó phi thường khó chịu muốn thoát khỏi, thân thể chuyển động, âm thanh khóc nỉ non càng ngày càng nghiêm trọng.

May mắn cây não cũng không bị hấp dẫn, ngược lại là cây khuôn muốn dùng sợi rễ xem xét tình huống phía dưới, lại bị cây não cuốn lấy nên không có cách nào để ý.

Tổng Tông Vô mở miệng nhắc nhở:

“Nhậm Thanh!”

Nhậm Thanh gật đầu.

Móng tay của hắn dùng sức vạch một cái tại lòng bàn tay, máu chảy trong nháy mắt liền thi triển quỷ thể, tiếng khóc của thai quang hồn ở xa xa cũng im bật.

Đồng đảo lính cai ngục mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng còn không đợi bọn hắn suy tư, thân cảnh cây não trong chốc lát hướng về thai quang hồn chớp tới.

Cây khuôn không cam lòng yếu thế, cả hai vây quanh xem ngục hồn phách thuộc về ai, hai bên lại bắt đầu tranh đấu, bùn đất bốn bề văng ra khắp nơi.

Nhậm Thanh lợi dụng quỷ ảnh còn thừa không nhiều lắm để không chế thai quang hồn, hướng cây khuôn bò tới.

Thái Tuế cự nhân thành kẻ quấy rối, hình thành rất nhiều sợi nắm chân khuôn bao trùm cây não, thân thể lập tức hóa

thành một bộ phận của bụi khuẩn.

Nhưng dù là như thế, cây nào vẫn có lưu dư lực, muốn đưa thân cành ra bắt lại Thai Quang hồn.

Lính cai ngục thấy thế chuẩn bị xuất thủ.

Đúng lúc này, quỷ vật cổ quái lần nữa xuất hiện, cây nào dừng động tác lại, để cây khuẩn dùng sợi rễ mang thai quang hồn đi.

Tiếp sau đó bụi khuẩn phát sinh bạo tạc kịch liệt, trong nháy mắt Thái Tuế bay rộng toàn bộ Minh Vũ chi địa.

Thậm chí bắn đầu đi qua vách tường dạ dày hướng về A Tỳ Địa Ngục lan tràn tới.

Lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh người ngã ngựa đổ, có người hôn mê bất tỉnh ngay trên đất, thế cục phát triển khiến bọn hắc vệi vàng không kịp chuẩn bị.

Lý Thiên Cương cau mày nói ra:

“Nói không chừng là hồn phách Địa Tàng Vương sắp hoàn chỉnh, sinh ra dị tượng.”

Tổng Tông Vô nắm mấy vị lính cai ngục ném tới trên lưng Minh Nha, dự định để bọn họ quay về doanh địa.

Hắn nhin không được hỏi: “

Làm sao bây giờ?”

Lý Thiên Cương kiên định nói ra:

“Yên tâm, chỉ còn lại một hồn cuối cùng, tiêu hao Quỷ Anh để nó trong thời gian ngắn dựng dựng ra.”

Bọn hắc vệi rất nhanh liền quay trở về doanh địa, lính cai ngục té xỉu cũng không lâu sau đã khôi phục ý thức.

Doanh địa chậm rãi đi qua di động cây khuẩn.

Sảng linh hồn cuối cùng chỉ cần để cây khuôn hấp thu liền hoàn thành, nguy hiểm cũng không cao lắm, mắt nhìn mưu đồ Cai Ngục Đường đã gần trong gang tấc.

Chuẩn từ trong dạ dày phun ra một đoàn quang ảnh vắn vẹo, sau đó Lý Thiên Cương dùng bùa chú phong ấn.

Tổng Tông Vô thấy Nhậm Thanh hơi nghi hoặc một chút, liền mở miệng giải thích nói:

“Đây là Mộng Châu, Đại Mộng chân nhân có thể nhờ vào đó tỉnh lại ký ức thổ địa, từ đó để hắn thi triển năng lực Thử Mẫu Giả.”

“Đại Mộng chân nhân đi đâu?”

Nhậm Thanh luôn cảm thấy có chút không đúng, chủ yếu cây nào có mấy lần phản ứng dị thường.

Lý Thiên Cương nhìn ra sự lo lắng của hắn, an ủi lấy nói ra:

“Đại Mộng chân nhân muốn ra tay cũng cần chuẩn bị không ít, làm không tốt thì cây nào sẽ bị hắn ảnh hưởng.”

“Lý tiên bối, ta có thể gặp thử với Mộng Châu không?”

Lý Thiên Cương do dự mấy giây sau đó đáp ứng, tiếp lấy thả Mộng Châu ra.

Nhậm Thanh đưa tay tiếp xúc Mộng Châu, sau đó gọi hệ thống ra xem xét, kết quả xác thực cùng Lý Thiên Cương miêu tả không kém nhiều.

【 Mộng Châu! 】

【 Mộng Điệp Pháp ngưng tụ mà thành, cần hồn phách của kẻ thi thuật làm dẫn, khiến cho ý thức người khác bị mộng cảnh ảnh hưởng. 】

Nhưng mà trong lòng hẩn nghi hoặc lại càng thêm nồng đậm.

Nhậm Thanh lấy lý do nghỉ ngơi để tìm địa phương tỉnh tọa, ý thức lại nghĩ đến thiên đạo mộng chủng đã ở bên trong thân cây khuân.

Chương 330 - Đại Mộng Chân Nhân?

Chương 330. Đại Mộng Chân Nhân?

Thiên đạo mộng chung lặng yên không tiếng động giấu ở bên trong ngục hồn phách, chỉ cần không chủ động hiện ra, lấy linh trí của cây khuân thì khó mà phát giác được.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh dựa vào thiên đạo mộng chung đột nhiên phát hiện hồn phách bên trong thân cây khuân có chút không đúng, vậy mà đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Mà hắn có thể cảm giác được vết tích thuật pháp trong đó, cùng Mộng Châu xuất hiện ở một chỗ.

Nhưng dùng thuật pháp hồn phách để tác dụng lên cây khuân, rõ ràng sẽ phải trả cái giá không nhỏ, hồn phách kẻ thi thuật sẽ bởi vậy bị hao tổn.

Ngoại trừ Nhậm Thanh ra, bên trong Cai Ngục Đường chỉ có Đại Mộng chân nhân nắm giữ thuật pháp liên quan tới mộng cảnh, cũng cường đại đến mức có thể ảnh hưởng tới cây khuân.

Cây nào kia có cử động dị thường, rất có thể cũng là do Đại Mộng chân nhân xuất thủ.

Tu vi Đại Mộng chân nhân là Âm Sai cảnh viên mãn cũng xác thực không thể nào khống chế cây nào trong thời gian dài, gián tiếp thi triển thuật pháp ngược lại là có thể hiểu được.

Nhưng Nhậm Thanh thực sự có chút nghĩ không thông, nếu như trước đó đã chuẩn bị kỹ càng Mộng Châu, thế sao không dùng luôn, vì sao còn phải nỗ lực bỏ ra cái giá lớn để thi triển thuật pháp như thế.

Chẳng lẽ tình huống phức tạp hơn so với tưởng tượng?

Nhậm Thanh mở to mắt, nhìn không được ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bụi khuôn nồng đậm tựa như mây đen, trực tiếp đem toàn bộ Minh Vũ chi địa bao trùm.

Mi tâm của hắn sinh ra Thiên Ma mộng chủng, chủ thứ hồn đồng thời thi triển trọng đồng, bụi khuôn vậy mà đang dần dần lưu động.

Giống như đang hội tụ tại trung tâm Minh Vũ chi địa.

Lính cai ngục còn lại cũng chú ý tới cử chỉ cổ quái của Nhậm Thanh, nhao nhao ngừng chân xem xét tình huống, lại không phát hiện được chút dị dạng nào.

Mãi đến khi Sảng linh hồn trong cơ thể Hắc Sơn Dương dần dần thai nghén thành hình.

Bụi khuôn giữa bầu trời càng ngày càng trở nên quỷ dị, bắt đầu hóa thành động vật hoặc là hình dáng thực vật, nhưng bọn chúng đều rất bình tĩnh.

Lý Thiên Cương tự lẩm bẩm:

“Là ý thức nguyên bản của Địa Tàng Vương?”

Tổng Tông Vô lắc đầu:

“Không thể nào...”

Nhậm Thanh lại có cảm giác quen thuộc không nói ra được.

Hắn cũng cho rằng không phải là Địa Tàng Vương khôi phục, bởi vì không cảm nhận được vết tích hồn phách, dị tượng bụi khuôn giống như đang báo trước cái gì.

Chẳng lẽ liên quan đến tu sĩ Thái Tuế thiên quỷ cảnh?

Ngẫm lại càng thêm hoang đường, Nhậm Thanh có thể nhìn ra bụi khuôn tuyệt không phải tự chủ chuyển động, mà là do lực lượng bên ngoài điều khiển.

Nhậm Thanh cưỡng ép đem tạp niệm trong lòng đè xuống, sau đó cùng lính cai ngục khác bố trí sân bãi, dự định hoàn thành chiêu hồn.

Hắc Sơn Dương không ngừng nuốt chứng huyết nhục, cũng đại biểu Sảng linh hồn đang dần dần thai nghén.

Lúc này cho dù là Âm Sai cảnh, trong lòng cũng tránh không được việc khẩn trương.

Bụi khuôn bao phủ Minh Vũ chi địa càng ngày càng tà dị, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy hình ảnh mơ hồ của mấy chục người treo ngược, không biết có ngụ ý gì.

Đáng được ăn mừng duy nhất chính là, cũng không có dị dạng khác, chỉ có thể hiểu rằng đây là hồn phách Địa Tàng Vương tạo thành ảnh hưởng.

Không có tiêu tốn quá nhiều thời gian.

Dưới thuật pháp thúc đẩy sinh trưởng, Hắc Sơn Dương đã biến thành cục thịt dị dạng khoảng chừng mười mét, nhờ vào đó cưỡng ép tạo ra Sảng linh hồn.

Hắc Sơn Dương bị đặt ở trên đất trống phía xa cây nào, bốn bề bố trí thuật pháp bảo hộ.

Mọi người đã làm hết sức của mình, tiếp sau đó liền xem Mộng Châu đối với cây khuôn có hữu hiệu hay không, bọn hắn liền chuyển doanh địa tới cửa ra vào.

Cây khuôn giống như phát giác được khí tức Sảng linh hồn, lợi dụng sợi rễ tới gần Hắc Sơn Dương, ý đồ tìm tung tích nguy hồn phách.

Cũng may Hắc Sơn Dương có thuật pháp ẩn tàng.

Cuồng phong gào thét.

Biểu thị kịch biến sắp mở màn.

Nhậm Thanh đứng trên tường thành ngóng nhìn bụi khuôn, trong đó sóng xung kích càng trở nên mãnh liệt.

Bụi khuôn có phải chịu nguy hồn phách ảnh hưởng hay không thì không biết được, nhưng bắt đầu có đồ án kỳ dị hình thành, thậm chí như là ảo ảnh.

Càng về sau sương mù bắt đầu hình thành đồ án miêu tả về các loại hình thức tự sát, cắt mạch, treo ngược, uống thuốc độc, nhảy sông...

Cuối cùng ở trong ánh mắt kinh ngạc của Nhậm Thanh, bụi khuôn biến thành một cự nhân mông lung.

Cự nhân tựa như là nằm thẳng giữa không trung, chỉ có thể mơ hồ xem rõ ràng hình dáng, lại không biết cụ thể.

Cho dù lính cai ngục nhìn lại từ góc độ nào, vị trí cự nhân cũng sẽ không có chút cải biến, giống như điều chỉnh khi doanh địa chuyển động.

Cảm giác quen thuộc trong lòng Nhậm Thanh vẫn nồng đậm, ý nghĩ trong đầu vô cùng sống động, giống như chỉ cách một lớp giấy mỏng là có thể nhìn thấy chân tướng.

Chương 331 - Đại Mộng Chân Nhân? 2

Chương 331. Đại Mộng Chân Nhân? 2

Đi ra khỏi doanh địa khoảng chừng ngàn mét liền ngừng lại.

Lý Thiên Cương nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn lẳng lặng chờ đợi kết quả, bên cạnh Hắc Sơn Dương cũng không cần lưu người, bởi vì hiện tại chủ yếu vẫn là xem Đại Mộng chân nhân.

Có thể xác định là nguy hồn phách ở bên trong thân cây khuân bị thiếu khuyết u tinh hồn, tất nhiên sẽ ra tay đánh nhau với cây nào để cướp đoạt lại.

Nhưng nếu như phục sinh Địa Tàng Vương thất bại, tuy nói đã lưu lại đường lui, nhưng cũng vẫn là con đường chết.

Hắc Sơn Dương đạt tới trình độ cường thịnh sau đó bắt đầu sụp đổ, khí tức Sản linh hồn phát ra.

Cây khuân hiển nhiên đã phát hiện điểm ấy, bộ rễ quấn chặt lấy Hắc Sơn Dương, căn bản cũng không cho Sản linh hồn cơ hội, cây khuân đem nó hấp thu hầu như không còn gì.

Mộng Châu trộn lẫn trong đó, tự nhiên cũng bị cây khuân hấp thu hết, nhờ vào đó dung nạp nguy hồn phách.

Thiên đạo mộng chủng của Nhậm Thanh không dám động đây chút nào, sợ bị phát giác được.

Đột nhiên, Minh Vũ chi địa chấn động.

Cây nào xa xa cảm nhận được uy hiếp, lúc sau muốn lần nữa kêu gọi quý vật.

Nhưng mà đúng lúc này, từng hạt Thái Tuế bên trong bụi khuôn rơi xuống tựa như mưa.

Lý Thiên Cương trầm giọng nói ra:

“Ngừng thở! ! !”

Viên Hầu Trong Bình thi triển thuật pháp, bình lưu ly khổng lồ mười mấy thước đem doanh địa bao quanh, khiến cho bụi khuôn không chảy vào được.

Những con quý vật kia chạm đến bụi khuôn, sau đó huyết nhục xương cốt toàn thân nhao nhao hòa tan, lập tức bị Minh Vũ chi địa hấp thu.

Cũng không lâu lắm, quý vật có thể nhìn thấy trên Minh Vũ chi địa càng ngày càng ít, trong đất bùn bắt đầu hỗn tạp từng hạt Thái Tuế.

Âm thanh cây mọc từ dưới đất liên tiếp vang lên.

Tốc độ loài nấm sinh trường bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy, rất nhanh liền cao tới mấy mét, Minh Vũ chi địa triệt để hóa thành rừng Thái Tuế.

Lính cai ngục ở đây biết rõ, biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế, không có khả năng tiếp tục bình yên, nhao nhao lựa chọn đề phòng.

Nhậm Thanh nhện không được nhắm mắt lại, gọi thiên đạo mộng chủng bên trong trong thân cây khuôn.

Thông qua thiên đạo mộng chủng, hắn phát hiện nguy hồn phách bởi vì còn kém u tình hồn, bản thân cũng không có biến hóa gì.

Cây khuẩn cất bước hướng đến cây nào, thân ở rừng Thái Tuế khiến nó như cá gặp nước.

Ngược lại là thân cành cây nào đã bị nắm ký sinh, thậm chí hình thể cũng có nhiều cành héo rút, khiến nó không thể thích ứng với hoàn cảnh này.

Oanh! !

Sợi rễ cây khuẩn dùng sức quán chặt lấy cây nào, rất nhanh liền đâm vào trong cơ thể nó, cướp đoạt chất dinh dưỡng đối phương để phát triển.

Cây nào căn bản là không hề có lực hoàn thủ, thể cục sớm đã thay đổi.

Nhậm Thanh có thể phát giác được nguy hồn phách của cây khuẩn đang dần dần được bù đắp, đồng thời Đại Mộng chân nhân mơ hồ cũng bắt đầu thực hiện ảnh hưởng.

Mãi đến khi cây nào chỉ còn lại cái thân rỗng, cây khuẩn lúc này mới dừng tay.

Nguy hồn phách như ở trong mộng mới tỉnh, dần dần khôi phục ý thức, mặt người trên cành cây trở nên hoảng sợ, trong miệng không ngừng nỉ non thì thào.

“Ta là ai? ! !”

Cây khuẩn cúi đầu chính nhìn sợi rễ dị dạng, lâm vào mê mang một lát.

“Ta là người sao...”

Trong lòng nó dâng lên rất nhiều ký ức vụn vặt, trong đó có liên quan tới thổ địa, cũng có liên quan tới Khương Qua, thậm chí còn có Thiên Đạo Tử.

Ký ức hỗn tạp cùng một chỗ khiến cây khuẩn trở nên thống khổ vô cùng.

Sự vật trong mắt nó chỉ có quái đản, rừng Thái Tuế đều là đen trắng, càng không có sinh linh, bầu trời cũng bị mây đen che ngập đầu.

Cây khuân dùng sợi rễ che mặt người, toàn thân bắt đầu không ngừng run rẩy.

“Đến cùng ta là ai! ! !”

Nó chịu không được việc bản thân mình hóa thành quỷ vật, lão đảo nghiêng ngã chạy tới cửa ra vào, sợi rễ vừa chuyển động làm đại địa lan tràn khe hở.

Lý Thiên Cương mở miệng nói ra:

“Các vị chuẩn bị kỹ càng.”

Lính cai ngục bắt đầu chờ xuất phát, nếu như cây khuân đến đây thì khẳng định sẽ cùng bọn hắc đặng nhau, phải ngăn cản đối phương, khó tránh khỏi là trận ác chiến.

“Chờ đã, hình như hắc đã thanh tỉnh.”

Nhậm Thanh nói một lời, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Hắc đột nhiên ý thức được bụi khuân giữa không trung đang hiện ra một phương thức quỷ dị, rất có thể là hình thành vô ý thức...

“Là ai ở trong thân thể ta, mau ra đây.”

Rễ cây khuân dừng lại, mặt người trên thân cây không ngừng nôn mửa liên tục.

Chuột cống từ đó chui ra giống như thủy triều dâng, nhưng chúng nó mới vừa tiếp xúc đến bụi khuân liền bởi vậy mà mất mạng, thi thể càng để lâu càng nhiều.

Giống như vẫn đang tiến hành dựa theo kế hoạch, lính cai ngục nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Chương 332 - Đại Mộng Chân Nhân? 3

Chương 332. Đại Mộng Chân Nhân? 3

Nhậm Thanh dùng ngón tay nắm vuốt một hạt Thái Tuế, thông qua mộng chủng đã nhận ra điều cổ quái, đó là khí tức cùng loại với Mộng Châu.

Chắc không có khả năng Đại Mộng chân nhân chỉ không chế mỗi hạt Thái Tuế.

Dị tượng bụi khuẩn tạo thành cũng không phải là bị Địa Tàng Vương hoặc là tu sĩ thiên quý cảnh ảnh hưởng, mà là vô số mộng cảnh cùng tạo nên.

Nhậm Thanh phát hiện bởi vì thời gian trôi qua, cự nhân do bụi khuẩn tạo thành càng trở nên chân thực, theo một ý nghĩa nào đó thì hiện tượng này đang nghiệm chứng phỏng đoán của hắn.

Hắn há hốc miệng.

Đại Mộng chân nhân đến cùng đang làm gì.

Thi thể chuột cống dần dần hư thối, đồng thời hình thành các sợi nấm khuẩn, chậm rãi mọc ra một gốc chồi non bằng móng tay.

Đó là cây nào mà A Tỳ Địa Ngục mới sinh ra, cũng là mục đích Cai Ngục Đường mưu đồ mấy chục năm.

Chỉ cần chồi non hoàn toàn sinh trưởng liền có thể thay thế cây nào sắp mục nát, Cai Ngục Đường liền có thể đem A Tỳ Địa Ngục triệt để khống chế.

Nhậm Thanh không chậm trễ chút nào liền dùng thiên đạo mộng chủng tiếp xúc ngục hồn phách sắp tán đi, tuy rằng nó có kháng cự, nhưng giống như là cảm nhận được Thiên Đạo pháp, rất nhanh liền bị pháp khí thu nhận.

Lý Thiên Cương gật đầu nói ra:

“Nghe ta an bài, lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh quay về Cai Ngục Đường, mấy người chúng ta lưu lại nơi đây trông coi.”

Viên Hâu Trong Bình nhẹ nhàng nói ra:

“Ta cũng đi Cai Ngục Đường, tình huống tiếp theo hẳn là tương đối ổn định...”

Còn chưa có nói xong, ánh sáng bên trong vùng bình nguyên huyết nhục bắt đầu vận vẹo.

Bụi khuôn cuộn cuộn, Đại Mộng chân nhân vậy mà hiện thân bên cạnh chồi non.

Trạng thái Đại Mộng chân nhân hơi có chút cổ quái, thân hình có vẻ cực kì không ổn định, giống như đang chuyển hóa giữa hư và thực.

Hắn xoay người nhìn chăm chú chồi non, lập tức làm ra hành động ngoài ý muốn.

Cánh tay nhanh chóng đánh ra, Đại Mộng chân nhân vậy mà đem chồi non bóp chết trong trứng nước, cái hồn phách mới sinh ra kia không còn sót lại chút gì.

Lý Thiên Cương mở to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía đối phương.

Tuy nói lai lịch Đại Mộng chân nhân phi thường thần bí, nhưng tất cả lính cai ngục cũng đều có lợi ích tương đồng, làm sao lại như thế.

Tổng Tông Vô vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn kịp phản ứng đầu tiên, hai chân phát lực chạy tới cây nào.

Lúc này cây nào còn đang kéo dài hơi tàn.

Nếu như cây nào lại bởi vậy mất mạng, chỉ sợ toàn bộ A Tỳ Địa Ngục đều không còn tồn tại, nhất định phải ngăn cản Đại Mộng chân nhân.

“Giấc mộng sớm giác ngộ, cả đời người ta mới thấu hiểu.”

Tiếng than nhẹ ung dung truyền đến, Đại Mộng chân nhân trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó gió nổi mây phun, cự nhân do bụi khuôn hình thành càng ngày càng trở nên rõ ràng, tựa như là muốn từ đó thoát ra.

Đạo bào mà cự nhân mặc thêm hai chữ Thái Tuế, đầu đội mũ, cầm trong tay phát trần, tư thế nằm nghỉ ngơi, hai chân không tự chủ mà run run.

Chỗ hắn nằm là dưới một gốc cây to lớn.

Nhậm Thanh giống như có thể nhìn thấy không biết bao nhiêu năm trước, có vị đạo sĩ nằm dưới tàng cây hóng mát, đạo bào tên là “Thái Tuế” .

Thái Tuế Đạo Quân? ! !

Hắn bị giật nảy mình, phải biết rằng Thái Tuế Đạo Quân thế nhưng là tu sĩ sáng chế thuật pháp, bên trong Hệ thống từng qua đôi câu vài lời.

Chẳng lẽ Đại Mộng chân nhân cùng Thái Tuế Đạo Quân có quan hệ?

Trong chốc lát, Thái Tuế Đạo Quân lại phát sinh biến hóa, làn da dần dần thi hóa, đạo bào vết máu loang lổ, ngay cả phát trần đều đã bẻ gãy.

Một giây trước vẫn là người sống, bây giờ lại thành thi thể.

Thái Tuế Đạo Quân chết không nhắm mắt mang trên mặt ý cười khiếp người, ánh mắt tựa như là xuyên thấu qua cây khuôn nhìn về phía mọi người ở đây.

Âm Sai cảnh ngừng lại bộ pháp.

Nhậm Thanh toàn thân giật mình, cảm giác sợ hãi xông lên đầu, hấn giống như vừa chớp mắt rồi?

Ngay sau đó cây nãi hóa thành tro tàn, vậy Nê Hoàn cung Địa Tàng Vương, Minh Vũ chi địa sẽ rất được ảnh hưởng mới đúng.

Thậm chí rất có thể làm cho A Tỳ Địa Ngục hóa thành cấm khu Dương Thần cảnh kinh khủng.

Nhưng khiến lính cai ngục bất ngờ lại là không có dị dạng phát sinh, Minh Vũ chi địa vẫn giữ nguyên lấy hiện trạng, chưa từng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Chỉ là Thái Tuế Đạo Quân đang càng ngày càng trở nên chân thực, giống như muốn từ đó đi ra.

Quang ảnh vắn vẹo bao phủ Minh Vũ chi địa, khí tức khó hiểu chậm rãi phát ra, đó là lực lượng ngoài sức Âm Sai cảnh.

Lý Thiên Cương vẻ mặt phức tạp, mở miệng giải thích:

“Đại Mộng chân nhân có thành tựu Dương Thần cảnh.”

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng.

Đại Mộng chân nhân không biết dùng thủ đoạn gì, vậy mà lợi dụng mộng cảnh do Thái Tuế hư cấu ra Thái Tuế Đạo Quân, nhờ vào đó đột phá...

Không đúng! ! !

Nhậm Thanh lưng phát lạnh, cẩn thận quan sát đến mộng cảnh của Thái Tuế Đạo Quân.

Hắn đột nhiên ý thức được, đây cũng không phải là hắn tự suy nghĩ ra.

Đại Mộng chân nhân vậy mà cảm ứng được Thái Tuế Đạo Quân đã chết đi hàng trăm hàng ngàn năm, dùng Thái Tuế làm cầu nối để thi triển thuật pháp.

Để thi thể nằm mơ...

Đây là vì tấn thăng Dương Thần cảnh, thậm chí dự định tương lai nhờ vào đó nhúng chàm Thiên Quỷ cảnh.

Nhưng mà Mộng Điệp Pháp tấn thăng Thiên Quỷ cảnh thì tất nhiên sẽ để mộng cảnh trở thành sự thật, Đại Mộng chân nhân chẳng lẽ không sợ thi thể bởi vậy sống dậy sao?

Đến thời điểm đó sẽ trở thành quái vật như nào.

Chương 333 - Quả Nhiên Hữu Hiệu

Chương 333. Quả Nhiên Hữu Hiệu

Nhậm Thanh biết rõ đối với Cai Ngục Đường mà nói, Đại Mộng chân nhân cấp bậc Dương Thần cảnh chỉ có chỗ tốt, nhưng cũng vì vậy mà mang đến tai họa ngấm cực lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía thi thể Thái Tuế Đạo Quân do mộng cảnh tạo thành, luôn cảm giác kinh hãi khó hiểu, sợ giây tiếp theo mộng cảnh liền thành thật.

Oanh...

Quang ảnh Minh Vũ chi địa thu lại, một lần nữa biến thành Đại Mộng chân nhân.

Từ bên ngoài nhìn vào, Đại Mộng chân nhân giống như không có chút biến hóa nào, nhưng quang ảnh vờn vẹo quanh người hắn lại mang tới ý vị huyền diệu.

Nhậm Thanh vội vàng thu hồi thiên đạo mộng chủng.

Đại Mộng chân nhân thân ảnh cao lớn nhìn quanh, duỗi cánh tay bỗng dừng điểm ra, liền biến mất không thấy.

Ngay sau đó sức lực cường đại tác dụng trên thân mỗi tên lính cai ngục, bọn hắn không nhận khống chế mà bay ngược ra cửa Minh Vũ chi địa.

Nhậm Thanh rất nhanh liền cảm giác phía sau lưng đụng phải một tầng màng mỏng, nháy mắt sau liền tới bên trong A Tỳ Địa Ngục mưa máu rả rích.

Hắn cảm giác trong đầu truyền đến cảm giác ủ rũ, hai mắt không ngừng nhìn lên trên.

Trước lúc Nhậm Thanh mất đi ý thức thì nhìn thấy vết thương bị xương sườn đâm thủng trên vách dạ dày đã chậm rãi khép lại, mưa máu đầy trời cũng theo đó dừng lại.

Nhưng mà sau khi không có mưa máu, A Tỳ Địa Ngục ngược lại có cảm giác âm u đầy tử khí.

Mà giữa không trung A Tỳ Địa Ngục vẫn có Thái Tuế Đạo Quân, tựa như lợi kiếm treo trên đỉnh đầu Cai Ngục Đường, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Thân thể Nhậm Thanh không thể kháng cự mà bị đâm trên tường Tam Tượng thành, trong nháy mắt đi qua từng gian phòng ốc, cuối cùng về tới căn phòng ở Hỏa Công đường.

Hắn nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Mỗi vị lính cai ngục đều có tình huống như vậy, cũng chỉ có Âm Sai cảnh không hôn mê.

Có thể thấy được năng lực kinh khủng của Dương Thần cảnh.

Thời điểm Nhậm Thanh thức tỉnh không biết đi qua bao lâu.

Hắn vừa định mở mắt đi tìm hiểu tình huống, đột nhiên cảm giác thiên đạo mộng chủng trong Nê Hoàn cung run rẩy lên, pháp khí tựa hồ gần như sụp đổ.

Chắc chắn là nguy hồn phách trong đó quấy phá.

Nhậm Thanh lông tơ dựng thẳng.

Nguy hồn phách mặc dù không đạt được trình độ Đại Mộng chân nhân, nhưng dù gì cũng là từ tàn hồn tu sĩ Dương Thần cảnh sinh ra, không thể khinh thường.

Thiên đạo mộng chủng sinh ra từng cái khe hở, hơi không cẩn thận liền triệt để tổn hại.

Nhậm Thanh vội vàng đem thiên đạo mộng chủng đưa vào lò luyện huyết nhục, tiếp sau đó đem hồn phách Chung Hồ Lô biến từ trên Bạch Cốt Vương Tọa giải phóng.

Khuôn mặt Tân Vương vặn vẹo, thân thể khô lâu vung vẩy hai tay, nhưng đi chưa được mấy bước thì dưới Tân Hỏa đốt cháy đã hóa thành tro tàn.

Tạch tach tach kết...

Khe hở trên thiên đạo mộng chủng càng thêm dày đặc.

Nhậm Thanh thấy vậy đem nguy hồn phách gọi ra, tránh cho tổn thương đến thiên đạo mộng chủng, nếu như một lần nữa thai nghén cần tốn hao mấy tháng.

Hiển nhiên Thiên đạo mộng chủng trong lúc hấn mê man đã chèo chống hồi lâu, nhưng nguy hồn phách thoát khốn sau đó từ kinh mạch đi vào bên trong xương sống.

Yên lặng tiếp nhận Hoàng Tuyền tiên cốt tâm bồ.

Lực chú ý của Nhậm Thanh đều đặt ở trên thân nguy hồn phách, từ bên ngoài xem xét, căn bản là hiểu không rõ ràng tình huống.

Khuôn mặt nguy hồn phách vặn vẹo lên, không ngừng chuyển hóa giữa thổ địa cùng Khương Qua, ngẫu nhiên còn có thể biến thành hình dạng Hắc Sơn Dương.

Hai mắt nó toát ra tình cảm rất là phức tạp, khi thì phần hận, khi thì ưu thương, khi thì tham lam...

Dưới tình huống như thế, nguy hồn phách đã có mấy phần sắp hồn phi phách tán, có thể thấy được tàn hồn Thiên Đạo Tử thiếu hụt không nhỏ.

Nhưng dù sao cũng là nguy hồn phách Dương Thần cảnh hình thành, Tân Hỏa vậy mà không cách nào tổn thương một chút, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó dần dần tiêu tán.

Nhậm Thanh lắc đầu, nếu như nguy hồn phách có lòng phản kháng, chỉ sợ lò luyện huyết nhục cũng không nhất định có thể tiếp nhận.

Hắn thử để Bạch Cốt Vương Tọa cưỡng ép thu nạp nguy hồn phách, nhưng tác dụng không lớn.

Nhậm Thanh lập tức cảm thấy khó giải quyết, cơ duyên bày ở trước mặt lại không cách nào nắm lấy, chẳng lẽ chỉ có thể tay không mà về...

Có vẻ như nếu muốn cùng nguy hồn phách giao lưu, nhất định phải kích thích ký ức nó, nhưng mà thực tế hắn đối với thổ địa cùng Khương Qua không hiểu rõ.

Do dự một chút, lúc sau Nhậm Thanh cắn răng một cái đem quỹ ảnh bao quanh điểm hồn đi vào lò luyện huyết nhục.

Quỹ ảnh chủ động tản mát ra u nguyên nhân nhạt, nhìn xem có hiệu quả hay không.

Nguy hồn phách giống như cảm nhận được khí tức Thiên Đạo pháp, nó chủ động biến thành Hắc Sơn Dương, bên trong miện không ngừng tự lâm bẩm.

Quả nhiên hữu hiệu.

Chương 334 - Tân Vương Mới Sinh Ra

Chương 334. Tân Vương Mới Sinh Ra

Nhậm Thanh dứt khoát để Long Xà Tích mang vào bên trong lò luyện huyết nhục.

Tốt xấu gì thì Long Xà Tích cũng là pháp khí bản mệnh cùng xương sống giống nhau, bản thân nó cũng có chút hương vị Hoàng Tuyền tiên cốt.

Điểm hồn Nhậm Thanh nhẫn nhịn thống khổ do bị thiêu đốt mang tới, mở miệng hỏi:

“Su tở, ta là Hoàng Kỳ, ngài còn nhớ rõ không?”

“Ta là... Ai?”

” Tổ sư Vô Vi đạo quan Thiên Đạo Tử, khai sáng tiên tông Tĩnh Châu, dưới trướng có vạn ngoại môn đệ tử...”

“Ngươi gạt ta, đạo quan đã diệt.”

“Đạo quan đã diệt!”

“Đạo quan đã diệt! ! !”

Ngụy hồn phách càng trở nên không ổn định, nó muốn từ trong trí nhớ tạp nham tìm cái gì đó, ngược lại càng khiến bản thân sắp hồn phi phách tán luôn.

Cảm giác tựa như là một vị lão nhân sống thực vật, chủ động từ bỏ sinh cơ.

Theo đạo lý thì hồn phách Thiên Đạo Tử sau khi triệt để hóa thành Hắc Sơn Dương, chỉ sợ đúng là muốn sống không

được, muốn chết không xong.

Tử vong với hấn chính là giải thoát.

Nhậm Thanh xoa xoa mồ hôi trán, nếu như không thể không chế ngự hồn phách, như vậy chỉ có thể bỏ mặc đôi phương tan biến.

Sớm biết rõ thì nên thức tỉnh một phần ký ức Khương Qua hoặc là thổ địa, lòng cầu sinh của hai người tuyệt đối còn mạnh hơn Thiên Đạo Tử nhiều.

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm bộ dáng thống khổ của Thiên Đạo Tử, đột nhiên hấn bình thường trở lại.

Cho dù Vô Vi đạo quan kết cục như thế nào, từ góc nhìn của Thiên Đạo Tử thì hấn đều đã làm gương sáng cho người khác.

Dù có bỏ mình thì vẫn cần nhắc cho đạo quan, thậm chí là bách tính Tĩnh Châu.

Nhậm Thanh cung kính ôm quyền hành lễ, nhưng lúc hấn nhìn chăm chú vào nhãn thần đen như mực của Thiên Đạo Tử thì như bị quỷ thần xui khiến mở miệng nói ra.

“Sur tổ, người cam tâm sao?”

“Cam tâm sao?”

Thiên Đạo Tử lẩm bẩm bên trong miệng, áp chế không nổi lửa giận mà lẩm bẩm trong miệng.

“Làm sao có thể cam tâm! ! !”

“Hủy đạo thống của ta, nô bộc tộc nhân của ta, đáng chết ! ! ! ! !”

Lò luyện huyết nhục nở đến cực hạn, nguyên nhân quan trọng có thể là do Thiên Đạo Tử.

Nhậm Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, hần cười khỏ nói ra:

“Sur tổ, ngươi đã tìm được biện pháp khắc chế Thiên Đạo Trùng.”

Sát ý Ngụy hồn phách phát tán hơi thu liễm, giống như có nhiều sinh cơ hơn.

Mặt ngoài quỷ ảnh lồi ra hình bầu dục, chính là trùng trùng Kim Đan do Thiên Đạo Trùng ấu thể biến thành.

Chỉ là Thiên Đạo Trùng ấu thể đã triệt để hóa thành khôi lỗi, không có chút linh trí nào, nhìn qua như trái tim trong cơ thể quỷ ảnh.

“Thiên Đạo Tử tổ sư, đạo thống Vô Vi đạo quan chưa diệt.”

Khí tức Ngụy hồn phách ngưng tụ, Tân Hỏa chủ động quán chặt lấy thân thể, đó là không cam lòng với vận mệnh cùng mấy chục vạn người Tĩnh Châu.

“Sur tổ, xin thượng tọa.”

Ngụy hồn phách chậm rãi đi đến Bạch Cốt Vương Tọa, vết tích liên quan tới Hắc Sơn Dương trên thân dần dần rút đi, lộ ra bộ dáng bạch phát hồng nhan.

Nó dừng bước chân trước Bạch Cốt Vương Tọa, lập tức quay đầu đi.

Nhậm Thanh thấy vậy có chút thấp thỏm, sợ ký ức Thiên Đạo Tử lại phát sinh tình huống gì, trong lòng không khỏi sinh ra hồi hận.

“Hoàng Kỳ, mau trở lại Tĩnh Châu, nơi đó... Huyết nhật mọc giữa trời, không còn kịp rồi.”

Ngụy hồn phách ngồi trên Bạch Cốt Vương Tọa, toàn thân bắt đầu trở nên tiêu tụy, điên loạn trong mắt cũng dần dần tán đi, khôi phục một mảnh thanh tĩnh.

Nhưng ký ức trộn lẫn lại bởi vì Tân Hỏa đốt cháy dần dần biến mất.

Cuối cùng cũng không phải là Thiên Đạo Tử chân chính, chỉ là ký ức hồn phách thôi.

Nhưng Tân Vương mới được sinh ra từ lửa của lò luyện huyết nhục như được cổ vũ, nhiệt độ Tân Hỏa đạt đến trình độ làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Đèn lồng trên vách tường lao tù lập tức sinh ra biến hóa, dầu thấp bên trong tràn đầy bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Ánh sáng đèn lồng phát tán càng ngày càng cường thịnh, ngay trong nháy mắt hóa thành màu trắng, hình thành một điểm sáng lớn bằng nắm đấm.

Nhậm Thanh cẩn thận quan sát, kỳ thật nói là điểm ánh sáng, càng giống mặt trời do Tân Hỏa ngưng tụ mà thành hơn, nhưng chỉ sáng chứ không phát nhiệt.

Rõ ràng là Thực Tiên pháp thuật biến, diện tích lao tù trong bụng cũng tăng lên.

Tất cả phòng giam độc lập ghép lại cùng một chỗ, cuối cùng hóa thành lao tù rộng chừng mười dặm, có chút bộ dáng ban đầu của A Tỳ Địa Ngục.

Huyết Đăng từ vách tường lan tràn, có một số đã mọc ra nụ hoa.

Nhậm Thanh nhin không được mà sinh lòng vui mừng.

Sự thật chứng minh thuật pháp có liên quan quả thật có thể hỗ trợ lẫn nhau, rất có thể liên lụy đến cảnh giới Cai Ngục

Pháp.

Nếu như có thể tìm tới thuật pháp còn lại của Tử Nhục đạo nhân, nhất định có thể làm lao tù trong bụng càng trở nên giống thế giới chân thật.

Hắn mở to mắt kết thúc bế quan, từ trong sương phòng Hỏa Công đường mở cửa đi ra.

Chương 335 - Phát Triển Võ Đạo Thuật Pháp

Chương 335. Phát Triển Võ Đạo Thuật Pháp

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng chiếu xuống mặt đất.

Tam Tương thành hiển nhiên đã một lần nữa trở về ngoại giới, cư dân trên đường phố nghị luận âm ỉ, chửi bậy vì thời tiết mấy ngày trước đây mây đen đầy đầu.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ thở dài, bất kể như thế nào thì Địa Tàng Vương chiêu hồn cũng đã kết thúc.

Chỉ là không biết rõ bọn người Hoàng Tử Vạn có gặp phải nguy hiểm gì hay không, nghe nói Lục Tiểu Ngọc bị điều đi thủ vệ Hạc Sơn trấn, nguy hiểm chắc là ít nhiều.

Nhậm Thanh muốn dùng Chuẩn Vũ dự định liên hệ Tổng Tông Vô hồi thăm tình huống, theo bản năng lấy ra lệnh bài lính cai ngục.

Khi hấn chạm đến lệnh bài lính cai ngục, lúc sau lập tức cảm giác chất liệu hình như có chút biến hóa.

Về ngoài chỉ là mặt sau có thêm một cái ấn ký Quán Trung, nhưng Nhậm Thanh mơ hồ cảm giác có thể nương tựa theo lệnh bài để trở về A Tỳ Địa Ngục.

Xem ra Đại Mộng chân nhân nhờ vào Thái Tuế đã triệt để nắm giữ A Tỳ Địa Ngục.

Hiện tại dùng tiên huyết nhỏ trên lệnh bài lính cai ngục liền có thể bất cứ lúc nào rời khỏi ngoại giới.

Nhậm Thanh rất hiểu kĩ thuật pháp của Đại Mộng chân nhân có hiệu quả gì, nhìn không được dùng Tân Hỏa mộng chừng dò xét tình huống lệnh bài lính cai ngục.

Kết quả phát hiện bên trong chỉ là pha tạp một hạt Thái Tuế nhỏ bé.

Thái Tuế còn giấu bên trong khí tức huyết dịch Nhậm Thanh, ngoại trừ bản thân hắt ra, lính cai ngục còn lại không cách nào sử dụng.

Nhậm Thanh tựa theo Thái Tuế, thậm chí có thể cảm ứng được A Tỳ Địa Ngục bao trùm diện tích.

Hắn so sánh địa đồ ở lao tù trong bụng, lập tức phát hiện chỗ cổ quái, A Tỳ Địa Ngục vậy mà đã khuếch trương đến bộ phận Thủy Trạch đại mạc.

Nói cách khác, lính cai ngục tiến đến Thủy Trạch thì có thể bất cứ lúc nào trở về A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh nhú lông mày lại.

Đại Mộng chân nhân dù là cấp bậc Dương Thần cảnh, kỳ thật vẫn là người của Cai Ngục Đường.

Chẳng lẽ Cai Ngục Đường đã bắt đầu mưu đồ ra khỏi Tương Châu?

Thủy Trạch...

Chỉ là Tương Châu có không ít cục diện rối rắm phải xử lý, lính cai ngục cũng bắt đầu khẩn trương, hẳn là sẽ lấy thăm dò làm chủ vì hiện nay cũng không đủ người làm nhiều việc.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra cảm giác cấp bách, nhất định phải mau chóng tấn thăng Âm Sai cảnh.

Bên ngoài Tương Châu cũng không phải cái mỏ vàng bạc núi gì, đó là từng hung thú ăn thịt người không nhả xương

đang nhìn chăm chăm.

Đồng thời hắn cũng có thể lý giải việc Cai Ngục Đường cấp bách.

Cái thế giới này cũng không thích hợp để ẩn nhẫn phát dục.

Cho dù là Thiên Đạo Trùng, hay là Vô Thượng Thiên Ma, ngay cả Cai Ngục Đường đều phải dựa vào lấy tài nguyên mới có thể lớn mạnh.

Mà tài nguyên cuối cùng vẫn là phàm nhân, dù sao đầu nguồn thuật pháp chính là phàm nhân.

Nhậm Thanh bắt đầu đi dạo trong Tam Tương thành, nhờ vào đó hiểu rõ ràng thế cục Tương Châu hiện nay.

Hắn phát hiện tất cả cửa thành đã mở ra, có thể nhìn thấy một chút thương nhân cùng tiêu cục rời khỏi Tam Tương thành.

Chứng tỏ thành trấn thôn xóm Tương Châu đều đã một lần nữa an ổn, phong ba chiêu hồn Địa Tàng Vương xem như kết thúc.

Nhậm Thanh còn chú ý tới sóng ngầm cuộn cuộn giữa các bang phái, gián tiếp ảnh hưởng đến tam giáo cửu lưu, thậm chí toàn bộ Tam Tương thành.

Ngược lại cũng không phải tranh đoạt địa bàn.

Nhưng thật ra là bởi vì tin tức Dương Thần cảnh lưu truyền ra về, thái độ bang phái thay đổi khác hẳn, cũng muốn dùng hết khả năng đem tu sĩ thiên phú xuất chúng đưa đi Cai Ngục Đường.

Cai Ngục Đường tất nhiên sẽ mở rộng, nếu không thể ngăn cản, còn không bằng từ đó kiếm một chén canh.

Một khi Lạn Nê hội được Cai Ngục Đường tán thành như vậy, tương lai tài nguyên bang phái thu hoạch cũng sẽ gia tăng thật lớn.

Dương Thần cảnh còn tồn tại, ít nhất nói rõ Cai Ngục Đường cho phép bộ phận bang phái sẽ có được Âm Sai cảnh, nhưng tránh không được sẽ phải kê khai ra hết.

Nhưng vào mấy tháng trước, bọn hắn đối với Lạn Nê hội đều là khịt mũi coi thường.

Nhậm Thanh bắt tri bắt giác đi vào con đường vắng, phát hiện rất nhiều võ quán cũng đang mời chào học đồ, thậm chí không còn cần tiền bạc.

Võ quán ít nhiều có chút bối cảnh bang phái.

Cai Ngục Đường đối với cái này tự nhiên mở một con mắt, nhắm một con mắt, chỉ cần bang phái không khiến dân chúng tử thương, nha môn cũng ngầm đồng ý.

Đường đi có vẻ ngư long hỗn tạp, quây hàng tiếng gào bên tai không dứt.

“Ngư Lực hoàn, chỉ cần ăn được một viên liên có thể giúp thân thể khoẻ mạnh...”

“Dùng ngực đập nát tảng đá lớn...”

“Tới tới tới, mau đến xem bí tịch võ công, sau khi tập được liên có thể vượt nóc băng tường, dõ lên cự thạch dễ như trở bàn tay.”

Chương 336 - Phát Triển Võ Đạo Thuật Pháp 2

Chương 336. Phát Triển Võ Đạo Thuật Pháp 2

Nhậm Thanh vẽ mặt phức tạp, xoay người cầm lấy bản bí tịch võ công, lật vài tờ rồi bỏ lại bên trên quầy hàng.

Chủ quán thấy vậy gấp gáp vội vàng nói:

“Không muốn bí tịch sao, vài đồng tiền bạc liền có thể mua rồi.”

“Không cần.”

Nhậm Thanh lắc đầu quay người đi.

Sắc mặt chủ quán nhìn thấy lệnh bài lính cai ngục bên hông Nhậm Thanh, lập tức biểu tình nghi mà sợ, trong lòng thầm nghĩ mình có mắt không biết thái sơn.

Nhậm Thanh xác thực những bí tịch này cũng không phải là đồ giả.

Chỉ sợ là Võ lâu bên trong nha môn lưu truyền ra, nhất định là theo lời Cai Ngục Đường.

Cái này có thể nói rõ rất nhiều chuyện, Cai Ngục Đường đã không còn cấm võ, khẳng định cần càng nhiều lương thực để nuôi võ nhân.

Cai Ngục Đường có lẽ là dự định mở rộng đồng ruộng ở An Nam trấn, nghề chăn nuôi cũng sẽ được phát triển theo, tất nhiên giá cả nguyên liệu nấu ăn sẽ hạ xuống.

Biến hóa của Tương Châu nhìn như không rõ ràng, kì thực đã thay đổi khắp nơi rồi.

Nhậm Thanh lắc đầu, bất kể như thế nào thì trước tiên vẫn phải tăng cường thực lực.

Coi như thế cục rung chuyển, chỉ cần có tu vi để tự vệ thì cũng không cần lo lắng quá nhiều, cho nên nhiệm vụ cấp bách bây giờ là tấn thăng Âm Sai cảnh.

Bất quá dù sao cũng cần trọn vẹn hai trăm năm thọ nguyên, nếu chỉ dựa vào chợ quý mở ra mỗi tháng thì sợ không biết bao lâu mới có khả năng gom góp đủ thọ nguyên.

Nhậm Thanh suy tư một lát.

Hắn chuẩn bị tìm cơ hội đi tới chỗ cất giữ thuật pháp bí tịch bên trong Cai Ngục Đường để tìm thử, dù là tìm không thấy duyên thọ pháp thì cũng có thể nắm giữ thuật pháp thích hợp.

Đồng thời hiểu rõ ràng Âm Sai cảnh có khác biệt gì, sớm có kế hoạch phát triển.

Hóa thân Quỷ Lang xác thực rất mạnh, đợi Nhậm Thanh đem ba lần nguy biến đều hoàn thành, về sau thậm chí đủ để so sánh thuật pháp với Âm Sai cảnh.

Nhưng Quỷ Lang thân ở địa hình sa mạc, tất nhiên sẽ bị hạn chế.

Hắn không có khả năng ở trong Tương Châu quá lâu, khó tránh khỏi việc phải tiếp xúc với Thủy Trạch.

Nhậm Thanh nhéo nhéo mũi, đột nhiên nhớ tới Vô Vi đạo tràng còn cần chuyển chỗ, việc bày ở trước mặt thật không ít.

Hắn chuẩn bị thừa dịp Cai Ngục Đường tu chỉnh, phải cố gắng bề quan cho tốt, có thể sẽ tiếp tục trong mấy năm, mãi tới khi tấn thăng Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh thông qua Minh Nha để gửi thư tín cho lính cai ngục mình quen thuộc, sau đó lập tức liền trở về Hỏa Công đường, chuẩn bị quay về A Tỳ Địa Ngục.

Mấy người Bá Phong cũng ở trong sân, gần đây cũng không có cái thi thể gì cần xử lý, chỉ là trên mặt mỗi người đều có chút sầu khổ.

Bọn hắn thấy Nhậm Thanh lập tức giật mình, dù sao một đoạn thời gian chưa từng gặp được hắn.

Nhậm Thanh không khỏi sửng sốt một chút, sau đó mở miệng hỏi:

“Tiểu Vũ đâu?”

Bá Phong hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn là cười khổ nói ra toàn bộ, lại là bởi vì Tiểu Tam Nhi.

Dựa theo lời nói của hắn, Tiểu Tam Nhi hóa điên, đem con mắt còn lại của mình cũng móc ra.

Thêm việc thân thể của mẹ Tiểu Vũ có vấn đề, cho nên mấy ngày nay nghỉ việc ở nhà.

Trước khi đi thì Tiểu Vũ đặc biệt nói với Bá Phong, tuyệt đối không nên thông báo cho Nhậm Thanh, chủ yếu là sợ mang đến phiền phức cho hắn.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật sự là không khiến người ta bớt lo, Tiểu Tam Nhi tám phần là muốn nắm giữ Vô Mục Pháp, nhưng thực sự độ khó để tu luyện thuật pháp quá cao.

Hắn hỏi Bá Phong địa chỉ Tiểu Vũ, sau đó liền cất bước mà đi.

Trong nhà hơi vắng vẻ, nhưng có tăng quan hệ với nha dịch Tiểu Vũ, thế nên Tiểu Tam Nhi gia nhập Huyết Cầu bang,

ngược lại không ai dám trêu chọc.

Thậm chí cư dân đi ngang qua đều cố ý tránh xa ra.

Nhậm Thanh mới vừa tới gần sân nhỏ, đã ngửi được mùi thảo dược nồng đậm bay ra ngoài, còn có tiếng ho khan áp chế không nổi.

Mấy đứa trẻ con ngoài cửa đang chơi trò chơi ném cục đá, nhìn thấy Nhậm Thanh thì không khỏi có chút e ngại.

Nhậm Thanh biết rõ đây đều là đệ đệ muội muội của Tiểu Vũ, liền lấy ra chút bạc vụn vừa định cho bọn hắn, kết quả là đám trẻ lập tức giải tán.

Bên ngoài sinh ra động tĩnh, lúc sau Tiểu Vũ vội vàng cầm bát thuốc đi ra.

Hắn ngược ngừng mở miệng nói ra: “Thanh ca...”

Hai người hàn huyên vài câu, sau đó vì Tiểu Vũ đã lâu không gặp nên tránh không được có chút xa lạ, đặc biệt là Nhậm Thanh sớm đã trở thành Tiên nhân trong miệng nha dịch.

Nhậm Thanh sờ lên đầu Tiểu Vũ.

Ánh mắt hắn nhìn qua lão phu nhân đang phơi nắng trong sân, nhin không được hỏi:

“Tiểu Vũ, mẫu thân ngươi xảy ra vấn đề gì thế?”

Tiểu Vũ cũng có vẻ không quá lo lắng, giải thích:

“Không có việc gì, lang trung nói là gặp đại nạn, thọ nguyên gần hết nên sống không được bao lâu.”

Nhậm Thanh nheo mắt lại đánh giá, cũng không cần hệ thống hỗ trợ, tinh thần của lão phu nhân xác thực có xu thế suy yếu.

Tuy nói phàm nhân cao nhất có thể sống đến khoảng chừng năm mươi, nhưng bình thường tuổi hơn bốn mươi mới gặp đại nạn.

Chương 337 - Tới Cai Ngục Đường

Chương 337. Tới Cai Ngục Đường

Việc này khiến hấn nhớ tới lão nương ở Bát Tụ thôn, trước lúc bế quan phải đi nhìn xem, chí ít giải quyết xong một đoạn nhân quả đến từ đời trước.

Nhậm Thanh đối với việc này không có biện pháp tốt hơn, thi thực cũng chỉ có duyên thọ hai trăm ngày, hưởng hồ sinh lão bệnh tử vốn là bình thường.

Lão phụ hư nhược mở miệng hỏi:

“A Vũ, là ai tới thế...”

Tiểu Vũ muốn giải thích, lại nghe Nhậm Thanh hỏi đáp:

“Đại nương, ta là lang trung trong thành, đến giúp Tiểu Tam Nhi xem bệnh tình.”

“Vậy mau mời, mau mời lão tiên sinh.”

Lão phụ hiển nhiên mắt đã mờ, giãy giụa muốn đứng dậy.

Nhậm Thanh thấy thế thì thi triển nhập mộng, lão phụ trong thoáng chốc ngủ thiếp đi, tiếng ngáy rất nhỏ vang lên, biểu tình cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Thuật pháp có tác dụng không nhỏ đối với phạm nhân, có thể để cho giấc ngủ lão phụ sau này càng tốt hơn một chút.

“Tạ ơn, Thanh ca.”

“Đi xem Tiểu Tam Nhi một chút đi.”

Tiểu Vũ mang theo Nhậm Thanh đi vào trong một gian phòng, bên trong yên tĩnh vắng lặng.

Nhậm Thanh vẫy tay áo, trực tiếp đẩy cửa đi vào trong phòng, Tiểu Tam Nhi đang ngồi chồm hổm ở nơi hẻo lánh, nhìn thấy có người tới cũng không có chút phản ứng nào.

“Tiểu Tam Nhi.”

Tiểu Tam Nhi quay đầu đi, miệng giật giật không biết rõ nên nói cái gì.

Nhậm Thanh cười khỏ nói ra:

“Ta có thể giúp ngươi khôi phục thị lực, nhưng muốn tu hành thuật pháp vẫn là phải xem chính ngươi.”

“Đa tạ, Nhậm Tiên nhân.”

Tiểu Tam Nhi rất cung kính dập đầu, nguyên bản nóng lòng cầu thành sớm bị đoạn thời gian này rửa sạch sẽ.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, điểm hồn tiến vào bên trong Vô Vi đạo tràng.

Hồ nước tồn tại càng thêm nghiêm trọng, còn có thể nghe được Vô Vi điện truyền đến tiếng gào thét, có thể thấy được Thiên Đạo Tử lại đang nổi điên.

Hắn thừa cơ trở về nghị sự điện, sau đó đem ý thức Tiểu Tam Nhi kéo vào trong đó.

Thuật pháp bịa đặt cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng lại có hiệu quả đối với thân thể không trọn vẹn, đương nhiên khuyết điểm chính là huyết nhục sẽ trở nên đẹp, mỗi người cũng chỉ có thể tu luyện một lần.

Nhậm Thanh sáng chế một quyển thuật pháp tự đặt tên là “Sinh Nhãn vô vị công”, trực tiếp áp dụng trên Tiểu Tam Nhi.

Tiểu Tam Nhi chỉ cảm thấy đầu phun lên dòng nước ấm, vô thức sờ hốc mắt, bên trong như có cái gì đang nhanh chóng sinh trưởng.

“Cố mà trân quý đi.”

Nhậm Thanh lấy ra bí tịch Vô Mục Pháp ném cho Tiểu Tam Nhi, bên trong viết không ít chú thích, có thể ít đi chút đường quanh co.

Hắn uyển chuyển cự tuyệt lời mời lưu lại ăn cơm chiều của Tiểu Vũ, trực tiếp trở về Hỏa Công đường.

Nhậm Thanh nhỏ huyết dịch trên lệnh bài lính cai ngục, con đường quen thuộc xuất hiện trước mắt, rất nhanh liền tới A Tỳ Địa Ngục.

Đập vào tầm mắt chính là mảng lớn mảng lớn Thái Tuế, nhưng một cảm giác mang đến cho hắn lại không phải sinh cơ, ngược lại có cảm giác quỷ dị âm trầm.

Thái Tuế Đạo Quân giữa bầu trời vẫn nằm ở nơi đó, trên da mang theo vài vết thi ban.

Không có mưa máu che chắn ánh mắt, Nhậm Thanh đứng tại chỗ cao nhìn quanh, phát hiện địa hình bên trong Cai Ngục Đường xuất hiện biến hóa không nhỏ.

Kết động cũng không biết đi hướng nào.

Số lượng lính cai ngục không nhiều, mà hiện tại lại bởi vì không có cửa ra vào ở vách tường dạ dày, liếc nhìn lại thì căn bản không thấy được mấy người.

Vốn là muốn xem xét bí tịch thuật pháp, hoặc là hồi đoái quỷ dị vật, có lẽ là phải đi tới địa phương tên là Sơn Quỷ quật.

Hiện tại đâu còn tìm được tung tích đường đi, chỉ có bí các vẫn dựng nên.

Nhậm Thanh dứt khoát đi đến bí các, vừa vặn tìm Viên Hầu Trong Bình để hỏi thăm về Sơn Quỷ quật.

Hắn còn đem Husky gọi ra, tốn hao mấy phút cũng đã đến tháp cao.

Đi vào bí các, sau đó Nhậm Thanh phát hiện trang trí bên trong cũng không có khác nhau quá lớn, thư tịch vẫn cổ xưa như cũ, cũng vẫn quanh quẽ.

Ngược lại là địa đồ treo trên vách tường tầng thứ hai đã đổi mới.

Trên bản đồ có vị trí Thủy Trạch, chính là sa mạc ở hai bên cấm khu Dương Thần cảnh, lối vào hẳn là tại phía bắc Hạc Sơn trấn.

Hiện tại A Tỳ Địa Ngục bao trùm bộ phận Thủy Trạch, lính cai ngục tiến đến Thủy Trạch vẫn có thể ra vào Cai Ngục Đường như thường, Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi đã có Âm Sai cảnh đặt chân tới chỗ đại mạc kia.

Hắn lập tức đi vào tầng ba bí các, quả nhiên phát hiện Viên Hầu Trong Bình đang ở trong góc.

Nhậm Thanh do dự một lát sau đó không có vội vã quấy rầy đối phương, dứt khoát lật thư tịch xem nội dung liên quan đến thuật pháp.

Đồng thời hắn nhất tâm lưỡng dụng.

Điểm hồn thân ở Vô Vi đạo tràng đã tiến về hỏa luyện cung, đang tìm dấu vết để lại, dự định chuyển tới Mộ Bia lô.

Qua mấy canh giờ, Viên Hầu Trong Bình mới thức tỉnh.

Hắn có chút giật mình đưa mắt nhìn Nhậm Thanh, lăm lăm trong miệng:

“Ta không phải đã đem ba tầng phong bế, tại sao có thể có người tiến đến, nha... Ta cho cái tiểu tử này ấn ký.”

Viên Hầu Trong Bình hỏi:

“Nhậm Thanh ngươi có cái gì mau nói, ta thụ thương cần tĩnh dưỡng.”

“Nào dám quấy rầy tiên bối ngài, hỏi chút sự tình thôi...”

Chương 338 - Hoàng Tử Vạn Đâu?

Chương 338. Hoàng Tử Vạn Đâu?

Nhậm Thanh trong khi nói chuyện lấy ra khối thi thực, vật liệu này quả thật có chút tác dụng chữa thương, máu chốt nhất là không có tệ hại chút nào.

Viên Hầu Trong Bình biểu tình hòa hoãn dần, nhìn như cố mà nhận lấy thi thực, nhưng ý cười khóe miệng lại không cách nào che giấu.

Nhậm Thanh thuận cái nói ra:

“Tiền bối, bên trong Cai Ngục Đường có phải có biến hóa hay không, ta muốn hỏi địa phương để phóng thuật pháp bí tịch còn lại ở đâu?”

Ánh mắt Viên Hầu Trong Bình hơi có vẻ kinh ngạc.

Theo đạo lý thì số lượng thuật pháp Nhậm Thanh nắm giữ ở bên trong Cai Ngục Đường đã thuộc về xưa nay nhiều chưa từng có, chẳng lẽ còn cảm thấy chưa đủ sao?

Chỉ là thuật pháp hiện ra liền có năm sáu loại đi...

Nhưng mà Nhậm Thanh trên việc tấn thăng Âm Sai cảnh chỉ hơi có vẻ phiền phức, nhưng căn cứ lời Đại Mộng chân nhân nói, đến Dương Thần cảnh chỉ sợ cũng là cá vượt long môn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đến Dương Thần cảnh, hiện nay bên trong Âm Sai cảnh cũng chỉ có Lý Thiên Cương cùng Tống Tông Vô có chút khả năng tấn thăng.

Viên Hầu Trọng Bình không thể khuyên gì cho Nhậm Thanh, dù sao Tổng Tông Vô làm người dẫn đường mà đối với cái này cũng không có ý kiến, hẳn đương nhiên sẽ không đi nói này nói kia.

“Đại Mộng chân nhân dự định đem vật quý đi từ A Tỳ Địa Ngục bóc ra, tiếp sau đó Cai Ngục Đường sẽ đem thuật pháp truyền thừa tách ra, nhưng mà cần chờ đợi nhiều thời gian.”

“Thì ra là thế, đa tạ tiên bối.”

Nhậm Thanh gật đầu.

Nguyên bản vật quý đi thu hoạch được phải đem tới Sơn Quỷ quật, trình độ hung hiểm trong đó là có thể nghĩ.

Hiện tại xem ra, Đại Mộng chân nhân chuẩn bị đơn giản hoá việc thu hoạch thuật pháp, hẳn là sau khi tấn thăng Dương Thần cảnh có nắm chắc nhất định khi trừ cấm khu.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được, Đại Mộng chân nhân kỳ thật cũng là Trọng Đồng giả nắm giữ Vô Mục Pháp.

Mình có thể dựa vào năng lực song sinh yểm ma để hồn phách tiến vào cấm khu, lấy tu vi Đại Mộng chân nhân chỉ sợ càng thêm toàn diện.

Huống hồ Mộng Điệp Pháp vốn là liên lụy đến mộng cảnh.

Tiêu trừ cấm khu Quỷ Sứ cảnh, hẳn là không cần gánh chịu phong hiểm gì.

Khi Cai Ngục Đường thu hoạch càng ngày càng nhiều vật quý đi trong cấm khu, số lượng lính cai ngục khẳng định sẽ càng tăng thêm.

Cạnh tranh càng lớn.

Nhậm Thanh thăm dò hỏi:

“Đúng rồi tiên bối, vậy Thủy Hồ Lô...”

“Vấn đề này người đừng hỏi ta, Lý Thiên Cương phụ trách Thủy Hồ Lô, rốt cuộc muốn xử lý như thế nào thì ta cũng không biết rõ.”

Viên Hầu Trong Bình chần chờ mấy hơi, tiếp tục mở miệng nói:

“Nhưng mà sắp tới người hẳn là không nhìn thấy Thủy Hồ Lô, coi như không chết cũng sẽ bị Đại Mộng chân nhân lột da.”

Bây giờ chính là thời điểm cần nhân thủ, trên lý thuyết Thủy Hồ Lô hẳn là chuyện cũ sẽ bỏ qua.

Nhưng trong quá trình chiêu hồn Địa Tàng Vương, Thủy Hồ Lô lâm chiến đào thoát là vấn đề rất lớn, lại thêm việc tác phong người này ngày thường quá mức cực đoan.

Cho nên xử lý Thủy Hồ Lô như thế nào liền bị gác lại, một mực đặt ở chỗ Lý Thiên Cương để hắn xử lý.

Nhậm Thanh âm thầm rơi vào trầm tư.

Đó là cơ hội cực kỳ tốt, nếu như chờ Thủy Hồ Lô thoát khôn, muốn tập sát đôi phương thì khẳng định sẽ bị Cai Ngục Đường điều tra.

Hoàng Tử Vạn sinh tử chưa biết, rất có thể liên quan tới Thủy Hồ Lô, nhất định phải nghĩ biện pháp đem hắn hốt chết, tốt nhất là hồn phi phách tán.

Nhậm Thanh trở về tầng hai bí các, lựa chọn ở chỗ này sắp xếp thuật pháp bản thân, thuận tiện đợi A Tỳ Địa Ngục biến hóa như Viên Hầu trong Trong Bình nói tới.

Trong lúc đó, thời trôi qua hơn nửa tháng.

Bí các thỉnh thoảng sẽ có lính cai ngục đến đây, nhưng mà phần lớn đều là quân dự bị, bọn hắn cũng không nhận ra Nhậm Thanh, cho nên phản ứng như thường.

Nhưng đợi tin tức Nhậm Thanh tu luyện tại bí các truyền bá ra ngoài, về sau trong ánh mắt quân dự bị liền không khỏi nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Thậm chí có một số quân dự bị là đặc biệt đến bí các, muốn kết giao với vị lính cai ngục mạnh nhất ở dưới Âm Sai cảnh trong truyền thuyết.

Nhậm Thanh thấy vậy không để ý tới chút nào.

Lính cai ngục cùng hắc quen thuộc ngược lại sẽ không đến đây quấy rầy, chỉ là dùng Minh Nha truyền tới tình hình gần đây, cùng vấn đề gặp phải khi tu hành.

Nhậm Thanh tự nhiên không keo kiệt chút nào mà giải đáp, tiện thể còn chia sẻ chút mưu đồ Cai Ngục Đường.

Lâm Thành bị điều động tiến đến ngoài thành tìm kiếm cấm khu, gần đây ngược lại là tìm tới mấy cái cấm khu Bán Thi cảnh giấu ở địa phương vắng vẻ, rất nhanh liền bị Âm Sai cảnh dẫn đội xử lý xong.

Ngôn Quân chạm đến bình cảnh Quỷ Sứ cảnh, lựa chọn bề quan tại nơi nào đó trong Cai Ngục Đường.

Chương 339 - Hoàng Tử Vạn Đâu? 2

Chương 339. Hoàng Tử Vạn Đâu? 2

Lục Tiểu Ngọc vẫn bên trong Hạc Sơn trấn, dựa theo nàng giải thích, chỉ ít có bốn năm vị lính cai ngục chính thức đóng quân nơi đây.

Nhiệm vụ của bọn hắn chủ yếu là dần dần kiến thiết trạm canh gác về phương bắc, bày ra nhiều thuật pháp dùng làm cảnh giới, rất tất nhiên là để giám sát Thủy Trạch.

Nhưng mà Hoàng Tử Vạn chưa từng truyền tin tức đến, cái này khiến Nhậm Thanh nhin không được mà sinh lòng lo lắng, càng muốn nhất định phải diệt trừ Thủy Hồ Lô.

Hắn liên hệ Tổng Tông Vô, muốn xác nhận tình huống trong dạ dày.

Tổng Tông Vô trực tiếp tìm tới bí các.

Còn không đợi Nhậm Thanh kịp phản ứng, liền bị Tổng Tông Vô đánh gãy quan tượng:

“Nhậm Thanh, vừa vặn theo ta đi một chuyến tới dạ dày.”

Nhậm Thanh vội vàng hỏi:

“Tổng tiên bối, thế nào...”

“Đến liền biết rõ.”

Tổng Tông Vô hai chân phát lực, hóa thành tàn ảnh qua lại bên trong A Tỳ Địa Ngục, Nhậm Thanh đành phải liều mạng theo ở phía sau, tránh cho tụt lại phía sau.

Hai người dừng lại trước một gò núi.

Tổng Tông Vô chân đạp mặt đất tạo địa chấn.

Phanh.

Sau khi địa chấn giảm đi, cửa ra vào trong dạ dày lộ ra trước mặt bọn hắn, hai người vội vàng một trước một sau bước vào trong đó.

Nhậm Thanh trên vách tường trong dạ dày phát hiện không ít vết tích, thậm chí còn có lưu lại cặn bã xương.

Có thể thấy được thời điểm trấn áp Phi Độc Phách, nơi này phát sinh một trận ác chiến, nhưng mà may có hai vị Âm Sai cảnh.

Đường đi hẹp dài chỉ ít có mười mấy cái nhà tù, giam giữ lính cai ngục dị hoá mất không chế.

Mặc dù bây giờ không có Phi Độc Phách, nhưng bên trong vẫn có vẻ cực kì yên tĩnh, cho người ta một loại cảm giác bị đè nén.

Nhậm Thanh vừa định hỏi thăm Tổng Tông Vô sự tình liên quan tới Hoàng Tử Vạn, đột nhiên nghe được bên trong phòng giam cũ của mình có thanh âm hùng hùng hổ hổ truyền đến.

Khóe miệng hắn co quắp, quái vật này rõ ràng là Hoàng Tử Vạn.

“Lão Hoàng, ngươi làm sao tiến vào trong này rồi?”

Nhậm Thanh mới mở miệng, trong dạ dày không ít lính cai ngục cũng nhận ra hắn, lập tức bầu không khí trở nên huyền ảo, khiến cho tiểu nhân trong bình thò đầu ra.

Hoàng Tử Vạn tiến đến trước cửa sắt, nhẹ giọng nói ra:

“Đều là tên Thủy Hồ Lô, vì hấp dẫn Phi Độc Phách cưỡng ép bắt ta làm mồi dụ, để lão tử bị nuốt vào bụng hơn nửa canh

giờ...”

“Bây giờ nói gì cũng đã chậm, ta đã triệt để dị hoá không thể kiểm soát, không thì... cái kia có thể không chế.”

Ngữ khí Hoàng Tử Vạn tràn đầy chán nản, mặc dù hai chữ quỷ bụi cũng không nói ra miệng, nhưng hiển nhiên hắn đã thử qua rất nhiều lần.

Lúc hắn mới vừa bị giam trong dạ dày, còn cảm giác có thể ra ngoài, dù sao từng có Nhậm Thanh làm tiền lệ.

Nhưng từ trong miệng Lý Phương Thán biết được chân tướng, về sau hắn lại cảm thấy đời này vô vọng.

Nhậm Thanh nhìn về phía Tống Tông Vô, có chút không hiểu rõ mục đích đối phương khi đưa mình tới đây, cho nên không biết phải mở miệng làm sao.

“Tiểu nhân trong bình, chớ lên tiếng.”

Tiểu nhân trong bình là ngăn cách thanh âm hai người, tránh cho bị lính cai ngục bên ngoài nghe được.

Tống Tông Vô nhàn nhạt nói ra:

“Cai Ngục Đường cần nhân thủ, quân dự bị có thể tấn thăng Quỷ Sứ cảnh chí ít mấy năm không thôi.”

“Lý Thiên Cương đề nghị từ trong dạ dày chọn lựa lính cai ngục có ít vết tích dị hóa hơn, đoạn thời gian này ta một mực ở nơi đây quan sát, ngươi thấy thế nào?”

Nhậm Thanh biết rõ Tống Tông Vô sở dĩ hỏi thăm mình, khẳng định là bởi vì hắn có thể hóa thân thành Quỷ Lang mà không có chút hại nào.

Nhưng mà theo đạo lý thì hắn đối với dị hoá mất khống chế cũng không có biện pháp quá tốt, quỷ bụi chỉ có thể làm dịu thân thể dị hoá, đối với hồn phách không hề có tác dụng.

Trừ phi dùng lò luyện huyết nhục luyện hóa vật quý dị Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh lúc này đột nhiên nghĩ đến một cái biện pháp nhất tiễn song điêu, nếu như quỷ bụi Quỷ Sứ cảnh có thể làm dịu hồn phách dị hoá, nói không chừng có thể đem Thủy Hồ Lô giải quyết.

“Tổng tiền bối, người xem loại tài liệu này một chút.”

Hắn đem quỷ bụi đưa cho Tổng Tông Vô, để Tổng Tông Vô cảm suy nghĩ một lát, biểu tình càng ngày càng trở nên phức tạp, cuối cùng tiếc nuối lắc đầu.

“Chênh lệch nhiều lắm, tất cả linh cai ngục trong dạ dày đều là hồn phách dị hoá mất không chế.”

Tiểu nhân trong bình ở bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, linh cai ngục trong dạ dày với hắn là tài nguyên, ít hơn mấy người khẳng định sẽ có ảnh hưởng.

Nhậm Thanh cười nói ra:

“Tổng tiền bối, đây thật ra là từ thuật pháp ta luyện chế mà thành, nguyên vật liệu là vật quý dị Bán Thi cảnh.”

Chương 340 - Âm Sai Cảnh Là Gì

Chương 340. Âm Sai Cảnh Là Gì

Tổng Tông Vô nheo mắt lại, quay đầu nói với tiểu nhân trong bình:

“Những năm này lính cai ngục bỏ mình trong dạ dày không ít, ngươi hẳn là có lưu vật quý dị Quỷ Sứ cảnh chứ?”

Tiểu nhân trong bình nhìn thấy sáu mắt của Tổng Tông Vô, thành thành thật thật từ bên trong bình lưu ly lấy ra cái bình chứa vật quý dị ở trong.

Nhậm Thanh tiếp nhận vật quý dị liền ném vào bên trong lò luyện huyết nhục.

Dưới nguy hồn phách hóa thành Tân Vương gia trì, hỏa diễm cháy hừng hực, liền xem như vật quý dị Quỷ Sứ cảnh vẫn không hề có lực hoàn thủ, hóa thành tro tàn bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Chờ đợi hồi lâu, lòng bàn tay Nhậm Thanh có thêm quỷ bụi màu xám đen.

【 Quỷ Bụi 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, dùng sau ăn có thể làm dịu hồn phách dị hoá. 】

Tổng Tông Vô cầm lấy một chút, cau mày nói ra:

“Giống như có thể thực hiện.”

“Thử một chút đi.”

Hắn dùng chân đá văng cửa sắt Hoàng Tử Vạn, cánh tay bắt lấy một con cóc độc.

Độc cóc hiển nhiên chính là Hoàng Tử Vạn, không kịp phản kháng liền bị cưỡng ép cho ăn quỷ bụi, sau đó liền nhắm mắt không nhúc nhích.

Nhậm Thanh dùng Thiên Ma mộng chùng bám vào mi tâm xem xét Hoàng Tử Vạn, phát hiện hồn phách dị dạng của đối phương xác thực giảm bớt vết tích dị hoá.

Trong lòng hắn sinh ra vui mừng, dứt khoát đem quỷ bụi còn lại cũng dứt cho Hoàng Tử Vạn.

Hoàng Tử Vạn vội vàng hấp thu quỷ bụi, tựa như bắt lấy ngọn cỏ khô cứu mạng trên vách đá.

Nhậm Thanh thăm dò tính hỏi:

“Tổng tiền bối, chỉ cần có đầy đủ vật quỷ dị, toàn bộ lính cai ngục trong dạ dày đều có thể đi ra.”

Tiểu nhân trong bình lơ lửng giữa không trung, đầu từ đó chui ra, nhìn chòng chọc vào Nhậm Thanh.

Tổng Tông Vô hồi đáp:

“Không thể nào, trong dạ dày vốn là tiểu nhân trong bình làm chủ, Cai Ngục Đường nhiều nhất mang đi mấy người.”

Hắn vỗ xuống bả vai Nhậm Thanh tiếp tục nói ra:

“Đã rất không tệ, chỉ ít cho lính cai ngục dị hoá mất không chế có một tia hi vọng.”

Nhậm Thanh ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“Tổng tiền bối, nghe nói Cai Ngục Đường không biết xử trí Thủy Hồ Lô như thế nào, ta cảm thấy cho dù có nhiều Quỷ Sứ cảnh cũng không sánh một bằng cái Âm Sai cảnh...”

Tiểu nhân trong bình ngậy ngấn cả người, thậm chí kém chút duy trì không được cầm ngôn hấn.

Tổng Tông Vô nhếch miệng lên.

Hắn nhin không được cười nói ra:

“Đạo lý là đạo lý này, nhưng dù sao cũng là Âm Sai cảnh, giam giữ trong dạ dày quá nguy hiểm.”

“Luôn có biện pháp để Thủy Hồ Lô không nguy hiểm.”

“Khụ khụ khụ.”

Tổng Tông Vô xụ mặt nhắc nhở:

“Việc này đừng cầm ra ngoài nói lung tung, lựa chọn vẫn là xem Đại Mộng chân nhân, nhưng mà người nếu có thể tấn thăng Âm Sai cảnh, ngược lại có quyền nói chuyện.”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, không khỏi hiếu kì hỏi:

“Đến cùng như thế nào để tấn thăng Âm Sai cảnh?”

“Âm Sai cảnh chính là bắt đầu của đại đạo.”

Nhậm Thanh sớm nghĩ hỏi thăm việc liên quan tới Âm Sai cảnh.

Nhưng Cai Ngục Đường tận lực che giấu tin tức phương diện này, hấn là sợ có người mù quáng đột phá cảnh giới dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, cho nên cũng không có ghi lại thư tịch liên quan.

Tổng Tông Vô ngồi xếp bằng trên mặt đất, sáu mắt nhìn về phía Nhậm Thanh chậm rãi nói.

“Tất cả thuật pháp lĩnh cai ngục, kỳ thật chính là quá trình trong cơ thể sản sinh vật quý dị, điểm ấy người cũng rõ ràng.”

Nhậm Thanh nhin không được hỏi:

“Vì sao nói Âm Sai cảnh là bắt đầu của đại đạo?”

Tổng Tông Vô nghiêm túc nói ra:

“Bởi vì tu sĩ chính thức bắt đầu tiếp xúc vật quý dị.”

“Lính cai ngục rất kiêng kỵ chính là dị hoá mất khống chế, dù là loại vật liệu này tên là quý trần (quý bụi) có thể áp chế dị hoá, không có nghĩa là không còn hậu hoạ.”

Tổng Tông Vô lạnh lùng nói ra:

“Đại Mộng chân nhân trước đây đã nói một câu, vật quý dị chính là nấc thang để thành tiên.”

Toàn thân hắn phát ra tiếng xương cốt va chạm, cơ bắp không ngừng bành trướng, tựa như là có cái gì muốn thoát khỏi mà ra.

Ngay sau đó cánh tay dư thừa dưới nách Tổng Tông Vô bắt đầu héo rút, con mắt mọc ra ở mu bàn tay, giống như là muốn sống lại.

Uống.

Hắn khống chế hai tay bảo trì dị hoá, lập tức thật dài thở sâu.

Con người Nhậm Thanh phóng đại, tình huống trên người Tổng Tông Vô có chút giống thi thể.

Là loại thi thể vật quý dị sau khi chết dần dần khôi phục.

Nhậm Thanh biểu tình cảm xúc nói ra:

“Khi tu vi tăng lên, đồng thời vật quý dị trong cơ thể đồng dạng đang mạnh lên.”

“Đến Âm Sai cảnh thì liên quan đến vật quý dị sẽ chia làm ba phần, là Trôi Âm Thần (Phục Âm Thần), Dung Âm Thần cùng Thả Âm Thần (Thích Âm Thần), cuối cùng chính là Âm Sai cảnh viên mãn.”

Nhậm Thanh nhin không được lông mày nhú lại, tiếp tục kiên nhẫn nghe lời nói của Tống Tông Vô.

“Âm Sai cảnh sẽ khiến cho vật quý dị dần dần khôi phục, nếu như không tu luyện được thì sẽ khó tránh khỏi ảnh hưởng thân thể, thậm chí dị hoá mất không chế.”

Chương 341 - Âm Sai Cảnh Là Gì 2

Chương 341. Âm Sai Cảnh Là Gì 2

Nhậm Thanh sau khi nghe Tống Tông Vô nói thì trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi, có cảm giác không rét mà run.

Nếu hắn dù là không tính Thiên Đạo pháp cùng Thần Túc Kinh bị giam giữ, cũng trọn vẹn nắm giữ bảy loại thuật pháp, thật chịu nổi nha...

Tống Tông Vô lộ ra ý cười, thấy Nhậm Thanh biết rõ nghĩ mà sợ liền tốt.

Tiếp lấy hắn liền cẩn thận giảng thuật trình tự tu luyện Âm Sai cảnh.

“Trôi Âm Thần” chủ yếu là ma diệt linh trí mà vật quý dị dần dần sinh ra, tu trạng thái bản thân sẽ trở nên cực kì không ổn định.

Nhưng mà tại trôi Âm Thần, uy lực thuật pháp sẽ đạt tới đỉnh phong Âm Sai cảnh, nhưng thi triển nhất định phải lưu lại ba phần, mãi đến khi ý thức vật quý dị hoàn toàn bị ma diệt.

Tống Tông Vô nhàn nhạt nói ra:

“Tiếp sau là dung Âm Thần, linh cai ngục nắm giữ nhiều loại thuật pháp giống như người, phải để tất cả vật quý dị thuật pháp hình thành quan thế chủ thứ.”

“Chủ thứ?”

“Lấy một loại thuật pháp làm chủ, còn lại thuật pháp cấu thành thứ yếu, nếu không vật quý dị tranh đấu rất có thể tai

họa tu sĩ.”

Tổng Tông Vô giải thích tương đối mơ hồ, nhưng có thể dùng thực hành của bản thân để dạy dỗ.

Dưới hai cánh tay của hắn bắt đầu run rẩy, chung quanh vành mắt tuôn ra gân xanh, cùng vị trí phần ngực bụng nhiều hơn cái “Vạn” .

Nhậm Thanh thông qua trọng đồng quan sát, phát hiện Tổng Tông Vô chỉ ít nắm giữ ba loại thuật pháp.

Mặc dù thuật pháp vẫn là độc lập như cũ, nhưng ở giữa vật quý dị giống như hợp thành một thể, xác thực có cảm giác tồn tại một liên hệ.

Diêm La bốn tay hoàn toàn đem thuật pháp còn lại áp chế, khiến cho Tổng Tông Vô chỉ cần phòng ngừa thuật pháp hạch tâm mất khống chế là đủ.

Nhậm Thanh cẩn thận suy nghĩ.

Trước đây tin tức mà hắn tìm hiểu ra ra, xác thực rất phù hợp cái gọi là dung Âm Thần.

Tử Nhục đạo nhân hắn là lấy Thao Thiết Pháp làm chủ, Thực Tiên pháp và các loại thuật pháp liên hệ khác làm phụ, giữa các bên có chỗ liên quan.

Nhưng mà thuật pháp chân chính dung hợp có lẽ cũng không phải là Âm Sai cảnh có thể tiếp xúc.

Nhậm Thanh không khỏi hỏi:

“Vây lính cai ngục đơn độc tu luyện một loại thuật pháp thì sao?”

Tổng Tông Vô gật đầu nói:

“Con đường này xem như đường tắt, nắm giữ thuật pháp đơn độc, có thể tại lúc Dung Âm Thần để thân thể thay thế chủ

thuật pháp, hình thành chủ thứ.”

Chuẩn khẳng định là đi đường tắt, cho nên thân thể bị hóa là hình tượng Minh Nha không lồ.

Cũng may Nhậm Thanh sớm quy hoạch thuật pháp, dung Âm Thần có ưu thế cực lớn.

Thao Thiết Pháp làm hạch tâm, thuật pháp hỗ trợ đã tương đối hoàn thiện.

Nhưng mà Vô ảnh quỷ cùng Vô Mục Pháp chỉ sợ phải độc lập ra, dù sao cùng Thao Thiết Pháp không liên quan, chỉ có thể an bài theo cách khác.

Xem ra phải có nhiều loại thuật pháp hạch tâm, thuật pháp còn lại cũng không thể từ bỏ.

“Thả Âm Thần đại biểu cho vật quý dị đã bị người triệt để chường không, sau đó liền cần dần dần để thân thể thích ứng vật quý dị.”

Tổng Tông Vô nói đến đây, biểu lộ hơi có vẻ bất đắc dĩ.

“Căn cứ Đại Mộng chân nhân nói, thiên quỷ cảnh dù là sau khi chết cũng sẽ không hình thành cấm khu, bởi vì vật quý dị hóa thành một bộ phận của tu sĩ, đến lúc đó mới là đại đạo đã thành.”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Cái này không phải sẽ không hình thành cấm khu, Thái Tuế Đạo Quân sau khi chết hồn phách biến thành Thái Tuế, đều có thể hóa thành Thái Tuế Lâm vô biên vô tận.

Nhậm Thanh cảm giác số lượng thuật pháp sẽ chỉ có ảnh hưởng trái chiều ở Âm Sai cảnh, nhưng cũng bởi vậy rèn đúc ra căn cơ hùng hậu không gì sánh được.

Tấn thăng Dương Thần cảnh chính là cá vượt long môn.

Có hệ thống tồn tại, hấn không cần rườm rà như là Đại Mộng chân nhân, kỳ thật chỉ có thọ nguyên mới là bắt đầu đại đạo của Nhậm Thanh.

Hai người giao lưu hồi lâu.

Nhậm Thanh đem tin tức liên quan tới Âm Sai cảnh ghi lại ở bên trên thư tịch.

Sau đó bế quan, môn thứ nhất tấn thăng Âm Sai cảnh thuật pháp phải là thuật pháp hạch tâm.

Hạch tâm thuật pháp nhất định phải sớm đạt tới trình độ dung Âm Thần, khả năng cam đoan chủ thứ rõ ràng, vật quý dĩ sẽ không ở thể nội ra tay đánh nhau.

Về phần U Minh Công chỉ có thể tạm lại, ít nhất chờ Vô ảnh quỷ tấn thăng Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh bắt đầu dĩ lặc đầu.

Mới vừa cảm giác thọ nguyên có chút nhiều, hiện tại lại bắt đầu không đủ.

Hai người đang khi nói chuyện, Hoàng Tử Vạn kết thúc hấp thu quỷ bụi (quỷ trần), cặp mắt của hấn trở nên thanh tĩnh hơn rất nhiều, bên trong miệng cũng không còn tự lẩm bẩm.

Nhưng mà quỷ trần Quỷ Sứ cảnh là dùng làm hồn phách dĩ hoá, Hoàng Tử Vạn vẫn duy trì lấy ngoại hình cóc, nhìn dĩ thường buồn cười.

Chương 342 - Âm Sai Cảnh Là Gì 3

Chương 342. Âm Sai Cảnh Là Gì 3

Nhậm Thanh vỗ xuống bả vai Hoàng Tử Vạn hỏi:

“Lão Hoàng, cảm giác thế nào?”

Hoàng Tử Vạn nhẹ nhõm hỏi đáp:

“Thật đa tạ Nhậm lão đệ, không thể báo đáp, tương lai có chuyện gì không nên khách khí.”

Sau khi nói xong hắn lại có chút ngại ngùng, nghiêm mặt tiếp tục nói ra:

“Ây... Đại khái chắc còn thiếu hai phần quỹ trần.”

Nhậm Thanh đem ánh mắt nhìn về phía Tổng Tông Vô, lúc sau buông tay nói ra:

“Chờ một chút đi, địa phương cất giữ vật quỹ dị còn chưa mở ra.”

Tiểu nhân trong bình thấy vậy rất hào phóng lấy ra ba vật quỹ dị Quỷ Sứ cảnh vạn vẹo, sau đó chỉ vào một đoàn, ra hiệu lại trả lại cho hắn.

“Đa tạ tiên bối.”

Nhậm Thanh tiếp nhận vật quỹ dị, về sau ném vào bên trong lò luyện huyết nhục.

Hiện tại Tân Hỏa trong lò luyện huyết nhục nhiệt độ cực cao, đốt cháy vật quỹ dị Quỷ Sứ cảnh cũng dễ như trở bàn tay, hao tổn đối với Tân Vương cũng không nhiều.

Cũng không lâu lắm, vật quý dị liền triệt để hóa thành quý trần.

Nhậm Thanh gợn gàng mà linh hoạt giao cho Hoàng Tử Vạn hai phần, đợi sản xuất nhiều quý trần, có lẽ sẽ có cơ hội cắt xén.

Cung cấp quý trần miễn phí cho Hoàng Tử Vạn, không có nghĩa là lính cai ngục còn lại trong dạ dày cũng là miễn phí.

Theo đạo lý phải tìm Đại Mộng chân nhân thương lượng một chút, Nhậm Thanh thậm chí có thể lợi dụng quy tắc chợ quý, giao dịch bên trong đó thu lấy nhiều thọ nguyên.

Cộng thêm Đại Mộng Đoán Khí trên chợ quý, có thể tiết kiệm không ít thời gian thu thập thọ nguyên.

Tổng Tông Vô đứng dậy nói ra:

“Ta còn có việc, đi trước một bước.”

“Ta sẽ đem sự tình Thủy Hồ Lô và quý trần cùng báo lên cho Cai Ngục Đường, ta tin rất nhanh liền có kết quả.”

Hoàng Tử Vạn sắc mặt âm trầm, nghĩ đến Thủy Hồ Lô thì trong lòng liền sinh ra ngọn lửa vô danh, kém chút liền ảnh hưởng đến tính ổn định của hồn phách.

Nhậm Thanh chia tay Tổng Tông Vô, về sau vẫn như cũ lựa chọn ở trong dạ dày.

Hắn ngược lại không gấp đi bế quan, chủ yếu vẫn là muốn chọn lựa xong bí tịch thuật pháp, sau đó lại đi mua thêm tài nguyên tu luyện rồi tính.

Tiểu nhân trong bình triệt tiêu cấm ngôn, lập tức cũng không thấy tung tích.

Mà phía sau lệnh bài lính cai ngục của Nhậm Thanh lại nhiều thêm một cái ấn ký mới, ngoại trừ đại biểu cho sự tán

thành của Âm Sai cảnh, cũng làm cho hắn có thể bất cứ lúc nào ra vào trong dạ dày.

Đương nhiên, nếu là Thủy Hồ Lô cuối cùng chưa thể giam giữ trong dạ dày, tiểu nhân trong bình rất có thể sẽ đem ấn ký thu hồi.

Hoàng Tử Vạn nắm chặt thời gian hấp thu quỹ trần, muốn mau chóng từ trong dạ dày ra ngoài.

Địa phương đè nén quỹ dị như thế, hắn bị giam giữ hơn hai mươi ngày cũng có chút chịu không được, Nhậm Thanh sao có thể chờ đợi hơn nửa năm.

Nhậm Thanh cảm giác hoàn cảnh trong dạ dày kỳ thật rất thích hợp bế quan.

Nhưng mà dù sao do tiểu nhân trong bình quản lý, còn có Âm Sai cảnh nhòm ngó trong bóng tối, nói không chừng sẽ bại lộ dị dạng Nhậm Thanh tấn thăng Âm Sai cảnh.

Hắn nhìn như quan tướng thuật pháp, kì thực đem lực chú ý đặt ở bên trong Vô Vi đạo tràng, điểm hồn tựa hồ đã tìm tới nhiều manh mối.

Mộ Bia lô trọng yếu nhất cũng không phải là cái thi thể kết nối ấu thể Thiên Đạo Trùng, mà là các đời thi thể thủ tọa hỏa luyện cung.

Nhậm Thanh đã để quỹ ảnh bao trùm tất cả Mộ Bia lô, cố gắng lực lợi ra biện pháp tách rời an toàn, đến lúc đó liền đem hỏa luyện cung triệt để đi chuyển đi hết.

Ngoại trừ hỏa luyện cung, khả năng mấy trăm động phủ Vô Vi điện còn lại sẽ có chút thu hoạch, các đạo quan còn lại cũng nên xem thử.

Nhưng mà Vô Vi điện quá nguy hiểm, Thiên Đạo Tử thường xuyên ẩn hiện, ngấm lại vẫn là bỏ đi.

Mấy ngày sau qua đi.

Hoàng Tử Vạn đã đem quỹ trần hấp thu xong xuôi, hồn phách dị hoá có chậm lại rõ rệt, nhưng vẫn không cách nào triệt để trị tận gốc.

Về phần dị hoá trên thân thể hần, dựa vào bồi lên quỹ trần Bán Thi cảnh cũng xuất hiện xu thế biến mất, chỉ là cần tiến hành từ từ.

Hình dáng Hoàng Tử Vạn từ cóc biến thành nửa người nửa ếch, nhưng làn da khó tránh khỏi mọc đầy tuyến độc, không ngừng chảy ra kịch độc.

Nhậm Thanh ngược lại là muốn luyện chế pháp khí cho đôi phương, thế nhưng do dự một chút sau vẫn là bỏ đi, đợi Hoàng Tử Vạn tự tới Đoán khí các tìm là được.

Dù sao Hoàng Tử Vạn chỉ cần không đi đến thành trấn thì cũng không có phiền phức gì, thành thành thật thật ở bên trong A Tỳ Địa Ngục là được, đợi chợ quỹ mở ra đi.

A Tỳ Địa Ngục khẽ chấn động.

Nhậm Thanh mở to mắt, xem ra nên đi chọn lựa thuật pháp thích hợp.

“Lão Hoàng ngươi có đi hay không?”

Hoàng Tử Vạn lắc đầu nói ra:

“Ta vẫn là đợi thêm một chút đi.”

Nhậm Thanh duỗi lưng một cái sau đó đi vào lối đi nhỏ, tất cả nhà tù vang lên động tĩnh ồn ào, còn có tiếng vang của đầu va chạm vào vách tường.

Lý Phương Thán nghe được tiếng bước chân, vội vàng nói:

“Ngươi lại trở về, ngọc bội kia...”

Nhậm Thanh trực tiếp đẩy cửa sắt phòng Lý Phương Thán ra, đem ngọc bội một lần nữa trả về:

“Lý Phương Thán tiền bối, ngọc bội người cất kỹ đi, tương lai sau khi rời khỏi đây thì tự mình đi tìm.”

Lý Phương Thán theo bản năng tiếp nhận, nhưng không có kịp phản ứng.

Mãi đến khi Nhậm Thanh rời khỏi, lúc sau trong dạ dày lần nữa lâm vào yên tĩnh, Hoàng Tử Vạn lại ngâm nga lên tiêu khúc.

Lý Phương Thán tựa hồ ý thức được cái gì, bên trong miệng nhin không được lẩm bẩm:

“Cai Ngục Đường sắp biến thiên.”

Hắn đem ngọc bội thu vào trong ngực, sát ý phát tán trên thân hơi có thu liễm.

Chương 343 - Chợ Quỷ biến đổi

Chương 343. Chợ Quỷ biến đổi

Nhậm Thanh ra khỏi dạ dày, sau đó cửa ra vào thoáng qua liền khép kín không thấy.

Nhưng hắn dựa theo lệnh bài lính cai ngục, có thể cảm nhận được dạ dày không ngừng chuyển động, chỉ là muốn đuổi kịp phải phí tổn toái một chút.

Chấn động càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh hướng đầu nguồn nhìn lại.

Thấy ở trung tâm Thái Tuế Lâm có cây đại thụ chậm rãi sinh trưởng, bề ngoài cùng loại với cây khuân, nhưng mà trong đó chưa tồn tại hồn phách.

Cây khuân trưởng thành đến mấy chục mét, cho đến khi thân cành đâm vào trên đỉnh vách tường dạ dày.

Thân cành nguyên bản từ khô trắng dần dần hóa thành đỏ sẫm, tựa như là từng cây theo mạch máu trên vách tường dạ dày mà lan tràn ra, thỉnh thoảng còn có thể nhúc nhích.

Cái cây này hẳn là thay thế cây nào nguyên bản, làm trung tâm A Tỳ Địa Ngục, từ đó duy trì vận chuyển tiểu thể giới.

Có thể thấy được chỗ cường đại của Dương Thần cảnh.

Mặc dù không biết Đại Mộng chân nhân có nắm giữ hai loại thuật pháp Đông Trùng Hạ Thảo hay không, nhưng đã có thể tùy ý cải biến A Tỳ Địa Ngục, chỉ sợ tránh không được việc tu luyện thuật pháp liên quan đến Thái Tuế Đạo Quân.

Quả nhiên cảnh giới cao thâm, sau đó nắm giữ thuật pháp cũng liền đơn giản.

Cây khuẩn lập tức khai chi tán diệt, vô số chồi non sinh trưởng bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, đồng thời tản ra vàng sáng tựa như ảo mộng.

Cái cây này gọi là cây khuẩn thì có chút không thỏa đáng, càng giống là Mộng Thụ.

Làm cho Nhậm Thanh khiếp sợ nhất chính là, ở đỉnh cây vậy mà dần dần tạo dựng ra từng tòa kiến trúc, rõ ràng là đem chợ quý chuyển đến trên cây.

Nhưng mà chỉ còn lại năm gian hàng, trong đó đương nhiên còn có Đại Mộng Đoán Khí.

Cứ như vậy, chẳng phải là chợ quý nguyên bản từ mười lăm mỗi tháng biến thành thường trú, lại thêm nhu cầu của quân dự bị, có thể kiếm lời không ít thọ nguyên.

Nhậm Thanh trong lòng phấn chấn, lập tức đi tới phía Mộng Thụ.

Lính cai ngục có cùng mục đích với hắn không phải số ít, thậm chí còn xen lẫn mấy chục trên trăm quân dự bị, các loại thuật pháp vô cùng kỳ quái.

Cai Ngục Đường có Dương Thần cảnh, sau đó không còn e ngại cấm khu do vật quý dị hình thành, xu thế mở rộng càng ngày càng mạnh mẽ.

Nhậm Thanh rất nhanh tới dưới Mộng Thụ, hắn từ dây trèo lên trên đỉnh, mất một lúc liền đứng tại lối vào chợ quý.

Lối vào có một thông báo, dán nhiệm vụ các nơi Tương Châu, có không ít lính cai ngục đang tra xét nhiệm vụ kỹ càng và chuẩn bị xác nhận.

Nhậm Thanh không có đi chỗ thông báo để tham gia náo nhiệt.

Biểu tình hần phức tạp bước vào đường đi, ý đồ tìm tới chợ quĩ rồi tính, nói không chừng cất giấu thông tin về Âm Sai cảnh cùng Dương Thần cảnh.

Trọng đồng chuyển động, mi tâm Nhậm Thanh sinh ra Thiên Ma mộng chủng rồi biến thành tròng mắt.

Thấy trên đường phố dòng người qua lại, người qua đường gần như nhìn không ra sơ hở, ngay cả quầy hàng mua bán quà vật cũng tản ra mùi thơm.

Các chi tiết chợ quĩ đang càng thêm chân thật, khả năng là đời Đại Mộng chân nhân thành tựu Thiên Quĩ cảnh, về sau liền sẽ triệt để thoát ly mộng cảnh giả tạo.

Nhưng mà Nhậm Thanh dù sao nắm giữ song sinh yểm ma, lờ mờ phát hiện chợ quĩ có chút khô khan, nói rõ Đại Mộng chân nhân còn đang ổn định Dương Thần cảnh.

Hắn đi tới Đại Mộng các.

Nhưng mà Nhậm Thanh đi chưa được mấy bước đường, đột nhiên cảm giác được có chút không đúng.

Vài toà kiến trúc đập vào mi mắt, Đại Mộng các vẫn là bộ dáng lúc đầu.

Bên cạnh Đại Mộng các là quán rượu hơi có vẻ đơn sơ, hơn mười vị lính cai ngục uống vào Túy Sinh Mộng Tử, mùi rượu càng thêm thuần hậu.

Quán rượu thì ở phía sau Đại Mộng Đoán Khí, bởi vì Nhậm Thanh không đi hành nghề, cho nên cửa lớn đóng chặt, bên ngoài có hơn mười quân dự bị đang chờ.

Sau đó thì là cửa hàng liên quan tới công pháp cùng vật quĩ dị, danh xưng bên trên bảng hiệu rất phù hợp với đặc điểm

lấy tên của Đại Mộng chân nhân.

Theo thứ tự là “Đại Mộng Thuật Lô” cùng “Đại Mộng Quỷ Đạo”, vừa nhìn một cái liền có thể biết được tác dụng của hàng, rõ ràng sáng tỏ.

Lính cai ngục không cách nào tiến vào Đại Mộng Quỷ Đạo, hẳn là cần Âm Sai cảnh cho phép.

Nhưng để Nhậm Thanh kinh ngạc là, phần cuối chợ quỷ vì sao có tòa đạo quán rách nát không chịu nổi.

Rõ ràng lúc Nhậm Thanh ở phía dưới Mộng Thụ, trông thấy chợ quỷ chỉ có năm gian cửa hàng, làm sao có thể thêm ra một gian.

Trước cửa Đạo quán căn bản cũng không có lính cai ngục đứng đợi, hiển nhiên bọn hắn cũng không cách nào nhìn thấy.

Con mắt Thiên Ma ở mi tâm Nhậm Thanh biến mất, đạo quan cũng theo đó không thấy tung tích, chỉ sợ là song sinh yểm ma mới có khả năng phát giác được.

Hắn do dự một chút, một lần nữa đem Thiên Ma mộng chủng phụ thể.

Nhậm Thanh giả ý tiến đến Đại Mộng Quỷ Đạo, kì thực nhờ phản xạ hai mắt lính cai ngục để liếc qua hướng cửa sổ đạo quán.

Con người phóng đại một chút.

Hắn mặt ngoài cường ép duy trì bình tĩnh, kì thực nội tâm đã có sóng lớn mãnh liệt.

Chương 344 - Chợ Quỷ biến đổi 2

Chương 344. Chợ Quỷ biến đổi 2

Trong đạo quan có một thi thể đạo sĩ không trọn vẹn đang nằm, tứ chi đều không có, đầu lâu cũng không thấy tung tích, chỉ có đạo bào coi như hoàn chỉnh.

Góc áo đạo bào có thể thấy rõ ràng hai chữ.

“Thái Tuế” .

Toàn thân Nhậm Thanh lập tức nổi da gà.

Tuyệt đối không chỉ là bởi vì tại chợ quỷ thấy được Thái Tuế Đạo Quân, cũng bởi vì cỗ thi thể tàn phá này lại là điểm hồn Đại Mộng chân nhân.

Không sai, chính là tấn thăng song sinh yểm ma sau đó ngưng tụ mà ra điểm hồn.

Nhậm Thanh đối với việc Vô Mục Pháp của Đại Mộng chân nhân đạt tới Quỷ Sứ cảnh tuyệt không kinh ngạc, nhưng điểm hồn hiện ra bộ dáng Thái Tuế Đạo Quân cũng có chút cực sợ.

Tất cả Âm Sai cảnh phổ biến cho rằng, Đại Mộng chân nhân chuẩn bị mượn nhờ mộng cảnh Thái Tuế Đạo Quân tấn thăng Thiên Quỷ cảnh trong truyền thuyết.

Cách này xác thực ổn thỏa nhất, mặc dù ngay cả Tổng Tông Vô cũng cảm giác nắm chắc không cao, dù sao Thái Tuế Đạo Quân đã sớm chết không biết bao nhiêu năm.

Nhưng hiển nhiên vẫn là xem nhẹ Đại Mộng chân nhân.

Hắn rõ ràng là định đem điểm hồn luyện hóa thành Thái Tuế Đạo Quân, từ đó trực tiếp tấn thăng Thiên Quỷ cảnh.

Nhậm Thanh xem như mở rộng tầm mắt.

Song sinh yểm ma còn có thể chơi như này?

Mỗi một cái Dương Thần cảnh ở cái thế giới này đều là người điên à.

Thiên Đạo Tử cùng Địa Tàng Vương tu luyện Thú Lan Pháp hóa thành Vô Thượng Thiên Ma, Đại Mộng chân nhân vừa mới tấn thăng Dương Thần cảnh liền bắt đầu mưu đồ Thiên Quỷ cảnh.

Sắc mặt Nhậm Thanh biến đến ngưng trọng, nói không chừng Đại Mộng chân nhân chỉ là vì cầu tự vệ.

Nếu như dựa theo pháp tắc của rừng sâu hắc ám, mỗi cái thế lực tồn tại trong địa khu đều là thợ săn cầm trong tay binh khí, gặp mặt nhau chỉ có chém giết.

Nếu là Tương Châu đóng chặt lại để phát triển, cuối cùng sẽ có kết cục giống như Vô Vi đạo quan, chỉ có tử lộ cầu sinh.

Nhậm Thanh thu lại Thiên Ma mộng chủng, tiếp sau đó đi vào bên trong Đại Mộng Thuật Lô, bên trong trang trí cùng Đại Mộng các không khác quá nhiều.

Huyền tượng vặn vẹo của Đại Mộng chân nhân vẫn đứng phía sau quỳ.

Nhậm Thanh thấy vậy có chút chột dạ, dù sao vừa mới nhìn trộm điểm hồn đối phương.

Nhưng mà hắn hiển nhiên là quá lo lắng, Đại Mộng chân nhân chỉ là phân thân, thậm chí ngay cả vết tích thuật pháp đều khó mà phát giác được.

Thuật pháp bí tịch Cai Ngục Đường thật không có bày nhiều trong cửa hàng, cho nên những quyển đặt trên quầy chỉ là đặc trưng của mỗi loại thuật pháp.

Nhậm Thanh phát hiện vẫn có thể tiếp xúc bí tịch, thậm chí còn có thể lật ra trước vài trang, chỉ ít hệ thống có đất dụng võ.

Hắn tiện tay cầm lấy một bản.

【 Độc Cốt Công! 】

【 Do Ngũ Độc đạo nhân sáng tạo, đem xương cốt bản thân ngâm trong độc thủy ba mươi sáu ngày, một lần nữa cắm vào trong cơ thể mới có thể tu thành. 】

Độc Cốt Công ngược lại là rất thích hợp với Hoàng Tử Vạn, nhưng mà đối với Nhậm Thanh không có tác dụng gì.

Hắn tiếp tục lật xem từng quyển từng quyển thuật pháp, rất nhanh liền chú ý tới có một phần ba bí tịch không được hệ thống tán thành.

Ngược lại cũng không phải thuật pháp giả, chủ yếu thiếu khuyết một phần và có khả năng nội dung không quá mấu chốt, khiến hệ thống thấy không được trọn vẹn.

Còn có tất cả thuật pháp liên quan đến lính cai ngục Âm Sai cảnh cũng không có.

Nhậm Thanh thất vọng lắc đầu.

Cuối cùng trên trăm bản thuật pháp bên trong Đại Mộng Thuật Lô, tìm được ba quyển có chút tác dụng.

Trên lý thuyết hắn có thể trực tiếp tiêu hao thọ nguyên để nắm giữ, nhưng vì không muốn bị Đại Mộng chân nhân phát giác, một phần nữa thì huyết tinh đã tới mức xài không hết.

【 Mộng Yểm Công! 】

【 Do Lý Y Dương suy tưởng ra, cần mười ngày không ngủ, cuối cùng quan tướng yểm ma nằm ngủ, bất tử mới có thể tu thành. 】

【 Phong Sa Pháp! 】

【 Khắc tại hòn đá vô danh, thông qua ngũ quan mỗi ngày rót vào ba cân cát sỏi, cho đến khi huyết dịch xuất hiện dấu hiệu sa hóa mới có thể tu thành. 】

【 Côn Bằng Quyết! 】

【 Do Thiên Bằng đạo nhân quan tướng Bắc Minh Côn Bằng sáng tạo ra, cần phục dụng Côn Bằng huyết dịch, cho đến khi thân thể xuất hiện bảy chỗ dị hoá mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh cầm bí tịch liền ra khỏi Đại Mộng Thuật Lâu.

Hắn xác thực cũng tìm tới Duyên Thọ pháp cùng loại với Vô Mục Pháp, nhưng hiệu quả thường thường, nhiều nhất chỉ có thể để thọ nguyên đạt tới hạn mức cao nhất là khoảng chừng năm mươi năm.

Nếu vì tu luyện thuật pháp này ảnh hưởng đến Dung Âm Thần, căn bản được không đủ bù mất.

Cũng may thọ nguyên của Nhậm Thanh hiện tại miễn cưỡng đầy đủ, thậm chí sau khi tấn thăng Thiên Đạo pháp còn đủ để cho hai ba thuật pháp đạt tới Âm Sai cảnh.

Về phần ba loại thuật pháp hắn lựa chọn, kỳ thật có tác dụng khác nhau.

Mộng Yểm Công rõ ràng cùng song sinh yểm ma có quan hệ, hắn là có thể làm thuật pháp phụ trợ, nhưng mà tạm thời hắn không có ý định tu luyện.

Chương 345 - Tấn Thắng Âm Sai Cảnh

Chương 345. Tấn Thắng Âm Sai Cảnh

Hai môn còn lại đều là Nhậm Thanh chuẩn bị giam giữ ngục tốt ở lao tù trong bụng.

Phong Sa Pháp khiến hắn rất là ngạc nhiên, bởi vì tuyến đường hắn dị hoá “Mai Sa Giả” trong bí các từng có ghi chép, tương tự Sơn Mạch Thần Linh.

Mai Sa- chôn cát.

Mai Sa Giả có thể thông qua hấp thu hạt cát để tăng lớn hình thể, thậm chí Quỷ Sứ cảnh “Vô biên sa thổ” đủ để hình thành sa mạc cỡ nhỏ.

Trọng yếu nhất chính là thích hợp với Thủy Trạch, cũng coi là vì tương lai làm chuẩn bị.

Nhậm Thanh nghĩ đến có thể sẽ gặp được càng nhiều hoàn cảnh ác liệt, dù là núi cao hay là biển sâu đều cần thuật pháp tương ứng.

Hắn lựa chọn Côn Bằng Quyết.

Côn Bằng Quyết Ngư Điều Giả có thể ở trong thủy vực thời gian dài, đồng thời ngăn ngừa phi không, miễn cưỡng thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Nhưng mà hai loại thuật pháp còn lại phải đợi Thao Thiết Pháp đạt tới ba lần ngưng biến, thậm chí tấn thăng Âm Sai cảnh mới có thể sử dụng để làm ngục tốt.

Nhậm Thanh chuẩn bị bế quan tu luyện.

Hắn để điếm hồn tiến đến Đại Mộng Đoán Khí, sau đó đi vào Đại Mộng các mua sắm tài nguyên, vừa vặn nhờ vào đó để tiêu đi huyết tinh.

Nhậm Thanh bỏ sung xong tài nguyên sau vẫn đợi bên trong chợ quý, đợi đến khi quân dự bị bên ngoài Đại Mộng Đoán Khí đi bớt mới rời khỏi.

Cân nhắc đến Đại Mộng Đoán Khí nhất định phải một mực mở ra, điếm hồn lại không thể rời thân thể quá lâu, hắn chuẩn bị tương lai dùng quỹ ảnh trông tiêm.

Vô ảnh quỹ hoàn thành nguy biến 【 Vô Ảnh 】, kỳ thật liền có thể làm được việc rời thân thể trong thời gian dài.

Sau đó thay đổi hình thức kinh doanh, để lính cai ngục bỏ xuống vật liệu đi ra ngoài, đợi khi quỹ ảnh hoàn thành luyện chế lại đặt trên quầy để lính cai ngục lấy.

Dù là Mộ Bia lô chuyển vào lao tù bụng trong cũng không có việc gì, phương pháp như này vẫn có thể thực hiện, lấy tính bí mật của quỹ ảnh thì tới lui rất là nhanh gọn.

Nhưng hiện nay phải tiết kiệm thọ nguyên, hắn chỉ có thể mỗi bảy ngày sẽ đi chợ quý một chuyến để cắt rau họ.

Nhậm Thanh chuẩn bị bế quan kỹ càng, sau đó nói với đám người Tiểu Vũ, Trương đồ tể là mình phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, liền ra khỏi Tam Tương thành.

Hắn đi vào Bát Tự thôn gặp lão nương một chút, thấy được thọ nguyên nàng sắp khô kiệt.

Nhậm Thanh thấy vậy lựa chọn ở sơn động vắng vẻ gần đó để bế quan tu luyện, ngẫu nhiên sẽ đi đến trong làng thăm hỏi lão nương, xem như làm ổn định tâm lý lần cuối cùng.

Dù sao thọ nguyên còn chưa có đạt tới hai trăm năm, thời gian nhàn rỗi tương đối dư dả.

Tâm tình của hắn dần dần lắng xuống, ngày thường cũng sẽ trợ giúp trong thôn cày ruộng làm nông, khí chất phát ra càng thêm hòa hợp tự nhiên.

Thậm chí ngẫu nhiên có mấy vị lính cai ngục đi ngang qua, cũng không có nhận ra Nhậm Thanh.

Nhưng mà tin tức liên quan tới quỷ trần cùng Thủy Hồ Lô ở Cai Ngục Đường lại một mực chưa từng truyền đến.

Mãi đến hôm nay.

Nhậm Thanh lấy xuống mũ rom treo ở trên cây, lắc mình mấy cái biến mất không thấy gì nữa.

Nhậm Thanh sớm đã chuẩn bị kỹ càng chỗ bế quan, đó là một nơi địa động sớm đã được đào, bên trong đơn giản dùng cỏ khô lót xuống dưới.

Hắn hoạt động gân cốt.

Suy nghĩ kỹ một chút, trong sơn thôn sinh hoạt bình thường vậy mà đã qua một năm có thừa.

Nhậm Thanh không có cố gắng tích lũy thọ nguyên, hai trăm năm nước chảy thành sông.

Trong lúc đó Trần thị đối với hắn vô cùng yêu thương, dù là thân thích đến khuyên Nhậm Thanh thành gia, nàng cũng không hề bị lay động.

Có thể thấy được Nhậm Thanh coi như không có nói tử tử, Trần thị cũng đoán được hắn chạm đến Tiên Đạo, đương nhiên sẽ không cưỡng cầu nối dõi tông đường.

Trần thị khi tuổi đời càng lúc càng lớn, số lần tạo mộ cũng đang tăng thêm.

Bên trong miệng nàng không lắm bảm hi vọng sau khi chết sẽ cùng Nhậm lão hán chôn ở cùng một chỗ, liền dùng cây

hạnh mọc ở trong nhà làm quan tài.

Nhậm Thanh đứng trước địa động mà thở dài, sinh lão bệnh tử vốn là nhân chi thường tình.

Muốn thoát khỏi cực khổ chỉ có tu đạo thành tiên.

Hắn sắp chạm đến Âm Sai cảnh, không khỏi suy nghĩ ngàn vạn.

Thực lực tăng lên, đại biểu cho cảnh tượng nhìn thấy cũng càng thêm chói lọi, nhưng chẳng biết lúc nào mới có thể nhìn thấy trường sinh bất tử.

Nhậm Thanh dùng cự thạch đem cửa ra vào địa động ngăn chặn, lập tức liền ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Hệ Thống phun trào, giao diện hơi có khác nhau.

【 Nhậm Thanh! 】

【 Tuổi tác: Hai mươi !】

【 Thọ nguyên: Hai trăm lẻ chín năm! 】

【 Thuật pháp Quỷ Sứ cảnh: Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng)! 】

【 Ngụy biến: Ngục tốt! 】

【 Vô Mục Pháp (song sinh yểm ma)! 】

【 Ngụy biến: Mộng chủng, hồn y, mộng khí !】

【 Thần Túc Kinh (Binh Họa Trì Lang)! 】

【 Sách da người (kẻ chết thay da)! 】

【 Phi Giáp Công (Bồi Phụ cốt khí)! 】

【 Kính Trung Tiên (Quỷ Kính Tương Sinh)! 】

【 Vô ảnh quỷ (Âm Quỷ ma ảnh)! 】

【 Ngụy biến: Quỷ thế! 】

【 Thực Tiên pháp (Lô Trung Tân Vương)! 】

【 U Minh Công (Hoàng Tuyền tiên cốt)! 】

Chương 346 - Tấn Thăng Âm Sai Cảnh 2

Chương 346. Tấn Thăng Âm Sai Cảnh 2

Hiện hữu hơn hai trăm năm thọ nguyên chỉ có thể dùng để tấn thăng song sinh yểm ma, dù sao lao tù trong bụng còn chưa hoàn thành ba lần ngục biến.

Nhậm Thanh sửa sang lại suy nghĩ.

Hắn tạm để ba môn thuật pháp làm hạch tâm, theo thứ tự là lao tù trong bụng, song sinh yểm ma cùng Âm Quỷ ma ảnh.

Song sinh yểm ma nhìn như hỗ trợ, kì thực lại là lấy hồn phách bản thân làm chủ thuật pháp, có thể gia tăng nội tình trong tương lai khi đối mặt với Vô Thượng Thiên Ma.

Thuật pháp chuyên tu hồn phách bên trong Cai Ngục Đường tương đối hiếm thấy, đại bộ phận cũng có tệ hại không nhỏ, có thể thấy được đặc thù Trọng Đồng giả.

Nhậm Thanh quan tưởng Vô Mực Pháp mấy lần, sau đó táo bạo trong lòng cũng dần dần bình tĩnh.

【 Phải chăng tấn thăng chi nhánh Chí Âm Yểm Chủ, sẽ tiêu hao thọ nguyên hai trăm năm! 】

Khi thọ nguyên dần dần trôi qua, Nhậm Thanh đột nhiên đã mất đi không chế đối với thân thể, lập tức lâm vào bóng tối vô biên, hai mắt bắt đầu nhúc nhích.

Hắn tránh không được có chút rung mình, rõ ràng có thể cảm giác được vật quý dị do Vô Mực Pháp hình thành đang không ngừng khôi phục.

Thước Âm Thần quả nhiên so với ngôn ngữ miêu tả càng làm cho người ta cảm thấy quý dị hơn, bộ vị thân thể sinh ra càng trướng kinh khủng, đủ để đánh tan phòng tuyến tâm lý.

Nhậm Thanh cố nén khó chịu quan tưởng lấy Vô Mục Pháp, ý đồ đè tạp niệm xuống.

Nhưng vật quý dị tựa như là Ác Ma hướng dẫn hấn lâm vào vực sâu, không ngừng tự lằm bằm trong đầu, muốn để Nhậm Thanh dị hoá mất không chế.

Vật quý dị trong cơ thể Nhậm Thanh tĩnh mịch không nhúc nhích, sợ bị Chí Âm Yểm Chủ dần dần thức tỉnh phát giác được.

Quá trình tấn thăng Âm Sai cảnh so với trong tưởng tượng còn muốn dài hơn nhiều.

Ba cái mộng chủng tản mát ra trận quang mang, bọn chúng trải qua thời gian dài ủ nuôi, nửa năm trước liền hoàn toàn lột xác thành tròn mắt hình dáng pháp khí.

Vô Mục Pháp tấn thăng tự nhiên cũng lan đến gần mộng chủng pháp khí.

Mộng chủng xuất hiện trên trán Nhậm Thanh, ba con mắt sinh ra.

Thiên Ma mộng chủng hiện ra vẻ yêu dị thuần túy đen như mực, ở vào trung tâm.

Bên trái là thiên đạo mộng chủng tựa như tròn mắt Tiên nhân, tản ra ánh sáng lưu ly bảy màu, nhưng nhìn kỹ lại hiện ra bộ dáng của ấu thể Thiên Đạo Trùng.

Bên phải là Tân Hỏa mộng chủng giống như là một đoàn hỏa diễm cháy hừng hực, phảng phất có thể làm thất tình lục dục dưới đáy lòng thường nhân.

Mộng chủng cưỡng ép đem biến hóa mà vật quý dị hoạt hoá mang tới đè xuống, khiến cho bốn bề núi rừng chấn động, chim thú chen lẫn nhau bôn tẩu.

Nhưng vật quý dị Chí Âm Yểm Chủ cũng bắt đầu hấp thu mộng chủng bên trong ẩn chứa khí tức, đó là đại biểu cho Thiên Ma, Tân Hỏa, khí tức thiên đạo.

Lập tức xuất hiện biến hóa khó hiểu.

Còn không đợi Nhậm Thanh xác nhận tình huống, chung quanh hốc mắt nổi đầy gân xanh, vật quý dị lại có loại dấu hiệu sắp mất không chế.

Tin tức phát lực, thô bạo đem vật quý dị Chí Âm Yểm Chủ cưỡng ép ngăn chặn, kết thúc trận tấn thăng nguy hiểm và dài dang đặc này.

Nhậm Thanh biểu tình kinh nghi bất định.

Âm Sai cảnh đã thành.

Ánh mắt của hắn hiện ra đồ án ngũ đồng giao hội huyền diệu, mà lại dần dần biến hóa, có cảm giác khí thể khủng bố không giận tự uy.

Nhưng cảm giác vật quý dị mất không chế vẫn chưa từng tán đi.

Nhậm Thanh nhìn về phía đỉnh địa động, xuyên qua tầng đất thật dày nhìn chằm chằm mặt trời.

Hắn cưỡng ép đè xuống rung động trong lòng, sau đó nhắm mắt lại.

Thước Âm Thần làm mở đầu Âm Sai cảnh, nhưng là thời điểm thuật pháp có uy lực mạnh nhất, đại biểu cho vật quý dị trong cơ thể đã thức tỉnh.

Nhậm Thanh cảm giác chỉ cần mình muốn, có thể để cho nhật thực bao phủ trăm dặm.

Toàn bộ sinh linh ở chỗ này, chỉ cần hồn phách của hắn gánh chịu không nổi thuật pháp ăn mòn, lập tức sẽ lâm vào trong Chí Âm Yểm Chủ.

Nhưng bản năng Nhậm Thanh lại ngăn cản hành động này, đó là báo trước đến từ cửa tử.

Bình thường lính cai ngục Thuộc Âm Thần nếu không khắc chế thi triển thuật pháp, rất có thể sẽ khiến thân thể hay thậm chí hồn phách dị hoá mất không chế.

Nhưng hắn để vật quý dị Chí Âm Yểm Chủ hấp thu xong khí tức bên trong mộng chủng, lúc sau càng trở nên không ổn định, tương ứng với đó là uy lực tăng lên.

Một khi thi triển thuật pháp, nguy hiểm gặp lại cũng lớn hơn mấy lần Thuộc Âm Thần phổ thông.

Nhậm Thanh vội vàng quan tưởng Vô Mục Pháp, có thể nhờ vào đó cảm nhận được trong đôi mắt tràn ngập ác niệm đang ngo ngoe muốn động.

Hắn chỉ có thể tận lực cẩn thận một chút, ma diệt ý thức vật quý dị vốn là nước chảy đá mòn.

Nhậm Thanh ngày thường thi triển năng lực Chí Âm Yểm Chủ nhất định phải cực kì xem chừng.

Thậm chí bởi vì sợ phong hiểm mất không chế, tốt nhất uy lực giới hạn ở giữa Quỷ Sứ cảnh cùng Âm Sai cảnh, nếu không sẽ rất dễ dàng lật xe.

Đương nhiên khi vật quý dị dần dần nhận chương không, tự nhiên cũng sẽ chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Chương 347 - Tấn Thăng Âm Sai Cảnh 2

Chương 347. Tấn Thăng Âm Sai Cảnh 2

Nhậm Thanh gọi hệ thống ra.

【 Phải chăng tấn thăng dung Âm Thần, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm trăm năm! 】

Về mặt hấn lập tức trầm xuống, vậy mà cần tiêu hao năm trăm năm để tấn thăng, dù là đã có chuẩn bị thì cũng nhin không được sinh lòng kinh ngạc.

Dù cho lấy hiệu suất thu thập thọ nguyên của Nhậm Thanh hiện nay, năm trăm năm cũng không tốn mấy năm, nhưng còn có rất nhiều thuật pháp đều cần tấn thăng.

Cây dị hóa cũng chưa từng hiện tuyến đường dị hoá Dương Thần cảnh, hấn là chỉ có thể chờ đợi Thích Âm Thần.

Hấn nhìn về phía thọ nguyên của bản thân.

Cũng may lần đầu tấn thăng Âm Sai cảnh, nhờ vào đó thọ nguyên tăng một trăm bảy mươi năm.

Nhậm Thanh do dự một chút, lúc sau chuẩn bị trước tiên đem lao tù trong bụng hoàn thành hai lần ngục biến còn lại.

Hấn đắm chìm đến cây dị hoá trong đầu, cẩn thận kiểm tra mỗi một gốc chồi non, tìm chi nhánh ngục biến thích hợp nhất.

Nhậm Thanh phát hiện có loại chi nhánh ngục biến lập lòe nước đôi này.

【 Vô Biên 】 : Cách mỗi năm ngày, diện tích dạ dày khuếch trương bốn trọng, vĩnh viễn.

Chợt xem thì tác dụng không lớn, nhưng hàng năm kì thực có thể khuếch trương hơn ba trăm trọng, chuyển đổi thành trăm năm cũng có chút khoa trương.

Theo A Tỳ Địa Ngục ở Dương Thần cảnh có thể nhìn ra, Thao Thiết Pháp dù là tấn thăng Dương Thần cảnh, kỳ thật diện tích cũng không tính là đặc biệt lớn.

Tiềm lực trở thành một tiểu thế giới thì ngoài việc có các loại thuật pháp hoàn thiện, không gian bản thân cũng cực kỳ quan trọng, vô biên có thể đền bù điểm ấy rất tốt.

Hắn không chút do dự đã lựa chọn “Vô biên” làm tuyến đường ngục biến.

Lao tù trong bụng lập tức run rẩy lên, dạ dày nở lớn theo, nhưng ở phía dưới dư uy của vật quý dị Chí Âm Yểm Chủ thì rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Trách không được Vô Mục Pháp của Đại Mộng chân nhân có thể tấn thăng Quỷ Sứ cảnh nhanh như vậy, dù sao thể cũng có vật quý dị mạnh hơn trấn áp.

Sau đó, Nhậm Thanh đối với năng lực chi nhánh của ngục biến lần ba hơi lúng túng một chút.

Xác thực có rất nhiều chi nhánh ngục biến có thể tăng cường uy lực thuật pháp, thậm chí còn có 【 Thủ Vị 】 , để lao tù trong bụng rời khỏi thân thể trong thời gian ngắn, hình thành ngục pháp khí.

Hắn cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định lấy tiềm lực làm chủ.

Nhậm Thanh tâm nhìn hạn hẹp, đối với Âm Sai cảnh đều là kiến thức nửa vời.

Tin tưởng phán đoán của mình, còn không bằng đi theo con đường Tử Nhục đạo nhân, đem lao tù trong bụng xây thành thế giới chân thật làm mục tiêu.

Nhậm Thanh có thể đem ba lần nguy biến phát triển đến cực hạn, Tử Nhục đạo nhân tuyệt đối không cách nào làm được điểm ấy, chính là chỗ ưu thế.

Cân nhắc hồi lâu, chi nhánh nguy biến sau cùng hắn lựa chọn là năng lực 【 Tàn Nguyệt 】 .

【 Tàn Nguyệt 】 : Cách sáu canh giờ sẽ dâng lên một vòng Tàn Nguyệt, lúc chiếu sáng lao tù trong bụng, thương thế vách tường dạ dày tăng tốc khôi phục.

Nhìn như gân gà, nhưng Nhậm Thanh tìm không thấy chi nhánh nguy biến nào phù hợp với việc tạo thành thế giới hơn Tàn Nguyệt.

Năm mươi năm thọ nguyên biến mất, lao tù trong bụng sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tàn Nguyệt treo ở giữa không trung.

Ánh trăng mát lạnh hạ xuống.

Nhà tù bên trong ánh trăng bao phủ, mơ hồ nhiều thêm một tầng sinh cơ nhàn nhạt.

Huyết Đăng khỏe mạnh trưởng thành, đồng thời kết trái cây màu đỏ ngòm lớn bằng nắm đấm, khiến Husky thêm nhỏ dãi đi xung quanh.

Được Nhậm Thanh đồng ký, Husky không kịp chờ đợi mà gặm ăn quả Huyết Đăng, đầu bởi vì độc tố rất nhỏ mà bắt đầu sung lên.

Lò luyện huyết nhục hình thành ánh sáng Tân Hỏa nối tiếp với Tàn Nguyệt, rất nhanh liền triệt để bị hấp thu.

Nhậm Thanh vẻ mặt hơi có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, lao tù trong bụng liền có phân chia nhật nguyệt, cách mỗi sáu canh giờ liền sẽ giao thoa một lần.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi nửa ngày, quang mang Tàn Nguyệt thu liễm, cuối cùng hóa thành Tân Hỏa thiêu đốt thành mặt trời phiên bản thu nhỏ.

Nhậm Thanh thu hồi ý thức, lao tù trong bụng còn cần thời gian để nghiệm chứng.

Nói không chừng thật sự có thể thành thế giới chân thật?

Nhậm Thanh lắc đầu, lấy ra bí tịch thuật pháp cẩn thận đọc.

Thao Thiết Pháp ba lần ngụy biến, sau đó số lượng ngục tốt có thể giam giữ cũng tăng đến ba cái, vừa vặn dùng cho Phong Sa Pháp cùng Côn Bằng Quyết.

Hắn thuận tay tiêu hao thọ nguyên đem quỹ ảnh hoàn thành hai lần ngụy biến “Vô ảnh”.

Có “Vô ảnh”, về sau quỹ ảnh liền có thể ly thể trong thời gian dài, có thể cam đoan Đại Mộng Đoán Khí sẽ không rơi vào tình cảnh phải đóng cửa hàng.

Ở trong thời gian bế quan, chỗ Vô Vi đạo tràng cũng có tiến triển.

Cái Mộ Bia lô thứ nhất thành công được gỡ xuống, mà lại cũng không làm bị thương tới bản thân pháp khí bản mệnh.

Hắn đem Mộ Bia lô cất vào lao tù trong bụng, chỉ cần quỹ ảnh chủ động cung cấp u nguyên liền có thể bắt đầu Luyện Khí.

Nhậm Thanh thu hồi thư tịch.

Dù sao thọ nguyên cũng không đủ để hai môn thuật pháp đạt tới Quỷ Sứ cảnh, dứt khoát đi trước xử lý đơn đặt hàng ở Đại Mộng Đoán Khí.

Hắn thông qua lệnh bài lính cai ngục mở ra một con đường, cất bước tiến vào A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh mới vừa tới gần Mộng Thụ, một mảnh lá cây thật vừa đúng lúc rơi vào cách đó không xa.

Hắn bắt đặc dĩ nhặt phiến lá lên.

Mới vừa tiếp xúc, mặt lá liền lộ ra hiện mười mấy hàng chữ viết, ghi chép liên quan tới phương thức xử trí quỷ trần cùng Thủy Hồ Lô.

Rõ ràng là cách làm của Đại Mộng chân nhân.

Chương 348 - Gió Nổi Lên

Chương 348. Gió Nổi Lên

Việc về quỹ bụi ngược lại cũng dễ nói, dù sao Cai Ngục Đường cung cấp vật quỹ dị, Nhậm Thanh chỉ cần luyện chế là được, ban thưởng thì là huyết tinh.

Nhưng mà Cai Ngục Đường đối với việc xử lý Thủy Hồ Lô cũng có chút ý vị sâu xa.

Chính là bóc hồn phách ra sau đó giam giữ tiến vào trong dạ dày.

Cùng tưởng tượng không khác quá nhiều, tại sao lại phải tốn hao hơn một năm để ra quyết định.

Nhậm Thanh cau mày.

Mà thời gian đưa ra thông báo cũng rất ảo diệu, ngay sau khi hấn tấn thăng Âm Sai cảnh.

Hấn thăm dò sau đó lâm bảm:

“Đại Mộng tiền bối, huyết tinh đối với ta tác dụng không lớn, không bằng giao dịch thọ nguyên giống như là chợ quỹ đi.”

Phiến lá hiện ra một cái chữ “Có thể” to lớn, lập tức tự thiêu đốt, căn bản không cho hấn cơ hội nhắc lại yêu cầu.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ cười cười.

Xem ra Đại Mộng chân nhân đã biết mình tấn thăng Âm Sai cảnh, nhưng mà tin tức hấn là sẽ không lan truyền ra ngoài.

Bởi vậy có thể thấy được, nguyên bản quyết sách của Cai Ngục Đường đối với việc xử lý Thủy Hồ Lô có khác biệt khá lớn.

Cuối cùng mãi đến khi Nhậm Thanh thể hiện ra giá trị, Đại Mộng chân nhân mới ra quyết định.

Hắn cũng không lo lắng Thủy Hồ Lô có cơ hội đông sơn tái khởi.

Lấy trình độ nghiêm cẩn của Cai Ngục Đường, khẳng định sẽ đem sự tình làm đến cùng, Thủy Hồ Lô dù có hồn bay phách tán thì cũng không có nửa điểm kinh ngạc.

Nhưng mà khó tránh khỏi Cai Ngục Đường sẽ ủy thác càng nhiều trách nhiệm cho hắn, mặc dù không tới mức để Âm Sai cảnh mạo hiểm, nhưng không chừng liền dính đến Thủy Trạch.

Chỉ có thể mau chóng làm tốt chuẩn bị.

Nhậm Thanh đi vào bên trong Đại Mộng Đoán Khí, thử đề quỹ ảnh tọa trấn Đại Mộng Đoán Khí, đổi thành quy củ cách mỗi bảy ngày sẽ lấy pháp khí một lần, kết quả kinh doanh cũng không có nào loạn gì mà vẫn có rất nhiều khách.

Vẫn là lực uy hiếp của Đại Mộng chân nhân rất lớn, nếu như là lấy danh dự của hắn đặt tên, chỉ sợ làm ăn chẳng mấy chốc sẽ ế ẩm tới mức mạng nhện ngoài cửa có thể bắt được chim.

Nhậm Thanh xử lý xong xuôi công việc cửa hàng, lúc sau liền trở về địa động bế quan.

Sau đó vẫn tương đối bận rộn.

Thuật pháp chỉ cần tiêu hao thọ nguyên liền có thể tấn thăng, cũng không cần lãng phí quá nhiều thời gian.

Mà Mộ Bia lô chậm rãi bóc ra là được, chủ yếu vẫn là luyện chế quỹ trần.

Dựa theo ý tứ của Đại Mộng chân nhân, tiếp theo trong dạ dày phải rút đi ba phần tư linh cai ngục mất khổng chế, để mà đóng quân Hạc Sơn trấn.

Cai Ngục Đường dần dần đem nhân thủ di chuyển tới hướng bắc, vấn đề có thể nói rất rõ.

Bên trong Thủy Trạch nhất định có cái gì đó tồn tại, khiến cho Đại Mộng chân nhân kiêng kị như thế, về phần liên quan đến Tĩnh Châu lân cận hay không thì rất khó nói rõ.

Nhậm Thanh đã kiểm tra mỗi cái vật quỹ dị, đều là thuật pháp thường thấy nhất, tám phần từ các bang phái lâu năm cống hiến tới.

Hắn đem vật quỹ dị ném vào lò luyện huyết nhục.

Cân nhắc cho tới bây giờ không phải ở sa mạc, tác dụng xuống biển Côn Bằng Quyết Phi Thiên không nhỏ, Phong Sa Pháp chỉ có thể hơi trì hoãn xuống.

Nhậm Thanh nhất tâm lưỡng dụng cầm lấy bí tịch, sau khi tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, toàn thân Nhậm Thanh toát ra cảm giác tê tê đại đại.

Thuật pháp bắt đầu ảnh hưởng đến thân thể.

Trong bàn tay Nhậm Thanh mọc ra màng tay giống như ếch xanh, làn da giống như bao trùm lấy một tầng dịch nhờn, cái cổ còn có vết tích mang cá, lưng mọc ra lông vũ thưa thớt.

Côn Bằng Quyết có tác hại cực lớn, chỉ mới nắm giữ sơ bộ liền đã xuất hiện bảy chỗ dị hoá.

Nhậm Thanh cố nén tạp niệm muốn bơi lội ở trong nước, chuẩn bị tiếp tục tấn thăng Bán Thi cảnh.

Bán Thi cảnh chia làm:

【 Ngư Điều giả: Giống như cá giống như chim! 】

【 Du Ngư giả: hô hấp dưới nước! 】

【 Phi Điều giả: Sau lưng mọc hai cánh! 】

Ngư Điều giả tấn thăng càng cao, cần tiêu hao một năm rưỡi thọ nguyên.

Nhậm Thanh hơi có vẻ đau lòng, may mắn sau khi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh sẽ không xuất hiện việc thọ nguyên khác biệt, nguy hiểm tất cả đều là năm mươi năm.

【 Phải chăng lựa chọn chi nhánh Ngư Điều giả, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm sáu tháng ! 】

Côn Bằng Quyết lập tức đạt tới Bán Thi cảnh.

Bao trùm quanh thân Nhậm Thanh có rất nhiều lân giáp phong phú, cánh tay mọc ra một chút lông vũ, đồng thời có đặc thù của cá chim.

Ảnh hưởng đến thân thể do dị hoá dần dần bộc lộ, thuật pháp liên quan đến thân thể cũng gặp nạn, nhưng mà không có khoa trương như Quỷ Lang hóa.

Nhậm Thanh tiếp sau đó xem xét cá chim song sinh.

Hắn nhăn mày lại, cảm giác năng lực thừa thót bình thường, may mắn không nhìn ra cùng Côn Bằng có quan hệ, càng giống là một loại quái vật dị dạng sống dưới nước.

Chương 349 - Gió Nổi Lên 2

Chương 349. Gió Nổi Lên 2

Nhậm Thanh không tin tà mà nhìn chăm chăm cây dị hoá, tin tức Quỷ Sứ cảnh ngược lại là mang theo ý vị sâu xa.

【 Thuế Phàm song sinh: Côn Bằng nhất thể! 】

Xem tên xác thực rất dọa người, nhưng cũng có tu sĩ sáng chế thuật pháp nhìn thấy cái gọi là Côn Bằng, hoặc là do hần tự tưởng tượng ra.

Côn Bằng Huyết sợ là liên quan tới bản thân tu sĩ đó, cho nên mới dẫn đến môn thuật pháp này mất truyền thừa.

Nhậm Thanh hiện tại có hơn hai mươi năm thọ nguyên cũng đã đầy đủ.

Dứt khoát trước một hơi tấn thẳng Quỷ Sứ cảnh rồi lại nói, nếu như thuật pháp hiệu quả phổ thông, chỉ có thể giam giữ ở lao tù trong bụng hít bụi.

【 Phải chăng lựa chọn chi nhánh Thuế Phàm song sinh, sẽ tiêu hao thọ nguyên mười lăm năm! 】

Thân thể của hần lập tức bắt đầu biến đổi kịch liệt.

Cơ bắp Nhậm Thanh hở ra, làn da hóa thành màu xanh tím, đặc thù thuộc về loài cá càng thêm rõ ràng, rất nhanh thân đã cao vượt quá ba mét.

Hai bên đầu mọc ra vây cá, hai mắt bao trùm lấy màng mỏng, miệng đầy răng nanh.

Trong lúc giơ tay nhắc chân tràn ngập khí lực.

Nhậm Thanh thở hên hên, mồ hôi hóa thành hình giọt nước bắt đầu chảy ra.

Ngư Điều giả đạt tới Quỷ Sứ cảnh, về sau có thể hoán đổi tự nhiên ở giữa “Côn” và “Bằng”, từ đó thích ứng hoàn cảnh trong nước và không trung.

Dạng Côn thì rõ ràng có năng lực không thủy nhất định.

Nhậm Thanh tiếp lấy thử dạng Bằng một chút, hai bên cánh tay mọc ra rất nhiều lông vũ chất liệu kim loại, đồng thời cơ bắp biến thành hình giọt nước.

Hàm răng hóa thành mỏ chim, hình tượng nói là Bằng Điều, kỳ thật càng giống Ngọc Ưng.

Nếu đã có ngực tốt, sao có thể không triệt để dị hoá chứ, như vậy có thể đem tiềm lực phát triển đến cực hạn.

Nhậm Thanh đem vật liệu sớm chuẩn bị lấy ra, đều là huyết dịch liên quan tới loài cá chim, giá cả ngược lại không đắt.

Hắn một hơi uống mấy cân, nhưng mấy giây sau liền hấp thu sạch sẽ.

Cũng may Nhậm Thanh còn số lượng không ít, huyết dịch liên tiếp không ngừng nuốt, tiếng xương cốt va chạm tựa như pháo nổ.

Trọn vẹn mười mấy cân huyết dịch mới đến cực hạn, dị hoá kinh khủng cũng từ đó xuất hiện.

Nhậm Thanh vốn cho rằng sẽ có càng nhiều đặc thù không phải người, nhưng không nghĩ tới là triệt để hóa thú.

Địa động hắn bế quan chấn động, bị thể hình tăng vọt của Nhậm Thanh làm thùng động huyết, khiến đỉnh động xuất hiện cái lỗ to.

Ầm! !

Nhậm Thanh phá đất mà lên.

Bằng Điều hơn bảy mét lập tức phủ trên núi, lông vũ hiện ra màu vàng sậm.

Bề ngoài giống như là một con đại bàng có đôi cánh kinh khủng, phát ra âm thanh như kim loại va chạm, âm vang vô cùng mạnh mẽ.

Tiếp sau đó Nhậm Thanh hóa thành hình Côn, xương cốt huyết nhục gây dựng lại, người khoác lân giáp Côn kinh hiện ra, căn bản không giống sinh linh mà lục địa có thể có.

Tiêu Phu trong núi đồn củi trở về đột nhiên nghe được âm thanh quái dị vang lên ở phía xa.

Bọn hắn vô thức ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy quái điều khổng lồ phóng lên tận trời, lập tức bị hù té lăn trên đất run lẩy bẩy.

Từ đó về sau, sườn núi liền có cái danh tự “Văn Khâu”.

Thế hệ sau truyền xuống, mỗi khi có đứa bé hỏi tới, người lớn đều sẽ nói ngoại hình ‘khâu’ giống điều hâu, lại mọc ra cánh tay tương tự móng vuốt, thanh âm khó nghe như là chuột kêu.

Chính là biểu tượng tai hoạ, một khi gặp được nhất định phải nhanh chóng rời xa.

Nhậm Thanh mở cánh ra bắt đầu bay lượn giữa không trung, chớp mắt chính là vài trăm mét, cảm giác tránh thoát trôi buộc khiến cho tâm thần người ta thanh thản.

Nhưng dù sao đều là dị hoá mất không chế giống như Quỷ Lang, duy trì trạng thái này thời gian dài có thể sẽ khiến cho thân thể bị hao tổn, vậy được không bù nổi mất.

Nhậm Thanh chuẩn bị tìm ra địa phương yên tĩnh tiếp tục bế quan, đợi tới khi Phong Sa Pháp đạt tới Quỷ Sứ cảnh.

Đúng lúc này.

Lý Thiên Cương đang đi trên đường, chuẩn bị tiến về Hạc Sơn trấn.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, phát giác được xa xa có Hắc Ảnh lướt qua, tựa hồ là lính cai ngục hoàn toàn dị hoá mất không chế.

“Thuật pháp hóa thành loài chim, chẳng lẽ là lính cai ngục gần đây tấn thăng Quỷ Sứ cảnh?”

“Quá làm loạn, tin tức quỷ trần hắc là còn chưa lưu truyền ra.”

Lý Thiên Cương sắc mặt khó coi, kỳ thật đối với việc thả lính cai ngục ra khỏi dạ dày, hắn là có ý kiến phản đối, dù là có loại tài liệu quỷ trần này.

Nếu như có thể tổn hao huyết tinh áp chế dị hoá, vậy rất nhiều lính cai ngục đều sẽ lựa chọn bí quá hoá liễu, tỉ lệ dị hoá mất không chế sẽ chỉ gia tăng thêm.

Nhưng Lý Thiên Cương đồng thời cũng biết rõ Cai Ngục Đường hiện nay gặp cảnh quần bách.

Số lượng quân dự bị xác thực không ít, nhưng mà trưởng thành là Quỷ Sứ cảnh phải cần mười năm trở lên, nhân thủ đã có chút thua kém chị em.

Hắn vô thức tiến đến vị trí Hắc Ảnh, nhưng còn chưa tới gần, cổ khí tức dị hoá mất không chế kia đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Chương 350 - Gió Nổi Lên 3

Chương 350. Gió Nổi Lên 3

Lý Thiên Cương cảm giác nghi hoặc sâu sắc.

Cho đến khi nhìn thấy có bóng người từ đỉnh núi chạy qua, một lát sau trốn vào chỗ rừng sâu.

“Nhậm Thanh, tiểu tử ngươi...”

Lý Thiên Cương cười khở lắc đầu, lại là loại năng lực nguy biến cổ quái của Thao Thiết Pháp kia, thật là khiến người ta không bớt lo.

“Nhưng mà ta nếu là còn chưa đột phá đến Âm Sai cảnh viên mãn, Nhậm Thanh hẳn là không bao lâu liền sẽ đuổi tới đuôi...”

Hắn đem tạp niệm trong lòng đè ép xuống.

Coi như thiên phú cho dù tốt, Nhậm Thanh trong thời gian ngắn cũng không thể tấn thăng Âm Sai cảnh.

Ngược lại là hai vị tiểu cô nương kia có cơ hội chạm đến Âm Sai cảnh, đợi các nàng tấn thăng, Đại Mộng chân nhân hẳn là sẽ tự mình hộ pháp.

Lý Thiên Cương không tiếp tục để ý Nhậm Thanh, quay đầu đi về phương bắc.

Nhậm Thanh cũng phát giác được có Âm Sai cảnh tại phụ cận, cho nên không để ý tới việc mình duy trì bằng hình, vội vàng phi nước đại tiến vào bên trong dãy núi.

Hắn xác định không người theo dõi, về sau tùy tiện tìm một cái sơn động.

Nhậm Thanh quan tưởng Vô Mục Pháp, nhờ vào đó dần dần ma diệt ý thức vật quý dị, đồng thời góp nhặt thọ nguyên mà Phong Sa Pháp cần có.

Mấy tháng thoáng qua.

Bên trong núi rừng tự dung cuốn lên bão cát, một người cát cao hai mét đứng trước sơn động.

Nhậm Thanh nhìn Phong Sa Pháp đã tấn thăng thành “Vô biên phong sa”, nhin không được dờ khóc dờ cười.

So với mười mấy mét trong tưởng tượng, thậm chí người cát không lồ đã cao mấy chục mét, độ cao khoảng chừng hai mét thật sự là quá miễn cưỡng.

Nhậm Thanh thử nghiệm tất cả vật liệu tương quan cùng đất cát tại Đại Mộng các, nhưng cũng không cách nào làm vật quý dị xuất hiện dị hoá mất khổng chế.

Kết quả đọc qua thư tịch mới phát hiện, vô biên phong sa vậy mà chỉ cần nuốt cát sỏi phổ thông liền có thể tăng trưởng hình thể không có giới hạn.

Cái đồ chơi này giống như chỉ có biên giới Hạc Sơn trấn mới có thể phát huy.

Nhậm Thanh tiếp theo đem Phong Sa Pháp giam giữ.

Ở lao tù trong bụng, khuôn mặt vật quý dị Côn Bằng cùng Quỷ Lang cực kì dữ tợn, cự vật to lớn chiếm cứ tại vị trí trung tâm nhất.

Phong Sa thì giống như là một đồng đất cát ở góc tường, nhìn qua thường thường không có gì lạ.

Nhậm Thanh thờ dài gọi Husky ra, đi tới Bát Tự thôn.

Hắn trong làng lưu lại bộ phận quý ảnh, từ đó biết được Trần thị thọ nguyên sắp hết, tự nhiên muốn tới với nàng đoạn

thời gian cuối cùng.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn phương hướng Thủy Trạch.

Gần đây Cai Ngục Đường xác thực có tuyên bố nhiệm vụ liên quan tới Thủy Trạch cho hẳn, mặc dù cũng không quá quan trọng, nhưng rõ ràng có thể phát hiện lính cai ngục chuẩn bị lập cứ điểm tại biên giới đại mạc.

Phong ba mới sắp kéo tới rồi.

Đầu mùa xuân chính là thời tiết Hạc Sơn trăn gieo hạt.

Chỉ cần tới gần đồng ruộng liền có thể nghe được tiếng chim sơn ca, nông dân làm ruộng cười nói, một bộ dáng thịnh thế an vui.

Mọi người gần như ra ngoài ruộng làm hết, Hạc Sơn trấn lúc này trở nên cực kì quanh quẽ, chỉ có hài đồng cùng lão nhân hóng mát dưới bóng cây.

Quán trà ở bên đường, tiểu thương hô to rao hàng lấy nước trà, lập tức dẫn tới hơn mười người.

Giá cả mỗi bát nước trà cũng không đắt, đều là dùng lúa mạch quen thuộc xào để ngâm chế.

Mùi thơm nồng đậm tràn ngập ra.

Lý lão hán lau sạch sẽ hai tay, sau đó chậm rãi đi vào bên trong quầy hàng.

Địa phương buôn bán không lớn nên chỉ bày ra có bảy tám cái băng ghế dài, nông dân ngồi phía trên uống trà, nghỉ ngơi một lát liền phải tiếp tục đi làm việc.

Lý lão hán chào hỏi cùng những người mình quen biết, bên trong miệng nhin không được mà phàn nàn.

“Cái thời tiết chết tiệt này càng ngày càng nóng, rõ ràng trước đây không lâu vẫn là mùa đông, hiện tại làm sao mà

ngay cả chút gió nhẹ cũng không thấy?”

A Lương trẻ tuổi một chút nói tiếp:

“Haizz, chỉ cần du hà không khô cạn, nóng một chút nhưng lương thực cũng có thể mau mau thu hoạch.”

“Đúng là như vậy.”

Lý lão hán nhớ tới lúc hạt thóc kết bông lúa, quan phủ đến đây thu lương và đưa bạc trắng tới, lập tức nhin không được cười mở rộng tầm mắt.

Hạc Sơn trấn có thuế suất thấp, hàng năm giống cây lúa đều do quan phủ cung cấp, vậy nên chỉ cần khổ cực một chút là có thể kiếm được tiền.

Mấy người vừa uống nước trà vừa nói chuyện phiếm, chẳng mấy chốc đã uống cạn nường trà.

Đúng lúc này, nơi hẻo lánh truyền đến thanh âm xa lạ:

“Lão trượng, thời điểm mấy tháng hàn đông lúc trước, thời tiết có ấm không?”

Biểu tình Lý lão hán hơi kinh ngạc, chẳng biết từ lúc nào ở trong góc vậy mà có thêm một nam tử, xem ra người này đã ngồi ở đây uống nước chè được một hồi lâu.

Hắn thấy cách ăn mặc đối phương như người giang hồ, cũng không có để ở trong lòng.

Gần hai năm nay thì võ sư đi lại trong Tương Châu càng ngày càng nhiều, người áp tiêu càng là thường xuyên ẩn hiện.

“Vậy thì ngược lại là không có, ta ngược lại cảm thấy mùa đông càng lạnh hơn.”

Chương 351 - Long Vương?

Chương 351. Long Vương?

Nhậm Thanh nghe được câu trả lời, sau đó mày nhăn lại, thời tiết xuất hiện dị trạng, nhất định là dấu hiệu nào đó, chẳng lẽ có quan hệ cùng Thủy Trạch?

Lý lão hán thấy trên cánh tay Nhậm Thanh có miếng vải đen để tang người thân, có chút kỳ quái vì trong nhà có tang mà lại đi xa, nhưng rất thức thời không có mở miệng hỏi.

Nhậm Thanh chú ý tới ánh mắt người bên ngoài nhưng cũng không tận lực che giấu miếng vải đen.

Nửa tháng trước Trần thị thọ nguyên cạn kiệt, cuối cùng táng tại phía sau thôn xóm.

Hắn đối với việc này ngũ vị tạp phần.

Cho dù Nhậm Thanh nghĩ thoáng thế nào đi nữa, Trần thị cũng là mẫu thân của nguyên chủ đời trước, dù là sắp chết cũng phải dặn dò hắn rất nhiều việc, hắn cũng rất buồn bã.

Nhậm Thanh kém chút liền không nhận được mà xuất ra thi thực để kéo dài tính mạng Trần thị.

Nhưng cuối cùng vẫn là tôn trọng ý nghĩ lão nhân.

Dân chúng thế giới này đối với thân nhân tử vong rất cởi mở, dù sao hạn mức cao nhất của thọ nguyên còn ở đó, không ai sống qua được năm mươi.

Người thân trong làng không có khóc sụt mướt, bọn hắn đem Trần thị an táng bên cạnh ngôi mộ Nhậm lão hán.

Nhậm Thanh dựa theo quy củ đốt giấy để tang thủ linh bảy ngày, sau đó liền khởi hành tiến về Thủy Trạch.

Đi hướng Thủy Trạch một phần là bởi vì thiếu khuyết tài nguyên đất cát, một phương diện khác thì do Cai Ngục Đường thực sự quá thiếu người.

Thủy Hồ Lô bỏ mình, Đại Mộng chân nhân tấn thẳng Dương Thần cảnh, Tiểu Nhân Trong Bình đợi trong dạ dày, khiến Viên Hầu Trong Bình không cách nào rời khỏi.

Chuẩn bởi vì hình thể to lớn khác hẳn với thường nhân, cũng không thích hợp xuất hiện tại ngoại giới.

Âm Sai cảnh mà Cai Ngục Đường có thể điều khiển chỉ còn lại có Tổng Tông Vô cùng Lý Thiên Cương.

Tuy nói bên trong Cai Ngục Đường có mấy vị lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh ba lần nguy biến, có thể sẽ lần lượt tấn thẳng Âm Sai cảnh, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Nhậm Thanh nguyên bản vẫn nghĩ đến tiếp tục cầu phát dục, nhưng mà đột nhiên phát hiện chợ quỷ có tình huống ngoài ý muốn, ngoại trừ Đại Mộng Đoán Khí, giao dịch ở cửa hàng còn lại cũng sẽ không tiếp tục thu được thọ nguyên.

Tình huống như thế nói rõ Đại Mộng chân nhân đến Dương Thần cảnh, về sau thọ nguyên Mộng Điệp Pháp rất có thể đã không có hiệu quả.

Nhậm Thanh phân tâm nói chuyện phiếm cùng Lưu lão bản, đồng thời uống ngụm nước trà.

Theo đạo lý Đại Mộng chân nhân là một cái cường giả Dương Thần cảnh, phân tâm ra mỗi ngày quản lý chợ quỷ quả thật có chút làm khó, không bằng...

Nhậm Thanh chuẩn bị tìm cơ hội thu hoạch được Mộng Điệp Pháp, cuối cùng nhờ vào đó quản lý chợ quỷ.

Cho nên hẳn xem xét nhiệm vụ ban bố, về sau liền dứt khoát quyết nhiên xác nhận.

Nhiệm vụ chỉ nói là chạy tới phía bắc Hạc Sơn trấn.

Hiện tại thời gian còn dư dả, Nhậm Thanh quyết định trước tiên từ phụ cận tìm hiểu xem có dị dạng hay không, sau đó lại đi tới đích cũng không muộn.

Hai người càng ngày càng ăn ý, Lý lão hán cũng bắt đầu biến thành thao thao bất tuyệt.

“Đúng rồi, thiếu hiệp xưng hô như thế nào?”

“Họ Nhậm, tên một chữ Thanh.”

Tiểu Lương lại gần xen vào nói:

“Nhậm Thanh lão đệ, người kiến thức rộng như thế, chỉ sợ đi qua không ít địa phương rồi.”

Nhậm Thanh cũng không ghét bỏ mồ hôi bắn trên người nông dân, thuận tay giúp Tiểu Lương rót đầy nước trà:

“Cũng may, chủ yếu là vây quanh Tam Tương thành.”

Trên mặt Tiểu Lương lộ ra âm mưu, sau đó mở miệng hỏi: “Gần nhất Du Hà vô duyên vô cớ tăng lên không ít, Lão Lý một mực nói là Long Vương xói đất, Nhậm Thanh lão đệ người cảm thấy thế nào?”

Nhậm Thanh ngữ khí dừng lại mấy hơi mới hồi đáp: “Xác thực có khả năng, sông nhỏ hồ nhỏ dễ dàng ra Long Vương.”

Lý lão hán cười nói ra: “Ta đã nói rồi.”

“Cũng hơn nửa tháng trời không có mưa, mực nước lại đang một mực dâng lên, đồng thời còn rất vẩn đục, khẳng định là Long Vương quấy đất.”

Nhậm Thanh vừa mới bắt đầu cũng không để ý, chỉ cho nguyên nhân là đầu nguồn Du Hà bị sa hóa.

Dù sao Du Hà kéo dài đằng đẵng, nói không chừng nơi nào đó ở thượng du lại giáp giới cùng Thủy Trạch.

Nhưng hẳn từ bên trong hai người nói chuyện phiếm biết được, Du Hà thế nhưng thật ra là con sông nước đọng, nào có phân biệt thượng hạ du, trước đây nước sông vẫn là thanh tịnh trong vắt nhìn thấy đáy.

Nhậm Thanh nhin không được mảy mặt lại.

Có lẽ nguyên nhân là sông ngầm ở dưới lòng đất?

Nếu như phụ cận Hạc Sơn trấn liền có cái sông ngầm dưới lòng đất thông hướng tới Thủy Trạch, vậy nhất định phải nhắc nhở Cai Ngục Đường cẩn thận mới được.

Nông dân nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục xuống ruộng gieo hạt, bán hàng rong cũng muốn thay đổi vị trí để mà mời chào làm ăn.

Nhậm Thanh đi tới con sông gọi là Du Hà.

Nếu là bởi vì Du Hà mà ảnh hưởng đến hoàn cảnh Hạc Sơn trấn, rất có thể sẽ khiến cho thu hoạch lương thực của Tương Châu giảm mạnh.

Chương 352 - Long Vương?

2

Chương 352. Long Vương? 2

Tương Châu nhiều đồi núi, hạc sơn là một nơi hiểm hoi có diện tích lớn thích hợp để gieo hạt, nếu như muốn một lần nữa tìm khu vực khác, tránh không được việc phải để Lính Cai Ngục bố trí lại các thứ, quá khó khăn.

Tiếng nước chảy tựa như thác nước.

Nhậm Thanh đi vào nhánh sông chính của Du Hà, cách thành trấn khoảng chừng vài dặm.

Quy mô Du Hà tuyệt không nhỏ, sóng nước dập dều cọ rửa lòng sông, nước chảy cuộn cuộn.

Nước sông có chút ô vàng, Nhậm Thanh nhin không được đưa tay chạm đến, phát hiện rõ ràng xen lẫn cát sỏi, nói rõ tuyệt đối xuất hiện sa hóa.

Trung tâm Du Hà còn có một con đò đang chèo, hấn chú ý tới Nhậm Thanh bên bờ, chỉ cho là đối phương muốn đi thuyền.

Nhà đò điều khiển thuyền nhỏ đi tới bên bờ.

Nhưng tại thời điểm hấn tới gần muốn la lên hỏi thăm, Nhậm Thanh đột nhiên nhảy vào bên trong Du Hà không thấy tung tích.

“Giữa ban ngày mà thấy quỷ sao...”

Nhà đò giật nảy mình, lập tức có chút tiến thoái lưỡng nan.

Nước sông nhìn không ra chút gợn sóng, rất có thể người này không biết đã bị cuốn tới chỗ nào, hành vi thật sự là có chút giống đi tìm chết.

Trong lúc nhà dò tâm tư ngàn vạn, một đạo Hắc Ảnh to lớn khoảng chừng mười mét bao phủ mặt sông.

“Long Vương... Lão gia? ! !”

Hắc Ảnh chìm vào đáy nước, đuôi cá lắc lư nhanh chóng bơi đi.

Nhậm Thanh biến hình Côn như cá gặp nước, có thể cảm nhận được dòng nước đang cuốn theo hắn tiến lên, tốc độ dần dần càng trở nên nhanh chóng.

Nhưng mà trong sông rất ít cá, cây rong cũng vụn vặt lẻ tẻ, bởi vậy dẫn đến cư dân Hạc Sơn trấn không có thói quen bắt cá.

Hắn đi vào vị trí dòng nước chảy xiết.

Nhậm Thanh nhờ cảm giác Côn Bằng, rất nhanh liền khóa chặt đầu nguồn của cột xoáy nước, nhưng cổ quái là nước sông giống như bỗng dựng sinh ra.

Vây cá lay động, hướng mục tiêu bơi đi.

Nhưng hiển rõ ở trước mặt hắn cũng không phải là lối vào cái sông ngầm gì, chỉ là cây rong lộn xộn, nước sông chính là từ đó tuôn ra.

Trọng đồng liếc nhìn, thực sự có chút quá bình thường.

Nhậm Thanh đề cao cảnh giác đuổi Long Xà Tích đẩy cây rong ra.

Đập vào mi mắt lại là mấy khối nham thạch to lớn, dòng nước trong khe hở tràn lan, có cảm giác vô lý không gì sánh được.

Nhậm Thanh vung vẩy long xà tích, trói nham thạch lại đẩy ra.

Lòng sông bại lộ trước mặt hắn.

Nhậm Thanh nhìn thấy vật thể trong khe hẹp, sau đó con người lập tức thu nhỏ lại.

Đầu nguồn lại là một cái ngón út, trên xương ngón út có lưu lại chút huyết nhục, màu xương trắng bệch xen lẫn chút xanh nhạt.

Cái trán Nhậm Thanh đồng thời xuất hiện ba cái mộng chùng.

Du Hà trong tâm mắt hắn trở nên tinh tế tỉ mỉ, thậm chí có thể phát giác được mấy con trùng đang bám vào trên vách đá.

Nhậm Thanh cẩn thận quan sát xương ngón tay, biểu tình càng ngày càng trở nên ngưng trọng.

Xương ngón tay đang hòa tan.

Hòa tan bằng tốc độ cực kỳ chậm rãi.

Mỗi hạt tựa như bột xương, sau đều sẽ hình thành một dòng cát sỏi xen lẫn dòng nước mãnh liệt, chỉ là một mảnh xương ngón tay có thể để lượng nước Du Hà gia tăng mấy lần không thôi.

Đây cũng là nguyên nhân mà hồi lâu trời chưa mưa, nhưng mực nước lại dâng cao.

Nhưng mà xương cũng không phải vật quý dị, càng không phải là cái pháp khí gì.

Làm sao lại hình thành dị tượng như thế?

Nhậm Thanh ngây người, bởi vì thời gian dài duy trì Côn hình, khiến cho vật quý dị Côn Bằng Quyết bắt đầu ăn mòn thân thể.

Hắn đem vật quý dị giam giữ vào lao tù trong bụng, sau đó dùng Long Xà Tích trói chặt ngón tay, tiếp sau đó mang xương ngón tay bơi lên mặt nước.

Khi xương ngón tay lộ ra khỏi mặt nước liền không còn tiếp tục hòa tan, Du Hà lập tức trở nên bình tĩnh, dưới ánh nắng chiếu xuống mà có sóng nước lấp loáng.

Cát sỏi dần dần chìm tới đáy, một lát liền sẽ khôi phục trong xanh thấy đáy như ban đầu.

Nhậm Thanh quan sát tỉ mỉ xương ngón tay.

Thời gian tử vong là một tháng trước, hẳn là nữ giới, chất xương hiện xanh chỉ sợ tu luyện thuật pháp không chế thực vật.

“Lục Tiểu Ngọc? Không đúng, dị hoá xương ngón tay tương đối rất nhỏ.”

Hắn lấy ra Chuẩn Vũ liên hệ với Lý Thiên Cương, lúc sau bơi tới phía nhà dò trước đó.

Nhà dò trùng trùng mắt nhìn thấy người trước đó nổi lên mặt nước, có vẻ không biết làm sao, chẳng lẽ vị nam tử vừa rồi thật là Du Hà Long Vương?

“Nhà dò, hỏi người một cái vấn đề.”

Thanh âm Nhậm Thanh đột nhiên vang lên, dọa cho hắn kém chút rơi vào trong nước.

“Ngài... Ngài nói...”

Nhà dò rất cung kính nói.

Hắn phát Nhậm Thanh lộ ra nửa người ở mặt nước, trên mặt còn lưu lại vết tích dị hoá, càng thêm kiên định rằng phán đoán của mình không sai.

“Nửa tháng trước, có người mang hành vi cổ quái đi ngang qua bờ sông hay không?”

“...”

Nhà đồ trầm tư suy nghĩ hồi lâu, sau đó chần chờ nói ra:

“Xác thực có một người, lúc ấy sắc trời quá muộn không thấy rõ, hình như trên người đối phương mặc quần áo màu xanh biếc.”

“Biết rõ, đa tạ.”

Nhậm Thanh bơi vào trong nước, căn bản không có chú ý tới nhà đồ đang dập đầu.

Quần áo màu xanh biếc và nhà đồ thấy không rõ, kì thực thuật pháp vị linh cai ngục kia mắt không chế, dùng thực vật bao phủ trên dưới.

Nhưng nếu là thi hài hấn gặp nước liền sẽ hóa thành dòng nước, nếu như xương cốt người này trải rộng xung quanh Hạc Sơn trấn, một khi trời mưa chẳng phải sẽ bị hòa tan ra khắp nơi sao.

Nhậm Thanh mắt nhìn lên bầu trời dần dần có mây tụ vào, cười khổ lắc đầu.

Lần này phiền phức lớn rồi.

Chương 353 - Thủy Trạch

Chương 353. Thủy Trạch

Cát vàng cuộn cuộn.

Thời gian qua hơn nửa tháng.

Giờ phút này Nhậm Thanh vẫn đang bế quan, đang góp nhặt lấy thọ nguyên để tấn thăng Phong Sa Pháp, không có ý thức được biến hóa đến từ Thủy Trạch.

Lý Thiên Cương mới vừa rời khỏi Tam Tượng thành không lâu, đem Chuẩn Vũ trong tay thu vào.

Hắn nhớ tới trước đây không lâu gặp phải cự điều, trong lòng xác thực rất hiếu kì Nhậm Thanh vì sao có thể làm được dị hoá không hề cổ kị.

Nhưng cuối cùng vẫn không có đi hỏi thăm.

Lý Thiên Cương rời xa Hạc Sơn trấn sau đó tiếp tục hướng bắc, trong gió dần dần bắt đầu có kèm thêm cát sỏi, cỏ cây cũng bắt đầu biến thành thưa thớt.

Thủy Trạch ăn mòn đối với Tượng Châu càng thêm nghiêm trọng, mà cũng không phải là việc con người có thể ngăn cản.

Làm hắn nghi ngờ là, rõ ràng Tượng Châu có hai địa phương lân cận Thủy Trạch, cũng chỉ có phía bắc Hạc Sơn trấn xuất hiện dị trạng.

Một chỗ khác mặc dù là Đại Mộng chân nhân tự mình bày ra thuật pháp, nhưng lại chưa hề xuất hiện sa hóa.

Lý Thiên Cương đè xuống tạp niệm trong lòng, bước chân bắt đầu tăng tốc.

Hơn phân nửa ngày sau, nơi xa xuất hiện một tòa thành dùng đá từ núi kiến tạo, rất nhiều lính cai ngục vây quanh tường thành vận chuyển vật liệu.

Tháp quan sát dựng thẳng tắp, phía bên kia thì là Thủy Trạch bị sa mạc hóa rõ ràng.

Phía Tương Châu dù cho có chút cỏ cây thừa thớt, nhưng nhiều nhất chỉ được gọi là hoang vu.

Nhưng mà chỉ cách một bước chính là Thủy Trạch hiện ra cát bụi đầy trời, cuồng phong làm cát sỏi tràn ngập không khí.

Bộ phận cát sỏi đi qua, thổi vào địa giới Tương Châu.

Vì phòng ngừa phát sinh việc ngoài ý muốn, Cai Ngục Đường cực kì coi trọng đối với biên cảnh Tương Châu, thậm chí không tiếc đồn trú một phần ba nhân thủ.

Lý Thiên Cương mới vừa tới gần, Giang Phong liền lợi dụng tai mắt ven đường phát giác được, vội vàng chạy tới chuẩn bị báo cáo tình huống.

Hai người tìm cái dốc núi cao điểm, nhìn phương hướng Thủy Trạch nghị luận.

Thế cục giống như là nước ấm nấu ếch xanh, Cai Ngục Đường tìm không thấy đường đột phá, trong thời gian ngắn Tương Châu có thể không xảy ra cái mầm tai vạ gì.

Lý Thiên Cương mở miệng hỏi:

“Ta để ngươi thử tất cả biện pháp rồi, có thể ngăn cản Thủy Trạch lan tràn hay không?”

“Đều dùng hết rồi, cho dù là mưa roi, hay là đào rãnh sâu, thậm chí ngay cả hàn khí đều vô dụng.”

Ngữ khí Giang Phong tràn ngập kiêu kị, Thủy Trạch mang đến cho hắn một cảm giác giống như là quái vật còn

sống, đang không ngừng có ý đồ tới gần Tương Châu.

Lý Thiên Cương trầm mặc im lặng, một lát sau mở miệng nói ra:

“Mấy ngày trước đây ta gặp được Nhậm Thanh, đợi hấn bé quan kết thúc sẽ điều tới chỗ này, ta sẽ đích thân đi Thủy Trạch một chuyến.”

Trên mặt Giang Phong lộ ý cười nói ra:

“Ân, xác thực rất lâu chưa từng nhìn thấy hấn.”

Lý Thiên Cương đột nhiên nhăn mày lại.

Hấn phát hiện có hai người vào biên giới Tương Châu, giống như đang thi triển thuật pháp hóa thành thực vật, ý đồ thông qua cảm rễ thổ nhưỡng để ngăn cản sa hóa.

“Giang Phong, ngươi để các nàng đi qua?”

“Ân...”

“Đừng để lính cai ngục tiếp xúc hạt cát Thủy Trạch, không ai biết rõ bên trong cất giấu cái gì.”

Lý Thiên Cương nhìn hấn cảnh cáo một cái, sau khi nói xong liền đi tới hướng doanh trại.

Giang Phong vội vàng lợi dụng thuật pháp liên hệ lính cai ngục bên ngoài, để các nàng mau chóng chạy về.

Hai người nhận được tin tức sau đó nhẹ nhàng thở ra, các nàng có chút sợ sợ đưa mắt nhìn Thủy Trạch, thu hồi thuật pháp chuẩn bị rời khỏi.

Lục Tiểu Ngọc thấy một nữ tử khác ngây ngẩn cả người, nhin không được mà đỡ bả vai của đối phương.

“Làm sao vậy, Tiêu Anh?”

“Không có việc gì, bất quá có chút choáng đầu.”

Thuật pháp Lục Tiểu Ngọc là trực tiếp thúc đẩy sinh trưởng ra dây leo, thu hồi lúc nào cũng được.

Nhưng thuật pháp Tiêu Anh càng giống là đem mạch máu hóa thành thân cành thực vật, có chút cát sỏi dính phía trên thân cành để đi vào trong cơ thể.

Tiêu Anh vung vẩy cánh tay, ngay bên trong bão cát vừa rồi giống như có cái gì tiến vào máu của nàng, nhưng lại giống như là ảo giác.

Hai người lập tức liền về trong doanh địa nghỉ ngơi.

Nguyên bản Lục Tiểu Ngọc một mực trú đóng ở Hạc Sơn trấn, nhưng bởi vì Cai Ngọc Đường ban bố nhiệm vụ, lúc này mới đến biên cảnh.

Nhiệm vụ chỉ là yêu cầu nàng dùng thuật pháp ngăn cản biên cảnh sa hóa, không để ý tới thành công hay không đều sẽ đạt được một số lớn huyết tinh.

Lục Tiểu Ngọc hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên trên mặt lộ ra vui sướng áp chế không nổi, chuẩn bị đi chợ quĩ mua sắm nhiều tài nguyên.

Nhưng nàng nhìn về phía Tiêu Anh cùng gian nhà gỗ, sau đó vẻ mặt lại trở nên có chút bức bối.

Tiêu Anh cầm lấy bát sứ phóng tới bên miệng, trong đầu dâng lên suy nghĩ sợ hãi, hô hấp biến thành ô ô.

Nàng thử tìm tới những điểm dị thường của bản thân, nhưng trong đầu một mảnh trống không.

“Thế nào?”

Lục Tiểu Ngọc ngưng trọng xem xét Tiêu Anh, nhưng mà không có phát hiện cái dị dạng gì.

“Hơi mệt, thuật pháp tiêu hao nhiều lắm.”

Chương 354 - Thủy Trạch 2

Chương 354. Thủy Trạch 2

Tiêu Anh nhắm mắt nằm ở trên giường, nàng tiếp tục chờ đợi mấy ngày bên trong doanh địa, sau đó liền thu dọn đồ vật đi tới Hạc Sơn trấn.

Trong lúc đó Giang Phong cũng tới tra xét Tiêu Anh, nàng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Lục Tiểu Ngọc cũng không rời đi, nàng cảm giác đóng quân ở Hạc Sơn trấn quá mức không thú vị, doanh địa hoàn toàn là bảo địa để kiếm lấy huyết tinh.

Mỗi ngày doanh địa cũng có lính cai ngục tới lui, thân ảnh Tiêu Anh không có gây nên động tĩnh gì.

Nàng chậm rãi đi lại trên đường núi.

Cảm giác buồn bực trong lòng càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí bất tri bất giác bắt đầu phá hư cây cối bốn bề.

Tiêu Anh dùng ý thức kiểm tra huyết nhục toàn thân, nhưng căn bản không có phát hiện chút dị dạng nào.

Nàng bởi vì thời gian dài chưa từng uống nước, bờ môi bởi vì khô ráo mà nứt ra.

Bước chân dần dần chệch hướng khỏi đường núi.

Mãi đến khi bên tai Tiêu Anh vang lên thanh âm tia nước nhỏ, cả người nàng không nhận khống chế mà bắt đầu chạy tới nguồn nước.

Động tác của nàng càng thêm cứng nhắc, ngũ quan có cát sỏi không ngừng tuôn ra.

Vậy hiển nhiên là dấu hiệu huyết nhục dần dần phân giải sa hóa, coi như tu vi Quỷ Sứ cảnh cũng không cách nào áp chế tình trạng đột nhiên xuất hiện này.

“Ta không muốn chết... Ta không muốn chết...”

Tiêu Anh tới gần nguồn nước, toàn thân là dây leo màu xanh lá không ngừng mọc ra, ý đồ ngăn cản huyết nhục thân thể sụp đổ.

Ban đêm trăng tròn treo trên cao, hơi nước tràn ngập hình thành sương mù nhàn nhạt.

Trên mặt sông chỉ có chiếc thuyền nhỏ, nhà dò phía trên nhìn không được hô: “Này! !”

“Ban đêm chớ có ở bờ sông lâu, xem chừng quỷ nước đến đây lấy mạng! !”

Nhà dò thấy Tiêu Anh vẫn đứng bên bờ, đành phải lắc đầu không tiếp tục đề ý nữa, vung mái chèo đi về nhà.

“Cứu ta... Cứu ta... Cứu ta...”

Tiêu Anh liều mạng muốn phát ra tiếng kêu, nhưng thân thể căn bản không nghe theo không chế.

Làn da của nàng càng ngày càng ít, ngón út từ trên bàn tay bong ra từng mảng, một mẫu xương ngón tay dần dần rơi vào bên trong nước chẳng biết đi đâu.

Sóng nước dập dờn.

Nguyên bản mặt sông bình tĩnh xuất hiện gợn sóng, lập tức liền bắt đầu biến động, rất nhanh bắt đầu mãnh liệt, màu nước càng thêm vẩn đục.

Tiêu Anh hai mắt đỏ bừng.

Nàng biết mình nếu như không thể rời xa nguồn nước, chẳng mấy chốc sẽ bởi vậy mà chết đi.

Nhưng huyết dịch cũng biến thành cát sỏi, muốn đi vào Cai Ngục Đường hoàn toàn là lời nói vô căn cứ, trừ phi có thể tìm được lính cai ngục còn lại.

Tiêu Anh thuật pháp hóa thành dây leo bao quanh toàn thân, cưỡng ép mang theo nàng tiến đến phương hướng Hạc Sơn trấn, hi vọng có thể gặp được lính cai ngục.

Khi nàng chuyển động, xương cốt liên tiếp từ trên thân rơi xuống.

Trong mắt Tiêu Anh giống như có thể nhìn thấy Hạc Sơn trấn, nhưng mà đầu gối hai chân đứt gãy, phần thân thể còn lại theo dốc núi lăn xuống dưới bóng cây.

Dùng ánh mắt không rét mà run nhìn chằm chằm đồng ruộng xa xa.

“Nguyên lai... Thủy Trạch... Lại là...”

Nàng triệt đề không có sinh tức.

Mặt trời lên mặt trăng lặn, mười mấy ngày liền thoáng qua mắt, bụi đất đã đem xương người che đậy.

Mãi đến khi đại cầu bốn năm mét từ trong đất đào ra thì cốt còn sót lại, nó chảy nước bọt tiến đến trước mặt Nhậm Thanh, nước bọt kém chút nhỏ xuống.

“Ngốc chó à, xương người cũng ăn?”

Nhậm Thanh vuốt đầu Husky, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mấy chục cây Long Xà Tích tựa như xiềng xích từ sau lưng chui ra, điên cuồng tra tìm có xương cốt còn lại hay không, tránh cho hậu hoạn còn sót lại.

Hắn đưa phỏng đoán báo cho Lý Thiên Cương, sau đó biết được thân phận người chết.

Chỉ là tiếp xúc với cát sỏi Thủy Trạch không thể có dị dạng như thế, tuyệt đối có nguyên do gì đó bị ẩn giấu đi mà không thể nói rõ.

Mà hệ thống cũng biểu hiện ý vị sâu xa.

【 Đang dị hoá thành nước xương! 】

Dị hoá thành nước là có ý gì, chẳng lẽ là Thủy Trạch liên quan đến một loại thuật pháp nào đó?

Nhậm Thanh thu hồi hài cốt Tiêu Anh, chồng chất tại lao tù trong bụng.

Cơ thể người có tất cả hai trăm lẻ sáu cục xương, linh cai ngục khả năng sẽ thoảng có chút khác biệt, nhưng hẳn là cũng khoảng chừng hai trăm khúc.

Hắn dựa vào Husky tìm được một trăm ba mươi sáu cái xương, linh cai ngục còn lại nhiều nhất tìm được sáu mươi cái, vậy là còn có không đến mười cái.

Linh cai ngục đóng quân ở Hạc Sơn trấn đều đã xuất động tìm hài cốt , ở doanh trại ngược lại là muốn trợ giúp, nhưng hiện nay xem hẳn là không còn kịp rồi.

Nhậm Thanh ngẩng đầu nhìn tầng mây dày đặc một chút, nước mưa nhỏ trên trán.

Lập tức mưa to hiện lên xu thế như trút nước.

Trong chớp mắt liền bao trùm trăm dặm Hạc Sơn trấn, xua tán đi khô nóng từ sa hóa mà sinh ra, đại địa trở nên mát lạnh.

Lỗi tai Nhậm Thanh nghe được tiếng nước gào thét, nhin không được lộ ra tia cười khổ.

Chương 355 - Long Vương Hiển Linh

Chương 355. Long Vương Hiển Linh

Nhậm Thanh thu hồi Husky đang ngậy ngốc, hai chân phát lực hướng về Hạc Sơn trấn phi nước đại, không ít lính cai ngục đều có cử động giống thế.

Sóng nước cao hơn nửa mét vọt tới.

Biểu tình Nhậm Thanh hòa hoãn dần, xem ra chỉ có ba bốn khối hài cốt, tai họa từ nước xương này căn bản không cách nào phá tan phòng ốc, hẳn là sẽ không đả thương người.

Lính cai ngục lưu thủ tại Hạc Sơn trấn đều là quân dự bị, bọn hắn hóa thành hình thú đối mặt sóng nước, có vẻ không biết rõ nên xử lý như thế nào.

Bọn hắn không thể nào bảo vệ được đồng ruộng, đành phải lui trở lại trong trấn trước rồi lại nói.

Trong tiếng nước gào thét, lính cai ngục la lên để cư dân tuyệt đối đừng rời khỏi phòng ốc, đồng thời phải đem cửa sổ khóa chặt.

Lý lão hán trong lòng cuồn cuộn, hắn liều mạng ngăn cản bà nương bên cạnh, trực tiếp mở cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, lập tức phát hiện sóng nước.

Sóng nước cực kì vẫn đục, rõ ràng xen lẫn đất cát.

“Ruộng đất của ta...”

Nếu như ruộng đất bị bùn cát chìm xuống, chẳng những ảnh hưởng đến gieo hạt, mà lại rất có thể dẫn đến thổ nhưỡng

không thích hợp hạt thóc sinh trưởng nữa.

“Con mẹ nó, chết ta cũng muốn chết trong ruộng.”

Lý lão hán nắm cuốc lên liền xông ra khỏi gian phòng.

Lực chú ý của lính cai ngục cũng để tìm cư dân trên đường phố, đợi lúc phát hiện thân ảnh Lý lão hán, đối phương đã vọt tới trong ruộng.

Vợ con ở trong nhà khóc rờn rờn, nhưng bước chân Lý lão hán không thấy dừng lại.

Lính cai ngục thấy sóng nước không đủ để trực tiếp đả thương tính mệnh người, nhiều nhất xuất hiện tình huống hít thở không thông, cho nên chỉ có mấy vị đi đến phía đối phương.

Lý lão hán ánh mắt tuyệt vọng.

Đúng lúc này, bên cạnh thân đột nhiên thêm ra một thân ảnh quen thuộc.

Nhậm Thanh cười lên tiếng chào:

“Đã lâu không gặp.”

Lý lão hán há to mồm, cũng không biết rõ nên mở miệng nói cái gì.

Hơi nước tràn ngập ở trước mắt.

Thanh âm Côn Kinh Minh kêu đình tai nhưc óc, thân ảnh không lồ như ẩn như hiện ở trong sương mù, trực tiếp vượt trên mây đen mù mịt.

Trong chốc lát, dòng nước đảo ngược hình thành xu thế vờn rờn, vậy mà vòng qua ruộng đất, dưới Côn kinh dẫn dắt đã đi tới hướng sông Du Hà.

Lính cai ngục bị khung cảnh như thế chấn khiếp, biểu tình ngốc như gà gồ.

Lý Thiên Cương xuất hiện trên sườn núi cách đó không xa, trong tay cầm mấy khối hài cốt còn lại, ánh mắt trở nên cực kì phức tạp.

“Tên tiểu tử này...”

Mỗi giây đều đang mạnh lên.

Cơn lốc quét đi sương mù, thân ảnh Côn Kinh biến mất không thấy, lưu lại cảnh hoang tàn khắp nơi.

Nhưng mà cũng may không bị thương đến đồng ruộng.

Khí lực toàn thân Lý lão hán bị rút khô, té quy dưới đất vẻ mặt mờ mịt.

Thân ảnh Nhậm Thanh trong đầu hấn bất tri bất giác trở nên mơ hồ, nhưng con Côn Kinh này khí thế kinh người lại khắc vào đáy lòng.

“Long Vương... Lão gia...”

Lý lão hán nhận định Nhậm Thanh chính là hóa thân của Long Vương, dù là Côn Kinh rõ ràng cũng không phải là hình rồng.

Nhưng mà Hạc Sơn trấn lấy làm nông làm chủ, miếu thờ liên quan tới Long Vương không ít, hình dạng tượng thần bên trong mỗi cái miếu cũng có sự khác biệt.

Hoặc nam hoặc nữ, hoặc rắn hoặc long, kinh ngư, ... căn bản không đồng nhất.

Những căn nhà gần thành trấn cũng có dân chúng nhìn thấy Côn Kinh, thậm chí tiếng Kinh Minh đình tai nhức óc vang lên thì ngay cả phía nam đều có thể nghe được rõ ràng.

Nhậm Thanh trong lúc vô tình mang tới ảnh hưởng một cách vô tri vô giác, chỉ ít sau này hương hỏa miếu Long Vương khẳng định sẽ cực kì hưng thịnh.

Quân dự bị hai mặt nhìn nhau, thực sự không nghĩ ra là lính cai ngục ở đâu ra, chưa bao giờ thấy qua người lại có thực lực kinh khủng như thế.

Nhậm Thanh dùng hình Côn có thể trôi nổi khoảng chừng mười mét, bất quá chủ yếu là bị hơi nước ngăn cản, cho nên tốc độ hơi chậm.

Dã thú dọc theo đường tranh nhau bỏ chạy, căn bản cũng không có dũng khí tới gần mây mù.

Đội Nhậm Thanh đến bên cạnh Du Hà, một phần cát sỏi bên trong dòng nước đã bị hút ra ngoài, cuối cùng tiến vào lao tù bụng trong.

Dựa theo hệ thống biểu hiện, cát sỏi tên là 【 Trạch Sa 】 .

【 Sau đó bạch cốt dị hoá là nước, căn bã còn dư lại. 】

Hệ thống hiện ra tin tức tương đối đơn giản về vật liệu, khó mà thấy được chân tướng.

Nhậm Thanh không có tìm tới bất kỳ dị dạng ở trong nước, cho dù là từ xương người hòa tan thành.

Nhưng Trạch Sa giống như có chút không bình thường.

Hắn nhớ tới Lý Thiên Cương đã đến đến, chuẩn bị đi hỏi thăm tin tức cụ thể của đối phương, vật quý dị giam giữ Côn Kinh sau đó tiến đến Hạc Sơn trấn.

Nhậm Thanh vừa đi vừa về tổn hao không ít thời gian, giờ phút này chân trời đã sáng lên, ánh mặt trời mới mọc từ đường chân trời chui ra.

Lý Thiên Cương đứng trên sườn núi bên ngoài trấn, vừa vặn có thể nhìn không sót một cái gì.

Nhậm Thanh đi đến bên cạnh Lý Thiên Cương, còn chưa mở miệng liền phát hiện sắc mặt hắn phi thường ngưng trọng.

Chương 356 - Trạch Nhân?

Chương 356. Trạch Nhân?

“Lý tiên bối, thế nào?”

“Không thích hợp, người dùng trọng đồng xem xét những cái địa phương có nước đọng phía dưới.”

Nhậm Thanh cẩn thận liếc nhìn một lát, ngữ khí nghi ngờ nói ra:

“Không có vấn đề...”

Vô Mục Pháp tấn thăng Âm Sai cảnh, về sau thị lực bình thường cũng đủ để so sánh chủ động thi triển trước kia.

Trong mắt hắn, bên ngoài trần chỉ là độ ẩm hơi cao mà thôi, nào có cái dị dạng gì.

Lập tức Nhậm Thanh lại nhíu mày sít sao, trọng đồng mặc dù chưa thể có thu hoạch, nhưng trong lại ngửi được mùi có chút cổ quái.

Đó là mùi vị đặc biệt lúc xương cốt phân hóa, bình thường ở trong mộ mới có thể phát ra.

Cái trần Nhậm Thanh có thêm một cái Thiên Ma mộng chủng để mà tăng cường uy lực trọng đồng.

Nhưng vẫn không tìm ra manh mối, giống như Trạch Sa xen lẫn trong đất bùn bình thường không có gì lạ.

“Ta cũng không quá rõ ràng, chờ đợi xem tiếp đi.”

Lý Thiên Cương đối với thực lực Nhậm Thanh rất là kinh ngạc.

Hắn trước đây gặp qua cái pháp khí tên là mộng chủng này, lúc ấy còn ở giữa trạng thái pháp thuật và pháp khí, có cảm giác không giả không thật.

Bây giờ mộng chủng đã hoàn toàn nhìn không ra sơ hở, tựa như Nhậm Thanh mọc ra con mắt thứ ba trên trán, thỉnh thoảng còn có thể chớp chớp.

Hắn đối với thủ đoạn hóa thành dị thú cũng có tâm lý chuẩn bị, dù sao trước đây không lâu còn gặp qua, hắn là liên quan đến Thao Thiết Pháp giống Địa Tàng Vương.

Chẳng lẽ trước đây Nhậm Thanh bế quan mấy năm, thậm chí năm dài tháng dài đợi tại thâm sơn, chính là vì nắm giữ loại năng lực dị hoá mất không chế này?

Lý Thiên Cương âm thầm lắc đầu.

Chỉ sợ không có đơn giản như vậy, thiên phú Nhậm Thanh mấy năm liền có thể đạt tới ba lần nguy biến, thời gian dài bế quan khẳng định thu hoạch không nhỏ.

Có lẽ lại nắm giữ cái thuật pháp gì?

Lý Thiên Cương lâm vào thất thần một lát.

Hắn cảm giác đã tận lực đánh giá cao đối phương, nhưng sự thật lại hoàn toàn khác biệt.

Lý Thiên Cương làm sao có thể nghĩ được, có người sẽ đột phá bình cảnh mà không có xin giúp đỡ từ Cai Ngục Đường, một mình trong núi sâu rừng già tấn thăng Âm Sai cảnh.

Hai người trầm mặc không nói gì.

Một lát sau, thanh âm gà trống gáy vang lên, ánh nắng sớm chiếu vào trong ruộng.

Bên trong Hạc Sơn trấn vẫn là một mảnh yên tĩnh, cửa sổ phòng ốc khóa chặt.

Lính cai ngục mặc dù không nhận ra Nhậm Thanh, nhưng đối với Lý Thiên Cương vẫn là biết được, nào dám mở miệng nhắc nhở dân chúng an toàn.

Lý lão hán đập đầu mấy cái, sau đó liền run run rẩy rẩy về trong phòng.

Vũng bùn lầy dưới tác dụng của ánh nắng dần dần khô cạn, cát sỏi trong đó phản xạ ra những ánh vàng, nổi thành một mảnh.

Đột nhiên con người Nhậm Thanh phóng đại, bên trong miệng nhìn không được lắm bầm:

“Cái quỷ gì ...”

Lý Thiên Cương cũng chú ý tới.

Khí ẩm từ trong đất bùn bị ánh nắng xua tan, về sau cát sỏi vậy mà bắt đầu nở to ra, đồng thời màu sắc dần dần giống như là bạch cốt.

Chỉ trong mấy giây, trong ruộng có thêm mấy trăm cái đầu lâu bạch cốt.

Ba ba ba ba-...

Ngay sau đó, bạch cốt đầu lâu vỡ vụn thành bụi phấn, gió thổi qua liền không còn sót lại chút gì.

Nhưng cái này còn chưa có dừng lại.

Lít nha lít nhít đốm sáng bởi vì đầu lâu bạch cốt biến mất mà từ hư không xuất hiện, đúng là từng đoàn từng đoàn tàn hồn không trọn vẹn đến cực hạn.

Tiếng rít chói tai quanh quẩn.

Lính cai ngục đều là quân dự bị không có trải qua Bách Quỷ Dạ Hành, bọn hắn phát hiện hai người Lý Thiên Cương đứng đấy không nói, liền do dự dừng tay lại.

Tàn hồn lướt tới một phía nào đó.

Bỉ Ngạn hoa trong xương sườn Địa Tàng Vương sinh ra lực hấp dẫn, đem tàn hồn thôn phệ hết sạch.

Nhậm Thanh thở một hơi nói ra:

“Tàn hồn nguyên bản giấu ở bên trong hạt cát sao?”

Lý Thiên Cương mặt âm trầm nói tiếp:

“Ừm, sợ là Tiêu Anh bởi vì thuật pháp của mình nên dẫn đến hạt cát ở Thủy Trạch nhập thể, khiến cho tàn hồn chiếm cứ thân thể.”

Hắn suy tư mấy hơi rồi bỏ sung:

“Cũng may hạt cát trong gió cũng không có tàn hồn.”

Tàn hồn quá mức yếu ớt, cùng hồn phách bình thường so sánh thì tựa như hạo nguyệt cùng đom đóm, sao có thể trải nghiệm được lâu dài.

Nhưng đúng là hồn của người không sai.

Bên trong mỗi hạt Trạch Sa chỉ ít có bảy tám cái tàn hồn.

Nếu Trạch Sa đều là tình huống như thế, vậy khó mà đoán chừng số lượng tàn hồn.

Coi như phải mất mấy trăm phần tàn hồn mới có khả năng chấp vạ thành ba hồn bảy phách hoàn chỉnh, nhưng hồn phách cũng ít nhất là mấy vạn lần nhân khẩu Tương Châu.

Thủy Trạch không phải cái sa mạc gì...

Rõ ràng hạt cát là mộ địa chồng chất, giống như có vô số thi cốt người ở nơi đó dần dần mục nát, khiến cho người ta lưng phát lạnh.

Đương nhiên trong đó nhất định có giấu giếm, cái thế giới này lấy ở đâu ra nhiều hồn phách như vậy.

Chương 357 - Trạch Nhân? 2

Chương 357. Trạch Nhân? 2

Lý Thiên Cương lúc này đột nhiên ý thức được nguy hiểm ẩn giấu trong doanh địa.

Lính cai ngục thường xuyên tuần tra biên giới Tương Châu, mặc dù không có quá nhiều Trạch Sa nhập thể, nhưng trong lúc đó khẳng định có hút vào.

Nếu xuất hiện tử thương số lượng lớn, Cai Ngục Đường cũng không biết phải bao nhiêu năm mới khôi phục lại nguyên khí.

Lý Thiên Cương móc ra Chuẩn Vũ chuẩn bị liên hệ Giang Phong, cũng may trước lúc đó Trạch Sa không có tích lũy tới trình độ nhất định, cũng sẽ không bạo phát.

Mà lúc hần rời đi, lính cai ngục cũng không ai biểu hiện ra cổ quái.

Nhậm Thanh thấy vậy ngăn cản nói:

“Lý tiên bối, vẫn là chúng ta tự mình đi một chuyến, nếu không dễ dàng gây nên hỗn loạn.”

Nếu là tất cả lính cai ngục phát hiện bản thân mình có thể bị mất khống chế, coi như không ra vấn đề cũng sẽ bị ép điên.

Lý Thiên Cương tỉnh táo lại, tán thưởng nói:

“Ta để lính cai ngục đi về Cai Ngục Đường, bắt đầu tập trung quan sát.”

Phúc họa tương y, chỉ ít hiểu rõ ràng tin tức Thủy Trạch, có thể bố trí để khống chế cục diện.

Lý Thiên Cương ra hiệu quân dự bị đến xử lý tai họa, Hạc Sơn trấn rất nhanh trở về như thường, dân chúng nghị luận âm ỉ với động tĩnh đêm qua.

Hai người tìm chỗ địa phương yên lặng, lấy hài cốt Tiêu Anh ra kiểm tra.

Bọn hắn phát hiện là đựng phải nước, nếu không thì hài cốt không có bất kỳ biến hóa nào, tựa như là một khối bạch cốt bình thường.

Lý Thiên Cương đem bộ phận hài cốt đưa vào A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh lại cảm giác cho dù là manh mối Hệ Thống thu hoạch cũng phi thường có hạn, chỉ sợ Đại Mộng chân nhân khó mà tìm được cái gì.

Trong lúc xuất phát.

Lý Thiên Cương chần chờ nói ra:

“Nhậm Thanh người đi biên giới trước, nếu như gặp phải cái tình huống gì liền dứt khoát để lính cai ngục cũng quay về Cai Ngục Đường.”

Hắn nhìn về phía hoa trong ruộng cây xương sườn:

“Ta chuẩn bị thử đem xương sườn Địa Tàng Vương mang đến doanh địa, nếu không thì tàn hồn bộc phát khó mà tưởng tượng.”

“Tốt, ta lập tức lên đường.”

Lý Thiên Cương đi tới ruộng Bửu Ngạn hoa, đồng thời từ trong đầu rút ra bùa chú.

Hiện nay chiêu hồn Địa Tàng Vương đã kết thúc, ruộng Bửu Ngạn hoa tự nhiên không cần tồn tại, đem xương sườn dời đi cũng là chuyện sớm hay muộn.

Lý Thiên Cương rời xa, sau đó lính cai ngục đều muốn kết giao với Nhậm Thanh một phen.

Nhưng Nhậm Thanh không cho chút cơ hội nào, gọi Husky ra liền tiến tới phía bắc.

Quân dự bị vô huyệt, nhưng mà nào dám sinh ra tức giận, thực lực Nhậm Thanh biểu hiện ra, chỉ sợ là tu sĩ Quỷ Sứ cảnh viên mãn.

Nói không chừng đã nửa bước Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh nhìn thoáng qua cánh đồng hoa, Lý Thiên Cương đã bắt đầu thử phong ấn.

Chỉ là xương sườn liên lụy đến Dương Thần cảnh, vẫn có chút khó khăn.

Nhậm Thanh phân thần ra chú ý uy hiếp xung quanh, lập tức ý thức đi vào lao tù trong bụng.

Trạch Sa có khoảng chừng hai cân, bởi vì tân hỏa hóa thành mặt trời nên không có nhiệt độ cao, Trạch Sa vẫn như cũ ẩm ướt.

Hắn đem Trạch Sa chia làm hai bộ phận.

Một nửa ném tới bên trong lò luyện huyết nhục để luyện hóa, xem có thể sinh ra vật liệu hữu dụng hay không, một nửa cho vật quỷ dị Phong Sa Pháp nuốt.

Nhậm Thanh đem Trạch Sa ném tới Phong Sa Pháp bên cạnh vật quỷ dị, kết quả vật quỷ dị vẫn tê liệt ngã xuống trên mặt đất không nhúc nhích.

Hắn vốn cho rằng vật quỷ dị đang kháng cự, chuẩn bị dùng bản thân cùng vật quỷ dị dung hợp sau đó thử một chút xem có thể nuốt hay không.

Không nghĩ tới, vật quý dị bắt đầu nhúc nhích, rất nhanh liền đem Trạch Sa bao vây trong đó, lập tức vang lên thanh âm nhấm nuốt vật cứng.

Nó hấp thu xong một cân Trạch Sa, bề ngoài hóa thành hình người thô kệch, thể tích cũng tăng lên ba bốn cân.

Hiệu quả cũng so với hạt cát bình thường thì càng tốt hơn.

Quý dị là người cát sau khi nuốt xong, lấy phương thức nằm ngang để tiếp tục rúc vào nơi hẻo lánh.

Nhậm Thanh cảm giác chỗ tốt của Trạch Sa hẳn là không chỉ để thể tích biến lớn, nhất định có thể khiến cho vật quý dị xuất hiện một ít thuế biến ngoài ý muốn.

Chỉ là số lượng quá ít, đợi đến doanh địa rồi tính tiếp.

Nhậm Thanh tiếp sau đó nhìn về phía lò luyện huyết nhục, tân hỏa cháy hùng hực.

Hắn không nghĩ tới vật liệu Trạch Sa sau khi đốt cháy ra lại là khối Lưu Ly, đặt ở bên trong tối thì chiếu rọi ra tia sáng ngũ thải ban lan.

Tia sáng tựa như từng cái mặt người vắn vẹo, giống như đang gào thét.

Nhậm Thanh gọi hệ thống để xem xét Lưu Ly.

【 Thủy Hồn ! 】

【 Do Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, tổng cộng chứa một trăm ba mươi lăm cái tàn hồn, nếu ăn vào thủy hồn sẽ dần dần dị hoá thành trạch nhân. 】

Trạch nhân?

Đó rốt cuộc là cái đồ vật gì.

Hệ thống trước kia nói dân chúng Tĩnh Châu bị cải tạo thành ký sinh thể đều thuộc về phạm trù nhân loại, trạch nhân

chẳng lẽ đã không phải người rồi?

Mà loại hoàn cảnh ác liệt như Thủy Trạch, có sinh linh sống sót đã rất không thể tưởng tượng nổi, tại sao có thể có nhân loại...

Chương 358 - Đến Doanh Địa

Chương 358. Đến Doanh Địa

Đội Nhậm Thanh đến doanh địa thì đã là giữa trưa.

Hắn rõ ràng có thể cảm giác được sóng nhiệt đánh tới, nhiệt độ cao hơn không ít so với mùa hè Tương Châu, phàm nhân căn bản khó có thể chịu đựng.

Nhậm Thanh cũng rất nhanh liền thích ứng thời tiết, nhưng trạng thái Husky rõ ràng không đúng.

Husky không ngừng lè lưỡi, lông tóc dày đặc căn bản bất lợi cho việc giải nhiệt, một lát sau cũng đã bắt đầu thở không nổi.

Nhậm Thanh thấy thế đem Husky thu hồi vào lao tù trong bụng, thuận tiện thu thêm Trạch Sa.

Nhưng hắn không khỏi sinh lòng tiếc nuối, trong gió thổi tới xen lẫn cũng không nhiều Trạch Sa, mà tàn hồn bên trong sớm đã ma diệt.

Xem ra muốn ở Tương Châu thu thập Trạch Sa, hiệu suất hẳn là sẽ không cao.

Nhậm Thanh thấy vật quý dị nhân sa ăn mặn vốn không kiêng món nào, dứt khoát đem dị miệng ở lòng bàn tay há mở, cát vàng bên trong năm mươi mét đều đi vào trong dạ dày.

Hắn dọc theo đường núi đi lên, tiếp sau đó liền thấy cứ điểm mới xây ở nơi xa.

Tường thành cao gần hai mươi mét cực kì hùng vĩ, tựa như Vạn Lý Trường Thành, lan tràn thẳng đến vách núi hai bên.

Số lượng lính cai ngục bên trong doanh địa không ít, chỉ là bởi vì gần đây nhân hạ vô sự, một số lựa chọn tiến đến bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Khi cự ly Nhậm Thanh càng gần Thủy Trạch, bên trong Trạch Sa bắt đầu dần dần có tàn hồn.

Nhưng mà cho dù là hắc, muốn hiểu rõ ràng tình huống tàn hồn, cũng chỉ có thể dựa vào biên độ tăng trưởng thân thể của sa nhân để xác nhận.

Tàn hồn giống như là trời sinh liền cùng cát sỏi hòa hợp, nhìn không ra chút sơ hở nào.

Nhậm Thanh đi đến trước tường thành của doanh địa, cũng không cần lính cai ngục mở cửa lớn, bước chân điểm nhẹ liền vượt tường leo tới đỉnh.

“Người nào? ! !”

Lính cai ngục thủ thành giật nảy mình, vừa định thi triển thuật pháp nhắc nhở đồng bọn bốn bề, Nhậm Thanh đã móc ra lệnh bài lính cai ngục bên hông.

Lính cai ngục tuổi già cau mày nói ra:

“Người hắc là nên đi cửa thành, nếu không chúng ta không dễ xác nhận thân phận.”

Lục Tiểu Ngọc cũng tuần tra cách đó không xa, vốn cho rằng lính cai ngục ở đâu ra gan lớn như thế, không nghĩ tới lại là Nhậm Thanh đã lâu không gặp.

“Chờ đã, người này ta nhận ra.”

Nàng vội vàng chạy tới, đồng thời cao giọng ngăn cản mấy người gây xung đột đối với Nhậm Thanh.

Lính cai ngục tuổi già thở dài, vừa định nói cái gì, đã thấy một thân ảnh đi trên tường thành, chính là Giang Phong.

Giang Phong nhiệt tình chào hỏi:

“Khụ khụ, hai năm qua đi, tu vi ngươi quả nhiên càng thêm sâu không lường được.”

“Chỉ là một mực bể quan.”

Nhậm Thanh vô thức đánh giá Giang Phong, biểu tình trên mặt không khỏi trở nên ngưng trọng.

Làn da Giang Phong bị ánh nắng ăn mòn có vẻ ngăm đen, bờ môi lại ảm ảm trắng bệch, hai mắt còn có vân đục không rõ ràng.

Vài tiếng ho khan vừa rồi cũng rất không thích hợp.

Ánh mắt Nhậm Thanh đảo qua lính cai ngục còn lại, thuận tiện lên tiếng chào cùng Lục Tiểu Ngọc.

Bọn hắn thật không có cảm giác về phương diện này, nói Giang Phong trong đoạn thời gian này thường xuyên ở ngoại giới khiến không ít bão cát nhập thể.

Nhậm Thanh để điểm hồn ly thể.

Coi như không cách nào phát huy ra thực lực Âm Sai cảnh, nhưng cũng không phải Quỷ Sứ cảnh có thể nhìn thấu.

Nhưng mà hắn dùng tới chủ thứ song hồn, vẫn chỉ là phát giác được phối Giang Phong hơi có khí hư.

Không có một chút vết tích Trạch Sa, tàn hồn thì càng không thấy.

Nhậm Thanh âm thầm cười khổ, ngay cả Chí Âm Yểm Chủ cũng không thể xác định có phải cát sỏi nhập thể hay không, trách không được Tổng Tông Vô không có phát hiện.

Giang Phong chưa từng ý thức thân thể của mình đang bị trọng đồng không ngừng liếc nhìn, vẩy tay áo ra hiệu lính cai ngục thủ thành rời đi trước.

Hắn nhẹ giọng hỏi:

“Nhậm Thanh, đến cùng Hạc Sơn trấn đã xảy ra chuyện gì lại khiến Lý đại nhân vội vàng như thế?”

Nhậm Thanh cười nói ra:

“Giang ca, chúng ta tìm địa phương nói chuyện đi.”

“Đúng vậy.”

Giang Phong mang Nhậm Thanh đi tới doanh địa, rất nhanh liền không thấy thân ảnh.

Lính cai ngục thủ thành thảo luận, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Lục Tiểu Ngọc, nhin không được hiểu kì đuổi theo hỏi:

“Lai lịch gì thế?”

Lục Tiểu Ngọc lờm mấy người một cái, hai chữ Nhậm Thanh rơi xuống liền xoay người rời khỏi.

“Nhậm Thanh? ! !”

“Vết tích dị hoá không rõ ràng như thế, lại tương đối trẻ tuổi, đúng là Nhậm Thanh.”

Lính cai ngục tuổi già nghĩ đến Nhậm Thanh thanh danh hiển hách, nghe nói tại lúc chiêu hồn Địa Tàng Vương áp lực đông đảo Quỷ Sứ cảnh, cảm giác thật may mắn được gặp một lần.

Nữ tử lính cai ngục cười híp mắt nói ra:

“Nghe nói Nhậm Thanh nắm giữ không ít thuật pháp, vậy mà bề ngoài hoàn toàn nhìn không ra, thực sự là...”

Lính cai ngục tuổi già sâu kín nói ra:

“Mặt ngoài có thể là người, nhưng bản chất liền không nhất định.”

Đám người không rét mà run.

Bọn hắn cũng sẽ không tiếp tục trò chuyện, tản ra đến các nơi đi tuần tra.

Chương 359 - Chế Tạo Pháp Khí

Chương 359. Chế Tạo Pháp Khí

Tin tức Nhậm Thanh đến doanh địa rất nhanh truyền ra ngoài, mà lại truyền càng ngày càng trở nên tà dị, hình tượng trực tiếp bị yêu ma hóa.

Lục Tiểu Ngọc nghe nói sau đó đều có chút hoài nghi, đến cùng có phải là một người hay không.

Nhậm Thanh đối với cái này cũng không biết được, hắn cùng Giang Phong đã ở trong phòng do nham thạch xây thành, thương nghị chuyện phát sinh tại Hạc Sơn trấn.

Hắn thừa dịp Giang Phong suy tư một lát, hơi dùng năng lực Chí Âm Yểm Chủ, đem hắn kéo vào mộng cảnh.

“Có chút đặc tội.”

Cái trán Nhậm Thanh sinh ra ba cái mộng chủng, cẩn thận kiểm tra huyết nhục xương cốt Giang Phong, ý đồ tìm tới Trạch Sa ẩn tàng trong đó.

Nhưng tình huống Giang Phong tựa hồ phức tạp hơn so với hắn tưởng tượng, tối đa nhiều nhất là phổi có nước, căn bản tìm không thấy xu thế dị hoá.

Nhậm Thanh đều có chút hoài nghi, có phải đối phương căn bản không có thu nạp Trạch Sa hay không.

Hắn vỗ tay phát ra tiếng đem Giang Phong bừng tỉnh, để Giang Phong chỉ cảm thấy phân thần mấy hơi, không có ý thức được mình đã ngủ một giấc.

Nhậm Thanh do dự một chút, về sau trực tiếp đem suy đoán liên quan tới Trạch Sa nói cho Giang Phong.

Muốn không chế thể cục doanh địa, vòng qua Giang Phong là gần như không có khả năng, dù sao bình thường đều là hấn phụ trách câu thông cùng tất cả lính cai ngục.

Giang Phong nghe nói xong, lưng sinh ra cỗ hàn ý làm người ta sợ hãi tim gan.

Hắn vô thức nhìn phương hướng Thủy Trạch, những cái cát sỏi kia như là hồn phách muốn từ Địa Ngục vô biên chạy trốn, tràn ngập tuyệt vọng.

Nhưng mà Giang Phong rất nhanh bình tĩnh lại, sớm biết được thì chứng tỏ còn có thời gian giải quyết.

Cai Ngục Đường Đường thủ đoạn phong phú, nhất định có thể ứng phó ăn mòn đến từ Trạch Sa, hiện tại chủ yếu nhất là làm tốt biện pháp phòng hộ.

Giang Phong mở miệng nói ra:

“Ta lập tức để lính cai ngục dùng bao vải bọc lại miệng mũi, hẳn là có thể phòng ngừa phân lớn cát bụi.”

“Không chỉ như thế, còn có tận lực để bọn hắn không tới gần biên giới.”

Giang Phong gật đầu nói ra:

“VẬY ta để những lính cai ngục hay tiếp xúc bão cát đến đây, Nhậm huynh ngươi tới kiểm tra vết tích dị hoá.”

Nhậm Thanh nhẫn thần cỗ quái hồi đáp:

“Đã không cần...”

Giang Phong nghe Nhậm Thanh nói như vậy, lập tức bắt đắc dĩ cười khổ nói:

“Ta biết rõ, sự tình liên quan tới Trạch Sa phải ẩn giấu sao?”

“Ý của Lý Thiên Cương tiền bối là trước tiên duy trì hiện trạng, tra rõ ràng lại nói.”

“Sự tình không chần chờ, ta lập tức đi làm.”

Nhậm Thanh thấy Giang Phong quay người rời đi, đột nhiên tâm niệm vừa động nói:

“Việc này đã báo cáo cho Cai Ngục Đường, dùng phương pháp phổ thông khẳng định không thể hoàn toàn ngăn cách bụi cát Thủy Trạch.”

“Còn có cái này cho ngươi, thử dùng mấy lần để xem hiệu quả thế nào.”

Nhậm Thanh đem cái bình chứa quỷ trần ném cho Giang Phong.

Giang Phong sau khi nhận lấy thì hơi kinh ngạc, vật này có thể áp chế dị hoá mất khống chế, ở trong Cai Ngục Đường Đường có giá cực kỳ đắt đỏ.

Hiện nay đã có mấy vị lính cai ngục trong dạ dày nhờ cái này thoát khốn, chỉ là còn ở bên trong A Tỳ Địa Ngục quan sát tình trạng tiếp theo.

“Đa tạ.”

“Không có việc gì, mau chóng truyền tin tức xuống tiếp đi.”

Nhậm Thanh sau khi ứng phó xong tình huống tạm thời, vô thức nhìn về phía ba bộ Mộ Bia lơ ở lao tù trong bụng, Mộ Bia lơ còn lại đang bên trong Vô Vi đạo quan, do quỷ ảnh dùng công phu bóc ra.

Hắn cho rằng đã muốn ngăn cản bão cát, không bằng trực tiếp luyện chế pháp khí, huyết tinh cũng có thể thu được, còn có thể nhờ vào đó kiếm lời nhiều thọ nguyên.

Trong đầu Nhậm Thanh không ngừng suy nghĩ, rất nhanh liền đã có cái hình dáng sơ sơ của pháp khí.

Vật liệu không cần quá mức đắt đỏ, bởi vì pháp khí chỉ cần có thể ngăn bão cát là đủ rồi.

Nhậm Thanh tiếp lấy đi vào chợ quý Đại Mộng các, chọn lựa ra vật liệu, đồng thời không ngừng giảng thuật về tình huống trong doanh địa.

Mặc dù Đại Mộng chân nhân khẳng định đã biết được, nhưng hoàn toàn không trở ngại cho việc hắn tranh công.

Cuối cùng Nhậm Thanh lựa chọn sử dụng một loại vật liệu da người hơi mờ, tính bền dẻo cực mạnh, dùng tơ nhện đem ngũ quan phong bế liền có thể ngăn cản Trạch Sa.

Đại Mộng chân nhân cũng không thu huyết tinh, hiển nhiên có chỗ chú ý.

Nhậm Thanh vội vàng trở về Đại Mộng Đoán Khí giả vờ luyện chế.

Quỷ ảnh không chế hai cỗ Mộ Bia lô, rót vào u nguyên, tỉ lệ tinh chuẩn khiến da người hoạt hoá tương dung cùng vật liệu.

kỹ thuật luyện chế càng thêm cao siêu.

Lần lượt từng cái pháp khí da người hoàn thành luyện chế, không ngừng có tiên huyết nhỏ xuống, giống như là mới vừa lột bỏ ra khỏi người sống.

Nhậm Thanh cầm pháp khí da người dự chuẩn bị xong định giao cho Đại Mộng chân nhân, kết quả vô số thanh âm Minh Nha kêu to vang lên.

Bọn chúng đi qua vách tường xông vào Đại Mộng Đoán Khí, nắm pháp khí da người lên liền biến mất không thấy.

Lính cai ngục bên trong Chợ quỷ hai mặt nhìn nhau, đều có chút không hiểu rõ ràng tình trạng.

Nhậm Thanh tiếp sau đó trở về doanh địa ngoại giới, Minh Nha đã xoay quanh trên không, có thể thấy được trình độ thành thạo đối với vận dụng thuật pháp của Chuân.

Minh Nha chậm rãi rơi xuống, đem pháp khí giao cho lính cai ngục sau đó liền biến thành thịt bằm.

Ngay cả Nhậm Thanh cũng thu được một cái pháp khí da người, còn có tờ giấy viết vài chữ, ý là nhất định phải luôn luôn đeo pháp khí.

Hắn gọi hệ thống xem xét, thọ nguyên bản thân tăng trưởng trọn vẹn bảy tám năm.

Nhậm Thanh đem pháp khí da người dán trên mặt, bề ngoài nhìn không ra chút vết tích khi đeo pháp khí, chỉ là vuốt ve làn da thì xác thực hơi có khó chịu.

Chương 360 - Tử Nhục Đạo Nhân

Chương 360. Tử Nhục Đạo Nhân

Lính cai ngục nhao nhao mang pháp khí vào, nhưng giữa không trung vẫn có lưu một cái Minh Nha.

Minh Nha truy tung khí tức lính cai ngục để tiến tới, không có khả năng dừng lại, trừ phi trạng thái đối phương hiện tại căn bản không cách nào tiếp thu pháp khí.

Giang Phong thấy vậy sắc mặt tái xanh.

Doanh địa có trọn vẹn mấy chục tên lính cai ngục, hắn trong thời gian ngắn không cách nào thẩm tra đối chiếu rõ ràng, hắn thông qua thuật pháp liên hệ mọi người.

Làm sao lại ít đi một người? ! !

Lính cai ngục bắt đầu kiểm kê nhân số, ngược lại khiến cho khung cảnh có chút hỗn loạn.

Nhậm Thanh lách mình đi vào chỗ cao trên tường thành, nhìn về phương hướng Thủy Trạch, thấy năm tòa tháp quan sát.

Hắn ở dưới ba cái mộng chủng gia trì, sự vật trong mắt dần dần phóng đại, thậm chí có thể mơ hồ nhìn tới biên giới Tương Châu.

Tháp quan sát ở gần Thủy Trạch nhất có một tên lính cai ngục, người này đang bước thật nhanh phóng tới đại mạc, tới khi còn cách nửa bước mới dừng lại.

Lính cai ngục đứng trước cát vàng, giống như chờ đợi cái gì.

Một lát sau, bên trong Thủy Trạch có một nữ tử trần trụi đi ra, cả hai chậm rãi bước vào đại mạc, lập tức chui vào bên trong cát vàng đầy trời.

Nhậm Thanh nhìn không được nhìn về phía thi hài tàn phá ở lao tù trong bụng, quan sát tỉ mỉ đầu lâu đã không có bao nhiêu huyết nhục.

Hắn lờ mờ có thể phân biệt ra được, vị nữ tử bên trong Thủy Trạch kia chính là Tiêu Anh.

Tiêu Anh khởi tử hoàn sinh.

Nhậm Thanh biết mình không có nhìn lầm, chỉ sợ nữ tử đột nhiên xuất hiện kia chính là Tiêu Anh.

Lúc này Giang Phong thông qua con mắt bố trí ở tháp quan sát, cũng phát hiện động tĩnh của lính cai ngục mất tích, sắc mặt lập tức ngưng trọng.

Hắn vội vàng lấy ra Chuẩn Vũ liên lạc với Lý Thiên Cương, sau đó lấy ổn định thế cục làm chủ.

Mà Nhậm Thanh vẫn đợi trên tường thành.

Hắn thông qua Tiêu Anh nhìn ra chút mảnh khoe, làn da trần trụi của đối phương hơi có vẻ sưng vù, hai mắt trắng bệch cũng không nhìn thấy con ngươi, cảm giác giống như là một bộ thi thể chết đi đã lâu.

Bão cát Thủy Trạch đem cả hai triệt để nuốt hết, chẳng biết đi nơi nào.

Nhậm Thanh không khỏi rơi vào trầm tư, dần dần nhớ lại rất nhiều điểm không giống bình thường.

Tiêu Anh so với một cái thi thể hư thối thì càng giống thời gian dài ngâm trong nước hơn, phần bụng hơi có vẻ khô quắt.

Nhưng mà khoảng cách của Nhậm Thanh tới Tiêu Anh thì thực tế quá xa, cộng thêm cát bụi che mắt, không thể quan sát được rõ ràng chi tiết.

Hắn trong đầu sửa sang mạnh mẽ mọi vụn vặt hiện nay biết được, ngược lại làm ấn tượng đối với Thủy Trạch càng trở nên khó bề phân biệt.

Xem ra chỉ có thể từ trên thân lính cai ngục tìm đầu mối, nói không chừng có thu hoạch khác.

Trong lòng Nhậm Thanh sinh ra cảm giác cấp bách, nhất định phải nhanh đem vật quý dị Phong Sa Pháp hoàn trưởng thành tới mức lá bài tẩy dị hoá.

Hắn cần thu thập càng nhiều Trạch Sa, giao cho sa nhân nuốt.

Nếu như có thể nhờ vào đó hóa thành cự nhân trăm mét, dù là đối mặt Âm Sai cảnh, cũng không cần mạo hiểm thi triển Chí Âm Yểm Chủ.

Nhậm Thanh lần nữa phân ra một số quỹ ảnh lưu tại trong doanh địa để quan sát biến hóa và liên hệ cùng Giang Phong.

Hắn thừa dịp những người còn lại chưa từng phát giác, lặng yên không tiếng động rời khỏi doanh địa, bước nhanh đến Thủy Trạch.

Nhậm Thanh cũng không có tới quá gần, lựa chọn ngồi sát bên trên tòa tháp quan sát thứ ba.

Điểm hồn ly thể lơ lửng giữa không trung để canh chừng tình trạng phát sinh ở phụ cận, xuất hiện nguy hiểm không thể không chế cũng có thể nhanh chóng phản ứng lại.

Nhậm Thanh chủ động quan tưởng Thao Thiết Pháp, phạm vi di miệng thu nạp càng lúc càng trở nên lớn hơn, rất nhanh liền bao trùm vài trăm mét xung quanh.

Cũng may từ doanh địa nhìn về tháp quan sát cũng không rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vòi rồng hình thành, bão cát thổi về phía Tương Châu thì ít nhất phải bị pha loãng rơi non nửa.

Giang Phong rất nhanh liền nhận được tin tức của Lý Thiên Cương, hắn nói chỉ để lại bộ phận lính cai ngục trong doanh địa, còn lại toàn bộ tiến đến A Tỳ Địa Ngục.

Hiển nhiên Cai Ngục Đường đang giảm bớt phong hiểm, miễn cho xuất hiện tình huống không thể khống chế.

Giang Phong đối với việc Nhậm Thanh xuất quỷ nhập thần cũng không kinh ngạc chút nào, tiếp xúc mấy lần, hắn hiểu rõ Nhậm Thanh thích làm theo ý mình.

Hướng hồ quỷ ảnh không có ẩn tàng tung tích, nói rõ cũng không đáng lo ngại.

Giang Phong an bài tốt nhiệm vụ cho lính cai ngục ở trong doanh địa, sau đó nhin không được ho khan, nước bọt xen lẫn tơ máu.

Hắn không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi, tình huống bản thân vậy mà chuyển biến đột ngột, phổi đau đớn giống như bị hỏa thiêu.

Giang Phong vội vàng trở về gian phòng, nhắm mắt ngồi xếp bằng kiểm tra thân thể.

Nhậm Thanh dù là ở tháp quan sát vẫn chú ý đối với doanh địa, liền khống chế quỷ ảnh dung nhập bên trong thần hồn Giang Phong.

Chương 361 - Tử Nhục Đạo Nhân 2

Chương 361. Tử Nhục Đạo Nhân 2

Phổi Giang Phong hơi có cổ quái, rất giống như do phổi tích lũy nhiều nước.

Hắn là một loại dị hoá nào đó dẫn đến.

Trạch Sa bị hút vào bên trong phổi, về sau chỉ sợ cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng khó hiểu.

Nhậm Thanh hoài nghi Trạch Sa đã cùng tạn khí tương dung, cho nên trọng đồng tìm không đến vết tích.

Giang Phong một lát sau mở to mắt, lại là một trận ho khan, hô hấp của hắn trở nên càng ngày càng gấp rút, sắc mặt không có chút nào tơ máu.

Hắn cưỡng ép đè xuống tạp niệm, chuẩn bị đi về A Tỳ Địa Ngục xin Âm Sai cảnh giúp đỡ.

Đúng lúc này.

Giang Phong cảm giác khát nước không gì sánh được, hắn cầm lấy bát trà trên bàn gỗ, nhìn xem nước trà tản ra mùi thơm ngát, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Là sợ hãi đối với nước.

Hắn như là bị rút khô lực khí, bắt đầu ngơ ngơ ngác ngác nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Nhậm Thanh lại chú ý tới trong cơ thể Giang Phong biến hóa không giống bình thường, hắn vội vàng hủy bỏ việc quan

tưởng Thao Thiết Pháp, nhanh chóng tiến đến doanh địa.

Nước trên toàn thân Giang Phong được tán đi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy, cát đất dần dần bắt đầu lan tràn toàn thân, huyết dịch đã ngưng kết.

Nhậm Thanh lắc mình mấy cái liền đến đến trước phòng, một cước đá văng cửa lớn.

Hắn rót mấy ấm trà nước cho Giang Phong đang ý thức mơ hồ, cát đất hóa lập tức được làm dịu, thậm chí dần dần khôi phục huyết nhục.

Nhậm Thanh chú ý tới da dầy Giang Phong không cách nào tồn trữ dư nước thừa, mà nước đi theo mạch máu chảy tiến vào bên trong phổi, có vẻ cực kì cổ quái.

Phổi lại xuất hiện xu thế úng nước.

Hắn nhin không được sinh lòng kinh ngạc:

“Tại sao lại có thể dị hoá như thế?”

Trạch Sa từ miệng mũi đi vào phổi, sau khi tu sĩ dị hoá sẽ cực độ khát vọng uống nước, nhưng thân thể theo bản năng lại sẽ ngăn cản.

Nhưng nếu như hấp thu nước chậm, huyết nhục tu sĩ liền sẽ hóa thành cát đất, xương cốt còn thừa tiếp xúc với nước thì hình thành dòng nước mãnh liệt.

Nhậm Thanh mặc dù rất hiếu kì Giang Phong không bổ xung nước thì cuối cùng sẽ là như thế nào, nhưng dù sao mạng người quan trọng liền lấy ra quỹ trần.

Giang Phong uống xong nước trà hỗn tạp quỹ trần, phổi dị hoá chậm rãi đạt được không chế.

Hắn lập tức kịch liệt ho khan rồi tỉnh lại.

Hai mắt Giang Phong tràn ngập tơ máu, hấn không cách nào khống chế bản thân, nhưng ý thức vẫn là rất thanh tỉnh, tự nhiên biết rõ chân tướng.

“Đa tạ... Nhậm huynh...”

Nhậm Thanh hỏi thăm Giang Phong vài câu.

Ba ngày trước Giang Phong liên đã nhịn không được uống nước nhiều lần, nhưng mà hấn không có phát giác được dị dạng, cho nên ngay cả quỷ trần cũng không phục dụng.

Mãi đến phổi dị hoá đột nhiên mất không chế.

“Người nghỉ ngơi chút đi, ta sẽ thêm chú ý trong doanh địa, sẽ không ra loạn gì.”

Nhậm Thanh lại tặng cho Giang Phong mấy bình quỷ trần, lập tức liền ly khai doanh địa, việc cấp bách vẫn là phải mau chóng thu thập Trạch Sa.

Dị hoá của lính cai ngục còn lại trong doanh địa cũng phi thường yếu ớt.

Mặc dù lấy tính đặc thù của Trạch Sa để phổi không cách nào tự phục hồi như cũ, nhưng tu vi Quỷ Sứ cảnh khiến cho dị hoá sẽ không tiếp tục tăng thêm.

Nhậm Thanh đem tình huống dùng Chuẩn Vũ cáo tri cho Lý Thiên Cương, tiếp lấy quan tướng Thao Thiết Pháp gia trì dị mệnh.

Sa nhân nuốt số lượng lớn Trạch Sa, tốc độ hình thể tăng trưởng vượt qua tưởng tượng, trong vòng vài ngày liền đạt tới mười mét.

Nhậm Thanh đối với cái này lại không hài lòng.

Hấn nhịn không được lại đi tới một cái tháp quan sát, nói đó Trạch Sa thu tập được sẽ ẩn chứa càng nhiều tàn hồn.

Sa nhân bởi vậy dần dần thuế biến, tạo thành thân thể cát sỏi hiện ra xương cốt, giống như cùng Trạch Sa trở nên càng ngày càng tương tự.

Lính cai ngục trong doanh địa đều có thể phát giác được không thích hợp, đặc biệt là không thấy tung tích Nhậm Thanh, Giang Phong phát sinh quái tật.

Bọn hấn suy đoán có thể là từ Trạch Sa gây nên, các loại lời đồn đại truyền bá ra.

Nhưng mà phổi dị hoá của Giang Phong thì ở ngày thứ hai liền đã áp chế xuống, hấn ra mặt làm sáng tỏ, về sau thể cục khăn trương hơi có làm dịu.

Cũng không lâu lắm.

Lý Thiên Cương đi vào doanh địa, hơn nữa còn mang tới Tổng Tông Vô.

Bọn hấn đem quỹ trần cấp cho cho lính cai ngục, sau khi phục dụng thì tình trạng dị hoá đều biến mất.

Lý Thiên Cương đem xương sườn Địa Tàng Vương bày ra tại trên đất trống trong doanh địa, Trạch Sa bốn bề lập tức biến thành bão cát thông thường.

Tàn hồn bên trong bất tri bất giác liền đã bị thôn phệ hết.

Nhậm Thanh biết rõ ý đồ Cai Ngục Đường Đường điều động hai vị Âm Sai cảnh, rõ ràng là sau khi hiểu rõ Trạch Sa, chuẩn bị tiến đến tìm tòi Thủy Trạch.

Hấn đối với cái này cũng có chút ý động.

Dù sao chỉ cần thân ở Thủy Trạch, sa nhân tổn hao nhiều thời gian liền có thể trở thành một mảnh sa mạc.

Nhậm Thanh đứng dậy quay trở về trong doanh địa, Lý Thiên Cương đã bắt đầu chuẩn bị khởi hành, cùng nhau còn có

bốn vị Quỷ Sứ cảnh ngục biến hai lần trở lên.

“Nhậm huynh!”

Nham Phong nhìn thấy Nhậm Thanh thì nhiệt tình lên tiếng chào, dẫn tới lính cai ngục trong doanh địa quăng tới mang theo ánh mắt kính úy.

Bọn hắn có không ít người tại lúc chiêu hồn Địa Tàng Vương tiếp xúc qua Nhậm Thanh, tự nhiên so với lính cai ngục mới từ quân dự bị tấn thăng đều rõ ràng hơn nhiều.

Quỷ Lang kinh khủng kia làm cho mọi người không cách nào quen được.

Chương 362 - Tử Nhục Đạo Nhân 3

Chương 362. Tử Nhục Đạo Nhân 3

“Lý đại nhân để cho ta nói với người, tiến đến phòng góc tây nam gặp mặt.”

“Được rồi, đa tạ.”

Nhậm Thanh gạt đầu ra hiệu, liền đi đến phía phòng ốc Lý Thiên Cương.

Tới gần bên trong trăm mét đã ngửi được mùi rượu cực kì đặc thù, cương liệt tựa như hỏa diễm, thậm chí so với ở chợ quỳ còn thuần hơn.

Hắn mở ra cửa phòng đi vào trong đó, Lý Thiên Cương cùng Tống Tông Vô đứng trước giường chiếu thương lượng.

Tống Tông Vô không có quay đầu liền biết rõ người tới là ai, hắn tỏ ý cười trên mặt nói:

“Nhậm Thanh, nhờ có người tại doanh địa, nếu không bởi vì cái hạt cát nho nhỏ này sẽ chết mất không ít người.”

“Hắc hắc, vận khí tốt thôi.”

Nhậm Thanh có kế hoạch gián tiếp đề cao địa vị ở Cai Ngục Đường, sau đó thử tìm Đại Mộng chân nhân muốn bí tịch Mộng Diệp Pháp.

Nếu có chợ quỳ để tặng thọ nguyên, tương lai vào Dương Thần cảnh đều là có thể.

Hắn đi đến phía hai người, kết quả phát hiện trên giường có một nữ tử trần trụi đang nằm, phần ngực bụng bị lợi khí đào lên.

Nữ tử còn chưa chết đi, có tu vi Bán Thi cảnh, làn da mọc đầy mầm non giống như kim châm, nói rõ thuật pháp nắm giữ liên quan đến thực vật.

Nhưng hô hấp nàng đã phi thường yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng sẽ bỏ mình.

Làm cho Nhậm Thanh khiếp sợ nhất là, phổi nữ tử sưng lớn như quả dưa hấu, cũng có cảm giác như một cái bình lưu ly.

Bình lưu ly giống như là đựng rượu, mùi thơm cực kì nồng đậm.

Lý Thiên Cương mở miệng nói ra:

“Đúng lúc muốn để người quan sát.”

Biểu tình Nhậm Thanh trở nên ngưng trọng, mùi rượu không ngừng khơi lên khát vọng từ đáy lòng của hắn, loại cảm giác nghiện rượu đột nhiên xuất hiện này rõ ràng không thích hợp.

Hắn cưỡng ép tỉnh táo lại, chủ thứ song hồn quan sát nữ tử.

Lý Thiên Cương giải thích nói:

“Người này họ Lạc, cùng ba vị quân dự bị đến doanh địa để vận chuyển vật liệu, từ đó bị hạt cát nhập thể.”

“Hai người đều đã hóa thành xương khô giống Tiêu Anh, nhưng mà bởi vì chết bên trong Cai Ngục Đường, cho nên cũng không bị phát hiện.”

Nhậm Thanh cau mày hỏi:

“Nàng vì cái gì có thể sống?”

Lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh đều khó tránh khỏi trúng chiêu, dựa vào cái gì mà quân dự bị có thể may mắn còn sống sót.

Tổng Tông Vô ngữ khí bình thản nói ra:

“Rượu.”

Nhậm Thanh lẩm bẩm:

“Rượu...”

Hắn bắt đầu suy nghĩ:

“Chẳng lẽ phổi bị Trạch Sa ảnh hưởng, tu sĩ mặc dù sẽ không cách nào khống chế bản thân mình uống nước, nhưng có thể dùng uống rượu để áp chế đất cát dị hóa.”

“Mà không ngừng uống rượu, cuối cùng sẽ làm phổi thành bộ dáng như vậy, làm sao có...”

Nhậm Thanh kịp thời ngậm miệng lại, kềm chút liền thốt ra.

Hắn đối với loại thủ đoạn này quá quen thuộc, thuật pháp bịa đặt có thể để cho người tu luyện huyết nhục trở nên ngon hơn, Thủy Trạch thì là để phổi hóa thành rượu.

Thủy Trạch cùng Tĩnh Châu giáp giới, cả hai có quan hệ hay không thì rất khó nói.

Nhưng mà vấn đề mấu chốt ở chỗ, dưới chân Nhậm Thanh liền có cái ấu thể Thiên Đạo Trùng, dù là đã trở thành khôi lỗi, nhưng cũng có lưu bản năng.

Ấu thể Thiên Đạo Trùng rõ ràng không có hứng thú đối với mùi rượu.

Nhậm Thanh đưa tay sờ soạng về phía phổi, dự định gọi hệ thống xem xét tình huống.

Tổng Tông Vô thấy vậy vội vàng ngăn Nhậm Thanh lại, cũng nhắc nhở:

“Phổi này chỉ là bề ngoài cứng rắn, bên trong đã hóa thành rượu, hơi không cẩn thận có thể sẽ tổn hại dẫn đến bỏ mình.”

Nhậm Thanh nghi ngờ hỏi:

“Chỉ là nội tạng dị hoá, vậy làm sao không thể cứu chữa?”

Lý Thiên Cương ngưng trọng giải thích:

“Tình huống của nàng cùng Thủy Trạch không thoát khỏi liên quan, ta dự định thời điểm khởi hành sẽ mang theo, nói không chừng dựa vào mùi rượu có thể thu hoạch.”

“Tạm thời không dám lấy phổi ra, tránh cho việc ngoài ý muốn nổi lên, tìm cơ hội đổi phổi mới.”

Có thể là tới gần thời điểm xuất phát, ngữ khí của hắn trở nên có chút gấp rút, Tống Tông Vô cũng chú ý tới biểu hiện Lý Thiên Cương có khác lạ.

Dù sao cũng là rời khỏi Tương Châu, mà lại muốn đổi mặt với khu vực quỷ dị chưa rõ, cho dù là Âm Sai cảnh cũng tránh không được sinh ra tâm tình chập chờn.

“Ta sẽ cẩn thận.”

Nhậm Thanh gật đầu.

Hắn lần nữa duỗi bàn tay, nhưng mà động tác trở nên rất nhỏ.

Hai người Tống Tông Vô không có tiếp tục ngăn cản, nếu như Nhậm Thanh có thể tìm đến đầu mối gì, cũng có thể bằng thêm mấy phần tự tin.

Tại lúc Nhậm Thanh tiếp xúc đến phổi, một cỗ lạnh buốt tràn lan ra.

Hệ thống phun trào.

【 Chung Rượu! 】

【 Do Tử Thần pháp ngưng tụ mà thành, uống xong có thể giải tất cả hỏa độc thể gian. 】

【 Tử Thần pháp! 】

【 Do Tử Nhục đạo nhân sáng tạo, cần dùng nam nữ già trẻ làm nguyên liệu để đun nấu ra ba mươi sáu loại rượu, phối hợp uống vào mới có thể tu thành. 】

Tròng mắt Nhậm Thanh phóng đại.

Nếu không phải sau khi hắn tấn thăng Chí Âm Yêm Chủ thì mọi thời khắc đều là híp mắt, sợ rằng sẽ bị hai người Tổng Tông Vô phát giác được hắn đột ngột kinh ngạc.

Thủy Trạch chẳng lẽ là vật quý dị Tử Thần pháp biến thành cấm khu?

Nhậm Thanh lập tức phủ nhận suy đoán này, dù là cấm khu Dương Thần cảnh cũng không cách nào ảnh hưởng ngoại giới, không có khả năng bởi vậy hình thành Trạch Sa.

Có lẽ liên lụy đến Tĩnh Châu?

Chương 363 - Chuẩn Bị Tiến Vào Thủy Trạch

Chương 363. Chuẩn Bị Tiến Vào Thủy Trạch

Hắn nhớ về tàn hồn Thiên Đạo Tử đã nói tới huyết nguyệt giữa trời, lại nghĩ tới Thiên Đạo Trùng ký sinh trên người tu sĩ, đầu có chút căng đau.

Lý Thiên Cương vội vàng đuổi theo hỏi:

“Nhậm Thanh, ngươi có phát hiện gì?”

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, lắc đầu hồi đáp:

“Không có việc gì, chỉ là ta cảm giác Thủy Trạch dị hoá giống như là đem người biến thành thức ăn?”

“Khả năng có quan hệ với một ít sự vật bên trong Thủy Trạch.”

Ánh mắt Lý Thiên Cương liếc nhìn Thủy Trạch tiếp tục nói ra:

“Ta chính là muốn đi xác nhận xem, chỗ sâu đại mạc có phạm nhân tồn tại hay không.”

Hắn cho nữ tử cho uống mấy ngụm rượu, tiếp theo đó phong ấn tiến vào trang giấy bên trong.

“Ta dự định mau chóng xuất phát, dù sao chỉ cần là phạm vi A Tỳ Địa Ngục bao phủ, bất cứ lúc nào đều có thể quay về Cai Ngục Đường tiếp tế.”

Nhậm Thanh nhớ tới Lý Thiên Cương mang theo bốn vị lính cai ngục kia, tất cả đều nắm giữ lấy thuật pháp có liên

quan cùng đất đá.

Chỉ cần cho bọn hắn thời gian ngắn cũng đủ để kiến tạo ra thành lũy, thậm chí là một tòa thành trấn.

Có thể thấy được Cai Ngục Đường điều động Lý Thiên Cương tuyệt đối không chỉ là dò xét tình huống, chỉ sợ là muốn đem A Tỳ Địa Ngục bao trùm phạm vi ngoài Tương Châu.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi, diện tích A Tỳ Địa Ngục mở rộng, hẳn là Đại Mộng chân nhân thi triển một ít thủ đoạn gây ra.

Đáy lòng của hắn có chút xoắn xuýt, mình có nên xin đồng hành cùng hắn.

Tổng Tông Vô đột nhiên hỏi:

“Các người lần này rời đi, hẳn là trong thời gian ngắn không về được, chuẩn bị đầy đủ rồi nói.”

“Không cần lo lắng, có thể trở về A Tỳ Địa Ngục là được.”

Nhậm Thanh biết rõ lần này Thủy Trạch là không thể nào tránh khỏi, nhưng Lý Thiên Cương nếu chỉ là đi thành lập doanh địa cho lính cai ngục đặt chân sau này.

Vậy còn không bằng xuất phát muộn một chút.

Hắn không có ý định buông tha manh mối Tửu Thần pháp, Trạch Sa chồng chất thành núi cũng là tài nguyên, chớ nói chi là cái cơ duyên khác.

Nhậm Thanh cũng có đầy đủ thủ đoạn tự vệ, sa nhân đã sắp lột xác thành Trạch Sa, gặp phải nguy hiểm thậm chí có thể tạm thời dung nhập đại mạc.

Hơn nữa lò luyện huyết nhục có thể đốt cháy vạn vật, cùng quỷ trần sung túc.

Át chủ bài Nhậm Thanh có cũng mơ hồ khắc chế Thủy Trạch, thủ đoạn giữ mệnh so sánh với bọn người Lý Thiên Cương cộng lại còn mạnh hơn.

Cánh tay Tống Tông Vô tản mát ra trận trận quang mang, bao phủ trên người Lý Thiên Cương.

“Người đừng vội, vạn nhất gặp được thời điểm không tiện mở ra Cai Ngục Đường.”

Trong ngôn ngữ Tống Tông Vô dùng tới một loại thuật pháp nào đó, có thể chấn nhiếp tâm thần.

Lý Thiên Cương thở ra thật dài.

Tác phong hắn làm việc là mưu tính trước rồi sau đó mới hành động, gặp được thế cục nhìn không thấu như Thủy Trạch, xác thực dễ dàng khiến tâm cảnh mất cân bằng.

Lý Thiên Cương bình tĩnh lại:

“Mấy ngày nữa lại nói, cẩn thận nhiều cũng là đúng.”

Hắn đi ra khỏi phòng ốc kêu bọn người Nham Phong tới, dò xét tình huống bên ngoài Tương Châu.

Tống Tông Vô hiển nhiên tận lực thừa dịp Lý Thiên Cương không ở đây mà nói:

“Bọn hắn chỉ dựa vào pháp khí dán trên mặt người chỉ sợ không đủ, người có thể luyện chế ra pháp khí toàn diện hơn hay không?”

Hiện nay chỉ có Tống Tông Vô cùng Đại Mộng chân nhân, biết rõ Đại Mộng Đoán Khí do Nhậm Thanh mở, cho nên cố ý né tránh ngoại nhân.

“Không có vấn đề, đều là chuyện nhỏ, ta lập tức trở về chợ quỷ luyện chế pháp khí.”

Nhậm Thanh nghe nói xong thì tâm niệm khê động, đột nhiên trong đầu sinh ra một ý nghĩ, lập tức cáo từ Tống Tông Vô sau đó lập tức đi tới chợ quý.

Hắn quyết định xuất phát trễ một bước.

Đợi đến khi sa nhân hoàn thành thuê biển, đến lúc đó mới có khả năng hoàn toàn đảm bảo an toàn.

Còn cần cố gắng thu hoạch manh mối.

Nếu cơ hội luyện chế pháp khí bày trước mặt Nhậm Thanh, tất nhiên phải lợi dụng thật tốt.

Nhậm Thanh đi vào Đại Mộng các mua sắm vật liệu tương ứng, lập tức bắt tay luyện chế.

Nếu tác dụng đều là ngăn cản bão cát, vậy thì chỉ cần cùng nguyên lý với pháp khí da người, đổi thành da người hoàn chỉnh.

Nhậm Thanh hao tốn mấy trăm thạch huyết tinh, mua sắm mười mấy loại vật liệu.

Hắn không lựa chọn đồng thời luyện chế hai cỡ Mộ Bia lô, chủ yếu là tránh việc bị hoài nghi, đành phải từ từ luyện từng cái một.

Nhậm Thanh chuẩn bị đem pháp khí luyện chế thành kiểu đáng đạo bào.

Trong đầu của hắn đã có suy nghĩ đại khái, nhưng luyện khí cần các loại vật liệu dung hội lẫn nhau, phải cân nhắc đến độ phù hợp.

Nhưng mà có Mộ Bia lô, hiệu suất luyện khí gia tăng thật lớn, mà luyện chế pháp khí bản mệnh rất ít khi thất bại, chủ yếu sợ không có hiệu quả chút nào.

Nhậm Thanh bắt đầu thử Luyện Khí, da người bị kèm ở mặt ngoài Mộ Bia lô.

Bôi vật liệu lên theo thứ tự.

Mộ Bia lô dần dần hình thành pháp khí, quỷ ảnh không ngừng rút u nguyên duy trì.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi một lát, pháp khí đã thành hình sơ bộ.

Nhậm Thanh quan sát tỉ mỉ pháp khí hồi lâu, phát hiện có chút quá yếu ớt, hắn bắt đầu điều chỉnh vật liệu và luyện chế lại một lần.

Trọn vẹn bỏ ra hơn nửa ngày, vật liệu pháp khí lúc này mới xác định được, kiện pháp khí thứ nhất hoàn thiện được Mộ Bia lô làm ra.

Chương 364 - Chuẩn Bị Tiến Vào Thủy Trạch 2

Chương 364. Chuẩn Bị Tiến Vào Thủy Trạch 2

Pháp khí cùng đạo bào tương tự, bề ngoài lại có cảm nhận da người.

Bởi vì trong năm người thì Nham Phong dáng vóc cao to nhất, đạo bào liền hơi lớn một chút.

Nham Thanh nhờ vào đó lưu lại ám thủ trong pháp khí đạo bào của Nham Phong, đem một tia quỷ ảnh núp ở bên trong để có thể quan sát tình huống.

Hắn đem đạo bào giao cho Đại Mộng chân nhân, Minh Nha mang theo pháp khí xuyên thẳng qua, bay đến ngoại giới, hẳn là không mất quá nhiều thời gian.

Nham Thanh không vội mà trở về, dứt khoát đem đơn đặt hàng của Đại Mộng Đoán Khí hoàn thành.

Chờ hắn đi vào doanh địa, phát hiện năm người Lý Thiên Cương đều mặc trên người đạo bào da, chỉ cần dùng mũ trùm che lại đầu liền có thể cách trở bão cát.

Năm người đã chuẩn bị không sai biệt lắm, Lý Thiên Cương còn đang cất giữ đồ ăn bên trong trang giấy.

Nham Thanh cố ý thông qua đạo bào cảm ứng Nham Phong, quỷ ảnh lập tức phản hồi ra một phần tin tức.

Chủ yếu là số lượng sinh linh chung quanh đạo bào, cùng tình trạng cơ thể nham phong, vị trí đại khái cũng có thể mơ hồ phát giác.

Lý Thiên Cương nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau liền bắt đầu đi về Thủy Trạch.

Hắn lấy ra trang giấy ô vàng, thi triển thuật pháp hóa lớn mấy chục mét, năm người chỉ cần ngồi phía trên là đủ.

Còn có thể ngăn cách hai chân tiếp xúc Trạch Sa, chặn phát sinh ngoài ý muốn.

Nhậm Thanh thấy vậy trong lòng sinh ra ý nghĩ, nếu như hắn tiến đến Thủy Trạch, hình như còn thiếu khuyết pháp khí dùng để đi đường.

Chỉ dựa vào đi bộ khẳng định không thực tế, chớ nói chi là Husky.

Hắn âm thầm suy tư loại hình pháp khí cần luyện chế, sau đó đưa mắt nhìn thân ảnh đám người Lý Thiên Cương dần dần bao phủ trong bão cát.

Quỹ ảnh bên trong pháp khí đạo bào bởi vì Trạch Sa, liên hệ trở nên khó kết nối hơn nhiều, cũng may cũng không ảnh hưởng tới Nhậm Thanh.

Hắn phát hiện tốc độ Lý Thiên Cương tiến lên cũng không nhanh, chủ yếu lấy thăm dò làm chủ.

Nhậm Thanh không còn tập trung quá nhiều tinh lực, hắn cùng Tống Tông Vô nói vài câu, sau đó liền lần nữa tới biên giới Tương Châu thu thập Trạch Sa.

Trạch Sa bị sa nhân nuốt, hình thể nở lớn chiếm cứ góc đông nam lao tù trong bụng.

Nó hình thành một tòa núi cát, bề ngoài nhìn không ra bất luận cái sinh mạng gì, thậm chí còn có vài cọng Huyết Đằng sinh trưởng trên núi.

Nhậm Thanh đối với việc sa nhân biến hóa thì bỏ mặc không quan tâm, đắm chìm trong việc suy nghĩ pháp khí.

Hắn dự định luyện chế một chiếc sà lan đơn giản chút, nhờ vào đó lướt đi trên đại bác, lúc đi vào Thủy Trạch cũng có nắm chắc.

Nhưng mà so với pháp khí đầu lâu da người, trình độ phiên phức khi luyện chế thuyền là có thể nghĩ, Nhậm Thanh không khỏi cười khổ trên mặt.

Mỗi tấm ván gỗ trên thân thuyền đều phải luyện chế riêng, thậm chí linh kiện cỡ lớn giống như là long cốt, Mộ Bia lô cũng thực sự không cách nào gánh vác.

Để Nhậm Thanh luyện chế, xem chừng phải dùng vài chục năm tích lũy kinh nghiệm, nhưng hắn lại không muốn từ bỏ, giống như chỉ có thể lựa chọn phương án giảm bớt.

Luyện chế pháp khí từ sà lan cải cách thành thuyền nhỏ?

Nhậm Thanh nhìn về phía Vô Vi đạo tràng, nếu có thể trực tiếp luyện chế Mộ Bia lô thì tốt.

Phải biết trong hồ nước nổi lơ lửng rất nhiều thi thể, trong đó có cả cự nhân mười mấy mét.

Thư tịch liên quan tới Mộ Bia lô sớm bị xem như cấm kỵ mà tiêu hủy, chỉ có thể đến động phủ Vô Vi điện tìm, nói không chừng sẽ có thu hoạch.

Hắn thở sâu, không chế quỷ ảnh giấu ở dưới núi Vô Vi điện, sau đó lẳng lặng chờ đợi Thiên Đạo Tử nổi điên tại nơi khác.

Trong lúc này, Nhậm Thanh nảy lên nguy hiểm đem một bộ thi thể hơi lớn chút kéo vào lao tù trong bụng, ấu thể Thiên Đạo Trùng bởi vậy xuất hiện bạo động.

Nhưng mà khi tiếng kêu Hắc Sơn Dương vang lên, hồ nước lập tức hóa thành yên tĩnh, hiển nhiên ấu thể Thiên Đạo Trùng cũng biết rõ phải phòng tai tránh họa.

Nhậm Thanh vội vàng để quỹ ảnh phân hoá ra nhiều phần, đi dọc theo những động phủ.

Vị trí động phủ là phân bố dựa theo huyết vị nhân thể.

Mà thuật pháp hỏa luyện cung lại cùng một nhịp thở, cho nên rất có thể là liên quan đến quan huyết trái tim, huyết linh đạo, trung huyết thiên, huyết cách du.

Dê kêu càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh khẩn trương tới cực điểm, cũng bỏ mặc trong động phủ có cái đồ vật gì, một mạch cắt vào trong cơ thể quỹ ảnh rồi lại nói.

Thiên Đạo Tử rất nhanh phát hiện dị dạng, thanh âm nỉ non tự nói càng ngày càng vang lên, nói rõ nó đang nhanh chóng tới gần Vô Vi điện.

Nhậm Thanh cũng không muốn tổn thất điểm hồn, vội vàng rút khỏi Vô Vi đạo tràng.

Hắn thở hắt hắt hồi lâu, thực sự cảm giác áp bách Vô Thượng Thiên Ma mang tới quá cường đại, bản thể hắn tuyệt đối còn xa Thiên Quỷ cảnh.

Nhậm Thanh tán thăng Âm Sai cảnh sau đó tiếp xúc Thiên Đạo Tử, từ đó càng cảm nhận được kinh khủng.

Cũng may Mộ Bia lộ sắp chuyển đi hết, tiếp sau không cần nhiều lần tiến vào Vô Vi đạo tràng nữa.

Chương 365 - Chế Tạo Pháp Khí Thuyền

Chương 365. Chế Tạo Pháp Khí Thuyền

Tạp vật bên trong động phủ chồng chất ở một góc lao tù trong bụng, phần lớn đã phong hoá, đều là vật phẩm tùy thân của đệ tử.

Nhậm Thanh cẩn thận lục lợi ở bên trong.

Hắn phát hiện đệ tử tu luyện Thiên Đạo pháp, xác thực cùng hỏa luyện cung có quan hệ, từ trong tín thư có thể nhìn ra tâm tính phi thường cổ chấp.

Nhậm Thanh rất mau tìm được thứ mình muốn.

Tất cả vật tùy thân của đệ tử hạch tâm không thiếu Luyện Khí pháp, liên quan đến vật liệu vô cùng kỳ quặc, nội dung càng là huyết tinh không gì sánh được.

Bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít có thể tiếp xúc đến pháp môn luyện khí bằng người sống, thậm chí có một số đã ở trong bóng tối thử qua.

Nhậm Thanh đột nhiên hiểu được vì sao Cai Ngục Đường không rập khuôn luyện khí pháp của Vô Vi đạo quan.

Đầu tiên Cai Ngục Pháp không cần quá mức ỷ lại pháp khí, khi cảnh giới tăng lên, thậm chí thân thể sẽ dưới tác dụng dị hoá sẽ trở thành bất tử bất diệt.

Tiếp theo nếu Luyện Khí sẽ tránh không được việc đem huyết nhục xương cốt làm vật liệu, phát triển tới trình độ nhất định, về sau rất có thể lại đi lên vết xe đổ của Vô Vi đạo quan.

Nhậm Thanh cảm giác chỉ cần mở chợ quý ra, Luyện Khí pháp vẫn sẽ tiếp tục phát triển, nhưng thiên đạo Luyện Khí pháp cũng không thích hợp với Cai Ngục Đường.

Đến thời điểm lính cai ngục Luyện Khí thì sẽ lấy cái gì làm nguyên liệu?

Lính cai ngục đều có khá ít vật liệu đặc thù, giống như chỉ có loại tài nguyên là vật quý dị mới đủ đặc thù.

Dùng vật quý dị Luyện Khí...

Nhậm Thanh lắc đầu, cưỡng ép đem tạp niệm đè xuống.

Lấy tu vi trước mắt của hắn thì khó mà liên quan đến, hiện tại cần nhắc những việc này không có ý nghĩa, còn không bằng mau chóng đem pháp khí xà lan luyện chế xong xuôi.

Nhậm Thanh đem Luyện Khí pháp nhìn qua một lần, lúc sau thu vào toàn bộ những thứ thích hợp.

Mặc dù không có luyện chế pháp nói về Mộ Bia lô, nhưng có thủ đoạn lấy thi thể dùng làm pháp khí để luyện chế làm thuyền long cốt đã đầy đủ.

Nhưng mà phương thức tương đối tà dị, phải mạnh mẽ đem thi thể sống hóa huyết tể.

Luyện Khí pháp như thế cũng không quá cao minh, nhưng đối với Nhậm Thanh thì đã đủ, dù sao pháp khí xà lan không cần uy năng quá mạnh.

Nhậm Thanh yêu cầu không nhiều.

Con thuyền có thể di chuyển trên đại mạc, có thể chống đỡ bão cát là đủ rồi.

Hắn cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, tiếp theo tiến đến chợ quý Đại Mộng các.

Vật liệu long cốt thì Nhậm Thanh sớm đã có tính toán, chuẩn bị dùng xương sườn Địa Tàng Vương, tấm ván gỗ thì lựa chọn một loại vật liệu tên là “Xương gỗ”, tách ra luyện chế là được.

Nhậm Thanh tự nhiên không có khả năng đi trộm cây xương sườn ở doanh địa, trên thực tế cũng không cần thiết, bởi vì bên trong Đại Mộng các cũng có bán.

Đây chính là chỗ tốt khi Cai Ngục Đường hoàn toàn không chế A Tỳ Địa Ngục, cho dù là thi thể Dương Thần cảnh vẫn mang lên quầy hàng như thường.

Mà xương cốt Địa Tàng Vương vốn là sẽ tự sửa chữa phục hồi, tính vào tài nguyên có thể tái sinh.

Chính là giá cả có chút đắt đỏ.

Nhưng mà Nhậm Thanh dù sao có được cái cây rụng tiền là Đại Mộng Đoán Khí, mỗi ngày thu hoạch huyết tinh liên tục không ngừng, thật không có chút đau lòng.

Tài sản Nhậm Thanh rút lại non nửa, sau đó rất dễ dàng mua được xương sườn Địa Tàng Vương.

Hắn đem lực chú ý đặt lên thi thể cự nhân ở lao tù trong bụng.

Thi thể cự nhân từ khi rời khỏi hồ nước Vô Vi đạo tràng, tốc độ hư thối trở nên cực nhanh, trong thời gian ngắn đã tản ra mùi lạ.

Husky chịu không được chạy tới đỉnh cồn cát, không ngừng phát ra tiếng kêu rên.

Nhậm Thanh liếc mắt lườm Husky, để nó đành hoàng nằm rạp trên mặt đất, nhìn xương sống cự nhân bị rút ra.

Xương sống cũng không có lãng phí, cho Long Xà Tích hấp thu còn có thể tắm bổ pháp khí.

Chỉ tiếc thi thể còn lại trong hồ nước không cách nào vớt toàn bộ lên được, dù sao ấu thể Thiên Đạo Trùng trong nước không phải ăn chay.

Nhậm Thanh lập tức đem xương sườn A Tỳ đặt tại chỗ xương sống lúc đầu của thi thể.

Quỷ ảnh sau đó cùng thi thể dung hợp, bắt đầu hoạt hóa huyết nhục để làm thuốc dẫn.

Dưới sự dẫn dắt của ấu thể Thiên Đạo Trùng, thi thể bắt đầu dần dần khôi phục, huyết nhục khép lại, mí mắt cũng hơi run rẩy lên.

Về mặt Nhậm Thanh trở nên nghi ngờ, bên trong thiên đạo Luyện Khí pháp xác thực từng ghi chép, thi thể có cái trạng thái gọi là “Ngủ chết”.

Đơn giản mà nói, chính là cảm giác bản năng của thi thể cũng không chết đi, chỉ có thi thể vừa bỏ mình không lâu mới có thể xuất hiện.

Hắn vừa định đi vào xem xét, cự nhân đột nhiên mở to mắt, biểu tình sợ hãi không gì sánh được.

Thi thể vậy mà đứt quãng:

“Sur... Tổ, cứu... Ta...”

Ầm! ! !

Đầu nổ tung thành các mảnh vỡ.

May mắn là dùng thân thể Luyện Khí, coi như thiếu cái đầu cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Chương 366 - Chế Tạo Pháp Khí Thuyền 2

Chương 366. Chế Tạo Pháp Khí Thuyền 2

Nhậm Thanh giao toàn quyền cho quỷ ảnh, không tiếp tục để ý việc thi thể tạo ra long cốt, hắn thu thập Trạch Sa ngoại giới, đồng thời lợi dụng Mộ Bia lô luyện chế tấm ván gỗ thành thân tàu.

Bởi vì Nhậm Thanh chuẩn bị luyện chế thuyền cỡ trung cho nên cũng không tốn quá nhiều thì giờ.

Hắn cũng một mực chú ý động tĩnh bên Lý Thiên Cương.

Mấy người chưa từng trở về A Tỳ Địa Ngục, giống như đã đóng quân ở Thủy Trạch, có thể thấy được đúng là dự định kiến tạo doanh địa đứng vững gót chân.

Nhưng mà khiến Nhậm Thanh nghi ngờ là, Lý Thiên Cương quanh đi quẩn lại chung quanh nơi nào đó, hiển nhiên có lo lắng không rõ nguyên nhân.

Hắn từ tình trạng thân thể Nham Phong nhìn ra, hắn không có gặp được cái uy hiếp gì.

Cũng có thể chỉ là đại mạc Thủy Trạch quá bao la, căn bản không rõ ràng phương hướng.

Nhậm Thanh càng thêm kiên định tầm quan trọng khi luyện chế pháp khí sà lan.

Đi đến Thủy Trạch cũng không phải ngắn ngủi mấy tháng, làm không tốt thì phải kể tới năm, có sà lan thay đi bộ cũng có thể thuận tiện cho việc bất cứ lúc nào quan tương tu luyện.

Nhậm Thanh chuyên chú vào luyện chế pháp khí, thời gian trôi thoáng qua.

Nhưng mà tiến độ sà lan không có nhanh chóng như tưởng tượng, dù sao phải tìm hiểu về kết cấu của thuyền, bởi vậy lãng phí không ít tinh lực.

Cũng may bây giờ sà lan đã xuất hiện hình thức ban đầu, hình dáng bề ngoài hoàn thành hơn phân nửa, chỉ là chế tạo long cốt còn cần mấy ngày.

Chỉnh thể sà lan hiện ra hình bạch cốt, dù là còn chưa hoàn thành, quỷ hỏa yếu ớt cũng phiêu đảng tại bốn bề, có vẻ âm trầm dị thường.

Nhậm Thanh đem tấm ván gỗ đã luyện chế tốt ghép vào sà lan, mắt thấy sắp đem boong tàu ghép lại và hoàn thành, hắn đột nhiên trở nên kinh nghi bất định.

Bên phía Lý Thiên Cương giống như xuất hiện dị dạng.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được tiếng tim Nham Phong đập tựa như đánh trống, cảm xúc đang trong tình trạng vô cùng sợ hãi.

Thân thể của hắn lại không có nhận bất luận thương tích gì, đạo bào không thấy hư hao, thậm chí ngay cả vị trí cũng không hề biến hóa.

Nhậm Thanh không khỏi nhắm mắt lại, quỷ ảnh tạm thời dừng việc chế tạo long cốt, nhờ vào đó câu thông một tia quỷ ảnh bên trong pháp khí đạo bào.

Hắn giống như có thể cách xa nhau ngàn dặm mà cảm giác được cử động của Nham Phong.

Nham Phong không nhúc nhích đợi bên trong phòng do những hòn đá xếp thành, hô hấp cực kì nặng nề, tựa như lúc ngủ gặp phải bóng đè.

Mồ hôi từ trong lỗ chân lông chảy ra ướt đầm người, tựa hồ nhỏ xuống trên mặt đất.

Phanh phanh phanh...

Trái tim đập mạnh bỗng nhiên bị đình trệ, chẳng biết tại sao đạo bào trong nháy mắt bị tổn hại, quỹ ảnh giấu ở trong đó tự nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Nhậm Thanh mở to mắt, xoa xoa mồ hôi trán.

Nếu như hắn không có cảm ứng sai, ngay tại lúc mất đi liên hệ, bốn bề Nham Phong có thêm một người, rất có thể là Lý Thiên Cương.

Nhậm Thanh nào có tâm tư tiếp tục đóng sà lan, để quỹ ảnh duy trì hoàn thành long cốt, lúc sau sớm đi tới A Tỳ Địa Ngục chờ đợi.

Hắn đưa tầm mắt về đỉnh Mộng Thụ.

Qua hồi lâu, Lý Thiên Cương xuất hiện bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Lý Thiên Cương đang mang theo Nham Phong hôn mê bất tỉnh, thấy hoàn cảnh ổn định sau đó định cho hắn ăn quỹ trần, trạng thái hắn rất nhanh liền ổn định lại.

Nhậm Thanh vội vàng tiến đến chỗ hai người, đồng thời Chuẩn cũng bị kinh động đến.

Nhóm lớn đem phụ cận Minh Nha vây quanh, tránh cho có lính cai ngục tới gần, nhưng mà Nhậm Thanh ngược lại rất dễ dàng liền tiến đến bên cạnh Lý Thiên Cương.

“Lý tiên bối, xuất hiện tình huống gì?”

Lý Thiên Cương kinh ngạc nhìn về phía Nhậm Thanh, nhưng mà cũng không sinh nghi, chỉ cho là trùng hợp gặp được.

“Hắn là Trạch Sa nhập thể, Nham Phong quá mức sơ ý chủ quan.”

Biểu hiện của Nham Phong xác thực rất giống bị Trạch Sa dị hoá ăn mòn, huyết nhục hơi có vẻ khô quắt, hiển nhiên mất đi không ít nước.

Trong lòng Nhậm Thanh tránh không được hơi nghi hoặc một chút.

Nham Phong xảy ra chuyện, đồng thời xung quanh liền nhiều hơn một người, có thể Lý Thiên Cương dẫn hắn đi vào A Tỳ Địa Ngục nhưng rõ ràng có chậm trễ.

Có lẽ Lý Thiên Cương kiểm tra tình huống Nham Phong rồi làm xử lý?

Hắn cố ý làm như vô tình truy vấn vài câu, có vẻ như Nham Phong xuất hiện dị hoá mà không có dấu hiệu nào, ngay cả Âm Sai cảnh cũng không phát giác được.

“Đợi chút nữa giao Nham Phong cho Chuẩn là được, bên kia ta còn có chuyện, đi trước một bước.”

Lý Thiên Cương sau khi nói xong liền vội vàng rời khỏi A Tỳ Địa Ngục, dù sao Thủy Trạch cần Âm Sai cảnh tọa trấn, nếu không sẽ sinh ra đại loạn.

Nhậm Thanh đưa tay đỡ Nham Phong đang hôn mê dậy, cường ép rót cho hắn nhiều nước sạch, để huyết nhục dần dần khôi phục.

Nhưng mà Nham Phong vẫn ngơ ngác ngác, bên trong miệng tuyệt vọng lâm bầm lấy:

“Nước...”

Chương 367 - Bước Chân Vào Thủy Trạch

Chương 367. Bước Chân Vào Thủy Trạch

Chuẩn bay tới chỗ hai người.

Nhậm Thanh để điểm hồn tiến đến Nê Hoàn cung, xem xét tình huống của Nham Phong, kết quả ba hồn bảy phách rất bình thường, không có biểu hiện thụ thương gì cả.

Chuẩn thu hồi cánh rơi trên mặt đất, có chút hứng thú nhìn chằm chằm Nhậm Thanh, làm sao cảm giác càng ngày càng nhìn không thấu tên tiểu tử này.

Thật khiến cho người ta cảm thấy mình thật thất bại.

“Khó tránh khỏi việc ngoài ý muốn xảy ra, người giao cho ta đi, không có trở ngại.”

Nhậm Thanh nâng thân thể Nham Phong lên, để Chuẩn ngâm bay về nơi xa.

Hắn đột nhiên ý thức được Nham Phong bổ sung xong nước, sau đó chính là thể trọng, trọng lượng giảm bớt cùng phạm nhân không khác mấy.

Chờ đã ...

Trước lúc xảy ra chuyện có một người xuất hiện, chẳng lẽ cũng không phải là lính cai ngục?

Nhậm Thanh há to miệng, nhưng mà hình như thật sự không cách nào nhắc nhở Lý Thiên Cương, dù sao chỉ là suy đoán, mà lại tương đối khó để giải thích.

Hắn đành phải trở về doanh địa, tiếp tục sinh hoạt buồn tẻ Luyện Khí cùng thu thập Trạch Sa.

Nhưng mà Nhậm Thanh để ý, thỉnh thoảng để điểm hồn tiến đến chợ quý, từ đối thoại của tất cả lính cai ngục mà biết được tình huống gần đây.

Hắn cũng thỉnh thoảng hỏi thăm tình huống của Nham Phong.

Đã qua hơn nửa tháng, sa nhân rốt cục thuế biên xong xuôi.

Toàn thân nó hóa thành thảm màu trắng, cùng Trạch Sa mặc dù làm cùng một chỗ, nhưng có điểm khác nhau nhất định.

Hoàn thành vật quý dị sa nhân, lại là từng phiên bản đầu lâu thu nhỏ, trên dưới hàm răng không ngừng phát ra tiếng va chạm.

Lại qua hai ngày, pháp khí sà lan cũng rốt cục hoàn thành luyện chế.

Xương sườn Địa Tàng Vương làm long cốt, còn có mấy trăm khối xương gỗ, vài bộ thì là luyện chế từ vật liệu có thể thu nạp cuồng phong đồng thời cũng có thể bỏ ra.

Nhậm Thanh đã làm tốt tất cả chuẩn bị.

Mà bên Thủy Trạch kia cũng không thái bình, lại có vị lính cai ngục không hiểu về dị hoá bên trong Trạch Sa, kết quả khiến nhân thủ của Lý Thiên Cương trở nên không đủ.

Bọn hắn còn chưa phát hiện vết tích sinh linh, chỉ là miễn cưỡng thành lập doanh địa đặt chân, Cai Ngục Đường liền điều động nhóm lính cai ngục thứ hai.

Nhóm lính cai ngục thứ hai mất mấy ngày đã đi tới nơi an toàn, nói trên đường cũng ít nguy hiểm.

Bảng thông báo cũng nhiều thêm nhiệm vụ liên quan đến Thủy Trạch, nhưng mà làm sao có lính cai ngục dám chủ động nhận việc.

Nhậm Thanh là ngoại lệ duy nhất.

Hắn đã đạt tới Âm Sai cảnh, cùng lính cai ngục đi tới Thủy Trạch chưa chắc an toàn hơn, huống hồ tùy lúc có thể trở lại A Tỳ Địa Ngục.

Chỉ có một mình thì hắn mới có khả năng không hề cố kỵ nuốt Trạch Sa.

Tổng Tông Vô biết được quyết định của Nhậm Thanh cũng không có ngăn cản, chỉ là dặn dò vài tiếng sau đó liền rời đi.

Nhậm Thanh tại doanh địa có lưu lại một số quỹ ảnh để chỉ dẫn phương hướng, đợi cho tới khi quay đầu nhìn lại đã không thấy Tương Châu đâu, sà lan dữ tợn bắt đầu hiện ra.

Ở giữa Thủy Trạch cùng Tương Châu rõ ràng cách xa nhau nửa mét, nhưng hoàn cảnh là ngày đêm khác biệt.

Nhậm Thanh người mặc đạo bào, mới vừa bước vào Thủy Trạch liền không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ cảm thấy sóng nhiệt đập vào mặt, yết hầu khi hô hấp còn có cảm giác đau nhói rất nhỏ, mồ hôi chưa chảy ra liền bị nhiệt độ cao hong khô.

Hắn bước vào Thủy Trạch, không khỏi ngẩng đầu hướng bầu trời.

Mặt trời hai bên rõ ràng không có khác nhau chút nào, nhưng ánh nắng trở nên cực kì nóng, dưới tác dụng nhiệt độ cao, không khí cũng bắt đầu bị bóp méo.

Hô...

Trạch Sa như ngàn viên đạn lao tới, rơi vào trên đạo bào đều vang động lên tiếng keeng keeng.

Nhậm Thanh sinh lòng hoài nghi, Thủy Trạch ác liệt như vậy, chẳng lẽ thật sự có phạm nhân có thể sinh tồn, ngấm lại cũng có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hắn vừa định dùng quỹ ảnh bao trùm bên ngoài cơ thể để xua tan bớt nhiệt lượng.

Kết quả đột nhiên phát hiện Thế Tử Quỷ Bì trở nên có chút phát triển, hiển nhiên ánh nắng tựa như liệt diễm có thể xúc tiến tu hành thuật pháp.

Hắn đối với cái này hơi có vẻ cảm nín.

Xem ra sách da người thật đúng là thông qua tra tấn để tăng cường bản thân, nếu như Nhậm Thanh không có hack, chỉ sợ phải ăn không ít đau khổ.

Nhưng mà hắn suy đoán, năng lực kẻ chết thay da cũng không phải là chỉ có chuyển dời thương thế, thậm chí có thể trợ giúp tu sĩ thích ứng hoàn cảnh một cách vô tri vô giác.

Giống như tại Thủy Trạch, khả năng chịu đựng đối với nhiệt độ cao sẽ dần dần tăng cường.

Cát sỏi ở lòng bàn chân Nhậm Thanh đồng dạng phóng thích nhiệt lượng, từ Trạch Sa chậm rãi chảy xuôi, chỉ có hai chân không ngừng di động mới có thể không bị nướng cháy.

Thủy Trạch này cũng quá tà môn đi.

Chương 368 - Bước Chân Vào Thủy Trạch 2

Chương 368. Bước Chân Vào Thủy Trạch 2

Nhậm Thanh hướng về phía trước tiếp tục đi trăm thước, mãi tới khi cách xa Tương Châu mới đem sà lan từ lao tù trong bụng gọi ra.

Ầm! ! !

Sà lan dữ tợn phá không mà ra, chinh thể tựa như người khoác áo giáp, mũi tàu Quỷ Lang đầu sinh động như thật.

Nhậm Thanh nhảy đến lên trên boong tàu.

Ngay lúc xà lan còn chưa bắt đầu lướt đi, trong mấy giây ngắn ngủi, gần phân nửa thân thuyền đã rơi vào trong biển Trạch Sa.

Nhậm Thanh không để ý tới việc uống nước, vội vàng đem cánh buồm mở rộng ra.

Mặc dù sà lan pháp khí là hấn một tay luyện chế mà thành, nhưng dù sao vật liệu không tầm thường, xác thực vận dụng rất phức tạp.

Cuồng phong đánh vào bên trên cánh buồm, cả chiếc sà lan truyền đến thanh âm rung động kệt kệt.

Trong lòng Nhậm Thanh có chút không chắc, nhưng khi cánh buồm hấp thu một chút sức gió, về sau dần dần bắt đầu kéo theo sà lan chạy tới phương bắc.

Sà lan chui ra khỏi cồn cát, tốc độ còn chưa tính là nhanh, nhưng pháp khí thì không phải thuyền phổ thông có thể so

sánh, chỉ thấy cánh bướm đột nhiên căng phồng.

Oanh! ! !

Sà lan xông phá cồn cát, tựa như có hai bàn tay to ở phía sau thúc tiến lên.

Trọng yếu nhất chính là, mặt ngoài sà lan có một tầng bảo vệ vô hình, dễ như trở bàn tay liền đem bão cát ngăn cản ở bên ngoài.

Chỉ là ánh nắng vẫn cực nóng, Nhậm Thanh không cảm được mồ hôi từ lỗ chân lông chảy ra.

Nhậm Thanh không vội mà thu lấy Trạch Sa, lập tức từ lao tù trong bụng xuất ra nước sạch, thuận tiện dùng năng lực Kính Trung Tiên để tránh nóng.

Nước lạnh rót vào yết hầu, hần giống như được sống lại.

Có thể thấy được thời gian dài đợi tại Thủy Trạch, cho dù là thân thể tu sĩ sẽ xuất hiện tình trạng như thường, nói không chừng nhiễm lên bệnh dữ cùng loại hỏa độc.

Vậy”Rượu cỏ” từ phối biến thành, quả thật có chút tác dụng vì nó có thể giải hỏa độc.

Chẳng lẽ Thủy Trạch thật sự có phạm nhân tồn tại, đồng thời tạo thành quy mô nhất định?

Nhậm Thanh lúc này chú ý tới, hơi nước do mồ hôi bốc hơi hình thành vậy mà trôi nổi giữa không trung, dù là ánh mặt trời chiếu cũng không thấy tiêu tán.

Mà trước đây bão cát quá lớn, tương đối khó lấy chú ý.

“Thủy Trạch, rõ ràng là phiền đại mặc, nhưng mà lại có rất nhiều liên hệ với nước.”

Nhậm Thanh đem nước sạch đổ vào bên trên boong tàu, rất nhanh liền bị bốc hơi sạch sẽ, nhưng chưa từng xuất hiện tình

huống ngưng tụ thành hơi nước.

Hắn sinh ra một loại ý niệm cổ quái, có thể là hơi nước có sinh mạng hay không, chỉ ngấn ngủ như là phù dung sớm nở tối tàn.

Nhậm Thanh ý đồ dùng tay tiếp xúc với hơi nước, lại trực tiếp xuyên qua.

Dị miệng cũng không cách nào thu hút chúng vào lao tù trong bụng, quỹ ảnh cũng bất lực.

Thẳng đến khi các loại thuật pháp cũng thi triển một lần, về sau hắn mới xác định được, hơi nước chỉ tồn tại trong mắt, người ngoài không cách nào ảnh hưởng được tới hơi nước.

Nhậm Thanh nhớ tới bên trong phòng lúc Nham Phong hôn mê thêm ra một người, cùng việc thân thể thiếu khuyết nước, cả hai rất có thể có quan hệ.

Hiện nay Nham Phong vẫn chưa từng thanh tỉnh, Chuẩn nói là dị hoá thân thể đã biến mất, nhưng ý thức lại không biết đi đâu.

Lý Thiên Cương đối với chuyện này hắn là kịp phản ứng, cho nên đoạn thời gian này cũng không có lính cai ngục xuất hiện dị hoá tương tự.

“Trạch nhân... Trạch nhân... Cái đồ chơi này đến cùng là cái đồ vật quý gì...”

Bên trong miệng Nhậm Thanh nhắc tới vài câu, lập tức từ trong ngực xuất ra địa đồ bắt đầu xem xét.

Địa đồ chính là Cai Ngục Đường vẽ ra, xác nhận nhiệm vụ liền sẽ tặng cho, chủ yếu là biểu lộ vị trí doanh địa tạm thời.

Còn có chút hạng mục cần chú ý, ví dụ như nói nhiệt độ cao, còn có chênh lệch nhiệt độ ngày đêm.

Hắn tạm thời không có ý định tiến đến doanh địa, trước tiên tìm tòi ở trong trăm dặm.

Nhậm Thanh thu hồi địa đồ, sau khi do dự một chút hắn lại dùng nước sạch tiếp xúc Trạch Sa, kết quả cũng không phát sinh tình huống dòng chảy tuôn ra như ở Tương Châu.

Nhưng mà bên trong Trạch Sa truyền đến tiếng thét chói tai rất nhỏ, nguyên nhân chính là tàn hồn đang hồn phi phách tán.

Thủy Trạch giống như là đang phòng ngừa Trạch Sa thoát khốn.

Cho nên chỉ có tại Tương Châu, tàn hồn bên trong Thủy Trạch mới có thể tránh trời buộc, mặc dù cuối cùng vẫn rơi vào hồn phi phách tán.

Nhậm Thanh đi đến biên giới boong tàu, híp mắt lại nhìn đại mạc không bờ bến, sợ là trăm ngàn năm qua cũng sẽ không có chút biến hóa.

Chờ mấy canh qua đi, hắn vẫn chỉ nhìn thấy đại mạc, căn bản nhìn không ra chút biến hóa.

Nhậm Thanh đột nhiên cảm giác được không thú vị, Thủy Trạch mặc dù khắp nơi lộ ra cổ quái, nhưng muốn tìm manh mối Tửu Thần pháp, khẳng định không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Chương 369 - Thanh Hư Quan

Chương 369. Thanh Hư Quan

Nhậm Thanh bình tĩnh lại.

Hắn đem bánh lái điều chỉnh phương hướng, lúc sau ngồi xếp bằng tại trung tâm boong tàu.

Lòng bàn tay há mở dị miệng, Trạch Sa tụ thành lốc xoáy bị lao tù trong bụng thôn phệ, sa nhân cũng được tăng thêm một bước.

Bây giờ sa nhân khoảng chừng hai mươi mét, gò núi cát càng ngày càng cao, Quỷ Lang cùng Côn Bằng thấy vậy cũng tận lực tránh xa ra.

Nói rõ cùng là dị hoá mất không chế, rõ ràng Vô Biên Sa Thổ cùng Sơn Mạch Thần Linh thuật pháp có hạn mức cao hơn.

Nhưng sa nhân cũng có thiếu hụt, nó linh trí rõ ràng không có cao bằng Quỷ Lang Côn Bằng, cho người ta một loại vô hại khô khan giống như cục đá.

Chỉ sợ tu sĩ nắm giữ Phong Sa Pháp, thật muốn làm loạn giống như Nhậm Thanh, không được bao lâu liền sẽ triệt để mất đi linh trí.

Nhậm Thanh thu nạp Trạch Sa vô số kẻ, về sau phát hiện sa nhân mặc dù trưởng thành là không hạn chế, nhưng bản thân rất nhanh liền ở vào trạng thái bão hòa, nhất định phải chờ đợi tiêu hóa kết thúc.

Hắn không còn quan tưởng Thao Thiết Pháp, mở to mắt sau đó duỗi lưng một cái.

Trong lúc đó mồ hôi đã xối mòn không ít.

Hơi nước trôi nổi hóa thành hình người, cùng bề ngoài Nhậm Thanh xác thực rất giống nhau.

Hơi nước triệt để thành hình sẽ phát sinh cái gì cũng không biết được, nhưng Nhậm Thanh sẽ không đi bốc lên phong hiểm mà dị hoá, dù sao Nham Phong chính là bởi vậy mà lâm vào hôn mê.

Hắn lần nữa thử tiếp xúc hơi nước, thấy vẫn không phản ứng chút nào, thế là hắn liền đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Buồng nhỏ trên tàu có nhiệt độ thấp hơn không ít, chủ yếu bởi vì vật liệu sà lan đều là tính âm, cốt mộc thậm chí có thể dùng để dung nạp hồn phách tạm thời.

Nhậm Thanh đã bỏ ra nhiều công phu bên trong sà lan.

Dù hắn đã không cần nghỉ ngơi, nhưng vẫn chuẩn bị giường chiếu, thậm chí phòng bếp còn có củi dùng bếp lò.

Nhậm Thanh đem Husky đưa ra ngoài, mặc cho nó luôn lên nhảy xuống.

Mãi đến khi Husky xông vào boong tàu, lập tức phát ra một trận kêu thảm, nó mới trở về buồng nhỏ trên tàu, không còn dám chạy loạn.

Nhậm Thanh để điểm hồn vào nóc thuyền, có cốt mộc che chở nên cũng không có gì đáng ngại, có thể cảnh giới thời gian dài.

Tác dụng Husky cũng tương tự, mặc dù chỉ là con dã thú hơi cường tráng chút, nhưng bản năng đối với tai hoạ lại cực kì mẫn cảm.

Vừa vặn có thể bất cứ lúc nào nhắc nhở chính mình.

Nhậm Thanh kiểm tra thân thể xem có dị dạng hay không, phát hiện làn da trở nên đen hơn không ít.

Nhưng mà làn da đối với chịu nhiệt độ cao đã có cải thiện nhất định, chắc hẳn không hao phí mấy tháng liền sẽ thích ứng nhiệt độ cao ở Thủy Trạch.

Nhậm Thanh đi vào phòng bếp, bắt đầu ăn uống.

Ở lao tù trong bụng có các loại tài nguyên đầy đủ cho hẳn tiêu hao ba bốn năm, đồng thời còn có thể bất cứ lúc nào tiến vào A Tỳ Địa Ngục bổ sung, cũng không cần thiết phải tiết kiệm.

Nhưng tại thời điểm hẳn nấu cơm, dưới đáy sà lan truyền đến âm thanh tạch tạch tạch quái dị, ngay sau đó tốc độ đi thuyền đột nhiên trở nên chậm hơn.

Nhậm Thanh vội vàng đi đến bên trên boong tàu, một cổ hàn ý thấu xương chạm tới mặt.

Mặt trời xuống núi, Tàn Nguyệt dâng lên.

Đêm tối càng thêm rét lạnh xa hơn so với tưởng tượng, giống như đi tới một thế giới khác.

Nhậm Thanh biết rõ sa mạc vốn là ngày nóng đêm lạnh, độ chênh lệch ngày đêm của Sahara còn là mấy chục độ, không nghĩ tới Thủy Trạch còn khoa trương hơn thế.

Mặt ngoài còn cát kết thành băng sương thật dày, trực tiếp khiến cho xà lan kẹt lại trong Trạch Sa không cách nào động đậy, trừ phi mở ra cánh buồm để lợi dụng thêm sức gió.

Lạnh nóng giao hòa lẫn nhau, vô số hơi nước từ bên trong cồn cát thấm ra, hình thành mảng lớn mảng lớn tầng mây đem Tàn Nguyệt che đậy.

Tầng mây tán đi với tốc độ cực nhanh, nó duy trì thời gian ngắn ngủi mấy hơi.

Nhậm Thanh cảm giác trong lúc tầng mây lưu động, giống như hình thành dị tượng núi non sông ngòi mơ hồ, nhưng mà thoáng qua liền mất.

Hắn không biết có phải ngẫu nhiên hay không, dứt khoát dừng tại chỗ.

Một đêm tĩnh mịch im ắng.

Thủy Trạch đúng là mờ chôn sinh linh, chẳng những không có bất luận cái động thực vật gì, ngay cả côn trùng cũng không nhìn thấy tung tích.

Trong nháy mắt mặt trời mọc, tầng băng trên cồn cát hòa tan, bão cát cuốn lên, xà lan lần nữa không tự chủ được mà bắt đầu chuyển động.

Nhậm Thanh chủ yếu đi về phía đông bắc.

Hắn tiếp tục thu nạp Trạch Sa, nhưng mà đặc biệt dùng điểm hôn quan sát mờ hơi hóa thành hơi nước.

Tựa hồ hơi nước trở thành hình người, về sau liền không tiếp tục biến hóa.

Nhậm Thanh âm thầm suy nghĩ mới ý thức được, trước đây Nham Phong rất có thể là trải qua lúc ngày đêm giao nhau mới xuất hiện dị hoá mất không chế.

Nếu như bình thường thì hơi nước bay lên gặp phải rét lạnh, hơi nước theo lý thuyết hóa thành băng tinh, nhưng nếu như là biến thành một loại sinh mệnh đặc thù khác thì sao.

Cái gọi là trạch nhân?

Nhậm Thanh không có ý định dùng bản thân để nghiệm chứng điểm ấy, đến giữa trưa liền rời khỏi boong tàu, rất

nhanh hơi nước liền tiêu tán.

Hắn lẳng lặng chờ đợi ban đêm đến.

Khi mặt trời chậm rãi xuống núi, lần nữa tới thời điểm Nhật Nguyệt giao nhau.

Nhậm Thanh xuất hiện trên boong thuyền, ba cái mộng chủng hóa thành tròng mắt, chủ thứ song hồn đem Vô Mục Pháp phát triển đến cực hạn.

Chung quanh hốc mắt nổi gân xanh, nước mắt gặp kích thích chậm rãi chảy ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía tầng mây.

Không biết là chân thật hay là giả tạo, thấy ngọn núi nguy nga đứng ở đám mây.

Ngọn núi kia càng ngày càng trở nên quái dị, lại là một vị lão đạo chỉ có nửa người trên, gầy còm như củi, làn da đầy mụn.

Lão đạo thân thể to lớn, đỉnh đầu là vài toà đạo quan, hơn mười vị chân đạp mây chuyển động quay lão đạo như con ruồi vây quanh thật thối.

Cái trán lão đạo khắc lấy năm chữ đậm máu.

Tiên cư Thanh Hư quan.

Chương 370 - Trời Tối, Tắt Đèn

Chương 370. Trời Tối, Tắt Đèn

Ngay trong lúc Nhậm Thanh ngạc nhiên, hư ảnh Thanh Hư quan cứ thế biến mất không thấy.

Ngay cả Chí Âm Yểm Chủ Âm Sai cảnh cũng không cách nào phân biệt được chân thực hay hư ảo, chẳng lẽ Thủy Trạch thật sự có một tòa đạo quan Tiên nhân?

Giữa lúc hấn ngậy người.

Hơi lạnh giáng xuống, còn cát lại có xu thế kết băng, cũng may Nhậm Thanh ban ngày đã làm ra chuẩn bị cho sà lan.

Chỉ thấy cánh buồm không gió mà động, thuyền thủ Quỷ Lang giống như đang gào thét.

Sà lan nhảy ra khỏi mặt cát.

Tiếp tục lướt đi trên lớp băng, đáy thuyền ma sát với cát sỏi phát ra tiếng vang chói tai, nhưng mà tốc độ ngược lại nhanh hơn không ít.

Nhậm Thanh không biết đám mây xuất hiện dị tượng đến cùng đại biểu cho cái gì, nhưng cái này do tầng mây biến thành, khẳng định cùng hơi nước hình người có quan hệ.

Hấn không khỏi sống lưng phát lạnh, giống như chính bản thân lão đạo đã ở chỗ đám mây nhìn chăm chăm mình.

Nhậm Thanh dứt khoát trở lại buồng nhỏ trên tàu nghỉ ngơi, dùng điểm hồn chú ý tình huống bốn bề, để tránh xuất hiện nguy hiểm gì không thể khống chế

Hắn suy tư sau một hồi rồi thay đổi chủ ý, chuẩn bị đến biên giới A Tỳ Địa Ngục, nơi đó vẫn ở vào khu vực an toàn.

Nếu như Thủy Trạch có sinh linh tồn tại, là địa phương có khả năng tới gần trung tâm nhất, chỉ cần xa xa nhìn một chút liền có thể xác định.

Về phần Lý Thiên Cương ở bên trong chỗ doanh địa tạm thời, tạm thời hắn không có nguy hiểm, dù sao Cai Ngục Đường vẫn là lấy việc đóng quân làm chủ.

Nhưng mà tu vi Lý Thiên Cương, coi như vừa mới bắt đầu không có phát hiện Nham Phong dị hoá là bởi vì nguyên nhân nước trong cơ thể bốc hơi.

Nhưng xuất hiện vị lính cai ngục thứ hai có triệu chứng tương đồng, khẳng định cũng sẽ phát giác được.

Lý Thiên Cương nói không chừng đã từ đó tìm được đầu mối gì.

Đợi thời điểm Cai Ngục Đường lần thứ ba điều động lính cai ngục tiến về Thủy Trạch, lúc đó lại trở về cũng không muộn.

Nhậm Thanh vượt vượt huyết thái dương, tỉnh táo lại bắt đầu quan tưởng Vô Mục Pháp.

Vừa vặn thừa dịp an tĩnh này, ném thử ma diệt Chí Âm Yểm Chủ ý thức, từ đó dần dần nắm giữ lực lượng Âm Sai cảnh.

Trời Âm Thần không phải nóng vội là có thể tu luyện được, đành phải nước chảy đá mòn từ từ sẽ tới.

Sinh hoạt của Nhậm Thanh bởi vậy bắt đầu trở nên có quy luật, ban ngày thì sẽ thu thập Trạch Sa, buổi chiều luyện chế đơn đặt hàng ở Đại Mộng Đoán Khí.

Ban đêm thì quan tướng Vô Mục Pháp, còn có thể xem xét Thanh Hư quan trên đám mây.

Có khi thì hóa thân thành người cát.

Người cát đi trên Thủy Trạch cực kì linh hoạt, nhưng dị hoá đối với ăn mòn thân thể hồn phách cũng không phải ăn chay, cho nên không cách nào duy trì quá lâu.

Hắn ở bên trong buồn tẻ không thú vị, bất tri bất giác trôi qua hơn nửa tháng.

Cảnh sắc Trạch Sa không có gì mới, hùng vĩ đến đâu nhưng mỗi ngày xem cũng sẽ ngán, nhưng mà trong Thanh Hư quan thì ngược lại cũng không phải không thay đổi.

Lão đạo bị mụn mủ đau nhức chột có lúc khỏi hẳn, cách một ngày lại sẽ mọc ra càng nhiều hơn.

Những cái đạo sĩ phổ thông kia thì số lượng có tăng có giảm, chỉ là cự ly quá xa, hình dạng tướng mạo cụ thể thực sự xem không rõ ràng.

Nhưng bọn hắn rõ ràng ở bên trong mụn mủ đau nhức thu thập cái gì, còn cần thảo dược dán tại phía trên... .

Xà lan dần dần tới gần biên giới A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, hai mắt không khỏi lộ ra mỗi mọt.

Tu hành Vô Mục Pháp cũng không phải nhẹ nhõm, cần mỗi thời mỗi khắc kéo căng thần kinh, đặc biệt là tại một cái địa phương quỷ dị như thế.

Đột nhiên, Husky truyền đến tiếng sủa dồn dập, bất an di chuyển trong lối đi nhỏ.

Nhậm Thanh nhú mày.

Hắn lấy ra lệnh bài lính cai ngục kiểm tra vị trí hiện nay một hồi, khoảng cách tới biên giới hẳn là còn có lộ trình năm ngày.

Husky hốt hoảng như vậy, khẳng định là đã nhận ra cái gì.

Nhưng mà điểm hòn trên nóc thuyền không có phát hiện dị dạng, chỉ là bão cát dồn dập hơn nhiều.

Nhậm Thanh đưa tay vuốt ve đầu chó ngốc, để cho nó an tĩnh lại, sau đó cất bước đi đến boong tàu.

Sà lan bởi vì bão cát kéo theo, tốc độ tăng tốc tiến lên, có chút ngăn không được giống như là ngựa hoang mất cương.

Nhậm Thanh lúc này mới nhìn đến, ngay tại nơi xa phía trước, bão cát kinh khủng dần dần thành hình, giống như muốn đem vạn vật đến gần thôn phệ.

Bão cát xuất hiện quá khó hiểu, giống như là cố gắng đem xà lan ngăn cách bên ngoài.

Nhậm Thanh vội vàng không chế xà lan giảm bớt tốc độ, đồng thời để mòng chùng phụ thân, nhờ vào đó tăng cường năng lực viễn thị của trọng đồng.

Đáng tiếc hẳn chỉ có thể trông thấy bão cát dày đặc, bên tai còn có tiếng vang kịch liệt đủ khiến người ta điếc, làm người ta phải rùng mình.

Nhậm Thanh thấy vậy cắn răng một cái, tiếp tục chạy tới phương hướng bão cát, đồng thời quý ảnh trực tiếp đem cả chiếc sà lan bao trùm, làm như vậy để gia tăng tính bền dẻo.

Cảnh tượng trong mắt dần dần kéo dài, xà lan bắt đầu xuyên qua bão cát.

Chương 371 - Trời Tối, Tắt Đèn 2

Chương 371. Trời Tối, Tắt Đèn 2

Tiếng kêu của Husky lại vang lên tiếp, dù nó chưa lên trên boong tàu thì cũng có thể cảm nhận được sà lan xóc nảy đến cực hạn.

Nhậm Thanh không biết nhìn thấy cái gì, trông mắt đột nhiên phóng đại.

Hai tay của hắn dùng sức bắt lấy mạn thuyền, dù sao bão cát có xu hướng hút đồ vật lên không, hơi bất cẩn thì rất có khả năng bay ra ngoài.

Mà sà lan đã có xu hướng mất khống chế, đặc biệt là đuôi thuyền hơi nhẹ hơn chút, rơi vào trạng thái lơ lửng nửa mét.

Nhậm Thanh vẫn chưa có dự định dừng lại, bởi vì hắn rất cục đã xem rõ ràng.

Ở bên ngoài biên giới A Tỳ Địa Ngục, lại là chỗ sa mạc nham thạch chồng chất, mảng lớn bóng mờ bảo hộ lấy chỗ tuyệt địa khô cằn này.

Phòng ốc vụn vặt lẻ tẻ có nhiều bóng mờ, giống như có vết tích sinh hoạt của con người.

Àm! ! !

Sà lan bị cuốn lơ lửng lên, mắt thấy sắp phóng tới bên trong bão cát, rất có thể ngay giây tiếp Nhậm Thanh sẽ lập tức bị quán thành mảnh vỡ.

Husky triệt để không giãy giụa nữa, nó lè lưỡi lão đảo xông vào gian phòng ngủ, nước tiểu cũng bởi vì sợ quá mà vãi ra.

Nhậm Thanh nhắm mày lại, hai tay buông ra đồng thời dung hợp vật quỷ dị Sa Nhân.

Sa Nhân khổng lồ hơn hai mươi mét rơi vào bên trên boong tàu, trực tiếp đem sà lan một lần nữa ép quay về mặt đất, thậm chí hơn phân nửa thân thuyền rơi vào cồn cát.

Nhậm Thanh gầm thét một tiếng.

Bốn cái cột cát thô trọng chui ra, sà lan bị kẹt ở bên trong đó không cách nào động đậy.

Bão cát càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có cảm giác không chết không thôi.

Nhậm Thanh không thấy e ngại chút nào, nuôi một đầu vật quỷ dị Sa Nhân, không phải là để giờ này khắc này có thể nhờ vào nó đối kháng thiên uy?

“Tách! ! !”

Hai cánh tay của hắn thẳng tắp, làm ra động tác mở cửa.

Tựa như là tách khỏi Hồng Hải, bão cát bị cưỡng ép nứt ra một cái khe, từ đó có thể thấy rõ ràng sa mạc ở xa xa.

Mặc dù chỉ có nửa hơi ngắn ngủi, nhưng với hắn mà nói, như vậy là đủ rồi.

Sa thành đập vào mi mắt.

Đáy lòng Nhậm Thanh cảm thấy hoang đường, bên trong thành lại có một tòa thiên thê, đó là thiên thê từ bạch cốt chấp vá mà thành.

Rất nhiều phàm nhân gây trơ cả xương đang leo lên đó, đem vật liệu đá mang đến đỉnh thiên thê để tiếp tục kéo lên độ cao của nó.

Vật liệu đá tự nhiên lấy từ sa mạc.

Hành vi như thế chính là tự chui đầu vào rọ, không có đất đá che chở bão cát, phàm nhân làm sao có thể trong loại hoàn cảnh như Thủy Trạch này sống sót.

Nhậm Thanh nhớ tới Thanh Hư quan trên đám mây, chẳng lẽ bọn hắn là vì cầu tiên duyên?

Thật sự là buồn cười đến cực điểm ...

Phanh phanh phanh! !

Cánh tay của người cát hóa thành mảnh vỡ, thân thể hơn hai mươi mét chỉ còn lại có mười mét, có thể thấy được cường ép đem vật quý dị ra sử dụng cũng không có khá hơn chút nào.

Trạch Sa thiếu thốn cần một lần nữa bổ sung , tương đương với công phu tại Thủy Trạch hoàn toàn uổng phí.

Nhưng mà Nhậm Thanh lại cảm thấy như vậy vẫn rất có giá trị.

Mặc dù hắn không cách nào xem rõ ràng bề ngoài của người trên sa mạc, nhưng có thể khẳng định bên trong Sa thành có tu sĩ tồn tại, nếu không thì không có khả năng có thể sinh tồn.

Nếu có tu sĩ, Tử Thần pháp cũng có thể ở ngay bên trong Sa thành.

Hiện tại vấn đề Nhậm Thanh đối mặt lập tức ít đi rất nhiều, chỉ cần cân nhắc như thế nào để có thể bình yên vô sự đi qua bão cát là được.

Hắn chuẩn bị trở về phía sau, khởi động cánh buồm nhờ sức gió rời xa bão cát.

Nhưng mà bão cát tựa như giời trong xương, gắt gao giữ chặt sà lan, bốn cái cột cát bởi vì vật quý dị Sa Nhân suy yếu

trở nên lung lay sắp đổ.

Phốc!

Cánh buồm là cái thứ nhất không kiên trì nổi, lỗ lớn xuất hiện trên mặt ngoài.

Dưới tác dụng điên cuồng của bão cát, sà lan dần dần lấy chéch lên trên chín mươi độ, bất cứ lúc nào cũng sẽ thoát khỏi mặt đất mà bay lên.

Nhậm Thanh dù là gặp phải hung hiểm như thế nhưng vẫn duy trì tỉnh táo như cũ.

Hắn không chút do dự đem vật quý dị Sa Nhân giam giữ đến lao tù trong bụng, mặc cho sà lan mất đi không chế xoay tròn bay lên không trung.

Đồ vật trong khoang thuyền ngã trái ngã phải, mà Husky bị tự nước tiểu của mình bắn lên người.

Nhậm Thanh lợi dụng quỹ ảnh dính trên boong thuyền, trong lòng yên lặng tính toán, giống như đang đợi thời cơ đào thoát khỏi bão cát.

Ngay tại lúc sà lan cách mặt đất vượt qua vài trăm mét, tấm ván gỗ trên thân tàu tràn ngập bấp bênh.

Ngón tay phải Nhậm Thanh hướng bầu trời, bởi vì vật quý dị Sa Nhân ảnh hưởng, khuôn mặt hắn như là bạch cốt khô lâu, cực kì dữ tợn đáng sợ.

“Trời tối, tắt đèn...”

Chương 372 - Vượt Qua Bão Cát

Chương 372. Vượt Qua Bão Cát

Bên trong bão cát một mảnh đen như mực, ngay cả âm thanh đều biến mất không thấy.

Ngay sau khi bóng tối bao trùm, bạo tạc kịch liệt đánh vỡ bình tĩnh, mặt ngoài bão cát xuất hiện cái lỗ hồng mười mấy mét.

Sà lan đen như mực xông phá ra ngoài, bay lượn tại chân trời.

Bây giờ thân thuyền tràn ngập hoa văn đỏ sậm tà dị, không ngừng có cái miệng hiện ra, ngay cả cánh buồm bị phá nát đều có cái mặt người vặn vẹo.

Quỷ Lang sống lại ở mũi tàu, ngửa mặt ra trước gào thét.

“Yểm chủ... Yểm chủ... Yểm chủ...”

Không nghĩ tới cái gọi là Chí Ám Yểm Chủ, năng lực đột xuất cũng không phải là chí ám, mà là ác mộng đến từ “Yểm ma”.

Có thể đem sự vật hóa thành ác mộng để quấy nhiễu sự vật.

Sà lan bị quấy nhiễu, sau đó xuất hiện hoạt hoá quỷ dị.

Nhậm Thanh vốn muốn lợi dụng tu vi Âm Sai cảnh cường ép đột phá bão cát, nhưng ác mộng quấy nhiễu cho hắn một chút vui mừng ngoài ý muốn.

Chỉ là vật quý dị trong cơ thể đột nhiên bắt đầu bạo loạn, đành phải hủy bỏ thi triển thuật pháp.

Nhiều sóng bề ngoài sà lan không còn sót lại chút gì, mà long cốt bên trong giống như có khác biệt.

Ầm! ! !

Sà lan nện ở bên trên cồn cát, dù là cồn cát có độ giảm xóc nhất định, thân thuyền vẫn như cũ bị phá hư không nhỏ.

Boong tàu tràn đầy khe hở, trụ thuyền gãy làm hai mảnh, Quỷ Lang ở mũi tàu cũng không biết đi đâu.

Bản thân Nhậm Thanh chẳng tốt đẹp gì.

Thân thể có không ít chỗ xuất hiện sa hóa, hấn nhin không được nôn khan mấy lần, bên trong hắc thủy phun ra xen lẫn mảnh vỡ nội tạng, phát ra mùi hôi chua khó ngửi.

Hồn phách có một phần ba diện tích đã lan tràn đường vân đỏ sậm, sau khi phủ thêm đạo bào do mộng chủng biến thành, lúc này mới cảm giác dễ chịu nhiều.

Chật vật như thế chủ yếu bởi vì thi triển thuật pháp quá cực đoan, cộng thêm mới vào Âm Sai cảnh nên tu vi còn chưa đủ ổn định.

Nhậm Thanh dưới hai loại dị hoá này ăn mòn, bị tra tấn dục tiên dục tử, miễn cưỡng đem bánh lái điều chỉnh chạy về hướng doanh địa tạm thời.

Nhậm Thanh dứt một nắm lớn quỷ trần vào bên trong miệng, lập tức ngồi xếp bằng quan tưởng thuật pháp, sợ thân thể hồn phách xuất hiện dị hoá không thể khống chế.

Trời Âm Thần là thời điểm vật quý dị kinh khủng nhất, hướng chi toàn lực thi triển thuật pháp.

Nhưng mà cũng trong họa gặp phúc, Nhậm Thanh nắm giữ Chí Âm Yểm Chủ tiến thêm một bước, khí tức ba cái mông chùng bắt đầu trở nên càng thâm thúy hơn.

Chủ thể sà lan vỡ vụn quá nhiều khiến tốc độ đi thuyền giảm nhanh, làm cho Nhậm Thanh có càng nhiều thời gian khôi phục thương thể.

Rõ ràng lộ trình mấy ngày, vậy mà bỏ ra hơn một tháng.

Nhậm Thanh hồi lâu mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, không khỏi thở thật dài.

Thân thể dị hoá đã dịu đi không sai biệt lắm, hồn phách còn có chút đường vân đỏ sậm, xem chừng từ từ sẽ khỏi hẳn.

Trọn vẹn mất hơn nửa tháng mới đưa vật quý dị bạo loạn bình phục.

Cũng may trong họa gặp phúc, Nhậm Thanh lục lợi ra cách làm ma diệt ý chí Chí Âm Yểm Chủ, xem như đi vào quỹ đạo của Âm Sai cảnh.

Chỉ là sà lan tổn thất thực sự quá nghiêm trọng, đoán chừng tu bổ cũng phải mất không ít ngày, hơn nữa còn chưa có tính cả Sa Nhân chỉ còn mười mét.

Nhậm Thanh nhìn về phía quỹ ảnh dưới lòng bàn chân, nó bởi vì bảo vệ sà lan, kỳ thật cũng tổn thất hơn phân nửa, nhưng mà nó có thể tự khôi phục.

“Hả?”

Hắn đột nhiên vẽ mặt sững sờ, quỹ ảnh làm sao thiếu một số con rồi, chẳng lẽ một phần quỹ ảnh bởi vì bị bão cát xé rách vẫn sống sót như cũ?

Nhậm Thanh lắc đầu, hiện tại vẫn là đem thân thuyền tu bổ rồi lại nói tiếp.

Nếu không làm tốt thì lúc nào cái thuyền này cũng có thể bị vỡ ra.

Hắn đứng dậy nhìn quanh.

Trong khoang thuyền một mảnh hỗn độn, đồ dùng trong phòng cũng bị cát đánh vào vỡ thành từng mảnh.

Vách tường đầy những vết cắt, sàn nhà ở phòng bếp còn có Husky nằm rạp xuống đất đã gãy như que củi.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, lấy ra nhiều đồ ăn nhét vào trong miệng Husky, nửa tháng qua hắn đã quên mất là Husky vẫn ở bên ngoài.

Husky ăn ngẫu nhiên, sau khi tu luyện thuật pháp bịa đặt, năng lực khác cũng không có, nhưng năng lực sinh tồn trực tiếp tăng cao.

Nó rất nhanh đã có thể lắc lắc đầu đi lại.

Vật liệu còn lại của Nhậm Thanh không đủ sửa chữa phục hồi sà lan, dứt khoát quay trở về A Tỳ Địa Ngục một chuyến, thuận tiện đem đơn đặt hàng Đại Mộng Đoán Khí giao phó, lại mua đầy đủ vật liệu sửa thuyền.

Hắn cũng bởi vậy biết được Cai Ngục Đường bắt đầu triệu tập nhóm lính cai ngục thứ ba, chuẩn bị tiến về doanh địa tạm thời ở Thủy Trạch.

Lần này do Tổng Tông Vô dẫn đội, rõ ràng là có hành động.

Về phần trấn thủ Tương Châu, giao cho Mộc Dịch mới tấn cấp Âm Sai cảnh, nghe nói bây giờ doanh địa ở giáp ranh Thủy Trạch đã bị dây leo bao bọc.

Chương 373 - Sửa Thuyền

Chương 373. Sửa Thuyền

Khỏe miệng Nhậm Thanh mang theo ý cười, dù sao cũng là lính cai ngục mình quen thuộc, tương lai vô luận gặp được nhiệm vụ gì đều sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Ngoại trừ Mộc Dịch, còn có hai vị lính cai ngục đang chuẩn bị tấn thăng Âm Sai cảnh.

Theo thứ tự là Bạch Bách cùng Lý Diệu Dương, Bạch Bách chính là vị Bạch cô nương kia.

Cai Ngục Đường hậu tích bạc phát, có không ít người đạt tới Quỷ Sứ cảnh viên mãn, nhưng bởi vì tấn thăng rất nguy hiểm, cho nên nhiều người chưa từng ném thử.

Hiện tại có vị cường giả Dương Thần cảnh Đại Mộng chân nhân, về sau nội tình Cai Ngục Đường sau bao năm qua tích lũy mới bắt đầu dần dần phát triển.

Hắn suy đoán nhóm lính cai ngục thứ ba, hẳn là trong hai tháng đến doanh địa Thủy Trạch.

Nhậm Thanh quả quyết thay đổi xà lan, chuẩn bị nửa tháng sau đi về doanh địa tạm thời, đến lúc đó nhìn xem Cai Ngục Đường đang bận việc gì.

Hắn lập tức rời khỏi A Tỳ Địa Ngục, đáy lòng sắp xếp thời gian nhàn rỗi sau cùng.

Nếu Chí Âm Yểm Chủ đã đi vào quỹ đạo, cũng không cần phải tận lực đi góp nhặt năm trăm năm thọ nguyên, mà lại vì đi qua bão cát, Phong Sa Pháp nguy biến cũng không thể dừng lại.

Nhưng mà Nhậm Thanh cân nhắc trước dùng thọ nguyên hiện tại, hoàn thành Vô ảnh quỷ ba lần ngục biến.

Trong lòng của hắn có cái ý niệm to gan.

Nếu như quỷ ảnh còn sót lại bị bão cát tách ra trong sa mạc, giấu ở trong bóng tối cũng không tiêu tán, chẳng phải là có thể dò xét tình huống Sa thành.

Càng nghĩ càng có khả năng này.

Nhậm Thanh vừa dùng Cốt Mộc tu bổ thân tàu, vừa đem ý thức nhìn về phía cây dị hoá trong đầu, chồi non trên cành cây lóe ra ánh sáng nhạt.

Hắn suy tư một lát, không có lựa chọn một chút năng lực ngục biến chi nhánh quá cực đoan, mà là 【 Dạ Du 】 nhìn như bình thường.

【 Dạ Du 】 : Vô luận khoản cách quỷ ảnh bao xa, đều có thể lợi dụng hồn phách tu sĩ để khống chế tại ban đêm.

Cứ như vậy, năng lực ly thể 【 vô ảnh 】 thời gian dài liền đạt được tăng cường, thủ đoạn Vô ảnh quỷ cũng càng thêm phong phú.

Nếu là Nhậm Thanh lần nữa đem quỷ ảnh bám vào bên trong pháp khí, đến ban đêm có thể chui ra pháp khí, thậm chí nhờ vào đó thi triển quỷ thể.

Nhưng mà Dạ Du cũng có thiếu hụt.

Đầu tiên là chỉ có thể khống chế ở ban đêm, ban ngày liền sẽ mất đi liên hệ đối với quỷ ảnh, tiếp theo cần hồn phách đầy đủ cường đại.

Nhậm Thanh tiêu hao năm mươi năm thọ nguyên, về sau quỷ ảnh liền lâm vào bên trong thuế biến.

Bởi vì quỹ ảnh cùng một nhịp thở với Thiên Đạo Trùng, tránh không được việc thuế biến cần tiếp tục một thời gian, cho nên liền không tiếp tục để ý.

Nhậm Thanh đem lỗ rách ngoài khoang thuyền tu bổ xong xuôi, nhiệt độ cũng lập tức thấp xuống, lại khôi phục mát lạnh nguyên bản.

Hắn tiếp sau đó đi vào vị trí dưới đáy xà lan, xem xét lên long cốt.

Long cốt xuất hiện hao tổn, tuổi thọ xà lan sử dụng sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, cũng không cần cân nhắc việc nhờ vào đó xuyên qua bão cát.

Nhưng khi Nhậm Thanh sắp tới gần long cốt, nét mặt của hắn lại trở nên cổ quái.

Vật quý dị Chí Âm Yểm Chủ trong cơ thể thoáng có chút động tĩnh, trong lỗ mũi còn có thể ngửi được mùi máu tươi quái dị.

Nhậm Thanh chậm rãi đi đến trung ương đáy thuyền, chạm đến khe hở ở giữa tấm ván gỗ, trên bàn tay lập tức thêm ra nhiều vết máu đỏ sậm rõ ràng.

Hắn dứt khoát đem tấm ván gỗ cạy mở, đập vào mi mắt lại là cái xương sống lưng thô trọng, huyết nhục dính ở mặt ngoài, thỉnh thoảng còn có thể nhúc nhích.

Nguyên lai Chí Âm Yểm Chủ vậy mà có thể ban cho tử vật sinh mệnh vĩnh cửu, năng lực này nói không chừng liên lụy đến yểm ma trong truyền thuyết.

Nhậm Thanh hiện nay còn nhìn không ra tác dụng của long cốt hoạt hoá, nhưng ít ra pháp khí xà lan đã tránh thoát hạn chế trói buộc nguyên bản của vật liệu.

Tương lai có khả năng tiến thêm một bước.

Hắn mới vừa chuẩn bị đem tám ván gỗ ẩn trở về, đột nhiên tâm niệm vừa động, vội vàng chạy tới trên boong tàu mở ra đi miệng ở lòng bàn tay.

Rất nhiều Trạch Sa bị thu vào lao tù trong bụng, Sa Nhân thay đổi hành động lười biếng ngày xưa, vậy mà chủ động nuốt Trạch Sa để lớn mạnh bản thân.

Nhậm Thanh trọn vẹn dùng mấy canh giờ mới để cho Sa Nhân ăn no, lại chứa đựng mấy ngàn cân Trạch Sa, lúc này mới lần nữa tới đáy thuyền.

Hắn đem Trạch Sa vẩy trên long cốt, tiếng kêu thảm thiết thể lương vang lên.

Xem ra long cốt kế thừa đặc tính xương sườn Địa Tàng Vương, có thể hấp thu hồn phách, trong nháy mắt khiến cho tàn hồn bên trong Trạch Sa bị thôn phệ trống không.

Tạch tach tach...

Các nơi trên Xà lan truyền đến âm thanh quái dị.

Nhậm Thanh liền vội vàng đứng lên xem xét, phát hiện vết tích tu bổ nguyên bản dần dần kín kẽ, mặt ngoài nhìn không ra bất kỳ khác thường gì.

Mặt hắn không khỏi lộ vẻ vui mừng, cứ như vậy tiết kiệm được thời gian mấy tháng.

Chương 374 - Người Sa Mạc

Chương 374. Người Sa Mạc

Nhậm Thanh tiếp tục vẩy Trạch Sa lên long cốt, nhưng động tĩnh sà lan tu bỏ đã dừng.

Hắn bởi vậy xác định được, long cốt không cách nào khôi phục thương thế như là sinh mệnh chân chính, nhất định phải có đầy đủ vật liệu hỗ trợ.

Mà long cốt nuốt hồn phách cũng không thể tăng cường thân tàu, nó chỉ là bắt đầu chứa đựng, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu hao.

Nhưng mà Nhậm Thanh đã rất hài lòng.

Nhậm Thanh bắt đầu nhanh chóng sửa chữa phục hồi thân tàu, căn bản là không cần lo lắng quá nhiều, chỉ cần để vật liệu tương đồng bao trùm tổn hại là đủ.

Kể từ đó, sà lan vậy mà chỉ mất năm ngày liền đã khôi phục như lúc ban đầu, ngay cả cột buồm cũng một lần nữa dựng đứng lên.

Nhậm Thanh thay đổi trong khoang thuyền, liền bắt đầu lúc lợi ra các tác dụng của Long Cốt, định dùng cái đó để hoàn thiện sà lan.

Hắn điều phối ra một loại dầu có thể tăng cường tính bền dẻo, bôi ở mặt ngoài sà lan, rất nhanh dưới tác dụng long cốt đã dung hợp lẫn nhau.

Tính chất gỗ mộc xuất hiện biến hóa, đập vào có tiếng kim loại truyền đến.

Nhậm Thanh thấy được hi vọng cuời sà lan đi qua bão cát, bắt đầu kế hoạch nâng cấp thêm cho các phần khác của tàu.

Trọng lượng sà lan thì ngược lại là đơn giản, Nhậm Thanh hóa thân Sa Nhân là đủ, nhưng gia tăng tốc độ cũng có chút phiền toái, đành phải ra tay từ cánh buồm.

Nhậm Thanh đem khe hở ba cánh buồm khép lại, nhờ vào đó tăng khả năng chứa gió.

Tiếp theo chính là đem đáy thuyền càng trở nên trơn bóng, giảm bớt ma sát cùng cồn cát.

Trong lúc khí thế hùng hục cải tạo sà lan, Nhậm Thanh còn dựa vào Đại Mộng Đoán Khí lại kiếm lời lớn một bút, chủ yếu bởi vì buôn bán đạo bào.

Mặc dù Cai Ngục Đường đối với lính cai ngục đến Thủy Trạch đều sẽ tặng cho pháp khí đạo bào, nhưng bọn hắn vì lý do an toàn thì khẳng định đều sẽ muốn chuẩn bị nhiều hơn.

Quý trần cũng cung cấp thọ nguyên cho Nhậm Thanh, mỗi lần từ lò luyện huyết nhục luyện hóa xong xuôi đều giao cho Đại Mộng chân nhân, huyết tinh cùng thọ nguyên cũng không có cắt xén một chút nào.

Cái này giúp Nhậm Thanh có thọ nguyên sung túc để hoàn thành một lần ngụy biến Phong Sa Pháp.

Hắn lựa chọn chi nhánh 【 Sa Hóa 】 , khiến cho hiệu suất của vật quý dị tiêu hóa Trạch Sa trở nên cấp tốc.

Vậy nên Sa Nhân chỉ tốn gần nửa tháng đã cao gần hai mươi mét.

Tổng Tông Vô bắt đầu chuẩn bị dẫn đầu lính cai ngục tiến về doanh địa tạm thời ở Thủy Trạch, nhiều nhất mười ngày liền sẽ đến nơi.

Nhậm Thanh thấy thể thay đổi phương hướng sà lan, đi tới doanh địa trước một bước.

Cũng ngay tại lúc hấn trên đường đi thuyền, quỹ ảnh thué biến hoàn thành.

Mặc dù bề ngoài không có bất kỳ khác biệt gì, nhưng là thực sự đạt tới ba lần nguy biến.

Nhậm Thanh đối với một số quỹ ảnh mất tích kia cũng lưu lại cảm ứng tương đối mơ hồ, về phần phải chăng nó vượt qua bão cát, trong lòng của hấn cũng không chắc.

Hấn chỉ có thể chờ đợi ban đêm đến.

Trong nháy mắt tàn nguyệt mới từ đường chân trời dâng lên, Nhậm Thanh liền liên hệ cùng quỹ ảnh, trên mặt không nhìn được mà toát ra cuồng hí.

Đúng là tại chung quanh sa mạc.

Nhậm Thanh vội vàng nhắm mắt lại, mượn nhờ “Dạ Du” dùng ý thức không chế quỹ ảnh, muốn hiểu rõ ràng hoàn cảnh xung quanh.

Giống như quỹ ảnh bị đặt ở dưới vật nặng, bởi vì nhiệt độ bên ngoài quá thấp, thò đầu ra liền sẽ bị đông cứng thành căn bã, chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Nhậm Thanh căn cứ manh mối hiện hữu, biết được quỹ ảnh vậy mà trong đông người chết ở bãi tha ma.

Từng người chết gầy như que củi, tựa như xác ướp bị dây cỏ bao quanh, thi thể cùng huyết nhục không có chút nước nào, cho nên tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện tình trạng hư thối.

Nhậm Thanh cảm nhận được thời tiết rét lạnh, phát hiện giống như cho dù là ban ngày đêm tối, chỉ cần quỹ ảnh chuyển động tất nhiên sẽ triệt để tiêu tán.

Bản thể có chút nhức đầu nhéo nhéo huyết thái dương.

Hắn dứt khoát kiểm tra cấu tạo thi thể, chú ý tới trên bản chất người sa mạc cùng người Tương Châu đã hoàn toàn khác biệt.

Làn da người sa mạc dày dề mà chống cự rét lạnh, đồng thời có thể ngăn ngừa đứng dưới ánh mặt trời, hai mắt thì bao trùm một tầng màng trắng, ngăn trở bão cát ở khắp mọi nơi.

Dáng vóc ngược lại là không kém nhiều, nhưng quần áo tương đối đơn sơ, lại có thói quen dùng trâm cài.

Cảm giác người sa mạc đối với thành tiên có cổ chấp khó hiểu, từ việc kiến tạo thiên thể leo lên đám mây liền có thể nhìn ra mảnh khoe.

Nhậm Thanh không tìm được manh mối khác, bất đắc dĩ liền tìm một bộ thi thể để chui vào.

Chỉ cần có người sa mạc đến đây, quỷ ảnh liền có thể lặng yên không tiếng động tiến vào bên trong thần hồn.

Nếu như người sa mạc không có chút tu vi nào, hắn còn có thể dùng hồn phách ảnh hưởng hành vi hắn, thời điểm bản thể đến đây thì có thể trong ứng ngoài hợp.

Ý thức Nhậm Thanh trở về bản thể, không chế sà lan tới gần trăm dặm doanh địa lĩnh cai ngục liền đem sà lan thu vào lao tù trong bụng.

Hắn lựa chọn đi bộ đến, dù sao dưới tác dụng Nhân Thư Bì, khả năng chịu nhiệt đã cao tới mức có thể ngang với người Sa Mạc.

Nhưng mà Nhậm Thanh còn chưa tới đích, bên phía bãi tha ma sa mạc hình như có người đến.

Chương 375 - Long Sa Thành

Chương 375. Long Sa Thành

Bão cát vẫn đang hoành hành, nhưng mà cũng bởi vậy ngăn cách được rất nhiều gió cát, còn có núi đá đá lởm chởm ở sa mạc ngăn trở mặt trời.

Nhưng dù là như thế, Long Sa thành vẫn phải đối mặt với việc chênh lệch nhiệt độ trong ngày kinh khủng tới mấy chục độ.

Chỉ là so sánh với ban ngày cực nóng, thì ban đêm xác thực tốt hơn nhiều, dù sao rét lạnh có thể thông qua mặc thêm quần áo để làm dịu.

Hai người sa mạc ăn mặc cực kỳ kín kẽ, dùng ánh sáng đèn lồng phát ra để dẫn đường, đang đi vào vị trí cửa sa mạc.

Dẫn đầu là một lão giả, bên hông hắn treo Kim Tiền kiếm của Đạo giáo, còn có trang sức bát quái cũ nát treo ở trên vỏ kiếm.

Người sa mạc trẻ tuổi hơn chút phải chịu trách nhiệm khiêng vật nặng, trong bao bố trên vai tất cả đều là thi thể.

Bên trong miệng hắn không ngừng nói lời vô tri cuồng nhiệt, khiến cho lão giả liên tục nhíu mày, suýt chút phải dừng lại khiển trách.

“Sa Sơn Tử đạo sư, người nói xem số phận Lục ca nhà tiểu nhi có tới thật không, có phải thật sự có thể trở thành Tiên nhân.”

“Tiểu Trác, bên trong ngàn người có một vị thành tiên đã coi như không tệ, đừng đi phỏng đoán những việc không nói rõ và không hiểu rõ được.”

Tiểu Trác nghe nói thì thở dài, ngữ khí trầm thấp nói ra:

“Lưu Xuyên có thiên tư tốt như vậy cũng chết trên Tiên lộ, còn không bằng một người bình thường giống như ta.”

Biểu tình của hắn có chút cô đơn, cảm giác giống như là sinh ra hăm mộ đối với người cầu thành tiên không có kết quả.

Khẩu âm hai người nói chuyện gần như không khác nhiều với cư dân Hạc Sơn trấn Tương Châu, có thể thấy được vốn là có cùng nguồn gốc.

Sa Sơn Tử ngược lại là tương đối tinh táo, đưa tay vuốt ve mười mấy bộ thi thể trong bao bố.

Bọn hắn đi vào bãi tha ma chất đống thi thể, thuận thực lấy ra một cái bàn do nham thạch đúc thành, chuẩn bị tế tự.

Hương hỏa chế tác từ thi dầu (dầu hỏa được chiết xuất từ thi thể) được đốt lên, trong đêm tối ngày đông có vẻ quý dị khác thường.

Hai người cẩn thận tỉ mỉ chấp hành quá trình tế tự phức tạp, cùng vãng sinh siêu độ của Đạo gia rất giống nhau, có thể là có truyền thừa.

Sa Sơn Tử nguyên danh là Trương Tuấn, vì hắn chính là đạo sĩ Quan Thụ của Long Sa Thành, cho nên có đạo hào, mặc dù chỉ là đạo chuyên môn phụ trách xử lý thi thể.

Hắn bắt đầu cao giọng hát tụng:

“Thái Thượng sắc lệnh, siêu độ cô hồn, vượt qua tất cả quỷ mị, tứ sinh triêm ân. Người có đầu siêu thoát, người không đầu thăng thiên, thương tru, đao giết, nhảy cầu, treo dây thừng. Tử

vong rõ ràng, tử vong oan khuất, chủ nợ oan gia, binh sĩ lấy mạng...”

Sa Sơn Tử không có chú ý tới trong bãi tha ma có một bóng đen bắt đầu nhúc nhích, đồng thời lặng lẽ nhô ra đến bộ phận thân thể để xem xét.

Nhậm Thanh chỉ là bám vào quỷ ảnh, không cách nào thi triển năng lực song sinh yểm ma, chỉ có thể bằng vào thị lực mơ hồ để quan sát.

Hắn phát hiện trên thân cái gọi là “Đạo sĩ” cách đó không xa, căn bản liền không có khí tức thuật pháp, chỉ là niệm tụng Vãng Sinh Chú.

Về phần đoạn Vãng Sinh Chú này, Nhậm Thanh trong thư tịch Vô Vi đạo quan cũng có nhìn thấy, hắn là từ Đạo Môn cổ lưu truyền xuống.

Dựa theo chú giải của Thiên Đạo Tử bên trên thư tịch, hắn đối với giải thích cách dùng Vãng Sinh Chú tương đối mơ hồ, khả năng còn không có hiểu bằng người sa mạc.

Nhậm Thanh hơi có vẻ do dự.

Hắn cách Sa Sơn Tử có mấy chục mét, nếu như tiến lên, có thể bị phát hiện hay không, nhưng không tiến lên thì rất có thể không kiên trì nổi mà tiêu tán.

Nếu như không còn ai tới đây nữa, chẳng phải là bởi vậy bỏ qua.

Đúng lúc này, Tiểu Trác cầm lấy bao tải đi vào trong bãi tha ma.

Hắn nhìn về phía từng cỗ thi thể khuôn mặt dữ tợn, lại thêm âm thanh quái dị khi bão cát thổi qua, biểu tình có vẻ hơi e ngại.

Tiểu Trác đem thi thể trong bao bố lấy ra, cẩn thận nghiêm túc bày ra tại bãi tha ma:

“Sau khi chết tới được Diêm La điện, chớ có lại đầu thai làm người, sớm trèo lên đám mây Tiên Đạo...”

Thi thể lần lượt được trưng bày, tứ chi chồng chất lên nhau, có thể là sợ bị bão cát cuốn đi.

Hắn trợ giúp một thi thể nam hài sửa sang lại quần áo, trong đôi mắt hơi toát ra hâm mộ.

Tiểu Trác dùng thấp giọng lầm bầm:

“Nếu ta là người thì tốt rồi, những điều cha mẹ nói, đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết ngay cũng được...”

Lúc này, Tiểu Trác đột nhiên thấy sau lưng thi thể nhúc nhích, hắn bị dọa đến đặt mộng ngồi dưới đất, hai chân như nhũn ra, toàn thân run rẩy.

Nhậm Thanh lợi dụng dương đông kích tây, vốn định nhập ở bên trong Tiểu Trác, đột nhiên phát hiện mấy cỗ thi thể trong bao bố giống như chưa chết.

Thi thể đều là bộ dáng hài đồng, toàn thân cũng đã gầy gò tiều tụy, nhưng rõ ràng còn có chút sinh cơ, bờ môi không ngừng run rẩy.

Chương 376 - Long Sa Thành 2

Chương 376. Long Sa Thành 2

Nhậm Thanh do dự một chút.

Mục đích Quỷ ảnh vốn là hiểu rõ ràng tình huống sa mạc, đợi bản thể đi qua bão cát có thể mau chóng lấy được Tử Thần pháp.

Nhưng quỷ ảnh giấu bên trong bóng người sống, thực sự là ảnh hưởng có hạn, tùy ý hoạt động thì nói không chừng sẽ bị tu sĩ phát giác, từ đó đánh rã động cơ.

Nhưng mà những hài đồng này đã sắp chết, ba hồn bảy phách tán đi hơn phân nửa.

Nếu như quỷ ảnh phụ thể hài đồng tại Nê Hoàn cung liền tương đối ổn thỏa, thậm chí ban đêm còn có thể tự chủ khống chế, chỉ là sợ thời điểm ban ngày chẳng biết tại sao sẽ chết mất.

Sà lan cải tạo đã gần kết thúc, Nhậm Thanh không qua bao lâu liền sẽ tiến đến sa mạc, trong thời gian ngắn nhất định phải có thu hoạch.

Thực tế nếu không được liền rời khỏi thân thể.

Nhậm Thanh cắn răng một cái, quỷ ảnh nhập vào cổ thi thể phía ngoài cùng kia, hẳn là Lưu Xuyên trong miệng Tiểu Trác.

Nhục thân Lưu Xuyên đã tới gần tử vong, trong cơ thể thiếu nước, hồn phách trong Nê Hoàn cung chỉ còn lại một Hồn tam phách.

Nhậm Thanh lựa chọn trực tiếp đóng quân ở Nê Hoàn cung, dùng quỷ ảnh cưỡng ép thay thế hồn phách.

Tiêu Trác dựa vào đông người chết, nhin không được la to:

“Đạo sư, có yêu ma!”

Sa Sơn Tử mày nhăn lại, nhưng vẫn cố nén đem Vãng Sinh Chú đọc xong, cung kính quỳ lạy rồi bước nhanh về phía Tiêu Trác.

“Tự mình dọa mình, người như vậy thì căn bản không thành được đạo sĩ của Quan Thụ.”

“Thật sự có...”

Tiêu Trác còn chưa có nói xong, Nhậm Thanh không chế thân thể nhúc nhích một chút, lập tức ngay cả Sa Sơn Tử cũng nhin không được mà mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Ây.”

Nhậm Thanh tiếp tục phát ra tiếng hấp dẫn chú ý.

Sa Sơn Tử chần chờ một lát sau đó tiến đến trước thi thể Lưu Xuyên, dùng tay đặt trên cổ hần, kết quả thật có thể cảm nhận được mạch đập yếu ớt nhảy lên.

Thân thể hài đồng còn lại sớm đã không phản ứng chút nào, ngay cả Nê Hoàn cung có để lại chút ít sinh cơ.

Tiêu Trác thấy vậy thì hỏi:

“Làm sao bây giờ, Sa Sơn Tử đạo sư?”

Sa Sơn Tử do dự từ trong ngực móc ra túi nước, sau đó đổ một chút bên miệng Nhậm Thanh, để hần như đói như khát nuốt vào trong cổ họng.

Nhậm Thanh bởi vậy phát hiện người sa mạc đối với hấp thu nước cực kì khoa trương, gần như mỗi một giọt cũng không có lãng phí, gắt gao khóa lại trong cơ thể.

Càng nhiều nước rót vào trong miệng hải đồng, làn da hắc cũng bắt đầu căng nở.

Sa Sơn Tử rất là nghi hoặc, nào có người trạng thái như thế mà vẫn có thể sống sót, tình huống bình thường, nước mất hết đã sớm hóa thành thạch nhân.

Nhậm Thanh tiếp tục giả vờ hôn mê, sắc trời hơi sáng, lập tức liền sắp tới ban ngày.

Sa Sơn Tử chần chờ nói:

“Mang về đạo quan rồi nói, có thể tìm tới cha mẹ hắc là tốt nhất, không được liên trả lại cho quan phủ, nói không chừng còn có thể nói liền tiên lộ.”

Hắc đem Nhậm Thanh công lên, vội vàng đi về Long Sa thành.

Tiểu Trác vội vàng theo ở phía sau, thời điểm nghe được tiên lộ, nhin không được nhìn lại về phía bậc thang ở trên trời, không biết đang nghĩ tới cái gì.

Nhậm Thanh thừa cơ nheo mắt lại, thị lực cổ thân thể này tốt hơn quỷ ảnh nhiều.

Phụ cận cát vàng khắp nơi, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy thây khô bị treo trên cây cột, có thể thấy được không phải tất cả mọi người đều có tư cách chôn ở trong bãi tha ma.

Sa Sơn Tử rất nhanh liền đi vào Hoàng Sơn thành, căn bản liền không có cái tường thành gì.

Đất trống ngoài thành có mười cái lồng lưu ly cao nửa mét, toàn bộ bên trong nhốt người sa mạc gầy còm, nét mặt cực kì tuyệt vọng.

Nhậm Thanh rất nhanh kịp phản ứng.

Cái lồng lưu ly rõ ràng là dùng để thu thập nước, ánh mặt trời chiếu ở phía trên, bên trong liền sẽ trở nên cực nóng.

Nước trong thân thể người sa mạc sẽ bị chưng cất ra.

Dù là bỏ mình, tài nguyên có giá trị nhất đều phải bóc ra.

Nhưng mà xem bộ dáng khinh bỉ trên mặt Tiểu Trác, bên trong cái lồng lưu ly hẳn là tội phạm làm điều phi pháp.

Nhậm Thanh không biết hài đồng bởi vì thành tiên bỏ mình giống Lưu Xuyên, đến cùng tại sao nước toàn thân lại khô kiệt.

Bên trong thành trấn vẫn là rất náo nhiệt, đặc biệt là một canh giờ ngày đêm giao thoa.

Các quầy bán hàng rong bày ở hai bên đường phố, đồ vật mua bán phi thường thô kệch, ngoại trừ một chút khí cụ bằng đá, thì tất cả đều là loại thịt.

Nhậm Thanh phát hiện ngược lại cũng không phải thịt người, chất thịt màu trắng, lại có dầu trơn phong phú.

Mà cư dân bên trong Long Sa thành có tỉ lệ đạo sĩ nhiều lắm, ba bốn phần mười đều là đạo sĩ, rất nhiều người cũng cùng Sa Sơn Tử quen biết.

Có chút người trong tay nâng cái bình lớn chùng bàn tay, một số đạo sĩ cầm bình này rất được người sa mạc kính sợ, cho dù là Sa Sơn Tử đều sẽ tận lực tránh xa.

Trang trí liên quan tới Đạo giáo trên đường phố ở khắp mọi nơi.

Rõ ràng nhất chính là cái bậc thang thông thiên kia, có thể nhìn thấy mấy người sa mạc đang leo lên trên, dùng bạch cốt gia cố cái thang.

Chương 377 - Long Sa

Thành 3

Chương 377. Long Sa Thành 3

Nhậm Thanh phát hiện thiên thể giống như đã đến độ cao nhất định, người sa mạc hiện tại bắt đầu dựng ra bình đài ở trên thiên thể.

Hắn sửng sốt một chút, cái này khoảng cách xác thực cùng đám mây Thanh Hư quan không kém nhiều, chẳng lẽ thật có thể thông qua thiên thể bò vào trong đó?

Sa Sơn Tử nói tới thành tiên là có gì ý?

Nhậm Thanh cảm giác thân thể này cho dù là tự mình không chế, cũng không biết sẽ chết lúc nào, như vậy thì chỉ có thể thi triển hiểm chiêu.

Sa Sơn Tử mang theo hai người tới một gian nhà đá đơn sơ, đại đường bày ra tượng đá ba vị Đạo Tổ đang thờ phụng hương hỏa.

Bọn hắn vừa định nghỉ ngơi một lát, Nhậm Thanh giả vờ thức tỉnh, vì lý do an toàn mà lại có một luồng quỷ ảnh phân ra, giấu ở trong pho tượng.

Muốn không chế Lưu Xuyên chỉ ít cần hai ba phần của quỷ ảnh, một luồng còn lại thì nhiều nhất miễn cưỡng duy trì thời gian dài không tiêu tán.

Lúc này mặt trời dâng lên, thời gian còn thừa cho hắn không nhiều lắm.

Sa Sơn Tử nhẹ nhàng thở ra hỏi:

“Luu Xuyên, ngươi không có sao chứ?”

Nhậm Thanh lắc đầu, nhãn thần nhìn chăm chăm pho tượng Đạo Tổ, cổ quái nói ra:

“Sa Sơn Tử, ta muốn trở thành tiên.”

Sống lưng Sa Sơn Tử phát lạnh, hài đồng làm sao lại nói ra âm thanh người trưởng thành mới có, đồng thời bộc lộ nhãn thần nhìn không thấu.

Hắn cưỡng chế tạp niệm, chỉ cho là mình quá lo lắng:

“Vốn định đưa ngươi trả lại phụ mẫu trong nhà, nhưng ngươi đã yêu cầu như vậy...”

“Vậy ta hỏi ngươi một lần nữa.”

“Thành tiên tam cảnh tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, chỉ là bản thân mình ăn cũng không phải là thường nhân có thể làm được, ngươi xác định còn muốn thành tiên?”

“Xác định.”

Nhậm Thanh sau khi nói xong về mặt trở nên ngốc trệ, ngoài phòng đã sáng lên, hắn không thể điều khiển quỹ ảnh nữa, không có quỹ ảnh khổng chế, Luu Xuyên như là cái xác không hồn.

Sa Sơn Tử tiến lên xem xét, lập tức sắc mặt trở nên xanh xám.

Luu Xuyên trước mắt tuy có nhịp tim hô hấp, nhưng không phản ứng chút nào, dựa theo hắn lý giải, đây là biểu hiện hồn phách đã hoàn toàn tán đi.

Như vậy vừa rồi là ai cùng mình nói chuyện?

Tiểu Trác nhin không được xen vào nói:

“Đạo sư, lúc nào sẽ đưa Luu Xuyên đi quan phủ?”

“Lập tức.”

Là trong nháy mắt mặt trời mọc, băng tuyết trên mặt đất rút đi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, liên hệ giữa Nhậm Thanh cùng quỹ ảnh cứ thế biến mất.

Nét mặt của hắn hơi có vẻ bất đắc dĩ, theo đạo lý thì khoảng cách tiếp xúc bí ẩn của Long Sa thành chỉ còn kém một bước nữa thôi, nhưng hết lần này tới lần khác, thuật pháp mất đi hiệu lực.

Sau đó Lưu Xuyên hẳn là sẽ được đưa tới quan phủ, tám phân tu sĩ sẽ kiểm tra Nê Hoàn cung của hắn, hồn phách có khác biệt thì khẳng định giấu diếm không được.

Nhưng bất kể như thế nào, chí ít Nhậm Thanh đã rõ ràng tình huống Long Sa thành.

Dù là quỹ ảnh không có chút thu hoạch nào, không được bao lâu liền có thể lần nữa thử xuyên qua bão cát, đến lúc đó chui vào bên trong thành không khó lắm.

Nhưng mà trước đó, hắn cần phải hiểu rõ ràng Cai Ngục Đường chuẩn bị làm những gì.

Nhậm Thanh tiếp tục tiến lên, đồng thời huyết tâm sớm thông báo cho Lý Thiên Cương.

Đợi đến thời điểm hắn tới gần doanh địa, phát hiện trên bầu trời có trang giấy khoảng chừng trăm mét, đem ánh nắng hoàn toàn che lại.

Trong bóng tối chính là chỗ lính cai ngục đóng quân, đều có chút hình thức ban đầu của thành trấn.

Lính cai ngục tuần tra nhìn thấy Nhậm Thanh, về sau ánh mắt cảnh giác lập tức đưa tới, bầu không khí có vẻ cực kỳ yên tĩnh, giống như có đề phòng.

Nhậm Thanh lấy ra lệnh bài lính cai ngục, không thèm để ý đến xung quanh chút nào mà đi thẳng vào trong đó.

Hắn đến Thủy Trạch thì đã thay đổi không nhỏ, chẳng những làn da bị phơi ngăm đen, còn có áo choàng khoác trên người, khiến người bên ngoài căn bản là khó mà nhận ra.

Lính cai ngục ở phía xa nghị luận âm ỉ, đoán được thực chất là ai có thể một mình xuyên qua Thủy Trạch.

Bởi vì ban ngày cực nóng, cho nên bọn hắn vừa mới kết thúc bận rộn ban đêm, đang chuẩn bị tiến đến thạch ốc nghỉ ngơi một phen.

Nhậm Thanh nhìn về phía đất trống, thấy có rất nhiều vật liệu chồng chất, còn có đài cao đang xây dựng, hiện nay đã cao bảy tám mét.

Có chút giống tế đàn chiêu hồn Địa Tàng Vương, nhưng không biết có tác dụng gì.

Nhậm Thanh đến cũng không gây nên gợn sóng, liền bắt đầu đi dạo xung quanh doanh địa.

Hắn có thể cảm giác được Lý Thiên Cương trong bóng tối không ngừng quan sát bản thân mình, giống như là xác nhận cái gì đó.

Sau khi đi qua hơn nửa canh giờ, lúc này Lý Thiên Cương mới tìm tới.

Hắn đánh giá Nhậm Thanh một lát, xác nhận không có vấn đề sau đó mở miệng nói:

“Nhậm Thanh, ngươi mấy tháng trước nên tới rồi chứ, tại sao lại chậm như thế?”

Lý Thiên Cương lúc trước liền đã nhận được tin tức, nhưng chậm chạp không thấy Nhậm Thanh, còn tưởng rằng bên trong đại mạc Thủy Trạch xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Nhậm Thanh cười nói:

“Nguyên bản pháp khí dùng để thay đi bộ đã xảy ra một ít vấn đề, cho nên trì hoãn không ít thời gian.”

Chương 378 - Trạch Tiên

Chương 378. Trạch Tiên

“Pháp khí? Cái pháp khí gì?”

Nhậm Thanh giải thích mơ hồ không rõ nói:

“Một chiếc thuyền nhỏ thôi, có cơ hội sẽ cho Lý tiên bồi người xem một chút...”

“Không có việc gì, tới liền tốt.”

Lý Thiên Cương cũng không có quá nhiều đề ý đối với pháp khí, hai người bắt đầu giao lưu với nhau.

Nguyên bản hắn còn muốn có chỗ giữ lại, nhưng hiển nhiên Nhậm Thanh biết được cũng không ít, dứt khoát coi như bổ sung tin tức về Thủy Trạch cho nhau.

Nhậm Thanh nghe nói sau đó hơi có vẻ kinh ngạc.

Lý Thiên Cương vậy mà cũng đi qua biên giới Thủy Trạch với A Tỳ Địa Ngục, chỉ là cũng không xâm nhập.

Dù sao dù là Âm Sai cảnh, muốn đối kháng thiên uy cũng rất khó, đặc biệt là sức gió kinh khủng của bão cát có thể tùy tiện cuốn đi tu sĩ.

Lý Thiên Cương cuối cùng lựa chọn ở đây thành lập doanh địa, xem như vị trí cách Thủy Trạch tương đối xa xôi.

“Lý tiên bồi, Cai Ngục Đường có phải có tính toán gì hay không?”

Nhậm Thanh đi vào doanh địa đi sau đó thấy không thích hợp.

Hắn nhiều nhất là ở trong mấy tháng liền muốn lần nữa nếm thử tiến về Long Sa thành, mong việc đừng ảnh hưởng đến chính mình.

“Người có chú ý đến tầng mây xuất hiện lúc chạng vạng tối hay không, ta hoài nghi là đầu nguồn của dị tượng Thủy Trạch.”

Nhậm Thanh nghe nói, sau đó đột nhiên tâm niệm vừa động, biểu lộ cũng biến thành cổ quái:

“Chẳng lẽ Lý Thiên Cương tiền bối, người...”

“Cai Ngục Đường chủ yếu là muốn ngăn cản Thủy Trạch tiếp tục khuếch trương, cho nên phải đi xem xét tình huống, nhưng bão cát nơi này thực tế quá hung hiểm.”

“Dù là thi triển thuật pháp cũng không cách nào tiến đến không trung, còn không bằng dựng tháp cao.”

Nhậm Thanh lúc này mới phản ứng được, Lý Thiên Cương ý nghĩ vậy mà cùng người sa mạc không mưu mà hợp, đều là chuẩn bị dựng thiên thể.

Theo tốc độ, Long Sa thành mặc dù làm từ sớm, nhưng hiệu suất không thể nào bằng Cai Ngục Đường.

Làm không tốt thì có thể hai thế lực hội đồng thời hoàn thành xây dựng, nếu là thật có thể nhờ vào đó đi vào đám mây, quỷ biết rõ bên trong Thanh Hư quan đến cùng có cái gì.

Thực tế thi sự tình sẽ phát triển ra ngoài ý định.

Nhậm Thanh có thể làm chính là hiểu rõ ràng hư thực Thanh Hư Cung ghi lại bên trong Long Sa thành, đến lúc đó lại cáo tri cho Cai Ngục Đường.

Lý Thiên Cương nhận thần cổ quái hỏi:

“Lại nói, người phơi gió phơi nắng, chẳng lẽ liền chưa từng xuất hiện tình trạng ý thức mơ hồ?”

“Ây...”

Nhậm Thanh lắc đầu hồi đáp:

“Xác thực có chú ý tới hơi nước hóa thành hình người, nhưng ta sớm dùng thuật pháp ngăn cách với ánh nắng.”

Trong khi nói chuyện, làn da huyết nhục toàn thân Nhậm Thanh bị quỷ ảnh bao trùm, lại thêm đạo bào, từ đầu đến chân bao khóa cực kỳ chặt chẽ.

Lý Thiên Cương thấy vậy âm thầm gật đầu.

Hắn nguyên bản tiếp thu được tin tức Nhậm Thanh đến đây, xác thực sợ tên này bị Thủy Trạch ảnh hưởng, biến thành một loại sinh linh nào đó không thể diễn tả.

Cho nên lúc mới tới mới làm ra phòng bị, không nghĩ tới Nhậm Thanh mấy tháng nay ra ngoài vậy mà lông tóc không tổn hao gì.

Lý Thiên Cương suy tính tới, có phải nên tìm cái lý do đem Nhậm Thanh triệu hồi về Tương Châu hay không, để Đại Mộng chân nhân hỗ trợ hắn mau chóng tấn thăng Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh nhin không được hỏi thăm hơi nước, đồng thời đem cái nhìn của mình tự thuật ra.

Lý Thiên Cương cũng cho rằng hơi nước chính là một loại sinh linh đặc biệt.

Từ sự tình Nham Phong đó có thể thấy được, hắn bây giờ vẫn chưa từng khôi phục ý thức, thậm chí ngay cả ba hồn bảy phách đều đột nhiên biến mất, tựa hồ là bị vây ở nơi nào đó không cách nào trở về bản thể.

Tu sĩ trải qua ánh nắng chiếu xạ, nước trong cơ thể liền sẽ nhanh chóng bốc hơi, hóa thành một loại vật chất cổ quái tên là “Trạch”.

Khi trạch ở vào ngày đêm giao thế, ý thức tu sĩ liền sẽ bị thu nạp trong đó, từ đó biến thành Trạch Tiên Tam Hoa Tự Đỉnh.

“Trạch Tiên?”

Nhậm Thanh nhin không được hơi kinh ngạc, vì sao Lý Thiên Cương sẽ như thế xưng hô.

” Lúc vị lính cai ngục thứ hai hóa thành Trạch Tiên, bao quát cả ta ở bên trong, đã không ít người cũng ở chung quanh, lúc nhìn thấy cái sinh linh này, phản ứng đầu tiên chính là... giống tiên.”

“Trạch Tiên có ảnh hưởng vô hình đối với giác quan, khiến cho người bên ngoài ngộ nhận là tiên, chỉ là nó tùy tiện liền dung nhập giữa thiên địa, phát tay có thể làm bão cát phụ cận tạm dừng mấy hơi.”

Ngữ khí Lý Thiên Cương cảm thấy rất hoang đường, dù sao uy lực như thế viễn siêu Quỷ Sứ cảnh.

Tu sĩ muốn từng bước một tấn thăng cảnh giới cao hơn tựa như leo núi, càng là tới gần đỉnh núi gần, liền càng là khó khăn.

Nào có đạo lý bỏ qua nhục thân liền có thể thành tiên.

Tên lính cai ngục kia dù là hóa thành Trạch Tiên nhưng rõ ràng có lưu linh trí, không ngừng miêu tả đứng ở tiên cư trên đám mây, còn khuyên bảo những người còn lại chớ có bắt chước, đường này chỉ là đầu tử lộ.

Chương 379 - Có Tiên

Chương 379. Có Tiên

Lý Thiên Cương muốn khống chế Trạch Tiên, nhưng nó lại trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Hắn về sau đem ký ức tất cả lính cai ngục trong doanh địa cũng tiến hành sửa chữa, đem nội dung liên quan tới Trạch Tiên sửa chữa xóa trừ sạch sẽ.

Lý Thiên Cương điều khiển nhóm lính cai ngục thứ hai tới, có cái tu am hiểu đồng thuật sĩ.

Hắn có thể nhìn thấy lúc ngày đêm giao thế, trên đám mây có một tòa ngọn núi, phía trên có mấy gian đạo quan, đồng thời Tiên nhân vô số.

Nơi đó chính là tiên cư mà Trạch Tiên nói tới.

Nhậm Thanh biểu lộ ra cười khổ.

Thanh Hư Cung trong mắt hắn thế nhưng là hoàn toàn khác biệt, chân thân ngọn núi là vị lão đạo làn da mọc đầy mụn, có vẻ quỷ dị không hiểu.

“Kỳ thật ta có thể xem rõ ràng tiên cư trên đám mây kia...”

Nhậm Thanh đem Thanh Hư Cung giảng thuật ra, bao quát lão đạo mụn đau nhưc kia.

“Quả nhiên là thủ đoạn ngoại đạo, càng phải đi xem tiên cư một chút.”

Lý Thiên Cương cười lạnh vài tiếng.

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ tới tên lính cai ngục phổi dị hoá kia, nhin không được nói tới người này.

Vô Vi đạo quan cùng Long Sa thành giống như xác thực có chỗ liên hệ, mặt ngoài liền có thờ phụng Đạo Tổ, chớ nói chi là thuật pháp bịa đặt.

“Ta đặt bình rượu tại ngoài trời Thủy Trạch, nhưng cũng không lâu lắm liền bị ánh nắng phơi khô, căn bản là chưa từng xuất hiện dị dạng.”

Nữ tử kia tên là Lạc Minh Mông, hiện nay đã dùng thuật pháp để sinh ra phôi mới, chỉ là thân thể tránh không được suy yếu.

Nhậm Thanh cũng không nhìn thấy Lạc Minh Mông tại trong doanh địa, hẳn là nghỉ ngơi tại trong nhà đá.

Hắn lại cùng Lý Thiên Cương trò chuyện một lát, thấy cũng đã tới giữa trưa, liền tìm chỗ nhà đá đi vào.

Nhậm Thanh chờ đợi ban đêm đến, điểm hồn thì tiến vào Vô Vi đạo tràng.

Hắn cảm thấy thuật pháp bịa đặt rất có thể quan hệ trọng đại, có cần phải đi nghị sự điện một chuyến.

Hiện tại Vô Vi đạo tràng đã tiếp cận sụp đổ.

Dù sao thọ nguyên Thiên Đạo Tử khô kiệt, khiến cho nước hồ chỉ còn một nửa không đến, bởi vậy lộ ra hơn mười đầu Thiên Đạo Trùng ấu thể.

Mộ Bia lô bên trong Hỏa Luyện cung đã chuyển toàn bộ vào lao tù trong bụng, kỳ thật Nhậm Thanh vì lý do an toàn, có thể không cần đến nữa.

Nhưng Nhậm Thanh mơ hồ có loại cảm giác, giá trị pho tượng Đạo Tổ bên trong nghị sự điện khả năng so với Mộ Bia lô còn cao hơn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đầu nguồn thuật pháp bịa đặt chính là bản thân pho tượng, nói không chừng đối với tìm TỬ

Thần pháp có trợ giúp nhất định.

Nhậm Thanh để quỹ ảnh bao trùm pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rời khỏi Vô Vi đạo quan, phát lực một chút xúi dời lên pho tượng.

Nghị sự điện bắt đầu địa chấn, động tĩnh phát sinh thực tế quá lớn.

Tiếng Thiên Đạo Tử vang từ xa tới gần, thân thể trùng điệp đung tại trên vách tường, lập tức khe hở lan tràn, ao nước hiện ra xu thế chảy ngược.

Nhậm Thanh giật nảy mình.

Hắn nào dám lại lẳng nhà lẳng nhăng, dời lên pho tượng liền trực tiếp nuốt vào lao tù trong bụng, sau đó đem mục tiêu đặt trên Đạo Đức Thiên Tôn.

Quỹ ảnh lần nữa di chuyển pho tượng.

Chẳng biết tại sao, rõ ràng trọng lượng pho tượng nhiều nhất chừng trăm cân, nhưng đối với quỹ ảnh có tiêu hao lại cực lớn, tốc độ không khỏi chậm lại.

Khi Đạo Đức Thiên Tôn thu vào lao tù trong bụng, Thiên Đạo Tử cũng tới đến bên trong nghị sự điện.

Không khí vẩn vọ, bồ đoàn từ cỏ khô biên chế thành vậ mà nảy mầm mọc ra thực vật màu đen vẩn vọ, tựa như từng cái tay người.

Một thời gian không thấy, Thiên Đạo Tử hoàn toàn nhìn không ra hình người, mặt ngoài thân thể không ngừng dị hoá rồi lại khôi phục, rõ ràng ở vào biên giới mất không chế.

Quỹ ảnh cuốn lấy pho tượng Linh Bảo Thiên Tôn, dần dần phát lực nâng lên.

Nhậm Thanh thấy vậy căn rằng một cái, không có ý định từ bỏ cơ duyên đã tới tay, hướng hồ thuật pháp bịa đặt rất có thể cùng trạch nhân có quan hệ.

Cùng lắm thì liền tổn thất bộ phận quý ảnh và điểm hồn.

Hắn thử nghiệm nói:

“Sur tổ người quên nha, ta là Hoàng Kỳ.”

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

“Vô Vi đạo quan không có hủy diệt, sư tổ tỉnh.”

Thiên Đạo Tử cất bước, trong chớp mắt đi vào trước mặt Nhậm Thanh, để Nhậm Thanh không cách nào động đậy, muốn rời khỏi Vô Vi đạo tràng cũng không kịp.

Điểm hồn bắt đầu mọc ra lông đen, hình tượng dần dần giống Hắc Sơn Dương.

Nhậm Thanh cố nén đau nhức kịch liệt, trước lúc điểm hồn sắp bị hủy, quý thần xui khiến hỏi:

“Sư tổ, đến cùng Thủy Trạch có cái gì?”

Thiên Đạo Tử có chút sững sốt một chút, trong kẽ răng gạt ra hai chữ.

“Có tiên...”

Nhậm Thanh thừa dịp Thiên Ma khí tức thu liễm, không chút do dự rút lui Vô Vi đạo tràng.

Nghị sự điện đồ sụp thành phế tích.

Chương 380 - Thành Tiên Tam Cảnh

Chương 380. Quỷ Vật Trong Bình

Điểm hồn Nhậm Thanh tựa như Hắc Sơn Dương trở lại trong nê hoàn cung, đã tới gần mất khống chế.

Lúc này Thiên Ma mộng chủng chủ động hóa thành đạo bào khoác tại trên thân điểm hồn, hấp thu Thiên Ma khí tức như đói như khát.

Nhậm Thanh hơi có vẻ bất đắc dĩ, Thiên Ma mộng chủng là pháp khí thuật biến đầu tiên, nhưng hiện nay tiến triển cũng đã lâm vào đình trệ.

Thật sự là làm khó cho Thiên Ma khí tức, vì hắn luôn không khả năng nhiều lần đi vào Vô Vi đạo tràng.

Hắn đem lực chú ý đặt ở lao tù trong bụng bên trên pho tượng Đạo Tổ, nguyên bản tương đối trang nghiêm túc mục, bây giờ nhìn qua lại có chút âm trầm.

Nhậm Thanh thử sáng tạo ra thuật pháp bịa đặt, nhưng pho tượng không thấy phản ứng chút nào.

Ngược lại là Husky trở nên rất là hoảng sợ, lại không ngừng sủa lên, giống như sau một khắc Đạo Tổ pho tượng muốn đem nó ăn.

Mãi đến Nhậm Thanh đem pho tượng nhốt tại trong một ngăn phòng, tiếng chó sủa lúc này mới bình ổn lại.

Hắn không vội mà tìm tòi bí ẩn Đạo Tổ pho tượng, nhốt lại liền không đi để ý.

Sắc trời đã dần dần muộn, lập tức mặt trời liền sắp xuống núi, không biết tình huống Lưu Xuyên như thế nào.

Nhậm Thanh kiên nhẫn chờ đợi hồi lâu, mãi đến trong nháy mắt hồn phách cùng quỷ ảnh câu thông liên hệ, ý thức giáng lâm tại Long Sa thành bên trong sa mạc.

Hắn mở mắt liền phát hiện bản mình vậy mà đang ở trong một gian phòng, xem trang trí hẳn là đạo quan, nhưng mà đồ dùng trong nhà đều là bằng đá.

Ánh nến mờ tối lung lay phập phù.

Thi dầu vốn là khá nhiều tạp chất, càng là phiêu tán ra một mùi cháy khét cổ quái.

Nhậm Thanh có chút không quen thị lực của thân thể này, thật sự là xem không rõ ràng.

Hắn dụi dụi con mắt, lập tức sắc mặt trở nên cực kì âm trầm, chỉ là trải qua một buổi sáng, hiện tại bụng căng lên tựa như người phụ nữ có thai mười tháng.

Nhậm Thanh mượn nhờ quỷ ảnh thì rất nhanh liền hiểu rõ ràng tình trạng, cùng vị lính cai ngục Lạc Minh Mông kia không khác nhiều.

Phổi sưng lên cực độ, biến thành cái bình lưu ly ẩn chứa rượu.

Chẳng lẽ thành tiên trong miệng Sa Sơn Tử, chính là quá trình đem bản thân hóa thành đồ ăn?

Nhậm Thanh âm thầm phủ nhận.

Không có khả năng.

Dù sao Lưu Xuyên là mất nước mà chết, tình huống hoàn toàn không giống, tám thành là tu sĩ Long Sa thành phát giác

được hồn phách có tổn hại, về sau bị xem như một loại thí nghiệm.

“Nắc...”

Nhậm Thanh nắc hai cái.

Bên trong miệng hắn tràn ngập mùi rượu nồng đậm, khiến cho ần ần có cảm giác buồn nôn, đầu cũng sinh ra nhói nhói.

Tựa như là say rượu mới vừa tỉnh.

Nhậm Thanh vừa định rời giường chiếu băng lãnh, nhưng mà phổi dị hoá dẫn đến hô hấp trở nên nặng nề, bên trong nước bọt đã bắt đầu xen lẫn tơ máu.

Hắn không cách nào gọi ra hệ thống, nhưng có thể cảm giác được tuổi thọ của mình đã dùng ngày để tính, dù sao nội tạng xuất hiện dị hoá như thế, phàm nhân nào có khả năng sống sót.

Phải sống lâu mấy đêm nữa, giống như chỉ có thể ném thử tu luyện thuật pháp.

Nhưng yêu cầu nhập môn Cai Ngục Pháp quá cao, căn bản không phải bên trong thời gian ngắn có thể nắm giữ, chỉ có tu luyện thuật pháp bịa đặt còn đáng tin cậy một chút.

Nhậm Thanh cố nén đau đớn, kiểm tra trong phòng.

Kết quả phát hiện cái gian phòng này hình như trước kia là trụ sở Lưu Xuyên, chỉ là chuẩn bị ở trước lúc hắn không có khô kiệt mà chết.

Đồ dùng xinh hoạt được để ngăn nắp, thường xuyên cũng có người đến đây quét dọn vệ sinh, phỏng phất là tận lực là chuẩn bị cho Lưu Xuyên.

Nhậm Thanh đối với cái này rất là nghi hoặc.

Tiếp sau đó chú ý của hắn rời đến một cái bình ở góc tường, mơ hồ có thể nghe được bên trong truyền đến âm thanh xột xoạt quái dị.

Cái bình hở ra một cái khe, lộ ra đôi con mắt đỏ như máu.

Khí tức kinh khủng tiết ra.

Nhậm Thanh thấy vậy lắc đầu.

Cổ thân thể yếu này đuổi đối mặt quỷ vật thì sợ là không có chút lực chống đỡ nào, chỉ có thể trước khi chết đem quỷ ảnh chuyển di.

Nhưng hắn lại có chút không cam lòng, nơi đây rõ ràng đã đi tới nội địa Long Sa thành, nói không chừng có thể tìm được manh mối thuật pháp.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại lấy ngựa chết làm ngựa sống, điểm hồn thì đến đến trước Đạo Tổ pho tượng ở lao tù trong bụng, đồng thời niệm tụng thuật pháp bịa đặt.

Hai tay của hắn vây quanh ngực, lẳng lẳng đặt tại trước cái bình ở trong góc.

Khe hở ở cái bình chậm rãi mở ra, thanh âm sắc bén hàm răng lẫn nhau ma sát, xương cốt va chạm càng là liên tiếp.

“Ăn người, ta muốn thành tiên.”

“Ăn người...”

Quỷ vật nên trong im bật, ánh mắt có vẻ hơi nghi hoặc, bởi vì vị hài đồng gây yếu trước mặt phát ra động tĩnh so với nó còn lớn hơn.

Nhậm Thanh trong lúc hô hấp, bên trong miệng tràn đầy mùi hôi thối, bụng nâng lên phập phùng bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, giống như tràn đầy huyết nhục ở trong bụng.

Chương 381 - Thành Tiên Tam Cảnh

Chương 381. Thành Tiên Tam Cảnh

Một đũa nhỏ trước đó nhiều nhất cao một mét ba, lúc này cơ thể nhanh chóng trưởng thành, cơ bắp bao trùm tại bên trên xương cốt trắng kiện, mấy hơi bên trong vậy mà hóa thành người đàn ông cường tráng.

Quỷ vật phát ra thanh âm không thể tưởng tượng nổi:

“Người không phải Lưu Xuyên, người...”

Nhậm Thanh mở to mắt, khí tức hung thần đập vào mặt.

Đầu của hắn kém chút liền đụng đến nóc nhà, thân cao chỉ ít tại trình độ 2m3, toàn thân tràn ngập lực khí.

Mà phổi bị dày bao trùm, ngoại trừ hô hấp vẫn khó khăn, nhưng phổi to đã không còn ảnh hưởng tới động tác trên phạm vi lớn.

Nhậm Thanh sờ lên bụng, nhịn không được cảm thán nói:

“Cứ thế mà tiêu hóa hết ba mươi sáu trái tim, kém chút liền căng dạ dày hết cỡ.”

Đạo Tổ pho tượng đúng là đầu nguồn của thuật pháp bịa đặt, Nhậm Thanh dứt khoát nhờ vào đó để thân thể Lưu Xuyên tu luyện Thuần Dương Vô Cấu pháp.

Vốn cho rằng Lưu Xuyên sẽ chết tại bên trong quá trình nắm giữ thuật pháp bịa đặt, nhưng dạ dày người sa mạc rất là kì lạ.

Nhìn như chỉ lớn bằng nắm đấm, kì thực có thể dung nạp hai ba mươi cân đồ ăn, đồng thời tốc độ cùng hiệu suất tiêu hóa viễn siêu thường nhân.

Kết quả dẫn đến hiệu quả thuần dương Vô Cấu pháp kéo căng, cưỡng ép đạt tới trình độ của lính cai ngục nắm giữ thuật pháp nhục thân Bán Thi cảnh.

Tiếng quỷ vật vang lên:

“Ăn người, ăn người, ta muốn thành tiên... Thành tiên...”

Quỷ vật trong bình giống như đã mất đi lý trí, chui ra ngoài sau vậy mà biến mất không thấy gì nữa, tiếng lẩm bẩm giống như đang tuyệt vọng.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Hắn đã biết chính mình ăn bản thân mình và thành tiên tam cảnh là đại biểu cho cái gì, bởi vậy hiểu rõ ràng trong bình nuôi quỷ vật ra sao.

Lập tức cánh tay phải Nhậm Thanh sinh ra nhói nhói, huyết nhục phía trên nhanh chóng khô cạn biến mất.

Quỷ vật cất tiếng cười to:

“Thật là mỹ vị a, ăn người, thành tiên! ! !”

Nhậm Thanh mỉm cười nhìn về phía cánh tay không có vật gì, ngữ khí khó hiểu, mở miệng nói ra:

“Không biết mỹ vị tới mức nào, Lưu Xuyên.”

“Người đến cùng là ai...”

“Người đoán.”

Tai mắt mũi miệng Nhậm Thanh chảy ra chất lỏng màu đen, so với quỷ vật vô tung vô ảnh trong bình, kỳ thật hắn càng giống là yêu ma hơn.

Đại bộ phận quỷ ảnh thoát ly thân thể, quỷ ảnh trong nê hoàn cung còn thừa không nhiều, chỉ có thể không chế thân thể, nhưng vẫn đủ.

Quỷ ảnh cưỡng ép dung nhập cánh tay phải khô quắt, lập tức xông tới một cỗ cự lực kinh khủng.

Quỷ vật sinh ra sợ hãi, rõ ràng nam nhân ở trước mắt vừa rồi vẫn là hài đồng mặc cho người khác định đoạt, làm sao lại trở nên dọa người như thế.

Nó muốn bỏ chạy cũng đã không còn kịp rồi.

Nhậm Thanh cắn đầu lưỡi một cái, phun tiên huyết lên cánh tay phải.

Tiên huyết khiến cho quỷ vật trong suốt dần dần hiển lộ ra bản thể, hắc chĩnh thể từ hơi nước tạo thành.

Bộ mặt quỷ vật vặn vẹo, hai lỗ tai cùng cái trán mọc ra vòi hút hình hoa cúc, bên trong có nanh răng nhọn, có đầu lưỡi duỗi ra liếm láp bờ môi.

Tướng mạo lò mờ có thể nhìn ra vết tích Lưu Xuyên.

Nó chính là lợi dụng vòi hút cưỡng ép hấp thu huyết nhục của thân thể Nhậm Thanh.

Từ phần eo quỷ vật trở xuống lại hiện ra mịt mù như sương sớm, xen lẫn từng điểm ánh sáng nhạt, xác thực có cảm giác như tiên khí không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Lưu Xuyên phát ra tiếng thét lên thê lương, chỉ cảm thấy toàn thân bị quỷ ảnh kéo chặt lấy, ngay sau đó có một cái đại thủ bắt lấy cái cổ nó.

Nhậm Thanh tiến tới hỏi: “Thành tiên tam cảnh là những cái gì?”

“Ư ư...”

“Thật ngại quá, bóp cổ quá chặt.”

Nhậm Thanh buông ra chút lực khí, Lưu Xuyên không ngừng ho khan, hai mắt toát ra oán độc áp chế không nổi, vẫn muốn tránh thoát trời buộc.

“Mau nói.”

Lưu Xuyên đã nhận ra sát khí nồng đậm, nào dám lại làm phản kháng, run run rẩy rẩy nói ra:

“Ta chỉ biết đệ nhất cảnh, Tự Thực.”

“Tự Thực, thú vị.”

“Ta cho ngươi tiên pháp, chỉ cần thả ta...”

“Quên đi.”

Nhậm Thanh lần nữa nắm chặt cái cổ Lưu Xuyên, ngữ khí trào phúng nói ra:

“Ngươi ngay cả Tự Thực cảnh cũng không thành, nào biết rõ cái gì là thành tiên.”

Con người Lưu Xuyên phóng đại, bên trong miệng phát ra âm thanh ha ha ha quái dị.

Nhậm Thanh đã đoán ra tám chín phần mười.

Cái gọi là Tự Thực cảnh, chính là thông qua một ít thủ đoạn tách ra nước trong cơ thể, để nước hóa thành trạch nhân, sau đó nuôi dưỡng ở trong bình.

Trạch Nhân sẽ lấy bản thể làm thức ăn, nếu như có thể hấp thu hết ba hồn bảy phách, mới xem như đạt đến Tự Thực cảnh hoàn chỉnh.

Lưu Xuyên Trạch Nhân rõ ràng chưa từng toàn bộ hấp thu, cho nên Nê Hoàn cung bản thể có lưu một Hồn Tam phách.

Nhậm Thanh phụ thể sau đó hẳn còn kỳ quái vì tại sao hồn phách còn sót lại biến mất không thấy gì nữa.

Chương 382 - Thành Tiên

Tam Cảnh 2

Chương 382. Thành Tiên Tam Cảnh 2

Nhậm Thanh đột nhiên nghĩ đến thân thể Nham Phong đã mất hết hồn phách.

Nói rõ Lý Thiên Cương trước đây từng ném thử đem Nham Phong lần nữa đưa đến doanh địa, từ đó sinh ra ngoài ý muốn, dẫn đến hồn phách bị nuốt.

Và có thể Trạch Nhân do tu sĩ lĩnh cai ngục sinh ra sẽ càng thêm cường đại, nếu không thì không có lý do gì mà Lý Thiên Cương cũng không làm gì được.

Nhậm Thanh hơi có vẻ đau đầu, một lần nữa nhìn về phía Lưu Xuyên sắp bị bóp gãy cổ, ánh mắt bắt đầu trở nên không rét mà run.

“Lưu Xuyên, người gặp được ta xem như là tiên duyên, ta sẽ giúp người thành tiên.”

“ục ục ục...”

Lưu Xuyên liều mạng muốn phản kháng, trong chốc lát hàn ý bao phủ toàn thân, hắn chưa bao giờ thấy qua một màn rừng mình như thế.

Nhậm Thanh mở ra miệng Lưu Xuyên, một Hồn Tam phách còn lại cưỡng ép thu lấy ra, đem quỷ ảnh pha tạp trong đó rồi nhét vào.

Lưu Xuyên căn bản liền không muốn hút vào, cánh tay kia bóp chặt cổ hắn, gân xanh tuôn ra, giống như muốn đem thân

thể của mình bóp nát.

Hắn đành phải nuốt hồn phách, sương mù hóa chậm rãi khuếch tán đến nửa người trên, nhưng màu sắc lại hơi có vẻ ám trầm.

Đợi đến khi tất cả hồn phách đều bị hấp thu, Lưu Xuyên hóa thành một nam tử trên người mặc đạo bào màu xanh, cái vòi hút ở cái trán và hai lỗ tai biến thành hình hoa sen, khí tức như tiên không giữ lại chút nào.

Lưu Xuyên hư hóa thân thể thoát khỏi cánh tay trời buộc, run lẩy bẩy trốn ở trong một góc.

Nhậm Thanh vẫn duy trì động tác như cũ, quỹ ảnh trong nề hoàn cung đã không đủ thao túng thân thể, đại bộ phận quỹ ảnh đã ở trong cơ thể Lưu Xuyên.

Nhưng hắn cảm giác chỉ cần chủ thể quỹ ảnh đi vào phụ cận Lưu Xuyên, dễ như trở bàn tay liền có thể chứng không sinh tử tên này.

“Chờ, ta sẽ tìm đến ngươi.”

Lưu Xuyên muốn nói cái gì, nhưng quỹ ảnh phun trào tại trong cơ thể, giống như là từng tầng từng tầng gông xiềng hiện lên.

Cửa gian phòng mở ra, mấy vị đạo sĩ lộ vẻ mặt ngạc nhiên đi đến, hiển nhiên là bị Lưu Xuyên thành tựu Tự Thực cảnh kinh động.

Nhưng đập vào mi mắt lại là cái thân thể cao lớn, mang tới cảm giác áp bách không gì sánh kịp.

Bọn hắn bị hù lui về phía sau liên tiếp mấy bước, lúc này mới chú ý tới nam tử đã hóa thành thi thể, mà thần sắc Lưu Xuyên quỳ trên mặt đất như bị điên.

“Đừng giết ta, ta không muốn trở thành tiên, ta không muốn trở thành tiên, đừng giết ta.”

Ánh mắt trời dâng lên.

Nhậm Thanh để ý thức trở về thân thể.

Nhậm Thanh mở to mắt, thở ra một hơi thật dài.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xạ vào trên mặt đất.

Nhậm Thanh nguyên bản chẳng qua là cảm thấy hình thái Trạch Nhân cùng quý ảnh không phải thật không phải hư, cho nên mới nệm thử đem cả hai tương dung, không nghĩ tới vậy mà thật làm được.

Nhưng còn muốn dùng “Dạ Du” giáng lâm Long Sa thành cũng có chút khó khăn, dù sao Trạch Nhân không có nhục thân, thậm chí ngay cả hồn phách cũng không tồn tại.

Nhưng mà nếu muốn thu hoạch tình báo, ngược lại là ảnh hưởng không lớn.

Nhậm Thanh quyết định tu dưỡng mấy ngày tại trong doanh địa lính cai ngục, lại tìm cái cơ hội tiến về Long Sa thành.

Lấy trình độ chắc chắn bây giờ của xà lan, xuyên qua bão cát chắc hẳn không có vấn đề quá lớn.

Hắn sớm tồn trữ số lượng Trạch Sa phong phú ở lao tù trong bụng, hiện nay khẩu phần lương thực cát nhân đã không cần bổ sung, ngược lại là rơi vào nhàn rỗi.

Nhậm Thanh duỗi lưng một cái, đột nhiên phát hiện tại trên mặt bàn cách đó không xa, chẳng biết lúc nào có thêm một trang giấy tràn ngập chữ nghĩa.

Rõ ràng xuất từ Lý Thiên Cương.

Hắn đọc qua nội dung liên thuận tay tiêu hủy, biểu lộ cũng bởi vậy trở nên bất đắc dĩ.

“Không hổ là Cai Ngục Đường, nhanh như vậy liền nghĩ đến biện pháp đối phó Trạch Nhân.”

Nhậm Thanh xem chừng, kế hoạch trên trang giấy tại hắn lúc hắn chưa tới doanh địa đã hoàn thiện, hiện nay thì độ khả thi không nhỏ.

Hắn không có ý định tham dự quá nhiều, vốn là bất cứ lúc nào muốn thoát rời đi.

Lý Thiên Cương sở dĩ thông báo kế hoạch kỹ càng, chủ yếu sợ Nhậm Thanh tùy tiện nhúng tay ảnh hưởng tình thế phát triển, bởi vậy không có tuyên bố nhiệm vụ gì.

Nhậm Thanh không thêm đề ý chút nào mà bắt đầu quan tưởng thuật pháp, để mà bổ sung hồn phách tiêu hao.

Đồng thời cũng lưu tâm lắng chuyện sắp xảy ra trong doanh địa.

Ban ngày dài dằng dặc thoáng qua liền mất, mặt trời rơi xuống giữa sườn núi.

Nhưng nhiệt độ cực nóng lại không thấy giảm xuống chút nào, nhiệt độ cao thậm chí đủ để cho phàm nhân tại trong mây giây liền chết đi, có thể thấy được Thủy Trạch kinh khủng.

Lạc Minh Mông mơ hồ tỉnh lại, hai tay che đầu, chỉ cảm thấy đầu căng ra muốn nứt, cái trán không khỏi tuôn ra gân xanh.

Trí nhớ của nàng trở nên cực kì mơ hồ, chương không đối với thân thể cũng là hơi có vẻ không quen tay.

Chương 383 - Mưu Đồ Của Cai Ngục Đường

Chương 383. Mưu Đồ Của Cai Ngục Đường

Lạc Minh Mông cẩn thận hồi tưởng, trong đầu giống như có thêm một cái ý niệm, toàn thân bởi vậy bắt đầu không ngừng run rẩy, bên trong miệng lẩm bẩm.

“Thành tiên...”

“Vì sao phải thành tiên?”

Nàng ngơ ngơ ngác ngác đứng người lên, tựa như cái xác không hồn phóng ra khỏi phòng đá, đi vào vị trí trống trải của doanh địa.

Nhìn xung quanh, nguyên bản doanh địa náo nhiệt có vẻ cực kì quạnh quẽ.

Lấy trạng thái Lạc Minh Mông hiện nay, đương nhiên sẽ không sinh ra nghi hoặc, nàng tiếp sau đó cất bước đi đến vị trí cửa doanh địa.

Tại khi nàng đi ngang qua trước nhà đá Nhậm Thanh, ánh mắt xéo qua giống như đã nhận ra bên trong có người, vô ý thức nhìn vào trong phòng qua cửa sổ.

Thấy được Nhậm Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Lạc Minh Mông vừa định đặt câu hỏi, vậy mà đối phương trong thoáng chốc lại biến mất không thấy gì nữa.

Nhậm Thanh dùng Kính Trung Tiên đem bản thân mình che lấp, trọng đồng đánh giá Lạc Minh Mông, phát hiện linh trí đối phương như là dã thú bình thường.

Nàng thấy vậy thì rời khỏi thạch ốc, nhảy vọt đến trên tường thành doanh địa.

Đông đảo lính cai ngục cũng tập trung ở nơi đây, bao quát cả Lý Thiên Cương mặt mũi tràn đầy trang nghiêm, ánh mắt bọn hắn chính tề nhìn về phía Lạc Minh Mông.

Lạc Minh Mông tiếp tục đi ra ngoài doanh địa, rất nhanh liền ly khai phạm vi trang giấy, nhận ánh nắng chiếu thẳng vào người.

Nhưng mà nét mặt của nàng nhưng không có thống khổ.

Lạc Minh Mông giống như là nhớ ra cái gì đó, hưng phấn lắm lắm:

“Thành tiên, ta muốn thành tiên...”

Biểu lộ Lý Thiên Cương không có biến hóa, lẳng lặng nhìn xem mà không có ngăn cản chút nào.

Lính cai ngục ngược đang chờ xuất phát, bọn hắn không biết nhiệm vụ kỳ càng, nhưng thấy Âm Sai cảnh coi trọng như vậy, tránh không được có chút khản trương.

Một lát sau, đỉnh đầu Lạc Minh Mông có hơi nước ngưng tụ, rất nhanh liền hiển lộ ra hình người, đồng thời trở nên càng thêm sinh động như thật.

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn Lý Thiên Cương.

Lạc Minh Mông chẳng những hồn phách bị thuật pháp động tay chân, ký ức cũng làm ra sửa chữa nhất định, xem ra Lý Thiên Cương đã mưu đồ một đoạn thời gian.

Khả năng là sau khi Nham Phong hóa thành trạch nhân, Cai Ngục Đường liền tìm bí mật thành tiên.

Mặt trời sắp xuống núi, nhiệt độ rất cực có một chút xu thế mát mẻ.

Nhưng lính cai ngục cũng biết rõ, sắp đến chính là đêm đông rét lạnh không gì sánh được.

Ngay tại thời điểm mặt trời như ẩn như hiện, gió cát gào thét biến thành Hàn Phong, khiến cho đám người không ngừng run rẩy.

Trừ phi là những cái lính cai ngục thuật pháp cùng nhục thể tương quan, nếu không tránh không được vẫn là sẽ bị hoàn cảnh tàn khốc của Thủy Trạch ảnh hưởng.

Lạc Minh Mông vẫn không có chút động tĩnh.

Hơi nước bao phủ toàn thân nàng khô cạn, nước lưu lại càng ngày càng ít, ba hồn bảy phách cũng bị hấp thu hầu như không còn.

“Thành tiên...”

Lạc Minh Mông mở ra hai tay, trên mặt lộ ra say mê không hiểu.

Ngoại hình đoàn kia hơi nước dần dần ngưng thực, nhưng còn xa không có bông bành tiên khí như Lưu Xuyên, mà lại có vẻ hơi giả mà không thật.

Lạc Minh Mông là tu sĩ Bán Thi cảnh, hẳn là xa xa không phải Lưu Xuyên có thể so sánh, chuyển hóa ra Trạch Nhân hẳn là càng thêm cường đại mới đúng.

Nhậm Thanh suy đoán, có lẽ liên quan tới tình huống phức tạp của Lạc Minh Mông.

Lý Thiên Cương hẳn là sớm cùng Lạc Minh Mông trao đổi qua, không biết đưa cho chỗ tốt gì, để nàng bằng lòng cho mượn thân thể dùng một lát.

Lạc Minh Mông nuốt xuống Bỉ Ngạn hoa, về sau trong cơ thể dựng dục ra ngục hồn phách, chủ hồn phách thì bị Lý Thiên Cương bảo hộ tại nơi khác.

Thân thể do ngũ hồn phách không chế, dẫn đến động tác có vẻ cứng nhắc cổ quái như thế.

Lý Thiên Cương lựa chọn Lạc Minh Mông cũng là bởi vì đối phương tu vi Bán Thi cảnh, sau khi hóa thành trạch nhân cũng sẽ không xuất hiện tình trạng mất không chế.

Nhưng cụ thể giờ trò gì tại trên thân ngũ hồn phách, quý biết rõ a...

Hơi nước đã đem ngũ hồn phách Lạc Minh Mông tiêu hóa, bề ngoài dần dần hình thành bộ dáng Trạch Nhân, nhưng mà Tam Hoa Tụ Đỉnh ở cái trán và hai lỗ tai cũng không rõ ràng.

Nhậm Thanh thấy vận nhện không được sinh ra ý động.

Từ Đại Mộng chân nhân tu luyện Vô Mục Pháp cũng có thể thấy được, diệu dụng của điểm hồn viễn siêu tượng tượng, không phải chỉ có thể dùng làm dò xét cùng ngăn cản hồn phách công kích.

Mặc dù hẳn không biết Đại Mộng chân nhân bằng cách nào đem điểm hồn hóa thành Thái Tuế Đạo Quân, nhưng một màn trước mắt lại cho mình linh cảm.

Điểm hồn hẳn là có thể dùng làm vật dẫn thành tiên của Thủy Trạch pháp.

Cho dù có gặp tệ nạn, trực tiếp đem điểm hồn phá hủy, một lần nữa thai nghén là được.

Chỉ là thực tế Nhậm Thanh hiểu quá ít đối với Thủy Trạch pháp, còn phải đi Long Sa thành cố gắng lấy được bí tịch, sau đó dùng hệ thống xem xét nội dung rồi lại nói.

Chương 384 - Xuyên qua bão cát

Chương 385. Xuyên qua bão cát

Nhậm Thanh đợi đến ban đêm, thử nghiệm câu thông quỹ ảnh trong cơ thể Lưu Xuyên, kết quả liên hệ giữa hai bên đã như có như không.

Có thể thấy được tính hạn chế ” Dạ Du”.

Quỹ ảnh không cách nào không chế từ xa sinh linh không có thân thể cũng không có hồn phách.

Nhậm Thanh thấy vậy không có ý định ở lâu trong doanh địa linh cai ngục nữa.

Hắn hôm sau liền chuẩn bị rời khỏi doanh địa, kết quả vừa đi ra phạm vi trang giấy, Lý Thiên Cương đột nhiên xuất hiện tại cách đó không xa.

Lý Thiên Cương mặc dù không làm ngăn cản, nhưng vẫn là nói ra:

“Hiện tại tình huống có chút phức tạp, cố gắng đừng rời quá xa doanh địa, nếu như không tiện có thể dùng thuật pháp của ta thay đi bộ.”

“Đa tạ Lý Thiên Cương tiên bối, kỳ thật ta có chuẩn bị pháp khí.”

“Vậy người chú ý nhiều hơn, tuyệt đối không nên tới gần khu vực biên giới A Tỳ Địa Ngục, nơi đó có bão cát liên tục không ngừng.”

“Biết rõ.”

Lý Thiên Cương đưa mắt nhìn Nhậm Thanh ly khai, thấy Nhậm Thanh vừa đi ra khỏi tầm mắt, gò núi lòng bàn chân liền lập tức sinh ra chấn động.

Nét mặt của hắn hơi có vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía Nhậm Thanh rời đi.

Một chiếc thuyền xem không rõ ràng hình dạng đang đi về hướng Tây Bắc, tốc độ vượt mức bình thường, chớp mắt liền biến mất ở trong biển cát tầng tầng.

Lý Thiên Cương nhớ tới trước đây Nhậm Thanh miêu tả về pháp khí, nhin không được sinh lòng giật mình.

Hắn cũng không biết Đại Mộng Đoán Khí chính là cửa hàng mà Nhậm Thanh mở, chỉ cho là là Đại Mộng chân nhân tự thân vì đối phương luyện chế pháp khí.

Ngay cả Dương Thần cảnh cũng xem trọng như thế sao?

Xà lan theo gió vượt sóng.

Nhậm Thanh đứng tại trên boong tàu suy nghĩ ngàn vạn, nhắm mắt dưỡng thần đồng thời thu thập một chút Trạch Sa, hồi lâu mới đi tới buồng nhỏ trên tàu quan tướng Vô Mục Pháp.

Husky một lần nữa bị phóng ra.

Nó giống như có dự cảm không tốt, lựa chọn thành thành thật thật đợi tại trong phòng bếp.

Xà lan trực chỉ bão cát, bởi vì chưa từng xuất hiện chậm trễ, mười mấy ngày liền đạt tới biên giới ngoài cùng.

Bão cát gào thét đi qua, đánh vào trên cánh buồm keng keng rung động.

Nhậm Thanh không có vội vã tăng tốc, trước kiên nhẫn đem trạng thái bản thân điều chỉnh đến tốt nhất, đồng thời

chuyên môn đợi đến thời điểm màn đêm buông xuống.

Ban ngày mặc dù tầm nhìn xa hơn một chút, nhưng xà lan rất dễ dàng bị tu sĩ Long Sa thành phát giác, ban đêm thì dễ di chuyển hơn một chút.

Đến lúc đó có Kính Trung Tiên tạo huyền tượng, tăng thêm quỷ ảnh, mới có thể làm được tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Nhậm Thanh tiếp lấy lại đi A Tỳ Địa Ngục một chuyến.

Chờ sau khi hấn đến sa mạc liền không tiện ra vào Cai Ngục Đường.

Nhậm Thanh đem đơn đặt hàng Đại Mộng Đoán Khí đặt tại cửa hàng quây hàng, lính cai ngục lúc đến tự nhiên sẽ cầm lấy, còn lại liền không tiếp tục để ý.

Hấn vừa định ly khai A Tỳ Địa Ngục, kết quả từ chợ quỷ ngoài ý muốn nghe nói đến một tin tức, Lý Diệu Dương vậy mà tấn cấp Âm Sai cảnh thất bại, hiện nay vẫn ở vào bên trong bế quan.

Nhưng tấn thăng là không cần nghĩ tới nữa, bế quan chủ yếu là giữ được tính mạng.

Âm Sai cảnh cũng không giống Quỷ Sứ cảnh, chính là quá trình vật quỷ dị trong cơ thể khôi phục, một khi thất bại thì con đường phía trước gần như đã đoạn tuyệt.

Ngược lại là tin tức Bạch Bách tấn thăng hay không cũng không truyền ra, nói rõ còn có hy vọng.

Nhậm Thanh an định tâm thần trở về xà lan, quỷ ảnh lòng bàn chân lan tràn đến trụ thuyền, cánh buồm lập tức triển khai, tốc độ đi thuyền tăng dần dần.

Tại trong biển cát mênh mông vô ngần, thuyền nhỏ bé giống như là bộ ngựa đầu xe.

Nhưng mà sau khi xà lan tới gần bão cát, thân thuyền vẫn duy trì ổn định, mãi đến bên trong ngàn mét mới bắt đầu đung đưa.

Nhậm Thanh đối với pháp khí hoàn thiện rất là hài lòng, đổi lại là trước đây thì khả năng thân thuyền đã mất không chế, nhất định phải gia tăng trọng lượng mới được.

Hắn vỗ vỗ bánh lái.

Tám ván gỗ đáy thuyền có chút nhếch lên, long cốt ở trong đó im ắng gào thét.

Nó giống như bởi vì trước đây gập chặt vật mà không có cam lòng, dồn hết sức để phóng đi tới trung tâm bão cát, mũi tàu Quỷ Lang đối diện với tai nạn trước mặt.

Cánh buồm hấp thu sức gió chậm rãi mở to, cả chiếc xà lan lúc này mới xuất hiện mất không chế.

Ngay trong thời điểm xà lan muốn bay lên trời, trong lúc vô hình Trạch Sa hội tụ lại với nhau, hình thành một người cát khổng lồ khoảng chừng ba mươi mét.

Nhậm Thanh có thể cảm nhận được nguy hiểm mất không chế càng ngày càng nghiêm trọng, đạt tới trình độ như vậy thì cát người xác thực phi thường khoa trương, xa không phải Quỷ Lang có thể so sánh.

Nhưng nhiều nhất chỉ có thể tiếp tục mười mấy phút, nếu không thì thân thể thật sẽ thụ tổn hại.

Phanh phanh!

Hai tay người cát nắm lên xà lan, ôm lấy xà lan mạnh mẽ vào vào trong bão cát, sức gió mạnh hơn cũng ngăn cản không được bước chân Nhậm Thanh.

Chương 385 - Xuyên qua bão cát 2

Chương 386. Xuyên qua bão cát 2

Ngay tại lúc Nhậm Thanh ra sức chạy, uy lực bão cát cũng đạt tới cực hạn.

Thân thể ba mươi mét từ từ nhỏ dần, nhưng lấy thể tích người cát hiện nay mà nói, đầy đủ để Nhậm Thanh vừa đi vừa về hai ba lần ở bên trong.

Nhậm Thanh đi qua một tầng bình chướng thật dày, sức gió lập tức giảm bớt hơn phân nửa.

Bởi vì bão cát hiện ra xu thế vòi rồng không ngừng xoay tròn, cho nên vị trí ở giữa sẽ có một mảnh khu vực giảm xóc, tên là mắt bão.

Nhậm Thanh nhìn xung quanh, chỉ là phiến cồn cát thường thường không có gì lạ, cũng không có cái dị dạng gì.

Nhưng là vì thuận tiện cho lần sau xuyên qua bão cát, hai tay của hắn đột nhiên đánh ra mặt đất, tạo thành cái hang động nam thạch kiên cố.

Coi như không cách nào hóa thân thành người cát, cũng có thể đứng ở trong mắt bão để bổ xung.

Nhậm Thanh tiếp tục cất bước tiến vào bão cát, nửa đoạn sau thì sức gió yếu hơn nhiều, nhưng mà thân thể đã tiếp nhận không nổi quỹ dị vật.

Hắn đem quỹ dị vật một lần nữa giam giữ đến lao tù trong bụng, sau đó dùng quỹ ảnh đem bản thân mình cố định tại bên

trên boong tàu.

Cánh buồm đột nhiên kéo căng, sức gió được chứa đựng thật lâu toàn bộ phóng thích ra ngoài.

Rầm rầm rầm...

Đất rung núi chuyển.

Bão cát trong nháy mắt xuất hiện cái lỗ hồng, xà lan bị quỷ ảnh bao vây, lại có Kính Trung Tiên hỗ trợ, gần như cùng đêm tối hòa làm một thể.

Nhậm Thanh nhìn thoáng qua bão cát sau lưng, tiếp sau đó liền đem xà lan thu vào lao tù trong bụng, lặng yên không tiếng động rơi vào cơn cát.

Long Sa thành ở xa xa náo nhiệt không gì sánh được, trên đường phố đều là người sa mạc, cũng giống như ngày lễ ở Tam Tương thành.

Hắn biết rõ động tĩnh xà lan thực tế quá lớn, khẳng định sẽ dẫn tới một ít tu sĩ chú ý, vẫn là cẩn thận mới là tốt.

Chờ đợi một lát, một đạo hư ảnh sâu kín từ bên trong thành phiêu tán ra.

Người lão giả râu tóc bạc trắng đứng ở bên ngoài sa mạc, khí thế giống như là Tiên nhân xuất trần, dùng ánh mắt nhìn xung quanh.

Nhậm Thanh ngừng thở, lợi dụng năng lực Hoàng Tuyền tiên cốt hóa thành quỷ ảnh, liền giấu ở bên trong cái bóng cơn cát.

Hắn dùng ánh mắt còn lại đánh giá lão giả trạch nhân, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

Thân thể Trạch Nhân của ông lão không cao không thấp, vẫn mặc đạo bào màu xanh, nhưng hoa sen ở cái trán hai lỗ tai

đã hoàn toàn nở rộ.

Bên trong hoa sen phun ra cái hẹp dài đầu lưỡi, phía trên mọc ra mặt người ngũ sắc.

Nhậm Thanh cẩn thận quan sát, kết quả phát hiện lão giả Trạch Nhân hai tay lòng bàn tay còn nhiều ra hai mặt người, cộng lại tất cả có năm tám.

Hắn trong lòng thầm nghĩ:

“Sợ không phải Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên...”

Trạch Nhân này tán phát khí tức để Nhậm Thanh đều có chút kiêng kị, khẳng định cũng không phải là Tụ Thực cảnh, còn có thể đã đạt tới thành tiên đệ nhị cảnh.

Nhậm Thanh không còn dám xem thường Thủy Trạch pháp, tận lực thu liễm đến bên trong cái bóng.

Lão giả Trạch Nhân nhẹ nhàng điểm một cái, trong tay thêm ra một cây phát trần dùng sức quét tới, vài toà còn cát cách đó không xa lập tức hóa thành bão cát.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn không có bại lộ, dù sao cái bóng ở khắp mọi nơi.

Lão giả Trạch Nhân quay người nhìn chăm chú Long Sa thành, bên trong miệng phát ra thanh âm cực kì vang dội:

“Sẽ có vực ngoại tà ma tới đây, ngày mai đem mười đôi đồng nam đồng nữ đưa tới Hoàng Hạc xem.”

Trạch Nhân bên trong thành vui mừng quá đôi, té quy dưới đất đập đầu.

Đối với bọn hắn mà nói, mười đôi đồng nam nữ đại biểu cho cơ hội thân quyến dòng dõi có thành tiên, đây biết rõ bước đầu tiên chính là Tụ Thực cảnh.

Lão giả Trạch Nhân dần dần tán đi, nhưng sương mù mờ nhạt còn sót lại vẫn tại lan tràn.

Bày biện ra tiên vận lăm ta lăm tằm.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Thiên Đạo pháp cùng Thủy Trạch pháp thật là có nhiều điều tương tự, đặc biệt là cổ khí tức phiêu miểu như tiên.

Nhậm Thanh thấy vậy không có vội vã hiện thân.

Nước Long Sa thành so trong tưởng tượng còn sâu hơn, nhưng mà Trạch Nhân hẳn là sẽ không tùy tiện lộ diện, cho nên chỉ cần vào thành liền an toàn.

Hắn cũng là hao tổn, thuận tiện nhắm mắt cảm ứng lên vị trí quỹ ảnh còn thừa.

Tuyệt đại đa số quỹ ảnh tại chỗ sâu Long Sa thành, ngẫu nhiên còn có thể làm ra hành động, hẳn là chỗ Lưu Xuyên.

Còn có một luồng quỹ ảnh bên ngoài, chính là nơi ở Sa Sơn Tử, Nhậm Thanh lúc ấy tận lực giấu ở trong pho tượng Đạo Tổ.

Hắn lẳng lặng chờ đợi hừng đông.

Ánh nắng từ đường chân trời chui ra, đem bóng mờ tường thành kéo đến thật dài.

Chương 386 - Đi Vào Long Sa Thành

Chương 387. Đi Vào Long Sa Thành

Nhậm Thanh lúc này mới có hành động, mượn nhờ bóng mờ tiến vào bên trong Long Sa thành, sau đó nhanh chóng ghé qua tại lòng bàn chân cư dân.

Hắn chuẩn bị đi tìm Sa Sơn Tử, dù sao tên này không có mang theo chút tu vi nào, mượn nhờ thuật pháp khổng chế không khó lắm, mượn trư cái thân phận này trước.

Nhưng mà khi Nhậm Thanh chú ý tới thiên thể, lập tức ổn định đứng tại chỗ.

Thấy từ các nơi bên trong thành phiêu tán ra khói trắng chậm chậm, hội tụ đến giữa không trung, hình thành tầng mây giống như ngày và đêm giao thế.

Mấy người sa mạc thành kính khiêng thi thể bò đi tới bậc thang.

Thi thể rõ ràng là cái Lưu Xuyên nắm giữ thuật pháp bịa đặt, hiện tại chỉ còn lại có khung xương, cùng nội tạng bị xương sườn bao quanh.

Bọn hắn leo đến một phần ba thiên thể liền ngừng lại, tiếp lấy dùng dao làm bằng đá đâm rách nội tạng, mùi rượu nồng đậm phiêu tán mà ra.

Tầng mây phát sinh dị tượng.

Thanh Hư quan như ẩn như hiện ở trong đó.

Người sa mạc thấy vậy cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng về tiên cư Thanh Hư quan.

Lão đạo mụn nhọt run rẩy lên, mồ hôi nhức chảy ra nước hôi chua, từng đầu giòi bọt từ bên trong lần lượt chui ra.

Giòi bọt vậy mà hóa thành thực thể rơi xuống, nện ở các nơi Long Sa thành.

Người sa mạc nhịn không được nữa mà hoan hô lên, giống như là nông hộ ở Hạc Sơn trấn gặp được vụ mùa bội thu, có cảm giác hoang đường rất khó hiểu.

Làm nửa ngày, thì ra thịt trắng bên trên quây hàng là từ nơi này có được.

Trạch Nhân thành tiên, ngay cả đồ ăn phạm nhân cũng làm từ đó, đây chẳng qua là thủ đoạn của lão đạo xử lý mồ hôi nhức và giòi bọt vết thương thôi.

Nhậm Thanh bắt đặc dĩ thờ dài, tiến vào trong sơn Sa Sơn Tử... .

Tại sau khi Nhậm Thanh đi xa, doanh địa thêm mấy ngày liền nghênh đón Tổng Tông Vô.

Nhóm lính cai ngục thứ ba đi vào doanh địa, chỉ có một người đứng tại trong bão cát nhìn thẳng mặt trời, trong đạo bào không ngừng truyền ra tiếng vang bạo tạc kỳ quái.

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Lý Diệu Dương, ngươi nên đợi ở A Tỳ Địa Ngục, nếu không ngay cả tính mạng cũng không cách nào bảo toàn.”

Lý Diệu Dương đem mũ trùm đầu lấy xuống, lộ ra khuôn mặt để cho người ta rùng mình.

Cổ trùng đã đem huyết nhục của hắn gặm ăn sạch sẽ, xương cốt mơ hồ lộ ra cũng thủng trăm ngàn lỗ, có thể thấy

được thân thể của hắn bị hao tổn nghiêm trọng.

“Ta hỏi thăm Đại Mộng chân nhân, bên trong Thủy Trạch còn có lưu một chút hi vọng sống.”

Lý Diệu Dương đưa thay sờ sờ cái cằm, kết quả cánh tay phải từ bả vai rụng xuống.

Hắn không thêm đề ý chút nào mà nhặt lên cánh tay phải, bình thần mở miệng hỏi:

“Tổng lão, có thể cẩn thận cùng ta nói một chút không...”

“Cái gì là Trạch Tiên thế?”

Quan phủ sai phái ra đại lượng quan binh đem giới bộ khổng lồ thu thập lại, nhất định phải trải qua bọn hắn phân phối mới có thể xuất hiện tại bên trên quây hàng.

Bởi vậy có thể thấy được, vật tư Long Sa thành thiếu thốn đến cỡ nào.

Bất quá hình thành xã hội kết cấu lại cực kì vững chắc, dù cho dân chúng miễn cưỡng âm no, nhưng ít ra ngày thường sẽ không tạo ngộ nguy hiểm gì.

Nhậm Thanh tìm một lát tại trong sân, cũng không phát hiện tung tích hai người Sa Sơn Tử.

Trong phòng tương đối lộn xộn, trên mặt bàn có mấy sách viết điền tịch đạo môn.

Hắn dứt khoát thu hồi quỹ ảnh bên trong tượng thần, tiếp sau đó ngồi xếp bằng tại trên xà nhà, lẳng lặng chờ đợi có người sống tới gần.

Mãi đến mặt trời lên cao, lúc này Sa Sơn Tử mới trở lại bên trong viện lạc, nhưng mà chỉ có một người hắn, trên mặt còn mang theo sầu khổ.

Hắn đi vào trong phòng mờ tối, đầu tản mát ra trận trận khói trắng, kia là chỗ đặc thù của thể chất người sa mạc, có thể làm bản thân không tiêu hao quá nhiều nước và có thể giảm xuống nhiệt độ cơ thể.

Sa Sơn Tử từ nơi hẻo lánh cầm lấy vò rượu, đổ ra một chút rượu vẫn đục, uống một ngụm lại một ngụm.

“A Trác a a Trác, thành tiên khó có đường rút lui, ngươi hết lần này tới lần khác muốn đi Hoàng Hạc Quan làm đồng nam chương đạo, thực sự là...”

Nguyên bản a Trác đi theo Sa Sơn Tử siêu độ thi thể, bởi vì khát vọng đối với thành tiên, từ đó lựa chọn đi đạo quan Trách Nhân.

Sa Sơn Tử lắc đầu.

Hắn thật không có toát ra cừu hận, có thể thấy được người sa mạc đối với Thần Tiên Trách Nhân, sớm đã không sinh ra phản kháng.

Sa Sơn Tử nuốt xuống một hớp rượu.

Hắn không ngừng tự nói về những việc đã trải qua từ khi tới đạo quán.

Nhậm Thanh tâm tư ngàn vạn, lúc này đúng là cái cơ hội tốt, kế hoạch ban đầu chính là có được một cái thân phận tại Long Sa thành.

Lại tìm cơ hội cướp đoạt Thủy Trách pháp, cùng chẳng biết đi đâu tìm Tửu Thần pháp.

Hắn từ trang trí trong nhà đó có thể thấy được, Sa Sơn Tử làm đạo sĩ siêu độ thi thể, tính cách làm người hắn là tương đối quái gở.

Nhưng mà trên mặt bàn có mấy quyển điển tịch đạo môn, nói rõ hắn có liên hệ với những đạo sĩ tu sĩ, có thể nhờ vào

thân phận này để thu hoạch được càng nhiều manh mối.

Chương 387 - Đi Vào Long Sa Thành

Chương 387. Đi Vào Long Sa Thành

Nhậm Thanh lúc này mới có hành động, mượn nhờ bóng mờ tiến vào bên trong Long Sa thành, sau đó nhanh chóng ghé qua tại lòng bàn chân cư dân.

Hắn chuẩn bị đi tìm Sa Sơn Tử, dù sao tên này không có mang theo chút tu vi nào, mượn nhờ thuật pháp khổng chế không khó lắm, mượn trư cái thân phận này trước.

Nhưng mà khi Nhậm Thanh chú ý tới thiên thể, lập tức ổn định đứng tại chỗ.

Thấy từ các nơi bên trong thành phiêu tán ra khói trắng chậm chậm, hội tụ đến giữa không trung, hình thành tầng mây giống như ngày và đêm giao thế.

Mấy người sa mạc thành kính khiêng thi thể bò đi tới bậc thang.

Thi thể rõ ràng là cái Lưu Xuyên nắm giữ thuật pháp bịa đặt, hiện tại chỉ còn lại có khung xương, cùng nội tạng bị xương sườn bao quanh.

Bọn hắn leo đến một phần ba thiên thể liền ngừng lại, tiếp lấy dùng dao làm bằng đá đâm rách nội tạng, mùi rượu nồng đậm phiêu tán mà ra.

Tầng mây phát sinh dị tượng.

Thanh Hư quan như ẩn như hiện ở trong đó.

Người sa mạc thấy vậy cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng về tiên cư Thanh Hư quan.

Lão đạo mụn nhọt run rẩy lên, mồ hôi nhức chảy ra nước hôi chua, từng đầu giòi bọt từ bên trong lần lượt chui ra.

Giòi bọt vậy mà hóa thành thực thể rơi xuống, nện ở các nơi Long Sa thành.

Người sa mạc nhịn không được nữa mà hoan hô lên, giống như là nông hộ ở Hạc Sơn trấn gặp được vụ mùa bội thu, có cảm giác hoang đường rất khó hiểu.

Làm nửa ngày, thì ra thịt trắng bên trên quây hàng là từ nơi này có được.

Trạch Nhân thành tiên, ngay cả đồ ăn phạm nhân cũng làm từ đó, đây chẳng qua là thủ đoạn của lão đạo xử lý mồ hôi nhức và giòi bọt vết thương thôi.

Nhậm Thanh bắt đặc dĩ thờ dài, tiến vào trong sơn Sa Sơn Tử... .

Tại sau khi Nhậm Thanh đi xa, doanh địa thêm mấy ngày liền nghênh đón Tổng Tông Vô.

Nhóm lính cai ngục thứ ba đi vào doanh địa, chỉ có một người đứng tại trong bão cát nhìn thẳng mặt trời, trong đạo bào không ngừng truyền ra tiếng vang bạo tạc kỳ quái.

Tổng Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Lý Diệu Dương, ngươi nên đợi ở A Tỳ Địa Ngục, nếu không ngay cả tính mạng cũng không cách nào bảo toàn.”

Lý Diệu Dương đem mũ trùm đầu lấy xuống, lộ ra khuôn mặt để cho người ta rùng mình.

Cổ trùng đã đem huyết nhục của hắn gặm ăn sạch sẽ, xương cốt mơ hồ lộ ra cũng thủng trăm ngàn lỗ, có thể thấy

được thân thể của hắn bị hao tổn nghiêm trọng.

“Ta hỏi thăm Đại Mộng chân nhân, bên trong Thủy Trạch còn có lưu một chút hi vọng sống.”

Lý Diệu Dương đưa thay sờ sờ cái cằm, kết quả cánh tay phải từ bả vai rụng xuống.

Hắn không thêm đề ý chút nào mà nhặt lên cánh tay phải, bình thần mở miệng hỏi:

“Tổng lão, có thể cẩn thận cùng ta nói một chút không...”

“Cái gì là Trạch Tiên thế?”

Quan phủ sai phái ra đại lượng quan binh đem giới bộ khổng lồ thu thập lại, nhất định phải trải qua bọn hắn phân phối mới có thể xuất hiện tại bên trên quây hàng.

Bởi vậy có thể thấy được, vật tư Long Sa thành thiếu thốn đến cỡ nào.

Bất quá hình thành xã hội kết cấu lại cực kì vững chắc, dù cho dân chúng miễn cưỡng âm no, nhưng ít ra ngày thường sẽ không tạo ngộ nguy hiểm gì.

Nhậm Thanh tìm một lát tại trong sân, cũng không phát hiện tung tích hai người Sa Sơn Tử.

Trong phòng tương đối lộn xộn, trên mặt bàn có mấy sách viết điển tịch đạo môn.

Hắn dứt khoát thu hồi quỹ ảnh bên trong tượng thần, tiếp sau đó ngồi xếp bằng tại trên xà nhà, lẳng lặng chờ đợi có người sống tới gần.

Mãi đến mặt trời lên cao, lúc này Sa Sơn Tử mới trở lại bên trong viện lạc, nhưng mà chỉ có một người hắn, trên mặt còn mang theo sầu khổ.

Hắn đi vào trong phòng mờ tối, đầu tản mát ra trận trận khói trắng, kia là chỗ đặc thù của thể chất người sa mạc, có thể làm bản thân không tiêu hao quá nhiều nước và có thể giảm xuống nhiệt độ cơ thể.

Sa Sơn Tử từ nơi hẻo lánh cầm lấy vò rượu, đổ ra một chút rượu vẫn đục, uống một ngụm lại một ngụm.

“A Trác a a Trác, thành tiên khó có đường rút lui, ngươi hết lần này tới lần khác muốn đi Hoàng Hạc Quan làm đồng nam chương đạo, thực sự là...”

Nguyên bản a Trác đi theo Sa Sơn Tử siêu độ thi thể, bởi vì khát vọng đối với thành tiên, từ đó lựa chọn đi đạo quan Trách Nhân.

Sa Sơn Tử lắc đầu.

Hắn thật không có toát ra cừu hận, có thể thấy được người sa mạc đối với Thần Tiên Trách Nhân, sớm đã không sinh ra phản kháng.

Sa Sơn Tử nuốt xuống một hớp rượu.

Hắn không ngừng tự nói về những việc đã trải qua từ khi tới đạo quán.

Nhậm Thanh tâm tư ngàn vạn, lúc này đúng là cái cơ hội tốt, kế hoạch ban đầu chính là có được một cái thân phận tại Long Sa thành.

Lại tìm cơ hội cướp đoạt Thủy Trách pháp, cùng chẳng biết đi đâu tìm Tửu Thần pháp.

Hắn từ trang trí trong nhà đó có thể thấy được, Sa Sơn Tử làm đạo sĩ siêu độ thi thể, tính cách làm người hắn là tương đối quái gở.

Nhưng mà trên mặt bàn có mấy quyển điển tịch đạo môn, nói rõ hắn có liên hệ với những đạo sĩ tu sĩ, có thể nhờ vào

thân phận này để thu hoạch được càng nhiều manh mối.

Chương 388 - Thế Cục Long Sa Thành

Chương 388. Thế Cục Long Sa Thành

Nhậm Thanh hoàn toàn có thể thay thế Sa Sơn Tử, cũng đúng lúc a Trác đã không thấy tăm hơi, người bên ngoài cũng sẽ không phát hiện ra điểm cổ quái.

Hắn vừa định nhảy xuống xà nhà, lại chú ý tới dị dạng trên người Sa Sơn Tử.

Vốn cho rằng Sa Sơn Tử uống rượu là trong lòng buồn khổ, nhưng không nghĩ tới có nguyên nhân khác.

Sa Sơn Tử lão đảo ung dung đem vò rượu một lần nữa thả lại góc tường, sau đó đốt lên đàn hương từ xương người, tay trái đặt ở vị trí đan điền, tay phải ấn tại trên mu bàn tay trái.

Sa Sơn Tử bắt đầu ngồi xuống quan tướng, khí tức tán phát ra dần dần mờ nhạt.

Nhậm Thanh thấy vậy nhin không được lông mày nhíu lại.

Pháp môn đối phương hiển lộ rõ ràng không phải Thăng Tiên tam cảnh, mà là một loại quan tướng pháp cực kì đơn sơ khác, nhiều nhất mới thành lập không lâu.

Động tác Sa Sơn Tử tĩnh tọa phi thường tiêu chuẩn, chính là đạo môn chính tông cổ đại, bên trong Vô Vi đạo quan cũng có ghi chép phương diện này, nhưng mà pháp môn cụ thể đã thất truyền.

Nhưng dựa theo Thiên Đạo Tử chú giải, tu sĩ cổ đại hẳn là kém xa tít tắp Thiên Đạo pháp, dù là luyện đến cực hạn tối đa

cũng là cái Kim Đan Nguyên Anh.

Nhậm Thanh lập tức sinh ra hứng thú, đôi tròng mắt lơ chuyển động, nhìn chăm chú vào khí huyết đang lưu thông của Sa Sơn Tử, kết quả không ngoài sở liệu.

Sa Sơn Tử lợi dụng rượu để kích phát tốc độ máu chảy trong cơ thể, sau đó khi mạch máu vận chuyển toàn thân, cuối cùng quy về phổi.

Chỉ sợ là đạo sĩ phạm nhân phát hiện linh cảm khi phổi dị hóa, cuối cùng trải qua năm dài tháng dài tìm tòi, sáng tạo ra pháp môn.

Làm như này cũng không giúp thân thể tráng kiện lên chút nào chỉ để phổi dị hóa, ngay cả nhập môn thiên đạo pháp cũng kém xa tí tắp.

Nhậm Thanh thất vọng, trong lòng biết rõ pháp môn đơn sơ này có lẽ là cùng Tửu Thần pháp có quan hệ, chỉ cần ngược dòng tìm hiểu, tuyệt đối có khác thu hoạch.

Sa Sơn Tử đem tử khí vận chuyển đến phổi, sau đó mở mắt, thở ra một hơi thật dài, biểu lộ có vẻ hơi chán nản.

Đáy lòng của hắn sinh ra cảm giác vô lực nồng đậm.

Ngẫm lại năm đó sau khi đạt được “Luyện Khí pháp” thì cảm giác như nhặt được chí bảo, thậm chí vọng tưởng nhờ vào đó trở lại đạo quan, nhưng kết quả là lại là công dã tràng.

Bản thân mình vốn định thu một người đệ tử để truyền thừa chức vị đạo sĩ Quan Thụ, nhưng so với việc chết già ở đây thì dự hoặc thành tiên quá lớn, không ai nguyện làm đạo sĩ quên như hắn.

Đúng lúc này, thanh âm trầm thấp từ trong nhà bỗng dung vang lên.

“Thật coi là buồn cười đến cực điểm...”

“Ai! ! !”

Sa Sơn Tử đứng thẳng người dậy, cẩn thận nghiêm túc dịch bước đi tới cửa, dùng ánh mắt cảnh giác quét nhìn gian phòng nhỏ hẹp.

Bàn đá ghế đá cũng không phát hiện giấu người, cuối cùng hẩn nhìn về phía ba tôn pho tượng Đạo Tổ.

Pho tượng làm ầu, cao chừng ba mét, người phía sau giấu cũng rất dễ dàng bị phát hiện, chỉ là không biết ai lại lặng yên không một tiếng động như thế.

Sa Sơn Tử vừa định rời khỏi gian phòng.

Pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên mở to mắt, biểu lộ có vẻ không giận tự uy.

Tạch tach tach.

Pho tượng từ trên tể đài chậm rãi đi xuống, mang tới cảm giác áp bách cực kì khủng bố.

Sa Sơn Tử há to mồm không thể tưởng tượng nổi, trong đầu một mảnh trống không.

Chẳng lẽ là Trạch Tiên...

Trong thoáng chốc, pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa trở lại tể đàn, nhưng hẩn trước mặt lại có thêm một cái nam tử như trích tiên hạ phàm.

Rõ ràng chính là hình dạng bình thường, nhưng toàn thân lại tản mát ra khí tức khiến người ta hít thở không thông, lại không có rùng mình như Trạch Nhân.

Sa Sơn Tử nhận định người này chính là Trạch Tiên, vội vàng quỳ xuống đập cái đầu.

“Tiên nhân ở trên, ta không nên sinh ra đại bất kính trong lòng, tha ta một mạng...”

Nhậm Thanh tấn thăng Hoàng Tuyền tiên cốt, khả năng giả vờ giả vệt quả thật có thể không kém cạnh gì Trạch Nhân, chỉ là trong ngày thường hấn tương đối thu liễm.

Hấn cũng không muốn mở miệng giải thích cái gì, đuổi xuất thủ chỉ điểm tại mi tâm Sa Sơn Tử, thiên đạo mộng chủng đi vào trong nê hoàn cung đối phương.

Thiên đạo mộng chủng không có tính ăn mòn như Thiên Ma mộng chủng, nhưng chỉ cần bám vào Hồn phách người khác, liền có thể để đối phương sinh ra tín nhiệm vô điều kiện.

Hấn là bắt nguồn từ ảnh hưởng không hiểu của Thiên Đạo Trùng đối với ký sinh thể.

Nhậm Thanh mở miệng hỏi:

“Người có điện tịch Luyện Khí pháp?”

Sa Sơn Tử nghe nói, rõ ràng bị hù cho không còn chút sức lực nào, thân thể theo bản năng nhưng từ gầm giường móc ra bản sách da người rách rưới.

Tâm hấn loạn như nha, một thời gian ngắn thì căn bản hiểu không rõ ràng tình trạng.

Nhậm Thanh tiếp nhận thư tịch, chữ nghĩa ghi lại bên trong cùng Tương Châu hơi có khác biệt, cảnh giới tổng cộng chia làm tiểu chu thiên, đại chu thiên, chu thiên viên mãn.

Chương 389 - Thế Cục Long Sa Thành 2

Chương 389. Thế Cục Long Sa Thành 2

【 Luyện Khí pháp 】

【 thoát thai từ Tử Thần pháp, chính là Triều Dương Tử gặp phải thân thể dị hoá sáng chế, để cho rượu dung nhập huyết dịch, mới có thể tu thành. 】

【 tu luyện phương pháp này có thể chống đỡ được một phần Trách Sa dị hoá, cũng cường tráng phôi. 】

【 có thể tiêu hao ba ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Nhậm Thanh hiểu kỳ hỏi:

“Ngươi là có hay không nhận ra một vị đạo sĩ gọi là Triều Dương Tử?”

Sa Sơn Tử sinh lòng kinh ngạc, tại sao có người biết rõ Triều Dương Tử:

“Nhận ra, chỉ là mấy năm trước liền chết tại bậc thang thành tiên.”

“Lúc ta thu dọn thi thể của hắn đã phát hiện bản Luyện Khí pháp này.”

Hắn nhìn không được mà trên mặt lộ vẻ ý sợ hãi, có một số việc rõ ràng chuẩn bị giấu ở trong bụng cả một đời, nhưng lúc này lại tùy tiện liền nói ra.

Chẳng lẽ Luyện Khí pháp đưa tới Trách Tiên chú ý...

Sa Sơn Tử nghĩ đến mình trong lúc vô tình đã đem Luyện Khí pháp lưu truyền ra ngoài, lập tức trái tim chết đi một nửa, sợ là khó thoát khỏi tội chết.

Nhậm Thanh tùy ý tiêu hao thọ nguyên để nắm giữ Luyện Khí pháp, chỉ là cảm giác phổi sinh ra nhiệt khí, nhưng thoáng qua liền mất liền không có.

Mùi rượu nhàn nhạt từ bên trong miệng hắt phiêu tán ra.

Bất quá ở trong mắt Sa Sơn Tử, liền có vẻ hơi kinh thế hãi tục.

Trạch Tiên rõ ràng không có nhục thân, làm sao có thể tu luyện thành Luyện Khí pháp...

Nhậm Thanh nhìn về phía hệ thống, đạt tới đại chu thiên cũng chỉ mười ngày thọ nguyên.

Hắn dứt khoát tổn hao mấy tháng thọ nguyên, đem Luyện Khí pháp tấn thăng làm chu thiên viên mãn, nhưng cũng chỉ là lượng hô hấp gia tăng một chút, còn lại thì không có biến hóa quá nhiều.

“Hô...”

Nhậm Thanh phun ra một mùi rượu xa nửa mét, khiến cho trong phòng bị khói trắng bao phủ.

Sa Sơn Tử dù là phản ứng lại trì hoãn thế nào, cũng ý thức được nam tử trước mắt cũng không phải là Trạch Tiên.

Nhưng khẳng định không thể nào là phạm nhân, dù sao ngay trong chớp mắt, tổn hao mấy hơi ngắn ngủi liền tu luyện tới chu thiên viên mãn.

Hắn nhìn về phía pho tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng có thêm một cái ý niệm cực kì hoang đường, người này sợ là Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ.

Ý niệm Sa Sơn Tử mới vừa sinh ra, ngay tại dưới tác dụng của thiên đạo mộng chung một mực gia cố, biểu lộ cũng biến thành cung kính.

Nhậm Thanh phát giác được hồn phách Sa Sơn Tử ổn định, liền đem thiên đạo mộng chung thu hồi, tiếp sau đó hỏi thăm về công việc liên quan tới Long Sa thành.

Sa Sơn Tử biết gì nói vậy.

Bên trong thành tổng cộng có ba mươi hai tòa đạo quan lớn nhỏ, trong đó chính là chỗ Trạch Tiên.

Đạo quan cỡ lớn giống như là Hoàng Hạc, bình thường chỉ ít có ba tôn Trạch Tiên tọa trấn, đạo quan cỡ nhỏ phần lớn cũng có một hai tôn Trạch Tiên.

Nguyên bản Sa Sơn Tử chính là đạo sĩ “Thanh Xà Quan” thành tây, cung phụng chính là được xưng là “Thanh Xà Tiên” Trạch Tiên Tự Thực cảnh.

Nhưng mà Thanh Xà Tiên bởi vì tấn thăng “Tha Thực Cảnh” thất bại, lựa chọn phi thăng.

Sa Sơn Tử ly khai Thanh Xà Quan, về sau được quan phủ phân phối xuống dưới, trở thành đạo sĩ quan thụ phụ trách xử lý thi thể.

Hắn chỉ biết phiên diện về thành tiên tam cảnh, trở thành đạo sĩ quan thụ sau đó mới ý thức được, đạo đồng nếu không thành tiên thì đều sẽ hóa thành thi thể khô cằn.

Bởi vì liên quan tới thể lực đạo quan cát cứ, quan phủ gần như đã không quản những việc này, nhiều nhất chỉ là ra mặt giữ gìn trật tự cơ bản.

Nhậm Thanh nghe Sa Sơn Tử miêu tả quan phủ, phát hiện bộ máy hành chính ở đây rất giống như là Tương Châu, nói rõ ràng chung chính là một bộ hệ thống.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện kịch biến gì, nhưng có thể nhìn ra rằng ở vài ngàn năm trước, giữa các địa khu vẫn là có chỗ liên hệ.

Sa Sơn Tử càng nói chuyện càng nhiều, giống như đang phát tiết phiền muộn trong lòng.

Long Sa thành ngoại trừ đạo quan cùng quan phủ, còn có cái hội nghị do đạo sĩ quan thụ tạo thành, tên là “Hoàng Sa Đạo Hội” .

Quan phủ cũng là biết được Đạo Hội tồn tại, cũng âm thầm ngầm đồng ý.

Chủ yếu là bởi vì nội bộ quan phủ cũng không ít đạo sĩ quan thụ.

Đạo sĩ quan thụ cũng không phải là đều là xuất thân từ đạo quan như Sa Sơn Tử, kỳ thật đại bộ phận là thông qua khoa cử Long Sa thành mà đạt được.

Tương đương với quan lại.

Hoàng Sa Đạo Hội khá giống giám thưởng do thư sinh tự họp thảo luận thơ từ, Hoàng Sa Đạo Hội là thảo luận về đạo môn điển tịch.

Sa Sơn Tử cũng không phải thông qua thi cử, không có quá nhiều quen biết, cũng là dùng Luyện Khí pháp mới có thể bước vào Đạo Hội.

Luyện Khí pháp cũng không tính là bí mật gì.

Nhậm Thanh cảm giác có chút kỳ diệu, Trạch Tiên thống trị Long Sa thành, Hoàng Sa Đạo Hội ở bên trong thời gian ngắn thì không có khả năng sinh ra dị tâm.

Nhưng nếu là tiếp qua mấy trăm năm thì sao.

Chỉ là Triều Dương Tử liền có thể sáng chế ra thuật pháp đơn sơ, vậy thì khi Đạo Hội ngày càng phát triển, Luyện Khí pháp chắc chắn sẽ không dừng bước tại cảnh giới chu thiên viên mãn.

Phàm nhân sẽ có thể nắm giữ lực lượng không kém Trạch Tiên, điều kiện tiên quyết là sẽ không chết yếu.

Nhậm Thanh âm thầm suy tư.

Hình như có thể truyền thụ Cai Ngục Pháp cho người sa mạc, từ đó cho đặt vững cơ sở cho Cai Ngục Đường khuếch trương, chẳng qua trước mắt thì thời cơ không quá thỏa đáng.

Đợi Cai Ngục Đường tìm tới biện pháp đối phó Trạch Nhân rồi lại nói.

Nhậm Thanh quyết định đi trước tiên tới đạo quan của Lưu Xuyên xem xét tình huống.

Hắn quay đầu hỏi:

“Đúng rồi, đến cùng thì bậc thang thành tiên bên trong Long Sa thành có tác dụng gì?”

Chương 390 - Đưa Cai Ngục Pháp Ra

Chương 390. Đưa Cai Ngục Pháp Ra

Sa Sơn Tử hồi đáp:

“Lúc bắt đầu là Triều Dương Tử đề nghị, hắn nói có thể dùng bậc thang thành tiên- Đấng Thiên Thê để tiếp dẫn Trạch Tiên phi thăng hạ phàm, liền đạt được quan phủ cho phép.”

“Về sau quan phủ phát hiện lợi dụng Đấng Thiên Thê có thể thu lấy được càng nhiều tiên giới, trọn vẹn xây dựng mấy năm, bây giờ mới tới gần hoàn thành.”

” Thi thể Triều Dương Tử ở ngoài thành?”

“Ân, lúc ấy ta vì hắn siêu độ.”

Nhậm Thanh cảm giác Trạch Nhân ly khai Thanh Hư quan hắn là không Thiên Thê thang tiếp dẫn, trước đây Tiêu Anh biến thành Trạch Nhân chẳng phải xuất hiện tại biên giới Thủy Trạch.

Có thể là Triều Dương Tử tiếp xúc qua Tửu Thần pháp, đương nhiên giới hạn tại phiên bản thiếu hụt, cho nên mới sáng chế Luyện Khí pháp đơn sơ như thế.

Khả năng Tửu Thần pháp hoàn chỉnh tại bên trong Thanh Hư quan, Triều Dương Tử muốn thông qua Đấng Thiên Thê để tiến đến đám mây.

Nhậm Thanh sửa sang lại suy nghĩ, bỏ mặc như thế nào cũng phải lấy bí tịch Thủy Trạch pháp, sau đó lại bàn bạc kỹ hơn để chậm rãi giành Tửu Thần pháp.

Hắn đem Sa Sơn Tử thu vào lao tù trong bụng, sau đó diện mạo hắn xuất hiện biến hóa rất nhỏ, cố gắng tăng lên một chút nếp nhăn.

Hai người dáng vóc vốn là rất tương tự, chỉ là Sa Sơn Tử càng thêm gầy gò nhiều.

Nhậm Thanh không có tận lực che lấp, nhưng mà có huyền tượng của Kính Trung Tiên là đủ, cộng thêm thuật pháp giảm đi cảm giác tồn tại, liền sẽ không bị người nhận ra.

Hắn đem lực chú ý đặt ở lao tù trong bụng.

Khuôn mặt Sa Sơn Tử hoảng hốt.

Hắn phát hiện bản thân mình giống như ở trong nhà giam, biểu lộ lập tức trở nên e ngại.

Trong đầu Sa Sơn Tử không ngừng hồi tưởng đối thoại cùng Nhậm Thanh, luôn cảm giác trải qua kinh khủng không hiểu, có cảm giác không rét mà run.

Đặc biệt tới chỗ này, sau đó trong lòng tràn đầy bất an nồng đậm.

Hắn chần chờ sau một hồi rồi ly khai phòng giam, đi lại tại bên trên hành lang.

Nơi xa không ngừng truyền đến tiếng vang cổ quái, thậm chí còn có thể nghe được mùi hôi thối, tất cả cũng biểu thị sớm đã không phải Long Sa thành hắn quen thuộc.

Sa Sơn Tử bóp bóp cánh tay, cảm giác nhói nhói sinh ra, có thể thấy được không phải đang nằm mơ.

“Thật là đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn...”

Có một gian nhà tù vang lên tiếng hít thở thô trọng, hắn vô ý thức đi tới, lập tức bị một màn trước mắt hù đến tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Trong bóng tối hiển lộ ra một cái quái vật mặt người thân hồ, đang dùng đầu lưỡi có đầy gai ngược liếm láp lấy lông tóc toàn thân.

Quái vật chú ý tới Sa Sơn Tử, nó bộc lộ bộ mặt hung ác, nhin không được lao thẳng tới, nhưng bị cửa nhà giam ngăn lại ngại.

Sa Sơn Tử dùng cả tay chân, vội vàng bò đi tới cuối cùng, kết quả phát hiện trong phòng giam còn lại, chỉ ít giam giữ lấy ba bốn mươi con quái vật.

Hắn vẽ mặt nhăn nhó, giữa hai chân có chút ẩm áp ẩm ướt.

Sa Sơn Tử không biết rõ những quái vật này đều là quỷ dị vật dự trữ, lúc nào cũng có thể sẽ bị Nhậm Thanh ném tới lò luyện huyết nhục.

Hắn càng thêm run sợ trong lòng.

Sa Sơn Tử cẩn thận vượt qua nhà giam khu, vốn cho rằng sẽ an toàn hơn nhiều.

Nhưng đập vào mi mắt hắn, trên đất trống có Quỷ Lang tựa như núi cao, còn có Đại Bằng Điều nhắm mắt nghỉ ngơi cùng cồn cát đầy đầu lâu.

“Cứu mạng! ! !”

Sa Sơn Tử hoảng hốt chạy bừa chạy đến gần nhất nhà tù, đóng cửa lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ổn định lại tâm thần, chú ý tới vách tường hiện ra huyết nhục bộ dáng, đồng thời xen lẫn mạch máu, thỉnh thoảng còn có thể nhúc nhích.

“Ta... Không phải là bị nuốt tiến vào tiên nhân trong bụng đi...”

Nhưng vì sao trong bụng thể giới tựa như vô biên luyện ngục, tràn đầy nghe rộn cả người quái vật, cùng Tiên khí phiêu miểu mà Nhậm Thanh biểu hiện ra hoàn toàn khác biệt.

Hắn không khỏi cảm thấy ngạt thở.

Sa Sơn Tử mặc niệm lên Đạo Kinh, sau đó ngồi xếp bằng trên mặt đất vận chuyển Luyện Khí pháp.

Thế giới quan sụp đổ, khiến cho đạo tâm cũng xuất hiện dao động, thậm chí bắt đầu nghi ngờ lên tính chân thực của Trạch Tiên bên trong Long Sa thành.

Đợi đến Sa Sơn Tử mở to mắt, chú ý tới trước mặt có thêm bản thư tịch, chữ viết trang bìa hơi có vẻ quái dị.

Nhưng tựa như là có liên hệ bí ẩn nào đó, Tương Châu dù sao lân cận cùng Thủy Trạch, không ít phong tục tập quán rất là tương tự, chớ nói chi là chữ viết.

Hắn lơ mờ nhận ra tên sách gọi là « Phong Sa Pháp ».

Sa Sơn Tử lật xem, sau đó bị nội dung thuật pháp làm khiếp sợ đến toàn thân không ngừng run rẩy, bên trong miệng gọi thẳng tà pháp.

Mỗi ngày phải rót vào ngũ quan ba cân cát sỏi, mãi đến khi huyết dịch pha tạp cát sỏi mới thôi.

Thật sẽ có người đi tu luyện sao...

Chương 391 - Lưu Xuyên Hóa Điên

Chương 391. Lưu Xuyên Hóa Điên

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn Sa Sơn Tử.

Trong phòng giam tự nhiên xuất hiện rất nhiều cát sỏi, hòn phách bên trong cát sỏi cũng bị long cốt của xà lan thôn phệ sạch sẽ, bản chất đã cùng Trạch Sa hoàn toàn khác biệt.

Sa Sơn Tử nuốt ngụm nước bọt, hai tay cầm Phong Sa Pháp có chút phát run.

Nhậm Thanh không tiếp tục để ý, đối phương coi như không tu luyện Phong Sa Pháp cũng không sao cả, dù sao Long Sa thành có mấy vạn người sa mạc.

Hắn cũng không có tinh lực đi dạy bảo Sa Sơn Tử, nhưng mà bên trên thư tịch đã làm một ít chú giải, còn đem nội dung liên quan tới nuốt cát sỏi khử trừ.

Nhậm Thanh tại lúc nửa đêm canh ba đã đi ra ngoài, lập tức bắt đầu đi dạo bên trong Long Sa thành.

Hắn chú ý tới bộ phận đạo sĩ trong tay nâng cái bình, kỳ thật đều là xuất thân đạo quan, bên trong bình đựng lấy Trạch Nhân do sương mù hóa thành.

Nhưng mà những Trạch Nhân này đều chưa tu thành Tự Thực cảnh, thuộc về loại ba hồn bảy phách không có tiêu hóa xong toàn bộ, thành tiên sớm đã vô vọng.

Khẳng định Ngụy Trạch Nhân có chỗ ích lợi gì đó, nếu không thì đạo quan sẽ không tốn hao tinh lực cung phụng.

Nhậm Thanh dùng mấy canh giờ thông kê ngục Trạch Nhân thuộc đạo quan, rất nhanh liền cho ra một cái kết luận, hẳn là cùng tấn thăng “Tha Thực Cảnh” có quan hệ.

Đạo quan có nhiều Trạch Nhân ở Tự Thực cảnh, số lượng ngục Trạch Nhân cũng sẽ lần lượt tăng lên.

Chỉ sợ Tự Thực cảnh muốn tấn thăng Tự Thực cảnh, cần phải thôn phệ ngục Thủy Trạch, từ đó mọc ra hình dáng đặc thù Ngũ Khí Triều Nguyên.

Nhậm Thanh mắt thấy ban đêm đã sắp qua đi, bước nhanh đi đến một chỗ đạo quan, bên trên bảng hiệu bằng đá khắc lấy ba chữ “Bạch Vân quan”.

Lưu Xuyên liền ở trong đạo quan này, địa vị so với ngục Trạch Nhân thì cao hơn nhiều.

Khách hành hương ra vào Bạch Vân quan không ít, cũng đều là cư dân phụ cận, Nhậm Thanh lợi dụng cảm giác tồn tại mờ nhạt mà lặng lẽ đi vào.

Đạo quan đơn sơ, bên trong trưng bày bảy tám pho tượng Trạch Tiên, hẳn là lịch đại cung phụng Trạch Tiên, pho tượng Lưu Xuyên đặt ở thủ vị.

Đạo sĩ nhiệt tình tiếp đãi khách hành hương, cũng không kiểm lấy tiền bạc từ trong tay bọn hắn, cảm giác giống như là đang thỏa mãn Trạch Nhân đối với khát vọng thành tiên.

Nhậm Thanh giả vờ thắp hương, kì thực vênh tai thu thập tin tức.

Hắn từ đó biết được quy mô Bạch Vân Quan không lớn, chỉ cung phụng một tôn Trạch Tiên.

Mà lại từ sau khi Thanh Xà Tiên phi thăng, Bạch Vân quan trọn vẹn mười năm chưa từng có Trạch Nhân đạt tới Tự Thực cảnh, Lưu Xuyên vừa vặn điền vào trống chỗ.

Bạch Vân quan từ khi có Trạch Tiên tọa trấn mới bắt đầu tuyên nhận đạo đồng, hiện nay chỉ có ba vị đạo đồng.

Nhậm Thanh gặp này yên lòng, đem huyễn tượng Kính Trung Tiên thi triển đến cực hạn.

Hắn không coi ai ra gì mà đi qua khách hành hương, dù là có thân thể tiếp xúc, cũng không có gây nên đạo sĩ cảnh giác.

Nhậm Thanh rất nhanh liền đi vào hậu viện Bạch Vân quan, đã có thể phát giác được Lưu Xuyên ở chỗ nào, nhưng hắn lại sinh lòng cổ quái.

Chỉ là hơn nửa tháng, khí tức Lưu Xuyên chẳng những không có tăng cường, ngược lại trở nên có chút suy yếu, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn tán loạn.

Nhậm Thanh đi vào bên ngoài sương phòng, kết quả nghe được bên trong vang lên thanh âm niệm tụng kinh văn.

Hắn lợi dụng trọng đồng xem xét, khóe miệng nhin không được kéo ra, hiện ra trước mắt là đạo đồng với bộ dáng hiếu kỳ, lưng có cổ hàn ý tràn lan lên.

Đạo đồng chỉ có niên kỷ khoảng chừng mười tuổi, dáng vóc gầy gò, cái trán hai lỗ tai cũng có giác hút hoa sen Tam Hoa Tụ Đỉnh quý dị.

Cái cổ mảnh khảnh ra sức chống đỡ lấy đầu, hai bên bả vai còn mụn nổi lên.

Hạt mụn hiện ra đầu người bộ dáng, bị ngũ sắc bao bọc.

Nhậm Thanh rất nhanh liền phát hiện đạo đồng chính ở vào trạng thái dị hoá mất khống chế, hồn phách trong cơ thể đã sớm bị ma diệt sạch sẽ, lúc nào cũng có thể bỏ mình.

Hắn mở cửa phòng, từ trong tay đạo đồng đoạt lấy một cái bát đá, bên trong chứa nhiều huyết nhục màu đen không biết tên, chính là đầu nguồn dị hoá.

Nhậm Thanh lắc đầu, tiếp lấy đi đến chỗ Lưu Xuyên.

Sương phòng Lưu Xuyên rõ ràng càng rộng rãi hơn, bên trong tràn đầy tiếng rống tê tâm liệt phế, hiển nhiên đôi phương đã lâm vào điên cuồng.

“Ta không muốn trở thành tiên, đừng có giết ta, đừng có giết ta a...”

Hắn dùng đầu đập vào mặt đất, nào có thể nhìn ra đây là bộ dáng tiên nhân.

Nhưng mà khiến Nhậm Thanh rất ngạc nhiên chính là, quỷ ảnh trong cơ thể Lưu Xuyên vậy mà lớn mạnh hơn không ít, xâm nhập cốt tủy tựa như giòi trong xương.

Khả năng cũng là bởi vì quỷ ảnh, mới đưa đến tinh thần Lưu Xuyên không bình thường.

Thân thể như sương sớm của Lưu Xuyên không ngừng sụp đổ, huyết nhục đen như mực rơi xuống đất, khiến cho khí tức của hắn càng thêm suy yếu.

Đạo sĩ Bạch Vân quan đối với Lưu Xuyên nói gì nghe nấy, liền đem huyết nhục đứt cho đạo đồng, hi vọng có thể nhờ vào đó chia sẻ thống khổ.

Chương 392 - Lưu Xuyên Hóa Điền 2

Chương 392. Lưu Xuyên Hóa Điền 2

Nhậm Thanh đi vào trước mặt Lưu Xuyên, năng lực Kính Trung Tiên chậm rãi thu liễm.

Tiếng kêu của Lưu Xuyên dừng lại im bất, trừng to mắt vạn phần hoảng sợ nhìn xem Nhậm Thanh, từ trên quỹ ảnh lòng bàn chân đối phương liền nhận ra được.

Nhậm Thanh đã có chút đầu mối để đối phó Trạch Nhân.

Thủy Trạch pháp chính là thuật pháp xả thân lấy hồn, nếu như xuất hiện dị hoá mất khống chế, vậy sẽ khó mà ức chế, cho đến khi tử vong.

Hắn cân nhắc dùng bộ phận quỹ ảnh còn sót lại trong doanh địa linh cai ngục, cáo tri tin tức này cho hai người Tổng Tông Vô, hẳn là có thể trợ giúp không nhỏ.

Hai mắt Lưu Xuyên trở nên thanh tĩnh, quỹ ảnh pha tạp ở trong cơ thể dần dần bình phục.

Hắn vô lực tê liệt ngã xuống trên mặt đất, dùng khăn cầu ngũ khí nói ra:

“Thượng Tiên, giết ta đi, tuyệt đối không nên tra tấn ta...”

“Người có pháp môn thành tiên tam cảnh không?”

“Không có, những cái kia chữ nghĩa đột nhiên xuất hiện trong đầu, hẳn là cùng Thanh Hư quan có quan hệ, ta không dám...”

“Lưu Xuyên, nói đi.”

Lời nói của Nhậm Thanh mang theo uy hiếp, Lưu Xuyên đầu thềm để ý cái Thanh Hư quan gì, bắt đầu vội vàng khẩu thuật nội dung thuật pháp.

Nội dung chỉ có Tự Thực cảnh cùng Tha Thực cảnh trong thành tiên tam cảnh.

Thủy Trạch pháp hoàn toàn khác biệt với thuật pháp khác, dù sao hoàn cảnh mỗi cái địa khu đều có khác biệt, mấy ngàn năm đi qua đã ngày đêm khác biệt.

Hệ thống tu hành Thú Lan Pháp, Thiên Đạo pháp, Cầm Tốt Pháp đều là một trời một vực.

Có thể Nhậm Thanh chưa từng nghe qua thuật pháp hoang đường đến cực điểm như thế, giống như là miệng nói bậy.

Hắn càng nghe càng cảm giác quen thuộc.

Đợi đến Lưu Xuyên nói xong, bên trong hàm răng Nhậm Thanh gạt ra ba chữ.

“Tự... Tiên... Pháp...”

Hắn xác thực chưa thấy qua bí tịch Thực Tiên pháp, nhưng mà từ sau khi nắm giữ những nhiều thuật pháp, hắn cũng có thể suy luận được một chút.

Nhưng Nhậm Thanh cảm thấy Thủy Trạch pháp cũng không phải là từ Thực Tiên pháp diễn sinh ra.

Càng giống là một vị tu sĩ nào đó tốn hao mấy giây, tùy ý lấy ra bộ phận từ bên trong Thực Tiên pháp, sau đó xen lẫn mấy từ nói nhằm vô dụng vào, thậm chí còn có một chút tranh luận trái trái của Thiên Đạo pháp.

Cuối cùng tạo thành loại Thủy Trạch pháp khắp nơi lộ ra không hài hòa này.

Nhậm Thanh gượng cười, hắn đem Thủy Trạch pháp ghi chép trên trang giấy, bởi vì nội dung thiếu thốn, cho nên không có cách nào gọi ra hệ thống xem xét.

Nhưng mà đã liên lụy đến Thực Tiên pháp cùng Thiên Đạo pháp, muốn hiểu rõ ràng không khó lắm.

Nhưng muốn tu luyện, khẳng định phải làm ra sửa chữa một chút, nếu không tệ nạn quá lớn.

“Người liên đới trong phòng đi, cái gì cũng không đi làm thì đương nhiên sẽ không gặp tra tấn.”

Lưu Xuyên liên tục gạt đầu, ngồi xôm ôm đầu ở góc tường, tổ chất thần kinh bắt đầu lấy lại bình tĩnh.

Nhậm Thanh lưu lại một chút trong Bạch Vân quan quý ảnh giám thị Lưu Xuyên, tiện thể trấn áp quý ảnh trong cơ thể đối phương, nhờ vào đó xác định hiệu quả dị hoá.

Nhậm Thanh mắt thấy sắc trời sắp sáng rõ, liền từ bên trong Bạch Vân quan rời đi.

Có quý ảnh tọa trấn, chắc hẳn Lưu Xuyên sẽ không gây ra việc gì, cư dân bốn bề đạo quan rốt cục có thể qua mấy ngày an nhàn.

Mặc dù đối với người sa mạc mà nói, đạo quan không còn tuyển nhận đạo đồng, thật không nhất định là chuyện tốt, dù sao thiếu đi cơ hội thành tiên.

Bọn hắn thậm chí có khả năng nghĩ trăm phương ngàn kế đem hài đồng trong nhà đưa đi đạo quan nơi khác.

Nhậm Thanh đi vào trên đường phố, cư dân Long Sa thành liền bắt đầu lần lượt quay lại gia trang, trên đường phố lập tức trở nên quạnh quẽ.

Hắn do dự một chút sau đó đi đến ngoài thành, dự định đi thăm dò xem tình huống bãi tha ma.

Kết quả Nhậm Thanh mới vừa đi tới nửa đường, liền bị một vị đạo nhân béo niên kỷ ngoài ba mươi ngăn cản, đối phương hẳn là đạo sĩ thuộc kho lương Quan Thụ, ăn đến béo phì.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, nghe đạo nhân béo mở miệng nói ra:

“Ngươi là... Sa Sơn Tử đúng không, thật là trùng hợp, một đoạn thời gian không thấy vậy mà đụng phải.”

“Xác thực như thế.”

Hắn làm bộ bắt chước ngữ khí Sa Sơn Tử, cơ bản bề ngoài cũng là thời khắc duy trì huyền tượng, cho nên có thể bị nhận ra cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nhưng Nhậm Thanh biết rõ, lấy cảm giác tồn tại yếu ớt của bản thân mình, đạo nhân béo nhất định là tận lực tìm tới, tuyệt không phải ngẫu nhiên gặp như trong miệng đối phương.

Đạo nhân béo thần thần bí bí tiến đến trước mặt Nhậm Thanh, nhẹ giọng nói ra:

“Sa Sơn Tử đạo hữu, đã mấy tháng rồi không gặp?”

“Gần đây có một số việc tương đối bận rộn.”

Sa Sơn Tử bởi vì muốn dẫn a Trác làm quen với công việc đạo sĩ quan thụ, Hoàng Sa đạo hội mấy lần trước cũng lựa chọn từ chối.

Chương 393 - Thi Thử Thanh Hư Cung

Chương 393. Thi Thử Thanh Hư Cung

Đạo nhân béo nhần mạnh nói:

“Đạo hữu, cũng đừng bỏ lỡ tụ họp nữa, mười ngày nữa đạo hội sẽ tổ chức bên cạnh Sa Hà.”

“Nhất định nhất định.”

Nhậm Thanh ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn chằm chằm bóng lưng đạo nhân béo mây giây

Hắn phát hiện đạo nhân béo Luyện Khí pháp đã Chu Thiên viên mãn.

Nhưng mà phổi hơi có vẻ cổ quái, trọn vẹn lớn hơn mấy lần so với thường nhân, cũng tràn ngập mùi rượu, từ đó làm cho nội tạng còn lại gặp phải chèn ép.

Xem chừng mấy năm liền phải suy kiệt.

Chỉ sợ thiên tư Sa Sơn Tử cũng có hạn, nếu không thì hẳn tiếp xúc Luyện Khí pháp, đã lớn tuổi mà cảnh giới làm sao lại một mực bồi hồi tại đại chu thiên.

Nhậm Thanh đoán Hoàng Sa đạo hội đã xảy ra biến cố gì, liền đem điểm hồn thu lấy đến lao tù bụng trong, dọa Sa Sơn Tử nhảy một cái.

Mấy canh giờ không gặp, Sa Sơn Tử nhìn qua già nua mười mấy tuổi, tóc bị cào đến rối bời, vành mắt cũng có chút sung đỏ.

Hắn vẫn cầm lấy Phong Sa Pháp, còn chưa cân nhắc xem có nên tu hành không.

“Thượng... Thượng Tiên, người...”

Trong lòng Sa Sơn Tử lộp bộp một cái, nhìn thấy Nhậm Thanh liền đoán ra là đến ép buộc bản thân mình tu luyện tà pháp, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt.

Hắn vừa định hỏi thăm tường tình về Phong Sa Pháp, lại nghe Nhậm Thanh hỏi:

“Người nhận ra một cái đạo nhân béo bên trong Hoàng Sa đạo hội không?”

Sa Sơn Tử sửng sốt một chút, lập tức thành thật trả lời nói:

“Người này tên là Thổ Thanh Tử, quan hệ cùng ta tương đối tốt.”

” Tu vi Luyện Khí pháp của hắn như thế nào?”

“Cái này ta liền không rõ ràng, nhưng mà lần trước nhìn thấy hắn còn chưa nhập môn, bây giờ nghĩ rằng tối đa cũng liền tiểu chu thiên đi.”

Sa Sơn Tử vò đầu cười khổ, lập tức liền phát hiện thân ảnh Nhậm Thanh biến mất không thấy.

Hắn nhìn Phong Sa Pháp trong tay một chút, lại nhìn đồng cát sỏi cách đó không xa, nhịn không được thở ra một hơi thật dài.

Nhậm Thanh tiếp tục đi đường, biểu lộ hơi có vẻ im lặng.

Tốt xấu gì thì Luyện Khí pháp cũng là Sa Sơn Tử lưu truyền ra ngoài, kết quả hỏi gì cũng không biết.

Lấy kinh nghiệm Sa Sơn Tử, bằng vào Luyện Khí pháp cũng đủ để hình thành thế lực không nhỏ, sao lại có thể ở trong một tòa phong đá và làm việc siêu độ thi thể.

Hắn bước nhanh tới cửa thành, quan binh trấn giữ trốn ở trong bóng tối hóng mát, căn bản liền chưa từng để ý tới Nhậm Thanh trên người mặc đạo bào.

Cách ngoài thành không xa chính là bãi tha ma, trưng bày mấy trăm cỗ thầy khô.

Cũng không phải là tất cả thi thể cũng có tư cách chôn tại đây, nhất định phải là đạo đồng bởi vì thành tiên bỏ mình, cho nên phổ biến là trẻ nhỏ tuổi không lớn lắm.

Nhậm Thanh nhìn như tùy ý đảo qua, tròn mắt neho lại bắt đầu nhanh chóng chuyển động, bên trong mấy giây liền đem tất cả thầy khô nhìn mấy lần.

Sắc mặt hắn bình thản quay người trở về Long Sa thành, bên trong miệng không khỏi phát ra vài tiếng cười khế.

Thi thể bày ra trên bãi tha ma cũng đặc biệt theo quy luật, rõ ràng có thể phát hiện thiếu một cái thi thể, không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là bản thân Triều Dương Tử.

Tốt cho một chiêu Kim Thiên Thoát Xác.

Xem chừng Sa Sơn Tử có thể thu được Luyện Khí pháp cũng là hắn cố ý làm ra.

Nhậm Thanh biết rõ dị trạng Hoàng Sa đạo hội cũng là bởi vì Triều Dương Tử, hắn đến cùng đang mưu đồ lấy cái gì thì không biết được.

Trong đầu hắn nhớ lại tin tức liên quan tới Tử Thần pháp.

【 Tử Thần pháp 】

【 Do Tử Nhục đạo nhân sáng tạo, cần dùng nam nữ già trẻ là nguyên liệu đun nấu ra ba mươi sáu loại rượu, phối hợp uống mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh phát hiện bản mình lâm vào chỗ nhảm lẫn.

Hắn ngẫm thừa nhận Triều Dương Tử cũng không lấy được Tửu Thần pháp hoàn chỉnh, nếu không sớm hẳn là tu luyện, nhưng lại không để ý đến độ khó nắm giữ Cẩm Tốt Pháp.

Ba mươi sáu loại rượu...

Địa phương quý dị Thủy Trạch này làm sao cất rượu, chỉ có thể dùng phương thức phối dị hoá thu thập rượu.

Triều Dương Tử dụng Đăng Thiên Thê cũng là vì để quan phủ tiếp dẫn càng nhiều giới bộ, nhưng mà phát hiện đạo quan đối với cái này có khổng chế cực lớn.

Cho nên chỉ có thể đưa nó vào tay Hoàng Sa đạo hội.

Nhậm Thanh khó nén phần chân trong lòng, Tửu Thần pháp giống như gần trong gang tấc.

Nhưng càng là lúc này, càng phải cẩn thận hơn nhiều.

Mà lại hắn luôn cảm giác Tửu Thần pháp không đơn giản giống như mặt ngoài.

Tại bên trong hoàn cảnh Long Sa thành như thế phong bế, làm sao lại tự dung xuất hiện thuật pháp ngoại lai, trong đó nhất định có điều giấu giếm.

Nhậm Thanh trở lại tiểu viện.

Hắn lập tức đóng cửa lớn không ra ngoài, thừa dịp Đạo Hội tổ chức sẽ học Thủy Trạch pháp, hi vọng từ đó tìm manh mối.

Nhậm Thanh càng xem lông mày càng là nhăn lại.

Nói thật, phương pháp tu luyện này có một trăm loại khả năng chết bất đắc kỳ tử, dù sao nhập môn chính là lấy bản thân hiến tế để bắt đầu.

Người sa mạc giống như là Âu Dương Phong học tập Cửu Âm Chân Kinh bị đảo nghịch, mèo mù đụng phải chuột chết, để bọn chúng thành công, có chút khó tin.

Trạch nhân tấn thăng Tha Thực cảnh phải nuốt năm cổ
ngự Trạch nhân chưa thành hình, nhờ vào đó đạt thành đặc
thù của Ngũ Khí Triều Nguyên.

Chương 394 - Thi Thể Thanh Hư Cung 2

Chương 394. Thi Thể Thanh Hư Cung 2

Trên lý luận không ngừng truyền thụ cho dân chúng thành tiên pháp, liền có thể bồi dưỡng rất nhiều Trạch nhân Tha Thực Cảnh, Long Sa thành không thể lại yên ổn như thế.

tồn tại Thanh Hư Cung liền rất khéo léo.

Có thể khiến cho Trạch nhân phi thăng thượng giới, không đề tình huống số lượng càng ngày lâu càng nhiều, dẫn đến phạm nhân bị tàn sát hầu như không còn.

Nếu như Tử Thần pháp cũng liên lụy đến Thanh Hư quan, vậy thì việc này để người ta nghĩ tới đã cực sợ.

Lão đạo mụn mủ đau nhức sẽ còn sống sao...

Nhậm Thanh cưỡng ép tỉnh táo lại.

Dù sao trạch nhân là ở chỗ Thanh Hư Cung, rõ ràng là ký sinh tại trên thân lão đạo mụn mủ đau nhức, thông qua một ít thủ đoạn thu hoạch chất dinh dưỡng.

Lão đạo mụn mủ hẳn là đã hóa thành thi thể, không thì nuôi một đám ruồi làm gì.

Nhậm Thanh có cảm giác Trạch nhân bên trong Thanh Hư Cung không muốn tát ao bắt cá, cho nên tạo thành cục diện như vậy, nhưng cũng không thể không làm ra phòng bị.

Hắn tiếp tục thu dọn Thủy Trạch pháp.

Nhậm Thanh xem xét tư liệu thuật pháp ở lao tù trong bụng.

Đáng tiếc không biết nội dung đệ tam cảnh Thủy Trạch pháp ra sao, nếu không có thể thử hoàn thiện.

Với hấn mà nói, sau khi sửa chữa thuật pháp chỉ cần được Hệ Thống thừa nhận, liền có thể xem xét sự thiếu hụt sau khi tấn thăng, từ đó lại làm bổ sung là đủ.

Trong lòng Nhậm Thanh suy nghĩ về khả năng Lưu Xuyên tấn thăng Tự Thực cảnh.

Nhưng hấn rất nhanh liền từ bỏ ý tưởng này, đến cùng quỷ ảnh đối mặt Trạch nhân Tự Thạch cảnh có hữu dụng hay không, vẫn còn là một cái dấu chấm hỏi.

Trong lúc Nhậm Thanh nghiên cứu Thủy Trạch pháp đó, cách mỗi hai ngày liền phải đi xung quanh đạo quan xử lý đạo đồng cây khô, cũng sẽ nhờ vào đó chú ý Lưu Xuyên.

Hấn đem tin tức thu thập lại, thông qua quỷ ảnh ở doanh địa linh cai ngục cáo tri cho Tổng Tông Vô.

Cai Ngục Đường mặc dù cũng có manh mối phương diện này, nhưng còn lâu mới kỹ càng bằng Nhậm Thanh, lập tức bắt đầu hành động.

Lý Thiên Cương lần nữa lựa chọn dùng Trạch nhân do Bỉ Ngạn hoa chế tạo, chuẩn bị khảo thí thuật pháp, nhưng mà lúc này thân thể của Trạch Nhân đều là vật liệu chấp vá.

Cuối cùng sau khi hóa thành Trạch nhân ngay cả tiếng nói cũng không rõ ràng, thậm chí không cách nào sống sót lâu dài ở dưới ánh mặt trời.

Phi thăng Thanh Hư Cung thì càng không cần suy nghĩ.

Đề thuật pháp đánh vào trên thân thể Trạch Nhân để khảo nghiệm, cuối cùng xác định khí độc đã thương địch thủ đơn

giản nhất, nhưng mà nhất định phải là khí độc hóa thành sương mù.

Tổng Tông Vô lập tức dự định mang theo bộ phận lính cai ngục trở về Tương thôn, sau đó đem lính cai ngục nắm giữ thuật pháp liên quan tới độc tố điều đến Thủy Trạch.

Nhưng làm một hồi vậy, chỉ sợ cũng cần nửa năm.

Nhậm Thanh vốn cho rằng Lý Thiên Cương sẽ tiếp tục chuẩn bị bù đắp Trạch nhân mà Cai Ngục Đường dùng Bỉ Ngạn Hoa tạo ra, tìm cơ hội để nó tiến vào bên trong Thanh Hư Cung, chôn xuống một cái cọc ngầm.

Không nghĩ tới lại tặng cơ hội cho Lý Diệu Dương.

Lý Diệu Dương bởi vì tấn thăng thất bại, lúc này thân thể sụp đổ càng thêm rõ ràng, dù là ổn định cảnh giới, cũng khó có thể sống sót.

Sau khi hắn thấy được trạch nhân, liền ly khai doanh địa tiến đến bên trong đại mạc bế quan.

Nhậm Thanh đối Lý Diệu Dương cũng không xem trọng, Trạch nhân cùng cỏ trùng chên lệch rất xa, muốn nhờ vào đó tấn thăng Âm Sai cảnh đúng là hi vọng xa vời.

Hắn không còn quan tâm tình huống trong doanh địa.

Đợi Hoàng Sa đạo hội tới gần về sau, Nhậm Thanh khởi hành đi tới phía Tây Nam Thành.

Thời gian rất khéo léo.

Đúng là lúc mặt trời sắp xuống núi, đêm tối còn chưa kéo tới, khiến cho đạo sĩ tham dự nhất định phải đợi cả đêm, không cách nào ly khai sớm.

Nhậm Thanh rất nhanh liền thấy được cái gọi là Sa Hà.

Kỳ thật Sa Hà không có quan hệ gì với nước, là một chỗ gò núi quanh năm lưu động, tựa như núi non sông ngòi ghi lại bên trong điển tịch của đạo môn.

Con sông cát rộng mười mấy mét nhìn như là đứng im, lại có thể tùy tiện thôn phệ tính mạng người sa mạc, dẫn đến nơi đây tương đối vắng lặng.

So sánh sông lớn liên miên không dứt, Sa Hà xác thực có cảm giác rộng rãi theo loại khác.

Bên cạnh Sa Hà là một tòa nhà rộng rãi làm bằng đá, bên trong đã tụ tập hơn mười người, đều là đạo sĩ quan thụ Long Sa thành.

Mùi rượu hôi chua phiêu lãng theo gió.

Nhậm Thanh đã sớm đến, không nghĩ tới còn có người sẽ sớm hơn.

Bọn hắn nhìn thấy thân ảnh Nhậm Thanh, nhao nhao nhiệt tình tiến lên đón, bao quát vị Thổ Thanh Tử kia, trong ngôn ngữ tràn đầy lấy lòng.

Nhậm Thanh đáp lại qua loa vài tiếng, sau đó đứng ở trong góc nhỏ đánh giá đám người.

Quả nhiên, sự tình ra khác thường tất có yêu.

Từng cái Đạo Sĩ ở đây ít nhất cũng có Chu Thiên viên mãn cảnh giới, trách không được lại phát ra mùi rượu nồng đậm như thế.

Nhậm Thanh nhìn thấy một vị đạo sĩ bụng phệ, phổi đều đã hóa thành hình lưu ly, chỗ nối tiếp mạch máu lại mọc ra phổi mới.

Còn có đạo sĩ ngũ tạng lục phủ cũng xuất hiện vết tích tử khí vận chuyển.

Hay là mùi rượu dung nhập phổi sau đó chiết xuất ra tửu khí.

Xem ra Triều Dương Tử còn đang nếm thử biện pháp lặng yên không một tiếng động dùng những người này luyện chế ra rượu, Hoàng Sa đạo hội lại không biết chút nào.

Nhưng mà nếu là mấy chục đạo sĩ quan thụ tử thương, khẳng định Triều Dương Tử sẽ bị quan phủ phát giác.

Thậm chí có khả năng dẫn tới đạo quan chú ý.

Đường lui chẳng lẽ lại là Đãng Thiên Thê sao?

Quả nhiên biến hóa bao nhiêu cũng không rời bản chất, người sa mạc có chấp niệm điên cuồng đối với thành tiên.

Nói không chừng đây là điểm có thể lợi dụng.

Chương 395 - Nội Tạng Biến Thành Người

Chương 395. Nội Tạng Biến Thành Người

Nhậm Thanh cẩn thận suy tư về Tửu Thần pháp, cố gắng không bại lộ bản thân.

Mà bên cạnh Sa Hà càng ngày càng nhiều đạo sĩ, rất nhanh liền đến hai ba mươi người.

Toàn bộ Long Sa thành chỉ sợ cũng hơn một trăm vị đạo sĩ quan thụ, Hoàng Sa đạo hội lại phát triển nữa, tránh không được sẽ gây nên tai họa.

Nhậm Thanh cũng có thể phát giác được, bên trong đám đạo sĩ đã hỗn tạp có ý khác người, hẳn là thế lực quan phủ muốn nhúng tay.

Nhưng trong mắt bọn hắn cũng có cuồng nhiệt, giống như bị Hoàng Sa đạo hội tẩy não.

Đúng lúc này, bên trong nhà truyền đến tiếng bước chân, có cái thanh âm già nua vang lên:

“Khụ khụ khụ, các vị đợi lâu.”

“Rất lâu không thấy, Trần Phong đạo trưởng.”

“Trần Phong đạo trưởng, vẫn an.”

“Trần Phong đạo trưởng, xem ra tu vi ngài lại có tiến bộ.”

Các đạo sĩ cung kính chào hỏi.

Nhậm Thanh còn chưa quay đầu, liền phát hiện khí tức Trần Phong đạo trưởng rất là suy yếu, sợ là thọ nguyên đã tới

gần khô kiệt, bất cứ lúc nào cũng sẽ bỏ mình.

Phổi trong cơ thể Trần Phong đạo trưởng run rẩy không quy luật, phía ngoài mọc ra ngũ quan, đang không chế bản thể nói chuyện cùng động tác thân thể.

Nhậm Thanh cúi thấp đầu, sự tình phát triển giống như càng thêm không hợp thói thường.

Triều Dương Tử đến cùng là làm bằng cách nào, đem bản thân mình hóa thành nội tạng người khác, thủ đoạn bí mật như thể xác thực thiên y vô phùng.

Nhậm Thanh lặng yên không tiếng động đi đến tiến đến, nhìn như bất chuyển, kì thực là vì tiếp xúc Trần Phong đạo trưởng, sau đó gọi ra hệ thống.

【 Liễn Trần Phong 】

【 tuổi tác: Bốn mươi tám 】

【 thọ nguyên: Bảy mươi ba ngày 】

【 thuật: Luyện Khí pháp 】

Ngoại tin tức trừ Trần Phong đạo trưởng, quả nhiên lại xuất hiện một người khác.

【 Triều Dương Tử 】

【 tuổi tác: 39 】

【 thọ nguyên: Một trăm ba mươi ngày 】

【 thuật: Tửu Thần pháp (tàn) 】

Nhậm Thanh thi triển thuật pháp, đầu ngón tay đánh ra một điểm linh quang biến mất không thấy gì nữa.

Thiên đạo mộng chủng tiến vào trong cơ thể Trần Phong đạo trưởng, rất nhanh liền cùng Triều Dương Tử tương dung, mà Triều Dương Tử căn bản không có ý thức được.

Nhậm Thanh xem xét trạng thái Triều Dương Tử, phát hiện ba hồn bảy phách của hắn đã tán đi non nửa.

Triều Dương Tử nhìn qua rất là tỉnh táo, không ngừng tự lẩm bẩm thu thập rượu như thế nào, nhưng trong đầu cũng đã chất đầy dự vọng thành tiên.

Thuộc về tẩu hỏa nhập ma sắp mất khống chế.

Nhậm Thanh ý đồ tìm Tửu Thần pháp trong trí nhớ Triều Dương Tử, nhưng hắn hồn phách phi thường không ổn định, hơi không cẩn thận liền sẽ hồn phi phách tán.

Hắn đành phải từ từ làm việc, dù sao thời gian sung túc.

Sắc trời dần dần muộn, nhiệt độ chợt hạ xuống, đến thời điểm Hoàng Sa đạo hội bắt đầu.

Trần Phong đạo trưởng chống quả trượng đi vào bên trong nhà trệt, những người còn lại vội vàng đuổi theo.

Đống lửa bị nhen lửa, vật liệu cháy chính là vỏ ngoài giò bọ phơi khô chế thành, tại bên trong Long Sa thành cực kì đắt đỏ, đạo quan bình thường cũng không bỏ ra sử dụng được.

Nhậm Thanh nhìn xung quanh.

Ngày thường ở trong phòng hắn là dùng làm cất chứa tạp vật, vách tường và mặt đất rõ ràng có vết tích vật phẩm lê, có thể thấy được là tạm thời bị trưng dụng.

Ở giữa là cái bàn đá to lớn, đủ để hai ba mươi người ngồi xuống quay chung quanh.

Thị giò bọ chế thành đồ ăn đặt ở mặt bàn, phát ra từng mùi thơm, nhưng mà lực chú ý của chúng nhân cũng tại trên thân Trần Phong đạo trưởng.

Trần Phong đạo trưởng nói ra:

“Các vị đạo hữu chớ có đứng, mời mọi người vào chỗ.”

Thổ Thanh Tử vội vàng đáp lại nói:

“Hoàng Sa đạo hội vốn là nơi chốn để giao lưu đạo pháp, không cần quá mức câu nệ, tùy ý chọn là được.”

Đám người lúc này mới đi đến bàn đá.

Chỉ là số ghế sắp xếp sinh ra nhiều hỗn loạn, đạo sĩ có tư lịch muốn chiếm vị trí trước, bầu không khí hơi có vẻ căng co.

Trần Phong đạo trưởng thấy vậy mặc dù không nói chuyện, nhưng đáy lòng vẫn là sinh ra không thích.

Hắn duỗi ra cánh tay già nua vô lực chỉ hướng một người, Triều Dương Tử trong cơ thể phát ra tiếng cười ngớ ngẩn, khí tức thuật pháp chợt lóe lên.

Àm!

Người kia hóa thành thịt bằm nổ bể ra, tất cả các góc trong phòng cũng tránh không được nhiễm vết máu.

Chúng đạo sĩ ngẩn ngui kinh hoảng sau đó vội vàng ngồi xuống ghế.

Bên trong phòng lâm vào tĩnh mịch.

Trần Phong đạo trưởng hài lòng gật đầu, lần nữa phát ra khí tức thi pháp, huyết nhục vậy mà lơ lửng hóa thành rượu.

Rượu hiện ra hình dáng giọt mưa dừng ở giữa không trung.

Tiếp sau đó liền tán đi.

Đạo sĩ tranh nhau chen nhau mở miệng thu lấy giọt rượu, để phổi đem rượu hấp thu, Luyện Khí pháp tự nhiên mà đạt được tấn thăng đột phá.

Bọn hắn giữa bắt đầu thảo luận việc che giấu nguyên nhân cái chết của tên đạo sĩ kia như thế nào, cũng không lâu lắm cũng đã đem lý do lừa gạt quan phủ nghĩ kỹ.

Đạo sĩ quan thụ vốn là liên kết với quan lại, có thể được coi là một nửa thế lực của quan phủ.

Xem ra Triều Dương Tử chính là lợi dụng thủ đoạn thô bạo như thế để thu mua lòng người, dù là chuyện xảy ra, còn có Trần Phong đạo trưởng làm người cộng nôi.

Trần Phong đạo trưởng đoán chừng đều không có ý thức được mình đang bị nội tạng thao túng.

Triều Dương Tử thi triển thuật pháp sau đó trở nên có chút suy yếu, không còn chủ đạo Trần Phong đạo trưởng, liền bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chương 396 - Sáng Tạo Ra Thuật Pháp Đưa Vào Đạo Hội

Chương 396. Sáng Tạo Ra Thuật Pháp Đưa Vào Đạo Hội

Thiên đạo mộng chung thừa cơ nhìn trộm ký ức, tận lực không lưu vết tích.

Nhậm Thanh chủ yếu là sợ Tửu Thần pháp liên lụy quá lớn, hắn đã chuẩn bị lên đường lui.

Trần Phong đạo trưởng móc ra bản điển tịch đạo môn cũ nát, lật ra rồi nói:

“Chắc hẳn các đạo hữu mấy lần đạo hội trước, cũng thu hoạch không nhỏ...”

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt, chủ yếu là nêu ví dụ nội dung trong điển tịch, bất tri bất giác đã đem Luyện Khí pháp thổi đến vô cùng kì diệu.

Đạo sĩ nghe được như si như say, Nhậm Thanh lông mày vẫn không khỏi nhíu lại.

Triều Dương Tử quả thật từng bị giở trò, căn cứ trí nhớ của hắn, Tửu Thần pháp lại là trong một ngày nằm mơ được Tiên nhân truyền thụ.

Sau khi hắn tỉnh ngủ, ký ức liên quan tới Tửu Thần pháp liền khắc cốt铭心 không cách nào quên mất.

Cũng may Triều Dương Tử thu hoạch được Tửu Thần pháp đã là bảy, tám năm trước, nói rõ cũng không liên quan cùng

Nhậm Thanh, điểm ấy cũng có thể yên tâm.

Mà hồn phách Triều Dương Tử cũng chưa từng xuất hiện dị dạng, trên lý luận tiêu diệt hết cũng sẽ không khiến cho người phía sau màn chú ý.

Nhưng mà vẫn là để hấn tùy ý phát triển thì tốt hơn nhiều.

Nhậm Thanh cẩn thận xem xét Tử Thần pháp trong trí nhớ, sau đó phục khắc vào trên vách tường lao tù trong bụng, cũng không đi xem xét cụ thể.

Hệ Thống phun trào.

【 Tử Thần pháp 】

【 từ Tử Nhục đạo nhân sáng tạo, cần dùng nam nữ già trẻ là nguyên liệu đun nấu ra ba mươi sáu loại rượu, phối hợp uống mới có thể tu thành. 】

Trong lòng hấn cuồng hỉ, Tử Thần pháp có được đơn giản hơn tưởng tượng rất nhiều.

Nhậm Thanh cường chế tạp niệm, không chờ đến biết hết tin tức Tử Thần pháp, ý thức liền thoát ly lao tù trong bụng, chuẩn bị thu hồi thiên đạo mộng chủng.

Hấn nhìn xem Trần Phong đạo trưởng thao thao bất tuyệt, trong lòng đột nhiên sinh ra cái ý niệm.

Nếu như người phía sau màn là vì truyền bá Tử Thần pháp, coi như Triều Dương Tử bỏ mình, vẫn có thể báo mộng cho người sa mạc bên trong Long Sa thành.

Nhưng điều kiện tiên quyết của Tử Thần pháp là nhất định phải uống ba mươi sáu loại rượu, Luyện Khí pháp chính là mấu chốt.

Mặc dù đạo quan xác thực có thủ đoạn đem phối hóa thành rượu, chỉ là bí mật, căn bản cũng không khả năng để ngoại

nhân biết được.

Cho nên có thể đoán được, đầu tiên đem Luyện Khí pháp tà môn của Triều Dương Tử tất nhiên sẽ lưu truyền ra ngoài, nếu không thì không ai có thể tu luyện Tử Thần pháp.

Điểm hồn Nhậm Thanh đi vào trước pho tượng Đạo Tổ ở lao tù trong bụng, mượn nhờ năng lực thuật pháp bịa đặt sửa chữa Luyện Khí pháp.

Trần Phong đạo trưởng cùng các đạo sĩ thảo luận vấn đề gặp phải lúc tu luyện Luyện Khí pháp, không ai chú ý Nhậm Thanh ở góc cúi đầu trầm tư.

Mấy canh giờ sau.

Nhậm Thanh mở to mắt, ánh mắt toát ra một chút mỗi mết.

【 Phong Sa Luyện Khí pháp 】

【 Do Nhậm Thanh sáng tạo, sau khi tu luyện thì phổi xuất hiện rệu hóa, huyết dịch dần dần pha tạp cát sỏi, đồng thời khiến cho huyết nhục toàn thân trở nên cực kì ngon. 】

Hắn không cách nào ngăn cản người sa mạc tu luyện Luyện Khí pháp, nhưng chỉ cần có chiêu này, liền có thể thuận tiện đánh xuống cơ sở Phong Sa Pháp.

Không thì đợi Cai Ngục Đường nắm giữ toàn bộ Thủy Trạch, sẽ phát hiện tất cả người sa mạc đều có phổi dị hoá già yếu tàn tật.

Dù là Triều Dương Tử muốn làm ra sửa chữa đối với Phong Sa Luyện Khí pháp, cũng nhất định phải dựa trên cơ sở vốn có, biến hóa bao nhiêu cũng không rời bản chất.

Nhậm Thanh lần nữa không chế thiên đạo mộng chủng, sửa chữa ký ức Triều Dương Tử.

Phong Sa Luyện Khí pháp cùng nguyên bản kỳ thật không khác biệt nhiều, không có quá lâu liền làm xong.

Trần Phong đạo trưởng hậu tri hậu giác kịp phản ứng, ngũ khí không hiểu nói ra: ” Nội dung tiếp sau của Luyện Khí pháp, ta đem cáo tri cho mọi người, thỉnh cẩn thận nghe rõ ràng.”

Hắn chậm rãi nói, ngẫu nhiên còn có thể xuất hiện dừng lại nhất định, giống như tại đồn ngộ Phong Sa Luyện Khí pháp, khí thể huyền diệu không gì sánh được.

Có thể thấy được thay đổi Triều Dương Tử một cách vô tri vô giác liền có thể ảnh hưởng đến Trần Phong đạo trưởng.

Bộ ngựa bắt ve, hoàng tước tại hậu.

Không ai có thể biết mình có phải là con mồi của người khác hay không.

Đông đảo đạo sĩ nhin không được ngừng thở, thậm chí múa bút thành văn, bầu không khí đem Hoàng Sa đạo hội đẩy lên cao trào.

Đợi Trần Phong đạo trưởng niệm tụng xong ba lần Phong Sa Luyện Khí pháp, thời gian đã là hừng đông, bọn hắn bừng tỉnh lấy lại tinh thần.

“Chờ qua chút thời gian sẽ tiếp tục tụ hội, như vậy tán đi.”

Trần Phong đạo trưởng ho khan vài tiếng, sau đó chống quái trượng đi đến thành khu, phôi mơ hồ quận đau để hắn có chút không thể thở nổi.

Theo Nhậm Thanh thì lấy trạng thái Trần Phong đạo trưởng hắn là không kiên trì được mấy ngày, Triều Dương Tử nhất định phải ở trong lúc này nắm giữ Tử Thần pháp.

Hắn yên lặng ly khai Sa Hà.

Chương 397 - Bắt Đầu Mưu Tính Của Mình

Chương 397. Bắt Đầu Mưu Tính Của Mình

Nhậm Thanh tiếp theo không có ý định tham dự Hoàng Sa đạo hội, liền xem tình thế sẽ phát triển như thế nào.

Nhưng mà hắn đúng là không muốn tu luyện Tử Thần pháp, cảm giác một khi nắm giữ rất có thể sẽ bị cuốn vào, chỉ có thể lẳng lặng đợi chờ.

Nhưng có thể thông qua hệ thống xem xét năng lực Tử Thần pháp, phỏng đoán dự định của người phía sau màn, tìm tới biện pháp ứng đối.

Đương nhiên, cùng lắm thì liền trực tiếp chạy trốn.

Nhậm Thanh vừa định đi vào viện lạc, đột nhiên biểu lộ trở nên ngưng trọng lên, vội vàng nhanh chóng tiến đến vị trí cửa thành.

Bên trong bão cát có cỗ khí tức quen thuộc đang đến gần.

Hắn còn chưa đi ra vài mét, bên trong Hoàng Hạc quan liền phát ra tiếng hét to, tựa như tiên khí ảo mộng từ đó lan ra.

“Ở đâu ra vực ngoại tà ma? ! !”

Lão giả Trạch nhân đứng ở đỉnh tường thành, biểu lộ có vẻ rất là tham lam.

Tư lịch Hoàng Hạc Tiên tại bên trong Trạch nhân xem như già nhất, chẳng biết tại sao chưa hề lựa chọn phi thăng, tu vi bị khốn ở Tha Thục cảnh.

Những cái đạo quan cỡ lớn kia cũng sinh ra dị động, giống như có Trạch nhân muốn nhúng tay.

Hoàng Hạc Tiên lấy ra phát trần, các mặt người ngũ sắc biểu lộ âm lãnh, tiếng cười quái dị rung mình từ đó vang lên.

Động tĩnh bên trong thành biến mất, nhưng vụng trộm có hơn mười đôi mắt đã tập trung vào bão cát.

Chỉ thấy lít nha lít nhít bộ cánh cứng màu đen tạt qua lại bên trong bão cát, bị gió cát đánh cho số lượng côn trùng càng ngày càng ít, rất nhanh liền còn lại lẻ tẻ.

Nhậm Thanh hít vào một hơi thật dài.

Lý Diệu Dương làm sao lại đến Long Sa thành, dù là thực lực dị hoá mất khống chế sẽ có tăng cường, thế nhưng không cách nào đi qua bão cát ngăn cản mà?

Nhậm Thanh bắt đặc dĩ che gương mặt.

Tám thành là thạch ốc bản thân mình lưu lại trong mắt bão, khiến cho Lý Diệu Dương có cơ hội tu chỉnh khôi phục.

Hoàng Hạc Tiên nhin không được cười to, trong tay có thêm một cái hồ lô.

Hắn mở ra miệng bình, đem bộ cánh cứng màu đen do Lý Diệu Dương biến thành thu vào hồ lô.

“Vực ngoại tà ma, không đủ gây sợ!”

Hoàng Hạc Tiên lắc mình mấy cái biến mất tại chỗ, Long Sa thành lại lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Nhậm Thanh nhúc đầu nhéo nhéo mũi, hắn đối với Lý Diệu Dương xuất hiện hơi nghi hoặc một chút, Trạch nhân hắn là cùng chủng hoàn toàn khác biệt a.

Thực tế nhìn không ra có thời cơ đột phá bình cảnh, vì sao phải mạo hiểm như thế.

Hiện tại Lý Diệu Dương rơi vào trên tay Hoàng Hạc Tiên, cơ bản đã không còn đường lui.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi Lý Diệu Dương có khả năng không cách nào duy trì linh trí bản thân, nói thế nào là tấn thăng Âm Sai cảnh, sợ là bảo mệnh cũng khó khăn.

Hoàng Hạc Tiên biểu hiện ra vui mừng, đồng dạng có chút cổ quái, giống như vực ngoại tà ma trong miệng, chính là một loại cơ duyên nào đó.

Lúc ấy các đạo quan còn lại cũng có dị động, nói rõ cũng không phải là chỉ có Hoàng Hạc Tiên biết được.

Nhậm Thanh cau mày, thế cục phát triển càng ngày càng không được bình thường.

Hắn lặng yên không tiếng động đi qua lại trên đường phố, rất nhanh liền đi vào bên cạnh Hoàng Hạc quan, một phần quỷ ảnh thoát ly thân thể giấu ở góc tường.

Nhậm Thanh quyết định sớm làm ra chuẩn bị, tránh cho lúc phát sinh biến cố không kịp phản ứng.

Về phần cứu viện Lý Diệu Dương, thật sự là bất lực, tùy tiện xuất thủ sẽ chỉ đặt mình vào nguy hiểm, đến lúc đó đem bản mình kéo vào.

Mà lại Nhậm Thanh ần ần cảm giác, Lý Diệu Dương tựa hồ là cố tình làm.

Nhưng có bao nhiêu năm chắc thì rất khó đoán được.

Lập tức hắn trở về phòng, quan tướng thuật pháp hồi lâu sau đó khiến cho tâm cảnh bình tĩnh trở lại, lúc này mới đem ý thức ném đến lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh vừa tiến vào lao tù trong bụng, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Sa Sơn Tử nằm ngang, hai tay dùng sức che phần bụng, tai mắt mũi miệng cũng có vết tích cát sỏi, cái trán càng là mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nắm giữ Cai Ngục Pháp vốn là quá trình tra tấn thân hồn, không phải tất cả mọi người có thể chịu nổi, bởi vậy bỏ mình bất cứ lúc nào.

Nhậm Thanh đột nhiên giống như là nhớ ra cái gì đó, thuận tay đem Phong Sa Luyện Khí pháp ghi lại ở thư tịch, về sau ném cho Sa Sơn Tử.

Sa Sơn Tử vội vàng nhặt lên thư tịch, tra nhìn xem nội dung phía trên.

Hắn phát hiện Phong Sa Luyện Khí pháp hình như cùng Phong Sa Pháp có liên quan nhất định, nói không chừng có thể giảm bớt thống khổ khi nắm giữ tà pháp.

Mấy ngày ăn cát sỏi xem như bỏ không.

Nhưng mà tệ nạn thuật pháp bịa đặt phi thường nổi bật, chỉ là chất thịt ngon chính là cái đại phiền toái, có thể sẽ dẫn tới quỷ vật chú ý.

Nếu như Cai Ngục Đường muốn đặt chân Tĩnh Châu, liền không thể tu luyện thuật pháp bịa đặt, nếu không thì tùy tiện liền sẽ bị nhìn ra bản chất làm đồ ăn.

Nhậm Thanh không tiếp tục để ý Sa Sơn Tử, đem ánh mắt nhìn về phía vách tường ghi chép Tửu Thần pháp.

Chương 398 - Bắt Đầu Mưu Tính Của Mình 2

Chương 398. Bắt Đầu Mưu Tính Của Mình 2

Thuật pháp lấy chữ nghĩa biểu hiện, về sau thông qua hệ thống có thể xem thêm nội dung.

【 Tử Thần pháp 】

【 Do Tử Nhục đạo nhân sáng tạo, cần dùng nam nữ già trẻ là nguyên liệu đun nấu ra ba mươi sáu loại rượu, phối hợp uống vào mới có thể tu thành. 】

【 mỗi loại lấy người làm tài liệu rượu, đều có thể trợ giúp tu luyện Tử Thần pháp, chỉ có lần đầu phục dụng mới có hiệu quả. 】

【 phục dụng rượu nhiều sẽ dẫn đến dị hoá, tiên huyết toàn thân biến thành rượu. 】

【 Âm Tử Giả- người uống rượu: Ngàn chén không ngã 】

【 Độc Âm Giả- người uống độc: Giá áo túi cơm 】

【 Tham Âm Giả: Tử trì nhục lâm 】

Nhậm Thanh chú ý tới tuyến đường dị hoá hiện ra tin tức quá ít, nhưng mà chỉ là xem đặc điểm thuật pháp, cũng có chút cực sợ.

Người phía sau màn khuếch tán Tử Thần pháp, hoặc là vì thu thập rượu, nhờ vào đó tu luyện thuật pháp.

Trừ cái đó ra, còn có một loại khả năng.

Nếu như tu sĩ uống rượu dẫn đến thân thể dị hoá không thể không, thân thể hần là không cách nào tự tạo ra tiên huyết vì tất cả đã biến thành rượu.

Cứ như vậy, nhất định phải thông qua uống rượu để bổ sung huyết dịch...

Trong đầu Nhậm Thanh suy nghĩ ngàn vạn, sâu chuỗi tất cả các manh mối.

Đã có thể sử dụng phổi rượu để hấp dẫn giòi bộ, lão đạo mù đau nhức rất có thể khi còn sống đã nắm giữ Tử Thần pháp, chỉ là thân thể mục nát.

Hần cần rượu duy trì sinh cơ.

Nhưng mà vẫn chưa rõ ràng, hiện nay tin tức biết được thực tế quá ít, rất có thể gặp phải tình huống sai một ly đi ngàn dặm.

Nhậm Thanh hơi có vẻ đau đầu, thế cục Thủy Trạch khó bề phân biệt, còn có Cai Ngục Đường làm kẻ quấy rối, lúc nào cũng có thể sẽ ra trận.

Sau đó nếu là Phong Sa Luyện Khí pháp lưu truyền ở trong dân chúng bình thường, rất có thể Long Sa thành cũng có nguy hiểm hủy diệt, đến lúc đó chỉ có thể chạy trốn.

Nhậm Thanh đem Tử Thần pháp ghi chép lại, tiếp sau đó đem chữ nghĩa trên vách tường xóa đi.

Lập tức hần thông qua quỷ ảnh ở doanh địa lĩnh cai ngục hỏi thăm tin tức liên quan tới Lý Diệu Dương, biết được hành vi của hần là được Đại Mộng chân nhân cho phép.

Nhậm Thanh muốn thực hiện viện thủ thì điều kiện tiên quyết là bảo đảm bản thân, dù sao Long Sa thành nước quá sâu, chỉ là cái Hoàng Hạc Tiên đều làm người kiêng kỵ.

Hắn lấy sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của Sa Sơn Tử làm chủ, cũng bí mật quan sát thế cục.

Chỉ cần qua mấy ngày nữa, trong thành cũng có chút sóng ngầm cuộn cuộn.

Hoàng Hạc quan thông báo với bên ngoài rằng sẽ cử hành Thăng Tiên đại hội, cung tiễn Hoàng Hạc Tiên phi thăng, coi đây là lý do để chiêu thu hơn ba mươi vị đồng nam đồng nữ.

Xem ra Hoàng Hạc Tiên đối với Thủy Trạch pháp đệ tam cảnh nhìn là chăm chăm, nếu không thì sao có thể huy động nhân lực, mà việc này cũng cùng Lý Diệu Dương có chút quan hệ.

Hắn lợi dụng quỹ ảnh cất giấu quan sát ra khách hành hương vào đạo quan, rõ ràng có thể lực đạo quan khác ở đây, tám thành là đang thử thăm dò hư thực.

Nhậm Thanh tìm hiểu công việc Thăng Tiên đại hội, rất nhanh liền có thu hoạch.

Dựa theo cư dân phụ cận nói, sáu mươi, bảy mươi năm trước cũng đã từng trải qua tình huống tương tự.

Lúc đương thời trọn vẹn trên trăm tên đạo đồng cùng Trạch Tiên phi thăng.

“Thật đúng là là tiên bất nhân...”

Nhậm Thanh cơ bản đã xác định Thăng Tiên đại hội chính là làm chuẩn bị cho tấn thăng đệ tam cảnh.

Hắn mơ hồ nghe Tống Tông Vô đàm luận qua, Cai Ngục Đường từng phái ra lính cai ngục tiến đến Thủy Trạch, rất có thể lúc ấy liền rơi vào trong tay trạch nhân.

Nhậm Thanh không có ý định ngồi chờ chết, đi ra ngoài bắt đầu giả ý đi dạo trong thành.

Ánh mắt hắn đánh giá đạo sĩ quan thụ trên đường, biểu lộ không khỏi sinh ra mấy phần nghi ngờ.

Hoàng Sa đạo hội tựa hồ thừa dịp lực chú ý cũng tập trung ở Hoàng Hạc quan, bắt đầu không hề cố kỵ khuếch trương.

Nhân số tu luyện Phong Sa Luyện Khí pháp, đã từ mười mấy gia tăng đến ba bốn mươi.

Đồng thời tốc độ tăng lên càng lúc càng nhanh, không cần quá lâu, nhiều nhất hai ba ngày, liền có thể bao trùm tất cả đạo sĩ quan thụ.

Nhậm Thanh quyết định không thể lãng phí cơ hội tốt như vậy, thừa dịp này để Lưu Xuyên có thể tấn thăng Tha Thực cảnh, liền có thể lấy được Thủy Trạch pháp hoàn chỉnh.

Đạo quan bên trong thành cũng đang cùng Hoàng Hạc quan chơi trò người lừa ta gạt, làm sao có thể chú ý Bạch Vân quan.

Nhưng Tha Thực cảnh cần Ngũ Khí Triều Nguyên, Nhậm Thanh ngẫm lại, kỳ thật chỉ là vấn đề năm cổ nguy hồn phách, ngược lại là dễ dàng giải quyết nhất.

Nhậm Thanh trước đây dùng Trạch Sa ném vào bên trong lò luyện huyết nhục đốt cháy, thu hoạch được không ít vật liệu tên là “Thủy hồn”, vừa vận phát huy được tác dụng.

【 Thủy hồn 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, tổng chứa một trăm ba mươi lăm cổ tàn hồn, ăn thủy hồn sẽ dần dần dị hoá là Trạch nhân. 】

Ngón tay hắn kẹp lấy thủy hồn, quan sát tỉ mỉ lấy loại vật liệu tựa như lưu ly này, đang lo lắng tìm mục tiêu đi thử một chút.

Không cần lựa chọn hài đồng, có rất nhiều đối tượng có thể lựa chọn.

Chương 399 - Bắt Đầu Mưu Tính Của Mình 3

Chương 399. Bắt Đầu Mưu Tính Của Mình 3

Nhậm Thanh dự định theo đi vào nhà tù quan phủ, nhưng không đợi được ban đêm đến, cửa đá ngoài phòng bị gõ mấy lần.

“Sa Sơn Tử, mau ra đây.”

Nhậm Thanh mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, rõ ràng thời gian tới ban đêm còn có mấy canh giờ, tại sao có thể có công việc siêu độ thi thể tìm tới cửa.

“Trường Thạch đạo nhân, sao vậy?”

Hắn nghe thanh âm liền nhận ra người đến.

Trường Thạch đạo nhân là đạo sĩ mời khách của Hoàng Hạc quan, làm người coi như không tề, trong ngày thường xử lý thi thể giao tiếp đều là hắn đến.

Nhậm Thanh mở ra cửa sân, một vị nam tử trung niên đứng ở bên ngoài.

“Sa Sơn Tử người...”

Trường Thạch đạo nhân sốt ruột giải thích, ngược lại nói không rõ ràng không trôi chảy.

“Trường Thạch đạo hữu, chẳng lẽ Hoàng Hạc quan lại có thi thể?”

Trường Thạch đạo nhân cười khở gật đầu một cái, lúc này mới lên tiếng nói ra: “Sau khi người nghe nói cũng đừng tức

giận, tiên duyên tự có thiên định, a Trác...”

Nhậm Thanh lập tức hiểu được ý tứ đối phương, a Trác trước đây cũng đi Hoàng Hạc quan.

A Trác đến cùng có trở thành Trạch nhân hay không thì không được biết, nhưng bản thể khẳng định không rõ ràng chết rồi, cuối cùng hóa thành một bộ thân khô.

Trường Thạch đạo nhân thấy Nhậm Thanh có chút trầm mặc, cho là hấn bi thương quá độ, nhin không được khuyên răn:

“Ngươi cũng biết đến, mỗi ngày trôi qua liền có đạo đồng triển vọng thành tiên mà chết.”

“Gần đây tựa như có chút nhiều.”

Nghe Nhậm Thanh nói như vậy, Trường Thạch đạo nhân chê cười lắc đầu.

Hấn chẳng qua là cái đạo sĩ tiếp khách phổ thông, mỗi ngày làm vài việc chân chạy, nào có tư cách bình luận đạo quan.

“Đi thôi, ta chứng kiến a Trác lớn lên từ nhỏ, hạ táng sớm một chút cũng tốt.”

Trường Thạch đạo nhân thở dài tiếp tục nói ra:

“Sa Sơn Tử a, tạo hóa trên ngươi.”

“Đạo hữu đi thôi.”

Nhậm Thanh biết rõ Trường Thạch đạo nhân có gắng cho mình cái mặt mũi, cho nên cũng không đợi đến ban đêm liền định dẫn hấn đi Hoàng Hạc quan.

Hấn đột nhiên nhớ tới lúc trước tiếp xúc qua thân khô đạo đồng, mặc dù Nê Hoàn cung có lưu tàn hồn, nhưng kì thực sớm đã bỏ mình.

Nói không chừng có thể dùng để thủy hồn cho ăn, dù sao ngục Trạch nhân cũng không cần hồn phách hoàn chỉnh.

Hai người đi đến Hoàng Hạc quan, trên đường cố ý vô tình nói chuyện phiếm tới công việc trong đạo quan, Trường Thạch đạo nhân nhìn không được mở miệng phản nản.

Mỗi ngày khách hành hương lượng gia tăng mấy lần, trong đó còn ngư long hỗn tạp, để bọn hắc những đạo sĩ đón khách này khổ không thể tả.

Tới khi Hoàng Hạc quan xuất hiện tại trước mặt không xa, Trường Thạch đạo nhân mới ngậm miệng lại.

Nhậm Thanh giương mắt nhìn lại.

Đạo quan chính thể do tám gạch nham thạch xây thành, chỉ là tường viện liền có độ cao ba bốn mét.

Thủy Trạch căn bản không có thảm thực vật, Hoàng Hạc Tiên đặc biệt dùng bức tượng đá làm cây tùng thúy bách, thậm chí còn có một ao cát không ngừng chảy làm cảnh.

Dù là tại bên trong Long Sa thành, Hoàng Hạc quan cũng thuộc về dẫn đầu.

Nhậm Thanh nhìn thấy trước cửa đạo quan quỳ mười mấy người, đều là dân chúng Long Sa thành ba bốn mươi tuổi, bộ phận đã mất nước nghiêm trọng.

Trường Thạch đạo nhân thấp giọng giải thích nói:

“Đều là đến đòi tiên duyên, chỉ cần quỳ trên ba ngày ba đêm, là có thể đem hài đồng trong nhà mang đến.”

Hắn không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, thấp giọng cười khổ nói:

“Sa Sơn Tử, người nói xem việc gì phải như thế chứ...”

Nhậm Thanh không có trả lời.

Hắn cho rằng thế cục Long Sa thành có thể duy trì mặt ngoài yên ổn, đều có chút không thể tưởng tượng nổi.

Trạch nhân sao có thể khắc chế việc tát ao bắt cá?

Hai người từ cửa sau đạo quan tiến vào trong sân, lập tức có đạo sĩ đến đây nhìn chăm chăm bọn hắn, sợ xuất hiện cái mầm tai vạ gì.

Mười bộ thân khô bày ra tại trên đất trống, tản ra mùi máu tươi nhàn nhạt.

Nhậm Thanh phát hiện thân khô sắp chết chứ chưa chết, thậm chí con ngươi a Trác cũng còn không có tan rã, chỉ là đã là hết cách xoay chuyển.

“Sau khi chết đến Diêm La điện, đầu thai chó có lại làm người, sớm trèo lên đám mây đặc đạo tiên...”

Bên trong miệng hắn nhẹ giọng tự nói, cùng Trường Thạch đạo nhân đem thân khô bỏ vào bao da, bao da này được làm từ da của ròi bộ.

Tại trong mắt người sa mạc, giò bộ là vật từ đám mây, nhờ vào đó an táng kiếp sau có thể thành tiên, thân trần ngược lại vĩnh thế không được siêu sinh.

Nhậm Thanh đem thân khô chất đống tại trên xe ba gác, đẩy đi tới cửa ra vào thành.

Hắn đi vào bãi tha ma, về sau xác định không người chú ý, liền chọn lựa bảy bộ thân khô thu vào lao tù trong bụng, còn lại thì cất đặt tại trong bãi tha ma.

Nhậm Thanh mặc niệm một lần Vãng Sinh Chú, mới lập tức trở về viện lạc.

Chương 400 - Kiến Tiên

Chương 400. Kiến Tiên

Nhậm Thanh trở lại trong phòng liền đem thầy khô thu vào lao tù trong bụng, đồng thời dùng thi thực duy trì sinh cơ bọn chúng.

Lập tức Nhậm Thanh đem thủy hồn mài thành bụi phấn, lẫn lộn trong nước cho thầy khô ăn.

Thầy khô mới vừa phục dụng thủy hồn còn không có dị dạng sinh ra, nhưng rất nhanh thân thể liền run lẩy bẩy, làn da tiều tụy dần dần khôi phục.

Nhậm Thanh thấy vậy trong lòng cũng không chắc chắn.

Dù sao ba hồn bảy phách của đạo đồng đã tán đi hơn phân nửa, đừng nói linh trí ý thức, ngay cả ký ức đều khó mà bảo tồn.

Một lát sau, thủy hồn không cần tiên nhét vào bên trong miệng thầy khô, khí tức dị hoá mất không chế cũng theo đó xuất hiện, đồng thời càng ngày càng nghiêm trọng.

Làn da thầy khô biến thành trong suốt, huyết nhục xương cốt cũng hòa tan hóa thành thạch dừa, nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy vết tích các sọc cơ bắp.

Nó cũng không phải là mềm mại không xương, vẫn cùng người thường không kém bao nhiêu, chỉ là xương cốt huyết nhục toàn thân cũng hòa làm một thể.

Tàn hồn cũng dần dần không thấy tung tích.

Nếu như thi thể ở vào bên trong nguồn nước, chỉ sợ mất thường căn bản khó mà phân biệt.

Nhậm Thanh thấy thể tiếp tục cho ăn thủy hồn, nhưng ngoại trừ để miệng mũi thi thể tuôn ra rất nhiều nước, không có tác dụng quá lớn.

Hắn nhận không được sinh lòng nghi hoặc, rõ ràng dị hoá đến từ thủy hồn đã đến cực hạn, nhưng vẫn chưa hình thành hình thái như sương.

Nhậm Thanh duỗi bàn tay đặt ở mặt ngoài thân thi thể, hệ thống phun trào.

【 Trạch nhân 】

【 Do Tửu Thần pháp dị hoá mà đến, ngâm tại nước sạch ba ngày, khiến cho hóa thành rượu ngon, uống xong có thể hô hấp ngắn ngủi trong nước. 】

Biểu lộ Nhậm Thanh có chút ngạc nhiên.

Hệ thống biểu hiện chắc chắn sẽ không phạm sai lầm, cũng nói Trạch nhân cũng không phải sinh linh, càng giống một loại dược tài hoặc là đồ ăn.

Nhưng nếu như cái đồ chơi này là Trạch nhân, vậy những cái mà đạo quan Long Sa thành nuôi là cái gì...

Nhậm Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn đúng là chưa từng dùng qua hệ thống xem xét Trạch nhân, dù sao loại sinh linh tựa như mây mù này, thực tế cần nhiều phòng bị hơn.

Nhưng nếu như có thể chế tạo ra nguy Trạch nhân, ngược lại là có thể thử một lần.

Nhậm Thanh âm thầm suy tư.

Dưới tình huống bình thường, chỉ có trải qua mặt trời Thủy Trạch chiếu vào người mới có thể hình thành Trạch nhân, chỉ còn cách lấy thi thể ra bên ngoài, nhưng mà hấn trừ phi ly khai Long Sa thành, không thì sao có thể giấu diếm được tất cả đạo quan trong thành việc mình đang nghiên cứu chế tạo Trạch Nhân.

Nhậm Thanh quyết định lấy ngựa chết làm ngựa sống, chuẩn bị dùng nhiệt độ cao thay thế ánh mặt trời Thủy Trạch.

Chỉ thấy quỷ ảnh bao trùm thi thể, để quỷ ảnh cùng Trạch nhân chặt chẽ không thể tách rời.

Tiếp sau đó Nhậm Thanh thi triển năng lực Kính Trung Tiên, huyền tượng hóa thành hỏa diễm đem thi thể bao khóa, cố gắng đề cao nhiệt độ.

Một lát sau, thi thể hóa thành tro tàn.

Lại chỉ có thể nhìn thấy một chút bụi mù chậm rãi tản ra, nào có cái quỷ Trạch nhân gì.

Nhậm Thanh âm tình bất định, không tin tà, một lần nữa lấy ra thủy hồn cho thi thể mới ăn.

Đợi thi thể dị hoá hoàn toàn, hấn trực tiếp ném vào bên trong lò luyện huyết nhục.

Nhậm Thanh cố gắng đem Tân Hỏa khổng chế lớn bằng bàn tay, để mà thiêu đốt thi thể, tiếp sau tiếng vang lớp lớp truyền đến.

Hơi nước dần dần hội tụ, hóa thành hình người phiêu phù ở bên trong lò luyện huyết nhục.

Nhưng mà rõ ràng có thể nhìn ra quỷ ảnh xám đen hỗn tạp trong đó, cho nên căn bản liền không có tiên khí, ngược lại có vẻ âm trầm không gì sánh được.

Tân Hỏa tiếp tục thiêu đốt, thi thể hoàn toàn biến mất không thấy, ngự Trạch nhân cũng bởi vậy thành hình.

Ngự Trạch nhân đứng ở giữa lò luyện huyết nhục, linh trí có vẻ cực kì khô khan.

Tân Vương trên bạch cốt bảo tọa đưa con mắt nhìn tới, khiến cho ngự Trạch nhân run lẩy bẩy trốn ở góc, căn bản cũng không có dũng khí thò đầu ra.

Biểu lộ Nhậm Thanh nhiều hứng thú.

Nếu không phải bạch cốt bảo tọa do tàn hồn Thiên Đạo Tử tọa trấn, hẳn nói không chừng sẽ tìm cơ hội để một cái Trạch nhân đệ tam cảnh xem như Tân Vương.

Tiếp theo tại dưới quỹ ảnh không chế, ngự trạch nhân hóa là hơi nước bị cất vào trong thùng.

Nhậm Thanh đưa cánh tay luôn vào trong thùng, mặc dù không có tiếp xúc đến thực thể, lại cảm giác được đầu ngón tay một trận mát lạnh.

Tin tức lưu phun trào.

【 Kiến Tiên (tàn) 】

【 Do Tửu Thần pháp dị hoá mà đến, tiêu hóa hồn phách khi còn sống, sau đó liền có thể kế thừa ký ức. 】

Kiến Tiên? ? ?

Nhậm Thanh nhin không được cười lên.

Tại sao lại xưng hô Kiến Tiên, cảm giác cùng Tửu Thần pháp không có chút liên hệ nào, chớ nói chi là Thủy Trạch pháp, có vẻ khó hiểu không gì sánh được.

Hắn lập tức kịp phản ứng, tựa như thuật pháp bịa đặt là do mình mệnh danh, Kiến Tiên rất có thể là tu sĩ Trạch nhân sáng tạo Thủy Trạch pháp đặt.

Nhậm Thanh tạm thời vẫn gọi nó là Trạch nhân, dù sao cũng giống quỷ tiên một chút.

Sau đó hắn bắt chước làm theo, rất nhanh liền hoàn thành luyện chế năm cái ngụy Trạch nhân, còn lại một cỗ thi thể thì không dùng Tân Hỏa đốt cháy.

Thi thể nuốt chứng thủy hồn về sau, liền cất giữ ở một phòng giam.

Chương 401 - Thành Tiên Tam Cảnh Hoàn Chính

Chương 401. Thành Tiên Tam Cảnh Hoàn Chính

Nhậm Thanh xuất ra bí tịch Thủy Trạch pháp vừa cẩn thận nhìn mấy lần, xác định lúc tấn thăng Tha Thực cảnh có thể sẽ gặp phải phiền phức.

Bên trong bất tri bất giác, hắn đã chờ đợi hai ngày trong phòng.

Nắm chắc trong lòng càng lúc càng lớn.

Nhậm Thanh hiện tại chỉ thiếu một thời cơ, hoặc là tổ chức Thăng Tiên đại hội, hoặc là con thiêu thân Hoàng Sa đạo hội làm ra hành động gì đó.

Nhưng mà Trường Thạch đạo nhân đột nhiên lần nữa tới cửa, sắc mặt của hắn có vẻ cực kì trắng bệch.

“Giúp ta đi xem một chút đi, Hoàng Hạc Tiên có thể là điên rồi...”

Câu nói này của Trường Thạch đạo nhân sợ là đã nhẫn nhịn thật lâu, nhưng sau khi nói xong lại có chút hối hận.

Hắn trầm mặc không lời mang theo Nhậm Thanh đi tới Hoàng Hạc đạo quan.

Mặt ngoài Hoàng Hạc quan vẫn rất là náo nhiệt, khách hành hương không ngừng, nhưng gương mặt đạo sĩ đón khách giống như bao phủ một tầng mù mịt thật dày.

Lúc hai người mở cửa đá, bên trong miệng Trường Thạch đạo nhân nhìn không được lại tự lẩm bẩm:

“Nếu tiếp tục như thế đều phải chết...”

Hậu viện lúc này có khoảng chừng hai mươi mấy bộ thi thể, đạo đồng chỉ có tám cỗ, còn lại tất cả đều là đạo sĩ có chức trách bên trong đạo quan.

Tử trạng tương đối quỷ dị, thậm chí không giống như là Hoàng Hạc Tiên làm.

Tại trong mắt người sa mạc, không chết biết nguyên nhân gây ra chính là không rõ dấu hiệu, biểu thị tai hoạ phát sinh, bởi vậy tâm thần Trường Thạch đạo nhân có chút không tập trung.

Nhậm Thanh kiểm tra thi thể, phát hiện thi thể khi còn sống bị dùng làm nôi để nuôi cỏ trùng, huyết nhục xương cốt trong cơ thể đều đã gặm ăn sạch sẽ.

Hoàng Hạc Tiên giống như tạm thời không có tính toán xuống tay với Lý Diệu Dương, còn phí nhiều khổ tâm dùng huyết nhục nuôi nấng hấn biến thành cỏ trùng.

Bất quá Nhậm Thanh luôn cảm giác Lý Diệu Dương hẳn là có chỗ đoán trước.

Đại Mộng chân nhân cũng sẽ không để Lý Diệu Dương chịu chết, Thăng Tiên đại hội nhất định có biến số tồn tại, mặc dù có thể là biến số cứu tử nhất sinh.

Nhậm Thanh đem thi thể kéo đến bãi tha ma.

Mặc dù phương thế giới này không có thuyết pháp hồn phách đầu thai chuyển thế, hồn chết tựa như đèn tắt, nhưng thái độ hấn không có qua loa chút nào.

Nhậm Thanh niệm tụng mấy lần Vãng Sinh Chú, về sau một lần nữa trở về viện lạc, để quỷ ảnh mang theo ngục Trách nhân tiềm phục tại chung quanh Bạch Vân quan.

Hấn yên lặng chờ đợi thời cơ phát sinh.

Thọ nguyên Triều Dương Tử còn có một trăm ba mươi ngày, nhưng mà hắn tuyệt không có khả năng chống đỡ quá lâu, bởi vì Trần Phong đạo trưởng đã sắp chết.

Nhậm Thanh biết rõ Triều Dương Tử sẽ không cam lòng, động tác trước khi chết tuyệt đối không nhỏ.

Thời gian dần dần trôi qua.

Đặng Thiên Thê xây dựng cũng lần lượt kết thúc công việc.

Nhậm Thanh dừng tĩnh tọa mở to mắt, đứng dậy đi vào viện lạc nhìn ra ngoài đi.

Thấy Thanh Mộc Tử thở hổn hển đi qua, thể trọng nhìn qua chỉ ít ba bốn trăm cân, lúc cất bước trong cơ thể còn có thể phát ra cổ quái tiếng nước chảy.

Thân thể hắn mập mạp dẫn tới dân chúng chung quanh chú ý.

Người sa mạc hình thể lệch gầy gò, thậm chí có thể nói dinh dưỡng không đầy đủ, béo tốt toàn thành đều tìm không ra mấy người tới.

Nhưng Thanh Mộc Tử không thèm để ý chút nào, mang theo bệnh trạng vui sướng chạy tới Sa Hà.

Hắn không có bởi vì hình thể ảnh hưởng tốc độ, vẫn có vẻ cực kì linh hoạt, chỉ là tránh không được mồ hôi đầm đìa, khiến cho mùi rượu lan ra.

Thanh Mộc Tử đi vào Sa Hà, chung quanh đã tụ tập ba bốn mươi người, bọn hắn hiển nhiên trải qua tuyển chọn tỉ mỉ, cho thấy Phong Sa Luyện Khí pháp cực kì tinh thuần.

Đám người không kịp chờ đợi nghị luận âm ỉ, trong lời nói tràn đầy khát vọng đối với chương nắm tu vi.

Được chứng kiến Trạch Tiên phi thăng, sau đó đôi mắt khả năng đặc đạo thành tiên, sao có thể bình tĩnh.

Trần Phong đạo trưởng tuổi già hơi chậm một lát.

Hắn sớm đã nhìn không ra hăng hái trước kia, chẳng những tóc trắng phơ, thỉnh thoảng còn có thể ho khan vài tiếng, hàm răng chảy ra tiên huyết.

“Mau vào đi, khụ khụ khụ...”

“Trần Phong đạo trưởng ngươi phải bảo trọng thân thể.”

“Tuyệt đối không nên bởi vì nhỏ mất lớn.”...

Lời nói đám Đạo sĩ tràn đầy lo lắng, nhưng nhãn thần nhìn về phía Trần Phong đạo trưởng, lại tràn ngập tham lam trần trụi, giống như là chén rượu ngon.

Trần Phong đạo trưởng cũng không hề để ý, mỉm cười đi vào bên trong nhà trệt.

Cửa đá rất nhanh liền khép lại.

Lúc ngày đêm giao thế, bên trong vang lên thanh âm cao đàm khoát luận, tiếp sau đó biến thành một đám người tùy tiện cười to, mùi rượu càng thêm nồng đậm.

Trần Phong đạo trưởng che lấy vị trí phổi, bởi vì thi pháp ba lần, thân thể đã suy yếu đến cực hạn.

Bầu không khí Hoàng Sa đạo hội càng ngày càng điên cuồng, nào có bộ dáng đạo sĩ, ngược lại giống khách uống rượu uống đến tận hứng khóc lóc om sòm.

Chương 402 - Thành Tiên Tam Cảnh Hoàn Chính 2

Chương 402. Thành Tiên Tam Cảnh Hoàn Chính 2

Con mắt Trần Phong đạo trưởng bắt đầu loạn chuyển, bên trong miệng vang lên cái thanh âm của nam tử lạ lẫm âm lãnh:

“Rượu dưỡng như thế nào?”

Hắn nhìn quanh sau tiếp tục lầm bầm:

“Ba phần say, bảy phần điên, đầy đủ.”

“Các vị đồng đạo, ta kính mọi người một chén.”

Chúng đạo sĩ nhìn về phía Trần Phong đạo trưởng, thấy hắn đem tay phải luồn vào trong cổ họng, cứ thế mà giật xuống phổi dầm máu đặt ở trước mặt.

Triều Dương Tử nhổ ra bọt máu bên trong miệng.

Các đạo sĩ trợn mắt hốc mồm, men say tán đi hơn phân nửa, mùi rượu đi theo mồ hôi từ sau lưng chảy ra, trong phòng tràn ngập lên một mùi hôi chua.

“Rốt cục... Có thể uống rượu.”

Phanh phanh phanh phanh phanh.

Tất cả đạo sĩ hóa thành thi thể.

Triều Dương Tử chật vật đi lại, dùng miệng tiến đến phía sau lưng thi thể, liếm láp lấy rượu, khí tức bắt đầu sôi trào.

Sau khi ba mươi sáu loại rượu đều uống vào, cũng đại biểu cho Tử Thần pháp triệt để nhập môn.

Triều Dương Tử cảm thụ bản thân dần dần hóa thành mùi rượu, giống như liền muốn thoát ly thân thể sắp tử vong, bước về phía cánh giới toàn mới...

Bên trong thành một mảnh yên tĩnh, tất cả đạo quan lặng ngắt như tờ.

Trạch nhân đứng ở đỉnh mái hiên, dùng ánh mắt không hiểu nhìn về phía Sa Hà.

Mãi đến Triều Dương Tử đi ra nhà trệt, Thanh Hư quan trong đám mây đột nhiên hiển hiện, hơn mười vị Trạch nhân hạ phàm hướng Long Sa thành mà tới.

Khuôn mặt Trạch nhân Ngũ Khí Triều Nguyên phun ra lưỡi dài, Triều Dương Tử bị gắt gao trói chặt, đi tới vị trí Thanh Hư quan.

“Không có khả năng... Ta...”

Triều Dương Tử cực lực muốn giãy giụa, nhưng căn bản không có lực phản kháng chút nào.

Lão đạo mũ đầu nhúc đột nhiên mở to mắt, nhưng ánh mắt lại tràn ngập tử ý, giống như là một bộ thi thể chết đi đã lâu.

Hắn cứng ngắc dùng tay nắm lấy Triều Dương Tử.

Quần tiên thối lui, đám mây dần dần tiêu tán.

Nhậm Thanh đem trọng đồng thi triển đến cực hạn, nhìn chòng chọc vào Thanh Hư Cung.

Ngay tại trong nháy mắt đám mây sắp biến mất, cánh tay lão đạo mũ đầu nhúc lật một cái, phía sau gáy hắn lại còn có giấu một khuôn mặt.

Nhậm Thanh lơ mơ có thể nhìn thấy mặt này.

Không giống mặt người.

Hắn cưỡng ép tỉnh táo lại, lúc Trạch nhân biến mất, Lưu Xuyên bắt đầu tấn thăng.

Triều Dương Tử tựa như là con cá bị vỗ béo trong nước hồ, tùy tiện liền bị ngư dân bắt đi, mặc cho hắn lại phản kháng thế nào cũng vô dụng.

Đạo quan bên trong thành đồng thời lựa chọn đóng cửa, giống như đang chờ đợi Triều Dương Tử bị ăn xong.

Con người Nhậm Thanh phóng đại, không ngừng hồi tưởng lại khuôn mặt sau gáy lão đạo mũ đau nhức.

Hắn cưỡng ép đè xuống kinh ngạc, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất Lưu Xuyên tấn thăng Tha Thực cảnh, nếu là bỏ lỡ thì được không bù mất.

Nhậm Thanh nhin không được phun ra ngụm trọc khí.

Tâm hắn niệm vi động, về sau quỹ ảnh từ bên ngoài Bạch Vân quan đi tới Lưu Xuyên.

Cho dù có đạo sĩ đi qua, cũng không thể nhận ra cảm giác.

Lưu Xuyên giống như cảm nhận được nguy hiểm muốn thoát đi, nhưng quỹ ảnh trong cơ thể dòi sông lấp biển, đem hắn hạn chế trong phòng.

Hắn co quắp tại nơi hẻo lánh, hai mắt trở nên cực kì hoảng sợ, bên trong miệng tự lẩm bẩm.

“Giết người, giết người, chỉ là phạm nhân...”

Lúc này, khe hở cửa sổ chảy ra chất lỏng màu đen, giống như vật sống chảy xuôi tới Lưu Xuyên, để cho người ta không khỏi rùng mình.

Lưu Xuyên không cách nào động đậy, trơ mắt nhìn xem quỹ ảnh bản thân bao quanh.

Nếu như bên ngoài nhìn lại trong phòng, sẽ chỉ phát hiện một mảnh đen kịt, ngẫu nhiên xuất hiện âm thanh quái dị càng sẽ không để ý.

Nhậm Thanh khởi hành đi ra khỏi nhà, tiến đến Bạch Vân quan.

Hắn đã đem các mặt Thủy Trạch pháp hiểu rõ ràng, không cần Lưu Xuyên phối hợp, trực tiếp cưỡng ép tấn thăng là xong việc.

Nếu không thực tế quá lãng phí thời gian.

Lão đạo mũ đầu nhúc có dị dạng, đã đề Nhậm Thanh cảm giác có chút không thích hợp.

Hắn thoáng nhìn gương mặt quái, về sau chẳng biết tại sao có cỗ cảm giác quen thuộc không hiểu, mà theo thời gian trôi qua thì trở nên càng ngày càng nồng đậm.

Nhậm Thanh muốn tìm hiểu tới tận cùng.

Hắn chuẩn bị mau chóng lấy được Thủy Trạch pháp, sau đó ly khai địa phương quý Long Sa thành này.

Đợi Nhậm Thanh đi đến phụ cận Bạch Vân quan, quỷ ảnh đem Lưu Xuyên gắt gao trói lại, một đoàn ngục Trạch nhân bị cưỡng ép nhét vào trước trán hắn, ông hút hình dáng hoa sen bắt đầu mở miệng hấp thu.

Trạch nhân tấn thăng là phi thường khác loại, cảm giác giống nhưng đồng loại dung hợp, kẻ yếu thì hóa thành một loại bộ phận nào đó.

Rất khó tưởng tượng, cái đồ chơi này được xưng là “Tiên” .

Lưu Xuyên hưng phấn run rẩy, giác hút hoa sen ở cái trán duỗi ra đầu lưỡi hẹp dài.

Mặt ngoài đầu lười dần dần hình thành mặt người ngũ sắc, hình dạng cùng ngục Trách nhân không kém nhiều, nhưng biểu lộ lại có vẻ cực kì khô khan.

Chương 403 - Thành Tiên

Tam Cảnh Hoàn Chính 3

Chương 403. Thành Tiên Tam Cảnh Hoàn Chính 3

Lưu Xuyên cảm thấy tu vi gia tăng, sinh ra cảm giác phát tay liền có thể hủy diệt đạo quan, tâm tính trở nên mất cân bằng.

Nếu là không có quỷ ảnh hóa thành công xiềng, hẳn thậm chí sẽ nhìn không được bạo tẩu đả thương người.

Nhậm Thanh nhăn mày lại.

Hắn sợ quỷ ảnh chưa tới Âm Sai cảnh không cách nào chế trụ Lưu Xuyên, liền khu sử thiên đạo mộng chủng xuyên tường tiến vào trong sương phòng Bạch Vân quan.

cảm xúc Lưu Xuyên bị trấn an xuống, nhưng tâm tính lại trở nên cô quái, bắt đầu chủ động hấp thu ngũ Trạch nhân, nhãn thần càng thêm oán độc.

Ngay sau đó là đoàn ngũ Trạch nhân thứ hai, rất nhanh liền bị giác hút ở tai trái Lưu Xuyên nuốt, mặt người ngũ sắc lần nữa sinh trưởng mà ra.

Đoàn ngũ Trạch nhân thứ ba cũng đưa vào bên trong giác hút tai phải.

Lưu Xuyên bên trong thời gian ngắn tiếp nhận không được ở tu vi nhanh chóng cất cao, toàn thân bắt đầu xuất hiện nhiều sọc, cái cổ đã dài đến nửa mét có thừa.

Hắn không còn giống như là Trạch nhân bình thường, phảng phất xen lẫn khí tức không nói rõ được cũng không tả rõ

được, thuế biến bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhậm Thanh hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng may Lưu Xuyên cũng không tấn thăng thất bại, tình trạng như thế cũng tương đối thích hợp thu hoạch Thủy Trạch pháp.

Hắn xác nhận phụ cận không có dị dạng, về sau vượt qua tường viện tiến vào Bạch Vân quan.

Nhưng khi Nhậm Thanh chuẩn bị tiến đến sương phòng, quỷ ảnh lòng bàn chân đột nhiên sôi trào lên, nói đúng ra là Thiên Đạo Trùng ấu thể trong đó.

Rõ ràng Thiên Đạo Trùng đã hóa thành khôi lỗi, lại sinh ra phản ứng không cách nào khắc chế, cũng là bởi vì Lưu Xuyên.

Thiên Đạo Trùng bản năng muốn đem Lưu Xuyên xé nát, không ngừng phát ra tiếng côn trùng kêu vang quái dị.

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ nghi hoặc, Thiên Đạo Trùng dù là đối mặt Hoàng Hạc Tiên đều chưa từng có phản ứng, Lưu Xuyên đến cùng có cái đặc thù gì?

Hắn đi vào sương phòng nhìn chăm chăm Lưu Xuyên, biểu lộ trở nên ngưng trọng.

Quỷ ảnh đại biểu Cai Ngục Pháp cùng Trạch nhân đại biểu Thủy Trạch pháp, đang giao thoa lẫn nhau, giống như có dấu hiệu sắp dung hợp.

Trải qua Nhậm Thanh quan sát, dung hợp hẳn là lấy quỷ ảnh là chủ đạo, nhưng giữa hai bên quả thật có liên hệ không hiểu.

Nhậm Thanh nghĩ đến cử chỉ cổ quái của Hoàng Hạc Tiên đối mặt Lý Diệu Dương, bởi vậy có thể thấy được, thành tiên đệ tam cảnh khẳng định liên lụy đến Cai Ngục Pháp.

Chờ chút! ! !

Hắn lập tức phản ứng lại.

Thủy Trạch pháp nguyên bản bắt đầu từ bên trong Thực Tiên pháp rồi Thoát Thai mà ra, bản thân thuật pháp rất có thể mang thiếu hụt, dẫn đến không cách nào tấn thăng đệ tam cảnh.

Thiếu hụt tất nhiên là Cai Ngục Pháp.

Vậy chính tử là vật quý dị...

Nắm giữ Cẩm Tốt Pháp, về sau cho dù là Vũ Nhân cảnh, cũng sẽ hình thành vật quý dị ở trong cơ thể.

Nhậm Thanh trước đây vẫn cảm thấy vật quý dị là tệ nạn Cai Ngục Pháp.

Nhưng từ sau khi cảnh giới lên cao mới thấy, vật quý dị chính là chìa khoá mở ra Đại Đạo Chi Môn, thiên quý cảnh thậm chí còn có thể hóa thành một bộ phận thân thể.

Chỉ sợ Thủy Trạch pháp cần vật quý dị mới có khả năng tấn thăng đệ tam cảnh, cho nên Lý Diệu Dương xuất hiện sẽ dẫn tới Hoàng Hạc Tiên cuồng hỉ.

Hành Nhậm Thanh đem quý ảnh dung nhập thân thể Lưu Xuyên, trong lúc vô tình đền bù bộ phận thiếu hụt của Thủy Trạch pháp, khí tức liền có điều biến hóa.

Nhưng tại sao lại làm Thiên Đạo Trùng ấu thể bạo động, làm sao có thể liên lụy đến.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, tin tức liên quan tới Thủy Trạch phun trào trong đầu.

Chờ thời điểm hắn mở mắt, đáp án để cho người ta suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ đã nổi lên mặt nước.

Nhậm Thanh cưỡng ép để Thiên Đạo Trùng an tĩnh lại, lưng không khỏi sinh ra mồ hôi tinh mịn, nhịn không được

nhìn lại phương hướng đám mây.

【 Kiến Tiên 】

【 từ Tửu Thần pháp dị hoá mà đến, sau khi tiêu hóa hồn phách khi còn sống, liền có thể kế thừa ký ức. 】

Kiến Tiên... Kiến Tiên...

Kiến Tiên do tu sĩ sáng chế Thủy Trạch pháp mệnh danh, mà con kiến thể nhưng là côn trùng đại biểu cho việc chặn thả.

Bọn chúng đi lấy đồ ăn từ khắp nơi, sau đó vận chuyển đồ ăn vào trong tổ, cung cấp đồ ăn liên tục không ngừng, nuôi nấng kiến chúa.

Cho nên nói...

Gương mặt quái lạ sau gáy đạo nhân mũ đạo nhứ rất có thể là Thiên Đạo Trùng đã sinh trưởng thành thực, Trạch nhân chính là con kiến nuôi nấng Thiên Đạo Trùng.

Trạch nhân phi thăng là vì cung cấp nuôi dưỡng ký sinh ở trên người Thiên Đạo Trùng.

Nhưng điểm đáng ngờ vẫn có không ít, tỉ như Thiên Đạo Trùng tại sao lại ký sinh tại trên thi thể.

Trạch nhân giống như đối với thu thập đồ ăn cho Thiên Đạo Trùng cũng không chú ý, Triều Dương Tử càng giống là dùng để duy trì sự sống cho thi thể thôi.

Nhậm Thanh hiểu rõ ràng thế cục Long Sa thành, về sau dù là biết rõ ba thứ người sa mạc, Trạch nhân, Thiên Đạo Trùng đã hình thành cộng sinh quan hệ.

Chỉ cần không nỗ lực đánh vỡ quan hệ cộng sinh, liền sẽ không xuất hiện nguy hiểm.

Nhưng hắn cũng không có ý định ở lâu.

Nhưng mà từ phía Long Sa thành đi qua bão cát, nhất định phải càng thêm cẩn thận chút, tránh cho kinh động Trạch nhân bên trong thành.

Chương 404 - Thành Tiên

Tam Cảnh Hoàn Chính 4

Chương 404. Thành Tiên Tam Cảnh Hoàn Chính 4

Ngay tại trong lúc Nhậm Thanh suy tư, Lưu Xuyên tấn thăng đã tới gần kết thúc, đặc thù Ngũ Khí Triều Nguyên xuất hiện trên thân thể.

Lưu Xuyên dần dần khôi phục ý thức, cảm thụ được bản thân tu vi bành trướng, sợ hãi đối với Nhậm Thanh lập tức tan thành mây khói.

Hắn thở sâu, trên thân có thêm kiện đạo bào màu đen.

Tay trái như ý, tay phải phát trần.

Lưu Xuyên giống như đổi thành người mới, hai mắt lộ ra miệt thị không che giấu chút nào.

“Phàm nhân, ngươi dám...”

Nhậm Thanh lười nhác quản lý Lưu Xuyên, trực tiếp đem hắn thu vào lao tù trong bụng.

Tuy nói Thao Thiết Pháp còn chưa đạt tới Âm Sai cảnh, nhưng để Lưu Xuyên có quỷ ảnh trong cơ thể đi vào vẫn là rất nhẹ nhàng.

Hắn dễ dàng hồn đi vào lao tù trong bụng... .

Mặt trời Tân hỏa treo lên thật cao.

Sa Sơn Tử đi xuyên qua hành lang, sau khi tu luyện Phong Sa Luyện Khí pháp, huyết dịch trộn lẫn cát sỏi, dáng vóc bắt đầu trở nên to cao.

Hắn đã tị bên trong gần nửa tháng, sờ sờ rõ ràng quy tắc lao tù trong bụng.

Chỉ cần không tới gần quái vật trên đất trống, liền sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhiều nhất hơi có vẻ buồn tẻ, không biết làm gì.

Sa Sơn Tử mở ra một gian phòng giam, cầm thêm đồ ăn và túi nước, liền chuẩn bị tiếp tục bề quan nghiên cứu tà pháp.

Oanh! ! !

Một đạo bóng người rơi đập tại trên đất trống, lao tù trong bụng cũng ần ần chấn động.

Sa Sơn Tử nuốt ngụm nước bọt, rón rén đi ra từng chút, đầu nhìn tới phía vừa phát ra thanh âm, lập tức trợn mắt hốc mồm.

Kia là Trạch Tiên cao cao tại thượng bên trong Long Sa thành, lại rơi thất điên bát đảo.

Nhậm Thanh đứng ở giữa không trung, không ngừng vung Long Xà Tích, Lưu Xuyên chỉ có thể chật vật trốn tránh, ý đồ từ lao tù trong bụng chạy đi.

“Người...”

Nhậm Thanh nâng lên cánh tay phải, điểm hồn không chế sa nhân, chỉ là một quyền, liền đơn giản dứt khoát để Lưu Xuyên ngậm miệng lại.

Lập tức liên tục không ngừng đánh ra công kích.

Sa Sơn Tử thấy vậy hô hấp càng thêm gấp rút, nhin không được nhìn hai tay của mình một chút.

Chẳng lẽ đây cũng là uy lực Phong Sa Pháp, kháng cự trong lòng cũng tan thành mây khói, sinh ra sùng kính đối với Nhậm Thanh viễn siêu Trạch Tiên.

Sa Sơn Tử sợ bị tác động đến, vội vàng chạy vào trong nhà giam khác.

Mà Nhậm Thanh đánh hồi lâu mới dừng động tác lại.

Lưu Xuyên mới vừa tấn thẳng Tha Thực cảnh, cộng thêm quỹ ảnh hạn chế bộ phận tu vi, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có.

“Thượng Tiên, đừng có giết ta.”

“Ta làm sao lại giết ngươi chứ, đừng quên ta là giúp ngươi thành tiên.”

Nhậm Thanh híp mắt lại, Trạch nhân bỏ mình tất nhiên sẽ dẫn tới tất cả đạo quan chú ý, không cần thiết mạo hiểm, cho nên...

Đề quỹ ảnh đem Lưu Xuyên cố định tại chỗ.

Ba cái mộng chủng đồng thời thi triển.

Quỹ ảnh trong cơ thể Lưu Xuyên bị cứ thế mà bóc ra, quỹ ảnh dần dần mơ hồ, ký ức cũng bị mộng chủng trộm lấy.

Tại sau khi Lưu Xuyên tấn thẳng thành công, trong đầu tự nhiên mà vậy hiện ra nội dung đệ tam cảnh, tiếp theo bị mộng chủng thu hoạch.

Nhậm Thanh đạt được Thủy Trạch pháp hoàn chỉnh, đệ tam cảnh “Quỹ Thực cảnh” đập vào mi mắt, quả nhiên cùng một nhịp thở với quỹ dị vật.

Hắn ghi chép lại, về sau liền đem Lưu Xuyên mang về ngoại giới, ném ở góc sương phòng.

Lưu Xuyên hai tay ôm đầu, linh trí lại lần nữa trở nên điên điên khùng khùng, liền một câu rõ ràng cũng không cách nào nói rõ ràng.

Ngọn đèn mờ tối chập trùng, động tĩnh ngoại giới sớm đã lắng lại, khiến cho giữa thiên địa là một mảnh yên tĩnh.

Nhậm Thanh lợi dụng năng lực Hoàng Tuyền tiên cốt hóa thành quỷ ảnh, lặng yên không tiếng động ly khai Bạch Vân quan, không có để lại chút vết tích nào.

Lưu Xuyên đạt tới Tha Thực cảnh, tránh không được dẫn tới đạo quan còn lại thăm dò.

Nhưng Bạch Vân quan khẳng định sẽ hết sức che giấu, dù sao Trạch Tiên điên mất sẽ tương đối dễ dàng khống chế, thời gian ngắn cũng không bại lộ.

Coi như bại lộ, Nhậm Thanh cũng đã thoát ra khỏi mơ hồ hỗn độn.

Điều phải cân nhắc duy nhất là làm sao ly khai Long Sa thành, Lý Diệu Dương xuất hiện tất nhiên sẽ để bộ phận Trạch nhân tận lực lưu tâm bảo vệ.

Nhậm Thanh nếu lỡ mãng giống như lúc đến, đoán chừng không thể thực hiện được.

Xem ra còn phải chờ Thăng Tiên đại hội, chỉ cần Trạch nhân cũng đi chú ý Hoàng Hạc Tiên, hẳn không có vấn đề quá lớn.

Hắn đi dạo trong thành mấy canh giờ, về sau Long Sa thành mới một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Dân chúng không có bởi vì hơn mười vị đạo sĩ quan thụ chết đi mà hoảng sợ.

Dù sao tại trong mắt bọn hắn, chỉ cần liên lụy tới đắc đạo thành tiên, thì đều không có gì quái lạ.

Chương 405 - Sửa Chữa Trạch Nhân Pháp

Chương 405. Sửa Chữa Trạch Nhân Pháp

Bên trong Hoàng Hạc quan dần dần dựng lên bệ đá, chính là vì Thăng Tiên đại hội chuẩn bị.

Đạo quan cỡ lớn bên trong thành bắt đầu cuộn cuộn sóng ngầm, đặc biệt là Thanh Phong quán cùng Bạch Long quan, từng cái thế lực cũng không thua bao nhiêu.

Đối mặt với cơ duyên tấn thăng Quỷ Thực cảnh, nào có Trạch nhân Tha Thực cảnh bình tĩnh như mặt ngoài, tất nhiên sẽ thử cướp đoạt.

Thăng Tiên đại hội lúc đó xuất hiện dạng tình trạng gì thì không biết được.

Nhưng mà bởi vì Hoàng Hạc quan không có nói cụ thể là ngày nào, Nhậm Thanh đành phải kiên nhẫn chờ đợi, thuận tiện đọc qua Thủy Trạch pháp mới vừa có được.

Thủy Trạch pháp do một vị tu sĩ nào đó sáng chế, là chuyên môn dùng để chế tạo nô lệ thuật pháp.

Tu luyện sau liền sẽ hóa thành cái gọi là Kiến Tiên, vây quanh lão đạo mũ đầu nhúc nhúc không biết mệt mỏi, chăn nuôi Thiên Đạo Trùng ký sinh hắc thể nội.

Chính là môn thuật pháp lừa gạt người, người sa mào có thể tu luyện thành công còn phải có vận khí nhất định.

Đáng tiếc Lưu Xuyên dù sao còn chưa tới Thực Quỷ cảnh, nội dung Thủy Trạch pháp vẫn có thiếu thốn, dẫn đến Hệ

thống không cách nào xem xét kẻ đầu têu.

Nhậm Thanh còn phát hiện tin tức Quỷ Thực cảnh rất là qua loa, nếu quả thật muốn mượn cái đột phá này bình cảnh, chỉ sợ giấu giếm phong hiểm không nhỏ.

Mà Quỷ Thực cảnh xác thực cùng cổ trùng Lý Diệu Dương có chút tương tự.

Trạch nhân muốn đem vật quý dị nuốt vào trong cơ thể, thân thể lại bởi vậy phát sinh dị hoá không thể khống chế.

Chỉ có đem vật quý dị triệt để tiêu hóa hết, mới có thể đến đạt Quỷ Thực cảnh.

Nhậm Thanh thâm hoài nghi, vật quý dị Quỷ Sứ cảnh đâu dễ đối phó như vậy, huống hồ Lý Diệu Dương còn chưa triệt để bỏ mình.

Đây cũng là cơ hội Lý Diệu Dương, liền xem hắn có thể nắm chắc hay không.

Quỷ Thực cảnh nếu muốn tiêu hóa hết ba loại vật quý dị, đến lúc đó liền sẽ đạt tới viên mãn, ở trong mắt Trạch nhân thuộc về thành tiên chân chính.

Nhưng mà cho dù là Quỷ Thực cảnh, cũng căn bản không có bằng cấp độ Dương Thần cảnh, lộ rõ tính hạn chế của Thủy Trạch pháp.

Trên lý luận mà nói, Cẩm Tốt Đường đủ để quét ngang Long Sa thành, điều kiện tiên quyết là Thanh Hư Cung trên đám mây không nhúng tay vào, nếu không liền sẽ rất phiền phức.

Nhậm Thanh lo lắng tính toán khả năng để điểm hồn tu luyện Thủy Trạch pháp, không ngừng bồi xoá và sửa đổi bắt đầu tại bên trên thư tịch, ý đồ sửa chữa thuật pháp.

Chủ yếu là hoàn thiện điều kiện hình thành Trạch nhân.

Vốn là từ bản thể sinh ra sau đó lại hấp thu thân hồn rồi dần sinh ý thức, hấn hi vọng là chỉ cần nuốt thủy hồn cùng loại như vậy, thân hồn trực tiếp chuyển hóa làm Trạch nhân, tệ nạn càng nhỏ hơn nhiều.

Nhậm Thanh đem thủy hồn làm thuốc dẫn để nhập môn thuật pháp, xuất ra một đồng thuật pháp làm tham khảo, đem nội dung tương quan để so sánh.

Kết quả chỉ phí phí hai ngày, Thủy Trạch pháp mới liền đã sáng tạo ra, trong lúc đó hấn còn đi Hoàng Hạc quan một chuyến để xử lý thi thể.

Thủy Trạch pháp trước đây tên là gì thì không rõ, bây giờ thì Nhậm Thanh liền một lần nữa lấy một cái tên cho nó.

【 Trạch Tiên pháp 】

【 Do Nhậm Thanh sáng tạo, cần lấy thủy hồn làm thuốc dẫn, chịu đựng ba ngày bạo chiếu, mãi đến thân hồn hoàn toàn dị hoá, mới có thể tu thành. 】

【 một khi nắm giữ Trạch Tiên pháp, trước Tha Thực cảnh sẽ không cách nào ở ngoài mặt trời thời gian dài. 】

Nhậm Thanh chuẩn bị để điểm hồn nắm giữ Trạch Tiên pháp.

Dù sao điểm hồn mỗi lần bị hủy, một lần nữa thai nghén đều sẽ biến trở về trạng thái lúc ban đầu.

Tương lai nếu là tìm đến thuật pháp cùng hồn phách tương quan, để điểm hồn tu luyện là được.

Nhưng cũng có thể là thủ đoạn sáng chế công pháp quá thô bạo, dẫn đến sơ bộ nắm giữ Trạch Tiên pháp Tự Thực cảnh vậy mà cần mười năm thọ nguyên.

Lấy thọ nguyên còn lại của Nhậm Thanh mà nói, mười năm ngược lại là dư xài, nhưng hấn vẫn là thử nghiệm để điểm

hồn tự hành tu luyện.

Dù là điểm hồn có vấn đề gì cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Nhậm Thanh để điểm hồn xuất hiện tại lao tù trong bụng, hai tay nó nắm lấy thủy hồn không động đậy được nữa, ý đồ dùng điểm hồn dần dần hấp thu.

Đại khái đi qua hai ba canh giờ, về sau thủy hồn mới rút nhỏ đi bộ phận.

Điểm hồn nhìn như không có khác biệt, kì thực hình thể bắt đầu trở nên hư vô, ngẫu nhiên còn có thể phát hiện gợn sóng tựa như gợn nước sinh ra.

Nhậm Thanh không có vội vã tiếp tục hấp thu, trước tiên đem điểm hồn thu hồi vào Nê Hoàn cung, xác định sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với chủ hồn rồi mới một lần nữa bắt đầu.

Từng mai từng mai thủy hồn biến mất tại trong tay điểm hồn, nó bắt đầu dần dần trở nên hơi mờ.

Điểm hồn dị hoá đạt tới cực hạn, về sau đã không cách nào duy trì được hình người, mà là hóa thành một bãi nước sạch trên mặt đất.

Nhậm Thanh do dự một chút, coi như tổn thất điểm hồn, đối với tính huống hiện nay cũng ảnh hưởng không lớn, liền đem điểm hồn mang vào bên trong lò luyện huyết nhục.

Chương 406 - Sửa Chữa Trạch Nhân Pháp 2

Chương 406. Sửa Chữa Trạch Nhân Pháp 2

Tình huống điểm hồn giống như người không tu luyện, xem chừng phơi mặt trời cũng có tác dụng không lớn, dứt khoát liền trực tiếp mang đi sấy khô.

Tân hỏa bị áp chế đến lớn bằng nắm đấm.

Điểm hồn phiêu phù ở giữa không trung, mấy ngọn lửa quần quanh nó.

“Tê...”

Nhậm Thanh nhin không được hít vào ngum khí lạnh, có chút cảm động, điểm hồn càng bắn ra rất nhiều bọt khí, đau nhe răng trợn mắt.

Nhưng hắn không hề từ bỏ dự định, mặc cho nhiệt độ cao khiến điểm hồn sôi lên xẹt xẹt.

Bộ phận hồn thể của điểm hồn xuất hiện hoá khí, nhưng mà dựa theo tiến độ còn xa xa không có kết thúc.

Tiếp tục sau hai canh giờ, điểm hồn chỉ là rút nhỏ một phần ba.

Nhậm Thanh nghĩ đến đau dài không bằng đau ngắn.

Tân hỏa lập tức bắt đầu trở nên tràn đầy, chủ hồn lập tức sinh ra một cỗ cảm giác ngạt thở không hiểu.

Hắn cố gắng nhẫn lại, mãi đến điểm hồn hoàn toàn hoá khí, hình thành sương mù hình người.

Nhậm Thanh mặc niệm nội dung Trạch Tiên pháp, điểm hồn bắt đầu ngưng tụ, một tôn Trạch nhân Tự Thực cảnh hiển lộ bên trong lò luyện huyết nhục.

Điểm hồn Trạch nhân vẫn có lưu vết tích Tam Hoa Tự Đỉnh như cũ, nhưng mà luôn cảm giác điểm hồn càng thêm tự nhiên hơn nhiều.

Mà nên điểm hồn đạt tới Tự Thực cảnh, về sau áp chế của Nhậm Thanh đối với vật quý dị Chí Âm Yểm Chủ trở nên rõ ràng, có thể thấy được nó còn có thể trợ lực tu luyện Vô Mục Pháp.

Hắn thấy vậy gọi ra Hệ Thống.

【 phải chăng tấn thăng Tha Thực cảnh, sẽ tiêu hao thọ nguyên hai mươi năm 】

Nhậm Thanh không chút do dự liền lựa chọn tiêu hao, dù sao hiện nay có hơn bảy mươi năm thọ nguyên thì nhiều nhất chỉ hoàn thành một lần ngụy biến, còn không bằng dùng tại nơi đây.

Trạch nhân điểm hồn sinh ra kịch biến, tình huống bình thường thì nuốt ngụy Trạch nhân có khả năng Ngũ Khí Triều Nguyên, bây giờ không cần nuốt ngụy Trạch nhân lại có thể tự tái tạo.

Khí tức nó tán phát ra trở nên càng thêm phiêu miểu, hoa sen ở cái trán và hai lỗ tai nở rộ, tựa như đóa hoa chân chính.

Mặt người ngũ sắc ở lòng bàn tay, biểu lộ có vẻ huyền diệu không gì sánh được.

Theo đạo lý thì hình tượng điểm hồn so với bản thể Nhậm Thanh còn muốn dọa người hơn nhiều, thậm chí đủ để cho dân chúng không biết rõ tình hình cúi đầu liền bái.

Thực lực mà nói, Tha Thực cảnh đã có thể so sánh Âm Sai cảnh, nhưng mà thủ đoạn đánh nhau quá đơn giản, rất dễ dàng bị địch nhân nhắm vào.

Dùng để làm làm át chủ bài không thực tế, nhưng làm điểm hồn lại dư xài.

Trạch Tiên pháp nhìn như tấn thăng đơn giản, kì thực phải để thân hồn hoàn toàn dị hoá, sau đó hấp thu năm đoàn nguy Trạch nhân, lại tiêu hóa vật quý dị.

Nguy hiểm lớn hơn ích lợi nhiều, còn không cách nào tấn thăng Dương Thần cảnh.

Vì phòng ngừa Tương thôn xuất hiện tình huống giống như Long Sa thành, khẳng định không thể ngoại truyền Trạch Tiên pháp.

Nhậm Thanh lần nữa đưa mắt nhìn hệ thống, phát hiện tấn thăng Quỷ Thực cảnh phải một trăm năm.

Hắn phản ứng lại.

Đối với tệ nạn thì kỳ thật không có quá nhiều, dù sao cũng là để cho điểm hồn nắm giữ.

Nhưng Tự Thực cảnh phải dùng thủy hồn làm thuốc dẫn, cho nên dẫn đến nhất định phải tiêu hao mười năm thọ nguyên, Tha Thực cảnh Quỷ Thực cảnh cũng là nguy lý như vậy, phải tiêu hao rất nhiều tuổi thọ.

Chỗ khó Trạch Tiên pháp chính là vật liệu lúc tấn thăng, cùng chịu đựng dị hoá.

Chính bản thân Nhậm Thanh tu luyện, tấn thăng Quỷ Thực cảnh cũng không tốn quá lâu, nhưng mà chờ ly khai Long Sa thành lại làm nếm thử đi.

Hắn kết thúc bế quan ngắn ngủi, về sau phát hiện bãi tha ma thi thể ngoài thành tăng lên trên trăm cỗ, sắp có loại cảm

giác chồng chất như núi.

Phi Tiên đại hội cũng vững bước thúc đẩy, chỉ ít bệ đá Hoàng Hạc quan đã dựng xong xuôi.

Nhưng mà chỉ sợ Hoàng Hạc Tiên không biết rõ Lý Diệu Dương vẫn có lưu sinh tức, từ vết tích gặm ăn nhỏ xiu trên thi thể đó có thể thấy được, ý thức của hắn bên trong quá trình dần dần khôi phục.

Vị Trường Thạch đạo nhân cùng Sa Sơn Tử quen thuộc kia cũng đã không thấy tung tích, tám thành là vô thanh vô tức chết trên tay Hoàng Hạc Tiên.

Nhậm Thanh hơi có vẻ tiếc nuối đồng thời sinh lòng một kế, dự định thuận tay đưa cái ân tình, để quỷ ảnh tận lực tiếp xúc đạo sĩ đón khách Hoàng Hạc quan.

Sau khi hắn làm xong, liền đem ánh mắt nhìn về phía Đẳng Thiên Thể cao ngất trong mây.

Nhậm Thanh không biết rõ có đến Long Sa thành nữa hay không, đột nhiên cảm giác phải đi Đẳng Thiên Thê xem một chút, nói không chừng có thu hoạch khác.

Hắn đi vào nơi hẻo lánh thành bắc, hình dạng tại dưới Kính Trung Tiên ảnh hưởng dần dần biến hóa, cuối cùng trở thành một vị lão hán khom lưng.

Nhậm Thanh giả vờ cất lực nâng lên nham thạch, chậm rãi hướng Đẳng Thiên Thê đi đến.

Có không ít người sa mạc đồng hành.

Tuổi tác của bọn hắn phổ biến là từ bốn mươi trở lên, đều là người thành kính Mộ Tiên, lấy tu hành đương thời đổi lấy hi vọng thành tiên.

Chương 407 - Thông Báo Cho Lý Diệu Dương

Chương 407. Thông Báo Cho Lý Diệu Dương

Mặc dù tất cả cuối cùng đều thành không.

Nhưng không thể không nói, tâm tính của người sa mạc ta đúng là người kẻ tặc để tu luyện Cai Ngục Pháp, có thể chịu được cực khổ lại không sợ bỏ mình, còn có khát vọng đối với thành tiên.

Nếu như Cai Ngục Đường chừng khổng Long Sa thành, ngăn ngủi mấy năm liền có thể nhiều hơn mấy trăm vị quân dự bị.

Mà lại cái địa phương Thủy Trạch này, vật quý dị bình thường khó mà hình thành cấm khu, tàn hồn xen lẫn Trạch Sa tựa như bày kiến ăn voi, tùy tiện đem vật quý dị làm hao mòn.

Nhậm Thanh bước lên cái thang bằng đá, nham thạch ma sát với nhau tạo ra rung động kẹt kẹt.

Ánh nắng phơi ở trên người hắn, nhiệt lượng xông vào trong lỗ chân lông, nhiệt độ huyết nhục xương cốt càng ngày càng cao.

Trạch nhân đối với Đăng Thiên Thê cũng không chú ý, Nhậm Thanh cũng không lo lắng bị phát hiện, một lát liền đã đi vào chỗ cao nhất toàn bộ Long Sa thành.

Hắn Diệu Vọng Bắc phương, bão cát đem tầm mắt che đầy, xem không rõ ràng tình trạng.

Bất quá Nhậm Thanh lựa chọn thời gian phi thường xảo diệu, cũng không lâu sau liền nghênh đón ngày đêm giao thế, bão cát lập tức liền có chút thu liễm.

Hắn nheo mắt chuyển động trọng đồng, lông mày không khỏi nhíu lại sát sao.

Ngay tại phương hướng Tĩnh Châu, lại có vòng trăng tròn thứ hai dâng lên, mà lại bày biện ra đỏ như máu, chính là Tử “Huyết nguyệt” trong miệng Thiên Đạo.

Huyết nguyệt quang mang khiến cho biên giới Thủy Trạch xuất hiện dấu hiệu tiêu tán, đây cũng là nguyên nhân sa hóa khuếch tán về Tương Châu.

Nhậm Thanh không có đợi quá lâu, nhìn chăm chăm mấy hơi liền bò xuống Đẳng Thiên Thê.

Tình huống Tương Châu không thể lạc quan, dù là có Thủy Trạch làm giảm xóc, nhưng không có nghĩa là tai họa Tĩnh Châu sẽ không lan tràn tới.

Hắn trở lại viện lạc tiếp tục chuẩn bị công việc thoát đi Long Sa thành, xem chừng không tới mấy ngày.

Nhậm Thanh đột nhiên cảm nhận được bên trong Hoàng Hạc quan lại có đạo sĩ đón khách xuất hiện tử thương, tất cả huyết nhục trên thi thể bị cầm đi đứt cho cổ trùng.

Trong một gian phòng bế quan của Hoàng Hạc quan, mấy trăm con bọ cánh cứng màu đen gặm ăn thi thể.

Nhưng mà trong đó có cái giáp trùng đứng lại ở một bên, xúc tu trên đầu không ngừng lắc lư, giống như tự hỏi cái gì.

Ngay tại lúc thi thể sắp bị gặm ăn hầu như không còn, trong xương tủy có chất lỏng màu đen chảy ra, sau đó trên mặt đất hình thành một chữ viết.

Giáp trùng chân chờ một lát bắt đầu xem xét, thân thể không khỏi sinh ra run rẩy.

“Nhậm Thanh...”

Lý Diệu Dương rút cuộc tìm được cửa sinh ở trong hoàn cảnh cử tử nhất sinh, chỉ dựa vào một chút thông tin đối với Trạch nhân, làm sao đối mặt Hoàng Hạc Tiên.

Nguyên bản hắn cũng định đồng quy vu tận, đem Hoàng Hạc Tiên kéo vào A Tỳ Địa Ngục, nói không chừng có thể mang cho Cai Ngục Đường manh mối.

Lý Diệu Dương không nghĩ tới Nhậm Thanh cũng tới đến căn cứ Trạch nhân.

Vậy mà có thể như thế bí mật ẩn tàng hành tung, có thể tu vi so với mình còn nhanh hơn một bước, đã đạt đến Âm Sai cảnh.

Đáy lòng của hắn thở dài, đem nội dung một mực nhớ kỹ.

Lập tức Lý Diệu Dương dùng quỷ ảnh trên chân côn trùng xẹt qua, phí sức viết một hàng chữ, chủ yếu là để Nhậm Thanh đừng xuất thủ.

Nhậm Thanh cũng dùng quỷ ảnh làm ám hiệu, đem tất cả người đạo quan lừa ta gạt.

Lý Diệu Dương tiếp tục tiêu hóa lấy tin tức có được, trong đầu dần dần có kế hoạch.

Trong phòng quay về hắc ám, rất nhanh ngay cả thanh âm gặm ăn thi thể cũng đã biến mất, lập tức liền có mấy vị đạo sĩ tiến đến xử lý hài cốt.

Tiếng cười điên cuồng của Hoàng Hạc Tiên quanh quẩn.

Mang theo hưng phấn khó nói lên lời, tràn đầy khát vọng đối với đắc đạo thành tiên.

Ngay tại thời khắc Thăng Tiên đại hội bắt đầu, nhân số tử vong ở Long Sa thành đột nhiên đạt tới đỉnh cao, nhưng mấy ngày sau lại giảm mạnh quay về nguyên điểm.

Đạo quan tựa hồ đang thừa cơ bồi dưỡng Trạch nhân, không biết có tác dụng gì.

Ngay cả Bạch Vân quan cũng đánh lấy danh nghĩa Lưu Xuyên, chiêu thu mấy vị đạo đồng.

Nhậm Thanh mặc dù chỉ phụ trách Hoàng Hạc quan, nhưng một ngày phải chạy tới bãi tha ma ba bốn chuyến, thậm chí còn có thể đụng tới cái đạo sĩ siêu độ khác.

Cũng may đạo quan lập tức liền có điều thu liễm.

Nhậm Thanh nhàn hạ, sau đó chủ yếu lấy vững chắc điểm hồn làm chủ.

Từ khi điểm hồn hóa thành Trạch nhân, không nói những cái khác, năng lực tương quan tới Vô Mục Pháp xác thực có chỗ tăng lên, trở nên càng thêm thông thuận.

Mà trợ giúp đối với tiến triển Phước Âm Thần đồng dạng không nhỏ, Nhậm Thanh tại Âm Sai cảnh vẫn là lần đầu cảm giác tốc độ tiến bộ bằng mắt trần có thể thấy.

Đợi cho đột phá Dung Âm Thần, liền có thể cân nhắc lấy Chí Âm Yểm Chủ làm hạch tâm để tạo dựng thuật pháp, đến lúc đó thực lực sẽ có tăng lên trên diện rộng.

Về phần Thao Thiết Pháp chỉ có thể hơi chậm rãi.

Chương 408 - Thông Báo Cho Lý Diệu Dương 2

Chương 408. Thông Báo Cho Lý Diệu Dương 2

Nhậm Thanh tránh không được cảm thấy thọ nguyên không đủ dùng, liền bắt đầu kế hoạch chường khổng chợp quỷ, trong đầu đã có một chút ý tưởng.

Nhưng mà hần lo lắng phải ở bên trong thời gian ngắn ly khai Long Sa thành, tránh cho gia tăng biến số không cần thiết, tất cả cũng lấy ổn thỏa làm chủ.

Nhậm Thanh trốn trong xó ít ra bên ngoài, nước Long Sa thành càng thêm vẫn đục.

Khả năng bởi vì một ít quy tắc tồn tại, ở giữa đạo quan không có bộc phát xung đột, chỉ là tuyển nhận một vị đạo đồng truyền thụ Thủy Trạch pháp.

Nhậm Thanh thực tế xem không hiểu, Trạch nhân Hoàng Hạc Tiên đều đã hoàn thành Ngũ Khí Triều Nguyên, nào cần gì ngụ Trạch nhân.

Mà kiến tạo bệ đá càng là chôn mấy chục bộ xương.

Cũng không lâu lắm, Hoàng Hạc Tiên liền không kịp chờ đợi mà mở ra Thăng Tiên đại hội.

Mặt đất đột ngột chấn động.

Đông đảo người sa mạc thành kính nhìn về phía Hoàng Hạc quan.

Thấy được bệ đá to lớn chậm rãi dâng lên, mơ hồ có thể trông thấy chim hót hoa nở phía trên, còn có tiên nữ nhảy

nhót, Tiên Hạc bay lượn quay chung quanh.

Bọn hắc tề quy dưới đất, bên trong miệng lảm bảm lấy sùng kính đối với Hoàng Hạc Tiên, thậm chí cái trán đập xuống đất tới chảy máu.

Tại thời điểm mấy vạn người nhất trí hành động, Nhậm Thanh lặng yên không một tiếng động hóa thành quỷ ảnh, lướt qua những ngôi nhà như một bóng ma.

Hắn liếc mắt nhìn bệ đá, trọng đồng nhìn thấy hoàn toàn khác biệt với mắt thường.

Cây cối do xương người ghép thành đứng ở chính giữa bệ đá, cành cây là là mấy cái chim chóc đâm máu, bạch cốt tiên nữ bị treo ngược lên, phiêu lãng theo gió.

Hoàng Hạc Tiên bố trí như thế, rất khó để Nhậm Thanh không nghi ngờ tình trạng tinh thần của hắn.

“Cung tiễn Hoàng Hạc Tử thành tiên.”

Tiếng ngâm xướng vang lên.

Tiếp sau là bách tiên đến châu.

Tất cả Trạch nhân trong đạo quan nhao nhao hướng bệ đá bay đi, tiên khí tứ tán tràn ngập ra, nguyên bản Thủy Trạch hoang vu vô ngần lại tựa như Tiên Vực.

Bên trong sa mạc mọc ra cỏ cây màu xanh biếc, nhìn kỹ lại, còn có thể phát hiện mấy con khỉ ở trong đó ha ha đùa giỡn.

Nhậm Thanh lập tức minh bạch Trạch nhân vì sao được xưng là “Tiên”.

Năng lực Trạch nhân thi triển cùng loại với huyền tượng, là thông qua ý thức để cải biến hoàn cảnh.

Tại dưới tác dụng hơn mười vị Trạch nhân, dù là Nhậm Thanh đều có chút bị hù dọa, cũng may Kính Trung Tiên là am

hiểu huyền thuật.

Dân chúng xem như si như say, thậm chí hận không thể đi vào trong sa mạc.

Dù là huyền cảnh Trạch nhân thể hiện ra, là cảnh tượng mà khắp nơi Tương Châu có thể thấy được, nhưng Thủy Trạch dù sao cũng là một cái địa phương sinh linh chết hết.

Nhậm Thanh không có phát hiện thân ảnh Lưu Xuyên, xem chừng linh trí không đủ tham dự Thăng Tiên đại hội, nói không chừng có thể nhờ vào đó giữ được tính mạng.

Hắn đi tới cửa ra vào Long Sa thành, nhưng không có vội vã đi vào bão cát.

Theo Nhậm Thanh, Hoàng Hạc Tiên vẫn chưa từng hiện thân, hiện tại còn không phải thời cơ tốt nhất rời đi, dễ dàng biến khéo thành vụng.

Hắn tiếm ẩn trốn vện sau nửa canh giờ, bên trong Hoàng Hạc quan lúc này mới đi ra một người.

Bề ngoài Hoàng Hạc Tiên đã có biến hóa kinh người, phía bên phải cái cổ mọc ra cái đầu lớn bằng nắm đấm, phía trên có mặt người.

Mặt người lơ mờ đó có thể thấy được hình dạng Lý Diệu Dương, giống như còn có lưu ý thức.

Hoàng Hạc Tiên vì đối kháng vật quý dị, trở nên cực kì bị điên, lúc đi lại liền thuận tay giết cái đạo sĩ đón khách đang quỳ lại.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được, Quỷ Thực cảnh cần tiêu hóa ba loại vật quý dị, cuối cùng Trạch nhân hẳn là sẽ biến thành bốn cái đầu.

“Chẳng lẽ đây lại là Trảm Tam Thi, quá tà dị đi.”

Lúc đại năng sáng chế Thủy Trạch pháp mặc dù không có cân nhắc tới việc tấn thăng Dương Thần cảnh, nhưng vẫn là ôm lấy dã tâm, mới có thể khiến cho Quý Thực cảnh ý có thể đền bù khuyết điểm.

Sau khi Trạch nhân đem vật quý dị tiêu hóa, liền có thể thu hoạch được bộ phận năng lực.

Tỉ như nói Hoàng Hạc Tiên, nếu là tiêu hóa hết Lý Diệu Dương, tiên khí hẳn là có thể hóa thành rất nhiều cỗ trùng, có vẻ cực kì dọa người.

Nhưng mà tính hạn chế của Thủy Trạch pháp còn tại đó.

Vật quý dị trong cơ thể Trạch nhân sẽ hóa thành tử vật, tiềm lực bởi vậy sẽ bị hao hết.

Đương nhiên đối với Nhậm Thanh mà nói thì tác dụng vẫn không nhỏ, nếu như điểm hồn trăm đi Tam Thi đều là vật quý dị của Trọng Đồng giả, chắc chắn thoát thai hoá cốt.

Nhậm Thanh nheo mắt lại nhìn về phía Hoàng Hạc Tiên, lập tức phát hiện dự định của Lý Diệu Dương.

Hắn vậy mà đem ba hồn bảy phách hóa thành mười phần, phân bố tại bên trên tam hoa, Ngũ Khí và nhất thi ở trong cơ thể Hoàng Hạc Tiên, trọng yếu nhất Thiên Hồn thì vẫn tọa trấn vật quý dị.

Chương 409 - Thông Báo

Cho Lý Diệu Dương 3

Chương 409. Thông Báo Cho Lý Diệu Dương 3

Nhậm Thanh trước đây kiểm định kỹ càng Thủy Trạch pháp sau đó cáo tri cho Lý Diệu Dương, Lý Diệu Dương thì thông tin đó xác thực tìm được biện pháp ứng đối.

Chỉ là không biết rõ kết quả như thế nào.

Nhưng bất kể như thế nào, Lý Diệu Dương thân ở yếu thế, muốn lật bàn nhất định phải bí quá hoá liều.

Hoàng Hạc Tiên vung lên góc áo, dùng sức hất lên phát trần trong tay.

Thân thể của hắn bay lên không đi tới phía bệ đá, cho dù là Bạch Long Tiên tư lịch sau hơn, cũng phải tránh ra vị trí cho hắn.

Nhưng mà bởi vì vật quý dị bạo động, khí tức Hoàng Hạc Tiên cực kì không ổn định, dẫn đến huyễn cảnh bốn bề sinh ra biến hóa.

Rất nhiều châu châu rơi vào bên trên cỏ cây, rất nhanh liền đem cây lá màu xanh biếc gặm ăn hầu như không còn, cuối cùng khiến cho sa mạc trở lại hoang vu nguyên bản.

“Hắc hắc hắc hắc hắc...”

Hoàng Hạc Tiên rơi vào trên bệ đá, ánh mắt hơn mười vị Trạch nhân chính tề chuyển hướng về hắn.

Thanh Phong tiên nhìn như nữ tử mười sáu tuổi, ánh mắt nhìn chăm chăm Hoàng Hạc Tiên không thả.

Tiếp sau đó giọng nói của nàng bình thần mở miệng nói ra:

“Cái thành tiên chi đạo này, cảm giác không có huyền diệu như trong tưởng tượng.”

“Tạch tạch tạch kết, người không hiểu... Chỉ có thành tiên, mới có khả năng Siêu Thoát... tất cả.”

Hoàng Hạc Tiên trong khi nói chuyện, ngữ khí không ngừng hoán đổi, thỉnh thoảng biến thành thanh âm Lý Diệu Dương, có vẻ dị thường cổ quái.

Giác hút hoa sen ở cái trán còn phun ra rất nhiều tiên huyết.

bề ngoài Bạch Long Tiên là một vị nam tử trung niên ngoài ba mươi.

Hắn lạnh lùng mở miệng nói ra:

“Hoàng Hạc Tử người nhất định phải phi thăng, đợi đến Thanh Hư Cung liền không có sung sướng như nhân gian...”

Năm gương mặt người trên thân Bạch Long Tiên liếm láp miệng, mặc dù không muốn phi thăng Thanh Hư Cung, nhưng vẫn muốn thăm dò vật quý dị.

“Cái này nhân gian có gì... Ý nghĩa, Long Sa thành không phải liền là... Cái lao tù.”

Mặt Hoàng Hạc Tiên lộ ý cười điên cuồng, lại có rất nhiều tiên huyết chảy ra, vật quý dị Quỷ Sứ cảnh không phải dễ đối phó như vậy.

Bạch Long Tiên nhịn không được tiến lên nửa bước, hô hấp càng thêm trở nên nặng nề.

Dù là Thanh Hư Cung định ra quy củ cho Long Sa thành, trong đó liền bao quát ở giữa Trách nhân không cho phép chém giết, nhưng hắn vẫn có chút ý động.

Trạch nhân còn lại thấy vậy thì chủ động chọn phe, thế lực dần dần phân chia thành ba bộ phận, Thanh Phong tiên đại biểu trung lập với số người nhiều nhất.

“Ây.”

Lúc này Hoàng Hạc Tiên kêu lên một tiếng đau đớn, vật quỷ dị trong cơ thể bạo động càng ngày càng nghiêm trọng.

“Hoàng Hạc Tử, tự cầu nhiều phúc đi.”

Bạch Long Tiên thấy vậy cũng không còn động thủ, biểu lộ cổ quái đánh giá Hoàng Hạc Tiên, bên trong miệng không ngừng phát ra âm thanh chặc chặc trào phúng.

Nhưng sau đó hắn liền không cười được.

Tình huống Hoàng Hạc Tiên đột nhiên làm dịu, có thể rõ ràng cảm giác được biểu lộ không có hoảng hốt, dần dần biến trở về âm lãnh oán độc.

Hắn ý thức thanh tỉnh, sau đó nói ra lời uy hiếp:

“Bạch Long tử, ngươi cũng có thể lựa chọn thành tiên, Thanh Hư quan khẳng định có vị trí cho ngươi.”

Bạch Long Tiên không cần phải nhiều lời nữa, chấp tay đứng ở một bên.

Hoàng Hạc Tiên lộ ra nụ cười tùy tiện cười, nhắm chặt hai mắt giống như cảm thụ được tu vi phun trào, dần dần đi tới phía đắc đạo thành tiên.

Nhưng mà Nhậm Thanh phát giác được không thích hợp, hồn phách Lý Diệu Dương đúng là đang không ngừng giảm bớt, giống như hắn đang chủ động làm vậy.

Hắn ở cự ly khá xa cũng xem không quá rõ ràng, chỉ là nhìn ra ba hồn bảy phách đang chia ra tự chiến, bắt đầu tranh đấu tại trong cơ thể Hoàng Hạc Tiên.

Tình huống có chút giống như là luyện cổ...

Hồn phách thôn phệ lẫn nhau, nhờ vào đó có lưu cho mình một chút hi vọng sống, nhưng mà kết quả như thế nào, chỉ có thể nhìn tạo hóa của Lý Diệu Dương.

Hoàng Hạc Tiên bay tới phía đám mây, Trảm Tam Thi cần khoảng thời gian dài, nhưng hắn đã không có kiên nhẫn, muốn mau chóng phi thăng Thanh Hư Cung.

Thanh Hư Cung dần dần nổi lên, lão đạo mũ đầu nhúc nhúc như ẩn như hiện.

Tất cả Trách nhân đều sẽ hứng chịu phi thăng tiếp dẫn, khiến cho trong tất cả đạo quan có linh quang bay lên, có ba bốn mươi vị Trách nhân đi theo.

Nhưng mà phần lớn bị ảnh hưởng đều là những Trách Nhân gần đây tân thăng.

Trách không được đạo quan tuyên nhận đạo đồng quy mô lớn, chính là vì để cho bọn hắn thay thế bọn người Bạch Long Tiên phi thăng Thanh Hư Cung.

Ngay cả điểm hồn trong nê hoàn cung của Nhậm Thanh cũng phát giác được lực lượng dẫn dắt không hiểu.

Biểu lộ Nhậm Thanh hơi có vẻ do dự.

Theo đạo lý hắn có thể lợi dụng điểm hồn dò xét tình huống Thanh Hư Cung, dù sao chỉ tổn thất thọ nguyên để tấn thăng Tha Thực cảnh, căn bản không ảnh hưởng toàn cục.

Nhưng mà Nhậm Thanh còn không có cân nhắc quá lâu, rung động của điểm hồn liền biến mất không thấy.

Cửa lớn ở đỉnh đảo lão đạo mũ đầu nhúc nhúc mở ra, những cái Trách nhân kia tràn vào trong đó, từ đó bổ sung thêm những con kiến chần nuôi.

Nhậm Thanh bước vào bão cát, sức gió đánh vào người rung động keng keng.

Cũng may bên ngoài cửa bão cát, lấy tu vi của hắn miễn cưỡng có thể ngăn cản.

Nhậm Thanh nhìn lại.

Hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Hư Cung hóa thành thực thể, nhìn không được mà nhớ bão cát yểm hộ, ba cái mộng chủng bám vào tại cái trán.

Lão đạo mũ đầu nhúc vẫn không có dấu hiệu sống lại, nhưng gương mặt ở sau gáy lại có chút phát triển, nhưng mà cảm giác rất là thống khổ.

Vị trí gương mặt bỗng dung vỡ ra giác hút hình dáng hoa cúc, dòng nước mãnh liệt lao ra.

Dòng nước đi ra một lát liền bị khí hóa, cục đá xen lẫn trong đó rơi xuống như mưa.

Trạch nhân bắt đầu chen chúc đi tới đem hòn đá vận về phía đỉnh đầu, dự định là góp một viên gạch xây dựng đạo quan.

Mí mắt Nhậm Thanh cuồng loạn.

Điểm hồn lập tức tiến vào bên trong Vô Vi đạo tràng, hồ nước xác thực xuất hiện lỗ hồng mới, mực nước đang giảm xuống thêm một bậc.

Từ chất nước cùng tổn hại ở bức tường ngoài hồ nước liền có thể nhìn ra, Vô Vi đạo tràng cùng Thiên Đạo Trùng của Thanh Hư quan có liên kết.

Được lắm, Thiên Đạo Trùng trên người lão đạo mũ đầu nhúc lại là cái Thiên Đạo Tử kia.

Thiên Đạo Tử bởi vì tu luyện Thú Lan Pháp dẫn đến thân thể hủy hết, sợ là Vô Vi đạo quan bám vào trong cơ thể Thiên Đạo Trùng.

Chẳng lẽ lão đạo mù đau nhức là Thiên Đạo Tử?

Không có khả năng, cả hai khẳng định không phải một người.

Thiên Đạo Trùng hẳn là được một vị tu sĩ chăn nuôi nào đó...

Chờ đã, thứ mà Thanh Hư Cung chăn nuôi là Thiên Đạo Trùng, hay là Vô Vi đạo quan ở bên trong, Thiên Đạo Tử sắp hóa thành Vô Thượng Thiên Ma?

Chương 410 - Nhìn Càng Giống Tiên Hơn

Chương 410. Nhìn Càng Giống Tiên Hơn

Nhậm Thanh không có quá nhiều do dự, chủ động thả ra điểm hồn phi thăng Thanh Hư Cung.

Hắn biết rõ thế cục Thủy Trạch trước mắt liên lụy đến Tỉnh Châu, hơi không cẩn thận liền sẽ dẫn đến toàn bộ Tương Châu bị nạn.

Bởi vì không phải một câu hai câu liền có thể nói rõ ràng, hắn chỉ có thể tiến đến doanh địa linh cai ngục ở trước mặt để thông báo cho bọn người Lý Thiên Cương.

Mà điểm hồn chủ yếu là dùng để tọa trấn Thanh Hư Cung, nếu như xuất hiện tình huống không thể khống chế, Nhậm Thanh cũng có thể hiểu rõ ràng trước.

Tại trong lúc hắn ngây người, bão cát gào thét mà tới.

Bạch Long Tiên cũng chú ý tới bên trong bão cát đột nhiên xuất hiện Trạch nhân, mặc dù chưa từng ngăn cản, nhưng nhìn không được hướng bên kia bước nhanh tới.

Nhậm Thanh nào chú ý tới điểm hồn bị Thanh Hư Cung thu nạp nữa, cất bước chạy như điên.

Lập tức người cát thoát ly lao tù trong bụng, khiến cho Nhậm Thanh hóa thành cự nhân ba mươi mét, hình thành bóng mờ to lớn tại bên trong bão cát.

Bạch Long Tiên biểu lộ ngạc nhiên, đứng tại thành cửa ra vào nhìn xem bóng lưng Nhậm Thanh đi xa.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức kinh khủng, ngay cả Quỷ Thực cảnh cũng không có nồng đậm như thế, thậm chí chỉ một cái liếc mắt liền sinh ra uy hiếp tử vong.

Mãi đến khi Nhậm Thanh không thấy tung tích, mới cảm giác dễ chịu một chút.

Nhậm Thanh đi đến bạo phong trước mắt, thân thể đối với vật quỷ dị vừa vặn đạt tới tiếp nhận cực hạn, sau đó một lần nữa đem người cát giam giữ, dùng xà lan thay đi bộ để tiến lên.

Tâm thái hắn bình tĩnh lại.

Tông chủ Vô Vi đạo quan và Thiên Đạo Trùng xuất hiện tại Thủy Trạch hoang vu, kỳ thật đã có thể nói rõ vấn đề.

Tĩnh Châu khẳng định hỗn loạn không gì sánh được, Thiên Đạo Trùng đối với thống trị Tĩnh Châu khẳng định không còn kiên cố.

Thế lực nhúng tay trong đó hẳn không phải là thú lan, rất có thể là thế lực mới liên quan tới Huyết Nguyệt, khiến cho Thiên Đạo Trùng đến Thủy Trạch này.

Giao phong ở giữa các thế lực tu hành không phải một hai năm liền có thể ra kết quả, chí ít cần mấy chục năm, chiến hỏa không ngừng khuếch tán đến Tương Châu.

Cụ thể vẫn là xem đối sách Cai Ngục Đường.

Nhậm Thanh an định tâm thần không chế xà lan, có kinh nghiệm hai lần trước, cũng không lâu lắm liền xông ra bão cát.

Đám mây đỉnh đầu vẫn là Thanh Hư Cung, nhưng chẳng biết tại sao Nhậm Thanh cảm giác nhẹ nhõm nhiều, nhịn không được thở hắt ra thật dài.

Bánh lái điều chỉnh, về sau xà lan lái về phía doanh địa lĩnh cai ngục.

Nhậm Thanh đi vào buồng nhỏ trên tàu, lập tức mang ra một người một chó từ lao tù trong bụng.

Husky thấy cảnh lộ hoảng sợ, bắt đầu lớn tiếng sủa, nhưng mà nhìn thấy Nhậm Thanh liền thành thành thật thật nằm trên đất.

Thân thể nó bây giờ lại có tăng trưởng, chủ yếu là do ăn Huyết Đăng quả.

Loại thực vật này tuy có độc tố, nhưng tựa hồ có thể kích thích dã thú sinh trưởng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là chịu đựng lấy độc tố Huyết Đăng quả không chết.

Trừ bỏ Husky, còn có đạo sĩ trung niên biểu lộ mê mang.

“Thượng Tiên, đây là...”

Sa Sơn Tử đã đạt tới Vũ Nhân cảnh, bề ngoài biến hóa cũng không rõ ràng, chỉ là làn da hơi có vẻ thô ráp, không giống gầy yếu nguyên bản.

Sự thật chứng minh, Phong Sa Luyện Khí pháp quả thật có thể trợ giúp nắm giữ Phong Sa Pháp, đương nhiên cũng có bộ phận nguyên nhân là thể chất người sa mạc.

“Sa Sơn Tử, giúp ta bảo hộ thuyền, nhớ kỹ tu luyện Phong Sa Pháp nhiều hơn.”

Nhậm Thanh không có đi giải thích, xoay người đồng thời ngón tay điểm vào mi tâm Sa Sơn Tử, đem bộ phận liên quan tới lao tù trong bụng trong trí nhớ mơ hồ hóa.

Dù là hấn dự định thông báo Thanh Hư Cung sự tình cùng Long Sa thành, nhưng liên quan đến bí ẩn bản thân vẫn là phải cân nhắc một phen.

Nhậm Thanh đi vào bên trong gian phòng ngồi xếp bằng, nhắm mắt cảm thụ điểm hồn đang ở cự ly rất xa.

Sa Sơn Tử ngay cả cái thuyền đều là chỉ nhìn thấy trong tưởng tượng, sao có thể tưởng tượng được là thuyền cũng có thể lướt đi trên cát sỏi.

Hắn vẽ mặt hốt hoảng đi vào boong tàu, nhìn xem xà lan xuyên thẳng qua các gò cát, sự vật bốn bề đang từ từ lui ra phía sau.

Bão cát trở nên càng ngày càng xa, hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác xa lạ.

Cư dân Long Sa thành từ lúc sinh ra đến tử vong chưa hề rời đi sa mạc, với hắn mà nói, ngoại giới chính là tuyệt địa, là tuyệt địa Tiên nhân không cách nào sống sót.

Nhưng hôm nay một cánh cửa đang chậm rãi mở ra.

Mặt Sa Sơn Tử lộ vẻ khẩn trương, hắn được chứng kiến tu vi nghiêng trời lệch đất của Nhậm Thanh, biết rõ kế tiếp là đi tới địa phương Tiên nhân tụ tập.

Hắn so sánh tướng mạo Nhậm Thanh cùng Trạch Tiên, phát hiện ngoại trừ Phong Sa Pháp tà dị không nói, Nhậm Thanh xác thực được xưng tụng là “Tiên” hơn.

Sa Sơn Tử nhin không được cảm thán nói:

“Nơi chật hẹp nhỏ bé không phải tiên, Long Sa thành sao có thể bằng Đại Thiên thế giới...”

Chương 411 - Tình Huống Thanh Hư Quan

Chương 411. Tình Huống Thanh Hư Quan

Xà lan long cốt phát ra gào thét, cánh buồm kéo căng thẳng tắp.

Sa Sơn Tử thấy vậy quay trở về buồng nhỏ trên tàu, lựa chọn tu luyện thuật pháp tại bên trong nhà kho, tranh thủ sớm ngày tấn thăng Bán Thi cảnh bên trong ghi chép.

Nhậm Thanh có thể phát giác được Sa Sơn Tử sát vách, nhưng mà không để ý đến, đem lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên thân điểm hồn.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị tổn thất điểm hồn, thật không nghĩ đến tình huống Thanh Hư Cung so với trong tưởng tượng còn muốn phức tạp hơn...

Thanh Hư quan tổng cộng có ba gian đạo quan, đạo quan trung ương mở ra lớn cửa, tất cả Trạch nhân phi thăng đều không hẹn mà cùng tràn vào trong đó.

Điểm hồn ngơ ngơ ngác ngác bị thu nạp vào đạo quan, bên trong trưng bày rất nhiều bồ đoàn, nó liền cố định tại bên trên bồ đoàn.

Trạch nhân còn lại cũng giống như thế, bao quát Hoàng Hạc Tiên sắc mặt tái xanh.

Điểm hồn Nhậm Thanh chú ý xung quanh, phát hiện trang trí gần như cùng nghị sự điện Vô Vi đạo quan không kém nhiều, chỉ là thiếu đi pho tượng Đạo Tổ.

“Ta chính là Chân Tiên, mau buông ta ra! ! !”

Hoàng Hạc Tiên ở trong góc, nhin không được hét to lên.

Hắn làm Trạch nhân tư lịch già nhất Long Sa thành, đồng thời lúc nào cũng có thể tấn thăng Quỷ Thực cảnh, đương nhiên sẽ không tình nguyện bị quản chế.

Hoàng Hạc Tiên trong khi nói chuyện, đầu chỗ cổ trở nên có chút sưng, có thể thấy được hồn phách Lý Diệu Dương đã thuế biến sắp xong.

Trạch nhân đều có thể nhìn ra Hoàng Hạc Tiên không thích hợp, nhưng mà bọn hắn vừa mới tu thành Tự Thực cảnh, căn bản cũng không dám có phản ứng gì.

“Ta chính là Chân Tiên... Chân Tiên...”

Miệng mũi Hoàng Hạc Tiên có nước mũi chảy ra, trạng thái trở nên càng thêm mất khống chế.

Ánh mắt Nhậm Thanh hơi có chút thương hại, bỏ đoàn đạo quan tuyệt đối là dùng để hạn chế Trạch nhân, toàn thân điểm hồn cũng làm không lên lực khí.

Tu vi Hoàng Hạc Tiên bị giam cầm, hồn phách Lý Diệu Dương liền có thời cơ lợi dụng, liền xem hắn có thể đập nồi dìm thuyền hay không.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Có thân ảnh đi đến, mang đến cảm giác áp bách giống như thực chất.

Nhậm Thanh định thần nhìn lại, người này mặc đạo bào Vô Vi đạo quan, làn da cực kì trắng bệch, một cỗ mùi rượu nhàn nhạt dần dần phát ra.

Đạo nhân đi đến giữa, dùng nhãn thần không hiểu đảo qua đông đảo Trạch nhân.

Cái này không phải đúc đạo thành tiên, rõ ràng giống lò sát sinh chọn lựa súc vật, giờ phút này cùng Long Sa thành so sánh, có vẻ hoang đường không gì sánh được.

Nhậm Thanh phát giác được đạo nhân này cùng đạo nhân mắt mù rất là tương tự, kỳ thật hồn phách đã tiêu tán hơn phân nửa, nhưng bị cưỡng ép tụ lại.

Hoàng Hạc Tiên vẫn đang nói liên miên lải nhải, như là mình cùng bản mình đối thoại.

Đạo sĩ miệng nhắc nhở:

“Hoàng Hạc Tử, cấm ngôn.”

Hoàng Hạc Tiên sao có thể không chế chứ, đầu bản thân từ từ nhỏ dần, cuối cùng gần như không kém nhiều với đầu Lý Diệu Dương.

Hai cái đầu cái vĩa, để Trạch nhân bốn bề xem rùng mình.

Đạo sĩ cũng không nói thêm gì nữa, làn da bắt đầu sinh ra rất nhiều mụn nước, nổi tung ra, mùi rượu tràn ngập càng ngày càng nồng nặc.

Mùi rượu tựa như là vật sống, trong chớp mắt liền tiến vào trong cơ thể Hoàng Hạc Tiên, khiến cho huyết nhục hần xuất hiện xu thế sụp đổ.

Nhậm Thanh cách Hoàng Hạc Tiên không xa, có thể cảm giác được mùi rượu thổi qua bên cạnh gương mặt, điểm hồn lập tức sinh ra men say.

Hoàng Hạc Tiên nhin không được phát ra tiếng kêu thảm, biểu lộ không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía đạo sĩ, nâng tay lên cánh tay đã bị rơi gần hết máu thịt.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...”

Hắn cố gắng muốn tránh thoát bồ đoàn, ngược lại làm tăng nhanh xu thế huyết nhục sụp đổ.

Trạch nhân cũng sinh ra ý niệm đầu sâu, vui sướng khi phi thăng sớm đã hòa tan, thậm chí cúi đầu không dám nhìn về Hoàng Hạc Tiên.

Điểm hồn Nhậm Thanh không có sức quan sát của trọng đồng, cho nên cũng không biết rõ tình trạng Lý Diệu Dương hiện nay, đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Đạo sĩ mở miệng lần nữa nói ra:

“Bạch Thạch đạo nhân, có nguyện trở thành thổ mộc tiên Thanh Hư quan?”

“Nguyện.”

Trạch nhân tên là Bạch Thạch cười khở gật đầu một cái, hao tổn tâm cơ thành tiên, kết quả lại là đến Tiên Giới tu sửa đạo quan.

Còn không bằng đợi tại Long Sa thành...

Hắn cảm giác được bồ đoàn buông lỏng ra trôi buộc, đứng dậy đi ra ngoài đạo quan.

Bạch Thạch tiên đưa mắt nhìn Trạch nhân tiếp dẫn, mỗi một cái đều là tu vi Tha Thực cảnh viên mãn, đặt ở thế gian tương đương với Hoàng Hạc Tiên.

Đạo sĩ bắt đầu phân phối cái Trạch nhân khác.

Chương 412 - Tình Huống Thanh Hư Quan 2

Chương 412. Tình Huống Thanh Hư Quan 2

Ngoại trừ thổ mộc tiên, còn có Diệt trùng tiên đi cho giòi bọ ăn, trừ cầu tiên thanh lý vết bẩn, cùng Ôn Tửu Tiên sản xuất rượu.

Số phận điểm hồn Nhậm Thanh coi như không tệ, bị phân đến Ôn Tửu Tiên.

Nhưng mà hắn không có vội vã ly khai, lựa chọn đứng một lát tại cửa đạo quan, tình huống thi thể Hoàng Hạc Tiên vẫn chưa biết được.

“Lư giả sơn, có nguyện trở thành Trừ Uế tiên Thanh Hư quan?”

“Nguyện.”

Lư Sơn tiên gật đầu.

Nhưng mà hắn nhìn người bên ngoài thấy đạo quan trở nên thừa thớt, tâm tư lập tức càng ngày càng lẫn lộn.

“Lư giả sơn, đem thi thể mang đến phía sau núi.”

Sau khi Đạo sĩ nói xong liền quay người ly khai, đi ra khỏi đạo quan chậm rãi chìm vào lòng đất, giống như là cùng lão đạo mù đầu nhức dung hợp lẫn nhau.

Lư giả sơn không có đụng vào thi thể, hoảng hốt chạy bừa ra bên ngoài Thanh Hư quan, ý đồ bay trở về Long Sa thành.

Bên trong Thanh Hư quan truyền đến rất nhiều cười quái dị.

Những cái Trạch nhân Tha Thực cảnh kia biểu lộ tham lam, bên trong miệng mặt người ngũ sắc nhao nhao phun ra lưỡi dài, đem Lư Sơn tiên giữa không trung quần lấy.

Lư Sơn tiên lại hỏi hận đã là vô dụng, thân thể bị chia làm mấy chục khối.

Một tiếng hút rùng mình vang lên.

Trạch nhân trung niên đưa mắt nhìn Nhậm Thanh, thúc giục nói ra:

“Đi thôi, thi thể bên trong nghị sự điện tự nhiên sẽ có trừ cầu tiên xử lý.”

Trong tay hắn cầm cánh tay Lưu Sơn Tiên đang ăn tươi nuốt sống ăn.

Không nghĩ tới cái đạo quan này cũng gọi nghị sự điện, có thể thấy được Thiên Đạo Tử dù là thân tử đạo tiêu, cũng vẫn muốn giữ lại Vô Vi đạo quan truyền thừa.

“Được rồi.”

Nhậm Thanh đi theo trung niên sau lưng Trạch nhân, vẫn đưa mắt nhìn Hoàng Hạc Tiên thi thể.

Lý Diệu Dương không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn là giấu ở trong thi thể, không biết rõ có thể tấn thăng Âm Sai cảnh hay không.

Nhậm Thanh đi tới căn phòng bên cạnh nghị sự điện.

Trạch nhân trung niên lưu luyến không rời hút xong một ngụm huyết nhục cuối cùng.

Hắn đem cửa phòng mở ra, bên trong cực kì lờ mờ, trung bày mười mấy cái vạc đất.

Đại bộ phận vạc đất có những cái nắp che lại, bên trong có rất nhiều nước sạch, hẳn là lấy từ ao nước Thiên Đạo Trùng chảy ra.

Trung niên Trạch nhân chỉ chỉ vạc đất, ra hiệu Nhậm Thanh đi vào.

“Hả?”

“Ôn Tửu Tiên chức trách chính là cất rượu, đây là quy củ Thanh Hư quan.”

Đội Nhậm Thanh đi vào bên trong vạc đất, Trạch nhân trung niên liền đem tấm che phong bế miệng vạc.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, tài liệu cất rượu chính lại là bản thân mình sao?

Xem ra điểm hồn phải lãng phí, một lần nữa dựng dục ra, tương đương tu luyện lại Trạch Tiên pháp.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được điểm hồn đóng chặt lại tại bên trong vạc đất, về sau hơi nước trong thân thể dần dần hòa tan, hóa thành rượu một bộ phận.

Lão đạo mù đau nhức khi còn sống tất nhiên nắm giữ Tửu Thần pháp, cho nên dẫn đến huyết dịch dị hoá là rượu, cần lượng lớn rượu bổ sung huyết dịch.

Mà vạc đất kỳ thật cùng mặt đất liên kết, rượu đang rót vào trong cơ thể lão đạo mù đau nhức, nhờ vào đó duy trì lấy sinh cơ gần như biến mất.

Hắn hoài nghi không sai, lão đạo mù đau nhức cũng không hoàn toàn tử vong, thậm chí khả năng còn có lưu tàn hồn.

Toàn bộ sinh thái Trạch Tiên, chính là căn cứ vào lão đạo mù đau nhức mà tồn tại.

Nhưng mà thủ đoạn cất rượu bản thân Thanh Hư Cung hiệu suất quá chậm, cho nên ngẫu nhiên vẫn là phải hướng dẫn người sa mạc tu luyện để Tử Thần quyết.

Người chủ đạo tất cả đều là cỗ thân thể tàn phế này.

Nhậm Thanh không có hủy đi điểm hôn, vạn nhất có thể sống sót, nói không chừng có thể càng thêm tiếp cận bí ẩn chỗ sâu nhất Thanh Hư quan.

Hắn suy đoán đối với thân phận lão đạo mũ đau nhức, đã có một chút mặt mày.

Nhậm Thanh để ý thức trở lại bản thể, sau đó đầu tiên là kiểm tra phía dưới xà lan cam đoan tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, liền tới đến chỗ nhà kho gỗ gỗ.

Sa Sơn Tử hơi có vẻ nghi hoặc mở cửa, nhìn thấy Nhậm Thanh biểu lộ nghiêm túc, không khỏi run lên.

“Thượng Tiên, thế nào?”

“Sa Sơn Tử, có một số việc cần hỏi thăm ngươi, thành thật trả lời.”

“Ngài nói...”

Sa Sơn Tử nuốt ngụm nước bọt, cánh tay có chút hơi run, sợ bởi vì chính mình không biết được chọc giận Nhậm Thanh khi nào.

Hắn vốn cho rằng Nhậm Thanh là khảo nghiệm Phong Sa Pháp kỹ càng, không nghĩ tới đối phương lại nói ra:

“Các ngươi lúc thi khoa cử quan thụ đạo sĩ, hẳn là sẽ có đề thi liên quan tới Long Sa thành chứ?”

Sa Sơn Tử gật đầu: “

Thượng Tiên, xác thực như thế.

“Nói một chút về đại mạc biến hóa từ trước cho tới nay.”

“Giống như không có gì thay đổi...”

Sa Sơn Tử đầy đầu sương mù, không biết rõ đến cùng có gì ngụ ý.

Nhậm Thanh kiên nhẫn giải thích dị tượng xuất hiện qua ở Thủy Trạch, tỉ như nói nhiệt độ chênh lệch ngày đêm, hoặc là Trạch Sa có thể làm phổi dị hoá.

Khả năng tại trong mắt người sa mạc đã thành thói quen, nhưng thực tế khắp nơi lộ ra cổ quái.

Chương 413 - Về Tới Doanh Địa

Chương 413. Về Tới Doanh Địa

Sa Sơn Tử vò đầu nói ra:

“Dựa theo điển tịch quan phủ, Long Sa thành mấy trăm năm trước chính là như vậy, còn lâu hơn thì không biết được.”

Long Sa thành thiếu khuyết giấy mực, ghi chép trên nham thạch sẽ khó tránh khỏi xuất hiện mài mòn, từ đó làm cho tin tức liên quan tới lịch sử cũng không nhiều.

”Thượng Tiên trên đám mây thì người trụ sở có biết?”

“Ân.”

“Bẩm Thượng Tiên, trước kia gọi là Vân Đỉnh thiên cung, hẳn là tồn tại mấy trăm năm, mãi đến sau khi Tiên nhân hạ phàm về, mới đổi tên là tiên cư.”

Nhậm Thanh bắt lấy điểm mù trong lời nói của Sa Sơn Tử, nhin không được hỏi: “Trạch Tiên đến xuất hiện lúc nào?”

“Khoảng chừng trăm năm đi.”

Sa Sơn Tử gãi đầu một cái, có chút chột dạ nói ra:

“Thượng Tiên, thủ đoạn Long Sa thành có thể ghi chép chữ nghĩa có hạn.”

“Không có việc gì, người tiếp tục tu luyện đi.”

Nhậm Thanh nói xong đi tới phía boong tàu, đột nhiên dừng lại bước chân nói bổ sung:

“Nhớ kỹ đem cắt chó Husky xử lý sạch sẽ.”

“Không phải sói sao...”

Sa Sơn Tử thăm dò tại bên trên hành lang, xác thực nghe được một mùi thối nhàn nhạt.

Husky thấy thế chủ động bu lại, biểu lộ có vẻ giống như muốn ăn đòn, có thể thấy được đoạn thời gian này linh trí tăng trưởng không ít.

Nhậm Thanh tựa ở thuyền thân nhìn xem phong quang đại mạc, đáy lòng không khỏi suy nghĩ ngàn vạn.

Kỳ thật hán trước đây liền đã ẩn ẩn đoán được thân phận lão đạo mũ đau nhức, nhưng thực tế nghe rộn cả người, căn bản không thể tin được.

Đầu tiên có thể xác định chính là, tu vi lão đạo mũ đau nhức khi còn sống tuyệt đối đạt tới thiên quý cảnh, nếu không thì không thể sáng chế Thủy Trạch pháp.

Nhậm Thanh thậm chí hoài nghi toàn bộ Thủy Trạch đều là bởi vì lão đạo mũ đau nhức mà hình thành, dù sao Tống Tông Vô đã từng nói lời tương tự.

Linh cai ngục tu luyện tới thiên quý cảnh, về sau vật quý dị sẽ triệt để cùng thân thể tương dung, đến lúc đó bỏ mình cũng sẽ không hình thành cấm khu.

Nhưng trong thi thể tu sĩ thiên quý cảnh giấu tiểu thế giới.

Thái Tuế Đạo Quân chính là ví dụ tốt nhất, một hạt khuôn đủ để sinh sôi rừng khuôn.

Nhậm Thanh hít sâu ngậm khí lạnh, âm thầm lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ thật sự là Tử Nhục đạo nhân...”

Thiên quý cảnh nắm giữ Tử Thần pháp, sáng lập ra Thủy Trạch pháp cũng thoát thai từ Thực Tiên pháp, thấy thế nào đều giống như Tử Nhục đạo nhân.

Nhậm Thanh cũng không phải là bởi vì Tử Nhục đạo nhân bỏ mình mà không thể tưởng tượng nổi.

Mà là bởi vì tử trạng Tử Nhục đạo nhân.

Tử Nhục đạo nhân mặc dù mặc lên đạo bào, nhưng rõ ràng đó có thể thấy được không có nửa người dưới.

Rất có thể Thao Thiết Pháp cùng Thực Tiên pháp hình thành thế giới dạt dào tại sau khi hấn chết, bị một vị tồn tại nào đó cắt nửa người dưới lấy đi.

Tử Nhục đạo nhân làm cường giả đỉnh Cai Ngục Pháp, vậy mà chết biệt khuất như thế...

Nhậm Thanh cũng gián tiếp đoán được tại sao Thiên Đạo Tử lại chẳng biết tại sao xuất hiện tại Thủy Trạch, cảm giác hấn có chút không may.

Thiên Đạo Tử cùng Cai Ngục Đường từng có vãng lai, hấn là biết rõ vị trí đại khái Tương Châu.

Tại sau khi Vô Vi đạo quan hủy diệt, Thiên Đạo Tử hấn là muốn tiến về Tương Châu, đem đạo thống tiếp tục truyền thừa.

Kết quả thời điểm Thiên Đạo Tử xuyên qua Thủy Trạch, bị Tử Nhục đạo nhân chặn được, cuối cùng rơi vào cái kết cục "Nha trùng".

Nhưng mà Tử Nhục đạo nhân rất có thể chỉ còn lưu lại chút ý thức trong thi thể, dẫn đến lưu lại tai họa ngầm của Vô Thượng Thiên Ma.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hấn trở về doanh địa thể hiện ra tu vi Âm Sai cảnh, về sau quyền lên tiếng bên trong Cai Ngục Đường khẳng định có tăng trưởng, lại nếm thử thông báo tin tức.

Nhưng mà phải ẩn giấu bộ phận, dù sao liên lụy đến hệ thống.

Nhậm Thanh an định tâm thần, hiện nay thể cục Tương Châu coi như vẫn có thể khống chế, nhưng cứ thế mãi thì tránh không được sẽ tiếp xúc thể lực ngoại giới.

Nhất định phải sớm làm chuẩn bị.

Cần càng nhiều thọ nguyên, mau chóng đạt tới Dung Âm Thần, xác định mấy loại hạch tâm thuật pháp, về sau đem thuật pháp còn lại cũng hóa thành hỗ trợ.

Nhậm Thanh đi đến buồng nhỏ trên tàu, tiếp tục quan tưởng tu hành Vô Mực Pháp.

Hắn rất nhanh liền đắm chìm bên trong bế quan, đợi lấy lại tinh thần đã qua mấy ngày, trong lúc đó xà lan không dừng lại chút nào.

Xà lan cũng càng lúc càng nhanh, ma sát khiến cho đáy thuyền cũng bắt đầu nóng lên.

Có thời điểm chậm lại, doanh địa lính cai ngục mơ hồ xuất hiện ở phía xa.

Nổi bật ở dưới gò núi, tường thành cao ngất giống như là cổ thụ to lớn, đỉnh có mấy cái tháp quan sát tựa như mọc ra thân cành.

Nhậm Thanh duỗi lưng một cái, đứng tại boong tàu ngóng nhìn, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười.

Xem ra Cai Ngục Đường muốn dùng tường thành ngăn cản bão cát, sau đó đem thổ mộc Tương Châu mang đến Thủy Trạch, nhờ vào đó cải thiện hoàn cảnh trong doanh địa.

Đáng tiếc Thủy Trạch ác liệt viễn siêu tưởng tượng, chỉ là độ chênh lệch ngày đêm giao thế liền không thích hợp thực vật sinh trưởng, dù là có thuật pháp hỗ trợ.

Chương 414 - Về Tới Doanh Địa 2

Chương 414. Về Tới Doanh Địa 2

Nhậm Thanh phát hiện trên tường thành doanh địa có không ít lính cai ngục tuần tra, thỉnh thoảng còn cần nước sạch cho nhiệt độ tường gạch hạ, để tránh tường thành nứt ra.

Hắn quyết định hiện ra uy năng pháp khí xà lan, liền dùng sức vỗ vỗ thuyền.

Long cốt có chút nhúc nhích, cánh buồn căng tràn gió bắt đầu thể hiện uy năng, khiến cho không khí bốn bề cũng trở nên vẩn vèo.

Oanh! ! !

Xà lan đằng không mà lên, còn cát trước mặt không có cái nào không bị đung bay.

Nguyên bản lộ trình phải kể tới canh giờ, bây giờ lại bị áp súc đến tầm gần nửa canh giờ.

Lính cai ngục trên tường thành vừa mới bắt đầu còn chưa ý thức được, nhưng mà trong chốc lát, xà lan đã tới gần doanh địa, động tĩnh tạo thành càng lúc càng lớn.

Hoàng Tử Vạn lười biếng nằm tại dưới bóng tường thành, ngẫu nhiên đổ một ngụm nước sạch vào trong miệng.

Hắn đối với hoàn cảnh Thủy Trạch cực độ không thích ứng, nhưng làm Cai Ngục Đường có không nhiều Quỷ Sứ cảnh nắm giữ độc thuật, hắn đành phải đến đây nơi đây.

Hoàng Tử Vạn bên trong miệng hùng hùng hồ hồ, tràn đầy oán trách đối với Thủy Trạch.

Còn tưởng rằng có thể ở chỗ này gặp phải Nhậm Thanh, không nghĩ tới đối phương vậy mà đi bể quan, thật coi Âm Sai cảnh dễ đột phá như vậy sao?

Đúng lúc này, hắn nghe được lính cai ngục tiếng kinh hô.

Hoàng Tử Vạn nhìn không được đứng dậy đi vào bên tường thành, dùng tay cản trở ánh nắng nhìn về phía đại mạc mênh mông, lập tức há to mồm.

Có chiếc xà lan Thừa Phong Phá Lãng.

So sánh lính cai ngục còn lại, Hoàng Tử Vạn liếc mắt một cái liền nhận ra Quỷ Lang mũi tàu, rõ ràng thoát không khỏi liên quan cùng Nhậm Thanh.

Lại nói pháp khí như thế, đến cùng là phải bỏ ra bao nhiêu huyết tinh...

Hai người Lý Thiên Cương cùng Tổng Tông Vô cũng tới trên tường thành, nhìn thấy pháp khí xà lan kinh khủng, hai mặt nhìn nhau thảo luận.

Nếu như Cai Ngục Đường phân phối thêm số lớn, vừa đi vừa về Tương Châu sẽ áp súc đến khoảng chừng hai ngày.

Đến lúc đó liền có thể thử xâm nhập tìm tòi Thủy Trạch, thậm chí là chỗ cấm khu Dương Thần cảnh trong truyền thuyết kia, nhưng mà Nhậm Thanh tại sao có thể có?

Lý Thiên Cương cũng bắt đầu hoài nghi Đại Mộng chân nhân có phải chính là người thân Nhậm Thanh hay không, bằng không tại sao hắn lại không biết được pháp khí xà lan.

Tổng Tông Vô ngược lại là rõ ràng, nhưng giờ phút này cũng sinh ra hoài nghi.

Pháp khí xà lan không phải Quỷ Sứ cảnh có thể luyện chế ra được, chẳng lẽ thật tấn thăng...

Xà lan vượt qua một tòa gò núi cuối cùng, nhanh chóng ngừng lại tại trước tường thành, đem uy năng bản thân pháp khí hiện phát huy ra vô cùng tinh tế.

Nhậm Thanh đã không có ý định đang giấu giếm công việc luyện khí pháp, thậm chí chuẩn bị dùng pháp khí xà lan làm trao đổi, lấy được Mộng Điệp Pháp.

Lý Thiên Cương xác nhận là Nhậm Thanh, về sau liền nói ra với lính cai ngục bốn bề:

“Tất cả giải tán, đừng chen chúc ở chỗ này.”

Lính cai ngục nghe nói sau đó nhao nhao đi ra, Hoàng Tử Vạn nhìn chăm chăm xà lan trông mà thèm, mãi đến ánh mắt Lý Thiên Cương đảo qua, mới chê cười ly khai.

Nhậm Thanh mang Sa Sơn Tử nhảy xuống boong tàu, xà lan lập tức liền được thu vào lao tù trong bụng.

“Thượng Tiên...”

Sa Sơn Tử tránh không được có chút thấp thỏm, không ngừng sửa sang đạo bào, ý đồ lưu cái ấn tượng tốt cho đông đảo Tiên nhân.

Nhậm Thanh bắt lấy cổ áo Sa Sơn Tử, hai chân điểm nhẹ mặt đất liền nhảy lên một cái.

Tường thành này chục mét nhảy qua dễ dàng.

Nhậm Thanh cũng không tiếp tục làm che giấu, trong mắt trọng đồng giao thoa chuyển động, khí tức Âm Sai cảnh hiển lộ không thể nghi ngờ.

lính cai ngục xa xa nuốt ngậm nước bọt, nghị luận xem người thế nào tấn thăng Âm Sai cảnh, mà Hoàng Tử Vạn đã

lâm vào trạng thái hóa đá.

Sa Sơn Tử nhìn về phía những cái lính cai ngục hình thù kỳ quái kia, lập tức sắc mặt trắng bệch.

Hắn phát hiện tiên nhân có thể duy trì hình người cơ bản đều không nhiều.

Từng cái giống như là Sơn Hải dị thú ghi lại bên trong điển tịch đạo môn, khuôn mặt cực kì đáng ghét, giống như bất cứ lúc nào muốn chuẩn bị ăn thịt người.

Đặc biệt Tổng Tông Vô sáu mắt bốn tay, nói là Địa Phủ Diêm La hẳn đều tin.

Lý Thiên Cương ý thức được Nhậm Thanh đã là Âm Sai cảnh, sau khi thất thần mấy hơi, lập tức cưỡng chế chấn kinh trong lòng, quay đầu dò xét Sa Sơn Tử.

Hắn có thể nhìn ra được hình dạng Sa Sơn Tử có khác với người Tương Châu, cũng không phải là dị hoá.

Chẳng lẽ tuyệt địa tựa như Thủy Trạch, vậy mà thật sự có người có thể sinh tồn?

Lý Thiên Cương không chút do dự thi triển thuật pháp, tại trong đầu Sa Sơn Tử rút ra vài trang trang giấy, để hắn không khỏi tê cả da đầu.

Tổng Tông Vô vỗ vỗ Nhậm Thanh bả vai hỏi:

“Tấn thăng thuận lợi sao?”

“Rất thuận lợi, ta...”

“Ta biết rõ ngươi có việc cần, nhưng đã quan hệ đến Thủy Trạch, liền phải triệu tập tất cả Âm Sai cảnh, Đại Mộng chân nhân cũng phải liên hệ.”

Chương 415 - Triệu Tập Hội Nghị

Chương 415. Triệu Tập Hội Nghị

Nhậm Thanh mắt nhìn đài cao trong doanh địa.

Nền tảng đài cao đã làm tốt, có thể nhìn ra có vết tích thuật pháp thi triển.

Chỉ sợ lính cai ngục đã thử qua quan sát Thanh Hư Cung khoảng cách gần, hẳn là ý thức được cái gì, vì lý do ổn thỏa không có tiếp tục kiến tạo.

Tổng Tông Vô sau khi nói xong liền dùng lệnh bài lính cai ngục tiến về A Tỳ Địa Ngục, Lý Thiên Cương cũng cau mày mang đi Sa Sơn Tử.

Nhậm Thanh vừa định tìm thạch ốc ở lại, Hoàng Tử Vạn bu lại.

Lính cai ngục còn lại cũng đã xác định Nhậm Thanh tấn thăng Âm Sai cảnh, nhớ tới những cái hung danh lưu truyền rất sâu kia, cũng không dám tiến lên kết giao.

Lính cai ngục có thể từ trong dạ dày dạ dày ra, chẳng những phải phục dụng quỷ trần áp chế dị hoá theo định kỳ, tâm tính cũng tránh không được trở nên cổ quái.

Chớ nói chi là Nhậm Thanh có thể hóa thân thành Cự Lang mấy chục mét, tùy tiện tay xé quỷ vật, không phải một câu dị hoá mất khống chế liền có thể hình dung...

Rõ ràng Nhậm Thanh cùng người thường không khác, tại trong con mắt của bọn họ cũng đã so sánh với Thủy Hồ Lô.

Hoàng Tử Vạn biểu lộ phức tạp, trước đó không lâu còn đối với mình tấn thăng hai lần nguy biến mà đắc chí, bây giờ lại cảm giác không phải là gì cả.

“Nhâm lão đệ, ngươi... Thật đúng là... Không biết nên hình dung như thế nào.”

Nhậm Thanh cười lắc đầu, kề vai sát cánh hỏi:

“Uống rượu không?”

“Đi đi đi.”

Hai người một trước một sau tiến vào trong doanh địa, lập tức đến thạch ốc Hoàng Tử Vạn ở lại, Nhậm Thanh lấy ra vài hũ sống mơ mơ màng màng.

Hoàng Tử Vạn vui mừng quá đổi, đem giấy dán bỏ đi liền không kịp chờ đợi mà uống vào.

Khô nóng lập tức tán đi, còn lập tức mở ra hãn hộp, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói những gì trải qua.

Hoàng Tử Vạn đối với Nhậm Thanh tấn thăng Âm Sai cảnh vẫn còn có chút hâm mộ, thở dài:

“Lão ca ta sợ là dừng bước hai lần nguy biến, thân hồn dị hoá quá mức nghiêm trọng.”

Cái trán Nhậm Thanh xuất hiện mộng chủng.

Hắn cẩn thận kiểm tra trong ngoài Hoàng Tử Vạn một lần, phát hiện xác thực như vậy, có lẽ bởi vì dị hoá dẫn đến căn cơ có hại.

“Lão Hoàng, ngươi có thể thử nghiệm lại tu luyện một môn thuật pháp, nói không chừng sẽ hữu dụng.”

Hoàng Tử Vạn vừa định lắc đầu cự tuyệt, đột nhiên nhớ tới Nhậm Thanh đã là Âm Sai cảnh, biểu lộ lập tức trở nên nghiêm túc.

“Nói nghe một chút.”

Nhậm Thanh môi miệt rượu:

“Ngươi dị hóa chủ nếu là nhằm vào huyết nhục cùng bộ phận hồn phách, sẽ không ảnh hưởng đến tu luyện thuật pháp liên quan đến xương cốt.”

” Bên trong Đại Mộng Thuật Lâu có môn thuật pháp tên là Độc Cốt Công, vẫn tương đối thích hợp với ngươi.”

“Thật hay giả...”

Hoàng Tử Vạn đạt được trả lời rõ ràng chắc chắn, về sau bắt đầu trở nên vội vã không nhịn nổi.

Hắn uống không bao lâu liền vội vàng cáo từ, dùng lệnh bài lính cai ngục tiến đến A Tỳ Địa Ngục, còn thuận tay mang đi một vò rượu.

Nhậm Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, xem chừng Hoàng Tử Vạn đột nhiên hăng hái, là bị mình đạt tới Âm Sai cảnh kích thích.

Hắn dứt khoát lưu tại trong nhà đá quan tướng thuật pháp , vừa chờ đợi Tổng Tông Vô gọi tới.

Nhậm Thanh ngược lại là mừng rỡ thanh nhàn, nhưng mà toàn bộ Cai Ngục Đường lại sôi trào, tin tức lại thêm Âm Sai cảnh làm cho tất cả mọi người trở nên khiếp sợ.

Những cái lính cai ngục không hiểu rõ kia sau khi biết được Nhậm Thanh đã làm những gì, căn bản cũng không dám tin tưởng có người có thể trong vài năm tấn thăng Âm Sai cảnh.

Ngược lại là bọn người Lâm Thành tương đối bình tĩnh, biểu lộ có vẻ chuyện đương nhiên.

Nhóm lính cai ngục cũng mơ hồ có thể nhìn thấy đại tranh chi thế.

Từ sau khi chiêu hồn Địa Tàng Vương, chẳng những Đại Mộng chân nhân tấn thăng Dương Thần cảnh, mà số lượng Âm Sai cảnh cũng đang không ngừng gia tăng.

Đổi lại trước đây, khả năng hai ba mươi năm mới có thể xuất hiện một tên Âm Sai cảnh.

Nghe nói Tổng Tông Vô cũng đã đặt nền móng con đường Âm Sai cảnh viên mãn, lúc nào cũng có thể đưa chân vượt qua.

Phong ba Nhậm Thanh mang tới càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí làm mấy vị tu sĩ Quỷ Sứ cảnh viên mãn, chủ động xin bế quan đột phá bình cảnh.

Ngay tại lúc lính cai ngục thảo luận cách cục có thể bởi vậy cải biến hay không, Âm Sai cảnh cũng bị Đại Mộng chân nhân triệu tập.

Nhậm Thanh đi vào A Tỳ Địa Ngục nhìn về Mộng Thụ nơi xa, giống như thân cây trở nên càng thêm tráng kiện.

Nhưng bên trong chợ quỷ lại trống không một người.

Sương mù đem con đường thông hướng chợ quỷ đóng chặt lại, khiến cho hơn mười vị lính cai ngục đứng tại phía dưới gốc cây dò xét, căn bản không biết rõ tình trạng.

Lính cai ngục trung niên trong tay cầm lượng lớn huyết tinh, mới vừa chuẩn bị mua đi mua chút rượu, kết quả là bị đuổi ra chợ quỷ, trong chớp mắt tới chỗ này.

Trương Thu lẫn trong đám người, khoát tay áo nói ra:

“Chắc là Đại Mộng chân nhân có việc, ngày mai lại đến đi.”

“Chỉ có thể như thế...”

Chương 416 - Chủ Nhân Chợ Quỉ

Chương 416. Chủ Nhân Chợ Quỉ

Lúc bọn hắn định rời đi, đột nhiên có đạo bóng người chân đạp mặt đất bay thẳng chợ quỉ, định thần nhìn lại rõ ràng là Tổng Tông Vô bốn tay.

Tiếp sau đó là Lý Thiên Cương cười trang giấy bay tới, còn mang tới Sa Sơn Tử mặt lộ vẻ đáng ghét.

Sa Sơn Tử nhìn quanh.

“Không phải là Địa Ngục nhân gian chứ.”

Mặt đất sinh trưởng cây khuân quỉ dị, nam thạch thô nhưỡng cũng hiện ra hình huyết nhục, càng xem càng cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Bản thân mình giống như đã từng ở qua hoàn cảnh tương tự, chính là có chút nhớ không rõ.

Trương Thu thấy vậy nhin không được tự lắm bầm:

“Cai Ngục Đường gặp tình huống gì, Âm Sai cảnh tại sao lại tề tụ chợ quỉ? ! !”

âm thanh Minh Nha khê kêu đã vang lên, Chuẩn mấy hơi liền rơi vào trên cành Mộng Thụ.

Móng vuốt hắn còn đang nắm Đầu Trong Bình.

Cũng không lâu lắm, vô số dây leo đi tới tựa như sóng nước cuộn cuộn, cuối cùng đem Mộc Dịch nửa người nửa thực vật đưa đến bên trong chợ quỉ.

Bạch cô nương chân đạp phi kiếm theo sát phía sau.

Nàng tấn thẳng Âm Sai cảnh xong bề ngoài biến hóa không lớn, nhưng phi kiếm dưới chân lại sinh ra huyết nhục, xuất hiện cái miệng nhỏ xuống lấy nước bọt.

Con mắt đỏ như máu của Phi kiếm gắt gao nhìn chăm chăm lính cai ngục, nếu không phải Bạch cô nương cưỡng ép không chế, có thể nó liền muốn xông vào trong đám người.

Hô hấp Trương Thu trở nên trở nên nặng nề, lập tức trên bả vai hắn bị vỗ xuống.

“Xin nhường đường.”

Trương Thu vội vàng quay đầu nhìn lại, Nhậm Thanh đã đi vào trong sương mù biến mất không thấy.

Đầu óc hắn còn dừng lại tại hình ảnh vừa rồi, trông thấy trọng đồng hình thành đồ án huyền diệu trong mắt Nhậm Thanh, nhin không được lâm vào trầm tư.

Mãi đến khi thanh âm lính cai ngục huyền não chung quanh mới để Trương Thu bừng tỉnh.

Trương Thu biết rõ Cai Ngục Đường bây giờ muốn biến thiên, khả năng sẽ bắt đầu đặt chân Thủy Trạch, tương lai liền chú định âm âm sóng dậy.

Chỉ là không biết Nhậm Thanh ở trong đó sẽ đóng vai nhân vật như thế nào.

Tất cả kiến trúc bên trong Chợ quỷ đều là đóng chặt cửa lớn, duy chỉ có Đại Mộng các mở rộng ra, còn có thể nhìn thấy quang ảnh vắn vẹo trong phòng.

Âm Sai cảnh tụ tập tại trước cửa Đại Mộng các.

Mà Nhậm Thanh đến khiến cho bầu không khí trở nên lúng túng, dù sao Âm Sai cảnh còn lại cũng chuẩn bị tấn thẳng rất

kỹ càng, vậy mà hấn thì không cần.

Mộc Dịch lên tiếng chào cùng Nhậm Thanh, tâm tính nàng trở nên càng thêm ôn hòa.

Bạch cô nương thì một mực tại trấn áp phi kiếm, hơi không cẩn thận liền sẽ thương tới bản thân.

“Khụ khụ khụ.”

Lý Thiên Cương ho khan vài tiếng, dẫn đầu đánh vỡ trăm mặc nói ra:

“Nhóm chúng ta đi vào trước đi, để Đại Mộng chân nhân đợi lâu cũng không tốt.”

Đám người lúc này mới khởi hành đi vào Đại Mộng các, bên trong đã không có quầy hàng trưng bày nguyên bản, biến thành trang trí giống như trà lâu.

Chuẩn bắt đầu thu nhỏ thân hình, tựa như một cái quạ đen bình thường.

Có lẽ là cảm thấy hình tượng gà mất mặt, hấn không khỏi tức giận nói ra:

“Nhìn cái gì mà nhìn, ta cũng là tu trên trăm năm, làm sao có thể không chút biến hóa chi thuật.”

“Đúng không, Nhậm Thanh?”

“Vâng vâng vâng, mới Chuẩn tiên bối vào chỗ ngồi.”

Nhậm Thanh cười gật đầu trả lời, tận lực ngồi tại vị trí bên cạnh Tống Tông Vô.

Sa Sơn Tử là kinh hoàng nhất, hấn mới nhập môn Vũ Nhân cảnh, ở trong một đám Âm Sai cảnh cảm giác sống không bằng chết.

Đám người mới vừa bắt đầu gặp mặt nên rất linh hoạt, không đợi phiếm vài câu, quang ảnh Đại Mộng chân nhân

giáng lâm.

Đại Mộng chân nhân duỗi tay ra điểm một cái, trên mặt bàn liền có thêm vài chén trà nước, hương trà nhàn nhạt tràn ngập ra.

Nhậm Thanh đánh giá nước trà, đầu tiên khẳng định là mộng cảnh biến thành, bất quá khó mà phân biệt.

Lý Thiên Cương sửa sang lại suy nghĩ một lát, sau đó mở miệng nói ra:

“May mắn mà có Nhậm Thanh, khả năng hiểu rõ ràng tình huống Thủy Trạch.”

“Các người đọc qua đại khái đi.”

Sa Sơn Tử vừa nghe thấy lời ấy, gương mặt đen nhánh trở nên trắng bệch.

Lý Thiên Cương nắm lấy đầu của hắn vặn một cái, cái cổ đứt gãy ra, lập tức đầu hóa thành bản thư tịch viết đầy ký ức.

Sa Sơn Tử hiển nhiên còn sống, nhưng thân thể nhịn không được mà lay động, đầu biến thành thư tịch thực tế không phải trải nghiệm thú vị.

Lý Thiên Cương đem thư tịch đưa cho Tống Tông Vô, bọn hắn bắt đầu đọc qua.

Đại Mộng chân nhân đã sớm từ trong miệng Lý Thiên Cương biết được, chỉ là đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi, nhìn không ra bất kỳ tâm tình gợn sóng gì.

Lý Thiên Cương không khỏi hỏi:

“Nhậm Thanh, người còn có cái gì muốn bổ sung không?”

Nhậm Thanh do dự mấy hơi rồi nói:

“Kỳ thật ta cơ duyên xảo hợp đã tiếp xúc đến Thanh Hư Cung, phát hiện tình huống Thủy Trạch rất phức tạp.”

Hắn giải thích bắt nguồn từ việc điếm hồn ngoài ý muốn hóa thành Trạch nhân phi thăng Thanh Hư Cung, phát hiện đám mây vậy mà cất giấu cỗ thi thể sắp chết.

Trong ngôn ngữ Nhậm Thanh vì ẩn tàng hệ thống, cố ý nói mơ hồ đi nhiều.

Chương 417 - Chủ Nhân Chợ

Quỷ 2

Chương 417. Chủ Nhân Chợ Quỷ 2

Tổng Tông Vô nắm giữ Đế Thỉnh Thuật, ngược lại là có thể phát giác được nói dối xen lẫn trong đó, nhưng bởi vì chỉ là liên quan đến Nhậm Thanh, liền không có vạch trần.

Đầu trong bình trầm giọng nói ra:

“Lần này phiên toái, thi thể trên đám mây giống như cùng chủng loại với khuân, chỉ sợ là thiên quỷ cảnh.”

“Còn có Thiên Đạo Trùng ký sinh thi thể, rất có thể đến từ Tĩnh Châu.”

Lý Thiên Cương vừa nói vừa đem vài trang trang giấy truyền lại cho Âm Sai cảnh tân tấn, phía trên chủ yếu là tin tức liên quan tới Tĩnh Châu, nhưng mà cũng không nhiều.

Chuẩn gật đầu nói:

“Có Thủy Trạch cùng cấm khu ngăn cách, tình huống ngược lại có thể không chế...”

Đám người thảo luận lên thể cục Thủy Trạch, mục tiêu chủ yếu đặt ở dò xét Long Sa thành, muốn nhờ vào đó đem mấy vạn người sa mạc quy về Cai Ngục Đường.

Nhậm Thanh âm thầm lắc đầu, giống như có chút quá mức lạc quan.

Bởi vậy có thể thấy được, bọn hắn không có tiếp xúc qua với thể lực ngoại giới đúng nghĩa, căn bản không ý thức được phương thể giới này hung hiểm.

Nơi thế nhưng là tràn ngập pháp tắc Hắc Âm sâm lâm.

Đại Mộng chân nhân lúc này mở miệng nói ra:

“A Tỳ Địa Ngục đã không còn cực hạn ở Tương Châu, nếu như thế cực mất khống chế, làm tốt chuẩn bị di chuyển.”

“Nhóm chúng ta đã đứng tại miệng giếng, lại muốn quay trở về đáy giếng đã là không thể nào.”

Bên trong Đại Mộng các yên tĩnh im ắng, tất cả mọi người ý thức được chuyện nghiêm trọng, nói rõ đồ vật Thủy Trạch ẩn tàng cực kì khủng bố.

Quyết định Nhậm Thanh muốn chủ động hơn nhiều, hiện nay mặc dù không thể di chuyển mười mấy vạn người, nhưng nhất định phải cân nhắc kết quả xấu nhất.

Hắn lấy ra cái xà lan pháp khí phiên bản thu nhỏ đặt tại mặt bàn.

“Có thể luyện chế pháp khí cỡ lớn, xà lan xác thực rất thích hợp địa hình Thủy Trạch.”

Nhậm Thanh giống như là biến tướng thừa nhận Đại Mộng Đoán Khí là do hắn kinh doanh.

Trong lòng bọn người Lý Thiên Cương thì gọi thẳng Nhậm Thanh lá gan thật là mập, trách không được đạo quang ảnh bên trong Đại Mộng Đoán Khí kia, có vẻ rất là không chân thực.

Nhưng mà lá gan Nhậm Thanh so với bọn hắn tưởng tượng còn muốn mập hơn nhiều.

Nhậm Thanh thăm dò nói ra:

“Đại Mộng chân nhân, Đại Mộng Đoán Khí có chút chật hẹp, luyện chế pháp khí thực tế không tiện.”

Lời này vừa nói ra, lập tức đưa tới lính cai ngục còn lại chú ý, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Nhậm Thanh hoặc nhiều hoặc

ít mang theo một chút kinh ngạc.

“Ha ha ha...”

Chuẩn nhện không được cất tiếng cười to.

Lập tức hấn phát hiện Đại Mộng chân nhân trầm mặc không nói gì, bầu không khí bốn bề cũng cực kì yên tĩnh, liền thức thời ngậm miệng lại.

Nhậm Thanh trong lòng âm thầm hồi hận, nhưng vì duyên thọ chỉ có thể ra hạ sách này.

Chớ nhìn hấn tốn hao mấy năm liền tấn thăng Âm Sai cảnh, quyền lên tiếng bên trong Cai Ngục Đường không nhỏ, tương lai đều có thể là Dương Thần cảnh.

Nhưng Nhậm Thanh biết rõ, Âm Sai cảnh ở phương thế giới này ngay cả sức tự vệ đều khó mà làm được.

Dựa theo manh mối hấn thu hoạch để đánh giá, thiên quỹ cảnh xa xa không phải phần cuối, nếu không Tử Nhục đạo nhân cũng sẽ không bị cướp đoạt không gian trong cơ thể.

Chỉ là Thiên Đạo pháp liên chia làm Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, phân thân, phi thăng.

Phi Thăng kỳ đã tương đương cùng thiên quỹ cảnh.

Mà Thiên Đạo Trùng ký sinh tu sĩ, còn có thể trên cơ sở Phi Thăng kỳ tiến thêm một bước, đạt tới Địa Tiên kỳ vượt qua thiên quỹ cảnh.

Có thể dù là như thế, cục diện Thiên Đạo Trùng tại Tỉnh Châu vẫn không thể lạc quan, bị thế lực vòng nguyệt kia áp chế gắt gao.

Nhậm Thanh không có quá nhiều thời gian để ẩn nhẫn phát dụng, làm không tốt thì chiến hỏa Tỉnh Châu liền đốt tới Thủy Trạch, thậm chí là Tương Châu.

Tổng Tông Vô thấy mọi người hai mặt nhìn nhau, vừa định mở miệng giải vây cho Nhậm Thanh, để tránh nhường Đại Mộng chân nhân sinh ra tức giận.

Kết quả Đại Mộng chân nhân đột nhiên nhìn về phía Nhậm Thanh, thân thể do tạo thành quang ảnh vụn vụn một trận, tiếp sau đó duỗi xuất thủ điểm ở mi tâm hấn một cái.

Rất nhiều tin tức tràn vào não Nhậm Thanh, chính là nội dung Mộng Điệp Pháp.

Tổng Tông Vô có thể nhìn ra Đại Mộng chân nhân đang dạy thuật pháp, rất có thể chính là Mộng Điệp Pháp trong truyền thuyết, không khỏi sáu mắt trùng trùng.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may Cai Ngục Đường đối với thuật pháp truyền thừa cũng không coi trọng, nếu không thì cũng không tới phiên hấn nhúng chàm.

Nhậm Thanh cũng không có khả năng đi con đường Đại Mộng chân nhân, đối phương là lấy Mộng Điệp Pháp làm thuật pháp hạch tâm, mà bản thân mình chỉ là dùng để hỗ trợ.

Nhậm Thanh cung kính ôm quyền hành lễ nói:

“Đa tạ Đại Mộng chân nhân.”

Đầu trong bình rơi xuống đến trên mặt đất, biểu lộ lâm vào một lát thất thần.

Nước trà trong chén của Lý Thiên Cương đều đã thấy đáy còn tại uống, từ đó liền có thể nhìn ra tâm cảnh hấn dao động, thật sự là không có nghĩ đến.

Chương 418 - Chủ Nhân Chợ Quỷ 3

Chương 118. Chủ Nhân Chợ Quỷ 3

Lý Thiên Cương đột nhiên phát hiện bên trong quang vạn vẹo ảnh của Đại Mộng chân nhân, cặp mắt kia vẹo mà cũng hiện ra kiểu dáng trọng đồng, nhưng mà hơi có khác nhau.

Hai người này không có chút quan hệ thì ai mà tin chứ.

Tổng Tông Vô nhắc nhở:

“Nhậm Thanh, ngươi lấy Luyện Khí Thuật chương quản chợ quỷ, nhất định có thể để cho Cai Ngục Đường được lợi, nhưng...”

“Ngươi cũng biết rõ Dung Âm Thần chứ, nhiều thuật pháp như vậy, nhất định phải làm ra lựa chọn lấy hay bỏ.”

“Tổng tiền bồi yên tâm, ta đã có quy hoạch.”

Tổng Tông Vô chạm đến là thôi, chắc đoán Nhậm Thanh cũng là tâm lý nắm chắc.

Hắn ý tứ là để Nhậm Thanh bỏ qua một bộ phận thuật pháp, sắp xếp ra mấy môn thuật pháp tấn thăng Âm Sai cảnh, nhờ vào đó tạo dựng ra thuật pháp chủ thứ.

Nhưng Tổng Tông Vô cũng biết rõ, Nhậm Thanh là dự định đi con đường nhiều loại thuật pháp hạch tâm.

Có thể nói là vạn pháp nạp thân ta.

Chợ quỷ trải qua nhạc đệm, đám người ngược lại là bởi vậy bình tĩnh lại, nhưng mà kiêng kỵ đối với Thủy Trạch không có

giảm bớt nửa phần.

Lý Thiên Cương bắt đầu đàm luận đối sách, lúc này trở nên tương đối cẩn thận.

Trong lúc đó Đại Mộng chân nhân không nói gì, liền lặng lẽ đứng ở một bên.

Rất nhanh liền có đại khái kế hoạch, chuẩn bị lấy thăm dò Tử Nhục đạo nhân ý thức làm chủ, nhờ vào đó lại xác định đến phương hướng tiếp sau.

Nếu như ý thức Tử Nhục đạo nhân đã khó mà duy trì, Cai Ngục Đường liền sẽ khống chế Long Sa thành, thậm chí là tất cả Trạch nhân.

Ngược lại là hoàn toàn có thể thông qua Trạch nhân, thay đổi ảnh hưởng Thanh Hư quan một cách vô tri vô giác.

Nếu như Tử Nhục đạo nhân ý thức thanh tỉnh, tự nhiên là tìm cơ hội hợp tác.

Thảo luận đến đây, hô hấp tất cả mọi người cũng tránh không được thô trọng.

Phải biết chỉ là A Tỳ Địa Ngục còn sót lại của Địa Tàng Vương sau khi chết, cũng đủ để cho Cai Ngục Đường phát triển mấy trăm năm, nếu là thi thể Thiên Quỷ cảnh thì sao...

Đối với Âm Sai cảnh mà nói, Tử Nhục đạo nhân là cái cơ duyên khó mà kháng cự, quan hệ đến khả năng tấn thăng Dương Thần cảnh.

Đúng là trong họa có phúc.

“Ta cảm thấy, cho dù là như thế nào, có cần phải cam đoan Thanh Hư Cung tồn tại.”

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ tới nhìn thấy huyết nguyệt tại Đăng Thiên Thê đỉnh, hẳn đem suy đoán tình huống về Tĩnh

Châu giảng thuật ra.

Những Âm Sai cảnh có kinh nghiệm thì đều là biết rõ Tĩnh Châu cùng Thú Lan, nhưng bọn hắc không nghĩ tới lại có cỗ thể lực thứ ba nhúng tay trong đó.

Tổng Tông Vô giống như nhớ ra cái gì đó, tự lẩm bẩm:

“Huyết nguyệt...”

Lý Thiên Cương thấy vậy không khỏi hỏi:

“Lão Tổng người nói.”

Đám người nhìn về phía Tổng Tông Vô.

Lính cai ngục Tương Châu có khả năng tiếp xúc qua ngoại giới, chỉ có Đại Mộng chân nhân cùng Tổng Tông Vô, thuật pháp cả hai cũng tương đối đặc thù.

Tổng Tông Vô chần chờ một lát nói ra:

“Ta nghe nói đi về phía nam ngàn dặm, tại gần vị trí hải dương, có ngư dân thờ phụng mặt trăng.”

Bạch cô nương vuốt vuốt Phi Kiếm Ván Đạo:

“Tương Châu vì sao phải hướng Thủy Trạch khuếch trương, hiện tại A Tỳ Địa Ngục đã có thể di động, hoàn toàn có thể phát triển về rừng rậm phương nam.”

Mộc Dịch lắc đầu nói:

“Vùng rừng rậm kia nhìn như bình thường, kỳ thật tốc độ thảm thực vật sinh trưởng phi thường cấp tốc, không có bình nguyên để thích hợp trồng lúa.”

Nhậm Thanh xem chừng tình huống chân thực sẽ không có đơn giản như trong lời nói.

Thiên quý cảnh bỏ mình tuyệt đối không phải Thái Tuế Đạo Quân cùng Tử Nhục đạo nhân.

Tại dưới thi thể thiên quỷ cảnh ảnh hưởng, rất có thể sẽ xuất hiện hoàn cảnh đặc thù.

Mà Tương Châu suy cho cùng vẫn là lấy trông trọt làm chủ, coi như vạn bất đắc dĩ, cũng nhất định phải làm đủ chuẩn bị mới có thể cân nhắc di chuyển.

Thủ đoạn di chuyển cụ thể rất có thể phải dùng đến pháp khí cỡ lớn.

Bàn bạc một lát, Lý Thiên Cương chuẩn bị mang bộ phận Quỷ Sứ cảnh tiến đến Long Sa thành, để xác định trình độ Thanh Hư Cung đối với chương không hạ giới.

Nhưng mà còn phải chờ Nhậm Thanh luyện chế xong xuôi, xà lan cũng là không cần quá gấp.

Sa Sơn Tử thành người dẫn đường, trong lòng không khỏi sinh ra bi ai.

Nhưng mà hắn cũng minh bạch, Trạch Tiên cũng không phải là lương thiện, Long Sa thành mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, kì thực ẩn giấu đi nguy cơ hủy diệt bất cứ lúc nào.

Bổ sung xong chi tiết, về sau chúng Âm Sai cảnh liền ly khai Đại Mộng các, phân công mỗi người cũng hơi có khác biệt, còn phải phân phát nhiệm vụ cho tất cả lính cai ngục.

Mộc Dịch cùng Bạch cô nương tạm thời còn phải bế quan ổn định cảnh giới, Thích Âm Thần nếu như mất khống chế, rất có thể sẽ dẫn đến tai họa đại quy mô.

Tổng Tông Vô dự định trở về Tương Châu.

Bởi vì là một mình khởi hành, cũng không có ý định chờ luyện chế pháp khí xà lan.

Hắn bên trong thời gian ngắn sẽ không tiến đến Thủy Trạch, tiếp xuống chuẩn bị ném thủ đột phá Âm Sai cảnh viên mãn, cần bế quan tu hành.

Chương 419 - Chủ Nhân Chợ Quỷ 4

Chương 419. Chủ Nhân Chợ Quỷ 4

Chuẩn không còn lưu ở A Tỳ Địa Ngục, hắn sẽ bay về Thủy Trạch thay thế Tổng Tông Vô.

Sau đó Cai Ngục Đường sẽ dùng Minh Nha đến xò xét Thanh Hư Cung, hiểu rõ ràng nhân cổ thi thể thiên quỷ cảnh Tử Nhục đạo.

Âm Sai cảnh lần lượt bắt đầu rời khỏi A Tỳ Địa Ngục, Đại Mộng chân nhân cũng không thấy bóng dáng.

Khi Nhậm Thanh đi ra chợ quỷ, không đợi hắn kịp phản ứng, chợ quỷ ở vào đầu cảnh Mộng Thụ đột nhiên tan thành mây khói.

Các loại kiến trúc Đại Mộng các, Đại Mộng Thuật Lâu cũng biến thành quang ảnh vụn vụn, chỉ sợ phải đợi chợ quỷ lại xây dựng, mới có thể có thể khôi phục.

Có thể thấy được Đại Mộng chân nhân mặc dù truyền thụ cho Nhậm Thanh Mộng Điệp Pháp, nhưng không có ý nghĩ giúp hắn duy trì chợ quỷ, quả quyết hủy bỏ thuật pháp.

Nhậm Thanh lúng túng gãi đầu, xem ra chợ quỷ chỉ chủ không phải dễ làm như vậy.

Cũng may kiến trúc chủ yếu chưa từng tiêu tán, sau khi Mộng Điệp Pháp tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, hắn là đủ để duy trì chợ quỷ vận chuyển cơ bản nhất.

Chuẩn phát ra tiếng cười trên nỗi đau của người khác, cánh vồ ở giữa, thân thể cao lớn trực tiếp đi qua A Tỳ Địa Ngục đi tới ngoại giới.

Duy chỉ có Mộc Dịch dừng bước chân lại, mỉm cười nói ra:

“Nhậm Thanh, ta có thể dùng dây leo giúp ngươi tạo dựng ra vài toà kiến trúc.”

“Đa tạ Mộc cô nương, hảo ý thì ta xin tâm lĩnh, chợ quý chẳng mấy chốc sẽ lại xuất hiện.”

Hiện nay thọ nguyên Nhậm Thanh đầy đủ để Mộng Điệp Pháp tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

Thậm chí đợi thọ nguyên thấy đáy, dựa vào ăn sống con mắt hoàn thành ngục biến cũng không khó.

“Vậy liền tạm biệt, hi vọng ngươi ta có thể mau chóng đạt tới Dung Âm Thần.”

Mộc Dịch thấy vậy hóa thân dây leo biến mất tại bên trong rừng cây khuân.

Nhậm Thanh vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chú phương hướng chợ quý, quy hoạch trong lòng xem nên làm như thế nào để thu càng nhiều thọ nguyên.

Hắn đột nhiên ý thức được mở cửa hàng giống như Đại Mộng chân nhân, hiệu suất cũng không cao.

Còn phải tốn phí không ít tinh lực để đưa chợ quý hoạt động.

Nếu có thể để tất cả linh cai ngục giao dịch với tại bên trong chợ quý, Nhậm Thanh chỉ cần rút thành một chút thọ nguyên, liền có thể đầy bồn đầy bát.

Thậm chí tương lai hắn ly khai phạm vi A Tỳ Địa Ngục, thời gian dài không cách nào trở về, cũng có thể liên tục không

ngừng kiếm thọ nguyên.

Có thể thấy được tầm quan trọng khi mở ra thị trường.

Nhậm Thanh không khỏi lâm vào trầm tư, muốn cổ vũ lính cai ngục giao dịch với nhau trong i chợ quý nội, tuyệt không phải dùng quầy hàng cửa hàng liền có thể giải quyết.

Nhất định phải đột phá về mặt luyện khí cùng luyện đan.

Nhưng bây giờ pháp khí Cai Ngục Đường thực tế có chút gân gà, chỉ có thể dùng làm đèn bù thuật pháp thiếu hụt, cũng không phải là nhu yếu phẩm tu hành.

Mà đan dược thì hoàn toàn không có cái khái niệm này, lính cai ngục đều là trực tiếp đem vật liệu bỏ vào trong bụng.

Chỉ cần không chết được, liền có thể bỏ vào trong bụng.

Nhậm Thanh an định tâm thần.

Hắn chuẩn bị thử nghiệm cải tiến thiên đạo luyện khí pháp, tốt nhất có thể hoàn thành tư tưởng trước kia, dùng vật quý dị làm tài liệu luyện khí.

Như thế pháp khí mới có thể cải biến cách cục, đem chiến lực của lính cai ngục tăng lên một cái bậc thang.

Đan dược, tạm thời không có cái đầu mối gì, luyện đan pháp Vô Vi đạo quan căn bản không có giá trị tham khảo chút nào, đành phải từ từ.

Nhậm Thanh lập tức về tới ngoại giới, làn da lần nữa cảm nhận được nhiệt độ cực nóng.

Trong nhà đá sáng lên ánh nến nhàn nhạt.

Hoàng Tử Vạn đang lật xem bí tịch tên là Độc Cốt Công, biểu lộ bất đắc dĩ than thở.

Đau đớn khoét xương cho dù là tu sĩ đều khó mà tiếp nhận, huống chi tu thành phải đem xương cốt toàn thân cũng ngâm

tại bên trong độc thủy.

Hoàng Tử Vạn chú ý tới Nhậm Thanh, về sau mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu mở miệng nói ra:

“Ai, Nhậm Thanh lão đệ, cái Độc Cốt Công này...”

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn hắn, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Lão Hoàng ngươi là một cái Độc Nhân, trực tiếp dùng độc dịch trong cơ thể đem xương cốt bao quanh không phải là được sao, cần gì phải khoét xương.”

Khi cảnh giới tăng lên, nắm giữ thuật pháp cũng sẽ dễ dàng hơn một ít.

Hoàng Tử Vạn sửng sốt một chút, tiếp lấy cho mình một bàn tay.

Khó trách Nhậm Thanh có thể nắm giữ nhiều thuật pháp như vậy, chỉ là tâm tư linh hoạt đã không thể đánh đồng, chớ nói chi là thiên phú chênh lệch.

Nhậm Thanh tìm tới Lý Thiên Cương trong doanh địa, nói muốn đi đại mạc bế quan, tiện thể lấy luyện chế pháp khí.

Với hắn mà nói, sân bãi bế quan tốt nhất không thể nghi ngờ là bên trên xà lan, dù sao thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng của mình quá nhiều.

Xà lan rơi vào cồn cát, bắn lên một cỗ bão cát.

Nhậm Thanh đứng tại mũi tàu, rất nhanh liền chui vào đại mạc vô biên.

Chương 420 - Năm giữ Mộng Điệp Pháp

Chương 420. Năm giữ Mộng Điệp Pháp

Nhậm Thanh tại đi thuyền ra trăm dặm về sau, mới xem xét lên trong đầu Mộng Điệp Pháp.

Hắn phát hiện Mộng Điệp Pháp so trong tưởng tượng huyền diệu sâu sa hơn, tựa như là một vị tu sĩ nào đó tại bên trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh sáng lập ra thuật pháp.

Nhậm Thanh mặc dù không có tiếp xúc bí tịch thực thể Mộng Điệp Pháp, nhưng bởi vì biết được nội dung, cho nên tin tức lưu rất nhanh hiển lộ ra.

【 Mộng Điệp Pháp 】

【 Do Đại Mộng chân nhân từ trong mộng sở ngộ, tu luyện cần ba mươi ngày không ngủ, cũng quan tưởng yểm ma trong mộng, không chết mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh không nghĩ tới Mộng Điệp Pháp vậy mà cùng Đại Mộng chân nhân có quan hệ.

Mặc dù cũng không phải là hấn sáng chế, rất có thể dưới cơ duyên xảo hợp tu thành, nhưng cũng nói Đại Mộng chân nhân thiên tư kinh khủng.

Điều kiện tu hành chợt nhìn qua thừa thớt bình thường, kì thực so với tưởng tượng còn muốn khó khăn hơn nhiều.

【 nếu như ba mươi ngày vẫn chưa từng tu thành, hồn phách sẽ lâm vào yểm ma mộng cảnh, thân hồn xuất hiện dị hoá không thể khống chế. 】

Nhậm Thanh hoài nghi Đại Mộng chân nhân sở dĩ hiện ra hình quang ảnh vắn vẹo, nói không chừng là bởi vì lúc mới vừa tu luyện thuật pháp dị hoá mắt không chế.

Hắn nhin không được hít vào ngum khí lạnh.

Theo đạo lý Nhậm Thanh chỉ có dựa vào lao tù trong bụng, khả năng ngăn ngủi không chế vật quý dị bị dị hoá mắt không chế, mà Đại Mộng chân nhân là thời thời khắc khắc duy trì lấy loại trạng thái này.

Trách không được luôn cảm giác Đại Mộng chân nhân nửa ngủ nửa tỉnh, sẽ rất ít nói.

Nhậm Thanh tiếp tục xem xét tin tức.

【 Điệp Mộng Giả: Hồn như mộng cảnh 】

【 Mộng Điệp Giả: Trong mộng hồn du 】

【 Vô Mộng Giả: Không ngủ không mộng 】

Đại Mộng chân nhân đối với Điệp Mộng Giả cùng Mộng Điệp Giả có không ít chú giải.

Nhưng Vô Mộng Giả lại không có gì, hẳn là bản thân hắn cũng không rõ ràng loại tuyến đường dị hoá này.

Điệp Mộng Giả có thể trong lúc nằm mộng để hồn phách ly thể, nhờ vào đó tạo dựng ra mộng cảnh.

Quý Sứ cảnh “Đại mộng sơ tỉnh”, tu sĩ đối với chương không mộng cảnh sẽ tăng cường trên phạm vi lớn, thi triển các loại huyền tượng dễ như trở bàn tay.

Mộng Điệp Giả cùng Điệp Mộng Giả nhìn như không khác nhiều, đều là mượn nhờ hồn phách tạo dựng mộng cảnh, nhưng đến Bán Thi cảnh sau lại khác biệt ngày đêm.

Mộng Điệp giả sau khi tấn thăng tên là “Nhất Thôn Quan Âm” .

Chỉ cần mục tiêu thân ở mộng cảnh, liền có thể đem hồn điệp bám vào trong cơ thể hắc.

Hồn điệp cũng coi là một loại pháp khí, cùng loại với mộng chủng.

Hồn bướm phụ thể sau đó có thể ăn cắp thọ nguyên, nhưng điều kiện tiên quyết là đối phương không thể sinh lòng kháng cự, mà lại chỉ có mấy phút thọ nguyên ngắn ngủi, cho nên tránh không được phải dùng phương thức giao dịch.

Đại Mộng chân nhân đi con đường chính là Mộng Điệp giả, hắc cũng ghi qua qua phương pháp tu luyện.

Cần tại lúc ba mươi ngày không ngủ, làm được thân hồn tách rời, cũng để thân thể rơi vào trạng thái ngủ say, hồn phách vẫn quan tưởng yểm ma như cũ.

Liền có thể tu thành “Mộng Điệp giả” .

Mà “Nhất Thốn Quan Âm” tấn thăng làm Âm Sai cảnh “Tam Thốn Nhân Gian”, liền có thể đem pháp khí hồn điệp hóa thành mộng cảnh cỡ lớn như chợ quý.

Ăn cắp thọ nguyên cũng sẽ trở nên càng nhiều.

Dương Thần cảnh thì là “Chấp chương mộng quốc”, miêu tả của Đại Mộng chân nhân đối với cái này không nhiều, nhưng chỉ xem hư ảnh Thái Tuế Đạo Quân giữa không trung A Tỳ Địa Ngục, liền biết rõ uy lực của nó.

Đại Mộng chân nhân nói không chừng có thể mượn nhờ Thái Tuế Đạo Quân tấn thăng thiên quý cảnh.

Về phần Vô Mộng Giả, Nhậm Thanh cảm giác năng lực càng giống là phòng hộ đối với thuật pháp mộng cảnh, dùng không ngủ không mộng để suy yếu huyễn tượng mộng cảnh tạo ra.

Nhậm Thanh nếu là không xem trọng Nhất Thốn Quan Âm, có thể sẽ chọn vô mộng giả.

Dù sao chỉ có thêm phòng ngự, mới có thể vô địch cùng cảnh giới, nhưng đã liên quan đến duyên thọ, vậy cũng không cần suy tính.

Xà lan vẫn đang nhanh chóng lướt đi, bất quá Nhậm Thanh tận lực làm chậm lại tốc độ, khiến cho trong khoang thuyền dần dần trở nên nhẹ nhàng.

Lập tức hấn nhắm mắt lại.

【 có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Nhậm Thanh trong nháy mắt liền ngủ thiếp đi, ý thức đắm chìm trong hắc ám vô biên vô tận, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng cười quái dị rùng mình.

Cũng không lâu lắm, trong bóng tối có cái gì đó ngưng kết thành hình, đang từ từ bò tới.

Con mắt đỏ như máu mở ra, ánh mắt xen lẫn hung thần.

Hàm dưới mọc ra răng nanh nhọn, mơ hồ có thể nhìn ra là một quỷ vật chỉ có nửa người, rất như là yểm ma trong truyền thuyết.

Không đợi yểm ma ảnh hưởng Nhậm Thanh, khí tức trên người Nhậm Thanh sôi trào lên.

“Tạch tạch tạch kết...”

Chí Âm Yểm Chủ tựa như nhận khiêu khích, hình thành bụi mù màu đen hóa thành khuôn mặt dữ tợn, trực tiếp đem đi biến lúc năm giữ thuật pháp đánh vỡ.

Chương 421 - Năm giữ Mộng Điệp Pháp 2

Chương 421. Năm giữ Mộng Điệp Pháp 2

Nhậm Thanh mở to mắt, tròn trắng trong mắt của hắn trở nên cực ít, thay vào đó chính là vô số vân chông chát cùng với trọng đồng.

Nhưng mà một lát lại khôi phục như thường, vật quý dị bạo động cũng bình phục lại.

Nhậm Thanh thử nghiệm thi triển Mộng Điệp Pháp, đầu ngón tay nhiều thêm một chút điểm huỳnh quang, có thể là chỉ có Vũ Nhân cảnh, hiệu quả muốn khen cũng chẳng có gì mà khen.

Ý thức của hắn đi vào não hải, xem xét cây dị hoá Mộng Điệp Pháp.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Mộng Điệp giả, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm 】

Nhậm Thanh lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say.

Hắn giống như hóa thành hồ điệp mới vừa phá kén, đang xuyên thẳng qua ở giữa rừng cây, bên trong mấy giây ngắn ngủi liền trải qua một đời hồ điệp.

Đợi cho sau khi tấn thăng thành công, lòng bàn tay Nhậm Thanh có thêm cái hồ điệp sinh động như thật.

Hồn Điệp khẽ vẫy cánh, còn có thể cảm nhận được không sóng khí chấn động bé nhỏ, lấy mắt thường căn bản là không cách nào phân biệt thật giả.

Nhất làm cho Nhậm Thanh kinh ngạc chính là, ba cái mộng chủng tựa hồ cùng hồn điệp sinh ra liên hệ, có thể thấy được độ phù hợp hai loại thuật pháp cao bao nhiêu.

Hắn thậm chí hoài nghi, đợi đến tấn thăng Dung Âm Thần, hai loại thuật pháp này sinh ra liên quan chủ thứ, nói không chừng ở giữa các pháp khí sẽ thuế biến.

“Không hồ là Mộng Điệp Pháp...”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động.

Trong khoang thuyền hóa thành rừng cây xanh um tươi tốt, nếu như không đi thăm dò xem chi tiết của thổ nhưỡng bụi cỏ, căn bản là khó mà phát giác hư thực.

Chỉ cần có người tin là thật đối với huyền tượng, Nhậm Thanh tùy tiện liền có thể đem hắn kéo tiến vào giấc ngủ.

Cùng năng lực Trọng Đồng giả Vô Mực Pháp vừa vận hỗ trợ lẫn nhau.

Nhậm Thanh mắt nhìn mình chỉ có mười năm thọ nguyên, đem rất nhiều con mắt đưa vào bên trong lò luyện huyết nhục, thọ nguyên bắt đầu vững chắc tăng lên.

Hắn để quỹ ảnh dựa theo mô hình xà lan luyện chế pháp khí, vật liệu lúc trước đã gom xong, ngược lại không cần lại đi A Tỳ Địa Ngục một chuyến.

Huống hồ bây giờ chợ quỹ còn đang đóng lại.

Quỹ ảnh thuần thực luyện chế lên tám ván gỗ, căn bản cũng không cần Nhậm Thanh khống chế.

Duy chỉ có Độc Long xương phiền toái hơn nhiều, chỉ có thể đem xương sườn Địa Tàng Vương bẻ gãy tách ra luyện chế, phẩm chất này hoặc nhiều hoặc ít có chút ảnh hưởng.

Nhưng mà Cai Ngục Đường chỉ là dùng để thay đi bộ, cũng là dư xài.

Nhậm Thanh nghỉ ngơi một lát liền bế quan, hẳn thử nghiệm quan tướng Vô Mục Pháp, phát hiện tiến độ Mộng Điệp Pháp cũng có hơi tăng lên.

Hắn tốn hao thời gian mấy ngày ổn định cảnh giới, mới đưa ý thức lần nữa tiến vào Nê Hoàn cung.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Nhất Thốn Quan Âm, sẽ tiêu hao thọ nguyên mười năm 】

Khí tức Quỷ Sứ cảnh thoáng qua liền mất, hồn điệp vây quanh Nhậm Thanh bay múa, hình thể dần dần trở nên càng ngày càng tựa như ảo mộng.

Lập tức hồn điệp chia ra hai cái, hai cái lại hóa thành bốn cái...

Cũng không lâu lắm, khắp nơi trong khoang thuyền đều là thân ảnh hồn điệp, thậm chí xuyên tường đến khó phòng sát vách.

Đúng lúc này, Nhậm Thanh đưa tay bắt lấy một cái hồn điệp trong khoang thuyền, quang ảnh biến ảo, hồ điệp còn lại lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Tấn thẳng Nhất Thốn Quan Âm, về sau hồn điệp pháp khí liền có thể phân hoá trăm lần, đồng thời có thể thu hoạch thọ nguyên nhiều tên lính cai ngục.

Đừng nhìn mỗi lần chỉ có mấy phút, nhưng so sánh với mở Đại Mộng Đoán Khí thì hơn rất nhiều.

Bất quá Nhậm Thanh vừa mới bế quan không có mấy ngày, Mộng Điệp Pháp đột nhiên tấn thẳng Quỷ Sứ cảnh sẽ rất khó giải thích, qua đoạn thời gian lại đi chợ quý đi.

Mà hắn sau khi nắm giữ Nhất Thốn Quan Âm, chủ thứ song hồn cũng có biến hóa, bên ngoài thân có thêm tầng quang ảnh lấp lóe mờ lung.

Lập tức Nhậm Thanh đem tinh lực đặt ở phía trên luyện khí, chủ yếu là muốn sờ pháp môn tạo ra luyện khí dùng vật quý dị.

Cho dù là vật quý dị Vũ Nhân cảnh, năng lực bị hao tổn sau đó khôi phục cũng viễn siêu tưởng tượng, vừa vặn có thể dùng để ném thử luyện khí.

Thủ đoạn Nhậm Thanh cực kì thô bạo, hoàn toàn không cân nhắc hợp lý tính, chỉ là dùng Cai Ngục Pháp cùng Thiên Đạo pháp mở ra lối riêng luyện chế.

Với hắn mà nói, chỉ cần hoàn thành hình thức ban đầu của luyện khí pháp là đủ.

Đợi đến bộ phận linh cai ngục nắm giữ, sau đó tự nhiên sẽ có tu sĩ thiên phú đi chỉnh sửa cũ thành mới, mấy chục năm liền có thể hình thành hệ thống hoàn chỉnh.

Cho nên Nhậm Thanh không còn cân nhắc quá nhiều, chọn lựa mười mấy loại luyện khí pháp nhìn như có khả năng lớn nhất, thử qua từng cái rồi lại nói.

Toàn là như chôn xác, giấu quan tài, thai nghén, huyết luyện...

Nhậm Thanh đi vào lao tù, nắm lên người mặt hồ kéo tới chỗ đất trống.

Tiếp sau đó hắn dùng sức đẩy ra miệng người mặt hồ, không để ý đến nó đang điên cuồng giãy giụa, đem nước thép hoá lỏng trực tiếp đổ vào.

Lao tù trong bụng quanh quẩn tiếng vật quý dị kêu thảm, để cho người ta lông tơ đứng thẳng.

Chương 422 - Luyện Khí Pháp

Chương 422. Luyện Khí Pháp

Một lát sau, phần bụng người mặt hồ có thêm một cái lỗ rách, khối sắt rơi ra ngoài.

Nó trở nên thoi thóp, nhưng vẫn ý đồ giãy giụa phản kháng, tiếp sau đó liền bị Nhậm Thanh thuận tay ném tới lò luyện huyết nhục.

“Vật quý dị xem như sinh linh có huyết nhục, khó mà cùng vật liệu hòa làm một thể a.”

Nhậm Thanh nhức đầu nhéo nhéo mũi, tiếp tục ném thử loại luyện khí pháp tiếp theo.

Nhưng vật quý dị cực kì đặc thù, chỉ là Vũ Nhân cảnh linh trí cũng đủ để bằng đĩa bé, chớ nói chi là Bán Thi cảnh cùng Quỷ Sứ cảnh.

Hắn tìm cái vật quý dị Bán Thi cảnh, bỏ vào các loại vật liệu hỗn hợp huyết dịch bên trong, trộn vện chung nấu bảy ngày.

Kết quả sau khi vật quý dị thoát khốn không bao lâu, lại bắt đầu trở nên sinh long hoạt hổ.

Nhậm Thanh đem các loại luyện khí pháp có thể nghĩ tới cũng thử một lượt, nhưng đều không ngoại lệ.

Dù là dùng tân hỏa đem vật quý dị đốt cháy hơn phân nửa, cũng không thấy một chút xu thế luyện thành pháp khí, không khỏi để tâm hắn sinh thất vọng.

“Chẳng lẽ thật không có biện pháp...”

Nhậm Thanh nheo mắt lại, nếu như có thể đem ý thức vật quý dị ma diệt sạch sẽ, nói không chừng sẽ có hiệu quả đối với tiến triển luyện khí.

Hắn cầm lấy một cái vật quý dị Vũ Nhân cảnh, lập tức đi tới ngoại giới.

Nhậm Thanh đi ra buồng nhỏ đứng tại bên trên boong tàu, dùng Long Xà Tích đem vật quý dị trói chặt, trực tiếp ném vào trong biển cát vô tận.

Vật quý dị điên cuồng muốn tránh thoát, nhưng Long Xà Tích lại càng ngày càng thắt và.

Chỉ là mấy hơi, Nhậm Thanh liền cảm giác động tĩnh trở nên có chút yếu ớt.

Nhậm Thanh vội vàng thu hồi Long Xà Tích, nguyên bản vật quý dị giương nanh múa vuốt không thấy tung tích, còn lại cái bướu thịt lớn bằng nắm đấm.

Hắn nắm lên bướu thịt, cảm giác giống như là khối tử vật không sinh cơ chút nào.

Gọi hệ thống ra.

【 quý thai 】

【 do vật quý dị chết từ trong trứng nước biến thành, sau khi ăn dẫn đến thân hồn dị hoá, nếu như không làm xử lý, bên trong thời gian ngắn liền biến thành tro tàn. 】

Nhậm Thanh khẽ nhếch miệng, giống như trong lúc mình lo lắng đã làm ra cái đồ vật khó lường.

Nói không chừng thật có thể cải biến toàn bộ cục diện Cai Ngục Đường.

Xà lan tựa hồ có thể phát giác được quỹ thai tồn tại, long cốt không ngừng uốn éo, giống như không kịp chờ đợi muốn hấp thu hết quỹ thai.

Tốc độ đi thuyền dần dần không ổn định, kém chút liền đâm vào bên trên cồn cát khổng lồ.

Nhậm Thanh thu hồi quỹ thai, bên trong miệng tự lẩm bẩm:

“Cái đồ chơi này có thể để cho pháp khí sinh ra thuế biến?”

“Vậy nếu là pháp khí bản thân mình, liền phải chọn cái vật quỹ dị tốt một chút. .”

Nhậm Thanh để ý thức hóa thành hình người hư ảo, đi tới bụng lao tù.

Hắn đi xuyên qua hành lang bên ngoài nhà tù, ánh mắt đảo qua từng cái vật quỹ dị bên trong, khiến cho tiếng gào thét vang lên.

Trong lòng Nhậm Thanh kỳ thật có chút hối hận.

Trước đây bởi vì bụng lao tù thực tế quá mức chật hẹp, hắn không có cố gắng thu thập vật quỹ dị, dẫn đến số lượng còn thừa đã không nhiều.

Nhậm Thanh bây giờ có tương đối ít lựa chọn.

Tạm thời cũng không có khả năng tiến đến chợ quỹ, dù sao Đại Mộng Quỷ Đạo đã đóng lại, dùng Mộng Điệp Pháp kích hoạt cửa hàng, lại có chút quá sớm.

Hắn chỉ có thể ném thử chọn lựa từ vật quỹ dị hiện có, từng lần một đánh giá nhà tù, bầu không khí trở nên càng ngày càng yên tĩnh.

Vật quỹ dị giống như có thể phát giác được ác ý, bọn chúng thay đổi táo bạo ngày xưa, cũng trốn ở nơi hẻo lánh

không động đây, sợ bị phát hiện.

Quý Lang cùng Côn Bằng phát ra tiếng nghen ngào quái dị, nhìn như là tại đang cười, kì thực trào phúng những cái đồng loại nhốt tại trong phòng giam kia

Nhậm Thanh tra xét vật quý dị hồi lâu, vẫn không hài lòng lắm.

Mặc dù hấn đối với quý thai vẫn chưa hiểu rõ, nhưng chắc hẳn loại hình vật quý dị sẽ gián tiếp ảnh hưởng đến pháp khí.

Chỉ là cũng không nói chắc được, trước tiên vẫn là phải thử dùng quý thai luyện chế pháp khí.

Nhậm Thanh đi ra từng chút, nhãn thần trong lúc vô tình đảo qua Côn Bằng nơi hẻo lánh, đột nhiên lông mày nhíu lại, không khỏi xem kỹ.

Theo đạo lý vật quý dị Côn Bằng xác thực rất thích hợp với sa thuyền, dị hoá đến cực hạn tiềm lực đã đầy đủ, nhưng vẫn đề là...

Ngục tốt đến cùng có thể hay không bóc sao?

Côn Bằng trong nháy mắt cảm nhận được nguy cơ, lưng có cổ hàn ý trải rộng toàn thân, để nó nhìn không được kinh hồn táng đảm.

Nó không vụng về giống như là cát người, mỗi ngày ngoại trừ nuốt Thạch Sa chính là ngủ say.

Cũng không nghĩ rằng ngục tốt mà không có sợ hãi giống là Quý Lang, nghĩ đến chỉ cần không đi trêu chọc Nhậm Thanh, liền sẽ không có gì nguy hiểm tính mạng.

Chương 423 - Luyện Khí Pháp 2

Chương 423. Luyện Khí Pháp 2

Côn Bằng mặc dù linh trí không cao lắm, nhưng cũng biết rõ đạo lý bị người khác không chế, đặc biệt là nghe qua tiếng kêu thảm thiết đau đớn những cái vật quý dị khác.

Nó tận lực giấu ở trong bóng ma, muốn cho bản thân mình trở nên không đáng chú ý.

Ác ý trong mắt Nhậm Thanh càng thêm nồng đậm, nhưng lập tức lắt đầu liền đi ra ngoài.

Có thể bóc ra ngực tốt hay không còn chưa biết, mọi chuyện quý thai Luyện Khí còn chưa ra gì, nếu như Luyện Khí pháp tùy tiện liền có thể tìm tòi, vậy thì không có khả năng tu sĩ Âm Sai cảnh như mình tìm ra dễ dàng.

Nhậm Thanh vượt vượt quý thai, cảm nhận được khí tức ẩn chứa bên trong dần dần suy yếu, qua không được bao lâu liền muốn phải thành tro tàn.

Nhậm Thanh lấy ra đạo bào pháp khí để luyện chế.

Kết quả cũng không xuất hiện động tĩnh kịch liệt như long cốt, cả hai tiếp xúc không hề có động tĩnh gì.

Khi hắn đem quý thai cầm đi ngoài giới, xà lan lại rục rịch ngóc đầu dậy, ý niệm long cốt muốn thôn phệ hết quý thai càng thêm không kịp chờ đợi.

“Chẳng lẽ xà lan là không thể phục chế sao?”

“Hắn là sẽ không thể...”

Nhậm Thanh đột nhiên hồi tưởng lại, xà lan bởi vì trước đây liên quan tới Chí Âm Yểm Chủ nhập vào, long cốt xuất hiện biến hóa ngoài ý liệu.

Để pháp khí mặc dù không có linh hồn, nhưng long cốt lại tồn tại ý thức theo bản năng.

Khả năng này chính là mấu chốt quý thai luyện khí.

Hắn nghĩ sâu tính kỹ, về sau không có lựa chọn cưỡng ép thi triển Chí Âm Yểm Chủ.

Nếu như nhất định phải y lại vào năng lực một loại thuật pháp nào đó, Quý Thai Luyện Khí pháp liền không thể mở rộng, thực tế có vẻ quá gàn gà.

Bất quá Nhậm Thanh đã có phương hướng đại khái, cũng là không cần lại xoắn xuýt.

Hắn trực tiếp để đạo bào pháp khí đặt tại bên trên Mộ Bia lô, đợi chủ tài liệu da người hoạt hoá, sau đó liền dùng các loại vật liệu ném thử kích phát ý thức pháp khí.

Nhậm Thanh vốn không ôm hi vọng cái gì, nếu như vật liệu hiện hữu cũng thất bại, vậy liền dứt khoát để sau khi chuông không chợ quý rồi nói sau.

Nhưng kết quả lúc hắn bôi lên Trạch Sa, đạo bào liền sinh ra biến hóa.

Tàn hồn bên trong Trạch Sa muốn dung nhập vào bào, khiến cho bản thân pháp khí kháng cự kịch liệt.

Ngay tại trong giây phút pháp khí tự hủy, có ý thức cực kì mờ nhạt sinh ra.

Nói là ý thức, kỳ thật càng giống một cỗ oán niệm, xa xa so không bằng long cốt xà lan.

Nhậm Thanh kịp thời dừng tay lại, đạo bào mặc dù rách nát không chịu nổi, nhưng ít ra không có tổn hại bên trong, mà oán khí vẫn bảo lưu lấy.

Lập tức hắn cũng cảm giác đạo bào muốn thôn phệ quỷ thai.

Nhậm Thanh không chút do dự đem quỷ thai ném cho đạo bào, lập tức da người duỗi ra vô số xúc tu, đem quỷ bào thai cuốn lấy.

Nhậm Thanh quan sát phi thường cẩn thận.

Hắn cảm giác ở giữa pháp khí cùng quỷ thai hắn là tồn tại quan hệ bổ sung, cho nên sẽ dẫn đến nhiều loại Luyện Khí pháp đản sinh.

Nguyên vật liệu của Pháp khí lấy từ tu sĩ, quỷ thai lại là vật quỷ dị chết đi.

Có thể tính là đồng xuất bản nguyên không?

Nhậm Thanh lẳng lặng chờ đợi, hi vọng kiện quỷ thai khí thứ nhất có thể thuận lợi đản sinh.

Đạo bào dần dần sinh ra rất nhiều đồ án huyền diệu, giống như là bắt đầu hô hấp nhúc nhích, giống như muốn một lần nữa hóa thành vật quỷ dị.

Nhậm Thanh đề cao cảnh giác, dùng quỷ ảnh đem Mộ Bia lô bao trùm.

Mộ Bia lô thể nhưng là căn bản để hắn đặt chân Chợ Quỷ.

Pháp khí đạo bào ổn định lại, bất tri bất giác tản ra khí tức Cai Ngục Pháp.

Nhậm Thanh cau mày, làm sao giống như là một bộ khôi lỗi tu sĩ không có hồn phách?

“Sẽ không luyện ra cái đồ vật quỷ gì chứ...”

Hắn mới vừa sinh ra ý niệm này, đạo bào đột nhiên trở nên không được bình thường, mặt ngoài không ngừng có máu loãng chảy ra, mùi hôi thối tràn ngập ra.

Nhậm Thanh vội vàng đem đạo bào cởi khỏi Mộ Bia lô, sau đó ném tới bên trên hành lang.

Ầm!

Chỉ nghe được tiếng vang kỳ quái truyền đến.

Đạo bào hóa thành một bộ da người, vậy mà đứng thẳng đi lại mấy bước.

Nhưng cũng không lâu lắm, bản thân pháp khí liền bắt đầu sụp đổ, vết tích hư thối càng ngày càng nghiêm trọng, máu loãng từ lỗ chân lông dâng trào.

Ầm! ! !

Pháp khí biến thành thịt bằm, tung tóe lên vách tường mặt đất đều là màu đen máu loãng.

Trên mặt Nhậm Thanh âm tình bất định.

Nhưng hắn suy tư một chút, lại cảm thấy khoảng cách tới thành công đã không xa.

Quý thai là vật quý dị hóa thú, cùng vật liệu da người của pháp khí đạo bào chênh lệch quá lớn, dẫn đến không cách nào tiến một bước dung hợp.

Nhậm Thanh không có quá nhiều do dự, liền tiếp tục Luyện Khí.

Cũng may tại lao tù bụng trong, vật quý dị tương quan Thần Túc Kinh cùng vật liệu có thể kiếm ra nhiều, có thể thấy được Huyết Cầu bang những năm này công hiến rất tốt.

Hắn trước dùng da thú luyện chế thành đạo bào, tiếp sau cho hấp thu Trạch Sa, cuối cùng lại cẩn thận nghiêm túc để

quỷ thai vào.

Lúc này quá trình xác thực tương đối bình ổn.

Nhưng trọn vẹn chờ đợi hai ngày sau, cuối cùng vẫn là thất bại.

Nhưng mà không có nổ tung lên, mà là pháp khí sụp đổ.

Chương 424 - Luyện Khí Pháp 3

Chương 424. Luyện Khí Pháp 3

“Chẳng lẽ Quỷ Thai của Luyện Khí pháp cũng có yêu cầu thời hạn?”

“Không thể nào...”

Nhậm Thanh vỗ đầu một cái, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, bên trong miệng tự nhủ:

“Pháp khí cùng quỷ thai, không phải liền là tu sĩ cùng vật quỷ dị sao...”

Hai mắt hấn đỏ bừng luyện chế pháp khí.

Vật liệu vẫn là da thú, vật quỷ dị thì đổi thành quỷ thai Vũ Nhân cảnh, mô phỏng trình tu luyện nuốt quỷ quá.

Tốn hao mấy canh giờ, về sau Mộ Bia lộ liền không có động tĩnh.

Nhậm Thanh cầm đạo bào màu xám thường thường không có gì lạ, xúc cảm giống như là da voi, dùng sức kéo một cái phát hiện bền bỉ hơn nhiều so với nguyên bản.

Nhưng hấn mặc lên người, về sau biểu lộ không khỏi lộ ra nét mừng.

Nhậm Thanh vừa mới bắt đầu không cách nào vận dụng pháp khí, nhưng hóa thân thành Quỷ Lang, về sau hấn liền cảm giác được thuật pháp cùng quỷ thai khí sinh ra liên hệ.

Đạo bào biến thành một tầng da voi thật dày, bảo hộ ở toàn thân.

Cái quỷ thai khí này xem như hoàn thành rồi.

Nhậm Thanh đã hiểu rõ ràng Quỷ Thai Luyện Khí pháp.

Đầu tiên quỷ thai dung nhập pháp khí, là cần tiến lên từng bước.

Tựa như là tu sĩ thôn phệ vật quỷ dị tấn thăng, nhất định phải từ quỷ thai Vũ Nhân cảnh, đến quỷ thai Bán Thi cảnh, tiếp theo là quỷ thai Quỷ Sứ cảnh...

Dùng vật liệu Tượng Túc Giả để luyện chế pháp khí, cũng chỉ có thể dung nhập quỷ thai có lộ tuyến dị hoá tương đồng, nếu không sẽ dẫn đến lúc Luyện Khí thất bại trong gang tấc.

Mấu chốt Quỷ thai khí cũng không phải là quỷ thai, mà là bản thân của pháp khí nguyên thủy.

Đơn giản mà nói, nếu như Nhậm Thanh dùng vật liệu Tượng Túc Giả Quỷ Sứ cảnh luyện chế ra pháp khí Nguyên Thủy, như vậy hạn mức cao nhất chính là Quỷ Sứ cảnh.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là quỷ thai thuận lợi dung hợp.

Dung hợp thành công sau đó ý thức mạnh yếu được sinh ra sẽ liên quan tới điểm ấy, Nhậm Thanh cũng không có tìm được biện pháp tốt hơn.

Nhưng không thể không nói, tiềm lực Quỷ Thai Luyện Khí pháp tuyệt đối kinh khủng.

Nhậm Thanh ngẫm lại đều có chút không thể tưởng tượng nổi, pháp môn có thể thay đổi phát triển Cai Ngục Đường, bây giờ lại liên bày ở trước mặt mình.

Hắn cường chế gạt bỏ tạp niệm tiếp tục Luyện Khí , mặc cho xà lan đang đi trên hoang mạc bát ngát, hắn không tiếp tục để ý sự vật ngoại giới.

Đội Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, vật quý đi ở lao tù trong bụng đã hao hết, pháp khí thành phẩm lưu lại cũng chỉ có ba kiện.

Theo thứ tự là hai kiện đạo bào, cùng một cái trường kiếm.

Ngược lại cũng không phải tỉ lệ luyện khí thất bại quá cao, chủ yếu là Nhậm Thanh muốn khảo thí hạn mức cao nhất của pháp khí, cho nên đang không ngừng lặp đi lặp lại luyện chế.

Nhậm Thanh luyện chế ba thanh quý thai khí đều là Bán Thi cảnh, coi như lấy được quý thai Quý Sứ cảnh tương ứng, ý thức pháp khí cũng không cách nào gánh chịu.

Còn cần hoàn thiện thêm.

Nhậm Thanh cầm lấy cốt kiếm, cắt lên tay mình cho nó nhiễm một chút máu, Huyết Luyện đơn giản rồi bắt đầu ngự kiếm.

Cốt kiếm bay tứ tung trên dưới, duy trì tại trong vòng trăm thước.

Nhậm Thanh vận dụng hơi có chút không lưu loát, phạm vi cũng không lớn, chủ yếu bởi vì vật quý đi sở thuộc cốt kiếm tên là “Sinh xương quyết” .

Lấy Phi Giáp Công của hắn chỉ có thể miễn cưỡng không chế cốt kiếm, chỉ có tu sĩ nắm giữ sinh xương quyết, mới có thể phát huy ra uy lực hoàn toàn.

Có thể thấy được đối những tu sĩ Âm Sai cảnh như Tống Tông Vô mà nói, chỉ sợ quý thai khí tác dụng nhỏ bé, trừ phi là quý thai khí Dương Thần cảnh.

Nhậm Thanh nguyên bản còn có lo lắng, nếu như Quỷ Thai Luyện Khí pháp lưu truyền ra ngoài, có thể dẫn đến tình huống giết người luyện khí hay không.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, chỉ là vấn đề pháp khí nguyên bản sinh linh tính, quỷ thai pháp khí liền không khả năng sản xuất quy mô hàng loạt.

Mà giá cả vật quý dị Đại Mộng Quỷ Đạo lại có giá rất rẻ, quỷ biết rõ Cai Ngục Đường mấy trăm năm đã góp nhặt được bao nhiêu.

Coi như loại vật quý dị nào đó có chỗ thiếu thốn, cũng là bởi vì điều kiện tu luyện thuật pháp quá mức hà khắc, đã sớm đoạn tuyệt.

Nhậm Thanh dùng tay mò lấy vách tường xà lan nói ra:

“Đặt cho ngươi một cái tên là Quỷ Thuyền đi.”

“Nếu thuật pháp có thể hình thành pháp khí, quỷ thai khí chú định không tốt cũng không xấu, nhưng nếu là dùng làm luyện chế pháp khí cỡ lớn...”

Phải biết tài liệu chính của quỷ thuyền cũng không phải là Cốt mộc, mà là xương sườn Địa Tàng Vương làm long cốt, kia thể nhưng là vật liệu Dương Thần cảnh...

Đại biểu cho hạn mức cao nhất của quỷ thuyền thể nhưng là Dương Thần cảnh!

Chớ nói chi là ý thức quỷ thuyền phi thường đặc thù, dù là tương lai xà lan xuất hiện ở khắp nơi, chiếc xà lan này của hắn cũng là tồn tại đứng đầu.

Nhưng mà quỷ thuyền chỉ có thể dung nhập vào quỷ thai theo lộ tuyến Phó Vị Giả Thao Thiết Pháp.

Nhậm Thanh phá lên cười, thanh âm quanh quẩn tại buồng nhỏ:

“Theo đạo lý này, trong tay mỗi người có một cái không gian giới chỉ mới là tu tiên chính thống.”

Chỉ cần đem Thao Thiết Pháp truyền bá ra ngoài, thông qua vật quý di của tu sĩ Thao Thiết Pháp bỏ mình được tàng trữ lại, quý thai khí Dương Thần cảnh sớm muộn có thể luyện chế ra được

Dù cho ý thức quý thai khí khó mà tăng trưởng, nhưng luôn có khả năng thành công.

“Lính cai ngục chúng ta như giới bộ sinh trưởng trong thi thể, không đem thi thể ăn xong, vậy sao được gọi là giới bộ?”

Chương 425 - Tin Tức Lớn

Chương 425. Tin Tức Lớn

Chỉ tiếc muốn phát triển Quỷ Thai Luyện Khí pháp, cần thời gian không ngắn.

Lấy quy mô Cai Ngục Đường trước mắt đến đánh giá gần như không có khả năng luyện chế ra quỷ thai khí Âm Sai cảnh, chớ nói chi là Dương Thần cảnh.

Liên liên luyện chế quỷ thai khí Quỷ Sứ cảnh, đều phải tìm biện pháp vượt qua nan đề ý thức.

Nhưng bất kể như thế nào, chỉ ít quỷ thai khí có thể tăng thêm cho Cai Ngục Đường ba phần nội tình.

Nhậm Thanh tiếp tục hoàn thiện chi tiết, đồng thời đem nội dung ghi chép lại.

Chờ hẵn đem Quỷ Thai Luyện Khí pháp đóng thành sách, bất tri bất giác đã qua hơn hai tháng, thọ nguyên cũng đầy đủ để nguy biến.

Nhậm Thanh đánh giá cây dị hoá trong não, rất nhanh liền quyết đoán.

【 Điệp Thuê 】 : Hồn điệp không còn tiêu tán, nhưng mà cách mỗi bảy ngày nhất định phải hóa thành kén điệp.

Đợi Nhậm Thanh tấn thăng “Tam thốn nhân gian”, liền có thể dùng hồn điệp hóa thành chợ quỷ, nhưng tránh không được phải ở phụ cận chợ quỷ.

Cho dù là Đại Mộng chân nhân, cũng tới Dương Thần cảnh mới có khả năng thoát thân.

Tác dụng Điệp Thuế chính là duy trì chợ quý, coi như Nhậm Thanh ở xa bên ngoài vạn dặm, chợ quý cũng chỉ cần cách mỗi bảy ngày đóng lại một ngày.

Với hấn mà nói, Mộng Điệp Pháp tự nhiên là thứ để chợ quý dựa vào, tập chung vào chợ quý là được, nhờ vào đó thu thập thợ nguyên.

Nhậm Thanh kết thúc bế quan, về sau kiểm tra quý ảnh tiến độ một hồi, phát hiện các bộ vị của xà lan mới đã luyện chế xong xuôi, chỉ còn phần lắp ghép.

Long cốt mặc dù là luyện chế không bằng trước kia, nhưng kỳ thật ảnh hưởng cũng không lớn.

Nhậm Thanh lấy ra Trạch Sa vẩy trên long cốt, tàn hồn sinh ra tiếng kêu thảm cực kì chói tai, như là mỡ bò đụng vào dao nóng, rung động xẹt xẹt.

Hấn đem trọng đồng phát triển đến cực hạn, mới miễn cưỡng cam đoan xương sườn Địa Tàng Vương không bị tổn hại, từng điểm linh quang từ long cốt bắn ra.

Nhậm Thanh thở ra một hơi thật dài.

Tuy nói ý thức bên trong long cốt có vẻ tương đối nhỏ yếu, hơn nữa không cách nào cùng Quý thuyền đánh đồng, nhưng ít ra có thể gánh chịu quý thai.

Đây coi như là một chiếc xà lan hàng mẫu, chờ trở về doanh địa lại giao cho Cai Ngục Đường.

Nhậm Thanh duỗi lưng một cái, đi vào trên boong tàu nhìn ra phương xa, lần này bế quan đã đem tài nguyên trữ hàng móc rỗng.

Ngay cả con mắt cũng ăn đến bảy tám phần.

Nhưng mà bản thân mình làm chợ quý chi chủ, nắm trong tay tài nguyên Cai Ngục Đường, dù cho không thể quang minh

chính đại chuyển vào lao tù trong bụng, nhưng rút chút lông dê cũng không quá mức đi.

Cũng không biết rõ Đại Mộng các có vật quý dị Thao Thiết Pháp Phó Vị Giả hay không.

Hiện nay ý thức Quỷ thuyền hẳn là đủ để gánh chịu quỷ thai Bán Thi cảnh, thậm chí mạo một chút mà nói, Quỷ Sứ cảnh cũng có thể thử một lần.

Nhậm Thanh lái Quỷ thuyền đi tới mục đích, khoảnh cách tới doanh địa đã không xa.

Mới vừa tới gần trong ngàn dặm, hẳn liền nhìn thấy không ít Minh Nha phi hành trên không tại đại mạc.

Rất hiển nhiên Chuẩn đã bắt đầu dò xét tình huống Thanh Hư Cung, chẳng qua trước mắt chỉ là tại bên ngoài thi thể Tử Nhục đạo nhân.

Một cái Minh Nha nhìn thấy Quỷ thuyền, về sau rất nhanh liền rơi vào trên vai Nhậm Thanh.

“Nhậm tiểu tử, bệ quan kết thúc?”

Minh Nha phát ra thanh âm khàn khàn của Chuẩn, hai mắt đỏ như máu không ngừng đánh giá Nhậm Thanh, nhưng mà căn bản là không phát hiện được dị dạng.

“Không kém bao nhiêu.”

Nhậm Thanh giải thích một cách mơ hồ, đồng thời để tốc độ Quỷ thuyền trở nên càng nhanh.

Quỷ thuyền như là hung thú thoát khôn mà ra, bộc phát ra khí thế làm cho người hít thở không thông, đầu thuyền bén nhọn giống như muốn đem từng cùn cát đụn nát.

Minh Nha nghiêng đầu, cảm thụ cuồng phong phát qua khuôn mặt, nhin không được cảm thán nói:

“Thuyền này lại là do rất nhiều pháp khí ghép lại mà thành, thật thú vị.”

“Thời gian mấy tháng liền hoàn thành luyện chế, cũng chỉ có Nhậm Thanh người có thể làm được.”

“Còn có thứ càng thú vị.”

Nhậm Thanh cười hắc hắc, từ trong ngực lấy ra cốt kiếm, ngón tay hướng về phía trước điểm tới, cốt kiếm lập tức hóa thành hàn quang xuyên thẳng qua không khí.

“Lại nắm giữ thuật pháp mới, a... Sợ là không phải sinh cốt...”

“Chờ đã, người đang làm gì vậy! ! !”

Minh Nha phát ra tiếng gào chói tai, bởi vì không chế không nổi khí tức ba động, trong nháy mắt bạo tạc biến thành một bãi thịt băm.

Nhậm Thanh không kịp đề phòng để thịt băm bắn đầy mặt, đành phải bất đắc dĩ xóa đi huyết nhục.

Hắn vừa định dùng dị miệng thanh lý ô uế, lại nghe được tiếng vang vỗ cánh lít nha lít nhít, ngẩng đầu nhìn lại lập tức rùng mình.

Hàng trăm hàng ngàn con Minh Nha hướng Quỷ thuyền lao xuống, còn có Minh Nha không ngừng phát sinh bạo tạc.

Chuẩn hoàn toàn không chế không nổi cảm xúc, nội tâm kích động không lời nào có thể diễn tả được, bản thể thông tri Lý Thiên Cương, đồng thời phân thân đuổi theo Quỷ thuyền.

Không có tu luyện thuật pháp, lại dựa vào pháp khí thể hiện ra bộ phận uy năng, điều này đại biểu lấy cái gì? ! !

Chương 426 - Tin Tức Lớn 2

Chương 426. Tin Tức Lớn 2

Cho dù Nhậm Thanh là thế nào làm được, đều có thể tùy tiện giải quyết khốn cảnh Cai Ngục Đường gặp phải, đó chính là nhân thủ thiếu hụt nghiêm trọng

Dù là loại pháp khí này chỉ có thể gia tăng thực lực quân dự bị, nhưng đối với Cai Ngục Đường mà nói, cũng có thể bằng thêm mấy trăm vị trợ thủ.

Dù cho Cai Ngục Đường khua chiêng gõ trống tuyên nhận quân dự bị, cũng không cải biến được quần cảnh thiếu hụt lính cai ngục chính thức.

Nhậm Thanh nuốt ngụm nước bọt.

Hắn đang suy nghĩ Chuẩn có phải đột nhiên dị hoá không kiểm soát hay không.

Theo đạo lý thì mình cũng còn không có thể hiện ra đặc điểm Luyện Khí pháp chân chính của Quỷ Thai, liền đã diên diên khùng khùng như thế, đến thời điểm thể hiện thật thì còn đến đâu.

“Chuẩn tiền bối, có chuyện cứ nói cho tốt, mọi người tâm bình khí hòa...”

Mấy trăm con Minh Nha trăm miệng một lời hô:

“Nói cho ta, đến cùng là làm được bằng cách nào, phương thức nào có thể lấy pháp khí khổng chế thuật pháp? ! !”

“Vậy thì phải từ quỷ thai Luyện Khí pháp mà nói tới...”

Nhậm Thanh đang suy tư làm sao để cáo tri ngắn gọn cho Chuẩn, bóng mờ to lớn đã đem Quỷ thuyền bao phủ, chính là bản thể Chuẩn chạy đến.

Phần lưng Chuẩn còn có Lý Thiên Cương, hấn biểu lộ nghiêm túc, ánh mắt tựa hồ đang tìm đặc thù chuỗi cốt kiếm này.

“Tiến đến A Tỳ Địa Ngục lại nói!”

Lý Thiên Cương vung ra một tờ trang giấy, trực tiếp hình thành con đường to lớn.

Chuẩn gật đầu, móng vuốt bắt lấy Quỷ thuyền xuôi theo, trực tiếp vỗ cánh đi vào con đường, trong chớp mắt đi tới A Tỳ Địa Ngục.

Quỷ thuyền mặc dù ngay cả Bán Thi cảnh cũng không có, nhưng tài liệu chính làm từ xương sườn Địa Tàng Vương, tự nhiên sinh ra bất mãn đối với hành vi của Chuẩn.

Nó ý đồ dùng cánh buồm tránh thoát trói buộc, nhưng mà hiển nhiên không làm nên chuyện gì.

Chuẩn thấy vậy vừa mừng vừa sợ.

Luôn cảm giác cái gọi là Quỷ Thai Luyện Khí pháp này có chút tà môn, làm sao lại để pháp khí trở nên có linh tính như thế, ngẫm lại cũng là rất khó tin được.

Lý Thiên Cương ngược lại là tỉnh táo lại, lợi dụng thuật pháp liên hệ Đại Mộng chân nhân, về sau lần nữa triệu tập Âm Sai cảnh đến chợ quỷ.

Nhưng mà có thể chạy tới chỉ có đầu trong bình, tất cả những người khác bế quan.

Chuẩn đem Quỷ thuyền đặt ở đỉnh Mộng Thụ, đem thân cây bằng phẳng nện thành hình uốn lượn, để Nhậm Thanh đáy lòng nhịn không được thăm mắng.

Đây là hàng giá đắt đó, đến lúc đó sửa chữa phục hồi một cái lại phí không ít tiền bạc.

Chuẩn lú lo không ngừng muốn biết được kỹ càng về quý thai khí, nhưng mà cân nhắc đến Đại Mộng chân nhân còn chưa tới, đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, mặt mũi đầu trong bình tràn đầy bất đắc dĩ, từ gốc cây một đường lẫn lên.

“Đến cùng là có việc gì, lại triệu tập...”

Hắn nhìn thấy hai người Lý Thiên Cương vây quanh Nhậm Thanh, lập tức ý thức được là tên này làm ra, khóe miệng bắt đầu không khỏi co rúm.

Thật là có thể giải quyết.

Đại Mộng chân nhân cũng từ đó xuất hiện, quang ảnh vắn vẹo không ngừng lóe ra, hắn cũng đã từ Lý Thiên Cương biết được quý thai khí.

Lý Thiên Cương khẽ gật đầu nói:

“Nhậm Thanh, ngươi nói đi.”

Nhậm Thanh chê cười gãi đầu, sau đó lấy ra bản sách thật dày, trang bìa viết “Quý Thai Luyện Khí pháp”.

Bên trong ngoại trừ ghi chép Luyện Khí pháp, còn có vận dụng đối với quý thai khí, cùng tương quan tới các mặt Cai Ngục Đường.

Hắn không có giữ lại quá nhiều, bởi vì chỉ cần biết được khái niệm Quý Thai Luyện Khí pháp, tốn hao chút thời gian liền có thể hoàn thiện không sai biệt lắm.

Vừa vắn đề Cai Ngục Đường giải quyết vấn đề tăng trưởng ý thức của quý thai khí, Nhậm Thanh ngồi mát ăn bát vàng là được, dù sao nhiều người làm vẫn tốt hơn là một người.

“Giải thích quá rườm rà, các vị chính tiền bối xem đi.”

Đại Mộng chân nhân duỗi cánh tay, thư tịch trong nháy mắt liền đến đến lòng bàn tay, tiếp sau đó hai mắt trọng đồng thả ra u quang, mấy hơi liền lấy xem hết.

Lông mày Nhậm Thanh nhú lại.

Vô Mục Pháp Đại Mộng chân nhân chí ít cũng đã một lần nguy biến, năng lực vừa mới hiện ra chính là một loại nguy biến chi nhánh nào đó.

Không hổ là Dương Thần cảnh, nắm giữ một môn thuật pháp căn bản không cần quá nhiều thời gian.

Đại Mộng chân nhân tích chữ như vàng, mở miệng nói ra: “Rất có triển vọng, bây giờ ngươi là chợ quý chi chủ, cứ dựa theo ngươi nói để xử lý.”

Lập tức Quý Thai Luyện Khí pháp truyền tới tay Lý Thiên Cương.

Lý Thiên Cương không có năng lực đọc nhanh như gió, liền kiên nhẫn lật xem, thỉnh thoảng còn cầm bút lông ghi chép trên trang giấy.

Chuẩn thấy vậy vò đầu bứt tai, hiển nhiên đối với Quý Thai Luyện Khí pháp vô cùng hiếu kỳ.

Lý Thiên Cương sau khi xem xong, biểu lộ áp chế không nổi kinh ngạc, đánh giá Nhậm Thanh giống như là thấy quái vật, hấn tê cả da đầu.

Chương 427 - Kế Hoạch Tuyên Truyền Quỷ Thai Khí

Chương 427. Kế Hoạch Tuyên Truyền Quỷ Thai Khí

Hắn đem thư tịch đưa cho Chuẩn, sau đó hiểu kì hỏi:

“Người tại trong sách nói tới pháp khí cỡ lớn, chẳng lẽ chính là chiếc thuyền này?”

Chỉ có linh tính thì kỳ thật cũng tác dụng không lớn, huống hồ quỷ thai khí tấn thăng tương đối phiền phức.

” Vật liệu chủ yếu xà lan là Địa Tàng Vương xương sườn, cái quỷ thai khí này có tiềm lực tấn thăng Dương Thần cảnh, nhưng mà còn cần đào móc.”

Ba người Lý Thiên Cương hai mặt nhìn nhau, hô hấp biến thành ồ ồ.

Phải biết xương sườn Địa Tàng Vương là có thể tự hành chữa trị, đây đúng là có thể thay đổi thể cục Luyện Khí pháp, thậm chí đủ để ảnh hưởng hậu thế.

Bọn hắn là sau khi chấn kinh bởi thiên phú Nhậm Thanh, còn có chút kính nể với việc đối phương không giữ lại chút nào, trong lòng bắt đầu đối đãi như cùng thể hệ.

Nhậm Thanh khi nói chuyện đem Quỷ thuyền thu vào lao tù trong bụng, sau đó lấy ra xà lan mới luyện.

Quỷ thuyền ý thức tương đối đặc thù, vẫn là dùng xà lan nêu ví dụ, nếu không dễ dàng để bọn hắn cảm thấy độ khó luyện chế quá thấp.

Nếu là chúng tiên bối không đi nghiên cứu pháp môn tăng trưởng ý thức quý thai khí, chẳng phải là phiền toái, hẳn sẽ mệt hơn rất nhiều.

“Đại Mộng chân nhân, ngài có vật quý dị Thao Thiết Pháp Vũ Nhân cảnh?”

Đại Mộng chân nhân đưa tay chụp vào Đại Mộng Quý Đạo, đem một cục thịt bóng cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh lập tức liền ly khai A Tỳ Địa Ngục, đi vào Thủy Trạch ngoại giới, vật quý dị một lát liền biến thành quý thai.

Chờ hẳn trở về, tám ván gỗ chỉnh thể cấu thành xà lan có chút lay động, hiển nhiên quý thai khí đã kiểm chế không được.

Đầu trong bình cũng xem hết Quý Thai Luyện Khí pháp, đám người nhìn chăm chăm cử động Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh cạy mở tám ván gỗ ở xà lan, hiển lộ ra long cốt bên trong, sau đó dùng Long Xà Tích trói lại quý thai kéo tới gần.

Long cốt mọc ra mầm thịt, kéo chặt lấy quý thai, cả hai bắt đầu tương dung.

Tám ván gỗ dần dần đóng lại chặt chẽ, tất cả vật liệu càng thêm cứng cỏi, đồng thời liền thành một khối, khí tức Thao Thiết Pháp phát ra.

Nhậm Thanh lúc này mới ý thức được, năng lực của xà lan quý thai khí là cái gì.

Kỳ thật trước đây Quý thuyền liền đã thể hiện ra bộ phận, kia là hạch tâm Thao Thiết Pháp, có thể nuốt tài liệu khác để đền bù bản thân thiếu hụt.

Nếu như đem vật liệu chịu được nhiệt độ cao bám vào tại mặt ngoài thuyền, cứ thế hấp thu, Quỷ thuyền thậm chí có thể đi thuyền tại nam tương.

Còn có lôi đình, độc dịch...

Đồng thời càng nhiều tác dụng cần đào móc, dù sao Nhậm Thanh cũng không biết quỷ thai khí tấn thăng Âm sai hoặc là Dương Thần, sẽ phát sinh cái gì.

Cai Ngục Đường nếu là thật đến lúc phải rút lui khỏi Tương Châu, xà lan có thể ứng đối được rất nhiều tình trạng đột phát, có thể thấy được năng lực sinh tồn của nó rất mạnh.

Bọn người Lý Thiên Cương hiển nhiên cũng ý thức được điểm ấy, đánh giá đối với xà lan lại đề cao mấy phần, không ngừng lo lắng lấy được mất.

Đầu trong bình mở miệng nói ra:

“Kể từ đó, muốn điều khiển xà lan quỷ thai khí xác thực phải để càng nhiều tu sĩ nắm giữ Thao Thiết Pháp, còn phải là lộ tuyển Phó Vị Giả.”

Chuân cười hắc hắc nói ra:

“Xem ra ta cũng phải ném thử tu luyện Thao Thiết Pháp.”

【 Thao Thiết Pháp 】

【 Thao Thiết Pháp minh khắc tại dạ dày dị thú Thao Thiết, do Tử Nhục đạo nhân lấy được, phương pháp tu luyện này cần ăn lượng lớn, mãi đến khi dạ dày khuếch trương đến gấp sáu lần, liền có thể tu thành. 】

Điều kiện nhập môn Thao Thiết Pháp cũng không tính hà khắc, nếu không thì Cai Ngục Đường muốn mở rộng môn thuật pháp này, độ khó quá cao.

Lý Thiên Cương suy tư thật lâu, cau mày hỏi:

“Chân nhân, bên trong Đại Mộng các còn có bao nhiêu gốc Khô Hoàng Thảo?”

Đại Mộng chân nhân không chút nghĩ ngợi hồi đáp:

“Tổng cộng có ba ngàn bảy trăm gốc.”

Nhậm Thanh sững sốt một chút, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng.

Khô Hoàng Thảo được hiệu đặc biệt, dùng với nước uống vào, sẽ hình thành màng dính bao trùm dạ dày.

Coi như ăn đồ ăn có độc tính, dạ dày cũng sẽ không bị tổn thương.

Quan trọng nhất là, khô hoàng thảo có thể sửa chữa phục hồi dạ dày, phạm nhân tu luyện Thao Thiết Pháp khó tránh khỏi phải tự mình hại thân thể mình, có thể nhờ vào đó mưu lợi.

Lý Thiên Cương gật đầu nói ra:

“Hiện nay hơn ba ngàn gốc khô hoàng thảo hoàn toàn không đủ, ta lập tức liên hệ Hạc Sơn trấn trồng.”

Hắn sau khi nói xong nhìn về phía Nhậm Thanh, muốn nói gì đó lại thôi nói:

“Đã như vậy, truyền thụ Quỷ Thai Luyện Khí pháp liền giao cho Nhậm Thanh người xử lý, nhưng mà...”

Nhậm Thanh cũng minh bạch Lý Thiên Cương lo lắng, nếu như Quỷ Thai Luyện Khí pháp lưu truyền ra, rất có thể sẽ dẫn đến rất nhiều lính cai ngục tiến về Thủy Trạch.

Tránh không được xuất hiện tử thương không thể không chết, vẫn là cần cẩn thận một chút.

Chương 428 - Kế Hoạch Tuyên Truyền Quỷ Thai Khí 2

Chương 428. Kế Hoạch Tuyên Truyền Quỷ Thai Khí 2

“Kỳ thật có thể phát triển thế lực tại San Thành, để người sa mạc trở thành lính cai ngục tiếp xúc Quỷ Thai Luyện Khí pháp, chắc hẳn cũng không có vấn đề.”

Lý Thiên Cương cẩn thận suy tính, đúng là đạo lý này.

Hắn mấy ngày tiếp xúc với Sa Sơn Tử, phát hiện thiên phú của người sa mạc tu luyện thuật pháp không tệ, chủ yếu là tâm tính thật tốt.

Dù là đem lợi và hại của thuật pháp cáo tri cho người sa mạc, chỉ sợ đại bộ phận cũng sẽ không lùi bước.

Nhậm Thanh hợp thời nghi đề cử đưa bản Phong Sa Pháp bản đơn giản làm thuật pháp cho người sa mạc, Lý Thiên Cương cũng cảm thấy không tệ.

Chỉ là hắn thật tình không biết Nhậm Thanh sớm đã bố cục tại bên trong Long Sa thành, Phong Sa Luyện Khí pháp đã có không ít quan thụ đạo sĩ tu luyện.

Nhưng mà Cai Ngục Đường muốn nhúng tay vào Long Sa thành thì độ khó vẫn không nhỏ.

Nhậm Thanh nghi ngờ hỏi:

“Lý Thiên Cương tiền bối, có xà lan pháp khí, về sau các người liền muốn tiến đến Long Sa thành rồi?”

Lý Thiên Cương khẽ gật đầu nói:

“Đúng vậy, mọi việc cũng đã chuẩn bị gần xong.”

Hiện nay kế hoạch Cai Ngục Đường lấy thăm dò làm chủ, do Chuẩn phụ trách thăm dò Thanh Hư Cung, hãn phụ trách Long Sa thành, truyền đạo cũng không phải là chủ yếu.

Nhậm Thanh do dự một chút, liền đem Thủy Trạch pháp thông báo cho đám người kỹ càng, đặc biệt là liên quan tới thành tiên đệ tam cảnh Quỷ Thực cảnh.

Lý Thiên Cương nghe nói xong thì rơi vào trầm tư.

Nhìn như vậy, thế lực Trạch nhân còn không thể khinh thường, đối phương chỉ cần phát hiện lính cai ngục tồn tại, tất nhiên sẽ cùng tấn công.

Lính cai ngục cùng Trạch nhân giống như trời sinh chính là đối địch, có thể nói không chết không thôi.

“Ta sẽ chú ý, cố gắng thu liễm khí tức đi qua bão cát.”

Lý Thiên Cương có tu vi Thích Âm Thần, đối với thuật pháp là thu phóng tự nhiên, lặng yên không tiếng động trà trộn vào bên trong thành vẫn tương đối dễ dàng.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động nói ra:

“Có thể chọn lựa vài người sa mạc mang đến A Tỳ Địa Ngục, ta sẽ truyền thụ Quỷ Thai Luyện Khí pháp.”

Hắn nhìn như là vì phát triển Luyện Khí pháp, kì thực muốn tìm chút nhân viên cửa hàng, Luyện Khí bình thường thì giao cho người sa mạc là đủ.

Lý Thiên Cương rất nhanh liền đáp ứng, với hắn mà nói, hoàn toàn là tiện tay mà thôi.

Hoạch đại khái tiếp theo của Cai Ngục Đường lập tức liền xác định, nếu có thể tiêu hóa hết Thủy Trạch, tốc độ phát triển

sẽ bay vọt.

Đại Mộng chân nhân cứ thế biến mất, chẳng biết đi nơi nào.

Bọn hắn tiếp tục nhìn Quỷ Thai Luyện Khí pháp, nghiên cứu thảo luận vấn đề quỷ thai khí ý thức.

Nếu như quỷ thai khí không cách nào tự chủ tăng lên ý thức, đạt tới Bán Thi cảnh chính là hạn mức cao nhất.

Nhậm Thanh thấy bọn hắn đưa ra rất nhiều loại trường hợp đáng tin cậy khả thi, có người nói dùng thuật pháp thai nghén, còn có cách thông qua tà vật kích thích oán khí của nó ...

Đầu trong bình là linh hoạt nhất, thường thường có thể tưởng tượng suy một ra ba.

Từ thư tịch cất giữ trong bí các liền có thể nhìn ra, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với Luyện Khí pháp.

Nhậm Thanh thấy vậy không có tham dự vào, hắn lấy ra sớm chuẩn bị ba kiện quỷ thai khí, giao cho ba người Lý Thiên Cương.

Hắn chuẩn bị tiếp tục bế quan, vừa định ly khai lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng bước nhanh đi đến trước cửa hàng Đại Mộng các.

Đầu ngón tay Nhậm Thanh lấp lóe hồn điệp, nhắm mắt ý đồ dùng Mộng Điệp Pháp câu thông Đại Mộng các.

ánh mắt Lý Thiên Cương ngưng tụ, nhin không được quay đầu nhìn về phía Nhậm Thanh.

Không biết có phải là ảo giác hay không, khí tức đối phương mới vừa tan phát tựa hồ là Mộng Điệp Pháp, thậm chí đạt đến trình độ Quỷ Sứ cảnh.

Trong ngắn ngủi mấy tháng sáng chế Quỷ Thai Luyện Khí pháp liền đã đủ khoa trương, hẳn còn tiện thể luyện chế xong một chiếc xà lan.

Nếu là lại đem Mộng Điệp Pháp tu luyện tới Quỷ Sứ cảnh...

Quả thực là không rét mà run.

Lý Thiên Cương thu hồi ánh mắt, chắc hẳn hẳn là bản thân mình nhìn lầm đi, coi như thiên phú tốt lại chăm chỉ, cũng phải có cái hạn mức cao nhất.

Nhậm Thanh chỉ tốn mấy hơi, liền bổ sung đại lượng tài nguyên cho lao tù trong bụng.

Bao quát vật quý dị Thao Thiết Pháp, Chuẩn bị nhờ vào đó để cho Quỷ thuyền tấn thăng.

“Các vị tiền bối, ta còn có chút sự tình liền đi trước một bước.”

Bình trong đầu nói ra:

“Người nên dùng nhiều tinh lực về việc tu hành, tranh thủ sớm ngày Dung Âm Thần, Quỷ Thai Luyện Khí pháp liền giao cho lão phu đi.”

Lý Thiên Cương cũng là cảm thấy như vậy.

Đại Mộng chân nhân tấn thăng, Cai Ngục Đường có hi vọng tấn thăng Dương Thần cảnh, ngoại trừ Tống Tông Vô, cũng chỉ có Nhậm Thanh là có khả năng nhất.

Dù sao Nhậm Thanh nắm giữ thuật pháp phong phú, đại biểu cho căn cơ thâm hậu, một con đường đi không thông, có thể lựa chọn đổi con đường.

Chương 429 - Kế Hoạch Tuyên Truyền Quỷ Thai Khí 3

Chương 429. Kế Hoạch Tuyên Truyền Quỷ Thai Khí 3

Nhậm Thanh lập tức ly khai A Tỳ Địa Ngục.

Quỷ thuyền thả lại đến bên trên còn cát nóng hôi, lần nữa đi thuyền trên đại mạc Thủy Trạch.

Nhậm Thanh mắt nhìn vị trí Thanh Hư Cung.

Điểm hồn của hắn đã gần như tiêu tán, toàn bộ nhờ vào chủ hồn ráng chống đỡ, cứ thế mãi thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tu hành Vô Mục Pháp.

Nhưng để Nhậm Thanh từ bỏ điểm hồn, trong lòng sinh ra không cam lòng.

Nếu như có thể đi vào một bước để tiếp xúc đến bí ẩn Thanh Hư Cung, nói không chừng có cơ hội có thể thu hoạch một phần thân thể của Tử Nhục đạo nhân.

Đó thế nhưng là vật liệu thiên quý cảnh, tiềm lực thậm chí so với Quỷ thuyền còn kinh khủng hơn.

Coi như Nhậm Thanh một lần nữa thai nghén điểm hồn, lại tu luyện Trạch Tiên pháp phi thăng, nhưng hai cỗ điểm hồn có hình dạng tương đồng, rất khó dùng thuật pháp che lấp.

Chỉ có thể kỳ vọng vào có cơ hội may mắn.

Nhậm Thanh lắc đầu, lòng bàn tay chui ra một cái Long Xà Tích hẹp dài, trói chặt vật quý dị Thao Thiết Pháp đâm vào

trong đồng cát.

Ý thức vật quý dị dần dần bị ma diệt.

Là trong nháy mắt quý thai hình thành, Quý thuyền đột nhiên tăng tốc, tấm ván gỗ kẹt kẹt rung động, tựa như là một cái Dã Lang ngửi thấy mùi máu tươi.

Nhậm Thanh không chút hoang mang thu hồi quý thai, lại xử lý vật quý dị Bán Thi cảnh.

Cuối cùng hắn mới đi đến buồng nhỏ trên tàu, đem tấm ván gỗ cạy mở, thật được mặt ngoài long cốt dính lấy huyết nhục, có vẻ cực kì hiếm kỳ.

Đây chính là chỗ khác biệt của Quý thuyền.

Quý thuyền trải qua Chí Âm Yểm Chủ tẩy lễ, đã có sinh mạng, mặc dù sẽ không bởi vậy sinh ra hồn phách, nhưng ý thức cũng đang không ngừng tăng trưởng.

Nhậm Thanh đem quý thai Vũ Nhân cảnh Thao Thiết Pháp ném cho long cốt, nó nhanh chóng cắn nuốt, đồng thời trên ván gỗ có đường vân đỏ sậm lan tràn.

Đường vân là dó yểm ma hình thành, bây giờ giống như bị cố định ngoài mặt thuyền, mặt thuyền càng lúc càng giống là da của một loại vật nào đó.

Quý Lang ở mũi tàu nháy nháy mắt, hung tướng lộ rõ.

Nhậm Thanh nhìn quanh.

Hắn không phải là ảo giác của hắn, rõ ràng thể tích Quý thuyền không có biến hóa, nhưng không gian trong khoang thuyền lại lớn hơn một phần ba.

Xem ra quý thai khí diệu dụng xa xa còn chưa từng tìm tòi thấu triệt.

Khi hấn xuất ra Bán Thi cảnh quỷ thai, bộ phận long cốt vậy mà thoát ly Quỷ thuyền, nhìn chăm chăm quỷ thai không thả tựa như trường xà.

Nhậm Thanh không có vội vã để nó nuốt, mà là vạch phá cánh tay, đem tiên huyết đổ vào trên long cốt, nó liền bắt đầu hấp thu theo bản năng.

Quỷ thuyền vốn là cùng một nhịp thở với hấn, cho nên muốn luyện hóa cũng không khó.

Nhậm Thanh nỗ lực để non nửa tiên huyết toàn thân chảy ra, mới cảm nhận được ý thức Quỷ thuyền, liền có thể chỉ điểm không chế quỷ thai khí như là cánh tay của mình.

Hấn thấy vậy buông lỏng quỷ thai ra, long cốt không kịp chờ đợi nuốt chửng, khí tức Thao Thiết Pháp trở nên càng thêm nồng đậm.

Khe hở của tấm ván gỗ chậm rãi biến mất, đường vân đỏ sậm đã bao trùm thân tàu.

Quỷ Lang ở mũi tàu triệt để sống lại, nhe răng trợn mắt về phía trước.

Biểu lộ Nhậm Thanh lại trở nên cổ quái, vì sao Quỷ thuyền ẩn chứa thuật pháp không chỉ là Thao Thiết Pháp, làm sao còn có cổ hương vị yểm ma.

Chẳng lẽ Chí Âm Yểm Chủ yểm ma hóa, so với dự đoán còn muốn kỳ dị hơn?

Hấn suy tư mấy hơi sau thi triển năng lực Chí Âm Yểm Chủ, trong hai mắt bị trọng đồng bao trùm, thân thể giống như bao phủ lụa đen.

Nhậm Thanh cố gắng áp chế thuật pháp, tránh cho sinh ra động tĩnh quá lớn.

Tiếp sau đó Quỷ Lang ở mũi tàu sinh ra dị động.

Cùng lúc đó, Quỷ Lang ở lao tù trong bụng đứng thẳng đứng người dậy.

Nó cảm giác có cổ bối rồi không gì so sánh nổi xông lên đầu, còn không đợi có phản ứng, liền ngủ thiếp đi.

Quỷ Lang lâm vào mộng cảnh...

Mà Quỷ thuyền tại dưới thuật pháp kích thích, thân tàu trực tiếp hóa thành huyết nhục, Quỷ Lang ở mũi tàu dần dần nở lớn, lập tức mọc ra tứ chi.

Trong mấy giây, Quỷ thuyền vậy mà hóa thành một cái Quỷ Lang hai mươi mét tứ chi chạm đất, chạy trên gò núi như giẫm lên đất bằng.

Nhưng không có đi bao lâu, Quỷ thuyền liền truyền đến ý niệm kiệt lực, hiển nhiên ban đầu tấn Bán Thi cảnh, tu vi vẫn là quá yếu.

Nhậm Thanh hủy bỏ Chí Âm Yểm Chủ, Quỷ thuyền lại biến trở về nguyên dạng.

Hắn không nghĩ tới quỷ thai khí tiếp xúc yểm ma hóa, sẽ sinh ra năng lực không hiểu như thế, hoàn toàn thoát ly khỏi phạm trù pháp khí.

Mà Quỷ Lang vẫn đang ngủ mơ, chỉ là nằm nghiêng trên mặt đất tứ chi không ngừng tán loạn.

Côn Bằng hơi có vẻ coi nhẹ, nó lại không biết Nhậm Thanh cũng đang định tiếp tục luyện chế Côn Bằng đặt ở mũi tàu, dù sao đầu thuyền còn trống rất nhiều.

Bên trong Quỷ thuyền lại quay về bình tĩnh, trải qua ngày đêm giao thế.

Thời gian Nhậm Thanh trên thuyền vẫn là rất dư dả, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, cũng nên mở ra chợ quỷ.

Chợ quý này sẽ giúp hấn kiếm lời rất nhiều thọ nguyên, sau đó sẽ tăng lên các thuật pháp từ đầu tới đuôi.

Chương 430 - Chợ Quỷ Mở Lại

Chương 430. Chợ Quỷ Mở Lại

Tại trong lúc này, Cai Ngục Đường có động tĩnh không nhỏ.

Lý Thiên Cương trọn vẹn mang tới sáu vị lính cai ngục chính thức cùng hai mươi vị quân dự bị, ngồi xà lan đi về hướng Long Sa thành.

Chỉ cần hiểu rõ ràng hư thực Thanh Hư quan, hẳn liền sẽ lập tức không chế lại Long Sa thành, tiếp sau đó phong ấn lại tất cả Trạch nhân.

Chuẩn dựa vào Minh Nha quấy rối không gián đoạn, đã khóa chặt vị trí Thanh Hư quan.

Với hẳn mà nói, nắm giữ thuật pháp vốn là có thể xuyên thẳng qua A Tỳ Địa Ngục, Chuẩn cũng đã tìm đến sơ hở Thanh Hư quan.

Thậm chí điểm hồn Nhậm Thanh bên trong vạc đất, ngẫu nhiên còn có thể nghe tiếng chim hót phía bên ngoài, có thể thấy được Minh Nha quang minh chính đại xâm nhập vào Thanh Hư quan.

Nhậm Thanh vốn hẳn nên mừng thầm, nói không chừng có thể để cho điểm hồn tìm cơ hội thoát ly, nhưng hẳn biết rõ tình huống Thanh Hư quan không thể lạc quan.

Thiên Đạo Tử sắp chết...

Hắn thử qua việc để quỹ ảnh tiến đến Vô Vi đạo tràng, phát hiện hồ nước đã hỏng hơn hơn phân nửa.

Đầu Hắc Sơn Dương kinh khủng kia liền đứng ở đỉnh Vô Vi điện.

Thiên Đạo Tử nhiều nhất chèo chống khoảng chừng một năm, thời gian nhìn như còn còn thừa, nhưng Vô Vi đạo quan sụp đổ đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh nói với đám người Lý Thiên Cương liên lụy giữa Thanh Hư quan và Thiên Đạo Trùng, có thể cụ thể sẽ phát sinh cái gì thì căn bản khó mà dự đoán.

Phải biết sau khi hồ nước xuất hiện chỗ thủng, lý thuyết là sẽ có có đại lượng thi thể vọt tới Thủy Trạch mới đúng.

Như vậy thi thể đi đâu?

Nhậm Thanh suy đoán bên trong Thanh Hư quan, khả năng có cái địa phương chuyên môn xử lý thi thể, Lý Diệu Dương có thể đang giấu ở đó.

Nhưng số lượng Thiên Đạo Trùng ấu thể cũng có giảm bớt, đây chính là vấn đề không lo lắng không được.

Tửu Nhục đạo nhân không biết ý thức sâu cạn thế nào, đến cùng có suy nghĩ Vô Vi đạo tràng tồn tại hay không đến, kỳ thật rất khó nói.

Đáng được ăn mừng chính là, Thiên Đạo Trùng ấu thể chưa hóa kén chỉ có tu vi Kim Đan trở xuống, cũng cần thời gian sinh trưởng phát dục dài.

Huống hồ không có ký sinh thể, Thiên Đạo Trùng ấu thể cũng không cách nào sinh tồn thời gian quá lâu.

Nhậm Thanh hoàn thành Mộng Điệp Pháp hai lần nguy biến, về sau liền bắt đầu bố trí chợ quỹ, nhưng mà cần hoàn thiện cả Mộng Thụ.

Dựa theo ý Lý Thiên Cương, Cai Ngục Đường muốn đem chức vị lính cai ngục lần nữa thay đổi nhỏ, là nhân tiện là để cho tuyển nhận Vũ Nhân cảnh làm chuẩn bị.

Nếu như Vũ Nhân cảnh dựa vào quỹ thai khí có thể có đất dụng võ, Cai Ngục Đường tự nhiên sẽ giảm ngưỡng cửa xuống, đem nhân số lần nữa khuếch trương.

Nhậm Thanh đối với cái này vẫn tương đối tán đồng.

Hiện tại có Dương Thần cảnh tọa trấn, cũng không cần lo lắng thuật pháp tràn lan dẫn đến cấm khu tạo ra.

Hắn rất nhanh liền đi vào phía dưới Mộng Thụ, ngẩng đầu nhìn về phía thân cảnh cao ngất trong mây, bắt đầu lên kế hoạch phân bố kiến trúc bên trong chợ quý.

Phụ cận ngẫu nhiên có nhiều lính cai ngục đi ngang qua, đại đa số đều là quân dự bị, chuẩn bị tiến đến nơi thông cáo nhiệm vụ tại cửa ra vào bí các.

Bọn hắn nhìn thấy con đường Mộng Thụ vẫn đóng chặt lại như cũ, tránh không được có chút thất vọng, dù sao chợ quý là địa phương hội đoái tài nguyên.

Nhưng mà đây đã cáo tri qua cho tất cả lính cai ngục về tình huống chợ quý, nhưng mà tương đối mơ hồ không rõ.

Chỉ nói là Đại Mộng chân nhân cần bổ quan tu luyện thuật pháp, chợ quý sẽ giao cho một vị Âm Sai cảnh khác quản hạt, ít ngày nữa liền sẽ mở ra.

Lúc này Âm Sai cảnh nào cũng được người ta suy đoán, đa số lính cai ngục cho rằng là Mộc Dịch tân tấn.

Đầu ngón tay Nhậm Thanh thả ra hồn điệp, bắt đầu tu sửa từ đỉnh Mộng Thụ, đem công tác chuẩn bị cuối cùng hoàn thành, lại thi triển Mộng Điệp Pháp.

Đúng lúc này, lại có ba vị quân dự bị đi ngang qua.

Tráng hán thân thể cao to nhện không được nói ra:

“Hiện tại Cai Ngục Đường càng ngày càng hưu lạnh, lính cai ngục chính thức cũng bị phái đi nơi khác, không biết có chuyện gì phát sinh.”

Thuật pháp hần có quan hệ cùng dung nham, miệng mũi không ngừng có bụi mù nồng đậm toát ra, không khí quanh thân cũng thoáng có chút vận vẹo.

Nữ tử da báo thăm dò nói:

“Phải cùng Thủy Trạch liên quan, hiện nay điều khiển hơn mười vị lính cai ngục, tính nguy hiểm cũng không cao.”

Ngôn ngữ nàng rõ ràng có chỗ biến động, muốn xác nhận nhiệm vụ tiến đến Thủy Trạch.

“Người cứ nói đi, Tần Tuấn.”

Tần Tuấn do dự lắc đầu, trong lòng của hắn mặc dù cũng có ý nghĩ tương tự, nhưng kỳ ngộ khẳng định là tồn tại cùng nguy hiểm.

Nào có khả năng nào không có bất chấp nguy hiểm.

Tần Tuấn quay đầu nhìn về quân dự bị lùn lùn hỏi:

“Tiểu Tam Nhi, người so với hai huynh muội chúng ta thì thông minh hơn nhiều, người có muốn đi Thủy Trạch?”

Tiểu Tam Nhi nheo lại hai mắt hình dáng trọng đồng, không chút do dự nói ra:

“Hiện tại vẫn là quá mức nguy hiểm, đợi một đoạn thời gian rồi lại nói.”

Tần Lan bất đắc dĩ nói ra:

“Vậy được rồi.”

Chương 431 - Chợ Quỷ Mở Lại 2

Chương 431. Chợ Quỷ Mở Lại 2

Tiểu Tam Nhi sở dĩ quả quyết như thế, chủ yếu bởi vì cách nhìn của một dân thường.

Hắn thấy, chỉ cần Nhậm Thanh không có trở về Tam Tương thành, vậy đã nói rõ nhiệm vụ Cai Ngục Đường chưa từng ngừng lại.

Có thể để cho lính cai ngục chính thức bôn ba lao lực như thế, thế cục nhất định tương đối phức tạp.

Nhưng mà Tiểu Tam Nhi đối với thân phận Nhậm Thanh cũng hiểu không nhiều, gia nhập Cai Ngục Đường cũng là cơ duyên xảo hợp, nào dám đi nghe ngóng tin tức Nhậm Thanh.

Tiểu Tam Nhi trong lúc vô tình nhìn về phía thân ảnh ở dưới Mộng Thụ, đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Hắn vừa định tiến lên xem xét, Nhậm Thanh lại biến mất không thấy, giống như chưa hề xuất hiện qua, để cho người ta chỉ cho là là hoa mắt.

Tiểu Tam Nhi thấy vậy theo bản năng thì triển trọng đồng, lại cảm giác vị trí nam tử vừa đứng có cỗ khí tức quen thuộc.

Tựa như cũng là Vô Mực Pháp?

Ngay tại giây lát hần ngay người, bốn bề Mộng Thụ bắt đầu đất rung núi chuyển.

Thân cảnh Mộng Thụ bắt đầu sinh trưởng, diện tích khuếch trương gấp hai, thân cây cũng bắt đầu mọc ra con đường giống

cầu thang gạch đá.

Mê vụ bao phủ chợ quý dần dần tán đi, xuất hiện lần nữa kiến trúc chẳng những có chỗ khác nhau, mà lại phân bố cũng khác biệt.

Cho người cảm giác xác thực giống như là chợ quý đôi chủ nhân, có dũng khí biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lính cai ngục thân ở A Tỳ Địa Ngục cũng phát giác được dị dạng, bọn hắn khởi hành tiến đến bên cạnh chợ quý, vừa cáo tri cho hảo hữu ở ngoại giới.

Huynh muội Tần gia liếc nhau, biểu lộ trở nên vui không thắng thu.

” Rốt cục chợ quý mở.”

Tần Tuấn cười nói ra:

“Chỉ cần dùng huyết tinh góp nhặt hồi đoái vật liệu, tốc độ tấn thăng Quý Sứ cảnh cũng sẽ nhanh hơn không ít.”

Hắn chú ý tới Tiểu Tam Nhi vẫn đang ngẩn người, nhìn không được vỗ vỗ sau bả vai.

“Ta không sao, đi thôi.”

Tiểu Tam Nhi lấy lại tinh thần, vị vừa rồi hắn là chợ quý chi chủ, không nghĩ tới vậy mà cũng nắm giữ Vô Mục Pháp.

Hắn cũng không xem Nhậm Thanh cùng chợ quý chi chủ có liên quan với nhau

Dù sao hắn thấy, Âm Sai cảnh đều là Tiên nhân tu luyện mấy trăm năm, Nhậm Thanh chỉ là lớn hơn mình mười tuổi, ngẫm lại cũng không có khả năng.

Tần Tuấn đi tại vị trí đầu, ba người dọc theo con đường thân cây đi đến chợ quý.

Bọn hắn nhìn quanh, phát hiện so với Mộng Thụ nguyên bản, biến hóa bây giờ mặc dù không lớn, nhưng lại có cảm giác rất vi diệu.

Nói như thế nào đây, giống như là tinh xảo hơn.

Lá cây xanh um tươi tốt, ngẫu nhiên hiện lộ ra đồ án trên cành cây đứng ở gần có thể nhìn thấy, hẳn là từ lợi khí điêu khắc mà thành.

Phía trên ghi lại quá trình chiêu hồn Địa Tàng Vương rõ ràng, đông đảo lính cai ngục đang giãy giụa cầu sinh giữa quỷ vật biển cả.

Còn có đồ án về lính cai ngục giao chiến đại thụ che trời, dù là đường cong tương đối nhuệch ngoạc, nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực hít thở không thông.

Ba người Tần Tuấn hô hấp dồn dập, coi như chưa từng tham dự Địa Tàng Vương chiêu hồn, trong lòng cũng xông tới một cỗ bành trướng không hiểu.

Mà tới được vị trí một phần năm Mộng Thụ, đồ án cũng đã là trống không, cuối cùng là cảnh Đại Mộng chân nhân tấn thăng Dương Thần cảnh, cùng lính cai ngục tiến về Thủy Trạch.

Bước chân bọn hắn tăng tốc, không bao lâu cũng đã ở lối vào chợ quỷ.

Đường đi trở nên cực kì rộng rãi, đủ để dung nạp hai chiếc xe ngựa song hành, số lượng cửa hàng cũng có gia tăng, nhưng mà lại trở nên cực kì trống trải.

Chợ quỷ nguyên lai trải rộng huyễn cảnh dân chúng muôn hình muôn vẻ.

Nhưng Nhậm Thanh mặc dù có thể mượn thủ đoạn còn sót lại của Đại Mộng chân nhân để trùng tu đổi Mộng Thụ cùng

chợ quý, lại không cách nào duy trì huyền cảnh dĩ giả loạn chân.

Hắn cũng sẽ không đi lãng phí tinh lực để chợ quý trở nên càng thêm chân thực.

Hai huynh muội Tần Tuấn không kịp chờ đợi tìm được Đại Mộng các, thử nghiệm mở cửa lớn ra, về sau lập tức đi vào hồi đoái tài nguyên.

Tiểu Tam Nhi chân chờ dừng lại bước chân, lựa chọn bắt đầu đi dạo bên trong chợ quý.

Hắn chú ý tới chợ quý ngoại trừ kiến trúc nguyên bản bên ngoài, có thêm trà lâu nhà trọ để lính cai ngục chuyên môn nghỉ ngơi, cùng lô đài trên đất trống.

Bố cáo nhiệm vụ cũng tại cách đó không xa.

Tiểu Tam Nhi đi đến xem xét.

Nhưng cũng có thể bởi vì chợ quý mới vừa mở, bảng thông báo cũng không có cái nhiệm vụ gì.

Hắn vừa định trở về Đại Mộng các, kết quả ở trên bố cáo có thêm trang giấy.

Trang giấy chỉ viết hai chữ “Luyện Khí” .

Tiểu Tam Nhi dùng tay tiếp xúc trang giấy, không nghĩ tới tùy tiện liền bị lấy xuống, nói rõ nhiệm vụ Luyện Khí yêu cầu cũng không cao.

Sau đó chính là chờ đợi Minh Nha thông tri, hắn là cùng Đại Mộng Đoán Khí có liên quan.

Chợ quý cũng tại bên trong thời gian ngắn ngủi tràn vào hơn mười vị lính cai ngục, bọn hắn bắt đầu vung tay tiêu hao huyết tinh thu hoạch những ngày qua.

Chương 432 - Chợ Quỷ Mở Lại 3

Chương 432. Chợ Quỷ Mở Lại 3

Tiểu Tam Nhi chậm rãi đi đến trước Đại Mộng các, Tần Tuấn vừa vặn đi ra.

Tần Tuấn mang ý cười không hiểu trên mặt, đè nén thanh âm nói ra:

“Tiểu Tam Nhi, ta rốt cục biết rõ tân chợ quỷ chi chủ là ai.”

Tiểu Tam Nhi giật mình trong lòng, vội vàng hỏi:

“Ai?”

“Cũng là tiền bối tấn thăng Âm Sai cảnh trước đây không lâu, tên là Nhậm Thanh.”

Tiểu Tam Nhi hai mắt tròn lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Tần Tuấn.

Nguyên bản hắn từng nghe nói lính cai ngục chính thức đàm luận về Nhậm Thanh, nhưng cũng không đề cập Âm Sai cảnh, chỉ là ngôn ngữ lộ ra kiêng kỵ thật sâu.

Làm sao có thể là chợ quỷ chi chủ.

Tần Tuấn vẫn đang lú lo không ngừng, lại đột nhiên giống như là nhớ tới cái gì, ngữ khí nghi ngờ hỏi:

“Ta xem hư ảnh ở Đại Mộng các, hai mắt làm sao cũng là trọng đồng.”

“Ta... Ta đi Đại Mộng các.”

Tiểu Tam Nhi hốt hoảng cất bước bước vào Đại Mộng các, bởi vì cũng không muốn gây phiền toái cho Nhậm Thanh, cho nên không có ý định nhận là người quen.

Bên trong Đại Mộng các rực rỡ muôn màu.

Mà sau quây xác thực là cái hư ảnh quen thuộc, dù cho hình dạng tương đối mơ hồ, nhưng hấn nhìn một cái liền nhận ra.

Tiểu Tam Nhi há to miệng, không biết nên nói cái gì.

Hấn bắt tri bất giác xuất ra trang giấy trong ngực, bên tai lập tức truyền đến tiếng kêu to, Minh Nha đi qua vách tường đi tới Tiểu Tam Nhi.

Liên tờ giấy quan tới nhiệm vụ luyện khí rơi xuống.

Tiểu Tam Nhi nhật lên, về sau lại phát hiện lại muốn đi ra tới vòng ngoài Tương Châu, kia chính khu vực nguy hiểm gần với Thủy Trạch.

Hấn mặc dù không biết Luyện Khí vì sao cùng Thủy Trạch có quan hệ, nhưng vẫn là không chút do dự xác nhận.

Tiểu Tam Nhi không có quấy rầy Nhậm Thanh, hồi đoái xong vật liệu sau liền ly khai Đại Mộng các, chuẩn bị thu dọn đồ đạc tiến về Hạc Sơn trấn.

Hai huynh muội Tần Tuấn đối với hấn chuyển biến phi thường kinh ngạc, lập tức liền dự định cùng đường.

Nhậm Thanh phân ra chút tâm thần để xem xét bên trong chợ quý, nhiệm vụ của Tiểu Tam Nhi tự nhiên cũng là hấn cố ý an bài.

Mà chính hấn ở vào giữa thống khổ cũng vui vẻ.

Lính cai ngục tràn vào chợ quý, dẫn đến Nhậm Thanh nhất định phải toàn thân toàn ý đầu nhập hấn, có cảm giác thiếu

người điều hành.

Nhưng thọ nguyên tăng trưởng lại là mắt trần có thể thấy.

Chợ quý khoảng chừng đã mấy tháng chưa từng mở ra, tự nhiên lính cai ngục không có cách nào đi nơi khác hỏi đỏi tài nguyên, đành phải kiên nhẫn chờ đợi.

Từ đó làm cho huyết tinh góp nhặt trong tay càng ngày càng nhiều.

Nhậm Thanh cũng không có dự đoán nếu tất cả mọi người cùng tiến đến sẽ là tình huống như thế, căn bản là không rảnh bận tâm cái khác, đem lực chú ý hoàn toàn tập trung vào bên trên hồn điệp.

Đợi thời điểm Hoàng Tử Vạn chạy đến chợ quý, chính là lúc náo nhiệt nhất.

Trên đường phố rộng rãi khắp nơi đều là lính cai ngục hình dạng cổ quái, còn kèm theo tu sĩ không phải người dị hoá tương đối nghiêm trọng.

Xem xét nguyên bản chính là lính cai ngục mắt không chế giam giữ tại trong dạ dày.

Hoàng Tử Vạn rất không may bị phân loại đến bên trong bộ phận lính cai ngục này, ánh mắt quân dự bị bốn bề cũng hơi có vẻ e ngại, thậm chí là đi trốn.

Bên trong miệng Hoàng Tử Vạn hùng hùng hổ hổ.

Nhưng nghĩ tới Nhậm Thanh vậy mà đã tấn thăng Âm Sai cảnh, cũng trở thành chợ quý chi chủ, không thể tưởng tượng nổi, đồng thời khoe miệng nhin không được lộ ra ý cười.

“Đúng là việc Nhậm Thanh có thể làm được tới, thật làm cho người khác cảm giác thất bại, vậy mà lặng yên không một tiếng động liền đạt tới Âm Sai cảnh.”

Hoàng Tử Vạn không có đi vội vã tiến vào Đại Mộng các hồi đoái vật liệu tu luyện Độc Cốt Công, mà là nhìn về phía người đang đứng ở Đại Mộng Đoán Khí.

Tại trong ấn tượng của hắn, Nhậm Thanh không chỉ một lần đề nghị mình đi tới cửa hàng luyện chế pháp khí, nhưng mà khi đó không có để ở trong lòng.

Hoàng Tử Vạn đột nhiên ý thức được, chỉ sợ trình độ Luyện Khí của Nhậm Thanh không thấp, mà còn có thể chế pháp khí xà lan chính là xuất từ hắn tay.

Hắn không có quá nhiều do dự đi vào Đại Mộng Đoán Khí.

Phía sau quầy hàng là cái thân ảnh quen thuộc, nhưng mà bề ngoài hơi có vẻ mơ hồ, rất hiển nhiên chỉ là huyền tượng do thuật pháp duy trì.

Hoàng Tử Vạn toàn thân không được tự nhiên, phải biết bình thường đều là Đại Mộng chân nhân đứng đây, rất khó đem Nhậm Thanh cùng chợ quý chi chủ liên lụy đến cùng một chỗ.

Hắn há hốc mồm, vừa định hỏi thăm luyện chế pháp khí kỹ càng, lại nhìn thấy vách tường trước mặt đột nhiên sinh ra rất nhiều chữ nghĩa.

Chỉ là bốn năm loại hình pháp khí để hắn lựa chọn, tác dụng cũng có điểm khác biệt.

Hoàng Tử Vạn khóe miệng co quắp động.

Trong lòng thầm nghĩ không hổ là Âm Sai cảnh, đem các mặt cân nhắc đến toàn diện như thế.

Hắn thật tình không biết quý ảnh chính là tọa trấn tại bên trong Đại Mộng Đoán Khí, nó mặc dù không có linh trí, nhưng có thể hoàn mỹ chấp hành chỉ lệnh của Nhậm Thanh.

Chương 433 - Trạch Nhân Đang Làm Cái Gì?

Chương 433. Trạch Nhân Đang Làm Cái Gì?

Hoàng Tử Vạn chọn lấy cái pháp khí đạo bào, tiếp sau đó chữ nghĩa bắt đầu một lần nữa tổ hợp.

Ngoại trừ thông báo các loại vật liệu cần Luyện Khí, còn để hần ba ngày sau lại đến lấy, giá cả ngược lại là tương đối công bằng, có thể nhìn ra cái kiếm lời chính là ở cái phí thủ tục.

Nhậm Thanh chủ yếu là vì thọ nguyên, huyết tinh đã không có chỗ ích lợi gì, dù sao hiện tại hoàn toàn nắm trong tay chợ quý.

Hoàng Tử Vạn ly khai Đại Mộng Đoán Khí, về sau lại tại Đại Mộng các đôi đầy đủ vật liệu, sau đó có thái độ khác thường mà không có đi uống rượu.

Hần vậy mà lựa chọn đến nhà trọ bé quan tu luyện.

Độc Cốt Công của Hoàng Tử Vạn đã tới gần Bán Thi cảnh, nếu như có thể đem thuật pháp tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, liền có thể chạm đến ba lần nguy biến.

Dù sao doanh địa ở Thủy Trạch cũng không có cái nhiệm vụ gì, còn không bằng ở tại chợ quý.

Lính cai ngục có ý nghĩ giống như Hoàng Tử Vạn không phải số ít, dẫn đến trong khách sạn vậy mà có ba bốn mươi vị lính cai ngục ở.

Cũng may nhà trọ cũng không phải là kiến trúc chân thực, mà là thuật pháp hình thành, bề ngoài nhìn như liền hai tầng, kì thực có trên trăm gian khách phòng.

Thậm chí các loại Nhậm Thanh Mộng Điệp Pháp đạt tới Âm Sai cảnh, còn làm được hiệu quả như không gian giới chỉ, liền có thể dung nạp ngàn vạn.

Mà Nhậm Thanh lúc này cũng tại trong khách sạn.

Hắn ngồi xếp bằng tại trên giường, toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt.

Khí tức Chí Âm Yểm Chủ như ẩn như hiện, Mộng Điệp Pháp thì xen lẫn trong đó, mộng cảnh tại dưới tác dụng của hai cỗ thuật pháp, dần dần thuận buồm xuôi gió.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần.

Chợ quý đã mở ra hai ba ngày, hắn thấy lượng giao dịch dần dần chậm lại, nhẹ nhàng thở ra.

Phải biết lúc mới vừa trùng kiến chỉ có hơn mười vị lính cai ngục, thuật pháp phụ tải không lớn.

Nhậm Thanh cảm giác Mộng Điệp Pháp ứng đối đã dư xài, liền không có hạn chế nhân số chợ quý.

Kết quả cũng không lâu lắm, lính cai ngục trực tiếp lật ra bảy tám lần.

Còn có một bộ phận rất lớn tu sĩ hắn là Thủy Trạch ở vắng vẻ hoang vu buồn chán, bọn hắn giống như liền không có ý định ly khai chợ quý.

Dẫn đến Nhậm Thanh kém chút liền duy trì không được chợ quý, may mắn Chí Âm Yểm Chủ cũng là thuật pháp huyền cảnh, không dễ bị vỡ chợ.

Hắn sở dĩ mở quán trà cùng nhà trọ, chủ yếu muốn gia tăng hiệu suất duyên thọ từ chợ quý, đồng thời cho lính cai ngục địa phương bề quan tu hành.

Nhưng mà bởi vì Túy Sinh Mộng Tử cùng chi nhánh ngục biến của Đại Mộng chân nhân có quan hệ, dẫn đến Nhậm Thanh không cách nào can thiệp để quán rượu đưa vào hoạt động.

Hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, tương lai tìm tới sản nghiệp có thể thay thế quán rượu.

Nhậm Thanh hiện nay đã có thể ly khai, nhưng trước đó phải đem lực chú ý tập trung ở chợ quý, điều này tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến điểm hồn.

Điểm hồn bị vây ở bên trong vạc đất, không có chủ hồn chèo chống, lập tức trở nên càng ngày càng suy yếu, mắt thấy sắp vì vậy mà sụp đổ.

Nhậm Thanh bắt đầu đã lắc đầu, xem ra chỉ có thể tạm thời từ bỏ tìm tòi Thanh Hư Cung, hướng hồ tác dụng của Ôn Tửu Tiên chỉ có cất rượu.

Nhưng mà thu hoạch chợ quý đủ để đền bù tổn thất này.

Hai mắt hắn nheo lại thành khe hở, thọ nguyên bất tri bất giác đã đến năm mươi năm, bất cứ lúc nào đều có thể hoàn thành ba lần ngục biến.

Mặc dù hiệu quả thu duyên thọ của mộng điệp có hạn, nhưng mỗi thời mỗi khắc cũng có rất nhiều lính cai ngục tổn hao huyết tinh, dẫn đến tích tiểu thành đại.

Nhậm Thanh trước đây chưa bao giờ gặp trường hợp này, thọ nguyên tăng trưởng bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Mộng Điệp Pháp của hần hai lần ngục biến, năng lực chi nhánh lựa chọn là **【 Điệp Luyện 】**, thuần túy là lấy tác dụng gia tăng chợ quĩ làm chủ.

【 Điệp Luyện 】 hồn điệp hình thành hình chiếu, đem ý thức người bị phụ thể kéo vào mộng cảnh.

Có Điệp Luyện, về sau lính cai ngục chỉ cần thông qua ngủ mơ liền có thể đến chợ quĩ, sẽ không ảnh hưởng đến bản thể ngoại giới.

Hiện nay tu vi Nhậm Thanh còn thấp, cho nên còn chưa mở ra Điệp Luyện.

Về phần Mộng Điệp Pháp ba lần ngục biến, hần sớm đã có mục tiêu.

【 Tín Sử 】 hồn điệp cho dù cự ly bao xa, đều có thể hóa thành hình chiếu xuyên thẳng qua.

【 Tín Sử 】 rõ ràng cùng **【 Điệp Luyện 】** có thể phối hợp lẫn nhau, có thể làm lính cai ngục nhập mộng hồi đoái tài nguyên, về sau lại để hồn điệp đưa hàng tới.

Đương nhiên hiệu suất khẳng định không cách nào đảm bảo được, còn cần thu lấy thọ nguyên cùng huyết tinh ngoài định mức.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh ngục biến “Tín Sử” 】

Trong nháy mắt Nhậm Thanh âm thầm xác định, bản thân khó tránh khỏi xuất hiện mấy giây không ổn định, nhưng mà rất nhanh liền bị cưỡng ép xuống.

Mộng cảnh cấu thành chợ quĩ đột nhiên sinh ra dị biến.

Chương 434 - Trạch Nhân Đang Làm Cái Gì? 2

Chương 434. Trạch Nhân Đang Làm Cái Gì? 2

Đường vân màu đỏ sậm trên vách tường lan tràn, trong bóng tối truyền đến tiếng vang quỷ dị không hiểu, gạch đất còn có dấu chân máu hiển hiện...

Rõ ràng là Chí Âm Yểm Chủ dẫn đến.

Dị tượng tiếp tục một lát liền biến mất, nhưng cũng làm cho không ít lính cai ngục nuốt ngụm nước bọt.

Bọn hắn lập tức phản ứng lại, mặc dù Nhậm Thanh là tân chủ chợ quỷ chi chủ, nhưng cũng là nhân vật nguy hiểm trước kia bị giam giữ ở trong dạ dày.

Nhậm Thanh mở to mắt.

Hô hấp của hắn trở nên bình ổn, Mộng Điệp Pháp đã đạt tới ba lần nguy biến.

Nhậm Thanh có thể thời gian dài thoát ly chợ quỷ, nhưng mà kỳ thật chủ yếu dựa vào dàn khung chợ quỷ còn sót lại của Đại Mộng chân nhân, nếu không thì nào có dễ dàng như thế.

Còn phải chờ Chí Âm Yểm Chủ tấn thăng đến Dung Âm Thần, đến lúc đó mới tính là tiến vào quỹ đạo.

Đại Mộng chân nhân tại Âm Sai cảnh không có tiếp tục duy trì chợ quỷ, nguyên nhân rất có thể ở ý thức tương đối mơ hồ.

Nhậm Thanh cố ý đưa mắt nhìn Hoàng Tử Vạn, phát hiện làn da toàn thân hắn hiện ra màu tím sậm, hiển lộ ra tình

huống giống như không quá lạc quan.

Hoàng Tử Vạn hấn là nóng lòng cầu thành, muốn thử nghiệm tấn thăng Bán Thi cảnh, nhưng không nghĩ tới dấu hiệu dị hoá xuất hiện mất khống chế.

Có thể thấy được thân hồn dị hoá dù là có quý trần áp chế, phong hiểm vẫn tồn tại như cũ.

Nhậm Thanh thấy vậy suy nghĩ một lát, lấy ra quý dị vật Độc Cốt Công, tiếp theo từ A Tỳ Địa Ngục đi vào đại mạc Thủy Trạch.

Hấn thuận thực đem vật quý dị biến thành quý thai, về sau lại trở về chợ quý.

Các loại vật liệu được trưng bày tại mặt bàn, cũng cùng một nhịp thở với Độc Cốt Công.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn xem Hoàng Tử Vạn liền sắp không kiên trì nổi, vội vàng động thủ luyện chế, rất nhanh một cái đạo bào màu đen thành hình.

Hấn dùng ngón tay chỉ tại bên trên đạo bào, hồn điệp chậm rãi bay đi tới Quý Thai Khí.

Năng lực Tín Sử thi triển, hình dạng hồn điệp xuất hiện khác loại biến hóa, vậy mà dần dần thành hình người.

Nhậm Thanh nhìn không được mặt lộ vẻ cổ quái, Mộng Điệp Pháp biến hóa hình như không thích hợp.

Là sau khi Tín sử- người mang tin tức hình thành, lại là U Hồn hơi mờ, trên người mặc tang phục người chết, trong tay cầm theo đèn lồng.

Tín Sử tức tiếp nhận đạo bào, trong chớp mắt liền tới bên kia của khách sạn.

Đạo bào phủ xuống trên người Hoàng Tử Vạn, dấu hiệu dị hoá mất khống chế lập tức có thể làm dịu, Tín Sử cũng hóa thành hồn điệp không thấy tung tích.

Hoàng Tử Vạn nhân họa đắc phúc, chẳng những Độc Cốt Công đạt tới Bán Thi cảnh, còn tiện thể lấy luyện hóa cả quỹ thai khí.

Hắn nghi ngờ không rõ nhìn về phía đạo bào, tiếp sau đó ý thức được là Nhậm Thanh làm việc này, trong lòng có chút hoài nghi nhân sinh.

Ngắn ngủi mấy tháng, đến cùng là phát sinh cái gì...

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị đi tìm Hoàng Tử Vạn tự ôn chuyện, đột nhiên cảm giác điểm hồn ở Thanh Hư quan có chút không đúng, tựa hồ vẫn sống sót.

Rõ ràng đã sụp đổ, nhưng rượu bên trong vạc đất lại duy trì sinh cơ của điểm hồn, nhưng mà muốn khôi phục hiển nhiên không thực tế.

Thời điểm Nhậm Thanh do dự xem xử lý điểm hồn như thế nào, đạo quan bên ngoài truyền đến bước chân nặng nề, có hai người đi vào trong phòng.

Bọn hắn giống như là đứng tại trước mặt điểm hồn, đánh giá cái này vạc đất.

Thanh âm khàn khàn vang lên, hẳn là vị Trạch nhân trung niên đem Nhậm Thanh mang đến ngâm rượu kia, có thể nghe ra ngôn ngữ cực kỳ nịnh nọt.

“Đạo quan ngài xem, cái Ôn Tửu Tiên này...”

“Chẳng biết tại sao kiên trì lâu như thế, Trạch nhân còn lại đã sớm hoàn thành tái tạo, khả năng thể chất trước khi phi thăng có chỗ đặc thù.”

“Kim Thạch Tử, người đem hắn mang đến phía sau núi đi.”

“Được rồi, đạo quan.”

Hai người lập tức đi ra khỏi đạo quan, bốn bề một lần nữa quy về yên tĩnh.

Nhậm Thanh lắc đầu, từ trong lúc bọn hắn nói chuyện với nhau có thể biết được, Trạch nhân đều muốn trải qua tái tạo nhục thân, cũng không biết có tác dụng gì.

Hắn thấy vậy phân ra thêm chút ý thức đặt ở trên thân điểm huyệt, nhìn xem có chỗ trống để chui vào hay không, nói không chừng có thu hoạch ngoài ý liệu.

Thi thể Tử Nhục đạo nhân chính là cái cơ duyên không thể bỏ qua, dù sao liên lụy đến thiên quỹ cảnh, làm sao có thể không khiến người ta nóng mắt.

Nhậm Thanh chờ đợi một lát sau, bên cạnh vạc đất đã có bảy tám vị Trạch nhân vây quanh.

Bọn hắn dùng thủ đoạn như tế tự, bên trong miệng la lên Đạo Môn Vãng Sinh Chú, sau đó đem vạc đất nhấc lên.

Nhậm Thanh hơi nghi hoặc cử động của Trạch nhân một chút.

Nhưng hắn rất nhanh liền khẩn trương lên, bởi vì mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc của hài đồng.

Hắn có thể cảm giác được giống như có vô số hai tay cánh tay nắm lấy vạc đất, đông đảo Trạch nhân tổn hao không ít lực khí mới tách rời khỏi mặt đất.

Lập tức vạc đất bị giơ lên, lão đạo đi tới phía sau núi, cũng không biết có liên quan tới cái gọi là tái tạo không.

Vạc đất được văng văng buông xuống, tiếng khóc hài đồng xuất hiện lần nữa.

Nhậm Thanh hoang đường ý thức được, tiếng khóc từ bên trong vạc đất phát ra, Thanh Hư quan đến cùng là dùng cái đồ vật quý gì giam giữ điềm hồn?

Chương 435 - Đi Tới Chỗ Tử Nhục Đạo Nhân

Chương 435. Đi Tới Chỗ Tử Nhục Đạo Nhân

Nhậm Thanh neho mắt lại, không chút do dự liền liên hệ Chuẩn.

Chuẩn trước đây đã nghe nói Nhậm Thanh nói qua việc điểm hồn của hắn giống như cơ duyên xảo hợp hóa thành Trạch nhân, phi thăng vào bên trong Thanh Hư quan.

Vừa vặn gần đây Chuẩn tìm tòi tin tức lâm vào đình trệ, nhận được tin tức lập tức bắt đầu phối hợp.

Một cái Minh Nha đi vào bên trong chợ quý.

Nhậm Thanh từ mi tâm lấy ra thiên đạo mộng chủng, bám vào trên người Minh Nha, nhờ vào đó mang đến Thanh Hư quan, muốn tìm tung tích điểm hồn.

Coi như thiên đạo mộng chủng bởi vậy bị hủy cũng không sao, dù sao muốn thu hoạch cơ duyên thì sao có thể tránh khỏi việc nguy hiểm chứ.

Minh Nha rất nhanh liền bay đến vị trí đám mây, trong lúc vỗ cánh, giống như xuyên qua một tầng màng mỏng như là mây mù.

Chuẩn vì yểm hộ thiên đạo mộng chủng, chủ động để Minh Nha khác giấu ở các nơi Thanh Hư quan hiện thân, đồng thời bắt đầu bạo động.

Nhờ vào đó hấp dẫn Trạch nhân chú ý.

Nhậm Thanh thì không chế Minh Nha, đi tới phía sau gáy Tử Nhục đạo nhân.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được điểm huyệt là ở chỗ này, phụ cận cũng không có Trạch nhân trông giữ, giống như nơi này là chuyên môn đặt thi thể.

Đầu lưỡi Trạch nhân duỗi ra cũng sượt qua người, Minh Nha lượn lên lượn xuống, rất nhanh liền đã đi tới phía sau gáy Tử Nhục đạo nhân.

Nhậm Thanh thông qua thiên đạo mộng chủng, chú ý tới đầu lại có thiếu hụt mất, rõ ràng xương sọ thiếu một khối lớn.

Từ đó làm cho đại não của Tử Nhục đạo nhân lộ ở bên ngoài.

Thiên Đạo Trùng Phân Thần kỳ chiếm cứ ở trong đầu, hình dạng của nó đã hình thành mặt người, chỉ là biểu lộ có vẻ cực kì oán độc.

Thiên Đạo Trùng Phân Thần kỳ tương đương với Cẩm Tót Pháp Dương Thần cảnh, sớm đã không cần phải cố gắng ký sinh, bình thường thì đã bắt đầu làm chuẩn bị cho Phi Thăng kỳ.

Bây giờ lại bởi vì nguyên nhân từ Tử Nhục đạo nhân, cưỡng ép đem nó cầm tù tại trong thi thể.

Uy hiếp Hắc Sơn Dương cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Cho dù là Nhậm Thanh, đều vì Thiên Đạo Trùng cái này mà cảm giác biệt khuất, bỏ qua việc Tử Nhục đạo nhân và Hắc Sơn Dương cuối cùng thắng bại như thế nào.

Kết cục của Thiên Đạo Trùng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nhậm Thanh nhìn thật sâu, Thiên Đạo Trùng chắc chắn sẽ không cam tâm bỏ mình như thế, cũng không biết trong đó có

cơ hội để nó thay đổi cục diện hay không.

Hắn lập tức liền phát hiện vạc đất ở chỗ biên giới xương đầu, điểm huyệt liền bị giam ở trong đó.

Nhậm Thanh nguyên bản còn chưa phát giác, hiện tại mới phát hiện vạc đất lại là cái Thiên Đạo Trùng ấu thể, nhưng mà bên trong hoàn toàn bị móc rỗng.

Thủ đoạn như thế tự nhiên xuất từ Thanh Hư quan đạo quan, thậm chí ngay cả linh trí Thiên Đạo Trùng ấu thể cũng bị ma diệt sạch sẽ.

Đạo quan là thể nào từ trên thi thể sinh ra, có lẽ là ý thức Tử Nhục đạo nhân biến thành?

Ngay tại lúc Nhậm Thanh ngây người, Trạch nhân đã đuổi theo tới đuôi.

Hắn thấy vậy để Minh Nha biến thành thịt bằm.

Thiên đạo mộng chủng tựa như một hạt bụi nhỏ chậm rãi bay xuống, mắt thường căn bản khó mà phát giác, cuối cùng rơi vào bên trên tấm che của vạc đất.

Trạch nhân tới gần chung quanh cái gáy, cẩn thận kiểm tra một vòng, thấy không có dị dạng phát sinh, về sau liền quay người đi tới đạo quan.

Minh Nha trải qua bạo động, số lượng còn thừa đã không nhiều.

Chuẩn bên trong thời gian ngắn cũng không còn điều động Minh Nha tiến vào Thanh Hư quan, bây giờ muốn dò xét tình huống, toàn bộ chỉ có thể dựa vào Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được vì sao Trạch nhân muốn đem vạc đất đặt ở phía sau não, giống như đang mượn dùng khí tức Thiên Đạo Trùng trưởng thành.

Vạc đất đã khó mà duy trì nguyên trạng, Thiên Đạo Trùng ấu thể trở nên càng ngày càng phát triển, thân thể thỉnh thoảng nhúc nhích.

Nhậm Thanh có thể sử dụng mộng chủng khổng chế lại Thiên Đạo Trùng ấu thể, nhưng hắn lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến.

Mãi đến đi qua nửa ngày, Thiên Đạo Trùng ấu thể lúc này mới bắt đầu đứng lên, đi tới khuôn mặt của Tử Nhục Đạo nhân.

Tốc độ của nó không nhanh không chậm, Trạch nhân gặp phải cũng sẽ không ngăn cản.

Đợi Thiên Đạo Trùng ấu thể tiến vào những cái mũ đau nhức, liền lựa chọn chôn ở trong thi thể, giống như đang hấp thu lấy huyết nhục Tử Nhục đạo nhân để thuê biến.

Nhưng mà Nhậm Thanh rõ ràng cảm giác được Thiên Đạo Trùng ấu thể hoàn toàn bị xem như vật chứa, chủ yếu là thai nghén ra Trạch nhân đã gần như sụp đổ.

Điểm hồn gián tiếp hấp thu huyết nhục, đồng thời liên kết cùng Thanh Hư quan đang trở nên càng thêm chặt chẽ.

Đợi sau khi hoàn thành tái tạo, điểm hồn liền không cách nào thoát ly nơi đây, triệt để trở thành “Kiến Tiên”, để mà nuôi nấng Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh hơi có vẻ xoắn xuýt.

Nếu là bỏ mặc không quan tâm, cuối cùng điểm hồn sẽ tránh không được mà bị hút vào, nhưng giống như chỉ có tái tạo mới có thể hoàn toàn dung nhập bên trong Thanh Hư quan.

Chương 436 - Mở Quầy Hàng

Chương 436. Mở Quầy Hàng

Hắn lựa chọn trước tiên thi triển thiên đạo mộng chủng, rồi quyết định tiếp teo nên làm như thế nào, kết quả tại trong thi thể tìm tới cổ khí tức quen thuộc.

Lý Diệu Dương quả nhiên không chết, dựa vào cổ trùng ương ngạnh, vẫn sống tạm.

Nhậm Thanh lợi dụng mộng chủng để Thiên Đạo Trùng ấu thể đình chỉ hấp thu huyết nhục.

Điểm hồn lập tức thoát ly Thiên Đạo Trùng ấu thể, phát hiện bản thân vậy mà tại bên trong mạch máu thi thể, nhưng mà bên trong đã xuất hiện không ít hư thối.

Hắn liếc mắt nhìn Thiên Đạo Trùng ấu thể, sau khi nó bị ép khô giá trị lợi dụng, bề ngoài càng lúc càng giống là giò bọ phổ thông.

Thực vật ở sa mạc ăn có thể chính là Thiên Đạo Trùng ấu thể.

Thật sự là phong thủy luân chuyển, một vòng tuần hoàn.

Nhậm Thanh đi tới chỗ sâu trong mạch máu, mộng chủng hóa thành đạo bào choàng ở trên thân điểm hồn, đem khí tức độc môn thuộc về Trạch Tiên pháp che lại.

Khi hắn dần dần xâm nhập, phát hiện vết tích hư thối có chỗ giảm bớt.

Mà hai bên mạch máu có thêm nhiều ngọn đèn, hẳn là dùng thi thể luyện hóa thành dầu thấp, tản ra hào quang sáng tỏ.

Nhậm Thanh dựa theo khí tức Lý Diệu Dương để tiến lên, nhưng mà cũng sẽ căn cứ bản thân, để xác định mục đích đến cùng ở nơi nào.

Từ vị trí phân bố để xem, cái mạch máu này liên kết tới gan.

Ngay tại thời điểm hẳn sắp đạt tới, trong lòng sinh ra hồi hộp.

Nhậm Thanh trở nên cảnh giác dị thường, cố gắng không phát ra bất cứ động tĩnh gì.

Thiên đạo mộng chủng hóa thành trọng đồng xuất hiện tại cái trán điểm huyệt, thị lực đạt được tăng lên cực lớn, nhìn về nội tạng ở cuối mạch máu.

Con người Nhậm Thanh thu nhỏ lại, không chút do dự xoay người rời đi.

Thấy được gan đã nhanh bị đào rỗng, tạo thành mấy trăm cái động phủ to to nhỏ nhỏ, rõ ràng là sắp xếp theo huyết vị con người.

Mấy vị đạo sĩ đứng tại trước động phủ, hai tay hóa thành mười mấy cây xúc tu, cái đầu từ đó vỡ ra, đang không ngừng hoàn thiện công trình gì đó.

Nhậm Thanh liếc mắt liền có thể nhìn ra, gan Tử Nhục đạo nhân đang từ từ hóa thành Vô Vi điện, giống như tái tạo Vô Vi đạo tràng.

Đạo sĩ chỉ sợ đều là đệ tử còn sót lại của Vô Vi đạo quan, không biết tại Thanh Hư quan phát sinh cái gì, trở nên quý dị khó hiểu như vậy.

Mà hành động của bọn hắn, hiển nhiên là làm chuẩn bị cho Thiên Đạo Tử thoát khổn.

Có thể thấy được ý niệm của Vô Vi đạo quan, dù là hóa thân quỷ vật cũng sẽ không có mảy may chần chờ.

Những nội tạng còn lại hắn là được kiến tạo thành Đầu Suất cung, nghị sự điện, Hỏa Luyện cung...

Sư tổ bị điên, phối hợp một đám đồ tử đồ tôn bị điên.

Điểm hồn Nhậm Thanh không có phần thắng chút nào, cho nên không thể gây xung đột cùng đạo quan.

Đội Chí Âm Yểm Chủ tấn thẳng Dung Âm Thần, về sau điểm hồn tự nhiên cũng có thể có chỗ tăng cường, đến lúc đó lại thử nghiệm tiến vào bên trong gan.

Chính là không biết tình huống Lý Diệu Dương, nhưng hiện nay chỉ có thể để hắn tự cầu phúc.

Nhậm Thanh trở về bên cạnh Thiên Đạo Trùng ấu thể, điểm hồn một lần nữa tiến vào trong đó, đồng thời dùng mộng chủng không chế không đi hấp thu huyết nhục.

Hắn đem manh mối Thanh Hư quan đại khái cáo tri cho Chuẩn và Lý Thiên Cương, sau đó tâm tư đặt ở bên trên chợ quỷ, cân nhắc làm sao gia tăng hiệu suất duyên thọ.

Chợ quỷ phong ba dần dần dừng lại, Cai Ngục Đường lại khôi phục bình tĩnh.

Thậm chí ảnh hưởng đến thành trấn ngoại giới, các bang phái biết được Nhậm Thanh là chợ quỷ chủ tân tấn, về sau cũng chủ động rút nhỏ quy mô.

Dù sao hiện nay cao tầng Cai Ngục Đường, không có một vị nào là xuất thân bang phái, Quỷ Sứ cảnh cũng ít đến đáng thương, mới đưa đến người người cảm thấy bất an.

Bên trong Tam Tương thành.

Hơn mười vị hàng cá đang bán nốt chỗ cá tươi sống còn lại, mắt nhìn mặt trời mới mọc dần dần dâng lên cao, mọi người chuẩn bị bắt đầu thu quán.

Hiện tại chính là thời tiết lúc nóng lúc lạnh, thức ăn thủy sản khó mà bảo tồn, đợi thêm cũng chỉ có thể cho chó ăn.

Người bàn hàng đem nội tạng ném cho đàn chim bay tới, bên trong miệng thảo luận về những việc gần đây, còn có người hát bài hát thôn quy.

Tam Tương thành cải biến thay đổi một cách vô tri vô giác, quan phủ cũng kích thích buôn bán ra bên ngoài thành.

Dẫn đến bộ phận bang phái không còn thu chất béo ở trong thành, mà là bắt đầu làm ăn nhờ việc làm như tiêu cực.

Hàng cá thu thập xong quây hàng, lại đem vảy cá dọn dẹp sạch sẽ, sau đó bỏ vào bao tải đặt ở bên tàu, giống như có dụng ý khác.

Đợi đến khi bọn hắc đi thuyền rời khỏi đây, cũng không lâu lắm đã có mấy vị tráng hán cất bước đi tới.

Tráng hán đều là người mặc áo màu lam, vai phải còn có khăn quàng thêu hình con rắn, đi đường cũng không có phát ra âm thanh.

Bọn hắc đại biểu là “Xà Lân bang” ở Đông Thành, số lượng tu sĩ trong bang không phải số ít, tu luyện thuật pháp “Xà Thuế Pháp” .

Chương 437 - Mở Quầy Hàng 2

Chương 437. Mở Quầy Hàng 2

【 Xà Thuế Pháp 】

【 Do Mộ Xà đạo nhân sáng chế, phương pháp tu luyện này cần từ nhỏ ngâm tại bên trong dược thủy đặc biệt, khiến cho toàn thân mềm mại không xương, mới có thể có tu thành. 】

Sau khi nắm giữ Xà Thuế Pháp, tu sĩ dùng ăn lân phiến liền có thể gia tốc tu hành, mặc dù hiệu quả vảy cá không có hữu dụng bằng vảy rắn, nhưng cũng không tệ.

Dẫn đầu tráng hán cầm lấy một nửa vảy cá, tiếp sau đó bước nhanh ly khai khỏi phiên chợ sáng, tựa như đang tận lực tránh né lấy người nào đó.

Mấy túi vảy cá còn lại vẫn đặt ở tại chỗ như cũ, mãi đến một vị thanh niên đến đây.

Lâm Thành mở to mắt rắn, vết tích dị hoá không còn rõ ràng, chủ yếu là công lao quý trần, khiến cho hắn có thể tùy ý đi lại tại bên trong thành trấn.

Hắn cầm lấy cái túi đồ đầy vảy cá, tiếp sau đó lòng bàn tay vỡ ra một khe hở, một ngậm nuốt vào.

Thao Thiết Pháp là Lâm Thành từ bên trong Đại Mộng Thuật Lâu hồi đoái, giá cả phi thường rẻ tiền, vật liệu cần tu luyện cũng không phiền phức.

Mà Đại Mộng Thuật Lâu vốn là không có Thao Thiết Pháp, chẳng biết tại sao đột nhiên xuất hiện, giống như là Cai Ngục Đường cố ý gây nên.

Dù cho bí tịch có chỗ thiếu thốn, chỉ có thể lựa chọn tấn thăng tuyến đường dị hoá Phó Vị Giả, nhưng vẫn hấp dẫn không ít lính cai ngục tu luyện.

Thông qua bí các liên có thể thẩm tra đến thư tịch ghi chép Phó Vị Giả, Thao Thiết Pháp cùng một nhịp thở với A Tỳ Địa Ngục, không khỏi để cho người ta miên man bất định.

Rất nhiều lính cai ngục đã thử tu luyện, còn có bộ phận đang ở giai đoạn đánh giá, bởi vì không minh bạch ý định Cai Ngục Đường là gì.

Lâm Thành biết rõ Nhậm Thanh nắm giữ Thao Thiết Pháp, liền không chút do dự tu luyện.

Hắn vốn định dùng Khổ Hoàng Thảo hỗ trợ, nhưng không nghĩ tới dạ dày rắn của bản thân hắn rất có tính bền dẻo, tuy tiện liền nhập môn.

Lâm Thành tốn hao mấy tháng liền đạt tới Bán Thi cảnh, tiến triển tương đối thuận lợi.

Lúc hắn chuẩn bị ly khai, đột nhiên tia sáng trở nên mờ mịt.

Bước chân Lâm Thành hơi ngừng lại, như lâm đại địch, thối lui vị trí nha môn.

Sau lưng hắn, hai cánh tay trắng bệch cầm theo đèn lồng chui ra mặt đất, ánh sáng nhạt xua tan hắc ám, nhưng lại làm kẻ khác rung mình.

Đèn lồng xuất hiện cái lỗ hồng, bên trong bay ra cái hồ điệp sinh động như thật.

Lâm Thành căn bản không cách nào di động, trơ mắt nhìn xem hồ điệp rơi xuống trên người mình, phía sau lưng bất tri

bất giác đã là mồ hôi lạnh thấm ướt.

Chờ thời điểm hấn lấy lại tinh thần, đường đi lại khôi phục huyền não nguyên bản.

Có chút tin tức xông lên đầu, giống như là liên quan tới chợ quý.

Lâm Thành biểu lộ ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới thủ đoạn như thế vậy mà đến từ Nhậm Thanh, nhưng như này có phải quá âm trầm đáng sợ hay không.

Hấn lẩm bẩm:

” Giờ Tý ở chợ quý, quây hàng cho lính cai ngục vật phẩm buôn bán.”

Hấn nhớ tới chợ quý mới mở ra, trong lòng sinh ra kính nể đối với Nhậm Thanh.

Lâm Thành mặc dù gặp nhau nhiều lần, nhưng không có ý đồ cùng đối phương bầu víu quan hệ.

Hấn thấy, cả hai khác biệt thực tế quá lớn, Âm Sai cảnh đã là tồn tại khó mà với tới, chớ nói chi là chợ quý chi chủ.

Nhưng mà Nhậm Thanh vẫn nhớ kỹ bản thân mình, tại bên trong chợ quý lưu lại một quây hàng.

“Quây hàng...”

Lâm Thành đầy đầu sương mù, ngẫm lại ngoại trừ tấm da rắn trước đây không lâu hấn trút bỏ, cũng không có gì có thể xuất ra để mua bán.

Hấn đi đến bên trong Hường gia, mà Tín Sử làm việc không ngừng, đi tới mọi chỗ Tương Châu.

Cuối cùng Tín Sử quay trở về bên trong chợ quý, một lần nữa hóa thành hồn điệp rơi vào lòng bàn tay Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh âm thầm gật đầu.

Phước Âm Thần muốn tấn thăng Dung Âm Thần trọn vẹn cần năm trăm năm thọ nguyên, dù là Nhậm Thanh chứng không chợ quý, muốn đạt tới cũng không dễ.

Hắn dựa vào thời điểm buôn bán ở chợ quý náo nhiệt nhất, cũng mới kiếm lấy hai trăm năm thọ nguyên.

Nhìn như gần trong gang tấc, nhưng Nhậm Thanh bây giờ có thể rõ ràng cảm giác được, lưu lượng người giảm thấp xuống không ít, rất khó lại xuất hiện tăng vọt.

Trừ phi tiếp tục mở rộng số lượng lính cai ngục, đây mới là phương pháp trị tận gốc.

Nhưng mà nước xa không cứu được lửa gần, bọn người Lý Thiên Cương hiện nay vừa mới tiến Long Sa thành, muốn tạo thành hình thức ban đầu của thế lực thì chỉ sợ không dễ.

Cho nên Nhậm Thanh mới dùng biện pháp mở ra thị trường, tiếp tục kích thích lính cai ngục giao dịch tại chợ quý, nếu không thì bên trong thời gian ngắn rất khó gom góp đủ thọ nguyên.

Đương nhiên loại phương thức này cũng không phải kế lâu dài, lưu lượng người trải qua đỉnh cao, về sau sẽ tránh không được chậm rãi trượt xuống biên giới ổn định.

Trừ cái đó ra, Nhậm Thanh còn có thể thông qua tấn thăng U Minh Công có được duyên thọ.

U Minh Công là Thiên Đạo pháp, xác thực có hiệu quả đối với duyên thọ, chỉ cần đạt tới Nguyên Anh kỳ, tất nhiên sẽ duyên thọ sẽ tăng thêm chí ít mấy trăm năm.

Nhưng dù sao trong đó có rất nhiều nguy hiểm, dù gì thì Thiên Đạo Trùng là ký sinh trong cơ thể quý ảnh.

Nếu là tu vi Thiên Đạo Trùng vượt qua quý ảnh, rất có thể sẽ dẫn đến chủ thứ nghịch chuyển, sẽ ảnh hưởng đến Vô Ảnh

Quý Tướng đến trở thành thuật pháp hạch tâm.

Chương 438 - Mở Quầy Hàng 3

Chương 438. Mở Quầy Hàng 3

Nhậm Thanh nếu như muốn sớm tấn thăng U Minh Công, chỉ có thể mong đợi tại khi Thiên Đạo Trùng không có bất luận cái dị biến gì, nếu không nhất định biến khéo thành vụng.

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn không có cân nhắc tới U Minh Công.

Thanh Hư quan vốn là cùng Thiên Đạo Trùng có quan hệ, quỷ mới biết rõ có thể dẫn lửa thiêu thân hay không, vẫn là chờ Vô ảnh quỷ tấn thăng Âm Sai cảnh rồi nói sau.

Nhưng mà đầu tiên phải để Vô Mục Pháp đạt tới Dung Âm Thần, tạo dựng ra cái thuật pháp hạch tâm thứ nhất.

Nhậm Thanh an định tâm thần, câu thông với hồn điệp cầu thành bản thể chợ quỷ.

Hắn sớm cáo tri cho bọn người Lâm Thành, chủ yếu là đem đại bộ phận quầy hàng để cho người của mình chiếm giữ, từ đó cam đoan không có phát sinh ngoài ý muốn.

Lúc nửa đêm, Nhậm Thanh nhắm mắt lại, đồng thời thi triển Mộng Điệp Pháp cùng Vô Mục Pháp.

Cải biến quy tắc chợ quỷ tương đối phiền phức, dù là có dàn khung Đại Mộng chân nhân lưu lại, cũng không phải Mộng Điệp Pháp có thể làm được.

Nhậm Thanh lấy Nhất Thốn Quan Âm làm dẫn, lại mượn dùng năng lực Chí Âm Yểm Chủ.

Khí tức Chí Âm Yểm Chủ lấy nhà trọ làm trung tâm chậm rãi tản ra, cho đến khi tràn ngập toàn bộ chợ quý, phảng phất sương mù bao phủ.

Tiếng xột xoạt xuất hiện.

Tất cả lính cai ngục cũng ngây ngốc đứng tại chỗ, hô hấp biến thành ồ ồ, chẳng biết tại sao, trong lòng đột nhiên xông tới ý sợ hãi không hiểu.

Chỉ cần là bên trong nơi âm u hẻo lánh, đều không hẹn mà cùng xuất hiện con mắt đỏ như máu, giống như có giấu cái gì ở trong đó.

Chỉ có lính cai ngục bé quan tiền tu trong khách sạn không có chịu ảnh hưởng.

Lâm Thành đứng tại trên đất trống chợ quý, hần hần trương phun ra cái lưỡi rắn.

Bên cạnh thì là Lục Tiểu Ngọc lấy Ngôn Quân, còn có chút lính cai ngục không quen biết, cũng đều là Nhậm Thanh mời tới bày quầy bán hàng.

Tạch tach tach kết...

Chợ quý vỡ ra một khe hở ở giữa đường, giống như một cái miệng dữ tợn, cường ép đem diện tích ở đỉnh Mộng Thụ banh ra mấy lần.

Dù là bốn bề vẫn trang trí như cũ, nhưng cho người cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Giống như thật đến từ U Minh Địa Phủ.

Lính cai ngục hai mặt nhìn nhau, căn bản cũng không biết rõ xảy ra chuyện gì, thậm chí sinh ra ý nghĩ có phải Nhậm Thanh dị hoá mất khống chế hay không.

Ngay lúc bọn hắn dự định ly khai chợ quý, thân ảnh hư ảo xuất hiện tại trên không.

Nhậm Thanh hóa thành lớn trăm trượng, quanh thân cũng bị khói đen che phủ, chỉ lộ ra hai mắt trọng đồng huyền diệu không gì sánh được.

Lính cai ngục có kinh nghiệm cũng hít vào ngụm khí lạnh, kinh nghiệm của bọn hắn mách bảo, dị tượng chợ quý sinh ra cũng không đơn giản.

Người ngoài đồn Nhậm Thanh tuổi trẻ nhẹ nhàng có thể tấn thăng Âm Sai cảnh, chủ yếu chiếm cứ cơ duyên, nhưng nhìn thấy đối phương hiện ra một góc của băng sơn, trong lòng không thể không thừa nhận thiên phú hắc khủng bố.

Hư ảnh này rõ ràng là hai loại thuật pháp dung hội quán thông sau đó thi triển ra, mà chiếm cứ chủ yếu lại là thuật pháp Quý Sứ cảnh.

Dưới tình huống bình thường, ít nhất phải mấy chục năm khả năng thu phóng tự nhiên.

Trong chớp mắt, thân ảnh Nhậm Thanh lần nữa biến mất không thấy.

Tiếng Nhậm Thanh vang lên bên tai lính cai ngục:

” Góc đông bắc Chợ quý, giờ Tý mỗi ngày sẽ mở ra Phong thị.”

“Phong Thị để cho lính cai ngục chủ đạo, hết thấy giao dịch không người nhúng tay.”

Sương mù nồng đậm đem góc đông bắc bao trùm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có mấy người.

Lâm Thành đột nhiên phát hiện bản thân mình phủ thêm hắc vụ mỏng manh, thân hình triệt để bị biến mất, thậm chí ngay cả âm thanh cũng làm ra cải biến.

Mười cái quầy hàng xuất hiện tại trước mặt, đều là từ thuật pháp hình thành.

Lính cai ngục bên trong chợ quỉ còn chưa kịp sợ hãi thần phục Nhậm Thanh thần thông quảng đại, cũng ý thức được cơ hội buôn bán trong đó, lập tức đi tới góc đông bắc.

Bọn hắn vừa tiến vào sương mù, thân hình lập tức bị che đầy bắt đầu.

Trong chợ chỉ có lẻ tẻ quầy hàng đang bán vật phẩm.

Lính cai ngục rất nhanh liền đem quầy hàng còn lại chiếm cứ, dù sao cũng không sợ bại lộ thân phận, dứt khoát đứng giao bán giống như là thương nhân.

Nhậm Thanh thấy thị trường từng bước đi vào quỹ đạo, nhưng lượng giao dịch lại tăng lên không lớn, chỉ là tất cả lính cai ngục cũng thành thật dựa theo quy tắc làm việc.

Hắn đành phải kiên nhẫn chờ đợi, dứt khoát quan tưởng thuật pháp không rảnh để ý, kết quả không có qua mấy ngày cũng cảm giác được có chút không đúng.

Hiệu suất duyên thọ xác thực hiện ra xu thế tăng trưởng, ...

Vật phẩm mua bán trong chợ lại càng thêm quỉ dị khó hiểu.

Gì mà con heo mọc đầy con mắt, mọc xuống sau còn có thể nhanh chóng sinh trưởng lại, nghe nói là một vị lính cai ngục Bách Nhân Giả nào đó bồi dưỡng ra.

Hay là Ác Quỷ nuôi dưỡng ở bên trong bình hoa.

Chỉ cần bỏ vào da thú, Ác Quỷ mỗi đêm liền sẽ đi tìm dã thú đó, cuối cùng lại nhả quay về bên trong bình hoa.

Thậm chí còn có lính cai ngục lục lợi luyện lên đan dược, tuy nói được hiệu không thể đảm bảo, nhưng xác thực hàng

đẹp giá rẻ, rất được quân dư bị yêu thích.

Dù sao lấy thể chất lính cai ngục, căn bản là ăn vào cũng không chết.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, quả thật có thể xúc tiến Cai Ngục Đường phát triển luyện đan, chỉ là phương hướng như nào thì không được biết.

Khỏe miệng Nhậm Thanh giật một cái.

Bất kể như thế nào, chí ít mục đích đã đạt thành.

Lính cai ngục vì buôn bán pháp khí đan dược cấp thấp, tự nhiên sẽ đi Đại Mộng các hồi đoái vật liệu, hiệu suất duyên thọ càng ngày càng cao.

Thừa dịp thị trường hưng khởi, không được bao lâu liền có thể gom góp thọ nguyên.

Chương 439 - Dung Âm Thần

Chương 439. Dung Âm Thần

Nhậm Thanh vì kiếm đủ thọ nguyên năm trăm năm cần thiết tấn thăng Dung Âm Thần, có thể nói là phí hết tâm tư, nhưng dầu gì cũng thuận lợi đạt thành.

Tốn hao mấy tháng thời gian.

Nhưng mà tại trước Quỷ Thai Luyện Khí pháp còn chưa xuất thế, quy mô phong thị chỉ có thể duy trì tại khoảng chừng hai ba mươi cái quầy hàng, nhiều hơn cũng không cần thiết.

Chính là có chút xin lỗi những lính cai ngục bị cắt rau hẹ.

Cho nên Nhậm Thanh dứt khoát đem thi thực cất đặt tại quầy hàng Đại Mộng các, hẳn không tính giá cả quá đắt đỏ, hiệu quả cũng hết sạch hàng.

Thi thực có thể cho duyên thọ hai trăm ngày, nhưng chỉ có lần đầu dùng ăn mới có hiệu.

Ý thức của hắn đi vào Nê Hoàn Cung trong, cây dị hóa tráng kiện nhất chính là Vô Mục Pháp.

Bề ngoài cây dị hóa cũng có biến hóa cấp độ rõ ràng, thân cành phủ kín lỗ thủng khiếp người, đồ án con mắt trên lá cây càng thêm chân thực.

【 phải chăng lựa chọn tấn thăng Dung Âm Thần, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm trăm năm 】

Nhậm Thanh hít một hơi thật sâu.

Mặc dù có hệ thống, giống như là không có phong hiểm chút nào, nhưng vật quý dị trong cơ thể sống lại, ngấm lại cũng có chút hoảng.

Khi hẳn xác định tiêu hao thọ nguyên, sau đó thọ nguyên bản thân lần nữa biến về khoảng chừng hai mươi năm, toàn thân tựa như là bị rút khô trong nháy mắt.

Phanh phanh phanh...

Tiếng tim đập quanh quẩn tại trong phòng khách, nhưng cũng không phải là trái tim Nhậm Thanh nhảy lên, mà là Chí Âm Yểm Chủ kia sống lại.

Hắn cảm giác được hai mắt trở nên sưng tấy, bởi vì nhồi máu mà không tự giác chảy nước mắt.

Hốc mắt kèm thêm nửa đại não cũng đã mất đi tri giác, giống như là con mắt sẽ phải thoát ly thân thể.

Chợ quý cũng có xuất hiện dị tượng, đường vân màu đỏ sậm lần nữa bao trùm mặt tường, hình thành gương mặt kinh khủng dữ tợn đang cười gằn.

Nhưng mà lính cai ngục trên đường phố lại không có mấy may để ý tới, chỉ có quân dự bị mới gia nhập nhện không được mà thất kinh.

Đối với lính cai ngục mà nói, chợ quý thỉnh thoảng liền phát sinh chút tình trạng, bọn hắn sớm thành thói quen, thậm chí có vẻ không có rung động chút nào.

Một lát sau, đường vân màu đỏ sậm nhao nhao rút đi.

Nhậm Thanh thoát lực nằm trên mặt đất, ngực không khỏi đập trùng trên dưới.

Hắn bề ngoài không có khác biệt quá lớn, chỉ là trọng đồng trong mắt càng thêm huyền diệu, khí tức cũng vì chưởng không vật quý dị mà có thể thu liễm.

Nhậm Thanh tấn thẳng Dung Âm Thần về sau, liền có thể tùy ý thi triển Chí Âm Yểm Chủ, nhưng mà còn nhất định phải áp chế bản năng vật quý dị.

Chỉ có Thích Âm Thần, mới là có thể không hề cố kỵ thời điểm.

Hắn cũng đã trị rõ ràng năng lực Chí Âm Yểm Chủ, long cốt Quỷ thuyền hoạt hoá xác thực cùng một nhịp thở với thuật pháp.

Chí Âm Yểm Chủ có thể đem phạm vi nhất định hóa thành đêm tối.

Nhậm Thanh có thể nhờ vào đó xuyên thẳng qua trong đó, tùy tiện liền thuận di mấy chục dặm, nhưng mà cự ly càng xa, tiêu hao đối với vật quý dị lại càng lớn.

Về phần long cốt yểm ma hóa, càng giống là tể nạn lưu lại khi xuyên thẳng qua hắc ám.

Quỷ thuyền tại thời điểm xông ra bão cát, Nhậm Thanh vì tự vệ, cưỡng ép thi triển yểm ma mức tận cùng, kết quả dẫn đến long cốt nhiễm khí tức.

Nhậm Thanh muốn nhờ vào đó luyện chế pháp khí tương tự, chỉ sợ phải đợi Thích Âm Thần.

Ý thức của hắn lần nữa đi vào Nê Hoàn cung, cây dị hóa Chí Âm Yểm Chủ càng thêm to lớn, thậm chí sợi rễ đem mặt đất bao trùm.

Có dũng hương vị của não thụ.

Nhậm Thanh nhìn về phía cây dị hoá Mộng Điệp Pháp, chỉ là tâm niệm vừa động, rễ cây Chí Âm Yểm Chủ liền lập tức đi qua.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thuật pháp chủ thứ cần kết nối vật quý dị bên trong toàn thân, sau đó từng chút thành lập liên

hệ, cuối cùng lại thêm sâu.

Nhưng hẳn giống như có thể tiết kiệm được một bước này.

Thấy sợi rễ quấn quanh cây dị hóa Mộng Điệp Pháp, sau đó cứ thế bị kéo đến bên cạnh.

Rễ cây Chí Âm Yểm Chủ vào bên trong thân cành Mộng Điệp Pháp, Mộng Điệp Pháp muốn giãy giụa, nhưng rất nhanh liền đã mất đi sức chống cự.

Nhậm Thanh lập tức cảm nhận được ở giữa hai môn thuật pháp sinh ra liên hệ.

Liên hệ là lấy Vô Mực Pháp làm chủ, nói rõ xác thực thiết lập chủ thứ.

Nhưng mà Mộng Điệp Pháp dù sao mới Quý Sứ cảnh, đối với yểm ma ảnh hưởng quá nhỏ, căn bản là tăng thêm không được bao nhiêu uy lực.

Mà tới Âm Sai cảnh chỉ là sơ bộ liên quan đến thuật pháp dung hợp, nếu muốn xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, chỉ sợ còn phải là Dương Thần cảnh.

Nhậm Thanh ý thức tiếp xúc cây dị hóa Chí Âm Yểm Chủ, tin tức lưu phun trào.

【 phải chăng lựa chọn tấn thăng Thích Âm Thần, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm trăm năm 】

Tiêu hao thọ nguyên không có gia tăng, đúng là một tin tức tốt.

Chương 440 - Dung Âm Thần 2

Chương 440. Dung Âm Thần 2

Nhậm Thanh có thể mơ hồ phát giác được, duyên thọ chợ quĩ nhiều nhất đến khoảng chừng ngàn năm, nhưng mà hắn là đủ để chèo chống hắn tấn thăng Dương Thần cảnh.

Khi tu vi Dung Âm Thần củng cố, diễm hồn ở xa Thanh Hư quan cũng lộ xác.

Hắn dùng thiên đạo mộng chủng che đậy khí tức diễm hồn, sau đó liền không quan tâm quá nhiều, mà là lấy ra một bản thư tịch phủ bụi đã lâu.

【 Mộng Yểm Công 】

【 Do Lý Y Dương suy tưởng ra, cần mười ngày không ngủ, cuối cùng quan tưởng yểm ma nằm ngủ, bất tử mới có thể tu thành. 】

【 tu thành Mộng Yểm Công, về sau trong lúc ngủ mơ sẽ tự chủ quan tưởng yểm ma, nghiền nát Trường Thạch thành bột phấn bột phấn khả năng áp chế. 】

【 Sùng Mộng Giả: Lấy mộng làm thức ăn 】

【 Thụy Mộng Giả: Nửa ngủ nửa tỉnh 】

【 Mộng Tỉnh Giả: Hoàng Lương Vô Mộng 】

Cầm Tốt Đường đã đem Mộng Yểm Công cất đặt bán tại đại mộng thuật các, tự nhiên có tin tức kỹ càng hơn, bao quát tuyến đường dị hóa khác nhau.

Năng lực Sùng mộng giả cùng nhập mộng của Trọng Đồng giả có chút cùng loại, nhưng thủ đoạn càng thêm thô bạo, thuộc về phương thức ăn mộng để trực tiếp nuốt hồn.

Sau khi tấn thăng Quỷ Sứ cảnh, tên là “Yểm Mộng chân nhân”, mặc dù tự cho mình là chân nhân một người chân chính, kì thực thân thể dần dần dị hoá là yểm ma.

Đến Quỷ Sứ cảnh “Yểm Ma Chân Quân”, dị hoá sẽ càng thêm triệt để, thuộc về nửa người nửa yểm.

Thụy Mộng Giả thu liễm hơn nhiều, giống như là đang mượn dùng lực lượng yểm ma, cho nên các phương diện đều là phiên bản suy yếu của sùng mộng giả.

Mộng tỉnh giả thì đối với yểm ma hoàn toàn là kháng cự, cùng Vô Mục Pháp hơi có vẻ không hợp.

Nhậm Thanh chuẩn bị tiếp tục hoàn thiện các thuật pháp lấy Vô Mục Pháp làm chủ hạch tâm, chỉ là một môn Mộng Điệp Pháp khẳng định không đủ, nên sớm đổi Mộng Yểm Công.

Về phần môn thuật pháp Kính Trung Tiên này, kỳ thật cũng có thể làm thuật pháp thứ yếu của Vô Mục Pháp, nhưng hẳn luôn cảm giác có chút lãng phí.

Nhậm Thanh nếu như có thể thu hoạch Tiêu Tai Pháp bên trong tiêu tai cấm khu, để hai môn thuật pháp đồng dạng là từ * sáng tạo hình thành chủ thứ.

Mới có thể đề tiêm lực thuật pháp phát triển.

Huông hồ phương thế giới này nguy hiểm như thế, có thể sử dụng thuật pháp xóa đi bản thân tồn tại, không thể nghi ngờ về việc đây là một loại thủ đoạn bảo mệnh phi thường không tệ.

【 có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới năm giữ 】

Nhậm Thanh cảm nhận được huyết dịch chảy xuôi trong người trở nên có chút đen, Mộng Yểm Công hiển nhiên tại dần dần khiến cho hắn hóa thành nửa người nửa yểm.

Còn không có đợi hắn làm ra biện pháp ứng đối, cây dị hóa Chí Âm Yểm Chủ trong nê hoàn cung liền bắt đầu tự nhúc nhích.

Sợi rễ cây dị hóa đem mầm non do Mộng Yểm Công hóa thành cuốn lấy, cưỡng ép kéo tới chung quanh, vừa vặn một trái một phải cùng Mộng Điệp Pháp.

Yểm ma hóa trong cơ thể Nhậm Thanh lập tức có thể không chế, chí ít không có nghiêm trọng như thuật pháp ghi lạ, có thể thấy được vật quý dị Dung Âm Thần bá đạo.

Hắn thấy vậy tâm niệm vừa động.

Nguyên bản hắn chuẩn bị tấn thẳng Thụy Mộng Giả, dù sao sùng mộng giả phong hiểm quá lớn.

Nhưng hiện tại xem ra, sùng mộng giả có Chí Âm Yểm Chủ áp chế, cộng thêm hệ thống, sẽ không dẫn đến thân thể dị hoá xuất hiện trên phạm vi lớn.

Nhậm Thanh do dự một chút, sau đó liền xác định được, đã có thần thông hack viển siêu bên ngoài người khác tương tượng, cần gì phải chần chờ không quyết.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh sùng mộng giả, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm sáu tháng 】

Màu đen trong máu dần dần lan tràn đến cốt nhục, giống như là một loại đường vân phù chú nào đó, cùng đường vân Chí Âm Yểm Chủ cực kì giống nhau.

Chủ hôn có tất cả thuật pháp bảo hộ thì ngược lại không có việc gì, nhưng điểm hôn lại sinh ra biến hóa kịch liệt.

Điểm hôn thông khô lắc lư đứng người dậy, chỗ cổ có nổi mụn dần dần nở lớn, lại là một cái đầu mới, đầu Yểm Ma.

Điểm hôn không có nuốt bất luận cái vật quý dị gì, nhưng lại bởi vậy tấn thăng làm Quỷ Thực cảnh.

Nói đúng ra, cũng không phải là Quỷ Thực cảnh của Thủy Trạch pháp, mà là yểm thực cảnh của Tiên Trạch pháp.

Tiên Trạch pháp dưới cơ duyên xảo hợp, đã đi đến một cái con đường không biết, thậm chí ngay cả người sáng tạo như Nhậm Thanh này đều có chút xem không hiểu.

Nhậm Thanh thấy thọ nguyên còn thừa không nhiều, đủ để tấn thăng Quỷ Sứ cảnh.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Yểm Mộng chân nhân, sẽ tiêu hao thọ nguyên mười lăm năm 】

Huyết dịch bắt đầu chảy trở về, khí tức yểm ma xen lẫn trong đó trực tiếp rót vào ngũ tạng lục phủ, cũng bắt đầu lan tràn ra ngoài da.

Bất quá Nhậm Thanh hiện tại tình huống tương đối đặc thù, rất nhiều bộ phận đều đã có chỗ thuộc vật quý dị, muốn ăn mòn dị hoá không thực tế.

Chương 441 - Dung Âm Thần 3

Chương 441. Dung Âm Thần 3

Thế Tử Quỷ Bì trực tiếp đem khí tức yểm ma ngăn cản xuống, tiếp theo là xương sống lưng, đại não, xương sống, nội tạng cũng có dạ dày bảo vệ.

Yểm Mộng chân nhân rất đau xót phát hiện, toàn thân Nhậm Thanh vậy mà trú đóng sáu bảy loại này vật quỷ dị, đều không ngoại lệ tất cả đều là Quỷ Sứ cảnh trở lên.

Nhậm Thanh mở to mắt nhẹ nhàng thở ra, lòng bàn tay toát ra khí tức yểm ma nhàn nhạt.

Có Mộng Yểm Công, về sau hệ thống Chí Âm Yểm Chủ được hoàn thiện hơn không ít, tin tưởng lần nữa thi triển năng lực Âm Vô Thiên Nhật, sẽ hoàn toàn khác biệt.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Sáu năm ba mươi lăm ngày 】

Thuật pháp:

Vô Mục Pháp (Chí Âm yểm ma)

Mộng Điệp Pháp (Nhất Thốn Quang Âm)

Mộng Yểm Công (Yểm Mộng chân nhân)

【 ngự biến: Mộng chủng, hồn y, mộng khí, Điệp Thuế, Điệp Luyện, Tín Sử 】

Thao Thiết Pháp (lao tù trong bụng)

【 ngự biến: Ngục tốt, vô biên, Tàn Nguyệt 】

Vô ảnh quỷ (Âm Quỷ ma ảnh)

【 ngục biến: Quỷ thế, vô ảnh, đạo đêm 】

Phong Sa Pháp (vô biên sa thổ)

【 ngục biến: Sa hóa 】

Sách da người (kẻ chết thay da)

Phi Giáp Công (Bối Phụ cốt khí)

Kính Trung Tiên (Quỷ Kính Tương Sinh)

Thực Tiên pháp (Lô Trung Tân Vương)

U Minh Công (Hoàng Tuyền tiên cốt)

Côn Bằng Pháp (Thuế Phàm song sinh)

Thần Túc Kinh (Binh Họa Trì Lang)...

Nhậm Thanh không nghĩ tới chủ thứ thuật pháp xuất hiện liên quan, về sau hệ thống đem ba loại chi nhánh ngục biến của thuật pháp đều buộc về ở cùng một chỗ.

Có thể thấy sau khi đạt Dương Thần cảnh, thuật pháp ở giữa tất nhiên sẽ có tình huống tương dung.

Hắn càng thêm kiên định việc phải đánh tốt căn cơ, làm chuẩn bị cho tương lai tấn thăng thiên quỷ cảnh.

Nếu như thiên quỷ cảnh Cai Ngục Pháp chính là đứt đoạn, vậy tu sĩ mở con đường phía trước, tự nhiên sẽ là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Nhậm Thanh kết thúc bế quan, tiếp theo bỏ mặc chợ quỷ thu thập thọ nguyên là đủ.

Hắn liền dự định tiếp tục góp nhặt thọ nguyên, mãi đến gom góp đủ hai trăm năm sẽ tấn thăng Vô ảnh quỷ.

Sau đó liền U Minh Công, có duyên thọ từ Thiên Đạo pháp, thực lực sẽ lần nữa tăng vọt, thậm chí Vô Mục Pháp

trong thời gian ngắn đạt tới Thích Âm Thân.

Nhậm Thanh lắc đầu dè xuống tạp niệm, điểm hồn tựa hồ đã hoàn thành thuế biến.

Viên đầu yểm ma kia hoàn toàn không giống thường nhân, làn da có nhiều đường vân đen đỏ, tai mắt mũi miệng đều có khí tức yểm ma nhàn nhạt chảy ra.

Nhậm Thanh sử dụng điểm hồn chui ra khỏi Thiên Đạo Trùng ấu thể, không có phát giác được yểm ma dị dạng.

Thủy Trạch pháp Quỷ Thực cảnh chính là nuốt ba loại vật quỷ dị, Trảm Tam Thi sau mọc ra ba khóa đầu.

Từ tình huống Điểm hồn đến xem, phải chăng nói rõ đã chém tới thứ nhất trong Tam Thi?

Hắn lập tức ném thử thi triển năng lực đầu yểm ma, kết quả cái cổ phát ra âm thanh quái dị, vị trí hai cái đầu vậy mà thay đổi cho nhau.

Đường vân đen đỏ bắt đầu lan tràn, yểm ma hóa càng ngày càng nghiêm trọng.

Dù là Nhậm Thanh cố gắng áp chế, nhưng cũng không cách nào ngăn cản điểm hồn yểm ma hóa.

Nhưng mà một lát, điểm hồn đầu yểm ma di động đến trung ương, về sau hình dạng Trạch nhân nguyên bản xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hắc vụ nhàn nhạt đem toàn thân bao quanh, tựa như một con đạo bào.

Điểm hồn trở nên càng thêm hư vô, đâu còn có một chút tiên khí xuất trần, tại dưới hai cái đầu làm nổi bật, giống như là quái vật không thể diễn tả.

Nhưng mà Nhậm Thanh chỉ cần khẽ nhúc nhích ý niệm, đầu yểm ma cùng đầu Trạch Tiên liền có thể lần nữa trao đổi, thể chất điểm hồn liền sẽ một lần nữa biến hóa.

Tạch tạch tạch kết...

Tại dưới khí tức yểm ma ăn mòn, hang động mạch máu bắt đầu nhúc nhích.

Nhậm Thanh sắc mặt nghiêm túc, động tĩnh lớn như vậy, rõ ràng làm cho đạo quan có chỗ ý thức, lập tức xuất hiện tiếng bước chân.

Hắn ngược lại là có thể trở lại Thanh Hư quan dưới mặt đất, nhưng yểm ma hóa có tính bí mật cực mạnh.

Nhậm Thanh nhìn quanh, ánh mắt rơi vào chỗ rẽ.

Khi hắn đi vào hắc ám, vết tích yểm ma hóa đem bản thân hoàn toàn bao phủ, cuối cùng lưu lại một đôi mắt nhỏ bé không thể xem xét.

Hiện nay thực lực điểm hồn tương đương tại Âm Sai cảnh, nhưng Thanh Hư Cung nước quá sâu, đành phải tạm thời tránh đi phong mang, lấy dò xét tình huống làm chủ.

Cũng không lâu lắm, một vị đạo quan động tác cứng ngắt chậm rãi đi tới.

Cái gọi là đạo quan, hắn là cùng một nhịp thở với Vô Vi đạo quan, thậm chí rất có thể là thể lực còn sót lại đang chưởng khống Thanh Hư quan.

Hắn mặc thanh trường bào màu lam hơi có vẻ cũ nát, tản ra mùi hôi thối nhàn nhạt.

Nhậm Thanh cau mày, đạo quan trước mắt cùng mấy vị trước đây thấy qua hoàn toàn khác biệt, cảm giác là cỗ thi thể sắp chết

Nói như thế nào đây, giống như là chưa thành phẩm, còn có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Làm cho hắn kinh ngạc nhất là, cái gáy đạo quan thậm chí mọc ra xúc tu hẹp dài, đang không ngừng chuyển vận chất lỏng trong suốt, làm lớn mạnh sinh cơ của hắn.

Tựa như đây là loạn thủ đoạn cưỡng ép kéo dài tính mạng, không biết có ý nghĩa gì.

Chương 442 - Thanh Lưu Tử?

Chương 442. Thanh Lưu Tử?

Đạo quan đi tới xung quanh Thiên Đạo Trùng ấu thể, giống như là đơn thuần bị thanh âm hấp dẫn, nhưng linh trí bản thân lại không đủ để phát hiện dị dạng.

Nhậm Thanh đứng ở điểm mù của tầm mắt đạo quan, lập tức từ trong bóng tối dần dần hiển hiện, khí tức yểm ma khiến cho trong huyết động mạch máu một mảnh đen như mực.

Đạo quan lúc này mới ý thức được cái gì, trong nháy mắt quay đầu sang, liền thấy được con mắt đỏ như máu xuất hiện tại trước mặt.

“Người...”

Nhậm Thanh vốn định dùng thiên đạo mộng chủng đem đạo quan khống chế lại, nhưng điểm hồn lại đột nhiên biến thành hắc vụ, thân hình phiêu tán giữa không trung.

Trong lòng của hắn sinh ra hiểu rõ, hắn là Chí Âm Yểm Chủ trở thành thuật pháp hạch tâm, về sau từ hai loại thuật pháp thứ yếu này sinh ra biến hóa.

Đạo quan nói ra không trôi chảy:

“Người... Không phải Trạch nhân, đến cùng là...”

Hắc vụ hướng đạo quan đánh tới, tiến vào bên trong tai mắt mũi miệng hắn.

Nhậm Thanh hướng Nê Hoàn cung dừng mảnh lao tới.

Đây cũng là năng lực Yểm Mộng chân nhân, có thể đem hồn phách đối phương thôn phệ ăn mộng.

Nếu như là bản thể thi triển, hắn là khí tức yểm ma tản mát ra trực tiếp đem hồn phách xoắn nát, sau đó kéo chở về Nê Hoàn cung bản thân để hấp thu.

Không nghĩ tới lúc điểm hồn thi triển, vậy mà biến thành yểm ma tiến vào Nê Hoàn cung của đạo quan.

“Ra cho ta, Đừng ở... Trong đầu của ta...”

Đạo quan giống như là khai khiếu, càng nói càng trôi chảy:

“Ta chính là Thanh Lưu Tử đệ tử hạch tâm Vô Vi đạo quan, dám can đảm xuất thủ đối với ta, người phải chịu đựng uy lực Hạo Nhiên Tiên đạo...”

Tinh thần của hắn đã không bình thường, bên trong miệng miệng đầy mê sảng, bắt đầu nhin không được gào thét cuồng loạn, hai tay che đầu.

Nhậm Thanh nghe nói sau đó lông mày nhíu lại.

Thanh Lưu Tử?

Trí nhớ hắn coi như không tệ, ban đầu ở đại đường Đâu Suất cung trong Vô Vi đạo tràng, bên trong những cái ngôi mộ kia liền có mộ bia Thanh Lưu Tử.

Người này đúng là đệ tử Vô Vi đạo quan.

Nhưng mà Thanh Lưu Tử nếu như là đã bỏ mình, làm sao Thanh Hư quan còn có một người?

Nhậm Thanh cường ép đè xuống tạp niệm, việc cấp bách vẫn là phải mau chóng để Thanh Lưu Tử ngậm miệng, tránh cho dẫn tới những người còn lại trong đạo trường nội tạng phát hiện.

Hắn thuận thực đi vào trong nê hoàn cung, nhưng mà bên trong lại rách nát không chịu nổi, bốn bề bày biện ra bụi màu đen, đầy những vết mốc.

Nê Hoàn cung phạm nhân tương đối lờ mờ, Nê Hoàn cung tu sĩ thì là sáng tỏ, tình huống giống Thanh Lưu Tử, chỉ có người chết mới là như vậy.

Nhậm Thanh cũng không có phát hiện hồn phách Thanh Lưu Tử, ngược lại là phát hiện cái chỗ thủng, hẳn là cái xúc tu liên kết với đầu.

Hắn có thể từ xúc tu tiến đến đầu nguồn, nhưng mà vì lý do an toàn, liền cưỡng ép không chế lại thân thể Thanh Lưu Tử, cũng ngăn chặn chỗ thủng.

Thanh Lưu Tử đứng ở tại chỗ, lại có tiếng bước chân từ xa tới gần.

Đạo quan trung niên theo chỗ sâu đi tới.

Bề ngoài của hắn liền tương đối bình thường, làn da lộ ra huyết sắc, động tác cũng cực kì trôi chảy, sau đầu càng không có cái xúc tu gì.

Nhậm Thanh rõ ràng có thể phát giác được khí tức đạo quan tán phát, có trình độ Âm Sai cảnh.

Đạo quan trung niên biểu lộ lạnh lùng đảo qua Thanh Lưu Tử nói ra:

“Thanh Lưu Tử sư đệ.”

Thanh Lưu Tử ngốc như gà gồ, bởi vì xúc tu sau đầu bị ngăn chặn, trở nên không có linh trí chút nào để nói, tựa như là cỗ thi thể chân chính.

Đạo quan trung niên lắc đầu nói ra:

“Sur đệ, người còn chưa Thoát Thai thành hình, tốt nhất đừng đi loạn.”

Trong khi nói chuyện, trên người hắn tản mát ra khí tức mật mờ, giống như dự định xem xét tình huống Thanh Lưu Tử, nhưng lập tức liền dừng lại bước chân.

Nhậm Thanh thấy vậy bắt chước Thanh Lưu Tử nói ra:

“Đã rõ...”

Hắn đã làm tốt dự định đem điểm hồn giấu ở bên trong thiên đạo mộng chủng.

Nhưng mà đạo quan trung niên không có đa nghi, liếc mắt liền quay người ly khai, hiển nhiên cử chỉ biểu hiện Thanh Lưu Tử, cũng không tính dị thường cỡ nào.

Nhậm Thanh nhìn xem đạo quan trung niên, làm ra chuẩn bị tùy thời bỏ chạy, cái trán có thêm mộng chủng hóa thành trọng đồng.

Hắn tổn hao mấy hơi liền thu hồi mộng chủng, trong lòng đã ẩn ẩn nắm chắc.

Bề ngoài đạo quan trung niên nhìn như người sống, nhưng là bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng trong thối rữa, trong nê hoàn cung cũng không có hồn phách tọa trấn.

Trách không được cảm giác chỉ có thực lực, trình độ nhạy cảm kém xa tu sĩ Âm Sai cảnh.

Nhậm Thanh thử không chế thân thể, sau đó từ hang động mạch máu đi tới chỗ sâu.

Hắn phát hiện vị trí đầu nguồn cũng không phải là lá gan nguyên bản, hắn là đang ở thận của Tử Nhục đạo nhân, hiển nhiên phương hướng đã hoàn toàn khác biệt.

Nhậm Thanh trên đường gặp được rất nhiều đạo quan bị thi hóa.

Khí tức bọn hắc cực kỳ yếu ớt, động tác cũng toàn làm việc bằng bản năng, ngẫu nhiên mới có thể được người thanh tỉnh một chút.

Chương 443 - Người Vô Vi

Đạo Quan Còn Sống

Chương 443. Người Vô Vi Đạo Quan Còn Sống

Nhậm Thanh thấy tia sáng càng thêm mờ, dứt khoát vút bỏ thân thể Thanh Lưu Tử, hóa thành một luồng khói đen phiêu đảng tại trong huyết động mạch máu.

Khi hần vừa rời thể không lâu, đầu Thanh Lưu Tử dần dần sưng lên, mùi hôi nước mũi từ ngũ quan chậm rãi chảy ra.

Àm! !

Đầu nổ bẻ ra, thi thể không đầu ngã xuống đất không ngừng co quắp.

Phần ngực bụng vỡ ra khe hở, huyết nhục bên trong tựa hồ muốn dựng dục ra cái gì, nhưng chỉ nhúc nhích mấy hơi liền không động đậy được nữa.

Lập tức thi thể đạo quan đột nhiên bị xúc tu kéo đi chuyên, hướng đầu nguồn mà đi tới.

Nhậm Thanh vội vàng theo ở phía sau, ngoặt đông ngoặt tây đi vào gần thận, có thể nghe thấy bên trong truyền đến tiếng vang tạp nham.

Hần cố gắng thu liễm bản thân, lặng yên không tiếng động tiến vào bên trong.

Nhậm Thanh nhìn thấy một màn xuất hiện trước mắt, không khỏi tê cả da đầu, càng là nhìn không được hít vào ngụm khí lạnh, hoàn toàn ngoài dự đoán.

Hắn vốn cho rằng sẽ là cái kiến trúc nào đó ở bên trong Vô Vi đạo tràng, nhưng làm sao lại nghĩ đến thậm đã bị hoàn toàn đục rỗng.

Nói đúng ra, hơn phân nửa thậm bởi vì nửa người dưới của Tử Nhục đạo nhân bị xé nát, cho nên chỉ lưu lại một phần mười.

Chung quanh như là vực sâu, nối liền với vết thương ở dạ dày.

Mặt ngoài Thậm có thi thể chồng chất như núi, còn bị đào ra cái hố sâu.

Xúc tu của đạo quan cũng lan tràn sâu trong hầm, giống như đang hấp thu lấy cái chất dinh dưỡng gì.

Hàng ngàn hàng vạn thi thể đều là của đạo quan.

Nhậm Thanh trọn vẹn thấy được mấy chục thi thể Thanh Lưu Tử, tử trạng đều là thân thể mục nát mà chết.

Chỉ là thời gian một chén trà, trong hố sâu lại leo ra cỡ Thanh Lưu Tử mới, tiếp tục ngơ ngơ ngác ngác đi ra hang động mạch máu.

Nhậm Thanh rất nhanh liền phản ứng lại.

Thi thể nối liền với xúc tu, lại do Thiên Đạo Trùng cung cấp chất dinh dưỡng, cái này không phải liền là Mộ Bia lô sao?

Hắn không chút do dự chạy tới bên cạnh hố sâu, phát hiện bên trong cũng không phải là tiên huyết, mà là rượu óng ánh sáng long lanh, trọn vẹn một hồ nước.

Đáy hồ xác thực có cái kén trùng, bên trong là đầu Thiên Đạo Trùng ấu thể khổng lồ.

Thiên Đạo Trùng ấu thể hấp thu rượu, lại dùng xúc tu chuyển vận cho các đạo quan.

Nhậm Thanh thầm nói tốt lắm, dù là thiên quỹ cảnh lại như thế nào, chỉ cần ý thức không còn, cuối cùng kết quả như nào là có thể nghĩ.

Tửu Nhục đạo nhân muốn dùng rượu duy trì sinh cơ bản thân, lại bị đạo quan cắt đứt, tựa như những con Hà ký sinh trên người cá voi.

Nếu như phương thức thai nghén đạo quan cùng Mộ Bia lô tương tự, vậy cái gọi là Thoát Thai thành hình...

Nhậm Thanh vội vàng kiểm tra từng cỗ thi thể, phát trong thi thể có vết tích thai dục sinh linh, nói rõ Mộ Bia lô sau khi hấp thu đại lượng rượu, mới có thể đản sinh đạo quan chân chính.

Đơn giản tới nói chính là, đạo quan là do Mộ Bia lô làm ra.

Cho nên đạo quan kỳ thật chính là tồn tại giống như pháp khí huyết nhục, trách không được không còn hồn phách, thân thể cũng cực kỳ cổ quái.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Lấy linh trí khô khan của đạo quan không có khả năng luyện chế ra Mộ Bia lô đại quy mô, bên trong Thanh Hư quan tuyệt đối có lưu một người sống.

Người này nhất định là đệ tử Vô Vi đạo quan, thuộc về người sống sót.

Vốn nên nhậm chức tại Hỏa Luyện cung, cho nên mới có thể nắm giữ pháp môn luyện chế Mộ Bia lô.

Ngay tại trong lúc Nhậm Thanh suy tư, Đạo quan thi hóa bốn bề nhao nhao lui ra, lựa chọn đứng tại nơi hẻo lánh chờ đợi.

Đạo quan trung niên đi vào bên cạnh ao rượu.

Hắn chỉ tay vào đầu một cái, lập tức có rượu thẩm thấu ra, rất nhanh liền hình thành mưa rào tầm tã rơi vào trong ao rượu.

Đội ao rượu tràn đầy, về sau đạo quan trung niên tự lắm bầm:

“Trạch nhân không đủ, cũng đã đến lúc nên thông tri hạ giới phi thăng...”

Đạo quan trung niên lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Nhậm Thanh biết mình đoán không lầm, người sống sót của Vô Vi đạo quan, phi thường cố chấp việc trùng kiến tông môn.

Dứt khoát đem những sư huynh đệ chết đi kia sống lại bằng thủ đoạn luyện chế ra Mộ Bia lô.

Vấn đề ở chỗ đệ tử Vô Vi đạo quan có hơn hai ngàn tên, cần rất nhiều rượu duy trì, nơi phát ra rượu chỉ có thể dùng Trạch nhân sản xuất.

Nhậm Thanh hiểu rõ ràng tình huống Thanh Hư quan, về sau minh bạch sự tình rất cấp bách.

Hắn lập tức dùng Chuẩn Vũ thông tri Lý Thiên Cương, đề đối phương âm thầm khai triển kế hoạch, đem toàn bộ Long Sa thành khống chế tại trong tay Cai Ngục Đường.

Thọ nguyên Thiên Đạo Tử còn lại khoảng chừng một năm, Thanh Hư Cung đoán chừng chỉ có chừng trăm vị đạo quan Thoát Thai thành hình, xa xa không tới hai ngàn.

Thanh Hư quan tránh không được sẽ càng thêm cực đoan, thậm chí là tát ao bắt cá.

Điểm hồn Nhậm Thanh nhảy vào trong ao rượu, bơi đi tới đáy.

Kén trùng liền xuất hiện tại cách đó không xa, nó được luyện chế thành một bộ phận Mộ Bia lô, sớm đã mất đi ý thức, giống như cái xác không hồn.

Nhậm Thanh phân ra một chút khí tức yểm ma, lưu tại trong ao rượu.

Nếu như sinh ra cái ngoài ý muốn gì, có cái chuẩn bị ở sau thì nói không chừng có thể mang tới tác dụng.

Hắn chuẩn bị đi xem Lý Diệu Dương, sau đó tiến đến tiếp ứng Minh Nha.

Chương 444 - Thái Âm Tinh Quân

Chương 444. Thái Âm Tinh Quân

Toàn bộ gan Tử Nhục đạo nhân bị mở ra to to nhỏ nhỏ mấy trăm cái động phủ, đại biểu cho huyết vị phân bố trên cơ thể.

Nếu như đến liền có thể nhìn thấy, giống như bên trong mỗi cái động phủ cũng có bóng người hoạt động.

Bọn hắn giống như là đạo sĩ bình thường, không ngừng tiến hành pháp sự, công đức, tu sửa, kinh sám các loại hành vi khác nữa, có vẻ cẩn thận tỉ mỉ.

Huyết Khí Hải ở vào phía dưới gan, động phủ xem như tương đối vắng vẻ.

Cửa động có vị lão nhân hạc phát đồng nhan ngồi xếp bằng, trước mặt có lư hương đặt lên đầu lâu bạch cốt, khói trắng đang chậm chậm bốc lên.

Bên trong miệng hắn tuyệt vọng lâm lâm lấy:

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Đồng thời hai tay làm bộ bấm niệm pháp quyết, bên trong miệng hô hấp lấy một loại tần suất đặc biệt nào đó, khí thể tán phát ra có vẻ huyền diệu không gì sánh được.

Đợi lão giả ngồi xuống xong xuôi, về sau hắn nhẹ nhàng thở ra đi vào động phủ.

Bên trong động phủ trang trí tương đối đơn giản, màn che vải màu trắng lại vách tường, còn có ba tôn tượng đá Đạo Tổ

phiên bản thu nhỏ.

Một bên khác thì treo tranh thủy mặc.

Người ở trên tranh thủy mặc cùng lão giả cơ hồ như đúc, nhưng mà trên khí thế hơi có khác biệt, chân nhân có cảm giác hư mà không thật cảm giác.

Tại dưới góc phải chân dung, thỉnh linh viết ba chữ rồng bay phượng múa.

“Thiên Đạo Tử “

Lão giả nhìn chăm chú tranh thủy mặc hồi lâu, liền ngòai về bồ đoàn.

Bên trong miệng hần vang lên thanh âm khàn khàn, giống như đang cùng người nào đó nói chuyện:

“Lục Tật tiền bối?”

“Lục Tật tiền bối...”

Ngôn ngữ của Lão giả giống như là đang thử thăm dò, có thể cảm nhận được phòng bị tràn ngập trong đó, hiển nhiên cũng không phải là đang phát ra tiếng xin giúp đỡ.

“Khụ khụ khụ, lão phu còn chưa có chết đâu.”

Góc tường truyền đến tiếng đáp lại, tiếp theo từ trong khe hở chui ra cái quỷ vật lớn bằng nắm đấm, chậm rãi leo đến phía dưới tượng đá Đạo Tổ.

Biểu tượng bên ngoài của quỷ vật là cái con thỏ lột da, toàn thân cơ bắp đẫm máu, bên trong bốn cánh miệng mọc ra mười mấy cây xúc tu.

“Lý Diệu Dương, đoạn thời gian này ngươi có phát hiện gì?”

“Đương nhiên là có...”

“Động phủ phân bố theo huyết vị, mỗi chỗ cũng có một bộ nhục thân Thiên Đạo Tử, nhưng mà bọn hắc vân vân làm việc theo bản năng.”

Lục Tật lão đạo suy tư một lát lẩm bẫm:

“Chỗ chúng ta đang ở sợ là huyết Khí Hải, cự ly ra khỏi cũng không xa.”

Hắn sau khi nói xong hắn nuốt ngụm nước bọt, dùng ánh mắt không hiểu nhìn về phía đối phương.

“Lý Diệu Dương, lão phu sắp hồn phi phách tán, mau đưa nhục thân ta mượn dùng một chút.”

“Lục Tật tiền bối, ngài tốt xấu gì thì khi còn sống cũng là Âm Sai cảnh, nào có dễ dàng bỏ mình như vậy.”

“Ruột cuộc thì lúc nào mới tới thời điểm trăng tròn, ta luôn cảm giác đã sắp tới...”

“Nhóm chúng ta thân ở động phủ tối tăm không thấy mặt trời, còn cần nhắc cái trăng tròn gì, không bằng Lục Tật tiền bối nhanh chóng tìm ra manh mối đường ra.”

Khóe miệng Lý Diệu Dương lộ ra trào phúng, lập tức liền nhắm mắt dưỡng thần không tiếp tục để ý Lục Tật lão đạo.

Hắn dựa vào giấu ở trong thi thể Hoàng Hạc Tiên có thể sống tạm, không nghĩ tới những cái đạo quan kia vậy mà dùng huyết nhục hắn sản xuất rượu.

Lý Diệu Dương bị ném vào bên trong một cái vạc đất, vào phụ cận gan.

May mắn hắn đem ba hồn bảy phách luyện thành một luồng, về sau tuy nói tệ nạn cực lớn, nhưng sẽ không bị ma diệt một cách tùy tiện, nhờ vào đó đi tới bên trong động phủ.

Đạo quan dùng rượu duy trì lấy sinh cơ của mấy trăm cỗ thân thể Thiên Đạo Tử, Lý Diệu Dương liền cưỡng ép đoạt xá một bộ.

Nhưng mà tình huống hắc không thể lạc quan, vật quý dĩ mặc dù cùng đi theo đến trong thân thể mới, nhưng bị hao tổn cực lớn, căn bản là khó mà tỉnh lại.

Lý Diệu Dương muốn thoát khốn, nhất định phải tấn thăng tu vi Âm Sai cảnh, nhưng hiện nay vô kế khả thi.

Về phần Lục Tật lão đạo, tự xưng là một thành viên Cai Ngục Đường, đi lầm vào Thủy Trạch đại mạc, sau đó bị Thanh Hư quan bắt được.

Lý Diệu Dương kiên kị ở chỗ bề ngoài người này căn bản không giống như là đoạt xá, mà là trời sinh liền có dáng dấp quý dĩ như vậy.

Nhưng dựa theo lẽ thường mà nói, thân thể xuất hiện dị hoá mất khống chế khoa trương, coi như có thể tiến hành áp chế, lý trí hắc là sẽ có vấn đề.

Nào thanh tỉnh giống như Lục Tật lão đạo.

Lý Diệu Dương nhéo nhéo huyết thái dương, hiện nay thân thể cần uống rượu duy trì sinh cơ, tấn thăng Âm Sai cảnh càng là xa xa khó vời.

Cộng thêm còn có Lục Tật lão đạo âm thầm thăm dò.

Nếu sai lầm sẽ phải nằm lại ở chỗ này.

Chương 445 - Thái Âm Tinh Quân 2

Chương 445. Thái Âm Tinh Quân 2

Trong lòng Lý Diệu Dương thở dài, hắn suy tư lợi dụng vật quỷ dị hình thành sau khi chết như thế nào, đây là hi vọng có thể nhờ vào đó trọng thương Thanh Hư quan.

Đúng lúc này, hắc vụ nhàn nhạt từ ngoài động phủ thổi qua.

Nhậm Thanh kiểm tra tình huống gan một hồi, không khỏi sinh ra ngạc nhiên.

Mấy trăm bộ thân thể nhất định là là Thiên Đạo Tử chuẩn bị, nói rõ đệ tử phía sau Thanh Hư quan cũng là biết được Vô Thượng Thiên Ma.

Hắn muốn dùng thiêu đốt thân thể để duy trì linh trí Thiên Đạo Tử.

Nhưng Nhậm Thanh biết rõ không thực tế, lấy trình độ di hoá của Thiên Đạo Tử, dựa vào thân thể thì không có khả năng khôi phục lý trí, sẽ chỉ càng lún càng sâu.

Cuối cùng không thể tránh né việc hóa thành một bộ phận Vô Thượng Thiên Ma.

Hắn đi theo khí tức Lý Diệu Dương đi vào trước động phủ, vừa định tiến vào bên trong, đột nhiên phát hiện bên trong lại có một cỗ khí tức khác.

Cỗ khí tức này phi thường cổ quái, mặc dù tu luyện Cai Ngục Pháp, nhưng không có chút vết tích thuật pháp, giống như bản thân chính là vật quỷ dị.

Nhậm Thanh do dự một chút, về sau dự định yên lặng theo dõi kỳ biến.

Dù sao hắn cũng không cách nào cứu Lý Diệu Dương ra, chỉ là cáo tri tình huống hiện nay một cái, để cho hắn làm đầy đủ chuẩn bị.

Nhậm Thanh giấu ở trong bóng tối gần đó, mượn nhờ thiên đạo mộng chủng quan sát bên trong động phủ.

Lục Tật lão đạo chẳng biết tại sao trở nên bắt đầu nôn nóng, xúc tu bên trong miệng lắc lư, nhin không được tự lảm bảm:

“Mãn Nguyệt.”

Nhậm Thanh nghe nói sau đó nhả lại, bản thể đi ra khỏi buồng nhỏ.

Hắn nhìn về phía trời cao, lúc này chính là thời điểm Thủy Trạch ngày đêm giao thế, nhiệt độ không khí bắt đầu chột hạ xuống, còn cát kết thành băng sương thật dày.

Chỉ cần cùng mặt trăng liên lụy, Nhậm Thanh khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới vòng huyết nguyệt ở Tỉnh Châu kia... .

Lúc này bên trong Long Sa thành, trên đường phố vốn nên náo nhiệt nhất, nhưng tất cả cư dân không tự chủ được nhìn lại phương bắc.

Một vòng huyết nguyệt to lớn chậm rãi dâng lên, bầu trời đêm có song nguyệt song hành.

Đám người Lý Thiên Cương đã khổng chế lại một gian đạo quan, dự định nhờ vào đó tuyển nhận lính cai ngục.

Bọn hắn tại cảm nhận được dị dạng, về sau đi ra viện lạc.

Huyết nguyệt dần dần bị gió cát che giấu, nhưng sắc mặt Lý Thiên Cương lại trở nên càng thêm khó coi, hô hấp dồn

dập rất hiếm thấy.

Ngay tại trong nháy mắt huyết nguyệt sắp biến mất, mặt sau xuất hiện cái cánh tay lột da, tựa hồ có một quỷ vật hình thể kinh người liền giấu ở mặt trăng sau.

Lục Tật lão đạo trong thi thể Tử Nhục đạo nhân té quy dưới đất, hai tay hiện ra động tác triều bái, khắp khuôn mặt vận vẹo là cuồng nhiệt.

“Thái Âm Tinh Quân ở trên...”

Thân thể của hắn bắt đầu điên cuồng bành trướng, mọc ra làn da con cóc, dần dần phủ kín từng cái bọc mụn.

“Ngươi không phải Lục Tật lão đạo? ! !”

Lý Diệu Dương như lâm đại địch, huyết nhục trên cánh tay rơi xuống, hóa thành bọ cánh cứng màu đen bay đi tới quỷ vật, dự định đi động thủ.

Nhưng xúc tu mọc đầy giác hút lại đem giáp trùng đều nuốt vào, truyền đến tiếng vang cò rắc.

Quỷ vật oán độc mở miệng nói ra:

“Giữa tháng có thỏ cùng cóc sao?”

“Nguyệt là âm. Thiềm Thừ dương. Mà cùng thỏ rõ ràng là âm.”

” Trăng tròn năm ngoái ta ném qua một người, tên là Lục Tật lão đạo, nhưng mà huyết nhục thực tế khó nhai, còn có cổ độc tố hơi thôi.”

“Nhưng mà hôm nay đem ngươi ăn, vậy là đã đủ để đi ra khỏi địa phương này.”

Mười mấy cây xúc tu kéo dài tới phía Lý Diệu Dương, để hắn căn bản tránh cũng không thể tránh, trực tiếp bị kéo tới trong cái miệng đầu máu của quỷ vật.

Hai mắt Lý Diệu Dương trùng trùng, trong ngày thường dù là phát ra một chút tiếng vang, đều sẽ dẫn tới đạo quan, vì sao lúc này lại không hề có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ nguyên nhân thật là bởi vì Mãn Nguyệt?

Mấy chục con bọ cánh cứng màu đen ly thể, muốn nhờ vào đó thoát khỏi, nhưng hiển nhiên khó mà làm bị thương đối phương, ngược lại có xu thế kiệt lực.

Lý Diệu Dương nhìn xem miệng quỷ vật càng ngày càng gần mình, vốn cho rằng khó thoát khỏi cái chết, nhưng đột nhiên xúc tu không động đậy được nữa.

Hắn giương mắt nhìn lại, xúc tu nhao nhao cắt thành hai nửa rơi trên mặt đất.

Dù là như thế, xúc tu vẫn còn sống, ngọ nguậy tựa như giò bọ, đồng thời bày biện ra màu sắc đỏ thẫm.

Quỷ vật phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, ánh mắt trở nên càng thêm oán độc.

“Thái Âm Tinh Quân ở trên...”

“Ngươi là từ Tỉnh Châu tới?”

Hắc vụ tràn vào bên trong động phủ, hóa thành hình người hư ảo đứng tại trước người quỷ vật.

Quỷ vật không có trả lời, nhìn xem Nhậm Thanh như lâm đại địch, thân thể dần dần lui về phía sau, càng ngày càng gần pho tượng Đạo Tổ.

Lý Diệu Dương chấn động trong lòng, nghe thanh âm liền biết rõ là Nhậm Thanh.

Nhưng mà Nhậm Thanh tại sao lại tại Thanh Hư quan, nghĩ như thế nào đến cũng không có khả năng, chẳng lẽ là bị Trạch nhân đưa đến nơi đây?

Chương 446 - Cai Ngục Đường Bắt Đầu Hành Động

Chương 446. Cai Ngục Đường Bắt Đầu Hành Động

Lý Diệu Dương định thần nhìn lại, phát hư ảnh Nhậm Thanh lại là hai đầu, rõ ràng tương tự với Trạch Nhân.

Lý Diệu Dương lập tức một mảnh trống không, căn bản là phản ứng không kịp.

Nhậm Thanh thấy hỏi không được cái gì, dùng khí tức yểm ma đem quỷ vật bao trùm, thủ đoạn rất là dứt khoát, trực tiếp ra tay đối với hồn phách.

Quỷ vật muốn thoát đi, nhưng ngược lại ngã trái ngã phải đụng tại trên vách tường.

Rất nhanh liền không có lực khí, giống như một bãi thịt nhão ngã trên mặt đất.

Nhậm Thanh khôi phục thành hình người, lông mày nhíu lại sít sao, hồn phách quỷ vật căn bản khó mà nuốt, mới rồi tiếp xúc đến liền biến thành bụi bay.

Nhưng có thể xác định đối phương cùng huyết nguyệt Tinh Châu có quan hệ.

Cũng có thể là lúc Thiên Đạo Tử chạy nạn, không để ý mà mang về.

Nhưng Nhậm Thanh vẫn không muốn buông tha, liền dùng sức lấy bắt lấy quỷ vật, nắm lấy chuẩn bị ly khai trong thi thể Tử Nhục đạo nhân.

Hắn thấy Lý Diệu Dương vẫn chưa từng động đây, nhìn không được nhắc nhở:

“Nhanh thừa dịp tối nay chạy đi, đợi đến ngày mai, điểm hồn của ta liền khó mà bảo hộ ngươi.”

Lý Diệu Dương lấy lại tinh thần.

Xem tư thế điểm hồn Nhậm Thanh, khẳng định đã tấn thăng Âm Sai cảnh.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười khô sở, ánh mắt nhìn về phía quỷ vật sau khi chết và thi thể còn sót lại, chần chờ mấy hơi mới quyết định.

“Nhậm huynh ngươi đi trước một bước đi, cỗ thân thể tàn phế này của ta liền kéo dài hơi tàn đều không có tư cách, còn không bằng tranh một chút cơ hội đến cuối cùng.”

“Tốt, hi vọng hữu duyên gặp lại.”

Nhậm Thanh khẽ gật đầu, hắn minh bạch Lý Diệu Dương đúng là lui không thể lui.

Hắn bí mật mang theo quỷ vật đầu đi tới ngoại giới, dự định mượn nhờ Minh Nha đem vận chuyển đến bản thể, lại thông qua hệ thống xem xét.

Đáng tiếc điểm hồn không có đủ thực thể, không giống như là quỷ ảnh liền có thể gọi ra hệ thống.

Không biết thế lực huyết nguyệt đại biểu đến cùng là cái gì?

Nhậm Thanh phát hiện tất cả đạo quan đều là không thấy tung tích, giống như phi thường e ngại Mãn Nguyệt.

Bởi vậy có thể thấy được, nguyên nhân Vô Vi đạo quan hủy diệt không hoàn toàn là Thiên Đạo Trùng, rất có thể là do ở huyết nguyệt nhúng tay đưa đến kết quả.

Đưa mắt nhìn Nhậm Thanh đi xa.

Lý Diệu Dương đi đến trước thi thể không đầu, đưa tay móc ra nội tạng, rất nhanh liền tìm đến một vật quý dị đã chết, bắt nguồn từ Lục Tật lão đạo.

Hắn một ngụm nuốt vào, nhờ vào đó tỉnh lại vật quý dị ngủ say trong cơ thể.

Nhậm Thanh xông ra thi thể Tử Nhục đạo nhân cũng không tốn hao quá nhiều thời gian, vừa tới đến ngoại giới Thanh Hư Cung, liền có Minh Nha đến đây tiếp ứng.

Minh Nha trực tiếp hóa thành thịt bằm, rất nhiều tin tức nhờ vào đó tràn vào trong đầu của hắn.

Con người Nhậm Thanh phóng đại, trong thoáng chốc nhìn thấy quý vật khổng lồ trên huyết nguyệt.

Cùng lúc đó, bản thể cũng thu được tin tức Đại Mộng chân nhân, Cai Ngục Đường quyết định giải quyết dứt khoát, mau chóng kết thúc cục diện Thủy Trạch.

Nhậm Thanh cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hành động của Cai Ngục Đường nhìn như vội vàng, kì thực đã làm tốt chuẩn bị.

“Chuẩn tiền bối, giúp ta đem cái đầu này tới chợ quý là được.”

Hắn đem đầu quăng ra, Minh Nha nửa mét bỗng nhiên rơi xuống, nắm lên đầu lao xuống phía mặt đất.

Mười mấy đầu lưỡi từ Thanh Hư quan kéo dài tới, muốn nuốt sống Minh Nha.

Nhậm Thanh không có ý định lại lưu thủ, hắn biết rõ đã Thanh Hư quan không cách nào ảnh hưởng hạ giới, Lý Thiên Cương khẳng định sẽ động thủ đối với Long Sa thành.

Chính là thời điểm vạch mặt.

Hắn thở sâu, bên trong miệng phát ra cười quái dị, thân thể hóa thành hắc vụ nồng đậm, trực tiếp đem bốn bề Minh Nha bao phủ.

Nhậm Thanh cũng đang thử thăm dò tồn tại phía sau Thanh Hư quan, phải chăng hán có thể hành động.

Hay giống như đạo nhân mắt mù, có thể theo may mắn còn sống sót khi Vô Vi đạo quan hủy diệt tại, không chừng thân hồn bị hao tổn.

Trạch nhân trong Thanh Hư quan lập tức bạo động, bốn bề trở nên tiên khí bông bênh, nhưng mà lao ra lại là vô số cây đầu lưỡi hẹp dài.

Trạch nhân xuất thủ đều là Tha Thực cảnh, tương đương với Quỷ Sứ cảnh.

Mặt bọn hắn đối với điểm hồn chưa mọc ra đầu yểm ma cũng đã quá sức, chớ nói chi là bây giờ.

Mà Trạch nhân Quỷ Thực cảnh lại chỉ đứng nhìn, dù sao sống được lâu, tự nhiên càng thêm tiếc mạng.

Nhậm Thanh hừ lạnh một tiếng.

Hắc vụ trực tiếp khuếch tán đến bên ngoài ba bốn mét, con mắt đỏ ngầu không ngừng nháy.

Tại trong nháy mắt đầu lưỡi cùng hắc vụ tiếp xúc, lập tức rung động hóa thành nước mưa, các nơi Thanh Hư quan truyền đến tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Minh Nha cũng thừa dịp lúc này vẫy cánh, bay thẳng ra phạm vi Tử Nhục đạo nhân.

Chương 447 - Cai Ngục

Đường Bắt Đầu Hành Động

2

Chương 447. Cai Ngục Đường Bắt Đầu Hành Động 2

Chuẩn âm thầm lú lười.

Nhậm Thanh không phải nói điếm hồn cơ duyên xảo hợp hóa thành Trạch nhân, làm sao cảm giác căn bản không chút quan hệ, ngược lại có vẻ âm khí âm u.

Hắn lắc đầu, đi qua giao giới hiện thể cùng A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh thấy thể lập tức thu tay lại, Mãn Nguyệt cũng đang dần dần bị gió cát che đậy.

Trạch nhân Quý Thực cảnh phát hiện đạo quan bắt đầu khôi phục, về sau lập tức làm bộ lựa chọn vây công Nhậm Thanh, nhưng rõ ràng có chỗ giữ lại.

Nhậm Thanh không chút do dự hóa thành hắc vụ tiến vào trong vết thương thi thể Tử Nhục đạo nhân, bốn phương mạch máu thông suốt, tương đối thích hợp ả núp.

Hắn xem như gián tiếp tính trợ giúp Lý Diệu Dương, về phần có thể tấn thẳng Âm Sai cảnh hay không, liền xem duyên phận Lý Diệu Dương.

Đạo quan vắng vẻ đang bên trong đồ sụp, thanh âm uy nghiêm tức mực vang lên.

“Vực ngoại tà ma dám can đảm tự tiện xông vào Thanh Hư quan, có biết hoảng sợ thiên đạo...”

Đạo quan đứng ở trên không Thanh Hư quan, thân thể khoảng chừng ba mét, cầm trong tay phát trần, râu quai nón màu đỏ phi thường dễ thấy.

Hắn dùng sức vung lên, tầng mây cuốn lên như là hỏa thiêu, nhiệt độ cũng biến thành cực nóng.

Nhậm Thanh đã sớm xác nhận, đạo quan tu vi cao thâm đến đâu cũng đều là pháp khí huyết nhục biến thành, đơn giản mà nói chính là một loại khôi lỗi nào đó.

Thuật pháp uy lực cường đại, nhưng sao có thể tùy tiện đánh ra.

Số lượng khôi lỗi cho dù có hai ngàn, cũng không thể nào là đối thủ Cai Ngục Đường, thành tựu Âm Sai cảnh thì có cái tu sĩ nào không phải thân kinh bách chiến.

Nhậm Thanh né tránh ánh lửa, nhanh chóng đi xuyên qua hang động mạch máu, đem truy binh bỏ rơi, thu liễm khí tức giấu ở trong bóng ma.

Đạo quan vẫn tại nổi giận, tạo thành không ít kiến trúc bên trong Thanh Hư Cung tổn hại.

Vô số Đạo quan thi hóa ý đồ tìm đến tung tích Nhậm Thanh, nhưng mà cũng không có thu hoạch gì, tên này giống như là trâu đất xuống biển.

Nhậm Thanh không có lựa chọn di động, để điếm hồn ở đây mai phục.

Ý thức của hắn trở về bản thể, cái đầu quý vật kia rơi vào trong tay, chỗ cổ nó còn không ngừng chảy ra một chút vết máu.

Ở trong mắt trọng đồng, đầu quý vật kết cấu phi thường giống đầu thỏ.

Hệ thống phun trào.

【 Từ Thông 】

【 tuổi tác: Năm trăm bảy mươi 】

【 thọ nguyên: Không 】

【 thuật: Triều Nguyệt Pháp (thượng huyền nguyệt) 】

【 Triều Nguyệt Pháp 】

【 tu luyện cần nuốt nguyệt vắn, cho đến dị hoá là Thỏ Thiềm, mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh nheo mắt lại, Long Xà Tích dùng sức bỏ ra xương đầu, nhưng bên trong cũng không có óc, nhưng lại có một cái tươi sống ngón tay.

Không đợi hắn cầm lấy ngón tay, mùi hôi thối đập vào mặt, lập tức liền hóa thành tro bụi.

“Thì ra loại quỷ vật giống như thỏ không phải thỏ kia vậy mà gọi là Thỏ Thiềm...”

Nhậm Thanh sinh lòng kinh ngạc, nhìn chăm chăm Hệ thống biểu hiện hơn năm trăm năm thọ nguyên.

Đầu quỷ vật Thỏ Thiềm kia tên là Từ Thông, tuổi tác lại có năm trăm bảy mươi, mà hắn tu vi cũng chính là cái Quỷ Sư cảnh.

Vì sao có thể sống hơn năm trăm năm?

Lông mày Nhậm Thanh sít sao nhíu lại, xem ra tình huống Tĩnh Châu so với trong tưởng tượng còn muốn phiền phức hơn, chỉ có thể mong đợi tại chiến hỏa đừng sớm lan tới Tương Châu.

Hắn tiếp sau đó mạnh mẽ kiểm định tại Thanh Hư quan, thông qua Chuẩn Vũ cáo tri cho Cai Ngục Đường.

Nhưng mà Vô Thượng Thiên Ma cũng không nói tỉ mỉ, dù sao rất khó giải thích sự tình Thiên Đạo Tử.

Nhậm Thanh chỉ nói là, cái thi thể Thiên Đạo Trùng ký sinh kia, giống như tản ra khí tức phi thường không hiểu, cùng Quỷ Anh có chút tương tự.

Hắn cũng thay đổi nhận thức đám người Tổng Tông Vô, dù sao chỉ là Thiên Đạo Trùng liên có tu vi Dương Thần cảnh, chớ nói chi là Vô Thượng Thiên Ma.

Nhậm Thanh nhắm mắt dưỡng thần.

Lính cai ngục chẳng mấy chốc sẽ triển khai hành động đối với Thanh Hư quan, thời gian nhàn rỗi đã không nhiều... .

Cai Ngục Đường tựa như là một cái cỗ máy chiến tranh, là sau khi ra một loạt chỉ lệnh, liền lập tức bắt đầu vận chuyển lại có thứ tự.

Thi hài bên ngoài Long Sa thành ngăn ngủi trong vòng mấy tháng tăng lên gấp hai, tất cả đều là người sa mạng bởi vì Thăng Tiên mà chết.

Lý Thiên Cương đứng tại trên tường thành, ánh mắt thỉnh thoảng liền nhìn về phía vị trí phương bắc.

Hắn chờ đợi một lát sau, cánh tay hướng lên trời đánh một điểm.

Đột nhiên giấy vàng chậm rãi bay xuống.

Chỉ cần tiếp xúc đến giấy vàng, dân chúng liền sẽ lặng yên không tiếng động biến mất, duy chỉ có dân chúng trốn ở trong nhà khả năng may mắn thoát khỏi.

Bạch Long quan nguyên bản rộn rộn ràng ràng, chẳng biết lúc nào đã bắt đầu quạnh quẽ.

Đạo nhân đón khách biểu lộ nghi hoặc, đứng tại trước cửa đạo quan không biết làm sao, trong ngày thường thì thời gian này cũng có trên trăm vị khách hành hương đến đây.

Chức trách của hấn vốn là tiếp đãi khách hành hương, nếu như xảy ra chuyện tất nhiên sẽ bị truy cứu, nếu là bởi vậy chọc giận Bạch Long Tiên thì đại sự không ổn.

Chương 448 - Cai Ngục Đường Bắt Đầu Hành Động

3

Chương 448. Cai Ngục Đường Bắt Đầu Hành Động 3

Đạo nhân đón khách cất bước đi tới đường lớn, dự định xem xét tình huống.

Kết quả đường phố không một người, giấy vàng đầy đất để bầu không khí trở nên cực kì quỷ dị.

Không đợi hần kịp phản ứng, bên trong Long Sa thành vang lên tiếng hét to, cũng đến từ Trạch Tiên tất cả đạo quan, chiến trận có vẻ cực kì to lớn.

Sắc mặt đạo nhân đón khách trắng bệch ngồi sập xuống đất.

Đại hội phi thăng cũng không có quy mô như thế, đến cùng xảy ra chuyện gì?

“Vực ngoại tà ma, người người có thể tru diệt! ! !”

Nói chuyện chính là Quy Trần tiên, nhưng lời nói ứng vừa dứt, cái đầu liền bị một đạo cuồng phong chém xuống, vừa văng rơi tại cách đạo nhân đón khách không xa.

Đạo nhân đón khách hoàn toàn bị dọa tê liệt.

Hơn mười vị thân ảnh hình dạng tựa như yêu ma xông lên, cùng Trạch nhân giao thủ, tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Cư dân thông qua cửa sổ có thể thăm dò ra một chút, bọn hần không khỏi trở nên mê mang.

Tại trong thường thức bọn hần, Trạch Tiên pháp lực Cao Cường, thế gian không có cái tồn tại gì có thể địch nổi, vực ngoại tà ma...

Nhưng hiện thực lại hoàn toàn tương phản, Tiên nhân bị yêu ma tàn sát, kêu thảm bên tai không dứt.

Bạch Long Tiên tại dưới tác dụng hỏa độc không ngừng giãy giụa, tiếp lấy lại bị lính cai ngục cười quái dị cưỡng ép nhét vào bên trong bình.

Trạch nhân Tha Thực cảnh vẫn còn có chút giá trị, cầm đi phong thị để hồi đoái tài nguyên cũng tốt.

Thanh Phong tiên chật vật không chịu nổi liền lăn vài vòng, nào có bộ dáng cao cao tại thượng như nguyên bản.

So sánh tiên ý của Trạch nhân, nhóm lính cai ngục có thể nói như lang như hổ, thi triển thủ đoạn cũng vô cùng kỳ quái, thậm chí hóa thành yêu thú.

Sa Sơn Tử tiến thời lưỡng nan, hần đối với Trạch nhân có trời sinh e ngại.

Để hần càng sợ rút đi về sau, thấy Trạch nhân bị tu sĩ Cai Ngục Đường thuận tay giải quyết.

Mấy vị Trạch nhân Tự Thực cảnh phát hiện Sa Sơn Tử dừng bước không tiến, tưởng rằng sinh lòng e ngại, liền xuất thủ dự định đánh vào chỗ Sa Sơn Tử nhờ vào đó thoát khốn.

Sa Sơn Tử bản năng thi triển Phong Sa Quyết.

Hần đã tán thắng Bán Thi cảnh, về sau phát tay chính là một mảnh bão cát đánh tới.

Trạch nhân đụng vào sau đó nhao nhao biến mất, so với trong tưởng tượng càng thêm yếu ớt.

Ánh mắt Lý Thiên Cương có vẻ cực kỳ bình thản.

Với hấn mà nói, người sa mạc là người, cho nên cảnh cáo thủ hạ đừng ngộ thương.

Về phần Trạch nhân, chỉ là quỷ vật thôi.

Lúc này có Minh Nha rơi vào trên bờ vai Lý Thiên Cương, hấn giống như nhận được tin tức gì, tự lẩm bẩm:

“Cũng tốt, tránh cho phát sinh biến cố.”

Lý Thiên Cương từ trong đầu rút ra một tờ trang giấy, trực tiếp đem toàn bộ Long Sa thành bao trùm.

Đông đảo lính cai ngục vội vàng thoát ly giao chiến, tụ long tại bên ngoài Long Sa thành chờ đợi.

Trang giấy bỗng dung sinh ra một cỗ hấp lực, cuốn lên Long Sa thành vào trong đó, trong chớp mắt toàn bộ thành trấn cũng bị Lý Thiên Cương phong ấn.

Vết tích có lưu trên Sa mạc rất nhanh bởi vì bão cát mà bao phủ.

Khí tức Lý Thiên Cương có chút hỗn loạn, hiển nhiên tại Thủy Trạch thi triển pháp thuật cỡ lớn, tiêu hao lớn rất nhiều so với khi ở Tương Châu.

Lập tức hấn đem xà lan lấy ra, đám người phóng đi vào bão cát.

Chỉ qua mấy giây, đại bộ phận Âm Sai cảnh nhận được nhiệm vụ tiến đến doanh địa lính cai ngục, Tương Châu thì do Mộc Dịch một mình trông coi.

Nhậm Thanh đối với cái này không có cái gì ngoài ý muốn, Cai Ngục Đường vốn là cái tổ chức có lực chấp hành mạnh vô cùng, đặc biệt là khi đối mặt tai họa.

Hấn mới vừa xử lý xong công việc chợ quỷ, dự định ly khai A Tỳ Địa Ngục, đột nhiên cảm giác được mặt đất tự dung

chấn động.

Tại biên giới gần Tây Bắc, thành linh thêm ra một tòa thành trần cũ nát không chịu nổi, chính thể đều là từ nham thạch đắp thành.

Nhậm Thanh lách mình đi tới cửa ra vào Long Sa thành, cư dân bên trong có vẻ cực kì bất an.

Mấy vạn người đột nhiên đi vào hoàn cảnh lạ lẫm, đặc biệt là Thủy Trạch cùng A Tỳ Địa Ngục chênh lệch rất xa, có chút không thích ứng cũng bình thường.

Lý Thiên Cương xuất hiện tại bên cạnh Nhậm Thanh, còn đang nắm Sa Sơn Tử.

“Nhậm Thanh trước khi đi có một vấn đề phải xử lý, người sa mạc đối với Trạch nhân là thâm căn cố đế, muốn truyền thụ thuật pháp chỉ sợ không dễ.”

Nhậm Thanh cười nhìn về phía Sa Sơn Tử, để hấn không khỏi ứa ra mồ hôi lạnh:

“Sa Sơn Tử, Long Sa thành liền do người đến truyền đạo.”

Sa Sơn Tử ngây ngẩn cả người:

“Hả?”

Nhậm Thanh trực tiếp đem cát vàng chồng chất như núi từ lao tù trong bụng lấy ra, ném ở trên đất trống.

Tàn hồn bên trong cát sỏi đều đã làm hao mòn sạch sẽ, vừa vụn để dùng cho Phong Sa Pháp nhập môn.

Lập tức sương mù nhàn nhạt bao phủ Long Sa thành, để lính cai ngục không cách nào đặt chân, cư dân chạy không thoát phạm vì quá xa.

Một lát sau, Sa Sơn Tử trong thoáng chốc đứng tại trên tường thành.

Hắn giả bộ tiên phong đạo cốt, trong tay chẳng biết lúc nào có thêm một cái đầu lâu hóa thú nửa mét.

Ngay sau đó, sa mạc người tiếng hoan hô vang lên.

Lý Thiên Cương thấy thế trực tiếp ly khai A Tỳ Địa Ngục, Nhậm Thanh theo sát phía sau.

Chương 449 - Âm Sai Cảnh Tụ Hợp

Chương 449. Âm Sai Cảnh Tụ Hợp

So với Âm Sai cảnh chạy tới doanh địa Thủy Trạch, bộ phận lính cai ngục khác cũng nhận được chỉ lệnh lại là rời khỏi, trở về biên giới Tương Châu.

Nhân số khoảng chừng mười mấy người, phần lớn là lính cai ngục một lần nguy biến, còn có bộ phận quân dự bị, lấy tu vi bọn hắn khó mà đối mặt với cục diện bây giờ.

lộ tuyến Thủy Trạch tiến về Tương Châu đều đã vạch rõ, chỉ cần mặc lấy pháp khí đạo bào, cho dù là Bán Thi cảnh đều có thể đi lại trên đại mạc.

Quân dự bị thân ở giữa trong đội ngũ, tại trong doanh địa chủ yếu phụ trách việc vật tu bổ tường thành, nhưng mà ban thưởng lại cực kì phong phú.

Nhưng thân ở đại mạc cực nóng, cùng lính cai ngục chính thức thành thạo điều luyện làm so sánh, quân dự bị cực kì chật vật là không thể nghỉ ngơi.

Tần Tuấn lau lau mồ hôi trán, bên trong miệng thở ra nhiệt lưu khiến cho không khí vẩn vơ, đi bộ tiêu hao càng ngày càng nhiều khí lực.

Nếu như cảm thấy kiệt lực, liền sẽ dội lên một ngụm thú huyết kích thích thân thể.

Thực tế không kiên trì nổi thì chỉ có tụt lại phía sau, đội ngũ sẽ không cố gắng dừng lại nghỉ ngơi.

Tần Lan cũng không tốt gì, hai huynh muội cảm giác chỉ là tiến đến Thủy Trạch vừa đi vừa về, hơn phân nửa cái mạng bọn hắn cũng bị mất.

Nhưng mà bọn hắn cũng là không hối hận, dù sao kiếm lấy huyết tinh đủ để xung kích Quỷ Sứ cảnh, nếu như ở trong Tam Tương thành, ít nhất phải trì hoãn mười năm.

Tiểu Tam Nhi thể chất yếu nhất, đã có chút mắt nổi đom đóm, xem người đều uể oải muốn ngất.

Nhưng thật ra là hắn chủ động đề nghị tiến đến doanh địa Thủy Trạch, chủ yếu vì luyện tập theo Nhậm Thanh từ nơi đó lấy được pháp khí sinh linh chi thuật.

Cái gọi là sinh linh chi thuật, chính là tinh chuẩn đem Trạch Sa vấy vào mặt ngoài pháp khí, nhờ vào đó kích thích để mà dẫn sinh ý thức yếu ớt.

Độ khó phi thường cao, cho dù Trạch Sa tung xuống bao nhiêu, đều sẽ ảnh hưởng xác suất thành công của sinh linh.

Cũng may đối với Tiểu Tam Nhi mà nói, Vô Mục Pháp Trọng Đồng giả chính là thiên phú tốt nhất, chỉ phí bốn kiện pháp khí liền nắm giữ sinh linh chi thuật.

Hắn từ trong ngực lấy ra hồ lô thú huyết đổ vào miệng, phân bụng lập tức sinh ra nhiệt khí.

Nhưng mà muốn kiên trì đến ban đêm nghỉ ngơi, chỉ dựa vào ngoại lực khẳng định không đủ, Tiểu Tam Nhi chỉ có thể dùng ý chí để ráng chống đỡ.

Hắn cảm giác một ngày bằng một năm, mỗi hơi thở đều giống như phải tốn sức toàn lực.

Đội ngũ đột nhiên chậm lại, ánh mắt đám người nhìn về phía nơi xa, có đạo bóng mờ to lớn đang hướng bọn hắn nhanh chóng mà tới.

Tần Tuấn trừng to mắt, đẩy bả vai Tiểu Tam Nhi nói ra:

“Tiểu Tam Nhi người mau nhìn, tựa như là xà lan...”

Tiểu Tam Nhi hai mắt tỏa sáng.

Xà lan làm pháp khí cỡ lớn, tại bên trong Cẩm Tốt Đường xem như mới mình, nghe nói chỉ có trên tay Lý Thiên Cương mới có một chiếc.

Nhóm lính cai ngục nghị luận bắt đầu âm ỉ, suy đoán gần đây đến cùng có đại động tác gì.

Thời gian chiêu hồn Địa Tàng Vương mới qua bao nhiêu năm chứ, Cẩm Tốt Đường đã vươn tay về mảnh đại mạc nhìn như thiếu thốn này, không biết là tính toán gì.

Tần Lan nhin không được nghi ngờ hỏi:

“Cái xà lan này vì sao là màu đỏ sậm, mà lại vậy mà lại có ba cái mũi tàu...”

Ngữ khí Tiểu Tam Nhi phản chấn hồi đáp:

“Chợ quỷ chi chủ, là chợ quỷ chi chủ.”

“Xà lan là do chợ quỷ chi chủ luyện chế mà thành, ngoại trừ một chiếc trong tay Lý Thiên Cương tiền bối, nhất định còn có chiếc xà lan.”

Lính cai ngục nhao nhao hướng Tiểu Tam Nhi nhìn lại.

Hiện nay cũng không chứng thực là ai luyện chế, kỳ thật bọn hắn hơi có khuynh hướng Đại Mộng chân nhân, Dương Thần cảnh luyện chế ra pháp khí như thế mới giống thường.

Mặt bọn hắn lộ khinh thị, vừa định phản bác ngôn ngữ Tiểu Tam Nhi.

Đột nhiên phát hiện xà lan đối mặt với cồn cát mấy chục mét, vậy mà không né tránh liền đụng vào, cảm giác giống như là muốn ngọc thạch câu phần.

Rống! ! !

Tiếng gào thét của Quỷ Lang bỗng dừng vang lên.

Đông đảo lính cai ngục trợn mắt hốc mồm, một màn kẻ tiếp đở bọn hắc thật lâu không cách nào lấy lại tinh thần.

Chỉ thấy đầu sói ở mũi tàu chui ra như vật sống, lông sói đen cuồn lan tràn đồng thời bao trùm thân thuyền, sau đó có tứ chi từ đáy thuyền mọc ra.

Thuyền hóa thành Quỷ Lang trùng điệp đâm vào bên trên cồn cát, đại lượng cát sỏi nổ bể ra, khiến cho giữa thiên địa bị gió cát hoàn toàn che đậy.

Quỷ thuyền nhảy lên một cái, trong nháy mắt khi tứ chi nó rơi xuống đất, lông sói lại nhanh chóng rút đi, một lần nữa hóa thành thuyền màu đỏ sẫm.

Nhóm lính cai ngục nhìn xem Quỷ thuyền nhanh chóng lao đi.

Tần Lan bất tri bất giác mở miệng nói ra:

” Nghe nói Chợ quỷ chi chủ là có thể hóa thành Cự Lang đi, chẳng lẽ thật sự là thuyền của hắc?”

Tiểu Tam Nhi cười không nói gì, nhưng xem biểu lộ lính cai ngục bốn bề, hiển nhiên đã tin tưởng xà lan chính là chợ quỷ chi chủ luyện chế mà thành.

Chương 450 - Âm Sai Cảnh

Tụ Hạp 2

Chương 450. Âm Sai Cảnh Tụ Hạp 2

Người dẫn đầu đội ngũ do dự mấy hơi mở miệng nói ra:

“Tiểu Tam Nhi, xem ngươi lực khí giống như hao hết, không bằng nhóm chúng ta nghỉ ngơi một lát?”

Tiểu Tam Nhi quật cường lắc đầu cự tuyệt nói:

“Không cần, lại kiên trì nửa ngày liền đến ban đêm.”

Đội ngũ tiếp tục đi tới Tương Châu, Nhậm Thanh lúc này đã đi tới doanh địa.

Hiện nay trong doanh địa cực kì quạnh quẽ, lính cai ngục còn thừa không nhiều hoặc là đang đi tuần, hoặc là tiến đến chợ quỷ A Tỳ Địa Ngục tu luyện.

Mấy người Lý Thiên Cương cũng từng đến, giống như có chút quá sớm.

Nhậm Thanh thu hồi Quỷ thuyền đi vào doanh địa.

Lính cai ngục cũng nhận ra thân phận Nhậm Thanh, nhưng trở ngại uy danh chợ quỷ chi chủ, không ai dám tiến lên đáp lời, khiến cho bầu không khí hơi có vẻ xấu hổ.

Nhậm Thanh thấy vậy sắc mặt như thường, tùy ý tìm gian nhà đá ở lại.

Lâm chiến mà muốn tăng thực lực lên khẳng định không thực tế, hấn chủ yếu vững chắc tu vi, thuận tiện phân thần chú ý tình trạng bên trong Thanh Hư quan.

Nhậm Thanh vốn cho rằng Long Sa thành biến mất, về sau đạo quan khó tránh khỏi sẽ sinh ra dị biến.

Nhưng không nghĩ tới chính là, toàn bộ Thanh Hư quan cực kì bình tĩnh, giống như không có việc gì phát sinh.

Nhưng mà Nhậm Thanh có thể rõ ràng cảm giác được, số lượng Trạch nhân tử thương đang càng ngày càng nhiều, động phủ bên trong mạch máu đều có thể nghe được một mùi rượu.

Đạo quan thi hóa trước kia tìm kiếm tung tích hần lập tức không thấy tăm hơi, không biết là bởi vì từ bỏ, hay là đi làm rượu.

Nhậm Thanh do dự một chút, về sau không chế điểm hồn lạng lẽ tìm kiếm ở phía thận.

Chỗ ao rượu kia rõ ràng bị cải tạo thành Mộ Bia lô, mà lại có thể đồng thời luyện chế mấy trăm pháp khí, xác thực nên tìm thu hoạch ở trong đó.

Nhậm Thanh ở trong bóng tối tìm tòi, có vẻ cực kì chú ý cẩn thận.

Nhưng mà khi hần tới gần khu vực thận, liền ần ần phát giác được không thích hợp, bởi vì thật sự là có chút quá an tĩnh.

tốc độ Nhậm Thanh dần dần tăng tốc, lập tức sắc mặt khó coi đứng thẳng không nổi.

Nguyên bản thi thể đạo quan chồng chất như núi, bây giờ lại không còn sót lại chút gì, chiếc kia rượu ao càng là đã khô cạn, Thiên Đạo Trùng bên trong sớm mất khí tức.

Hần quay người dọc theo mạch máu tiến đến lá lách, cũng không có gặp được bất luận cái đạo quan gì.

Tựa như là tất cả đạo quan hư không tiêu thất, thậm chí ngay cả bất kỳ vết tích nào cũng không lưu lại.

Lá lách được kiến tạo thành Đâu Suất cung đập vào mi mắt, nhưng nội tạng tựa như bị sâu mọt gặm cắn qua, khắp nơi đều là mấp mô.

Bên trong cũng đã bị chuyển đi hết.

Nhậm Thanh không tin tà tiếp tục đi tới phía phổi, kết quả phát hiện cũng là như thế.

Người phía sau Thanh Hư quan kia chẳng lẽ không phải vì trùng kiến Vô Vi đạo quan, làm sao lại chỉ thiếu nửa bước liền đem cố gắng trước kia đều phá hủy.

Nhậm Thanh đem tình huống bên trong Thanh Hư quan cáo tri cho Cai Ngục Đường, đám người Lý Thiên Cương đang nhanh chóng trên đường chạy tới doanh địa.

Sự tình ra khác thường, tất có yêu.

Hiện tại đang phải giành giật từng giây, Thanh Hư quan đã ra tay, Cai Ngục Đường nhất định phải bị động tiếp chiêu, đồng thời phải nhanh hơn.

Điểm huyệt Nhậm Thanh không có tiếp tục tiến về phổi, dù sao nơi đó được kiến tạo thành Vô Vi điện, còn có số lượng lớn nhục thân Thiên Đạo Tử.

Làm không tốt sẽ bị người phía sau nhìn thấy, không cần thiết tùy tiện đánh cỏ động rắn.

Lý Thiên Cương đang dùng xa lan phi đi hết tốc độ.

Cũng không lâu lắm, lại có đạo thân ảnh nhanh chóng bay tới doanh địa.

Bạch cô nương chân đạp phi kiếm hình dáng dị dạng, lưỡi kiếm có chút lóe ánh sáng, pháp khí rõ ràng muốn ra tay đối với lính cai ngục trong doanh địa.

Nhưng mà Bạch cô nương sau khi hạ xuống, liền đem phi kiếm thu hồi vào vỏ kiếm bên hông.

Nhậm Thanh đi ra khỏi thạch ốc, ánh mắt dừng lại một lát tại trên vỏ kiếm.

Vật này rõ ràng là quý thai khí, hẳn là cùng thuật pháp phi kiếm đồng xuất bản nguyên, vừa vặn có thể nhờ vào đó ngăn chặn hấn hung tính.

Trách không được Đại Mộng chân nhân để cho Bạch cô nương đến Thủy Trạch, có vỏ kiếm quý thai khí ở đây, khả năng vật quý dị mất không chế có thể giảm đi.

Lý Thiên Cương mày nhăn lại, Tổng Tông Vô làm sao lại chậm chạp chưa tới.

Thời gian mấy tháng, cho dù đột phá Âm Sai cảnh viên mãn thành công hay không, cũng hẳn là đã có kết quả, chẳng lẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn...

Nghĩ tới đây, ánh mắt hấn toát ra một chút lo lắng.

Nhậm Thanh lúc này lại đột nhiên mở miệng nói ra:

“Tới.”

Chuân cất tia lông vũ hỏi:

“Cái gì tới?”

“Tổng Tông Vô.”

Rầm rầm rầm...

Bóng người xa xa xé rách không khí băng băng mà tới, còn cát cản đường chỉ là dùng vung tay lên, trong nháy mắt liền chia thành tốp nhỏ.

Thời gian trong nháy mắt, Tổng Tông Vô liền đi vào trong doanh địa, cái trán không có chút mồ hôi nào.

“Các vị đợi lâu, a di...”

Nhậm Thanh quan sát tỉ mỉ lấy Tống Tông Vô, cảm giác đối phương cũng không đơn giản chỉ là bề quan đột phá Âm Sai cảnh viên mãn.

Ẩn ẩn có thể phát giác được một cỗ thiên ý.

Chỉ sợ cùng Phật môn thuật pháp mà Tống Tông Vô thể hiện có quan hệ.

Chương 451 - Bàn Bạc

Chương 451. Bàn Bạc

Lý Thiên Cương gật đầu nói ra:

“Không cần để ý tới Đại Mộng chân nhân, lấy thần thông của hắn chớp mắt liền có thể đi vào Thanh Hư quan, nhóm chúng ta đi trước.”

“Đến trên lưng ta, ta mang các người tiến đến.”

Chuẩn đã đem cách ra vào Thanh Hư quan sờ soạng cái thấu triệt.

Đám người lần lượt nhảy lên lưng chim, ngoại trừ Âm Sai cảnh, còn mang theo hơn mười vị lính cai ngục, chủ yếu là phòng ngừa phát sinh biến cố.

Trong đó liền bao quát Hoàng Tử Vạn, nhưng mà hắn điệu thấp giấu ở trong đám người.

Tiến triển vừa mới bắt đầu còn tương đối thuận lợi, nhưng đợi đến lúc Tổng Tông Vô đứng tại trên lưng Chuẩn, sau lưng không khỏi phát ra tiếng vang của xương cốt va chạm.

“Tổng Tông Vô, làm sao lão già nhà ngươi lại nặng nhiều như vậy, kém chút đem ta đè sập.”

“Tu vi sau khi đột phá liền như thế.”

Chuẩn ngữ khí kiên kị nói ra:

“Hai chuyển đi, ta đơn độc đưa ngươi lên.”

Lấy tu vi Âm Sai cảnh của hắn, cho dù là ngọn núi cũng có thể tùy tiện xông lên, nhưng đối mặt Tổng Tông Vô lại sinh ra ý niệm mạnh mẽ mà không sử dụng ra được.

Thật là quái.

Tổng Tông Vô hơi có vẻ bất đắc dĩ, nhắm mắt muốn thu liễm bản thân, nhưng giống như tác dụng không lớn.

Nhậm Thanh thấy vậy trực tiếp lấy ra Quỷ thuyền, sau đó nhảy đến boong tàu trên nói ra:

“Tổng Tông Vô tiên bồi, ngồi lên pháp khí của ta đi.”

Chuẩn cười hỏi:

” Pháp khí Xà lan này chỉ có thể đi thuyền ở trên đại mạc Thủy Trạch...”

Còn chưa có nói xong, Côn Bằng ở mũi tàu Quỷ thuyền sống lại, trên ván gỗ dần dần bao trùm lân phiến, cánh từ hai bên mọc ra.

Chỉ sau một lát, Quỷ thuyền vậy mà hóa thành một cái Đại Bằng Điều sinh động như thật.

Lý Thiên Cương cũng nhận ra Côn Bằng, rõ ràng là thuật pháp Nhậm Thanh đã từng tu luyện có quan hệ.

Chuẩn muốn nói lại thôi, trong lòng của hắn cảm giác quỷ thai khí là không cách nào làm được tình trạng như thế, nhưng ngẫm lại Quỷ Thai Luyện Khí pháp chính là do Nhậm Thanh sáng lập ra.

Có thể đem pháp khí luyện thành sinh linh nửa thật nửa giả, Quỷ Thai Luyện Khí pháp quá thần kỳ.

Nhưng mà ngay cả ta cũng không cách nào tùy tiện công theo Tổng Tông Vô, cũng không tin chỉ là pháp khí...

“Đi thôi.”

Tổng Tông Vô đứng trên người Đại Bằng Điều, một cái vỗ cánh, Quỷ thuyền chậm rãi dâng lên.

Chuẩn nhìn xem Quỷ thuyền hóa thành Bằng Điều, không khỏi cảm giác mặt mũi không có chút ánh sáng, lúng túng ho khan vài tiếng, lập tức lập tức vỗ cánh bay cao.

Tốc độ Bằng Điều cũng không nhanh, vừa vặn song hành cùng chuẩn, lính cai ngục cũng có thể bù đắp nhau.

Đối với biện pháp xử lý Thanh Hư quan, Nhậm Thanh vốn là có cái ý nghĩ đại khái, cũng tại lúc nhàn rỗi cáo tri cho những người còn lại, nhưng chi tiết trong đó còn cần bổ sung.

Tin tức biết được có hạn, phương hướng để bọn hắn có thể lựa chọn cũng không nhiều.

Đầu tiên có thể xác định là, Tử Nhục đạo nhân thông qua Trạch nhân biến thành rượu để duy trì sinh cơ, mới hình thành cục diện Thủy Trạch hiện nay.

Bây giờ cân bằng bị phá, Tử Nhục đạo nhân không qua quá lâu liền sẽ hoá thành bụi phấn, đến lúc đó Thủy Trạch rất có thể đem không còn sót lại chút gì.

Cai Ngục Đường là cam đoan Thủy Trạch ổn định, nhất định phải duy trì sinh cơ cho thi thể.

Trong thi thể to lớn tựa như ngọn núi, tìm nơi nào đó có thể thông qua hấp thu rượu, để mà thay thế huyết dịch không ngừng mục nát của Tử Nhục đạo nhân.

Đến lúc đó một nhóm lính cai ngục có được thuật thăm dò pháp, sẽ xâm nhập vào trong thi thể.

Thiên Đạo Trùng cũng phải xử lý.

Biện pháp tốt nhất tự nhiên là trực tiếp kéo vào A Tỳ Địa Ngục, dù là Thiên Đạo Trùng là Dương Thần cảnh, tại địa bàn lính cai ngục cũng là bắt rùa trong hũ.

Đem Thiên Đạo Trùng kéo vào A Tỳ Địa Ngục còn có chỗ tốt, xử lý Vô Thượng Thiên Ma sẽ càng thêm thuận tiện hơn,

không bại lộ ảnh hưởng ngoại giới.

Nếu như Đại Mộng chân nhân cùng Vô Thượng Thiên Ma giao thủ tại Thủy Trạch, sinh ra động tĩnh kịch liệt, rất có thể bởi vậy dẫn tới thế lực ngoại giới.

Lý do ôn hòa, nhóm Âm Sai cảnh nhất trí quyết định, tận lực đem nguy hiểm duy trì đến thấp nhất, nếu không Tương Châu rất có thể sẽ bộc lộ đại chiến.

Thật đến tình huống bất đắc dĩ, vậy chỉ có thể dựa theo Đại Mộng chân nhân nói, đem mấy chục vạn người thu vào A Tỳ Địa Ngục rút lui Tương Châu.

Thanh Hư quan phía sau còn có vị tu sĩ, cũng là không thể không phòng.

Sắc mặt của mọi người ngưng trọng, nhưng càng là gặp phải tình cảnh như thế, liền càng là phải tỉnh táo.

Trước tiên đem phiền phức treo lên đỉnh đầu là Thiên Đạo Trùng giải quyết hết mới là việc cấp bách, Tử Nhục đạo nhân nhất thời còn có thể miễn cưỡng duy trì được.

Hoàng Tử Vạn và đám lính cai ngục khác nghe được bàn luận thì như lọt vào trong sương mù, nhưng rõ ràng có thể phát giác ra bầu không khí kiềm chế, nhịn không được sinh lòng kiêng kỵ.

Bọn hắn cũng không cách nào xen vào.

Chương 452 - Phạt Mục

Chương 452. Phạt Mục

Ngay tại trong lúc Âm Sai cảnh nghị luận, đoàn người rất nhanh tới gần Thanh Hư quan.

Lý Thiên Cương nhắc nhở:

“Tất cả cẩn thận chút, đôi mắt Trạch nhân không cần lưu thủ...”

“Đến! !”

Chuẩn đột nhiên huy động cánh, bỗng dung sinh ra đại lượng mây mù, cũng sau một tiếng hét vang, Thanh Hư quan như ẩn như hiện.

Nhậm Thanh nhin không được sinh lòng hứng thú, kỳ thật thuật pháp của Chuẩn có chút thú vị, mặt ngoài chỉ là hóa thành Minh Nha, lại có thể xuyên thẳng ở giữa hư thực.

Là cái là chất liệu tốt cho ngục tốt.

Thanh Hư Cung dần dần hiển lộ, trận địa của lính cai ngục sẵn sàng đón quân địch, thuật pháp ba động càng ngày càng nghiêm trọng.

Đội đến mây mù triệt để tán đi, thi thể Tử Nhục đạo nhân bại lộ ở trước mắt, nhưng tình huống lại ngoài dự liệu, thấy bên trong Thanh Hư quan yên tĩnh không gì sánh được.

Công trình kiến trúc ngã trái ngã phải, một bộ dáng đồ nát thê lương.

Căn bản cũng không còn tiên khí lượn lờ như nguyên bản, mặt đất tràn đầy từng cái hố sâu, thậm chí thi thể cũng tràn trãi

ra bộ phận thịt thối.

Nhậm Thanh cùng Chuẩn liếc nhau, hai người đều có chút ngoài ý muốn.

Chỉ là mấy ngày chưa từng chú ý Thanh Hư quan, kết quả bên trong trở nên rách nát như thế, cảm giác giống như là phát sinh qua đại chiến kinh thiên động địa.

Chuẩn cánh vỗ một cái, mùi hôi thối thi thể tán phát ra đập vào mặt.

“Ngô...”

Hoàng Tử Vạn nhin không được che miệng lại, chỉ cảm thấy bị mùi thối làm hấn chút nôn, nước mắt không cầm được chảy xuống.

Làm cho hấn cảm giác sâu sắc không hợp thói thường nhất chính là, độc tố trong cơ thể vậy mà trở nên sinh động, nói rõ nơi đây phi thường thích hợp bản thân tu luyện.

Lính cai ngục còn lại cũng không tốt gì, tất cả sắc mặt đỏ lên.

Chuẩn thấy vậy lắc đầu nói ra:

“Trước đây không có hôi thối như vậy, chẳng lẽ thiên thi thể quỷ cảnh lập tức sẽ...”

Cũng khó trách Đại Mộng chân nhân sẽ vội vàng triệu tập Âm Sai cảnh như thế, Nhậm Thanh phát hiện tình huống xác thực so với tưởng tượng còn muốn hồng viễn hơn nhiều.

Thủ đoạn tát ao bắt cá của người phía sau màn cũng đã tiếp tục một đoạn thời gian, chỉ là bởi vì lính cai ngục đến, mới hoàn toàn bộc phát.

Nhậm Thanh cái trán sinh ra hai cái mộng chủng.

Hắn từ vết thương của Tử Nhục Đạo Nhân nhìn lại, thấy được Thiên Đạo Trùng quả nhiên trở nên khác biệt, thậm chí có vẻ hơi nóng nảy.

Đối với Cai Ngục Đường mà nói, đây là một tin tức tốt, thì thể mục nát sẽ khiến cho Thiên Đạo Trùng suy yếu, dù sao nó ký sinh ở trên đó.

Ngữ khí Lý Thiên Cương trầm trọng nói ra:

” Thời gian lưu cho chúng ta không nhiều lắm, nhất định phải nhanh đem cục diện khống chế lại.

Hắn lập tức hướng về Nhậm Thanh hỏi:

“Nhậm Thanh, đồng thuật của ngươi có thể thấy cái gì sao?”

“Mặt ngoài Thanh Hư quan không hề có động tĩnh gì, Trạch nhân cùng đạo quan cũng không thấy đi đâu.”

Nhậm Thanh lắc đầu.

Chỉ Âm Yểm Chủ dù sao mới mới vào Âm Sai cảnh Dung Âm Thần, muốn xem thấu thi thể thiên quỷ cảnh, hiển nhiên có chút không thực tế.

“Ta thử một chút đi.”

Tổng Tông Vô đột nhiên mở miệng nói ra.

Lời này vừa nói ra, tất cả lính cai ngục đều nhìn về Tổng Tông Vô.

Đế Thính pháp mặc dù cũng cùng một nhịp thở cùng trông mắt, nhưng khuynh hướng năng lực thấy rõ thật giả, đồng thời có thể có gia trì nhất định đối với thân thể.

Tổng Tông Vô thả ra phát quang nhàn nhạt, tiếp lấy dùng sức ấn tại mi tâm.

Sáu mắt vậy mà mọc dài ra, to ra tới khi bằng nắm đấm, thuần màu trắng không màu, nhìn qua huyền diệu vạn phần.

Nhậm Thanh đối với thuật pháp Tổng Tông Vô nắm giữ cũng không hiểu rõ, nhưng trong lòng lại đột nhiên toát ra hai chữ “Phật nhãn”, có vẻ hơi đột ngột.

Thuật pháp này tựa hồ đang mượn dùng một cỗ lực lượng vô cùng mênh mông.

Thậm chí khả năng cũng không phải là Cai Ngục Pháp, là một loại thuật pháp ngoại lai nào đó.

Quý thuyền phát ra tiếng vang gánh nặng không chịu nổi, Tổng Tông Vô trở nên càng thêm nặng nề.

May mắn long cốt Quý thuyền chính là xương sườn Địa Tàng Vương luyện chế mà thành, đồng thời tu vi cũng có trình độ Bán Thi cảnh, cái này mới miễn cưỡng chống được.

Tổng Tông Vô quan sát tỉ mỉ một lát sau, không chút nghĩ ngợi nói ra:

“Người sống vô tức, người chết Vô Sinh, ta tại trong thi thể chỉ cảm thấy nhận một cỗ hồn phách, giống như cùng Cai Ngục Pháp có quan hệ...”

“Chờ đã, hửn là Lý Diệu Dương a?”

Tổng Tông Vô lông mày nhíu lại, vốn cho rằng Lý Diệu Dương sớm đã chết đi, không nghĩ tới vẫn còn sống, mà lại khí tức còn đang dần dần cường thịnh.

Hắn thu hồi “Phật mục” về sau bên trong miệng bắt đầu lẩm bầm lấy A Di Đà Phật, hình như là không cách nào khống chế bản năng của thân thể.

Tổng Tông Vô hồi lâu mới dừng lại.

Lý Thiên Cương gật đầu, duyên phận mỗi người đều không tương đồng, hắn không có ý định lại tiếp tục hỏi thăm Tổng Tông Vô.

“Nhưng mà, hắn không phải là Lý Diệu Dương đi.”

“Đúng là Lý Diệu Dương...”

Nhậm Thanh đánh gãy Lý Thiên Cương, cũng đem sự tình Lý Diệu Dương tự thuật lượt.

Chương 453 - Xử Lý Thiên Đạo Trùng

Chương 453. Xử Lý Thiên Đạo Trùng

Âm Sai cảnh nhao nhao trầm mặc không nói gì, tiêu hóa lấy lượng tin tức đột nhiên xuất hiện.

Trong lòng Nhậm Thanh tràn đầy hoang đường, chẳng lẽ Thanh Hư quan chỉ có một người Lý Diệu Dương sống, căn bản lại không tồn tại người phía sau màn?

Có lẽ là bản thân thi thể thiếu hụt dẫn đến cục diện Thanh Hư quan hiện nay?

Nhậm Thanh lơ ngơ, nhưng ít ra tiêu trừ sạch một bộ phận lo lắng của lính cai ngục, có thể mau chóng triển khai kế hoạch tại Thanh Hư quan.

Từng cái nhiệm vụ phân phối xong xuôi, về sau Chuẩn liên hướng đầu thi thể bay đi.

Nhậm Thanh mới vừa đặt chân Thanh Hư quan, chỉ cảm thấy mùi hôi thối càng ngày càng nghiêm trọng, để cho người ta không khỏi đầu vầng mắt hoa, nước mắt kém chút bị khói xông chạy ra ngoài.

Hắn nhìn xung quanh, chú ý tới tốc độ thi thể hư thối so với tưởng tượng còn nhanh hơn.

Các nơi có lưu vết tích đánh nhau, hẳn là đạo quan động thủ đối với Trạch nhân, giữa hai bên khẳng định bạo phát giao chiến kịch liệt.

Về phần có phải lưỡng bại câu thương hay không, rất khó từ trong dấu vết suy đoán.

“Ta đi trước một bước.”

Tổng Tông Vô phụ trách tìm tòi thi thể, hấn chém ra một cái vết thương, về sau trực tiếp mang theo năm vị lính cai ngục đi đến hang động mạch máu.

Nhậm Thanh mặc dù sẽ không đi theo, nhưng điểm hồn phụ trách chỉ dẫn phương hướng cho Tổng Tông Vô.

Còn lại lính cai ngục phụ trách quét dọn di chỉ Thanh Hư quan, dùng thuật pháp xua tan mùi hôi, thu dọn ra mấy chỗ trụ sở tạm thời.

Lý Thiên Cương để Bạch cô nương lưu tại đạo quan trông coi, Chuẩn phụ trách tuần tra giữa không trung, nếu có phát hiện cũng dùng Minh Nha liên hệ.

Hấn trầm giọng nói ra:

“Nhậm Thanh, nhóm chúng ta đi xem đầu Thiên Đạo Trùng kia một chút đi.”

Nhậm Thanh vội vàng đáp ứng.

Chẳng qua nếu như muốn đem Thiên Đạo Trùng chuyển dời đến A Tỳ Địa Ngục, kỳ thật vẫn là xem Lý Thiên Cương, đồ vật hấn có thể làm cũng không nhiều.

Hấn cố ý chạm đến xuống mặt đất, lượng tin tức phun trào.

【 Tử Nhục đạo nhân 】

【 tuổi tác: Ba ngàn năm trăm bảy mươi lăm 】

【 thọ nguyên: Khô kiệt 】

【 thuật: Tử Thần pháp (uống rượu thành tiên), Thực Tiên pháp (tàn) 】

Quả nhiên là Tử Nhục đạo nhân không sai, xác thực đã bỏ mình.

Hai người đi qua lông tóc tựa như rừng rậm, rất nhanh liền đến vị trí phía sau núi.

Quái vật bị chen tại chật hẹp trong vết thương không nhúc nhích được, trên người nó cũng che kín rất nhiều hư thối khuếch tán.

Tình huống Thiên Đạo Trùng hiển nhiên không thể lạc quan, Vô Thượng Thiên Ma không ngừng quấy phá, đang bị gắt gao hạn chế ở sau núi.

Nó vặn vẹo khắp khuôn mặt là oán độc, phát hiện có người sống tới gần, về sau duỗi ra cái cổ hẹp dài, đem miệng há lớn đến cực hạn.

“Tê... Ha...”

Chắc là Thiên Đạo Trùng chỉ cần thoát ly cái ót, liền sẽ trở nên dị thường suy yếu.

Nhậm Thanh cau mày, hẳn là biết rõ linh trí Thiên Đạo Trùng không kém gì nhân loại, nhưng vì sao cái mặt này cảm giác giống như là dã thú.

Lý Thiên Cương nheo mắt lại, giống như quyết định nói ra:

“Nhậm Thanh, ngươi đi giúp người khác tìm địa phương thu nạp rượu trong thi thể đi, ta sẽ đem nó mang đến A Tỳ Địa Ngục.”

Nhậm Thanh giật mình trong lòng nói:

“Đại Mộng chân nhân cũng không dám cam đoan, Lý Thiên Cương tiền bối ngươi có thể tuyệt đối đừng khoe khoang.”

Dù là Thiên Đạo Trùng cực kì suy yếu, cũng không phải chỉ là Âm Sai cảnh có thể nhúng tay, thậm chí làm không tốt sẽ biến khéo thành vụng.

Lý Thiên Cương mở miệng nói:

“Tại trước Thiên Đạo Trùng ly thể, nhất định phải để thi thể hấp thu đầy đủ rượu, nếu không dễ dàng dẫn đến sụp đổ.”

Nhậm Thanh nhú chặt lông mày, đột nhiên sinh ra cái ý nghĩ.

Hắn nhận không được đề nghị:

“Nếu là dùng xương sườn Địa Tàng Vương luyện chế quỷ thai khí phối hợp, nói không chừng sẽ có kỳ hiệu.”

Lý Thiên Cương tỉ mỉ nghĩ lại, biện pháp xác thực có tính khả thi, coi như thất bại cũng chỉ là lãng phí chút vật quý dị Thao Thiết Pháp.

Hai người bàn bạc xuống, rất nhanh liền xác định được.

Lý Thiên Cương ở bên bảo hộ lấy Nhậm Thanh, cũng tùy thời có thể lấy quay về A Tỳ Địa Ngục lấy tài liệu, một vị Âm Sai cảnh cam tâm tình nguyện làm trợ thủ.

Nhậm Thanh suy tư loại hình quỷ thai khí, cũng phân ra ý thức khổng chế điểm hồn, nhất tâm lưỡng dụng không phải thường nhân có thể làm được.

Hắn tìm cách phối hợp A Tỳ Địa Ngục, quỷ thai khí luyện chế thành loại hình thích hợp nhất, trực tiếp dùng để bao trùm chung quanh Thiên Đạo Trùng.

Nhưng quỷ thai khí nhiều nhất bất quá Bán Thi cảnh, đối mặt Thiên Đạo Trùng Dương Thần cảnh, dù là dùng Lý Thiên Cương tọa trấn, cũng quá miễn cưỡng.

Trừ phi nhường Thiên Đạo Trùng chủ động tiến đến A Tỳ Địa Ngục...

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ vui mừng, sau khi tu luyện bịa đặt thuật pháp, huyết nhục người sẽ trở nên ngon, đó không phải là đồ ăn Thiên Đạo Trùng sao.

“Lý Thiên Cương tiền bối, giúp ta chuyển cáo cho Sa Sơn Tử Long Sa thành, để hắn đi lấy máu trên thân những đạo sĩ nắm giữ Luyện Khí pháp...”

“Càng nhiều càng tốt.”

Chương 454 - Thanh Hư Quan Hủy Diệt

Chương 454. Thanh Hư Quan Hủy Diệt

Lý Thiên Cương không chút do dự liền tiến đến Long Sa thành trong A Tỳ Địa Ngục.

Nhậm Thanh thì bắt đầu luyện chế quỹ thai khí, trình tự đều đã quen tay hay việc, chỉ là tuyển dụng vật liệu thứ yếu thì còn cần cân nhắc một cái.

Hắn quang minh chính đại đem mỗi loại vật liệu bên trong Đại Mộng các cũng thu hoạch mấy phần, sau đó vừa luyện chế vừa nghiên cứu phối trộn giữa các vật liệu.

Nhậm Thanh thậm chí còn có nhân tâm, dùng điểm hồn câu thông cùng Tống Tông Vô.

Trong huyết động mạch máu hơi thổi không gì sánh được, mà không khí lại cực kì mỏng manh, lúc năm vị lính cai ngục đến có hai người bởi vậy sớm đi ra.

“Tống Tông Vô tiên bối, khí tức Lý Diệu Dương hẳn là tại một vùng phối phải không?”

Tống Tông Vô lắc đầu, ngữ khí chắc chắn nói ra:

“Tại vị trí ở gần cái cổ, mà lại lơ lửng không cố định, không ngừng du tẩu.”

Nhậm Thanh hơi có vẻ nghi hoặc, tình huống Lý Diệu Dương không người có thể biết, nhưng hiển nhiên là hắn chuẩn bị lấy thi thể Tử Nhục đạo nhân là thời cơ tấn thăng.

Hi vọng tất cả đều thuận lợi.

Bọn hắn bắt đầu từ thận, vây quanh lục phủ ngũ tạng một lần nữa dò xét một vòng, bên trong vẫn là âm u đầy tử khí.

Liên xem như phổi làm Vô Vi điện, mấy trăm cái động phủ cũng đổ sập không khác biệt lắm, những cái nhục thân Thiên Đạo Tử kia cũng đã chết hết.

Nhậm Thanh bắt đầu dể lỏng đầu.

Hắn làm sao cảm giác Thanh Hư quan giống như là đang tận lực từ bỏ, sau đó bày biện ra bộ dạng cùng Trách nhân lưỡng bại câu thương.

Hai người kiểm tra vết tích lưu lại, nhưng không có phát hiện sơ hở gì.

Mà liền tại bên trong thời gian ngắn ngủi, vết thương trên thân thể Thiên Đạo Trùng càng nhiều, giống như chẳng mấy chốc sẽ chịu không được mà bỏ mình.

Nhưng dựa theo Lý Thiên Cương dự đoán, sinh mệnh lực Thiên Đạo Trùng không có yếu ớt như vậy, chỉ ít còn cần thời gian mấy tháng.

Nhậm Thanh đã xác định vật liệu quý thai khí, đồng thời luyện chế được cái dàn khung.

Bọn người Lý Thiên Cương trọn vẹn tìm tòi mấy ngày mấy đêm, nhưng không có phát hiện bất luận gì, ngoại trừ đem bản thân dính đầy mùi hôi thối.

Nhưng mà địa phương thi thể Tử Nhục đạo nhân hấp thu rượu, ngược lại là bị phát hiện.

Ở vào bên trong xương sống trong cổ, ngoại hình giống như là một cái giếng nước bảy tám mét, chỉ là bên trong khô cạn không gì sánh được.

Sau khi rượu bị rót vào trong giếng, về sau bên trong tiếp lấy liền tuôn ra nước mù hôi thối, hiển nhiên rượu đang bị

chuyển vận đến các vị trí toàn thân.

Mùi hôi thi thể tán phát hơi có thu liễm, thậm chí nội tạng cũng bắt đầu dần dần khôi phục

Tất cả cũng tiến triển thuận lợi, thậm chí hẳn thấy có chút quá thuận lợi.

Đạo quan biến mất, Trạch nhân chết hết, Thanh Hư quan không có vật gì, phiền phức theo dự liệu của lính cai ngục vậy mà chưa từng xuất hiện mảy may.

Nhậm Thanh nhớ tới vị trí Lý Diệu Dương trước đây, cơ hồ cùng cái giếng rượu tương đồng, làm sao cảm giác giống như là có người dẫn dắt bọn hắn đến.

Nhưng hiện nay tên đã trên đây không bắn ra không được, chỉ ít cục diện vẫn là có lợi.

Nhậm Thanh đem suy đoán bản thân cáo tri cho bọn người Lý Thiên Cương, thậm chí Đại Mộng chân nhân cũng dùng Chuẩn Vũ liên lạc qua, để trong lòng mọi người nắm chắc.

Hắn tiếp tục luyện chế quỷ thai khí, chuẩn đã bắt đầu lần lượt đem lính cai ngục rút lui.

Thanh Hư Cung chỉ để lại Âm Sai cảnh là được, một khi Thiên Đạo Trùng bạo tẩu, Quỷ Sứ cảnh tựa như bộ ngựa đầu xe, căn bản không dùng được.

Nhậm Thanh luyện chế xong hình dạng bên ngoài của pháp khí và các bộ phận phụ, bắt đầu luyện chế chủ thể.

Xương sườn Địa Tàng Vương dài bảy, tám mét ở trong hai tay của hắn không ngừng lật qua lật lại, bởi vì thể tích quá lớn không cách nào sử dụng Mộ Bia lô, cho nên lựa chọn Huyết Luyện pháp bình thường nhất.

Quỷ ảnh đem xương sườn Địa Tàng Vương bao trùm, tiên huyết dần dần xông vào cốt tủy.

Việc này cần không chế cực kì tinh chuẩn, cũng may Nhậm Thanh có quỹ ảnh hỗ trợ, nếu không để hấn tự hành luyện chế thì cần phí không ít công phu.

Nhưng mà ở trong mắt Lý Thiên Cương, thủ đoạn luyện khí của Nhậm Thanh cũng có chút thần hồ kỳ thần.

Vật liệu tiếp cận mười mét tựa như là xe chỉ luân kim, cho người ta một loại cảm giác hoang đường không thể tưởng tượng nổi, thậm chí cũng nhìn không được hoài nghi mình.

Rất nhanh Tổng Tông Vô cùng Bạch cô nương cũng tới đến bên cạnh Nhậm Thanh, nhìn chăm chăm thủ pháp Luyện Khí của hấn không chớp mắt, trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Ngay tại bên trong bất tri bất giác, xương sườn khổng lồ hơn mười mét hoàn thành luyện chế.

Bản thân pháp khí được làm cẩn thận, nhưng dù là đổi lại Đại Mộng chân nhân, cũng không có khả năng tại trong vòng vài ngày ngắn ngủi luyện ra.

Lý Thiên Cương xem như biết rõ Nhậm Thanh là thể nào tại Quỷ Sứ cảnh duy trì Đại Mộng Đoán Khí, cho dù là tu hành hay là Luyện Khí, toàn dựa vào thiên phú để ăn cơm.

Nhậm Thanh nhắm mắt dưỡng thần một lát, lập tức mở miệng nói ra:

“Đợi chút nữa Thiên Đạo Trùng sẽ xuất hiện bạo động, nhưng sẽ không có chuyện gì.”

Bạch cô nương nghiêng đầu, bên trong miệng nhẹ giọng lầm bầm:

“Chắc là thế?”

Chương 455 - Thanh Hư

Quan Hủy Diệt 2

Chương 455. Thanh Hư Quan Hủy Diệt 2

Không đợi bọn hắn kịp phản ứng, Nhậm Thanh trực tiếp lấy ra từng thùng tiên huyết, sau đó đổ vào bên trên pháp khí xương cốt môn.

Hai mắt Thiên Đạo Trùng phóng hồng quang, bên trong miệng phát ra tiếng gào bén nhọn, cũng ý đồ chui ra khỏi vết thương ở cái ót, nhưng hiển nhiên có chút miễn cưỡng.

Nó tự làm mình đầy thương tích, nhưng mà khí tức hung thần lại cường thịnh hơn.

Lý Thiên Cương mí mắt cuồng loạn, khí tức đến từ Dương Thần cảnh khiến cho khuôn mặt hắn cứng ngắc, nhìn không được liền lùi lại về sau mấy bước.

Duy chỉ có Tổng Tông Vô ảnh hưởng nhỏ bé, thậm chí còn lưu lại dấu chân thâm thúy tại mặt đất.

Nhậm Thanh đem pháp khí cốt môn xử lý xong xuôi về sau, Thiên Đạo Trùng lúc này mới yên tĩnh trở lại, nhưng tham lam trong mắt không thấy giảm bớt.

Pháp khí cốt môn tiếp sau đó liền được luyện chế thành quỷ thai khí, nhưng mà tấn thăng Bán Thi cảnh liền đạt đến cực hạn, ý thức pháp khí thực tế yếu kém.

Sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, ngược lại là Lý Thiên Cương do dự.

Thanh Hư Cung cho người ta cảm giác xác thực rất quái lạ, khắp nơi cũng lộ ra không giống bình thường, bọn hắn căn bản liền không có gặp được trở ngại gì.

Lý Thiên Cương dứt khoát để mọi người nghỉ ngơi nửa ngày, một mình chui vào trong thi thể.

Nhưng mà chờ hắn đi ra, vẫn không thấy được bóng người nào của Thanh Hư Quan.

Lý Thiên Cương lắc đầu, chỉ hi vọng là mình quá lo lắng, tiếp sau đó hắn mở miệng nói ra đối với Tống Tông Vô:

“Lão Tống ngươi đi bảo hộ giếng rượu đi.”

Hắn dừng lại mấy hơi tiếp tục nói ra:

“Không thể đợi thêm nữa, sớm đi đem Thiên Đạo Trùng giải quyết, cũng nhanh thu dọn cục diện rồi rảnh Thủy Trạch.”

“Tốt, ta lập tức khởi hành.”

Tống Tông Vô lập tức tiến về Giếng rượu , đợi tới đích, liền dùng Minh Nha liên hệ ngoại giới.

Nhậm Thanh thấy vậy chậm rãi sử dụng quỷ thai khí cốt môn, thấy được pháp khí biến lớn bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, rất nhanh liền có hơn trăm mét.

Pháp khí trực tiếp bao phủ vết thương cái ót.

Thiên Đạo Trùng giống như phát giác được nguy cơ, không ngừng dùng đầu đụng vào mặt đất.

Lý Thiên Cương thở sâu, sinh ra thuật pháp ba động cực mạnh, từng trang giấy từ trong cơ thể rút ra, như là bông tuyết chậm rãi bay xuống.

Nhậm Thanh có thể nhìn ra Lý Thiên Cương là chuẩn bị liều mạng, đôi mắt Dương Thần cảnh trọng thương hư nhược, cũng không thể có nửa phần tâm lý ôm may mắn.

Trang giấy dần dần hòa làm một thể, hình thành con đường thông hướng A Tỳ Địa Ngục.

Chuẩn phát ra âm thanh bén nhọn, hai cánh võ ở giữa, A Tỳ Địa Ngục trở nên như ẩn như hiện, trang giấy cùng cốt môn cũng trùng hợp đến cùng một chỗ.

Phanh phanh phanh...

Đất rung núi chuyển.

Dù cho Tử Nhục đạo nhân đã bỏ mình, nhưng biểu lộ vẫn xuất hiện có chút vận vẹo.

Diện tích vết thương vỡ ra càng lúc càng lớn, nước mắt văng khắp nơi, Thiên Đạo Trùng nhờ vào đó ra sức bò ra phía ngoài.

Đồng thời cốt môn tại dưới Nhậm Thanh khổng chế, tràn ngập ra một mùi máu tươi.

Cái mũi Chuẩn căng ra, tại sao trong lòng lại đột nhiên sinh ra xúc động muốn ăn lông ở lỗ.

Thiên Đạo Trùng không kịp chờ đợi đã bị kéo tới cốt môn, nhưng đại bộ phận phân thân thân thể vẫn chôn ở bên trong thi thể, chỉ có thể một chút xiu chui ra ngoài.

Nhậm Thanh cùng Lý Thiên Cương liếc nhau, bọn hắn hiển nhiên đánh giá thấp chiêu dài Thiên Đạo Trùng Dương Thần cảnh, chỉ sợ chỉ ít có mấy chục mét.

Thân thể còn lại của Thiên Đạo Trùng đã cùng thi thể Tử Nhục đạo nhân dung hợp, có thể chèo chống đến thoát khốn hay không đều là ẩn số.

Toàn thân nó bắt đầu phát ra khí tức Thiên Ma nhàn nhạt.

Vô Thượng Thiên Ma muốn xuất thế sớm! !

Nhậm Thanh vô ý thức nhìn lại về Tương Châu, có thể cảm nhận được quang ảnh vụn vẹo đang nhấp nháy, Đại Mộng chân nhân hiển nhiên dự định chủ động tới Thủy Trạch.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy một cái bọ cánh cứng màu đen từ Thiên Đạo Trùng da chui ra.

Nhậm Thanh lập tức minh bạch, Lý Diệu Dương rất có thể đang lợi dụng Thiên Đạo Trùng tấn thăng Âm Sai cảnh, hơn nữa nhìn ra được xác suất thành công không nhỏ.

Hắn để Minh Nha liên hệ Tổng Tông Vô, để hắn lập tức lên đường tiến đến bảo hộ Lý Diệu Dương.

Nếu như Lý Diệu Dương đạt tới Âm Sai cảnh, lấy tốc độ vô số cổ trùng gặm ăn, cộng thêm những người còn lại phối hợp, nói không chừng có thể ném thử đào ra đầu đường hầm tại trong thi thể.

Nhậm Thanh không chút nghĩ ngợi hóa thân thành cát người khổng lồ hơn ba mươi mét.

Oanh!

Tự dừng cuồng phong cuốn lên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của người khác, hai tay của hắn biến thành bão cát, tiếng lốp bốp vang lên, trực tiếp làm hao mòn lên huyết nhục bốn bề.

con đường Lý Thiên Cương thấy vậy nhỏ nước miếng, hai tay trực tiếp hóa thành trang giấy, thông hướng A Tỳ Địa Ngục tạo ra lực hút càng mạnh hơn.

Đầu Thiên Đạo Trùng không có vào trong đó, nhưng khí tức Thiên Ma lại càng thêm nồng nặc.

Đại Mộng chân nhân đi tới đám mây, kiêng kị mắt nhìn phương hướng Tĩnh Châu, bất cứ lúc nào chuẩn bị thi tu vi Triển Dương Thần Cảnh.

Chương 456 - Đại Chiến

Chương 456. Đại Chiến

Trong huyết động mạch máu mờ tối, tốc độ sụp đổ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhất là chỗ sâu có thể nhìn thấy thân thể Thiên Đạo Trùng xen lẫn trong đó, hai loại huyết nhục khác biệt này đan vào lẫn nhau, nhìn qua quý dị không hiểu.

Phần cuối thân thể trùng có trên trăm con bọ cánh cứng màu đen, bọn chúng điên cuồng gặm ăn huyết nhục, lập tức số lượng cổ trùng càng ngày càng nhiều.

Rất nhanh giáp trùng liền biến thành hình người, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt Lý Diệu Dương.

Ngay tại trong nháy mắt Lý Diệu Dương triệt để thành hình, bọ cánh cứng màu đen bắt đầu một vòng thuế biến mới, khí tức Âm Sai cảnh hiện lộ không bỏ sót.

Hắn sau đó mượn nhờ phân thân cổ trùng trên mặt đất, ý thức được bọn người Lý Thiên Cương định đem Thiên Đạo Trùng mang đến A Tỳ Địa Ngục.

Mà Tổng Tông Vô tìm không được đường đi, không ngừng dùng song quyền đâm vào thi thể để mở đường.

Lý Diệu Dương thấy vậy không chút do dự, hàng ngàn hàng vạn bọ cánh cứng màu đen từ thể nội tuôn ra.

Nhưng không đợi giáp trùng tới gần, khí tức Thiên Ma nồng đậm khiến cho cổ trùng xuất hiện đại lượng tử thương, kém chút để hắn bởi vậy mất không chế.

Lý Diệu Dương hơi có vẻ đau đầu.

Hắn mới vừa tấn thăng Âm Sai cảnh, căn bản không cách nào không hề cố kỵ thi triển thuật pháp, chớ nói chi là cổ trùng không cách nào tới gần khí tức Thiên Ma.

Lý Diệu Dương suy tư một lát, lập tức thay đổi phương hướng, dùng cổ trùng trợ giúp Tổng Tông Vô tới đây.

Nhưng mà hắn mới vừa mới tới đám huyết nhục ở trước mặt, đột nhiên cảm giác được hình như có thân ảnh chợt lóe lên, cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

Tạch tach tach kết...

Phần cuối cùng của thân thể Thiên Đạo Trùng vỡ vụn ra thành từng mảnh, ngay tại trong nháy mắt Vô Thượng Thiên Ma sắp phá thể, nó bị cột môn kéo vào A Tỳ Địa Ngục.

Đại Mộng chân nhân biến mất tại nguyên chỗ, hắn cũng tới chạy tới A Tỳ Địa Ngục.

Động tác Lý Diệu Dương cứng ngắc xoay người, thân ảnh xuất hiện trước mặt để con người hắn phóng đại, hô hấp cũng biến thành dồn dập lên.

Trong lỗ mũi còn nghe được mùi khói lửa nhàn nhạt.

Đến cùng là người hay quỷ? ! !

Lý Diệu Dương trải qua ngàn người ngăn ngại, về sau không chút do dự đem bản thân hóa thành ngàn vạn cổ trùng, từ các nơi chạy đi ra ngoài.

Nhiệt độ cực nóng phía sau càng thêm kinh khủng, ánh lửa sáng loáng nổ tung lên.

Cổ trùng keng keng rung động, lập tức truyền đến một mùi cháy khét khó ngửi, giống như còn có thể nghe được âm thanh thở dài trầm thấp.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Cho dù là Lý Diệu Dương thành tựu Âm Sai cảnh, tại trước mặt ánh lửa cũng không chịu nổi một kích.

Đợi thời điểm Tổng Tông Vô đạt tới, chỉ thấy trùng thi cháy đen đầy đất, còn lại cũng không phát hiện dị dạng, không khỏi mày nhăn lại.

Mi tâm hấn lần nữa mọc ra Phật mục, nhìn về xung quanh, không khỏi lắc đầu.

Toàn bộ Thanh Hư quan ngoại trừ linh cai ngục, căn bản là tìm không thấy nửa cái bóng người, căn bản là nói không rõ ràng tại sao lại xuất hiện tình huống như thế.

Tổng Tông Vô lại nghĩ tìm kiếm manh mối, lại xuyên thấu qua vách tường chú ý tới Chuân thất kinh xông vào A Tỳ Địa Ngục, Lý Thiên Cương theo sát phía sau.

“A Di Đà Phật, chẳng lẽ là thi thể thiên quỷ cảnh có lưu ý thức?”

Hai tay của hấn chấp tay trước ngực, vội vàng lấy ra lệnh bài linh cai ngục xuyên thẳng qua tiến đến A Tỳ Địa Ngục.

Bên trong A Tỳ Địa Ngục hỗn loạn không gì sánh được, cây khuân đầy đất phát sinh nhiều sóng quỷ dị, thân cành mọc ra thuộc về tay chân nhân loại.

Mặt đất cũng có ngũ quan vụn vụn dữ tợn.

Mà người bồi táng khởi đầu chính là Hắc Sơn Dương đứng ở giữa không trung, từ trên người nó tán phát khí tức Thiên Ma cực kì nồng đậm, để cho người ta lông tơ đứng thẳng.

Đại Mộng chân nhân đứng tại cách Hắc Sơn Dương không xa, quanh thân quang ảnh vụn vụn.

Hắc Sơn Dương hiển nhiên đã đánh mất linh trí, mà lại ngăn cách tại ngoại giới, cũng làm cho nó càng thêm khó chịu, điên cuồng muốn tránh thoát trời buộc.

Nó quay người hướng vách tường A Tỳ Địa Ngục đánh tới, tốc độ nhanh đến mắt thường không thể gặp.

Nhưng Đại Mộng chân nhân sao lại để Hắc Sơn Dương toại nguyện, trực tiếp đem bên trong ngàn mét hóa thành quang ảnh, sau đó trong chớp mắt xuyên thẳng qua trong đó.

Cả hai chính diện đụng vào nhau, toàn bộ A Tỳ Địa Ngục đụng đưa.

Thân ảnh sau khi tách ra, cũng không lâu lắm lại đánh tới cùng một chỗ, thân ảnh không ngừng truy đuổi, cho dù là thủ đoạn đơn giản nhất, cũng làm cho người bên ngoài hai mắt đáp ứng không xuể.

Lính cai ngục lập tức tranh nhau chen lẫn ly khai A Tỳ Địa Ngục, thật sự là khí tức Thiên Ma quá nồng đậm.

Dù cho phản ứng kịp thời, vẫn có mười mấy vị quân dự bị thân thể xuất hiện không thể khống chế biến, bắt đầu mọc ra bộ lông màu đen.

Dù là bởi vậy bỏ mình, thi thể đều sẽ hóa thành quái vật nửa người nửa dê đứng lên, du đãng tại bên trong khí tức Thiên Ma, tìm huyết nhục để nuốt.

Chương 457 - Hoàng Kỳ, Chúng Ta Trở Về

Chương 457. Hoàng Kỳ, Chúng Ta Trở Về

Đám người Lý Thiên Cương sở dĩ vội vàng chạy về, cũng không phải là bởi vì liên quan tới khí tức Thiên Ma, thật ra là cái Thiên Đạo Trùng kia.

Một phần ba thân thể Thiên Đạo Trùng đã biến mất, phần bụng lại xuất hiện cái chỗ thủng, nội tạng huyết dịch không ngừng chảy ra.

Hắc Sơn Dương bắt đầu từ bên trong chui ra, gần như muốn đem Thiên Đạo Trùng hoàn toàn xé rách.

Nhưng mà dù là như thế, lấy tu vi Dương Thần cảnh của Thiên Đạo Trùng, vậy mà vẫn chưa từng bỏ mình, bắt đầu giãy giữa nhúc nhích trên mặt đất.

Vết thương bởi vì khí tức Thiên Ma, căn bản không cách nào khép lại, không ngừng có hài cốt hỗn tạp nội tạng từ bên trong kiến trúc Vô Vi đạo tràng chảy ra.

Mơ hồ còn có thể nhìn thấy mấy cái bộ cánh cứng màu đen, hiển nhiên Lý Diệu Dương cũng không bỏ mình, đang gặm ăn huyết nhục khôi phục bản thân.

Gương mặt đáng sợ Thiên Đạo Trùng gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng Long Sa thành.

Nó đối với người tu luyện thuật pháp bịa đặt huyết nhục có khát vọng theo bản năng, mà lại thân thể trọng thương còn cần nuốt sinh linh để khôi phục.

Lý Thiên Cương hướng Long Sa thành phóng đi, dự định đem bên trong sa mạc người đều phong ấn lại nói.

Chuẩn rơi vào cách đó không xa, lông vũ trên thân thể hóa thành vô số Minh Nha, trực tiếp nổ tung tại quanh thân Thiên Đạo Trùng, để mà trì hoãn thời gian.

Một lát sau, bọn người Tổng Tông Vô đến, bắt đầu đối mặt đầu cự thú sắp chết này.

Tổng Tông Vô thở sâu, toàn thân cơ bắp dần dần tăng vọt, xương cốt không ngừng va chạm, tu vi Âm Sai cảnh viên mãn hiện ra không thể nghi ngờ.

Hắn cau mày nhìn quanh, bốn tay hóa thành tàn ảnh đánh tới Thiên Đạo trùng.

Nắm đấm đánh vào trên thân thể Thiên Đạo Trùng, chỉ có thể phá vỡ vết thương nhỏ xíu, nếu không phải hắn nhận Thiên Ma khí tức ăn mòn, chỉ sợ trong chớp mắt liền có thể khôi phục hoàn toàn.

Đây cũng là khoảng cách chênh lệch Dương Thần cảnh cùng Âm Sai cảnh, liền xem như trọng thương sắp chết, cũng không thể tùy tiện xóa đi.

Cũng may A Tỳ Địa Ngục là địa bàn lĩnh cai ngục, cộng thêm Thiên Đạo Trùng linh trí không trọn vẹn, bọn hắn tự nhiên liền chiếm cứ lấy ưu thế cực lớn.

Đại Mộng chân nhân cũng bằng vào thủ đoạn sớm bố trí, cùng Hắc Sơn Dương giao chiến dần dần chiếm thượng phong, nhưng dẫn đến xung quanh rách nát không chịu nổi.

Tổng Tông Vô hơi có chút lo lắng, dù sao Nhậm Thanh cùng Bạch bách một mực chưa từng trở về, cũng không biết rõ có phát sinh cái dị trạng gì hay không.

Hắn cưỡng ép đè xuống tạp niệm trong lòng, tốc độ bốn tay huy động biến thành tàn ảnh, khiến cho Thiên Đạo Trùng tiến lên càng ngày càng chậm.

Lúc này Lý Diệu Dương gặm ăn rất nhiều huyết nhục, về sau rốt cục một lần nữa ngưng tụ thành thân thể, nhưng khó tránh khỏi xuất hiện vết tích dị hoá không nhận không chế.

Ý thức hắn thanh tỉnh, về sau dùng cực kì ngữ khí ngưng trọng hô:

“Tổng lão, bên trong Thanh Hư quan... Có người còn sống! !”

Con người Tổng Tông Vô phóng đại, giơ cánh tay lên ngăn công kích đồng thời hỏi:

“Là ai?”

Ánh mắt Lý Diệu Dương lộ ra sợ hãi, dừng lại mấy hơi nói ra:

“Là...”

Ầm! !

Lời còn chưa nói hết, có thân ảnh bỗng dung rơi vào trong rừng khuân, đụng gãy mười mấy cây khuân mới dừng lại.

Người này chính là Bạch cô nương ở vào ngoại giới, chỉ là bây giờ máu me khắp người.

Bạch cô nương ý thức đã mơ hồ, phi kiếm trong tay ngăn đi một mẩu, vỏ kiếm càng là không thấy tăm hơi.

Tổng Tông Vô sáu mắt trùng trùng, rõ ràng không có ở bên trong Thanh Hư quan phát hiện vết tích hồn phách, làm sao lại xuất hiện một tồn tại không biết tên... .

Cùng lúc đó, ngoại giới Thanh Hư quan yên tĩnh không gì sánh được, chỉ có thể nghe được tiếng bão cát rít.

Nhậm Thanh vẫn duy trì lấy người cát khổng lồ hơn ba mươi mét, nhưng mà lại ngơ ngác đứng tại chỗ, không dám có chỗ động dẩy chút nào.

Ngay tại một lát trước, Bạch cô nương còn muốn dùng phi kiếm thôn phệ nhiều thi thể Tử Nhục đạo nhân, nhìn xem có thể gia tăng thuật pháp tiến triển hay không.

Kết quả một thứ cực nóng đi qua, nàng chỉ cảm thấy xương sườn phần ngực bụng đều bẻ gãy, nhin không được miệng phun tiên huyết bay ngược ra ngoài.

Nếu không phải bản mệnh pháp khí bảo vệ, Bạch cô nương khả năng đã bỏ mạng.

Bạch cô nương dùng còn ý thức sót lại mở ra lệnh bài linh cai ngục, nhưng vẫn không rõ sống chết.

Nhậm Thanh thấy vậy sắc mặt cứng ngắc.

Mặc dù hấn bất cứ lúc nào đều có thể tiến đến A Tỳ Địa Ngục, nhưng bản năng nói với mình, giống như có cái gì đó đang âm thầm quan sát lấy hấn.

Đối phương cho thấy thực lực chí ít có thể địch nổi Dương Thần cảnh, đồng thời lực chú ý cũng tập trung ở trên người hấn, cho nên mới không để ý đến những người còn lại.

Nhậm Thanh chậm rãi đi đến bên cạnh quỹ thai khí cốt môn, thăm dò tính kích hoạt pháp khí.

Lúc này, nhiệt độ Thanh Hư quan trở nên càng thêm cực nóng, cuồng phong hình thành vòi rồng, một cỗ mùi khói lửa quen thuộc tràn ngập ra.

Chương 458 - Hoàng Kỳ, Chúng Ta Trở Về 2

Chương 458. Hoàng Kỳ, Chúng Ta Trở Về 2

Tân Vương bên trong lò luyện huyết nhục của Nhậm Thanh mở to mắt, đột ngột đứng người lên, trong ánh mắt tràn ngập hỏa diễm cháy hừng hực.

“Đạo Sinh Đạo... Vô Vi Đạo...”

“Đạo Sinh Đạo... Vô Vi Đạo...”

Hai cái thanh âm tương đồng vang lên, một trong một ngoài, kêu gọi kết nối với nhau.

Giữa không trung Thanh Hư quan sinh ra rất nhiều tân hỏa, tiếp lấy hóa thành hai ba mét, từ đó một vị lão nhân đi lại tập tễnh.

Nhậm Thanh theo bản năng lần nữa gọi ra thông tin Tử Nhục đạo nhân.

【 thuật: Tử Thần pháp (uống rượu thành tiên), Thực Tiên pháp (tàn) 】

Thuật pháp thành linh có môn Thực Tiên pháp không trọn vẹn, nói rõ lò luyện huyết nhục trong cơ thể Tử Nhục đạo nhân cũng không hoàn toàn tổn hại.

Thiên Đạo Tử mỉm cười nhìn xem Nhậm Thanh, nhãn thần thảnh thơi thêm ra một chút bị điên.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Thì ra vậy...

Thi thể Tử Nhục đạo nhân chưa hề khôi phục qua ý thức.

Thanh Hư quan chính là chuẩn bị ở sau mà Thiên Đạo Tử lưu lại, hắn đem bộ phận hồn phách bản thân nhờ vào đó hóa thành Tân Vương, chính là vì xử lý chủ hồn bị Thiên Ma hóa.

Ngẫm lại cũng đúng, chỉ có Thiên Đạo Tử mới có khả năng vền vẹn nương tựa theo ký ức, luyện chế ra hơn ngàn cỗ Mộ Bia lô cùng mấy trăm đệ tử đạo quan.

Nhậm Thanh đột nhiên ý thức được, coi như lính cai ngục không đến xử phiền phức lý Thanh Hư quan, chỉ sợ Vô Thượng Thiên Ma cũng sẽ không tạo thành họa loạn quá lớn.

Đầu Thiên Đạo Trùng Dương Thần cảnh kia, ngay cả thi thể của hắn, rõ ràng là dự định luyện chế thành Mộ Bia lô, nhờ vào đó phong ấn Vô Thượng Thiên Ma muốn thoát khỏi mà ra.

Mà mấy trăm cỗ nhục thân Thiên Đạo Tử bên trong phổi, cũng hẳn là chuẩn bị cho hắn.

Thiên Đạo Tử dùng ngữ khí khó hiểu chậm rãi mở miệng nói:

“Hoàng Kỳ... Về nhà...”

Lập tức hắn chỉ hướng phương bắc, ánh mắt trở nên càng ngày càng trống rỗng, thậm chí thân thể bắt đầu dần dần sụp đổ, nhưng rất nhanh lại khôi phục.

Thiên Đạo Tử đang ở giữa thanh tĩnh cùng điên cuồng, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng cười rùng mình, con mắt chuyển động.

“Tiền bối người nhận làm...”

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy lưng sinh ra một cỗ hàn ý, không chút do dự biến trở về hình người, sau đó lui trở về bên cạnh cốt môn.

Thiên Đạo Tử làm Tân Vương, có thể mượn dùng bộ phận tu vi Tử Nhục đạo nhân trước khi chết, cho nên tu vi mới sẽ có thể so với Dương Thần cảnh.

“Hoàng Kỳ, ta nhớ được mỗi ngày giờ Mão ở Vô Vi điện, từ quang từ phương đông mà đến, đem trọn ngọn núi cũng nhuộm thành tử sắc.”

“Giờ Mùi Hỏa Luyện cung sinh ra vân khí, mỏng lớn mỏng lớn sóng nhiệt quét sạch qua...”

Thiên Đạo Tử tựa như cái lão nhân làm bằng gỗ, trong lời nói tràn đầy lưu luyện đối với thể tục, nhưng lời nói cũng có chút không được bình thường.

“Ta đem thi thể đệ tử luyện hóa thành pháp khí, muốn ngăn trở huyết nguyệt, vẫn không làm nên chuyện gì, càng ngày càng nhiều người hóa là Thổ Thiềm, chỉ có...”

Thiên Đạo Tử khuôn mặt dữ tợn, cuồng loạn hô:

“Chỉ có dùng nhục thân của ta mới có thể ngăn ở huyết nguyệt, chỉ có thờ phụng Vô Thượng Thiên Ma...”

Nhậm Thanh lợi dụng lệnh bài lính cai ngục thoát đi thực tế quá chậm, dứt khoát hai chân có chút trầm xuống, đơn giản tụ lực đi tới phía cột môn.

Thiên Đạo Tử biến thành sóng lửa cực nóng, mặt người to lớn hướng Nhậm Thanh dũng mãnh lao tới.

Dù là Nhậm Thanh phản ứng kịp thời, nửa người vẫn tránh không được sinh ra cảm giác thiêu đốt, thậm chí Thế Tử Quỷ Bì cũng không có phát triển bất cứ tác dụng gì.

Hắn luyện hóa nhiều vật quý dị như vậy, còn là lần đầu tiên bị tân hỏa của mình thiêu đốt, cảm giác đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, khóe miệng không khỏi lộ ra cười khổ.

Còn may có năng lực quý thể, đem đại bộ phận bồng chuyển di cho quý ảnh.

Thiên Đạo Tử đâm vào trên cốt môn, tân hỏa thiêu đốt đến cực hạn, ngay cả quý thai khí do xương sườn Địa Tàng Vương luyện chế cũng bắt đầu hòa tan.

“Hoàng Kỳ, mau trở lại Tĩnh Châu, nơi đó huyết nguyệt giữa trời, không còn kịp rồi! !”

Tiếng nổ đình tai nhức óc, thi thể Tử Nhục đạo nhân đầu không trọn vẹn hơn phân nửa, cốt môn cùng tân hỏa cũng đều biến mất không thấy gì nữa... .

Qua hồi lâu, bọn người Tổng Tông Vô lần nữa đến đây Thanh Hư quan, mình đầy thương tích ráng chống đỡ, đi tìm mấy ngày cũng không gặp Nhậm Thanh.

Bọn hắn không biết Nhậm Thanh thân ở nơi nào, nhưng chợ quý phủ A Tỳ Địa Ngục vẫn duy trì như cũ.

Phần này đã kéo xong, nhưng là ta cảm thấy tiết tấu kéo dài ra quá, một lần nữa viết lại vừa vặn đề cho ta chải kịch bản.

Thủy trạch được chia làm hai quyền thượng hạ, xác thực tương đối ngắn, nhưng tiếp theo chính là bước ra thế giới

Tĩnh Châu thiên sẽ dẫn xuất một cái thể hệ quý đạo tu Tiên rất thú vị.

Không giống với Thiên Đạo pháp, đây sẽ là hệ thống do Thiên Đạo Trùng cùng huyết nguyệt hình thành cộng sinh.

Chương 459 - Tới Một Nơi Khác

Chương 459. Tới Một Nơi Khác

Chỗ Điền gia thôn vắng vẻ, nếu như đi bộ tiến về thành trấn gần nhất, lộ trình ít nhất phải bảy tám ngày, cho nên có rất ít thương nhân đi tới đây.

Mười mấy hộ thôn dân dựa vào kinh nghiệm sinh tồn tổ tông truyền thừa, miễn cưỡng duy trì lấy tự cấp tự túc, cũng là tính là an cư lạc nghiệp.

Ba mặt là núi, hoàn cảnh tương đối bí mật, từ chỗ cao nhìn lại, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy nhà tranh xen lẫn tại trong bóng cây.

Lão nhân nằm nghiêng hóng mát ở trong bóng râm.

Mấy cái hài đồng vây quanh bóng râm chơi đùa giỡn, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa thôn, giống như là đang đợi trưởng bối trở về nhà.

Trong sơn cốc, số lượng đồng ruộng không nhiều, cũng trồng loại cây ” khoai tháng ba ” thu hoạch, lại được xưng là khoai núi, chỉ là trăm ngày liền có thể trưởng thành.

Mỗi khi khoai núi trưởng thành, thôn dân liền sẽ lấy ra bộ phận mang đến trên trấn buôn bán, thuận tiện mua nhu yếu phẩm để sinh hoạt.

Đối với trẻ con mà nói, thời gian mà người lớn đi chợ đại biểu cho bộ đồ mới cùng bánh kẹo vặt sẽ mang trở về, sao có thể không sinh lòng hướng tới.

Bây giờ chính vào khoai núi trưởng thành, hài đồng sẽ nhớ nhưng liền lại nhiều một chút.

Mặt trời dần dần xuống núi.

Tiếng chim sơn ca quanh quẩn, mấy cái sọt đồ đầy khoai núi được chuyển vào trong thôn, thống nhất cất giữ trong kho hàng khô ráo.

Thôn dân bận bịu đến mặt trời chiều ngã về tây, lúc này mới lần lượt trở về Điền gia thôn.

Từng sợi khói bếp phiêu đảng.

Khoai núi sau khi nấu chín liền sẽ tản mát ra một loại mùi thơm phi thường đặc biệt, dẫn tới mấy con chồn sóc giấu ở bên ngoài hàng rào ngửi chòm định vào xin miếng.

Phụ nhân bắt đầu chuẩn bị đồ ăn, nấu nướng ra các loại thức ăn tương quan cùng khoai núi, sau đó mang ra trưng bày lên bàn gỗ.

Tại Điền gia thôn, lúc lương thực bội thu là có ngày lễ không lớn không nhỏ.

Được xưng là “Khánh Dư Lương” .

Điền Tam Chúng chống quái trượng, thân thể cao tuổi nhịn không được ho khan vài tiếng.

Hắn là lão giả nhiều tuổi nhất trong làng, trọn vẹn làm ruộng mấy chục năm, ngày thường phụ trách thu hoạch khoai núi gieo hạt.

Mấy vị hài đồng e ngại đưa mắt nhìn Điền Tam Chúng, lặng lẽ bò lên trên cái bàn gỗ lớn, muốn ăn vụng vài miếng.

“Khụ khụ khụ...”

“Nhóc con chớ có vô lễ.”

Biểu lộ Điền Tam Chúng nghiêm túc, dùng quả trượng gõ gõ tại trên mông mấy đứa trẻ, mấy đứa trẻ kinh hoảng chạy đến sau lưng người lớn trốn.

“Chờ Nhậm tiên sinh trở về rồi ăn, từng cái... Khụ khụ khụ.”

Hắn ho khan vài tiếng, sắc mặt không khỏi đỏ bừng lên, thôn dân bốn bề vội vàng chịu nhận lỗi, lúc này mới chậm rãi bình ổn.

Bóng đêm buông xuống.

Một vòng Tàn Nguyệt trong sáng treo ở giữa không trung, ánh sao lấp ta lấp tấp vây quanh.

Sau một lúc lâu, trên đường núi xuất hiện cái thân ảnh cao lớn.

Nam tử thân hình khôi ngô, dù là quần áo mộc mạc, vẫn che giấu không được khí chất xuất trần, híp mắt mỉm cười làm cho lòng người sinh hảo cảm.

Hắn công cái cái sọt, bên trong có ngồi một bé trai bảy tám tuổi.

Bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, hài đồng nhìn qua có chút thấp bé, phần bụng có chút sưng, hai mắt càng là ngọc trệ linh trí không hiện.

Hắn lộ ra cái cái đầu nhỏ tựa ở trên bờ vai nam tử, cười si ngốc khúc khích.

Nhậm Thanh ánh mắt mịt mờ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm một chút, giống như đang tìm cái gì, nhưng mà rất nhanh liền nghi ngờ cúi thấp đầu.

“Nhậm tiên sinh, nhanh ngồi nhanh ngồi.”

Điền Tam Chúng vội vàng nghênh đón, dẫn Nhậm Thanh ngồi tại chủ vị, thôn dân thấy vậy cũng dần dần tụ tới.

Bọn hần cung kính chào hỏi cùng Nhậm Thanh, hần cũng đáp lại từng cái.

“Lão trượng quá khách khí, nhưng mà người bệnh lao mới khỏi, gần đây cũng đừng để nhiễm lạnh.”

Nhậm Thanh cười đem Điền A chảy chảy nước miếng trong cái sọt đặt tới trên chân, Điền A dùng đũa kẹp lên thức ăn liền bỏ vào bên trong miệng.

Điền Tam Chúng thương hại mắt nhìn Điền A, cười khô nói ra:

“Ta rõ ràng tình trạng của mình, nếu như không phải tiên sinh cứu chữa...”

“Ai, cũng đa tạ Nhậm tiên sinh hỗ trợ trông nom, tôn nhi ngu đại này của ta.”

Bên trong ánh mắt Điền Tam Chúng toát ra tưởng niệm, hần gặp Nhậm Thanh vẫn là mấy tháng trước.

Lúc ấy Điền A chơi đùa tại bờ sông, kết quả phát hiện cái nam tử hôn mê bất tỉnh, cây cối phụ cận càng là ngã trái ngã phải, còn có thể nhìn thấy được thi thể con dã thú nằm trên đất.

Điền A mặc dù linh trí không trọn vẹn, nhưng chẳng biết tại sao đặc biệt để ý đối với Nhậm Thanh, liền lòng nóng như lửa đốt, không ngừng hô to gọi nhỏ.

Thôn dân bị hấp dẫn tới, lập tức đem Nhậm Thanh an trí tại bên trong nhà tranh nghỉ ngơi.

Nhậm Thanh sau khi tỉnh dậy tự xưng là lang trung đi thu thập thảo dược, tại núi rừng gặp phải lũ ông sục đồ không tránh kịp nên đã bị cuốn vào trong đó.

Hắn không có rời khỏi Điền gia thôn, mà là lựa chọn ở tạm, cũng vì thôn dân chữa bệnh xem và khám bệnh.

Chương 460 - Tỉnh Châu

Chương 459. Tỉnh Châu

Nhậm Thanh từ trong cái sọt lấy ra đóa hoa màu trắng hồng trọng với nhau:

“Lão trượng, ta phát hiện trong núi có không ít thảo dược tương tự.”

“Nó tại trong trấn gọi là Hồng Hoa thảo, có thể thoa ngoài da để trị liệu cùn tổn thương, các người phơi khô sau đó cầm đi bán, chắc hẳn có thể trợ giúp được chút tiền mua đồ.”

Nhậm Thanh đưa cho thôn dân lân cận, để bọn hắn nhìn kỹ hình dáng.

Điền Tam Chúng lấy lại tinh thần, há to miệng không biết nên nói cái gì.

Hắn luôn miệng nói cảm ơn, lập tức kêu gọi Nhậm Thanh ăn nhiều đồ ăn, hận không thể đem toàn bộ bát ăn của mình đặt tới trước mặt Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh trà nước cơm no, về sau buông xuống bát đũa cười nói ra:

“Tổn thương cũng đã an dưỡng gần khỏi rồi, ta chuẩn bị ly khai thôn.”

Biểu lộ Điền Tam Chúng không có ngoài ý muốn.

Hắn thấy, Nhậm Thanh là người tài ba có bản lĩnh còn biết chữ, không có khả năng an tâm đợi trong thôn, ra ngoài xông xáo mới là việc bình thường.

“Nhậm tiên sinh, nhưng mà tình huống A oa nên làm như thế nào cho phải...”

Nhậm Thanh do dự mấy hơi, về sau mở miệng nhẹ giọng nói ra:

“Lão trượng không ngại, ta sẽ dẫn đi A oa , đợi khỏi bệnh rồi sẽ để hần tự trở về.”

“Gặp cái quái bệnh này vốn là sống không quá mười lăm, có tiên sinh trông nom ta cũng yên tâm.”

Điền Tam Chúng hai mắt đỏ lên, muốn hai đầu gối quỳ xuống, nhưng mà bị Nhậm Thanh đỡ lại.

Nhậm Thanh dùng ánh mắt còn lại đánh giá Điền A, hai mắt nheo lại mang theo từng tia từng tia khí tức thuật pháp, nhưng mà rất nhanh liền quay đầu qua.

Hần đã đi tới Tĩnh Châu một năm có thừa, chỉ cảm thấy nơi đây rất bình thường, thậm chí quá bình thường.

Lúc Nhậm Thanh thân ở Thủy Trạch có thể nhìn thấy huyết nguyệt rõ ràng, thậm chí huyết nguyệt viên mãn đủ để ảnh hưởng đến Thanh Hư quan ngoài vạn dặm.

Nhưng mà hần đến Tĩnh Châu, ngược lại rốt cuộc không có gặp tung tích huyết nguyệt, hỏi thăm thôn dân cũng chưa nghe nói qua có vòng mặt trăng thứ hai.

Làm Nhậm Thanh cảm giác không hiểu sâu sắc nhất cho chính là, thân thể người Tĩnh Châu.

Hần tại bên trong Vô Vi đạo tràng, tiếp xúc qua những cái thi hài bị chứa ở trong quan tài kia.

Tại trong ấn tượng cổ hữu của Nhậm Thanh, người Tĩnh Châu bởi vì Thiên Đạo Trùng, thể chất đã xuất hiện biến hóa không thể nghịch.

Bọn hắn chỉ còn lại dưới sáu cái xương sườn mảnh khảnh, nội tạng bị nhét chung một chỗ, khiến cho Thiên Đạo Trùng có thể ký sinh tại phần bụng tốt hơn.

Nhưng Nhậm Thanh lại phát hiện thôn dân cũng chỉ ít có mười tám cây xương sườn, thậm chí bộ phận đứa bé đã khôi phục hai mươi bốn cái như người bình thường.

Hỏi thăm tình huống tổ tông bọn hắn, lại ấp úng nói không nên lời kỹ càng.

Mà lại như thế tuyệt không phải ví dụ.

Nhậm Thanh lên núi hái thuốc vì lý do tiến đến qua hai tòa thành trấn phụ cận, nhưng trọn vẹn hơn mười vạn người Tĩnh Châu đều là như vậy thể chất.

Ngẫu nhiên mới có đứa bé xương sườn khoảng chừng mười cái xuất sinh, bình thường sẽ mang theo trí lực rất thấp, thể chất suy yếu, thậm chí trời sinh tàn tật.

Điền A ngoại trừ trời sinh tàn tật, ngoài ra các phần khác cũng thiếu sót, xương sườn chỉ có mảnh khảnh tám cái, nội tạng còn trộn vào chung.

Nếu là hắn không gặp được Nhậm Thanh, căn bản là sống không quá mười tuổi.

Theo Nhậm Thanh thấy, sự tình không thể tưởng tượng nổi không chỉ có những chuyện này, hơn mười vạn người Tĩnh Châu, thậm chí ngay cả nửa cái tu sĩ nắm giữ thuật pháp cũng không có.

Võ công thuật pháp bịa đặt cũng không thấy bóng dáng.

Giống như trong lúc vô hình có cái bàn tay, cưỡng ép kéo Tĩnh Châu về quỹ đạo.

Nhưng Thiên Đạo Trùng đâu rồi.

Vì sao Tĩnh Châu người đã quên mất Vô Vi đạo quan tồn tại?

Coi như Thiên Đạo Trùng gặp phải tan tác, không thể trong thời gian ngắn bị xóa đi vết tích chứ.

Thiên Đạo Tử kiêng kị huyết nguyệt như thế, thậm chí không tiếc hóa thành Vô Thượng Thiên Ma chống lại, kết quả rơi vào cái kết cục tất cả đều vui vẻ?

Hoang đường! ! !

Quý dị! ! !

Không hiểu! ! !

Nếu không phải thấy qua quý vật to lớn phía sau huyết nguyệt, hẳn sớm trực tiếp rời khỏi Tĩnh Châu, bây giờ lại tránh không được cẩn thận hơn nhiều.

Nhậm Thanh cưỡng chế sợ hãi trong lòng, ăn xong tất cả, liền về tới trong phòng.

Điền A thì được phụ mẫu mang về nghỉ tạm, hẳn mặc dù đã tới gần mười tuổi, nhưng linh trí lại tương đương với hai ba tuổi.

Nhưng mà có thể là trên thân Nhậm Thanh mơ hồ mang theo khí tức Thiên Đạo pháp, Điền A tự nhiên mà biểu hiện ra thân cận.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng tại bên trên giường đất, ý thức đi vào thể nội trong lao tù trong bụng.

Thiên Đạo Tử biến thành Tân Vương dẫn đến pháp khí cốt môn phát sinh biến cố, tân hỏa còn lại cũng bị lò luyện huyết nhục của hắn hấp thu.

Lao tù trong bụng bởi vậy ở vào bên trong thuế biển, mãi đến trước đây không lâu mới khôi phục hoàn toàn.

Có thể nói là rút dây động rừng, thuật pháp còn lại của Nhậm Thanh cũng bị ảnh hưởng đến, dẫn đến thời điểm vừa tới Tỉnh Châu hôn mê mấy ngày.

Cũng may thọ nguyên tích lũy cũng không ảnh hưởng.

Chương 461 - Tỉnh Châu 2

Chương 461. Tỉnh Châu 2

Nhậm Thanh kiểm tra xuống lao tù trong bụng, Nhật Nguyệt càng thêm chân thực, thăm thực vật sinh trưởng cấp tốc, càng ngày càng tiếp cận tiểu thế giới trong truyền thuyết.

Nhưng mà để hấn phần chân chính là, rốt cục có thể mượn nhờ Mộng Điệp Pháp cảm nhận được chợ quý.

Mặc dù nhắm mắt mình tưởng hơn nửa canh giờ, chỉ có thể xác định bên trong chợ quý dòng người rộn ràng, tất cả cửa hàng cũng có lính cai ngục tiến đến.

Nhậm Thanh ý đồ không chế hồn điệp, nhưng thẳng đến hừng đông cũng không cách nào làm được, xem ra thật sự là cách xa nhau rất xa, đợi Mộng Điệp Pháp tấn thăng rồi nói sau.

Hấn liếc mắt nhìn hệ thống.

【 thọ nguyên: 232 năm 】

Nhậm Thanh thọ nguyên đã đầy đủ, nhưng mà một mực chờ đợi đợi lao tù trong bụng hoàn thành thuế biến, hiện tại là thời điểm đột phá Âm Sai cảnh.

Hấn không có vội vã tiêu hao thọ nguyên, dự định đợi mặt trời lên cao giữa trưa sẽ làm tấn thăng, tiếp sau đó mở mắt đi đến trong sân, chuẩn bị khởi động gân cốt.

Điền A hấp tấp chạy đến trước mặt Nhậm Thanh, trừng mắt cũng không nói chuyện.

Nhậm Thanh sờ lên đầu của hắn, rút một viên kẹo đường đậu nhét vào bên trong miệng Điền A, để hắn nhếch miệng cười chạy ra.

Vật liệu này là từ Thiên Đạo Trùng trùng thảo luyện hóa mà thành, dựa theo hệ thống nói, có thể tăng cường thân thể ký sinh thể.

Nhậm Thanh ngồi tại trên ghế nằm, hài lòng nhìn xem sinh hoạt bình tĩnh tường hòa của thôn dân, dù là đặt ở Tương Châu chỉ sợ cũng không thấy nhiều.

“Thiên Đạo Trùng... Huyết nguyệt...”

“Vô Vi đạo quan hủy diệt mấy chục năm, Tĩnh Châu đến cùng xảy ra chuyện gì, không biết Thiên Đạo Tử có hay không dự đoán trường hợp dạng này?”

Hay là nói...

Huyết nguyệt xâm lấn Tĩnh Châu vốn là vì bình định lập lại trật tự?

Nhậm Thanh lắc đầu, bây giờ cục diện Tĩnh Châu tuyệt đối không đơn giản, cho dù là Thiên Đạo Tử sống lại cũng không nhất định có thể hiểu rõ ràng.

Sur tổ à, người tuyệt đối không nên lừa Hoàng Kỳ ta.

Hắn thở sâu, tâm thần rất nhanh liền đắm chìm bên trong minh tường thuật pháp, bất tri bất giác mặt trời đã lên tới giữa không trung, mặt trời chói chang.

Nhắm mắt lại, tiếng côn trùng kêu vẫn như cũ.

ý thức Nhậm Thanh đi tới Nê Hoàn cung.

Cây dị hoá Mộng Điệp Pháp đã bị thân cảnh Chí Âm Yểm Chủ kéo chặt lấy, nó đang hấp thu chất dinh dưỡng, không ngừng lớn mạnh lấy bản thân.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Tam Thốn Nhân Gian, sẽ tiêu hao thọ nguyên hai trăm năm 】

Nhậm Thanh không còn do dự, thọ nguyên dựa vào chợ quỹ vốn là liên tục không ngừng, hướng chi Mộng Điệp Pháp đạt tới Âm Sai cảnh, còn có thể đề cao hiệu suất duyên thọ.

Sau khi hai trăm năm thọ nguyên biến mất, vật quỹ dị Mộng Điệp Pháp bởi vậy bắt đầu khôi phục.

Hắn bất tri bất giác nhìn về phía hồn phách tán sáng lên choáng, không nghĩ tới khí tức yểm ma xen lẫn trong đó chính là bản thân vật quỹ dị.

Vàng sáng tan rã đột nhiên biến thành đen như mực, cũng hướng toàn thân lan tràn đi, mặt ngoài làn da Nhậm Thanh nổi lên gân xanh, tất cả cơ bắp toàn thân đồng thời bắt đầu co rút.

Nhậm Thanh cắn chặt hàm răng, ghé nằm làm bằng gỗ dưới thân trong nháy mắt hóa thành mảnh vỡ.

Trong sân truyền ra động tĩnh không nhỏ, cũng may hắn ở lại vị trí tương đối vắng vẻ, không có gây nên thôn dân nơi xa chú ý.

Nhưng mà Điền A giống như là con thỏ chịu kinh hãi, vội vàng buông xuống gậy gỗ trong tay, như một làn khói chạy vào bên trong căn nhà của Nhậm Thanh.

“Ngươi... Ta... A...”

Khuôn mặt nhỏ của hắn đỏ lên, chỉ vào Nhậm Thanh không biết làm sao.

Ngay tại thời điểm Điền A chuẩn bị lớn tiếng la lên, quỹ ảnh hóa thành đồ án vặn vẹo, duỗi ra bộ phận biến thành một hình em bé để không chế Điền A lại.

Điền A lập tức trở nên yên tĩnh, chân ngắn nhỏ ngồi xổm trên mặt đất bắt đầu khoa tay múa chân cùng quỹ ảnh, cả hai

rất nhanh liền đạt thành nhận thức chung.

Lập tức bọn hắn bắt đầu giao lưu.

Nhậm Thanh vẫn như cũ đắm chìm trong biến hóa mà vật quỷ dị tấn thăng mang tới, cố gắng không chế bản năng không sinh ra phản ứng quá lớn.

Trong cơ thể phảng phất có đầy côn trùng, ý đồ gặm ăn huyết nhục xương cốt.

Vật quỷ dị giống như dự định thừa cơ thoát ly khống chế, quang ảnh đã bắt đầu khuếch tán đến ngoại giới, đi tới phía Địa A cách đó không xa.

Nhưng không đợi nó gây sự, khí tức Chí Âm Yểm Chủ dần dần lan ra.

Là thuật pháp xác định chủ thứ, đại biểu cho khác biệt không thể vượt qua.

Chí Âm Yểm Chủ tương lai thậm chí sẽ thôn phệ hết Tam Thốn Nhân Gian cùng Yểm Ma Chân Quân, làm sao lại cho phép đối phương làm mưa làm gió.

Trọng đồng dưới mí mắt Nhậm Thanh càng thêm huyền diệu, Tam Thốn Nhân Gian như bị sét đánh, căn bản không dám phản kháng, một lần nữa thu hồi hồn phách.

Chương 462 - Trở Về Xem Chợ Quý

Chương 462. Trở Về Xem Chợ Quý

“Tam Thốn Nhân Gian” đã thành, tốc độ thọ nguyên tăng trưởng chỉ ít tăng nhanh một phần ba.

Hắn lập tức quan tưởng lên Mộng Điệp Pháp, tận lực ổn định vật quý dị mới vừa tấn thăng không lâu.

Dù sao Phục Âm Thần là thời điểm Âm Sai cảnh nguy hiểm nhất, hơi không cẩn thận liền sẽ dẫn đến vật quý dị mất không chế, dù là có Chí Âm Yểm Chủ tọa trấn.

Nhưng mà Chí Âm Yểm Chủ bởi vì nguyên nhân thuật pháp thứ yếu tấn thăng, sẽ dần dần sinh ra đặc điểm Mộng Điệp Pháp, trở nên hoàn thiện.

Đợi Nhậm Thanh mở to mắt, mặt trời pử đỉnh đầu đã xuống núi.

Ánh trăng quất vào mặt.

Tầm mắt hắn trở nên khoáng đạt, thậm chí ngay cả lông tơ trên đùi con muỗi đều có thể thấy rõ, tâm niệm vừa động, con muỗi liền bị không chế lấy bay loạn.

Mà cái này chỉ là Mộng Điệp Pháp sau khi tấn thăng, không có ý nghĩa biến hóa, càng nhiều diệu dụng còn cần tìm tòi từng chút một nữa.

Nhưng mà Nhậm Thanh cũng bởi vậy xác nhận.

Tình huống Tĩnh Châu tuyệt không phải huyễn cảnh, biểu hiện ra yên ổn là tồn tại chân thật, chỉ là không biết đến cùng

xảy ra chuyện gì?

Điền A một mực ngồi xồm ở góc tường, hai tay ôm khoai tây nướng chín gặm.

Hắn thấy Nhậm Thanh khôi phục ý thức, nhin không được hoan hô một tiếng, sau đó ném đi khoai tây xông lại ôm lấy bắp chân.

Nhậm Thanh lại cho ăn Điền A một viên đường đậu, ngữ khí ôn hòa nói ra:

“Ngoan, đi tìm gia gia nghỉ ngơi đi.”

Điền A dùng sức nhẹ gạt đầu, chân ngắn rất nhanh liền chạy ra khỏi nhà nhỏ.

Tại sau khi phục dụng trùng thảo, mặc dù vóc dáng Điền A vẫn như cũ không cao lên, nhưng thể chất trở nên càng ngày càng mạnh, có cảm giác bước đi như bay.

Nhậm Thanh biểu lộ thu liễm lại, rất khó tưởng tượng vài thập niên trước, Tỉnh Châu khắp nơi đều có phạm nhân như Điền A vậy, toàn bộ nhờ trùng thảo kéo dài tính mạng.

Thật sự là bi ai biết bao a.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía mặt trăng, lập tức chậm rãi đi vào trong nhà.

Dù cho chỉ cách một lớp mái hiên làm bằng cỏ, cũng không có quá lớn khác nhau, nhưng Nhậm Thanh ở vào dưới ánh trăng thì thực tế có chút không được tự nhiên.

Hắn lập tức nhắm mắt cảm thụ hồn điệp Tương thôn ở xa, dựa vào hai môn thuật pháp mộng cảnh Âm Sai cảnh, rất nhanh liền có phản ứng.

Tiếng ngáy quanh quẩn trong phòng.

Thân thể Nhậm Thanh lâm vào mộng cảnh, ý thức giống như đi qua thiên sơn vạn thủy, một lần nữa về tới Tam Tương thành quen thuộc.

Trương đồ tể mặc cảm y hai tóc mai hơi có vẻ hoa râm, dẫn vị phu nhân vây quanh nữ đồng, cao hứng bưng bưng đi xuyên qua trên đường phố.

Bên cạnh Tiểu Võ cũng có thêm cái nữ hài ngây ngô.

Nhậm Thanh trong thoáng chốc minh bạch như thế nào là “Tam Thốn Nhân Gian”, lấy mộng cảnh cảm nhận Bi Hoan Ly Hợp trong nhân thế, chính là pháp môn hẩn tu hành.

Trong mộng ba tác là nhân gian...

Hắn lẳng lặng nhìn một lát, lập tức mới câu thông lên hồn điệp hóa thành chợ quẻ.

Tiếp lấy ý thức Nhậm Thanh đi qua một mảnh thâm thúy đen như mực, trước mắt xuất hiện ánh sáng, toàn cảnh A Tỳ Địa Ngục đập vào mi mắt.

Trên vách dạ dày hiện đầy mấp mô, hẳn là do giao thủ cùng Vô Thượng Thiên Ma đưa đến.

Nhưng mà A Tỳ Địa Ngục dù sao cũng là dạ dày biến thành, theo thời gian có thể phục hồi từ từ, nhiều nhất vài chục năm liền sẽ nhìn không ra vết tích.

Long Sa thành nguyên bản tại nơi hẻo lánh không thấy tăm hơi, tám thành là bị mang đến ngoại giới.

Nhậm Thanh suy đoán Long Sa thành hẳn là về tới Thủy Trạch, hoàn cảnh người sa mạc sinh hoạt đời đời chính là đại mạc, không cần thiết tận lực phá hư.

Mà Cai Ngục Đường còn muốn mượn nhờ người sa mạc để chưởng khống toàn bộ Thủy Trạch, nhưng mà điều kiện sinh hoạt khẳng định có tăng lên rõ rệt.

Ý thức của hắn hóa thành hồ điệp bay đi về phía Mộng Thụ, trên đường còn có thể nhìn thấy không ít quân dự bị.

Thậm chí xen lẫn mấy người sa mạc.

Nhậm Thanh đi vào Mộng Thụ thực chất, về sau thuận đường đi tới chợ quý.

Hắn chú ý tới hình vẽ điêu khắc trên thân cây lại nhiều mấy hình ảnh, chủ yếu là nội dung liên quan tới Thanh Hư quan, thân ảnh Nhậm Thanh cũng xuất hiện không ít.

Chỉ sợ hình tượng chợ quý chi chủ của hắn đã xâm nhập lòng người.

Nhậm Thanh đi vào bên trong chợ quý, tất cả cửa hàng cũng vận chuyển như thường, phong thị vẫn náo nhiệt như cũ, nhưng mà bên trong Đại Mộng Đoán Khí lại có thêm một cái Tiểu Tam Nhi.

Tiểu Tam Nhi bắt chi bắt giác nhìn quanh, giống như cảm thấy được cái gì, nhưng thi triển trọng đồng lại không cách nào tìm manh mối.

Hắn nhin không được tự lắm bầm:

“Không biết Nhậm Thanh tiền bối đi nơi nào...”

Tiểu Tam Nhi hiện nay chỉ có thể duy trì đơn đặt hàng Đại Mộng Đoán Khí cơ sở nhất, rất nhiều thời điểm đều muốn đi xin giúp đỡ từ Đầu Trong Bình ở bí các.

Hắn tự nhận là không cách nào đảm đương chức trách lớn, nhưng xem ý tứ của cao tăng Cai Ngục Đường, lại là đem Đại Mộng Đoán Khí toàn quyền giao cho mình.

Chương 463 - Trở Về Xem Chợ Quỷ 2

Chương 463. Trở Về Xem Chợ Quỷ 2

Hồ điệp bay ra khỏi Đại Mộng Đoán Khí, Tiểu Tam Nhi nhìn xem mặt bàn có thêm thư tịch thì ngăn người.

Thư tịch ghi lại tâm đắc liên quan tới Quỷ Thai Luyện Khí pháp.

Nhậm Thanh không khỏi thở dài, ly khai Tương Châu có chút vội vàng, dẫn đến không có để lại quá nhiều chuẩn bị ở sau, ảnh hưởng đến hiệu suất duyên thọ.

Nhưng mà mục đích cuối cùng của hắn là mở ra thị trường, nhờ vào đó để càng nhiều lính cai ngục nắm giữ Quỷ Thai Luyện Khí pháp cũng tốt.

Nhậm Thanh rơi vào đỉnh Mộng Thụ, đột nhiên quang ảnh trước mặt bắt đầu vận vẹo.

Đại Mộng chân nhân đánh giá Nhậm Thanh, không biết hi vọng mở miệng hỏi:

“Nhậm Thanh, người thế nhưng là đang ở bên ngoài Tương Châu?”

Nhậm Thanh phát ra thanh âm rất nhỏ:

“Tĩnh Châu, ta hiện nay coi như an toàn.”

Đại Mộng chân nhân khẽ gật đầu, trầm giọng nói ra:

“Đừng đi qua biên giới, cũng không cần đem ý thức trở về A Tỳ Địa Ngục nhiều lần.”

“Hiểu rõ ràng Tình Châu tình trạng, cần trợ giúp của chúng ta thì liên hệ...”

Đại Mộng chân nhân sau khi nói xong liền biến mất không thấy.

Nhậm Thanh không có bị lập tức khu trục ra A Tỳ Địa Ngục, nói rõ Đại Mộng chân nhân hẳn là xác nhận qua ý thức hẳn không có có vấn đề.

Chỉ là xuất phát từ cẩn thận cân nhắc mới nhắc nhở, dù sao Tình Châu rất có thể chiếm cứ hai cỗ thế lực, đối với Tương Châu mà nói, là là tai hoạ ngập đầu không thể nghi ngờ.

Hắn lập tức thi triển Mộng Điệp Pháp, tại trên bảng thông báo tăng thêm nhiều chữ.

Chủ yếu là liên quan tới năng lực chi nhánh nguy biến Mộng Điệp Pháp “Điệp Luyện” cùng “Tin Sử”, để mà mở rộng nghiệp vụ chợ quý.

Để lính cai ngục có thể không cần thân thể tiến vào A Tỳ Địa Ngục, lợi dụng hình chiếu hồn điệp, liền có thể trong giấc mộng hồi đoái vật liệu Đại Mộng các, cuối cùng lại để người mang tin tức (Tin Sử) vận chuyển.

Nội dung trên bảng thông báo lập tức dẫn tới rất nhiều lính cai ngục ngừng chân vây xem.

Rất nhanh liền có người tiến đến Đại Mộng các hồi đoái hình chiếu hồn điệp, lập tức liền trở về ngoại giới ném thử.

Bọn hắn thân ở các nơi Tương Châu, tự nhiên hình chiếu hồn điệp cũng bị phân bố ra.

Nhậm Thanh chuẩn bị ở trước khi trời sáng thu hồi ý thức, nhưng còn cần xác định một việc.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, thẳng đến quân dự bị Long Sa thành lấy ra hình chiếu hồn điệp.

Nhậm Thanh mượn nhờ hình chiếu hồn điệp để nhìn lại phương hướng Tĩnh Châu, lập tức nhin không được run lên, không trung đang treo vòng mặt trăng đỏ như máu.

Huyết nguyệt vẫn như cũ, chưa hề biến mất...

Mà lại bằng vào hình chiếu hồn điệp, hẳn là có thể mơ hồ cảm giác được chỗ bản thể, đúng là tại vị trí tới gần trung tâm Tĩnh Châu.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh ngây người, huyết nguyệt phát sinh biến cố.

Một cái đầu cực lớn đến mức để người ta hít thở không thông từ phía sau huyết nguyệt nhô ra, bề ngoài giống như thỏ giống như thiềm để cho người ta không rét mà run, đơn giản khó mà hình dung.

Thỏ Thiềm khổng lồ đưa cánh tay hẹp dài vươn hướng Tĩnh Châu.

Bản thể Nhậm Thanh mở to mắt, xuyên thấu qua mái hiên xem hướng bầu trời, nhưng vẫn bình tĩnh tựa như mặt hồ, chỉ có tầng mây theo gió nhẹ phiêu đảng.

“Làm sao có thể, Tĩnh Châu rốt cuộc xảy ra vấn đề gì! ! !”

Thỏ Thiềm khổng lồ hướng Tĩnh Châu đưa tay tới, mang theo mấy chục người bị bên trong miệng nó nhét vào, tiên huyết rơi xuống giống như mưa rơi.

Nhưng tại trong mắt bản thể Nhậm Thanh, vẫn là không có chút nào dị dạng phát sinh.

Thỏ Thiềm khổng lồ lại bắt mấy cái.

Dựa vào cự ly để đánh giá một cách chính xác, hẳn phát hiện có một lần tới gần Khánh Duyên trấn Điền gia thôn, trọn vẹn hơn mười người bị ăn sạch.

Nhậm Thanh lắc mình mấy cái đi vào đỉnh núi.

Hắn đều đã đứng tại chỗ cao nhìn về Khánh Duyên trấn , mặc cho trọng đồng đảo qua, ngọn núi phụ cận chỉ có vài đầu dã thú đang kiếm ăn.

Thỏ Thiềm không lộ hài lòng sách sách miệng, thân thể dần dần lùi về phía sau huyết nguyệt.

Ý thức từ bên trong hình chiếu hồn điệp tiêu tán.

Cai Ngục Đường bên trong bận rộn, có thể nhìn ra bọn hắn có cử động giám sát Tĩnh Châu, cho nên cũng phát giác được Thỏ Thiềm không lộ.

Mặc dù hai năm nay cũng có việc như này xảy ra, nhưng lực áp bách mang tới cực kì khủng bố.

Bao quát Đại Mộng chân nhân ở bên trong, không ai biết rõ Thỏ Thiềm không lộ tu vi bao nhiêu, Dương Thần cảnh hoặc là thiên quỷ cảnh, hay là...

Nhậm Thanh sắc mặt ngưng trọng ngồi tại trên cành cây, một lần nữa về tới thế giới như bình thường, nhưng phía sau không tự chủ bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Duy chỉ có đáng được ăn mừng chính là, Thỏ Thiềm không lộ thời gian ngắn sẽ không phải hiện thân nữa.

Nó càng giống là đang thềm ăn, dù sao hai ba trăm người đặt ở Tĩnh Châu cũng không nổi lên được bọt nước, làm sao có thể lấp no bụng nó.

Đợi thời điểm Nhậm Thanh tỉnh táo lại, bầu trời đã là sáng rõ.

Tiếng côn trùng kêu càng ngày càng rõ ràng.

Chương 464 - Tử Thần Pháp

Chương 464. Tử Thần Pháp

Bởi vì nguyên nhân Hồng Hoa thảo, Điền gia thôn lại đặc biệt tốn hao mấy ngày thu thập thảo dược, hong khô xong chỉ chứa đầy một túi nhỏ.

Tuy nói Điền Tam Chúng đối với lời nói Nhậm Thanh là tin tưởng vững chắc, không gì sánh được nhưng tránh không được có chút chột dạ.

Hắn thấy, chút Hồng Hoa thảo này hẳn là giá trị không được bao nhiêu tiền bạc, rất có thể tiệm thuốc trong trấn cũng không nhất định thu.

Điền Tam Chúng thân thể có trướng ngại cũng không định đi Khánh Duyên trấn, cho nên để Điền Đại Niên mang theo năm vị thanh niên thân thể khỏe mạnh tiến về.

Nhậm Thanh không có ý định đồng hành.

Trên thực tế hắn tại sau khi Mộng Điệp Pháp tấn thăng Âm Sai cảnh, liền vội vàng ly khai.

Chủ yếu là muốn mau sớm tiến đến trong trấn, mấy chục người biến mất không có khả năng không một dấu vết nào, vừa vặn dùng cái này xác định thủ đoạn Thỏ Thiềm khổng lồ.

Nhậm Thanh chuẩn bị tại dưới tình huống bảo đảm bản thân an toàn, hiểu rõ ràng tình huống Tĩnh Châu đến cùng là gì, sau đó lại cân nhắc đường lui.

Về phần ý nghĩ tìm một nơi hẻo lánh dựa vào duyên thọ chợ quý sống qua ngày, cũng chỉ có thể ngẫm lại.

Từ vị trí Thỏ Thiềm khổng lồ đưa tay liền có thể nhìn ra, không nhất định là thành trấn tụ tập nhân khẩu, mấy lần cũng xuất hiện ở bên trong núi sâu rừng già.

Cử động của nó rõ ràng không có tính nhắm vào, vền vền xuất phát từ yêu thích bản thân, hoặc là chọn lựa đồ ăn ngẫu nhiên.

Tĩnh Châu không phải nơi để ở lâu.

Nhậm Thanh đi lại trên đường núi uốn lượn gập ghềnh, đầu đội mũ rộng vành, người mặc quần áo hành tẩu giang hồ, bên hông cài một thanh đao dài ba thước.

Điền A ngồi tại bả vai Nhậm Thanh, hiếu kì quan sát lấy bốn bề.

Nhậm Thanh đợi đến đi ra khỏi phạm vi thôn dân sinh hoạt, về sau dùng ánh mắt ngấm nhìn xung quanh một chút, tiếp sau đó lấy Husky từ lao tù trong bụng ra.

Husky thật thà nghiêng đầu, chỉ xem hình dạng có chút người vật vô hại, thân thể bây giờ khoảng chừng bốn mét.

Điền A hai mắt tỏa ánh sáng, bên trong miệng nói những lời mà chỉ có bản thân hắn mới hiểu được.

Husky run run người, hung hãn thuộc về dã thú lộ rõ.

Linh cầu ở xa xa kẹp lấy cái đuôi phi nước đại, căn bản cũng không có dũng khí tới gần.

Lông mày Nhậm Thanh nhíu lại.

Hắn chú ý tới Husky đã thoát khỏi dàn khung thuật pháp bịa đặt, xương cốt cơ bắp căng đầy, khí huyết tán phát ra càng ngày càng ngưng luyện.

Nhậm Thanh suy đoán có thể là bởi vì Husky thời gian dài đợi ở lao tù trong bụng, nhận nhật nguyệt chiếu xạ, sinh ra thay đổi một cách vô tri vô giác.

Nhưng mà Husky tối đa cũng liền xem như mới vào trình độ Bán Thi cảnh, thôi có chút ít còn hơn khôn.

Ánh mắt Điền A hơi có vẻ ngốc trệ, nước bọt từ khoe miệng chậm rãi chảy ra.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng vững vàng ngồi tại trên lưng Husky, bỏ mặc Điền A chơi đùa, đồng thời ngón tay chỉ về hướng Khánh Duyên trần.

Husky lập tức cất bước chạy như điên, con đường nó căn bản không phải quan đạo, lựa chọn đi đường vòng, đường nhỏ. trong núi

Điểm hồn của Nhậm Thanh chui ra khỏi nê hoàn cung, Trạch Tiên ngay sau đó tan thành sương mù mắt thường không thể thấy.

Cũng không phải sợ hù đến người khác, chủ yếu là muốn mượn đi đường, tìm xem có vết tích tu sĩ hay không, lại hoặc là một ít quỷ vật.

Có Husky thay đi bộ, nguyên bản lộ trình đi về phía Khánh Duyên trần ít nhất phải bảy tám ngày, hiện tại nhiều nhất hai ngày liền có thể đến.

Nhậm Thanh thừa cơ hội này nhắm mắt lại bắt đầu minh tưởng, để tâm cảnh khôi phục lại bình tĩnh.

Điền A tại trên lưng chó cũng rất an toàn, hắn đem tinh lực chủ yếu đều đặt ở bên trên thuật pháp, còn từ lao tù trong bụng lấy ra bản thư tịch.

Hệ thống phun trào.

【 TỬ THẦN PHÁP 】

【 Do Tử Nhục đạo nhân sáng tạo, cần dùng nam nữ già trẻ là nguyên liệu đun nấu ra ba mươi sáu loại rượu, phối hợp uống vào mới có thể tu thành. 】

Bởi vì lao tù trong bụng cần thuốc biến, hẳn một mực không có nắm giữ Tử Thần pháp, sợ lại bởi vậy ảnh hưởng đến lao tù.

Hiện tại cũng đã tới thời cơ nắm giữ.

【 có thể tiêu hao ba mươi ngày thọ nguyên, miễn trừ đại giới nắm giữ 】

Trên đường thời gian dư xài, vừa vận lợi dụng chút thời gian nhàn rỗi này.

Ba loại tuyến đường dị hoá Tử Thần pháp không kính tương đồng, có thể nhìn ra phương hướng hoàn toàn không đồng dạng, Nhậm Thanh đã âm thầm suy tư hồi lâu.

【 Âm Tử giả: Ngàn chén không ngã 】

【 Độc Âm giả: Giá áo túi cơm 】

【 Tham Âm giả: Tử tri nhục lâm 】

Nhậm Thanh căn bản không biết rõ Tử Nhục đạo nhân đi tuyến đường dị hoá nào, dù sao ngay cả tiểu thể giới trong cơ thể của hắn cũng bị tách ra.

Hắn chỉ có thể nương tựa tới hiểu rõ về Thao Thiết Pháp cùng Thực Tiên pháp, cộng thêm thư tịch ghi chép vụn vặt bên trong Cai Ngục Đường, cố gắng lựa chọn tuyến đường dị hoá Tử Thần pháp có lợi nhất.

Chương 465 - Tử Thần

Pháp 2

Chương 465. Tử Thần Pháp 2

Theo Nhậm Thanh, trọng yếu nhất của hệ thống Tử Nhục đạo nhân chính là tái tạo tiểu thể giới trong cơ thể, cho nên chủ yếu nhằm vào chính là tự thân.

Âm Tử giả cùng Độc Âm Giả không giống như là cùng lao tù trong bụng có liên quan, duy chỉ có tử trì nhục lâm, rất có thể liên lụy đến thân thể.

Kỳ thật cho dù là tuyến đường dị hoá thứ yếu cũng không có việc gì, thuật pháp của Tử Nhục đạo nhân là trời sinh liền cùng một nhịp thở, chỉ là hiệu quả ưu khuyết.

Nhậm Thanh lợi dụng đặc điểm là mình có thể tự chủ lựa chọn năng lực nguy biến chi nhánh, hẳn vẫn có thể dần dần hoàn thiện lao tù trong bụng, khiến cho nó biến đổi thành một thể giới chân thực.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Tham Âm giả, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm sáu tháng 】

Trong lòng của hắn đã nắm chắc, Tham Âm giả bởi vì ảnh hưởng thân thể, cho nên miễn trừ đại giới bỏ ra càng lớn, thọ nguyên tiêu hao sẽ nhiều hơn.

Trong nháy mắt Nhậm Thanh âm thầm xác định, khuôn mặt trở nên hơi đỏ lên, một cỗ mùi rượu nồng đậm từ trong lỗ chân lông dần dần chảy ra.

Điền A xích lại gần ngủi ngủi, cũng biến thành say khướt, vừa ngã vào bên trong lông tóc dày đặc, rất nhanh liền bắt đầu nằm ngáy o o.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được một phần ba huyết dịch bản thân hóa thành rượu, cũng đi theo mạch máu dũng mãnh lao tới vị trí thận.

Ở giữa hai thận sinh ra một bộ phận mới, bề ngoài giống như là ấm nước, hồ nước liên thông mạch máu, trong bầu tràn đầy rượu.

Không đợi yên tĩnh bao lâu, lao tù trong bụng xuất hiện phản ứng kịch liệt không gì sánh được.

Bầu rượu dần dần tới gần dạ dày, chính thể tựa như mỡ bò gặp sức nóng, phát sinh dấu hiệu hòa tan, mùi rượu càng thêm nồng đậm.

Nhậm Thanh đương nhiên sẽ không đi ngăn cản.

Đợi lúc cả hai kết hợp lẫn nhau, diện tích lao tù trong bụng mở rộng gần như một nửa, rượu bay lên trên đỉnh hình thành tầng mây mỏng manh.

Tại quang mang mặt trời tân hỏa chiếu xuống, mây rượu chẳng những không có tiêu tán, ngược lại càng tụ càng nhiều, giống như muốn hóa thành mưa rào tầm tã.

Nhậm Thanh nhin không được tâm niệm vừa động, vội vàng xem xét cây dị hoá trong nê hoàn cung.

【 Thân Gian Tử Hà: Cử Khúc hà loan 】

Trên mặt hấn nhin không được lộ ra nét mừng, tin tức như thế liền có thể nhìn ra, Tham Âm giả xác thực là tuyến đường dị hoá phi thường thích hợp với lao tù trong bụng.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Thân Gian Tử Hà, sẽ tiêu hao thọ nguyên mười lăm năm 】

Nhậm Thanh không chút do dự tấn thẳng Tử Thần pháp, sau đó hấn ợ một cái.

Lấy thể chất Âm Sai cảnh, giờ này khắc này lại có một chút men say, phải biết ngay cả Túy Sinh Mộng Tử hấn cũng không có gợn sóng chút nào.

Bộ pháp Husky trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, bên trong miệng phun ra cái lưỡi, lập tức đụng đầu vào trên vách đá, hiển nhiên cũng say không chịu được.

Mây rượu ở lao tù trong bụng rơi xuống giọt nước, lập tức liền hình thành hạt mưa.

Dù là đi qua rất lâu, mưa to như trút nước cũng không có ý tứ dừng lại chút nào.

Lao tù trong bụng rất nhanh liền có nước đọng, cũng hóa thành khe nhỏ, khe nhỏ lại hội tụ thành sông.

Nhậm Thanh quy hoạch lại đơn giản, sau đó ở góc Tây Nam lao tù trong bụng lõm xuống dưới, khiến cho dòng sông chảy ngược về nơi đó.

Hấn là không cần quá lâu, trong bụng trong lao tù liền sẽ hình thành dòng sông và hồ nước.

Mặc dù cấu thành hồ nước chính là rượu, nhưng nước dù sao cũng là Sinh Mệnh Chi Nguyên, tiểu thể giới có Tử Thần pháp, về sau mới tính là có thể chứa đựng sinh linh.

Quỷ Lang cùng Sa Nhân đều có chút không thích ứng hoàn cảnh ẩm ướt, nhao nhao lựa chọn địa phương rời xa tầng mây bao trùm, duy chỉ có Côn Bằng cực kì hưởng thụ.

Nếu không phải nguồn nước hiện nay chỉ có mấy chục mét, nó đoán chừng sớm nhảy vào trong đó.

Nhậm Thanh có chút nhức đầu nhéo nhéo mũi, không hổ là Tử Nhục đạo nhân, sáng tạo ra tiểu thể giới vậy mà lấy rượu

làm cơ sở.

Nhưng mà thật sự có cái động thực vật gì có thể sinh tồn tại bên trong hoàn cảnh như thế sao, nếu mà nuôi cá tôm rượu trong hồ, vậy chẳng phải thành hải sản hấp rượu...

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn huyết đằng phủ kín góc tường, phát hiện thấy nó cũng không xuất hiện cái gì khó chịu, vẫn có vẻ sinh cơ bưng bưng.

Hắn thấy thế giơ cánh tay lên, dị miệng ở lòng bàn tay vỡ ra một khe hở.

Một cỗ hấp lực tự nhiên xuất hiện ở ngoại giới.

Cây cối đất đá xung quanh đều lao tới phía khe hở, còn có tôm tép trong khe nước, thậm chí ngay cả côn trùng chim thú cũng không cách nào tránh khỏi, trồn vện qua mười mấy phút mới dừng lại.

Nhậm Thanh tìm kiếm vật liệu, đem hạt giống cỏ cây ném hết vào.

Hắn cũng không cố gắng quản lý lao tù trong bụng, mặc cho bên trong phát triển tự nhiên, cùng lắm thì động thực vật chết hết sẽ đổi thành cái khác.

Nhậm Thanh tiếp tục thi triển Tử Thần pháp, phụ cận tràn ngập mùi rượu, hơi nước trong không khí tụ thành giọt nước, bị dị miệng thôn phệ rơi vào trong hồ rượu.

Nói như thế nào đây, năng lực Thân Gian Tử Hà cùng thuật pháp của Thủy Hồ Lô có chút tương tự, đều là thu nạp nước và sử dụng tâm thần điều khiển.

Khi rượu ở lao tù trong bụng góp gió thành bão, tự nhiên uy lực thuật pháp sẽ càng thêm kinh khủng.

Đội Tử Thần pháp tấn thăng Âm Sai cảnh, về sau hóa thành “Đổ Nạp Tử Hải” (Bụng chứa biển rượu), có thể từ

miệng phun sóng biển, thi triển ra liền có thể phá hủy một tòa thành trấn.

Chương 466 - Người Đã Đi Nơi Nào?

Chương 466. Người Đã Đi Nơi Nào?

Nhậm Thanh đem Husky thu hồi về lao tù trong bụng.

Hắn tiện tay lấy ra một cái hồ lô bình thường, đổ đầy rượu ra uống một hớp, lập tức cảm giác rằng môi còn lưu lại hương vị hảo hạng, không khỏi dư vị vô tận.

Nhậm Thanh thôn thức không thôi, đại mộng tửu có thể thay thế Túy Sinh Mộng Tửu, nhưng bây giờ lại không thể trở về A Tỳ Địa Ngục.

“Ai...”

“Cũng không biết rõ Tỉnh Châu đến cùng có tu sĩ hay không, nếu không cũng có thể lại mở cái chợ quỷ, cắt rau họ gấp đôi...”

Đầu ngón tay Nhậm Thanh hiện lộ ra ba cái mộng chủng, chốc lát lại thu về.

Chí ám yểm ma trấn áp Tam Thốn Nhân Gian, về sau thuật pháp hạch tâm cùng thuật pháp thứ yếu tạo thành liên quan, pháp khí mộng chủng có thêm nhiều diệu dụng của hồn điệp.

Hắn có thể bằng vào pháp khí mộng chủng mở rộng quy mô chợ quỷ một chút.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thiên đạo mộng chủng thì còn dễ nói, nếu hai cái phái khí mộng chủng là tân hỏa cùng Thiên Ma hóa thành chợ quỷ thì không biết ra sao.

Nhậm Thanh ôm Điền A đang ngủ say bước nhanh tới quan đạo, thỉnh thoảng sẽ uống một ngụm rượu, tiện thể thu thập động thực vật hiếm thấy.

Hắn đặt chân quan đạo, về sau lần lượt có không ít dân chúng xuất hiện.

Nhậm Thanh nhìn như chăm chú đi đường, nhưng điểm hồn lại đảo qua mỗi một người bốn bề, đặc biệt là những cái từ Khánh Duyên trấn đi ra.

Đồng thời vểnh tai lắng nghe âm thanh đối thoại.

Trong lời nói người qua đường thì Khánh Duyên trấn không ít thị phi, nhưng chưa từng xuất hiện tử thương đại quy mô.

Hắn vốn không ôm lấy hi vọng, dù sao trước đây tốn hao tinh lực tra xét mười mấy vạn người, nên hắn không nghĩ tới việc thu hoạch rất nhanh.

Một đội xe đi sát bên người Nhậm Thanh.

Triệu tiêu đầu đánh giá vài lần Nhậm Thanh, đáy lòng âm thầm lắc đầu.

Nhậm Thanh mặc dù là một thân mặc trang phục giang hồ, nhưng quần áo không có nửa điểm dính bùn bẩn, ngay cả giày cũng sạch sẽ như mới.

Chắc là một cái công tử...

Được rồi, ở đâu ra thời gian rồi để quản những việc này, trước tiên đem tiểu thư Tôn gia đưa đi Tĩnh Châu thành rồi lại nói, cũng đừng chết ở trên đường.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Ánh mắt hắn xéo qua nhìn về phía giữa đội xe, đang có chiếc xe ngựa được bảo vệ nghiêm ngặt.

Quái bệnh... Lại hoặc là một loại dị hoá nào đó?

“Hự khự khự khự khặc...”

Trong xe ngựa mờ tối truyền đến tiếng ho khan áp chế không nổi.

Không giống với Điền Tam Chúng bệnh lâu mới khỏi, người bên trong kia càng giống là bệnh nguy kịch, giống như lúc nào cũng có thể sẽ tắt thở.

Triệu tiêu đầu nuốt ngum nước bọt, hiện nay sắc trời đã không còn sớm, theo lý thuyết thì nên dừng lại nghỉ ngơi, nhưng bệnh tình Tôn tiểu thư thực tế không thể bị dờ dang.

Hắn khó xử nhìn về phía lão giả không đáng chú ý trong đội xe.

Lão giả họ Lưu, nghe nói đã từng là người luyện võ tiếng tăm lừng lẫy, tuy tiện liền có thể cắt đứt cổ đối thủ, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn.

Nhưng mà người luyện võ đi qua ba mươi tuổi một cái liền sẽ đi xuống dốc, Lưu lão liền theo Tôn viên ngoại, chủ yếu là giúp Luyện gia binh.

“Có thể, nghỉ ngơi ba canh giờ đi.”

Lưu lão ánh mắt sắc bén quét nhìn Lưu tiêu đầu, sau đó nói ra với nha hoàn bên cạnh:

“Thanh Hoa, người đi xem tiểu thư một chút.”

“Ta... Ta...”

“Nhanh đi! !”

Thanh Hoa khóc không ra nước mắt, hai chân như nhũn ra run run rẩy rẩy đi vào trước xe ngựa.

“Tiểu thư, người... Thân thể người còn ổn không?”

Tôn Nhung lại ho khan một trận, lập tức mới hoà hoãn lại, ngữ khí ôn hòa nói ra:

“Thanh Hoa không có việc gì, giúp ta cầm một ít thức ăn.”

“Người không có việc gì liền tốt, ta đi một chút liền quay về.”

Thanh Hoa nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chạy đến tiến phía sau xe ngựa yêu cầu đồ ăn uống, chuẩn bị lập tức đưa cho Tôn Nhung.

Kết quả nàng còn chưa tới gần Tôn Nhung, liền bị cánh tay tựa như kìm sắt của Lưu lão bắt lấy, bát sứ dùng đựng đồ ăn uống cũng bị đoạt lấy.

“Thanh Hoa, ngươi điên rồi sao? ! !”

“Bị nhiệt bệnh không thể đựng vào nửa điểm thức ăn mặn, ta đã căn dặn ngươi như thế nào? ! !”

“Đau... Đau...”

Lưu lão hừ lạnh một tiếng, tiếp sau đó liền đem cánh tay Thanh Hoa hất ra, tìm người bên ngoài yêu cầu một ít lương khô đưa cho đối phương.

Thanh Hoa hai mắt rung rung, muốn khóc nhưng lại không dám khóc, đành phải bụng lấy lương khô đi tới chỗ Tôn Nhung, bước chân có vẻ hơi lảo đảo.

Lưu lão lắc đầu, đi đến bên ngoài đội ngũ kéo lên tẩu hút thuốc, trong lúc nuốt mây nhả khói, lông mày nhíu lại sít sao dần dần buông ra.

“Lưu lão, có thể nói cụ thể một chút xem cái gì là nhiệt bệnh không?”

Lưu lão nghe thấy bên cạnh có người hỏi thăm, vô ý thức quay đầu nhìn lại, đã thấy là một nam tử, trên bờ vai còn cái

hài đồng năm sắp.

Chương 467 - Người Đã Đi Nơi Nào? 2

Chương 467. Người Đã Đi Nơi Nào? 2

“Người là...”

Sắc mặt hắn ngưng trọng sờ soạn về sau eo, nhưng rất nhanh lại trở nên yên lòng.

Đối phương cũng không dùng binh khí, còn mang theo cái hài đồng, thấy mặt cũng không có ý công kích, hẳn là cũng không có uy hiếp quá lớn.

Đương nhiên trọng yếu nhất chính là, Lưu lão tại dưới tình huống chính mình cũng không rõ ràng, chẳng biết tại sao sinh ra tín nhiệm đối với Nhậm Thanh.

“Thiếu hiệp thật thân thủ tốt, tại hơn mười vị tiêu sư cảnh giới mà có thể đến trước mặt lão phu, bản lãnh này của ngươi so với ta năm đó còn mạnh hơn.”

Nhậm Thanh nhìn thấy trong đội xe cổ quái, về sau không chút do dự lựa chọn đi theo, cổ không thích hợp trong lòng càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong Khánh Duyên trấn chưa từng xuất hiện tử thương đại quy mô, có thể nói rõ Thỏ Thiềm khổng lồ trực tiếp đem tồn tại của những người phạm tặc kia xóa đi rồi?

Nhậm Thanh mơ hồ có loại trực giác này, muốn từ Tỉnh Châu nhìn như bình thường tìm ra điểm khác biệt, hẳn không thể buông tha bất kỳ dị dạng nào.

Trọng đồng trong mắt hắn chuyển động.

Phát hiện Lưu lão so với thường nhân thì cường tráng hơn nhiều, miễn cưỡng xem như tu luyện ngoại công.

Chẳng lẽ là huyết nguyệt hoặc là Thiên Đạo Trùng, đang cố ý ngăn chặn phạm nhân tiếp xúc tu hành pháp?

Nhậm Thanh chủ động bắt chuyện, Lưu lão thay đổi bộ dáng trầm mặc ngày xưa, luôn miệng đáp lại, bọn hắn giống như là hảo hữu nhiều năm không thấy.

Tiêu sư phụ cận làm như không thấy.

Nhậm Thanh nhìn xem Tôn Nhung từ trong xe ngựa đuổi cánh tay ra, vết sẹo phủ kín tựa như ban ngày, cũng từ trong miệng Lưu lão biết được như thế nào nhiệt bệnh.

Nơi phát ra Nhiệt bệnh thì chưa từng có người biết, Tỉnh Châu thường cách một đoạn thời gian liền có mấy chục người bị bệnh.

Làn da người bệnh dần dần phủ kín ban ngày, tâm tính cũng càng ngày càng cổ quái, đến cuối cùng tránh không được bỏ mình, căn bản không ngoài dự tính.

Tôn Nhung mặt ngoài là đi Tỉnh Châu thành cầu y, kì thực mộ tổ Tôn gia ngay tại phụ cận Tỉnh Châu thành, tám thành là đưa người sống đi an táng.

“Chỉ có mấy chục người sao...”

Nhậm Thanh hơi có vẻ nghi hoặc, thi triển trọng đồng không ngừng đánh giá Tôn Nhung trong xe ngựa, thân thể nàng nhìn qua cũng không sinh tật.

Cái gọi là nhiệt bệnh càng giống là tự nhiên xuất hiện, có chút giống là thân thể dị hoá mất khống chế.

Nhưng nếu như nhiệt bệnh cùng Thỏ Thiềm không hề có quan hệ, như vậy dựa theo số lượng bị bệnh Lưu lão nói tới cũng có chút không đúng.

Số lượng thật sự là quá ít.

Nhậm Thanh nhin không được lại hỏi thăm vài câu, trải qua lặp đi lặp lại xác định, biết được mỗi tòa thành trấn nhiều nhất chỉ có ba, bốn người gặp phải nhiệt bệnh.

Căn cứ thời gian Tôn Nhung phát sinh biến cố, chính là sau ngày thứ hai Thỏ Thiềm không lộ hiện thân, cả hai tuyệt đối có quan hệ.

Nhậm Thanh âm thầm suy tư, Tôn Nhung lại bắt đầu ho kịch liệt.

Còn kèm theo tiếng hít thở thô trọng, Thanh Hoa nhin không được nhìn lại trong xe ngựa, không biết chú ý tới cái gì, bị dọa đến liên tiếp lui về phía sau.

Tiếng sói tru mơ hồ từ nơi không xa vang lên, mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập ra.

Lưu lão không để ý tới Nhậm Thanh, vội vàng chỉ huy tiêu sư bố trí phòng thủ, tự mình từ sau hông rút ra nhuyễn kiếm.

Nhậm Thanh đứng ở tại chỗ.

Bầy sói cũng không phải là vì đội xe mà đến, dù sao hai mươi mấy vị tiêu sư huấn luyện nghiêm chỉnh cộng thêm hộ vệ Tôn gia, dã thú cũng sẽ không hành sự lỗ mãng.

Bọn chúng chỉ là vừa kết thúc đi săn, bên trong miệng ngậm thi thể tuần lộc, xem ra chuẩn bị trở về tổ sói, đối với nhân loại không có hứng thú.

Nhưng hết lần này tới lần khác chính là cổ mùi máu tươi này, dẫn tới Tôn Nhung xuất hiện dị biến.

Hai tay Tôn Nhung ôm chặt đầu, móng tay cào vào bên trong da đầu thật sâu, tiên huyết từ khuỷu tay nhỏ xuống trên sàn xe ngựa.

Rất nhanh nàng liền bắt đầu dùng sức gãi, giống như là chỉ có như thế mới có khả năng dễ chịu đi một chút.

Biểu lộ Tôn Nhung càng thêm vặn vẹo, khuôn mặt dữ tợn đến cực hạn, giống như là đầu đã thú đói bụng thật lâu, nào có bộ dáng đại gia khuê tú trước đây.

Nàng thống khổ kêu rên một lát, mãi đến bảy giờ đi xa mới khôi phục một chút ý thức, chậm rãi từ bên trong toa xe đi ra ngoài.

Tất cả mọi người trong đội xe dùng kính ngạc ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhung, trong đó bộ phận thậm chí bởi vì thảm trạng của tiểu thư Tôn gia mà chảy nước mắt.

Nhậm Thanh yên lặng đem hai mắt hiệu kì của Điền A bịt kín, tránh cho tiểu gia hỏa bóng ma tâm lý.

Bên ngoài làn da Tôn Nhung bị tàn phá không chịu nổi, thậm chí có thể nhìn thấy sợi cơ sau lớp da, có khí trắng từ các vị trí cơ thể bốc lên.

Sở dĩ gọi là nhiệt bệnh, chính là bởi vì người bị bệnh trước khi chết, nhiệt độ cơ thể sẽ trở nên càng ngày càng cao, làn da tróc ra giống như là hòa tan.

Dù là bệnh người muốn sớm kết thúc để tránh thống khổ đều không được, làn da chưa bị bong ra từng mảng sẽ cứng cỏi như là da trâu, lợi khí đều khó mà làm bị thương.

Chương 468 - Người Đã Đi Nơi Nào? 3

Chương 468. Người Đã Đi Nơi Nào? 3

Lưu lão biết rõ Tôn Nhung cách cái chết không xa, hấn nhin không được thở thật dài, mọi người phía sau lưng trở nên có chút chán nản.

Tuy nói không có quan hệ máu mủ, nhưng Lưu lão cũng là nhìn thấy Tôn Nhung lớn lên từ nhỏ, bây giờ đến nhiệt bệnh mà chết thật sự là không đành lòng.

Tôn Nhung ngẩng đầu nhìn về phía giữa không trung, gương mặt vắn vẹo dần dần bình tĩnh trở lại.

Nàng kinh ngạc lớn tiếng nói ra:

“Các người có nhìn thấy hay không...”

“Kia một vòng huyết nguyệt, là... là... Thái Âm Tinh Quân, ta muốn hồn bay trở lại...”

“Thái Âm Tinh Quân Thượng Thiên! ! !”

Nhậm Thanh lặng yên không một tiếng động đã đem trọng đồng thi triển đến cực hạn, ngay cả ba cái mộng chủng cũng bám vào tại cái trán, mở to hai mắt xem về phía bầu trời.

Căn bản không có nhìn thấy huyết nguyệt, như là cách một tầng vách tường thật dày.

“Thái Âm Tinh Quân Thượng Thiên! ! !”

Tôn Nhung mở ra hai tay, giống như đang ôm vầng huyết nguyệt không nhìn thấy kia.

Điền A giống như là nhận cái kích thích gì, toàn thân không khỏi run rẩy lên, mãi đến khi bị Nhậm Thanh thu vào lao tù trong bụng mới trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, một màn để đảm người không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, Tôn Nhung cất bước hướng đi ra giữa không trung, tựa như là chân đạp cầu thang hư vô.

Nhậm Thanh không rét mà run, ánh mắt mặc dù nhìn chòng chọc vào Tôn Nhung, nhưng bước chân vẫn không khỏi lui về phía sau, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ly khai.

Đợi Tôn Nhung đi lại đến khoảng chừng mười mét, làm cái động tác bái thần, về sau đột nhiên thân ảnh biến mất không thấy.

Ngay cả nửa điểm dấu hiệu cũng không có.

Quần áo Tôn Nhung rơi xuống đất, bên trong còn có lưu một khóa trái tim máu đầm đề.

Những người còn lại cũng bị dọa ngây ngẩn cả người, bầu không khí trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Nhậm Thanh giống như minh bạch một chút, Tôn Nhung cũng không phải là bị xóa đi, càng giống là đột ngột mất đi tung tích tại hần trong tâm mắt.

Chẳng lẽ sự vật cùng huyết nguyệt tương quan, cũng không cách nào dùng mắt thường để nhìn sao?

cử động Thổ Thiềm không lẽ chẳng lẽ là lưu lại dấu vết, đem phạm nhân dẫn dắt đến địa phương nào đó không biết, một nơi mà mắt thường không thể xem.

Nhưng bởi như vậy, người bởi vì nhiệt bệnh mà chết làm sao lại ít như vậy...

Trong lòng Nhậm Thanh mới vừa sinh ra ý niệm này, viên trái tim Tôn Nhung còn sót lại kia đột nhiên nhảy lên, tốc độ

trở nên càng lúc càng nhanh.

Ngay sau đó có huyết nhục mọc ra vây quanh trái tim, sau đó là hình thức ban đầu xương cốt...

Ngay tại dưới mắt hắc, Tôn Nhung vậy mà tại bên trong mấy hơi ngấn ngủi một lần nữa thành hình, lại hóa thành một cái nữ tử sống sờ sờ.

Nàng đã không có ban ngấn, bề ngoài nhìn qua không có dị dạng chút nào.

Linh trí trong mắt Tôn Nhung dần dần khôi phục, sửa sang lấy quần áo, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra hồn phách còn thiếu, cho nên động tác hơi có vẻ khô khan.

Nhậm Thanh như có điều suy nghĩ.

Có lẽ mất mấy chục người bị nhiệt bệnh chết, chỉ là tiếp nhận không được thống khổ ở da thịt hòa tan, chỉ là ngoài ý muốn chết.

Quả nhiên, bọn người Lưu lão đã đem toàn bộ chuyện quỷ dị trước đây quên đi, giống như vừa mới bắt đầu chính là trên đường trở về Khánh Duyên trấn, cùng tiến về mộ tổ không hề quan hệ.

Bọn hắc thu dọn hành lý, chuẩn bị dọc theo quan đạo xuất phát.

Trên mặt Thanh Hoa còn mang theo nước mắt, biểu lộ lo lắng nói ra:

“Tiểu thư, tiến nhanh xe ngựa đi, thân thể ngươi vốn là mỏng manh, ngàn vạn đừng để bị lạnh.”

Tôn Nhung lên tiếng, đột nhiên cảm giác giống như có người đang nhìn mình.

Thời điểm nàng lại dùng ánh mắt tìm, Nhậm Thanh sớm đã cách xa đội xe vài trăm mét, chỉ cho là ảo giác liên quay người đi đến xe ngựa.

Nhậm Thanh quan sát tỉ mỉ lấy hệ thông thông báo về tin tức của Tôn Nhung.

Kết quả ngoại trừ thọ nguyên so với thường nhân thì hơi thấp, căn bản liên không có khác nhau, thậm chí hồn phách không bao lâu liền có thể khôi phục hoàn toàn.

Nhậm Thanh lắc đầu, phân ra bộ phận quỹ ảnh giấu ở bên trong cái bóng Tôn Nhung, lập tức liền cưỡi ngựa đi tới Khánh Duyên trấn.

Nếu như muốn hiểu rõ ràng tình trạng, có vẻ từ Vô Vi đạo quan tìm lên tương đối dễ dàng, thế lực khổng lồ như thế không có khả năng không có lưu lại.

Hắn càng muốn biết rõ, đến cùng một cái Tôn Nhung khác đã đi tới chỗ nào?

Điền A ngủ say một ngày một đêm mới tỉnh lại, vẫn là bộ dáng mơ mơ màng màng, nhưng mà lúc nhìn về phía bầu trời đêm lại lộ ra nghi hoặc.

Nhậm Thanh thu hồi Husky, mang theo Điền A đi bộ mấy canh giờ, về sau Khánh Duyên trấn đập vào mi mắt, trên đường phố tràn đầy dòng người chen chúc.

Hắn cẩn thận hồi ức ghi chép bên trong điển tịch Vô Vi đạo quan, trong lòng vẫn có chút nắm chắc.

Chương 469 - Đạo Sĩ Thân Thể Yếu?

Chương 469. Đạo Sĩ Thân Thể Yếu?

Nhậm Thanh liếc mắt về phía tây nam, nơi đó hẳn là vị trí Vô Vi đạo quan nguyên bản.

Khánh Duyên trấn mặc dù không phải thành trấn nhiều nhân khẩu nhất Tĩnh Châu, lại là cách Vô Vi đạo quan gần nhất, cho nên không ít tu sĩ cư trú.

Tại trước lúc Thiên Đạo Tử còn chưa nổi điên, lúc ấy Vô Vi điện Huyền Không giữa không trung, phạm nhân chỉ cần ngẩng đầu nhìn về nơi xa liền có thể nhìn thấy, phong quang vô lượng.

Nhậm Thanh cảm giác huyết nguyệt dù là đem Thiên Đạo Trùng hoàn toàn xóa đi, nhưng cũng sẽ còn sót lại, nói không chừng có thể tại Khánh Duyên trấn tìm tới manh mối.

Nhưng mà dựa theo điển tịch miêu tả, Tĩnh Châu bây giờ biến hóa cực lớn.

Thiên Đạo Trùng ấu thể vẫn tương đối ưa thích đợi tại địa phương ẩm ướt, côn trùng trưởng thành liền sẽ tận lực cải tạo hoàn cảnh Tĩnh Châu thậm chí là nhân loại.

Từ đó làm cho quanh năm mưa dầm rả rích, cộng thêm nhân khẩu phong phú đến trình độ chen chúc, lối đi nhỏ thậm chí cái có lưu khoảng cách nửa mét.

Nhưng mà hẳn hiện ở Khánh Duyên trấn lại hoàn toàn khác biệt, chẳng những bốn mùa tươi sáng, khu vực đường đi phân

chia vẫn còn tương đối rõ ràng.

Nhậm Thanh rất nhanh liền đi tới cửa ra vào Khánh Duyên trần.

Quan binh thái độ kiểm tra qua loa đám người vào thành, hần lẩn trong đám người, dễ như trở bàn tay liền đi vào.

Nhậm Thanh đứng tại trên đường phố dòng người như nước chảy, dừng lại mấy hơi mới một lần nữa cất bước.

Trong tiếng người bán hàng rong rao hàng lầy hàng, còn có thể ngửi đến mùi thơm đặc hữu, âm thanh hài đồng vui cười cũng quanh quẩn ở bên tai.

Chỉ là nhìn bề ngoài, Khánh Duyên trần so với Tam Tương thành còn muốn yên ổn hơn nhiều, thậm chí ngay cả bang phái trộm vặt móc túi cũng không phổ biến.

Nhậm Thanh hơi có chút tiếc nuối.

Từ chỗ của Tôn Nhung có thể thấy được, đại bộ phận dân chúng gặp phải nhiệt bệnh đã khỏi hẳn, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi tình thế phát triển.

Nhậm Thanh lúc hành tẩu thì quỹ ảnh lòng bàn chân không ngừng phân hoá, giấu ở trong bóng tối toàn thành, chủ yếu cũng có thể thuận tiện quan sát tình huống.

“A... Ân...”

Điền A giống như có thể nhận ra quỹ ảnh, nhin không được nhẹ giọng kêu lên y a y a.

Hắn không có hiển lộ hiệu kì khi từ dã ngoại hoang vu tới thành thị, ngược lại có chút khẩn trương, nhin không được mà khuôn mặt nhỏ kéo căng.

Nhậm Thanh đi dạo hồi lâu, biểu lộ trở nên càng ngày càng thất vọng.

Hắn cố ý tìm lấy vết tích Vô Vi đạo quan, nhưng thu hoạch lại thường thường, cuối cùng chỉ ngừng bước chân ở trước một gian cửa hàng.

Bên trên bảng hiệu viết “Vô Quan Thư Điểm”, mặt đường là cửa hàng, đằng sau là viện lạc.

Chữ viết trên bảng hiệu đã trắng bệch, chỉ ít có lịch sử trên trăm năm.

Nhưng mà cửa gỗ của cửa hàng sách đóng chặt lại, nhìn lớp bụi thì một đoạn thời gian rất dài chưa từng mở ra.

Vách tường của cửa hàng sách có vẻ pha tạp không gì sánh được, cùng kiến trúc chung quanh so sánh, liền có thể cảm giác được âm trầm đáng sợ khó hiểu.

Khu vực này dân chúng thực tế không nhiều, ở vào vị trí tương đối vắng vẻ, người ở lại cơ bản đều là nhiều nhà cùng khổ.

Chỉ có căn cửa hàng sách này miễn cưỡng tính toán là khang trang một chút, thậm chí bên trên bảng hiệu nói không chừng cũng là trùng hợp.

Rất khó tưởng tượng, vài thập niên trước Tĩnh Châu nếu là bị Thiên Đạo Trùng nô dịch.

Sát vách chính là cửa hàng sửa giày, chương quỹ là cái nam tử ba mươi tuổi khoảng chừng hiền lành, nhìn thấy Nhậm Thanh ngậy ngốc đứng ở cửa.

Hắn ngũ khí kinh ngạc nói ra:

“Ngươi là đến tìm Phù Phong đạo trưởng?”

“Không đúng, nhìn không giống...”

” Đạo sĩ trong thành có rất ít người có thể phách như vậy.”

Nhậm Thanh nhú lông mày lại, ngũ khí nghi ngờ hỏi:

“Chương quỹ, lần trước ngươi nhìn thấy đạo trưởng, là cái thời điểm gì?”

Chương quỹ suy tư một lát sau, ngữ khí chắc chắn tiếp tục nói ra:

“Muời năm đi, đột nhiên đã không thấy tăm hơi bóng dáng, nhưng mà hàng năm cũng có mấy vị đạo sĩ đến đây tìm Phù Phong đạo trưởng.”

“Đa tạ chương quỹ.”

“Ai, ngươi...”

Chương quỹ vốn là bởi vì quá mức nhàn hạ, vừa định tiếp tục mở miệng, đã thấy Nhậm Thanh bước nhanh ly khai, bên trong mấy giây không thấy tung tích.

Hắn nhin không được tự lảm bảm:

“Có lẽ cũng là đạo sĩ? Đạo sĩ cũng có thân thể khỏe mạnh sao...”

Nhậm Thanh chạy tới hậu viện của Vô Quan Thư Tiện, lỗ tai vẫn nghe được lời chương quỹ tự lảm bảm, nhin không được bước chân hơi ngừng lại.

Hắn mày nhăn lại, trên thực tế toàn bộ Khánh Duyên trấn không nhiều đạo sĩ, cũng chỉ hai ba người bày quầy bán hàng coi bói, thể chất xác thực có trưởng ngại.

Lúc ấy Nhậm Thanh cũng không để ý, dù sao giang hồ đạo sĩ không có vết tích thuật pháp.

Hắn tưởng rằng bởi vì trời sinh không trọn vẹn, mới lựa chọn bày quầy bán hàng khoe khoang thạo thuật.

Hiện tại xem ra, giống như có ẩn tình khác.

Nhậm Thanh lắc lắc, hiện nay còn không có dự định truy đến cùng, trước tiên đi nhìn xem trong cửa hàng sách còn sót

lại đồ vật tư liệu của vài thập niên trước không.

Chương 470 - Thanh Phong Luyện Khí Pháp?

Chương 470. Thanh Phong Luyện Khí Pháp?

Hắn xuyên thấu qua vách tường đánh giá trong nhà, phát hiện trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, cây trái trước kia trông cũng ngã trái ngã phải.

Cửa hàng sách xác thực đã mấy năm không ai cư ngụ.

Sương phòng cũng có vết tích bị xâm nhập, sợ là thường xuyên có đạo tặc thiếu tiền tới cửa vào xem, nhưng mà xem ra đã hậm hực mà về.

Nhậm Thanh nhẹ nhàng linh hoạt lật tiến vào sân nhỏ, dị miệng ở lòng bàn tay há mở.

Lập tức cỏ dại đều bị thu nạp vào trong dạ dày, viện lạc lộ ra diện mạo hoàn toàn mới, còn có thể nhìn thấy một khu vực nhỏ có hàng rào vây quanh.

Hắn là vị trí Phù Phong đạo trưởng dùng để trồng thảo dược.

“A oa, người chơi ở chỗ này đi, nhớ là chó có đi ra ngoài.”

Nhậm Thanh đem Điền A trên bả vai để xuống, hắn rất ngoan ngoãn gật đầu, lập tức liền ngồi chồm hổm ở trong góc nhìn chăm chăm con kiến.

Quỷ ảnh phân ra bộ phận đi theo Điền A, cả hai lại có vẻ hài hòa không hiểu.

Nhậm Thanh thấy vậy không tiếp tục để ý, cất bước đi vào trong sương phòng cực kì tạp nhạp, khắp nơi đều là đồ dùng

trong nhà cũ nát tùy ý trưng bày.

Còn có vết tích đồ vật bị kéo lê, có thể nhìn ra một chỗ vốn là có cái đỉnh thanh đồng ba chân, cũng không biết rõ bị ai dọn đi rồi.

Lư hương, kiếm gỗ, mực đỏ cũng đều biến mất chỉ để lại dấu tích...

Nhưng mà cũng may trong lòng tặc nhân bao nhiêu là có chút kính sợ, chí ít không hề động tới pho tượng ba tôn Đạo Tổ.

Nhậm Thanh kiểm tra pho tượng, nhưng càng xem càng cảm thấy thất vọng.

Pho tượng xem xét chính là chế tạo trong vòng hai mươi năm, vật liệu sử dụng cũng không phải quá đắt đỏ, bên trong hỗn tạp nhiều loại kim loại giá rẻ.

Bởi vậy dẫn đến pho tượng màu sắc quái dị, nhiều chỗ xuất hiện dấu hiệu ăn mòn.

Nhậm Thanh dùng tay chạm đến pho tượng, về sau gọi ra hệ thống cũng chưa từng xuất hiện dị dạng.

Hắn tỉ mỉ lật ra lượt, nhưng chỉ có một quyển sổ sách ghi chép chữ nghĩa, nhưng lại là chi tiêu thông thường của Phù Phong đạo trưởng.

Nhậm Thanh tiện tay đem sổ sách nhìn một lượt, trong lòng trở nên nghi ngờ.

Kỳ thật cửa hàng sách làm ăn coi như không tệ, cộng thêm Phù Phong đạo trưởng thỉnh thoảng sẽ đón nhiều pháp hội, tiền bạc thu nhập đầy đủ sinh sống.

Nhưng Phù Phong đúng là như chương quỹ nó, i thân thể có trưởng ngại, từ đó làm cho hắn cách mỗi mười mấy ngày

liền sẽ đi cầu khám bệnh hỏi thuốc, căn bản nhập không đủ xuất, đành phải nghĩ cách kiếm tiền.

Nhậm Thanh đem sổ sách thu vào lao tù trong bụng.

Vì sao thân thể đạo sĩ cũng suy yếu như vậy, chẳng lẽ gặp phải tật bệnh tương đối đặc thù, hoặc là nói tiếp xúc qua một ít đồ vật?

Hắn thấy không có thu hoạch gì, liền cất bước đi ra khỏi sương phòng, đi tới cửa chính của cửa hàng sách.

Điền A trong sân đang vui mừng, không ngừng chạy vòng quanh.

Nhậm Thanh trực tiếp mở ra cửa gỗ của cửa hàng sách, hương vị nắm mốc mục nát đập vào mặt, mơ hồ còn có thể nghe được con chuột đang chạy và kêu chít chít.

Bên trong cửa hàng sách trưng bày hai cái giá sách, thư tịch ngược lại tồn tại không nhiều.

Nhưng mà bởi vì thời gian dài tại bên trong hoàn cảnh âm u, còn thường có con chuột gặm ăn, rõ ràng tình trạng thư tịch không tốt lắm.

Nhậm Thanh tiện tay cầm lấy mấy quyển, trang sách ó vàng, chữ viết cũng là mơ hồ, đều là Tứ Thư Ngũ Kinh và những thứ liên quan tới khoa cử.

Trừ cái đó ra, Đạo thư tịch Môn cũng hỗn tạp ở trong đó.

Đồng thời từ chữ viết liền có thể nhận ra, thư tịch Đạo Môn cũng đều là Phù Phong đạo trưởng biên soạn, có thể là muốn mượn cách này kiếm thêm nhiều tiền bạc.

Làm không tốt, sau khi mất tích thì những cái đạo sĩ tìm đến kia, đều là vì vậy mà tới.

Nhậm Thanh vừa định đem thư tịch buông xuống, đột nhiên quỷ thần xui khiến gọi ra hệ thống, ánh mắt xéo qua, con ngươi không khỏi phóng đại.

【 Thanh Phong Luyện Khí pháp (tàn) 】

【 Một trong nhập môn pháp của Vô Vi đạo quan, do Tiêu Thần Tử sáng tạo, cần thở nập trước cơn gió, đợi cho thu phóng tự nhiên sẽ càng thêm phù hợp Thiên Đạo pháp, nhờ vào đó pháp nhập môn Thanh Phong pháp. 】

Hắn vội vàng lấy ra đạo môn thư tịch còn lại, kết quả dựa theo hệ thống biểu hiện, tất cả ra đều là môn Thanh Phong Luyện Khí pháp kia.

Nhậm Thanh lật xem vài chữ ở trong đó, rất nhanh liền phát hiện khác biệt.

Một bộ phận nội dung thư tịch cùng Thiên Đạo pháp hơi có vẻ trùng hợp, hẳn không phải là trùng hợp tự nhiên, cảm giác Phù Phong đạo trưởng từng thấy Thiên Đạo pháp.

Nhưng mà cho dù là giống nhau, cũng xa xa không tạo thành được Thanh Phong Luyện Khí pháp hoàn chỉnh.

Nội dung thiếu khuyết chính là liên quan tới tin tức Thiên Đạo Trùng, giống như Phù Phong đạo trưởng đang tận lực che giấu, có vẻ hơi không hiểu.

“Chờ đã, không chỉ như vậy đi...”

Nhậm Thanh mỗi lật xem một lần Thanh Phong Luyện Khí pháp cũng có phát hiện mới, thuật pháp này đang dùng thủ đoạn đặc thù thay thế Thiên Đạo Trùng.

Đáng tiếc Thanh Phong Luyện Khí pháp quá mức không trọn vẹn.

Trừ cái đó ra, Nhậm Thanh còn tại trong một bản đạo môn thư tịch khác, chú ý tới chú giải của Phù Phong đạo trưởng.

Chương 471 - Ngài Là Tiên Nhân

Chương 471. Ngài Là Tiên Nhân

“Thân thể càng trầm, càng không thể mở mắt, nhớ lấy, phù phong.”

Nhậm Thanh không khỏi rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ là bởi vì tu luyện thuật pháp chấp vá ra, mới khiến cho thể chất đạo sĩ xảy ra vấn đề, thậm chí vì phù phong mà chết.

Hắn biết mình đã rất gần chân tướng, nhưng thật sự là liên lụy quá lớn, muốn bên trong thời gian ngắn hiểu rõ ràng là không thực tế.

Hiện nay tình cảnh cũng được gọi là an toàn, vẫn là dứt khoát lấy góp nhặt thọ nguyên làm chủ.

Đội Vô ảnh quỷ đạt tới Âm Sai cảnh, về sau tấn thăng nữa U Minh Công, nhờ vào đó còn có thể thu hoạch rất nhiều thọ nguyên, thực lực có thể tăng lên không ít.

Nhậm Thanh nhìn xem cửa hàng sách bừa bộn không gì sánh được, quyết định tạm thời ở tại nơi đây.

Hắn cần vững chắc tu vi, cộng thêm lao tù trong bụng đang hướng thế giới chân thật để diễn sinh, tiện thể luyện chế nhiều quỷ thai khí để phòng vạn nhất.

Nhậm Thanh hiện nay còn chưa tìm hiểu được cục diện Tinh Châu, nhưng vẫn lo lắng xem có nên lợi dụng chợ quỷ dẫn dắt bộ phận dân chúng tu luyện Cai Ngục Pháp.

Đương nhiên trọng yếu nhất chính là, sau khi đem cửa hàng sách mở lại, tất nhiên sẽ dẫn tới nhiều đạo sĩ không rõ ý đồ, vừa vặn có thể biết được manh mối.

Nhậm Thanh thả ra quỹ ảnh thu dọn lại cửa hàng.

Tro bụi quét sạch sành sanh, tất cả thư tịch cũng đều một lần nữa sao chép ra mấy phần, chỉ là một lát, cửa hàng sách liền trở nên ra dáng.

Sau khi cửa lớn của cửa hàng mở rộng, cư dân phụ cận lộ vẻ mặt nghi ngờ tiến lên xem xét.

Nhưng bọn hấn tinh thần trở nên bất ngờ một chút, sau đó cũng không còn cảm giác cổ quái, giống như là cái cửa hàng sách này trong mười năm chưa từng đóng cửa.

Đây là Nhậm Thanh cố ý vô tình can thiệp, nhưng mà sinh ý của cửa hàng sách cũng không tốt.

Mấy ngày kế tiếp, ngay cả một cuộc làm ăn cũng không có.

Nhậm Thanh dứt khoát nằm nghiêng tại trong sân phơi mặt trời, nhắm mắt quan tưởng lấy thuật pháp, Điền A thì đại bộ phận thời gian cũng ngồi trong góc.

Hắn mơ hồ đoán được nhân quả mười năm trước, mấy vị kia đạo sĩ bên trong thành phát giác được Vô Quan Thư Tịch mở cửa, về sau cũng tâm thần có chút không tập trung.

Nhậm Thanh dựa vào quỹ ảnh nhìn chung toàn cục, lẳng lẳng chờ đợi có khách đến cửa.

“Kịch bản tiếp theo sẽ ở giai đoạn quá độ, chẳng mấy chốc sẽ triển khai thế giới quan ở Tỉnh Châu”

Sau khoảng thời gian chờ đợi thì đã có người tới thám thính, người tới quả thật có chút cổ quái, hai chân hiện ra khoa trương uốn lượn, khiến cho hắn căn bản không cách nào đi đường như thường.

Biểu lộ Nhậm Thanh khác thường, đối phương là một trong những giang hồ đạo sĩ số lượng không nhiều trên Khánh Duyên trấn.

Thời điểm Nhậm Thanh đảo mắt qua, chỉ là nhìn ra hắc hai chân giống như trời sinh tàn tật, nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút vi diệu.

Làm sao giống như là một loại dị hoá nào đó?

Bên ngoài cửa hàng.

Làn da Ngô Dụng hiện ra màu nâu xám, hai mắt lồi ra bên ngoài, tựa như là sắp sắp chết.

Hắn cố gắng chống quái tượng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bảng hiệu Vô Quan Thư Tiệm.

Hắn cũng không phải là hai chân tàn tật để thân thể uốn lượn, mà là xương cốt mềm mại quá mức, năm dài tháng dài đem xương đùi biến thành bộ dáng bây giờ.

Ngô Dụng đẩy ra cửa lớn của cửa hàng sách, đập vào mi mắt là trong phòng sạch sẽ, trang trí tuy có biến hóa, nhưng đại khái duy trì nguyên trạng.

Hắn nhìn chăm chăm con đường đi về phía hậu viện, biểu lộ không khỏi bắt đầu vẩn vơ.

Kia là từ hồi hận, may mắn, oán độc, tiếc nuối, các loại cảm xúc đan vào một chỗ.

“Phù phong...”

“Ngươi vì sao lại trở về, vì sao, đây không phải là muốn chúng ta chết đi sao! ! !”

Thời điểm nói xong lời cuối cùng, Ngô Dụng gần như là tiếng gào thét ra từ trong hàm răng, hai tay cầm quái tượng tuôn ra gân xanh.

Hắn thở dốc hồi lâu mới chậm rãi đi vào trong sân, lập tức chú ý tới Nhậm Thanh.

Nhưng mà ở trong mắt Ngô Dụng, Nhậm Thanh tướng mạo chính là Phù Phong đạo trưởng, hiển nhiên bên trong bất tri bất giác liền bị thuật pháp ảnh hưởng đến.

Hắn chống quái trượng đi đến trước mặt Nhậm Thanh, gào thét hô:

“Người đem nhóm chúng ta hại thành dạng này, vì cái gì người còn sống?”

Nhậm Thanh đứng dậy tiếp xúc Ngô Dụng, trong mắt tin tức lưu phun trào.

【 Ngô Dụng 】

【 tuổi tác: Ba mươi lăm 】

【 thọ nguyên: Ba năm 】

【 thuật: Thanh Phong Luyện Khí pháp (tàn) 】

Quả nhiên, Phù Phong đạo trưởng truyền thụ cho thuật pháp dẫn đến đám người Ngô Dụng dị hoá, nhưng mà trong đó khẳng định có ẩn tình khác.

Nhậm Thanh thử thăm dò nói ra:

“Ta không phải là trở về.”

Thần sắc Ngô Dụng trở nên cảnh giác lên, bên trong miệng tự lầm bầm:

“Người không phải Phù Phong, người không thể nào là Phù Phong...”

“Cuối cùng người là ai?”

Nhậm Thanh hơi có vẻ bất đắc dĩ, xem ra chỉ có thể dùng thủ đoạn khác, nhưng cử chỉ bị điên của Ngô Dụng, rất có thể

ký ức đã hỗn loạn không gì sánh được.

Hắn dứt khoát đem vết tích thuật pháp xóa đi, lấy bản thể đứng trước mặt Ngô Dụng, cũng đem thuật pháp mộng cảnh thi triển ra.

Ngô Dụng mắt tròn tròn, bờ môi run nhè nhẹ, cuối cùng biệt xuất một câu:

“Ngài là Tiên nhân...”

“Phù phong nói là thật!”

Chương 472 - Ngài Là Tiên Nhân 2

Chương 473. Ngài Là Tiên Nhân 2

Nhậm Thanh không che giấu Thiên Đạo pháp chút nào, khí tức toàn thân tán phát cũng biến thành tiên khí lượn lờ, tựa như đích tiên hạ phàm.

Hắn biết rõ Phù Phong đạo trường tại mười năm trước, nhất định tìm đến manh mối về nơi thế giới nào đó, thậm chí có khả năng đã bước vào trong đó.

Ngô Dụng không để ý tới hai chân đau đớn, quỳ xuống dùng sức đập đầu, mặc cho cái trán chảy ra tiên huyết cũng không có ý tứ đình chỉ.

“Tiên trưởng, xin mang ta nhập đạo! !”

“Tiên trưởng, xin mang ta nhập đạo! !”...

Nhậm Thanh chỉ tay một cái, Ngô Dụng không tự chủ được đứng thẳng lên, hai chân đau đớn cũng không còn sót lại chút gì, lập tức sinh lòng kính sợ.

“Cụ thể nói một chút xem Phù Phong đến cùng là cái tình huống gì?”

“Được rồi tiên trưởng, ta lập tức nói.”

Ngô Dụng nuốt ngụm nước bọt, tro tàn trên mặt sớm đã tán đi, tổ chức ngôn ngữ, về sau gập ghềnh giảng thuật ra.

Phù Phong đạo trường nguyên bản chỉ là vị đạo sĩ giang hồ bình thường, mỗi ngày bày quầy bán hàng đoán mệnh mà sống, cuộc sống trôi qua xác thực tương đối kham khổ.

Mãi đến Phù Phong đạo trưởng phát điên rồi.

Thời điểm Ngô Dụng nói đến đây, biểu lộ trở nên có chút sợ sợ, hô hấp cũng cực kỳ nặng nề, cũng may có Nhậm Thanh ở bên tăng thêm lòng dũng cảm.

Hình ảnh rải rác trong đầu hấn dần dần rõ ràng, mộng chung lặng yên không tiếng động đi vào trong nề hoàn cung hấn, nhờ vào đó xác định thật giả.

Nhậm Thanh giống như nhìn thấy một vị nam tử gây còm hai mắt lõm, bên trong miệng không ngừng tự lầm bầm:

“Ta muốn thành đạo.”

Khi Ngô Dụng càng nói, sự tỉnh trở nên có chút rung mình... .

Phù Phong tỉnh ngủ sau đó liền không kịp chờ đợi mà lấy ra bút lông, muốn ghi chép nội dung trong mộng.

Nhưng mà lập tức nét mặt của hấn bắt đầu chán nản, vừa rồi tiên pháp còn rõ ràng như in trong đầu, hiện tại càng ngày càng mơ hồ, căn bản không viết ra được một chữ.

Chỉ có thể nhớ mang máng có vị Tiên nhân cao cao tại thượng truyền thụ thuật pháp trong mộng.

Phù Phong tin tưởng vững chắc đây là tiên duyên, không muốn buông tha cơ hội có được không dễ này, liền đem bản thân mình nhốt tại trong phòng đóng cửa không ra.

Ngô Dụng khi đó còn chưa làm đạo sĩ, đúng lúc có việc liền gõ cửa hỏi thăm Phù Phong.

Kết quả nhìn thấy Phù Phong để hấn căn bản không dám tin, ngay tại bên trong mấy ngày ngắn ngủi, Phù Phong vậy mà gây hốc hác đi.

Trên đầu Phù Phong toàn là dấu vết bàn tay, hiển nhiên thường xuyên dùng hai tay vò đầu.

Ngô Dụng há hốc mồm hỏi:

“Phù Phong đạo trưởng, người... Đến cùng là thế nào?”

Phù Phong cười gằn từ trong ngực lấy ra trang giấy, tất cả phía trên đều là vết bầm đẫm máu, nhưng vẫn không có dù là một chữ.

“Ta muốn thành đạo, có Tiên nhân truyền thụ cho ta tiên pháp trong mộng...”

Hắn chỉ vào trang giấy nói ra:

“Người xem có phải có tiên pháp hay không, đúng hay không? ! !”

Phù Phong tại khi nói chuyện trở nên càng thêm điên cuồng, hai mắt càng là tràn ngập tơ máu, ánh mắt nhìn về phía Ngô Dụng giống như muốn ăn sống nuốt tươi.

Ngô Dụng muốn ly khai, lại phát hiện cánh tay bị bắt lấy gắt gao, móng tay đâm vào trong thịt.

“Phù Phong đạo trưởng, Phù Phong đạo trưởng, người tỉnh táo lại đi! ! !”

Cảm thụ được Phù Phong càng ngày càng dùng sức, Ngô Dụng sinh lòng e ngại, đành phải thăm dò nói ra:

“Người vì sao phải nhớ kỹ, không phải tu luyện trong mộng được là được rồi sao?”

Phù Phong buông tay ra cánh tay, biểu lộ trở nên hoảng hốt, ngơ ngác ngác đi tới trong phòng.

Ngay sau đó liền truyền đến tiếng ngáy như sấm.

Ngô Dụng hoảng hốt chạy bừa, hơn nửa tháng cũng không dám tới gần căn nhà của Phù Phong.

Nhưng mà chờ lúc hấn lần nữa nhìn thấy đôi phương, thân thể Phù Phong từ gầy trơ cả xương trở nên cường tráng, tóc trắng cũng đã biến mất, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng ngoài ba mươi.

Hấn dựa vào việc xem bói linh nghiệm, đã có chút danh tiếng trong Khánh Duyên trấn, thậm chí dùng tiền bạc mua sắm cửa hàng.

Ngô Dụng ngẫm lại có chút không đúng, chẳng lẽ Tiên nhân truyền pháp trong mộng là có thật?

Hấn kìm nén không được rung động trong lòng, nhin không được mà đi tới hỏi Phù Phong, kết quả lại ngoài ý liệu, hấn đạt được câu trả lời khẳng định chắc chắn.

Phù Phong chẳng những không có tàng tư, ngược lại đem tiên pháp truyền thụ cho đạo sĩ giang hồ bên trong thành, thậm chí còn tốn hao thời gian đi chỉ điểm.

Tại trong miệng hấn, tu luyện tiên pháp có thể siêu thoát phạm tục, nhờ vào đó đắc đạo thành tiên.

Ngô Dụng cũng là một thành viên trong đó, tu luyện xong rõ ràng có thể cảm giác được thân thể khỏe mạnh, giống như đúng là tiên pháp.

Nhưng không đợi hấn hưng phấn bao lâu, Phù Phong đột nhiên sinh trận quái bệnh, xương cốt bắt đầu dị dạng, làn da mọc đầy u cục tựa như Thiềm Thừ.

Ngô Dụng là tận mắt thấy Phù Phong bị điên trước khi ngộ đạo.

Chương 473 - Hoan nghênh trở lại thế giới bình thường

Chương 473. Hoan nghênh trở lại thế giới bình thường

Hắn vội vàng ngừng lại tu luyện thuật pháp, nhưng rõ ràng vẫn là chậm một bước, xương cốt hai chân vậy mà tại bên trong mấy ngày trở nên mềm mại, từ đó đã mất đi năng lực đi lại.

Mà chỉ cần tu luyện thuật pháp, thân thể hắn đều sẽ xuất hiện quái bệnh.

Khánh Duyên trấn rất nhanh liền phát sinh tử thương, Phù Phong cũng không thấy bóng dáng, đạo sĩ còn sống đều liên hợp tìm lấy đối phương.

Kết quả Phù Phong giống như bốc hơi khỏi nhân gian, bỗng dưng biến mất.

Đối với Ngô Dụng mà nói, tình nguyện tin tưởng Phù Phong xác thực siêu thoát, hắn vẫn như cũ đắm chìm trong bên trong mộng đẹp không biết thực hư này.

“Nói ra tiên pháp mà Phù Phong chỉ các người đi.”

Ngô Dụng không chút do dự, từ trong miệng đọc thuộc lòng lên tin tức liên quan tới Thanh Phong Luyện Khí pháp, nhưng mà nội dung lại tại nửa đoạn sau trở nên quỷ dị.

Nhậm Thanh mày nhăn lại, cùng thiên đạo nhập môn pháp hắn hiểu rõ hoàn toàn khác biệt.

Thiên đạo nhập môn pháp là vì đề thể chất thích ứng với Thiên Đạo Trùng.

Nhưng môn Thanh Phong Luyện Khí pháp này của Ngô Dụng lại giống như là đem bản thân cưỡng ép dị hoá, mục đích thực tế có vẻ hơi mong lung.

Tựa như là vì dị hoá mà dị hoá.

Hệ thống biểu hiện cũng có chỗ khác biệt.

【 Thanh Phong Luyện Khí pháp 】

【 Một trong những nhập môn pháp của Vô Vi đạo quan, cảm ứng cũng hấp thu chân nguyên giữa thiên địa, mới có thể tu thành. 】

Tại trong ấn tượng Nhậm Thanh, chân nguyên nhất định phải dựa vào Thiên Đạo Trùng khả năng hấp thu, làm sao có thể hấp thu dễ như trở bàn tay như thế?

Hắn cưỡng ép bình tĩnh lại, lập tức từ lao tù trong bụng lấy ra vật liệu tăng cường xương cốt, trực tiếp nhét vào bên trong miệng Ngô Dụng.

Nhưng mà loại dị hoá do thuật pháp hình thành này chỉ có thể làm dịu, bởi vì thân thể hắn từ trên bản chất đã khác biệt với thường nhân.

Ngô Dụng chỉ cảm thấy hai chân khôi phục tri giác, vậy mà có thể miễn cưỡng đi bộ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Nhậm Thanh trở nên càng thêm kính sợ, cũng chỉ có tiên thuật mới có thể hình dung thủ đoạn như thế, chắc là gặp được Chân Tiên.

” Đạo sĩ tình huống giống giống người bên trong Khánh Duyên trấn , tổng cộng có mấy người?”

“Hồi bẩm tiên trưởng, bốn người.”

“Người có thể rời đi, đợi cho ba mươi ngày sau đem bọn hắn mang đến cửa hàng sách.”

Ngô Dụng liền vội vàng gật đầu bằng lòng.

Lúc hắn đi ra cửa hàng sách còn có chút hoảng hốt, căn bản cũng không chưa thể tin được.

Trong lòng Ngô Dụng không khỏi sinh ra ý niệm muốn trốn, nhưng hiệu quả vật liệu mới vừa ăn vào lại dần dần bắt đầu suy yếu, hai chân sinh ra đau nhức kịch liệt.

Biểu lộ hắn sợ hãi té quỵ dưới đất, không để ý nhân thân dị dạng người qua đường, hắn đập đầu tới mức cái trán tiên huyết chảy ròng mới lão đảo ly khai.

Nhậm Thanh suy tư hồi lâu.

Hắn lại do dự một chút, mới lợi dụng Thiên Đạo Trùng ấu thể trong cơ thể quý ảnh, khống chế u nguyên tiến vào thể nội vận hành chu thiên.

Ngay tại trong nháy mắt u nguyên ngưng tụ, thể giới trong mắt xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mưa dầm rả rích rơi xuống, không khí trở nên âm lãnh ẩm ướt, kiến trúc Khánh Duyên trấn bắt đầu mở rộng, trên đường phố tiếng người huyên náo.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được thân thể trở nên nặng nề, giống như bị dần dần kéo về vực sâu.

Hắn cố nén khó chịu không có xua tan u nguyên, chậm rãi đi tới bên ngoài viện lạc.

Toàn bộ diện tích Khánh Duyên trấn đã lớn ra gấp hai có thừa, nhân khẩu thì là tăng vọt bốn lần.

Làm cho Nhậm Thanh kinh ngạc nhất là, chỉ ít một phần ba cư dân sung phần bụng, những người còn lại hoặc nhiều hoặc ít có dị hoá, để hắn không rét mà run.

Hắn nhìn không được xem về bầu trời, đang treo một vòng Tàn Nguyệt đỏ như máu.

Ong ong ong...

Bên tai Nhậm Thanh vang lên tiếng kêu, Tàn Nguyệt biến thành Hạ Huyền Nguyệt bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể càng thêm nặng nề.

Giống như bị vật nặng ngàn cân đè ép.

hạt mưa bên trong Khánh Duyên trần càng rơi xuống càng lớn, bản thân thành trần cũng có vẻ rách nát không chịu nổi bắt đầu.

Nhậm Thanh còn không có quan sát bốn bề, đột nhiên nghe được tiếng nổ tung.

Vài trăm mét Nhân Diện Tri Chu theo thành trần trên cát bước đi qua, khí tức vô cùng kinh khủng, thô trọng chi lễ chuỗi lấy mấy chục người đưa vào bên trong miệng.

Tại trong lúc Nhậm Thanh ngây người, huyết nguyệt từ trăng lưỡi liềm biến thành trăng tròn.

Cự nhân ngàn mét đem hắn bùng tỉnh.

Khánh Duyên trần tàn phá tựa như phế tích, nhưng nơi xa lại lơ lửng một ngọn núi to lớn, chính là Vô Vi điện trong truyền thuyết.

Huyết nguyệt lại bắt đầu...

Nhậm Thanh bị trọng lượng đặt ở trên mặt đất không cách nào động đậy, hắn vội vàng tiêu tán u nguyên.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh, hoan nghênh trở lại thế giới bình thường.

Chương 474 - Các Tầng Thế Giới

Chương 474. Các Tầng Thế Giới

Trên mặt Nhậm Thanh kinh ngạc nhìn xem thành trấn rộn rộn ràng ràng, hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Dân chúng lại khôi phục bộ dáng bình thường, may mắn nhìn không ra nửa điểm vết tích dị hoá, cũng không có quỷ vật to lớn ở trên trời.

Bầu trời chỉ còn lại một vòng mặt trăng trong sáng.

Hô hấp Nhậm Thanh trở nên nặng nề, hình ảnh vừa rồi còn rõ mồn một trước mắt, tựa như là bị một loại tồn tại nào đó kéo vào biển sâu.

Nói đúng ra, mỗi lần huyết nguyệt biến hóa, ở mỗi nơi Tinh Châu cũng có khác biệt, Tinh Châu giống như bị chia làm nhiều tầng.

Nếu như hắn tiếp tục nhìn xem huyết nguyệt, sợ rằng sẽ càng lúc càng thâm nhập...

Cho đến hoàn toàn phải đợi huyết nguyệt.

Mỗi tầng Tinh Châu cũng đều là độc lập riêng biệt, nhưng lại mơ hồ có một chút liên hệ.

Đã biết huyết nguyệt có phân chia “Tàn Nguyệt”, “Hạ Huyền Nguyệt” cùng “Doanh Đột Nguyệt”. (trăng non- trăng khuyết- trăng tròn)

Tinh châu cũng phân chia ra làm các tầng không gian tương tự như thế.

Nhưng Nhậm Thanh cho dù là biết rõ, mà mặt trăng là biến ảo vô thường, khẳng định không chỉ có ba loại như vậy, nước Tĩnh Châu so với tưởng tượng còn muốn sâu hơn.

Hiện tại bản thân hắn có lẽ là ở tầng “Trăng non” .

Có thể dù là tầng trăng non nhìn như bình tĩnh, cũng không có nghĩa là an toàn tuyệt đối.

Bởi vì Nhậm Thanh biết rõ, Thỏ Thiềm khổng lồ thường cách một đoạn thời gian sẽ làm cho hàng trăm hàng ngàn dân chúng mắc “Nhiệt Bệnh”, kéo bọn hắn tiến vào cấp độ. càng sâu

Thỏ Thiềm khổng lồ tàn suất xuất hiện không cao, nhưng Tĩnh Châu dù sao cũng là thịt cá trên thớt gỗ.

Vạn nhất hắn muốn đem mấy vạn người kéo vào tầng Tàn Nguyệt thì sao?

Nhậm Thanh thậm chí cảm giác Tĩnh Châu đã xuất hiện qua tương tự tình huống, nếu không Tàn Nguyệt tầng nhân số không về phần sẽ thêm ra gấp bốn năm lần.

Chỉ là phạm nhân bị kéo vào Tàn Nguyệt tầng, về sau tại tầng trăng non sẽ một lần nữa dựng dục ra một “chính mình” khác, từ đó thay thế sinh hoạt.

Lại hoặc làm chuẩn bị Nhiệt Bệnh vòng tiếp theo.

Nhưng mà chủ động tiến về tầng Tàn Nguyệt giống như là Phù Phong đạo trưởng, giống như sẽ không có phiền phức còn sót lại.

Nhậm Thanh cảm thấy đau đầu.

Nếu như hắn bị Thỏ Thiềm khổng lồ cưỡng ép kéo vào tầng Tàn Nguyệt, dẫn đến bộ phận thân hồn bị lưu tại tầng trăng non, có thể sẽ bởi vậy khiến cho thân hồn có thiếu hụt.

Thậm chí ảnh hưởng đến căn cơ bản thân.

Nhậm Thanh chỉ có chủ động tiến về tầng Tàn Nguyệt, mới có thể tránh việc ngoài ý muốn nổi lên.

Chỉ cần hai mắt nhìn huyết nguyệt liền có thể bị kéo vào chỗ sâu Tĩnh Châu, với hắn mà nói thì đây cũng không phiền phức, nhưng cần phải sớm làm ra chuẩn bị.

Dựa theo Nhậm Thanh suy đoán, Nhiệt Bệnh sở dĩ có thể trông thấy huyết nguyệt, chủ yếu là bởi vì thân thể dị hoá đạt đến trình độ nhất định.

Dị hoá cũng là chìa khoá thông hướng tầng Tàn Nguyệt.

Phù Phong đạo trưởng Thanh Phong Luyện Khí pháp cùng một nhịp thở với dị hoá, thân thể dung nhập chân nguyên, về sau liền sẽ hình thành dị hoá không thể không chế.

Nhưng hắn có chút nghĩ không thông, vì sao không cần Thiên Đạo Trùng liền có thể trực tiếp thu nạp chân nguyên, chân nguyên từ đâu mà đến?

Nhậm Thanh lắc đầu.

Chỉ ít Tàn Nguyệt tầng có rất nhiều tu sĩ tồn tại, nếu như có thể nhờ vào đó phát triển chợ quý, hiệu suất duyên thọ sẽ gia tăng cực kì nhanh.

Nhưng mà để cho an toàn, hắn dự định để bọn người Ngô Dụng dò xét tầng Tàn Nguyệt rồi lại nói, để tránh xuất hiện nguy hiểm ngoài ý liệu.

Nhậm Thanh nhin không được phát ra cười khổ, Tĩnh Châu thật là một cái địa phương quý.

Cũng may huyết nguyệt lợi dụng quy tắc đặc thù thống trị Tĩnh Châu, nếu không nào có không gian sinh tồn cho một Âm Sai cảnh như hắn.

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn về phía Điền A chơi đùa ở trong sân, hẳn có chút giống là hài đồng mắc bệnh tự kỷ, đắm chìm trong bên trong bản thân.

Nhậm Thanh tựa hồ ý thức được cái gì, ngữ khí hòa hoãn hỏi:

“A oa, có phải người có thể nhìn thấy đỏ mặt trắng như máu hay không?”

Điền A nghi ngờ nghiêng đầu, hoàn toàn nghe không hiểu hàm nghĩa.

Nhậm Thanh không có biện pháp, thế ra vẽ miêu tả ra huyết nguyệt.

Điền A gật đầu, aba aba nói những lời khó hiểu, hẳn là chỉ gặp qua một lần tại trước đây không lâu.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, khi tuổi của Điền A càng lớn, dị hoá sẽ dần dần sâu sắc, tránh không được bị kéo vào tầng Tàn Nguyệt.

Nhậm Thanh sờ lên cái đầu nhỏ Điền A, lập tức ngồi về ghế nằm, chuẩn bị thừa dịp coi như an toàn này, làm ra một chút chuẩn bị.

Cho dù là gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, tăng lên thực lực vĩnh viễn là ưu tiên thứ nhất.

Nhậm Thanh dứt khoát đem việc chăm sóc Điền A giao cho quý ảnh.

Hắn đều đặt tinh lực ở bên trên quan tượng thuật pháp, nếu như có thể đem hai loại thuật pháp mộng cảnh Âm Sai cảnh này vận dụng thích hợp, có thể tăng thêm không ít trợ lực.

Nhậm Thanh nhàn hạ vô sự cũng sẽ đi lật xem tất cả chi nhánh nguy biến của thuật pháp, hi vọng từ bên trong tìm đến năng lực hữu dụng.

Kết quả đúng là bên trong chi nhánh ngụy biến Tử Thần pháp phát hiện thu hoạch không nhỏ.

Chương 475 - Quan Sát Tầng Thế Giới Khác

Chương 475. Quan Sát Tầng Thế Giới Khác

Chi nhánh ngục biến Tử Thần pháp vô cùng kỳ quặc, đại bộ phận đều giống như “Rượu độc”, hoặc là “Đốt rượu”, tác dụng hơi có vẻ gàn gà.

Nhậm Thanh gọi ra hệ thống, liếc mắt nhìn thọ nguyên, phát hiện tại dưới tác dụng của chợ quỷ cùng ăn mất heo sống, đã vượt qua năm mươi năm.

Hắn lập tức quyết định, ý thức đi vào trong nê hoàn cung.

Cây dị hoá Tử Thần pháp hơi đặc biệt, phiến lá giống như là vò rượu, đồng thời tản ra một cỗ mùi rượu nồng đậm không gì sánh được.

Nhậm Thanh tình nguyện trì hoãn việc Vô ảnh quỷ tấn thăng Âm Sai cảnh, cũng phải tấn thăng chi nhánh ngục biến, tất nhiên chi nhánh này sẽ có tác dụng lớn rồi.

【 Đào tửu 】 : Lấy hoa đào cất rượu, uống hai ba hớp rượu có thể tăng duyên thọ nửa ngày.

So với nuốt mắt, đào tửu dù sao cũng là năng lực chi nhánh ngục biến, có thể từ tu vi đột phá, hiệu quả tăng thêm một bước.

Đương nhiên trọng yếu nhất chính là, Nhậm Thanh có thể đem đào tửu cất đặt tại Đại Mộng các để buôn bán, để mà bổ sung thọ nguyên cho đông đảo lính cai ngục.

Hắn không thể chi bắt con lừa kéo hàng mà không đồng ý con lừa ăn cỏ.

Tuy nói hiện tại quy mô Cai Ngục Đường tăng trưởng rất nhanh, chỉ sợ không được bao lâu, số lượng quân dự bị liền có thể phá ngàn người.

Nhưng Nhậm Thanh truy cầu đối với thọ nguyên cũng là vĩnh vô chỉ cảnh.

Đã liên quan đến duyên thọ, hắn tự nhiên không có nửa điểm do dự, năm mươi năm thọ nguyên thoáng qua liền mất, lao tù trong bụng lập tức phát sinh kịch biến.

Lực chú ý Nhậm Thanh nhìn về phía lao tù trong bụng, bên trong biến hóa cực lớn.

Hồ rượu đã mở rộng hơn trăm mét, đồng thời còn đang không ngừng khuếch trương.

Mặt nước dưới ánh sáng chiếu xuống mà hiện ra lăn tăn, còn có thể nhìn thấy Côn Bằng miễn cưỡng bơi lội trong hồ, căn bản không cách nào hoạt động quá mạnh.

Husky nằm tại bên hồ rượu, hiển nhiên một bộ dáng say mèm.

Quỷ Lang cũng bắt đầu thích ứng hoàn cảnh mới.

Duy chỉ có sa nhân cố ý rời xa hồ rượu, lựa chọn chiếm cứ một góc lao tù trong bụng nơi, tạo thành một mảnh cồn cát không lớn không nhỏ.

Nhậm Thanh thấy vậy cũng không có ngăn cản sa nhân, bởi vì lao tù trong bụng càng nhiều các loại địa hình, nói rõ thế giới trở nên càng hoàn thiện.

Nhưng mà đáng tiếc là, phần lớn cỏ cây cũng không còn sống sót, mặt đất cái bao trùm lấy một tầng cỏ xỉ rêu thật mỏng, ngẫu nhiên mọc ra vài cọng thảo thực vật thừa thớt.

Ngược lại là có cây giống không biết tên miễn cưỡng còn sống sót, nhưng thân cây khá nhỏ, phiến lá cũng có vẻ dinh dưỡng không đầy đủ.

Có thể thấy được cũng không phải là tất cả thảm thực vật đều có thể thích ứng ánh sáng nhật nguyệt ở lao tù trong bụng.

Động vật côn trùng trên cơ bản toàn quân bị diệt, nhưng mà trong hồ rượu có thêm mấy con cá bơi, nhưng nói không chừng lập tức đều sẽ bỏ mình.

Nhưng theo thời gian di chuyển, lao tù trong bụng sớm có thể hình thành hoàn cảnh sinh thái đặc biệt, chỉ là cần mấy chục đến trăm năm.

Nhậm Thanh dự định cách mỗi mấy tháng liền thu lấy một nhóm động thực vật để vào, để mà gia tốc lao tù trong bụng hình thành sinh thái.

Chỉ có sinh thái tự cấp tự túc, mới có khả năng chăn nuôi dã thú số lượng lớn.

Lao tù trong bụng cuối cùng lại biến thành bộ dáng gì, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

Rầm rầm rầm...

Địa chấn đánh gãy Nhậm Thanh trầm tư.

Là sau khi chi nhanh ngục biến “Đào tử” của Thân Gian Tử Hà hoàn thành, mặt nước hồ rượu bắt đầu sôi trào lên, Côn Bằng vội vàng từ đó chạy ra.

Giữa hồ chậm rãi dâng lên cái đảo nhỏ mười mét, ở giữa là liên tiếp dâng trào con suối, mùi đào hoa thơm nhàn nhạt tràn ngập ra.

Nhậm Thanh dùng hồ lô rót vào đào tử, uống vào mấy ngụm, về sau thọ nguyên xác thực có chỗ gia tăng.

Chẳng qua trước mắt sản lượng đào tử vẫn là quá ít, chỉ có thể trữ hàng một chút trưng bày trên Đại Mộng các, muốn bán nhiều thì cũng không đủ uống.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, nếu như có thể luyện chế ra đồ dùng gì đó có thể thu hoạch rượu, vậy thì chỉ cần để vào trong suối là hẳn không cần để ý tới.

Nhưng mà tốt nhất thì quỹ thai khí đó ngoại trừ chứa đựng rượu, thì còn có được tác dụng ử nuôi.

Nhậm Thanh lục lợi tại lao tù trong bụng, may mắn tất cả vật liệu cũng có lưu trữ được một chút, bây giờ muốn Luyện Khí lập tức đơn giản hơn nhiều.

Cuối cùng ánh mắt hẳn rơi vào cái bên trên hồ lô huyết nhục ngoại hình cổ quái.

Vật liệu này thật ra là Thủy Hồ Lô năm đó luyện chế mà thành, phẩm chất mặc dù tính toán tới được Âm Sai cảnh, nhưng vượt xa Quỷ Sứ cảnh.

Vừa vặn dùng làm luyện chế quỹ thai khí.

Nhậm Thanh quy hoạch lấy vật liệu chủ chốt, đột nhiên chú ý tới mấy người Ngô Dụng đã tới cửa.

Bên trong bất tri bất giác, ba mươi ngày đã qua.

Chương 476 - Quan Sát Tầng Thế Giới Khác 2

Chương 476. Quan Sát Tầng Thế Giới Khác 2

Ngô Dụng mang theo hai vị đạo nhân quần áo rách rưới tới trước cửa hàng.

Trong đó một người bị mù hai mắt, hốc mắt không ngừng có nùng huyết chảy ra, còn có một người xương sống uốn lượn, có vẻ dị dạng không gì sánh được.

Bọn hắn đều là tu luyện Thanh Phong Luyện Khí pháp đưa đến dị hoá, rõ ràng sống không lâu, nhưng mà trình độ dị hoá vẫn không đạt được tầng Tàn Nguyệt.

Nhậm Thanh hơi vung tay, cửa lớn tự mở ra.

Ngô Dụng buông xuống quả trượng trong tay, quỳ trên mặt đất dập đầu, hai người còn lại học theo, ánh mắt không khỏi nóng rực lên.

Tiên nhân, trên đời thật có Tiên nhân...

Bọn hắn đi vào cửa hàng, về sau trực tiếp đi vào trong tiêu viện.

Nhậm Thanh vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, dù là ba người Ngô Dụng liền ở trước mặt của hắn, cũng không có dự định hủy bỏ minh tượng chút nào.

Mã Mang miễn cưỡng nâng lên đầu dò xét Nhậm Thanh, chỉ cảm thấy đối phương tản ra một cỗ vàng sáng mờ lung, có vẻ huyền diệu không gì sánh được.

Hắn lập tức quay đầu đi chỗ khác, trong lòng không dám có chút mạo phạm.

Nhậm Thanh để ba người trọn vẹn đứng hơn nửa canh giờ mới mở to mắt, phát tay một cái đao tửu rơi vào bên trong miệng bọn hắn.

Ngô Dụng cảm giác toàn thân phun lên cổ mát lạnh, một nhọc vậy mà quét sạch sành sanh.

“Đa tạ tiên trưởng chúc phúc, đa tạ tiên trưởng chúc phúc...”

Bọn hắn vội vàng cao giọng hô, chút ít nghi ngờ sinh ra trong lòng cũng tan thành mây khói, chỉ còn lại khát vọng đối với siêu thoát.

“Không phải nói có bốn người, còn một người đâu?”

Ngô Dụng mặt lộ vẻ bi thương, lắc đầu nói ra:

“Hồi bẩm tiên trưởng, Tào Phương thọ nguyên khô kiệt mà chết, không có chồng đỡ đến hôm nay.”

Bọn hắn lưu lại ở Khánh Duyên trấn chính là muốn rõ ràng bí mật siêu thoát của Phù Phong đạo trưởng, lúc thật chậm tới, cũng đã dần dần già đi.

Nhậm Thanh dùng hệ thống tra xét mấy người, phát hiện đều là thọ nguyên khô kiệt.

“Siêu thoát liền không có đường lui, ta có thể bỏ đi tàn tật trên thân các ngươi, để các ngươi an an ổn ổn qua hết tuổi già.”

Ngô Dụng ba người hai mặt nhìn nhau, gần như không có quá nhiều do dự liền cuống quýt nói.

“Chúng ta nguyện siêu thoát, phi thăng thượng giới sẽ làm trâu làm ngựa cho tiên trưởng...”

“Cầu tiên trưởng thành toàn...”

“Tiên trưởng! ! !”

Bọn hấn ngoài miệng hận không thể vì Nhậm Thanh máu chảy đầu rơi, nhưng trong lòng nghĩ đến lại là vinh hoa phú quý.

Nhậm Thanh mặt lộ vẻ hứng thú, quý ảnh lòng bàn chân trực tiếp đem tiểu viện vây quanh.

U nguyên kinh khủng ngo ngoe muốn động.

“Siêu thoát thể nhưng là có nguy hiểm người chết, ai trong các người tới trước?”

Mã Mang nhìn xem đen bốn bề như mực, cường chế sợ hãi trong lòng để đứng dậy.

“Tiên trưởng, ta từ nhỏ tập được ba mươi sáu bộ Đạo Kinh, mỗi ngày nghiên cứu không dám thất lễ, ta thích nhất chính là một chương Đạo Thượng Kinh ở bên trong...”

Đầu Nhậm Thanh có chút phình to ra, phát tay một cái đao tủy rút vào bên trong miệng Mã Mang, sau đó cường ép đem xương sống trong hấn tách ra.

Mã Mang phát ra tiếng kêu thảm, lập tức liền không nhẫn nại được mà cuồng hỉ.

Hấn vừa định nói cái gì, lại nghe được Nhậm Thanh mở miệng nói:

“Nhắm mắt ngồi xếp bằng, lập tức vận chuyển Thanh Phong Luyện Khí pháp.”

Mã Mang coi là Nhậm Thanh muốn truyền đạo, luống cuống tay chân làm theo.

Nhậm Thanh mang theo ngũ khí cảnh cáo mở miệng nói ra:

“Sau khi siêu thoát, cho dù phát hiện cái gì cũng không cần kinh hoảng, đứng chờ đợi tại chỗ là đủ.”

“Nhớ lấy.”

Hắn không chế quỷ ảnh sinh ra u nguyên, dần dần tràn vào trong cơ thể Mã Mang.

Mã Mang hấp thu bộ phận u nguyên sau liền đạt đến cực hạn, ngay sau đó thân thể xuất hiện dị hoá, làn da trở nên càng thêm giống như là Thiên Đạo Trùng.

Hai người Ngô Dụng không có bị hù dọa chút nào, ngược lại mặt lộ vẻ hưng phấn.

“Mã đạo trưởng, giúp người thành tiên...”

Ngô Dụng còn chưa có nói xong, Mã Mang đột nhiên không thấy tung tích, giống như dung nhập giữa thiên địa, để cho người ta căn bản không nghĩ ra.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, mượn nhờ quỷ ảnh kèm ở trên người Mã Mang, miễn cưỡng cảm giác tình huống.

Mã Mang trong thoáng chốc phát hiện phụ cận phát sinh kịch biến, mở mắt ra đã không phải là Khánh Duyên trấn quen thuộc, mà là nơi địa phương quỷ dị nào đó không hiểu.

Trước khi tới đây vẫn là đêm tối, bây giờ lại biến thành ban ngày.

Nhưng mà hắn vẫn không có thu liễm, bắt đầu phát ra tiếng kêu to.

“Ta siêu thoát đắc đạo! !”

“Ta siêu thoát đắc đạo! !”

Mã Mang xông ra khỏi căn phòng không người, đi vào trên đường phố tiếng người huyên náo.

Có thể là cảm xúc vài chục năm áp chế không nổi, bắt đầu cười như điên dại.

Cư dân dùng ánh mắt dị dạng nhìn về phía hắn, giống như là đang nhìn một bộ thi thể sắp chết, sau đó cố ý vô tình cách xa đối phương.

Chương 477 - Tới Tầng Tầng Nguyệt

Chương 477. Tới Tầng Tầng Nguyệt

Rất nhanh Mã Mang liền chú ý tới không thích hợp.

Vì sao tất cả mọi người chung quanh tựa như yêu ma đáng sợ, thậm chí có mấy vị căn bản chính là dã thú đi lại, để hấn rùng mình.

Nhậm Thanh muốn nhắc nhở Mã Mang tỉnh táo, nhưng hắn đã hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi.

Mã Mang hoảng hốt chạy bừa đâm vào bên trên một chỗ bán đồ ăn, bị nước canh nóng hổi rót vào trên người, lập tức bởi vì đau đớn bắt đầu kích thích lẫn lộn.

Chủ quán là vị lão phụ hơn ba mươi tuổi, nàng nhin không được thờ dài.

“Nhỏ giọng chút thôi.”

Mã Mang vô ý thức nâng đầu, lên chú ý tới hình dạng lão phụ đang phóng đại trong con ngươi.

Thấy được cái trán lão phụ vậy mà mọc ra khuôn mặt thứ hai, trong khi nói chuyện thì bốn con mắt nhìn chăm chăm vào mình, có cảm giác quỷ dị nói không nên lời.

“A ! ! !”

Mã Mang phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, dùng cả tay chân lui về phía sau.

Lão phụ thấy vậy cũng không tiếp tục đề ý, quay người thu lại cái bàn bị xáo trộn, dân chúng còn lại núp ở phía xa, thăm quan sát nhìn về phía Mã Mang.

Mấy chục người biểu lộ tương đồng, cho dù là Nhậm Thanh cũng nhin không được có chút rụt rè.

Phản ngực bụng Mã Mang phập phồng trên dưới, nước mắt hỗn tạp mồ hôi trượt đầy ở trên mặt mũi.

Hai tay của hắn chấp tay trước ngực, dùng cơ hồ quá nghiêm khắc ngữ khí nói ra: “Tiên trưởng đem ta mang về đi, ta không muốn siêu thoát đắc đạo...”

Thật tình không biết một khi đi vào tầng Tàn Nguyệt, lại muốn ly khai còn khó hơn so với lên trời.

Đúng lúc này, Mã Mang nghe được tiếng bước chân từ xa tới gần, giống như dần dần hướng tới mình, không khỏi trên mặt chờ mong.

Nhậm Thanh muốn lợi dụng quỷ ảnh xem xét nơi phát ra bước chân, nhưng căn bản tìm không thấy manh mối.

Ngay tại lúc hắn định dùng quỷ ảnh đến can thiệp hành vi Mã Mang, biểu lộ hắn đột nhiên biến thành nụ cười dữ tợn.

Mã Mang động tác cứng ngắc đứng người lên, xương cốt va chạm không ngừng vang lên.

Ánh mắt hắn nhìn về phía đám người, trầm thấp khàn khàn mở miệng nói ra:

“Các người có thể biết rõ...”

“Soán Long?”

Mã Mang tại khi nói chuyện thì cổ bắt đầu chuyển động 360 độ, máu tươi từ ngũ quan chảy ra, đầu cũng bị đè ép thay đổi hình.

Ầm! ! !

Đầu hấn nổ bể ra, hóa thành thịt bằm văng đầy đất.

Khoái ý trong mắt cư dân vây xem lộ ra áp chế đã lâu, bộ phận cư dân từ trong đám người đi ra, dùng đao cụ mang theo người cắt chém thi thể.

Chỉ một lát, Mã Mang chỉ còn lại một khung xương tàn phá không chịu nổi.

Cuối cùng khung xương bị con chuột kéo vào ngõ nhỏ chỗ sâu, sau đó truyền đến âm thanh gặm ăn lít nha lít nhít, một lát lại bình tĩnh.

Nhậm Thanh sắc mặt âm trầm.

Bởi vì tầng Tàn Nguyệt cách xa nhau quá xa, hấn thực tế miễn cưỡng chừng không đối với quỷ ảnh, thế là chỉ đem tán đi.

Cái gọi là Soán Long đến cùng là cái gì, vì sao thanh âm phát ra quá vang dội sẽ đem nó dẫn tới, tầng khắp nơi Tàn Nguyệt lộ ra cổ quái.

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn hai người Ngô Dụng nói ra:

“Các người đi trước ở lại bên trong cửa hàng, đêm mai lại đến trong sân.”

“Trong lúc đó muốn rời đi thì tùy thời có thể đi.”

Hấn liền không tiếp tục đề ý hai người, bỏ đi tạp niệm chuyên tâm luyện chế lên quỷ thai khí.

Ngô Dụng không dám đánh nhiều Nhậm Thanh, hai người rón rén đi vào trong cửa hàng, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi đối với những thứ sắp tới.

Nhưng cảm nhận được thọ nguyên sắp khô kiệt, về sau khát vọng cầu đạo lần nữa chiến thắng sợ hãi.

Đợi đến ngày thứ hai, hai người Ngô Dụng mang theo quần thâm mắt đi vào viện lạc, thấy được Nhậm Thanh hai tay đang thưởng thức rượu từ ngọc hồ lô.

Điền A đuổi theo hồ điệp tại cách đó không xa, tại dưới tác dụng năng lực Kính Trung Tiên, không ai có thể phát giác được nó tồn tại.

Nhậm Thanh đôi mới luyện chế pháp khí vẫn là rất hài lòng, mặc dù còn chưa hóa thành quý thai khí, nhưng vẫn có thể mang theo ngàn cân rượu.

Ngữ khí hần bình thản mở miệng nói ra:

“Ta lập lại một lần nữa, sau khi siêu thoát thì gặp phải cái gì phát sinh cái gì cũng không cần kinh hoảng.”

Ngô Dụng không khỏi sinh lòng thoái ý, làm sao cảm giác Mã Mang không có rơi vào cái kết thúc yên lành, có lẽ sau khi siêu thoát gặp được nguy hiểm sao?

Một vị đạo sĩ khác tên là Trương Vũ lại dứt khoát quyết nhiên đáp ứng.

Hắn dù sao cũng sinh không thể luyện, trong lòng sinh ra đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được ý niệm.

Nhậm Thanh thấy Trương Vũ tâm thái tương đối bình ổn, cũng không lỗ mẫn giống Mã Mang.

“Người xác định sau khi an toàn có thể ly khai sân nhỏ, đi đến trên đường phố tìm một cái lão phụ bày quầy bán hàng.”

“Đồng thời chớ có phát ra tiếng vang quá lớn, hỏi thăm lão phụ xem Soán Long như thế nào là đủ.”

Chương 478 - Tới Tầng Tầng Nguyệt 2

Chương 478. Tới Tầng Tầng Nguyệt 2

Trương Vũ nghe nói sau hồi lâu mới tỉnh táo lại, hắn xem như biết rõ Mã Mang tám thành đã mất mạng, siêu thoát sợ là cực kì nguy hiểm.

“Tiên trưởng, tiểu nhân nếu là may mắn không chết, nguyện trở thành đạo đồng của ngài.”

“Ta sẽ dẫn dắt ngươi tu hành.”

Nhậm Thanh ngoài miệng đáp ứng, kì thực cân nhắc nếu là Trương Vũ đáng tin cậy, liền truyền thụ một môn Cai Ngục Pháp lại ném tiền vào lao tù trong bụng.

Vừa vận lao tù trong bụng đã sơ bộ hình thành hệ sinh thái, cần người trợ giúp trông nom chăm thực vật.

Nếu như tương lai ly khai Tĩnh Châu, cũng có thể cho hắn cái cơ hội gia nhập Cai Ngục Đường.

“Đa tạ tiên trưởng.”

Trương Vũ gật đầu, yên lặng ngồi trên mặt đất vận chuyển Thanh Phong Luyện Khí pháp, đào hoa tửu tràn vào bên trong miệng, u nguyên dần dần sinh ra dị hoá.

Hai mắt hắn nguyên bản gần như mù cũng khôi phục thị lực như thường.

Cũng không lâu lắm, Trương Vũ liền bị kéo vào tầng Tàn Nguyệt.

Trương Vũ nhìn quanh.

Hắn hiển nhiên lý trí hơn nhiều, đầu tiên là xem xét đồ vật trong tiểu viện, phát hiện chủ nhân lúc đầu rất có thể là Phù Phong đạo trưởng.

Nhưng mà đồ dùng trong nhà cũng bịt kín một lớp tro bụi, nói rõ thời gian rất dài chưa từng trở về.

Hắn nghỉ ngơi một lát sau đó ly khai tiểu viện, vừa tới đường đi thì nhìn không được mà hai chân như nhũn ra, nhưng vẫn là cố nén ý sợ hãi tìm tên lão phụ kia.

Trương Vũ vội vội vàng vàng đi lại trên đường phố, rất nhanh liền chú ý tới nơi hẻo lánh.

Hắn thở sâu cuống quýt tới gần, dẫn tới ánh mắt cảnh giác của lão phụ.

“Ta... Người... Cái kia...”

Lão phụ liền lùi lại mấy bước, gương mặt ở cái trán phát ra tiếng cười quái dị.

Trương Vũ không biết nên nói cái gì, cuối cùng mới cố lấy dũng khí để hỏi:

“Ta muốn hỏi soán long là như thế nào?”

Lão phụ nheo mắt lại nhẹ giọng nói ra:

“Người hắc không phải là người Thần Nhai, mau trở lại trong nhà mình đi.”

Trương Vũ khóc không ra nước mắt, hiện tại lại hỏi hận cũng vô ích, đành phải lại hỏi lại.

Lão phụ đánh giá Trương Vũ hồi lâu, lúc này mới chậm rãi hồi đáp:

“Kia là một đầu quỷ dị ở đường phố Thần Nhai, chỉ cần phát ra tiếng vang quá lớn, liền sẽ dẫn tới hắc chú ý.”

“Đi mau đi mau, người sợ là chết như thế nào cũng không biết rõ.”

Trương Vũ hoảng hốt chạy bừa ly khỏi cửa hàng, một lần nữa quay trở về tiểu viện nguyên bản, đem cửa sổ sương phòng khóa chặt, trốn ở dưới giường mặt.

Nhậm Thanh mở to mắt, cau mày âm thầm suy tư.

Dị Quỷ này hẳn là quỷ vật đặc hữu Tĩnh Châu, oán long có thể bị thanh âm hấp dẫn đến đây, thủ đoạn thậm chí ngay cả quỷ ảnh cũng không phát giác được.

Dù là không có Âm Sai cảnh, xem chừng cũng không kém nhiều.

“Tiên trưởng, ta không muốn siêu thoát, từ bỏ, từ bỏ...”

Ngô Dụng thấy vậy càng thêm sợ hãi, đáy lòng rất cuộc không có dũng khí, liên tục đập cái đầu, sau đó khập khểnh đi ra cửa hàng sách.

Mơ hồ có thể nghe được hắn phát ra cười khổ như trút được gánh nặng.

Nhậm Thanh không để ý đến Ngô Dụng, đem pháp khí hồ lô ném vào trong con suối hoa đào, sau đó luyện chế pháp khí bảo mệnh.

Hắn lại đem Điền A thu vào lao tù trong bụng, hảo hảo cắt tĩa thuật pháp bản thân.

Điền A chưa đủ để tự lập, lưu tại tầng non tâng cũng là chờ chết.

Nhưng mà tại lúc Nhậm Thanh chuẩn bị tiến về tầng Tàn Nguyệt, sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi, Trương Vũ vậy mà chết không biết nguyên nhân rồi.

Hắn tra nhìn xem tin tức quý ảnh trước khi tiêu tán truyền tới, khi sắc trời bắt đầu tối, về sau tất cả phòng ốc Thần Nhai cũng đốt lên nến đèn.

Trương Vũ không có thử đốt nến đèn, vẫn trốn ở dưới giường như cũ.

Hắn vừa mới bắt đầu chỉ cảm thấy có quý tới, nhưng không có qua mấy hơi liền thành thịt bằm, thi cốt cũng tại trong bóng tối đều biến mất không thấy.

Nhậm Thanh đợi đến khi sắc trời ở tầng Tàn Nguyệt sáng rõ, mới vận chuyển lên u nguyên mờ nhạt.

Hắn bất cứ lúc nào đều có thể đem u nguyên xua tan, nhờ vào đó từ Tàn Nguyệt tầng trở lại tầng trắng non, xem như đây là thủ đoạn bảo mệnh tương đối máu chốt.

Quần áo cũng đổi thành pháp khí bình thường, vũ trang đến tận răng.

Về phần vì sao không cần quý thai khí, chủ yếu là quý thai khí tán phát khí tức quá rõ ràng, rất khó không bị phát hiện tại tầng Tàn Nguyệt.

U nguyên lưu động từ kỳ kinh bát mạch, trên bầu trời xuất hiện một vòng Tàn Nguyệt đỏ như máu.

Nhậm Thanh thở sâu nhìn chăm chú huyết nguyệt, nhưng mà nửa hơi thở sau liền dời con mắt, nháy mắt sau đó cũng đã đi vào tầng Tàn Nguyệt.

Chờ thân ảnh hắn biến mất sau đó không lâu.

Ngô Dụng lại lén lút đi vào bên trong cửa hàng sách, kết quả phát hiện người đi nhà trống, trong sân một lần nữa mọc ra cỏ dại.

Hắn vô lực tê liệt ngã xuống trên mặt đất, tay phải đánh mặt đất, không biết là hối hận hay là tự trách, nhin không được

nghe ngào khóc rống lên.

Ngô Dụng biết mình bỏ lỡ cơ duyên không cách nào đền bù.

Bên trong miệng hắn tuyệt vọng lắm bầm lấy nội dung Thanh Phong Luyện Khí pháp, nhìn xem mặt trời mới mọc dần dần dâng lên, rất nhanh liền không có sinh tức.

Chương 479 - Tầng Trăng Khuyết

Chương 479. Tầng Trăng Khuyết

Bên trong Khánh Duyên trần cảm giác cực đè nén, dù là có ánh sáng hiện ra dần dần đem hắc ám xua tan.

Mặt trời mới sinh đã dâng lên.

Kỳ thật diện tích Thần nhai không lớn, chủ yếu là khoảng cách giữa các kiến trúc quá ngắn, cho nên mới sẽ có bộ dạng dòng người cuộn cuộn.

Bởi vì khoảng giữa các phòng ốc chỉ có nửa mét, Nhậm Thanh có thể nghe được bốn bề truyền đến hô hấp như trút được gánh nặng, còn ần ần xen lẫn thút thít.

Hắn lập tức minh bạch căn viện lạc này tại sao lại không có người hỏi thăm, thật sự là bởi vì tử vong tại Thần nhai thật sự là thừa thớt.

Cũng không nhất định có người nhận ra phù phong.

Những phòng ốc này tựa như là trên hòn đảo hoang, nhìn như gần trong gang tấc, kì thực giấu giếm phòng bị cực lớn.

Nhậm Thanh vừa tới đến tầng Tàn Nguyệt còn có chút không quen, xác nhận bản thân sau khi an toàn, nhắm mắt vận chuyển lên u nguyên trong cơ thể.

Bởi vì hắn cũng không đặc biệt tu luyện Thiên Đạo pháp, dẫn đến chút u nguyên này phi thường phù phiếm, lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Nhậm Thanh chỉ có thể duy trì lấy u nguyên, muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã thì gần như không có khả năng.

Dù sao tu luyện Thiên Đạo pháp cần phối hợp Thiên Đạo Trùng.

Thiên Đạo Trùng ký sinh tại trong cơ thể quỷ ảnh, sớm đã thâm căn cố đế, về phần Hoàng Tuyền tiên cốt, càng nhiều thể hiện đang thích ứng u nguyên.

Nếu như đem U Minh pháp đổi thành cùng loại Thanh Phong Luyện Khí, cưỡng ép để u nguyên dung nhập thân thể, vậy liền sẽ tránh không được dị hoá mất không chế.

Cũng may u nguyên không ngừng vận chuyển chu thiên, liền có thể làm được mức ‘sinh sinh bất tức’.

Nhậm Thanh để ý thức nhìn về phía lao tù trong bụng, Điện A đối với hoàn cảnh bên trong ngược lại phi thường yêu thích, hơn nữa còn có Husky cùng hấn chơi đùa.

Chính hấn đã coi như là khách lén qua sông, đoán chừng lấy trình độ dị hoá của Điện A, làm không tốt sẽ bị trực tiếp trục xuất quay về trắng non tảng.

Nhậm Thanh chuẩn bị ném thử cải thiện Thiên Đạo pháp, hoặc là có cơ hội tiếp xúc thuật pháp tầng Tàn Nguyệt, hấn là có thể mang cho Điện A tu luyện.

Nói không chừng thể chất Điện A xác thực có chỗ đặc thù.

Nhậm Thanh không còn quan tâm quá nhiều lao tù trong bụng, ngẩng đầu nhìn chăm chăm mặt trời đã mọc hồi lâu, trong lòng âm thầm dự đoán thời gian hôm nay.

Nhật Nguyệt giao thế ở tầng Tàn Nguyệt cùng ngoại giới tương đồng, nhưng mà từ cái chết khó hiểu của Trương Vũ mà liền có thể nhìn ra, ban đêm rõ ràng càng thêm nguy hiểm.

Hắc ám sẽ dẫn tới một loại “Dị quỷ” nào đó, ngay cả quỷ ảnh cũng không thể nhận ra, rất có thể có thực lực Âm Sai cảnh, không thể khinh thường.

Nhậm Thanh chuẩn bị tại ban ngày hiểu rõ ràng tình huống tầng Tàn Nguyệt, sau đó làm tốt biện pháp.

Mặc dù hắn có thể bất cứ lúc nào tiến về tầng trắng non tị nạn, nhưng thủ đoạn như thế không thể làm quá nhiều lần, Thỏ Thiềm không lờ treo ngay tại đỉnh đầu.

Khi sắc trời sáng rõ, trên đường phố cũng biến thành náo nhiệt lên.

Nhưng mà đều là nhiều âm thanh lẫn lộn.

Người qua đường đi lại, bánh xe ngựa chuyển động, còn có hàng hóa vận chuyển...

Dân chúng trầm mặc im lặng, bọn hắn sinh hoạt giống như máy móc, ngay cả giao lưu cũng biến thành hi vọng xa vời.

Nhậm Thanh dự định dùng cái phòng ốc này làm nơi để đặt chân, dù sao chủ nhân nguyên bản đã không biết tung tích.

Mùi máu tươi nhàn nhạt tràn vào xoang mũi.

Nhậm Thanh đi thẳng tới trước cửa sương phòng, nơi phát ra mùi này liền tại bên trong.

Hắn mới vừa mở ra cửa lớn, đập vào mi mắt chính là mảng lớn vết máu, nhưng mà không có lưu lại huyết nhục xương cốt.

Giống như bị dã thú liếm láp sạch sẽ.

Vết máu tạo thành hai chữ “Hỗ dục” tại trên vách tường, hẳn là trước khi Trương Vũ chết đã ngon tay gãy của mình cưỡng ép viết, không khỏi để cho người ta lông tơ đứng thẳng.

Nhậm Thanh minh bạch hồ dục chính là cái dị quỷ giết chết Trương Vũ.

Nhưng để hắn nghi ngờ là, vì sao oán long cùng hổ dục giết người, đều muốn cố gắng mượn danh nghĩa thân thể người chết đem tên hắn thông báo ra?

Chẳng lẽ là liên quan đến bí ẩn gì...

Nhậm Thanh đem vết máu xử lý dưới, tiếp sau đó đem cửa sổ mở ra thông gió.

Hắn lợi dụng năng lực trọng đồng cẩn thận tìm lên manh mối, không buông tha bất luận cái nơi hẻo lánh gì, để tránh lọt mắt một góc tối nào.

Nhậm Thanh rất nhanh liền xác nhận, Phù Phong đạo trưởng nguyên bản xác thực đã từng ở qua nơi này, đương nhiên rất có thể cũng là tu hú chiếm tổ chim khách.

Mà hắn lại còn tại trên giường chiếu thực chất tìm tới mấy trang sách viết tay.

Nhưng Nhậm Thanh mở ra sau đó vẫn không khỏi sinh lòng thất vọng, trên trang sách tràn đầy đường cong vô tự, chữ nghĩa cũng nhần nhần nhó nhó nhìn không ra là gì.

Phù Phong đạo trưởng chỉ sợ tại dưới Thanh Phong Luyện Khí pháp dị hoá tra tấn, thần trí xuất hiện vấn đề, trở nên có chút bị điên.

Chương 480 - Tầng Trắng Khuyết 2

Chương 480. Tầng Trắng Khuyết 2

Nhậm Thanh thông qua so sánh với bút tích tầng trắng non, miễn cưỡng phát hiện đầu mối hữu dụng.

Nội dung bên trong trang sách, gọi là ” cuối hẻm Tam Mộc ” địa danh nhiều lần xuất hiện, mà lại có thể rõ ràng nhìn ra lúc viết tương đối dùng sức.

Có thể thấy được Phù Phong đạo trưởng tâm tình ba động.

Nhậm Thanh âm thầm đem địa danh nhớ kỹ, sau đó xác nhận không sai mới đi ra tiểu viện.

Hắn thi triển Kính Trung Tiên tận lực thu liễm khí tức bản thân, khiến cho dân chúng trên đường phố dù là sượt qua người, cũng không thể nhận ra cảm giác đến dị dạng.

Nhậm Thanh không ngừng đánh giá đường đi.

Trước đây đi vào tầng Tàn Nguyệt đều là lợi dụng góc nhìn quỷ ảnh quan sát, cộng thêm tầng trắng non cách rất xa, dẫn đến lấy được tin tức ít.

Hiện tại bản thân hắn đi vào Thần nhai, về sau mới phát hiện tầng Tàn Nguyệt cổ quái.

Tất cả dân chúng đều là bộ dáng xanh xao vàng vọt, dùng nạn dân để hình dung cũng không đủ.

Bọn hắn giống như là bao da bọc lấy xương cốt, hốc mắt càng là lõm, quần áo căn bản không cách nào che kín thân thể, thân thể che kín vết tích dị hoá.

Trách không được Mã Mang sẽ sợ hãi như thế.

Chỉ là không chuẩn bị tâm lý, chợt trông thấy tràng cảnh Thần nhai đều sẽ sinh lòng kinh ngạc.

Không phải cái Siêu Thoát gì, rõ ràng là đi tới nhân gian Địa Ngục, dân chúng du đặng ở trong đó giống như Ác Quỷ ăn thịt người.

Nhậm Thanh rất nhanh liền chú ý tới lão phụ bán mì nơi hẻm lạnh.

Hắn cũng không có tiền đến hỏi thăm, dù sao lão phụ cũng chỉ là dân chúng bình thường, tin tức có thể thu hoạch đến thực sự là có hạn.

Nhưng mà lúc hắn đi ngang qua thì chú ý tới, lão phụ buôn bán bánh bột phi thường đơn sơ, nhiều nhất mấy miếng liền có thể ăn xong, có cho nên rất nhiều ăn vì nó tiện, làm ăn khá tốt.

Quán nhỏ khác cũng bán khá tốt, ngược lại là quán bát thịt nấu khá ế khách.

Nhưng dù là mùi thịt tràn ngập đến nửa cái đường phố, cư dân tiến đến mua sắm ăn uống vẫn như cũ rất ít, thậm chí sẽ tận lực đi vòng qua.

Nhậm Thanh nhìn mấy lần, cũng không biết được thứ đun như bên trong nồi sắt đen như mực đến cùng là cái gì, thấy thế nào cũng không giống như là súc vật...

Nhưng mà bởi vậy có thể xác định, vật tư ở Thần nhai hẳn là cực kì thiếu thốn, đồ ăn đều là lương khô lấy tiêu chuẩn dễ dàng bảo tồn làm chủ.

Ngẫm lại còn có dị quỷ âm thầm dòm ngó, Thần nhai vậy mà vẫn duy trì lấy trật tự cơ bản, thực tế có chút không hợp thói thường.

Lại nói chỗ tạo ra lương thực dân chúng là ở nơi nào?

Nhậm Thanh chờ đợi một lát, rất nhanh liền tìm được đáp án.

“Hắc huu hắc huu...”

Tiếng thở dốc áp chế từ bên cạnh vang lên, không ngừng có có đồ vật được vắn chuyển ra ngoài, giống như cần vận chuyển đến cuối con đường.

Hắn lặng yên không tiếng động đi theo, vốn cho rằng sẽ đến bên ngoài thành khu Thần nhai.

Nhưng đập vào mi mắt lại là vách tường cao mười mét, giống như cả con đường cũng bị bao vây.

Người vận chuyển thông qua lỗ rách vách tường, đem hàng hóa vận chuyển ra ngoài.

Ngoài tường rõ ràng có không ít người đang chờ ở phía sau, còn có thể nghe được tiếng vang hùng hùng hổ hổ của bọn hắn, hiển nhiên đang oán giận nhân thủ Thần nhai chậm chân.

Người vận chuyển lấy một túi lương thực.

Hắn từ đầu tới đuôi chưa có nói chuyện, sớm thành thói quen ngậm miệng.

Người vận chuyển xoa xoa mồ hôi trán, ngẫm nghĩa lương khô vừa lấy lại cảm giác có chút nhẹ.

Hắn vỗ vỗ vách tường, kết quả lỗ rách sau đó đột nhiên duỗi ra một cái cánh tay hẹp dài, trực tiếp cắt đứt hắn cái cổ.

Vách tường dày khoảng chừng mấy mét, có thể thấy được chiều dài cánh tay này.

Điều Nhậm Thanh rất ngạc nhiên chính là, làn da cánh tay hiện ra màu xanh thẫm.

Cái này chỉ sợ là biểu hiện hấp thu đại lượng chân nguyên, tu vi đối phương chỉ ít có trình độ Kết Đan, tương đương với

Quỷ Sứ cảnh.

Tu sĩ Kết Đan đã luân lạc tới trông coi tường thành rồi?

Nhậm Thanh âm thầm quyết định trước khi không có hiểu rõ ràng tình trạng tầng Tàn Nguyệt, không dễ dàng thi triển Cai Ngục Pháp, tránh cho cho dẫn tới tu sĩ chú ý.

Chỉ có xác định an toàn, mới không kiêng nể gì cả, thậm chí đem chợ quỷ mang đến Tàn Nguyệt.

Nhậm Thanh lắc đầu, kỳ thật thời gian ngắn không ly khai Thần nhai cũng bó tay.

Ngoại trừ muốn xem chừng dị quỷ, thì việc Thần nhai bị phong bế rất thích hợp tình trạng trước mắt của hắn, lao tù trong bụng đủ các loại vật tư để sinh hoạt mấy chục năm.

Phanh...

Thi thể người vận chuyển rơi trên mặt đất, máu tươi từ miệng mũi chậm rãi chảy ra.

Đàn chuột bị huyết tinh hấp dẫn tới, mấy chục trên trăm con con chuột đem thi thể lôi vào trong bóng tối, rất nhanh liền truyền đến tiếng vang gặm ăn.

Ngược lại là lương thực túi dính máu kia không có con chuột hỏi thăm, hiển nhiên loại chuột này đã thành thói quen ăn thịt người, đối với cái này không có hứng thú.

Còn lại mấy người vận chuyển khác thì vẻ mặt ngây ngô, chờ đợi một lát sau mới nắm lên bao tải lương thực, cất bước đi về.

Không nghĩ tới, thủ đoạn Thần nhai thu hoạch tài nguyên vậy mà toàn bộ nhờ ngoại giới bổ thí, quan hệ của hai phía càng giống là ngục tốt cùng tù phạm.

Chương 481 - Âm Sai Cảnh

Không đáng tiền

Chương 481. Âm Sai Cảnh Không đáng tiền

Lỗ rách trên vách tường bị tấm ván gỗ ngăn chặn.

Nhậm Thanh đi đến bên cạnh lỗ rách cúi người xuống, dùng ngón tay gõ gõ tấm ván gỗ.

Nam tử bên kia phiên chán không gì sánh được, nói ra:

“Lăn, muốn chết đúng không, đã qua giờ dần, ngày mai người lại đến.”

Nhậm Thanh nhin không được nhẹ giọng hỏi:

“Giao dịch hàng hóa như thế nào?”

“Người... Người...”

“Xong đời xong đời...”

Nam nhân ý thức được Nhậm Thanh nói chuyện, về sau có vẻ dị thường hoảng sợ, không ngừng tự lầm bầm, ngữ khí có thể cảm giác được tràn ngập tuyệt vọng.

Cũng không lâu lắm, có tiếng mấy cái bước chân đi từ xa tới gần.

Nhậm Thanh có thể mơ hồ nghe được tiếng đánh nhau xuất hiện, nam tử lập tức liền bị chế phục.

“Ta cũng nhắc nhở bao nhiêu lần, đừng nói chuyện cùng bọn hắn, người là muốn chết sao?”

“Ta... Ô ô ô...”

Nam nhân bị trói lên, miệng cũng bị ngăn chặn không cách nào mở miệng, giống như đang liềm mạng giấy giữa muốn đào thoát.

Nhưng không đợi hắn có phản ứng, lợi khí xẹt qua cái cổ.

Đầu nặng trĩu nện ở bên trên gạch xanh, nhấp nhô vài vòng sau đó dừng lại tại góc tường.

Tiên huyết xuyên thấu qua tấm ván gỗ thấm đến chỗ biên giới vách tường Nhậm Thanh, tiếng chửi rủa bên kia đối với cư dân Thần nhai lại bắt đầu vang lên.

Nhậm Thanh nhìn chăm chú vách tường, nếu như trọng đồng không có cảm ứng sai, trong mấy người sau tường lại có vị đạt đến Âm Sai cảnh.

Mặc dù tu vi bọn hắn phi thường cổ quái, hắn là tu luyện thuật pháp cùng loại Thanh Phong Luyện Khí pháp, nhưng đúng là Thiên Đạo pháp Nguyên Anh kỳ.

Nhưng Nguyên Anh kỳ làm sao lại tràn lan như thế?

Phải biết Thiên Đạo Tử cũng chỉ là tương đương với Dương Thần cảnh Phân Thần kỳ.

Cái này còn chỉ là tầng Tàn Nguyệt, cấp độ khác của Tỉnh Châu chẳng phải là khắp nơi Dương Thần cảnh...

Thần nhai hắn là cũng bị phong tỏa, thậm chí không cho phép cùng ngoại giới có quá nhiều tiếp xúc, người trông coi nói nhiều câu nào liền bị diệt khẩu.

Chẳng lẽ là bởi vì dị quỷ tồn tại, để dân chúng Thần nhai trở nên tựa như ôn dịch.

Đối với Nhậm Thanh mà nói, chỉ ít tại Thần nhai có đầy đủ thời gian thu thập tin tức, không cần trực tiếp đối mặt tu sĩ Khánh Duyên trấn.

Hắn lắc đầu, quay người trở lại đường đi náo nhiệt chen chúc.

Nhậm Thanh nhớ tới Phù Phong đạo trưởng đề cập tới ngõ hẻm Tam Mộc, quyết định tiến đến xem xét một phen.

Hắn vốn cho rằng còn phải hỏi người qua đường mới có thể tìm được, trong lúc vô tình ánh mắt đảo qua nơi hẻo lánh Thần nhai, lập tức trong lòng đã nắm chắc.

Tiền giấy trắng như tuyết chậm rãi bay xuống.

Tam Mộc là hình, lấy cái chết là quan tài.

Tương thôn cũng có thuyết pháp tương tự, Tam Mộc là chỉ cái cổ, tay phạm nhân, ba cái lỗ trên hình cụ, cũng có khác chỉ quan tài phạm nhân sau khi chết.

Một cái quan tài bị bốn người khiêng ra ngõ nhỏ, lão đảo hướng khu dân cư mà đi.

Trừ phi là chết thảm không hiểu, dân chúng Thần nhai sẽ đem thi thể chôn ở trong hậu viện của mình, cũng thuận tiện để tế bái bất cứ lúc nào.

Nhậm Thanh đợi cho sĩ quan đội ngũ rời xa, lúc này mới cất bước đi vào ngõ nhỏ, chỉ cảm thấy tia sáng lập tức trở nên tối mờ.

Thanh âm cửa gỗ quanh quẩn tại trong hẻm nhỏ, hiển nhiên làm ăn của ngõ hẻm Tam Mộc xác thực không tệ.

Tiệm quan tài liền mở phần cuối con đường, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, giống như nhiệt độ bốn bề giảm xuống không ít, hàn ý làm người ta sợ hãi tim gan.

Biểu lộ Nhậm Thanh trở nên ngưng trọng.

Hắn chú ý tới cách đó không xa có oán khí giống như thực chất, nói rõ ngõ hẻm Tam Mộc chẳng những buôn bán quan

tài, chỉ sợ thi thể cũng không phải số ít.

Tiệm quan tài diện tích không lớn, nhìn như không có gì lạ, bên trong chất đồng quan tài để đó không dùng, lão giả đang điêu khắc hoa văn phía trên.

Lão giả thân cao nhiều nhất một mét, bề ngoài càng là cực kỳ kinh người.

Tứ chi của hắn xuất hiện hư thối theo trình độ khác biệt, bả vai có thể nhìn thấy vết tích dùng cương châm cùng sợi bông khâu lại, con ruồi ở bên chằm chỉ không ngừng bay múa.

Trên mặt Lão giả cũng có vết tích khâu vá, miệng mũi cường ép phong bế.

Nhậm Thanh đến không có ảnh hưởng tới động tác điêu khắc của lão giả, chỉ là tay phải của hắn có chút không bị khống chế, thỉnh thoảng run rẩy một cái.

“Đáng chết.”

Lão giả vỗ gáy nhẹ giọng phát ra phản nản, Nhậm Thanh lúc này mới chú ý tới, cái cổ đối phương lại còn mọc ra một cái miệng.

Lão giả buông xuống công cụ trong tay, đi đến trước một cái quan tài trong phòng.

“Thất thân làm cái gì thế? Giúp ta đem vách quan tài dời.”

Nhậm Thanh nhìn vào mắt lão giả thật sâu.

Thanh âm lão giả không nhẹ không nặng, vừa vặn sẽ không bởi vậy dẫn tới oán long.

Đối phương tuyệt đối có mang theo tu vi, thậm chí có thể là Nguyên Anh kỳ, nhưng mà tương đối thu liễm, rất khó bằng mắt thường phát giác được khí tức.

Nhậm Thanh trong lòng nghiêm nghị, làm sao tầng Tàn Nguyệt lại nước sâu như thế.

Năm đó trước lúc Vô Vi đạo quan không có hủy diệt, cũng chỉ có một cái Thiên Đạo Tử đạt tới Dương Thần cảnh, hạch tâm đệ tử còn lại đều là Kết Đan Trúc Cơ.

Có lẽ là bởi vì liên quan tới huyết nguyệt?

Có thể dù là huyết nguyệt có thể để cảnh giới tu sĩ cất cao, nhưng không tới mức mà Âm Sai cảnh không đáng tiền chứ.

Chương 482 - Đổi Lại Quan Hệ

Chương 482. Đổi Lại Quan Hệ

Nhậm Thanh suy nghĩ ngàn vạn, hai tay nắm lấy nắp quan tài dùng lực.

Tấm che tróc ra, về sau hàn ý thấu xương đập vào mặt, trong quan tài vậy mà trung bày rất nhiều tứ chi, đều là bị chặt đứt tận gốc.

Bản thân quan tài cũng là kiện pháp khí, có chút cùng loại với huyết nhục pháp khí của Vô Vi đạo quan, chỉ là vật liệu cũng không phải là xuất từ thi thể.

“Gọi ta là quan tài lão, xem ngươi cũng không giống là mua quan tài, người nào tự giới thiệu?”

Quan tài lão trong khi nói chuyện đem cánh tay phải nhô xuống, huyết dịch hôi thối màu đỏ sậm phun ra ngoài, hương vị có vẻ cực kì gay mũi.

Nhậm Thanh thăm dò tính hồi đáp:

“Phù phong...”

Quan tài lão gật đầu.

Hắn cũng không có lựa chọn cầm máu, ngược lại chọn lựa cánh tay có thể dùng ở trong quan tài.

Đợi huyết dịch ở trong quan tài biến thành màu đỏ tươi, hắn mới nắm lên một cánh tay, tiếp sau đó động tác khâu lại thuần thục.

“Người ngay cả Luyện Khí kỳ đều không phải, tay chân quá không đáng tiền, ta sẽ không thu.”

Nhậm Thanh có chút ngây ngẩn cả người, cửa hàng mà Phù Phong đạo trưởng dù là bị điên cũng muốn ghi lại, lại là dùng làm buôn bán tay chân.

“Quan tài lão, có thể cho ta xem xét tay chân Phù phong một chút hay không?”

Hả?”

Quan tài lão nhíu mày lại, nhìn không được đánh giá nam tử trước mặt.

Hắn tại Thần nhai nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu đụng phải có người cảm thấy hứng thú đối với chân tay, không khỏi trong lòng sinh ra một chút hiếu kì.

Nhưng sau khi quan tài lão trong lúc vô tình quan sát, lại phát hiện thể chất Nhậm Thanh phi thường cổ quái.

Chân nguyên mờ nhạt đến lúc nào cũng có thể tán đi, xương sườn hoàn chỉnh không giống trời sinh liền có thể tu luyện, nhưng hết lần này tới lần khác lại có cảm giác kì lạ...

Nói như thế nào đây, tu sĩ bình thường đều là thích ứng chân nguyên, đối phương thì hoàn toàn tương phản.

Quan tài lão buông xuống công cụ trong tay, ngữ khí hòa hoãn nói ra:

“Người tên là gì?”

“Nhậm Thanh.”

“Ta cũng không nhận ra cái phù phong gì, tay chân cũng tại trong quan mộc, tự mình tìm đi.”

“Đa tạ quan tài lão.”

Nhậm Thanh đưa tay lục lợi bên trong pháp khí quan tài, hệ thống ở trước mắt phun trào, rất nhanh liền biết được rất nhiều manh mối.

Tay chân có các loại trình độ dị hoá, thuật pháp tu luyện không tương đồng, nhưng cũng đều là từ thiên đạo nhập môn pháp cải biên mà thành.

Nhưng tất cả đều có một điểm giống nhau, tu luyện thuật pháp vậy mà không cần phối hợp Thiên Đạo Trùng.

Như vậy thì chân nguyên từ đâu mà đến?

Nhậm Thanh tại dưới đáy pháp khí quan tài lật đến cánh tay phù phong.

Làn da cánh tay che kín vết sẹo, hẳn là phù phong đem vết tích dị hoá cắt xuống, ý đồ chậm lại thân thể dị hoá.

“Hắn hẳn là rất muốn quay về đến tầng trắng non, thậm chí không tiếc tự hại mình.”

Nhậm Thanh đem nắp quan tài một lần nữa khép lại, nhìn không được quay đầu hỏi:

“Quan tài lão, nơi này của ngươi có thể dùng tay chân đôi lấy cái gì?”

Quan tài lão nheo mắt lại hồi đáp:

“Nói ra một cái yêu cầu đủ khả năng.”

“Hắc hắc, không thì trước tiên đem tay chân giao cho ta, về phần có thể hoàn thành yêu cầu hay không, kỳ thật không quyết định bởi tại ta.”

Nhậm Thanh gật đầu.

Phù Phong đạo trưởng đi vào tầng Tàn Nguyệt sau đó liền một mực tìm biện pháp rời đi, đáng tiếc mãi đến sắp chết cũng không tìm ra manh mối, đành phải xin quan tài lão giúp đỡ.

Nhưng quan tài lão sao có thể làm được, Phù Phong đạo trưởng cuối cùng vẫn rơi vào cảnh chết tha hương.

Quan tài lão đột nhiên mở miệng nói ra:

“Nếu như người muốn bán tay chân, trước tiên có thể tăng lên tu vi, đợi tới Trúc Cơ về sau lại tới tìm ta.”

“Ta còn có việc đi trước, tranh thủ sớm ngày tấn thăng Trúc Cơ kỳ.”

Nhậm Thanh lập tức đáp ứng, trong lòng lại nghĩ là tu sĩ hóa thú là thạch sùng bên trong Cai Ngục Đường, chỉ sợ có thể cung cấp tay chân vô hạn lượng.

Hắn mới vừa cất bước đi tới cửa, liền quay đầu nói ra:

“Quan tài lão, mạo muội hỏi thăm Thần nhai đến cùng có bao nhiêu dị quỷ?”

Quan tài lão khẽ lắc đầu:

“Dị quỷ tổng cộng có ba cái, theo thứ tự là oán long yêu thích nghe lén, cho nên nhất định phải nhỏ giọng nói chuyện.”

” Hồ dực yêu thích thăm dò, ban đêm phải bật ánh đèn chiếu sáng trong phòng.”

“Còn có... Nhớ là Thần nhai còn có một người gõ mõ, người gõ mõ thân cao ba mét, nếu như gặp phải liền lập tức rời đi.”

Nhậm Thanh không có tiếp tục truy vấn, quan hệ của hai người còn chưa tốt đến trình độ như vậy.

Hắn bước nhanh đi ra cửa ngõ, cảm thụ được ánh mặt trời chiếu ở trên mặt cực nóng, hàn ý đến từ ngõ hẻm Tam Mộc lập tức bị đuổi tản ra không ít.

Quan tài lão trong cửa hàng mở ra một cái quan tài, từ bên trong lấy ra thư tịch lật xem, sau một hồi mới tự lẩm bẩm.

“Thân không sườn, máu như bạc, da mỏng giống như ve áo, thanh hoa tụ mái vòm...”

“Nếu không có thư tịch ghi chép trời sinh tiên cốt, ta còn tưởng rằng là đụng đại vận.”

Chương 483 - Đổi Lại Quan Hệ 2

Chương 483. Đổi Lại Quan Hệ 2

Nhậm Thanh đối với quan tài lão nói nửa tin nửa ngờ, nhưng có một chút có thể xác định, đó chính là Thần nhai vô cùng nguy hiểm, nhất định phải càng thêm xem chừng.

Dị quỷ hắc là có tu vi Nguyên Anh kỳ, trọng yếu nhất chính là vô tung vô ảnh, căn bản khó mà tiếp xúc đến chỗ bản thể của bọn nó.

Loại quái vật này thì quỷ biết rõ là hình thành thế nào, vạn nhất số lượng lại tăng thêm thì sao.

Nhậm Thanh trở lại tiểu viện, sau đó liền bắt đầu vội vàng bố trí.

Gia cố toàn bộ tường viện một lần, đồng thời cột lên chuông đồng tại cửa ra vào, cửa sổ cũng bị hoàn toàn phong kín, căn bản cũng không để lại một chút kẽ hở nào.

Hắc mặc dù không ngại giao thủ cùng dị quỷ, nhưng hiện nay xác thực được không bù mất.

Đợi Nhậm Thanh làm xong, sắc trời cũng đã dần dần muộn, trên đường đi không một người, chỉ có thể nghe được tiếng côn trùng kêu vang quái dị.

Ánh nến bị nhen lửa, đem sương phòng chật hẹp chiếu lên sáng trưng.

Quỷ ảnh mở rộng ra thân thể, yên lặng bảo hộ lấy Nhậm Thanh.

Lực chú ý Nhậm Thanh đặt ở lao tù trong bụng, điểm hồn đứng trước bên trên cái đảo ở giữa hồ, mà thiên đạo mộng chủng lơ lửng giữa không trung.

Bởi vì không phải bản thể thi triển thuật pháp, cộng thêm thiên đạo mộng chủng cũng không phải là hồn điệp, muốn tạo dựng ra chợ quý thật đúng là có chút khó khăn.

Hắn chỉ có thể thử từng chút một.

Sau khi Nhậm Thanh chú ý tới quan tài lão, liền minh bạch bên trong Thần nhai tất nhiên giấu giếm không ít tu sĩ, chợ quý có thể phát huy ra tác dụng vốn có.

Mặc dù tạm thời không có ý định ngoi đầu lên, nhưng vẫn là sớm làm ra chuẩn bị.

Quang ảnh mờ lung ngưng tụ tại đảo giữa hồ, thiên đạo mộng chủng bị phát triển đến cực hạn, vài toà kiến trúc rách nát như ẩn như hiện.

Điền A cười Husky bên bờ kêu to, đối với chợ quý có vẻ hứng thú dạt dào.

Nhưng mà ngay tại lúc kiến trúc sắp thành hình, chợ quý trong chớp mắt hồng mất.

Nhậm Thanh không có cảm thấy tiếc nuối, so với hồn điệp nước chảy thành sông, dùng mộng chủng tạo dựng chợ quý thì cần phải có kiên nhẫn cực lớn.

Hắn tiếp tục đầu nhập tinh lực, mãi đến nơi xa truyền đến tiếng chiêng đồng đánh, còn kèm theo hò khạc khàn khàn trầm thấp.

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.”

Nhậm Thanh mở to mắt, cẩn thận lắng nghe người gõ mõ đi tới nơi nào ở Thần nhai.

Tốc độ người gõ mõ nhanh đến trình độ kinh hải, mỗi hơi thở cách xa nhau đều năm chắc trăm mét, giống như là bỗng dừng thuần di.

Nhưng mà hấn đi vào mặt phía bắc đường phố, giống như sẽ cố gắng dừng lại nửa hơi.

Nhậm Thanh đứng ở tường ngăn nghe mấy canh giờ, đợi cho tiếng chiêng đồng biến mất, mới một lần nữa đem lực chú ý đặt tới lao tù trong bụng.

Hấn chậm rãi tìm tòi, đồng thời thử đem U Minh pháp sửa chữa thành cùng loại Thanh Phong Luyện Khí pháp, không cần Thiên Đạo Trùng đều có thể hấp thu chân nguyên.

Nhưng vô luận Nhậm Thanh đổi làm sao, lại một mực không chiếm được hệ thống thừa nhận, thậm chí dứt khoát nội dung rập khuôn cũng không cách nào làm được.

Hấn đột nhiên có chỗ ý thức, bản thân mình giống như lâm vào chỗ nhầm lẫn.

Thiên Đạo pháp làm sao có thể tách ra khỏi thiên đạo trùng, cả hai có thể nói là cùng một nhịp thở.

Đã như vậy, tu sĩ Tĩnh Châu lại làm sao làm được tu luyện Thiên Đạo pháp...

Chờ đã, huyết nguyệt cũng không có đem Thiên Đạo Trùng hoàn toàn xóa đi, có thể Tĩnh Châu vẫn là bị xen lẫn ở giữa hai cỗ thế lực.

Huyết nguyệt cùng Thiên Đạo Trùng kiềm chế lẫn nhau, cũng cho Nhậm Thanh thời cơ lợi dụng.

【 Địa Tiên kỳ: Thiên Đạo Trùng dung nhập đại địa sơn mạch, dựng dựng ra linh mạch để mà gia tốc ấu trùng sinh trưởng phát dục, cũng hấp dẫn tu sĩ đến đây. 】

Nếu như Thiên Đạo Trùng Địa Tiên kỳ có thể đem chân nguyên trải rộng không khí, như vậy tu sĩ thân ở bảo địa như thế, hình như xác thực không cần dựa vào Thiên Đạo Trùng.

Nhưng mà thân phận tu sĩ cùng Thiên Đạo Trùng giống như thay đổi, tu sĩ biến thành ký sinh trùng, ngược lại là Thiên Đạo Trùng cung cấp chất dinh dưỡng.

Trách không được liên Thần nhai cũng có tu sĩ Nguyên Anh kỳ tồn tại.

Trên lý luận mà nói, tu sĩ thậm chí có thể đạt tới Phi Thăng kỳ có thể so với thiên quỷ cảnh, chỉ là trong cơ thể không có ký sinh Thiên Đạo Trùng, xa xa so không bằng Cai Ngục Pháp cùng cảnh giới.

Nhậm Thanh nhú chặt lông mày.

Nếu như hắn không tu luyện Thiên Đạo pháp, quả thật có chút hạc giữa bầy gà.

Không được, có cần phải tiếp xúc những cái Thiên Đạo pháp đã được cải biên qua, sau đó sáng chế Thiên Đạo pháp thích hợp bản thân, giả ý dung nhập đoàn thể.

Đoạt thiên địa tạo hóa, phá khai sương mù dày đặc.

Chương 484 - Anh Hồ?

Chương 484. Anh Hồ?

Nhậm Thanh hoài nghi Thanh Phong Luyện Khí pháp không tính là thuật pháp dòng chính tu sĩ Tĩnh Châu.

Dù sao Thanh Phong Luyện Khí pháp chỉ là sửa chữa trên cơ sở thiên đạo nhập môn pháp, nhìn một cái cũng có thể thấy được thiếu hụt cất giấu trong đó.

Phù Phong đạo trưởng muốn nhờ vào đó tấn thăng Kết Đan kỳ còn có chút hi vọng, nhưng Nguyên Anh kỳ là tuyệt đối không thể nào, con đường phía trước sớm đã đoạn tuyệt.

Hắn không ngừng thử nghiệm sửa chữa U Minh Công, lại thu hoạch thường thường.

Nhậm Thanh lãng phí một đêm, về sau mới bắt đầu lựa chọn từ bỏ tìm tòi thuật pháp, đem tinh lực chủ yếu dùng ở bên trên tạo dựng chợ quý.

Hắn đã lục lọi ra biện pháp dùng mộng chủng hóa thành chợ quý, chỉ là cần hoàn thiện chi tiết.

Nếu có thể mở chợ quý ở Tĩnh Châu, vậy hiệu suất duyên thọ sẽ gia tăng thật lớn, còn có thể nhờ vào đó thu hoạch được các loại Thiên Đạo pháp.

Tương lai thậm chí có thể để cho hai gian chợ quý bù đắp nhau.

Nhưng mà Nhậm Thanh đoán chừng phải chờ ba loại thuật pháp mộng cảnh cũng tấn thăng Dung Âm Thần rồi lại nói, dù sao trước đó thì thuật pháp rất khó làm được dung hội quán thông.

Nhậm Thanh tiếp tục bế quan tu luyện, vốn cho rằng Thần nhai tạm thời đã tương đối yên ổn.

Nhưng không có qua được mấy ngày, ngoại giới đột ngột vang lên bước chân lít nha lít nhít, còn mơ hồ xen lẫn hô hấp thô trọng của rất nhiều người.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Thần nhai có người chết kỳ thật rất bình thường, dù là đã biết dị quỷ tồn tại, nhưng vẫn tránh không được bởi vì ngoài ý muốn mà bị dị quỷ giết.

Trần lão hán sát vách nghe nói chính là cửa sổ không khóa kín, dẫn đến bị gió đêm thổi ra.

Kết quả cả nhà thành đồ ăn cho Hổ Dực, còn ruột đều xếp ra chữ “Hổ dực”, tựa như là dị quỷ đang ám chỉ thứ gì.

Nhậm Thanh vốn không có để ý động tĩnh ngoại giới, dự định tiếp tục hoàn thiện chợ quỷ sắp thành hình, nhưng âm thanh người đi đưa đám ma lần lượt xuất hiện.

Hắn vội vàng đi ra tiểu viện.

Dòng người trên đường phố cũng ít đi rất nhiều, bầu không khí sợ hãi không khỏi bao phủ khắp nơi.

Những cái quầy hàng buôn bán thịt kia đã không thấy tăm hơi, mặt đất phủ lên một lớp giấy tiền, hiển nhiên có nhiều đội ngũ đám ma đi qua.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh ngây người, lại có cỗ quan tài từ ngõ hẻm Tam Mộc khiêng ra.

Trong quan tài đã bày ra thi thể, nhưng bản thân thi thể lại chỉ còn lại hài cốt, huyết nhục lại bị diệt trừ sạch sẽ.

Nhậm Thanh thấy vậy thì đi tới khu dân cư, có thể nhìn thấy không ngừng có người vội vàng ra vào.

Bọn hắn cũng có vẻ dị thường hoảng sợ, liều mạng dùng cánh tay bịt lại miệng mũi.

Bởi vì soán long nên không thể mở miệng nói chuyện, khiến cho không khí quỷ dị ở Thần nhai sâu hơn, tựa như một cái bộ phim kinh dị.

“Mùi vị gì?”

Cái mũi Nhậm Thanh nhúc nhích, ngửi ra mùi lạ phiêu đảng trong ngõ hẻm.

Đó là một loại hôi chua khét lẹt, thường nhân ngữ được khẳng định buồn nôn, thậm chí thời gian dài ở chỗ này sẽ nhìn không được mà đầu vầng mắt hoa.

Hắn đi qua ngõ nhỏ chật hẹp, ngột đông ngột tây rồi ngừng bước chân.

Thấy được hơn trăm người dân đang vây quanh một cái sân nhỏ, giống như đang đợi cái gì.

Nhậm Thanh bằng vào thị lực trọng đồng, tùy tiện liền chú ý đến tràng cảnh bốn bề, còn có mười mấy đôi mắt âm thầm thăm dò.

Phụ nhân ngồi chồm hồm ở dưới gốc cây, nhìn như chuẩn bị lấy quần áo phơi nắng, lại có giấu tu vi Kết Đan kỳ, nhãn thần tràn ngập tham lam.

Hải đồng chơi bừa nơi hẻo lánh, kì thực là cái người lùn tuổi tác ba mươi có thừa, tu vi thậm chí so với phụ nhân còn mạnh hơn không ít... .

Nhậm Thanh không nghĩ tới cục diện phức tạp như vậy, thu liễm khí tức đồng thời nhìn về phía trong sân.

Đất trống trung bày nồi sắt lớn, củi rung động tanh tách, hơi nóng từ miệng nồi bốc ra, giống như là nồi thịt mà bán hàng rong trong ngày thường dùng để đun nhừ.

Nhưng bên trong nồi sắt cũng không phải là thịt nát, mà là một bộ thi thể nam tử.

Làn da Thi thể bị sưng phù, huyết nhục toàn thân đều sắp bị hầm nát.

Bong bóng dần dần sôi trào lên, hiển nhiên thi thể đã ở bên trong nồi sắt đã được một lúc lâu, huyết nhục đã đến trình độ rơi khỏi xương.

Đương nhiên nếu vền vện như này, còn không để cư dân Thần nhai thất thố như vậy.

Chủ yếu là bởi vì trên mặt tường dùng tiên huyết vẽ lên hai chữ “Anh hồ”.

Sắc mặt Nhậm Thanh sinh ra nghi hoặc, làm sao cảm giác không giống như là thủ đoạn dị quỷ, mà là có tu sĩ cố gắng bắt chước dị quỷ giết người.

Hắn vừa định tiếp tục xem xét tình huống bên trong tiêu viện, lại chú ý tới tiếng người đưa ma vang lên, đám người trong ngõ nhỏ chủ động tránh ra.

Bốn vị tráng hán khiêng quan tài đi vào tiêu viện, liền đặt ở vị trí cửa ra vào.

Nấp quan tài, Quan lão từ đó chậm rãi leo ra, trên thân tản ra mùi khó ngửi, lại đem mùi thịt ép xuống.

Dân chúng thấy vậy không dám quấy rầy Quan lão, xem ra mọi người đối với lão quan tài vẫn là tương đối tín nhiệm.

Chương 485 - Dị Quỷ Tồn Tại

Chương 485. Dị Quỷ Tồn Tại

Nhậm Thanh lặng lẽ chen vào đám người, cách tường viện chỉ có vài mét.

Hắn ngược lại là không có ẩn tàng bản thân, quang minh chính đại đứng ở ngoài cửa, trọng đồng chuyển động gắt gao nhìn chăm chăm thi thể bị đun nấu.

Quan lão rất nhanh liền phát hiện Nhậm Thanh, biểu lộ có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới đối phương vậy mà ở tại phụ cận.

Nhưng mà rõ ràng đã qua mấy ngày, tu vi Nhậm Thanh không có thêm chút tiến bộ, vẫn là chân nguyên như có như không.

Thiên phú thật sự là quá bình thường.

Quan lão vung tay áo ra hiệu Nhậm Thanh tận lực rời xa, hắn trước đây còn tưởng rằng đối phương là một loại Tiên thể trời sinh nào đó, ngấm lại cũng không thực tế.

Dù là linh căn cũng ít càng thêm ít, Thần nhai làm sao có thể ra Tiên thể.

Quan lão đem ánh mắt đặt ở trên thi thể, cẩn thận quan sát tới.

Qua hồi lâu, hắn mới đi ra khỏi tiểu viện nói ra:

“Đúng là dị quỷ...”

Dân chúng một trận xôn xao, thậm chí có nữ quyền nhin không được khóc ồ lên, mỗi người cũng cảm giác đỉnh đầu treo bóng ma đến từ tử vong.

“Tại trước khi không hiểu rõ dị quỷ sẽ tấn công như thế nào, không cần sử dụng nồi sắt, cũng không cần ăn thịt, nên ăn lương khô...”

Thanh âm Quan lão không lớn, dân chúng ở đây đều có thể nghe rõ ràng.

Nhậm Thanh sinh lòng nghi hoặc.

Rõ ràng là tu sĩ giết người nấu thi thể, chẳng lẽ chỉ bằng “Anh hồ” liền có thể xác định là cách làm dị quỷ, đây cũng quá qua loa đi?

Hắn phát hiện những tu sĩ bí mật quan sát trở nên hưng phấn lại có thêm sợ hãi, bọn hắn nhao nhao không kịp chờ đợi ly khai khu vực cư dân.

Biểu lộ hoảng hốt của dân chúng dần dần tán đi, bọn hắn còn cần vùi đầu vào bên trong công việc mỗi ngày, dù sao cũng cần phải ăn để sống.

Nhậm Thanh có thể phát giác được có sát ý nhắm vào dân chúng bình thường, giống như bất cứ lúc nào muốn triển khai giết chóc.

Thấy tu sĩ không còn quan tâm nơi đây, Nhậm Thanh không có vội vã rời xa khu dân cư, mà là cất bước đi tới tiểu viện.

Lấy tu vi Quan lão khẳng định cũng nhìn ra dị dạng, đã không có biểu thị chút nào, rất có thể ngầm thừa nhận tình huống tương tự phát sinh.

Nhậm Thanh từ thái độ dân chúng đối với Quan lão liền có thể nhìn ra, kính sợ lớn hơn e ngại, nói rõ hẳn trong ngày

thường sẽ không loạn giết vô tội.

Quan lão đem thi thể bỏ vào quan tài mình mới vừa nằm, chỉ là huyết nhục trên cơ bản đã bị hòa tan hơn phân nửa, con ruồi bâu lại.

“Nhậm Thanh ngươi vừa mới tới, giúp ta vận chuyển quan tài đi.”

Thời cơ hần nói chuyện rất khéo léo, vừa lúc tu sĩ ở phụ cận đều biến mất, có thể thấy được hần cũng không có ác ý quá lớn đối với Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh tiến đến bên cạnh Quan lão, thăm dò hỏi:

“Quan lão, ngươi một mình xử lý thi thể khá là phiền toái, không bằng tìm người làm giúp?”

Quan lão không để ý đến Nhậm Thanh, vẫn đang nghiêm túc vận chuyển thi thể.

Đợi cả bộ thi thể đã cất vào trong quan tài, về sau hần mới hỏi đáp:

“Thần nhai sinh tồn không dễ, ngươi muốn cùng ta làm quan tài?”

Thái độ Quan lão đối với Nhậm Thanh lãnh đạm, có chút cổ quái, mặc dù không có sinh ra địch ý, nhưng cũng không có ý định trợ giúp đối phương.

Nhậm Thanh cười không có trả lời, nếu như có thể từ trên tay Quan lão thu hoạch thuật pháp thì là tốt nhất, nếu không thể thì phải tìm biện pháp khác.

Quan lão lắc đầu nói ra:

“Ngươi tư chất quá kém, chỉ từ bề ngoài liền có thể nhìn ra, gần như không có nửa điểm hi vọng Trúc Cơ...”

Nhậm Thanh nghe Quan lão thao thao bất tuyệt, lùi lại mà cầu việc khác:

“Quan lão, chẳng lẽ Thần nhai muốn xuất hiện cái dị quỷ thứ ba rồi?”

“Kẻ giết người cũng không phải là dị quỷ, nhưng đã không trọng yếu, anh hồ sắp tới...”

“Người biết rõ lai lịch dị quỷ sao?”

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hắn ngay cả bản thể dị quỷ cũng không nhìn thấy, tự nhiên không có khả năng bỗng dưng suy đoán ra.

“Đạt tới Luyện Khí kỳ liền sẽ phát hiện, trên bầu trời có một vòng huyết nguyệt to lớn, đưa mắt về nhìn trong thời gian lâu liền sẽ kéo tới Âm Tào Địa Phủ.”

Quan lão giải thích tương đối mập mờ:

“Mà dị quỷ chính là yêu ma Địa Phủ, bọn hắn từ oán khí biến thành, gần như bất tử bất diệt...”

Nhậm Thanh thông qua manh mối đã biết, trong lòng đột nhiên đạt được cái kết luận.

“Càng nhiều người biết được quỷ dị tồn tại, có phải sẽ làm bọn hắn càng thêm cường đại hay không?”

Quan lão kinh ngạc nhìn Nhậm Thanh, trong lòng không khỏi sinh ra một chút tán thưởng, ngoài miệng vẫn bình thản hồi đáp:

“Nói đúng ra, càng nhiều người biết được bọn hắn, dị quỷ liền sẽ càng ngày càng tiếp cận... Thần nhai bây giờ.”

Trách không được dị quỷ lại thích truyền bá tên của mình như vậy?

Nhậm Thanh trong lòng nghiêm nghị, hấn ở Hạ Huyền Nguyệt cùng Doanh Đột Nguyệt thấy qua rất nhiều quái vật khó mà địch nổi, rất có thể chính là bản thể dị quỷ.

Nhân Diện Tri Chu mấy trăm mét, còn có cự nhân Kinh Thiên trên ngàn mét...

Bọn hấn thật muốn đi vào tầng Tàn Nguyệt, gần như là một trận đơn phương đồ sát, mà điều kiện giáng lâm vền vện truyền bá tên tuổi thôi.

Chương 486 - Dị Quỷ Tồn Tại 2

Chương 486. Dị Quỷ Tồn Tại 2

Con người Nhậm Thanh phóng đại, đột nhiên minh bạch vì sao phạm nhân bị kéo vào Tàn Nguyệt tầng, về sau sẽ bị huyết nguyệt xóa đi ký ức người thân bạn bè hảo hữu.

Rõ ràng là ngăn chặn truyền bá tên tuổi, dẫn đến sinh linh tầng Tàn Nguyệt trở lại tầng trắng non.

Đối người thế giới bình thường mà nói, không phải cư dân Thần nhai đều là yêu ma...

Như vậy, tu sĩ dựa vào thuật pháp siêu thoát, kỳ thật tương đồng giống Nhậm Thanh, đều là khách lén qua sông đến từ tầng trắng non.

Nhậm Thanh suy đoán đoán long cùng hồ dực ở Thần nhai hẳn là cũng còn chưa hoàn toàn giáng lâm, bản thể vẫn có khả năng ở bên trong Hạ Huyền Nguyệt.

Về phân anh hồ, còn cần mấy ngày để xác định.

Dị quỷ bị hạn chế tại bên trong Thần nhai, giống như lao tù giam giữ phạm nhân.

Khánh Duyên trấn sở dĩ phong tỏa Thần nhai, chính là vì phòng ngừa tên dị quỷ truyền bá rộng, dẫn đến bản thể của Dị Quỷ bị kéo vào tầng Tàn Nguyệt.

Cũng chỉ cung cấp đồ ăn nước uống cơ bản nhất cho cư dân Thần nhai.

Phòng ngựa dân chúng chó cùng rút giậu lợi dụng đủ loại con đường đem tên tuổi truyền tới Khánh Duyên trấn.

Quan lão dùng tay chỉ nôi sắt, ngoài cười nhưng trong không cười:

“Người bây giờ cảm thấy dị quỷ còn trọng yếu hơn hay không?”

Nhậm Thanh hoài nghi có tu sĩ bí quá hoá liều sẽ tiếp xúc dị quỷ, chỉ sợ là là thu hoạch được một chỗ tốt nào đó, bằng không thì không tới mức làm việc hại người.

Tình huống Thần nhai so với trong tưởng tượng còn phức tạp hơn, mặt ngoài thì bị ngăn cách ở bên trong Khánh Duyên trấn, kì thực thế lực rắc rối khó gỡ, mỗi người đều có mục đích riêng.

“Cứ như vậy bỏ mặc anh hồ giáng lâm?”

“Dù sao không liên quan gì đến ta, chẳng lẽ lại còn muốn ta liều mạng đi ngăn cản?”

Quan lão liếc mắt nhìn Nhậm Thanh nói ra:

“Có chút tên điên sẽ lấy danh nghĩa dị quỷ để giết người, người cũng đừng vì vậy chết quá thảm.”

Nhậm Thanh ngược lại là sinh ra hứng thú, chợ quỷ có đất dụng võ.

Quan lão nhin không được ho khan, cái ót và miệng phun ra vết máu đỏ sậm.

Nhậm Thanh lúc này mới chú ý tới, cánh tay phải Quan lão mới vừa cấy ghép không lâu đã sinh ra thi ban, nói rõ tình trạng cơ thể cực kém.

Hắn vội vàng đỡ Quan lão.

Sau khi Nhậm Thanh tiếp xúc đến Quan lão, tin tức phun trào trước mắt.

【 Kim Bính Thiên 】

【 tuổi tác: 78 】

【 thọ nguyên: Ba mươi lăm ngày 】

【 thuật: Huyền Thiên Pháp (Nguyên Anh kỳ) 】

【 Huyền Thiên Pháp 】

【 tu luyện cần thu nạp chân nguyên quay chung quanh kinh mạch vận chuyển, cho đến quy về huyết Khí Hải, đợi cho bản thân Huyết Dịch Nghịch Lưu, mới có thể tu thành. 】

Nhậm Thanh nhú mày, Quan lão nguyên danh Kim Bính Thiên, mặc dù thọ nguyên còn lại ba mươi lăm ngày, nhưng lúc nào cũng có thể bỏ mình.

Quan lão đã phát giác được thọ nguyên khô kiệt, cho nên tâm tính mới có hơi cổ quái.

Nhậm Thanh không nghĩ tới, Quan lão vậy mà tu luyện chính là hạch tâm thuật pháp Vô Vi đạo quan, Huyền Thiên Công.

Nhưng mà “Huyền Thiên Công” rõ ràng trải qua cải biên, không cần Thiên Đạo Trùng ký sinh thân thể, lại càng thêm thích ứng tầng Tàn Nguyệt.

Nhậm Thanh không thể tránh khỏi ý muốn từ trên thân Quan lão lấy được thuật pháp.

Trong cơ thể Quan lão không có Thiên Đạo Trùng, dù là tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ có thể so với Âm Sai cảnh, nhưng đối hồn phách tăng lên vẫn cực kỳ bé nhỏ.

Trừ phi tăng lên duyên thọ, nếu không sinh cơ đoạn tuyệt.

“Nhắc quan tài của người đi, lão phu cần người đỡ?”

Mặt Quan lão mang theo tức giận đi ngăn Nhậm Thanh, tự mình xóa đi vết máu, sau đó bước nhanh về phía ngõ hẻm Tam Mộc.

Nhậm Thanh dời lên quan tài theo ở phía sau, lúc này trên đường phố đã trống không một người.

Dân chúng nhao nhao trốn ở trong nhà, lơ mờ còn có thể nghe được kêu thảm vang lên ở phía xa, nói rõ tu sĩ đồ sát đối với bọn hán cũng không nương tay.

Nhưng mà hành vi lần này nhiều nhất chết mất hơn trăm người, không để phần Thần nhai xuất hiện xu thế mất không chế.

Nhậm Thanh có thể nhìn ra Quan lão có chút u ám, mới vừa buông xuống quan tài liền chuẩn bị đóng lại cửa tiệm.

Nhậm Thanh thăm dò tính lại hỏi:

“Quan lão, ngày mai sợ là cần không ít quan tài, có thể làm kịp sao?”

“Dù sao cũng không thiếu quan tài của người được đâu.”

Quan lão làm sao lại nghe không hiểu ý tứ trong lời nói Nhậm Thanh, nhưng thật sự là thọ nguyên khô kiệt, cũng lười cân nhắc hậu sự.

Hắn ngữ khí hoà hoãn lại nói ra:

“Người đi thôi, mấy ngày này nên đợi trong phòng không nên tùy tiện đi ra ngoài, sống qua liền tốt.”

“Quan lão, cáo từ.”

Nhậm Thanh không có đem hi vọng thu hoạch thuật pháp đều đặt ở trên thân Quan lão, dù sao Thần nhai cũng không phải chỉ có một vị tu sĩ.

Nhưng mà đối phó những cái tu sĩ kia, chỉ sợ cần vận dụng thủ đoạn đặc thù.

Nhậm Thanh cất bước trở về tiểu viện, dọc theo đường thậm chí không tiếc vận dụng thiên đạo trọng đồng.

Hắn phát hiện mình quả thật không bị tu sĩ để mắt tới, những dân chúng kia dần dần bắt đầu xuất hiện tử thương.

Nhậm Thanh cũng phát giác được Thần nhai là nơi hẻo lánh âm u nhất.

Hắn cố gắng áp chế khí tức bản thân, cảm giác tồn tại cũng kéo đến thấp nhất.

Chương 487 - Tạo Dựng Cơ Sở Chợ Quĩ

Chương 487. Tạo Dựng Cơ Sở Chợ Quĩ

“Hắc hắc hắc...”

Tiếng cười quái dị vang lên.

Bề ngoài nhìn như lão giả gầy còm đi vào ngõ nhỏ, cũng không lâu lắm, khóe miệng đã nhiễm lên tiên huyết.

Vẻ ngoài giống hoa khôi ôn nhu động lòng người, kì thực lại ăn thịt người không nhả xương.

Đối với những tu sĩ này mà nói, trật tự Thần nhai nhất định phải duy trì, trong ngày thường bọn hắn đã chủ động xuất thủ giải quyết hết phiền phức.

Nhưng anh hồ xuất hiện, lại chính là một cái cớ cho bọn hắn giết chóc.

Trên lý luận chỉ cần giết sạch dân chúng biết được cái tên anh hồ, liền có thể ngừng lại nguy cơ.

Nhưng trên thực tế thì chính bọn hắn đều đã biết được, dĩ quỹ giáng lâm là việc ván đã đóng thuyền, căn bản không cách nào tránh khỏi tai họa này.

Hiện tại chỉ là một trận cuồng hoan mà thôi.

Nhậm Thanh biết rõ đợt giết chóc này sẽ tiếp tục khoảng chừng hai ngày rồi dừng lại, nếu không thì trật tự Thần nhai liền sẽ sụp đổ, nơi đây liền trở thành “Nhà giam” chân chính.

Hắn ngồi xếp bằng tại trong căn phòng của mình, trong lòng lo lắng xem nên nhúng tay vào trong đó như thế nào.

Hiện nay Tĩnh Châu ở vào giữa hỗn chiến huyết nguyệt cùng Thiên Đạo Trùng, muốn lặng yên không một tiếng động xử lý một vị tu sĩ Trúc Cơ Kết Đan cũng không khó.

Nhưng mà bên trong xác thực có rất nhiều thao tác ảnh hưởng tới không gian, nếu như có thể tạo dựng ra chợ quý, lúc đó thậm chí có thể cân nhắc bố trí một ám thủ.

“Chỉ có thời gian hai ngày...”

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, ngay sau đó điểm hồn và quỹ ảnh đi vào lao tù trong bụng.

Điểm hồn đi vào bên trong Trạch Tiên, hình dạng lập tức biến thành Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, bí mật mang theo tiên khí quý dị không hiểu.

Hắn đưa tay nắm lấy thiên đạo mộng chủng, đem thiên đạo mộng chủng khảm nạm vào vị trí trung tâm.

Quỹ ảnh lập tức cũng quán chặt lấy điểm hồn, khiến cho điểm hồn có thể mượn dùng u nguyên Thiên Đạo Trùng của Quỹ Ảnh.

Cứ như vậy, điểm hồn lập tức hóa thành tu sĩ Thiên Đạo pháp, thậm chí tán phát khí tức huyền diệu hơn vạn phần so với Nhậm Thanh dự liệu.

Trạch nhân “Tiên”, Thiên Đạo Trùng “Đạo” cùng mộng chủng “Huyền”.

Ba loại khí tức có một loại liên hệ khó hiểu, giữa các bên cũng cùng một nhịp thở, khiến cho hình dạng điểm hồn trở nên càng thêm huyền ảo khó dò.

Nhậm Thanh thấy vậy thì tâm niệm vừa động.

Trạch Tiên ở trung ương bắt đầu trở nên mơ hồ, lập tức hóa thành Nguyên Thủy Thiên Tôn, phía yểm ma đứng bên phải biến thành Linh Bảo Thiên Tôn.

Điểm hồn khí thể càng khủng bố hơn, phàm là xuất thân đạo sĩ, căn bản không dám cùng nó đối mặt.

Thiên đạo mộng ở mi tâm chúng phát ra ánh sáng yếu ớt, ngay sau đó ngón tay chỉ vào bên trên hòn đảo ở giữa hồ rượu, đạo quan mộng lung như ẩn như hiện.

Nhậm Thanh đề xuống tạp niệm trong lòng, cố gắng duy trì việc thi triển Mộng Điệp Pháp.

Một lát sau, đạo quan hóa thành thực thể.

Đạo quan có tường trắng ngói xanh, trong sân là từng cây Dương liễu xanh rờn, bên cạnh chính là con suối dâng trào rượu, một pháp khí hồ lô ngọc đang lơ lửng.

Hồ lô rượu đã được luyện chế thành quý thai khí, mặc dù còn chưa dung nhập với quý dị vật, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra cũng không phải là pháp khí bình thường.

Nhậm Thanh hài lòng gật đầu, mọi thứ thi triển từng bước một.

Thực tế thì Thiên đạo mộng chúng hóa thành chợ quẻ không dễ, tạm thời chỉ có thể tạo dựng ra một gian đạo quan, nhưng mà dùng để ứng đối cục diện trước mắt thì đã đầy đủ.

Hắn không khỏi mở to mắt, từ tiểu viện đi đến khu dân cư tĩnh mịch im ắng.

Hiện nay đã là phần cuối của đợt tàn sát, cho nên tu sĩ tham dự càng ngày càng ít, trên đường phố cũng bắt đầu nhiều hơn một chút sinh cơ.

Về phần có phát hiện cuội nguồn truyền bá ra anh hồ hay không, xem chừng đại bộ phận tu sĩ cũng không thêm để ý, dù

sao sự tình đã phát sinh.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn sắc trời, thời gian tới ban đêm còn có ba bốn canh giờ.

Hắn vô thanh vô tức vây đi dạo quanh khu dân cư, kì thực đang quan sát những tu sĩ ngo ngoe muốn động, tìm mục tiêu thích hợp trong đó.

Nhậm Thanh rất nhanh liền có lựa chọn thích hợp, hắn cố ý tiến vào gần căn phòng không người, cửa sổ đóng chặt đồng thời thiêu đốt lên ánh nến.

Quang mang nhàn nhạt tựa như là đom đóm trong đêm tối, luôn có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.

Từ trong bóng tối có một cái nam tử mọc đầy mụn đầu nhúc đi ra, chẳng những hình dạng xấu xí, hai chân còn trời sinh tàn tật có dài ngắn không đồng nhất.

Trong miệng Viên Tứ nuốt ngụm nước bọt, đôi mắt tam giác gắt gao nhìn chằm chằm phòng ốc đang sáng đèn.

Tu sĩ tàn sát người khác, có cái nào không phải giết đến đầy bồn đầy bát, duy chỉ có hắn vẫn là một bộ dáng gầy gò, trong bụng không ngừng truyền đến tiếng vang vì đói bụng.

Chương 488 - Tạo Dựng Cơ Sở Chợ Quĩ 2

Chương 488. Tạo Dựng Cơ Sở Chợ Quĩ 2

Viên Tứ che bụng, bên trong miệng tự lẩm bẩm:

“Mấy ngày trước đây thì cái gian phòng này căn bản là không có người ở lại, bây giờ lại đột nhiên có người, nói không chừng chính là người truyền bá...”

“Ta giết hắn cũng không quá phận, không có quá mức chút nào...”

Viên Tứ giống như là đang khuyên nhủ, an ủi lương tri còn sót lại của mình, cũng giống như là đang tìm cái lý do, hai chân lão đảo tiến đến phòng nghỉ.

Nhưng mà lúc thật sự đi tới cửa ra vào, hắn lại có chút do dự.

Kỳ thật thế gian phần lớn là người giống như Viên Tứ, không làm được việc thiện, cũng không có dũng khí làm ác, do do dự dự cuối cùng rơi vào cái chết không toàn thây.

Cửa gỗ tại trong tiếng kẹt kẹt đang chậm rãi mở ra, một mùi rượu làm người ta sợ hãi tim gan tràn ngập ngoài.

Viên Tứ nuốt ngụm nước bọt, bước chân chần chờ đi vào trong nhà, rất nhanh liền chú ý tới trên mặt bàn có đặt một chén rượu óng ánh sáng long lanh.

Rượu đang bốc hơi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, căn bản không cho hắn cơ hội lựa chọn, rượu hình thành sương mù liền tràn vào miệng mũi của Viên Tứ.

Àm!

Viên Tứ bắt đầu ngủ hôn mê bất tỉnh, rất nhanh liền vang lên tiếng ngáy.

Hắn cảm giác bản thân mình đang nằm mơ một giấc mộng cực kì mơ hồ và thanh tĩnh, nhưng ý thức lại không hề hay biết chút nào, giống như hồn phách cùng thân thể tách rời.

Viên Tứ thầm nghĩ hồng bút, chẳng lẽ Thần nhai thật có giấu tu sĩ Nguyên Anh trở lên, nếu không thì làm sao lại có thể lặng yên không một tiếng động liền xuống tay với mình.

Lấy tu vi Trúc Cơ kỳ của hắn mà ngay cả sức phản kháng cũng không có, thì chỉ có Nguyên Anh kỳ trở lên ra tay.

Đợi tới lúc Viên Tứ khôi phục tri giác, đột nhiên chú ý tới bốn bề lại là một chỗ đạo quan, sương mù nồng đậm bao phủ giữa thiên địa.

Cây dương liễu lắc lư theo gió, tửu tuyến óng ánh sáng long lanh, mọi thứ không giống đồ vật từ nhân gian.

Làm cho hắn kinh ngạc nhất là, một tiếng Kinh Minh gào thét đỉnh tai nhức óc vang lên, trong mây mù vậy mà mơ hồ hiện ra bóng đen to lớn.

Trong mắt Viên Tứ lóe ra quang mang, giống như về tới hai mươi mấy năm trước.

Khi đó hắn còn chưa bị vây ở Thần nhai, cùng sư phó đi du lịch Tĩnh Châu, cũng là vào lúc đó nghe nói tới các loại kỳ trân dị thú trên đời này.

“Côn to lớn, không biết mấy ngàn dặm vậy. Khi hóa làm chim, mang tên là Bằng, sải cánh chim Bằng, không biết mấy ngàn dặm...”

Hắn còn chưa có nói xong, cũng cảm giác mây mù tách ra cái khe hở.

Một vị Tiên nhân từ đó đạp không đi đến đây, bên cạnh thân có Tiên Hạc quay chung quanh, mỗi bước chân trên mặt đất đều mọc ra Tiên thụ Kim Chi Ngọc Diệp.

“Tiên... Trên đời thật có tiên...”

Viên Tứ chưa hề gặp qua mộng cảnh đắc đạo thành tiên, nhưng giờ phút này vẫn không khỏi lệ nóng doanh tròng, thậm chí hận không thể dâng ra tim phổi của mình.

Điểm hồn đứng ở trước người Viên Tứ, để hấn thành kính quỳ hai đầu gối xuống.

Nhậm Thanh thấy rằng mình cũng không cần phải nói nhiều, chỉ sừng sốt mấy hơi mới mở miệng nói:

“Viên Tứ, ngươi có nguyện ý siêu thoát?”

“Nguyện ý...”

“Nơi đây chính là tiên thị, cách mỗi ba mươi ngày liền mở ra một lần, có thể mượn việc nằm mộng để tiến vào.”

Nhậm Thanh điểm vào cái trán Viên Tứ, đem một tia khí tức thiên đạo mộng chủng lưu tại trong nê hoàn cung hấn.

Khí tức nhỏ bé không thể nhận ra, trừ phi ra tay đối với Nê Hoàn cung của Viên Tứ, nếu không căn bản không cách nào phát hiện.

Coi như Nê Hoàn cung gặp phải tổn hại, khí tức cũng có thể tán đi bất cứ lúc nào.

Viên Tứ không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Nhậm Thanh, trong đầu là một mảnh Hồn Độn, cộng thêm bị Mộng Diệp Pháp ảnh hưởng, sớm đã không còn suy nghĩ bố trí phòng vệ.

“Ngươi có thể tại bên trong tiên thị đổi lấy đồ vật mình muốn, nhưng nhất định phải trả giá đắt.”

“Trả giá...”

Viên Tứ còn đang suy tư, Nhậm Thanh trực tiếp bắt đầu rút ra ký ức bên trong hồn phách của Viên Tứ, trong tay lập tức có thêm một bản thư tịch dày đặc.

Thư tịch tên là “Thổ Cầu Pháp”, đúng là thuật pháp hấn cần.

Ký ức lấy theo kiểu này đã tương đối hoàn chỉnh, cũng không cần lo lắng thật giả.

“Viên Tứ, ngươi muốn cái gì?”

Nhậm Thanh chuẩn bị để cho Viên Tứ kéo thêm nhiều người vào, cho nên tự nhiên phải cho tên này chút chỗ tốt.

Viên Tứ lại thở dài nói ra:

“Tiên Tôn, trước khi gia sư chết chưa từng lấy đạo hiệu cho ta, ngài có thể hay không...”

Nhậm Thanh há hốc mồm, dù sao Trạch Tiên treo lên danh hiệu Nguyên Thủy Thiên Tôn cho nên hẳn dứt khoát nói ra:

“Ngươi liền gọi là Quảng Thành Tử đi.”

“Đa tạ, Tiên Tôn.”

Viên Tứ cảm động đến rơi nước mắt.

Nhậm Thanh lật xem sách, chú ý tới phần pháp môn tu hành của Thiên Đạo pháp đã được sửa đổi, về sau trong suy nghĩ lập tức rộng mở trong sáng, sinh ra cái ý nghĩ to gan.

Chương 489 - Có Ý Định Sáng Tạo Ra Thuật Pháp

Chương 489. Có Ý Định Sáng Tạo Ra Thuật Pháp

Nhậm Thanh nhìn xem nội dung Thổ Cấu Pháp, không khỏi rơi vào trầm tư.

Viên Tứ thấy Tiên Tôn đứng thẳng không nói gì, nào dám tiến lên quấy rầy, cúi đầu quỳ xuống, đồng thời lẩm bẩm lấy đạo danh “Quảng Thành Tử” này.

“Su phó trước kia của ngươi là ai?”

“Hồi bẩm Tiên Tôn.”

“Ta nguyên là thôn phu ở vùng sơn thôn, từ một đạo sĩ vân du bốn phương đạt được thuật pháp, cũng không biết tính danh của hần.”

Nhậm Thanh khẽ gật đầu, Thổ Cấu Pháp hần là thuật pháp sơ cấp đầu đường xó chợ, nội dung liên quan ở trong, thậm chí so không bằng Thanh Phong Luyện Khí pháp.

Cũng may yếu tố hạch tâm cũng không hề có sự khác biệt.

Đầu tiên là Thiên đạo pháp trải qua cải biên, sau đó từ đầu tới đuôi liền chưa từng đề cập tới Thiên Đạo Trùng.

Nếu không phải Nhậm Thanh tiếp xúc qua Thiên Đạo pháp chân chính, căn bản là không nhìn ra dị dạng, chỉ cho rằng tu tiên chính thống chính là như thế.

Hần càng xem càng cảm thấy kinh hãi, thật sự là bởi vì câu chữ trong Thổ Cấu Pháp cất giấu không ít tin tức, tỉ mỉ suy nghĩ không khỏi cực sợ.

Tĩnh Châu xác thực như Nhậm Thanh suy đoán.

Tầng Tàn Nguyệt tràn ngập chân nguyên, mà tầng trắng non tương đối mỏng manh.

Chỗ sâu lòng đất Tĩnh Châu, rất có thể tồn tại Thiên Đạo Trùng Địa Tiên kỳ to lớn, hóa thành linh mạch duy trì cục diện trước mắt.

Phàm nhân muốn tu luyện Thiên Đạo pháp, đầu tiên cần làm cho thân thể hấp thu dung hợp chân nguyên, từ đó sinh ra trùng dị hoá bản mô phỏng.

Trùng dị hoá bản mô phỏng vô cùng kỳ quặc, tương đương với nhận thiên đạo tán thành.

Theo Nhậm Thanh, mô phỏng trùng cùng nguyên bản Trúc Cơ sinh linh căn không khác biệt lắm, để thân thể dị hóa thay thế linh căn hấp thu chân nguyên trong không khí.

Nhưng vấn đề là cái gọi là chân nguyên, kỳ thật nơi phát ra là Địa Tiên Thiên Đạo Trùng.

Địa Tiên Thiên Đạo Trùng muốn thu hồi chân nguyên, dù là tu sĩ đạt tới Phi Thăng kỳ lại như thế nào, vẫn là không hề có lực hoàn thủ.

Tu sĩ Tĩnh Châu tương đương với là tu luyện Địa Tiên Thiên Đạo Trùng, chính là làm áo cưới.

Nhưng mà Địa Tiên Thiên Đạo Trùng làm như thế, rất có thể là vì đối kháng huyết nguyệt, cho nên sẽ tận lực duy trì yên ổn tầng Tàn Nguyệt.

Theo lý thuyết, hệ thống Vô Vi đạo quan mới càng thích hợp Thiên Đạo Trùng sinh sống phồn diễn, bây giờ càng giống bị buộc bất đắc dĩ.

Huyết nguyệt thì hoàn toàn ở vào thượng phong, thông qua phương thức phân tầng thế giới, không ngừng đem tu sĩ chất

lượng tốt mang đến thế giới tăng cao.

Cả hai tạo thành loại cộng sinh khác.

Như thế thuật pháp kỳ thật đã thoát thai từ Thiên Đạo pháp, hẳn là xưng là “Thiên trùng pháp” mới đúng, dù sao trên bản chất hoàn toàn khác biệt.

Nhậm Thanh nếu như tu luyện thiên trùng pháp, có thể nói là trăm hại không một lợi, thậm chí sẽ dẫn đến bản thân bị Địa Tiên Thiên Đạo Trùng không chế.

Nhưng hẳn nghĩ lại một chút, vẫn không khỏi sinh ra cái ý nghĩ to gan.

Bên trong Quỷ ảnh liên tồn tại Thiên Đạo Trùng, Nhậm Thanh nếu là có thể phục khắc hình thức thiên trùng pháp, hoàn toàn có thể để cho rất nhiều tu sĩ ỷ nuôi u nguyên, làm phương thức giống Địa Tiên Thiên Đạo Trùng.

Ngẫm lại liên kinh khủng, luận khả năng cắt rau hẹ vẫn là lợi hại hơn Thiên Đạo Trùng.

Nhưng mà hạn mức cao nhất của thiên trùng pháp chủ yếu xem bản thân Thiên Đạo Trùng, U Minh Công của Nhậm Thanh chỉ có Kết Đan kỳ, nhờ vào đó tu luyện thiên trùng pháp, Trúc Cơ đã là tuyệt lộ, trừ phi Thiên Đạo Trùng tiếp tục tấn thăng.

Nhưng chỗ tốt thực tế rất có sức hấp dẫn.

Từng vị tu sĩ thiên trùng pháp sẽ tương đương với trợ giúp Thiên Đạo Trùng tu luyện, đợi thời cơ chín muồi Nhậm Thanh thu hồi u nguyên, nhờ vào đó để U Minh Công tấn thăng Nguyên Anh kỳ, thậm chí là Phân Thần kỳ.

Nhưng mà muốn nghiệm chứng ý nghĩ này, còn cần U Minh Công cải tạo thành thiên trùng pháp, đồng thời không thể gây nên Địa Tiên Thiên Đạo Trùng chú ý.

Cũng không phải hẳn không muốn mở rộng chợ quỳ, nhưng muốn hình thành quy mô, tránh không được tiếp xúc đến từng cái thể lực, khó tránh khỏi liên lụy không rõ.

Vẫn là đợi tới Thích Âm Thần lại nói, hoặc là hiểu rõ càng nhiều Tĩnh Châu.

So sánh với chợ quỳ, mượn nhờ thiên trùng pháp phát triển thể lực phải an toàn nhiều hơn không thể nghi ngờ, dù sao sợ là Tĩnh Châu ngay cả Phân Thần kỳ cũng không phải số ít.

Nhậm Thanh có được kế hoạch đại khái cho sau này, dự định từng bước một tới.

Mặc dù tránh không được việc có nhiều mạo hiểm, nhưng nếu là thật thành công, như vậy thì có hi vọng thoát ly Tĩnh Châu, nếu không thì hoàn toàn xa xa khó vời.

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn về phía Viên Tứ, mắt thấy sắc trời ngoại giới dần dần muộn, liền mở miệng nói ra:

“Quảng Thành Tử...”

“Có đệ tử.”

Ban thường đạo hào đặt bên trong ở Đạo Môn, kỳ thật đã coi như là có sư đồ chi thực, chỉ là ký danh đệ tử địa vị không cao.

“Tiến đến tìm năm hài đồng vô nhân vô quả, làm thành công ta sẽ liên hệ với ngươi.”

Chương 490 - Có Ý Định Sáng Tạo Ra Thuật Pháp 2

Chương 490. Có Ý Định Sáng Tạo Ra Thuật Pháp 2

Nhậm Thanh nếu là thật sáng chế thiên trùng pháp độc môn thuộc về mình, như vậy khẳng định phải truyền thụ ra ngoài, dứt khoát từ hải đồng bồi dưỡng lên là được rồi.

Hải đồng tính dẻo cao hơn, cũng không có nhiều mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ.

Điền A cũng là một lựa chọn không tệ, chính là linh trí hơi thấp một chút.

Viên Tứ sừng sốt một chút, lập tức mở miệng bằng lòng:

“Tiên Tôn căn dặn, đệ tử nhất định hết sức nỗ lực.”

Nhậm Thanh khoát tay, một bình đào tửu rơi vào giữa hai tay Viên Tứ, khi hắn còn chưa phản ứng, liền cảm giác trời đất bắt đầu quay cuồng.

Tại dưới tác dụng Mộng Điệp Pháp, ý thức Viên Tứ biến mất tại lao tù trong bụng, rất nhanh liền trở về bản thể Nê Hoàn cung.

Đạo quan trung tâm hồ rượu chậm rãi biến mất, điểm hồn cũng một lần nữa liền quay về bộ dáng nguyên bản.

Viên Tứ qua trong giây lát liền thức tỉnh, sau khi nhìn xung quanh thì biểu lộ cực kì mê mang.

Hắn hiện tại đang nằm tại trong sân quanh quẽ, giống như trước đây là bởi vì ngửi được mùi rượu, kết quả vừa đi vào trong phòng liền bị say hôn mê bất tỉnh.

Đầu Viên Tứ có chút nhói nhói, giống như say rượu mới vừa tỉnh.

Cửa sổ phòng ốc đóng chặt, cũng không thấy nửa điểm ánh nến sáng lên, từ mạng nhện ở các nơi liền có thể nhìn ra, căn bản không có ai ở nơi này.

Viên Tứ bất tri bất giác đứng người lên, mộng cảnh trong trí nhớ vẫn rõ ràng không thôi, thậm chí lời nói Tiên Tôn còn vẫn rõ mồn một trước mắt.

Hắn hiểu không rõ ràng tình trạng, nhưng lập tức chú ý tới trong ngực có thêm bình rượu.

Viên Tứ sững sốt mấy hơi, lập tức hô hấp dồn dập thu hồi rượu, sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì ly khai khu dân cư.

Kết quả hắn còn chưa đi ra bao xa, liền đụng vào một vị nam tử xấu xí.

Trong miệng nam tử không biết đang nhai cái gì, máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

Biểu lộ hắn say mê đánh giá Viên Tứ, trêu tức nói ra:

“Viên ăn mày, vị đẹp của thịt người chưa có hưởng qua, làm sao cảm giác...”

“Hắc hắc, ngươi sợ là mất hứng mà về rồi?”

Viên Tứ không khỏi dừng bước chân lại, trước kia hắn đều sẽ e ngại đi đường vòng ly khai, nhưng lúc này trong lòng lại phun lên một cỗ lửa giận vô danh.

“Lại Cầu, chớ có lại xưng hô vớ vẩn, ta tên là Quảng Thành Tử, ngươi phải nghe cho kỹ.”

Viên Tứ sau khi nói xong liền phát tay áo mà đi, ngay cả hắn cũng không có ý thức được, tâm tính bản thân ở trong thời

gian ngắn liền sinh ra biến hóa.

Lại Cầu mãi đến khi không thấy tăm hơi bóng lưng Viên Tứ, sắc mặt mới trở nên xanh xám, trong lòng đã đem Quảng Thành Tử ghi nhớ.

“Ăn tim gấu gan báo rồi, thật là chán sống.”

“Chờ hiểu rõ ràng Anh Hồ kiêng kị, lão tử sẽ bắt ngươi phẫu thuật đầu tiên...”

Viên Tứ tâm tình thư sướng, vừa đi vừa lo lắng lấy lời nhắc nhở công việc của Nhậm Thanh.

Nếu như là đổi lại cái tu sĩ khác, tìm hài đồng vô nhân vô quả không được, trực tiếp người tự tạo ra hài nhi không tra không mẹ.

Nhưng Viên Tứ nhưng lại chưa bao giờ nghĩ như vậy, sợ bởi vậy khinh nhờn Tiên Tôn tín nhiệm.

“Đi tiêu kim địa xem một chút, nghe nói nữ tử hồng trần phần lớn là có nuôi hài đồng mồ côi?”

Viên Tứ bước nhanh đi đi góc Thần nhai, thật tình không biết Nhậm Thanh đang chú ý hẩn.

Nhậm Thanh dựa vào có chút khí tức mộng chung, miễn cưỡng cảm ứng được động tĩnh Viên Tứ, thấy đối phương cũng có tính là cẩn thận, liền yên lòng.

May mắn mà có Khánh Duyên trấn đem Thần nhai phong tỏa, cự ly xa cũng chỉ tầm ngàn mét, Nhậm Thanh duy trì thuật pháp không cần mất quá nhiều tinh lực.

Có thể nói đoạn thời gian này, đối với hẩn thì càng giống cơ hội cầu phát dục.

Điều kiện tiên quyết là Anh Hồ xuất hiện sẽ không dẫn đến Thần nhai sinh ra kịch biến.

Nhậm Thanh không ngừng lật xem Thỏ Cầu Pháp, dần dần bắt đầu làm ra sửa chữa đối với U Minh Công, nhưng mà tin tức thiên trùng pháp vẫn là quá ít.

Mà thiên trùng pháp của hắn lại hoàn toàn khác biệt, cần cân nhắc các mặt, đặc biệt là bản thân Thiên Đạo Trùng cùng Địa Tiên Thiên Đạo Trùng khác biệt.

Nhậm Thanh muốn đem suy nghĩ hoàn toàn tập trung, nhưng căn bản không cách nào tiến vào trạng thái.

Thật sự là Anh Hồ liên lụy tới suy nghĩ quá nhiều, muốn để hắn không để ý đến chuyện bên ngoài như lúc ở Tương Châu, căn bản không thực tế.

Hắn dứt khoát đi ra ngoài vào lúc ban ngày, dù sao chủ thứ song hồn, cũng sẽ không chậm trễ tiến độ hoàn thiện thiên trùng pháp.

Nhưng mà Nhậm Thanh khó tránh khỏi sẽ phân thân, bên trong bất tri bất giác lại tới cửa ngõ Tam Mộc.

Lông mày hắn nhíu lại, Thần nhai coi trọng chính là nhập thổ vi an, dù là cả nhà già trẻ chết thảm, hàng xóm cũng sẽ đi ngõ hẻm Tam Mộc mua quan tài.

Trên lý luận mà nói, ngõ hẻm Tam Mộc có thể tiếp xúc đến tất cả thi thể Thần nhai.

Nếu là Anh Hồ hiện thân giết người, Nhậm Thanh trong thời gian ngắn liền có thể phát giác được, sau đó lập tức làm tốt chuẩn bị, không để tai họa liên quan đến chính mình.

Nhậm Thanh trực tiếp đi vào bên ngoài tiệm quan tài.

Chương 491 - Làm Quan Tài Và Suy Nghĩ Thuật Pháp

Chương 491. Làm Quan Tài Và Suy Nghĩ Thuật Pháp

Trải qua hai ngày huyết tinh tấy lễ, tử thương ở Thần nhai chỉ ít có mấy chục, nhân số cần hạ táng cũng biến thành càng ngày càng nhiều.

Lúc này sắc trời vừa mới đến giữa trưa, nhưng trong ngõ Tam Mộc đã có lấy mấy đợt người chờ đợi, ầm ầm còn có thể nghe được tiếng nữ quyến thút thít.

Quan lão vẫn có vẻ không nóng không vội, mặt trời lên cao mới mở ra cửa lớn của cửa hàng.

“Khụ khụ khụ, tự chọn quan tài, đem lương thực đặt ở phía sau cửa là được.”

Dân chúng trầm mặc không lời đi vào trong cửa hàng, bọn hần gánh vác lấy thi thể hơi có vẻ hư thối, hai tay khoa tay múa chân về kích thước quan tài.

Nhậm Thanh phát hiện trong quan tài thực tại là trong nóng ngoài lạnh, số lượng trong cửa hàng quan tài đã thêm mấy lần, nói rõ là hần chế quan tài không phân ngày đêm.

Quan lão hơi híp mắt lại, vẫn đang dùng lưỡi dao cắt chém tấm ván gỗ, nhưng mà hần đột nhiên có chỗ ý thức, ánh mắt lộ ra từng tia từng tia hàn ý.

Nhậm Thanh rất là quen thuộc tiếp đón những cư dân đặt hàng quan tài, còn có thể giúp khuôn vận thi thể, căn bản không có coi mình là ngoại nhân.

Khi hấn tại tiếp xúc những thi thể này, trên mặt lộ ra vui mừng không dễ dàng phát giác, biểu lộ cũng bắt đầu biến thành như có điều suy nghĩ.

Quan lão nhú mày lại, đối với Nhậm Thanh xuất hiện có chút sâu ác kỳ phiến.

Hấn cũng không còn mấy ngày để sống, vì sao còn không kiếm thanh nhàn cho mình.

Mà lại tại trong mắt Quan lão, Nhậm Thanh hoàn toàn là khối gỗ mục, trước sau mười mấy ngày vậy mà tu vi không có nửa điểm tiến bộ.

Hấn cũng lười để ý tới Nhậm Thanh, tiếp tục chế luyện quan tài trong tay.

Trong cửa hàng quan tài rất nhanh liền bị bán hết, nhưng lấy được cũng chỉ là một chút hạt vừng nát hạt thóc, căn bản không có chút giá trị.

Dân chúng rất thức thời ly khai ngõ hẻm Tam Mộc.

Quan tài lão vốn ban đầu coi là Nhậm Thanh cũng sẽ cứ thể từ bỏ, không nghĩ tới một lát vậy mà vang lên âm thanh chặt gỗ, trong ngõ hẻm có vẻ không gì bất ngờ sánh được.

Hấn cường chế lấy không vui trong lòng mà dòi con mắt, ánh mắt nhìn không được nhìn về phía Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh thuần thực bổ ra cây lớn, sử dụng lực đạo vừa đúng, động tác càng là không dư thừa chút nào, giống như đã rõ ràng trong lòng.

Chỉ là đối với chế tác quan tài tránh không được việc không quen tay, thỉnh thoảng liền sẽ ngừng tay.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Nhậm Thanh càng tăng hiệu suất sản xuất hàng loạt quan tài.

Tức giận của Quan lão lập tức tan thành mây khói, ngược lại đối với kỹ nghệ chế quan tài của Nhậm Thanh là cảm giác ngoài ý muốn sâu sắc, vậy mà thất thần một thời gian.

Tại bên trong bầu không khí yên tĩnh, Nhậm Thanh trông bầu vể gáo hoàn thành chế quan tài, thậm chí còn so với Quan lão nhanh hơn.

Quan lão không phản bác được, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Mấy cái quan tài đầu tiên của Nhậm Thanh coi như thô ráp, có thể nhìn ra kinh nghiệm không đủ, nhưng kỹ nghệ lại theo thời gian đột nhiên tăng mạnh, trở nên càng thêm thuần thực.

Quan lão vẻ mặt phức tạp, tuy nói độ khó chế quan tài không cao, nhưng dù sao cũng là vắn vện xem mấy lần liền có thể nắm giữ, đúng là thiên phú dị bẩm.

Chỉ tiếc tư chất quá kém, ngay cả tới Luyện Khí kỳ cũng tốn sức.

Nếu là hắn có thể sống lâu mấy năm, nói không chừng thực sẽ sinh ra mấy phần tâm tư.

Quan lão đột nhiên có thêm nhiều trắc ẩn.

Ngược lại cũng không phải dự định trợ giúp Nhậm Thanh tại phương diện tu luyện, thực tế bất lực.

Chủ yếu đang muốn chờ sau khi hắn chết, ngõ hẻm Tam Mộc xác thực cần cái người chế quan tài.

Nhưng mà nếu là Quan lão biết rõ Nhậm Thanh trong khi chế quan tài, còn nhất tâm lưỡng dụng hoàn thiện thuật pháp, chỉ sợ cũng nói không nên lời.

Nhậm Thanh tiếp tục chế quan tài, lập tức Quan lão đi đến bên cạnh hắn bắt đầu chỉ đạo.

Nhưng mà Quan lão dạy nửa ngày rồi không tiếp tục nhiều lời, nhưng ngẫu nhiên còn có thể lưu tâm chú ý.

Nhậm Thanh phát hiện Quan lão làm người nhìn như không dễ ở chung, kì thực chỉ cần hiểu tính tình, tâm tư vẫn là rất dễ đoán.

Đối với hắn mà nói, dù là không thu được Huyền Thiên Pháp của Quan lão, chỉ là thu hoạch tại ngõ hẻm Tam Mộc đã nhiều hơn so với trong tưởng tượng.

Nguyên bản Nhậm Thanh chỉ tính toán căn cứ tử trạng thi thể dự đoán tình huống Anh Hồ, dùng cái này sớm làm chuẩn bị.

Nhưng khi hắn tiếp xúc với thi thể mới một chút, kỳ thật rất nhiều dân chúng là có nắm giữ thuật pháp, mặc dù tu vi cao thấp không đều.

Bọn hắn nắm giữ là nhập môn pháp cùng loại Thanh Phong Luyện Khí pháp, Trúc Cơ chính là đỉnh.

Nhưng thân thể hấp thu chân nguyên sau đó sinh ra trùng dị hoá bản mô phỏng, lại là kinh nghiệm phi thường quý báu.

Tốc độ Nhậm Thanh hoàn thiện U Minh Công bởi vậy tăng tốc chỉ ít một phần ba, trải qua lặp đi lặp lại sửa chữa, đã miễn cưỡng tạo dựng ra hình thức ban đầu.

Hắn hiện tại gặp phải vấn đề chủ yếu là Thiên Đạo Trùng bản thân tu vi quá thấp, không thể nào làm được phát ra chân nguyên giống Địa Tiên Thiên Đạo Trùng.

Chương 492 - Làm Quan Tài Và Suy Nghĩ Thuật Pháp 2

Chương 492. Làm Quan Tài Và Suy Nghĩ Thuật Pháp 2

Nhậm Thanh cường chế vôi vàng xao động đáy lòng, tiếp tục hoàn thiện thiên trùng pháp.

Nếu như Thiên Đạo pháp có thể thành công, cái giá chỉ cần quỹ ảnh có thể tiếp nhận, nói không chừng có thể tiết kiệm mấy trăm thọ nguyên tấn thăng U Minh Công, tiên thị ở Tỉnh Châu cũng có thể đi vào quỹ đạo.

Quan lão sau khi nhàn rảnh, liền có chút mê mang không có việc gì làm.

Mà Nhậm Thanh chuyên chú vào chế quan tài cùng tiếp đãi dân chúng, đến chạng vạng tối liền tự ly khai ngõ hẻm Tam Mộc, thậm chí giống như không để ý chút nào, Quan lão cũng không phát hiện ra.

Quan lão muốn để Nhậm Thanh lấy nhiều lương thực mang đi, nhưng đã hoàn toàn không thấy hấn.

Nhưng hấn lại không sinh ra tức giận, có cảm giác người già vô dụng.

Nhậm Thanh hiện nay đã tìm tới phương hướng hoàn thiện thiên trùng pháp, đến ngõ hẻm đây Tam Mộc cũng chính là vì thu thập tin tức, không còn cầu mong gì khác.

Hấn có thể cảm nhận được thiên trùng pháp dần dần chấp vá mà thành, trong lúc đó mất ăn mất ngủ, thậm chí cũng cảm giác thời gian trôi qua nhàm chán.

Sinh hoạt cũng biến thành một đường thẳng.

Giữa trưa lúc hắn đi vào trong cửa hàng, không nói tiếng nào bận rộn đến chàng vạng tối rồi đi, căn bản cùng Quan lão không có bất kỳ giao lưu.

Dân chúng đối với nhu cầu quan tài cũng bắt đầu hạ xuống, có thể thấy được đại bộ phận thi thể đều là mấy ngày trước đây còn sót lại, chưa có bởi vì dị quỷ mà chết.

Nhưng mà Anh Hồ chậm chạp chưa thể xuất hiện, thậm chí để Nhậm Thanh cũng không khỏi hoài nghi, loại dị quỷ này có phải bịa đặt hay không.

Quan lão một mực đang quan sát Nhậm Thanh, ngược lại xem không hiểu hắn, nhưng mấy lần muốn mở miệng, cũng bị hắn cố nín lại.

Liên tục mấy ngày, về sau Quan lão rốt cục phá vỡ trầm mặc.

“Nhậm Thanh, ngươi...”

Nhậm Thanh vốn là đang suy nghĩ công việc thiên trùng pháp, nghe tiếng sau lập tức thốt ra:

“Chân nguyên cùng thân thể tương dung, có thể không chế tứ chi hoặc là nội tạng dị hoá hay không?”

Quan lão hơi sửng sốt, chẳng lẽ Nhậm Thanh ngay cả luyện khí đúc căn cơ cũng không hoàn thành?

Nhậm Thanh tự mình lầm bầm:

“Chân nguyên lưu chuyển tại bên trong kỳ kinh bát mạch, cuối cùng sẽ bị thân thể hấp thu, trong đó nhất định tồn tại liên quan.”

Quan lão thở dài một hơi.

Hắn gián tiếp ý thức được Nhậm Thanh cũng không có truyền thừa, chỉ sợ thuật pháp cũng không tiếp xúc qua, cho nên mới chậm chạp không đạt được Luyện Khí.

Cũng không biết Nhậm Thanh tư chất như thế nào, nếu được một phần mười ngộ tính liền là đủ.

“Có loại thuật pháp tên là Dẫn Mạch Pháp, xác thực có thể câu thông chân nguyên, tái tạo căn cơ.”

“Quan lão, có thể nói cụ thể một chút không?”

Quan lão nhìn Nhậm Thanh vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng nghĩ muốn cự tuyệt, ngoài miệng lại nhin không được mở miệng nói:

“Nhớ kỹ đừng truyền ra ngoài...”

“Được rồi, người truyền ra ngoài cũng không có việc gì, đợi ta chết đi là được.”

“Đan điền chính là trụ cột trong cơ thể con người, bốn bề phân bố ba mươi sáu chỗ ẩn huyết...”

Nhậm Thanh âm thầm đem Dẫn Mạch Pháp ghi lại, trong nháy mắt lòng rộng mở trong sáng, chỉ ít tiết kiệm mấy tháng, không hổ là Nguyên Anh kỳ.

Quan lão nói Dẫn Mạch Pháp kỹ càng, vừa định tiếp tục bổ sung thêm.

Kết quả hắn nghe được bên trong miệng Nhậm Thanh tự thuật Dẫn Mạch Pháp rườm rà không gì sánh được, đồng thời còn suy một ra ba, không khỏi khí huyết tràn vào đầu.

Quan lão đỡ vách tường ngồi xuống, trong ánh mắt không khỏi có thêm tia không thể thế nhưng, dù sao thọ nguyên gần hết, sau khi chết rồi thì hắn cũng không quản hồng thủy ngập trời.

“Nhậm Thanh ngơoi nghe cho kỹ, ta truyền thụ ngơoi một môn thuật pháp, tên là Thiên Huyền pháp...”

Ngữ khí Quan lão nói ngang nhiên, nhưng xem Nhậm Thanh mặt không thay đổi, lại có cảm giác cảm giác tê nhạt vô vị, khí tức giảm xuống hơn phân nửa.

“Được rồi, ta viết cho ngơoi đi.”

Nhậm Thanh nhờ vào đó đạt được Huyền Thiên Pháp, tốc độ hoàn thiện U Minh Công lại tăng lên không ít, đã có thể nhìn ra mảnh khóc trong đó.

Huyền Thiên Pháp đối với cảnh giới cao miêu tả kỹ lưỡng hơn.

Có thể nhìn ra thiên trùng pháp Tĩnh Châu mặc dù từ Thiên Đạo pháp sửa chữa mà đến, nhưng cảnh giới Nguyên Anh trở lên lại xuất hiện khác biệt ngày đêm.

Dựa theo Quan lão nói, Nguyên Anh kỳ liền có thể triệt để hóa thân tiên anh, phân thân thậm chí có thể thỉnh thượng tiên, có thực lực quỷ thần khó lường.

Đây cũng là nguyên nhân dù là thọ nguyên hắc gần hết, tại Thần nhai vẫn không người dám trêu chọc.

Nếu như bản thân có Tiên thể, tại Nguyên Anh kỳ sẽ phát huy ra thực lực viễn siêu tưởng tượng, đột phá cảnh giới cũng là tùy tiện.

Nhậm Thanh suy đoán cái gọi là Tiên thể, sợ là Thiên Đạo pháp lưu lại trong người Tĩnh Châu, hẳn là xa xa không bằng được Hoàng Tuyền tiên cốt của hắn.

Chớ nói chi là U Minh Công tấn thăng Nguyên Anh kỳ, về sau Hoàng Tuyền tiên cốt còn có thể thuế biến.

Nhưng mà Quan lão không nói tới một chữ Phi Thăng kỳ, có thể thấy được người Tĩnh Châu nhận Địa Tiên Thiên Đạo

Trùng hạn chế, rất khó đến cảnh giới này.

Chương 493 - Anh Hồ Xuất Hiện

Chương 493. Anh Hồ Xuất Hiện

Nhậm Thanh ngẫu nhiên hỏi thăm Quan lão, rất nhiều chỗ khó bởi vậy giải quyết dễ dàng.

Ngược lại là Quan lão nhiều lần bị hỏi, đặc biệt là nội dung dính đến Nguyên Anh kỳ.

Hắn tránh không được nói thắm trong lòng vài câu, luôn cảm giác Nhậm Thanh cũng còn chưa từng tấn thăng Luyện Khí kỳ, liền muốn hiểu rõ ràng thuật pháp, thực tế không hợp thói thường.

Nhậm Thanh vì mau chóng hoàn thành thiên trùng pháp, tự nhiên cũng không đi cân nhắc quá nhiều.

Đợi thuật pháp triệt để hoàn thiện, đã là mười mấy ngày sau.

【 U Minh Thiên Trùng pháp 】

【 Do Nhậm Thanh sáng tạo, tu luyện cần lấy nước bọt Thiên Đạo Trùng trùng ăn vào, đợi cho huyết dịch sinh ra dị hoá, mới có thể tu thành. 】

【 hạn mức cao nhất thuật pháp cùng một nhịp thở với Thiên Đạo Trùng, không thể vượt qua tu vi Thiên Đạo Trùng, đồng thời bị hạn chế. 】

【 có thể hấp thu chân nguyên dị chủng tu luyện, tiêu hóa xong có thể hoàn toàn phòng ngừa tị nạn. 】

Trùng dị hoá bản mô phỏng vì sao muốn nhằm vào huyết dịch, chủ yếu Nhậm Thanh cân nhắc huyết dịch đối với thân thể rất quan trọng, đồng thời bất cứ lúc nào đều có thể bóc ra.

Nước bọt đối với Thiên Đạo Trùng cũng không tổn hại, nhờ vào đó nhập môn Luyện Khí kỳ, về sau thông qua hấp thu chân nguyên tu sĩ Tĩnh Châu liền có thể lớn mạnh tu vi.

U Minh pháp của Nhậm Thanh dù sao không có đạt tới Địa Tiên, chỉ có thể mưu lợi.

Bởi vì u nguyên do chân nguyên cấu thành, Địa Tiên Thiên Đạo Trùng vẫn có thể hấp thu bất cứ lúc nào, nhưng mà âm thầm lại bị Nhậm Thanh lưu lại cửa sau.

Khiến cho Nhậm Thanh Thiên Đạo Trùng cũng có thể hấp thu u nguyên, để mà lớn mạnh bản thân.

Có hệ thống bảo hộ, hấn lúc này mới yên lòng lại, nhưng mà lúc thu hoạch u nguyên, vẫn là cần chú ý cẩn thận.

Hấn chỉ là để thiên đạo trùng pháp làm ra thử nghiệm, dù là thất bại cũng không sao.

Thu hoạch u nguyên còn có thể dùng hình thức giao dịch, nhờ vào đó phát động hiệu quả duyên thọ của Mộng Điệp Pháp, đúng là có tính khả thi...

Vậy thu hoạch u nguyên cũng không cần phải tát ao bắt cá, mỗi lần để Thiên Đạo Trùng hấp thu một bộ phận, lượng biến cũng có thể gây nên chất biến.

Trọng yếu nhất chính là nhờ vào đó tạo thành cơ sở cho tiên thị.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần chỉ cảm thấy thần thanh khí sáng, Viên Tứ hấn là cũng đã chuẩn bị kỹ càng những đứa bé, tát cả cũng có vẻ thuận lợi.

Hắn nhìn về phía Quan lão, dù sao hắn cung cấp rất nhiều tin tức thuật pháp, đối với mình trợ giúp cực lớn, cũng nên cho đối phương một lời nhảm nhí.

U nguyên từ trong cơ thể quỷ ảnh tuôn ra, từ huyết Dũng Tuyền lòng bàn chân lưu chuyển tiến vào trong kinh mạch.

Nhậm Thanh sáng lập ra U Minh Thiên Trùng pháp chủ yếu là cho người khác tu luyện, nhưng mà bản thân mình đã xác định vấn đề không lớn.

U nguyên vững vàng đi vào trong đan điền, hắn tán phát khí tức cũng miễn cưỡng chạm đến Luyện Khí kỳ.

Quan lão vừa mới bắt đầu thấy khí tức Nhậm Thanh tiết ra ngoài, trong lòng tránh không được sinh ra rung động.

Hắn đã từng là nghe nói những cái tu sĩ trời sinh Tiên thể kia, tổn hao một lát liền Trúc Cơ, chân nguyên trong cơ thể càng là có vẻ tinh thuần không gì sánh được.

Nhậm Thanh cho thấy khí tức như là tàu lượng siêu tốc, vừa muốn tiến đến đỉnh phong liền trở xuống dưới đáy, để Quan lão không biết nên nói cái gì cho phải.

Mấy ngày sau đó, Quan lão càng là á khẩu không trả lời được.

Muốn nói tốc độ tu vi Nhậm Thanh tiến triển nhanh, kỳ thật cũng không nhanh, nhưng chính là đột xuất một cái vững vàng, dù là đại bộ phận thời gian cũng đang chế quan tài.

Ngay tại trong lúc Quan lão lơ đãng, Nhậm Thanh lặng yên không một tiếng động liền đạt tới Trúc Cơ kỳ.

Sau đó lại như giống lúc trước, một mực dừng lại tại Trúc Cơ kỳ chưa từng tăng trưởng, giống như tư chất bản thân giới hạn tại đây.

Quan lão phỏng đoán có phải Nhậm Thanh làm việc đảng hoàng hay không, định tìm cái cơ hội điểm tỉnh đối phương.

Nhưng rất nhanh bình tĩnh liền bị đánh vỡ.

Thần nhai xuất hiện cổ thi thể thứ nhất chết bởi Anh Hồ, mà tử trạng lại cực kì quỷ dị.

Huyết nhục trên người mất hết, phần bụng tựa như có thai mười tháng, đợi Nhậm Thanh đem dạ dày đào lên, toàn bộ huyết nhục mất đi chứa ở bên trong.

Người này là bị cứ thể mà bị cho ăn bẻ bụng.

Quan lão ngưng trọng đem thi thể cất đặt tại trong quan tài, đợi sau khi dân chúng rời đi hỏi:

“Nhậm Thanh, người đã ăn người hay chưa?”

Nhậm Thanh dừng lại nửa hơi, mới dứt khoát hồi đáp:

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi, ta hoài nghi Anh Hồ cùng ăn thịt người có liên quan.”

Quan lão lắc đầu nói ra:

“Lúc này phiền phức lớn rồi, nếu là tu sĩ bởi vậy bỏ mình, ta sợ bọn hắc sẽ chó cùng rứt giậu...”

Tu sĩ tham dự tàn sát cũng lây dính thịt người, nếu như sợ hãi truyền bá ra, bọn hắc tuyệt đối sẽ ý đồ chạy ra khỏi Thần nhai.

“Nhưng mà cùng nhóm chúng ta cũng không quan hệ, nếu như phong tỏa Thần nhai bị đánh phá, nói không chừng người còn có thể nhờ vào đó tiến đến ngoại giới.”

“Đương nhiên, hồ dực cùng soán long thì ở nơi nào người cũng phải chú ý tới.”

Quan lão tự mình nói, hẳn thậm chí đã bắt đầu cân nhắc đường lui, không có chú ý tới sắc mặt âm trầm của Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh không biết rõ ăn thịt người là định nghĩa thế nào, nếu như lò luyện hóa huyết nhục cũng coi như...

Hắn phủ nhận.

Nói như thế nào trong bụng cũng là tự thành thiên địa, cũng không có liên quan gì.

Mà lại Nhậm Thanh cảm giác kiêng kỵ của Anh Hồ không có đơn giản như vậy, nếu không sớm nên xuất hiện tử thương.

Bây giờ tình huống càng giống có người cố tình làm, vì để Thần nhai hỗn loạn lên.

Chương 494 - Phù Dung Lôu

Chương 494. Phù Dung Lôu

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra thi thể mấy lần, cho đến khi xác định chết bởi dị quỷ, cũng không phải là người làm, mới đem nắp quan tài khép lại.

Gia quyến ở bên cũng không dám có ý kiến gì, nơm nớp lo sợ cùng đợi chờ.

Quan lão liếc mắt nhìn Nhậm Thanh, bởi vì tinh lực bản thân càng thêm uể oải, nhìn không được nằm nhắm mắt dưỡng thần trên ghế.

Hắn đối với dị quỷ không có quá nhiều chú ý, dù sao thọ nguyên đã tới gần khô kiệt.

Nhậm Thanh đi đến trước mặt gia quyến hỏi:

“Người mất vì sao mà chết?”

Gia quyến hai mặt nhìn nhau hồi lâu, có vị nam tử trung niên mở miệng giải thích:

” Trong ngày thường Vương Thủ Bảo làm công ở Phù Dung Lôu, ngày hôm đó trở về nhà liền cảm thấy không đúng, kết quả...”

“Aizz, tử trạng không rõ ràng, hẳn là chọc giận vị đại lão gia kia.”

Đại lão gia chỉ không phải tu sĩ, Thần nhai mà là xung hô của bộ phận dân chúng đối với dị quỷ, hiển nhiên vừa kính vừa sợ.

Nhậm Thanh lại chú ý tới Phù Dung Lâu trong miệng đôi phương, đó chính là chỗ Thần nhai tiêu tiên, Hoa lâu duy nhất Thần nhai.

Trừ cái đó ra, còn có vài cái sòng bạc, quyền đài, hàng thịt...

Nơi đó ăn người không nhả xương, nếu là không có chút tu vi kề bên người, sợ là ngay cả toàn thân cũng không thừa nổi, trực tiếp tiến vào trong nổi.

Quan lão nghe nói xong thái độ khác thường, biểu lộ trở nên cực kì ngưng trọng.

Đội đến gia quyến mang quan tài ly khai, về sau hẳn mới vội vàng nhắc nhở: “Không nên tới gần tiêu kim địa, ngay cả ta cũng không biết tu sĩ phía sau ra sao.”

Nhậm Thanh nhú chặt lông mày, Viên Tứ hẳn là đi Phù Dung Lâu.

Hắn bây giờ có thể mơ hồ cảm nhận được Viên Tứ, mặc dù không giống như là có bị thương hồn phách, nhưng vị trí lại cố định tại Trong Phù dung lâu, chẳng lẽ là không thoát thân nổi?

Nhậm Thanh mắt nhìn sắc trời, Phù Dung Lâu bình thường đều là buổi chiều khai trương, coi như muốn tiến đến dò xét, cũng phải chờ một lát.

Hắn nhin không được hỏi thăm tin tức Khánh Duyên trấn, Quan lão đương nhiên sẽ không tránh né, dựa theo trí nhớ mà miêu tả tình huống trong trấn.

Khánh Duyên trấn miễn cưỡng xem như yên ổn, do quan phủ duy trì lấy trật tự cơ bản nhất.

Khu vực giống như Thần nhai không phải số ít, thậm chí trấn ngoại ô có chỗ nông trường, nghe nói trọn vẹn tồn tại mười hai loại dị quỷ này.

Nhưng mà Quan lão đã bị phong tỏa tại bên trong Thần nhai mấy chục năm, bên ngoài khẳng định xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, tin tức không nhất định hữu dụng.

Quan lão hảo ý nhắc nhở:

“Nếu như ngươi ly khai Thần nhai, tuyệt đối không nên bị người khác phát hiện được người biết tên dị quỷ, nếu không rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.”

“Đa tạ Quan lão, ta biết rõ.”

Nhậm Thanh gật đầu.

Có lẽ không thể thờ ơ thêm ở Thần Nhai, còn không bằng thừa dịp loạn ly khai, lại tìm cái chỗ an toàn, vừa kinh doanh tiên thị vừa bề quan thu duyên thọ.

Khi Anh Hồ giết người càng ngày càng nhiều, chắc chắn sẽ có tu sĩ ném thử vượt qua vách tường, đến lúc đó chính là cơ hội tốt nhất.

Hắn mới không hứng thú nhúng tay vào việc người lừa ta gạt, một chút chỗ tốt cũng không có.

Nhậm Thanh dự định xác nhận Viên Tứ chết sống, sau đó lại bắt đầu chuẩn bị.

Tu sĩ tâm tính giống như Viên Tứ, rất ít gặp tại tầng Tàn Nguyệt, lại đi tìm một người khác, nhất thời hồi lâu cũng không có mục tiêu.

Duy chỉ có để Nhậm Thanh lo lắng chính là, Phù Dung Lâu khả năng cùng Anh Hồ có quan hệ.

Dị quỷ dù là chưa thể hoàn toàn giáng lâm, cũng có thực lực Âm Sai cảnh, bản thể thậm chí sẽ đạt tới Dương Thần cảnh, không thể khinh thường.

Nếu như liên lụy quá lớn, vậy hẳn chỉ có thể tạm thời trở về tầng trăng non tránh đi phong mang.

Nhậm Thanh đáy lòng âm thầm suy tư, bắt quá tay chân nhưng không có dừng lại, từng cái quan tài thành hình bị hắn đặt chồng chất vách tường.

Quan lão thấy vậy biểu lộ hơi có vẻ buông lỏng, xem ra sau khi mình chết, Thần nhai chỉ ít còn có cái người chế quan tài có thể duy trì cục diện sau cùng.

Con người Quan lão tràn ngập tơ máu, sắc mặt cũng hiện ra trắng bệch, rõ ràng là thời điểm thọ nguyên sắp khô kiệt đã đến.

Hắn khoát tay áo ra hiệu cho Nhậm Thanh, đồng thời bên trong miệng còn một mực líu lo không ngừng, giống như là cái lão nhân bố trí hậu sự.

Nhậm Thanh đỡ Quan lão dậy.

Lúc này Quan lão không có ngăn cản, bước chân trĩu nặng đi đến trong sương phòng.

Nhậm Thanh cười nhẹ nói ra:

“Đúng rồi Quan lão, xem người gần đây khí sắc không tốt, ta chuẩn bị rượu cho người bồi bổ thân thể.”

“Rượu?”

Quan lão còn tưởng rằng lỡ tai nghe lầm, kết quả hỏi thăm mấy lần mới xác định được.

Thần nhai tài nguyên thiếu thốn như thế, đừng nói là rượu, ngay cả lương thực tươi mới cũng cực kì hiếm thấy, ngoại giới đời này chỉ có lương khô.

“Nhậm Thanh, làm sao có thể...”

Quan lão chuyện xưa còn chưa nói xong, Nhậm Thanh không biết từ chỗ nào cầm ra một bầu rượu, có thể rõ ràng nghe được tiếng vang chát lỏng lắc lư bên trong.

Chương 495 - Phù Dung Lâu

2

Chương 495. Phù Dung Lâu 2

“Ta dùng lương thực còn lại của Quan lão để ủ rượu rượu, hương vị tương đối.”

Thấy Quan lão vẫn không có tin tưởng, Nhậm Thanh dứt khoát mở ra vò rượu.

Mùi rượu nhàn nhạt tràn ngập ra, hương vị chậm rãi phiêu đẳng trong gió.

Quan lão hiện ra nhanh nhẹn viển siêu bình thường, lắc mình mấy cái liền đem cửa sổ trong cửa hàng hoàn toàn đóng lại, tránh cho mùi rượu tiêu tán ra ngoài.

Lập tức hấn lại tiến đến bên cạnh vò rượu, khom người xích lại gần say đắm ở mùi rượu.

Quan lão không kịp chờ đợi dùng ngón tay chấm vào rượu bỏ vào bên trong miệng, dư vị vô tận, biểu lộ trên mặt trở nên không thể tưởng tượng nổi.

Hấn vốn cho rằng mùi rượu sẽ hỗn tạp một chút, nhưng không nghĩ tới lại là rằng môi Lưu Hương, lỗ chân lông toàn thân cũng không khỏi mở rộng ra.

Nhậm Thanh nhìn xem bộ dáng Quan lão, khoe miệng có chút co rúm.

Hấn trước đó đem đào hoa tử trộn thêm, kỳ thật hương vị chỉ có thể nói là tạm được, còn lâu mới được gọi là rượu ngon.

Nhưng mà hiệu quả duyên thọ đào hoa tửu vẫn tồn tại như cũ.

Quan lão trực tiếp liên rót mấy ngụm, nhiệt lưu không hiểu xông lên đầu.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, nguyên bản thân thể tiêu tụy giống như là hạn hán đã lâu gặp mưa rào, toàn thân vậy mà sinh ra tầng mồ hôi tinh mịn.

Đau nhức trong cơ thể cũng bị ép xuống, giống như thoát thai hoán cốt.

Quan lão cẩn thận cảm nhận đào hoa tửu tâm bổ đối với thân thể, tới lúc hắn ý thức được, Nhậm Thanh sớm đã không còn trong ngõ hẻm Tam Mộc.

Hắn lập tức phát hiện phía sau cửa của cửa hàng vậy mà chất đóng lấy mười mấy hũ rượu.

Đối với Nhậm Thanh mà nói, đào hoa tửu cũng không tính quá trân quý, dù sao con suối có thể không ngừng tuôn ra, mà lại số lượng uống rượu còn có hạn chế nhất định.

Địa phương đặc thù nhất của đào hoa tửu không phải duyên thọ, mà dù là dùng huyết nhục lò luyện tiêu hóa rượu, sẽ sinh ra men say như thường.

Dẫn đến Nhậm Thanh nếu như muốn bảo trì thanh tỉnh, mỗi ngày không được uống rượu quá nhiều.

Hắn đối với Quan lão cũng coi là có qua có lại, hắn truyền thụ cho thuật pháp chí ít có thể tiết kiệm mấy tháng, chớ nói chi là tin tức liên quan tới Khánh Duyên trấn.

Chỉ là hiệu quả duyên thọ đào hoa tửu cũng không rõ ràng, nhiều nhất tạm thời duy trì tính mạng.

Nhậm Thanh cân nhắc tại trước khi đi dứt khoát đem Quan lão cũng kéo vào tiên thị, có vị Nguyên Anh kỳ tọa trấn, có

chỗ tốt không nhỏ đối với khuếch trương.

Hắn đi xuyên qua trên đường phố, lên đỉnh đầu liệt dương chiếu rọi, rất nhanh liền đi tới tiêu kim địa.

Có thể rõ ràng cảm giác được dòng người trở nên thưa thớt, tỉ lệ tu sĩ Trúc Cơ kỳ lại tại gia tăng.

Nhậm Thanh lợi dụng U Minh Thiên Trùng pháp duy trì lấy Trúc Cơ kỳ, cộng thêm cảm giác tồn tại giảm xuống, lập tức trở nên có chút không bắt mắt.

Thần nhai vốn cũng không tính toán rộng rãi, Phù Dung Lôu kiến trúc ba tầng hiem thấy, mái hiên còn treo đèn lồng lửa đỏ, cho nên rất là rõ ràng.

Kỳ thật kiến trúc chính thể cũng không lớn, bề ngoài thậm chí xem như tương đối cổ xưa, nhưng ở Thần nhai vẫn là hiển lộ ra phồn hoa.

Phù Dung Lôu mới vừa khai trương không lâu, hoa khôi mặc hở hang đứng tại cửa ra vào mời chào khách, không ít người ồm ồm liền tiến vào.

Nhậm Thanh nhin không được đánh giá hoa khôi.

Mặc dù từ thân hình hoa khôi có thể nhìn ra là vị nữ tử đáng vẻ thướt tha mềm mại, nhưng bề ngoài dị hoá lại cực kì khoa trương.

Hắn thực tế không hiểu rõ thẩm mỹ người Tĩnh Châu, nữ tử khuôn mặt tựa như côn trùng, đến cùng là có cái địa phương gì đầy đủ để hấp dẫn người?

Nhậm Thanh đi đến trước Hoa lâu dừng lại bước chân, Viên Tứ không có gì bất ngờ xảy ra liền ở bên trong.

Hắn quang minh chính đại tiến vào bên trong Hoa lâu, mùi lạ nồng đậm đập vào mặt.

Hắn là một loại dầu trơn nào đó hòa với hương hoa, khiến cho Nhậm Thanh mơ hồ sinh ra buồn nôn, nhưng xem khách nhân bốn bề ngược lại là đắm chìm trong đó.

Trong hành lang là cái bình đài mười mét, có mấy vị hoa khô uồn ẻo người.

Bề ngoài Hoa khô dị hoá không nhiều, nhưng mùi lạ lại là trên người các nàng tán phát, từ hô hấp ở giữa từ miệng mũi phun ra.

Nhậm Thanh thấy vậy hai mắt nheo lại, trọng đồng không khỏi bắt đầu chuyển động.

“Có chút thú vị, chẳng lẽ lại là khô lỗi?”

Tại trong mắt trọng đồng của hắn, hoa khô nhìn như tươi sống, nhưng Nê Hoàn cung nhưng không có ba hồn bảy phách, tựa như một cái xác không hồn.

Nhưng mà tương tự khô lỗi chỉ chiếm non nửa, tác dụng chính là vì phát ra mùi.

Nói rõ tu sĩ phía sau Phù Dung Lôu chỉ ít Kim Đan kỳ.

Nhậm Thanh đến Tĩnh Châu xem như đại khai nhãn giới, cảm giác đối với cắt rau họ sẽ dễ dàng hơn cực lớn, xa không phải Cẩm Tốt Đường có thể so sánh.

Hắn không có vội vã tiến đến tìm Viên Tứ, dù sao Phù Dung Lôu vừa mới khai trương không lâu, đợi tới lúc nào nhiệt nhất sẽ làm cân nhắc.

Chương 496 - Phù Dung Lâu

3

Chương 496. Phù Dung Lâu 3

Cũng không lâu lắm, giọng nam bén nhọn vang lên, trong hành lang trở nên một mảnh yên tĩnh.

“Tam nương đến - “

Những cái khách quen kia nhìn không được nuốt ngụm nước bọt, dùng ánh mắt cực nóng nhìn về phía bình đài, bên trong miệng la lên cái tên Tam nương.

Hoa khôi oanh oanh yển yển rung động thân thể, giống như là đang tô đậm bầu không khí.

Nhậm Thanh đứng tại trong góc đại đường, tu vi Trúc Cơ kỳ cũng thu liễm, còn có huyền thuật Kính Trung Tiên bao quanh bản thân.

Lấy những cái tu sĩ Tĩnh Châu kia chỉ tu nhục thân, cho dù có trình độ Phân Thần kỳ, cũng thật không nhất định có thể phát giác được hẳn.

Hắn hoài nghi Tam nương chính là tu sĩ phía sau màn Phù Dung Lâu, chuẩn bị các thứ đợi nàng lên bục, liền thuận thế chạy đi tới vị trí Viên Tứ.

Nhưng mới trôi qua mấy giây, con người Nhậm Thanh bỗng nhiên phóng đại.

Vách tường phía sau bình đài vậy mà bắt đầu nhúc nhích như là huyết nhục, lập tức vỡ ra khe hở, một cái đuôi huyết nhục không lông duỗi ra.

Cái đuôi cuối cùng nối liền với một cái nữ tử mỹ mạo như hoa, chính là Tam nương.

Tam nương giống như một con rối, thân thể mềm mại không xương nhẩy múa, bên trong miệng hát ra tiếng ca du dương dễ nghe, để cho người ta đắm chìm trong đó.

Khách nhân Phù Dung Lôu căn bản liền không có phát hiện Tam nương quý dị, hai mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm đối phương, khóe miệng còn có nước bọt chảy ra.

Nhưng Nhậm Thanh càng thêm lung phát lạnh.

Tràng diện này để hấn nhớ tới một loại loài biển sâu cá, tên là cá đèn lồng.

Trên đầu cá đèn lồng mọc ra một cái đèn lồng, dùng để hấp dẫn con mồi tới gần, cuối cùng dùng cặp hàm mạnh mẽ đem con mồi xé rách thành mảnh vỡ.

Nhậm Thanh phủ định suy nghĩ tu sĩ phía sau Phù Dung Lôu là kim đan kỳ, từ cái đuôi kinh khủng đến cực điểm liền có thể nhìn ra.

Tuyệt đối là một loại tồn tại nào đó không phải người.

Hấn thậm chí hoài nghi tin tức mà Quan lão nói khác với sự thật cực lớn, mấy chục năm không tiếp xúc với ngoại giới, chỉ sợ sớm đã cảnh còn người mất.

Tam nương múa một lúc, tứ chi toàn thân xương cốt phát ra tiếng vang gánh nặng không chịu nổi, ngũ quan cũng có tiên huyết chậm rãi chảy ra.

Tại lúc tiếng ca du dương trong miệng nàng đình chỉ, hai chân đã hiện ra hình dạng vượn vẹo, nửa đầu lưỡi rơi xuống tại trên bình đài.

Khách nhân ngậy người mấy hơi, lập tức truyền đến tiếng khen.

Còn có người nhớ kỹ danh tự Tam nương, hận không thể lập tức vọt tới trên đài.

Nhậm Thanh chú ý tới thủ đoạn mê hoặc tâm trí như thế, kỳ thật cũng không phải là huyền thuật, mà là cổ mùi lạ phiêu tán trong hành lang kia.

Nhưng mà đối với Nhậm Thanh mà nói, mùi này coi như lại nồng đậm gấp mười cũng vô dụng, dù sao vật quý dị trong cơ thể hắn không phải ăn chay.

Nhậm Thanh nhìn quanh, ánh mắt rơi vào trên thân một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ viên mãn.

Ngay sau đó đầu ngón tay điểm ra linh quang, hình chiếu hồn điệp trong suốt lặng yên không một tiếng động bay đến trên vai người này, đôi một tầm mắt khác để quan sát.

Nam tử chỉ cảm thấy hai mắt trở nên mờ lung, giống như là say rượu mới vừa tỉnh.

Biểu lộ cuồng nhiệt của hắn đột nhiên thu vào, hô hấp cũng biến thành trở nên nặng nề, dùng ánh mắt còn lại không ngừng đánh giá vị trí cửa ra vào.

Tại dưới tác dụng hồn điệp hình chiếu, mặc dù Nhậm Thanh không cách nào xua tan mùi lạ chiếm cứ trong cơ thể nam tử, nhưng có thể cải biến hình ảnh đối phương nhìn thấy.

Nam tử thấy Tam nương trước kia không gì sánh được sùng kính vậy mà thành bộ dáng quý dị như vậy, mà lại sau đầu còn dính một cái đuôi không lông.

Hắn bị dọa đến toàn thân run rẩy lên, miễn cưỡng áp chế sợ hãi trong lòng.

Nhậm Thanh thấy vậy âm thầm gật đầu, Mộng Điệp Pháp mặc dù dùng để tạo dựng chợ quý, hiện nay chỉ có thể không

chế hồn điệp hình chiếu, nhưng không thể không nói tính bí mật của thuật pháp mạnh.

Đổi lại là mộng chung, căn bản cũng không có khả năng làm được ẩn dấu không một dấu vết.

Hắn quyết định làm người chế tạo ra hỗn loạn, dù là không cách nào cứu ra Viên Tứ, cũng nhất định phải hiểu rõ ràng cái đuôi kia đến cùng từ đâu.

Nhậm Thanh cảm giác hắn đã sai lầm ở chỗ nào đó, cục diện tầng Tàn Nguyệt phức tạp hơn xa so với trong tưởng tượng.

Hồn điệp hình chiếu từ vai nam tử bay đi, trong mắt hắn lại khôi phục như thường, Tam nương đã bắt đầu biểu diễn bài thứ hai.

Lúc này còn có mấy vị hoa khôi bung nhạc khí ngồi ở bên, thanh âm đủ để vãn lương ba ngày.

Nhưng nam tử đâu còn có tâm tư thưởng thức, biểu lộ cứng nhắc nhìn xem Tam nương, một màn kinh khủng trước đây để hắn không dám ở lâu.

Hồn điệp hình chiếu không có buông tha những người còn lại trong hành lang, chuyên môn lựa chút tu sĩ Trúc Cơ trở lên, nhờ vào đó để bọn hắn tỉnh táo lại.

Cũng không lâu lắm, bầu không khí trong phù dung lâu càng thêm vắng lặng.

Chương 497 - Nguyệt Chúc

Chương 497. Nguyệt Chúc

Tiếng ca của Tam nương cũng dần dần biến rất nhỏ, trên mặt dần dần mang theo oán độc vung đi không được, nhân thần không ngừng đảo qua đại đường.

Khí tức Thiên trùng pháp bắt đầu tích súc, tu sĩ không chuẩn bị ngồi chờ chết.

Tam nương giống như muốn tìm đến Nhậm Thanh làm hồng chuyện tốt của nàng, nhưng hắn đã đem bản thân mình ẩn tàng kín kẽ, căn bản cũng không dự định chính diện xuất thủ.

“Các vị khách quan, tối nay còn có người nguyện ý ngủ lại Phù Dung Lâu không?”

Thanh âm đáp lại Tam nương lẻ tẻ, những người còn lại đều là thờ ơ lạnh nhạt, phát giác được hoa khôi không thích hợp đã vội vàng trốn xa.

Hồn điệp hình chiếu đã có dấu hiệu tiêu tán, cuối cùng rơi vào đỉnh đầu một người.

“Yêu... Yêu ma! ! !”

Người kia hoảng sợ muôn dạng trùng to mắt, ngón tay phải chỉ về cái đuôi sau đầu Tam nương, triệt để phá vỡ giằng co không xong tĩnh mịch.

Ngay sau đó, đông đảo tu sĩ không chút do dự phóng về cửa ra vào.

Trong không khí có thuật pháp liên tiếp, ánh lửa xen lẫn vào gió, mục tiêu tu sĩ chính là Tam nương nũng nịu trên đài.

Nhậm Thanh nhú lông mày lại.

Hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy tu sĩ thiên trùng pháp thi triển thuật pháp, chỉ cảm thấy mới lạ không thôi, nhìn không được lại xem thêm vài lần.

Tu sĩ bụng to như trống há miệng, khóe miệng đều đã nứt đến vành tai, bụi mù từ trong cổ họng toát ra, theo sát phía sau chính là hỏa diễm.

Nhiệt độ cao đem tấm ván gỗ thiêu đốt.

Một vị khác tu sĩ cánh tay trải rộng lỗ thủng, bên trong phun trào ra một cỗ phong trụ.

Nhậm Thanh ý thức được khi thân thể hấp thu chân nguyên, mô phỏng trùng dị hoá sẽ càng ngày càng rõ ràng, thậm chí trong cơ thể mọc ra bộ phận để thi triển thuật pháp.

Nhưng mà đại bộ phận tu sĩ thiên trùng pháp hẳn chỉ là thân thể trở nên cường tráng, từ đó tứ chi hoặc là ngũ quan mô phỏng trùng dị hoá.

Hắn rất hiếu kì Nguyên Anh kỳ hóa thân tiên anh sẽ là bộ dáng gì...

Rầm rầm rầm! ! !

Bình đài bị bụi mù bao phủ, bên trong truyền đến tiếng thét chói tai thê thảm của Tam nương.

Chúng tu sĩ không có nửa điểm vui sướng, bởi vì tại lúc bọn hắn cách mục tiêu hơn nửa mét, từng cái đuôi không lông kéo dài ra.

“Yêu ma, ngươi...”

Đầu nam tử được trùng giáp bao trùm, muốn nhờ vào đó thoát đi Phù Dung Lô, nhưng còn chưa đi mấy bước, cái cổ liền bị cái đuôi xuyên thủng.

Từng tia từng tia kêu rên từ trong bụi mù vang lên.

Nhậm Thanh như lâm đại địch, quỷ ảnh lòng bàn chân tựa như như nước chảy đem thân thể bao trùm, khiến cho hắn hoàn toàn cùng hắc ám hòa thành một thể.

Bụi mù tán đi, về sau hồ thú dị dạng cao bốn năm mét đứng tại trên bình đài.

Tướng mạo nó nửa người nửa hồ, toàn thân đều là không lông, tứ chi hiện ra thú hình, thân thể lại giống như là cái nữ tử mang thai.

Sau lưng có mấy chục cây cái đuôi, trong đó có bộ phận kết nối lấy đầu của nữ tử tuổi trẻ.

Nữ tử tuổi trẻ động tác nhất trí, nghiêng đầu, thanh âm chính tề mở miệng nói ra.

“Khách quan mời vào bên trong - “

“Khách quan mời vào bên trong - “...

Dù là Nhậm Thanh đều đã đoán được, đầu hồ thú này chính là Anh Hồ trong truyền thuyết, cũng không khỏi để lưng hắn sinh ra một cỗ hàn ý.

Khí tức Anh Hồ tán phát cực kì ngưng thực, mặc dù không biết là hình thành như thế nào, nhưng khẳng định cũng không phải là Âm Sai cảnh có thể địch nổi.

Cũng may nó căn bản liền không có phát hiện Nhậm Thanh dung nhập trong bóng ma.

Nhậm Thanh cũng ngừng lại ý niệm thoát đi Tàn Nguyệt tầng.

Nhưng mà, dị quỷ chẳng lẽ không cần truyền bá tên ra ngoài liền có thể giáng lâm tầng Tàn Nguyệt?

Không đúng.

Nhậm Thanh cẩn thận xem xét chi tiết trong Phù Dung lâu, nơi đây rõ ràng đã tồn tại hồi lâu, nói rõ Anh Hồ rất có thể đã sớm giáng lâm.

Đến cùng là cái tình huống gì, vì sao dị quỷ sẽ kinh doanh Hoa lâu ở Thần nhai?

Nhậm Thanh đột nhiên toàn thân phát lạnh, trong đầu toát ra cái phỏng đoán có tính đột phá, rất có thể tình huống chân thực của Khánh Duyên trần viễn siêu lẽ thường.

Cái thế giới này thật là điên rồ.

Hắn không khỏi nhìn về vách tường cao ngất phía ngoài cửa sổ, xem ra chỉ có tiến đến Khánh Duyên trần, mới có khả năng tiếp xúc đến chân tướng.

Anh Hồ hướng chúng tu sĩ đánh tới, nhưng giống như là có lòng muốn muốn trêu đùa, dùng móng vuốt sắc bén cùng cái đuôi giầy vò lấy bọn hắn.

Nhậm Thanh phát hiện đi cửa trước khẳng định không được, dứt khoát đi tới lầu viện sau hướng phù dung lâu.

Hắn triệt để hóa thành bóng mờ, về sau chỉ cần không đi tới địa phương sáng tỏ, gần như không có bất luận cái sơ hở gì, đương nhiên sẽ không gây nên chú ý.

Lúc đầu Nhậm Thanh cũng từ bỏ Viên Tứ, nhưng lúc này vừa vặn tiện đường, liền đi nhìn lên một cái.

Viên Tứ giống như bị giam tại trong không gian chật hẹp, có khả năng nhất chính là hầm ở hậu viện, hắn lập tức từ khe hở chui vào.

Trong hầm ngầm tràn ngập mùi lạ nồng đậm.

Lập tức Nhậm Thanh liền thấy được Viên Tứ, cùng mười mấy tên nam tử.

Bọn hắn bị phong tại bên trong ngọn nến khổng lồ, đầu thiêu đốt lên ánh lửa nhàn nhạt, khiến cho thân hồn dần dần bị hòa tan hoá lỏng.

Viên Tứ kỳ thật vẫn còn coi là khá tốt, nhiều nhất ý thức mơ hồ, nhưng nam tử còn lại đã hồn phách tán đi hơn phân nửa, thân thể cũng tới gần sụp đổ.

Sau khi Nhậm Thanh tiếp xúc ngọn nến khổng lồ, hệ thống phun trào.

【 nguyệt chúc 】

【 lấy tu sĩ làm vật liệu chế thành, thiêu đốt xong có thể hỗ trợ Thỏ Thiềm tu hành. 】

Chương 498 - Nơi Đây là Tiên Nhân Ở

Chương 498. Nơi Đây là Tiên Nhân Ở

Ai có thể dự kiến đến dị quỷ vậy mà lại liên lụy đến Thỏ Thiềm.

Nhậm Thanh nhớ tới tại Thanh Hư quan gặp phải tu sĩ Thỏ Thiềm, hẳn vốn cho rằng tại tầng Doanh Đột Nguyệt mới có thể gặp được thế lực liên quan huyết nguyệt.

Hắn không có ý định làm mọi việc phức tạp, liền không có đi động tới nguyệt chúc, mà là đem Viên Tứ hôn mê thu vào trong bụng trong lao tù.

Nam tử còn lại hóa thành ngọn nến đã hồn phách bị hao tổn, sớm mất khả năng khôi phục ý thức.

Viên Tứ bị hắn đặt tại bên trên đảo giữa hồ, để điểm hồn tiên đến trông nom, thuận tiện dùng thiên đạo mộng chủng một lần nữa tạo dựng tiên thị.

Lúc này tiên thị cũng không phải là tràng diện tạm thời mạo xưng, hắn chuẩn bị duy trì lâu dài.

Nhậm Thanh mới vừa dự định ly khai, lại đột nhiên phát hiện sau khi Viên Tứ mất đi, mặt đất vậy mà hiển lộ ra cái cửa ngấm bí mật.

Hắn lợi dụng trọng đồng nhìn xuống dưới, phát hiện bên trong giam giữ lấy không ít đứa trẻ.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn đại đường Phù Dung lâu, Anh Hồ vẫn đang trêu đùa lấy tu sĩ, còn dự định lấy ra bộ phận

định dùng đến chế tác nguyệt chúc (nguyệt nến).

Hắn thấy vậy trực tiếp mở ra cửa ngăm, hơn mười hài đồng quần áo ngắn nắp đập vào mi mắt.

Hoàn cảnh trong phòng tối sạch sẽ gọn gàng, tựa như là gian phòng ngủ, còn có mấy vị hoa khôi trung niên chiếu cố cuộc sống sinh hoạt thường ngày của bọn hắn.

So với bọn người Viên Tứ, hài đồng càng giống như gói hàng thương phẩm đẹp đẽ.

Dị hoá đặc thù trên người bọn họ cũng phi thường rất nhỏ, thậm chí cũng nhìn không ra vết tích trùng mô phỏng, ngược lại giống phàm nhân bình thường.

Hiển nhiên mục đích Anh Hồ ngoại trừ nguyệt chúc, còn thông qua hoa khôi Phù Dung Lâu thu thập hài đồng, cũng không biết rõ có tác dụng gì.

Hài đồng mắt tròn tròn, vô cùng hoảng sợ nhìn chằm chằm cửa ra vào, bóng đen sần sệt kia tựa như chất lỏng chậm rãi chảy xuôi xuống.

Hoa khôi vội vàng che miệng hài đồng, tránh cho bọn nó phát ra thanh âm quá lớn, bởi vậy dẫn tới soán long chú ý.

Hoa khôi lớn tuổi nhất đứng dậy, nàng run run rẩy rẩy nói ra:

“Tiên trưởng đại nhân, nơi đây chính là Phù Dung Lâu, chớ có...”

Nhậm Thanh căn bản không cho các nàng thời gian phản ứng, đưa tay bỗng sinh ra hấp lực, đem hài đồng và hoa khôi thu vào lao tù trong bụng.

Nhưng mà vị trí cũng không phải là đảo giữa hồ, mà là tới gần khu nhà tù.

Hắn lập tức trở về đường cũ, từ khe hở ở tường phía sau hậu viện mà ly khai Phù Dung Lô.

Trải qua lần trì hoãn này, sắc trời đã tối, mặt trăng treo ở không trung, trên đường phố hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có mọi nhà đèn đuốc sáng trưng.

Nhậm Thanh duy trì lấy hình thái bóng đen, lặng yên không tiếng động đi xuyên qua ngõ nhỏ.

Kỳ thật hắn đi vào tầng Tàn Nguyệt, về sau còn chưa thấy qua ban đêm ở Thần nhai.

Nhậm Thanh nhận không được ngừng đầu nhìn về phía Tàn Nguyệt đỏ như máu kia, phát hiện so với trăng non tầng, thể tích huyết nguyệt giống như càng thêm khổng lồ hơn nhiều.

Hắn suy đoán cũng không phải là huyết nguyệt biến hóa, mà là khoảng cách mặt đất cùng bầu trời gần nhau, nói rõ huyết nguyệt ảnh hưởng càng thêm kinh khủng.

Thân thể Nhậm Thanh dần dần xuất hiện dấu hiệu bị kéo vào Huyết Nguyệt, vội vàng không còn nhìn chăm chú huyết nguyệt.

“Vẫn là mau chóng ly khai Thần nhai đi, nếu không Anh Hồ bị điên lên, nơi đây thực tế không thích hợp bế quan tu luyện.”

Nhậm Thanh đi tới ngõ hẻm Tam Mộc, chuẩn bị đem Quan lão kéo vào lao tù trong bụng.

Từ tiêu kim đến Tam Mộc ngõ hẻm cũng lộ trình mấy phút, nhưng vì bí mật di chuyển hắn trọn vẹn tổn hao hơn nửa canh giờ.

Ngay tại lúc Nhậm Thanh sắp đến gần cửa ngõ, cách đó không xa đột nhiên truyền đến chiêng đồng.

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.”

Hắn thấy vậy không di động nữa, cố gắng núp ở góc tường, quỹ ảnh bao trùm bên ngoài thân, cảm giác tồn tại cũng bị tiêu trừ đến thấp nhất.

Bóng người tay dài chân dài đi ngang qua, người cầm canh gỗ mõ mặc là áo tơi đơn bạc, trong tay cầm theo đèn lồng bình thường.

Bề ngoài đúng là dị quỷ, lại có cảm giác bình tĩnh dị thường.

Mà tu vi lại xa xa không có kinh khủng như Anh Hồ, nhiều nhất xem như trình độ Âm Sai cảnh, còn có xu thế dần dần suy yếu.

Nhậm Thanh nhìn chăm chú vào người cầm canh gỗ mõ, phát hiện dù là nhìn từ góc độ nào, đối phương cũng lấy mặt sau đối với mình, có vẻ không hiểu cổ quái.

Ngay tại trong nháy mắt hắn quay đầu đi, tiếng chiêng trống im bật, người cầm canh gỗ mõ xuất hiện tại góc đường bên kia.

Nhậm Thanh vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng là người cầm canh gỗ mõ kiêng kị, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, con mắt trùng trùng nhìn xem đối phương.

So với Soán Long cùng hổ dục, Quan lão miêu tả rất là mơ hồ về người cầm canh gỗ mõ, trong ngày thường cũng chưa từng từng nghe nói có dân chúng bởi vì nó mà bỏ mình.

Chương 499 - Nơi Đây là Tiên Nhân Ở 2

Chương 499. Nơi Đây là Tiên Nhân Ở 2

Tạch tách tách kết...

Trên thân người cầm canh gõ mõ phát ra tiếng vang xương cốt va chạm, ngay sau đó giống như là hươu cao cổ đem đầu duỗi ra thật xa, giống như đang tìm cái gì.

Nhậm Thanh tiến vào trong ngõ hẻm Tam Mộc, hấn phát hiện cũng không chú ý tới người sống về sau, liền lần nữa giơ lên đèn lồng, bên trong miệng tự lẩm bầm.

“Nửa đêm canh ba, cẩn thận củi lửa.”

Người cầm canh gõ mõ là cái dị quỷ thứ hai giáng lâm Thần nhai ngoại trừ Anh Hồ, tính nguy hiểm lý thuyết viễn siêu tưởng tượng mới đúng.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn tương phản, người cầm canh gõ mõ giống như chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Nhậm Thanh hoài nghi tên thật của người cầm canh gõ mõ vị đã bị quên mất, dẫn đến hấn linh trí bị hao tổn, cho nên không ngừng du đãng tại Thần nhai.

Cùng với sự yên tĩnh ở trên đường so sánh, động tĩnh khu dân cư nơi xa mới gọi là rõ ràng, có thể nghe được tiếng người chết kêu thảm lúc hổ dục đi săn.

Nhậm Thanh rất nhanh liền đi tới tiệm quan tài, bên trong cửa sổ đóng chặt.

Hắn mới chui vào từ khe hở phía dưới cửa, đã nghe đến một cỗ mùi rượu gay mũi, còn kèm theo âm thanh ngáy to trầm thấp.

Quan lão nằm trên mặt đất, bốn bề tràn đầy vò rượu trống rỗng, mùi rượu nồng đậm tràn ngập tại trong sương phòng.

Tình trạng cơ thể của hắn cải thiện rất nhiều, cũng không giống là tiêu tụy sắp chết, mặc dù tứ chi vẫn là dùng người chết khâu lại.

Quan lão giống như có thể mơ hồ phát giác được có người tới gần, bên trong miệng mơ mơ màng màng tự nói, nhưng mà vẫn không cách nào động dậy.

“Quan lão, dẫn người đi cái tốt địa phương.”

Mặt Nhậm Thanh lộ vẻ ý cười, nắm lên Quan lão liền ném vào lao tù trong bụng.

Quan lão chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng vội vàng mở to mắt, phát hiện bản thân mình từ trên trời giáng xuống, chênh choáng toàn thân lập tức tán đi hơn phân nửa.

Hắn há hốc miệng, căn bản là không ý thức được xảy ra chuyện gì.

Phanh...

Quan lão hung hăng nện ở bên trên đảo giữa hồ, nằm hồi lâu mới bò dậy, chú ý tới xung quanh biến thành đạo quan lạ lẫm.

Đạo quan tiên khí lượn lờ, cách đó không xa còn có cái con suối dâng trào rượu, mùi thơm tán phát so với vài hũ hắn uống kia còn muốn nồng đậm hơn.

“Ta đây là...”

“Nơi đây chính là chỗ ở Thần Tiên.”

Viên Tứ khập khểnh đi vào bên cạnh Quan lão, dù là người nay tu vi viễn siêu hần, trong lòng cũng không có nửa điểm e ngại.

Sự thật hần sớm đã tỉnh lại, cũng đạt được Nhậm Thanh thụ ý.

Quan lão đầu trần đầy sương mù, nam tử trước mắt hần cũng nhận ra, trong ngày thường là tu sĩ là không đáng chú ý nhất bên trong Thần nhai.

Bây giờ lại xuất hiện tại trước mặt, còn nói là chỗ ở Thần Tiên, đến cùng cái quỷ gì?

Hần đột nhiên có chỗ ý thức, bắt lấy Viên Tứ hỏi:

“Người quen Nhậm Thanh?”

Quan lão nhớ tới Nhậm Thanh, hiện tại cảm giác có chút nhìn không thấu đối phương, chẳng những tư chất chột cao chột thấp, ngộ tính thiên phú cũng viễn siêu bình thường.

Còn có mười mấy hũ rượu kia, thời điểm hần vừa mới bắt đầu uống chỉ là thần thanh khí sảng, bây giờ trở về nghĩ tới, rất có thể mang hiệu quả duyên thọ.

Quan lão lịch duyệt hơn 70 năm, chưa từng nghe nói qua linh tửu có thể tăng duyên thọ.

Chẳng lẽ thật cùng Tiên nhân có quan hệ?

“Nhậm Thanh? Không nhận ra.”

Viên Tứ lắc đầu, lập tức bỏ mặc Quan lão truy vấn như thế nào, cũng không đáp lời nữa, chỉ là dùng ánh mắt cực nóng nhìn về phía chân trời.

Quan lão không khỏi quay đầu, trái tim không khỏi cuồng loạn.

Giữa không trung nơi xa vậy mà có một vị tiên nhân hai đầu, khí thể tán phát giống như thực chất, căn bản cũng không giống đến từ thế gian.

Quan lão so với Viên Tứ cũng càng có kiến thức, hắn nhìn thấy tướng mạo của vị tiên nhân hai đầu, hô hấp lập tức trở nên cực kì thô trọng.

“Nguyên Thủy... Nguyên Thủy Thiên Tôn...”

Hình dáng Đạo tổ chỉ có ghi chép ở trong điển tịch, hắn hiện tại gặp được một Nguyên Thủy Thiên Tôn khó phân thật giả, nhện không được sinh ra rung động.

Viên Tứ không chút do dự té quỵ dưới đất, biểu lộ mang theo mấy phần áy náy.

Nếu không phải hắn hành sự lỗ mãng, cũng sẽ không bị vây ở Phù Dung Lâu, cuối cùng còn phải nhờ Tiên Tôn xuất thủ cứu, thật sự là không nên.

Điểm hồn mượn dùng u nguyên Thiên Đạo Trùng, đối với hai người nắm thiên trùng pháp mà nói, cảm giác áp bách thậm chí viễn siêu tu sĩ Phi Thăng kỳ.

Nhậm Thanh đem nội dung U Minh Thiên Trùng pháp tràn vào Nê Hoàn cung bọn hắn.

“Tu hành thuật pháp này, có thể trường sinh.”

Quan lão mở to miệng, đối với người thọ nguyên khô kiệt như hắn mà nói, trường sinh đúng là sự vật mong muốn không thể thành.

U Minh Thiên Trùng pháp cùng thuật pháp bình thường không khác nhiều, chỉ có bộ phận hơi cải biến.

Nhưng mà những cải biến không đáng chú ý này, lại ẩn giấu đi tin tức chỉ cần suy nghĩ tỉ mỉ sẽ cực sợ, mà lại vì sao phải gọi là thiên trùng pháp...

Mặt đất chấn động đánh gãy suy nghĩ Quan lão, đảo giữa hồ bắt đầu không ngừng khuếch trương.

Chương 500 - Nơi Đây là Tiên Nhân Ở 3

Chương 500. Nơi Đây là Tiên Nhân Ở 3

Tại bên trong thời gian mấy giây ngắn ngủi, hòn đảo lớn hơn đến tận mấy lần, đạo quan cũng biến thành mông lung, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn hóa khói tan đi.

Nhậm Thanh thở sâu, nội dung Mộng Điệp Pháp lướt qua mấy lần ở trong lòng.

Ba loại thuật pháp mộng cảnh kêu gọi kết nối với nhau, đem uy lực phát triển đến cực hạn.

Xung quanh Đạo quan lại xuất hiện hai tòa kiến trúc, mặc dù nhìn qua chỉ là cửa hàng phổ thông, nhưng dù sao cũng là hư không Tạo Vật.

Quan lão đã tin hơn phân nửa, thần thông khủng bố như thế trước đây hắn chưa từng gặp, cho dù là tu sĩ Phân Thân kỳ cũng không cách nào làm được.

Hắn hoài nghi Nhậm Thanh là đệ tử của tiên nhân hai đầu, cho nên cơ duyên mới rơi vào trên đầu mình.

Cửa hàng triệt để thành hình, một gian hắn là buôn bán quan tài, một gian khác tên là Đại Mộng các, không biết có tác dụng gì.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Dựa theo tin tức Nhậm Thanh lưu lại để đánh giá, Đại Mộng các có thể hối đoái vật liệu tu hành, tiệm quan tài thì là do Quan lão kinh doanh.

Chẳng qua trước mắt tiên thị còn chưa mở ra, cửa hàng cũng là đóng chặt cửa lớn.

Trước khi điễm hồn Nhậm Thanh rời đi, đem hai đạo linh quang rơi vào lòng bàn tay bọn hắn.

Quan lão mở lòng bàn tay, phát hiện là khối Hổ Phách hình dáng bảo thạch óng ánh sáng long lanh, dựa theo tin tức hiện lên trong đầu, sau khi phục dụng có thể duyên thọ hai trăm ngày, là tiên thực hiếm có.

Viên Tứ nhận được là một cái huyết nhục pháp khí luyện chế từ xương đùi.

Hắn không chút do dự dán vào chân thọt, cả hai tương dung bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, ngay sau đó chân tàn tật liền được pháp khí đền bù.

“Đa tạ Tiên Tôn chúc phúc, đệ tử không thể báo đáp.”

Viên Tứ dập đầu mấy cái, sau đó bước nhanh tiến đến trong đạo quan, dự định lập tức đi chuyển tu U Minh Thiên Trùng pháp.

Quan lão do dự một chút, về sau đem thi thực nuốt vào trong bụng.

Dòng nước âm phun trào bên trong, hắn biết rõ thọ nguyên xác thực tăng trưởng không ít, bên trong thời gian ngắn sẽ không tiếp nếm thống khổ do thọ nguyên khô kiệt mang tới.

“Ai da, còn tưởng rằng bản thân mình đã coi nhẹ sinh tử...”

“Có thể trường sinh, ai lại không muốn trường sinh cơ chứ.”

Quan lão nhìn xem thiên địa lao tù trong bụng rõ ràng bị hạn chế, rất có thể là một loại thần thông tự thành thể giới nào đó, xem ra xác thực gặp tiên.

Nhậm Thanh đem tiên thị tạo dựng ra hình thức ban đầu sau đó liền không tiếp tục để ý tới.

Về phần những cái hài đồng từ Phù Dung Lâu cứu ra cũng đặt tại khu nhà giam, do hoa khô trông nom, bên trong thời gian ngắn cũng không cần hao tâm tốn trí.

Dựa theo hấn dự đoán, hai người Quan lão hấn là không cần tốn hao quá nhiều thời gian, liền có thể hoàn thành chuyển tu đối với U Minh Thiên Trùng pháp.

Dù sao hai loại thuật pháp này đồng xuất bản nguyên, chỉ là tu vi Quan lão sợ rằng sẽ tạm thời rớt xuống Trúc Cơ viên mãn, đợi sau khi Thiên Đạo Trùng tấn thăng, khả năng dần dần khôi phục tu vi nguyên bản.

Đây cũng là tệ nạn của U Minh Thiên Trùng pháp, tu vi nhận Thiên Đạo Trùng hạn chế, thậm chí liên tính mạng bản thân cũng sẽ bị khống chế.

Đợi hai người Quan lão nhàn rồi, sẽ để bản thể hai người một lần nữa trở lại Thần nhai, còn ý thức có thể tiến đến tiên thị, vừa vặn để bọn hấn mang hài đồng nhập môn.

Mỗi lần lúc vào tiên thị, bộ phận u nguyên liền sẽ bị Thiên Đạo Trùng hấp thu.

Nhậm Thanh đã kiểm tra qua những hài đồng kia, phát hiện người Tinh Châu mô phỏng trùng dị hoá phi thường khác nhau, dẫn đến thân thể phát dục viển siêu người cùng Tương Châu người sa mạc.

Xem chừng không cần mấy năm, hài đồng liền sẽ triệt để trưởng thành.

Đến lúc đó hấn căn cứ thể cục Khánh Duyên trần để cân nhắc, sẽ lần lượt đem hài đồng mang đến ngoại giới.

Dù sao lao tù trong bụng không có chân nguyên để hấp thu.

Nhậm Thanh tạm thời ở lại tại bên trong tiệm quan tài, ngồi xếp bằng quan tưởng thuật pháp.

Nhưng mà tối nay chú định nhiều chuyện, phương hướng tiêu kim truyền đến vài tiếng trầm đục, rõ ràng là Anh Hồ phát hiện dị dạng trong hầm ngầm.

Nhậm Thanh vẫn là có chút khẩn trương, nhưng hấn tin tưởng quý ảnh phối hợp với thuật pháp còn lại, tính bí mật có thể nói là thiên y vô phùng.

Hướng hồ tăng Tàn Nguyệt mặc dù khắp nơi Âm Sai cảnh, nhưng nói trắng ra là chỉ có tu vi, linh trí dị quý cũng không tính quá cao.

Thiên trùng pháp càng nhiều hơn chính là hỗ trợ, chủ yếu lấy cung cấp nuôi dưỡng Địa Tiên Thiên Đạo Trùng làm chủ, cho nên còn lâu mới có được toàn diện như Cẩm Tốt Pháp.

Hôm sau đến ba canh mới mở ra cửa hàng môn, tiếp đãi dân chúng đến đây mua quan tài.

Dân chúng nhìn thấy Nhậm Thanh đơn độc một người cũng không kinh ngạc, dù sao đối phương một mực hỗ trợ tại ngõ hẻm Tam Mộc, bọn hắn đều đã tập mãi thành thói quen.

Chương 501 - Thế Giới Thần Ma Cùng TỒn Tại

Chương 501. Thế Giới Thần Ma Cùng TỒn Tại

Nhậm Thanh chú ý tới lại có thêm mấy cỗ thi thể do Anh Hồ giết chết, hẳn là tiểu nhị của cửa hàng chung quanh Phù Dung Lô, gặp phải tai bay vạ gió.

Sau khi số lượng tử vong tăng lên, tránh không được việc thân quyến của thi thể vô tình dẫn dắt, tin tức liên quan tới Anh Hồ truyền bá ra.

Nhậm Thanh yên lặng chờ đợi, sự tình tuyệt đối sẽ tiếp tục lên men.

Quả nhiên, khí tức sợ hãi tràn ngập trên bầu trời Thần nhai, số lượng dân chúng bị tu sĩ ngộ sát càng ngày càng nhiều.

Bọn hắn giống như là đang thử thăm dò lấy vách tường vây quanh Thần nhai, muốn thoát đi ra ngoài.

Nhậm Thanh lợi dụng quỷ ảnh cũng đang thử thăm dò, nhưng thủ đoạn rõ ràng càng thêm bí mật, thời thời khắc khắc cam đoan thần kinh căng thẳng.

Nhưng mà hắn lại đạt được cái kết luận hoang đường.

Bên trong tường thành trộn lẫn lấy một ít vật liệu ngăn cách khí tức, để mà che đậy thuật pháp, nhưng trừ cái đó ra không thấy cái địa phương đặc thù gì.

Vách tường giống như tấm cửa lớn chỉ là khép hờ, căn bản cũng không có tu sĩ bảo hộ, cho dù là phạm nhân đều có thể từ lỗ rách ly khai.

Nhậm Thanh sinh ra cảm giác hoang đường nồng đậm, các loại suy đoán không ngừng phun lên đầu.

Trạng thái như thế cũng không cách nào duy trì quan tưởng thuật pháp, dứt khoát đem lực chú ý đều đặt ở lao tù trong bụng, kiến thiết lên hình thức ban đầu của tiên thị.

Hắn đem các loại vật liệu cất đặt tại Đại Mộng các, cũng ghi chú tác dụng từng món.

Những tài liệu này đều là thông qua lò luyện huyết nhục luyện hóa, hiệu quả có thể nói là vô cùng kỳ quặc, đại bộ phận tương đối gân gà.

Nhưng mà tiền tệ liên quan tới tiên thị còn chưa xác định được.

Hiện nay cũng không cần gấp, tiên thị thuộc về phiên bản thử nghiệm, cụ thể tới khi nào mở ra cho ngoại giới, còn có đợi thương thảo.

Hai người Quan lão cũng sắp chuyển tu xong xuôi, chân nguyên dư thừa trong cơ thể lập tức tán đi, lập tức liền bị Thiên Đạo Trùng hấp thu.

Nhậm Thanh âm thầm quyết định để Thiên Đạo Trùng tự chủ tấn thăng Nguyên Anh kỳ, nếu như gặp được nguy hiểm, sẽ suy nghĩ tiêu hao hai trăm năm thọ nguyên.

Hắn đối với cái này vẫn còn có chút nắm chắc, chỉ cần Vô ảnh quỷ đạt tới Dung Âm Thần, đem Thiên Đạo Trùng hóa thành thuật pháp thứ yếu, hẳn là hoàn toàn có thể khống chế.

U Minh Thiên Trùng pháp cùng Thiên Đạo Trùng đang cung cấp nuôi dưỡng hệ thống, hẳn thậm chí có thể cân nhắc tấn thăng Phân Thần kỳ tại Tinh Châu.

Tiên thị cũng đang cung cấp nuôi dưỡng hệ thống.

Duyên thọ khi Thiên Đạo Trùng tấn thăng, cộng thêm duyên thọ tiên thi, bất kể thế nào xem đều là để hấn tới gần trường sinh đại đạo.

Hấn cưỡng chế lấy tạp niệm trong lòng tiếp tục chế quan tài, không ngừng có dân chúng ra vào cửa hàng.

Động tác Nhậm Thanh cẩn thận tỉ mỉ, mắt nhìn xem ban đêm sắp đến, nhưng chẳng biết tại sao, cánh tay của hấn đột nhiên run rẩy.

Hoa văn mặt ngoài quan tài xuất hiện tí vết.

“Rốt cuộc đã đến a, cũng đừng làm cho ta xem thường các người...”

Vách tường biên giới Thần nhai có quang mang lấp lóe bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, kia là hồn điệp hình chiếu núp trong bóng tối, người bên ngoài khó mà phát giác.

Nhậm Thanh nhắm mắt đem ý thức rơi vào hồn điệp hình chiếu bên trong, có ba vị tu sĩ hướng đi vách tường.

Bọn hấn cũng có Trúc Cơ kỳ trở lên tu vi, quần áo lại bị mồ hôi thấm ướt, thần sắc độ khản trương từng bước một hướng tường thành mà đi.

Nhậm Thanh không để cho hồn điệp hình chiếu tới gần ba người, chỉ là ở phía xa quan sát đến.

Hấn sớm muốn ly khai Thần nhai, nhưng để cho an toàn, dứt khoát đợi các tu sĩ khác kìm nén không được tiến qua khe hở rồi lại làm cân nhắc.

Ba tên tu sĩ liếc mắt nhìn nhau, cũng có vẻ hơi do dự.

Tu sĩ trung niên béo nheo mắt lại, nhìn thoáng qua mặt trời sắp xuống núi nói ra: “Nghĩ cái gì đây, đợi ở chỗ này cũng là chết.”

“Các người hẳn là biết rõ có bao nhiêu tu sĩ chuẩn bị thoát đi Thần nhai, đến thời điểm đó lại cùng nhau tiến lên, kết quả thế nào là có thể nghĩ.”

“Hoàng Hào, người dẫn đầu.”

Đồng bạn nhìn không được thúc giục nói.

Hoàng Hào nuốt ngụm nước bọt, dũng khí vừa mới dâng lên lập tức tán đi hơn phân nửa.

Nhưng mà hẳn chần chờ mấy hơi, vẫn là cắn răng kéo ra tấm ván gỗ, đem chân nguyên toàn thân ngưng luyện sau đó cúi đầu tiến vào bên trong lỗ rách.

Hai người phía ngoài nhìn chăm chăm tu sĩ trung niên béo biến mất tại bên trong hắc ám, biểu lộ không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên, bước chân không ngừng xê dịch.

Một lát sau, bên trong lỗ rách truyền đến tiếng vang.

Giống như là Hoàng Hào đứng người lên, ngậy ngốc đứng ở trước cửa hang.

Đồng bạn chờ đợi hồi lâu, nhìn không được dùng ngón tay đập vách tường, nhờ vào đó hỏi thăm xem ngoại giới đến cùng có tồn tại nguy hiểm hay không.

Kết quả chờ tới khi Hoàng Hào hoảng sợ la lên:

“Đi mau đi mau, nơi này có...”

Chương 502 - Thế Giới Thần Ma Cùng Tồn Tại 2

Chương 502. Thế Giới Thần Ma Cùng Tồn Tại 2

Lời nói cũng còn không nói xong, bên ngoài tường thành lại lâm vào hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có thể mơ hồ nghe được thanh âm kéo lấy vật nặng vang lên.

Hai vị kia tu sĩ mấy lần muốn tiến vào bên trong lỗ rách, nhưng cuối cùng vẫn quay người quay trở về khu dân cư, hiển nhiên bị sợ vỡ mật.

Nhậm Thanh cách lỗ rách có thể cảm nhận được tu sĩ trung niên béo vẫn sống sót, chỉ là bị mang đến địa phương rồi xa tường thành.

Phỏng đoán của hắn đối với Khánh Duyên trấn dần dần có nhiều mặt, nhưng vẫn lựa chọn tiếp tục chờ đợi.

Lại qua mấy ngày, dân chúng chết trên tay Anh Hồ ngược lại là càng ngày càng ít, nhưng tu sĩ mất tích rõ ràng tại tăng lên.

Không ngừng có tu sĩ không chịu nổi, đã hơn mười người đi qua lỗ rách tường thành.

Phản ứng của bọn hắn đều không ngoại lệ, kinh ngạc xen lẫn âm thanh tự lẩm bẩm, giống như tại Khánh Duyên trấn thấy được sự vật khó mà tin nổi cỡ nào.

Nhậm Thanh đem một nhóm quan tài cuối cùng chế tác xong xuôi, đi vào vị trí trong phòng cửa hàng.

Hai người Quan lão ở lao tù trong bụng đột nhiên cảm giác bồi rối dâng lên liên té xiu, không biết đã bị Nhậm Thanh dẫn tới ngoại giới.

Nhậm Thanh đang đem tin tức Anh Hồ cùng biện pháp thông qua mộng cảnh tiến vào tiên thị, sau đó áp đặt trong trí nhớ cho hai người.

Bọn hắn chỉ cần xem đầy đủ tin tức, trong thời gian ngắn sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Về phần ly khai Thần nhai, liền xem quyết định Quan lão cùng chính Viên Tứ, Nhậm Thanh cũng lười can thiệp, dù sao có thể cung cấp u nguyên là được.

Nhậm Thanh đi ra ngõ hẻm Tam Mộc, trực tiếp đi vào biên giới Thần nhai.

Hắn không chút do dự cất bước bước vào trong bóng tối, lập tức tại dưới tác dụng Hoàng Tuyên tiên cốt, thân thể cùng quỷ ảnh hòa làm một thể.

“Nếu như ta không có đoán sai, tầng Tàn Nguyệt...”

“Đã luân hãm.”

Nhậm Thanh từ bên trong khe hở tiến vào vách tường, có thể cảm giác được căn bản liền không có lực cản, giống như Thần nhai bị phong tỏa chính là chuyện tiểu lâm.

Không có phí bao lâu, hắn liền xuyên qua vách tường dày vài mét.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên vách tường, trước mắt Nhậm Thanh rộng mở trong sáng.

Đầu tiên đập vào mi mắt là từng tòa trạm canh gác, có thể nhìn thấy rất nhiều quan binh trấn giữ tường thành, nhưng cũng không phải là phòng ngừa Thần nhai có người chạy ra.

Mà là phòng ngừa người bên ngoài Thần nhai có ý đồ tiến vào bên trong tường thành.

Nhậm Thanh vẫn duy trì trạng thái quỷ ảnh, nhưng nhìn thấy toàn cảnh thành trấn, về sau nhin không được nở nụ cười khô, đầy mắt tràn ngập bất đắc dĩ.

Hắn nhớ tới trước đây đi theo người khiêng vác tới vách thường, cùng quan binh bên ngoài vách tường đối thoại, về sau người kia bởi vậy bị dứt khoát giải quyết hết.

Lúc ấy Nhậm Thanh tưởng rằng sợ dị quỷ truyền bá đến Khánh Duyên trấn, nhưng hiện tại xem ra...

Sự thật rõ ràng hoàn toàn tương phản, bởi vì Khánh Duyên trấn đã bị dị quỷ xâm chiếm, số lượng so với trong tưởng tượng còn kinh khủng hơn.

Nhậm Thanh giương mắt nhìn lại.

Kia là một cái thành trấn yêu ma cùng nhân loại hỗn hợp.

Dị quỷ thân người đầu voi đi lại trên đường, dân chúng bốn bề tựa như kính sợ Thần Tiên, bọn hắn cũng hiện ra dị hoá thân người đầu voi.

Trong mũi Dị quỷ dâng trào sương mù, tu sĩ nhao nhao dùng pháp khí xác nhận.

Vô số dị quỷ huyết nhục cứng lại tạo thành hình dáng đại thụ đứng ở trung ương thành trấn, tu sĩ sinh hoạt tại phía trên bề ngoài đại thụ, giống như nửa người nửa thực vật.

Sông lớn nước chảy đem nam bắc của Khánh Duyên trấn liên thông với nhau.

Dị quỷ kinh ngư mười mấy mét nhảy ra khỏi mặt nước, phần bụng hơi mờ có thể nhìn thấy trong bụng chật ních phàm nhân, mà bọn họ cũng còn sống.

Tầng mây ở đỉnh đầu nổi lơ lửng một dị quỷ hình ba ba, giống như phía trên lưng nó tự thành sơn hà.

Ngược lại là cũng có tu sĩ Thiên trùng pháp, nhưng số lượng nhiều nhất một phần trăm.

Trách không được Anh Hồ sẽ chạy tới Thần nhai, lấy thực lực nó đặt ở Khánh Duyên trấn xác thực không đáng chú ý.

Nhưng mà dị quỷ mặc dù hình thái khác nhau, Nhậm Thanh lại luôn cảm giác bọn hắn có chút tương tự, khả năng đều là từ nơi nào đó huyết nguyệt đản sinh ra.

Mà lại cũng không phát hiện thiên quỷ cảnh, nói rõ cho dù là Địa Tiên, cũng không cách nào tùy tiện chế tạo ra tồn tại thiên quỷ cảnh trở lên.

Nhậm Thanh tự giễu lắc đầu.

Nhưng bởi vậy có thể thấy được, mặc dù là tại Tương Châu hai là Thủy Trạch, lại hoặc là Tĩnh Châu, năng lực mạnh nhất của nhân loại vĩnh viễn là khả năng thích ứng hoàn cảnh.

Chỉ sợ Quan lão bị phong tỏa tại Thần nhai mấy chục năm, trong thời gian đó tai nạn dị quỷ hình thành bạo phát, dẫn đến tầng Tàn Nguyệt sinh linh đồ thán.

Nhưng mà người Tĩnh Châu rất nhanh liền tìm đến con đường sinh tồn.

Bọn hắn phụ thuộc lấy dị quỷ để tu hành, cuối cùng hình thành một cái thế giới kết hợp với dị quỷ, trật tự mới cũng một lần nữa thành lập.

Mà Thần nhai tại trong mắt những người bên ngoài, chính là mảnh đất cần bảo vệ.

Nhậm Thanh lắc đầu, kỳ thật đối Địa Tiên Thiên Đạo Trùng mà nói, đây cũng không phải là một tin tức tốt, đại biểu cho thế cục đang nghiêng về hướng huyết nguyệt.

Hắn hiện tại triệt để không còn lo lắng U Minh Thiên Trùng pháp sẽ bị phát giác, dù sao bản thân Địa Tiên Thiên Đạo Trùng đã là tự thân khó đảm bảo.

Nhậm Thanh không khỏi sinh lòng mê man, nhưng rất nhanh lại trở nên dứt khoát kiên quyết.

Huyết nguyệt cũng đang đốt cháy giai đoạn, mục tiêu để tu sĩ y lại từ Địa Tiên Thiên Đạo Trùng đổi thành dị quỷ, nhưng hắn luôn cảm giác những người Tỉnh Châu có bộ dáng giống yêu ma quỷ quái này, giống như rất thích hợp Cai ngục Pháp...

Chương 503 - Thế Cục Khánh Duyên Trần

Chương 503. Thế Cục Khánh Duyên Trần

Ánh mắt Nhậm Thanh trùng trùng nhìn chăm chăm Khánh Duyên trần.

Không ai sẽ đi chú ý bóng mờ ở bên trong hốc tường, bên trong thời gian ngắn cũng là tương đối an toàn.

Hắn đột nhiên sinh ra một lát mê mang, dù sao đôi mắt thế cục như vậy, ít nhiều có chút không biết nên làm sao để dung nhập Khánh Duyên trần.

Mục tiêu trước mắt của Nhậm Thanh chỉ là tìm hoàn cảnh tương đối bình ổn, sau đó yên lặng phát triển quy mô tiên thi, nhờ vào đó kiếm duyên thọ.

Mà liền tại trong lúc hắn suy tư, trong khở cách đó không xa lại có tu sĩ Thần nhai leo ra, sau đó ngơ ngác nhìn qua thành trấn mà ngây người.

Nàng nào biết rõ tình trạng ngoại giới ra sao, chỉ cho là dị quỷ sẽ không tồn tại, tính nguy hiểm cũng kém xa tí tấp Thần nhai, không cần ăn bữa hôm lo bữa mai.

Nhưng bây giờ nàng nhìn thấy ngoại giới vậy mà trái rộng dị quỷ, về sau bị dọa đến gan lá gan cổ nứt.

“Không không không... Không thể nào...”

Nữ tu sĩ dùng hai tay nắm lấy đầu, tinh thần hiển nhiên đã sụp đổ, thậm chí ngay cả móng tay đâm vào bên trong da đầu cũng không có phát giác.

Nàng hai chân mềm nhũn té quỵ dưới đất, khí tức toàn thân tán phát trở nên cực kì không ổn định.

Kia là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, chân nguyên bắt đầu mất khống chế, khiến cho thân thể dần dần bị tan rã, làn da hòa tan bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Những bộ phận mô phỏng dị hóa càng thêm dị dạng, bên trong mấy giây đã không cách nào duy trì hình người.

Mà Nhậm Thanh cảm thấy đôi phương có chút giống đạo tâm mất cân bằng, nhưng kì thực đây là thiên trùng pháp tệ nạn.

Bởi vì chân nguyên của tu sĩ thiên trùng pháp cũng không phải là tự tu luyện ra, mà là do Địa Tiên Thiên Đạo Trùng trợ giúp mưu lợi được.

Nữ tu sĩ trực tiếp đem da đầu của mình lột xuống, nàng nhìn xem cơ thể đầm máu lại nhin không được phát ra cười quái dị.

“Quả nhiên đều là ảo giác...”

“Dị quỷ, nhất định là dị quỷ...”

Không đợi nữ tính tu sĩ có phản ứng, bên trong trạm canh gác liền sinh ra thuật pháp ba động, từng cây sợi tơ trong nháy mắt phun ra.

Nữ tu sĩ bị cột gắt gao, lúc muốn phản kháng lại bị gai độc đánh trúng, rất nhanh liền mất tối sầm hôn mê bất tỉnh.

“Tạch tạch tạch kết...”

“Đáng tiếc lãng phí vật liệu tốt nhất.”

Bên trong trạm canh gác phát ra động tĩnh, một cái nữ tử nhèn nhện hai mét từ đó leo ra.

Nửa người trên của nàng trần trụi, hiện ra đường cong linh lung tinh tế, nửa người dưới lại là cái thân nhện màu đen, hiển nhiên nhận một loại dị quỷ nào đó ảnh hưởng.

Khi nàng leo ra, lại có mấy cái Tri Chu(nhện) cỡ nhỏ theo sau người.

Trách không được tại những óc của trạm canh gác xung quanh mơ hồ có thể nhìn thấy một chút tơ nhện, nơi đây chỉ sợ do thể lực đặc biệt chuyên môn quân hạt.

“Lại còn muốn từ Thần nhai ra, thật đúng là... Muốn chết a...”

Trong lời nói Nhện nữ lộ ra hàm mộ, khuôn mặt không khỏi bắt đầu vặn vẹo, giống như Thần nhai chính là Đào Hoa Nguyên bị ngăn cách.

Nàng đem nữ tử buộc thành kén vận chuyển tiến đến bên trong thành trấn, xem ra nơi đó hẳn là một chỗ kiến trúc gần với trạm gác.

Vách tường phụ cận lại khôi phục bình tĩnh, giống như đang chờ đợi mới con mồi mắc câu.

Nhậm Thanh phát hiện thuật pháp Tri Chu cũng không cường đại, nhiều nhất chỉ Quỷ Sứ cảnh, nhưng vậy mà lại có thể đối phó tu sĩ Thần nhai dễ như trở bàn tay.

Nói rõ Khánh Duyên trấn đối với phong tỏa Thần nhai có hệ thống phi thường chặt chẽ, làm ra rất biện pháp nhiều ứng đối, có thể hệ thống này đã được xây dựng vài chục năm.

Người Tĩnh Châu nhìn như nhất định phải phụ thuộc dị quỷ sinh tồn, nhưng cả hai đôi bên cùng có lợi, thậm chí chiếm cứ chủ đạo là tu sĩ, mà không phải dị quỷ.

Giống như là tiên thần cùng tín đồ.

Tín đồ muốn cầu cạnh tiên thần, tiên thần cũng muốn dựa vào tín đồ duy trì bản thân, khiến cho Tĩnh Châu xuất hiện loại cộng sinh khó hiểu này.

Đừng nhìn từng cái dị quỷ có vẻ như so được với Dương Thần cảnh, nhưng hắn đến nay chưa từng gặp qua dị quỷ nào có thể tiến thêm một bước, rất có thể độ khó dị quỷ tấn thăng phi thường cao.

Biến tướng nói rõ bọn nó chỉ là sản phẩm thuật pháp của Thỏ Thiềm khổng lồ, căn bản khó mà cùng Đại Mộng chân nhân đánh đồng.

Hiện nay huyết nguyệt chiếm cứ lấy ưu thế tuyệt đối của Tĩnh Châu, Thiên Đạo Trùng hiện ra tan tác.

Nhưng Nhậm Thanh lại xem thường.

Hắn biết rõ là rất nhiều tu sĩ Tĩnh Châu lợi dụng dị quỷ đạt tới hạn mức cao nhất của tu vi, về sau tất nhiên sẽ tìm kiếm cách đột phá bình cảnh.

Đến lúc đó khẳng định có bộ phận tu sĩ sẽ ra tay đối với dị quỷ.

Thế cục hôm nay mới vừa ổn định mấy chục năm, khả năng còn cần trên trăm năm lên men, Nhậm Thanh cũng không dám cam đoan tương lai xuất hiện tình huống gì.

Nhưng hắn rõ ràng được trong đó giấu giếm cơ duyên.

Càng là rung chuyển, càng có thể đem tiên thị phát triển, một đầm nước đọng giống như Thần nhai, không có thực lực tuyệt đối rất khó nhúng tay trong đó.

Chương 504 - Vô Vi Đạo Quan?

Chương 504. Vô Vi Đạo Quan?

Hai mắt Nhậm Thanh nheo lại.

Hắn có vốn liếng để đánh cờ sao?

Đương nhiên là có, trong tay Nhậm Thanh thế nhưng là nắm giữ lấy tài nguyên Thủy Trạch tăng thêm Tương Châu, đồng thời còn sáng chế ra U Minh Thiên Trùng pháp.

Hắn hoàn toàn có thể ỷ vào U Minh Thiên Trùng pháp, kéo đại kỳ Địa Tiên Thiên Đạo Trùng cường ép tham dự tiến vào bên trong chiếu bạc.

Chỉ xem thế cục Tĩnh Châu hiện nay, liền biết rõ Địa Tiên Thiên Đạo Trùng đã kéo dài hơi tàn.

Người Tĩnh Châu tầng tầng non tại dưới tác dụng huyết nguyệt, nhìn không ra vết tích dị hoá mô phỏng, tầng Tàn Nguyệt lại bị dị quỷ chiếm cứ.

Địa Tiên Thiên Đạo Trùng nếu có thể cải biến tầng Tàn Nguyệt, cũng không để tình trạng như thế diễn ra.

Nhậm Thanh cáo mượn oai hùm, phong hiểm cần gánh chịu cực nhỏ, cùng lấy được lợi ích so sánh, gần như đã coi như là tay không bắt sói.

“Ân, nhưng mà nhất định phải...”

Hắn nhìn chăm chăm tu sĩ Thần nhai bị mang vào trong trấn, trong lòng thầm nghĩ:

“Nhất định phải hiểu rõ ràng thế lực phân bố Khánh Duyên trấn.”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, quỹ ảnh phân ra bộ phận chảy xuôi tại bên trong khe gạch ở khe hở, lập tức đi vào trong khe hở.

Nguyên bản hắc còn có chút kiêng kỵ ban đêm sẽ dẫn tới hồ dục, nhưng loại dị quỷ chưa giáng lâm này căn bản không dám tới bên ngoài Thần nhai.

Hắc chờ đợi tu sĩ Thần nhai đến, đồng thời tiếp tục thu dọn tiên thị Đại Mộng các.

Nhậm Thanh còn tăng thêm một bảng thông báo nhiệm vụ ở đạo quán, đồng thời viết một nhiệm vụ về kiểm định dạy dỗ trẻ nhỏ.

Cũng không lâu lắm, Viên Tứ xuất hiện tại bên trong tiên thị, tu vi hắc ngược lại là tinh tiến không ít, chỉ là trở ngại Thiên Đạo Trùng không cách nào tấn thăng.

Hắc chú ý tới bảng thông báo nhiệm vụ, về sau không chút do dự liền gỡ xuống trang giấy.

Ngay sau đó, Viên Tứ cảm giác ý thức trở nên hoảng hốt, khôi phục thanh tỉnh mà đã ly khai hồ rượu, đi vào ngoài trăm thước ven bờ hồ.

Hắc nhìn quanh, phát hiện xung quanh sinh trưởng ra thảm thực vật mà hắc chưa từng nghe qua, nhưng không có một cái côn trùng cùng dã thú nào.

Viên Tứ dựa theo phương hướng mà tờ thông báo chỉ dẫn, bước nhanh tới khu nhà giam.

Trên đường hắc thấy được Quỷ Lang khổng lồ mười mấy thước, nó đang nằm tại sườn núi trên nghỉ ngơi, còn có Husky chở Điền A chạy loạn khắp nơi.

Viên Tứ chú ý thấy càng nhiều sự vật, trong lòng càng thêm kính sợ.

Sau khi hấn tới đích, phát hiện khu nhà giam tròn vẹn giam giữ lấy mấy chục đến trăm vật quý dị, dù là trong lòng có chỗ chuẩn bị, cũng bị khiếp sợ không biết nói cái gì.

Hoa khôi đã sớm đi vào lối đi nhỏ, hai người trầm mặc hướng đi tới chỗ sâu khu nhà giam.

Nhóm các nàng là những hoa khôi từ nhỏ đến lớn cũng sinh hoạt tại phù dung lâu, đã sớm quen thuộc nghe theo an bài, đối với hoàn cảnh lạ lẫm cũng không có kháng cự chút nào.

Nhậm Thanh từ góc nhìn Thượng Đế nhìn xem lao tù trong bụng đi vào quỹ đạo, không khỏi gật đầu.

Quan lão gần đây giống như một mực bận rộn tại trong ngõ hẻm Tam Mộc, tần suất đến tiên thị không cao, đoán chừng phải qua mấy ngày mới tới.

Nhưng mà Thiên Đạo Trùng chỉ dựa vào lấy hai người bọn họ, tu vi đều đã tăng lên một chút, hiệu quả U Minh Thiên Trùng pháp có thể thấy được chút ít.

Nhậm Thanh liếc mắt hệ thống biểu hiện bản thân, trải qua đoạn thời gian góp nhặt này, tăng thêm hiệu quả đào tủy, thọ nguyên một lần nữa tới gần trăm năm.

Chờ hấn tại Khánh Duyên trấn tìm tới trụ sở ổn định về sau, liền có thể chuẩn bị tấn thăng Vô ảnh quỷ.

Nhậm Thanh ở giai đoạn hiện tại chỉ có thể thành thành thật thật núp ở bên trong hốc tường.

Đến giữa trưa ngày thứ hai, mới có mấy vị tu sĩ từ trong khe đất chật vật chui ra.

Trên người bọn họ mặc áo đen pháp khí, giống như có tác dụng che đậy cảm giác, nhưng mà tại trong mắt Tri Chu, căn bản không chỗ che thân.

Các tu sĩ Thần nhai rất nhanh liền bị trói thành bánh chưng, bị vận chuyển về một nơi nào đó bên trong thành trấn.

Nhậm Thanh sớm đem bộ phận quý ảnh nhập vào bên trong cái bóng của một người, mơ hồ có thể cảm giác được nơi tiến về chính là vị trí góc Tây Bắc.

Nơi đây phi thường náo nhiệt, trên đường phố có rất nhiều dân chúng, tu sĩ nhiều vô số kể.

Hắn đợi đến ban đêm đến, lập tức thi triển Vô ảnh quý “Dạ Du”, ý thức đi vào bên trong cái bóng của tên tu sĩ Thần nhai kia.

Nhậm Thanh còn không có hiểu rõ ràng tình trạng, liền nghe được tiếng khóc nức nở tự lâm bầm.

“Ta không muốn chết, tại sao có thể như vậy...”

Tu sĩ Thần nhai toàn thân phát run, hàm răng không ngừng run lên, hai chân hai tay cũng bị xích sắt nặng nề khóa lại, để hắn không thể động đậy.

Hắn thân ở tại trong phòng mờ tối, mùi hôi thối huyết tinh nồng đậm bay thẳng vào miệng mũi.

Chương 505 - Vô Vi Đạo Quan? 2

Chương 505. Vô Vi Đạo Quan? 2

Mặt đất hiện đầy xương khô, mấy trăm con con ruồi kêu vo ve, còn có thể nghe được tiếng vang nghiến răng khi loại động vật gặm nhấm đang ăn xương cốt.

Hắn ở Thần nhai thì trong ngày thường đã ăn sống huyết nhục, bây giờ lại bị dọa đến nhin không được nôn ra một trận, bên trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Đừng giết ta, đừng giết ta...”

Nhậm Thanh có chút hiểu không rõ ràng tình trạng, đột nhiên đỉnh đầu có một cái khe hở mở ra, lộ ra một gương mặt người đạo đồng to lớn.

Cự nhân?

Không đúng.

Nhậm Thanh lập tức kịp phản ứng, cũng không phải là gặp được đạo đồng thể hình to lớn, mà là tu sĩ Thần nhai hắn phụ thể trở nên cực nhỏ.

“Thêm 3 lượng Thiên kết hoa, hai lượng cây ngô đồng, cùng với một chút tương vũ...”

“Vâng, sư tôn.”

Gương mặt đạo đồng rút trở về, Nhậm Thanh mới chú ý tới hình như bản thân ở đạo quan, lúc này tu sĩ Thần nhai đang bị chứa ở trong lò đan.

Vật liệu bị rót vào đan lô, Thần nhai tu sĩ tuyệt vọng gào thét, đáy lòng hối hận không gì sánh được, trốn tới Khánh Duyên trấn cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy.

“Đừng có giết ta, ta chính là Kim Đan kỳ...”

Ầm! !

Cái chày nghiền vật liệu rơi xuống, tu sĩ Thần nhai lập tức hóa thành thịt bằm, mỗi lần gõ, được tài dần dần biến thành chất lỏng màu đỏ sậm.

Nhậm Thanh nuốt ngậm nước bọt, thì ra tu sĩ từ Thần nhai đi ra bị xem như dược tài.

Có thể thấy được không gian sinh tồn của tu sĩ thiên trùng pháp ở Khánh Duyên trấn không thể lạc quan.

Hắn thấy vậy để bộ phận quý ảnh chậm rãi tán đi.

Ngón tay mọc đầy lông đen luồn vào trong lò đan, dính một chút chất lỏng.

“Hương vị không đúng! !”

“Từ trụ, người phá hỏng một lò thảo dược tốt của ta rồi! ! !”

“Không không không, không phải sư tôn...”

Trong nháy mắt Nhậm Thanh sắp tiêu tán, hắn nhìn thấy một Ma Sơn(sơn tiêu) trên người mặc đạo bào đi qua, mở miệng cắn xuống đầu của đạo đồng.

“Mùi vị này mới đúng chứ.”

Sơn tiêu này là tu sĩ dị quý, đặt ở Cai Ngục Đường rõ ràng thuộc về dị hoá mất khống chế, tránh không được thần hồn chịu ảnh hưởng, từ đó trở nên điên cuồng.

Ý thức Nhậm Thanh trở lại bản thể, chuyện thứ nhất làm chính là dùng Mộng Điệp Pháp cáo tri cho hai người Viên Tứ

tạm thời dừng ly khai Thần nhai.

Bên trong hai ngày sau đó, tổng cộng có bảy tên tu sĩ chui ra địa động.

Kết quả của bọn hắc khác nhau, cũng chết tại trong tay tu sĩ dị quỷ, hoặc là luyện được, hoặc là luyện cổ, thậm chí còn có người bị xem như phế liệu.

Tu sĩ dị quỷ thuộc về những thế lực vô cùng kỳ quặc, Khánh Duyên trấn giống như tông môn mọc như rừng.

Nhậm Thanh chờ đợi hơn nửa tháng, rốt cục có một người không có bị áp giải cho tu sĩ dị quỷ.

Tin tức có một nhóm lớn tu sĩ từ khe hở ly khai Thần nhai dần dần lên men, tu sĩ khác đều đang thăm dò tin tức đó.

Tại trong mắt bọn hắc, cử động lần này giống là trâu đất xuống biển, căn bản là không có người biết rõ vách tường đối diện có cái gì.

Đương nhiên vẫn có tu sĩ gan lớn cam nguyện đặt mình vào nguy hiểm.

Lại Cầu khom lưng, tại trước mặt hắc còn có hai vị tu sĩ Luyện Khí kỳ.

“Đi mau đi mau, nếu là dám có chỗ lãnh đạm, lão tử lấy mạng của các ngươi.”

Bên trong miệng Lại Cầu lẩm bẩm, trong tay cũng cầm chuôi dao găm.

Hai người hắc là đôi huynh muội, rõ ràng bị ép đến đây, toàn thân có nhiều vết thương lớn nhỏ không đều, khí tức cũng cực kì suy yếu.

Bọn hắc lão đảo nghiêng ngã đi ra khỏi khe hở, nhãn thần ngây ngô nhìn xem Khánh Duyên trấn, biểu lộ có vẻ cực kì

không thể tưởng tượng nổi.

“Làm sao không đi, là muốn chết sao?”

Lại Cầu đẩy hai người ra cửa động, sau đó bản thân cũng lâm vào trong rung động thật sâu, hồi lâu cũng nói không ra một câu.

Chờ hãn kịp phản ứng, về sau vội vàng xoay người chuẩn bị trở về trong khe hở, kết quả chẳng biết lúc nào cửa vào đã trải rộng tởn nhận.

Lại Cầu lần nữa giương mắt, Tri Chu Nữ hai mét treo ngược người đang ở cách đó không xa.

Tri Chu Nữ đem hai vị Luyện Khí kỳ kia trối lại, tiếp sau đó đầu lưỡi khê liếm bờ môi, biểu lộ biết thái nói ra:

“Giết hai người này, có thể đổi lấy người tính mạng.”

“Giết hay không?”

Lại Cầu sững sốt mấy hơi, tiếp sau đó trong đôi mắt lộ ra một chút tàn nhẫn.

Hắn mặc dù không biết rõ là cái tình huống gì, nhưng mình rõ ràng không phải đối thủ yêu ma trước mắt, đồng thời trong trạm canh gác khẳng định cũng tồn tại những người khác, căn bản không cách nào đối địch.

Lại Cầu đem dao găm xẹt qua tại trên đầu lưỡi, lưỡi đao lập tức biến thành màu tím nhạt, độc tố kiến huyết phong hầu khiến cho trong không khí phiêu đẳng tanh hôi.

“Ta... Ta không thể giết bọn hắn, nhưng...”

Lại Cầu trong khi nói chuyện, không chút do dự liền xông lên, thừa dịp hai người không sẵn sàng thì hắn giơ tay chém xuống, trực tiếp cắt vỡ cổ họng của bọn hắn.

Chương 506 - Vô Vi Đạo Quan? 3

Chương 506. Vô Vi Đạo Quan? 3

“Ây...”

Hai người phảng phất tiếp nhận thông khổ cực lớn, tứ chi điên cuồng giãy giụa, không có qua mấy hơi thở liền triệt để đã mất đi sinh cơ.

“Thật sự là giết chóc ngọt như nước suối, hì hì hì hì.”

Lại Cầu vội vàng té quỵ dưới đất, đầu không ngừng đập đầu:

“Tiền bối, van cầu người thả ta đi, về sau ta cũng không tiếp tục đến Khánh Duyên trấn.”

Nghênh đón hấn vẫn là tơ nhện, hấn rất nhanh liền bị biến thành kén trùng.

Tri Chu Nữ đem Lại Cầu ném tới cách đó không xa, hướng phía Tri Chu nhỏ bé chút:

“Mang đến cho những cái gia hỏa Vô Vi đạo quan kia, để bọn hấn hảo hảo trông nom.”

“Hì hì hì hì ha ha...”

Trong lời nói Tri Chu Nữ mang theo oán độc không che giấu chút nào, đồng thời nàng biết rõ Vô Vi đạo quan tất nhiên sẽ nhận lấy tu sĩ Thần nhai.

Tri Chu khác phát giác được tâm tình Tri Chu Nữ ba động, vội vàng nắm lên trùng kén, bước nhanh đi về phía góc Khánh

Duyên trần.

Tri Chu Nữ nhớ tới lúc mình vẫn là đứa bé bị nhện núi coi trọng, gieo trứng trùng trong cơ thể, muốn cầu trợ ở Vô Vi đạo quan.

Kết quả lại bị ngăn tại trước cửa.

Nàng căn bản là không cách nào tưởng tượng được làm thế nào để sống sót, trứng trùng trong cơ thể leo ra vô số con nhện bám vào thân thể, xương cốt biến thành sào huyết.

“Chết chết chết, những đạo sĩ này đều chết đi cho ta! ! !”

Tri Chu Nữ vung vẩy những cái chân nhện, thật tình không biết Nhậm Thanh đang âm thầm quan sát.

Nhậm Thanh lúc mới vừa nghe được Vô Vi đạo quan cũng bị giật nảy mình, nhưng lập tức kịp phản ứng, tăng Tàn Nguyệt hắc là Tĩnh Châu nguyên bản.

Dân chúng biết được Vô Vi đạo quan rất bình thường, thậm chí bởi vì Khánh Duyên trần rất gần tông môn cũ, cho nên mới có đệ tử lưu lại sau khi tông môn hủy diệt.

Nhậm Thanh biết rõ Vô Vi đạo quan hẳn là đại biểu cho tu sĩ thiên trùng pháp.

Hắn nhất định phải trà trộn vào, sau đó thử đem tất cả tu sĩ thiên trùng pháp kéo vào tiên thị, đồng thời thu hoạch thọ nguyên cùng u nguyên.

Nhưng mà Nhậm Thanh không có gấp gáp mà đi theo, đợi đến khi xác định vị trí Vô Vi đạo quan mới bắt đầu khởi hành.

Hắn trải qua đoạn thời gian này thu thập tin tức, đã hiểu rõ ràng đại khái thế lực phân bố, từ đó có thể lách qua địa phương nguy hiểm.

Nhậm Thanh lặng yên không tiếng động mà di chuyển trong bóng tối, không có thực thể cũng sẽ không phát động mạng nhện trên mặt đất, dẫn đến sẽ không bị phát giác được.

Hắn rất nhanh liền chính thức đặt chân vào Khánh Duyên trấn.

Trên đường phố dòng người cuộn cuộn, nhưng không có một cái phàm nhân nào là bộ dáng như thường, dù là cùng A Tỳ Địa Ngục so sánh cũng không thua kém bao nhiêu.

Cửa hàng liên quan tới pháp khí đan dược không phải số ít, có thể thấy được Vô Vi đạo quan hủy diệt, sau đó truyền thừa của nó vẫn không hoàn toàn đoạn tuyệt.

Nhậm Thanh lựa chọn đi trên đường chính, là khu vực ở chính giữa các thế lực, mặc dù ngư long hỗn tạp, nhưng ít ra không tồn tại dị quỷ.

Nhưng mà có thể nhìn ra rõ ràng, tu sĩ đi trên đường phần lớn là tầng dưới chót, tu vi cũng đều là Luyện Khí Trúc Cơ, Kết Đan tương đối hiếm thấy.

Bọn hắn hắn là tu sĩ bên ngoài thế lực dị quỷ, tư chất không đủ để tấn thăng Kết Đan kỳ, chỉ có thể qua loa sống qua ngày.

Dân chúng thì mấy trăm năm qua đều đã quen thuộc cuộc sống hỗn hợp Nhân Tiên, nhưng mà đối với những tu sĩ đi trên đường lại có vẻ phi thường sùng kính.

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, Khánh Duyên trấn cùng thành trấn bình thường cũng không khác nhiều, chỉ là từ một đám yêu ma quỷ quái tạo thành thôi.

Nhậm Thanh chú ý cẩn thận tiến đến Vô Vi đạo quan, kết quả phát hiện càng đến gần, giống như càng là vắng vẻ.

Trải qua mấy cái nông trường ngay cả tu sĩ cũng không có, về sau mới nhìn đến Vô Vi đạo quan ở xa xa.

Thấy được trên đỉnh núi thấp bé có vài toà đạo quan đứng thẳng, bên trong có mấy trăm người đi lại, nhưng mà đại bộ phận đều là bọn hăn che chở cho nông phu.

Nông phu vây quanh đỉnh núi trồng ruộng, đạo sĩ dựa vào thu bán lương thực miễn cưỡng sống qua ngày.

Nhậm Thanh trọn vẹn tổn hao mười mấy hơi thở mới hồi phục tinh thần lại, thật sự là cùng khó nghĩ nơi đây cùng Vô Vi đạo tràng đánh đồng.

Nhưng mà tốt xấu gì cũng tìm tới chính chủ, tiếp theo chắc hẳn liền sẽ thuận lợi nhiều.

Hắn dọc theo đường núi đi tới đạo quan, từ các nơi đều có thể nhìn ra Vô Vi đạo quan bây giờ nghèo túng, còn kém việc bị đuổi khỏi Khánh Duyên trấn.

Nhưng Nhậm Thanh lại chú ý tới, đạo đồng vắng lai đang nhớ kỹ điển tịch Đạo Môn, còn có mấy vị đạo sĩ tiến đến đọc bài tập buổi sớm.

Dù là đạo bào bọn họ hơi có vẻ rách rưới, nhưng xác thực đại biểu cho đạo môn chính thống của Khánh Duyên trấn.

Ánh mắt Nhậm Thanh rơi vào bên trên bảng hiệu trước đạo quan, mấy chữ Vô Vi đạo quan đã mờ hồ, nói rõ là trải qua mấy trăm năm tuế nguyệt rửa sạch.

Vô Vi đạo tràng trong ấn tượng của hắn xác thực không có bảng hiệu môn phái, rất có thể chính là thất lạc ở Tĩnh Châu, cuối cùng treo ở nơi đây.

Chương 507 - Ở Lại Vô Vi Đạo Quan

Chương 507. Ở Lại Vô Vi Đạo Quan

Hỏa diễm bên trong lò luyện huyết nhục mãnh liệt một trận, Tân Vương ngồi trên bảo tọa bạch cốt mở to mắt, khí tức thuộc về Thiên Đạo Tử như ẩn như hiện.

Tân Vương dùng thanh âm nhỏ bé tới không thể phát giác mà lầm bầm:

“Hoàng Kỳ, nhóm chúng ta về nhà rồi sao?”

Nhậm Thanh có chỗ ý thức nhìn về phía lò luyện huyết nhục, nhưng Tân Vương lại biến trở về bộ dáng vĩnh hằng bất biến như tảng đá, hỏa diễm vờn quanh thân.

Tân hỏa ma sát không khí, giống như có người đang than nhẹ.

Nhậm Thanh không có nghe được Tân Vương tự nói, nhưng đột nhiên nhớ tới Thiên Đạo Tử chèo chống Thanh Hư quan bên trong đau khổ, không khỏi nói khẽ.

“Đúng vậy sư tổ, nhóm chúng ta về nhà.”

Hắn cười khổ lắc đầu, sau đó đi thẳng tới chỗ Lại Cầu.

Lại Cầu chính ở vào bên trong kho củi Vô Vi đạo quan, vẫn toàn thân bị tơ nhện trói, chẳng những không cách nào động đậy còn không phát ra được bất kỳ thanh âm gì.

Mấy vị đạo đồng dọn dẹp tro bụi tại kho củi, thỉnh thoảng còn đem ánh mắt nhìn về phía kén trùng.

Bọn hấn thảo luận về trùng kén, trong lời nói vậy mà cảm thấy tu sĩ Thần nhai chính là vật đại bổ, nghe nói dùng ăn sau đó có thể tăng duyên thọ kéo dài tính mạng.

Nhưng mà đạo đồng hấn là cũng không ăn qua thịt người, chỉ là trong ngày thường mưa dầm thấm đất, có thể thấy được Tỉnh Châu đã hoàn toàn bị yêu ma hóa.

Ngay tại lúc đạo đồng nói chuyện phiếm, lại không chú ý tới cái bóng lòng bàn chân bắt đầu có chút nhúc nhích, Nhậm Thanh chui vào bên trong kén nhận.

Nhậm Thanh trực tiếp đem Lại Cầu thu vào lao tù trong bụng, tiếp sau đó bản thân chiếm cứ trùng kén.

Hấn không có ý định để Lại Cầu tiến vào tiên thị, cho nên dứt khoát ném vào cồn cát do sa nhân biến thành, sau đó mượn nhờ Kính Trung Tiên không để cho hấn thoát khỏi.

Muốn nước và thức ăn chỉ có thể tìm Nhậm Thanh yêu cầu, đến lúc đó hấn liền có thể nhờ vào đó thu hoạch thọ nguyên.

Loại tu sĩ tâm tính giống như là Lại Cầu này, so với Thủy Hồ Lô chẳng tốt đẹp gì, tu vi cao thâm sau tránh không được sẽ luôn nghĩ tới tính mạng người khác.

Còn không bằng lợi dụng như một phế vật.

Nhậm Thanh lựa chọn thay thế Lại Cầu, về sau trực tiếp dùng hai tay đem trùng kén cưỡng ép mở ra, nhìn như phí sức từ đó chui ra ngoài.

Đạo đồng lập tức quay đầu nhìn lại, bọn hấn xem kỹ lấy Nhậm Thanh, phát hiện bề ngoài không hiện dị hoá, biểu lộ vẫn không khỏi trở nên thất vọng.

“Nguyên lai Thần nhai trưởng thành như vậy sao?”

“Thực tế là quá xấu xí...”

“Cái gọi là vật đại bỏ hẩn là truyền ngôn vớ vẩn, làm sao có thể bỏ cái này vào miệng.”

Bọn hẩn nhỏ giọng nghị luận với nhau, còn tưởng rằng Nhậm Thanh nghe không được.

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, cất bước đi đến mấy vị đạo đồng, bọn hẩn liền bị hù liền lùi lại mấy mét, sau đó nói.

“Người đứng yên đừng nhúc nhích, chúng ta đi tìm sư thúc.”

Sau khi nói xong cũng bỏ mặc Nhậm Thanh, đạo đồng hoảng hốt chạy bừa ra kho củi, ngay cả cửa lớn cũng không kịp đóng lại.

Nhậm Thanh dở khóc dở cười, dứt khoát tựa ở trên củi chổng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cũng không lâu lắm, có vị nam tử trung niên bụng phệ đi đến.

mô phỏng trùng hóa trên thân thể hẩn cũng không rõ ràng, nhưng cái trán lại mọc ra giác hút hình dáng cúc hoa, có chút cùng loại với miệng Thiên Đạo Trùng.

Tu vi hẩn là tại Kết Đan kỳ, nhưng chân nguyên lại có cảm giác hư mà không thật.

“Sư đệ, tại hạ Vô Lượng Tử, không biết xưng hô như thế nào?”

“Nhậm Thanh.”

“Ha ha ha ha, tiến vào Vô Vi đạo quan chính là đồng môn sư huynh đệ.”

Vô Lượng Tử nhin không được nhìn Nhậm Thanh từ trên xuống dưới, còn dùng cái mũi nhẹ nhàng hít hà mùi, giống

như đang nghiệm chứng vật đại bổ trong tin đồn.

Nhưng mà biểu lộ hẳn rất nhanh liền trở nên thất vọng, nhiệt tình cũng giảm nhanh rất nhiều.

“Nhậm Thanh sư đệ, người đi ra ngoại môn đợi một chút, đợi qua mấy tháng nữa sẽ khảo thí xong căn cốt tư chất, vượt qua thì xem như chính thức nhập môn.”

Nhậm Thanh bằng lòng, hẳn đến Vô Vi đạo quan vốn chính là thuận tiện kéo người tiến vào tiên thị, tận lực biểu hiện ra bộ dáng tương đối mộc mạc.

Vô Lượng Tử mang theo Nhậm Thanh tiến đến nơi ở ngoại môn, kỳ thật chính là mấy gian nhà tranh bình thường, bên trong có không ít đạo đồng đang niệm tụng Đạo Kinh.

Ánh mắt Nhậm Thanh rơi vào trên thân một vị đạo đồng làm cho người ta chú ý nhất trong đó.

Thấy bên ngoài có khoảng chừng hai mét, toàn thân thịt mỡ chồng chất, tựa như viên thịt khổng lồ, nhưng lại khiến cho những hài đồng bên cạnh lộ ra thần sắc hâm mộ.

Vô Lượng Tử không khỏi giới thiệu:

“Đây là trời sinh linh căn, bảy tám tuổi liền đã Trúc Cơ, ít ngày nữa liền có thể... Tiến vào sơn môn.”

Trong lúc hẳn nói chuyện thì nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

“Đa tạ, Vô Lượng Tử sư huynh.”

Nhậm Thanh lập tức ngồi xuống trong phòng, bởi vì cảm giác tồn tại của hắn vốn cũng không cao, ngược lại là không có dẫn tới những người khác chú ý.

Vô Lượng Tử tiếp sau đó quay trở về sơn môn.

Hắn đi được một đoạn, ký ức liên quan tới Nhậm Thanh đang không ngừng suy yếu.

Chương 508 - Còn Phải Học Toán?

Chương 508. Còn Phải Học Toán?

Trong lớp học tổng cộng có mười mấy tên đạo đồng, ngoại trừ tên Trúc Cơ kỳ trời sinh tiên căn ra, đạo đồng còn lại đều là trình độ Luyện Khí kỳ.

Bọn hắn ngồi xếp bằng tại bên trên bồ đoàn, trước người lại có bàn gỗ.

Bàn gỗ ngoại trừ bày ra văn phòng tứ bảo cùng thư tịch, lại còn có cái bàn tính, Nhưng mà hạt châu trên bàn tính đều dùng mắt người chế ra.

Nhậm Thanh chẳng những tận lực giảm xuống cảm giác tồn tại, còn phân ra một chút quý ảnh đi theo Vô Lượng Tử, chủ yếu là dò xét hư thực Vô Vi đạo quan.

“Cái quý gì, chẳng lẽ Đạo Môn hiện tại còn muốn dạy đồ toán học hay sao?”

Hắn tùy ý gảy bàn tính mấy lần, đột nhiên cảm giác đầu ngón tay nhói nhói, kèm chút liền bị chảy máu.

Nhậm Thanh không nghĩ tới bàn tính vẫn là kiện pháp khí, nếu như hắn sử dụng lung tung, chỉ sợ trong nháy mắt ngón tay liền sẽ bị quấy thành thịt bằm.

Hắn đã phát giác Vô Vi đạo quan không giống bình thường, vừa định tiếp tục kiểm tra, ngoài cửa có tiếng bước chân vàng từ xa tới gần, đi vào lớp học.

Kia là vị nữ đạo sĩ trung niên khoảng chừng bốn mươi, tứ chi nàng cũng có trình độ dị hoá khác biệt, tu vi thì tại trình độ Trúc Cơ viên mãn.

Căn bản là không cần nữ đạo sĩ mở miệng nhắc nhở, trong lớp học chủ động vang lên âm thanh đọc.

“Gấp tợu kỳ dữ chúng dị, bày ra tên họ của chư vật.”

“Phân biệt bộ cư bất tạp xí, dụng nhật ước thiếu thành khoái ý.”

“Nỗ lực vụ chi tất có tin vui...”

Nhậm Thanh nghe nói sau đó lông mày nhú lại, hần lập tức kịp phản ứng, trong lớp học nghiên cứu lại là « Cấp Tợu Thiên » để biết chữ biết lẽ.

Cấp Tợu Thiên mặc dù nổi danh kém xa Bách Gia Tính, nhưng đúng là sách giáo khoa ở thời cổ đại, mỗi ngày người đọc sách sẽ đọc thuộc lòng.

Nhưng mà Vô Vi đạo quan làm ra một chút sửa chữa với Cấp Tợu Thiên, đặc biệt thêm vào các loại chuyển đổi tiền bạc, hần là đối ứng với pháp khí bản tính.

Nhậm Thanh chỉ coi là toán thuật vỡ lòng.

Đối với hần mà nói, để cho mình cùng một đám trẻ học chữ tại trong lớp học thì thực tế có chút khó chịu, còn không bằng tiến đến trong núi bế quan.

Hai trăm năm thọ nguyên đã không khác biệt nhiều, là thời điểm tấn thăng Vô ảnh quỷ.

Nhậm Thanh cũng không nghĩ tới đạo đồng chí ít đã Luyện Khí kỳ, nhưng lại còn chưa biết chữ cơ bản.

Hần hoài nghi thời điểm Vô Vi đạo quan tại tuyển nhận đạo đồng, liền đã thông qua một ít thủ đoạn đem nội dung thiên

trùng pháp quán thâm tiến vào trong trí nhớ.

Nhậm Thanh lập tức không có hứng thú, liền đem lực chú ý cũng tập trung ở trên thân Vô Lượng Tử.

Vô Lượng Tử bởi vì dị hoá mất không chế, tâm tính hơi có chút cổ quái, nhưng sau khi hấn rời xa đám người thì rõ ràng đang cố không chế chính mình.

Hấn ngồi xếp bằng xuống giống như là một thi thể, nói là tu luyện, nhưng kỳ thật không hề có động tĩnh gì.

Thân ở đạo quan mà trung ương chính là bức tượng của Thiên Đạo Tử, dù là ba tôn Đạo Tổ cũng chỉ có thể đặt ở phía bên phải, có thể thấy được địa vị tổ sư khai phái.

Bên trái thì là bệ đá to lớn, phía trên bày ra rất nhiều bài vị, khoảng chừng hàng trăm hàng ngàn khối, bài vị có khắc các loại đạo hiệu.

Nhậm Thanh vốn cho rằng bài vị đều là tể diện người chết, nhưng rất nhanh liền phát hiện đạo hiệu vậy mà tản ra khí tức thuật pháp nhàn nhạt.

Những đạo hiệu này hấn là lây dính khí tức hồn phách của đệ tử Vô Vi đạo quan đi ra ngoài, nhờ vào đó xác nhận xem bọn hấn đã bỏ mình hay chưa.

Vô Lượng Tử quỳ gối trước bức tượng của Thiên Đạo Tử, tạp niệm trên mặt cũng chậm rãi biến mất khi hấn bắt đầu minh tướng, biểu lộ cũng bắt đầu biến thành thành kính.

Nhậm Thanh nhéo nhéo huyệt thái dương, dù là Vô Lượng Tử ăn mấy người cũng được, bình thản như thế thì ngược lại để mình xem không thấu.

Quỷ ảnh lần nữa phân ra một bộ phận, từ đạo quan trên đỉnh núi du tẩu vài vòng.

Kết quả là toàn bộ Vô Vi đạo quan chỉ có Vô Lượng Tử là Kết Đan kỳ, còn lại đều là Trúc Cơ, mà nhân số cũng ít hơn so với tưởng tượng.

Nhậm Thanh nghi hoặc một chút, liền không có ý định lãng phí thời gian.

Hắn hoàn toàn có thể mượn nhờ hồn điệp hình chiếu giám sát Vô Vi đạo quan, cần gì phải cùng một đám trẻ con học chữ học toán.

Quỷ ảnh ở lòng bàn chân tan ra bốn phía, lặng yên không một tiếng động đem lớp học bao quanh, để tránh không khiến cho khí tức thuật pháp tiết ra ngoài.

Sau đó Nhậm Thanh vác lên mặt bàn, đưa tới động tĩnh làm đạo đồng bốn bề im bật lại.

Hắn tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi tới phía nữ đạo sĩ trung niên mở miệng hỏi:

“Đạo trưởng, xưng hô như thế nào?”

Nữ đạo sĩ trung niên vẻ mặt hốt hoảng mấy hơi, lập tức hồi đáp:

“Thiên Phù Tử, ta chính là sư muội Vô Lượng Tử, tu luyện Bích Lạc pháp, đem chân nguyên dung nhập tứ chi thân thể...”

“Tốt tốt.”

Chúng đạo đồng không biết rõ Nhậm Thanh đột nhiên xuất hiện đến cùng là thần thánh phương nào, đành phải run run rẩy rẩy ngồi tại bên trên bồ đoàn.

“Môn phái sẽ chiêu thu đệ tử vào lúc nào?”

Thiên Phù Tử bị thuật pháp ảnh hưởng, nói ra giống như một cái máy:

“Ngày mười lăm mỗi tháng, chủ yếu lấy từ nông dân phụ cận cùng bộ phận thương nhân bên trong thành.”

“Vì sao phải học toán?”

“Toán thuật chính là căn bản của bản môn, từ chương giáo đời trước là Càn Khôn Tử tiết lập...”

Chương 509 - Trở Về Chợ Quĩ

Chương 509. Trở Về Chợ Quĩ

Nhậm Thanh đại khái nghe hiểu ý tứ Thiên Phù Tử, đệ tử Vô Vi đạo quan ly khai sư môn sau đó mà lấy toán thuật làm đặt chân, đáy lòng không khỏi sinh ra hoang đường nồng đậm.

“Làm ăn?”

“Lợi cho kẻ khác chính là lợi mình.”

Hắn đều có thể tưởng tượng là làm ăn buôn bán gì rồi, đã liên lụy đến tu sĩ dị quĩ, xem chừng cũng là đồ vật tà môn ma đạo.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thật đúng là cùng Cai Ngục Đường tương tự.

“Được rồi, cứ như vậy đi, các ngươi tiếp tục.”

Hai mắt Nhậm Thanh lóe ra vàng sáng, đạo đồng cùng Thiên Phù Tử bắt đầu đọc Cấp Cứu Kinh, chỉ là ký ức có một chút nhỏ nhất.

“Cũng không biết Thiên Đạo Tử nhìn thấy cái màn này sẽ thấy thế nào...”

“Nhưng mà như thế này có thể để đứa bé tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp trà trộn vào bên trong Vô Vi đạo quan.”

Nhậm Thanh đi ra khỏi lớp học, người bên ngoài sẽ chỉ cảm giác tia sáng có biến hóa không rõ ràng, căn bản là không thể nhận ra dị dạng.

Vô Vi đạo quan thật coi là xuống dốc, ứng đối cục diện quần hùng tranh giành của Tỉnh Châu bây giờ, lựa chọn biện pháp chia thành tốp nhỏ.

Dù là tông môn hủy diệt cũng không có việc gì, dù sao đệ tử cũng tứ tán tại các nơi.

Nhậm Thanh lưu lại vài hồn điệp hình chiếu tại bên trong Vô Vi đạo quan, lập tức liền dự định đi trong núi tìm nơi yên lặng để bế quan tu luyện.

Đi vào Tỉnh Châu đã hồi lâu, nhưng còn không có cẩn thận chải vuốt qua thuật pháp bản thân.

Dù là tâm tình của hắn đã bình ổn, nhưng vẫn cảm giác có chút mỗi mệt như cũ, vừa vận mượn nhờ tu luyện để buông lỏng tâm cảnh.

Nhậm Thanh dọc theo đường nhỏ đi vào trong núi, rất nhiều nông dân đang bận rộn trên ruộng đồng, bọn hắn trông trọt lấy cây nông nghiệp đặc hữu của Tỉnh Châu.

Lúc Nhậm Thanh đến đây bởi vì thân thể cùng quý ảnh tương dung, cho nên cũng không có đi tận lực xem xét ruộng, bây giờ lại chú ý tới sản lượng lương thực cực cao.

Cây nông nghiệp có chút cùng loại với lúa nước, nhưng bông lúa lại càng thêm sung mãn, mà lại thời gian trưởng thành cũng ngắn hơn nhiều.

Hắn hái một khóm lúa.

Bông lúa chưa trưởng thành tản ra chân nguyên khó mà nhận thấy, nếu như thời gian dài dùng ăn, tác dụng không nhỏ đối với thể chất người Tỉnh Châu.

Nông dân cầm pháp khí làm cuốc, lấy tu vi ngay cả Luyện Khí kỳ đề chưa đạt tới của bọn hắn, chỉ có thể miễn cưỡng không chế.

Nhậm Thanh không khỏi sinh ra cảm thán, Vô Vi đạo quan vì sinh tồn tại Tĩnh Châu, thật đúng là không từ thủ đoạn, vậy mà đều làm cả nghề nông.

Ngay tại thời khắc hấn chuẩn bị ly khai, một thanh niên ở trong ruộng cách đó không xa cũng bắt đầu bu lại, dùng ánh mắt sùng kính nhìn xem Nhậm Thanh.

Thanh niên làn da ngăm đen, dấu vết mô phỏng trùng di hoá cũng không hiện, mặc dù không có tu vi, nhưng vì làm ruộng lâu ngày nên sức lực cũng rất lớn.

Hấn gãi tóc hỏi:

“Đạo trưởng, ngài là đệ tử Tiên Môn trên núi sao?”

“Thế nào?”

“Ta nghe nói Vô Vi đạo quan am hiểu lấy hạt dẻ trong lò lửa, đó là thật?”

Lấy hạt dẻ trong lò lửa chỉ là con đường phát tài, dù sao Khánh Duyên trấn khắp nơi giấu giếm nguy hiểm, gần như đoạn tuyệt khả năng thăng tiến của phàm nhân.

Thanh niên vừa dứt lời, liền bị người nông dân khác dắt cổ mang rời khỏi, còn không ngừng xin lỗi đối với Nhậm Thanh, sợ hấn trách tội.

Nhậm Thanh lắc đầu.

Hấn ý thức được Vô Vi đạo quan còn đang dùng tổ nghiệp năm đó lưu lại để sống qua.

Trách không được Vô Vi đạo quan có nhân khẩu thịnh vượng như thế, mỗi tháng đều sẽ chiêu thu đệ tử, xem ra là kinh doanh trên hình thức môn phái.

Nhưng cái này cùng con dê đờ làm thịt lại có gì khác nhau?

Nhậm Thanh lắc đầu, lập tức lắc mình mấy cái biến mất tại trong núi.

Hắn tại đỉnh núi tìm đến một chỗ hang động bí mật, dùng đá vụn chặn lại lối ra vào, sau đó liền bắt đầu an tâm bế quan tu hành.

Đợi cho bế quan kết thúc, tiên thị cũng đã có thể hiện ra một góc của băng sơn.

Vô Vi đạo quan không có để ý tới tung tích Nhậm Thanh, vẫn mỗi ngày sáng sớm đều đọc Cấp Cứu Thiên.

Thỉnh thoảng còn có đệ tử môn phái đã tu thành Trúc Cơ rời xuống núi, có thể nhìn ra toàn bộ sơn môn không có ý định lưu quá nhiều tu sĩ.

Nhậm Thanh nhắm mắt minh tưởng thuật pháp, tốn hao mấy ngày để đem tâm cảnh xao động bình tĩnh lại.

Lập tức hắn lấy ra pháp khí hồ lô, biểu lộ hài lòng gật đầu.

Tất cả đào tửu cũng rót vào bên trong lò luyện huyết nhục, khi tân hỏa đem rượu bốc hơi, khuôn mặt của hắn không khỏi có thêm một chút đỏ ửng.

Đoạn thời gian này thì đào tửu chứa đựng được khoảng chừng bằng một hồ nước, ngoại trừ cất ra một chút để cất đặt tại Đại Mộng các, hắn đều đổ vào trong lò luyện không giữ lại một giọt nào.

Lúc trước hắn chưa thử qua uống vào số lượng lớn, cơ bản lấy nhắm nháp làm chủ, bởi vì men say của đào tửu là không cách nào ngăn cản.

“Cách - “

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy chủ thứ song hồn dần dần mất đi ý thức, nhưng thọ nguyên bản thân tăng lên mà bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Hắn để quẻ ảnh bảo hộ bản thân, tiếp sau đó liền say ngã tại trong sơn động.

Chương 510 - Trở Về Chợ Quỷ 2

Chương 510. Trở Về Chợ Quỷ 2

Tiếng khò khò bắt đầu vang lên.

Nhậm Thanh giống như thân hồn hóa thành hồn điệp, đi xuyên qua núi non sông ngòi, trong chớp mắt đã trở lại ở Tương Châu ở ngoài ngàn dặm.

Đợi đến lúc giấc mộng này thức tỉnh, hắn cũng không biết đi qua bao lâu.

Nhậm Thanh hai tay che đầu, ký ức giấc mơ chỉ còn lại một chút, cho đến hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhin không được thở phào một hơi.

Trải qua một lần say rượu, chẳng những thân thể có chút buông lỏng, hồn phách cũng hiện ra xu thế phát triển.

Hắn thông qua quỷ ảnh biết được, vậy mà đã qua hơn nửa năm.

Nguyên bản là đầu mùa hạ, bây giờ lại cảm nhận được từng tia từng tia hàn ý từ vách đá thổi vào trong động, Vô Vi đạo quan cũng bị tuyết trắng bao trùm.

Nhậm Thanh vội vàng kiểm tra hồn điệp hình chiếu đặt ở các nơi, kết quả trong môn phái vẫn như bình thường, chỉ là số lượng bài vị thiếu đi mấy chục.

Hắn mượn nhờ tin tức tồn tại hồn điệp hình chiếu biết được, giống như môn phái trước đây không lâu bị liên lụy đến tranh đấu ở giữa thế lực dị quỷ, dẫn đến xuất hiện tử thương.

Nhưng mà tôn thương gân chứ không động xương, Vô Vi đạo quan cuối cùng vẫn là thuận lợi thoát thân.

Nhưng lần sau liền không có dễ dàng như vậy.

Lấy hạt dẻ trong lò lửa, đúng là lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Nhậm Thanh gọi ra hệ thống, ánh mắt mới vừa đảo qua cột thọ nguyên kia, lập tức bị giật nảy mình, còn tưởng rằng là mình nhìn lầm.

【 thọ nguyên: Bốn trăm bảy mươi lăm năm 】

Đến cùng xảy ra chuyện gì, lập tức có thêm gần bốn trăm năm thọ nguyên.

Dựa theo Nhậm Thanh dự đoán nguyên bản, đào tửu nhiều nhất tăng thêm duyên thọ trăm năm, hơn hai trăm năm còn lại chỉ sợ đều là chợ quý Tương Châu mang đến.

Hắn do dự một chút, về sau dứt khoát đem u nguyên trong đan điền bóc ra cho quý ảnh, chủ động từ tầng Tàn Nguyệt quay trở về tầng trắng non.

Hang động vẫn là cái huyết động kia, nhưng Vô Vi đạo quan ở ngoại giới lại không còn sót lại chút gì.

Nhậm Thanh quan tưởng lên Mộng Điệp Pháp, đem ý thức giáng lâm đến trên không chợ quý.

Hắn mới vừa hiển lộ không lâu, Đại Mộng chân nhân liền xuất hiện ở bên cạnh, xác nhận qua không có có vấn đề, về sau chào hỏi cũng không nói, lại lặng yên biến mất.

Nhậm Thanh bắt đầu nhìn về phía chợ quý, phát hiện số lượng lính cai ngục gần như nhiều gấp đôi, đồng thời Quý Thai Luyện Khí pháp cũng đã lưu truyền ra ngoài.

Mặc dù không để tất cả mọi người nắm giữ quý thai khí, nhưng ít ra một phần ba đều đã nắm giữ, gần như đều là quý

thai khí cùng Thao Thiết Pháp có liên quan.

Có thể thấy được sách lược Cai Ngục Đường vững bước thúc đẩy, dần dần đem Thao Thiết Pháp đột phá.

Nhậm Thanh có chút cảm thán, mình cùng Cai Ngục Đường đôi bên cùng có lợi, tương lai hiệu suất duyên thọ sẽ chỉ càng ngày càng cao.

Cho nên cần nghĩ biện pháp để Cai Ngục Đường cũng tham dự tiến vào bên trong Tỉnh Châu đánh cờ.

Dù cho những cái dị quỷ kia càng giống ngục Dương Thần cảnh từ thuật pháp dẫn sinh, nhưng đối với các loại Âm Sai cảnh như Tống Tông Vô mà nói, nhất định có tác dụng lớn.

Lính cai ngục tấn thăng Dương Thần cảnh càng nhiều, tài nguyên Nhậm Thanh có thể động dụng liền càng nhiều.

Nhậm Thanh nhìn về phía nơi phong thị hẻo lánh, quầy hàng bên trong rõ ràng có chút không đủ.

Hắn thấy vậy câu thông với hồn điệp hóa thành chợ quỷ, ngay sau đó thân thể trở nên càng thêm ngưng thực, rất nhanh liền khuếch tán ra ngoài.

Lính cai ngục bên trong Chợ quỷ dừng bước chân lại, giống như là đã nhận ra cái gì, nhao nhao không thể tưởng tượng nổi xem hướng bầu trời.

Không biết từ khi nào bắt đầu, bên trong Cai Ngục Đường liền lưu truyền một tin tức.

Chợ quỷ chi chủ chính là tại Thủy Trạch bị thương nghiêm trọng, thân hồn lọt vào dị hoá mất khống chế, đã bế tử quan tại nơi nào đó Tương Châu.

Sự thật giống như cũng đã chứng minh điểm ấy.

Nhưng bây giờ, chợ quý chi chủ tuyên cáo trở lại A Tỳ Địa Ngục.

Hư ảnh to lớn cao mấy chục mét hiển lộ không thể nghi ngờ, hai mắt đều là trọng đồng huyền diệu, cái trán còn có ba cái mộng chủng biến thành con mắt.

Vàng sáng nhàn nhạt bao phủ quanh thân.

Chỉ là điểm thanh thế ấy, dù là Đại Mộng chân nhân cũng không cách nào đánh đồng.

Hoàng Tử Vạn đứng ở trung ương đường đi, vui sướng chuẩn bị đột phá ba lần nguy biến không còn sót lại chút gì, trong lòng không khỏi sinh ra cái ý niệm.

“Nhậm Thanh không phải là muốn tấn thăng Dương Thần cảnh chứ? ! !”

Không thể nào, dù là thiên quý cảnh chuyển thế cũng không được trình độ như vậy.

Nhưng hẳn bất kể xem thế nào, thuật pháp như thế không giống mới vào Âm Sai cảnh có thể bày ra, ít nhất là Dung Âm Thần, lại hoặc là Thích Âm Thần?

Nhậm Thanh đảo qua chúng lính cai ngục, tiếp sau đó đưa tay dùng sức vỗ.

Thuật pháp mộng cảnh ý đồ sửa chữa chợ quý, nhưng mà chỉ dựa vào hồn điệp pháp khí có chút khó, chỉ có thể làm ra một số điều khiển nhỏ.

Lúc này Đại Mộng chân nhân lần nữa hiện thân, quang ảnh bao phủ Nhậm Thanh.

Có Dương Thần cảnh trợ lực, thân cảnh Mộng Thụ sinh trưởng, diện tích chợ quý dần dần khuếch trương, quầy hàng phong thị cũng gia tăng mấy lần.

Nhậm Thanh thở sâu, kém chút liền hồng bết, cũng may Đại Mộng chân nhân kịp thời xuất thủ.

Đợi tiên thị Tĩnh Châu triệt để đứng vững, về sau ngược lại là có thể cùng Đại Mộng chân nhân thương lượng một chút, để thị trường hai nơi liên tiếp đến cùng một chỗ.

Nhậm Thanh hoàn thành chợ quý khuếch trương, về sau cảm giác được ý thức trở nên suy yếu.

Nhưng mà hắn không có lập tức trở về về thân thể, mà là đi tới Đại Mộng các, đem vật liệu cần có đều chuẩn bị mấy phần.

Sau đó mượn nhờ ý thức liên hệ cùng lao tù trong bụng, đem vật liệu di chuyển tiến vào thế giới trong cơ thể.

Nhậm Thanh tiện thể đem đào tửu mang tới kệ hàng ở chợ quý, nhờ vào đó khôi phục thọ nguyên cho lính cai ngục.

Sau khi làm tất cả, lúc này mới tới thời điểm tấn thăng.

Chương 511 - Tấn Thăng

Chương 511. Tấn Thăng

Khi ý thức Nhậm Thanh biến mất tại A Tỳ Địa Ngục, về sau toàn bộ Cai Ngục Đường sôi trào.

Đối với tu sĩ đệ giai mà nói, phong thị mở ra một bước đại biểu cho càng nhiều kỳ ngộ, tài nguyên có thể thu hoạch sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Lý Thiên Cương đứng ở trên đất trống trong góc A Tỳ Địa Ngục, bên cạnh là Tổng Tông Vô biết được tin tức chạy tới, hai người nhìn qua tâm tình thật tốt.

“Lão Tổng, ai có thể nghĩ tới Nhậm Thanh tại Tĩnh Châu hình như cũng phong sinh thủy khởi.”

Khóe miệng Tổng Tông Vô lộ ra ý cười, đã lâu không gặp, khí tức trở nên càng thêm ngưng luyện, hẳn đã đem tu vi Âm sai viên mãn triệt để vững chắc.

“Lý Thiên Cương, Tương Châu sớm muộn phải đi ra ngoài, bỏ mặc là chủ động hay là bị động.”

Lý Thiên Cương cảm thán gật đầu nói ra:

“Xác thực như thế, nhất định phải làm tốt hoàn toàn chuẩn bị, nếu không chỉ có một con đường chết.”

” Pháp môn tâm bồ ý thức quý thai khí cũng đã tìm đến phương hướng.”

“Bây giờ thật đúng là đại thời đại.”

Tổng Tông Vô đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi:

“Đúng rồi, người nhất định phải tổ chức lính cai ngục bù trừ lẫn nhau ra tay với Tiêu Tai cấm khu?”

“Ân, bất kể như thế nào thì phải trước tiên đem bên trong giải quyết hết đi, huống hồ vật quý dị Tiêu Tai cấm khu cũng có thể bổ khuyết tài nguyên Cai Ngục Đường.”

Lý Thiên Cương ngược lại là tương đối nhẹ nhõm, nhưng Tổng Tông Vô tránh không được sắc mặt nghiêm túc, dù sao trình độ khó chơi của tiêu tai cấm khu là có thể nghĩ.

Nhưng mà một lát sau, cũng có chút nhiệm vụ tương quan xuất hiện tại bên trên bố cáo.

Toàn bộ Cai Ngục Đường tựa như cỗ máy chiến tranh vận chuyển lại, từng tầng từng tầng bánh răng đã lăn, đã có thể nhìn ra tiềm lực của ngày sau.

Nhậm Thanh đối với cái này cũng không hiểu rõ, coi như biết được cũng sẽ ủng hộ.

Cai Ngục Đường nếu có thể phong cấm vật quý dị Tiêu Tai Pháp, vậy hẳn liền có thể dùng cái thuật pháp này làm chủ, Kính Trung Tiên làm phụ, tạo dựng ra bộ thuật pháp hạch tâm thứ tư.

Hơn nữa còn là thuật pháp chủ thứ về ẩn giấu, có thể thật gia tăng năng lực bảo mệnh thật lớn.

Ý thức của hắn trở về thân thể, về sau cũng không có lựa chọn tiến về tầng Tàn Nguyệt.

Dù sao tầng trắng non hơn an toàn, là do Địa Tiên Thiên Đạo Trùng chưởng khống, động tĩnh tiêu hao thọ nguyên tấn thăng không đủ để gây nên dị tượng.

Nhậm Thanh nghỉ tạm hơn nửa tháng, tiêu trừ sạch cảm giác suy yếu do ý thức hao tổn mang tới, về sau mới khiến cho tâm thần đi vào trong nề hoàn cung.

Cây dị hóa đen như mực liền đại biểu lấy Vô ảnh quỷ, thân cành tươi tốt, cùng Thiên Đạo Trùng bổ sung, sớm đã tới gần Âm Sai cảnh.

Năng lực Vô ảnh quỷ ba lần nguy biến theo thứ tự là:

Có thể đem tôn thương chuyển di cho cái bóng 【 Quỷ Thế 】 .

Có thể để cho quỷ ảnh ly thể thời gian dài 【 Vô Ảnh 】 .

Ban đêm lúc dùng ý thức không chế quỷ ảnh từ xa 【 Dạ Du 】 .

Nhậm Thanh gọi ra hệ thống, về sau tin tức liên quan tới Vô ảnh quỷ Âm Sai cảnh đập vào mi mắt.

【 phải chăng lựa chọn chi nhánh Vô Ảnh Âm Ma, sẽ tiêu hao thọ nguyên hai trăm năm 】

Vô Ảnh Âm Ma, ta ngược lại muốn xem xem như thế nào là Vô Ảnh Âm Ma.

Nhậm Thanh tiêu hao hết hai trăm năm thọ nguyên, lòng quỷ ảnh bàn chân điên cuồng sôi trào lên, Âm Sai cảnh vật quỷ dị đang dần dần thức tỉnh.

So với lúc tấn thăng Mộng Diệp Pháp, vật quỷ dị trong thể nội đều trở nên tương đối phát triển.

Vô ảnh quỷ bình tĩnh hơn nhiều lắm không thể nghi ngờ, chủ yếu bởi vì loại vật quỷ dị này thay thế cái bóng Nhậm Thanh, cũng không phải là ký sinh tại trên thân thể.

Nhậm Thanh thậm chí không có nửa điểm thống khổ, tất cả đều là do quỷ ảnh gánh chịu.

Hắn thậm chí thừa dịp nhàn hạ nhìn lên chi nhánh nguy biến Mộng Yểm Công, dự định tiếp tục tăng cường thuật pháp mộng cảnh, là làm chuẩn bị chợ quỷ tiên thị kết nối.

Về phần năm trăm năm thọ nguyên để Vô ảnh quỷ tấn thăng Dung Âm Thần, kỳ thật ngược lại không cần cố gắng tiết kiệm.

Đội tiên thị mở rộng, về sau tất nhiên sẽ có một đoạn thời gian thọ nguyên bùng nổ, còn có thể để Thiên Đạo Trùng hấp thu rất nhiều u nguyên.

Nhậm Thanh rất nhanh liền có chỗ phát hiện, lúc đang chuẩn bị tiếp tục xem xét cây dị hóa, trong huyết động một mảnh yên tĩnh, quỷ ảnh khôi phục bình thường.

Hắn mở mắt đồng thời giơ cánh tay lên, bóng mờ phía sau chậm rãi tụ lại.

Thân thể quái vật mở rộng ra gần hai mươi mét, dùng đầu cọ lấy lòng bàn tay Nhậm Thanh.

Không nghĩ tới quỷ ảnh vậy mà hình thành thực thể, bề ngoài có chút cùng loại với Thiên Đạo Trùng, nhưng không có giác hút dữ tợn đáng sợ như vậy.

Vô ảnh quỷ tấn thăng Âm Sai cảnh, về sau quỷ ảnh chẳng những càng thêm bí mật, thể tích có thể trong nháy mắt hóa thành hơn trăm mét, đồng thời có thể hư thực chuyển đổi.

Trọng yếu nhất chính là, quỷ ảnh đã bắt đầu câu thông với thuật pháp thứ yếu, dẫn đến hóa thành một thực thể giống như long giống như rắn, khí tức tán phát ra kinh khủng đến cực điểm.

Nhậm Thanh tự nhiên chuẩn bị lấy Vô ảnh quỷ làm hạch tâm, thuật pháp thứ yếu là ba môn Nhân Thư Bì, Phi Giáp Công cùng Thiên Đạo Trùng.

Nhân Thư Bì vốn là hỗ trợ Vô ảnh quỷ, liền thuận lý thành chương làm thuật pháp thứ yếu.

Chương 512 - Tấn Thăng 2

Chương 512. Tấn Thăng 2

Thiên Đạo Trùng ký sinh tại trong cơ thể quỷ ảnh, mặc dù hệ thống thuật pháp khác biệt, nhưng đã nhận hệ thống tán thành, nói rõ quả thật có thể dung hợp.

Về phần Phi Giáp Công thì cần nhắc đến việc bên trong xương sống đã tồn tại Hoàng Tuyền linh căn, cũng đúng lúc nhờ vào đó để tăng cường liên hệ giữa quỷ ảnh cùng bản thể.

Nhậm Thanh nhìn chăm chú vào quỷ ảnh, nhin không được lắm lắm:

“Lấy Thiên Đạo Trùng là thân thể, lấy Nhân Thư Bì là da, lấy Long Xà Tích làm cốt.”

“Xem ra bên trong cái bóng của ta cất giấu cái gia hỏa ghê gớm.”

Hắn trấn an quỷ ảnh xao động, sau đó một lần nữa nhìn về phía Nê Hoàn cung, nếu là bế quan, dứt khoát hoàn thành chi nhánh ngụy biến Mộng Yểm Công.

Nhậm Thanh không có lựa chọn chi nhánh ngụy biến quá cực đoan, mà là tiếp tục chọn loại hoàn thiện mộng cảnh.

Nếu như là ngày sau Thao Thiết Pháp cùng một loạt chi nhánh ngụy biến, cũng lấy cấu thành tiểu thể giới trong cơ thể làm chủ, mục đích là hóa thành thể giới chân thật.

Hắn tiêu hao năm mươi năm thọ nguyên, đốt sáng lên một lần ngụy biến Mộng Yểm Công 【 ám quang 】 .

【 ám quang 】 hiệu quả là, thuật pháp mộng cảnh sẽ trở nên càng thêm lặng yên không một tiếng động, giảm xuống dấu vết, xuyên thẳng qua phong hiểm, cùng để chợ quĩ cùng tiên thị trở nên cực kì bí mật.

Hoàn thành nguy biến để vật quĩ dị Yểm Mộng chân nhân sinh ra một chút dị động, nhưng mà còn chưa có phản ứng liền bị Chí Ám Yểm Chủ triệt để trấn áp.

Nhậm Thanh thấy vậy cũng không làm nghỉ ngơi, tiếp tục tấn thẳng hai lần nguy biến 【 hồi tưởng 】 .

【 hồi tưởng 】 có thể để hấn nhờ vào đó dò xét được ý nghĩ của sinh linh bên trong mộng cảnh, nhưng mà giới hạn ở sinh linh có tu vi thấp hơn.

Nhậm Thanh có chi nhánh nguy biến hồi tưởng, về sau khuếch trương tiên thị liền có thể không kiêng nể gì cả.

Về phần Mộng Yểm Công ba lần nguy biến, hấn lúc đầu nghĩ lựa chọn 【 Thanh Mộng 】 .

【 Thanh Mộng 】 sẽ khiến cho tu sĩ tiến vào thị trường mộng cảnh, ở vào một loại tình trạng thanh tĩnh mộng, có thể mơ hồ cảm giác được thân thể.

Để bọn hấn có thể ứng đối thủ đoạn nguy hiểm.

Nhưng mà sau khi hoàn thành hai lần nguy biến, thân cảnh của cây dị hóa có thêm nhiều chồi non, đại biểu cho chi nhánh nguy biến mới giải tỏa.

Nhậm Thanh qua loa đảo qua một cái, kết quả giống như nhìn thấy mỏ vàng vùi lấp trong bùn đất, lập tức biểu lộ tràn ngập vui mừng.

【 diệt mộng 】 : Tất cả mộng cảnh trùng điệp cùng một chỗ, cần có lực khống chế cực mạnh đối với thuật pháp mộng cảnh, nếu không sẽ dẫn đến sinh ra ác mộng.

Điệt mộng xuất hiện liền đề nan đề tiên thị chợ quý hợp nhất giải quyết dễ dàng, đặt cơ sở vững chắc cho tương lai Cai Ngục Đường bước về phía các khu khác.

Nhậm Thanh không chút do dự lựa chọn điệt mộng làm nguy biến chi nhánh lần ba, thọ nguyên bản thân vẫn còn dư lại hơn một trăm hai mươi năm.

Khi Mộng Yểm Công đạt tới đỉnh phong Quỷ Sứ cảnh, về sau cho dù là tiên thị hay là chợ quý, cũng xuất hiện có chút chấn động.

Mặc dù chấn động thoáng qua liền mất, nhưng ở trong mắt chúng lính cai ngục, nói rõ tu vi chợ quý chi chủ đang trở nên càng thêm kinh khủng.

Bọn hấn không có thảo luận Lý Thiên Cương khi nào tấn thăng Dương Thần cảnh, ngược lại cảm thấy rất hứng thú đối với Nhậm Thanh có thể tại bên trong năm mươi năm thành tựu Dương Thần hay không.

Nhậm Thanh làm trung tâm sự kiện thì ngược lại mừng rỡ thanh nhàn, tại tầng trắng non vững chắc tu vi mấy ngày, về sau đem u nguyên tràn vào thể nội.

U nguyên một lần nữa đạt tới Trúc Cơ kỳ, huyết nguyệt đem hấn lôi trở lại tầng Tàn Nguyệt.

Nhậm Thanh nhìn chu vi xung quanh, hoàn cảnh trong động xác thực không khác nhiều, nhưng chân nguyên trong không khí trở nên càng thêm nồng đậm, để hấn thoáng có chút không quen.

Hấn kiểm tra tình huống Vô Vi đạo quan một hồi, lông mày không khỏi nhíu lại sít sao.

Số lượng bài vị trong đạo quan lại có hạ xuống, mà không ít đạo hiệu cũng xuất hiện biến hóa, có thể thấy được tử thương càng thêm thảm liệt.

Vô Vi đạo quan đoán chừng đã bắt đầu tráng sĩ chặt tay, bỏ qua một bộ phận cơ nghiệp.

Đây cũng là vấn đề lớn nhất bọn hắc gặp phải hiện nay, thiên trùng pháp Kết Đan kỳ cũng liền tương đương trình độ Quỷ Sứ cảnh, căn bản không cách nào ổn định cục diện.

Vô Vi đạo quan tránh không được ở vào bị động, không gian sinh tồn sẽ bị bó hẹp lại hơn.

Về phần môn phái vì sao không có Nguyên Anh kỳ tu sĩ, Nhậm Thanh suy đoán là chết tại trên tay tu sĩ dị quỷ, dẫn đến bọn hắc chuyển thành hình thức kinh doanh.

Nhậm Thanh cũng có thể lý giải lý do tu sĩ dị quỷ kiêng kị, chỉ là bốn chữ”Vô Vi đạo quan” này liền đã đại biểu cho uy vọng vô thượng.

Vô Vi đạo quan thế nhưng là thống trị Tĩnh Châu mấy trăm năm, nếu như có thể hiện ra thực lực cường đại, đủ để cho rất nhiều tu sĩ tìm nơi nương tựa.

Hắc lắc đầu, tiếp lấy ý thức đi vào lao tù trong bụng.

Đúng lúc Viên Tứ cùng Quan lão đang dạy dỗ bé tu hành, bọn chúng đa số đã luyện ra u nguyên, chỉ là còn chưa đạt tới Luyện Khí kỳ.

Điểm hồn Nhậm Thanh rơi vào bên cạnh bọn hắc, dùng thanh âm không thể nghi ngờ nói ra:

“Chờ qua chút thời gian, ta liền đem đứa bé mang rời khỏi nơi đây, các người làm tốt chuẩn bị đi.”

Đứa bé dựa sát vào nhau, căn bản cũng không có dũng khí nhìn thẳng Nhậm Thanh.

Các hoa khôi mặt mũi tràn đầy vẻ u sầu, muốn nói lại thôi, muốn hỏi thăm nhưng mà bị Quan lão vượt lên trước hỏi:

“Tiên Tôn, xin hỏi nhưng bé con muốn đi nơi nào, lấy thiên phú bọn hấn tương lai sẽ rất rộng mở.”

“Tiên đến Khánh Duyên trấn, bọn hấn nếu là muốn trở về, thông qua mộng cảnh liền có thể làm được.”

Chương 513 - Ta Là Hoàng Kỳ

Chương 513. Ta Là Hoàng Kỳ

Nhậm Thanh sau khi nói xong liền biến mất tại lao tù trong bụng, lập tức ngồi tại trong huyết động chờ đợi mười lăm mỗi tháng chiêu thu đệ tử.

Hắn tiện thể đem đạo bào cùng hồ lô luyện chế thành quỹ thai khí Bán Thi cảnh.

Mấy ngày trong chớp mắt liền đi qua.

Sơn môn Vô Vi đạo quan rộng mở, nông hộ bên trong khu cũng không còn trống rỗng, tiếng huyền não phát ra từ khi mặt trời mới mọc.

Đá vụn trước cửa sơn động lập tức hóa thành bột phấn, Nhậm Thanh chậm rãi từ đó đi ra.

Hắn nhìn không được đuôi lưng một cái, xương cốt toàn thân đụng vào nhau, thở sâu một cái vào trong phổi, giống như được tân sinh.

Nhậm Thanh hát lên đạo bào vài xấp không đáng chú ý, dù là đi xuyên qua nông trường ở, cũng không có gây nên dân chúng chú ý chút nào.

Lúc hắn đi vào chân núi Vô Vi đạo quan, trên đất trống đã tụ tập mấy trăm người.

Đại bộ phận đều là từ nông dân đi tới, nhà bọn họ có cái trường tử kế thừa ruộng đất là được, dòng dõi còn lại liền mang đến tiên tông.

Mặt mũi Vô Lượng Tử tràn đầy vẻ u sầu đứng tại trước đường núi, quay đầu phàn nàn nói cùng đạo sĩ trung niên bên cạnh:

“Thanh Tùng, mấy tháng này phú thương nhà giàu đến đây càng ngày càng ít, aizz...”

Thanh Tùng Tử bất đắc dĩ nói ra:

“Tử thương quá nhiều.”

“Đừng nói là bọn hăn, chính chúng ta đều có chút sợ hãi, những đám tu sĩ sơn tiêu kia... Đơn giản là muốn điên rồi.”

Vô Lượng Tử không có trả lời, cảm xúc để thân thể dị hoá sinh ra dấu hiệu mất không chế.

Tu sĩ sơn tiêu gần như vậy giết tất cả cửa hàng khu thành tây, dù là phú thương trong ngày thường quan hệ hơi tốt cũng chết mấy nhà.

Sở dĩ không xuất thủ với nông dân, vãn vãn bởi vì sản lượng hạt thóc ảnh hưởng cực lớn, liên quan đến mấy thế lực Khánh Duyên trấn.

Vô Lượng Tử nhắm mắt lại, nhin không được cái trán gân xanh tuôn ra.

Hăn làm chương môn đời này, xác thực biết được bộ phận bí ẩn Vô Vi đạo quan, đặc biệt là Vô Vi đạo quan năm đó trấn áp Tĩnh Châu.

Vô Lượng Tử cảm giác nếu là trượng Thiên Đạo Trùng không có thất truyền, dựa vào Thiên Đạo pháp nguyên bản, sao có thể cho phép những tu sĩ dị quỷ này giương oai.

Ai...

“Sur huynh, tới không ít hạt giống tu đạo, người mau nhìn xem.”

Khuỷu tay Thanh Tùng Tử đựng Vô Lượng Tử một cái, để hẳn lập tức mở to mắt, thấy được nơi xa có hơn mười đứa bé đi tới nơi đây.

Vô Lượng Tử vui mừng như rơm rã, tuy nói những đứa bé này nhìn tư chất cũng không cao, nhưng thể chất chưa từng xuất hiện dị quỷ hóa, như vậy nhất định nhất định có thể đủ tu luyện thuật pháp Vô Vi đạo quan.

Bổ sung hơn mười người có tiềm lực, có thể hơi bù đắp lại số đã mất.

Nhưng mà đứa bé xuất hiện, giống như cũng đưa tới người hữu tâm chú ý.

Bên trong nông trường đi ra cái lão phụ bảy tám chục tuổi, nàng cầm cây chổi đang quét sạch mặt đất, ngăn lại con đường những đứa bé tiến lên.

Mặt lão phụ lộ nụ cười hiền lành, giống như đang nhìn cháu của mình.

Nhưng từ hai mắt nàng càng thêm đỏ tươi liền có thể biết được, nàng giống như đang kiềm chế lấy cái gì, hai tay cũng không khỏi run rẩy lên.

“Ai nha, lớn tuổi...”

“Một đoạn thời gian không ăn nhiều, bụng đã đói đến hoảng.”

Lão phụ từ trong ngực lấy ra cái đầu lâu anh hài lớn bằng nắm đấm, đặt ở bên trong miệng bắt đầu gặm ăn giống như là ăn quả táo, mảnh vỡ huyết nhục vẩy ra.

Bước chân những đứa trẻ chần chờ, lão phụ đã để chổi xuống chậm rãi nhích lại gần.

“Kiếp sau lại làm người đi.”

“Hắc hắc hắc hắc hắc...”

Đúng lúc này, âm thanh đậm mặc phát ra:

“Ngươi có biết... Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo?”

“Người nào? ! !”

Lão phụ thần sắc khẩn trương, toàn thân trong nháy mắt mọc ra bộ lông màu đen dày đặc, tiếp sau đó hóa thành một con Ma núi khổng lồ bốn năm mét.

Trước mặt của nàng chẳng biết lúc nào có thêm một cái nam tử thấy không rõ tướng mạo.

Rõ ràng không có phóng khí tức ra ngoài chút nào, lại cho lão phụ có cảm giác như lâm đại địch.

“Ngươi là ai? ! !”

“Vô Vi đạo quan Hoàng Kỳ.”

Nàng không chút do dự, lập tức thi triển thuật pháp am hiểu nhất, bên trong miệng phát ra hét to:

“Ăn thịt tim người, cộng lông như thép...”

“Bây giờ Vô Vi Đạo thực tế quá yếu, cá chết tôm nát cũng dám tới sao?”

Nhậm Thanh nhìn cũng không nhìn đối phương, chân phải giẫm mạnh mặt đất, vài trăm mét phụ cận lâm vào hắc ám vô biên.

“Đây là thần thông ta ăn trăm trái tim người lấy được, ngay cả pháp khí cũng không cách nào làm bị thương...”

Lão phụ còn chưa có nói xong liền toàn thân cứng ngắc, một cái miệng Long Xà to lớn khoảng chừng mấy chục mét, từ trong bóng tối nhảy ra.

Rống! !

Nhậm Thanh vẫn đứng tại chỗ, quỹ ảnh thu về lòng bàn chân, mơ hồ có thể nghe được âm thanh nhấm nuốt rất nhỏ.

Hắn ra hiệu đưa bé tiếp tục tiến lên, bản thân mình thì không thấy bóng dáng, chuẩn bị đứng ở chỗ cao tìm xem có tu sĩ đi quỹ đến đây hay không.

Đánh nhau bên trong nông trường tận lực bị Nhậm Thanh che đậy, nơi xa nhìn lại chỉ là một mảnh yên tĩnh.

Nhưng mà cái lỗ ở trán Vô Lượng Tử lại không ngừng co bóp, giống như đang báo trước tiếp sau đó sẽ có nguy cơ đột nhiên xuất hiện.

Không thích hợp, Thanh Tùng.”

“Ta đi vào trong quán nhìn Khung Thiên Khí một chút, nếu không đứng ngồi không yên.”

“A?”

Vô Lượng Tử dọc theo đường núi chạy vào trong đạo quan, tại dưới đáy bức tượng Thiên Đạo Tử lật ra cái pháp khí gương đồng tồn tại không chịu nổi.

Hắn đem chân nguyên rót vào bên trong pháp khí, gương đồng lóe ra hào quang nhỏ yếu.

“Sao dù sao cũng là pháp khí của hạch tâm đệ tử trước kia, thời khắc mấu chốt làm sao lại đột nhiên mất linh?”

Vô Lượng Tử gấp đến độ toàn thân đổ mồ hôi, hướng về phía tượng Thiên Đạo Tử đập đầu mấy cái.

“Su tử phù hộ đạo thống trường tồn...”

Chương 514 - Ta Là Hoàng Kỳ 2

Chương 514. Ta Là Hoàng Kỳ 2

Gương đồng phát ra tạp âm.

“Người có biết... Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo?”

Vô Lượng Tử hô hấp dồn dập nhìn về phía gương đồng, thanh âm bên trong dứt quãng, nhưng tin tức mang tới để hắn lệ rơi đầy mặt.

“Người là ai? ! !”

“Vô Vi đạo quan Hoàng Kỳ.”

Ngữ khí Vô Lượng Tử run rẩy lắm lắm lắm nói:

“Trở về, rốt cục trở về.”

Vô Lượng Tử không để ý tới quần áo không chỉnh tề, thu hồi gương đồng pháp khí phóng đi ra ngoài.

Nét mặt của hắn hơi có vẻ cố chấp, cảm xúc kích động khiến cho hồn phách có chút không ổn định.

Đệ tử trên đường đi nhìn thấy Vô Lượng Tử vội vội vàng vàng liền mở lời hỏi, nhưng hắn không có để ý tới, chạy thẳng một mạch tới nông trường ở xa xa.

Thanh Tùng Tử chưa bao giờ thấy qua Vô Lượng Tử thất thố như vậy, không khỏi lắm lắm bên trong miệng vài câu, bước chân không nhịn được muốn đuổi theo xem xét.

Đạo sĩ bên cạnh liền tranh thủ hắn ngăn lại, chỉ vào đông đảo đứa bé nói ra:

“Sư thúc, nên kiểm tra đạo tư của bọn chúng.”

Thanh Tùng Tử liếc mắt nhìn về phía nông trường, ra hiệu đưa bé đi tới phía mình.

Cảnh tượng tu nhận đạo đồng rất có thứ tự, hài đồng đối với chuyện tu hành cũng là sinh lòng hướng tới, không có xuất hiện tình huống khóc rống chút nào.

Vô Lượng Tử lao thẳng tới bên trong nông trường, hấn sắc mặt đỏ lên nhìn xung quanh, kết quả phụ cận hoàn toàn nhìn không ra vết tích đánh nhau.

Hấn mặc dù không biết thân phận Hoàng Kỳ tại bên trong Vô Vi đạo quan, nhưng mơ hồ từ trong điển tịch ghi chép lịch sử lại có thể thấy được một chút.

Trong truyền thuyết, Vô Vi đạo quan có tòa tiên sơn, có giấu mấy trăm động phủ, phân bố đại biểu cho 365 chỗ huyết vị toàn thân.

Bên trong động phủ chính là chỗ đệ tử hạch tâm Vô Vi đạo quan bế quan, được hậu thế xưng là 365 vị Thượng Tiên.

Cũng không biết Hoàng Kỳ sư thúc là tôn Thượng Tiên nào?

Lại có lẽ năm đó Thượng Tiên cũng không có bỏ mình, bây giờ đều đã đi vào Tĩnh Châu, chẳng lẽ Vô Vi đạo quan thật muốn trở về rồi?

Vô Lượng Tử bởi vì hưng phấn trở nên điên cuồng, khí tức bản thân càng là không khỏi phát ra.

Hấn vốn là thần hồn khác thường, cho nên trong ngày thường đều sẽ lấy tu tâm dưỡng tính làm chủ, tránh cho dẫn đến tẩu hỏa nhập ma ngoài ý muốn nổi lên.

Vô Lượng Tử cẩn thận nghiêm túc hỏi:

“Hoàng Kỳ sư thúc, ngài ở đây sao?”

Gió lạnh thổi qua, mấy con chim phát ra tiếng kêu to khàn khàn.

Hắn có chút không tin tã, cũng cẩn thận kiểm tra mấy lần mỗi tác đất mỗi ngọn cỏ, kết quả vẫn không có phát hiện vết tích chút nào.

“Làm sao có thể, chẳng lẽ là ảo giác?”

Vô Lượng Tử lấy ra Khung Thiên pháp khí, kết quả gương đồng tựa như khối đá, bất kể rót vào chân nguyên thể nào cũng không có nửa phần phản ứng.

Hắn trở nên hoảng hốt, sau một hồi ngây người vô ý thức lấy ra khối ngọc bội, ẩn chứa trong đó tin tức Thanh Tùng Tử truyền đến.

Thanh Tùng Tử hỏi thăm tình huống của hắn, phải chăng cần đến trợ giúp.

Vô Lượng Tử chán nản lắc đầu, chậm rãi trở lại đất trồng chân núi.

Hắn dù sao đại biểu chương giáo một phái, đành phải ráng chống đỡ lấy tinh thần thấp giọng nói với các nông dân, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra có tâm sự.

Vô Lượng Tử mỗi một nhéo nhéo mũi, ánh mắt rơi vào hơn mười đứa bé, đáy lòng sinh ra một chút rung động.

“Có lẽ sư thúc không tiện gặp người khác, cho nên từ một nơi bí mật gần đó quan sát?”

“Nhất định là như thế.”

Vô Lượng Tử bước nhanh đi đến bên cạnh đứa bé, dùng tay kiểm tra căn cốt tư chất bọn hắn, biểu lộ vẫn không khỏi mang lên một chút nghi hoặc.

Đưa bé vết tích dị hoá cực ít, trên lý luận có thể tu luyện bất luận cái thuật pháp gì, thậm chí là một ít thuật pháp dị quỷ yêu cầu tương đối cao.

Nếu như chỉ là một cái đứa bé có tình huống tương tự, cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nhưng hơn mười đứa trẻ thể chất tương tự, nghĩ như thế nào cũng không có khả năng.

Thanh Tùng Tử kiêng kị nhẹ giọng hỏi:

“Vô Lượng Tử sư huynh, làm sao giống như là thủ bút của những cái dị quỷ Thanh Khâu kia?”

Vô Lượng Tử yên lặng, vui sướng trong lòng bởi vì Hoàng Kỳ mang tới đã thấp đi không ít.

Nam Sơn bên ngoài Khánh Duyên trấn chiếm cứ một đám dị quỷ hồ ly, bọn hắn tự xưng Thanh Khâu, đặc biệt ưa thích thu thập hài đồng dị hoá ít.

Sau đó đem hài đồng bán cho tất cả thế lực, để mà đổi lấy tài nguyên.

Thanh Tùng Tử thấy hắn thờ ơ, lập tức nói ra:

“Sư huynh, nhóm hài đồng này không thể nhận.”

Vô Lượng Tử cắn răng nói ra:

“Không được, thu, nhất định phải thu!”

Thanh Tùng Tử có thể nhìn ra Vô Lượng Tử tâm loạn như ma, nhịn không được nhắc nhở:

“Sư huynh, số lượng dị quỷ Thanh Khâu rất nhiều, liên tu sĩ Sơn Tiêu cũng không dám đắc tội, ngươi...”

“Ngươi điên rồi sao? ! !”

“Điên rồi... Điên rồi... Điên rồi...”

Vết tích dị hoá toàn thân bắt Vô Lượng Tử đầu làm sâu sắc, kia là dấu hiệu sắp mất không chế, khí tức cũng bắt đầu biến thành không ổn định.

Hắn thống khổ nhắm mắt lại, dị hoá ảnh hưởng bên trong hồn phách, mấy câu nói hắn nghe được trong đạo quan trở nên cực kì không chân thực.

“Thanh Tùng Tử, ta... Ta có chút không rõ ràng, ta thật muốn điên rồi?”

Đám nông dân nhao nhao lui lại mấy bước, một thời gian sau tràng diện trở nên có chút yên tĩnh.

Thanh Tùng Tử lộ vẻ lo lắng, tay phải gắt gao bắt lấy bả vai Vô Lượng Tử:

“Sur huynh, ngươi nên đi trước tượng tổ sư niệm tụng Thần khóa.”

“Hài đồng thì trước tiên ta sẽ thu vào, đợi ngươi tỉnh táo sau đó lại làm cân nhắc.”

Vô Lượng Tử ngơ ngơ ngác ngác gật đầu, bước chân đi tới đạo quan ở trên núi, bên trong miệng vẫn đang không ngừng tự lầm bầm.

“Ta điên rồi?”

“Không, ta không điên.”...

Chương 515 - Ta Là Hoàng

Kỳ 3

Chương 515. Ta Là Hoàng Kỳ 3

Thanh Tùng Tử kêu gọi đông đảo đạo đồng mới nhập môn nhận lấy đạo bào và pháp khí, vừa giải thích Vô Lượng Tử chỉ là cảm thấy thân thể khó chịu.

Hắn tốn hao không ít thời gian mới đem nhóm nông dân trấn an xuống.

Kỳ thật cái gọi là kiểm tra tư chất, chỉ cần đứa bé không phải dị quỷ hóa đặc biệt nghiêm trọng, Vô Vi đạo quan đều sẽ nhận lấy.

Về phần thể chất trời sinh linh căn vạn không còn một, bắt nguồn từ tu sĩ đã từng nắm giữ Thiên Đạo pháp, đời sau bọn hắn sinh hạ mới có thể di truyền.

Nhưng mà từ khi dị quỷ giáng lâm, về sau thể chất như vậy càng ngày càng ít.

Đám người dần dần tán đi, nhóm nông dân lại bắt đầu lu bù lên công việc của mình, dù sao cả năm trông trọt cũng nghỉ ngơi không được mấy ngày.

Nhậm Thanh vờn quanh Vô Vi đạo quan một vòng, tiếp sau đó bày ra hồn điệp hình chiếu, chú ý tới đám đứa bé kia đã bái nhập tông môn.

Hắn tùy ý tìm chỗ địa phương yên lặng, tiếp tục hoàn thiện lấy tiên thị ở lao tù trong bụng.

Qua ít ngày nữa liền sẽ hoàn toàn mở ra, tự nhiên là Nhậm Thanh muốn cố gắng giảm bớt sơ hở của tiên thi, tránh cho bị phát giác được dị dạng.

Đồng thời hắn cũng bắt đầu luyện tập năng lực ngưng biến chi nhánh Diệp Mộng, ném thử rút ngắn cự ly chợ quỷ cùng tiên thi, làm đủ chuẩn bị cho tương lai.

Nhậm Thanh nhắm mắt cảm thụ được ba môn thuật pháp mộng cảnh đung vào nhau và dung hợp, khiến cho vị trí đảo giữa hồ đột nhiên tràn ngập lên sương mù nhàn nhạt.

Như là Hải Thị Thận Lâu, bề ngoài chợ quỷ mơ hồ loáng thoáng xuất hiện ở trong đó.

Hai người Viên Tứ đã trở lại tiên thi, lập tức bị cảnh tượng trước mắt khiếp sợ đến, đường đi trong sương mù kia quả thực là...

Quần ma loạn vũ! ! !

Thấy được linh cai ngục hình dạng quái dị cầm trong tay quỷ thai khí nhúc nhích.

Bọn hắn ngay ngắn trật tự tạo thành từng đội, khuôn mặt ngưng trọng nhưng không có e ngại, cho người ta một loại cảm giác ngạt thở cực kì khủng bố.

Nhậm Thanh không khỏi có chút ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn hệ thống sau đó lầm bầm:

“Xem ra Cai Ngục Đường sắp có hành động lớn nào, năng suất từ chợ quỷ đột nhiên tăng vọt, không tệ.”

Hắn nhờ vào đó lại kiểm lấy mấy chục năm thọ nguyên, mặc dù không cách nào tham dự vào nhiệm vụ, nhưng chỗ tốt lấy được lại là rất nhiều.

Nhậm Thanh duy trì Hải Thị Thận Lâu một lát, về sau tại thời điểm cảm thấy mỗi một chuẩn bị hủy bỏ.

Đúng lúc này, thuật pháp mộng cảnh phát giác được một cỗ chấp niệm nhằm vào hắn, đối phương đang lúc nửa tỉnh nửa mê giống như là muốn tẩu hỏa nhập ma.

Nhậm Thanh cau mày, lập tức thi triển năng lực nhập mộng Chí Âm Yểm Chủ.

Ý thức của hắn đi vào bên trong đạo quan quen thuộc, trung ương là tượng nện của Thiên Đạo Tử, hai bên phân biệt trưng bày Đạo Tổ cùng bài vị.

Vô Lượng Tử nhắm mắt quỳ lạy tại dưới tượng nện Thiên Đạo Tử, bởi vì dị hoá mất không chế, ngũ quan chảy ra tiên huyết màu đỏ sậm.

“Su tử, ta biết mình năng lực có hạn...”

“Ta chỉ là chương giáo trong môn phái đề cử ra, cả đời không cách nào ly khai đạo quan, bất cứ lúc nào cũng phải làm tốt chuẩn bị hi sinh vì Vô Vi đạo quan.”

Vô Lượng Tử cắn môi không cam lòng nói:

“Có thể ta thấy qua Vô Vi đạo quan mấy trăm năm trước trên điện tịch, kia mới gọi là tiên tông.”

“Không phải là Vô Vi đạo quan bây giờ...”

Tròng mắt của hắn chuyển động lung tung, khí tức bắt đầu hỗn loạn, kinh mạch sinh ra khe hở, đan điền dần dần bành trướng.

“Su tử, đệ tử thực tế không biết đến cùng là thật hay là giả, thỉnh cầu chỉ điểm sai lầm...”

“Đệ tử thật mệt mỏi quá.”

Cái lỗ ở trán Vô Lượng Tử lè lưỡi, quần chặt lấy cái cổ bản thân, nghiêng nhiên một bộ dáng sắp triệt để mất không chế.

Nhậm Thanh thấy vậy khẽ lắc đầu, còn là lần đầu tiên nhìn thấy người có thể đem bản thân mình bức điên.

Ngón tay hắc bổng dừng điểm tới.

Vô Lượng Tử lập tức mở to mắt, thấy được trước mặt xuất hiện một bóng người bị hắc vụ bao khóa, ngón tay hắc đặt ở vị trí mi tâm hắc.

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Thở dài thăm thẳm truyền đến.

Vô Lượng Tử toàn thân run rẩy.

Hắn nghe ra thanh âm chính là Hoàng Kỳ bên trong khung thiên pháp khí, thân thể dị hoá dần dần thu liễm.

Ngay sau đó Vô Lượng Tử cảm giác hồn phách ly thể, ý thức đi theo bóng người du đãng tại giữa thiên địa, cuối cùng đi đến đảo nhỏ giữa hồ.

Vô Lượng Tử không biết điều gì đang xảy ra, hắn nhìn về phía sương mù.

“Đây là...”

Sương mù biến hóa vô thường.

Hắn thấy được Tổng Tông Vô bốn tay sáu mắt đứng tại đỉnh Mộng Thụ, thủ chương võ, khí lẫm kinh khủng đến cực điểm bổng dừng cuốn lên.

”Thượng Tiên?”

Lý Thiên Cương thấy Tổng Tông Vô chuẩn bị sẵn sàng, cũng không còn lưu thủ.

Hắn từ trong đầu rút ra trang giấy, xà lan to lớn bởi vậy hiển hiện, mà lại đáy thuyền còn có dán trang giấy, khiến cho pháp khí có năng lực lơ lửng.

“Đi thôi, là thời điểm giải quyết tiêu tai cấm khu, kéo không được.”

Tiếng kèn vang lên.

Lính cai ngục khai hiển thần thông, nhao nhao nhảy lên boong tàu xà lan.

Tiếp theo là dây leo cùng bầy trùng đầy trời.

Mộc Dịch kéo lấy thân cảnh, đứng ở phía trên xà lan lớn nhất.

Lý Diệu Dương theo sát phía sau, thân thể của hắn vẫn không trọn vẹn, nhưng mà có thể từ lỗ hổng nhìn thấy vô số bộ cánh cứng màu đen nhúc nhích.

Bạch cô nương chân đạp phi kiếm dữ tợn, phía sau là mười mấy cái vỏ kiếm quý thai khí, đem khí thể tỏa ra cực kì tà dị.

“Cạc cạc cạc cạc cạc...”

Chuẩn phát ra quái khiếu, hai cánh vỗ một phát đã đi vào biên giới A Tỳ Địa Ngục, móng vuốt dùng sức vạch một cái, mở ra khe hở thông tới cấm khu phụ cận.

Xà lan lái vào khe hở.

Trên trăm vị lính cai ngục quơ quý thai khí, đi tới phía tiêu tai cấm khu.

Sương mù tản ra.

Vô Lượng Tử lúc này mới chú ý tới bản thân ở tiên thị, biểu lộ không biết là khóc hay là cười, nhưng ít ra hồn phách đã không còn sụp đổ.

Nhậm Thanh vung tay lên, khiến cho ý thức Vô Lượng Tử trở về bản thể.

Trên bức tượng Thiên Đạo Tử vẫn không có chút vết tích nào, giống như thế gian vẫn thế.

Vô Lượng Tử ngo ngác quỳ, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, đồng thời hấn ý thức được bản thân mình có thể tiến đến tiên thị trong giấc mộng bất cứ lúc nào.

dị hoá toàn thân hấn biến mất bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cái lỗ trên trán cũng bắt đầu khít lại.

Vô Lượng Tử đứng người lên, nhần thần thanh tĩnh nhìn thẳng tượng nặn Thiên Đạo Tử.

Hấn tựa như đại mộng mới tỉnh, ngữ khí rất cung kính nói ra:

“Đệ tử Vô Lượng Tử...”

“Ở đây cung nghênh Thượng Tiên...”

“Giáng lâm.”

Chương 516 - Tiên Thị Mở Ra

Chương 516. Tiên Thị Mở Ra

Sau khi Nhậm Thanh pháp lựa chọn năng lực hai lần ngục biến Mộng Yểm là “Hồi nghĩ”, kéo người vào bên trong tiên thị liền không cần lo lắng quá nhiều.

Chỉ cần đối phương tu vi dưới mình, liền có thể dò xét ý nghĩ sinh linh trong mộng cảnh, xác định bên trong có nội ứng hay không.

Thấy được tâm tư tu sĩ tương đối phong phú, hoặc là chấp trùng không chừng, cũng có thể trực tiếp thi triển thuật pháp mộng cảnh cắm vào ý niệm trong trí nhớ.

Tính bí mật tiên thị viễn siêu tưởng tượng.

Nhậm Thanh nhìn về phía Vô Lượng Tử, nếu như không cách nào đem hắn từ biên giới dị hoá mất khống chế kéo trở về, kỳ thật hắn dự định cưỡng ép nhập mộng xuyên tạc ký ức.

Nhưng mà may mắn Vô Lượng Tử tại tới thời điểm gần sụp đổ khôi phục thanh tỉnh, thậm chí liền cảnh giới bản thân cũng xuất hiện xu thế đột phá.

Nhậm Thanh thấy vậy khẽ gật đầu.

Mặc dù Vô Lượng Tử không có thực quyền, cảm giác càng giống là cái chuông giáo bất cứ lúc nào cũng dùng để công nôi, nhưng ít ra có thể khống chế tuyển nhận đạo đồng.

Đối với tương lai Vô Vi đạo quan khuếch trương, sẽ có tác dụng mang tính chất quyết định.

Nhậm Thanh cũng càng thêm vững tin muốn để Cai Ngục Đường cũng tham dự vào bên trong đánh cờ Tĩnh Châu, thật sự là nơi đây phong hiểm cùng cơ duyên rất nhiều.

Hai vị Địa Tiên kỳ tòn tại đánh nhau, dù là chỉ là nhiều tài nguyên không đáng chú ý, cũng có thể làm cho Âm Sai cảnh và Dương Thần cảnh đỏ mắt.

Nhưng mà định vị cái thế lực Vô Vi đạo quan này liền trở nên có chút lúng túng.

Vô Lượng Tử làm chương giáo mới chỉ Kết Đan kỳ, cũng chính là trình độ Quỷ Sứ cảnh, tu luyện vẫn là thiên trùng pháp làm áo cưới cho người khác.

Đối với Cai Ngục Đường mà nói, Vô Vi đạo quan thật sự cần thiết để hợp tác...

So sánh một chút, những cái tu sĩ dị quỷ kia rõ ràng càng thêm phù hợp với Cai Ngục Pháp, thế lực lại phân bố tán loạn, hoàn toàn có thể đuổi sói nuốt hổ.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, mặc dù hắn cũng không phải là đệ tử Vô Vi đạo quan, nhưng trên con đường tu hành xác thực bởi vì Thiên Đạo pháp được lợi rất nhiều.

Mà hắn tu luyện U Minh Công, có thể là Thiên Đạo pháp sau cùng của thế gian.

Hắn vẫn là hi vọng Vô Vi đạo quan có thể tại bảo tồn đạo thống, đồng thời nhập vào Cai Ngục Đường.

Tựa như là Long Sa thành, nghe nói lính cai ngục nơi đó vẫn tự xưng quan thụ đạo sĩ, Cai Ngục Đường đối với cái này cũng không có cái ý kiến gì.

Thế chất người xa mặc đặc thù, trời sinh đối Hoàng Sa pháp hoàn mỹ phù hợp, tránh không được sẽ hình thành cùng loại tông môn tiểu đoàn thể.

Cai Ngục Đường cũng không lo lắng chút nào, dù sao ở phương thế giới này, quyền nói chuyện vĩnh viễn nắm giữ tại trên tay số ít người tu vi mạnh nhất.

Huống hồ chỉ cần tu luyện Cai Ngục Pháp, vậy những người đó đã xác định trận doanh, sẽ giống như Hắc Sơn Dương cùng Thiên Đạo Trùng, trong mắt trời sinh chính là địch nhân.

Nhậm Thanh nhìn quanh cả đỉnh núi, đảo qua những cái đạo quan cũ nát kia.

Hắn không khỏi sinh ra cười khô, Vô Vi đạo quan rơi vào cục diện nghèo túng bây giờ, nếu là đem thiên trùng pháp tệ nạn cực lớn bỏ đi sau.

Thật sự là sẽ không còn lại chút gì.

Cai Ngục Đường thậm chí sẽ không thêm nhìn Vô Vi đạo quan.

Nhưng mà Nhậm Thanh ngược lại là cảm thấy mô phỏng trùng hóa ở người Tĩnh Châu có tiềm lực phi phàm, đại biểu cho thể chất cùng loại với Địa Tiên kỳ Thiên Đạo Trùng.

Sau một hồi đắn đo dự, quyết định tại trên cơ sở U Minh Thiên Trùng pháp, sáng chế “Thiên Đạo pháp” chân chính thích hợp với Vô Vi đạo quan.

Ừm, đem Kết Đan kỳ làm đường ranh giới, cảnh giới thấp sẽ để cho hắn cắt rau hẹ, cảnh giới cao chuyển tu thành Thiên Đạo pháp cùng loại với Cai Ngục Pháp.

Có thể tham khảo “Thủy Trạch pháp” lúc trước hoàn thiện, sau khi tới Quỷ Thực cảnh, thông qua thủ đoạn nuốt vật quỷ dị để đem thuật pháp bù đắp.

Tiền kỳ lấy hình thức tu luyện của Thiên Đạo pháp, hậu kỳ trăm sông đổ về một biển, dung hợp quỷ dị vật.

Cứ như vậy, đến Dương Thần cảnh thì hai loại thuật pháp này sẽ trăm sông đổ về một biển.

Nhậm Thanh tin tưởng coi như Thiên Đạo Tử trùng tu, cũng sẽ lựa chọn Cai Ngục Pháp, thuật pháp còn lại cũng tránh không được có đủ loại thiếu hụt.

Hắn không khỏi âm thầm suy tư, nhưng mà hoàn thiện Thiên Đạo pháp cần gian dài cực thời, cũng không phải một sớm một chiều có thể giải quyết.

Hiện nay cũng là không cần phải gấp gáp, cục diện Tĩnh Châu sợ là có thể duy trì trên trăm năm.

Nhậm Thanh mắt nhìn sắc trời vẫn sáng rõ như cũ, dứt khoát nhắm mắt lại quan tưởng thuật pháp, đợi cho đến đêm dài mới đứng dậy.

Cả đỉnh núi chỉ có mấy vị đạo sĩ tuần tra, đệ tử còn lại đều đã nằm ngủ.

Hắn lắc mình mấy cái xuất hiện tại sơn môn, ngay sau đó quang mang nhàn nhạt từ các nơi bay lên, kia là từng cái hồn điệp hình chiếu khó mà nhận ra.

Đạo sĩ tuần sơn chỉ cho là là đom đóm, nhin không được đưa tay đụng vào.

Chương 517 - Tiên Thị Mở Ra 2

Chương 517. Tiên Thị Mở Ra 2

Kết quả buồn ngủ phun lên đầu, trực tiếp ngã xuống đất, rất nhanh tiếng ngáy đinh tai nhức óc vang lên liên tục.

Nhậm Thanh thống kê số lượng một chút:

“Hiện nay đạo sĩ tăng thêm đạo đồng, tổng cộng có tám mươi lăm người, đầy đủ đầy đủ.”

Ban ngày bốn bề Vô Vi đạo quan xác thực có mấy trăm người, nhưng đại bộ phận đều là nông dân, có thể thấy được trọng tâm bọn hắn đều đặt ở bên trên nghề nông buôn bán.

Nhậm Thanh đầu tiên là dùng thuật pháp mộng cảnh lướt qua các đệ tử, từ đó tìm được tám vị cùng tu sĩ dị quý nội ứng từng có vãng lai.

Hắn đương nhiên sẽ không kéo vào tiên thị, nhưng cần nhắc đến đánh cỏ động rắn cũng không cách nào xử lý.

Đàn hình phải cáo tri cho Vô Lượng Tử, để hắn lưu tâm chú ý.

Nhậm Thanh thấy thời cơ chín muồi, lấy Vô Mực Pháp làm chủ, Mộng Điệp Pháp cùng Mộng Yểm Công làm thứ, đem trộn vện 78 cỗ ý thức dẫn tới tiên thị.

Nguyên bản đường đi quanh quẽ lập tức trở nên náo nhiệt, chỉ là trên mặt đám người mê mang.

Tiên thị ở vào trung ương hòn đảo, khi hồ rượu bốc hơi, mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập ra, mặt nước cũng bao phủ một tầng sương mù.

Côn Bằng từ đó nhảy ra, nơi đây được làm nổi bật tựa như Tiên cảnh.

Vô Lượng Tử trải qua ngàn người ngăn ngại, về sau lập tức kịp phản ứng.

Nếu Thượng Tiên muốn trở lại Tĩnh Châu, lấy Vô Vi đạo quan trước mắt căn bản không có trợ lực chút nào, chỉ có mượn thuật pháp ban cho tiên duyên.

Nhưng mà tạm thời còn không thể tiết lộ tin tức ra ngoài.

Hắn đi đến trước đám người, khuôn mặt nghiêm túc trầm giọng nói ra:

“Nơi đây do pháp khí của Thiên Đạo Tử tổ sư còn sót lại biến thành, chính là chỗ bí mật của Vô Vi đạo quan trước kia.”

“Sur huynh người...”

Thanh Tùng Tử há hốc mồm, Vô Lượng Tử trước mắt trở nên lạ lẫm không gì sánh được, chỉ có người mới vừa kế thừa chương giáo mấy năm mới có anh tư như thế.

Hắn không biết nên nói cái gì, nhưng chú ý tới tất cả kiến trúc tiên thị đều có phong cách Vô Vi đạo quan, nghi hoặc lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

Trong đầu Vô Lượng Tử thêm ra một chút ký ức, chủ yếu là tin tức liên quan tới tiên thị.

Hắn chỉ hướng một cái giếng nước bên trong tiên thị, ngữ khí chắc chắn nói ra: “Có thể đem chân nguyên bản thân hóa thành linh tinh, để mà giao dịch ở đây.”

Cái gọi là linh tinh chính là tiền tệ của tiên thị mà Nhậm Thanh xác định được, lấy chân nguyên biến thành cũng là bởi vì có thể thu thập nhanh gọn hơn.

Dù là tu sĩ không dùng hết linh tinh, cũng có thể một lần nữa hóa thành chân nguyên trong cơ thể.

Đương nhiên là cam đoan tiền tệ sẽ không tràn lan, cùng xuất hiện tình huống tát ao bắt cá, mỗi tháng có thể hối đoái linh tinh phi thường có hạn.

Chỉ có tăng lên cảnh giới bản thân, như vậy mới có khả năng hối đoái càng nhiều linh tinh.

Kỳ thật có chút cùng loại với bổng lộc Cai Ngục Đường.

Nhậm Thanh cũng không có mở thị trường tự do, hiện nay linh tinh còn không cách nào không chế chặt chẽ, để mà cam đoan trật tự Vô Vi đạo quan.

Chúng đệ tử chần chờ một hồi mới tứ tán ra, còn có bộ phận thân hình dần dần biến mất, là bởi vì kinh hoảng từ trong mộng cảnh thức tỉnh.

Trí nhớ của bọn hắn cũng đã chôn xuống ý niệm không thể tiết lộ tiên thị tồn tại.

Thiên Phù Tử quan sát tỉ mỉ thấy tiên thị chỉ có vài toà kiến trúc, nàng phát hiện Quan lão bên trong tiệm quan tài điêu khắc hoa văn, nhin không được tiến lên hỏi thăm:

“Tiền bối, nơi này đến cùng là...”

Quan tài sớm được thông báo có tu sĩ giáng lâm, tự nhiên biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói, liền chỉ là trầm mặc lắc đầu.

Bộ phận đệ tử vây đến trước tiệm quan tài đại mộng.

Mặc dù Quan lão bởi vì U Minh Thiên Trùng pháp, tu vi bị hạn chế tại Trúc Cơ kỳ, nhưng khí tức tán phát lại cực kì nặng nề.

Bọn hắn thậm chí hoài nghi quan tài là do pháp khí hóa thành hư ảnh.

Thanh Tùng Tử mới vừa đổi mười hạt linh tinh, không khỏi hiếu kì:

“Vậy tiền bối, trong cửa hàng của người đến cùng có cái gì?”

“Quan tài.”

Quan tài nón ngắn ngọn, nghiêng đầu ra hiệu bọn hắn nhìn về phía nơi hẻo lánh.

Thấy ở nơi hẻo lánh trung bày mười mấy cái quan tài đen, rõ ràng có thể cảm nhận được phía trên tán ra khí tức pháp khí, có vẻ huyền diệu không gì sánh được.

Đặc thù nhất chính là một cái quan tài pháp khí tựa như vật sống, bản thân không ngừng ngọ nguậy, thậm chí có thể mơ hồ phát giác tồn tại tu vi.

Nhưng mà khi bọn hắn đụng vào quan tài, tại dưới thuật pháp mộng cảnh tác dụng, số lượng linh tinh cần thiết để hồi đoái pháp khí để cho người ta chùn bước.

Thanh Tùng Tử thấy vậy lộ kính ý nói ra:

“Tiền bối kỹ thuật luyện khí vô cùng kì diệu, đơn giản dễ cho hậu bối chúng ta ngưỡng vọng.”

Quan lão hơi có vẻ không kiên nhẫn, phát phát tay liền không tiếp tục đề ý.

Hắn đã biết được luyện chế huyết nhục pháp khí như thế nào, nhưng ngay cả nhập môn đều khó mà làm được, mà quan tài pháp khí bên trong cửa hàng đều là Nhậm Thanh lưu lại.

Chương 518 - Tiên Thị Mở Ra 3

Chương 518. Tiên Thị Mở Ra 3

Thanh Tùng Tử đựng phải khối băng, liền xám xịt ly khai tiệm quan tài đại mộng, kết quả phát hiện dòng người trên đường phố rất thưa thớt.

Gần như các đệ tử cũng đi vào trong cửa hàng tên là Đại Mộng các.

Bước chân Thanh Tùng Tử chần chờ đi vào Đại Mộng các, trải qua mấy giây hoảng hốt, về sau đập vào mi mắt là quầy hàng rực rỡ muôn màu.

Trên quầy trưng bày vật liệu nhiều vô số kể, thậm chí còn có bạch cốt cự thú không biết tên cùng huyết nhục hài cốt vẫn sống sót.

Hắn hiện tại đã tin tưởng hơn phân nửa, có lẽ mấy trăm năm trước cái Vô Vi đạo quan kia, chính là phồn hoa khó mà tưởng tượng như thế.

Thanh Tùng Tử phát hiện rất nhiều thảo dược có thể hỗ trợ tu luyện rất tốt, còn có loại vật liệu tên là quý trần này, thậm chí có thể áp chế dị hoá.

Nhưng mà hắn chỉ có mười hạt linh tinh, đồ vật có thể mua thực tế không nhiều.

Thanh Tùng Tử không có lựa chọn tiêu xài, mà là đi ra khỏi Đại Mộng các.

Hắn nhìn về phía kiến trúc yên tĩnh nhất bên trong tiên thị, bảng hiệu thành linh khắc “Đại mộng bí tàng”, Vô Vi đạo quan trước kia cũng có bí tàng các.

Thanh Tùng Tử đi vào bên trong đại mộng bí tàng.

Tùng cái giá sách tách ra bày ra, nhân số đệ tử bên trong ngược lại là không nhiều, nhưng biểu lộ bọn hắn cũng nghiêm túc tra duyệt thư tịch.

Thanh Tùng Tử thấy vậy cầm lấy bản thư tịch, trang bìa viết có ba chữ “Thủy Hà Kinh”.

Hắn hô hấp dồn dập, lật ra thư tịch, nội dung rõ ràng là Thiên Đạo pháp tiên Tông chính thống, không phải sớm đã theo trướng Thiên Đạo Trùng tuyệt tích, mà biến mất tại bên trong dòng sông lịch sử sao.

Trừ cái đó ra, trên giá sách còn có thiên đạo Luyện Khí pháp thất truyền hơn phân nửa, cùng một chút đạo môn điển tịch hỗn tạp.

Tốn hao linh tinh mới có thể thu được tất cả nội dung thư tịch.

U Minh Thiên Trùng pháp cũng ở trong đó, Nhậm Thanh đều không cần cưỡng cầu, thuật pháp này sẽ ở trong thời gian dài trôi qua mà dần truyền bá, nên hắn không phải cưỡng ép.

Không có đệ tử nào lại đi nghi ngờ tiên thị cùng Vô Vi đạo quan liên quan.

Đợi đến mặt trời mọc.

Đệ tử Vô Vi đạo quan mở to mắt, bọn hắn lần nữa nhìn về phía đạo quan cũ nát không chịu nổi, trên mặt lại có thêm một chút tán đồng.

Về phần Nhậm Thanh?

Hắn đang ngồi xếp bằng ở trong núi, tâm thần thanh thản nhìn chăm chăm thọ nguyên bản thân.

Mặc dù là chợ quẻ hay là tiên thị, mang tới thọ nguyên cũng rất dễ nhìn thấy, đồng thời xa xa vẫn chưa đến đỉnh điểm hiệu suất duyên thọ.

Tiên thị mở ra bị Nhậm Thanh hạn chế tại ban đêm, chủ yếu bởi vì nhất định phải lấy trạng thái ngủ mơ tiến vào, bên trong để tránh ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày.

Khi đệ tử đạo quan rời đi, tiên thị to lớn chỉ còn lại Quan lão nghiên cứu luyện khí, cùng mấy vị hoa khôi quét sạch cửa hàng.

Về phần Viên Tứ, Nhậm Thanh thì để hắn tại Thần nhai tìm đứa bé thích hợp, chuẩn bị đem U Minh Thiên Trùng pháp dần dần truyền bá ra.

Mặt trời mới mọc ánh sáng sớm chiếu lên đại địa.

Khi tia sáng bao trùm từng bóng mờ trong núi rừng, Nhậm Thanh thân thể từ đó hiển lộ.

“Nếu khoa trương, đợi thể lực Vô Vi đạo quan đạt tới trình độ mấy trăm năm trước, còn có thể nhờ vào đó tấn thăng Dương Thần cảnh...”

Hai mắt Nhậm Thanh có chút phiếm hồng, trọn vẹn suốt cả đêm nhìn chăm chăm thọ nguyên bản thân để con mắt hơi có chút khô khốc, hô hấp cũng không khỏi trở nên gấp rút.

Tuy nói tiên thị hiện nay linh tinh lưu động có hạn, nhưng mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều đòi vật liệu, kỳ thật tần suất giao dịch vẫn còn rất cao.

Cộng thêm Cai Ngục Đường bởi vì tiêu tai cấm khu dẫn đến người người cảm thấy bất an, tất cả tu sĩ tham dự trong đó cũng không tính giữ lại huyết tinh mà đã bắt đầu tiêu hết.

Bố cục Tiêu tai cấm khu hấn là còn cần mấy tháng, tại trong lúc này hấn có thể thu hoạch đến rất nhiều thọ nguyên, rất nhanh liền có thể gom góp đủ năm trăm năm.

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn Vô Vi đạo quan càng thêm náo nhiệt, xem ra tiên thị mang tới cải biến thay đổi một cách vô tri vô giác, thậm chí ảnh hưởng so với tưởng tượng còn lớn hơn.

Vô Lượng Tử tại sau khi linh trí khôi phục thanh tỉnh, liền bắt đầu chủ trương mở rộng diện tích sơn môn, thử tăng thêm càng nhiều căn phòng hơn.

Đây cũng cũng không phải là Nhậm Thanh âm thâm truyền ý, mà là hấn tự phát hành vi.

Chỉ tiếc Vô Lượng Tử mặc dù là chương giáo Vô Vi đạo quan, nhưng trên thực tế cũng không thể sai sử đệ tử rải tại các nơi trong Tinh Châu.

Đối với Vô Vi đạo quan mà nói, đệ tử ngoại giới mới là chỗ đạo thống.

Bọn hấn có chút người quản lý sinh ý bên ngoài, là thương nhân du tẩu ở giữa các thế lực, hoặc là người ẩn tàng trong chợ cá thịt nhộn nhịp, lão giả bán kẹo hồ lô, ...

Vô Vi đạo quan phát triển cho tới tình trạng bây giờ, kỳ thật rất như là Cái Bang của võ hiệp Kim Dung, đúng là ẩn ẩn tại trong thành thị.

Chương 519 - Tấn Thăng Quỷ Ảnh

Chương 519. Tấn Thăng Quỷ Ảnh

Khuyết điểm của Vô Vi đạo quan chính là sau khi đệ tử rời núi, trên cơ bản sẽ không lại trở về tông môn.

Dù là Vô Vi đạo quan hủy diệt, bọn hắn cũng sẽ ở nơi khác trọng lập đạo thống.

Vô Lượng Tử căn bản không có quyền lợi triệu tập đệ tử, chỉ có thể bằng vào bài vị xác định tính mạng đệ tử ngoại giới, suy đoán tình huống Tĩnh Châu.

Nhậm Thanh cảm giác Vô Vi đạo quan làm việc theo một ý nghĩa nào đó mà nói, xác thực có đạo lý nhất định, nhưng cũng là hành động bất đắc dĩ.

Dù sao thế lực hóa thành rải rác, về sau con đường phát triển liên bị hạn chế lại gắt gao.

Nhậm Thanh hơi có vẻ đáng tiếc, nếu không nhân số kéo vào bên trong tiên thị ít nhất phải hơn mười mấy.

Nhưng mà cũng may hắn đã bố trí hồn điệp hình chiếu, chỉ ít mười lăm mỗi tháng tuyên nhận đạo đồng sẽ không còn có để lọt oí.

Hắn tiếp tục nhắm mắt minh tưởng mấy ngày, xác định tu sĩ Sơn Tiêu không có có động tác gì nữa, liền dứt khoát liên lưu tại trong núi bế quan.

Vô Vi đạo quan giống như lại biến trở về không tranh quyền thế, lúc sáng sớm mỗi ngày đều có thể nghe được đạo

đồng đọc diễn cảm Cấp Tụ Thiên.

Nhậm Thanh trong lúc bất tri bất giác, tâm cảnh cũng buông lỏng ra.

Hắn còn chưa hề trải nghiệm qua loại sinh hoạt tông môn ẩn thế này, bởi vậy có thể thấy được, Vô Vi đạo quan xác thực càng giống là tu tiên chính thống.

Đợi tới khi trên đỉnh núi thêm ra hai gian sương phòng, về sau thọ nguyên cũng đã vượt qua năm trăm năm.

Hai mắt Nhậm Thanh toát ra sốt ruột, chỉ cần bảo trì tình thế phát triển của tiên thi, giống như duyên thọ tăng lên so với trong tưởng tượng còn muốn thuận lợi hơn.

“Vô ảnh quỷ tấn thăng Dung Âm Thần, về sau Thiên Đạo Trùng cũng có thể bước vào Nguyên Anh, cũng không biết có thể nhờ vào đó thu được bao nhiêu duyên thọ?”

Hắn thở sâu, u nguyên trong cơ thể bị quỷ ảnh rút ra, vị trí thân ở cũng từ tầng Tàn Nguyệt trở về tầng trắng non tương đối an toàn.

Tin tức lưu phun trào.

【 phải chăng lựa chọn tấn thăng Dung Âm Thần, sẽ tiêu hao thọ nguyên năm trăm năm 】

Là Nhậm Thanh âm thầm xác định, quỷ ảnh lòng bàn chân run rẩy lên một cách điên cuồng tựa như nước sôi.

Da người toàn thân hắn bắt đầu nhúc nhích, lưng cũng chậm rãi có cương cốt lộ ra bên ngoài, Thiên Đạo Trùng càng là ý đồ chui ra ngoại giới.

Quỷ dị đã có chỗ ý thức, nếu như quỷ ảnh tấn thăng đến Dung Âm Thần, bọn chúng liền sẽ triệt để hóa thành phụ thuộc, liền muốn lấy giây giũa thoát đi.

Nhậm Thanh cố nén thống khổ, đem khí tức thu liễm đến tình trạng ly thể ba tấc.

Nếu là có linh cai ngục lúc này nhìn thấy hắn, sợ rằng sẽ cho rằng Nhậm Thanh đã đến tình trạng vật quý dị mất không chế, nhưng sự thật lại không phải.

Trong lòng Nhậm Thanh có nắm chắc vạn toàn, nếu là tiêu hao thọ nguyên tấn thăng, phong hiểm liền đã bị hệ thống ép đến thấp nhất, vật quý dị căn bản không có cơ hội phản kháng chút nào.

Tất cả vật quý dị run lên bần bật, sau đó khôi phục được trạng thái bình tĩnh như nước.

Vô ảnh quý tấn thăng Dung Âm Thần như vậy, cây dị hoá trong nê hoàn cung lập tức sinh ra dị biến, sợi rễ lan tràn tới thuật pháp thứ yếu.

Các loại cây dị hoá của những thuật pháp như Nhân Thư Bì cũng không có phản kháng, mặc cho sợi rễ đem chúng nó quấn quanh.

Không chỉ như thế, cây dị hóa Vô ảnh quý còn bỗng dưng cầm ra cái giò bộ to lớn, dùng thủ đoạn giống như vừa rồi để nuôi nhốt ở trong bụi cây.

Tất cả nhìn qua không có dị dạng chút nào, nhưng Vô ảnh quý lập tức lại thể hiện ra chỗ đặc thù, vậy mà dần dần thực hiện ảnh hưởng đối với thuật pháp thứ yếu.

Biểu lộ Nhậm Thanh trở nên ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

Cùng thuật pháp mộng cảnh khác biệt chính là, ở giữa Vô ảnh quý, Nhân Thư Bì, U Minh Công cùng Phi Giáp Công chỉ có liên quan yếu ớt.

Dựa theo Nhậm Thanh dự đoán, dù là hình thành quan hệ chủ thứ, cũng rất khó đạt tới dung hội quán thông giống ba môn thuật pháp mộng cảnh.

Nhưng hẳn hiển nhiên là đã coi thường hệ thống.

Thứ yếu thuật pháp dần dần xuất hiện đặc thù cùng loại với quỷ ảnh, cưỡng ép khiến cho ở giữa các thuật pháp hình thành chỉnh thể, là đặt vững cơ sở cho Dương Thần cảnh.

Đương nhiên tin tức lưu không phải cưỡng ép dung hợp thuật pháp, mà là để thuật pháp trở nên chặt chẽ, cũng không phải là tất cả thuật pháp đều có thể sinh ra hiệu quả tương tự.

Đầu tiên phát sinh thuế biến chính là Thiên Đạo Trùng trong cơ thể quỷ ảnh

Thiên Đạo Trùng đạt tới Kim Đan kỳ liền biến thành trùng trùng, thân thể bị vỏ cứng bao khóa trong đó, không cách nào động đậy, căn bản không có sức phản kháng.

Nguyên bản trùng trùng màu hồng phách dần dần càng đậm màu thêm, cuối cùng triệt để biến thành màu xám tro.

Thiên Đạo Trùng bên trong ở vào trạng thái nửa thật nửa giả, đã hoàn toàn thoát ly cấp độ sinh mệnh nguyên bản, càng thêm tiếp cận với quỷ ảnh.

Còn về phần U Nguyên đô nhiễm phải một chút hương vị quỷ ảnh, có vẻ tà dị vạn phần.

Chương 520 - Tấn Thăng

Quỷ Ảnh 2

Chương 520. Tấn Thăng Quỷ Ảnh 2

Đau đớn mới vừa biến mất của Nhậm Thanh lần nữa bộc phát, lúc này lại là vượt xa mong muốn, để hắn nhìn không được cắn chặt hàm răng.

“Mẹ nó...”

U Minh Công đại biểu xương cốt, Nhân Thư Bì đại biểu làn da, Phi Giáp Công đại biểu Long Xà Tích, cũng xuất hiện xu thế quỷ ảnh hóa.

Nhậm Thanh nhìn không được gào thét, lập tức quần chim bên trong núi rừng cất cánh, bách thú cũng tranh nhau chen lẫn ly khai sơn mạch.

Nếu không phải hắn thân ở tầng trắng non, chỉ sợ toàn bộ Khánh Duyên trấn đều muốn kinh động.

Có thể dù là như thế, những cái nông hộ nhật củi trong núi kia đều có thể mơ hồ nghe được gầm rú, chỉ cho là là yêu ma ăn thịt người ẩn hiện.

Nhậm Thanh chịu đựng tra tấn so với bất kỳ lần tấn thăng nào đều muốn dài hơn.

Ngay cả Hoàng Tuyền tiên cốt cũng đang chuyển hóa để càng thêm phù hợp thể chất Cai Ngục Pháp.

Mà hắn căn bản sẽ không nghĩ đến, coi như mình đi vào tầng trắng non, vẫn tránh không được khiến cho tầng Tàn Nguyệt phát sinh biến hóa không hiểu.

Lúc này bên trong Vô Vi đạo quan, chúng đạo đồng mới vừa kết thúc Thần Độc.

Đợi cho Thiên Phủ Tử rời đi, bọn hắn lập tức khôi phục tâm tính hài đồng, không khỏi chơi đùa rùm beng, tiếng ồn ào càng thêm vang dội.

Hàn Lập chờ đến ngồi tại nơi hẻo lánh, bên cạnh là mười vị đạo đồng không giống nhau.

Bọn hắn xuất sinh cùng phong bế ở Phù Dung Lô Thần nhai, từ nhỏ đến lớn, người tiếp xúc qua có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí có bộ phận nói chuyện còn không lưu loát.

Tuy nói đạo đồng cơ bản đều là đệ tử nông hộ, cũng không có cái ý đồ xấu gì, nhưng bọn người Hàn Lập vẫn không cách nào hòa vào.

Vô Lượng Tử đi vào bên ngoài lớp học, lo lắng nhìn về phía bên trong.

Hắn tránh không được để bụng tới bọn người Hàn Lập, cũng sợ bởi vì chính mình mà làm chậm trễ.

Dù sao nhóm đạo đồng Hàn Lập này là từ Thượng Tiên mang tới, dù cho thể chất tương đối bình thường, tiến độ tu luyện cũng không bằng đạo đồng phổ thông, nhưng trong đó nhất định có bí ẩn hắn không thấy được.

Vô Lượng Tử do dự một chút, về sau dự định đi vào trong học đường cùng bọn trẻ giao lưu một phen.

Kết quả hắn vừa đi mấy bước, liền nghe đến hài đồng còn lại phát ra tiếng thét lên.

Con người Vô Lượng Tử thu nhỏ lại, thấy hơn mười vị đạo đồng trong góc toàn thân run rẩy lên, ngũ quan không ngừng có dòng máu màu đen chảy ra.

Hắn sao có thể không rõ ràng, đó chính là dấu hiệu thân hồn dị hoá mất không chế.

Nhưng không nên chứ, những đạo đồng này ngay cả Luyện Khí kỳ cũng còn chưa đạt tới, dựa vào cái gì sẽ dị hoá mất không chế, đơn giản lật đổ nhận biết của hắn.

Vô Lượng Tử vội vàng chỉ huy đạo đồng quay trở về đạo quan trên đỉnh núi, sau đó bước nhanh đi vào lớp học.

Tại thời điểm hắn tới bên trong gần mười mét, tia sáng bốn bề trở nên ảm đạm, mà trên mặt mỗi vị đạo đồng đều hiện lên đường cong màu đen.

Trong đó Hàn Lập rõ ràng nhất.

Hắc tuyến du tẩu toàn thân, đồng thời hóa thành hình thái giống như trùng giống như rắn.

Hơn phân nửa trong lớp học bị khói đen che phủ.

Vô Lượng Tử hít vào ngậm khí lạnh, cái lỗ ở trán dâng trào ra sương mù, trực tiếp đem khe hở cửa sổ chắn cực kỳ chặt chẽ.

Hắn nhìn thấy tràng diện này, phản ứng đầu tiên chính là Thiên Đạo Trùng đã mai danh ẩn tích trong truyền thuyết, nhưng lập tức lại phủ nhận tại trong lòng.

Vô Lượng Tử biết rõ Thiên Đạo Trùng tuyệt không phải từ hắc tuyến cấu thành, dựa theo điển tịch ghi chép, là một loại Tiên Thiên Linh Bảo có thể câu thông thiên đạo.

Đó rốt cuộc là cái gì...

Tâm niệm của hắn khẽ nhúc nhích, biểu lộ trở nên bùng tỉnh đại ngộ.

Cái này không phải là Thiên Đạo Trùng biến mất, sau đó Thượng Tiên tìm đến vật thay thế, để mà tục mở ra tiên lộ

trước kia.

Vô Lượng Tử càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Hắn liền hết sức thu liễm khí tức đạo đồng tán phát, tránh cho bị nội ứng bên trong Vô Vi đạo quan phát giác được dị dạng, từ đó bại lộ cho ngoại giới.

Bỗng nhiên bóng đen nơi hẻm lánh phun trào.

Nam tử từ đó đi ra, bề ngoài bao trùm lấy hắc ám có thể thôn phệ sáng ngời thế gian, chỉ lộ ra trọng đồng trong mắt, cùng Tam Mục ở cái trán.

“Vô Lượng Tử...”

Vô Lượng Tử sững sốt một chút, sau đó cúi đầu cung kính nói ra:

“Hoàng Kỳ Thượng Tiên.”

Nhậm Thanh phát tay, hắc trùng du tẩu dưới làn da chúng đạo đồng bình tĩnh lại, cuối cùng dung nhập vào cái bóng dưới lòng bàn chân bọn hắn.

“Đại mộng bí tàng có môn U Minh Thiên Trùng pháp, tu luyện dùng thuốc dẫn ở tại Đại Mộng các.”

“Trong một năm đạo đồng tiếp tục chuyển tu U Minh Thiên Trùng pháp, các người trong vòng năm năm cũng chuyển tu.”

“Đây là Thiên Đạo pháp, có biết không?”

Nhậm Thanh lúc đầu muốn tìm lí do thoái thác, dự định phối hợp với thuật mộng cảnh pháp gieo xuống ý niệm.

“Vẫn bồi biết được.”

Nhưng Vô Lượng Tử nhưng không có sinh ra nửa điểm nghi ngờ:

“Ồ đây cung nghênh U Minh Thượng Tiên giáng lâm, Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo.”

“Lấy ỏn thỏa làm chủ, chớ có gây nên chú ý.”

Nhậm Thanh nói xong liền không thấy bóng dáng.

Âm thanh hài đồng chơi đùa bên ngoài lớp học truyền đến, giống như ký ức vừa rồi bị bỗng dưng xóa đi.

Chương 521 - Đông Đi Xuân Tới, Hóa Cốt Tiên

Chương 521. Đông Đi Xuân Tới, Hóa Cốt Tiên

Ngay chính Nhậm Thanh cũng không nghĩ tới, bởi vì liên quan tới Vô ảnh quỷ tấn thăng Dung Âm Thần, dẫn đến tất cả thuật pháp xuất hiện hiệu ứng domino.

Trong lúc vô hình vậy mà giải quyết cái nan đề.

Nhậm Thanh đối với hoàn thiện Thiên Đạo pháp rất là buồn rầu, dù sao muốn đem thuật pháp này cùng Cai Ngục Pháp có liên hệ với nhau, độ khó viễn siêu tưởng tượng.

Nhưng khi Thiên Đạo Trùng hóa bóng mờ, những cái tu sĩ mượn nhờ Thiên Đạo Trùng nhập môn U Minh Thiên Trùng pháp, cũng tương ứng phát sinh thuế biến.

Nhậm Thanh thông qua hệ thống đã hiểu rõ ràng lợi và hại trong đó.

Hàn Lập vẫn là bộ dáng nguyên bản, nhưng mà tủy máu bên trong xương cốt lại hiện ra hình sương mù, chứng tỏ rằng đang gần một bước tới Hoàng Tuyền tiên cốt.

Tư chất của bọn hắn không còn kém hơn đạo đồng có mô phỏng trùng hóa, tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp sẽ như cá gặp nước, tiến triển cực nhanh.

Đương nhiên đây đều là thứ yếu, trọng yếu nhất chính là cái hắc trùng do bóng mờ tạo thành kia.

Hắc trùng có thể coi như phân thân từ Thiên Đạo Trùng của Nhậm Thanh sinh sôi ra, có một chút uy năng của thuật

pháp Vô ảnh quý, còn có thể trưởng thành theo cảnh giới.

Trên lý luận mà nói, hắc trùng cùng Thiên Đạo Trùng gần như không kém nhiều, đều trải qua Kết Đan kỳ sẽ hóa trùng, Nguyên Anh kỳ sẽ trưởng thành côn trùng...

Lúc là côn trùng trưởng thành liền sẽ dẫn sinh linh trí, đến lúc đó sẽ triệt để hóa thành vật quý dị.

Tu sĩ chỉ cần dựa theo Cai Ngục Pháp Âm Sai cảnh, Phục Âm Thần làm hao mòn ý thức hắc trùng, Dung Âm Thần đem hắc trùng cùng cái bóng tương dung, Thích Âm Thần triệt để không chế hắc trùng.

Về phần tấn thăng Dương Thần cảnh liền phải tự lực.

Đương nhiên, tệ nạn U Minh Thiên Trùng pháp cũng tồn tại, đó chính là bị giới hạn bởi mẫu trùng, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không cách nào cưỡng kháng.

U Minh Công của Nhậm Thanh chính là Kết Đan kỳ, vậy tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp liền không khả năng tấn thăng Kết Đan kỳ, chỉ có thể duy trì Trúc Cơ.

Nhưng bất kể như thế nào, U Minh Thiên Trùng pháp cũng thỏa mãn tư tưởng của hắn.

Chỉ là nhất định phải cẩn thận hơn nhiều, liên quan tới pháp môn khống chế hắc trùng như thế nào thì trước hết giấu đi, tránh cho gây nên Địa Tiên Thiên Đạo Trùng chú ý.

Nhậm Thanh lắc mình mấy cái đi vào trong huyết động.

Ngay sau đó nhắm mắt cảm thụ biến hóa do Vô ảnh quý Âm Sai cảnh mang tới.

Da và thân thể của hắn hóa thành hình hắc vụ, kia là U Minh Tiên thể đang bóng mờ hóa, chỉ là bây giờ nhận lấy Nhân Thư Bì gia trì.

Nhậm Thanh tại trong huyết động chật hẹp trần trọc xê dịch, động tác càng thêm thuần thực.

Mà quỷ ảnh cũng không cam chịu yếu thế, lập tức hóa thành Long Xà thể, không ngừng tại chuyển biến ở giữa hư thực, như là cá bơi nhảy ra mặt nước.

Nhậm Thanh nhếch miệng lên, thân thể đột nhiên đánh tới quỷ ảnh.

Cả hai dung hợp lẫn nhau giữa không trung, trong bóng tối lập tức có hai con mắt đỏ như máu, long đầu tê minh lấy từ đó hiển lộ ra.

Nhậm Thanh không có duy trì quá lâu liền khôi phục bình thường, quỷ ảnh an tĩnh đợi tại lòng bàn chân.

Hắn sờ lên xương sống lưng, chỉ tiếc bản mệnh pháp khí Long Xà Tích ở vào bên trong thuế biến, nếu không có thể thấy được uy lực bây giờ của nó.

Nhậm Thanh lựa chọn tiếp tục bế quan, thực lực bản thân xác thực bởi vì Vô ảnh quỷ tấn thăng Âm Sai cảnh, đạt được tăng lên cực lớn.

Nhưng xa xa còn chưa tới mục tiêu của hắn.

Nhậm Thanh thể nhưng là dự định đem ba môn hạch tâm thuật pháp còn lại cũng đạt tới trình độ Dung Âm Thần.

Hiện tại còn cách rất xa, U Minh Tiên thuế biến dẫn cần duyên thọ tám mươi năm, khi tấn thăng xong thì bên trong thời gian ngắn gom góp đủ hai trăm năm không khó.

Đông đi xuân tới.

Nhậm Thanh duy trì lấy quan tượng thuật pháp, ngẫu nhiên liền chú ý tới Vô Vi đạo quan.

Vô Lượng Tử xây dựng rầm rộ ngược lại không có gây nên cái gọn sóng gì, dù sao chỉ là xây dựng mấy gian sương phòng, cùng mở rộng chủ điện.

Chủ điện nguyên bản cất đặt lấy tượng nặn Thiên Đạo Tử cùng bài vị đệ tử, hiện tại có thêm tượng mấy tôn Thượng Tiên.

Ở vào trung ương chính là vô hình U Minh tiên Hoàng Kỳ đen như mực, hai bên tượng nặn thì hiện ra hình tượng Tống Tông Vô và Âm Sai cảnh khác.

Mặc dù ở trong mắt Thanh Tùng Tử, những Thượng Tiên này cùng điển tịch ghi chép hoàn toàn khác biệt.

Nhưng dù sao Vô Lượng Tử làm chương giáo, khẳng định bí ẩn tiếp xúc được càng nhiều, hơn nữa còn tìm đến cái Thiên Đạo pháp khí là tiên thị này, Thượng Tiên rất có thể thật sự là bộ đáng quý dị như vậy.

Vô Vi đạo quan bắt đầu vui vẻ phồn vinh, tu vi đạo đồng tăng lên càng thêm cấp tốc.

Đạo đồng khác chuyển tu U Minh Thiên Trùng pháp, trong cơ thể cũng có hắc trùng, cũng không lâu lắm liền bắt đầu tấn thăng Trúc Cơ kỳ.

Tất cả cũng biểu thị Vô Vi đạo quan dần dần trở lại cường thịnh mấy trăm năm trước.

Chỉ có Nhậm Thanh có thể nhìn thấy sóng lớn mãnh liệt giấu ở dưới mặt nước, thời gian lưu cho Vô Vi đạo quan không nhiều lắm, mầm tai vạ đang nổi lên.

Đứa bé mỗi tháng có thể tuyển nhận càng ngày càng ít, ngoại trừ nông hộ phụ cận, địa phương còn lại của Tĩnh Châu đã có rất ít người đến đây.

Tu sĩ dị quỷ ý đồ cắt đứt sinh cơ Vô Vi đạo quan.

Chẳng qua nếu như chỉ tuyển nhận không được đứa bé, kỳ thật thật cũng không có việc gì, chỉ ít có thể miễn cưỡng duy trì tông môn vận chuyển.

Nhưng Nhậm Thanh sớm tại mấy tháng trước liền phát hiện dị dạng trên bài vị.

Trong tình huống bình thường, lúc bài vị có khắc đạo hiệu trở nên ảm đạm, nói rõ tên đệ tử này đã bỏ mình, hồn phách bởi vậy tán đi.

Nhưng khi đó có mấy cái bài vị sinh ra khe hở tinh mịn, còn có thể nhìn thấy vết bản giống nấm mốc mọc đầy mặt ngoài, có vẻ hơi quỷ dị.

Vô Lượng Tử đối với cái này không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là thở dài đem bài vị gỡ xuống.

Chương 522 - Đông Đi Xuân Tối, Hóa Cốt Tiên 2

Chương 522. Đông Đi Xuân Tối, Hóa Cốt Tiên 2

Nhậm Thanh từ trong trí nhớ của hắn biết được, chỉ có đệ tử đạo quan tiếp xúc thuật pháp dị quỷ mới có thể khiến cho khí tức hồn phách biến hóa, bài vị sẽ mất đi hiệu lực.

Tình huống như này cũng không tính hiểm thấy, hàng năm cũng có đệ tử gia nhập thể lực dị quỷ.

Nhưng Nhậm Thanh từ khí tức bên trong những bài vị hồn phách này cảm giác được, vị trí bọn hắn ở cũng tập trung ở một vùng Thành Nam.

Tuyệt không phải trùng hợp, rất có thể tu sĩ dị quỷ đã bắt đầu thanh trừ đệ tử đạo quan.

Hắn không tin đồng thời có số lớn đạo quan đệ tử làm phản, nói không chừng thủ đoạn dị quỷ tìm đến cường ép chuyển tu.

Mà phiên khu vực kia hắn là do dị quỷ “Thi tượng” quản hạt.

Vô Vi đạo quan ở chỗ này kinh doanh công việc liên quan tới mai táng, cộng thêm bộ phận công việc bốc mộ, bình thường lấy thân phận đạo sĩ vân du bốn phương.

Bọn hắn với tu sĩ thi tượng thuộc về đôi bên cùng có lợi, nguyên bản cũng không có cái xung đột gì, cho tới nay làm ăn cũng tương đối xuôi gió xuôi nước.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, dù cho âm thầm nhắc nhở qua Vô Lượng Tử, nhưng lực ảnh hưởng của vị chương giáo khôi lỗi này thực tế không nhiều.

Hắn cảm giác bản thân mình có cần phải đi Khánh Duyên trấn một chuyến.

Chỉ ít hiểu rõ ràng thế cục trước mắt, tránh cho Vô Vi đạo quan hủy diệt một cách không rõ ràng, ảnh hưởng đến hiệu suất duyên thọ Trường Sinh.

Liên quan đến lấy cơ duyên tấn thăng Dương Thần cảnh.

Nhậm Thanh không có vội vã xuất phát, một mặt là thọ nguyên đã đầy đủ tấn thăng U Minh pháp, cam đoan đệ tử Đạo Quan thuận lợi Kết Đan, việc này không kéo dài được.

Một phương diện khác, Cai Ngục Đường Tương Châu bắt đầu ra tay với Tiêu Tai Cẩm Khu.

Có Đại Mộng chân nhân bảo vệ, dù là cẩm khu ẩn chứa mấy chục loại vật quý dị cũng không sao, tiêu tai cẩm khu không có khả năng làm khó được Cai Ngục Đường.

Đến lúc đó hắn liền có thể thông qua phương thức tiếp xúc vật quý dị, nắm giữ Tiêu Tai Pháp.

Có môn thuật pháp ẩn giấu khí tức này, Nhậm Thanh có khả năng miễn cưỡng nhúng tay vào trong thế lực dị quý, nếu không khó mà chống đỡ nguy dị quý Dương Thần cảnh.

Hắn mắt nhìn Vô Vi đạo quan, bên trong đã có hơn một trăm hai mươi vị đệ tử, thanh âm đọc diễn cảm Cấp Tụ Thiên đủ để xuyên qua dưới núi.

Nhậm Thanh lập tức trở về tầng trắng non.

Hắn không dám trễ nải thời gian, trực tiếp bắt đầu tấn thăng U Minh Công.

Trước đây lúc tấn thăng Kết Đan kỳ, toàn thân xương cốt Nhậm Thanh bị gạt khỏi cơ thể, cuối cùng hóa thành Hoàng Tuyền tiên cốt, Nguyên Anh kỳ cũng giống như thế.

Trong lỗ chân lông chảy ra huyết dịch, hắc huyết sền sệt mới sinh ra từ bên trong xương sống lưu chuyển toàn thân.

Vật quý dị Mộng Yểm Công nguyên bản bám vào trên huyết dịch, nhưng mà đôi mắt hệ thống cũng không dám lỗ mãng, thành thành thật thật rút vào bên trong trái tim.

Hoàng Tuyền tiên cốt thành tựu Tiên thể.

Nhìn như tăng lên không lớn, kì thực lại là các mặt, Nhân Thư Bì, Phi Giáp Công, Vô ảnh quý cũng được lợi không nhỏ.

Tạch tach tach kết...

Âm thanh quái dị vang lên.

Thiên Đạo Trùng ấu thể găm ăn trứng trùng, mở rộng ra thân thể dần dần nhân cách hoá, đầu trở nên càng lúc càng giống là Nhậm Thanh.

Nhưng mà còn chưa chờ hình dạng định hình, thuật pháp liên quan khác dần dần thực hiện ảnh hưởng.

Cuối cùng côn trùng trưởng thành căn bản nhìn không có một chút vết tích Thiên Đạo Trùng, đầu hoàn toàn biến thành một cái đầu Long Xà quái dị.

Mà thân thể vẫn duy trì trùng thể như cũ, có vẻ cực kỳ cổ quái.

Thiên Đạo Trùng Nguyên Anh kỳ có đặc điểm rõ rệt, chính là có thể ly khai ký sinh thể ngấn ngủ, khiến cho thủ đoạn quý ảnh càng thêm phong phú.

Nhậm Thanh an ủi Thiên Đạo Trùng mới vừa tấn thăng, đang định đi tới ngoại giới.

Lúc này sơn mạch bắt đầu khẽ chấn động, giống như là Địa Long xoay người, đại lượng cây cối khuynh đảo, khe hở không khỏi lan tràn ra.

Lông mày Nhậm Thanh thít chặt, vội vàng bắt động thanh sắc đem quỹ ảnh thu vào lao tù trong bụng.

Địa chấn lập tức biến mất.

Hắn thấy vậy sắc mặt trở nên phức tạp, chắc hẳn Địa Tiên Thiên Đạo Trùng ngay tại lòng đất Tĩnh Châu, chỉ là tám thành đã lâm vào ngủ say.

Nhậm Thanh rõ ràng có thể phát giác được một cỗ ý thức mơ hồ ném thử câu thông thiên đạo trùng, rất có thể là cử động vô ý thức của Địa Tiên Thiên Đạo Trùng.

Sẽ không phải Tĩnh Châu chỉ còn lại hai gốc dòng độc đỉnh này thôi chứ...

Hắn cười khỏ đem quỹ ảnh lấy ra, chỉ cần Thiên Đạo Trùng tại trắng non tảng không đi tới ngoại giới, liền không đủ để gây nên Địa Tiên Thiên Đạo Trùng phản ứng.

Hệ thống phun trào.

【 thọ nguyên: Tám trăm ba mươi bảy năm 】

Duyên thọ U Minh Công đạt tới Nguyên Anh kỳ tăng thêm khoảng chừng tám trăm năm cũng là không tệ, nhưng lại nếu tấn thăng Phân Thần kỳ thì ít nhất cũng được trọn vẹn một ngàn năm trăm năm.

Nhậm Thanh có khuynh hướng lợi dụng thủ đoạn cắt rau hẹ để tích lũy u nguyên, dù sao Vô ảnh quỹ làm thuật pháp hạch tâm ở thời gian ngắn cũng sẽ không tấn thăng Dương Thần cảnh.

Về phần hơn tám trăm năm thọ nguyên này cũng sẽ tiêu hao hết, dùng để tăng cường thực lực.

Nhậm Thanh nhìn về phía lao tù trong bụng, kế hoạch ban đầu là tấn thăng Thao Thiết Pháp.

Nhưng ngấm lại lao tù trong bụng tăng lên thực lực không lớn, nhiều nhất để tiểu thế giới trong cơ thể càng thêm chân thực, sinh linh có thể ở trong đó sinh sống phồn diễn.

Chương 523 - Dị Quỷ Hóa Điên

Chương 523. Dị Quỷ Hóa Điên

“Vẫn là đợi chút đi...”

Tiêu tai cấm khu tại Cai Ngục Đường toàn dân giai bình tình huống dưới, chèo chống không được bao lâu.

Nếu như có thể nắm giữ Tiêu Tai Pháp, đồng thời đạt tới trình độ Dung Âm Thần, lại đem thuật pháp thứ yếu như Kính Trung Tiên kết nối vào, khả năng đủ để tự vệ.

Nhậm Thanh tiếp tục luyện tập thuật pháp mộng cảnh.

Muốn nắm giữ Tiêu Tai Pháp, còn phải dùng năng lực diệt mộng đem chợ quỷ kéo vào lao tù trong bụng, chỉ dựa vào ý thức thì không cách nào phát động hệ thống.

Ngay tại thời điểm hấn bế quan, đạo đồng Đô Thành bên trong Vô Vi đạo quan làm đệ tử chính thức, bọn hấn lần lượt xuống núi tiến về các nơi Tỉnh Châu.

Người Tỉnh Châu vốn là trưởng thành sớm, hướng chỉ tu luyện thuật pháp còn có thể kích thích thân thể sinh trưởng, mười hai mười ba tuổi thành gia là tình huống chỗ nào cũng có.

Nhậm Thanh cũng không có nghĩ qua việc để đạo đồng lưu lại trong Sơn môn lâu dài, phòng ẩm chỉ có thể dùng để nuôi đoá hoa, sẽ không tiện truyền bá U Minh Thiên Trùng pháp.

Hướng hồ Vô Vi đạo quan chính là cái bìa ngấm, đệ tử càng nhiều liền càng nguy hiểm.

Bên trong A Tỳ Địa Ngục cũng rất náo nhiệt.

Lính cai ngục tự nhiên có hi sinh, nhưng tóm lại đã trừ đi u ác tính nội địa Tương Châu, chỉ là chúng Âm Sai cảnh vẫn không có nghỉ ngơi một lát, ngược lại trở nên càng thêm bận rộn, cũng không biết vì sao.

Ngày hôm đó, Nhậm Thanh đặc biệt lấy đi vật quý dị Tiêu Tai Pháp, một lát sau lại đưa về.

Không có gây nên người khác chú ý.

Thời gian Nhậm Thanh bế quan đã qua hồi lâu, bốn mùa biến hóa không ngừng.

Mùa thu vừa mới đi qua một nửa, đồng ruộng bên ngoài Vô Vi đạo quan liền đã trưởng thành.

Từ đỉnh núi nhìn xuống dưới, ruộng đất tựa như đại dương màu vàng óng, tại bên trong ánh nắng chiếu xạ, tản ra một mùi lúa chín nhàn nhạt.

Loại linh cốc này chỉ cần không tới bốn năm tháng liền có thể thành thực, hơn nữa còn ẩn chứa khí tức chân nguyên, phẩm chất đúng là thượng thừa.

Vô Lượng Tử thông qua tiên thị đổi bột xương có tác dụng hỗ trợ cỏ cây sinh trưởng, khiến cho linh cốc dù là tại hàn đông cũng có thể trồng.

Nông hộ bận rộn thu hoạch hạt thóc, thỉnh thoảng còn có thể vang lên tiếng sơn ca to rõ.

Hạt thóc bị dây cỏ trói cùng một chỗ, lúc chạng vạng tối tự có đệ tử đạo quan đến đây thu lấy.

Nhưng mà một nhà vui vẻ một nhà sầu, đối với nông dân thì nói tiếp sau đó có thể nhàn rỗi nửa tháng, để ruộng đất khôi phục sinh cơ sau đó lại gieo hạt ngũ cốc.

Nhưng mà Vô Lượng Tử lại lo lắng đứng tại trước sơn môn chau mày.

Bên trong miệng hắc nhện không được phát ra thở dài.

So với Vô Vi đạo quan nửa năm trước, bây giờ trở nên quạnh quẽ hơn rất nhiều.

Khi rất nhiều đệ tử rời núi nhập thế, cộng thêm tuyển nhận đạo đồng lại càng ngày càng ít, dẫn đến cả đỉnh núi chỉ còn lại hơn sáu mươi vị đạo đồng.

Nhưng mà U Minh Thiên Trùng pháp cũng có hy vọng mở rộng ra.

Các đạo sĩ bao gồm cả Vô Lượng Tử đã chính thức chuyển tu, chân nguyên hóa thành u nguyên sau đó tồn thất không lớn, vẫn duy trì tại nguyên cảnh giới.

Chỉ là Vô Lượng Tử nhưc đầu là vấn đề mua bán hạt thóc.

Dưới tình huống bình thường, thời khắc mỗi khi hạt thóc được thu hoạch, chân núi hắc là có tiêu sư bảo hộ theo thương đội đến đây, chuẩn bị mang đến các nơi bên trong thành.

Nhưng bây giờ lại trống không có một người.

Nếu như thương đội chậm chạp không đến, hắc chỉ có thể an bài đệ tử đưa đi tiệm lương thực trong Khánh Duyên trấn, hoặc là liên hệ đệ tử đạo quan buôn bán bên ngoài.

Để đệ tử đưa đi cũng là đơn giản, nhưng bây giờ loạn trong giặc ngoài, hơi không cẩn thận liền có thể liên lụy vào bên trong tai họa của tu sĩ dị quỷ.

Vô Lượng Tử đành phải chuẩn bị.

Một phương diện lợi dụng tiên thị thông tri đệ tử bên ngoài đạo quan, một phương diện khác tổ chức xe ngựa, chuẩn bị vận chuyển linh cốc ở mùa trước.

Chỉ tiếc đệ tử đạo quan có thể đi vào tiên thị đều là mới vừa xuống núi không lâu, bọn hắn ở vào khu vực khá an toàn, cũng không hiểu quá rõ tình huống.

Nếu để cho bọn hắn đi dò xét hư thực, thật sự là có chút làm khó.

Nhưng mà cũng may ngay tại lúc không có phương hướng phát triển, Vô Lượng Tử nhìn về nơi xa phát hiện phần cuối đường núi có một đội nhân mã đang chậm rãi đi tới.

Từ quần áo tiêu sư liền có thể nhìn ra, chính là Lâm Giang tiêu cục Khánh Duyên trấn, trước đó đã cùng Vô Vi đạo quan hợp tác qua mấy lần.

Thương đội đều là do tiêu cục hộ tống, đừng nhìn chỉ là công việc vận chuyển vượt qua thành khu, nhưng diện tích Khánh Duyên trấn thật sự là quá mức rộng lớn.

Dân chúng bình thường đi bộ đi ngang qua phải mất khoảng chừng năm ngày.

Còn phải trải qua nhiều chỗ thế lực dị quỷ, rất nhiều thương đội cũng tránh đi đường vòng, đi qua giao giới giữa các thế lực.

Vô Lượng Tử nhíu mày.

Hắn phát hiện bề ngoài tiêu sư chạt vật không chịu nổi, giống như chuyến này cũng không thái bình.

Chẳng những từng cái máu me khắp người, còn có mấy vị tay chân xuất hiện không trọn vẹn, thậm chí trên xe ba gác thành linh chứa bốn năm bộ thi thể.

Chương 524 - Dị Quỷ Hóa Điên 2

Chương 524. Dị Quỷ Hóa Điên 2

Vô Lượng Tử thở sâu, vội vàng cùng Thanh Tùng Tử đi tới phía thương đội.

Hắn dọc theo đường hô hoán đạo đồng xử lý linh đạo.

Vô Vi đạo quan lập tức sôi trào lên, hạt thóc phơi tại trên đất trống nhao nhao bị đóng gói hàng tiến vào trong bao bố, chuẩn bị vận chuyển về chân núi.

Thương đội nhận trọng thương như thế, người kiệt sức, ngựa hết hơi cũng không có tâm tình gì tiếp tục đi đường.

Khi tiêu sư dẫn đầu la lên, xe ba gác dần dần dừng ở trên đường bằng, tiêu sư còn lại không khỏi truyền đến thanh âm như trút được gánh nặng.

Thương đội không thèm để ý ánh mắt nông hộ bốn bề chút nào, bọn hắn bắt đầu cho ngựa ăn, tự mình bắt đầu ăn lương khô nghỉ ngơi.

Đặng Xuyên làm tiêu đầu từ trong đội ngũ đi ra, hắn không khỏi hai tay chống nạnh nhìn về phía đạo quan, hiển lộ ra mỗi một thật sâu.

“Con mẹ nó...”

“Tiểu La đâu?”

“Lão đại, ta ở đây.”

Cách đó không xa có thanh niên sùng kính nhìn xem Vô Vi đạo quan, nghe được tiêu đầu kêu to tên mình, đáp lại và đồng thời bước nhanh tới.

“Thông báo mọi người một tiếng, đem thi thể các huynh đệ cũng chôn ở phía sau núi đi.”

La Hiên gật đầu, nhìn không được cái mũi có chút mũi nhừ.

Hắn phát hiện Đặng Xuyên đang nhìn mình, sợ bị quở trách, vội vàng quay đầu sang bên khác.

Đặng Xuyên bắt đầu dĩ lắc đầu, ai có thể nghĩ tới chỉ là đi lại bên trong thành trấn, vậy mà cần mạo hiểm bỏ như thế phong hiểm.

Nhưng đây chính là tình cảnh Tĩnh Châu bây giờ.

Hai người Vô Lượng Tử tới thương đội trước, đệ tử sau lưng đưa cho nước sạch cùng đồ ăn.

Đặng Xuyên gật đầu ra hiệu, cầm lấy phiên khổ thảo ngâm tại đầu lưỡi nâng cao tinh thần.

“Đặng tiêu đầu, không có sao chứ?”

Vô Lượng Tử cũng không nói nhảm, từ trong ngực lấy ra cái túi tiền trĩu nặng ném cho đối phương, xem như tiền vất vả đạo quan đưa cho.

Sắc mặt Đặng Xuyên dễ nhìn hơn nhiều, ánh mắt không khỏi đánh giá lấy Vô Lượng Tử.

Những tiêu sư bọn hắn không có đạo thống, chỉ có thể tu luyện thuật pháp nhập môn bình thường, sau khi Trúc Cơ muốn Kết Đan dường như rất nhỏ khả năng.

Nhưng mà Đặng Xuyên vẫn có thể nhìn ra, tình huống thân hồn mất khống chế của Vô Lượng Tử được cải thiện thật to,

không khỏi trong lòng thâm nghĩ, tiên tông chính là tiên tông, lạc đà vẫn hơn ngựa béo.

“Đương nhiên có chuyện, có thể còn sống cũng xem như số phận tốt.”

Vô Lượng Tử nghe nói như thế, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ tới sơn tiêu đạo sĩ cùng bọn hắn có khúc mắc, liền lập tức mở miệng hỏi.

“Đến cùng là chuyện gì?”

“Cũng không biết là vị thiên sát nào, phạm vào kiêng kỵ của Hồ Tiên nải nải...”

Đặng Xuyên nói tới chỗ này nuốt ngụm nước bọt, thanh âm trở nên nhẹ hơn nhiều:

“Trong thành không thiếu nữ tử cũng bị lột da, thật là thảm.”

“Nếu không phải Hồ Tiên nải nải đối với nhóm hán tử chúng ta không có hứng thú gì, vậy mới có thể sống để chạy đến Vô Vi đạo quan.”

“Đã mấy năm không ai dám phạm phải điều kiêng kỵ Thanh Khâu rồi, thật là lá gan mập.”

Thanh Tùng Tử nhin không được run rẩy.

Mỗi cái dị quỷ cũng có một loại kiêng kỵ nào đó, một khi liên quan đến liên sẽ lâm vào bị điên.

Vài thập niên trước dị quỷ mới vừa giáng lâm, thế cục tựa như Thần nhai phong bế, trong lúc lơ đãng liền sẽ chọc dị quỷ, dẫn đến dân chúng xuất hiện đại lượng tử thương.

Mãi đến có chút tu sĩ phát hiện quy luật kiêng kỵ, không biết dùng thủ đoạn gì, khiến cho dị quỷ không còn bừa bãi như vậy.

Bọn hắn còn dựa vào dị quỹ tu hành, tạo thành từng cái thể lực như bây giờ.

Đặng Xuyên cảm thán nói ra:

” Cái thợ săn nào của Tĩnh Châu lại không biết là không thể lấy da chồn?”

“Hồ Tiên nài nài sợ là đến khi lột xuống ba trăm tấm da người mới dừng tay, đám tu sĩ Thanh Khâu kia chỉ sợ có thể nhờ vào đó dâng lên không ít tu vi.”

Thanh Khâu Hồ tiên kiêng kị chính là lột da chồn, dù là thợ săn là trông thấy hồ ly cũng đều là đi trốn, làm sao dám đi tùy tiện trêu chọc.

Thanh Tùng Tử sinh lòng suy đoán, có thể để cho dị quỹ Thanh Khâu đại động can qua như vậy, chỉ là lột da lông một hai con hồ ly không quá thực tế.

Ba người thừa dịp tiêu sư nghỉ ngơi cũng bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lúc này bên cạnh bọn hắn truyền đến cái thanh âm đột ngột:

“Tu sĩ dị quỹ dùng thủ đoạn như thế nào để mượn nhờ kiêng kị tu hành?”

Mấy người Đặng Xuyên vô ý thức quay đầu lại, tiêu sư phụ cận đang làm công việc của mình, cũng không chú ý tới là ai mở miệng hỏi.

Đổi lại trước kia, bọn hắn khẳng định lại bởi vì cảnh giác truy tìm nguồn gốc, nhưng lúc này nhưng không ai đi tìm nơi phát ra thanh âm.

Đặng Xuyên mở miệng nói ra:

“Ai biết rõ chứ, liên lụy tới tu sĩ dị quỷ tất nhiên dẫn tới tai hoạ, thậm chí có nghe đồn bọn hắn sẽ cầm người sống luyện được.”

Vô Lượng Tử cũng không rõ ràng lắm, có thể là dị quỷ mang theo một loại hạn chế nào đó, pháp môn tu sĩ dị quỷ chưa hề lưu truyền ra bên ngoài.

Thanh Tùng Tử nghi ngờ hỏi:

“Làm sao không nhìn thấy Lưu trưởng quỷ của Tử Tức thương hội, chẳng lẽ lần này thu lương hắn không có đến giám sát?”

Mặt Đặng Xuyên lộ vẻ đáng ghét, chỉ vào một cỗ thi thể nói ra:

“Đó chính là hắn.”

Thanh Tùng Tử yên lặng tắt tiếng, lập tức không biết rõ làm an ủi như thế nào, cố chủ chết tất nhiên sẽ ảnh hưởng hợp tác sau này.

Vô Lượng Tử đánh vỡ trầm mặc nói:

“Đặng tiêu đầu, các người trước tiên ở gần đây nghỉ ngơi một đêm, thương đội ngày mai lại xuất phát đi.”

Đặng Xuyên do dự mấy hơi, tiếp lấy khề lắc đầu nói:

“Vẫn là cần mau chóng đi đường, chỉ ít chúng ta tới lúc hiểu minh bạch đường đi, nhưng đợi thêm lâu thì khó mà nói được.”

“Không biết Hồ Tiên nải nải phải bao lâu mới có khả năng kết thúc, linh cốc cũng kéo dài không được.”

Mặc dù dị quỷ Thanh Khâu sẽ chỉ ra tay đối với nữ tử hình dạng mỹ lệ, nhưng tu sĩ dị quỷ đi theo hắn cũng sẽ không có hiền lành chút nào.

Chương 525 - Đi Theo Thương Đội

Chương 525. Quỷ Đồ Tàng Môn

Thương đội trước đây chính là gặp được tu sĩ dị quỷ lạc đàn, hi sinh không ít mới được bảo toàn.

“Cũng tốt, ta chuẩn bị nhiều đồ ăn cho ngươi.”

Vô Lượng Tử không có ép ở lại, lúc dị quỷ nổi điên trừ phi chờ sự tình kết thúc lại thò đầu ra, nếu không chắc chắn sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Đồ đầy linh cốc vào bao tải sau đó từ đỉnh núi vận chuyển đến trong thương đội.

La Hiền chú ý tới đạo đồng bước đi như bay, đáy mắt tràn đầy hâm mộ.

Trước kia hắn cũng muốn báỉ nhập Tiên Môn, chỉ tiếc thiên phú thực tế tạm được.

Đặng Xuyên nhíu mày lại, trong lòng âm thầm suy tư chi tiết để trở về, lúc này thanh âm cổ quái lúc nãy lại hỏi.

“Các ngươi sẽ đi đường nào?”

Đặng Xuyên quay đầu lại, nhìn thấy là vị nam tử hai mắt hiện ra hình dáng trọng đồng.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu giang hồ của hắn, khí tức người này cực không đơn giản, rất có thể tu vi tại phía trên Kết Đan kỳ.

Đặng Xuyên vừa định chất vấn, kết quả trong thoáng chốc bốn bề giống như có biến hóa.

Nét mặt của hắn hoà hoãn lại, tồn tại của đối phương trở nên không còn đột ngột, giống như nguyên bản là một thành viên tiêu sư trong thương đội.

” Đường phố Trường Ninh.”

” Khu vực do Thi Tượng chiếm cứ thì người sống chớ gần, ta dự định đi theo đường vòng ở gần đường phố Trường Ninh sau đó tiến đến thành tây, hẳn là tương đối an toàn.”

“Vậy thì cũng thật thuận tiện.”

Nhậm Thanh nhảy lên chiếc xe ba gác, thân thể chôn ở bên trong linh cốc bội thu.

Thương đội hay đạo quan đệ tử đối với hắn cũng đều nhắm mắt làm ngơ, dù là ngẫu nhiên thoáng nhìn, đáy lòng cũng sinh ra cảm giác hợp lý.

Đây cũng là năng lực Tiêu Tai Pháp.

Nhậm Thanh đem Tiêu Tai Pháp tấn thăng làm Âm Sai cảnh, về sau liền có thể tùy ý chuyển không cảm giác tồn tại của bản thân, còn có thể thực hiện tác động đến người khác cùng với vật phẩm.

Đồng thời tác dụng Tiêu Tai Pháp hoàn toàn không chỉ như thế.

Nhưng mà nếu để cho Nhậm Thanh tự hành tu luyện, hẳn tuyệt sẽ không đi tiếp xúc, thật sự là môn thuật pháp này quá mức tà dị.

Hắn đã nắm giữ hơn mười loại thuật pháp giống như này, lại tiếp xúc qua mấy chục loại thuật pháp, nhưng cùng Tiêu Tai Pháp so sánh, có thể nói thuật pháp còn lại đều bình thường.

Nhậm Thanh đem Tiêu Tai Pháp nắm giữ sơ bộ, về sau trong cơ thể lập tức đản sinh vật quý dị.

Hắn mặc dù có thể mơ hồ phát giác được vật quý dị tồn tại, nhưng không dùng được thủ đoạn gì để dò xét, cũng không phát hiện được nửa điểm vết tích.

Khi Nhậm Thanh tấn thăng Bán Thi cảnh, vật quý dị Tiêu Tai Pháp lại chui ra thân thể.

Vẫn tìm không đến như trước.

Tấn thăng đến Âm Sai cảnh, sau đó thậm chí cũng không cách nào tại phát giác được vật quý dị.

Dựa theo hệ thống biểu hiện, vật quý dị hắn là biến thành quái vật có tên là “vô quý”, lấy khả năng nuốt cảm giác tồn tại để mà sống.

Vô quý chính là chỗ năng lực của Tiêu Tai Pháp.

Nó có thể ăn người.

Nhậm Thanh trong lòng không khỏi sinh ra nghĩ mà sợ.

Nếu như muốn tự hành tấn thăng, lại không cách nào cảm ứng được thể nội vật quý dị, sợ là liền nó cái gì thời điểm đem thân thể xâm chiếm cũng không biết rõ.

Cũng may Nhậm Thanh một hơi tấn thăng đến Tiêu Tai Pháp Dung Âm Thần, nếu không căn bản không thể tin được vật quý dị mất khổng chế là kinh khủng bậc nào.

Nhưng hắn đối với vô quý cảm giác kiêng kỵ sâu sắc, cộng thêm liên lụy đến biến hóa sau khi Tiêu Tai Pháp Âm Sai cảnh, nhịn không được chải vuốt thuật pháp bắt nguồn bản thân.

Nhậm Thanh nhìn về phía Nê Hoàn cung bản thân, cây dị hoá liên quan tới Tiêu Tai Pháp hiện ra hơi mờ, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất.

Cây dị hoá Tiêu Tai Pháp đã đem Kính Trung Tiên kéo chặt lấy.

Hệ thống phun trào.

Nhậm Thanh khi nhàn hạ đã đem nội dung tin tức làm qua tinh giản, không còn cố gắng biểu hiện là hình thành thuật pháp chủ thứ, nếu không quả thật có chút quá rườm rà, không thích hợp xem xét.

Nhưng chỉ là ba môn thuật pháp Thao Thiết Pháp kia chưa thành chủ thứ, xem chừng cũng sắp được.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Chín mươi bảy năm 】

Thuật pháp:

Vô Mục Pháp (Mộng Điệp Pháp, Mộng Yểm Công)

Chí ám yểm ma (Nhất Thốn Quan Âm, Yểm Mộng chân nhân)

【 ngụ ý biến: Mộng chủng, hồn y, mộng khí, Điệp Thuế, Điệp Luyện, Tín Sử, ám quang, hồi tưởng, diệt mộng 】 ...

Vô ảnh quỷ (Nhân Thư Bì, Phi Giáp Công, U Minh pháp)

Vô Ảnh Âm Ma (kẻ chết thay da, bồi phụ cốt khí, U Minh Tiên thể)

【 ngụ ý biến: Quỷ thể, vô ảnh, Dạ Du 】 ...

Tiêu Tai Pháp (Kính Trung Tiên)

Quỷ Đồ Tàng Môn (Quỷ Kính Tương Sinh)

【 ngụ ý biến: Nhịn đói, nhịn khát, nhịn giết 】 ...

Từ tin tức Tiêu Tai Pháp liền có thể nhìn ra quỷ dị khó hiểu.

Ở lúc Nhậm Thanh sơ bộ nắm giữ Tiêu Tai Pháp, hiệu quả kỳ thật cực kì gân gà, chỉ có thể tiêu trừ vật phẩm tồn tại, lại không cách nào duy trì lâu dài.

Nhưng hắn lập tức nhìn thấy tin tức lưu biểu hiện tuyến đường dị hoá Bán Thi cảnh, liền không biết vì sao sinh ra loại cảm giác rợn cả tóc gáy này.

【 Vô Quỷ giả: Ngoài có vô quỷ 】

【 Vô Tâm giả: Vô tâm vô tự 】

【 Vô Ngã giả: mặt tung hủ hình 】

Chương 526 -

Chương 526. Quỷ Đồ Tàng Môn 2

Nhậm Thanh nguyên bản định lựa chọn Vô Ngã giả, nhưng hắn phát hiện bản năng vậy mà tại vô ý thức xem nhẹ Vô Quỷ giả, liền không tiếp tục làm suy tính.

Vô Quỷ giả xác thực như hắn suy đoán, tên là “Vô quỷ” quái vật một khi đản sinh, liền có thể tùy ý đem cảm giác tồn tại xem như đồ ăn.

Mà Vô Tâm giả hắn là có thể đem cảm xúc bản thân xóa đi, nhờ vào đó tiến vào trạng thái không vui không buồn, hoặc là cải biến tâm tính người khác.

Năng lực này nếu như cùng thuật pháp mộng cảnh hỗ trợ lẫn nhau, có thể phát huy ra hiệu quả làm cho người ghen hờn nhìn trần trời.

Vô Ngã giả chỉ sợ có thể xóa đi vết tích bản thân, sau khi tấn thăng đến Âm Sai cảnh, nói không chừng là Vô Quỷ giả phiên bản suy yếu.

Nhậm Thanh mới vừa tấn thăng Quỷ Sứ cảnh “Vô quỷ như quỷ”, về sau còn may mắn lựa chọn Vô Quỷ giả, nhưng rất nhanh hắn liền cảm nhận được hồi hận.

Thật sự là vô quỷ thời thời khắc khắc ở vào trạng thái đói khát.

Nó hoàn toàn không nhận khống chế của Nhậm Thanh, điên cuồng nuốt chửng cảm giác tồn tại của sự vật bốn bề, mà lại thân thể còn không màu vô hình.

Nhậm Thanh thậm chí sinh ra loại cảm giác, nếu như bị vô quỷ cứ thế mãi nuốt, cảm giác tồn tại của bản thân sẽ mãi mãi biến mất.

Tựa như là hệ thống cũng không cách nào biểu hiện *, hẳn khả năng cũng là tuyến đường Vô Quỷ giả, cuối cùng dẫn đến liên tính danh cũng không có lưu lại.

Nhậm Thanh lúc ấy cuống quýt xem xét chi nhánh nguy biến Tiêu Tai Pháp, không chút do dự lựa chọn ba loại năng lực hạn chế vô quỷ.

Theo thứ tự là nhịn đói, nhịn khát, nhịn giết.

Vô quỷ chỉ cần sinh lòng đói khát, khát nước, sát ý liền sẽ nuốt cảm giác tồn tại bốn bề, nhưng lại không thể bỏ khuyết, sẽ chỉ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh cũng có thể chủ động tiêu trừ sinh linh đói khát, khát nước, sát ý.

Mãi đến hẳn đem Tiêu Tai Pháp ba lần nguy biến sau khi hoàn thành, vô quỷ mới an tĩnh lại, tần suất ăn cũng chậm lại đến mấy tháng một lần.

Đương nhiên Nhậm Thanh vẫn có thể chủ động khống chế vô quỷ nuốt cảm giác tồn tại.

Mà Âm Sai cảnh “Quỷ Đổ Tàng Môn” liền có vẻ càng thêm tà dị.

Chỉ cần vô quỷ há miệng, một cái cửa kính sẽ xuất hiện tại trước mặt Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh có thể mượn nhờ cửa kính tăng cường năng lực Kính Trung Tiên, cũng có thể mở ra đi vào trong đó, phía sau cửa là cái gian phòng ngăn cách tất cả.

Bên trong gian phòng không có khái niệm thời gian, cũng không tồn tại sinh lão bệnh tử.

Cửa phòng lại có chút đặc thù, nó không cách nào bị mở ra từ bên trong, liền giống như là Họa Địa Vi Lao, cho đến phải đợi người tới đây mở cửa.

Nhậm Thanh không biết phía sau cửa có tu sĩ tu luyện Tiêu Tai Pháp hay không, nhưng hẳn là tuyệt đối sẽ không đi mở cửa, găm lại liền không rét mà run.

Hiện nay năng lực Tiêu Tai Pháp còn đang bên trong tìm tòi, hẳn cũng chưa thử qua vận dụng đối địch, đành phải chậm rãi nếm thử một bước tìm một bước.

Toàn bộ Linh cốc đã chất đông tại trên xe ba gác, tổng lượng so trước đây còn nhiều hơn ra một phần ba.

Tiêu sư dùng băng gạc ngừng lại tiên huyết, nghỉ ngơi ngắn ngủi đã khôi phục bộ phận nguyên khí.

Có bộ phận tiêu sư thụ thương quá nặng, đành phải lưu tại bên trong Vô Vi đạo quan, đợi đến dị quỹ Thanh Khâu không phát cuồng sẽ tự trở về.

Đặng Xuyên nhổ ra khổ thảo, dùng sức vỗ vỗ bàn tay.

“Các vị hảo hán, cũng đều là từ núi đao biển lửa đi tới, có khổ thảo thì ngâm khổ thảo, có yên trà thì nhai yên trà.”

“Nhất định phải tại giờ sử đến đường phố Trường Ninh, nếu không khó tránh khỏi gặp phải Hồ Tiên nãi nãi.”

Tiêu sư cũng không phải người tham sống sợ chết, luôn miệng đáp lại sau đó liền lập tức thu đồ vật, sau đó đánh ngựa dọc theo đường núi mà đi.

Vô Lượng Tử nhìn về thương đội ly khai, trong lòng không khỏi thầm mắng vài câu thế đạo đáng chết.

Nông hộ thấy thế cũng nhường đường.

Thương đội rất đi mau ra phạm vi Vô Vi đạo quan, biểu lộ chúng tiêu sư cũng có vẻ hơi khẩn trương, tiếng hít thở càng thêm thô trọng.

Rõ ràng là phương hướng đi tới thành khu, nhưng so với tiền đến núi sâu rừng già còn muốn căng thẳng hơn.

Nhưng mà cũng may Đặng Xuyên đã sớm định sẵn tuyến đường, có thể lần tránh địa phương tu sĩ Thanh Khâu hay ẩn hiện, cố gắng bảo hộ an toàn.

Nhậm Thanh vẫn nằm tại trên xe ba gác, ánh mắt đánh giá tất cả tiêu sư.

Trong cơ thể của bọn họ cũng có chân nguyên mờ nhạt, chỉ là tương đối phù phiếm, tu luyện cũng đều là nhập môn pháp thô ráp.

Trong lòng Nhậm Thanh không khởi sinh ra ý niệm, U Minh Thiên Trùng pháp đối với tư chất yêu cầu không cao, dù sao có hắc trùng thay thế linh căn, có phải nên hủy bỏ hạn chế tuổi tác đạo đồng hay không.

Cũng không biết Vô Lượng Tử có thể hiểu được biến đổi hay không, nếu không sơn môn sớm muộn sẽ sụp đổ.

Đặng Xuyên sợ không an toàn, lại nhịn không được nói ra:

“Cũng nâng lên tinh thần cho ta, dù là phát hiện cái gì cũng không cần kinh hoảng.”

Nhậm Thanh thấy không khí trang nghiêm như thế, đầu ngón tay thả ra mấy giờ hồn điệp hình chiếu, phiêu tán cảnh giác tại bốn bề, để tránh đột nhiên ngoài ý muốn nổi lên.

vị trí Vô Vi đạo quan vốn là tại ngoại ô, thương đội tự nhiên sẽ dần dần đi vào trong trấn.

Nhưng trên đường bọn hắn đi, lại không có một bóng người, phòng ốc cửa sổ khóa chặt, ngược lại có vẻ càng thêm

quanh quẽ.

Rõ ràng còn là thanh thiên bạch nhật, lại có cảm giác hàn ý làm người ta sợ hãi tim gan.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng phát hiện từng nhà bên đường cũng có thói quen đào hầm, dân chúng đang trốn ở trong đó.

Đặng Xuyên ra hiệu đội xe tăng thêm tốc độ, mảnh khu vực này cách vùng ngoại ô rất gần, cũng không cách nào đi đường vòng qua, cũng may đường phố Trường Ninh đã là không xa.

Kỳ thật Nhậm Thanh đối với tu sĩ dị quỷ vẫn là rất hiếu kì, đặc biệt là thuật pháp bọn hắc năm giữ, nói không chừng bên trong giấu giếm không ít tin tức.

Chắc hẳn không có nguy hiểm...

Hắn mới vừa sinh ra ý niệm này, đột nhiên có tiếng chuông đồng vang lên.

Nhậm Thanh nghe tiếng như lâm đại địch, quỷ ảnh lòng bàn chân cơ hồ ngưng tụ thành thực thể, giống như là rắn độc lần đầu tiên đi săn.

Kết quả cư dân xung quanh lại như trút được gánh nặng từ trong hầm đi ra, thương đội cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đặng Xuyên cười nói ra:

“Hắn là Hồ Tiên nãi nãi bớt giận.”

Nhậm Thanh lại cảm giác không thích hợp, bởi vì nhiều phần khí tức tu sĩ từ phía tây nam đi tới chỗ bọn hắc, đều là nhiều tán tu chân nguyên không hiện.

Là vì dị quỷ?

Lại nói đến cùng có thể lôi kéo tu sĩ dị quỷ hay không, tân hỏa mộng chúng cùng Thiên Ma mộng chúng đều có thể thử tạo dựng thị trường mộng cảnh...

Chương 527 - Mùi Hôi Nách?

Chương 527. Mùi Hôi Nách?

Âm thanh chuông đồng mặc dù thoáng qua liền mất, nhưng một mực quanh quẩn tại bên tai Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh đang do dự muốn tham gia cái náo nhiệt này hay không, đột nhiên cảm giác phụ cận sinh ra gió lốc, trong không khí xen lẫn mùi thối nhàn nhạt.

Hương vị có chút giống như hôi nách, lại có tính ăn mòn như là khí tức Thiên Ma.

“Đây chính là khí tức dị quỷ tán phát.”

Âm thanh chuông đồng vang lên lần nữa.

Thấy mây đen dày đặc, tia sáng mặt trời lập tức bị che đậy.

Một tấm da chồn huyết nhục dính liền vài trăm mét bay qua, màu lông hiện ra màu xám, tựa như là mới vừa bị lột xuống.

Dân chúng cũng không dám ngẩng đầu, thương đội cũng kịp thời dừng lại bước chân.

Nhậm Thanh nheo mắt nhìn lại, có thể cảm giác được da chồn tản ra khí tức dị quỷ, hẳn là chính là Hồ Tiên nãi nãi trong miệng Đặng Xuyên.

Nhưng mà hẳn cũng không phát hiện da người, càng không nhìn thấy bóng dáng tu sĩ Thanh Khâu.

Phương hướng Da chồn sắp đi hiển nhiên là Thanh Khâu Sơn ngoài thành, trận tai họa do đưa tới kiên kị này đã kết thúc.

Nhưng không thích hợp, thực tế không thích hợp.

Nhậm Thanh không chút do dự thoát ly thương đội.

Hắn sở dĩ rời khỏi Vô Vi đạo quan, có nguyên nhân, đệ tử bên ngoài tự dung hóa thành tu sĩ dị quỷ chỉ là một phương diện.

Nhậm Thanh ở một phương diện khác muốn hiểu rõ ràng tu sĩ dị quỷ, từ đó xác định vùng nước đục ở Tỉnh Châu, suy nghĩ thêm sẽ liên hệ Cai Ngục Đường.

Đương nhiên hắn cũng cân nhắc đến thị trường mộng cảnh.

Tiên thị rõ ràng nhận lấy Vô Vi đạo quan chế ước, bên trong thời gian ngắn sẽ duy trì hiện trạng.

Nếu như tiếp tục mở tích thị trường mộng cảnh, vậy mục tiêu chỉ có lựa chọn tu sĩ dị quỷ, nhưng hắn ngay cả hệ thống tu luyện của dị quỷ cũng không có tìm hiểu được.

Nhậm Thanh bước nhanh về phía tây nam.

Đặng Xuyên trong lúc lơ đãng liếc mắt nhìn đường đi, phát bóng lưng Nhậm Thanh sau đó lâm vào thất thần ngẩn ngui, sinh lòng cảm giác quen thuộc không hiểu.

“Làm sao vậy, lão đại?”

Phụ tá Triệu Tường nhin không được hỏi, tiêu sư còn lại cũng đem ánh mắt nhìn tới.

“Không có việc gì không có việc gì.”

Đặng Xuyên chần chờ mấy hơi, tiếp lấy tiếp tục nói ra:

“Nếu Hồ Tiên nãi nãi hết giận, vậy nhóm chúng ta cũng không cần tiến đến đường phố Trường Ninh, đêm nay tìm nhà

trợ nghỉ ngơi một lát đi.”

“Đúng vậy, hiện tại người kiệt sức, ngựa hết hơi.”

Các biểu lộ phần chân, chí ít không cần bốc lên khó giữ được tính mạng nguy hiểm áp tiêu, con đường sau đó trình cũng sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.

Bọn hấn an ủi những con ngựa vừa hoảng sợ, chậm rãi đi xuyên qua trên đường phố.

Dân chúng phụ cận không hện mà cùng đi ra khỏi phòng ốc, quây hàng cũng một lần nữa bày ra, âm thanh gào to bên tai không dứt, căn bản nhìn không ra hoang vu nguyên bản.

Giống như chuông đồng vang lên, về sau mọi thứ bắt đầu trở lại.

La Hiền nhìn ra Đặng Xuyên tâm tình không tệ, coi như cố chủ bỏ mình sẽ ảnh hưởng sinh ý, cũng không bằng được tính mạng các tiêu sư an toàn.

Hấn nghi ngờ hỏi:

“Lão đại, sao người có thể nhìn ra Hồ Tiên nãi nãi đã bớt giận?”

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức lâm vào yên tĩnh ngẩn ngui.

Ngay cả Đặng Xuyên cũng không ý thức được, toàn bộ con đường chí ít mấy ngàn người, là gần như cùng thời gian sinh ra ý niệm Hồ Tiên bớt giận.

Trong lòng bọn họ có thêm nhiều nghi hoặc, nhưng vừa đi được mấy bước, liền lại khôi phục bình thường.

“Cho dù là như thế nào, đi vào nhà trọ rồi lại nói.”

Đặng Xuyên lắc đầu, đường phố náo nhiệt cũng để cho dị dạng trong lòng hấn không còn sót lại chút gì.

Tiêu sư lập tức đáp ứng.

Bọn hắn vừa nói vừa cười, may may nhìn không ra hơn nửa canh giờ trước còn đang trải qua nguy hiểm, thậm chí có đồng bạn bởi vậy mất mạng.

Hồ điệp vẫn đi theo xe ba gác, hiển nhiên Nhậm Thanh phân ra bộ phận tâm thần chú ý thương đội.

Nhậm Thanh du tẩu tại trong dòng người, lập tức liền tới vị trí phía tây nam.

Đập vào mi mắt là một mảng lớn đất trống, ở giữa đứng thẳng tòa nghĩa trang cũ nát không chịu nổi, những tán tu kia liền biến mất ở đây không thấy gì nữa.

Nhậm Thanh đem trọng đồng thi triển đến cực hạn, nhưng ở trong nghĩa trang lại không phát giác dị dạng chút nào, giống như chính là chỗ kiến trúc thường thường không có gì lạ.

Hắn lập tức cất bước đi vào trong nghĩa trang.

Nhiệt độ bên trong chỉ ít có khác biệt ba mươi độ so với bên ngoài, bên trong trung bày mười mấy linh bài có chữ viết mơ hồ, cùng năm cổ quan tài.

Xem chữ viết trên linh bài, nghĩa trang hẳn là bị dân chúng vứt bỏ một đoạn thời gian, bất quá trong phòng hồi vách càng thêm nồng nặc.

Trong quan tài trống trơn như vậy, nhưng lại dùng đinh tán gát gao phong bế.

Bởi vì đường đi đã khôi phục sinh cơ, thanh âm bốn bề bắt đầu ồn ào.

Chương 528 - Mùi Hôi

Nách? 2

Chương 528. Mùi Hôi Nách? 2

Nhậm Thanh nhìn xung quanh, hắn biết rõ sự tình Thanh Khâu Hồ tiên còn chưa kết thúc, tiếp theo tất nhiên sẽ phát sinh cái gì.

Từ tiên thị mấy ngày gần đây liền có thể nhìn ra, đệ tử đạo quan ở chỗ thành khu, gần như một chút nghe đồn cũng không có.

Thật giống như tất cả thế lực ngầm cho phép việc này.

Nhậm Thanh không có tiếp tục để vô quý nuốt cảm giác tồn tại tự thân, mà là đi ra nghĩa trang, rất nhanh liền biến mất tại trong đường phố.

Hắn tìm một chỗ viện lạc không người, lập tức ngồi xếp bằng trong phòng minh tượng.

Hồn điệp hình chiếu tựa như đom đóm phân bố tại nơi hẻo lánh, nhờ vào đó muốn tìm kiếm đầu nguồn ra cỗ khí tức dị quỷ, đáng tiếc không có thu hoạch chút nào.

Nhậm Thanh không có dự định cưỡng cầu, nếu như chưa từng phát hiện cỗ quái, liền dựa theo kế hoạch ban đầu sẽ tiến đến khu vực thi tượng chiếm cứ.

Khi hắn vào trạng thái tu hành, thời gian như là cát vàng trôi qua đầu ngón tay, đợi khi mở to mắt thì mặt trời buổi sớm đã mọc lên.

Mây đen nồng đậm che đầy trên không, giống như liền muốn mưa to.

Mùi hôi nách càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng nhìn bộ dạng dân chúng giống như là không có người được.

Nhậm Thanh không khỏi nhú mày, lấy tu vi bây giờ của hắn vậy mà không có phát hiện chút nào, chẳng lẽ giống như Đặng Xuyên nói.

“Tai họa dị quỷ đã biến mất?”

Rầm rầm rầm...

Sấm mùa thu vang lên.

Ý nghĩ của hắn mới vừa toát ra, chỉ nghe được bên ngoài dày đặc âm thanh mưa rơi, mưa như trút nước mà xuống, mưa to đem cả Tỉnh Châu bao phủ trong đó.

Cái lạnh cuối thu bị mang theo, trên đường phố vẫn có rất nhiều người đi lại.

Lập tức có người thổi lên kèn, tiếp theo khoa chiêng gõ trống, còn có thể nghe được giọng hát cổ quái bén nhọn của lão phụ, giống như là khóc tang.

Nhậm Thanh mang theo kinh ngạc mở cửa sổ ra, thấy có đội kiệu hoa vui mừng đi trên đường, đặt ở bây giờ thật sự là cổ quái.

Dân chúng đều là bận rộn làm việc của mình, nhắm mắt làm ngơ đối với kiệu hoa.

Trang hán khiên kiệu hoa mặc tang phục, đám người đi theo cũng là đốt giấy để tang.

Bề ngoài bọn hắn dị hoá vô cùng nghiêm trọng, thậm chí đâu đó có thể thấy được hình dạng hồ ly, dựa theo Tỉnh Châu

bây giờ, xem như thể chất tương đối phù hợp thuật pháp dị quỷ Thanh Khâu.

Ven đường đi cũng xuất hiện tương tự quái sự, trên trăm tòa kiệu hoa bị mang ra bên ngoài, âm thanh khua chiêng gõ trống bên tai không dứt.

Trong kiệu căn bản không có cái gì, mà là từng cỗ thi thể bị lột da.

Thi thể mặc áo cưới hoa mỹ, từ thân hình liền có thể nhìn ra là nữ tử, cũng không ít bộ phận đã bắt đầu hư thối, dẫn tới con ruồi vờn quanh.

Trăm người thổi lên lấy kèn, thanh âm quanh quẩn tại bên trong mưa to, trở nên càng thêm quái dị không chịu nổi.

Nhậm Thanh trên mặt nghi hoặc, lấy ở đâu nhiều kiệu hoa như vậy, liền xem như toàn bộ Tỉnh Châu cộng lại, xem chừng cũng không có mười mấy cái kiệu hoa thôi.

Việc này nhất định có liên quan cùng dị quỷ Thanh Khâu, nhưng căn bản tìm không đến vết tích.

“Vân vân...”

“Chả lẽ nó không có phát sinh ở tầng Tàn Nguyệt sao?”

Nhậm Thanh chuyển động trọng đồng không che giấu chút nào, hần nhìn về phía huyết nguyệt ở đỉnh đầu, trong nháy mắt thân thể có chút mất trọng lượng.

Ngắn ngủi nhìn chăm chú về phương hướng huyết nguyệt, về sau cộng thêm ở vào ban ngày, cho nên thân hồn không có bị kéo vào Doanh Đột Nguyệt, chỉ là xuất hiện mất trọng lượng rất nhỏ.

Mượn trạng thái vi diệu vừa rồi, cảnh tượng trong mắt hần có kịch biến nghiêng trời lệch đất.

Bề ngoài kiêu hoa hóa thành hình huyết nhục, vải màn tựa như da người mới vừa lột bỏ, thỉnh thoảng còn có thể sinh ra nhúc nhích, thậm chí có lông tóc.

Mạch máu gân xanh trải rộng mặt ngoài, mang cổ kia không da thì thể cũng sống lại.

Thi thể như là tân nương xuất giá, vậy mà cầm một mặt gương đồng, bộ mặt dữ tợn, cẩn thận bôi lên son phấn bột nước.

Kiêu hoa đúng là đến từ tầng Doanh Đột Nguyệt, nhất định liên lụy đến tu sĩ dị quỷ.

Mục tiêu của tất cả kiêu hoa tựa hồ cũng là nghĩa trang phía tây nam.

Nhậm Thanh thừa cơ nhìn về phía nghĩa trang, kết quả nghĩa trang vậy mà biến thành tòa đình viện to lớn, người bên trong nườm nượp.

Tân khách lui tới, bề ngoài của bọn hắn giống như người như cáo, nhưng mà tu vi cũng tương đối nông cạn, hẳn là những tán tu.

Bọn hắn có thể là vì Thanh Khâu mà đến, có lẽ muốn tu hành thuật pháp dị quỷ.

“Đây là cái gì, Hồ Tiên thụ đạo?”

Nhậm Thanh hứng thú càng thêm nồng đậm, đã có thể xác định dị quỷ sẽ không nhúng tay, vậy đúng là cái cơ hội tiếp xúc thuật pháp dị quỷ.

Nhưng mà đối với tu sĩ dị quỷ ở tầng Doanh Đột Nguyệt mà nói, nơi này sẽ an toàn sao?

Nơi đó thế nhưng là tràn ngập các loại dị quỷ.

Nhậm Thanh suy tư mấy giây, sự vật tầng Doanh Đột Nguyệt liền bắt đầu tan mất.

Hắn có lựa chọn hoặc là đi tới tầng Doanh Đột Nguyệt, hoặc là tu luyện thuật pháp dị quỷ, tính hạn chế của trọng đồng là không cách nào quan sát ở khác tầng.

Chương 529 - Yêu quỷ mộng chủng

Chương 529. Yêu quỷ mộng chủng

“Kỳ thật có thể ném thử mưu lợi...”

Nhậm Thanh chân chờ một lát sau, lập tức đề ý thức đi vào lao tù trong bụng.

Tiên thị bởi vì ban ngày phong bế nên tương đối quanh quẽ, chỉ có Viên Tứ mang theo mấy đứa bé mới thu nhận, đang đi dạo dọc theo cửa hàng.

Nhậm Thanh thở sâu, ba môn thuật pháp mộng cảnh dung hội quán thông.

Bên ngoài tiên thị lập tức hình thành bóng người to lớn hư ảo, khí tức tán phát giống như thực chất, chỉ là mộng chủng trên cái trán đã thiếu đi một cái.

Mộng chủng cùng Hồn điệp khác biệt, cái trước là không có cách nào sinh ra hình chiếu, chỉ có thể duy trì ở tiên thị, trong lúc vô hình sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với thuật pháp mộng cảnh.

Nhậm Thanh trước đây một mực có chút do dự xem nên giữ hay bỏ, giờ đây là có quyết định.

Thiên đạo mộng chủng bị hấn không chút do dự bóc ra, đau nhói rất nhỏ từ bên trong hồn phách sinh ra, nhưng mà một lát liền biến mất.

Tiên thị không khỏi chấn động.

Cử động của Nhậm Thanh để tiên thị có mấy phần xu thế tán loạn, khe hở lan tràn tại mặt ngoài cửa hàng, mộng cảnh trở nên càng ngày càng giả tạo.

Trong miệng hắn phát ra tiếng hét to:

“Hóa!”

Quang ảnh giao thoa, tiên thị một lần nữa vững chắc, khe hở cũng biến mất.

Thiên đạo mộng chung mãi mãi cắm rễ ở trong hồn đảo trung ương, cũng đại biểu cho cái mộng cảnh pháp khí này bị Nhậm Thanh bỏ.

Viên Tứ đối mặt với đất rung núi chuyển không có bất kỳ e ngại, thậm chí liền bình thân đứng tại giữa đường, lẳng lẳng chờ đợi.

Đứa bé gặp thấy vậy cũng không còn sợ nữa.

Nhậm Thanh âm thầm gật đầu, đứa bé đều là hạt giống tu đạo mà hắn vì Vô Vi đạo quan thu lấy, cho nên để Viên Tứ đem bọn hắn mang đến trong bụng lao tù.

Mặc dù nhờ vào đó muốn khuếch trương Vô Vi đạo quan cũng không thực tế, nhưng ít ra có thể giải quyết vấn đề khẩn cấp.

Ý thức của hắn trở về bản thể.

Tiếp sau đó Nhậm Thanh mở bàn tay ra, tại ba môn thuật pháp mộng cảnh gia trì, mộng chung mới cần thai nghén mấy tháng mới dần dần hiển hiện.

Cái mộng chung này tương đối thuần túy, không có pha tạp bất luận cái khí tức gì.

Nhậm Thanh đưa tay khám nạm tại mi tâm, dùng mộng chung thử nhiễm khí tức hôi nách kia, sau đó hắn rốt cục thấy

được khí tức nồng đậm này trải rộng không khí.

Mộng chủng bắt đầu chủ động hấp thu.

Khí tức dị quỷ kỳ thật càng giống yêu khí, mộng chủng liền được hấn đặt tên là...

Yêu quỷ mộng chủng.

Lấy Âm Sai cảnh Vô Mục Pháp trước mắt, ba cái mộng chủng pháp khí liền đã là cực hạn, sau này có thể gia tăng hay không thì chưa nói.

Nhưng không có nghĩa là Nhậm Thanh không thể thai nghén mộng chủng mới, chỉ là nhất định phải vứt bỏ mộng chủng vốn có, cho nên hấn liền lựa chọn để thiên đạo mộng chủng triệt để biến thành tiên thị.

Tiên thị dựa vào đệ tử đạo quan trong ngày thường hồi đoái linh tinh để hấp thu chân nguyên, tự nhiên vậy liền có thể tâm bổ, cũng không cần thuật pháp duy trì.

Nhậm Thanh cũng không có gì quá đáng tiếc, so với Thiên Ma mộng chủng, tân hỏa mộng chủng cùng thiên đạo mộng chủng thật sự là quá rẻ.

Bất cứ lúc nào đều có thể thai nghén một lần nữa, nhiều nhất chỉ là hao phí chút thời gian thôi.

Yêu quỷ mộng chủng là ám tử sắc của quỷ dị, trong con mắt có hư ảnh màu đen, hiện ra hình thú, nhưng lại tại thời thời khắc khắc biến ảo.

Nhậm Thanh mượn nhờ yêu quỷ mộng chủng, thân thể bốn bề phiêu tán ra yêu khí nhàn nhạt.

Hấn lại nhìn lại về phía nghĩa trang, đình viện như ẩn như hiện, thông qua không ngừng điều chỉnh nồng độ yêu khí, lúc này mới đem góc nhìn cố định tại tầng Doanh Đột Nguyệt.

Tốc độ kiệu hoa tiến lên chậm chạp, giống như là cố tình làm.

Nhưng mà tầng Doanh Đột Nguyệt này cùng lúc Nhậm Thanh ngộ nhập nhìn thấy là hoàn toàn khác biệt, bình tĩnh hơn xa xa so với hần tưởng tượng.

Trong trí nhớ lúc ấy thế nhưng là rất nhiều dị quỷ, căn bản chính là đem dân chúng xem như đồ ăn.

Nhậm Thanh trắng trợn đi tới đình viện, cũng không để cho vô quỷ nuốt cảm giác tồn tại, dù sao có yêu quỷ mộng chừng che đây khí tức, hần là không có tu sĩ nào có thể nhận ra hần không phải là đồng loại.

Thuật pháp dị quỷ chưa hề lưu truyền ra ngoài, nói rõ truyền thừa của nó không dựa vào chữ nghĩa, giáo dục bằng miệng, nhất định có chỗ đặc biệt.

Hần tới gần đình viện trăm mét, về sau lập tức đưa tới tán tu bên trong chú ý.

Thật sự là Nhậm Thanh bề ngoài không hiện dị hoá, chỉ có ba con mắt nhìn qua không giống thường nhân, nhưng cùng tu sĩ dị quỷ hoàn toàn không hợp nhau.

Trong đình viện có mấy vị tu sĩ Thanh Khâu hí híp mắt phượng dò xét Nhậm Thanh.

Tu sĩ Thanh Khâu không giống sơn tiêu tu sĩ, bọn hần căn bản liền không che giấu yêu thân, hoàn toàn chính là cái hồ ly đứng thẳng đi lại.

Toàn thân bọn hần là lông tóc màu vàng đất, chỉ xem mặt ngoài cũng chia không ra trai gái.

Chương 530 - Yêu quỷ mộng chúng 2

Chương 530. Yêu quỷ mộng chúng 2

“Ôn Ngọc sư huynh, người này cũng là tu sĩ dị quỷ...”

Nữ Hồ nhân nhẹ giọng hỏi, nhưng mà nàng mới vừa mở miệng liền nói sai, dẫn tới tu sĩ Thanh Khâu tuổi tác lớn chút cũng trợn mắt nhìn.

“Dị quỷ, dị quỷ, dị quỷ, bọn người Tĩnh Châu các ngươi cả ngày liền đem tu sĩ dị quỷ treo ở ngoài miệng, thật coi là vô lý đến cực điểm.”

Ôn Ngọc nói toét ra miệng, hai mắt đỏ như máu đảo qua bốn bề.

Tán tu căn bản không dám phát biểu, dùng ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn xem Ôn Ngọc.

Cuối cùng Ôn Ngọc rơi vào trên thân một vị lão đạo niên kỷ bảy tám chục, trên mặt nụ cười khó chịu hỏi:

“Thanh Thành đạo trưởng, trước đây nói tới dị quỷ, ta giống như là nhìn thấy người bật cười?”

Bước chân Thanh Thành đạo trưởng vô ý thức lui về phía sau, bên trong miệng hồi đáp:

“Ôn Ngọc đạo trưởng, ta chỉ là ngắm phong cảnh nghỉ nhân...”

Àm! ! !

Hai chân Ôn Ngọc bộc phát ra tốc độ khủng khiếp, trong nháy mắt đi vào trước mặt Thanh Thành đạo trưởng, cái miệng máu mở to tròn vện nửa mét.

Bên trong miệng ngoại trừ răng nanh, còn có vô số cánh tay bị lột da đang đung đưa, trực tiếp nắm lấy Thanh Thành đạo trưởng kéo vào trong bụng.

Chỉ là mấy hơi ngắn ngủi, Ôn Ngọc liền ợ một cái.

Hắn phun ra tấm da người dính máu, có thể nhìn thấy Thanh Thành đạo trưởng trước khi chết vậy mà mang theo nụ cười, giống như bị kéo vào bên trong miệng nhấm nuốt là chuyện tốt.

“Chu Duy sư muội, ta niệm tình ngươi mới nhập môn không lâu, cho nên tha ngươi một cái mạng.”

“Nếu không ta nhất định phải bắt ngươi làm bữa ăn ngon.”

Chu Duy run lấy bầy, nếu không phải tựa ở bên tường, sợ rằng sẽ trực tiếp tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Ôn Ngọc vỗ xuống một vị tu sĩ Thanh Khâu khác, ôn hòa hỏi:

“Lâm Tịch sư đệ, ngươi hẳn là biết thân phận mình chứ?”

Lâm Tịch dờ dẫm gật đầu, cường chế lấy sợ hãi nói ra:

“Nhóm chúng ta là Yêu tu, Thanh Khâu Yêu tu...”

“Cái này đúng nha.”

Ôn Ngọc quay đầu nhìn chằm chằm Nhậm Thanh không thả, tên này dù là mắt thấy tử trạng Thanh Thành đạo trưởng, giống như cũng không có sinh ra nửa điểm dị dạng.

Thật là thú vị.

Nhưng mà yêu khí thực tế quá nhạt, vậy mà còn muốn bước vào Thanh Khâu Tiên cảnh?

Khỏe miệng Nhậm Thanh lộ ra ý cười, lúc ấy cùng Sơn tiêu tu sĩ giao thủ còn chưa phát giác, trong cơ thể tu sĩ dị quỷ hoàn toàn không có ba đan điền thượng trung hạ.

Cái gọi là ba đan điền phân biệt chỉ là, hồn phách chỗ thượng đan điền “Nê Hoàn cung” ; khí tức hội tụ ở trung đan điền “Huyết Đan Trung” ; giấu tinh nạp nguyên hạ đan điền “Huyết quan nguyên” .

Cải Ngục Pháp cùng Nê Hoàn có liên hệ nhiều nhất, nhưng Thiên Đạo pháp căn chân nguyên vận chuyển Chu Thiên, cho nên vẫn là rất coi trọng huyết vị kinh mạch.

Nhậm Thanh vốn cho rằng thuật pháp dị quỷ thoát thai từ Thiên Đạo pháp, hẳn là sẽ dính tới một chút, nhưng hiện tại xem ra chỉ có thể nói không có liên hệ chút nào.

Tu sĩ dị quỷ hấp thu xong yêu khí, về sau hoàn toàn là dung nhập thân thể, thuật pháp hiện ra càng giống là Ngụy Thần thông tự sinh trưởng ra.

Mặc dù hẳn vẫn không biết cảnh giới phân chia của thuật pháp dị quỷ, nhưng nồng độ yêu khí phát ra hiển nhiên có thể biến tướng nói rõ thực lực như thế nào.

Cửa gỗ đình viện mở rộng ra, Nhậm Thanh không chậm trễ chút nào bước vào trong đó.

Hắn phát hiện một cỗ áp lực rơi vào trên người, nhưng rất nhanh liền bị yêu khí triệt tiêu, thậm chí còn có cảm giác như cá gặp nước.

Sự vật ở tầng Tàn Nguyệt giảm đi, bên ngoài đình viện có thể nói là nghiêng trời lệch đất.

Thành trấn hoàn toàn biến mất không thấy, chỉ còn lại sơn mạch liên miên rừng cây liên miên, trăng bạc treo trên cao, mùi hôi nách trong không khí càng ngày càng nghiêm trọng.

Xương cốt Nhậm Thanh phát ra tiếng va chạm, áp lực không hiểu đột nhiên tăng lên gấp mấy chục lần, giống như trong nháy mắt liền muốn đem hấn ép thành thịt bằm.

Ôn Ngọc liếm môi một cái, hai mắt mong đợi nhìn xem Nhậm Thanh.

Tán tu còn lại cũng nuốt ngậm nước bọt, cảnh giới cao thâm có thể ở trong Thanh Khâu Tiên cảnh thời gian dài, nếu như thể chất phù hợp cũng có thể dừng lại ngắn ngủi.

Nhưng mà hai điểm này tại trên thân Nhậm Thanh, một chút cũng nhìn không ra.

Nhậm Thanh giống như tượng, lỗ chân lông chảy ra huyết vụ, nhưng ở thời điểm thân thể hấn sắp tiếp nhận không được, tiếng gió rít gào mà qua.

Cuồng phong cuốn lên, đánh vào trên lá cây rung động keng keng.

Yêu khí bên trong trăm mét hóa thành vòng xoáy tuôn hướng về Nhậm Thanh, bị yêu quỷ mộng chủng ở mi tâm hấp thu, bày biện ra khí thể Kinh Thôn.

Chỉ là một lát, yêu khí thân thể Nhậm Thanh tán phát liên triệt tiêu trạng thái mất cường chế, dễ như trở bàn tay liên thích ứng hoàn cảnh tầng Doanh Đột Nguyệt.

Tán tu hai mặt nhìn nhau, bọn hấn kiến thức ít căn bản không biết sâu cạn.

Mà Chu Duy cùng Lâm Tịch hít vào ngậm khí lạnh, chẳng lẽ lại đối phương đã đạt tới Yêu Đan kỳ, nếu không thủ đoạn sao có thể dọa người như thế.

Chỉ là nhìn không ra Nhậm Thanh thuộc dị quỷ nào, vết tích dị hoá thực tế quá ít.

Chương 531 - Yêu quỷ mộng chúng 3

Chương 531. Yêu quỷ mộng chúng 3

Nụ cười Ôn Ngọc càng sâu, hắn tựa như là gặp được lão hữu nhiều năm không thấy, vội vàng nghênh đón:

“Đạo hữu nguyện ý đến quan sát hóa yêu, thật sự là vinh hạnh của chúng ta.”

“Chỉ là đúng lúc đi ngang qua, liền tới này kiến thức Thanh Khâu hóa yêu.”

Nhậm Thanh phụ họa vài câu.

Hai người mặt ngoài quan hệ mật thiết, nhưng kì thực cũng còn có ý tứ thăm dò đối phương.

Nhậm Thanh khuôn mặt khác thường nhìn xung quanh, phụ cận cũng không phải là bên trong Khánh Duyên trấn tàn phá không chịu nổi tầng Doanh Đột Nguyệt, ngược lại đi vào dã ngoại hoang vu.

Cỏ cây cực kì tươi tốt, mảng lớn cây cối chồng chất cùng một chỗ, cũng không có nhìn thấy dã thú ẩn hiện, có vẻ yên tĩnh không gì sánh được.

Bốn bề cũng có đình viện tương tự đạo quan, hắn là nơi tu sĩ Thanh Khâu khác lưu lại.

“Thanh Khâu Tiên cảnh chính là yên tĩnh như vậy, nếu không phải chỉ có sau khi Hồ Tiên mới có thể đi vào, coi như là nơi bế quan cũng là không tệ.”

“Thì ra là thế.”

Nhậm Thanh gật đầu, trong lòng đối với cái gọi là Thanh Khâu Tiên cảnh có chút suy đoán.

Ôn Ngọc lộ ra cười lạnh, xem ra Nhậm Thanh cũng không phải là cố ý đến đây.

Hắn nói với Lâm Tịch:

” Trong Thanh Khâu tiên cảnh chỉ có hồ ly, sư đệ đi bắt mấy cái, vừa vặn mời đạo hữu nếm thử hương vị.”

Lâm Tịch muốn nói lại thôi muốn mở miệng, nhưng lập tức cũng chỉ đành làm theo.

Ở trong lúc chờ đợi, kiệu hoa lần lượt mang tới Thanh Khâu Tiên cảnh, thi xú dần dần tràn ngập ra, còn có thể nghe được tiếng nữ tử lột da đang cười khẽ.

Trang hán khiêng kiệu đi vào trong đình viện, hiển nhiên bọn hắn cũng là một thành viên thụ đạo.

Khiến cho không gian vốn cũng không lớn càng thêm chen chúc, nhưng mà xung quanh Nhậm Thanh khoảng chừng mười mấy mét cũng không ai dám tới gần.

Lâm Tịch một lát sau dẫn theo hai cái Bạch hồ ly giầy giụa giao cho Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc bắt lấy cái cổ Bạch hồ ly, trực tiếp tàn nhẫn sống sờ sờ mà lột da lông, nhét vào bên trong miệng hưởng thụ bắt đầu nhai nuốt.

“Thật là mỹ đẹp, thời điểm ăn tốt nhất phải đem da thú lột bỏ ra, như này huyết nhục không mang theo tạp chất, mà tại Thanh Khâu Tiên cảnh cũng không cần cân nhắc cái kiêng kị gì.”

“Đáng tiếc số lượng hồ thú thực tế không nhiều, nhất định phải ăn tiết kiệm một chút.”

Ôn Ngọc nhìn xem Nhậm Thanh nói:

“Đạo hữu thừa dịp còn sống mau ăn, những hồ thú này năng thông tiếng người, huyết nhục mang theo mùi sữa, mỹ vị.”

Trong lời nói hần lộ ra uy hiếp, hô hấp cũng biến thành dồn dập lên.

“Vậy thì đa tạ.”

Nhậm Thanh tiếp nhận Bạch hồ ly, nó không ngừng giãy giụa lấy, ý đồ dùng hàm răng cắn nát da thịt.

Hệ thống phun trào.

【 Hồ Yêu Duệ 】

【 tuổi tác: Ba 】

【 thọ nguyên: Bảy mươi năm 】 ...

Ôn Ngọc biết rõ Yêu tu ăn thịt hồ ly trong Thanh Khâu tiên cảnh, về sau tất nhiên sẽ xuất hiện dị hoá tương ứng, thậm chí dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Hần không khỏi sinh lòng chờ mong.

“Ta quen với việc không lột da.”

Lòng bàn tay phải Nhậm Thanh mở ra cái miệng dữ tợn, hàm răng sắc bén phản xạ hàn quang, đầu lưỡi cuốn lên Bạch hồ ly một ngụm nuốt vào.

Hần đoán được lai lịch Thanh Khâu Tiên cảnh.

Nơi đây đúng là tại bên trong tầng Doanh Đột Nguyệt, nhưng mà cũng không phải là phụ cận Khánh Duyên trấn, mà là nơi ở nguyên bản của Thanh Khâu dị quỷ.

Tu sĩ dị quỷ chẳng những mượn nhờ dị quỷ tu hành, còn muốn ăn hậu duệ nó.

Ôn Ngọc thấy Nhậm Thanh không có biến hóa chút nào, đáy lòng dâng lên sát ý.

Cuối cùng hắn vẫn là đề xuống tạp niệm, dùng ánh mắt làm người ta sợ hãi nói với Lâm Tịch: “Bắt đầu hóa yêu đi, sư đệ người tới trước.”

Nhậm Thanh ý thức được Ôn Ngọc không sợ bản thân mình quấy rối, nói rõ Thanh Khâu Tiên cảnh rất có thể không dễ trở về tầng Tàn Nguyệt, cho nên mới chắc chắn như thế.

Hắn thấy, Ôn Ngọc không còn nhân tính, ngược lại là hai người Chu Duy còn tính là như thường, nói không chừng có thể lôi kéo tiến vào thị trường mộng cảnh.

Lâm Tịch chân chờ một lát sau đó cởi xuống đạo bào, lộ ra thân thể mọc đầy lông cáo.

Sau đó từng bước một đi tới kiệu hoa.

Hắn vừa đi vừa dùng móng tay mở ra cái trán, dùng sức đem da chồn lột bỏ.

Không biết là cái nguyên nhân gì, từ hành vi Lâm Tịch, yêu khí tán phát ra tầng vọt, rất nhanh liền vượt qua phạm trù Luyện Khí kỳ.

Hắn vén lên vài mảnh kiệu hoa, đem da chồn choàng tại trên thân nữ thi.

Nữ thi cùng da chồn dần dần tương dung, tán tu biết được nhiều bí ẩn thì mặt lộ vẻ cực nóng, thậm chí có vị nam tử nhin không được cất bước đi tới kiệu hoa.

“Lâm Tịch tiểu đạo sĩ, ngươ vài ta trước đây trò chuyện vui vẻ, không bằng lần đầu hóa yêu...”

Lâm Tịch một lần nữa mọc ra da chồn, biểu lộ không thấy lương thiện như nguyên bản.

Hắn cười hướng về nam tử nghênh đón, lập tức cắn đầu hắn, tiên huyết hỗn tạp óc nổ tung tại bên trong miệng, mùi hôi thối mười phần.

“Thì ra đây cũng là Yêu tu!”

“Thật là mỹ đẹp! !”

“Sur đệ ngươi ngộ đạo.”

Ôn Ngọc thấy vậy vẻ mặt tươi cười.

Chương 532 - Yêu Quỷ Pháp

Chương 532. Yêu Quỷ Pháp

Ánh trăng chiếu rọi tại dãy núi bên trong Thanh Khâu Tiên cảnh, hồn phách Lâm Tịch trở nên vận vẹo.

Lâm Tịch tắm rửa tại dưới ánh trăng, thân thể bắt đầu hấp thu yêu khí, bề ngoài càng lúc càng giống là hồ ly.

Nhậm Thanh phát hiện Yêu tu mặc dù có thể tiêu hóa yêu khí dị quỷ, nhưng nếu như không có ánh trăng tầng Doanh Đột Nguyệt, thân thể hoàn toàn tiếp nhận không được.

Dù là có ánh trăng trợ giúp hấp thu yêu khí, cũng không phải không có tệ nạn chút nào, hồn phách rõ ràng bởi vì huyết nguyệt mà dị hoá mất khổng chế.

Trách không được tâm tính Lâm Tịch sẽ biến hóa kịch liệt như thế.

Lâm Tịch một lần nữa mọc ra da lông chồn, càng thêm mềm mại, đồng thời có vẻ bóng loáng, nhưng sợi yêu khí nhiễm vào này cũng tương tự càng ngày càng nghiêm trọng.

Động tác của hắn cũng không có dừng lại, không ngừng đem da lông bản thân lột bỏ, tu vi cũng từ Luyện Khí kỳ dần dần tăng vọt đến Trúc Cơ kỳ.

Nữ thi phủ thêm da chồn sau đó chết đi, giống như tác dụng chính là gánh chịu da chồn.

Huyết nguyệt đỉnh đầu hiện ra hình dáng doanh đột(trắng tròn), lúc này vị trí lỗ hồng kia, còn lơ mờ có thể nhìn thấy không lồ Thỏ Thiềm lộ ra nửa gương mặt.

Hắn tựa như nhòm ngó Tĩnh Châu trong bóng tối, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Nhậm Thanh phát hiện Yêu tu phi thường ỷ lại vào quang mang huyết nguyệt, chỉ sợ cảnh giới cao thâm, về sau thậm chí cấp độ tiến về huyết nguyệt càng ngày càng sâu.

Phạm nhân bình thường cư trú tầng Trăng non, tầng Tàn Nguyệt là các loại tu sĩ, tầng Doanh Đột Nguyệt thì chiếm cứ các loại như yêu ma dị quỷ.

Lâm Tịch hai mắt vẫn vện tia máu, hai tay lột da khẽ run lên.

Biểu lộ Ôn Ngọc mang theo một chút cuồng nhiệt, trong cổ họng phát ra tiếng vang ha ha ha kỳ quái, người xung quanh nhắc quan tài không rét mà run trốn ở nơi hẻo lánh.

Nhậm Thanh đối với thuật pháp dị quỷ tràn đầy hiếu kỳ, đánh giá Lâm Tịch từ trong tới ngoài.

Lập tức hắn phát hiện bí ẩn Yêu tu, trách chưa hề có pháp môn lưu truyền ra ngoài, bởi vì loại thuật pháp này truyền thừa cực kỳ đặc thù.

Thuật pháp dị quỷ kỳ thật xưng là “Yêu quỷ pháp” càng thêm thỏa đáng hơn nhiều.

Yêu quỷ pháp cùng thiên trùng pháp nguyên lý tương đồng, tu sĩ giống như là rời bỏ ký sinh tại trên người dị quỷ, dựa vào hút chất dinh dưỡng bản thể lớn mạnh.

Nhưng cả hai điểm khác biệt lớn nhất chính là, yêu quỷ pháp cần phải có ánh trăng làm “Thuốc dẫn” .

Mà lại Nhậm Thanh cảm giác, Thiên Đạo Trùng chấn nuôi tu sĩ thiên trùng pháp là đôi bên cùng có lợi, nhưng yêu quỷ pháp lại hoàn toàn là đơn phương lấy.

Về phần Yêu tu là thế nào để hấp thu yêu khí, hẳn là cùng “Kiêng kị” của dị quỷ có quan hệ.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Yêu tu thật ra là đang lợi dụng kiêng kị dị quỷ để trộm cắp yêu khí.

Tu sĩ Thanh Khâu đắp lên da chồn, khí tức bắt chước như Bạch hồ ly giống hậu duệ Hồ yêu, sau đó thông qua lột ra làn da chồn bản thân, để dị quỷ chủ động đem yêu khí ban cho bọn hắn.

Nhậm Thanh trước đây đối mặt Sơn tiêu tu sĩ, hẳn thông qua ăn thịt trái tim người thu được một loại thần thông nào đó, nói rõ kiêng kị của dị quỷ Sơn tiêu cùng “Lòng người” có quan hệ.

Trong lòng của hắn sinh ra cái ý nghĩ to gan.

Nếu là biết được dị quỷ hình thành như thế nào, phải chăng có thể đem ngục tốt ở lao tù trong bụng hóa thành dị quỷ, nhờ vào đó chăn nuôi Yêu tu.

Nhưng mà chỉ là trộm cắp còn chưa đủ, bọn hắn còn phải tiến về tầng Doanh Đột Nguyệt tắm rửa ánh trăng, như vậy mới triệt để đem yêu khí tiêu hóa hết.

Nhậm Thanh nhớ tới trong điển tịch Vô Vi đạo quan ghi chép qua “Đế lưu tương” .

Vật này cũng không phải là cái thiên địa linh bảo gì, nghe nói nó giấu ở bên trong ánh trăng, như vụn sợi tơ vàng, từ bầu trời buông xuống góc biển.

Thế gian cỏ cây dã thú hấp thu đế lưu tương bên trong ánh trăng liền có thể thành yêu.

Bình thường sinh linh có tính vô mệnh, có tính lưu tương, có thể bỏ mạng.

Tính mạng tương thông, mới có thể thành đạo.

Lâm Tịch đã bị tham niệm tràn ngập, dù là yêu khí đạt đến cực hạn thân hồn, nhưng vẫn không có dự định dừng lại.

Ngâm lại cũng đúng, chỉ cần không ngừng trút bỏ da chồn, tu vi liền sẽ liên tục không ngừng tăng trưởng, ai có thể ngăn cản được dự hoặc này.

Mà tác dụng lột da nữ thi, kỳ thật rất như là Mộ Bia lô của Vô Vi đạo quan, cam đoan da chồn vẫn tràn ngập hoạt tính.

Tại ánh trăng chiếu rọi xuống, hồn phách Lâm Tịch đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Chu Duy không đành lòng muốn ngăn cản, nhưng lại bị Ôn Ngọc ngăn cản:

“Người là muốn chết phải không, Lâm Tịch sư đệ đang leo lên đại đạo.”

“Thật thú vị...”

Trong lời nói Ôn Ngọc tràn đầy tham lam, ánh mắt chờ đợi nhìn chằm chằm Lâm Tịch, thỉnh thoảng còn có thể liếc Nhậm Thanh đang thờ ơ một cái.

Tu vi Lâm Tịch tán phát rất nhanh liền tới gần Kết Đan kỳ, nhưng bề ngoài trở nên càng thêm dị dạng, toàn thân các nơi mọc ra tay chân.

Hắn giang hai cánh tay, gào thét như bị điên:

“Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được.”

Lâm Tịch lại nhìn về phía Ôn Ngọc xa xa, mang theo sát ý nói ra:

“Sư huynh, người dẫn ta Nhập Đạo, nhưng ta luôn cảm thấy khoảng cách tới yêu đan còn kém nhiều.”

“Được đó sư đệ, người quá chói mắt, Thanh Khâu Tiên cảnh cũng không thể để người khác chú ý như thế.”

Chương 533 - Yêu Quỷ Pháp

2

Chương 533. Yêu Quỷ Pháp 2

Ôn Ngọc nhìn xem yêu khí mạnh mẽ hấn tán phát, sau đó chỉ hướng bầu trời.

Sau lưng Doanh Đột Nguyệt, khuôn mặt Thỏ Thiềm khổng lồ từ đó hiển lộ, duỗi ra hẹp dài cánh tay hướng Lâm Tịch chớp tới.

Cánh tay giữa không trung từ từ nhỏ dần, tới gần mặt đất lúc chỉ còn lại mười mấy mét lớn.

“Sur huynh cứu ta!”

Lâm Tịch sửng sốt mấy giây mới phản ứng được, nhưng hiển nhiên đã tới không kịp bỏ chạy, bị hai ngón tay bóp lại mang đến huyết nguyệt.

Thỏ Thiềm khổng lồ nhăm nháp huyết nhục Lâm Tịch, giống như là đồ ăn ngon nào đó.

Bắp thịt cả người Nhậm Thanh căng cứng, cảm giác áp bách đến từ Thỏ thiềm khổng lồ để hấn không thể thở nổi, có cảm giác sắp ngạt thở mà chết.

Hắn là cam đoan không bị kéo vào chỗ sâu hơn, đành phải cúi đầu không nhìn tới huyết nguyệt.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Cũng may không có hiển lộ khí tức, nếu không khó tránh khỏi dẫn tới Thỏ thiềm khổng lồ chú ý.

Có thể thấy được khi xâm nhập tầng huyết nguyệt cao hơn, tỉ lệ Thỏ thiềm khổng lồ chú ý cũng sẽ tăng theo.

Trong đình viện có mấy vị tráng hán nhin không được ngẩng đầu nhìn lại, ngay sau đó thân thể liền xuất hiện khuôn mặt dị hoá đáng ghét, sau đó bởi vì tiếp nhận không được, nổ tung biến thành thịt bằm.

Ôn Ngọc sớm đã có đoán trước, hoặc là mục đích của hắn liền đem Lâm Tịch cho Thỏ thiềm khổng lồ ăn.

Chu Duy nhin không được liền lùi lại mấy bước, nàng từ trên người Ôn Ngọc đã nhận ra nguy hiểm.

Nhưng nàng chưa kịp chạy ra phạm vi đình viện, ngực liền sinh ra đau nhức kịch liệt, một cánh tay xuyên qua xương sườn, dần dần khiến cho lực khí biến mất.

Ôn Ngọc trực tiếp đem trái tim Chu Duy móc ra, đặt ở lòng bàn tay âm thầm đánh giá, giống như là đang nhìn một cái của quý đẹp đẽ.

“Thái Âm Tinh Quân đã vừa lòng, tể phẩm chỉ cần một người là đủ.”

“A, đúng rồi.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Nhậm Thanh, dùng ngữ khí uy hiếp nói ra:

“Đạo hữu, ta xem ngươi tư chất không tệ, tu luyện Thanh Khâu tiên pháp đạo chủng, không bằng đi theo Thanh Khâu nhất mạch nhóm chúng ta?”

Ôn Ngọc rõ ràng chỉ là mượn cớ, sát ý tràn ngập đáy lòng đã không cách nào ức chế, muốn đem Nhậm Thanh giải quyết hết hậu hoạn này thế nào.

Bằng không lúc hắn lột da tu luyện, không có khả năng lưu Nhậm Thanh ở bên cạnh.

Nhậm Thanh lắc đầu cự tuyệt.

“Đạo hữu, nếu không ngươi hãy chủ động nhìn về huyết nguyệt nơi xa, còn có thể Siêu Thoát.”

Bên trong miệng Ôn Ngọc lú lo không ngừng, dù là biểu lộ không thêm để ý chút nào, nhưng hiển nhiên cảm giác kiêng kỵ trong lòng đối với Nhậm Thanh càng thêm sâu sắc, lấy uy hiếp làm chủ.

“Ngươi thật đúng là lắm lời, từ đầu tới giờ luôn nói không ngừng, ngươi chẳng lẽ không biết đạo lý họa từ miệng mà ra?”

Nhậm Thanh mở to hai mắt, ý cười trên mặt, may may nhìn không ra nửa điểm uy hiếp.

Ngay tại thời điểm hai người giảng cò, những tán tu kia không kịp chờ đợi mà phóng tới kiệu hoa, mục tiêu tự nhiên là nữ thi da chồn.

Bọn hắn đem da người trên thân cởi xuống, sau đó cố nén đau đớn mặc vào da chồn.

Yêu khí nhàn nhạt lan ra, hiển nhiên Yêu tu chính là thông qua phương thức cấy ghép bộ phận để ruyền thừa, cho nên cũng không có ghi chép thuật pháp.

Người nhắc quan tài trải qua ngày người ngắn ngủi, lập tức bỏ xuống kiệu hoa mà lao tới, dù sao số lượng da chồn thực sự là có hạn.

Ôn Ngọc càng ngày càng khó ức chế thú tính trong lòng, đồng thời hẳn biết rõ thời gian có hạn, căn bản không có khả năng cùng Nhậm Thanh tiêu hao nữa.

“Ngăn ta thành đạo, không quan tâm thế lực của ngươi ra sao, muốn chết.”

Cơ thể hắn tăng vọt bằng tốc độ mà mắt trần có thể thấy, rất nhanh liền có cao bốn, năm mét, yêu khí nội liễm phát ra,

cường độ thân thể tăng lên rõ rệt.

Ôn Ngọc hẳn là cái gọi là Yêu Đan kỳ viên mãn.

Yêu tu bởi vì cùng yêu khí tương dung, thể chất sẽ hướng tới gần dị quý.

Ôn Ngọc cũng không dám thi triển yêu khí, mà là hai chân phát lực biến mất tại chỗ, móng vuốt sắc bén chộp tới cái cổ Nhậm Thanh.

Chỉ cần đụng phải chính là đầu người rơi xuống đất.

Hắn hiện tại chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, dù sao không cách nào đợi thời gian quá lâu ở trong Thanh Khâu tiên cảnh.

Ôn Ngọc cho rằng Nhậm Thanh không né tránh kịp nữa, trong ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn, không nghĩ tới tên này đã sớm dùng cánh tay ngăn ở trước cái cổ.

Móng vuốt rơi vào bên trên da người, Ôn Ngọc cảm giác giống đối mặt ngoạn thạch cứng cỏi, dùng thêm sức lực cũng không cách nào chạm đến xương cốt.

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn vết thương, nhiều nhất chỉ có nửa chỉ.

Kẻ chết thay da mặc dù vẫn ở vào trình độ Quỷ Sứ cảnh, nhưng sau khi thuật pháp chủ thứ kết nối, uy lực cũng không tự chủ mà gia tăng không ít.

Hai người quán quýt lấy nhau.

Mặc dù thể phách Yêu tu cường đại phát huy vô cùng tinh tế, nhưng vẫn rơi vào hạ phong.

Ôn Ngọc càng đánh trong lòng càng không nắm chắc, cố ý lộ ra sơ hở để Nhậm Thanh nắm đầm vung đến, nhờ vào đó bay ngược ra vài mét, kéo ra cự ly.

“Ngươi... Ngươi là yêu vật bậc nào?”

Trên mặt Ôn Ngọc kinh nghi bất định, vốn cho rằng thân thể Nhậm Thanh dị hoá ít, thể chất cũng không mạnh, không nghĩ tới lại vừa vặn tương phản.

Hắn thở hỏn hển đứng người lên, trong lòng sớm đã không có ý niệm tu hành, chỉ muốn mau chóng xử lý cường địch trước mắt.

Nói thật, Ôn Ngọc chưa bao giờ thấy qua Yêu tu như thế, duy trì thân người cũng có thể hiện ra thực lực khủng bố, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hắn thật tình không biết, tâm tư Nhậm Thanh căn bản không có đặt ở trên người mình.

Nhậm Thanh mịt mờ liếc mắt huyết nguyệt.

Hắn cảm giác mặc dù không thể thi triển thuật pháp, nhưng ngực tốt ở lao tù trong bụng cũng không quan trọng, dù sao vật quý dị phụ thể chủ yếu gia trì nhục thể.

Hắn phóng xuất ra Quỷ Lang, đồng thời quan sát đến huyết nguyệt biến hóa.

Nếu như xuất hiện một chút dị dạng, Nhậm Thanh đều sẽ lập tức hủy bỏ thuật pháp, sau đó ly khai tầng Doanh Đột Nguyệt, tiến về tầng trắng non.

Ngay tại trong lúc Ôn Ngọc nhìn chăm chú, đạo bào Nhậm Thanh mặc bị nứt ra, toàn thân mọc ra lông sói màu trắng bạc, khớp nối cùng bộ mặt càng là được bao bọc bởi cốt giáp dữ tợn.

Quỷ Lang hóa mang tới cảm giác áp bách cực mạnh.

Nhưng mà đám người tranh đoạt đạo thống Thanh Khâu sớm điên rồ, tranh đấu chém giết lẫn nhau, dù là đã mặc vào da chồn, cũng có người ở bên ngoài muốn lột xuống.

Tràng diện này tựa như nhân gian luyện ngục, quang mang huyết nguyệt giống như có năng lực phóng đại dục vọng trong nội tâm, khiến cho thể cực càng thêm mất khống chế.

Nhậm Thanh vung vẩy lấy xương đuôi, có thể là Quỷ Lang ngay cả một lần nguy biến cũng không hoàn thành, hồi lâu chưa phụ thể nên cảm giác tăng lên cũng không rõ ràng.

“Người... yêu thân của người tựa hồ là trì lang?”

Ôn Ngọc thấy vậy từ trong hàm răng gạt ra mấy chữ:

“Yêu tu Trò Lang ở Bình Hàng Sơn, cùng nhóm Thanh Khâu chúng ta nước giếng không phạm nước sông...”

Hắn còn chưa có nói xong, Nhậm Thanh lại thối lui ra khỏi yêu thân, một lần nữa trở lại dáng vẻ hình người nguyên bản, Ôn Ngọc không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Đợi ta đi bái phỏng Bình Hành Sơn, chắc chắn đưa lên trăm đôi đồng nam đồng nữ.”

“Việc này cũng không cần, ta chỉ là thay cái yêu thân thôi.”

Chương 534 - Dị Quỷ

Chương 534. Dị Quỷ

Con người Ôn Ngọc phóng đại, hẳn chưa từng nghe qua Yêu tu nắm giữ nhiều loại yêu thân, phải biết mỗi cỗ yêu khí đều là độc nhất vô nhị.

Dị quỷ mặc dù đồng xuất bản nguyên, nhưng yêu khí khác biệt cực lớn, tùy tiện hấp thu thậm chí sẽ dẫn đến thân hồn xuất hiện sụp đổ.

Bão cát đầy trời đem khu vực bên trong vài trăm mét bao phủ, nhiệt độ cũng lên cao một chút.

Thân thể Nhậm Thanh dần dần sa hóa, nhưng mà cũng không hóa thành người cát mấy chục mét, mà là thu liễm khí tức bao trùm toàn bộ đỉnh núi.

“Không thể nào, không thể nào...”

Ôn Ngọc cho tới bây giờ vẫn không thể tin được, hoảng hốt chạy bừa muốn chạy đi tới chỗ sâu sơn mạch, lại bị cát bụi bao bọc.

Cát vàng hóa thành năm đám mùi mây thước, hung hăng đánh vào phần bụng ngực của hắn.

“Ngô...”

Xương sườn xương sống lên tiếng đứt gãy, nội tạng cũng nhận trọng thương trình độ khác biệt.

Ôn Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen như mực, lập tức liền ngất đi.

Trừ cái đó ra, Nhậm Thanh thậm chí không có buông tha tất cả sinh linh xung quanh đình viện, bao quát một đám hồ ly giấu ở trong hốc cây.

Lập tức hắn đem toàn bộ Trạch Sa tập trung ở trong tay, trực tiếp đem đình viện đánh thành phế tích.

Nhậm Thanh ngay sau đó thu hồi vật quý dị Sa Nhân, sau đó lợi dụng quỷ ảnh thoát ly tầng Doanh Đột Nguyệt, một lần nữa trở lại trong nghĩa trang kia.

Hắn liếc mắt nhìn bài trí trong nghĩa trang, sau đó quay người đi vào trong dòng người.

Không lâu sau khi Nhậm Thanh ly khai, nghĩa trang lập tức trở nên náo nhiệt, Thanh Khâu Yêu tu cầm trong tay chuông đồng trong lúc vô hình vây quanh nơi đây.

Nhưng bọn hắn làm sao có thể tìm đến Nhậm Thanh nắm giữ Tiêu Tai Pháp.

Nhậm Thanh lợi dụng lưu hồn điệp hình chiếu tại chỗ tối, phát hiện mấy vị Yêu tu này gần như đều đã vượt qua Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ chỗ nào cũng có.

Hắn không khó đối phó những Yêu tu này, nhưng hiện nay thế cục Tĩnh Châu thực tế khó bề phân biệt, phía sau ẩn giấu đi cái gì vẫn là không biết.

Đặc biệt là đã từng tiếp xúc qua ” tu sĩ Thỏ Thiềm “, vì sao bây giờ không thấy tung tích.

Nhậm Thanh vốn cho rằng Thanh Khâu Yêu tu sẽ vì việc này làm to chuyện.

Nhưng không nghĩ tới chính là, bọn hắn giống như hiểu lầm cái gì, vậy mà trước tiên lựa chọn lui về Thanh Khâu Sơn bên ngoài thành.

Nhậm Thanh đoán trước Khánh Duyên trần rất có thể sắp phát sinh đại sự, Thanh Khâu Yêu tu tùy tiện thụ đạo chỉ là muốn tăng thêm sinh lực.

Sơn Tiêu Yêu tu đột nhiên mai danh ẩn tích, có lẽ cũng có quan hệ nhất định.

Nhậm Thanh thấy vậy liền dự định yên lặng theo dõi kỳ biến, tiếp sau đó tìm chỗ nhà trọ để ở lại, thông qua hồn điệp hình chiếu trải rộng trên đường đi để quan sát bốn bề.

Nhưng liên tiếp đi qua mấy ngày, Khánh Duyên trần cũng không có dị dạng phát sinh chút nào.

Nhậm Thanh thừa dịp nhàn hạ chú ý tới yêu quỷ pháp, ý đồ từ đó tìm manh mối dị quỷ, nếu quả thật có thể đem ngục tốt hóa thành dị quỷ, vậy không thể nghi ngờ rằng hiệu suất duyên thọ sẽ tăng lên cực kì lớn.

Hắn đảo qua lao tù trong bụng.

Mấy chục người trong Thanh Khâu tiên cảnh bị Nhậm Thanh thu lấy ném tới bên trong góc, đồng thời dùng thuật pháp giam ở trong đó.

Bạch hồ ly thì sinh hoạt tại ven bờ hồ rượu, thăm thực vật nơi đây tương đối tràn đầy.

Tạo dựng hệ thống ra Yêu tu, sau đó luôn có chỗ cần dùng đến bọn nó.

Nhậm Thanh lập tức nhìn về phía Ôn Ngọc hôn mê, không chút do dự thi triển lên thuật pháp mộng cảnh, để mà thăm dò tin tức trong trí nhớ hắn.

Nhưng mà tu vi Ôn Ngọc đặt ở bên trong tu sĩ Thanh Khâu không coi là quá cao, lấy cấp độ yêu đan hắn là cũng khó mà tiếp xúc đến dị quỷ Hồ Tiên.

Ôn Ngọc nhắm chặt hai mắt, tứ chi không ngừng giãy giụa, hồn phách giống như đang trải qua lấy ác mộng vô cùng vô tận, căn bản khó mà tránh thoát.

Đường vân màu đỏ sậm bao trùm toàn thân hắn, khí tức yểm ma đã triệt để ăn mòn.

Một lát sau, các loại hồn phách Ôn Ngọc dần dần tán đi, Nhậm Thanh mới mở hai mắt ra, nhưng mà biểu lộ lại có vẻ có chút thất vọng.

Quả nhiên, xác thực tin tức trong trí nhớ Ôn Ngọc không nhiều, hắn thậm chí ngay cả Khánh Duyên trấn bên ngoài Thanh Khâu Sơn cũng không đặt chân qua.

Ôn Ngọc tồn tại chỉ là dùng để truyền đạo thống Thanh Khâu, cũng chính là thụ đạo qua da chôn.

Thậm chí Nhậm Thanh hoài nghi, trêu đến kiêng kỵ của Hồ Tiên cũng là một vị Yêu tu Thanh Khâu nào đó.

Yêu tu như Ôn Ngọc vô số kể, nếu như không phải Nhậm Thanh nhúng tay, lần này trong Thanh Khâu tiên cảnh chí ít sẽ đàn sinh mấy chục tên.

Cảnh giới Yêu tu cùng Thiên Đạo pháp giống nhau, chỉ là Kết Đan kỳ cải thành Yêu Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ thì là Yêu Anh kỳ, còn lại đều tương đồng.

Nhưng so với Vô Vi đạo quan, phương thức Yêu tu thụ đạo có chút quá mức đơn giản.

Số lượng đệ tử đạo quan tăng lên chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, do đạo sĩ dạy bảo đạo đồng, chí ít cần thời gian mấy năm.

Nhưng Yêu tu lại hoàn toàn khác biệt, truyền bá giống như là virus.

Chương 535 - Dị Quỷ 2

Chương 535. Dị Quỷ 2

Nhậm Thanh trông yêu quỷ pháp mà thèm, dù là lấy được tin tức không nhiều, cũng kìm nén không được muốn ném thứ đem ngục tốt hóa thành dị quỷ.

Nếu là không thể nắm giữ dị quỷ, Yêu tu bình thường tựa như từng cái bom hẹn giờ, lấy tính tình bọn hắn, khi mình mở ra yêu thị chỉ sợ không có kết cục gì tốt.

Hắn dùng phương pháp rất thô bạo, đó chính là cưỡng ép đem yêu quỷ mộng chủng bóc ra, sau đó đem mộng chủng cùng vật quỷ dị thân thể tương dung.

Nhậm Thanh để mắt tới chỉ biết Túy Sinh Mộng Tử Côn Bằng.

Lập tức lao tù trong bụng liền quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết đau đớn, Côn Bằng mấy lần muốn đào thoát, nhưng căn bản liền bay không ra bao xa.

Tại trong mắt đệ tử đạo quan, bên ngoài tiên thị tựa như thế giới Hồng Hoang điển tịch ghi lại, thỉnh thoảng liền có thể truyền đến tiếng cự thú gầm rú.

Vừa mới bắt đầu còn có chút không rét mà run, nhưng lâu về sau cũng là không người để ý.

Thẳng đến đi qua mấy ngày, thanh âm Côn Bằng lại im bật mà dừng, để nhiều đệ tử đạo quan đã thành thói quen đứng ngồi không yên.

Nhậm Thanh biểu lộ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng tổng thể mà nói vẫn là lấy thất vọng làm chủ.

Hắn ý thức được yêu khí cùng Cai Ngục Pháp hoàn toàn khác biệt, rất khó nhờ vào đó chuyển hóa làm dị quỷ.

Vấn đề hắn là xuất phát từ huyết nguyệt làm đầu nguồn, trừ phi có thể tìm được dị quỷ, nếu không chỉ dựa vào tìm tòi phỏng đoán thì cần không ít thời gian.

Về phần những cái Hồ Tiên hậu duệ kia, mặc dù trong cơ thể có yêu khí yếu ớt, nhưng cùng dã thú bình thường không kém nhiều, chỉ là linh trí hơi cao hơn.

“Dị quỷ, dị quỷ...”

Chờ chút.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, lập tức nghĩ đến lúc ban đêm Thần nhai ẩn hiện người gõ mõ cầm canh, thực lực người gõ mõ cầm canh suy yếu xác thực rất thích hợp bắt.

Nhưng mà Thao Thiết Pháp dù sao mới Quỷ Sứ cảnh, nếu như muốn đem người gõ mõ cầm canh thu vào lao tù trong bụng, hơi không cẩn thận liền sẽ tổn thương căn cơ.

Nhậm Thanh chuẩn bị phải đợi Thao Thiết Pháp đột phá Âm Sai cảnh rồi nói.

Hắn cũng không phải không có chút thu hoạch nào, chỉ ít phát hiện điểm hèn đối với yêu khí có tính thích ứng mạnh vô cùng.

Nói không chừng có thể từ điểm hèn, tìm tới điểm để đột phá dị quỷ hóa.

Dù là yêu khí tác dụng không hiện, cũng có thể tăng lên thực lực điểm hèn, như vậy tọa trấn lao tù trong bụng sẽ trở nên càng thêm ổn định hơn nhiều.

Hắn định vị đối với điểm hèn chính là Vị Trung Tiên Nhân (Tiên nhân trong dạ dày), hiện nay có hệ thống bốn loại thuật

pháp kê bên người, địa phương có thể sử dụng đến điểm hồn cũng không nhiều.

Nhậm Thanh đem yêu khí tiếp tục không ngừng tràn vào điểm hồn, để nó chậm rãi bắt đầu hấp thu, không có ý tứ mượn nhờ ánh trăng để tiêu hóa chút nào.

Hắn biết rõ đạo lý dục tốc bất đạt, điểm hồn đã ẩn chứa hai loại lực lượng Âm Sai cảnh này, theo thứ tự là khí tức yểm ma cùng khí tức Trạch Tiên, bản thân cũng tương đối phức tạp.

Cho nên tận lực khống chế điểm hồn chậm chạp hấp thu yêu khí.

Chỗ cỏ Điểm hồn mọc ra nổi mụn, giống như đang thai nghén cái đầu thứ ba.

Nhậm Thanh tiện thể đem hư ảnh chợ quỷ kéo vào lao tù trong bụng, nhưng mà dính đến trên trăm lính cai ngục ở trên đường đi, độ khó thực tế không nhỏ.

Đàn phải dùng công phu mài nước.

Mà liền tại thời điểm hắn dần vào cảnh đẹp, mặt đất tự dừng chân động.

Các nơi Khánh Duyên trần cũng bộc phát yêu khí khác thường, đỉnh đầu cự quy chui ra tầng mây, thân cảnh đại thụ đánh xuống mặt đất...

Nguyên bản Khánh Duyên trần an tĩnh hóa thành địa giới yêu ma cuồng loạn.

Mặt tường chỗ nhà trọ Nhậm Thanh vỡ ra nhiều đường khe hở, kiến trúc di động ra ngoài thành, khắp nơi đều là dân chúng hoảng sợ thét lên.

Hắn rất nhanh kịp phản ứng, lập tức khống chế hồn điệp hình chiếu lơ lửng giữa không trung.

Thấy được sương mù nồng đậm tràn ngập đến đường phố Trường Ninh, mơ hồ có thể nhìn thấy thi tượng xa xa, nó đang dùng hai chân chà đạp mặt đất.

Yêu khí Thi tượng càng thêm nồng nặc, thậm chí đều đã có thể so sánh Đại Mộng chân nhân.

Nhưng mà dị quỷ cùng tu sĩ khác biệt, chính là huyết nguyệt dùng thủ đoạn nào đó cấu xây thành, chiến lực khẳng định xa xa so không bằng Đại Mộng chân nhân.

Khu vực bốn bề hắc bắt đầu dần dần khuếch trương, sợi nấm chân khuẩn màu đen bao trùm gạch đất, liên đới Khánh Duyên trấn cũng bị tăng thêm diện tích.

Không chỉ như thế, sương mù đang khuếch tán ra ngoài, thậm chí tràn ngập đến đường phố Trường Ninh.

Thi tượng nguyên bản tại Khánh Duyên trấn liền xem như một trong những thế lực lớn nhất, hiện tại thi tượng đã hoàn toàn bao trùm dị quỷ còn lại.

Nhậm Thanh lập tức ý thức được, ở giữa dị quỷ cũng là có phân chia cảnh giới.

Thi tượng giống như tiến hơn một bước, khiến cho thế lực còn lại đều có chút kiêng kị, từ đó làm cho cục diện bên trong thành càng thêm hỗn loạn.

Nhưng mà khuếch trương cũng rất nhanh liền kết thúc, tạm thời khôi phục bình tĩnh.

Trong lòng Nhậm Thanh lập tức bỏ đi kế hoạch tiến đến đường phố Trường Ninh, chuẩn bị tiếp tục tăng duyên thọ, đợi đến khi đem Thao Thiết Pháp cũng tấn thăng Dung Âm Thần.

Nhưng tại khi hắc ngậy người, không cẩn thận đã đem đại lượng yêu khí tràn vào bên trong điểm hồn.

Chương 536 - Muốn Biến Thành Hồng Hoang?

Chương 536. Muốn Biến Thành Hồng Hoang?

Điểm hồn bắt đầu trở nên không ổn định, nhưng còn không đợi Nhậm Thanh thu hồi yêu khí, đầu yểm ma cùng đầu Trạch Tiên vậy mà chế trụ yêu khí.

Đầu lâu Yêu Quỷ thứ ba lập tức trưởng thành, mặc dù chỉ lớn hơn một chút so với năm đầm.

Đầu Yêu Quỷ có thể là nhận thuật pháp còn lại ảnh hưởng, làn da bao trùm lân phiến đen nhạt, hai mắt hiện ra mắt rắn, đầu càng là mọc ra một cái sừng.

Nhậm Thanh không có phát giác được điểm hồn có khác biệt gì, nhin không được đem Đầu Yêu Quỷ đổi tới vị trí ở giữa, kết quả điểm hồn xuất hiện kịch biến.

Yêu khí nhàn nhạt phát ra, lân phiến lan tràn đến toàn thân, một cái đuôi rắn từ cuối cùng xương sống lưng mọc ra, vung vẩy rung động tạo ra tiếng keng keng.

Nhậm Thanh ngạc nhiên nhìn về phía điểm hồn, làm sao cảm giác rất là tương tự cùng dị quỷ.

Hắn lập tức lại lắc đầu, đầu Trạch Tiên tu luyện Trạch Tiên pháp, bây giờ đầu yểm ma cùng Đầu Yêu Quỷ cũng chỉ là đầu do Quỷ Thực cảnh Trảm Tam Thi dựng dựng ra tới.

Nói trắng ra là yêu khí mà điểm hồn ẩn chứa đều là không có gốc rễ, muốn nhờ vào đó tạo dựng hệ thống Yêu tu, khẳng định không thực tế.

Mà điểm hồn hiện nay đã hao hết tiềm lực, Trạch Tiên pháp lại muốn tiến thêm một bước gần như không có khả năng, ngày sau nói không chừng còn phải chuyển tu.

Nhưng bất kể nói thế nào, chí ít có điểm hồn cùng yêu quý mộng chung, suy nghĩ mở yêu thị vẫn còn có chút khả năng.

Nhậm Thanh đem điểm hồn thu hồi Nê Hoàn cung, dự định tiếp tục dùng yêu quý mộng chung tâm bồ, mãi đến Đầu Yêu Quý triệt để trưởng thành.

Ngay tại trong nháy mắt điểm hồn ly khai lao tù trong bụng, một cỗ ý niệm to lớn muốn đi vào Nê Hoàn cung, giống như dự định câu thông điểm hồn.

Con người Nhậm Thanh thu nhỏ lại, không nghĩ tới ý niệm vậy mà đến từ chỗ khu vực thi tượng, mà giống như là vị trí trung ương nhất.

Hắn do dự mãi một lúc, lựa chọn để điểm hồn ly khai Nê Hoàn cung.

Thi tượng rất có thể đem điểm hồn coi là dị quỷ, hắn không muốn bỏ qua manh mối.

Nhậm Thanh để vô quỷ nuốt cảm giác tồn tại bản thân, trong lòng đã làm tốt chuẩn bị hi sinh điểm hồn, một lần nữa thai nghén cũng không bao lâu.

Khi điểm hồn thân ở ngoại giới, về sau chỉ nghe được tiếng vang lên đỉnh tai nhức óc, kém chút để Đầu Yêu Quý mới đàn sinh không lâu vỡ vụn.

Tiếng kêu là thi tượng phát ra, mang theo cỗ suy yếu không hiểu, hắn hàm nghĩa chỉ có hai chữ ngắn ngủi.

“Cứu ta...”

Thi tượng bên trong Khánh Duyên trấn tu vi càng thêm cường thịnh, tiếng kêu lại biểu đạt hàm nghĩa hoàn toàn khác

biệt, có vẻ hoang đường dị thường.

Nhậm Thanh muốn gần một bước xác nhận tình huống, kết quả ý niệm kia lại đột nhiên biến mất không thấy, giống như chỉ là ảo giác chưa hề xuất hiện qua.

Hắn lắc đầu, yên lặng đem điểm hồn thu vào lao tù trong bụng.

Điểm hồn trầm đi Tam Thi, về sau đã đạt tới Trạch Tiên pháp viên mãn, sau đó hoặc là thay đổi thuật pháp, hoặc là tìm thời cơ đột phá.

Hắn ổn định tâm thần rèn luyện điểm hồn.

Sau đó mấy ngày, Tĩnh Châu thành xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thị tượng ảnh hưởng vẫn đang khuếch tán, nhưng mà tốc độ chậm chạp hơn rất nhiều.

Trong đường phố Trường Ninh hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng nguyên bản, vách tường mặt đất bị sợi nấm chân khuẩn màu đen bao trùm, còn rất nhiều thảm thực vật dài ra nhưng không biết tên.

Thảm thực vật phát ra yêu khí nhàn nhạt, làm hàm lượng yêu khí cao hơn trong không khí.

Cây cối cao lớn màu nâu xám phá vỡ thổ nhưỡng bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, thời gian ngắn liền hình thành phiến rừng cây thừa thớt tại đất trống.

Thị hải trong vùng nhưng dân chúng thật không có bất ngờ, chính trên thân thể bọn hắn cũng có vết tích dị hoá thị tượng, sớm thành thói quen sinh hoạt tại bên trong hoàn cảnh tương tự.

Hiện tại chỉ ác liệt hơn nhiều thôi.

Nhưng Nhậm Thanh lại phát giác được, Khánh Duyên trần nếu là lại nhiều thêm vài dị quỷ cùng loại với thi tượng, thành trần rất có thể liền không còn tồn tại.

Bây giờ dị quỷ giáng lâm tầng Tàn Nguyệt mới mấy chục năm, nếu như đi qua trăm năm thì sao?

Đến lúc đó sợ là chỉ còn lại từng mảnh từng mảnh địa vực do dị quỷ chiếm cứ.

Cái này còn chỉ là Khánh Duyên trần, đổi lại Tĩnh Châu thành nhân khẩu phong phú hơn, nói không chừng đã trải nghiệm rõ ràng, biến thành từng cái động phủ Yêu tu.

Nhậm Thanh cảm thấy có chút vi diệu.

Hắn đột nhiên ý thức được, dị quỷ có lẽ là một loại pháp khí nào đó huyết nguyệt luyện chế, ý đồ cải biến hoàn cảnh tầng Tàn Nguyệt.

Sau khi thi tượng dị biến, về sau khoảng chừng một phần năm thành khu bị sợi nắm chân khuôn bao trùm.

Chẳng lẽ Tĩnh Châu lại sẽ trực tiếp biến thành hoàn cảnh cùng loại “Hồng Hoang”, khắp nơi đều là yêu thú hoành hành?

Điều kỳ quái nhất chính là, yêu thú có thể là từ tu sĩ nhân loại hóa thành.

Nhậm Thanh vừa mới bắt đầu còn cảm thấy cách cục huyết nguyệt không lớn, để dị quỷ chiếm cứ đường đi có ý nghĩa gì, hiện tại xem ra lại là đang phân chia nhân khẩu.

Chương 537 - Hợp Nhất Chợ Quỷ và Tiên Thị

Chương 537. Hợp Nhất Chợ Quỷ và Tiên Thị

Hắn suy nghĩ như thế nào để Vô Vi đạo quan thoát thân mà ra.

Nhưng không có qua mấy ngày thì bình tĩnh liền bị đánh phá.

Nhậm Thanh trước đây liền đề cập tiên thị với Cai Ngục Đường, nhưng Đại Mộng chân nhân vậy mà chủ động tìm tới hồn điệp chợ quỷ, muốn giúp hắn sát nhập.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, dẫn đến Nhậm Thanh không có kịp phản ứng.

Thị trường mộng cảnh hai nơi chấn động, bốn bề bị khói đặc tràn ngập, có thể nhìn thấy một chút công trình kiến trúc tựa như Hải Thị Thận Lâu.

Hồn điệp phiêu phù ở trên không chợ quỷ, Đại Mộng chân nhân biến thành quang ảnh ngay tại bên cạnh.

“Chân nhân, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ lấy ổn thỏa làm chủ.”

Đại Mộng chân nhân không để ý đến Nhậm Thanh, lập tức liền biến mất không thấy.

Trong đầu Nhậm Thanh lập tức có thêm nhiều ký ức, xem xét xong thì lông mày không khỏi nhăn lại, xem ra Cai Ngục Đường cũng gặp phải phiền phức.

Có thể để cho Đại Mộng chân nhân sinh ra cấp bách, vấn đề nằm ở chỗ trên thi thể Tử Nhục đạo nhân.

Từ khi tàn hồn Thiên Đạo Tử biến mất, về sau thi thể bắt đầu hư thối không nhận khống chế.

Đại Mộng chân nhân một mực đang âm thầm nếm thử trì hoãn thi thể hư thối, nhưng cho dù là Dương Thần cảnh, cũng chỉ phối không được thiên quý cảnh sau khi chết.

Thi thể Tử Nhục đạo nhân sẽ ảnh hưởng Thủy Trạch không thể nghi ngờ, mà một khi tắc chắn thiên nhiên biến mất, Tương Châu đem bại lộ tại trước mặt Tĩnh Châu.

Đây cũng là nguyên nhân Đại Mộng chân nhân trước đây hạ thủ với Tiêu Tai Cẩm Khu.

Sau khi Tiêu Tai Cẩm Khu bị xóa đi, Tổng Tông Vô và các Âm Sai cảnh mới hiểu việc này.

Thi thể Tử Nhục đạo nhân cùng lắm còn có thể kiên trì trăm năm, nhưng không thể có tâm lý may mắn, tốc độ mục nát nói không chừng sẽ từng bước tăng tốc.

Trách không được Nhậm Thanh cảm giác tần suất giao dịch của chợ quý gần đây không giảm trái lại còn tăng, có thể thấy được Cai Ngục Đường hẳn là ban bố rất nhiều nhiệm vụ tương ứng.

Chúng Âm Sai cảnh mặc dù không có biểu thị rõ ràng, nhưng tự mình cũng chuẩn bị.

Tổng Tông Vô lấy tấn thăng Dương Thần cảnh làm chủ, thậm chí ngay cả công việc lĩnh cai ngục cũng không có tham dự liền không thấy tung tích, nghe nói tiến đến Thủy Trạch bề quan.

Lý Thiên Cương thì suất lĩnh lính cai ngục tìm tòi cẩm khu Dương Thần cảnh ở giữa Tương Châu cùng Thủy Trạch, ý đồ

hiểu rõ ràng thuật pháp hạch tâm.

bọn người Mộc Dịch xuất phát về rừng rậm vô tận phương nam, nhưng mà bởi vì ly khai khu vực A Tỳ Địa Ngục bao trùm, cho nên không cách nào bất cứ lúc nào thu hoạch tiếp tế, tiền độ tìm tòi chậm chạp.

Bình Trọng Đầu hết sức nghiên cứu lấy Quỷ Thai Luyện Khí pháp, nghe nói đã nhanh sắp hoàn thiện ra pháp môn tâm bồ ý thức quỷ thai khí.

Nhậm Thanh có chút ngồi không yên.

Hắn cho tới nay ý nghĩ chính là sống ẩn, dù sao có hệ thống, hoàn toàn không cần cân nhắc đi tiếp xúc nguy hiểm.

Coi như đi vào Tĩnh Châu, ý niệm sống cầu cũng không có hết.

Hắn ngoại trừ hơi để ý một chút bên ngoài Vô Vi đạo quan, dự định cho dù thế lực Yêu tu phát triển làm sao, cũng chuẩn bị không đếm xỉa đến.

Chỉ cần dựa vào thị trường mộng cảnh kiếm duyên thọ, nhiều nhất vài chục năm liền có thể Dương Thần cảnh, đến lúc đó có là cơ hội thoát ly Tĩnh Châu.

Cần gì phải nhúng tay trong đó.

Dù là trước đây không lâu gặp phải Yêu tu, Nhậm Thanh cũng vờ vờ muốn mượn thứ này tạo dựng yêu thị kiếm duyên thọ, không có nửa điểm cảm giác cấp bách chút nào.

Hiện tại hắn đột nhiên phát hiện, bản thân mình sống cầu qua lần này, rất có thể liền thương hải tang điền, mấy chục năm sau sợ là ngay cả Tương Châu cũng không còn tồn tại.

Nhậm Thanh nheo mắt lại đi ra khỏi nhà trọ, cất bước đi về đường phố Trường Ninh.

Trước tiên hiểu rõ ràng tình huống thi tượng rồi lại nói, dù sao thi tượng rất có thể chỉ là bức tranh thu nhỏ thế cục Tỉnh Châu, đại biểu cho kịch biến bắt đầu.

Chờ đợi tầng Tàn Nguyệt triệt để hóa thành Hồng Hoang, sẽ phát sinh cái gì vẫn chưa biết được.

Nhậm Thanh đi trên đường, thị trường mộng cảnh cũng được Đại Mộng chân nhân trợ lực mà dần dần sát nhập, sương mù đem cả hai bao vây lấy.

Lúc này còn chưa tới trời tối.

Đệ tử đạo quan vẫn bận rộn tại ngoại giới, tiên thị tương đối quanh quẩn.

Sương mù bao phủ không có gây nên chú ý, Quan lão sớm thành thói quen sinh hoạt, đột nhiên xuất hiện động tĩnh, nhưng vẫn tại hết sức chuyên chú chế quan tài.

Quan lão thuần thực nắm giữ Luyện Khí pháp, động tác tinh chuẩn điều khắc đường vân mặt ngoài quan tài.

Thỉnh thoảng còn vẩy thêm chút bột phấn, khiến cho quan tài sinh ra đường vân mạch máu kinh mạch.

Nhưng mà Quỷ Thai Luyện Khí pháp bên trong Đại Mộng bí tàng lại làm cho hắn không nghĩ ra, kẹt tại bước quỷ thai khí thai nghén ý thức vẫn chưa lên được.

Lúc quan lão đem hoa văn điều khắc xong xuôi, động tĩnh tiên thị vẫn kéo dài.

Chương 538 - Hợp Nhất Chợ Quĩ và Tiên Thị 2

Chương 538. Hợp Nhất Chợ Quĩ và Tiên Thị 2

Quan lão liếc mắt nhìn thiếu niên cách đó không xa, người này đang cẩn thận tỉ mỉ cắt gọt lấy một cây gỗ, hình thức ban đầu của quan tài đã tới gần thành hình.

Thiếu niên này không mất bao lâu liền chế tác xong xuôi, chỉ chờ luyện hóa thành dụng cụ.

“Quan tài lão, người lúc trước nói nội dung ta đã biết được, ngược lại là Luyện Khí pháp còn có chút địa phương không hiểu, có thể hay không kỹ càng nói một chút?”

Quan tài lão nhìn trước mắt thiếu niên, tựa như là nhìn thấy năm đó giúp mình chế quan tài Nhậm Thanh, biểu lộ có một nháy mắt thất thần.

“Hàn Lập, người muốn học Luyện Khí ta có thể dạy người bất cứ lúc nào, nhưng...”

Quan lão muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thở dài một hơi.

Dưới tình huống bình thường, đệ tử đạo quan mỗi ngày chỉ vào tiên thị ba bốn canh giờ, nhưng Hàn Lập lại trọn vẹn chờ đợi hơn mười ngày.

Đây cũng không phải là là Hàn Lập tu vi thâm hậu, chỉ có thể nói rõ hần thân thể ở vào trạng thái hôn mê, dẫn đến hồn phách một mực rơi vào trạng thái ngủ say.

Hàn Lập lắc đầu, biểu lộ có chút chốc lát mê mang, nhưng rất nhanh lại lần nữa khôi phục.

“Quan tài lão, ta tạm thời ly khai một lát, đợi chút nữa lại đến giúp người chế quan tài.”

Hắn đứng dậy đi ra tiệm quan tài Đại Mộng, trầm mặc nhìn xem tiên thị vừa giả vừa thật.

Hàn Lập tình trạng biết mình phi thường hồng bét, bản thể bị vây ở khu thi hài không cách nào động đậy, không được bao lâu liền sẽ bỏ mình.

Bên trong Tiên thị chỉ là ý thức, căn bản hồn phi phách tán không cách nào trở lại.

Hắn đứng tại trên đường phố chẳng có mục đích, chú ý tới phần cuối tiên thị có thêm vài toà kiến trúc mơ hồ, tựa hồ bị chôn ở trong sương mù.

Hàn Lập vô ý thức đi đến phần cuối.

Quan tài lão cũng từ cửa hàng thò đầu ra, thấy hắn bắt chập nguy hiểm vội vàng la lên.

“Hàn Lập, kia là tiên thuật biến thành, không thể tùy tiện tiếp xúc a!”

Tại quan tài lão đánh giá, Tiên nhân sáng tạo tiên thị có lẽ là vì lập đạo thống, nhưng thủ đoạn thần quỷ khó lường như thế, chỉ là trong lúc lơ đãng tác động đến liền sẽ dẫn đến bản thân bị trọng thương.

Hắn liên tiếp hô vài tiếng, kết quả Hàn Lập bước chân không ngừng, quan tài lão vội vàng cắn răng chạy ra cửa hàng, dự định đem hắn tóm trở về.

Nhưng quan tài lão mới vừa tới gần Hàn Lập, phát hiện hắn đột nhiên đứng thẳng không nổi, hai người dùng kinh ngạc ánh mắt nhìn về phía phiến Hải Thị Thận Lâu phần cuối tiên thị kia.

Chợ quỷ dần dần hiển lộ.

Điệt mạng cũng không phải là đem chợ quỉ kéo vào lao tù trong bụng của Nhậm Thanh, mà là để mạng cảnh liên thông lẫn nhau, hình thành hư ảnh chân thực.

Lính cai ngục đã sớm biết được, bọn hắc nhĩ nhìn về phía tiên thị, không khỏi bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Hàn Lập thấy vậy hô hấp thô trọng, cho dù là Yêu tu cũng không có khuôn mặt đáng sợ như những “Tiên nhân” này, bọn hắc nhĩ càng giống là bầy yêu ma quỷ quái.

Lính cai ngục đứng tại chợ quỉ phần cuối, không hề cố kỵ quét mắt nhìn tiên thị, khịt mũi coi thường đối với Hàn Lập nhỏ yếu.

Hoàng Tử Vạn hiểu kì hỏi:

“Không phải nói Nhậm Thanh tại Tĩnh Châu mở ra Cai Ngục Đường, làm sao cảm giác chỉ có hai người?”

“Nhậm đại nhân tự có ý nghĩ.”

Cự Tích cười đáp, cũng biết rõ Hoàng Tử Vạn cùng Nhậm Thanh quan hệ rất tốt, nếu như bọn hắc nhĩ học theo mà cùng nhau nghị luận chợ quỉ chi chủ, nói không chừng sẽ bị Nhậm Thanh nhớ thương.

“Luôn cảm giác bọn chúng một chút pháp khí cũng không có, mấy cái kia cũng tính là tài nguyên sao.”

“Để bọn hắc nhĩ kiến thức quỉ thai khí một chút đi.”

Lính cai ngục Xà Nhân cố ý khoe khoang, đem cả cánh tay hóa thành Cự Mãng mấy mét, tràn ngập khí thể hung ác, mắt rần nổi lên hồng quang.

Hoàng Tử Vạn cười quái dị, bên trong miệng phun ra cái lưỡi hẹp dài, rõ ràng là bắt chước Long Xà Tích của Nhậm Thanh, cũng không biết uy lực như thế nào.

Hai người Hàn Lập nhin không được lui vài mét.

Bọn hắn phát hiện hai tòa thị trường hắn là có kết giới, dẫn đến “Tiên nhân” không cách nào đi vào tiên thị, thanh âm cũng không có truyền đến.

Nhưng mà khi quang ảnh lấp lóe, chúng lính cai ngục lại hoảng hốt chạy bừa tán đi.

“Đây là...”

Đại Mộng chân nhân chậm rãi phóng ra khỏi chợ quý, đánh giá tiên thị đơn sơ.

Hắn không phải bản thể đến đây, hiệu quả diệt mộng dẫn đến chỉ có tự chủ bù đắp nhau.

Quan tài lão muốn đem Hàn Lập mang về cửa hàng, nhưng tên này lại gắt gao đứng tại chỗ, cố nén sợ hãi trong lòng nhìn chăm chú vào Đại Mộng chân nhân.

Đại Mộng chân nhân mở miệng hỏi:

“Ngươi thuật pháp từ đâu học được?”

“Tiên nhân truyền thụ.”

“Thật thú vị, nuôi một luồng phân thân của vật quý dị, đợi cho tới Âm Sai cảnh liền có thể đền bù thiếu hụt, so với Trạch nhân pháp thì càng tiếp cận Cai Ngục Pháp.”

“Chỉ tiếc...”

Đại Mộng chân nhân không có tiếp tục nói hết.

Nhập môn thuật pháp Nhậm Thanh sáng tạo ra, tỷ số chết sẽ thấp hơn nhiều Cai Ngục Pháp, chỉ tiếc nhất định phải phụ thuộc vào mẫu thể dị vật quý.

Hàn Lập gan lớn nói ra:

“Tiên nhân ta...”

“Người nên tỉnh lại.”

Đại Mộng chân nhân điểm tại mi tâm Hàn Lập, để hắn về mặt hốt hoảng, ý thức vậy mà thoát ly tiên thị, sắp trở về bản thể.

“Đa tạ Tiên nhân.”

“Ta cũng không phải cái Tiên nhân gì, tên ta Đại Mộng.”

Quan tài lão nhìn xem đường đi một lần nữa trở nên trống rỗng, nhin không được nuốt ngậm nước bọt.

Tiên thị cùng chợ quỷ còn không có hoàn toàn mở ra, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra lai lịch phía sau không nhỏ, chẳng lẽ thật cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ sao?

Chương 539 - Chuyện Lớn Xảy Ra

Chương 539. Chuyện Lớn Xảy Ra

Nhậm Thanh đã đặt chân đường phố Trường Ninh, hẳn phát hiện bản thân ở vào bên trong yêu khí nồng đậm, ngay cả cảm ứng đối với hồn điệp hình chiếu cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cùng lúc đó, bên trong Vô Vi đạo quan, khói lửa lượn lờ.

Chợ quý hiển lộ để đệ tử đạo quan kinh nghi bất định, mặc dù không cách nào tiếp xúc linh cai ngục khoảng cách gần, nhưng đứng tại cuối ngã tư đường liền có thể nhìn thấy những cái tu sĩ khuôn mặt dữ tợn kia.

Bên ngoài bọn hắn chưa hề nói thứ gì, nhưng trong đáy lòng khó tránh khỏi sẽ sinh ra nghi ngờ.

Điện tịch ghi chép còn sót lại trong tông môn, thời kỳ Vô Vi đạo quan toàn thịnh, đệ tử tọa hạ Thiên Đạo Tử đều là bộ dáng phiêu miểu như tiên.

Mấy trương liên quan tới chân dung Vô Vi đạo quan, giống như cũng biểu lộ điểm ấy.

Linh cai ngục ngược lại giống như là Yêu tu, thậm chí so với Yêu tu còn muốn đáng ghét hơn, khí tức tán phát ra cũng cực kì khủng bố, không khỏi làm cho lòng người sinh kiêng kỵ.

Rất nhanh liền có chút lưu ngôn phỉ ngữ truyền bá ra tại trong đạo quan.

Nghe nói một chỗ khác tiên thị chính là một ít Yêu tu Siêu Thoát, đợi tới thời điểm thích hợp, liền sẽ từ đó thoát khốn mà ra.

Mặt Thanh Tùng Tử lộ vẻ bất đắc dĩ, thừa dịp lúc này đặc biệt tìm tới Vô Lượng Tử, đã thấy hắn đang ngồi quỳ chân tại trước tượng nặn Thiên Đạo Tử.

Thanh âm Vô Lượng Tử mang theo một mỗi nói ra:

“Sư đệ, ngươi tìm đến ta có chuyện gì?”

Thanh Tùng Tử đem lời đến khước miệng nuốt xuống, chủ yếu là sợ Vô Lượng Tử nguyên bản tính thần rất không ổn định sẽ tiếp tục nổi điên.

“Sư huynh ngươi... Vậy ngươi...”

“Thanh Tùng Tử sư đệ, ngươi sẽ không để ý những cái ngôn luận buồn cười kia chứ?”

Vô Lượng Tử mở to mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thanh Tùng Tử nói ra: “Ngươi tại sao không đi nhìn xem tình huống bài vị đệ tử?”

“A?”

Thanh Tùng Tử vội vàng cất bước đi đến sàn gỗ bên cạnh bày ra bài vị, một màn trước mắt khiến cho hắn hai mắt trừng trừng, nói cũng không biết nên nói như thế nào.

Thấy được hai ba mươi khối bài vị đều là linh quang ảm đạm, mặt ngoài còn bao trùm lấy sợi nấm chân khuẩn màu đen, hiển nhiên những đệ tử này đã hóa thành Yêu tu.

Bọn hắn đều không ngoại lệ, đều thuộc khu thi tượng phát triển thi hài, ngoại trừ mấy vị lẻ tẻ, còn lại không phải bỏ mình thì chính là chuyển tu.

“Làm sao có thể...”

“Không có gì không thể.”

“Thi tượng dị quỷ sinh ra kịch biến, về sau hơn mười dặm hóa thành tiêu thổ, theo thời gian còn đang không ngừng mở rộng, dị quỷ lân cận đã rút lui.”

“Sur huynh, vậy đệ tử của chúng ta nên làm cái gì?”

Thanh Tùng Tử biểu lộ lo lắng, đáy lòng nhin không được sinh ra ảo não.

Vô Vi đạo quan đã là thời khắc sinh tử tồn vong, nhưng vẫn còn đang suy nghĩ sự tình những mầm mống hư ảo này, đúng là không thực tế.

“Ta đã liên hệ đệ đệ tử bên ngoài rời xa khu thi hài, nhưng mà đệ tử sống sót cũng lực bất tòng tâm.”

Vô Lượng Tử thở dài thật sâu, mặc dù chỉ có thi tượng xuất hiện dị biến, nhưng không có nghĩa là sự tình đã kết thúc.

Nếu như vền vẹn chỉ là bắt đầu, rất có thể đạo thống sẽ phải di chuyển ra xa hơn.

Nhưng mà nhân khẩu Tĩnh Châu cũng chỉ tập trung bên trong thành trấn, cho dù là thôn trang cũng bám vào chung quanh, ở gần đó mới có thể bổ sung tiên huyết mới.

Thanh Tùng Tử vừa định nói cái gì, đột nhiên phát hiện bài vị vậy mà lại có mấy khối trở nên ảm đạm, chính là đệ tử đạo quan khu thi hài.

Hiện tại bài vị còn thừa đã không nhiều, mà lại đều là đệ tử tu vi còn thấp như Hàn Lập, nói không chừng bất cứ lúc nào liền sẽ mất mạng.

“Xem thế cục có thể tiếp tục lên men hay không, để tất cả đệ tử thời điểm tuần tra phải cẩn thận hơn nhiều.”

Vô Lượng Tử kỳ thật ẩn ẩn có cảm giác, Vô Vi đạo quan đã không còn an toàn, nhưng hắn không có khả năng ảnh hưởng người khác.

Huống hồ ý nghĩa Vô Vi đạo quan tồn tại, chính là vì chia sẻ phong hiểm cho đệ tử rời núi.

Vô Lượng Tử nhẫn nại chờ đợi ban đêm đến, đệ tử bên ngoài tiến đến tiên thị để tìm hiểu tin tức, hắn là có thể hiểu rõ ràng bộ phận nhân quả.

Hắn dùng khăn lau phỉ nhẹ tro bụi trên tượng nặn sau đó ly khai chủ điện.

Cho dù là đi lại trong phòng, Vô Lượng Tử vẫn lo lắng, sợ bài vị lần nữa xuất hiện tan biến đại quy mô.

Hắn trở lại sương phòng sau đó liền ngồi xếp bằng và thiếp đi, định dùng ý thức tiến vào tiên thị.

Nhưng cũng có thể nguyên nhân tâm tư hỗn loạn, dẫn đến Vô Lượng Tử trần trọc chính là không cách nào ổn định lại tâm thần, biểu lộ không khỏi trở nên vội vàng xao động.

Hắn dứt khoát đi tới sân của sương phòng, kết quả chú ý tới cả đỉnh núi đèn đuốc sáng trưng, gần như các đệ tử cũng không ngủ.

Vén vén đơn độc hai ba người ngược lại có thể nói trùng hợp, hiện tại xem ra nhất định phát sinh khác thường.

Chương 540 - Thượng Tiên Giáng Lâm

Chương 540. Thượng Tiên Giáng Lâm

Hắc trùng ở lòng bàn chân Vô Lượng Tử từ bên trong cái bóng thoát khốn mà ra, đạt tới Kim Đan kỳ sau đó liền có thể ngán ngủ không chế, để mà dò xét tin tức.

Kết quả tất cả đều giống như không có việc gì phát sinh.

Thanh Tùng Tử và các đạo sĩ cũng lần lượt đi ra sương phòng, rất nhanh trong sân liền càng tụ càng nhiều, thậm chí ngay cả đạo đồng mới vừa tu hành cũng bò lên.

Cuối thu gió đêm mang theo hàn ý.

Bọn hắn cũng không biết đến cùng xuất hiện tình huống gì, lại để cho trong lòng bọn hắn bất an không hiểu, vô luận như thế nào cũng không cách nào vào giấc ngủ.

Vô Lượng Tử do dự một chút, về sau nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Thanh Tùng Tử:

“Đề nhóm đạo đồng chỉnh đốn đồ vật cần thiết, trước tiên đi núi rừng phụ cận.”

“Sur huynh người...”

Vô Lượng Tử lắc đầu, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Thanh Tùng Tử đành phải làm theo, lặng lẽ mang theo mấy vị đạo sĩ quen biết chuẩn bị chút lương khô, ngược lại là không có gây nên những người còn lại chú ý.

Nhưng tại lúc chuẩn bị sẵn sàng, nơi xa lại có đội nhân mã hướng Vô Vi đạo quan đi tới.

Bọn hấn không có đốt lên bó đuốc, đường núi lại không dễ đi, đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng mà trong đêm tối lại đi rất nhanh, thấy thế nào đều có chút quỷ dị.

Thiên Phù Tử biểu lộ nghi hoặc, ngũ khí không thể tưởng tượng nổi nói ra:

“Có vẻ giống như là thương đội Đặng Xuyên, bọn hấn lại trở về rồi?”

Lời này vừa nói ra, Vô Lượng Tử cũng phát hiện không đúng, dù sao trước đây không lâu vừa mới tiếp xúc qua, quy mô thương đội xác thực như đúc.

“Có thể là Đặng tiêu đầu gặp cái gì, Hoàng Thu Tử mang mấy người đi tiếp ứng.”

“Được rồi, ta lập tức xuất phát.”

Vô Lượng Tử lại bổ sung:

“Cẩn thận chút.”

Hoàng Thu Tử gật đầu, cùng ba tên đạo sĩ đi dọc theo đường núi

Bọn hấn tu luyện có U Minh Thiên Trùng pháp, đạt được hắc trùng gia trì nên thân thể tăng cường rất nhiều, tần số của bước chân cũng biến thành cực nhanh.

Tại lúc Hoàng Thu Tử đến chân núi, thương đội đốt đuốc.

Nhưng ánh sáng cũng không quá rực rỡ, mà là âm trầm, khiến cho từng cái tiêu sư tựa như âm binh Bách Quỷ Dạ Hành.

Làm cho Vô Lượng Tử cảm giác sâu sắc không ổn nhất chính là, xe ba gác vận chuyển không phải cái gì linh cộc,

trưng bày lại là từng cái quan tài đen như mực.

Đông đông đông...

Trong quan tài truyền đến tiếng đánh, đinh tán rơi xuống, giống như có đồ vật muốn thoát khỏi mà ra.

“Thanh Tùng Tử người sống sờ cái gì, mang đạo đồng đi mau, liên hướng vùng ngoại ô mà đi! !”

Vô Lượng Tử đẩy Thanh Tùng Tử một cái, ngay sau đó rút ra pháp khí kiếm gỗ bên hông, cất bước liền điên cuồng chạy tới phía thương đội.

Trong đạo quan lập tức loạn cả một đoàn.

Có hơn mười vị đi theo Vô Lượng Tử, cũng có đạo sĩ muốn thoát đi.

Nhưng mà đạo đồng tầm mười tuổi thấy tràng diện như thế, lập tức bị dọa đến oa oa khóc lớn lên, thậm chí còn có tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Ầm! ! !

Hắc quan bị phá ra, mấy chục con Cương Thi mục nát không chịu nổi từ đó chui ra, tiêu sư thương đội cũng đều do Cương Thi cách ăn mặc mà thành.

Bọn hắc người mặc đạo bào Vô Vi đạo quan, nguyên bản rõ ràng là đệ tử rời núi, bây giờ lại bị luyện chế thành quỷ vật.

Nói đúng ra, cũng là một loại Yêu tu.

Cương Thi hoạt động gân cốt, miệng nói tiếng người:

” Địa phương này rất quen thuộc, khi còn sống giống như ta đã ở qua...”

“Người đừng giả vờ ngơ ngẩn, kia thế nhưng là tông môn sinh dưỡng chúng ta.”

“Như vậy sao.”

” Huyết nhục cốt tủy đồng môn sư huynh đệ, có phải càng thêm thơm ngon hơn nhiều hay không?”

“Tạch tạch tạch tạch tạch tạch.”

Động tác Cương Thi cứng ngắc, nhưng tốc độ lại tuyệt đối không chậm, rất nhanh liền tới gần mấy người Hoàng Thu Tử.

“Cái quỷ gì? ! !”

Thừa dịp lúc Hoàng Thu Tử ngây người, móng vuốt sắc bén xẹt qua ngực bụng của bọn họ, lưu lại mấy đạo thương thế sâu đủ thấy xương.

Cương Thi không kịp chờ đợi tấp tới Hoàng Thu Tử, để bọn hắc vôi vàng vận chuyển u nguyên, hắc trùng ở lòng bàn chân dọc theo mạch máu nhanh chóng lưu chuyển.

Hoàng Thu Tử vỗ ra một chưởng, linh quang tỏa ra, rõ ràng là tu vi Trúc Cơ kỳ, lại đem Cương Thi Yêu Đan kỳ ngăn.

Cương Thi kém chút đâm vào trên xe ngựa, lập tức bị kích thích sát ý.

“Tựa như là Hoàng Thu Tử sư đệ, hồi lâu không thấy tu vi phóng đại, nhưng cũng tiếc...”

“Tu đạo nào có ý nghĩa, chỉ có Yêu tu mới là đại đạo.”

Cương Thi xoay động nhãn châu, lại có mấy cái Cương Thi vây lại, rất nhanh liền hình thành xu thế vây quanh, để Hoàng Thu Tử không thể chống đỡ được.

Đạo sĩ còn lại xuất hiện tử thương, thiên trùng pháp tiềm lực cho dù cao hơn, nhưng so với Yêu tu có tu vi cao hơn quá nhiều, vẫn là quá mức miễn cưỡng.

Móng vuốt bắt lấy cái cổ Hoàng Thu Tử, để con mắt hắc trắng bệch, ngay tại lúc hắc sắp tắt thở, Vô Lượng Tử thúc

ngựa đuôi tóit.

Chương 541 - Thượng Tiên Giáng Lâm 2

Chương 541. Thượng Tiên Giáng Lâm 2

Vô Lượng Tử dùng kiếm gỗ đem Cương Thi bốn bề đánh bay, mang theo Hoàng Thu Tử trở về.

Hắn tu vi Kết Đan kỳ so với Cương Thi công kình thì nhanh hơn không ít, kỳ thật hoàn toàn có thể vứt bỏ đệ tử đạo quan tự hành bỏ chạy.

“Ta sẽ đứng chặn đường, Hoàng Thu Tử, ngươi để bọn hắn mau chóng rút lui khỏi đạo quan, có thể đi được nơi nào thì cứ đi.”

“Sur huynh...”

“Đi! !”

Vô Lượng Tử đi vào trước đường núi, tiếp lấy một cước đá văng Hoàng Thu Tử, cũng để những đạo sĩ theo tới đường cũ trở về.

“Bọn yêu nghiệt các ngươi, có biết thiên đạo huy hoàng, có biết Vô Vi Đạo? ! !”

Vô Lượng Tử râu bạc trắng đứng thẳng, thần sắc cực kỳ giống Thiên Đạo Tử một mình đối kháng vận mệnh, hai tay nắm thật chặt pháp khí kiếm gỗ không thả.

“Cái gì mà thiên đạo? Thật buồn cười...”

Vô Lượng Tử hai mắt bắn ra tinh quang, hắc trùng hóa nhập trong máu, chợt bộc phát ra tốc độ cực nhanh, đồng thời còn để phi kiếm ly thể vài tấc.

Một kiếm chém xuống, cái cổ Cương Thi kém chút đứt gãy, nhưng cũng vền vền như thế, sinh mệnh lực cường đại để hắn vẫn sống sót.

“Giết cái lỗ mũi trâu này! !”

Chúng Cương Thi nhào tới giống như nổi điên, dù là có lưu mấy vị đệ tử hiệp trợ, nhưng Vô Lượng Tử vẫn đã rơi vào hạ phong.

Hắn ráng chống đỡ lấy u nguyên, vết thương ần ần biến thành màu đen, kia là thi độc quá phá.

Vô Vi đạo quan ở đỉnh núi ngoại trừ đạo đồng, đạo sĩ rời đi không nhiều, dù là Thanh Tùng Tử cũng nhin không được nửa đường đánh trở về.

Rất nhanh liền có chút Cương Thi từ đường nhỏ leo lên tới bên trong sơn môn, cùng các đạo sĩ chém giết.

Số lượng tử thương tăng lên nhiều.

Thanh Tùng Tử lão đạo chạy vào trong chủ điện, vô lực quỳ rạp xuống trong đó.

Hắn dù là không tin Thượng Tiên tồn tại, nhưng lúc này lại khóc thỉnh cầu nói:

“Vô Vi đạo quan không thể hủy diệt a...”

“Vì sao không giáng lâm a, Thượng Tiên.”...

Tầng trắng non Tĩnh Châu, bình tĩnh tựa như mặt hồ không có chút rung động nào.

Bên trong Thành trấn cho dù là tên ăn mày cũng rất ít gặp.

Trong bóng tối nơi hẻo lánh nam tử trung niên tựa như yêu ma, sáu mắt bốn tay, đầu cạo trọc.

Dân chúng không dám tới gần người này, đem nam tử coi như Ác Quỷ để đối đãi.

Nam tử lâm bầm như bị điên:

” Cơ duyên Xá Lợi nói đến cùng ở đâu?”

“Rõ ràng là Tĩnh Châu...”

Đột nhiên bên tai của hắn vang lên thanh âm tuyệt vọng:

“Vì sao không giáng lâm a, Thượng Tiên.”

Tổng Tông Vô ngẩng đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào đã thấy huyết nguyệt giữa trời.

“Thì ra là thế.”

【 tiếp theo tiết tấu sẽ tăng nhanh, bộ phận lính cai ngục sẽ dần dần an bài đi vào Tĩnh Châu, tham dự vào tầng Tàn Nguyệt sắp hóa thành Hồng Hoang 】

【 Bí ẩn Tĩnh Châu ta sẽ dần dần vạch trần 】

Tổng Tông Vô ý thức mơ hồ, hoàn toàn là làm việc theo bản năng, không nghĩ tới vậy mà lại bị Xá Lợi mang đến Tĩnh Châu.

Mi tâm của hắn sinh ra chữ”Vạn”, bắt đầu nhúc nhích tựa như vật sống, một cỗ khí tức có khác với Cai Ngục Pháp dần dần bốc lên.

Tổng Tông Vô ngẩng đầu nhìn chằm chằm huyết nguyệt, ngón tay đặt ở mi tâm, cưỡng ép đem chữ Vạn phong ấn trở về.

Lúc này Tổng Tông Vô như trút được gánh nặng, nguyên bản thần sắc gần như nổi điên, giờ cũng khôi phục một chút, chí ít có thể nhìn thấy trong ánh mắt bộc lộ suy tư.

Tập âm tai hắn bên cũng biến mất.

“Xá Lợi... Bỏ qua bản thân là lợi...”

“Đây là tà đạo.”

Ngay tại trong lúc Tổng Tông Vô phân thân, bốn bề sự vật nhanh chóng biến ảo, trăng non đỉnh đầu cũng hóa thành Tàn Nguyệt, ánh sáng Hồng Nguyệt như máu vẫn như cũ.

Chờ lúc hẩn ý thức được Tỉnh Châu bị phân chia ra nhiều tầng, đã đi tới tầng Tàn Nguyệt, đang đứng tại trên đường phố tấp nập.

Bầu trời xuất hiện mặt trời mới mọc, bất tri bất giác ban đêm sắp trôi qua.

Dân chúng nhìn thấy một vị nam tử sáu mắt bốn tay đột nhiên hiện thân, lập tức bị giật nảy mình, nhao nhao tránh ra ngoài, sợ chọc giận đối phương.

Tổng Tông Vô thân ở vị trí tại biên giới Khánh Duyên trấn, nhưng mà bởi vì dị quỷ chiếm cứ, nên khí âm có vẻ cực nặng.

Mưa nhỏ rơi vào bên trong thành khu, cách đó không xa liền có thể nhìn thấy trường hà rộng mấy thước.

Số lượng Yêu tu cũng không nhiều, chỉ có lẻ tẻ mấy vị, tu vi cũng không tính quá cao.

Da của bọn hẩn bao trùm lấy rất nhiều vảy cá, trên cổ có thể nhìn thấy mang cá, tay thậm chí còn có bám vào một tầng màng mỏng.

Yêu tu chú ý tới Tổng Tông Vô, về sau liếc mắt nhìn nhau liền nhanh chóng vây quanh.

Tướng mạo Tổng Tông Vô khác hẳn với thường nhân, rất khó đem hẩn cùng Vô Vi đạo quan đánh đồng, cũng tưởng rằng thế lực dị quỷ ngoại lai.

Tại thời điểm Yêu tu dự định tiếp cận Tổng Tông Vô, trong dòng người cuộn cuộn, đem Tổng Tông Vô đẩy tới một hẻm nhỏ.

Thiếu niên hàng cá đem Tống Tông Vô kéo vào nơi hẻo lánh bí mật, ánh mắt lộ vẻ cực kì không thể tưởng tượng nổi, hô hấp cũng biến thành thô trọng.

Chương 542 - Đánh Cuộc 3

Chương 542. Thượng Tiên Giáng Lâm 3

Hắn cũng là đệ tử Vô Vi đạo quan, trước đây không lâu mới vừa xuống núi, bởi vì tu vi khá thấp, cho nên liền giấu ở Ngự thị để sống qua ngày.

Hắn thấy qua tượng nặn Thượng Tiên bên trong chủ điện sơn môn, không nghĩ tới vậy mà nhìn thấy tại bên trong Khánh Duyên trấn, cổ gan lớn đem Thượng Tiên mang rời khỏi phố xá sầm uất.

“Thượng... Thượng Tiên...”

Tổng Tông Vô hiệu kì hỏi:

“Người gặp qua ta?”

“Tại trong tông môn nhìn qua tượng nặn của Thượng Tiên ngài, ta... Ta...”

Tổng Tông Vô nhớ tới thanh âm tuyệt vọng bên tai, trong lòng đã nắm chắc, liền hỏi:

“Tông Môn các người ở nơi nào?”

Hàng cá duỗi ngón tay chỉ về Vô Vi đạo quan, bên trong miệng suy nghĩ lấy giải thích:

“Vẫn còn có chút khoảng cách, phải xuyên qua hai mảnh nông trường, bên trong liên quan đến địa bàn sơn tiêu, tốt nhất...”

Hắn tự mình nói, Tổng Tông Vô lại hai chân trầm xuống, toàn thân cơ bắp căng cứng, khí lực kinh khủng áp ủ ở trong đó.

Àm! ! !

Tại bên trong lúc hàng cá trợn mắt hốc mồm, vách tường bốn bề đổ sụp, mặt đất sinh ra cái hố cạn.

Tổng Tông Vô nhảy lên một cái, tựa như như sao băng bay thẳng chân trời, có thể thấy được hấn căn bản liền không có ý định đi bộ tiến về Vô Vi đạo quan.

Hấn có thể ần ần cảm giác được Vô Vi đạo quan ngay tại ngoại ô, giống như đang gặp lấy nguy hiểm, tự nhiên là không có quá nhiều do dự.

Dòng nước bên trong trường hà mãnh liệt, dị quỷ kinh ngư giống như phát giác được dị dạng, thân thể cao lớn nổi lên mặt nước, phun ra hơi nước bay thẳng Tổng Tông Vô.

Tổng Tông Vô thấy vậy cánh tay tụ lực, hướng phía hơi nước đột nhiên huy quyền.

Hơi nước nổ bể ra, cầu vòng treo không.

Trong lòng hấn sinh ra kinh ngạc, cánh tay lại có chút ít nhói nhói, nói rõ tu vi kinh ngư chí ít không kém gì chính mình.

Mà Tổng Tông Vô nhìn xung quanh, ý thức được quỷ vật tương tự bên trong Khánh Duyên trấn chỗ nào cũng có, trong lòng lập tức không dám khinh thường.

Sáu mắt trên trán của hấn lóe ánh sáng, khí tức tán phát thu liễm, biến mất trong tầng mây không thấy gì nữa.

Dị quỷ Kinh ngư phát ra tiếng kêu gào, nhưng mà nó rất nhanh liền chìm vào trong nước không động đậy được nữa, ngược lại là trong dạ dày chui ra không ít Yêu tu.

Nhưng so với khu thi hài thì sinh ra động tĩnh không lớn, Tổng Tông Vô cũng không có gây nên quá nhiều chú ý, đặc biệt lúc này còn tại đêm khuya.

Cho dù là Yêu tu chú ý tới, nhưng mà thế cục Khánh Duyên trấn bây giờ rất khẩn trương, bọn hắn cũng không dám tùy tiện xâm nhập địa bàn dị quỷ còn lại.

Tựa như mây mưa nổi lên, cũng biểu thị tất cả bình tĩnh sắp kết thúc.

Chiến đấu bên trong Vô Vi đạo quan vẫn đang tiếp tục, số lượng đệ tử đạo quan tử thương dần dần tăng nhiều, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Thi thể ngã xuống đất về sau, Cương Thi liền sẽ không kịp chờ đợi lao vào phía trên gặm ăn huyết nhục, đệ tử còn lại ngược lại có thể thu hoạch được một lát thở dốc.

Vô Lượng Tử cũng đã sắp chết, toàn thân tràn đầy vết thương lớn nhỏ không đều, ngay cả huyết dịch chảy ra cũng xen lẫn mùi thối rữa nát.

Mặc dù là đau khổ giãy giụa, nhưng cảm giác chỉ là khác nhau giữa chết sớm cùng chết muộn.

Thanh Tùng Tử quỳ gối trước mặt tượng nặn.

Hắn hiển nhiên mới vừa trải qua sinh tử đại chiến, hai tay thoát lực run rẩy, cách đó không xa thì là cỗ Cương Thi tàn phá không chịu nổi.

Cương Thi so với Yêu tu còn khó đánh hơn tượng tượng, trừ phi chém đầu, nếu không thì đều không chết được, nội tạng sớm đã không phải là điểm yếu.

Dòng máu của bọn nó còn có thi độc nồng đậm, đồng thời dựa vào nuốt huyết nhục liền có thể khôi phục thương thế bản thân, thậm chí tay chân gãy có thể mọc ra.

Thanh Tùng Tử thở dốc một lát, vẻ mặt hốt hoảng cầm lấy trường kiếm rách mướp, dự định tiến đến trợ giúp đệ tử đạo quan bên ngoài.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Một vị Cương Thi Kim Đan kỳ đi vào chủ điện, biểu lộ trêu tức nhìn xem Thanh Tùng Tử.

“Hồi lâu chưa trở lại tông môn, không nghĩ tới biến hóa to lớn như thế.”

Hắn quay đầu dò xét tượng nặn Thượng Tiên mới xây, ngữ khí coi nhẹ nói ra: “Thanh Tùng Tử sư thúc, ta nguyên bản liền bị các người lừa gạt đến đây tu đạo, kết quả người biết không?”

“Ta tại trà lâu đường phố Trường Ninh làm gã sai vặt ba năm, khi đó ta còn lời thề son sắt, cho rằng lúc gặp phải nguy hiểm lại có tông môn xuất thủ.”

“Kết quả thì sao, sau khi ta chết trọn vẹn bị phơi thây ba ngày.”

Ngữ khí Cương Thi tràn ngập oán độc, một mặt là nhận khi còn sống ảnh hưởng, một mặt khác là ánh sáng huyết nguyệt khiến cho hồn phách vặn vẹo.

Thanh Tùng Tử há hốc mồm, cũng không biết làm phản bác như thế nào.

Bây giờ Vô Vi đạo quan xác thực thể nhỏ, cho nên chỉ có thể không ngừng chiêu thu đệ tử, dùng người mới để duy trì quy mô.

Thanh Tùng Tử nhớ tới tiên thị trong mộng, nhin không được mở miệng nói ra: “Hiện tại khác biệt...”

“Có khác biệt gì, các người mỗi ngày chỉ biết bái tiên, thượng tiên có thể tới cứu các người sao?”

Chương 543 - Thượng Tiên

Giáng Lâm 4

Chương 543. Thượng Tiên Giáng Lâm 4

Cương Thi khuôn mặt vặn vẹo, trực tiếp dùng cánh tay quét qua, đem tượng nặn Thượng Tiên đánh thành mảnh vỡ, bụi mù tràn ngập đến trong chủ điện.

“Chỉ có Yêu tu mới là đại đạo, Tỉn Châu không cần cái Vô Vi Đạo gì...”

Ánh mắt hấn rơi vào bên trên tượng nặn Thiên Đạo Tử, móng tay đen như mực hướng hấn chớp tới.

Đúng lúc này, ngoại giới truyền đến thanh âm cuồng phong gào thét, ngay cả tiếng chém giết cũng bị át đi, giống như có cái vật nặng gì hạ xuống thẳng tắp.

Oanh! ! !

Nóc nhà chủ điện vỡ vụn thành cặn bã, vật nặng liên rơi vào vị trí tượng nặn Thượng Tiên nguyên bản, chỉ là bị tro bụi che đầy thân hình.

Thanh Tùng Tử định thần nhìn lại, thân ảnh bốn tay như ẩn như hiện:

” Không phải tượng nặn Thượng Tiên đã hóa thành mảnh vỡ, làm sao lại như vậy?”

Thanh âm trầm thấp vang lên.

“Vô Vi đạo quan vậy mà trở nên nghèo túng như thế, thực tế không nên.”

Tổng Tông Vô thở ra một hơi, cửa sổ rung động keng keng, bụi đất đều thổi đến bên ngoài, nam tử yêu ma sáu mắt bốn tay hiển lộ không bỏ sót.

Thanh Tùng Tử lâm vào thất thần, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh trống không.

Tựa như là Diệp Công thích rồng, khi thật nhìn thấy Long Vương xuất hiện tại trước mặt, Diệp công nhìn thấy bề ngoài hần dữ tợn, trong lòng liền cảm thấy sợ hãi.

Cương Thi có chút then quá hoá giận, thấy khí tức Tổng Tông Vô không hiện, vội vàng hướng phía hần nhào tới:

”Yêu tu ở đâu ra, dám can đảm nhúng tay Tĩnh Châu, bây giờ Thỏ Thiềm tiên sắp hàng thế, Vô Vi đạo quan nhất định phải hủy diệt! !”

“Lộn xộn cái gì?”

“Thỏ Thiềm tiên?”

Tổng Tông Vô nheo mắt lại, đưa tay về đầu Cương Thi dùng sức gảy ngón tay một cái.

Àm!

Đầu nổ tung lên giống như dưa hấu, Yêu tu cường đại không gì sánh được trong mắt Thanh Tùng Tử, trước mặt Tổng Tông Vô không chịu nổi một kích.

Tổng Tông Vô liếc mắt nhìn mảnh vỡ tượng nặn Thượng Tiên, sớm đã suy đoán là cách làm Nhậm Thanh.

So với biểu hiện cực đoan của Yêu tu, Vô Vi đạo quan xác thực càng thích hợp cùng Cai Ngục Đường hợp tác, thuật pháp tu luyện cũng có chút tương tự.

“Thượng Tiên, mau cứu nhóm chúng ta...”

Tổng Tông Vô thẳng thân cứng rắn phóng ra một bước, trong nháy mắt biến mất tại trong chủ điện.

Thanh Tùng Tử dùng cả tay chân leo đến cửa sổ, thấy được Tổng Tông Vô đi xuyên qua tất cả Cương Thi, lấy chỉ là dùng ngón tay điểm tại mi tâm bọn hắn.

Sắc mặt chúng Cương Thi đứng tại chỗ như thường, tựa như là bị thuật pháp dừng lại.

Tổng Tông Vô cũng không quay đầu lại tiến đến chân núi trợ giúp Vô Lượng Tử, phía sau là mười mấy thi thể phóng lên tận trời đầu, sau đó vô lực ngã xuống đất.

Trên đường núi, Vô Lượng Tử vẻ mặt hốt hoảng, mất máu quá nhiều dẫn đến đã sắp chết.

Hắn vẫn đang nhớ thương đệ tử đạo quan bên trong sơn môn, ráng chống đỡ lấy vung vẩy kiếm gỗ đã bị cắt thành hai mảnh, nhưng rõ ràng đã không thể gây tổn thương cho địch.

Kiếm gỗ vung không.

Vô Lượng Tử trầm nghĩ hồng bết, cuối cùng thở dài một hơi.

Tổng Tông Vô đi qua.

Vô Lượng Tử vốn cho rằng Cương Thi sẽ đem tự mình nuốt hầu như không còn, không nghĩ tới thân thể lại bị người kéo lên, Cương Thi hóa thành khối thịt bay đầy trời.

Bên trong miệng hắn bị nhét vào thảo dược chữa thương, ý thức cũng dần dần khôi phục.

Bóng lưng sáu mắt bốn tay để toàn thân Vô Lượng Tử rung động, hồi tưởng lại 365 vị Thượng Tiên bên trong ghi chép.

“Thượng Tiên, chứng môn Vô Vi đạo quan Vô Lượng Tử ở đây cung nghênh.”

“Chớ nói chuyện, nhắm mắt tu hành.”

Tổng Tông Vô đem Vô Lượng Tử đặt tại trên đất trống, tiếp lấy cầm máu trừ độc cho đệ tử còn lại, tránh cho bọn hắn chết oan chết uổng.

Ngay tại lúc hắn bận rộn mặt trời mới mọc dâng lên, biểu thị ban ngày đến.

Tổng Tông Vô âm thầm cân nhắc hỏi thăm tình huống Tĩnh Châu, lại cảm giác được mặt đất khẽ chấn động, đầu nguồn vậy mà đến từ dãy núi xa xa.

Thảm thực vật núi cao tràn đầy, dã thú loài chim đều mọc thêm mặt người, có vẻ dị thường cổ quái, đỉnh rừng cây phủ một tấm da chồn.

Thanh Tùng Tử tự lẩm bẩm:

“Thị tượng mới vừa kết thúc, kết quả đến phiên Thanh Khâu sao?”

Thanh Khâu Sơn mọc lên cao bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, yêu khí càng thêm nồng đậm.

Tổng Tông Vô sáu mắt tỏa ánh sáng, dùng Đế Thính Thuật quan sát đến xu thế sơn mạch, trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

“Các quỷ vật không lẽ giống như đang cố ý biết cải tạo hoàn cảnh Tĩnh Châu?”

“Chẳng lẽ là vì nghênh đón cái gọi là Thỏ Thiềm tiên giáng lâm?”

Tổng Tông Vô phát hiện so với Yêu tu, Vô Vi đạo quan xác thực không hợp nhau, trách không được sẽ bị coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Vô Lượng Tử cũng tỉnh lại, hấn ý thức được đệ tử phụ cận Thanh Khâu Sơn nhất định xuất hiện thương vong, không khỏi sinh lòng mê mang.

Hấn nhìn về phía châu mày Tống Tông Vô.

Tống Tông Vô có thể cảm giác được thời cơ tấn thăng Dương Thần cảnh ngay tại Tĩnh Châu.

Nhưng mà Nhậm Thanh đã tại Vô Vi đạo quan bố cục, khẳng định có ý nghĩa sâu xa, hấn cũng không có khả năng đi nơi khác.

“Trước thu dọn sơn môn, ta sẽ tọa trấn Vô Vi đạo quan.”

Chương 544 - Tìm Hiểu Khu Thi Hải

Chương 544. Tìm Hiểu Khu Thi Hải

Trên cành lá thưa thớt bao trùm lấy một tầng sợi nấm chân khuẩn màu đen, cho dù là thảm thực vật cũng tản ra mùi thối buồn nôn.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, rất khó tưởng tượng khu thi hải mấy ngày trước đây vẫn là một bộ phận Khánh Duyên trấn, bây giờ lại tựa như Hoàng Tuyền Địa Phủ.

A a a...

Thanh âm quạ kêu khàn khàn vang lên, con quạ lớn bằng con chó hoang lao tới, trong mắt đỏ như máu tràn đầy tham niệm áp chế không nổi.

Quạ đen bởi vì thân thể quá mức công kênh, đã đã mất đi năng lực phi hành, nhưng mà cánh tráng kiện vẫn như cũ có thể nhúc nhích rất nhanh.

Nhậm Thanh căn bản cũng không cần động thủ, bóng đen liền đem quạ đen thôn phệ.

Hắn đi vào đường phố Trường Ninh, về sau càng thêm khẳng định suy đoán bản thân, Tỉnh Châu theo thời gian, tất nhiên sẽ hóa thành hoàn cảnh cùng loại Hồng Hoang.

Hoàn cảnh này phi thường thích ứng Yêu tu, nhưng luôn cảm giác mục đích dị quỷ cũng không phải là như thế.

Nhậm Thanh đi lên phía trước, phòng ốc chỉ còn lại ba hai tòa, bên trong cũng không có cư dân tồn tại, gặp phải dã thú có

cổ mùi hôi thối.

Từ vết tích mặt đất đỏ có thể thấy được, dân chúng hẳn là rút lui hết rồi.

Ngay tại lúc hấn dự định tiếp tục đi đường, mặt đất sinh ra chấn động yếu ớt.

Nhậm Thanh không khỏi chau lông mày lên, đầu ngón tay thả ra điểm điểm hồn điệp hình chiếu, nhìn về phía đầu nguồn địa chấn, chính là Thanh Khâu Sơn ngoài thành.

Ngoại trừ khu cương thi, Thanh Khâu Sơn vậy mà thành cái thứ hai thế lực sinh ra kịch biến.

Hấn lập tức lo lắng lên Thanh Khâu Sơn không tính quá xa Vô Vi đạo quan, phạm vi dị quỷ Hồ Tiên ảnh hưởng sẽ từng bước mở rộng, không cần mấy tháng liền sẽ liên quan đến sơn môn.

Thời gian ngược lại đầy đủ để Vô Lượng Tử làm ra biện pháp tương ứng.

Nhưng thế lực còn lại rất có thể sẽ kiêng kị Vô Vi đạo quan bởi sẽ kích động Thanh Khâu Sơn ra tay thay, nói không chừng muốn sớm bóp chết bọn hấn.

Bởi vì tác dụng sương mù khu thi hài, hấn cũng không cách nào cảm giác được hồn điệp hình chiếu lưu tại bên trong Vô Vi đạo quan, không thì có thể nhờ vào đó nhắc nhở.

Nhậm Thanh đem ý thức đi vào tiên thị lao tù trong bụng.

Kết quả theo quan tài lão trong miệng biết được, Vô Lượng Tử bọn người đêm nay liền không có đi vào, trong lòng của hấn lập tức sinh ra dự cảm không tốt.

Nhậm Thanh quay đầu chuẩn bị đường cũ trở về, mặc dù bây giờ chạy trở về cũng không nhất định tới kịp, nhưng ít ra có thể cứu được đạo đồng.

Mắt thấy tiên thị mới vừa hình thành quy mô nhỏ, nếu là sơn môn Vô Vi đạo quan đột nhiên hủy diệt, tiếp sau muốn chiêu thu đệ tử sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Hắn vừa vặn đi ngang qua cây cỏ thụ đã nửa chết héo, bỗng sợt rề trong đất bùn duỗi ra, muốn hấp thu huyết nhục con mồi mới mẻ.

Bây giờ khu yêu thi hài khí đầy trời, quỷ vật giấu giếm trong đó căn bản không thể cảm giác ra được.

Biểu lộ Nhậm Thanh có chút không kiên nhẫn, cũng không có đi để ý tới yêu thụ, lòng bàn tay vung ra cái xương dũ tợn liên tục tiếp quản chặt lấy đối phương.

Xương liên hiện ra bụi màu đen, mặt ngoài còn lưu lại huyết nhục, đang điên cuồng hấp thu tinh hoa yêu thụ, sau đó huyết nhục giống như trở nên càng nhiều.

Àm! !

Yêu thụ hóa thành tiều tụy rơi xuống đất, khiến cho bùn đất bắn ra ngoài.

Long Xà Tích trải qua thuật pháp chủ thứ liên kết, liên sinh ra thuật biến, cũng không có phát triển theo hướng chuyển hóa hư thực như quỷ ảnh, mà là dần dần thuật biến theo phương hướng vật sống.

Nguyên vật liệu luyện hóa thành bản mệnh pháp khí nói là xương sống lưng Long Xà, nhưng bản thể của nó là gì, kỳ thật trong lòng Nhậm Thanh cũng không có đáp án.

Nhậm Thanh đi không được bao lâu, đột nhiên chú ý tới tiên thị nhiều thêm một cái thân ảnh quen thuộc.

Khóe miệng hắn giật một cái, bản thể vội vàng tìm cái hốc cây để tránh né, sau đó ý thức khổng chế điểm hồn rơi vào bên cạnh Tổng Tông Vô.

Tổng Tông Vô nhìn điểm hồn ba đầu từ trên xuống dưới, bên trong miệng không khỏi nói ra:

“Thuật pháp của ngươi quá mức lẫn lộn, lại không cách nào tiến thêm một bước, sau này chớ có lại hao tổn sức lực.”

Nhậm Thanh gật đầu, Trạch Tiên pháp xác thực tiềm lực có hạn như Tổng Tông Vô nói tới.

Nhưng mà nếu có thể tìm đến con đường phía trước, những cái Trạch nhân bên trong Cai Ngục Đường kia liền có cơ hội, hiện nay bọn hắn hẳn là bị giam tại trong dạ dày.

“Tổng tiên bối, ngươi làm sao lại tại Tĩnh Châu?”

“Ta từ Thủy Trạch đi bộ đến Tĩnh Châu, thời cơ đột phá Dương Thần cảnh hẳn là ngay ở chỗ này, chỉ là khó mà tìm được.”

Tổng Tông Vô hiển nhiên không có ý định trò chuyện công việc Dương Thần cảnh, hắn đem việc phát sinh ở Vô Vi đạo quan thông báo cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh nghe nói đến “Thỏ Thiềm tiên”, về sau trong lòng không khỏi cuồng loạn lên.

Thì ra dị quỷ đúng là huyết nguyệt quân cờ bày ra, chủ yếu vì tiếp dẫn tu sĩ Thỏ Thiềm ở cấp độ càng sâu hơn trong Tĩnh Châu đi vào tầng Tàn Nguyệt.

Chương 545 - Tìm Hiểu Khu Thi Hải 2

Chương 545. Tìm Hiểu Khu Thi Hải 2

Tu sĩ Thổ Thiềm hẳn là không cách nào thích ứng hoàn cảnh có nồng độ yêu khí hơi thấp.

Trách không được dị quỷ có thể bị Yêu tu tùy tiện nắm, bọn hắn được chế tạo ra chỉ là vì cải biến hoàn cảnh tầng Tàn Nguyệt.

Tổng Tông Vô mở miệng hỏi:

“Nhậm Thanh, phải chăng nên đem Vô Vi đạo quan rút lui khỏi Khánh Duyên trấn, đi vào thâm sơn hẳn là tương đối an toàn.”

Nhậm Thanh do dự mấy hơi sau đó lắc đầu, tỏ bị phá thì trướng nào được an toàn, một khi tầng Tàn Nguyệt hóa thành Hồng Hoang, nào có chỗ nào yên bình.

“Trước hết để cho Vô Lượng Tử triệu tập đệ tử trở về tông môn đi, đợi phạm vi ảnh hưởng của những cái dị quỷ kia càng lúc càng lớn, khẳng định sẽ thanh lý tàn đảng.”

Tổng Tông Vô lên tiếng nói ra:

“Nếu cần ta sẽ đi tự mình hộ tông.”

Hắn đột nhiên nghĩ đến thứ gì, biểu lộ trở nên ý vị thâm trường:

“Dị quỷ quả thật có thể cải biến hoàn cảnh, nhưng đừng quên Cai Ngục Đường cũng phi thường am hiểu phương diện này.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút lập tức kịp phản ứng, phong tỏa cấm khu cũng dùng thủ đoạn tương tự.

Dù là Tĩnh Châu không có lính cai ngục tồn tại, cũng cấy vào các loại vật liệu bên trong Đại Mộng các, khả năng này của lính cai ngục thậm chí càng viễn siêu dị quỷ.

Mà lại bọn hắn trong tay còn có sát khí là vật quý dị, có thể trực tiếp đem một mảnh khu vực hóa thành cấm khu, tác dụng đưa đến có thể mang tính chất quyết định.

Như thế xem ra, Cai Ngục Đường vẫn là có năng lực vật tay, chỉ là bên ngoài còn có Địa Tiên Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh suy nghĩ rồi nói:

“Chờ ta trở về lại nói, hắn là không cần mấy ngày.”

Tổng Tông Vô gật đầu nhắc nhở:

“Đệ tử đạo quan là có thiên phú tu luyện thuật pháp, kỳ thật có thể truyền thụ bọn hắn Cai Ngục Pháp.”

“Ân, Tổng tiên bối người lựa chọn chút thuật pháp để bọn hắn ném thử nhập môn đi.”

Nhậm Thanh đối với cái này cũng có cân nhắc, vốn nghĩ đợi quy mô đạo quan lớn chút lại áp dụng, nhưng không nghĩ tới cục diện Tĩnh Châu sẽ chuyển tiếp đột ngột.

Tổng Tông Vô không chút do dự liền đáp ứng, dù sao thời cơ nhất thời thoáng qua, hồi lâu cũng tìm không thấy.

“Người hiện tại thân ở nơi nào?”

“Khu thi hài, ta muốn đi tìm tòi nghiên cứu phía sau dị quỷ đến cùng cất giấu cái gì.”

“Tốt, ta nghe Vô Lượng Tử nói, trong vùng thi hài còn có chút đệ tử Đạo Môn chưa chết, nếu là người trùng hợp gặp được liền đem bọn hắn đón trở về.”

Hai người lại bàn bạc một lát, lập tức Tổng Tông Vô đặc biệt đi Đại Mộng các cùng đại mộng bí tàng một chuyến, đổi thuật pháp cùng vật liệu.

Vật liệu đều là các loại phân bón, hẳn là dùng để cải thiện ruộng đất bốn bề sơn môn.

Sau đó nhất định phải đem nông trường đem tới vị trí gần sơn môn hơn, ruộng đồng cũng phải giảm lượng tăng gia sản xuất, cần cải biến cây nông nghiệp.

Theo đạo lý những mảnh ruộng kia cũng vền vẹn biểu hiện giả dối cho ngoại giới.

Chợ quý cùng tiên thị sát nhập, về sau lương thực có thể nhờ vào đó bù đắp nhau, sau lưng Vô Vi đạo quan liền có thêm tài nguyên Tương Châu chống đỡ.

Nhậm Thanh chỉ cần làm rõ sâu cạn tu sĩ Thỏ Thiềm, liền có thể xác định đối sách tiếp theo.

Hắn trước đây tại Thanh Hư quan tiếp xúc qua tu sĩ Thỏ Thiềm, biết rõ hẳn là tự hành tu luyện, cũng không phải là sinh linh do huyết nguyệt tạo thành.

Nếu như cảnh giới tu sĩ Thỏ Thiềm có thể đạt tới Dương Thần cảnh trở lên, vậy Vô Vi đạo quan chỉ có thể thành thành thật thật đi vào lao tù trong bụng.

Nhậm Thanh đợi cho Tổng Tông Vô tấn thăng Dương Thần cảnh, về sau liền có thể cân nhắc chạy trốn.

Nhưng nếu là còn có Vô Vi đạo quan không gian sinh tồn, hẳn dự định lấy sơn môn làm trung tâm, tạo dựng ra một tòa thành lũy kiên cố không gì sánh được.

Nhậm Thanh cường chế tạp niệm trong lòng, tiếp tục đi tới chỗ sâu khu thi hài.

Bước chân hắn bắt đầu dần dần tăng tốc, ngày đi trăm dặm.

Bên ngoài khu thi hài mặt trời chói chang, nhưng nơi đây vẫn tràn ngập sương mù.

Dù là Nhậm Thanh đi gần bốn canh giờ, cũng không có gặp được bất luận cái dân chúng gì, giống như khu thi hài biến thành một mảnh tử địa.

Mà lại cũng chưa từng nhìn thấy đầu thi tượng to lớn kia.

Nhậm Thanh coi sương mù là giống như kiêu ma giấu đường, đi một lúc thì cuối cùng mới phát hiện khác lạ, chỉ là tình huống có chút quỷ dị.

Đạp vào mi mắt là nắm mồ đầy khắp núi đồi, gần như không nhìn thấy phần cuối.

Khoảng thời gian bố trí các nắm mồ vừa đúng, giống như trong đó tồn tại một loại quy luật nào đó, liếc nhìn lại có cảm giác mỹ cảm đối xứng.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng đảo qua mộ phần, bên trong chỉ có tấm chiếu rơm, lại không thấy cái thi thể gì, cũng không biết đi hướng nơi nào.

A a a...

Mấy cái quạ đen vây quanh mộ bia, giống như muốn tìm tề phẩm có thể dùng ăn.

Còn có dân chúng đi xuyên qua trước phần mộ, bọn hán chỉ còn da bọc xương, hiển nhiên tại phía dưới yêu khí ăn mòn đã tới gần bỏ mình.

Bọn hán nhìn thấy Nhậm Thanh, phản ứng đầu tiên chính là cảnh giác.

Chương 546 - Tìm Hiểu Khu Thi Hải 3

Chương 546. Tìm Hiểu Khu Thi Hải 3

Khi Nhậm Thanh tới gần, lão nhân nhiều tuổi nhất trong đó mở miệng nói ra:

“Hậu sinh đi ra, mộ phần nơi này không tới phiên ngươi.”

“Nếu như ta muốn ở chỗ này thì sao?”

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...”

Cái trán lão nhân nổi lên gân xanh, hít thở không thông, lập tức không có sinh tức.

Nhậm Thanh vừa định xem xét thi thể lão nhân, mấy người chung quanh lại lộ vẻ mặt vui mừng, sau đó mang thi thể cất đặt tại bên trong mộ phần đã đào xong.

Bọn hắn vừa ra hiệu Nhậm Thanh ở bên cạnh đừng chuyển động, vừa nhanh chóng đem thi thể vùi lấp.

Ngay sau đó một tòa mộ bia chậm rãi từ mộ phần mọc ra, phía trên có khắc tin tức trong lúc sống của lão nhân, còn có cái dấu ấn bàn tay nhàn nhạt.

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm thi thể lão nhân, nhưng thi thể ngay tại dưới mí mắt đột ngột biến mất.

“Đến cùng gặp phải cái tình huống gì?”

Sắc mặt nam tử trung niên cảm xằng sắt lộ vẻ uất hận, nhưng chỉ là nhìn chăm chú vào con mắt Nhậm Thanh, thần sắc liền trở nên hoảng hốt.

Nhậm Thanh liên tiếp hỏi vài câu, nam tử trung niên cũng có vẻ ấp úng, hiển nhiên là nhận yêu khí ảnh hưởng, hồn phách đã không trọn vẹn.

Hắn thấy vậy nhìn xung quanh, quỷ ảnh ở lòng bàn chân bắt đầu sôi trào lên.

Lập tức Nhậm Thanh giảm nhẹ mặt đất, quỷ ảnh xông vào bên trong thổ nhưỡng, trực tiếp lan tràn vài trăm mét xuống phía dưới, rất nhanh liền phát hiện dị dạng.

Thi tượng vậy mà chôn ở lòng đất, quanh thân do rất nhiều xích sắt trói, thi thể lão nhân kia hẳn là bị xích sắt kéo vào chỗ sâu.

Nhậm Thanh hít vào một hơi, vô quỷ đem cảm giác tồn tại nuốt đến trình độ như có như không.

Tiếp sau đó thân thể của hắn cùng quỷ ảnh tương dung, lập tức hóa thành quỷ ảnh Long Xà trăm mét, xem thổ nhưỡng là không có gì, trực tiếp hướng thi tượng chui vào.

Đồng thời điểm hồn trong nê hoàn cung lại nhận được thi tượng cầu cứu.

Thi tượng giống như có thể cảm ứng được Nhậm Thanh tồn tại, bên trong ý niệm truyền đến tràn ngập cấp bách, thậm chí còn có chút khinh miệt đối với hắn.

“Chỉ là tiểu yêu mà lãnh đạm như thế, lập tức đến giúp ta thoát khốn.”

“Mẹ nhà mày.”

Nhậm Thanh chặt đứt ý niệm, nhìn xem đầu thi tượng to lớn gần trong gang tấc kia, cùng các loại bố trí của Yêu tu trong cơ thể hắn.

Hiểu rõ cách làm của Yêu tu, về sau hắn đột nhiên có cái ý nghĩ to gan.

Nhậm Thanh nguyên bản cũng cảm giác quan hệ giữa Yêu tu và dị quỷ cũng không phải là đôi bên cùng có lợi, bây giờ thấy thi tượng thì càng chắc chắn điểm ấy.

Mặc dù trong đầu hắn có rất nhiều đáp án rồi, nhưng trước tiên vẫn là cần phải hiểu rõ ràng tình huống.

Nhậm Thanh đi xuyên qua đất, hoàn cảnh không ánh sáng để hắn như hổ thêm cánh.

Hắn hiện tại đang ở một cái động không lồ rộng rãi lớn trăm mét, dưới đáy đầm lầy sền sệt màu vàng xanh lá, tản ra mùi thối khó ngửi.

Thi tượng thì bị treo ở giữa không trung, vô số dây xích đi qua thân thể nó.

Xương sống lưng nó đã hiển lộ hơn phân nửa, bên ngoài thân giống như là chỗ quặng mỏ bị khai thác, hàng trăm hàng ngàn dân chúng đang đào móc lấy huyết nhục.

Bên cạnh quặng mỏ còn có mười cái đồng đất, bên trong có thể cảm nhận được nhiều phần yêu khí cường đại, đầu nguồn dây xích cũng chính là Yêu tu trong đó.

Trên đất trống là một tòa tế đàn đơn sơ, từ huyết nhục chồng chất mà thành, điêu khắc các loại đường vân như mặt trăng, rõ ràng cùng tu sĩ Thổ Thiềm có quan hệ.

Khu mỏ quặng quy mô không lớn, dù sao thi tượng vừa mới thuế biến không bao lâu.

Nhậm Thanh nương tựa theo quỷ ảnh cùng vô quỷ, không hề cố kỵ tới gần thi tượng.

Hắn phát hiện dân chúng đã thi hóa, thậm chí có không ít người hoàn toàn không có hồn phách.

Bán thi tại dưới tác dụng pháp khí, động tác đào mỏ cứng ngắt.

Thi thể mỗi vận chuyển tới thì bị tùy ý vứt bỏ tại bên trong quảng mỏ, bởi vì yêu khí do thi tượng tán phát, cũng không lâu lắm liền bò lên.

Nhậm Thanh đột nhiên có chút lý giải, Yêu tu Cương Thi vì sao muốn đem tất cả dân chúng cũng thi hóa.

Bán thi lao động, không cần nghỉ ngơi, cũng không cần đồ ăn, ngoại trừ không cách nào sinh sôi, gần như không có khuyết điểm.

Yêu tu đóng vai là người quản lý, dùng pháp khí giống như chiêng đồng chỉ huy bán thi, cùng vận chuyển huyết nhục đến chỗ tế đàn.

Đại bộ phận huyết nhục cũng bị Yêu tu bên trong đất nuốt, chỉ có một phần nhỏ sẽ làm vật liệu tế đàn, dẫn đến tiến độ phi thường chậm chạp.

Làm sao cảm giác tình huống thi tượng không thể lạc quan, lại bị Yêu tu gắt gao trói buộc trong lòng đất, có cảm giác như đang tát ao bắt cá.

Nhậm Thanh lộ ra nụ cười trên nỗi đau của người khác.

Hắn dựa vào năng lực vô quý, ngoại trừ nguy thi tượng Dương Thần cảnh ra, căn bản Yêu tu còn lại không thể nhận ra cảm giác đến chính mình.

Dù sao hạn mức cao nhất của Yêu tu chính là Nguyên Anh kỳ, cũng chính là trình độ Âm Sai cảnh, hơn nữa còn dựa vào đường tắt.

Chương 547 - Đòi Lại Tiền Lãi

Chương 547. Đòi Lại Tiền Lãi

Nhậm Thanh không có khả năng để vô quý thời gian dài nuốt cảm giác tồn tại, nếu không sẽ dẫn đến cảm giác tồn tại mãi mãi tồn thất.

Nhậm Thanh cũng không muốn bị thế gian lãng quên.

Hắn duy trì lấy hình thái Long Xà quý ảnh, nhưng mà thân thể bị thu nhỏ đến hai ba mét, du tẩu ở giữa các xích sắt như là bóng ma.

Thi tượng mơ hồ phát giác được Nhậm Thanh, nghi hoặc vì sao có đồng loại tu vi yếu ớt như thế có thể đào thoát Yêu tu không chế, đồng thời trong lòng sinh ra một cỗ phản nộ vì bị không đề ý tới.

Lòng đất khẽ chấn động.

Ý đồ của hắn là hiển rõ ràng người đến, thế nhưng bản thân bị khóa chết, muốn tránh thoát hiển nhiên không thực tế, ngược lại khiến cho máu từ vết thương chảy thành sông.

Tiên huyết từ thân thể chảy đến đầm lầy, mấy đầu cá sấu dài bảy, tám mét bên trong du động, ánh mắt ngo ngoe muốn động.

Thi tượng thử mấy lần đành phải từ bỏ, dứt khoát nhắm mắt lại không động đậy được nữa.

Đột nhiên xuất hiện động tĩnh đưa tới Yêu tu chú ý, không ít người từ bên trong đồng đất đi ra, mặt mũi tràn đầy kinh

ngạc nhìn xem thi tượng.

Chỉ có bán thi không phản ứng chút nào, tiếp tục lấy lặp lại công việc đào móc.

Chúng Yêu tu thật tình không biết, bóng đen mà mắt thường không thể tra đã đi tới lưng thi tượng, nhưng mà bí mật giấu ở trong góc tối.

Bán thi vây quanh xương sống lưng khai thác huyết nhục, cảnh tượng yên tĩnh lại buồn tẻ.

Cương Thi Yêu tu lười biếng tụ tập trong góc, bọn hắn thỉnh thoảng sẽ nói chuyện phiếm vài câu, phần lớn thời gian cũng đang thưởng thức huyết nhục.

Đỗ Phương dựa theo con đường đặc biệt xem xét tình huống các bán thi.

Bề ngoài hắn cũng chỉ ngoài ba mươi, kì thực tính cả thời gian chôn dưới đất, đều đã sáu bảy mươi tuổi, sau khi bị Yêu tu đào ra chuyển hóa làm Cương Thi thì có vẻ cực kì mục nát không chịu nổi.

Đỗ Phương chủ yếu phụ trách chính là khu mỏ thịt góc đông bắc, dưới tay tổng cộng có trên trăm tên bán thi, tại khu thi hài xem như một cỗ thể lực không nhỏ.

Thi tượng đột nhiên sinh ra động tĩnh, khiến cho bộ phận thịt từ đỉnh trượt xuống, đúng lúc đập chết hai tên bán thi vận chuyển thịt.

Đỗ Phương thấy vậy vội vàng tiến đến xem xét, phát hiện bán thi đã bị ép thành thịt nát xương tan, về sau biểu lộ trở nên khó coi.

Người sống cùng người chết khu Thi hài gần như đều đã hoàn thành thi hóa, mỗi ngày bán thi mới càng ngày càng ít, mỗi bộ bán thi cũng rất trân quý.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đỗ Phương đánh giá dây xích, thấy dây xích vẫn có thể trôi buộc chặt thi tượng, liền cũng không có để ý quá mức.

Hắn tùy ý kéo xuống cái cánh tay bán thi, đặt ở bên trong miệng nhai nuốt lấy.

Đột nhiên, trong lòng Đỗ Phương sinh ra một cỗ bồi rối, đây là sau khi hắn trở thành Cương Thi Yêu tu chưa hề gặp qua, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

Nhưng khôn ý căn bản không cách nào áp chế, ngược lại theo thời gian trôi qua càng ngày càng nghiêm trọng.

Ánh mắt hắn mờ mịt, lập tức liền bị giật mình tỉnh lại, phía sau lưng lập tức bị mồ hôi lạnh thấm ướt, biểu lộ kiêng kỵ trái nhìn phải ngóng.

Chẳng biết tại sao, Đỗ Phương cảm giác có chút không thích hợp, nhưng là lạ ở chỗ nào thì nói không được.

Hắn lấy ra pháp khí không chế bán thi, trầm mặt hô:

“Người chết làm việc, người sống chớ gần...”

Đỗ Phương câu thông lấy chiêm đồng, vốn cho rằng bán thi bốn bề sẽ dựa theo ý nghĩ của hắn hành động, nhưng không nghĩ tới vậy mà không ai nghe mình.

Hắn mày nhíu lại gấp gáp đi về phía bán thi, kết quả càng đi thì cách càng xa.

Đỗ Phương tưởng rằng bán thi xảy ra vấn đề gì, phát tay chào hỏi với Yêu tu đang ở cách đó không xa, bên trong miệng còn liên tiếp la lên.

Kết quả Yêu tu giống như là không có nghe được.

Đỗ Phương lâm vào sợ hãi, chạy tới hướng đồng đất giống như là chụp vào cây cỏ cứu mạng, nơi đó có Cương Thi Yêu

tu cảnh giới càng cao thâm hơn.

Nhưng hắn còn chưa đi mấy bước đường, cảm giác tia sáng xung quanh dần dần âm đạm.

Lúc đầu lòng đất tương đối đóng chặt lại, cho nên chỉ có mấy ngọn nến đèn chiếu sáng, nhưng mà dựa vào thị lực của Yêu tu thì vẫn là có thể thấy rõ.

Tình huống Đỗ Phương hoàn toàn khác biệt, giống như là tia sáng cường ép bị bóc ra.

Sương mù nhàn nhạt vô cơ phiêu đăng lên, hàn ý thấu xương từ đó thẩm thấu ra, bán thi bên trong tầm mắt đang biến mất từng cái.

Đỗ Phương không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm thi tượng, hắn hoài nghi là kinh động đến dị quỷ.

“Cũng nói Thỏ Thiềm Tiên sắp giáng lâm, trưởng lão hết lần này tới lần khác còn muốn làm thiêu thân.”

“Mẹ nó mẹ nó...”

Hắn có chút sụp đổ mắng thăm, tần suất bước chân không ngừng tăng tốc, ý đồ xông ra khỏi hắc ám một lần nữa trở lại địa phương an toàn.

Chương 548 - Đòi Lại Tiền

Lãi 2

Chương 548. Đòi Lại Tiền Lãi 2

Nhưng Đỗ Phương giống như bị kéo vào Địa Ngục vô biên, mặc dù có thể nhìn thấy bán thi cách đó không xa, nhưng khi đến gần thì cũng chỉ có một cái bóng mờ.

Hắn kinh sợ quay đầu đi.

Tê tê tê...

Một loại thanh âm nào đó giống như cự thú hô hấp truyền đến, tại trong bóng tối yên tĩnh thì có vẻ đột ngột không gì sánh được, để tốc độ nhịp tim hắn đạt đến cực hạn.

Ngay sau đó Đỗ Phương phát hiện, nguyên bản một đầm nước đọng hắc ám vậy mà sôi trào lên, hắc ám bọc lại thân thể của mình.

“Tiểu nhân cũng không phải là cố ý trêu chọc, thật sự là bốn vị thi tiên kia an bài, bọn hắn cố ý đem thi tượng coi như chất dinh dưỡng.”

Đỗ Phương vội vàng quỳ trên mặt đất, dùng sức đập đầu, tiên huyết cũng chảy ra.

Sau khi hắn đập đầu đột nhiên phát giác được cái gì, vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, lập tức bị cảnh tượng trước mắt hù đến ngu ngơ tại nguyên chỗ.

Thấy được quái vật khổng lồ giống như long giống như rắn mở to hai mắt đỏ như máu, cái trán nó còn có ba cái tròng mắt quỷ dị khó hiểu, để cho người ta không rét mà run.

Long Xà quý ảnh há miệng, một ngụm đem Đỗ Phương nuốt vào trong bụng, hẳn tuyệt vọng gào thét, nhưng rất nhanh liền bị bóng tối bao trùm.

Nhậm Thanh đem linh trí Đỗ Phương đánh tan, về sau chỉ phí phí nửa canh giờ liền lợi dụng nhập mộng, đem ký ức hoàn toàn tiêu hóa hết.

Cũng dẫn đến Đỗ Phương triệt để thành cái xác không hồn hoàn toàn không có hồn phách.

Mặt Nhậm Thanh lộ vẻ cổ quái.

Hắn đem trong trí nhớ cũng nhìn lướt, không nghĩ tới Yêu tu vậy mà trời sinh mang theo phản cốt.

Cương Thi Yêu tu thông qua thi tượng biết được, sau khi Tĩnh Châu đầy đủ tràn đầy yêu khí, cái gọi là Thỏ Thiềm Tiên liền sẽ giáng lâm tầng Tàn Nguyệt.

Bọn hắn lưng tựa di quý tu hành, vốn nên là cùng một trận doanh mới đúng.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Cương Thi Yêu tu từ đầu tới đuôi đều là đem di quý coi như tài nguyên để tu luyện, đối với Thỏ Thiềm Tiên không có chút hiểu biết nào.

Đổi lại là Nhậm Thanh cũng sẽ chột dạ.

Từ đó làm cho Cương Thi Yêu tu ở mặt ngoài là dựng tế đàn để tụ tập yêu khí, quét sạch Vô Vi đạo quan, nhưng kì thực đối với Thỏ Thiềm Tiên cũng không có chút tín nhiệm nào.

Bọn hắn lợi dụng thi tượng ý đồ đột phá hạn chế Yêu Anh kỳ, nhưng lại không dám đem sự tình làm hết sức, liền đưa đến cục diện bây giờ.

Tụ khí tế đàn đúng là xây dựng ra, nhưng mà tiến độ lại giống như lừa gạt người.

Nhậm Thanh muốn làm chính là để Yêu tu cùng Thỏ Thiềm Tiên triệt để phản chiến, chí ít không thể để cho Yêu tu trợ giúp Thỏ Thiềm Tiên để tìm lợi ích phù hợp hơn.

Chỉ có điều đáng tiếc, hiện nay còn không phải thời điểm cùng Yêu tu trở mặt...

Nhậm Thanh làm sao lại quên việc Cương Thi Yêu tu đánh lên Vô Vi đạo quan, trước tiên cứ lấy lại phần tiền lãi, về phần tiền vốn để tương lai rồi nói.

Dưới khổng chế của hắn, quỷ ảnh bám vào trên Long Xà Tích, giống như một cái xương châm sắc bén hung hăng đâm vào bên trong máu thịt của thi tượng.

Bắt đầu quay tròn.

Lúc mới đầu thi tượng chỉ cảm thấy hơi đau, nhưng rất nhanh liền không còn bình tĩnh, đau đớn trong chỗ sâu cơ thể càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn vung cái vòi voi hẹp dài lên, tiếng vang nặng nề điếc tai nhức óc, thậm chí khiến cho cư dân Khánh Duyên trấn ở bên ngoài đều có thể phát giác được.

Long Xà Tích trực tiếp tiến vào bên trong xương sống, sau đó điên cuồng hấp thu cốt tủy.

Nhậm Thanh hơi có chút tiếc nuối, đừng nhìn thể tích thi tượng to lớn, nhưng cốt tủy bên trong xương sống cũng không nhiều, chẳng mấy chốc Long Xà Tích sẽ thôn phệ hầu như không còn.

Thi tượng lập tức phát điên, mặc cho xiềng xích vạch ra thương thể lớn nhỏ không đều, nó cũng muốn liều mạng đem dị vật bên trong xương sống lấy ra.

Hắn ý thức được là Nhậm Thanh đang quấy phá, bên trong miệng phát ra tiếng gào thét không rõ ràng cho lắm.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho những bán thi ở gần dây xích tử thương thảm trọng, thậm chí còn có mấy vị Yêu tu rơi xuống đầm lầy, cuối cùng bị cá sấu cắn xé thành thịt nát.

Bốn luồng khí tức Yêu Anh kỳ đồng thời bộc phát.

Trưởng lão từ bên trong đồng đất đi ra, toàn thân cũng trói lấy rất nhiều dây xích, nhưng mà chỉ có bộ phận là kết nối với thi tượng.

Bọn hắn liếc mắt nhìn nhau, tiếp sau đó dùng xiềng xích trấn áp thi tượng.

Đừng nhìn trưởng lão có bốn người, sự thật lại là dùng chung hồn phách, trách không được có thể tấn thăng Yêu Anh kỳ, tất cả đều có dính tới đặc thù thể chất.

“Thi tượng chân nhân, nhóm chúng ta đang giúp người siêu thoát, chớ có lại phản kháng! ! !”

Khóe miệng Nhậm Thanh giật một cái, lời nói mạo ngạn lừa đảo trắng trợn như thế cũng nói được.

Thi tượng run rẩy càng thêm kịch liệt, trưởng lão cũng không có ý định vạch mặt, đem yêu khí bản thân từ xiềng xích rót vào trong cơ thể hắn.

Thương thế ngược lại là dần dần ổn định lại, nhưng Nhậm Thanh cũng không có dự định ngừng.

Chương 549 - Hàn Lập

Chương 549. Hàn Lập

Thi tượng cốt tủy là bị hút khô, Long Xà Tích cũng mọc ra không ít huyết nhục, hắc đột nhiên lại sinh ra hứng thú đối với bản thân dị quý.

Mặc dù yêu thị có mở hay không, có thể hiểu rõ ràng dị quý là hình thành như thế nào cũng rất có dụng hoặc.

Ánh mắt Nhậm Thanh không có hảo ý, cả người hóa thành bóng mờ tiến vào huyết nhục, căn bản không có gây nên Yêu tu chú ý.

Nội bộ Thi tượng cấu tạo cực kì đặc thù, có thể khẳng định cũng không phải là tự nhiên dẫn sinh.

Cũng không phải cái quý vật đặc thù gì, rõ ràng là pháp khí huyết nguyệt chế tạo ra, từ bên trong tin tức của hệ thống cũng có thể nhìn ra một chút.

【 Yêu binh 】

【 Pháp khí do huyết nguyệt thai nghén mà thành, để mà chứa đựng phóng thích yêu khí. 】

Nhậm Thanh nhìn thấy bên trong máu thịt che kín bởi đường vân không hiểu, bắt nguồn hẳn là vị trí ở trung tâm, khiến cho thi tượng có thể tản mát ra yêu khí cường đại.

So sánh với nó, xương cốt quá mức bình thường, hẳn là chỉ là dùng làm chèo chống thân thể, cũng không thấy nội tạng mạch máu, không cần tiêu hao đồ ăn.

Nhậm Thanh vẫn lấy bí mật làm chủ, dứt khoát dọc theo đường vân đi tới nơi bắt nguồn.

Cẩn thận tìm vài vòng, về sau hần tại phần ngực bụng thi tượng tìm được cội nguồn yêu khí, lại là viên thịt lớn bằng nắm đấm.

Viên thịt không ngừng nhảy lên, khi co bóp có yêu khí to lớn đột nhiên xuất hiện.

Nhậm Thanh đem trọng đồng phát triển đến cực hạn, lại dùng mộng chủng gia trì thị lực, đường vân rườm rà bên trong viên thịt lập tức đập vào mi mắt.

Hần không khỏi nhập thần, viên thịt giống như là một loại pháp khí nào đó luyện chế mà thành, nhưng phức tạp hơn rất nhiều so với Quỷ Thai Luyện Khí pháp.

Nhậm Thanh đem đường vân vẽ ở bên trên thư tịch, nói không chừng có cơ hội có thể ném thử phục chế.

Chỉ tiếc đường vân là không ngừng biến ảo, muốn bằng mắt thường ghi chép lại không thực tế, trừ phi có vật thật để so sánh thời thời khắc khắc.

Nhậm Thanh mấy lần đưa tay về viên thịt, bất quá cũng bị hần cố kiềm nén lại.

Nếu dễ đối phó dị quỷ như vậy thì tầng Tàn Nguyệt sẽ không trải rộng, viên thịt bị hao tổn rất có thể sẽ dẫn đến thi tượng sinh ra bạo động.

Cũng may Nhậm Thanh biết rõ bên trong Thần nhai có canh người cái gỗ mỡ cầm, đợi có cơ hội liền đi chộp tới để tìm hiểu, nhìn xem quả cầu thịt này có diệu dụng gì.

Hần một lần nữa trở về xương sống lưng thi tượng, tiếp theo từ lao tù trong bụng lấy ra các loại vật liệu, sau đó mượn nhờ Long Xà Tích khắc họa lên.

Nhậm Thanh chọn là một đốt xương sống lưng nào đó, mà thi tượng khoảng chừng mấy trăm đốt xương sống lưng.

Động tác của hần tinh chuẩn không gì sánh được, mặc dù có lưu lại vết tích, nhưng thi tượng sẽ chỉ phát giác được tê dại, nên sẽ không nháo lật trời.

Nhậm Thanh đem vật liệu mài thành bụi phấn bôi lên đến xương sống lưng, cùng sử dụng yêu khí ủ nuôi, còn lại toàn bộ dựa theo quy cách xử lý luyện chế huyết nhục pháp khí.

Thi tượng vốn là đã là mục nát, cộng thêm xương cốt rêu rĩa không đáng kể, vậy mà thật bị hần luyện thành.

Mặc dù là lý do an toàn, Nhậm Thanh dùng chính là Luyện Khí pháp thô ráp nhất, dẫn đến khí tức tán phát phi thường không rõ ràng.

Nhưng pháp khí chính là pháp khí, hoàn toàn có khác với hệ thống bản thân thi tượng.

Nhậm Thanh vẫn không có ý định dừng tay, lợi dụng Trạch Sa bôi lên tại mặt ngoài xương sống lưng, khiến cho nó biến thành quỹ thai khí.

Cho đến lúc này, thi tượng mới phát giác dị dạng, nhưng mà cũng chỉ là khê lay động nửa dưới thân thể mình, căn bản không có ý thức được cái gì.

Nhậm Thanh đang lo lắng phải chăng có nên đem quỹ dị vật dung nhập bên trong xương sống lưng, bản thân quỹ thai khí lại đồng hóa xương cốt bốn bề bằng tốc độ chậm rãi.

“Còn có loại sự tình này...”

Hần thấy vậy thì cũng không còn tiếp tục luyện chế.

Nhậm Thanh rất hiếu kì khi Cương Thi Yêu tu phát hiện trong cơ thể thi tượng có hai cỗ ý thức sẽ phản ứng như thế

nào, đồng thời quỹ thai khí ở trong đó còn có thể bị tùy tiện không chế.

Dựa theo lẽ thường tới nói, Yêu tu lấy quỹ thai khí làm chủ thì xác thực sẽ có lợi ích hơn.

Nhậm Thanh không khỏi phát ra cười quái dị, với hấn mà nói, đây chỉ là ám thủ bố trí cũng được mà không có cũng không sao, quỹ thai khí hoàn thành đồng hóa thì còn phải một đoạn thời gian.

Mặc kệ thế nào, có thể lưu lại không ít phiền phức cho Yêu tu cùng dị quỷ.

Nếu như thuận lợi, Nhậm Thanh thậm chí có thể cân nhắc sẽ quay lại khu thi hài, đem quỹ thai khí luyện hóa thành trình độ Bán Thi cảnh.

Hắn lặng lẽ từ trong cơ thể thi tượng chui ra, nhìn xung quanh thấy khu mỏ đã bình tĩnh trở lại.

Bán thi giảm bớt một phần ba, hiệu suất xây dựng tế đàn thì càng thấp, thậm chí tốc độ khai thác cũng không có nhanh bằng vết thương khôi phục.

Tiếp sau đó khẳng định Cương Thi Yêu tu sẽ thu thập thi thể, nếu không số lượng bán thi còn thiếu rất nhiều.

Bởi vậy có thể thấy được, Vô Vi đạo quan nhất định phải mau chóng đem đệ tử bên ngoài triệu hồi, để tránh xuất hiện tử thương số lượng lớn.

Nhậm Thanh nhớ tới lời nói Tống Tông Vô, không khỏi bắt đầu tìm kiếm tại khu mỏ quặng.

Hắn rất nhanh liền phát hiện bên trong đồng đất có khí tức người sống, còn có thể mơ hồ cảm nhận được hắc trùng tồn tại, hẳn là chính là đệ tử Vô Vi đạo quan rời núi.

Tám thành bởi vì trưởng lão yêu tu khi tu hành cần bổ sung tiên huyết.

Đệ tử Đạo quan bị dây xích cột, đặt ở bên trong hắc quan, vết thương chỗ cổ hắc đang không ngừng chảy ra vết máu.

Nhậm Thanh vừa định đem bọn hắc thu hồi vào lao tù bụng trong, kết quả một cái quan tài xuất hiện động tĩnh, có cái hắc trùng đem đình tán phong kín cạy mở.

Thừa dịp trưởng lão đang trấn áp thi tượng, Hàn Lập cẩn thận nghiêm túc chui ra khỏi quan tài.

Hắn dựa vào Đại Mộng chân nhân sớm đã thức tỉnh, chỉ là biết rõ cũng không phải thời cơ tốt nhất, liền trốn ở trong quan tài âm thầm chờ đợi.

Bây giờ vừa vặn thi tượng kịch biến, Hàn Lập không chút do dự bắt lấy cơ hội.

Hắn không chế hắc trùng đem bản thân cùng bóng mờ dung hợp, từ góc tường rón rén đi ra khỏi đóng đất, kết quả ngu ngơ tại nguyên chỗ.

Chương 550 - Hàn Lập 2

Chương 550. Hàn Lập 2

Trong động đất có vẻ phức tạp không gì sánh được, muốn tiến về ngoại giới, nhất định phải thông qua từng cây xiềng xích, còn phải tay không đào lên mặt đất.

Hàn Lập ngấm lại cũng không thực tế.

Hắn cưỡng ép tỉnh táo lại, lập tức bắt đầu kế hoạch lên chạy trốn công việc.

Đầu tiên muốn đem đồng môn cứu ra, nhưng không có chút trợ lực nào cũng có thể gây nên Yêu tu chú ý, phải cho mình một chút nắm chắc.

Tiếp theo còn phải để cho tràng diện hỗn loạn lên.

Hàn Lập lập tức phun ra cái đĩnh tán to bằng ngón tay, cũng không phải là từ trên quan tài giam giữ lấy được, mà là một cái pháp khí hiếm thấy.

Hắn xung, ánh mắt rơi vào bên trên xương sống lưng cách đó không xa.

Nhậm Thanh thấy vậy khoe mắt kéo ra, luyện chế pháp khí đĩnh tán hẳn là do quan tài lão truyền thụ cho, có thể kích phát nổ ra hàn ý.

Là kiện pháp khí phi thường âm độc.

Hàn Lập chạm vào bên trong đồng đất còn lại, kết quả phát hiện đồng môn không có hắc trùng gia thân, thân thể mặc dù vẫn sống sót, nhưng hồn phách đã tán đi.

Sắc mặt hần âm trầm, thủ đoạn có hạn nên có vẻ hết biện pháp.

Hàn Lập cũng là Ngoan Nhân, thấy không có cơ hội, dứt khoát lại lần nữa trở về đồng đất, dự định giấu ở trong quan tài suy nghĩ kỹ hơn.

Nhưng mà ngay tại lúc hần di chuyển nắp quan tài, chạm đến dây xích bên chân.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, dây xích lắc lư, trưởng lão bên trong có một người đi tới phía hần, thi xú khó ngửi tràn ngập trong không khí.

Hần lập tức làm ra phản ứng, đem đỉnh tán pháp khí đặt mi tâm.

Hàn Lập định dùng pháp khí hàn ý hóa thành giả chết, xem có thể lừa qua đối phương hay không, đương nhiên hơi không cẩn thận chính là thân tử đạo tiêu.

Ngay tại trong giây hần kích phát pháp khí, một cục đá đem đỉnh tán đánh rớt.

Ngay sau đó Hàn Lập cảm nhận được khí tức quen thuộc phát ra, vội vàng từ đó chạy ra, đã thấy thân ảnh mơ hồ đứng tại cách đó không xa.

“Tiên Tôn...”

Thân thể Nhậm Thanh nhanh chóng tăng vọt, bên trong mây hơi biến thành hình thái Quỷ Lang, dị miệng lòng bàn tay đem Hàn Lập nuốt vào lao tù trong bụng.

Rống! ! !

Đỉnh địa động có bụi đất rơi xuống.

Trưởng lão hai mắt trừng trừng, dùng phần hận ngữ khí hô:

“Chúng ta cùng Bình Hành Sơn không có liên quan chút nào, vì sao phải đi vào trong đây?”

Nhậm Thanh làm sao có thể giải thích cùng hắn, hai chân phát lực nhảy đến giữa không trung, cái đuôi hất lên Long Xà Tích, đồng đất phụ cận biến thành mảnh vỡ.

“Người dám! ! !”

Làn da màu xanh tím của trưởng lão đỏ bừng lên, răng nanh từ bên trong miệng mọc ra, phần ngực bụng trần trụi có thể nhìn thấy có tám mắt người ngọ nguậy.

Hắn đột nhiên đánh tới phía Nhậm Thanh, đem tu vi Yêu Anh kỳ phát triển phát huy vô cùng tinh tế.

Nhưng lúc trưởng lão tới bên trong gần trăm mét, đột nhiên phát giác được không ổn, thân thể ” tu sĩ Trì Lang ” trước mặt vậy mà lần nữa cất cao.

Quỷ ảnh phụ thể tại Quỷ Lang, hai cổ khí tức để hai mắt Nhậm Thanh tràn ngập tơ máu.

Nhậm Thanh dù là đối mặt Yêu Anh chân chính cũng tùy tiện đối phó, hướng chi hồn phách trưởng lão bị chia làm bốn phần, tu vi hoàn toàn nhờ đi đường tắt.

Àm! !

Hắn hóa thành tàn ảnh biến mất tại nguyên chỗ, lần nữa xuất hiện đã đứng ở cuối cùng vòi voi, trong tay nắm lấy trái tim đen như mực đang nhảy lên.

“Làm sao có thể, Bình Hành Sơn...”

Trưởng lão té quỵ dưới đất, trước ngực có thêm một cái lỗ hồng nửa mét.

Nhậm Thanh cố ý lưu lại tính mạng trưởng lão, một bộ phận thân xuất hiện sắp chết, tất nhiên sẽ để Cương Thi Yêu tu

bí quá hoá liễu, ném thử biện pháp đột phá Yêu Anh kỳ càng thêm cấp tiến.

Tứ chi hắc cùng sử dụng bò tạc trên vách đá, Long Xà Tích đục ra một cái lỗ nối tới ngoại giới.

Cương Thi Yêu tu phản ứng đầu tiên chính là đem thi tượng chuyển qua chỗ sâu hơn lòng đất, tin tức liên quan tới Bình Hành Sơn bị lưu truyền ra.

Thế cục Khánh Duyên trần càng thêm hỗn loạn, tự nhiên không ai chú ý Vô Vi đạo quan nữa.

Nhậm Thanh thuận lợi về tới sơn môn, xa xa liền thấy quy mô đạo quan tăng lớn mấy lần, nhưng mà có sương mù nhàn nhạt bao phủ trong núi, dẫn đến Yêu tu nhìn về nơi xa khả năng không thể nhận ra.

Sương mù tự nhiên là thủ đoạn Tống Tông Vô dùng vật liệu bố trí.

Đệ tử rời núi giờ đang chạy đến Vô Vi đạo quan, có người đoán được là do thiên địa sắp có đại biến.

Nhậm Thanh hô hấp thô trọng.

Nhân số bên trong Tiên thị nhất định tăng vọt, diện tích lao tù trong bụng cũng có chút không đủ, vừa vặn nhồi vào đó tấn thăng Thao Thiết Pháp.

Chỉ tiếc Dương Thần cảnh ít nhất phải ngàn năm thọ nguyên, tác dụng Mộng Điệp Pháp tất nhiên sẽ xuất hiện suy yếu, nếu không ngược lại là có thể tập trung ở một môn công pháp.

Nhậm Thanh đem Hàn Lập từ lao tù trong bụng thả ra, chưa để Hàn Lập mở miệng thì hắc đã nói:

“Giao cho ngươi một cái nhiệm vụ.”

Hàn Lập cúi đầu hồi đáp không kiêu ngạo không tự ti:

“Tiên Tôn ngài nói.”

“Đi tới Thần nhai giúp ta bắt cái dị quỷ, cụ thể chờ người đến ngõ Tam Mộc lại nói.”

Hàn Lập há hốc miệng, sợ không phải Tiên Tôn quên mất bản thân mình mới chỉ Trúc Cơ kỳ.

Nhậm Thanh dùng hồn điệp hình chiếu đem nội dung Thao Thiết Pháp Phó Vị giả truyền cho Hàn Lập, sau đó lại vung ra kiện pháp khí có thể ẩn dấu khí tức.

“Có vấn đề thì vào tiên thị thông báo cho Quan lão, ngàn vạn đừng có khoe khoang.”

Hàn Lập vừa định hỏi thăm thứ gì, Nhậm Thanh đã không thấy bóng dáng.

Hắn xoa cằm bắt đầu suy nghĩ, đột nhiên lại là trận đất rung núi chuyển, lập tức sóng lớn Khánh Duyên trấn bắt đầu khuếch trương.

Tiếng Kinh Minh vang tới chân trời.

Dòng sông biến thành rộng vài chục thước, đem thành khu cách thành hai nửa, cũng lan tràn tới các nơi Tĩnh Châu.

Nhậm Thanh hơi ngừng bước chân lại, nếu như mình có thể luyện chế ra dị quỷ, phải chăng có thể mang hiệu quả tương tự, nhờ vào đó ảnh hưởng đến hoàn cảnh.

Hắn đưa mắt nhìn Thanh Khâu Sơn, độ cao so với mặt biển ở trong thời gian ngắn chỉ ít cất cao ngàn mét, thậm chí dần dần mở ra các ngọn núi xung quanh.

Theo đạo lý thì hoàn cảnh nào sẽ thích hợp Cai Ngục Pháp?

Hoặc là nói, dứt khoát thừa dịp còn chưa bế quan, nên dùng
cầm khu thử hiệu quả chút không?

Chương 551 - Ta Có Biện Pháp

Chương 551. Ta Có Biện Pháp

Nhậm Thanh lặng yên không tiếng động quay trở về bên trong Vô Vi đạo quan, không làm kinh động bất luận kẻ nào.

Hắn chú ý tới Tổng Tông Vô đang ngồi xếp bằng đỉnh cự thạch Vu Sơn, duy trì lấy tư thế ngược đầu nhìn lên, sáu mắt trợn lên.

Toàn thân Tổng Tông Vô thỉnh thoảng còn có thể toát ra phát quang, khí tức có vẻ hơi không ổn định.

Nhậm Thanh thấy vậy hơi có vẻ lo lắng.

Đại Mộng chân nhân vì tấn thăng Dương Thần cảnh, bố trí trọn vẹn mấy chục năm tại Tương Châu, thậm chí bên trong còn có không ít thành phần vận khí.

Tổng Tông Vô lúc này mới vừa đạt tới Âm Sai cảnh viên mãn không lâu, liền chuẩn bị tấn thăng Dương Thần cảnh, tránh không được gặp phải rất nhiều phiền phức.

Nhậm Thanh lắc đầu, duyên phận mỗi người đều không tương đồng, chỉ có thể nhìn bản thân mình.

Hắn đi xuyên qua đạo quan, chung quanh vô số dân chúng vắng lại.

Bây giờ sơn môn vui vẻ phồn vinh, sau khi Thanh Khâu Sơn kịch biến bắt đầu khuếch trương, dân chúng phụ cận cũng chuyển nhà rút lui đến Vô Vi đạo quan.

Trong đó bao quát đệ tử đạo quan rời núi, bọn hắc đã trở về dần dần, quay về sơn môn chỉ ít còn có thể chuyên tâm với tu hành.

Nhưng mà đây cũng chỉ là những đệ tử mới rời sơn môn, còn những đệ tử đã rời đi từ lâu thì vẫn chưa có mấy.

Nguyên nhân chủ yếu ở chỗ, quy củ Vô Vi đạo quan chính là chương giáo không có quyền triệu tập đệ tử, dù là tin tức đã truyền lại cho bọn hắc, nhưng Vô Lượng Tử lời nói không có tính cưỡng chế chút nào.

Vô Lượng Tử không có ôm hi vọng quá lớn, hắc nắm chặt thời gian xây dựng chỗ ở cho dân chúng, đồng thời cũng xây lên vài tòa trạm canh gác ở những đỉnh núi xung quanh.

Nhậm Thanh dùng trọng đồng đảo qua bốn bề, thấy Tổng Tông Vô không có ý định thức tỉnh, liền tìm cái địa động coi như nơi chốn bế quan.

Bởi vì bên trong tiên thị nhân số tăng vọt, hắc dự định đem giao dịch lương thực cũng đặt ở trong đó.

Nhậm Thanh chuẩn bị mượn nhờ thời cơ này đem Thao Thiết Pháp tấn thăng đến Âm Sai cảnh Dung Âm Thần, sau đó liền cân nhắc Dương Thần cảnh.

Về phần vì sao không trực tiếp tấn thăng Dương Thần cảnh.

Hắc mơ hồ có loại dự cảm, Dương Thần cảnh liên lụy đến Dung hợp thuật pháp, nếu như Thao Thiết Pháp đến lúc đó không có tiến hành liên quan chủ thứ, rất có thể sẽ bị ma diệt triệt để.

Mà sinh thái lao tù trong bụng một khi hình thành, thực tế rất thích hợp sống tạm.

Nhậm Thanh mắt nhìn còn thiếu không ít thọ nguyên, bắt đầu luyện chế pháp khí hộ sơn.

Khi hần mới vừa chuẩn bị vật liệu kỹ càng, quỹ ảnh liền tự chủ điều khiển lên Mộ Bia lô, thuận thực lấy ra các loại vật liệu Luyện Khí, căn bản không cần chú ý.

Quỹ ảnh tấn thăng Âm Sai cảnh sau đó linh tính gia tăng thật lớn, trình độ Luyện Khí tự nhiên đột nhiên tăng mạnh.

Nhậm Thanh thấy vậy móc ra quyển thư tịch ghi chép đường vân trong cơ thể thi tượng, nhìn xem có thể từ đó phát hiện nhiều hữu dụng tin tức hay không.

Đường vân dẫn tới yêu khí trong động đất lưu chuyển không ngừng, dùng “Yêu văn” để hình dung thì càng thêm thỏa đáng.

Hần mới vừa nhìn lên chỉ cảm thấy giống như là Vô Tự Thiên Thư, Yêu văn cực độ phức tạp lại không có quy luật, giống như là hải đồng ba tuổi vẽ lung tung ra.

Nhưng Nhậm Thanh hồi tưởng lại cảnh tượng Yêu văn trong cơ thể thi tượng giống như vật sống, mơ hồ phát hiện một chút quy tắc, không khỏi đắm chìm trong đó.

Đồ án bên trên thư tịch xuất hiện biến hóa.

Tựa hồ sơn mạch có giấu có dòng sông đặc biệt thú vị, để Nhậm Thanh thất thần.

Chờ thời điểm hần khôi phục ý thức, cả bản thư tịch đã lật đến hết, bất tri bất giác vậy mà đi qua ba ngày.

Nhậm Thanh xuất ra kiện pháp khí mới vừa luyện chế hoàn thành, tiếp sau đó dùng Long Xà Tích khắc họa lên loại đường vân cổ quái này tại phía trên.

Mới vừa vạch ra đạo Yêu văn thứ nhất, u nguyên vốn cũng không nhiều trong đan điền liền bị thôn phệ không còn, lập tức

pháp khí bởi vì không ổn định mà hỏng mất.

Lòng bàn tay Nhậm Thanh có thêm bụi đất, pháp khí giống như là bị tan rã từ bên trong.

Dù là thất bại rất triệt để, nhưng hắn vẫn cảm thấy hứng thú.

Nếu như có thể nhờ vào đó luyện chế ra pháp khí ảnh hưởng hoàn cảnh, hắn là có thể mô phỏng tác dụng Địa Tiên Thiên Đạo Trùng tại lao tù trong bụng.

Hoặc là vận dụng vào bên trong Cai Ngục Đường, sáng tạo ra các loại hoàn cảnh thích hợp tu luyện.

Thậm chí Nhậm Thanh có cảm giác, Yêu văn cùng Quỷ Thai Luyện Khí pháp hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp có thể luyện chế ra pháp khí càng thích hợp lĩnh cai ngục.

Hắn phân ra nhiều tâm thần, thông qua Mộng Điệp hình chiếu phát hiện Tống Tông Vô vẫn đang nhìn trời, cũng có thể là ý đồ tìm vòng huyết nguyệt ẩn tàng kia.

Trong lúc đó động tĩnh bên trong Khánh Duyên trấn đứt quãng, kịch biến do sự quỷ sinh ra liên tục, nhưng mà lúc này lại là Vân Quy giữa bầu trời.

Vân Quy bao phủ lại mặt trời, dẫn đến thảm thực vật nông trường Khánh Duyên trấn bắt đầu trở nên uế oải.

Cũng may Vô Vi đạo quan sớm đã làm tốt dự trữ linh cốc, cộng thêm thị trường mộng cảnh liên thông, thứ không thiếu nhất chính là lương thực.

Chương 552 - Ta Có Biện Pháp 2

Chương 552. Ta Có Biện Pháp 2

Địa phương còn lại của Tỉnh Châu cũng rõ ràng tồn tại dị quỷ, từ phía nam lan tràn tới một mảnh rừng rậm, cây cối bên trong đều mọc ra mặt người.

Khi sinh linh đi vào trong rừng rậm, đều sẽ dần dần bị đồng hóa.

Số lượng dị quỷ xuất hiện tăng dần, thương đội Tỉnh Châu thành đã thật lâu chưa tới Khánh Duyên trấn, nói rõ tình huống nơi đó cũng không thể lạc quan.

Tại trong một đồng thể lực Yêu tu, Vô Vi đạo quan có vẻ hơi khác biệt.

Thanh Khâu Sơn thấy vậy ngo ngoe muốn động, nhưng mà bọn hắn là biết được Tổng Tông Vô tồn tại, cho nên không có sử dụng thủ đoạn quá khích.

Nhậm Thanh thấy vậy mặt ngoài không phản ứng chút nào, kì thực đã làm lên chuẩn bị.

Hắn không có thứu khác, nhưng các loại vật liệu cổ quái kỳ lạ lại có không ít, mà phần lớn cũng có tệ nạn quỷ dị khó hiểu.

Nhậm Thanh lấy ra vài khối lưu óng ánh sáng long lanh ly, tán phát quang mang hình thành từng cái một mặt người vặn vẹo, tài liệu này tên là “Thủy hồn” .

【 thủy hồn 】

【 Thực Tiên pháp ngưng tụ mà thành, tổng chứa một trăm ba mươi lăm cỗ tàn hồn, dùng ăn thủy hồn sẽ dần dần dị hoá là Trạch nhân. 】

Thủy hồn là từ Trạch Sa thông qua lò luyện huyết nhục đốt cháy thu hoạch được, tiếp xúc đến nước sau đó liền sẽ hoá lỏng, trở nên càng thêm khó mà phát giác.

Nhậm Thanh dự định đem thủy hồn dùng cho đầu kinh ngư ở trong Khánh Duyên Hà.

Khánh Duyên Hà mặc dù bốn phương thông suốt, nhưng không có nối liền với thủy vực khác, dùng làm đầu độc thì rất phù hợp.

“Hắc hắc, tuy nói thủy hồn đối với dị quỷ không nhất định có hiệu quả, nhưng chỉ là Yêu tu cũng đủ rồi.”

Nhậm Thanh sờ lên cằm lẩm bẩm:

“Ừm...”

” Còn có không ít thể lực Yêu tu, cũng cần làm ám thủ, xem có tác dụng hay không rồi nói.”

Nhậm Thanh đem vật liệu phân loại, những thứ có hiệu quả trái chiều cũng nhặt ra.

Đương nhiên việc đầu độc cũng không cần hấn đích thân đi làm, dù sao KHánh Duyên Hà kéo dài, để đệ tử đạo quan tùy tiện tìm một nơi rồi ném xuống là được.

Đệ tử đạo quan cũng tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp, chỉ cần Trúc Cơ kỳ liền có thể sơ bộ khống chế hắc trùng, cộng thêm Vô ảnh quỷ Cai Ngục Pháp, đem đặc điểm bí mật phát triển đến cực hạn.

Ban đêm xuyên qua bên trong phố lớn ngõ nhỏ, cho dù là Yêu tu cũng không thể cảm giác được.

Đúng lúc bảng thông báo nhiệm vụ trong tiên thị cũng phát huy được tác dụng, tuyên bố nhiều nhiệm vụ hỗn tạp, ban thường linh tinh cũng có thể kích thích thị trường.

Nhậm Thanh còn không chế lao tù trong bụng dọn ra một phần không gian cho đạo quan, chủ yếu sợ cục diện đột nhiên không thể khống chế, tùy thời có thể để mọi người đi vào và chuẩn bị chạy trốn.

Hắn cũng có thể dùng vật quý dị hình thành cấm khu vây quanh Vô Vi đạo quan, lại hoặc là trực tiếp tách rời tầng Tàn Nguyệt, tiến đến tầng Trăng Non.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là, làm sao để được lợi nhất ở Tĩnh Châu.

Ngay tại thời điểm Nhậm Thanh suy nghĩ, Hàn Lập đã vùng trộm chạy vào Thần nhai.

Hồng Hoang sắp đến, Thần nhai tránh không được hỗn loạn, Yêu tu nhên nhện đã đem nanh vuốt luồn vào trong đó, chỉ là còn chưa thu lưới.

Nhậm Thanh chuẩn bị để Hàn Lập tiếp xúc người gõ mõ cầm canh, rồi cân nhắc xem có cần mình tự đi làm không.

Phanh phanh phanh...

Tiếng bước chân truyền đến.

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, tiếp sau đó thu hồi vẻ đầy Yêu văn pháp khí.

Huyền thuật bố trí ở cửa động căn bản làm không có được Tổng Tông Vô, một cái liền bị khám phá.

Tổng Tông Vô đi vào trong huyết động, sáu mắt thì đóng chặt năm, chữ Vạn ở mi tâm tản ra từng đợt phật quang, giống như bất cứ lúc nào muốn bộc phát.

Nhậm Thanh nhú mày, trước đây đã cảm thấy Tống Tông Vô không thích hợp, cũng không biết rõ có phải bởi vì quan hệ Dương Thần cảnh hay không.

“Tống tiền bối, người không sao chứ?”

” Tâm thần có chút không tập trung, khả năng đột nhiên cảm ứng được một loại báo hiệu nào đó.”

Tống Tông Vô dùng ngón tay cường ép đem chữ Vạn ép về dưới da thịt, phát quang bởi vậy trở nên nội liễm, mở ra sáu mắt hơi có vẻ mờ mịt.

“Nhậm Thanh, người có biện pháp tiến đến cấp độ càng sâu của Tĩnh Châu hay không?”

Nhậm Thanh lập tức yên lặng, hẳn biết rõ Tống Tông Vô nắm giữ lấy Đế Thỉnh Thuật phân biệt thật giả, lời này nói hay không đều là cái vấn đề.

Hắn mở miệng hỏi:

“Thế nào?”

“Không thể nói được, phải đi nhìn xem.”

Tống Tông Vô do dự một chút về sau, lập tức bốn ngón tay chỉ tại vị trí mi tâm, phát quang chướng mắt đem trong huyết động chiếu sáng rực.

Ngay sau đó, có một hạt bạch châu chậm rãi tách rời mi tâm.

Bạch châu thánh khiết tinh khiết, chính thể không có bất luận tí vết cái gì, hoàn mỹ làm cho người ta cảm thán.

Biểu lộ Nhậm Thanh trở nên mê say, trong chốc lát não hải một mảnh trống không, hoàn toàn không chế không nổi bản thân, đưa tay liền muốn chạm đến bạch châu.

Tống Tông Vô vội vàng thu hồi bạch châu.

Nhậm Thanh lập tức khôi phục linh trí, nhưng toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt.

Chương 553 - Thế Giới Này Nguy Hiểm Tới Mức Nào

Chương 553. Thế Giới Này Nguy Hiểm Tới Mức Nào

“Cái đồ vật quý gì?”

“Đây là Xá Lợi, là thuật pháp cực kì đặc thù hình thành, Xá Lợi mấy chục năm cũng không từng sinh ra động tĩnh, nhưng khi ta một mình ở Thủy Trạch, lại chỉ dẫn ta đi vào Tỉnh Châu.”

“Ai, không có cách nào tự thuật cùng người, tin tức ta biết được không nhiều hơn người.”

“Ta xác thực có biện pháp.”

Nhậm Thanh không chút do dự liền đáp ứng, đã liên quan cùng việc Tổng Tông Vô tẩn thăng Dương Thần cảnh, nguy hiểm cũng không quan trọng.

Huống hồ lần trước tiến về cấp độ càng sâu của Tỉnh Châu, hẳn cũng rất thuận lợi quay trở về tầng Tàn Nguyệt, bây giờ có Tiêu Tai Pháp kề bên người, theo lý thuyết càng thêm an toàn.

“Sự tình không chân chờ.”

Nhậm Thanh gật đầu, đầu tiên là lợi dụng Tiêu Tai Pháp nuốt hết cảm giác tồn tại hai người.

Đáy mắt Tổng Tông Vô kinh ngạc chột lóe lên, Cai Ngục Đường lại không có Tiêu Tai Pháp, chẳng lẽ Nhậm Thanh là từ bên trong vật quý dị đốn ngộ có được thuật pháp?

Thiên phú như thế, trách không được không có Cai Ngục Đường phù hộ, ngược lại tiến bộ thần tốc.

Nhậm Thanh bắt lấy cánh tay Tống Tông Vô, ngay sau đó u nguyên nồng nặc tán phát lên, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời ban ngày.

Huyết nguyệt như ẩn như hiện, trong lúc vô hình lực kéo tác dụng tại trên người của hai người.

Trong thoáng chốc, bọn hắn biến mất tại nguyên chỗ.

tầng Doanh Đột Nguyệt vẫn hỗn loạn, đầy trời tràn ngập yêu khí, Khánh Duyên trấn cũng thành phế tích, ngược lại là số lượng dị quỷ biến ít.

Nơi xa có thể nhìn thấy tòa ngọn núi to lớn, chính là di chỉ của Vô Vi điện.

Nhậm Thanh vừa định nhắm mắt, liền nghe đến Tống Tông Vô nhẹ giọng nói ra: “Còn chưa đủ xâm nhập.”

“A?”

Ngay tại lúc hắn ngây người, Doanh Đột Nguyệt giữa bầu trời hóa thành Mãn Nguyệt.

Yêu khí kinh khủng đè xuống, Nhậm Thanh được Tống Tông Vô bên trong chèo chống mới bảo trì lại đứng thẳng, khoảng cách huyết nguyệt cùng mặt đất đang rút ngắn không nhỏ.

Hắn đột nhiên cảm nhận được khí tức Thiên Ma, quay đầu nhìn về phía di chỉ Vô Vi điện.

Kết quả phát hiện ngọn núi bị huyết nhục bao trùm, cỏ cây như là lông tóc Hắc Sơn Dương, chính thể giống như là trái tim đang nhảy lên.

Thiên Ma mộng chủng thêm nhỏ dãi, Vô Vi điện giống như dựng dục cái gì.

Tống Tông Vô trầm giọng nói ra:

“Người xem huyết nguyệt.”

Nhậm Thanh quay đầu đi.

Xung quanh hoàn toàn hoang lương, khắp nơi đều là bạch cốt thi hài.

Nhậm Thanh vốn cho rằng huyết nguyệt sẽ hiện ra bộ dạng Mãn Nguyệt, nhưng không nghĩ tới một góc vậy mà thêm ra cái lỗ hồng, giống như là bị cắn rơi.

Chỗ lỗ hồng máu thịt be bét, chất lỏng đen như mực từ đó dần dần chảy ra, đồng thời xen lẫn thi thể Thiên Đạo Trùng nhiều vô số kể.

Nếu như hai người không có nhìn lầm, trong chất lỏng vậy mà tản ra phật quang mờ nhạt, đang ăn mòn huyết nhục không để cho nó khôi phục.

Không lò Thỏ Thiềm nằm trên huyết nguyệt, đầu lưỡi cuốn lên thi thể Thiên Đạo Trùng nhét vào bên trong miệng, để mà áp chế phật quang như giò trong xương.

Xung quanh nó còn có rất nhiều quái vật, thân thể giống là hình người phiên bản thu nhỏ của Thỏ Thiềm, đồng thời đã hình thành quy mô thành trấn.

Nhưng mà thành trấn có vẻ hơi rách nát không chịu nổi, mà tu sĩ Thỏ Thiềm chỉ cần tiếp cận phật quang, ngay lập tức sẽ khí tức suy yếu mà chết.

đầu lưỡi Không lò Thỏ Thiềm dừng lại mấy hơi, trông mắt bắt đầu chuyển động lung tung.

“Đi! !”

Tổng Tông Vô sắc mặt nghiêm túc, vội vàng thúc giục Nhậm Thanh khai tảng Mãn Nguyệt.

Nhậm Thanh thở sâu, u nguyên chậm rãi thu liễm, thân ảnh của bọn hắn cũng trở về đến tầng Tàn Nguyệt, vẫn như cũ là trong huyết động đơn sơ kia.

Hai người hồi lâu cũng không nói chuyện.

Nhậm Thanh nhìn ra huyết nguyệt nhận lấy trọng thương, lý do đến Tĩnh Châu, hẳn là muốn mượn nhờ Địa Tiên Thiên Đạo Trùng khôi phục thương thể.

Từ thi thể Thiên Đạo Trùng có thể đoán được, Thiên Đạo Trùng Tĩnh Châu chỉ sợ đã diệt tuyệt, duy chỉ có còn lại cái Địa Tiên Thiên Đạo Trùng độc lập tồn tại.

Chẳng lẽ huyết nguyệt là Địa Tiên trở lên?

Nhậm Thanh lập tức âm thầm phủ nhận, chênh lệch một cái đại cảnh giới, coi như trọng thương vẫn cũng có thể tùy tiện nghiền ép, không cần cong cong quăn quăn như thế.

Rất có thể là bởi vì tệ nạn của bản thân Thiên Đạo Trùng dẫn đến, dù sao chỉ có Phi Thăng kỳ (thiên quý) mới có khả năng ly khai ký sinh thể để sinh tồn.

Năm đó Thiên Đạo Tử ý đồ cải cách thiên đạo trùng trời buộc, mặc dù không có đạt được, nhưng vẫn là để bày trùng thương cân động cốt.

Huyết nguyệt trong bóng tối chờ đợi hồi lâu, liền thừa cơ phát động xâm lấn đối với Tĩnh Châu.

Nhậm Thanh càng thêm kiêng kị chính thể giới này, đến cùng là kinh khủng như thế nào, ngay cả tồn tại như huyết nguyệt cũng sẽ nhận trọng thương.

Phật quang kia, rõ ràng đồng xuất bản nguyên cùng thuật pháp Tổng Tông Vô năm giữ.

Tổng Tông Vô thấy Nhậm Thanh biểu lộ cổ quái, cười khó giải thích:

“Cái thuật pháp này cùng Phật môn có quan hệ, nhưng ta không có ký ức tương quan, hẳn là bị xóa đi.”

Chương 554 - Câu Thông Thiên Đạo Trùng

Chương 554. Câu Thông Thiên Đạo Trùng

Nhậm Thanh có thể từ bên trong tin tức hệ thống thấy được bộ phận manh mối.

Thuật pháp Tổng Tông Vô cũng cùng “Vô danh lão tăng” có quan hệ, hẳn là liên lụy đến Phật môn ở phương thế giới này, thậm chí có thể là Tiên Phật.

Mắt thấy huyết nguyệt ẩn chứa đại khủng bố, về sau hai người xem như hiểu rõ ràng Tĩnh Châu tình huống.

Sở dĩ Tĩnh Châu bị chia làm trong ngoài nhiều tầng, hẳn là thuật pháp huyết nguyệt dẫn đến, từ đó từng bước ăn mòn sinh cơ Địa Tiên Thiên Đạo Trùng.

Đơn giản mà nói, sau khi tầng Tàn Nguyệt triệt để biến thành thích hợp hoàn cảnh Thỏ Thiềm, huyết nguyệt liền sẽ phát động xâm lấn đối với tầng trắng non.

Nếu như tầng Tân Nguyệt luân hãm, cũng đại biểu cho Địa Tiên Thiên Đạo Trùng tiêu vong.

Về phần trướng Thiên Ma kia, chỉ là lúc Vô Vi đạo quan hủy diệt để lại, liền chiếm cứ tại bên trong Vô Vi điện.

Huyết nguyệt cũng không xử lý hết, liền phong ấn tại tầng Doanh Đột Nguyệt.

Cái tai họa ngầm Vô Thượng Thiên Ma này, làm không tốt sẽ trở thành thẻ đánh bạc quyết định thế cục, nhưng liên quan đến cấp độ trên thiên quý, cũng khó có thể phỏng đoán.

Tổng Tông Vô lắc đầu nói ra:

“Nhậm Thanh ngươi mang theo đệ tử đạo quan ly khai Tĩnh Châu đi.”

“Hiện nay từ tình huống đến xem, huyết nguyệt cùng Thiên Đạo Trùng căn bản không rảnh bận tâm cái khác, ngươi nắm giữ Tiêu Tai Pháp trở về Tương Châu không khó.”

Nhậm Thanh há hốc mồm, vừa định đáp lời lại nghe Tổng Tông Vô tiếp tục nói ra: “Nhớ kỹ để Cai Ngục Đường mau chóng rút lui Tương Châu, đi về phía nam...”

“Vậy Tổng tiền bối thì sao?”

“Một nhân một quả tự có thiên định.”

“Ở Tĩnh Châu phát hiện vết tích thuật pháp Phật môn, nói rõ thời cơ để ta tấn thăng Dương Thần cảnh đúng là ở nơi đây.”

Đối với Tổng Tông Vô mà nói, ly khai Tĩnh Châu cũng cho thấy hắn từ bỏ tấn thăng Dương Thần cảnh.

“Chờ đã, còn giống như có chút chuyển cơ.”

Nhậm Thanh đứng dậy dịch bước đi lại trong huyết động nhỏ hẹp.

Phương thế giới hung hiểm như thế này, nói không chừng sau khi Cai Ngục Đường đi ra Tương Châu, liền sẽ gặp phải tồn tại không thể nào địch lại.

Thủ đoạn duyên thọ của hắn chủ yếu cậy vào thị trường mộng cảnh, chỉ có Cai Ngục Đường vững bước phát triển, mới có khả năng cung cấp tài nguyên liên tục không ngừng.

Nếu là mấy chục vạn người Tương Châu chuyển vào A Tỳ Địa Ngục, sợ là ăn uống cũng rất khó cam đoan.

“Tổng tiền bối, chờ một lát một lát.”

Nhậm Thanh neho mắt lại, lập tức đem u nguyên triệt để thu liễm, bởi vậy về tới tầng trắng non.

Tầng trắng non không có yêu khí chút nào, ngược lại là tràn ngập chân nguyên nhàn nhạt, nhưng không đủ để tu sĩ nhờ vào đó đạt tới Luyện Khí kỳ.

Hắn chân chờ một lát, sau đó quỷ ảnh lòng bàn chân tách rời thân thể bao di chuyển tới sâu trong núi rừng, vô quỷ lại đem cảm giác tồn tại của ban thân hạ thấp cực hạn.

Đợi cho cự ly đầy đủ an toàn, khí tức Thiên Đạo Trùng trong cơ thể mới dần dần hiển lộ, dẫn tới Bạch thú lao nhanh, quần chim cùng bay.

Đình trệ một lát, mặt đất đột nhiên chấn động, bùn đất cuộn cuộn dẫn đến cây cối khuynh đảo.

Địa Tiên Thiên Đạo Trùng rõ ràng có chút hưng phấn, muốn ném thử câu thông cùng Nhậm Thanh, thậm chí không tiếc khiến cho vị trí sơn mạch phụ cận bị lệch.

Nhậm Thanh đánh cược việc Địa Tiên Thiên Đạo Trùng không cách nào phân biệt quỷ ảnh và Thiên Đạo Trùng.

Tiền đặt cược vẹn vẹn là một cái Thiên Đạo Trùng, nếu như tổn thất tại trên tay Địa Tiên Thiên Đạo Trùng, mượn nhờ hệ thống hắn là cũng có thể dựng dựng ra vật thay thế.

Nhưng nếu là thành công, vậy Cai Ngục Đường liền có thể lấy thân phận kỳ thủ để gia nhập ván cờ.

Chỗ tốt tự nhiên không cần nói cũng biết, chỉ là Tĩnh Châu còn chưa hóa thành trên vạn người Yêu tu, chính là một bút của cái đáng giá.

Nhậm Thanh cũng sợ bị Địa Tiên Thiên Đạo Trùng phát hiện, làm xong tiến đến nơi khác.

Tại trong nháy mắt hai cổ ý thức tiếp xúc, vô số tạp niệm của Địa Tiên Thiên Đạo Trùng liền chen chúc mà tới, kém chút để quỹ ảnh không thể thừa nhận.

Địa Tiên Thiên Đạo Trùng hiển nhiên bị huyết nguyệt gắt gao hạn chế lại, cộng thêm Địa Tiên kỳ hóa thành linh mạch sau đó cực ít giao lưu, dẫn đến linh trí không hiện.

Ý niệm của nó vô cùng đơn giản, liền hai chữ.

“Sinh sôi “

Chỉ có chủng quần đầy đủ phồn thịnh, mới khả năng chống cự huyết nguyệt ăn mòn.

Trước mặt Quỹ ảnh có rất nhiều mụn mọc lên, từ lòng đất hiện rất nhiều trứng Thiên Đạo Trùng.

Nhậm Thanh bị giật nảy mình, nhưng rất nhanh liền phát hiện những thiên đạo trùng này đều là trứng chết, ấu trùng bên trong sớm đã không có khí tức.

Hắn không chế quỹ ảnh lấy đi trứng Thiên Đạo Trùng, tiếp sau đó biểu thị muốn tiến đến trong tầng Tĩnh Châu sâu hơn.

Địa Tiên Thiên Đạo Trùng rõ ràng có chút bất mãn, nhưng mà ý niệm của nó chỉ còn lại có “Sinh sôi”, chỉ là dùng ý thức không ngừng nhấn mạnh.

Chương 555 - Kế Hoạch Mới

Chương 554. Kế Hoạch Mới

Kế hoạch của Nhậm Thanh là thông qua Địa Tiên Thiên Đạo Trùng duy trì được tầng Tàn Nguyệt, dù là hơn phân nửa cũng đã bị huyết nguyệt chiếm cứ, ít nhất cũng phải lưu lại một mảnh nhỏ.

Cứ như vậy, huyết nguyệt không cách nào tiến đến tầng Tân Nguyệt, Địa Tiên Thiên Đạo Trùng lại duy trì kéo dài hơi tàn, tự nhiên là ngư ông đắc lợi.

Hắn kiên nhẫn nghe Địa Tiên Thiên Đạo Trùng nói liên miên lải nhải vài canh, giờ về sau mới dần dần dừng lại.

Nhậm Thanh thấy Địa Tiên Thiên Đạo Trùng không có cái phản ứng gì, liền chuẩn bị trở về Tàn Nguyệt tầng, kết quả mặt đất lại bắt đầu chấn động lên.

Chân nguyên nồng đậm đập vào mặt, để hắn có cảm giác ngạt thở đột nhiên xuất hiện.

Tấm da trùng rách nát dài vài trăm mét đẩy ra mặt đất, đầu nguồn chân nguyên chính là vật này, giống như là một cái linh mạch cỡ nhỏ.

Địa Tiên Thiên Đạo Trùng lặp lại mấy lần sinh sôi, về sau ý thức lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say.

Nhậm Thanh để quỹ ảnh đem da trùng kéo đi đến bên cạnh, trong nháy mắt thu da trùng vào lao tù trong bụng, u nguyên đem hắn kéo đến tầng Tàn Nguyệt.

Hệ thống phun trào.

【 Trùng Thôn 】

【 Do Địa Tiên kỳ Thiên Đạo Trùng trút bỏ, cần dinh dưỡng quá thừa sau đó thai nghén trăm năm mới ra, vùi sâu vào lòng đất có thể hình thành linh mạch tiếp tục năm trăm năm. 】

Nhậm Thanh nuốt ngậm nước bọt, không hổ là Địa Tiên kỳ, có Trùng Thôn hóa thành linh mạch, đệ tử đạo quan liền có thể liên tục không ngừng thu hoạch u nguyên, nhờ vào đó tâm Bồ Thiên Đạo trùng.

U Minh Công tới Dương Thần cảnh đều có thể, còn có thể tiết kiệm thọ nguyên hơn ngàn năm.

Về phần những cái trứng Thiên Đạo Trùng chết kia cũng không thể xem thường, hẳn là có thể dùng làm luyện chế quý thai khí, nói không chừng có một phen diệu dụng đặc biệt.

Nhậm Thanh đứng tại trong huyết động hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, Tống Tông Vô ở bên rất có kiên nhẫn chờ đợi, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

“Tống tiên bối, nhóm chúng ta có thể triệu tập Cai Ngục Đường...”

Nhậm Thanh kiểm định lại công việc Địa Tiên Thiên Đạo Trùng cáo tri cho Tống Tông Vô, về phần hẳn vì sao tu luyện Thiên Đạo pháp, trực tiếp đẩy tới cơ duyên xảo hợp.

Tống Tông Vô mặc dù không cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn bị gan lớn của Nhậm Thanh hù dọa.

Thuật pháp tệ nạn như Thiên Đạo pháp cũng dám tu luyện, là sợ tự mình sống quá an ổn hay sao, hay cảm thấy thiên phú tốt liền muốn làm gì thì làm.

“Người...”

Tổng Tông Vô không biết nên nói cái gì, dứt khoát dùng ý thức đi vào tiên thi, rất nhanh liền phát hiện Trùng Thốn ở góc lao tù trong bụng.

Ý thức hẳn quay về bản thể, sắc mặt phức tạp nhìn xem Nhậm Thanh, cười khổ nói:

“Coi như có thể bằng vào Trùng Thốn tham dự Tĩnh Châu, nhưng nguy hiểm thực tế...”

“Nhóm chúng ta lại không cần chủ động xuất kích, đem Trùng Thốn chôn ở biên giới Tĩnh Châu, dù là gặp phải nguy hiểm cũng có thể trực tiếp rút lui đi.”

Ý nghĩ Nhậm Thanh rất rõ, chủ yếu lấy phòng thủ, dù sao tu sĩ Thỏ Thiềm rõ ràng cần hoàn cảnh tràn ngập yêu khí, không có khả năng thích ứng loại địa phương ác liệt như Thủy Trạch.

“Người cũng đã nói như vậy, nghĩ đến đúng là lợi nhiều hơn hại.”

Tổng Tông Vô suy tư mấy hơi, về sau lại bổ sung:

“Nhậm Thanh, người hẳn là biết rõ địa phương Tĩnh Châu cùng Thủy Trạch giáp giới, có phiền khu vực bị cấm khu Dương Thần cảnh bao trùm?”

Nhậm Thanh bưng tỉnh đại ngộ:

“Đúng là như vậy.”

“Liền lấy nơi đó làm căn cứ Cai Ngục Đường đi, phạm vi cấm khu Dương Thần cảnh có thể ảnh hưởng cực lớn, áp lực phòng thủ sẽ nhỏ hơn chút.”

Tổng Tông Vô đi tới bên ngoài hang động:

“Ta lập tức đi thông tri Cai Ngục Đường.”

Khắp Tĩnh Châu đều là cơ duyên hình thành ngục Dương Thần cảnh, Cai Ngục Đường sao có thể cự tuyệt, huống hồ thi thể Tử Nhục đạo nhân không chống đỡ được bao lâu, nhất định phải mau chóng phát triển bản thân ứng đối nguy cơ.

“Còn có một điểm.”

Bước chân Tống Tông Vô hơi ngừng lại, trầm giọng nói ra:

“Thừa dịp thời gian Cai Ngục Đường đến đây, nhóm chúng ta vừa vặn có thể xử lý Tĩnh Châu.”

“Đã như vậy, người Tĩnh Châu ngoại trừ những yêu tu, ta cũng không tính buông tha, dứt khoát mang đi toàn bộ.”

Tống Tông Vô gật đầu nói:

“Đoán chừng thành trấn Tĩnh Châu đã không có bao nhiêu người sống sót, nhưng mà ta vẫn là có ý định đi xem một chút.”

“Khánh Duyên trấn liền giao cho ngươi.”

“Ta tốt xấu nắm giữ lấy ba bốn loại thuật pháp này, đối phó vài dị quỷ sẽ gặp vấn đề không lớn.”

Trên mặt Nhậm Thanh lộ ra cười quái dị.

Dị quỷ xác thực giết không dứt, nhưng không có nghĩa là không thể giết, nhờ vào đó thử cực hạn thực lực bản thân ở nơi nào một chút, cũng để trong lòng có cái thực chất.

Bây giờ tu sĩ Thỏ Thiềm còn chưa giáng lâm, cái này thế nhưng là cuồng hoan sau cùng.

Bao nhiêu năm không có nghe được danh hào Vô Vi đạo quan, chắc hẳn mọi người đã quên đi a?

Chương 556 - Chuẩn Bị Chiến Tranh

Chương 556. Chuẩn Bị Chiến Tranh

Cầm Tốt Đường lập tức từ trong miệng Tổng Tông Vô biết được tình trạng Tỉnh Châu.

Bọn hắn đều có chút vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, càng không có nghĩ tới thế cục sẽ phức tạp như thế, thậm chí còn dính đến nhiều vị tồn tại phía trên thiên quỹ cảnh.

Nhưng Tỉnh Châu giấu giếm nguy hiểm, đồng thời cơ duyên ẩn chứa cũng tràn đầy dụ hoặc.

Cao tăng Cầm Tốt Đường trải qua thương thảo, về sau rất nhanh liền đồng ý tiến về Tỉnh Châu, nhưng mà trước tiên ở biên giới Thủy Trạch thành lập cứ điểm.

Cầm Tốt Đường sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc đến Vô Vi đạo quan, Nhậm Thanh dứt khoát đem ngăn cách ở giữa tiên thị cùng chợ quý bỏ đi, khiến cho hai bên bù đắp nhau.

Theo sương trắng tản ra, chợ quý cũng biến thành càng thêm rõ ràng.

Đệ tử Đạo quan gặp nhau tại tiên thị, nhưng mà bọn hắn không dám đứng quá gần, thật sự là lính cai ngục như yêu ma có lực uy hiếp cực kì khủng bố.

Chỉ có Vô Lượng Tử đứng tại cuối ngã tư đường, biểu lộ trang nghiêm nhìn xem chợ quý.

Thấy được từng chiếc từng chiếc xà lan pháp khí to lớn dừng ở giữa không trung, rất nhiều vật tư bị vận chuyển đến

trong khoang thuyền, tựa như là động viên trước chiến tranh.

Lính cai ngục sớm thành thói quen với tiên thị, đối với đệ tử đạo quan cũng không có hiên lộ kinh ngạc, lực chú ý đều đặt ở bên trên sự vật trước mắt.

Bọn hần bị Đại Mộng chân nhân yêu cầu không được lộ ra tin tức Tương Châu, đồng thời đi theo nhiệm vụ chỉ dẫn chuẩn bị tiến về Tĩnh Châu.

Vô Lượng Tử nhìn một màn trước mắt.

Hần thậm chí nghe được tu sĩ lính cai ngục chưa tới Luyện Khí kỳ đang bàn luận.

“Ha ha lại muốn chiến sự, sợ sao?”

“Làm sao có thể, nhóm chúng ta tích súc mấy chục năm, cũng không phải vì làm ếch ngồi đáy giếng.”

Nhãn thân Vô Lượng Tử lấp lóe, tiếp sau đó ra hiệu đệ tử đạo quan đừng làm mất khí độ tiên tông.

Nhưng mà tuy nói thị trường mộng cảnh đã mở ra sát nhập, nhưng đệ tử đạo quan cũng không dám đặt chân sang phía đối diện, ngược lại là có không ít lính cai ngục đến tiên thị.

Lính cai ngục đi dạo vài vòng tại tiên thị, lập tức thất vọng trở lại chợ quý, bên trong miệng âm thầm chê vài câu.

Dù sao tiên thị là do mộng chủng tạo dựng mà thành, cộng thêm Vô Vi đạo quan thực lực có hạn, dẫn đến quy mô xa xa so không bằng chợ quý.

Đệ tử đạo quan nhao nhao liên lùi lại mấy mét, đáy lòng sinh ra ý sợ hãi, sau lưng nghị luận ầm ĩ.

Ai có thể nghĩ tới, hai cỗ thể lực thân ở địa vực khác biệt, vậy mà tại dưới tác dụng thuật pháp của Nhậm Thanh có thể chạm mặt ở thị trường mộng cảnh.

Tần Tuấn cùng Tiểu Tam Nhi hỗn tạp trong đám người.

Đã lâu không gặp, Tiểu Tam Nhi nhìn không ra bộ dáng non nớt nguyên bản, làn da trắng bệch đã thời gian dài không thấy ánh nắng, tản mát ra một cỗ dáng vẻ thư sinh trang nhã.

Tu vi của hắn cũng có trình độ Quỷ Sứ cảnh, mặc dù chưa hoàn thành ngũ biến, nhưng ở bên trong một đám linh cai ngục cũng xem như người nổi bật.

Mà Tần Tuấn biến hóa lớn hơn.

Chẳng những thân cao vượt qua hai mét, trên da trần trụi còn che kín vết sẹo, trong mạch máu chảy xuôi huyết dịch giống như nham tương.

Tu vi Tần Tuấn so Tiểu Tam Nhi còn muốn tiến thêm một bước, đã hoàn thành một lần ngũ biến, khí tức tựa như núi lửa sắp bạo phát.

Lúc hắn hô hấp có khí nóng có phun ra ngoài, lập tức bị Cự Phủ lửa đỏ phía sau hấp thu, dần dần tư dưỡng cái quỷ thai khí này.

Nhưng mà từ tang thương trong mắt Tần Tuấn liền có thể nhìn ra, sự tình trải qua tuyệt sẽ không ít.

Hai người trầm mặc im lặng, đợi Tần Tuấn trở lại tiên thi mới mở miệng nói ra: “Tiểu Tam Nhi, thật đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy a, Tần Tuấn.”

“Tiểu Tam Nhi, ngươi mới vừa đột phá Quỷ Sứ cảnh không lâu, không cần thiết tiến đến Tĩnh Châu.”

Tần Tuấn vỗ vỗ bả vai Tiểu Tam Nhi, Tiểu Tam Nhi rất ít lộ diện, nhưng ở Cẩm Tốt Đường thanh danh không nhỏ, dù sao chương quản Đại Mộng Đoán Khí.

Tiểu Tam Nhi lắc đầu nói:

“Nhậm tiền bối tại Tĩnh Châu, vậy ta không có lý do tiếp tục đợi tại Tương thôn, hướng hồ tiểu nhị Đại Mộng Đoán Khí cũng có thể luyện chế quỷ thai khí.”

Tần Tuấn bất đắc dĩ thở dài:

“Đường đi tới bên kia cũng đã có người bạn.”

Từ khi thân muội muội Tần lan chết ngoài ý muốn, hắn đem thời gian đều tập trung vào phía trên tu luyện, bất tri bất giác đã là mấy năm.

Hắn nở nụ cười hỏi:

“Mấy ngày trước đây ta tại Tam Tương thành nghe nói đại tẩu ngươi sinh hạ anh hài, là nam hay là nữ?”

Tiểu Tam Nhi nhếch miệng lên nói ra:

“Nữ oa tử, đã có thể bò.”

Tần Tuấn cười lớn dẫn Tiểu Tam Nhi tiến về quán rượu đại mộng, muốn nói chuyện này để che đi nỗi đau mất người thân.

Hai người thống khoái ăn rượu, mấy ngày sau trèo lên xà lan tiến về Tĩnh Châu.

Mặt ngoài xà lan nhìn như không lớn, kì thực không gian bên trong có thể chứa đựng hơn trăm người, trình độ chắc chắn cũng viễn siêu quỷ thai khí bình thường.

Nghe nói mỗi chiếc xà lan đều là quỷ thai khí Quỷ Sứ cảnh, cần hao phí đại lượng tài nguyên cùng thời gian, để mà rèn luyện ý thức pháp khí.

Chương 557 - Tấn Thăng Thao Thiết Pháp

Chương 557. Tấn Thăng Thao Thiết Pháp

Tiểu Tam Nhi đối với cái này hơi có chút hiểu rõ.

Vấn đề ý thức pháp khí là tiền bối Âm Sai cảnh tìm đến biện pháp, nhất định phải dùng rất nhiều huyết nhục sinh linh để tẩm bổ.

Cai Ngục Đường tiếp tục làm lấy chuẩn bị, định ra nửa tháng sau tiến về Thủy Trạch biên giới, chỉ là tính lính cai ngục đi theo liền có tiếp cận trăm người.

Còn có nhiều tên Âm Sai cảnh trợ lực, thậm chí Đại Mộng chân nhân cũng sẽ âm thầm theo dõi.

Lính cai ngục lục tục ngo ngoe lên thuyền, chấn động nhẹ từ tiên thị truyền đến.

Lý Thiên Cương và Âm Sai cảnh nhìn không nhìn nhau vài lần, hiển nhiên đã nhìn ra thế giới trong dạ dày Nhậm Thanh đang phát sinh thuế biến.

Bọn hắn thông qua chợ quỷ đi vào tiên thị, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía đỉnh đầu.

Trong đó có hai vị là lão nhân bề quan mười mấy năm tấn thăng Âm Sai cảnh, cũng chưa từng gặp qua thời kì Nhậm Thanh quật khởi, không khỏi tâm tình phức tạp.

Cuồng phong bỗng dừng cuốn lên.

Nồng vụ bao khóa tiên thị dần dần mỏng manh, từ động tĩnh ở vách tường dạ dày khuếch trương liền có thể nhìn ra,

diện tích đang nhanh chóng gia tăng.

Mặt đất bằng phẳng thêm ra vài toà ngọn núi, rượu trong hồ bốc hơi hóa thành tầng mây, đem mặt trời tân hỏa cũng che đây.

Cùng lúc đó, Nhậm Thanh ngồi xếp bằng tại trong huyết động Vô Vi đạo quan.

Sau khi thọ nguyên đầy đủ, trước tiên hắn liền lựa chọn tấn thăng Thao Thiết Pháp, lao tù trong bụng tự nhiên mà bắt đầu thuế biến.

Lao tù trong bụng tấn thăng làm Âm Sai cảnh sau đó tên là “Vĩnh Gian Luy Tiết” .

Hai chữ Luy tiết ngụ ý là dây thừng đen trói phạm nhân, cũng có ý chỉ ngục giam, có thể thấy được Thao Thiết Pháp thật ra là lấy thuật pháp cầm tù làm chủ.

Đương nhiên tại dưới của Tử Thần pháp và các loại thuật pháp cùng năng lực nguy biến ảnh hưởng, sớm đã tách rời quỹ tích.

Nhậm Thanh cảm giác được chương không mạnh hơn đối với thế giới trong dạ dày, cẩn thận đến mỗi một gốc hoa cỏ, thậm chí là Nhật Nguyệt giao thể cùng mùa biến ảo.

Chỉ cần hắn muốn, bên trong nháy mắt Vĩnh Gian Luy Tiết trong sẽ bị cực nóng bao phủ, lại có thể một lát biến thành mùa đông cực độ rét lạnh.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, dị miệng lòng bàn tay phải du tẩu khắp nơi toàn thân, đồng thời số lượng không còn giới hạn tại một cái miệng.

Đương nhiên huyền diệu không chỉ như vậy, Thao Thiết Pháp đạt tới Âm Sai cảnh, gần như cùng Tử Thần pháp, Thực Tiên pháp sinh ra liên hệ.

Mặt trời Tân hỏa dần dần âm lên, tàn nguyệt lại nhiều thêm hàn ý. đến từ rượu

Chỉ là cụ thể thì cần phải tìm tòi, dù sao Phước Âm Thần Âm Sai cảnh rất dễ dàng mất kiểm soát.

Ý thức Nhậm Thanh đắm chìm ở Vĩnh Gian Luy Tiết, bắt đầu tạo dựng ra quy tắc bốn mùa, đồng thời lấy hồ rượu là đầu nguồn, dòng sông dần dần lan tràn.

Tại dưới thuật pháp kích thích, cỏ cây bắt đầu sinh trưởng tốt, hoàn toàn nhìn không ra hoang vu nguyên bản, có mấy phân hình thức ban đầu của thế giới chân thật.

Nhậm Thanh phân tâm ly khai Vô Vi đạo quan, lắc mình mấy cái liền đến đến sâu bên trong rừng già.

Ngay sau đó quỹ ảnh lòng bàn chân hấn bắt đầu nhúc nhích, cái miệng máu hơn mười mét dần dần hiển lộ, dị miệng bỗng dựng sinh ra hấp lực.

Bất luận cái thuật pháp gì đạt tới Âm Sai cảnh đều sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất, hướng chỉ là Thao Thiết Pháp được Nhậm Thanh tích lũy hùng hậu.

Vừa mới bắt đầu chỉ có đá vụn bị hút vào Vĩnh Gian Luy Tiết, rất nhanh liền liền cây cối cũng bắt đầu lắc lư, cuối cùng là mảng lớn thổ nhưỡng.

Dã thú côn trùng gần đó cũng tai bay vạ gió.

Âm Sai cảnh Thao Thiết Pháp có điều kiện để sinh linh sống sót, không khiến bọn chúng bởi vì ác liệt hoàn cảnh không hiểu bỏ mình.

Thế giới trong dạ dày núi non sông ngòi vền vện chớp mắt liền đã hình thành.

Điền A cười Husky đuổi theo ong bướm.

Quý Lang và các loại ngục tốt cũng trở nên có chút khó chịu, nhao nhao lợi dụng khí tức phân chia địa bàn, tránh cho dã thú quấy rầy đến bọn chúng nghỉ ngơi.

Ý thức Nhậm Thanh nhìn về phía Côn Bằng, lập tức thi triển năng lực Vĩnh Gian Luy Tiết.

Lòng đất duỗi ra vô số dây thừng đen, tựa như trường xà trực tiếp quấn chặt lấy Côn Bằng, nó muốn phản kháng tránh thoát, nhưng căn bản không cách nào làm được.

Chỉ cần hắn muốn, Côn Bằng không được bao lâu liền sẽ hóa thành bãi máu và bị hấp thu hầu như không còn.

Côn Bằng giống như cũng phát giác được bản thân mình gặp phải nguy hiểm, nhịn không được toàn thân run rẩy lên, bên trong miệng không ngừng phát ra gào thét bị thương.

Nhậm Thanh lập tức liền buông lỏng Côn Bằng ra, nó liền vỗ cánh nhảy vào trong hồ rượu, giấu ở bên trong bùn cát đáy hồ không động đậy nữa.

Loại ảo giác không gì làm không được này rất dễ dàng ảnh hưởng tâm cảnh, hắn biểu lộ có chút thất thần, tổn hao hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Hắn thông qua Vĩnh Gian Luy Tiết phát hiện, ngục tốt vậy mà có thể đem tiên huyết đưa cho dã thú nuốt, bồi dưỡng được giống loài có huyết mạch tương tự.

Khác biệt với quỷ vật ngoại giới, quỷ vật do ngục tốt đàn sinh ra là có thể sinh sống phồn diễn, nhưng mà giới hạn tại bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết.

Chương 558 - Trở Lại Thần Nhai

Chương 558. Trở Lại Thần Nhai

Số lượng ngục tốt cũng từ ba cái gia tăng đến mười cái, cũng bởi vì Thao Thiết Pháp đạt tới Vĩnh Gian Luy Tiết, có thể tiếp tục tấn thăng về Âm Sai cảnh.

Sương mù bên ngoài tiên thị hoàn toàn biến mất, toàn bộ Vĩnh Gian Luy Tiết hiển lộ, để cho người ta có cảm chân thực hư ảo không rõ.

Con người Lý Thiên Cương địa chấn.

Mặc dù đại bộ phận lính cai ngục cũng tu luyện Thao Thiết Pháp, nhưng hắn còn chưa bao giờ thấy qua thế giới trong dạ dày khó phân thật giả như thế.

Cho dù là A Tỳ Địa Ngục của Dương Thần cảnh, cũng tồn tại đủ loại thiếu hụt, coi như phạm nhân đều có thể nhìn ra mảnh khoe trong đó.

Lý Diệu Dương lộ vẻ mặt phức tạp, nghĩ đến phiên phúc bản thân mình tấn thăng Âm Sai cảnh, so sánh có thể thấy được thiên phú Nhậm Thanh kinh khủng.

Hai vị Âm Sai cảnh tân tấn càng là hô hấp dồn dập, trong lòng thầm nghĩ không hổ là Nhậm Thanh, đoán chừng không được bao lâu liền sẽ tấn thăng Dương Thần cảnh.

Lý Thiên Cương lắc đầu, nói ra với các Âm Sai cảnh:

“Đi thôi, Tĩnh Châu quá mức nguy hiểm, còn gần với cấm khu Dương Thần cảnh, có thời gian đứng nghĩ thì không bằng

chuẩn bị thêm chút bảo hiểm.”

Mấy người Lý Diệu Dương vội vàng bằng lòng.

Ý thức của bọn hắn trở về thân thể, xà lan dừng ở giữa không trung dần dần kín người hết chỗ.

Nhậm Thanh không còn quan tâm Vĩnh Gian Luy Tiết, ánh mắt nhìn chăm chú phương hướng thành trấn, chờ đợi thêm nữa thì Yêu tu ở Khánh Duyên trấn sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Dị miệng mặt ngoài Quỷ ảnh biến mất không thấy gì nữa.

Núi rừng trước mắt hắn thêm ra nhiều hố sâu lớn trăm mét, giống như có sao chổi rơi đập vào trong mặt đất.

Nhậm Thanh mới vừa dự định ly khai, đột nhiên chú ý tới xung quanh tụ tập mười mấy vị Yêu tu Thanh Khâu, hiển nhiên là bị động tĩnh hấp dẫn mà đến.

Yêu tu duy trì lấy nửa người nửa yêu, tu vi phổ biến tại khoảng chừng Kim Đan kỳ, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra yêu khí trong cơ thể tương đối phù phiếm.

Bọn hắn kiêng kỵ bí mật quan sát Nhậm Thanh, bị bừa bọn bên trong núi rừng chấn nhiếp, trong lòng lập tức có thêm một cái ý niệm rừng mình.

Có vị Yêu tu Thanh Khâu trung niên cẩn thận nghiêm túc đi ra, dùng ngôn ngữ cung kính không gì sánh được hỏi:

“Tiên trưởng, ngài thể nhưng là Thỏ Thiềm...”

Hắn còn chưa có nói xong, Nhậm Thanh đột nhiên hơi vung cánh tay, không khí bị xé nứt ra.

Ầm! !

Tất cả Yêu tu Thanh Khâu đều nổ tung thành thịt nát đầy đất.

Nhậm Thanh để quý ảnh lòng bàn chân phân ra bộ phận, mang theo vật quý đi Bán Thi cảnh tiến về Thanh Khâu Sơn, thuận tiện thông tri Vô Lượng Tử triệu tập đệ tử.

Đầu hấn cũng quay về Khánh Duyên trấn, mục tiêu chính là vắng vẻ Thần nhai.

Khi dị quỷ kịch biến càng ngày càng nhiều, toàn bộ Khánh Duyên trấn cũng xuất hiện ảnh hưởng tương ứng.

Công trình kiến trúc đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó lại là các loại động phủ yêu ma, giống như đi tới Sư Đà lĩnh bên trong Tây Du Ký, đầy khắp núi đồi đều là yêu ma quỷ quái.

Thần nhai mặc dù ở vào hoàn cảnh phong bế, nhưng vẫn không cách nào ngoại lệ.

Sau khi Sơn Chi Tru ở gần nhất sinh ra kịch biến, liền có Yêu tu dọc theo vách tường bò vào bên trong Thần nhai.

Bây giờ khi dân cư bên trong bao trùm lấy một tầng tơ nhện thật dày, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy Yêu tu nửa người nửa nhện ẩn hiện.

Dân chúng thần nhai tất cả trốn ở trong hầm ngầm, dựa vào đồ ăn còn thừa không nhiều sống qua.

Bọn hấn không biết rõ ngoại giới cái tình huống gì, nhưng ngẫu nhiên lại có thể nghe được tiếng kêu thảm, hẳn là có người kìm nén không được đi ra khỏi phòng ốc.

Nữ tính bên trong nhện Yêu tu tỉ lệ cực cao.

Các nàng cũng không vội mà giết chết con mồi, ngược lại hưởng thụ cảm giác tuyệt vọng của phạm nhân trên lưới nhện, không khỏi phát ra tiếng cười êm tai như chuông đồng.

Ngõ hẻm Tam Mộc không thấy náo nhiệt nguyên bản, ngõ nhỏ cũ nát không chịu nổi chất đống các loại thi cốt, còn có

mấy cái quan tài rách nát.

Con chuột lạng lẽ chui ra hốc tường, không đợi nó đi đến bên cạnh thi hài liền bị mạng nhện cuốn lấy, rất nhanh liền biến thành kén trùng.

Bên trong tiệm quan tài ngược lại là bóng người toán loạn, còn có thể nghe được tiếng thảm mắng áp chế không nổi.

Trong cửa hàng chỉ ít mấy chục người chen chúc chung một chỗ, đồng thời cũng có tu vi Trúc Cơ kỳ trở lên, bầu không khí có vẻ cực kì kiềm chế.

Quan tài lão dựa vào tường nằm bình tĩnh, âm thanh ngáy rất nhỏ từ miệng mũi truyền ra.

Tu sĩ còn lại cũng không dám đắc tội hắn, dù sao nghe nói quan tài lão đạt đến Nguyên Anh kỳ, là nơi cậy vào trọng yếu nhất để đào thoát Thần nhai.

Bọn hắn cũng đem lửa giận đẩy đến trên người thiếu niên nơi hẻo lánh, nhỡ thần không chừng đánh giá.

Tu vi thiếu niên chỉ mới vào Trúc Cơ kỳ, nhưng can đảm nhưng vượt xa bình thường, dùng động tác chậm rãi rèn luyện lấy khối thiết bì nhìn như phổ thông.

Chương 559 - Bắt Dị Quỷ

Chương 559. Bắt Dị Quỷ

Khuôn mặt Đỗ Tôn to mò, ánh mắt mịt mờ nhìn xung quanh, tiếp sau đó bước nhanh đi đến trước mặt thiếu niên, nói nhỏ:

“Hàn Lập, hiện tại gặp phải tình huống nào rồi, ngươi có biết gì không?”

“Chúng ta cùng nhau đào thoát Thần nhai mới tìm được biện pháp.”

Lời nói của hắn vừa dứt, lập tức đưa tới tu sĩ còn lại đáp lời.

Biểu lộ Đỗ Tôn hơi có vẻ đắc ý, nếu không phải xem ở trên mặt mũi quan tài lão, hoàn toàn có thể rút bỏ Hàn Lập tự tìm biện pháp thoát đi.

Hắn mấy ngày nay âm thầm tích lũy danh vọng, là nhân tiện triệt để cô lập Hàn Lập.

Hàn Lập buông xuống miếng sắt trong tay, dùng ngữ khí không thể nghi ngờ nói:

“Đừng làm trở ngại ta đối phó dị quỷ, rút xa một chút.”

“Ngươi thật sự là bị hóa điên.”

Sắc mặt Đỗ Tôn đại biến, nắm chặt nắm đấm kém chút liền không nhìn được mà vung tới.

Hàn Lập đều chẳng muốn để ý tới mấy người, mặt ngoài tiếp tục mài Ma Thiết, kì đúng là đang luyện chế ra quỷ pháp khí hạn chế dị.

Hắn cùng quan tài lão cũng có U Minh Thiên Trùng pháp, cộng thêm Vô ảnh quỷ hỗ trợ lẫn nhau, muốn ly khai Thần nhai xác thực không khó.

Nhưng nguyên bản là vì người gõ mõ cầm canh mà đến, cũng không thể tay không mà quay về.

Là Hàn Lập đem miếng sắt mài tới mức sắc bén, đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ lúc “Gà thịt” lỗ mãng thoát đi Thần nhai, lúc đó sẽ thừa cơ bắt người gõ mõ cầm canh.

Đỗ Tồn nheo mắt lại, toàn thân tản mát ra sát ý: “Hàn Lập người muốn chết không ai ngăn được, cũng đừng cản trở sinh lộ của chúng ta.”

Hàn Lập mở miệng hồi đáp:

“Muốn đi có thể đi, cửa lớn là ở chỗ này.”

Chúng tu sĩ bắt đầu phản nộ, nếu không phải Yêu tu nhên nhện bên ngoài nhìn chăm chăm, hận không thể lập tức rút đao khiêu chiến với Hàn Lập.

Đỗ Tồn thấy bộ dạng những người còn lại, khoe miệng lộ ra ý cười không dễ dàng phát giác, nói ra:

“Đã như vậy, đạo khác biệt thì mưu cầu khác nhau, nhóm chúng ta liền sẽ ly khai cửa hàng.”

Hắn nhìn về phía quan tài lão cung kính hỏi:

“Quan tài lão ngài xem...”

Quan tài lão mở to mắt, lắc đầu cự tuyệt nói:

“Ta gần hết thọ nguyên nên không nghĩ tới còn sống, các người tự chạy ra Thần nhai đi.”

Biểu lộ Đỗ Tồn lộ ra một tia u ám, nếu như không phải hắn biết rõ Hàn Lập cùng quan tài lão cũng không quen thuộc, sợ rằng sẽ coi là hai người có lưu ám thủ.

Quan tài lão không khỏi nhắc nhở:

“Có thể lựa chọn buổi trưa ban ngày có thể nhìn rõ ràng, chỉ ít sẽ không chạm đến tơ nhện trên mặt đất.”

“Nhóm chúng ta dự định muộn một chút sẽ tiến lên, hai mắt tu sĩ vốn là có thể nhìn ban đêm.”

Đỗ phương không chút do dự liền lựa chọn cự tuyệt, thậm chí cảm giác quan tài lão đang lừa mình mình, đáy lòng giấu giếm nhưng cảnh giác lộ rõ trên mặt.

Trong cửa hàng lại lâm vào yên tĩnh.

Hàn Lập lấy ra tám lưới đánh cá, nghiêm túc đem miếng sắt treo ở phía trên.

Sắc trời bất tri bất giác liền đã hơi muộn, Thần nhai lặng ngắt như tờ, chỉ có thể mơ hồ nghe được Yêu tu nhúc nhích trên lưới nhện.

Bọn người Đỗ Tồn chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì không có pháp khí, trong tay cũng cầm đao kiếm đơn sơ, lưới dao lóe ra hàn quang.

Bọn hấn đào ra cái cửa động tại góc tường, chuẩn bị từ đó leo ra cửa hàng.

Hàn Lập nhìn về phía tu sĩ nhỏ tuổi nhất, do dự mấy hơi nói ra:

“A Kim, con đường phía trước cửu tử nhất sinh, người cần phải suy nghĩ kỹ.”

“Hàn ca...”

Còn không đợi a Kim mở miệng, mấy người Đỗ Tồn liền bật kiếm nâng đao đi tới chỗ Hàn Lập.

Quan tài lão ho khan vài tiếng, miễn cưỡng chế trụ lửa giận trong lòng Đỗ Tồn, phát phát tay để hấn mang đám người chui

ra cửa hàng.

A Kim bước chân chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn đi theo Đỗ Tôn.

Đội bọn hấn đi xa về sau, quan tài lão nhịn không được thở dài nói:

“Hàn Lập a, cần gì phải lảm miêng một câu, kém chút ảnh hưởng đến đại cục.”

Hàn Lập gắt gao nắm lấy bàn gỗ, móng tay rơi vào mặt bàn:

“Ta chẳng qua là cảm thấy đáng tiếc, bọn hấn đều đáng chết, nhưng A Kim...”

“Không phải người tốt đều có thể sống tiếp.”

Hàn Lập trầm giọng nói ra:

“Cho nên Tiên Tôn mới muốn mở tiên thị, cung cấp lương thực vô cùng vô tận, còn để cho tất cả mọi người cũng thu hoạch được cơ hội tu luyện ngang nhau.”

Hấn càng thêm kích động, cái thiếu niên này cho tới nay vẫn ẩn tàng nội tâm, nhưng là không thể tránh né được có một mặt tương đối cảm tính.

Quan tài lão lắc đầu.

Hấn cảm giác mục đích Tiên Tôn cũng không thuần túy, nhưng công đức đúng là thực sự.

Ngay tại trong lúc trầm mặc không nói gì, cửa ngõ Tam Mộc phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Thần nhai lập tức sôi trào lên, tựa như là dã thú tới gần thợ săn, tu sĩ ngo ngoe muốn động vây công nhưng lại bại lộ dấu vết.

Quan tài lão lấy ra đàn đào tửu rót vào miệng ủ ấm thân thể, ngay sau đó động tác nhẹ nhàng mở ra cửa lớn, cùng Hàn Lập ăn ý đi ra khỏi cửa hàng.

Hai người đã nhớ kỹ bất kỳ chi tiết nào ở xung quanh, dùng cả tay chân đi xuyên qua khu dân cư.

Chương 560 - Bắt Dị Quỷ 2

Chương 560. Bắt Dị Quỷ 2

Hàn Lập quay đầu lại liếc mắt ngó hẻm Tam Mộc, có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt, cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ chết tại bên ngoài cửa hàng mấy mét.

Tâm hấn cảnh chịu ảnh hưởng, chân phải không để ý mà rơi vào một cái tơ nhện bên trên khó mà nhận ra, khiến cho mạng nhện bốn bề sinh ra gợn sóng.

Giống như có cái Yêu tu đang nhanh chóng mà tới.

Hàn Lập tỉnh táo dùng pháp khí dạng kim đâm vào mi tâm, hàn ý bao phủ toàn thân, Yêu tu phát giác được cũng không phải là vật sống liền lại đi xa.

Quan tài lão nhắc nhở:

“Cẩn thận một chút.”

“Được.”

Bọn hấn đi vào mảnh đất trống tương đối khoáng đạt, thuận thực lấy ra chiêng đồng bắt đầu đánh.

Quan tài lão tại trước lúc Hàn Lập không đến Thần nhai, sớm đã điều tra rõ ràng kiêng kị của người gõ mõ cầm canh, một điểm chính trong đó là âm thanh chiêng đồng đêm khuya.

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.”

Giọng điệu cô quái truyền đến.

Nhưng mà dị quỷ hiển nhiên càng thêm suy yếu, còn có thể nghe được oán độc trong lời nói.

“Để ta tới đối phó hắn trước, Hàn Lập người bất cứ lúc nào chuẩn bị xuất thủ.”

Quan tài lão hừ một tiếng, đem đầu tóc ngắn trở ngũ quan, lộ ra răng nanh ở chỗ cổ

Ngay sau đó toàn thân hắn phát ra thanh âm xương cốt va chạm, tay chân bị cưỡng ép thay đổi một trăm tám mươi độ, tựa như biến thành người khác.

Trùng giáp bao trùm làn da, khớp nối mọc ra xương nhọn sắc bén, có vẻ phi thường dữ tợn.

Tu vi Quan tài lão mặc dù rơi xuống đến Kim Đan kỳ, nhưng miễn cưỡng vẫn là chờ thi triển thủ đoạn Nguyên Anh kỳ, phương pháp này chính là Nguyên Anh phụ thể.

Người gõ mõ cầm canh thuần di xuất hiện tại bên trong nửa mét quan tài lão, yêu khí hóa thành thực chất đánh ra.

Quan tài lão linh hoạt khoảng chừng né tránh, đồng thời tùy thời tìm cơ hội, đánh cho người cầm canh xuất hiện từng vết tổn thương.

Nhưng mà dị quỷ dù sao cũng là dị quỷ, sức khôi phục viễn siêu tưởng tượng, rất nhanh liền chiếm cứ thượng phong.

Hàn Lập nắm lấy tấm lưới đánh cá, khí tức quỷ thai khí hiển lộ không bỏ sót.

Hắn biết mình chỉ có cơ hội một lần, thất thủ rất có thể sẽ dẫn đến quan tài lão chết, lòng bàn tay không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Quan tài lão cũng không gây áp lực cho Hàn Lập, liều mạng duy trì lấy trạng thái Nguyên Anh phụ thể.

Hàn Lập thở sâu, rất nhanh liền tìm được sơ hở người gõ mõ cầm canh lộ ra, hai chân tụ lực chuẩn bị đem pháp khí lưới đánh cá ném ra.

Đúng lúc này, tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

Đỗ Tồn ôm Kim Huy trong ngực hình thể nhỏ nhắn xinh xắn, vội vàng hấp tấp chạy vào khu dân cư, phía sau là mây cái Yêu tu truy đuổi.

Hắn không ngừng cắt huyết nhục Kim Huy ném cho Yêu tu, nhờ vào đó muốn chạy ra tìm đường sống, nhưng hiển nhiên đã triệt để bị điên.

“Ta nhất định không thể chết, dựa vào cái gì phải chết ở chỗ này, dựa vào cái gì...”

Kim Huy bởi vì đau đớn khuôn mặt vặn vẹo, nhìn thấy thân ảnh của hai người quan tài lão sau đó nhin không được lắm bầm:

“Hàn ca, cứu ta.”

Hàn Lập cúi đầu ngưng thực nửa hơi, tiếp sau đó tinh chuẩn ném ra lưới đánh cá.

Lưới đánh cá bao phủ lại người gõ mõ cầm canh, quỷ thai khí lập tức dung nhập huyết nhục, những cái miếng sắt kia lập tức đem làn da cứng cỏi vạch phá.

Quan tài lão hướng về phía người gõ mõ cầm canh đập liên mấy chuông, cuối cùng thu vào bên trong pháp khí đặc biệt.

Yêu tu cũng chú ý tới hai người, bên trong miệng phát ra gào thét, tất cả kiến trúc Thần nhai cũng vang lên thanh âm nhên nhên bò.

“Đi.”

Quan tài lão sau khi nói xong lợi dụng Vô ảnh quỷ giấu vào trong bóng ma, Hàn Lập căn môi đuổi theo.

Số lượng Yêu tu nhiều lắm, mạng nhện trải rộng Thần nhai, đối với việc có thể trốn ra ngoài hay không, trong lòng

quan tài lão cũng không chắc chắn.

Yêu tu dẫn theo thân thể bị tàn phá của Kim Huy, hưởng thụ khoái cảm do truy đuổi mang tới.

Nhưng bọn hắc cũng không có chú ý tới, tại trên tường thành ánh trăng chiếu rọi, chẳng biết lúc nào có thêm một Quỷ Lang khoác cốt giáp.

A ô -

Tiếng sói tru tựa như là đang phát tiết lấy cái gì, thân ảnh không hề nháy xuống.

Hai người Quan tài lão dừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn về phía Nhậm Thanh, không còn lo lắng về những yêu tu nhên nhện đang vây quanh nữa.

“Không ánh sáng.”

Bên trong Thần nhai hóa thành một mảnh đen như mực, ngay cả âm thanh cũng bị mất tung tích.

Một lát sau, sáng ngời tái hiện.

Đám Sơn Chi Tru sững sờ tại nguyên chỗ, thấy tất cả phòng ốc kèm thêm cả tầng hầm cũng lơ lửng ở giữa không trung, là do quỷ ảnh cưỡng ép nâng lên.

Dị miệng mấy chục mét lộ ra tại mặt đất, trực tiếp đem dân chúng Thần nhai nuốt vào trong đó.

Quỷ Lang đứng tại bên trong khu đất trống Thần nhai, Long Xà Tích quất vào không khí.

“Ngài là Thỏ Thiềm Tiên?”

Quỷ Lang trong nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ.

Trong chớp mắt liền chỉ còn lại thi thể yêu tu đầy đất, quỷ ảnh giống như chưa hề xuất hiện.

Nhậm Thanh đi đến phía Khánh Duyên trấn, Long Xà Tích
hất lên.

Tường thành thêm ra khe nứt, lập tức nửa bộ phận trên
chậm rãi trượt xuống, vết cắt ngọt lịm không gì sánh được.

Chương 561 - Đánh Nhau Với Nhền Nhện

Chương 561. Đánh Nhau Với Nhền Nhện

Nửa vách tường bị chém trượt xuống, mặt trời mới mọc lửa đỏ chiếu vào trên thân Nhậm Thanh.

Hắn chậm rãi đi ra phạm vi Thần nhai, quỹ ảnh một lần nữa về tới lòng bàn chân, kiến trúc lơ lửng giữa không trung rơi xuống như mưa rơi.

Ba ba ba ba- ba-...

Nhậm Thanh ngừng lại bộ pháp, dị quỷ bên trong Khánh Duyên trấn rõ ràng đã phát giác được dị dạng, mà trước mặt hắn chính là cái địa động tinh mịch.

Hắn lợi dụng hồn điệp hình chiếu thông tri Vô Vi đạo quan, để sơn môn làm tốt chuẩn bị, bản thân mình cũng có ám thủ có thể trợ giúp bất cứ lúc nào.

Mặt đất đột nhiên chấn động.

Trong động đất bao trùm lấy tơ nhện, giống như có quái vật khổng lồ đang nhanh chóng tới gần.

Ánh nắng lập tức bị bóng mờ diện tích lớn che đậy, dị quỷ nhìn chăm chăm vào cửa động, tán phát yêu khí kinh khủng giống như thực chất.

Kia là con nhện đen khổng lồ hơn ba mươi mét, toàn thân bao trùm trùng giáp màu đen, mười hai cái con mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chăm chăm Nhậm Thanh.

Cùng nó so sánh, Yêu tu giống là con kiến nhỏ bé.

Bộ phận sinh dục phần bụng nhèn nhện vẫn tại không ngừng dục dục trùng trùng, bên trong leo ra con nhện nhỏ với số lượng kinh người cỡ, tại phòng ốc cùng mặt đất có mạng nhện dày đặc.

Sơn Tri Chu cho Nhậm Thanh cảm giác giống như là linh trí không cao, nhưng hung tính lại vượt xa bình thường.

Dị quỷ bên trong thành trấn thấy thế cục này, không hèn mà cùng lựa chọn quan sát, bọn hắn lúc này còn không biết Nhậm Thanh cũng không phải là Trì Lang Yêu tu.

Nhưng mà ở trong mắt Yêu tu, vẫn không khỏi cảm thấy ngũ vị lẫn lộn.

Bọn hắn ỷ vào dị quỷ tu hành, tự nhiên cũng thành khô lồi, dù là tất cả thế lực đều đang nghĩ biện pháp tách rời, nhưng hiện nay lại không có đầu mối.

“Tê...”

Toàn thân Sơn Tri Chu yêu khí ngưng tụ, lấy tốc độ cực nhanh bò tới Nhậm Thanh, chân nhện nâng lên rơi xuống, không ít Yêu tu bị ngộ sát biến thành thịt băm.

Nhậm Thanh thấy vậy giẫm nhẹ mặt đất, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hắn xuất hiện tại đỉnh đầu Sơn Tri Chu, trọng đồng bên trong hai mắt bắt đầu chuyển động, khiến cho hắn có thể phát giác được sơ hở Sơn Tri Chu hiển lộ ra.

“Người... Đồ ăn...”

Mười hai cái con mắt Sơn Tri Chu cũng không phải bài trí, rất nhanh liền khóa chặt Nhậm Thanh, bên trong miệng phun ra mạng nhện bao trùm mấy chục mét.

Nhậm Thanh tỉnh táo vung vẩy Long Xà Tích, nhưng chém vào trên lưới nhện giống như trâu đất xuống biển, sức lực

cường đại bị mạng nhện cứng cỏi hấp thu.

Hắn không khỏi sinh lòng kinh ngạc, sau đó linh hoạt nghiêng người tránh thoát mạng nhện.

Vốn cho rằng dị quỷ là pháp khí do huyết nguyệt chế tạo ra ảnh hưởng hoàn cảnh, hắn là có chỗ khiếm khuyết, không nghĩ tới xác thực rất giống vật sống.

Phi thường phù miêu tả kỳ dị bên trong sách Hợp Thần quỷ chí dị đối với “Sơn Tri Chu”, đồng thời nhìn không ra một chút vết tích pháp khí.

Nhậm Thanh vây quanh Sơn Tri Chu phát động công kích thăm dò, móng vuốt lưu lại nói một vết sước cũng tại bên trong thời gian ngắn liền khôi phục.

Sơn Tri Chu cảm giác Nhậm Thanh tựa như con ruồi to, bắt đầu phun ra càng nhiều tơ nhện, trực tiếp bao trùm phạm vi vài trăm mét.

Nhậm Thanh cũng không có ý định lại tránh.

Tay phải của hắn chụp vào chỗ xương sống lưng bản thân, phong mang không gì so sánh nổi bắn ra.

Lập tức rút ra một con rồng.

Long Xà Tích đã triệt để mọc ra huyết nhục, mặc dù không có tứ chi, nhưng người khoác lân giáp, đầu rõ ràng là bộ dáng Sô Long.

Hàn ý từ bên trong bộc phát.

Mạng nhện hóa thành mảnh vỡ, liên đới chọc mù một con mắt Sơn Tri Chu.

Sơn Tri Chu bị kích thích hung tính, tốc độ lại nhanh thêm ba phần, mười mấy cái chân hóa thành tàn ảnh điên cuồng đánh tới mặt đất.

Đinh đinh đinh đinh...

Nhậm Thanh hai tay cầm Long Xà Tích, vung lên ngăn lại công kích.

” Yêu vẫn trong lúc Dị quỷ hành động còn có thể lưu chuyển toàn thân, rất thú vị.”

Hắn tự lắm bầm, quỷ ảnh vô cùng vô tận hóa thành chất lỏng tràn vào thân thể, còn bao gồm cái Thiên Đạo Trùng quỷ ảnh hóa kia.

Thân thể Nhậm Thanh lần nữa bắt đầu bành trướng, Quỷ Lang bởi vì tiếp nhận không nổi quỷ ảnh phụ thể, chủ động trở về bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết.

Son Tri Chu có chỉ thất thần chốc lát.

Hắn không minh bạch vì sao vừa rồi vẫn là con mồi nhỏ yếu, đột nhiên liền trở nên cường đại, thậm chí để cho mình có cảm giác tim đập nhanh khó hiểu.

Nhậm Thanh duy trì động tác cầm đao, nhưng không có vội vã xuất thủ.

Hắn vẫn đang né tránh công kích của Son Tri Chu, hai mắt lại xuyên thấu qua trùng giáp dày đặc, thấy được viên thịt khiêu động ở trong đó.

“Đã như vậy...”

Nhậm Thanh nhẹ nhàng linh hoạt rơi vào phần bụng Son Tri Chu, lập tức dùng sức đâm Long Xà Tích trong tay ra, bản mệnh pháp khí trực tiếp xuyên qua trùng giáp.

Ngay sau đó thân thể của hắn cùng quỷ ảnh tương dung, giống như chất lỏng tiến vào vết thương Son Tri Chu, mục tiêu chính là viên thịt.

Son Tri Chu phát giác được đau đớn, nhưng mà vết thương thoáng qua liền mất.

Nó tìm không đến khí tức Nhậm Thanh, nhin không được trái nhìn phải mong ngóng, nhưng rất nhanh trong lòng liền phun lên cỏ bời rồi khó mà áp chế.

Son Tri Chu dứt khoát nằm sấp bắt đầu nghỉ ngơi.

Dị quỷ còn lại coi là Nhậm Thanh đã bị giải quyết hết, không khỏi sinh ra kiêng kị đối với Son Tri Chu, không thềm đề ý cử động Nhậm Thanh chút nào.

Chương 562 - Ta Muốn Đốt Cháy Lên Ngọn Lửa Vô Vi Đạo

Chương 562. Ta Muốn Đốt Cháy Lên Ngọn Lửa Vô Vi Đạo

Yêu tu lại ít nhiều có chút tiếc nuối.

Cho dù như thế nào, tu sĩ Trì Lang này mặc dù yêu khí không hiện, nhưng rõ ràng tuyệt không phải dị quỷ, hiện ra thực lực cũng viển siêu Nguyên Anh kỳ.

Nhưng lại vẫn không có pháp lực địch lại dị quỷ, đây là cỡ nào tuyệt vọng...

Đỉnh Thanh Khâu Sơn, mười mấy con dị quỷ Hồ Tiên âm thầm dòm ngó Vô Vi đạo quan, huyết nhục thơm ngon để bọn hăn ngo ngoe muốn động.

“Chỉ là cả người lẫn vật mà thôi, đối kháng tiên uy chính là kết thúc như thế.”

Thanh âm khàn khàn của Hồ Tiên nãy nãy vang lên, mang theo lấy yêu khí ngập trời.

Yêu khí ép tới Vô Vi đạo quan.

Vốn cho rằng những cái đệ tử đạo quan kia sẽ bị sợ mất mật, lại không nghĩ rằng nghênh đón lại là tiếng chuông vang dội, tựa như ánh sáng chân lý.

“Chúng đệ tử nghe lệnh!”

“Có! !”

“Kết trận, trăm yêu trừ ma! ! !”

Lúc này không giống ngày xưa, đệ tử đạo quan tại bên trong tiên thị thu được không ít chỗ tốt, sớm đã không phải thịt cá trên thớt gỗ mặc người chém giết.

Tùng thanh từng thanh pháp khí phi kiếm đơn sơ phá không mà ra, đạo quan đệ tử chân đạp trên đó.

Mặc dù chỉ là phi hành quay chung quanh sơn môn đơn giản, nhưng giữa lẫn nhau phối hợp ăn ý, có thể nhìn ra sớm đã chuẩn bị hồi lâu.

Hồ Tiên nãi nãi có chút nổi giận, cả ngọn núi dung đưa, tất cả Yêu tu nửa người nửa hồ té quy dưới đất.

“Giết bọn hần! ! !”

Trầm mặc mấy hơi, về sau Yêu tu tại dưới yêu khí của di quỷ ảnh hưởng trở nên điên cuồng, bên trong miệng đáp lời hô:

“Tuân mệnh, Hồ Tiên nãi nãi.”

Yêu tu hóa thành hình thú, thành quần kết đội đi tới Vô Vi đạo quan.

Vô Vi đạo quan có nội tình tiên thị gia tăng, thực lực cũng đủ để địch nổi, cộng thêm Thượng Tiên trợ trận, lý thuyết kéo thời gian là đủ.

Nhưng mà Vô Lượng Tử lại nhắc lên kiếm gỗ tàn phá, chuẩn bị ly khai sơn môn.

Thanh Tùng Tử liền vội vàng kéo Vô Lượng Tử, nghi ngờ hỏi:

“Sur huynh , dựa theo ý tứ Thượng Tiên, lấy sơn môn làm trung tâm để phòng thủ, sẽ không xuất hiện cái tử thương gì.”

Vô Lượng Tử biểu lộ không vui không buồn:

“Sur đệ, chúng ta cùng Yêu tu có gì khác biệt?”

Thanh Tùng Tử sững sốt một chút:

“Cái gì?”

“Mấy ngày nay ta một mực đang nghĩ, Vô Vi đạo quan cường thịnh như thế cũng hủy diệt, dựa vào cái gì nhóm chúng ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ?”

Thanh Tùng Tử cố nở nụ cười nói ra:

“Nhóm chúng ta có Thượng Tiên phù hộ, chỉ cần lại đi qua trăm năm, nhất định...”

“Không có trăm năm, sư đệ.”

Vô Lượng Tử từ trong ngực lấy ra ngọc kiếm đem óng ánh sáng long lanh, trực tiếp cắm ở vị trí hạ đan điền của mình, khí tức lập tức lần nữa tăng vọt.

“Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe những cái Thượng Tiên kia nói, hiện tại thế nhưng là chính là đại thời đại đó.

Thanh Tùng Tử hai mắt trừng trừng, đưa tay muốn ngăn cản Vô Lượng Tử:

“Sư huynh, ngươi tại dùng binh giải chi thuật, là muốn chết phải không? ! !”

Hắn biết rõ lịch đại chương giáo đều sẽ tập được binh giải chi thuật, phương pháp này ngoại trừ kích phát chân nguyên trong cơ thể, còn có thể đề thần hồn câu diệt, để tránh bởi vậy tiết lộ bí ẩn trong môn phái.

Vô Lượng Tử cười nói ra:

“Nhóm chúng ta không có tích súc trăm năm thì khó lớn mạnh, nếu như không thể làm bản thân lớn mạnh, vậy liền sẽ biến thành phụ thuộc giống như Yêu tu.”

Trong lúc hắn nói chuyện đã đem thanh ngọc kiếm thứ hai cắm vào bên trong đan điền, khí tức cũng đột phá hạn chế U Minh Thiên Trùng pháp, đi tới cấp độ Nguyên Anh kỳ.

“Sur huynh, cần gì chứ...”

“Ta muốn lấy bản thân là củi, ta muốn bốc cháy ngọn lửa Vô Vi Đạo ở trong lòng, ta muốn người người liên có thể thành tiên...”

Trong mắt Vô Lượng Tử lấp lóe quang mang, dùng ánh mắt mang theo lưu luyến nói với Thanh Tùng Tử:

“Sur đệ, trước kia ngươi muốn ngồi vị trí chương giáo, vậy kế tiếp liền giao cho ngươi.”

“Ta...”

“Nhóm chúng ta trước kia làm thương nhân liền có thể sống chui nhủi ở thế gian, nhưng Vô Vi đạo quan không nên như này.”

Vô Lượng Tử đem ngọc kiếm sau cùng cắm vào cái trán, sau đó vỗ vỗ bả vai Thanh Tùng Tử nói ra:

“Thay ta đi ngắm nhìn đại thời đại.”

Lời nói Vô Lượng Tử vừa dứt, hai chân đạp Phá Hư không, toàn thân đạo bào tung bay theo gió, bay thẳng đi tới chiến trận.

“Tại hạ chương giáo đời thứ một trăm lẻ ba của Vô Vi đạo quan Vô Lượng Tử.”

“Thanh Khâu Sơn, đến chiến! !”

Thanh âm vang vọng trời cao, tất cả mọi người toàn bộ Khánh Duyên trần lâm vào thất thần, giống như thấy được tiên tông cường thịnh mấy trăm năm trước.

Thanh Tùng Tử cúi đầu hô:

“Cung tiễn chưởng giáo sư huynh.”

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

“Đạo Sinh Đạo, Vô Vi Đạo...”

Vừa mới bắt đầu chỉ là Thanh Tùng Tử đang niệm tụng, rất nhanh đệ tử bốn bề cũng đi theo trăm miệng một lời, đến cuối cùng ngay cả dân chúng cũng gia nhập trong đó.

Vô Lượng Tử buông ra kiếm gỗ, cái pháp khí tàn phá không chịu nổi này đặt ở tiên tông trước kia, cũng là lợi khí ở trong tay đệ tử hạch tâm.

“Đi! !”

Kiếm gỗ chém tới Thanh Khâu Sơn.

Da lông trên Hồ Tiên nải nải có thêm một vết thương sâu đủ thấy xương.

“Chỉ là yêu ma, không gì hơn cái này.”

Chương 563 - Hóa Thân Thành Thao Thiết

Chương 563. Hóa Thân Thành Thao Thiết

Vô Lượng Tử khí thể như hồng, trực tiếp đụng nát ngọn núi, cùng dị quỷ Hồ Tiên triển đấu cùng một chỗ, cây cối khuynh đảo, nước sông chảy ngược.

Yêu tu cũng xông vào sơn môn, đệ tử đạo quan không chể lầy phi kiếm lần lượt xuất thủ.

Hồn điệp hình chiếu lấp lóe quang mang càng thêm loá mắt, giống như áp ủ cái thuật pháp gì, nhưng cuối cùng vẫn là ảm đạm xuống.

Trận chiến này không chỉ có liên quan đến Cai Ngục Đường, cũng liên quan đến Vô Vi đạo quan gia nhập Cai ngục Đường.

Cùng lúc đó, bên trong Khánh Duyên trấn.

Một lão đánh xe ngựa gầy còm đứng trong đám người, vừa vuốt ve con ngựa của mình, vừa đem cái cổ của nó bẻ gãy.

Hắn đưa tay vào móc bụng ngựa, lấy ra một thanh thiết kiếm vết rỉ loang lổ.

Lão phu xe không thèm để ý ánh mắt người bên ngoài, nâng Kiếm chạy đi tới phương hướng Vô Vi đạo quan, trên thân tản ra ba động chân nguyên.

Còn có tên ăn mày, trong ngày thường là cái người ngồi ăn rồi chờ chết, bây giờ lại tại dùng nước đọng dọn dẹp ô uế trên mặt.

Kỹ viện, sông bạc, chợ búa...

Càng là địa phương hỗn tạp nhiều người, đệ tử Vô Vi đạo quan liền càng nhiều.

Bọn hấn tựa như giọt nước hội tụ dòng sông, thi triển thuật pháp, chém giết những cái Yêu tu lao tới.

Chỉ có máu, mới có thể thiêu đốt ra tân hỏa.

Mà chỉ cần một đốm lửa, có thể lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Đệ tử đạo quan rời núi hồi lâu không có thi triển thuật pháp.

Bọn hấn chưa tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp, một số người miễn cưỡng đạt tới Nguyên Anh kỳ, lại không cách nào phát huy ra thực lực, khiến cho thế cục giằng co không xong.

Bên trong Vô Vi đạo quan liền hoàn toàn là cảnh nghiền ép, dù sao Yêu tu đến đây cai nhất cũng chỉ Kim Đan kỳ.

Yêu quỷ pháp tràn ngập tệ nạn, làm sao có thể địch nổi tu sĩ nắm giữ Cai ngục Pháp, rất nhanh liền đem Yêu tu đến đây giết bẽ mặt.

Yêu tu hoảng hốt thoát đi, lưu lại mười mấy bộ thi thể tàn phá không chịu nổi.

Thanh Tùng Tử cũng không truy kích, mà là ra hiệu đệ tử đạo quan tiến đến bên trong thành khu trợ giúp.

Đệ tử đạo quan chân đạp phi kiếm, rất nhanh liền tiến vào bên trong phố lớn ngõ nhỏ giết địch, đồng thời còn đem thương binh đưa về sơn môn.

Tại dưới tình huống như thế, Vô Vi đạo quan đối mặt đông đảo thế lực Yêu tu vây quét, vậy mà ẩn ẩn chiếm cứ ưu thế.

Đương nhiên, cái này còn phải quy công cho mấy cái thế lực Yêu tu cũng không tham chiến.

Tu sĩ Thi tượng hoàn toàn ở bên ngoài, chủ yếu là dị quỷ bị bọn hắc cầm tù trong lòng đất, hành vi lúc này càng giống như là âm phụng dương vi.

Mà Yêu tu kinh ngư thậm chí cũng không ngoi đầu lên.

Bởi vì Nhậm Thanh để đệ tử đạo quan hòa vào rất nhiều thủy hồn, khiến cho bọn hắc giống như xuất hiện cái biến hóa gì không thể nói rõ.

Đồng thời Khánh Duyên Hà nối liền với bốn phía, rất có thể bọn hắc đã không ở bên trong phạm vi thành trấn.

Cuồng phong gào thét.

Bên trong tầng mây lộ ra cái đầu cự quy, nó nhìn xem Khánh Duyên trấn loạn cả một bày, nhin không được trầm giọng nói:

“Bọn lỗ mũi trâu chết này cũng không hàng, quả nhiên là mối họa lớn trong lòng.”

Nó run run thân thể, chậm rãi đi xuống mặt đất, dự định tham dự vào trong giao chiến.

Rút dây động rừng.

Khi cự quy hiển lộ, dị quỷ còn lại cũng bắt đầu không an phận bắt đầu, dù sao giữa bọn nó còn có quan hệ cạnh tranh nhất định.

Yêu thụ chiếm cứ tại thành tây rút ra sợi rễ, lười biếng mở ra gương mặt trên cành cây, tùy ý nắm lên Yêu tu liền bỏ vào bên trong miệng.

Thanh Ngư phía nam không ngừng phát ra tiếng kêu, dùng móng đào lên bùn đất.

Thanh Tùng Tử thấy vậy sắc mặt đại biến, vội vàng lần nữa gõ vang chuông đồng, để tất cả đệ tử đạo quan trở về sơn môn,

nhờ vào đó giảm bớt tử thương.

Hắn liếc mắt phương hướng Thanh Khâu Sơn, Vô Lượng Tử nhìn như không rơi vào thế hạ phong, kì thực hoàn toàn ở trong thế cầm hồn phách để đi đánh bạc.

Cho dù có thể kiên trì bao lâu, tính mạng nhất định là không cách nào bảo toàn.

Cự quy nói ra một lời không cho người khác cự tuyệt:

“Thỏ Thiềm Tiên sắp giáng lâm, nhóm chúng ta hủy diệt Vô Vi đạo quan, xem như đưa lên cái đại lễ.”

“Có thể.”

“Có thể.”...

Dị quỷ nhao nhao đáp ứng, sau đó đứng ở các phương vị, muốn đem đệ tử đạo quan ngự kiếm bỏ chạy ngăn cản tại bên trong thành trấn.

Bọn hắn không có ý định tự mình đi làm, trực tiếp phun ra yêu khí nồng đậm, chuẩn bị đem đệ tử đạo quan hóa thành Yêu tu.

Đệ tử đạo quan chỉ có thể trốn về phía Sơn Tri Chu, vốn cho rằng sẽ gặp một chiến đấu trận thảm liệt, kết quả là bên Sơn Tri Chu không có ngăn cản chút nào.

Cự quy nghi ngờ hỏi:

“Cái tình huống gì?”

Phanh...

Thân thể Sơn Tri Chu té lăn trên đất, vị trí phần ngực bụng bị phá ra cái lỗ hồng lớn, có thể nhìn thấy huyết nhục đều đã móc rỗng.

Nhậm Thanh đứng đầu Sơn Tri Chu, trong tay nắm lấy viên thối khiêu động, lập tức liền bị dị miệng lòng bàn tay nuốt

vào Vĩnh Gian Luy Tiết.

Cự quy và các dị quỷ không dám xem nhẹ Nhậm Thanh, bọn hăn ngưng trọng nhìn chăm chăm đôi phương, bắt đầu hình thành xu thế bao vây, bầu không khí cực kì tức sát.

Sơn Tri Chu kỳ thật vẫn chưa chết, đang hấp thu yêu khí phụ cận, lấy tốc độ cực kỳ chậm rãi một lần nữa mọc ra viên thịt mới.

Chương 564 - Đưa Vô Vi Đạo Quan Ra Ngoài

Chương 564. Hóa Thân Thành Thao Thiết 2

Nhậm Thanh đã thử đem dị quỹ huyết nhục thu hút Vĩnh Gian Luy Tiết, nhưng dù là chỉ còn một giọt tiên huyết, đều sẽ dần dần tạo dựng ra dị quỹ.

Những huyết nhục của dị quỹ sau khi thoát ly yêu khí từ viên thịt phát ra, lập tức hóa thành đồng thịt nhão.

Có thể thấy được lúc dị quỹ bắt đầu ảnh hưởng hoàn cảnh, bản thân liền đã cùng đại địa tương dung, trở nên bất tử bất diệt khó mà tiêu trừ.

Đành phải đợi Cai ngục Đường đi vào Tĩnh Châu, lại tìm phương pháp phá giải.

Nhậm Thanh nhìn xem nhóm đệ tử đạo quan tinh tấn chiến đấu rất cao, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, có chút kính nể đối với hành động của Vô Lượng Tử.

Hắn mặc dù có thể ngăn cản, nhưng trong lòng Vô Lượng Tử đã còn có tử ý, chỉ sợ sớm làm xong chuẩn bị, cũng không phải là hưng khởi nhất thời.

“Có thể kết thúc...”

Nhậm Thanh phát ra âm thanh lẩm bẩm, truyền lại các nơi trong thành trấn.

Thanh Ngưu phun ra huyết nhục cặn bã bên trong miệng, ngữ khí mang theo khinh miệt:

“Chỉ bằng một cái Yêu tu như ngươi, ở đâu ra lá gan đó?”

Thân thể hắn bắt đầu tụ lực, không nhìn Yêu tu bốn bề bị giẫm chết.

Nhóm đệ tử Đạo quan nhìn về phía Nhậm Thanh, ánh mắt còn kèm theo khát vọng đối với cầu sinh, không ít người đã gần như kiệt lực, dùng ý thức ráng chống đỡ.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Quỷ ảnh phụ thể bắt đầu sôi trào, nhưng mà thực lực Âm Sai cảnh so với dị quỷ nguy Dương Thần cảnh, vẫn là có chênh lệch.

Nhưng hắn nhưng không có dự định dừng lại, trọng đồng chuyển động theo quỹ tích huyền diệu, Chí Âm Yểm Chủ dần dần tụ tập được khí tức Mộng Yểm.

Lấy Nhậm Thanh làm trung tâm, trăm mét trong nháy mắt sụp đổ xuống.

Quỷ ảnh cùng Mộng Yểm đồng thời gia trì ở thân thể Nhậm Thanh, bề ngoài của hắn xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, tựa như Tiên Ma chuyển thế.

Nhậm Thanh duy trì lấy hình người mơ hồ, quanh thân bao phủ một tầng Hắc Ảnh vận vẹo, chỉ lộ ra đôi trọng đồng cùng ba cái mộng chủng trên cái trán.

Hắn có thể cảm giác được sau khi hai loại thuật pháp chủ thứ này đồng thời thi triển, thân thể có dấu hiệu sắp sụp đổ, hồn phách cũng có chút tiếp nhận không được.

“Thời gian mặc dù ngắn, nhưng đủ...”

Ầm!

Tứ chi hắn chạm đất, giống như là một đầu như dã thú phóng tới Thanh Ngu.

Nhậm Thanh đằng không mà lên, hóa thành hình Long Xà, cái đuôi vung trên người Thanh Ngu, để cho nó thất tha thất thểu liên lẩn mười mấy mét.

“Ngươi không phải tu sĩ Tĩnh Châu? ! !”

Cự quy hai mắt trùng trùng, rõ ràng Nhậm Thanh đủ để địch nổi dị quỷ, nhưng không có may mắn chân nguyên cùng yêu khí, thuật pháp hoàn toàn khác.

Bọn hắn lao tới Nhậm Thanh, bên trong miệng không còn nói nhiều nữa.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Nhậm Thanh phát ra nụ cười quái dị, dự định tốc chiến tốc thắng, khí tức thuộc về Thao Thiết Pháp tại thể nội bộc phát, bên trong Vân Hải Phiên Dũng xuất hiện gió mây cuộn cuộn.

Ba loại ngục tốt Côn Bằng, Sa Nhân, Quỷ Lang đồng thời dung nhập thân thể của hắn.

Âm thanh hư không đồ vỡ bồng đưng vang lên.

Nhậm Thanh biến thành hình thú, thân thể hơn năm mươi mét mang tới cảm giác áp bách cực kì khủng bố, Long Xà Tích hóa thành cái đuôi không ngừng vung vẩy.

Hai mắt có trọng đồng, dị miệng hình thành một cái miệng lớn đầy máu.

Hình tượng hắn hiện tại giống như Thao Thiết thôn phệ thể gian vạn vật trong truyền thuyết, nhưng mà toàn thân đều là đen như mực, giống như một ác quỷ.

Nhậm Thanh lần nữa trải nghiệm được thống khổ giống lần đầu hóa thân Quỷ Lang.

Chẳng những thân hồn gần như dị hoá mất khống chế, mà lại là đang gặp một loại tệ nạn nào đó, thọ nguyên cũng trôi đi

bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Hắn không để dị quỷ phản ứng, trực tiếp mở ra dị miệng.

Đệ tử đạo quan bên trong thành trấn bị nuốt tiến vào Vĩnh Gian Luy Tiết, kéo theo lấy bộ phận Yêu tu, cùng vài toà tàn phá phòng ốc.

Nhậm Thanh lập tức cũng không bắn khoãn nữa, du tẩu ở giữa những dị quỷ như vào chỗ không người, muốn thừa dịp Thao Thiết hóa lấy được vài viên thịt.

Nhưng mà cự quy đã đem tứ chi lùi về trong vỏ, yêu thụ thể tích lại quá to lớn.

Hắn đành phải đem lực chú ý phóng trên người Thanh Ngu, quỷ ảnh kéo chặt lấy nó, Long Xà Tích đang phá ra vỏ ngoài của nó.

“Chớ có giết ta! !”

Thanh Ngu rất là sợ hãi đối với tử vong, nói rõ bọn hắn khi chết phúc sinh cũng không phải là không phải trả giá chút nào, rất có thể sẽ ảnh hưởng gì đó đến huyết nguyệt.

Nhậm Thanh trực tiếp từ vết thương chui vào trong cơ thể Thanh Ngu.

Khuôn mặt Thanh Ngu bởi vì đau đớn mà trở nên dữ tợn, toàn thân hiện ra nhiều bọt máu giống như nước sôi, con mắt cùng đầu lưỡi bị lòi ra trên mặt đất.

Nhậm Thanh nuốt vào viên thịt, đồng thời tứ chi phát lực chạy như điên về Vô Vi đạo quan.

Cự quy và các dị quỷ cũng không có lựa chọn truy đuổi, thật sự là bị thủ đoạn lôi đình của Nhậm Thanh hù dọa, chủ động lui trở về địa bàn của mình.

Nhậm Thanh chật vật không chịu nổi chạy tới Khánh Duyên trấn, đợi cho lúc sau đến đây, nhất định hiểu rõ ràng hư thực những dị quỷ này.

Đệ tử đạo quan nhìn xem Thao Thiết to lớn, cũng không biết có nên phản kháng không.

Nhậm Thanh quay đầu về Thanh Khâu Sơn.

Vô Lượng Tử vẫn đang vung vẩy kiếm gỗ, nhưng hồn phách trong nê hoàn cung cũng đã tiêu tán, chỉ còn lại bản năng thân thể không chế pháp khí.

Chương 565 - Đưa Vô Vi Đạo Quan Ra Ngoài

Chương 565. Đưa Vô Vi Đạo Quan Ra Ngoài

Hồ Tiên dị quỷ kiêng kị Nhậm Thanh, cũng không dám đem quá nhiều nhân thủ ở chỗ Vô Lượng Tử, dẫn đến chí ít hai ba trăm vị Yêu tu bị giết.

Nhậm Thanh há miệng, vô số hắc khí tích súc ở trong đó.

Oanh! ! !

Hắc khí hình thành hình trụ, trực tiếp rơi vào đỉnh Thanh Khâu Sơn, nổ ra cái lỗ hồng mười mấy thước, dị quỷ thấy vậy nhao nhao thối lui.

Chung quanh không có địch nhân, về sau một luồng sinh cơ cuối cùng Vô Lượng Tử mới biến mất.

Hắn vẫn duy trì động tác đứng thẳng, thân thể chậm rãi hoá thành bụi phấn tán đi, u nguyên trong cơ thể lại bị Thiên Đạo Trùng hấp thu.

Nhậm Thanh cảm nhận được bản thân đạt tới cực hạn, thật sự nếu không ly khai Khánh Duyên trấn, chỉ sợ cũng phải đi theo gót Vô Lượng Tử.

Hiện nay chỉ là ba loại thuật pháp chủ thứ gia thân, thậm chí Thao Thiết Pháp xa xa còn chưa cực hạn, cũng đã có thể có uy lực khủng bố như thế.

Nhậm Thanh cũng không dám tưởng tượng bốn loại thuật pháp chủ thứ gia thân sẽ là cảnh tượng gì.

Nhưng mà rất có thể đối thủ còn chưa có chết, hắn đã chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng ít ra có lá bài tẩy này, đối mặt tu sĩ Thổ Thiêm sắp giáng lâm, Cai ngục Đường sẽ có thêm chút phần thắng.

Nhậm Thanh mở miệng đem vài toà ngọn núi Vô Vi đạo quan cũng nuốt vào Vĩnh Gian Luy Tiết, tiếp lấy quả quyết quay về biên giới Tĩnh Châu.

Cự quy tựa hồ ý thức được Nhậm Thanh đã là nỗ lực hết đà.

Bọn hắn vừa định làm ra phản ứng, nơi xa có vị nam tử sáu mắt bốn tay đi tới, khí thế hiển lộ ra để cho người ta không rét mà run.

“Người nào? ! !”

Khóe miệng Tổng Tông Vô lộ ra ý cười.

Hắn trước đây có chút bận tâm thuật pháp Nhậm Thanh quá mức phức tạp, sẽ ảnh hưởng đến tấn thăng Dương Thần cảnh, nhưng bây giờ xem ra lại là đang xem thường hắn quá.

Căn cơ hùng hậu như vậy, nhiều môn hạch tâm thuật pháp cùng tinh tiến, không thể nghi ngờ rằng sẽ càng thêm dễ dàng tấn thăng, thậm chí đặt vững cơ sở thiên quý cảnh.

Nhiều nhất mới chỉ tu vi Dung Âm Thần, lại có thể phát huy ra thực lực Âm Sai cảnh viên mãn, đơn giản không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết, Âm Sai cảnh viên mãn thế nhưng là liên quan đến “Thần thông” Dương Thần cảnh...

Ngay tại lúc Tổng Tông Vô ra tay đánh nhau đối với đệ tử, Nhậm Thanh đã đi tới cự ly an toàn, để Husky ra đi đường.

Hắn dù là khôi phục bình thường, cũng có thể nhìn ra vết tích dị hoá lưu lại, làn da đầy những vết thương, nội tạng càng là sưng to hơn mấy lần.

Nhất định phải cần thời gian dài áp chế, nếu không khó tránh khỏi ảnh hưởng thân hồn.

Nhưng Nhậm Thanh thật không có hối hận, biết được hạn mức cao nhất của thực lực cũng tốt, dù sao thời gian sau đó khẳng định không tránh nổi chiến đấu.

“Chỉ cần tất cả ngực tốt đồng thời phụ thể cũng có thể hóa thân Thao Thiết, như vậy bảy loại thuật pháp hóa thú còn lại cũng phải mau chóng nắm giữ.”

Về phần yêu ma hóa mà Nhậm Thanh vừa mới cho thấy, hẳn là quái vật do quỷ ảnh, Thiên Đạo Trùng, Mộng Yểm, Thao Thiết cưỡng ép chấp vá.

Trong lúc dưỡng thương hẳn cũng có thể vừa vận dụng để tu luyện, hẳn cũng cảm thấy rất hứng thú đối với cấm khu Dương Thần cảnh, biết đâu bên trong có thuật pháp thích hợp với bản thân.

Vài toà ngọn núi bốn bề Vô Vi đạo quan cũng bị thu nạp vào Vĩnh Gian Luy Tiết , liên đới còn có hơn vạn tên Khánh Duyên trấn dân chúng.

Mặt trời tân hỏa tán phát quang mang mặc dù nhiệt độ không cao, lại làm tốc độ cỏ cây xung quanh sinh trưởng cực kì khoa trương, mỗi ngày đều cần đệ tử đạo quan tốn hao thời gian thanh lý cỏ dại.

Trừ cái đó ra, Vĩnh Gian Luy Tiết gần như nhìn không ra điểm khác nhau cùng ngoại giới, chỉ là bên ngoài càng nhiều quỷ dị hơn, dù sao yêu ma quỷ quái khắp nơi có thể thấy được.

Yêu tu thì bị giam tại khu nhà giam, chỉ cung cấp nước và thức ăn cơ sở, bên trong thời gian ngắn Nhậm Thanh chắc

chấn sẽ không đem bọn hắn thả ra ngoại giới.

Hàn Lập đứng tại ngoài sơn môn, ánh mắt nhìn chằm chằm vách tường thịt nơi xa, lại đem lực chú ý đặt ở thị trường mộng cảnh trung tâm hồ.

Hắn nguyên bản còn tưởng rằng tiên thị ở vào bên trong một loại pháp khí nào đó, không nghĩ tới lại là tại trong dạ dày.

Hàn Lập không khỏi nhớ tới Thao Thiết Pháp Nhậm Thanh truyền thụ cho, mặc dù chỉ biết hiểu bộ phận nội dung, nhưng cả hai rất có thể là đồng xuất bản nguyên.

Đáy lòng của hắn không khỏi tuôn ra cực nóng, vô ý thức thì thầm vài câu Thao Thiết Pháp.

Đúng lúc này, Vĩnh Gian Luy Tiết chấn động, đệ tử đạo quan bao quát Hàn Lập tại bên trong cũng cảm giác trên không có thêm cổ hấp lực.

Tiếp sau đó thân thể đệ tử đạo quan bỗng dưng bay đi, theo sát phía sau chính là dân chúng.

Hàn Lập không biết ngoại giới đến cùng thành tình huống gì, chỉ hi vọng sẽ có Vô Vi đạo quan nơi sống yên ổn, nếu không thì còn không bằng lưu tại trong dạ dày.

Hắn trong thoáng chốc ý thức được bản thân đã ly khai thế giới trong dạ dày, bên tai truyền đến huyền ảo, thanh âm từ phía bốn phương tám hướng phát ra.

Chương 566 -

Chương 566. Để Vô Vi Đạo Quan Dung Nhập

Hàn Lập cường ép tỉnh táo lại nhìn quanh, lập tức bị một màn trước mắt kinh đến, không khỏi ngơ ngác đứng tại chỗ.

Từng tòa phòng ốc hình thành thành trấn từ Dị Vực, trên đường phố mở lấy không ít cửa hàng, mấy chục trên trăm vị Thượng Tiên đi ở trong đó.

Thậm chí còn có cửa hàng luyện chế pháp khí, một nam tử trọng đồng chiêu đãi khách nhân.

Vách tường khổng lồ trăm mét vây quanh thành trấn đang xây dựng, hơn mười vị linh cai ngục linh hoạt điều khiển đường vân huyền diệu ở mặt ngoài.

Hiển nhiên dự định đem tường thành luyện chế thành pháp khí.

Thủ bút như thế, để cho người ta ghen hờn nhìn trần trối.

Làm cho Hàn Lập không biết làm sao nhất chính là, bên kia thành trấn đúng là sa mạc vô biên vô tận, thậm chí có thể nghe được tiếng rít của bão cát.

Nơi đây rất có thể là ở biên giới Tĩnh Châu.

Nhưng mà hần lập tức phát hiện, bốn bề vẫn có lưu yêu khí mờ nhạt, đồng thời hàm lượng chân nguyên gần như khó mà phát giác.

Hàn Lập đối với cái này thật không có quá nhiều tiếc nuối.

Bọn hần là những hài đồng lớn lên ở Thần nhai, lòng cảm mến đối với Vô Vi đạo quan cực nhỏ, vụng trộm đều là tự

xung độ tử Tiên Tôn.

Coi như không thể tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp, vậy dứt khoát chủ tu Thao Thiết Pháp cùng Vô ảnh quỷ.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa, có vị tu sĩ nội liễm cầm trong tay thư tịch.

Lý Thiên Cương đứng tại trên mái hiên, chân mày hơi nhíu lại, số lượng người Nhậm Thanh mang từ Tĩnh Châu tới so với trong tưởng tượng còn nhiều hơn rất nhiều.

Chỉ là dân chúng liền có trên vạn người, trang phục tựa như nạn dân gặp phải thiên tai.

” Cái tiểu tử Nhậm Thanh này buông xuống người liền không thấy tung tích, bị thương nặng như vậy sao?”

Lý Thiên Cương lắc đầu nhìn về phía nam tử cách đó không xa rồi hô lên:

“Tù Niên, quá nhiều người, cần mở rộng diện tích thành trấn.”

“Tốt! !”

Tù Niên nhỏ nước miếng vào lòng bàn tay, tiếp sau đó dùng sức vỗ về mặt đất.

Từng cái cánh tay bạch cốt mọc đầy nếp nhăn từ lòng đất chui ra, kéo lấy lấy vách tường mở rộng ra ngoài, mãi đến đi qua hơn trăm mét mới dừng lại.

Lý Thiên Cương thấy vậy lấy ra trang trang giấy, mở ra phòng ốc phong ấn trong đó, quy mô thành trấn lập tức tăng lên không ít.

Đệ tử đạo quan nhìn xem thủ đoạn lính cai ngục, lập tức hai mặt nhìn nhau.

Mà dân chúng không khỏi sinh lòng e ngại.

Lý Thiên Cương trên mặt hài lòng, mặc dù hắn đã sớm biết được tình huống Tĩnh Châu, nhưng dù sao dính đến Địa Tiên kỳ tồn tại.

Hắn muốn mau chóng thu phục đệ tử Vô Vi đạo quan, tránh cho tinh lực bị lãng phí, cho nên có chút ý tứ ra oai phủ đầu.

Tiếp theo tại dưới Lý Thiên Cương ra hiệu, lính cai ngục bắt đầu an bài dân chúng dừng chân, đồng thời lấy ra hơn mười vị bộ khoái để mà duy trì trật tự.

Thanh Tùng Tử cũng chủ động để đạo quan đệ tử trợ giúp cấp vật tư, nhìn đúng là thử để Vô Vi đạo quan dung nhập Cai Ngục Đường.

Nhưng đáy lòng hắn lại không khỏi có chút mê mang, đặc biệt là tiếp xúc lính cai ngục khoảng cách gần, về sau phát hiện căn bản là không có người nào tu luyện chân nguyên.

Dị hoá cũng giống là hậu thiên xuất hiện.

Nói rõ Cai Ngục Đường rất có thể là thế lực ngoại lai, cũng không phải là Thượng Tiên bên trong miệng Vô Lượng Tử.

Thanh Tùng Tử thật không có cảm thấy tức giận, dù sao không có lính cai ngục trợ giúp, chỉ sợ đạo thống Vô Vi đạo quan đã sớm hủy diệt tại Khánh Duyên trấn.

Nhưng mà làm chương giáo, mỗi tiếng nói cử động liền có thể quyết định sinh tử mấy trăm người, áp lực trong lúc vô hình để hắn thở không nổi.

“Sur huynh, nếu như là ngươi, đến cùng sẽ như thế nào?”

Ngay tại lúc Thanh Tùng Tử không biết làm sao, bả vai bị ai đó vỗ vỗ, quay đầu nhìn lại đã thấy một nam tử xa lạ đứng đó.

Làn da nam tử tràn đầy cháy đen, còn che kín khe hở, nhìn qua trọng thương chưa lành.

Thanh Tùng Tử quỷ thần xui khiến đi theo phía sau nam tử, hai người đi đến trung tâm thành trấn.

“Thanh Tùng Tử, ngươi có biết lịch sử Vô Vi đạo quan?”

” Bên trong Thư tịch...”

“Kia chỉ là nội dung tông môn muốn cho các người nhìn thấy.”

Nhậm Thanh lấy góc nhìn người đứng xem giảng thuật lên hưng suy Vô Vi đạo quan, để cho Thiên Đạo Tử làm ra lựa chọn thoát khỏi vận mệnh.

Thanh Tùng Tử vừa nghe nghe liền vào mê, hình ảnh tạo dựng trong đầu cùng nội dung ghi lại trên điển tịch hoàn toàn khác biệt.

Hắn cảm giác Nhậm Thanh cũng không nói dối, lo lắng trong lòng dần dần tiêu tán.

Hai người tới trung tâm thành trấn, trên mặt đất bị đào móc ra cái hố to thâm thúy, không biết là dùng để vùi lấp cái gì.

Nhậm Thanh không tiếp tục mở miệng , chờ đợi Thanh Tùng Tử tự hành tiêu hóa.

Nếu như Vô Vi đạo quan có lưu dị tâm, Cai Ngục Đường khẳng định sẽ làm việc thanh lý, từ đó làm cho ảnh hưởng đến tiên thị thu thập u nguyên.

Hắn chỉ có thể tận cố hết sức trợ giúp Vô Vi đạo quan dung nhập Cai Ngục Đường.

Chương 567 - Trường Sinh Cẩm Khu

Chương 567. Trường Sinh Cẩm Khu

Thanh Tùng Tử trầm mặc hồi lâu nói ra:

“Cái thế giới này so với ta tưởng tượng càng thêm nguy hiểm, cho dù là tổ sư đã từng vô số lần giãy giụa.”

“Vô Lượng Tử sư huynh nói không sai, nhóm chúng ta không có trăm năm...”

Thanh Tùng Tử thao thao bất tuyệt oán trách, giống như xem Nhậm Thanh là Vô Lượng Tử.

Ngay tại lúc bọn hắn nói chuyện phiếm, hồ sâu bên cạnh bất tri bất giác đã tụ tập bốn người, đều là Âm Sai cảnh Cai Ngục Đường, tu sĩ bình thường nào dám tới gần.

Âm Sai cảnh còn lại không có đến đây Tĩnh Châu, dù sao Tương thôn vẫn là căn lĩnh cai ngục đóng quân, tránh cho việc ngoài ý muốn xảy ra.

Ngoại trừ Lý Thiên Cương, còn có Bạch cô nương cùng Lý Diệu Dương.

Vị Âm Sai cảnh cuối cùng tương đối lạ lẫm, trên mặt đầy nếp nhăn không có ngũ quan, bề ngoài càng giống nông phu, hẳn là gần đây tân tảo.

Hắn hướng Nhậm Thanh gật đầu ra hiệu, tiếp sau đó phản ngực bụng miệng mở miệng nói:

“Tại hạ Từ Nhất Chu, tu luyện chính là Ngã Độn Thuật.”

“Tại hạ Nhậm Thanh, thuật pháp tu luyện phong phú liền không thể tự thuật.”

Nhậm Thanh suy nghĩ một lát, Ngã Độn Thuật trong trí nhớ là cùng loại với Ngũ Hành Độn Thuật, có thể mang tới tốc độ cực nhanh lướt qua các dạng địa hình.

Từ Nhất Chu muốn tiếp tục khách sáo vài câu, nhưng Lý Thiên Cương lại có chút không kiên nhẫn.

Hắn vội vàng thúc giục nói:

“Nhậm Thanh, Trùng Thốn của ngươi đâu, mau chóng hóa thành linh mạch đi, tiếp sau đó nhóm chúng ta cũng làm ra bố trí.”

Lý Diệu Dương nói bổ sung:

“Nhậm huynh có chỗ không biết, nơi đây yêu khí càng thêm nồng đậm, nếu như không ngăn cách, rất dễ dàng ăn mòn thân hồn phạm nhân.”

Nhậm Thanh thấy vậy cũng không làm phiền, trực tiếp lấy ra Trùng Thốn bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết.

Trùng Thốn đoạt được từ Địa Tiên Thiên Đạo Trùng thay da, bề ngoài chính là bộ dáng nửa người nửa trùng, tuy có không trọn vẹn, nhưng tản ra khí tức dọa người.

Nhậm Thanh vẫn còn tốt, dù sao trong cơ thể quỷ ảnh có Thiên Đạo Trùng bảo hộ.

Nhưng đối với bọn người Lý Thiên Cương mà nói, cảm giác áp bách Trùng Thốn mang tới là không lời nào có thể diễn tả được, xa xa không phải thi thể Tử Nhục đạo nhân có thể so sánh.

Thanh Tùng Tử há hốc miệng, có hắc trùng phụ thể cũng là miễn cưỡng đứng ở tại chỗ.

U Nguyên vận chuyển bên trong đan điền hần trở nên cực kỳ nhanh, bản năng hấp thu chân nguyên Trùng Thốn tán phát, nhờ vào đó lớn mạnh bản thân.

“Cái này chẳng lẽ chính là linh mạch?”

Bên trong điển tịch ghi chép, linh mạch thể nhưng là có thể bồi dưỡng một phương phúc địa, bốn mùa đều có linh thảo sinh trưởng, còn có thể hấp dẫn Tiên Hạc đến đây.

Lý Diệu Dương cô nén hai mắt đậm nhói, ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm Trùng Thốn.

Thuật pháp của hần cùng trùng liên quan, đáng tiếc cảnh giới chênh lệch quá lớn, Thiên Đạo pháp cũng không phải Cai Ngục Pháp, địa phương có thể tham khảo không nhiều.

Lý Thiên Cương dùng trang giấy đem bốn bề phong bế, tránh cho thể cực đột nhiên mất khống chế.

Nhậm Thanh gặp này vùng ra Long Xà Tích, quần chặt lấy Trùng Thốn hình thể to lớn.

Long Xà Tích làm bản mệnh pháp khí của hần, vẫn là bị rất nhiều người biết được, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại thành một cái hình dạng Sồ Long cổ quái.

Nhậm Thanh vừa định đem Trùng Thốn bỏ vào hồ sâu, đột nhiên cảm giác quang ảnh bắt đầu trở nên vụn vụn, đám người đối với cái này đều đã tập mãi thành thói quen.

Hư ảnh Đại Mộng chân nhân hiển lộ, hần nhìn chăm chú Trùng Thốn không biết suy nghĩ cái gì.

Nhậm Thanh cũng chưa đem Trùng Thốn buông xuống, đành phải dùng Long Xà Tích cưỡng ép dán tại giữa không trung.

Qua hồi lâu, Đại Mộng chân nhân lấy ra một cái hạt giống màu đen nhỏ như hạt vừng, sau đó đều đều vẩy vào mặt ngoài

Trùng Thôn.

Tất cả mọi người có chút tê cả da đầu, cái này rõ ràng là bụi khuẩn Thái Tuế, Đại Mộng chân nhân giống như chuẩn bị làm việc gì đó ghê gớm.

Chỉ có Thanh Tùng Tử không rõ ràng cho lắm.

Cũng không ai dám mở miệng hỏi thăm, đợi Trùng Thôn bỏ vào trong hố sâu hơn trăm mét, về sau lại dùng thổ nhưỡng đem cái hố một lần nữa vùi lấp.

Lý Thiên Cương nói ra:

“Xem chừng muốn linh mạch thành hình còn cần nhiều thời gian...”

Lời nói của hắn cũng chưa nói xong, thổ nhưỡng vậy mà bắt đầu cuộn cuộn, giống như tồn tại rất nhiều con giun, ngay sau đó có gốc nấm cổ quái sinh ra.

Cây nấm hiện ra màu đen thuần, nhưng thân cây lại che kín lỗ thủng lớn bằng móng tay, bên trong có thể nhìn thấy vô số đầu giò bọ đang nhúc nhích.

Chân nguyên nhàn nhạt từ trên cây nấm phát ra, rất hiển nhiên tác dụng thay thế linh mạch.

Cây nấm còn có thể không ngừng sinh sôi, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, xác thực còn hữu dụng hơn so với linh mạch, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của Trùng Thôn.

Khóe miệng Thanh Tùng Tử co quắp động, vừa nói linh mạch phúc địa, làm sao cùng tưởng tượng hoàn toàn khác biệt.

“Cây nấm liên quan đến cấm khu Dương Thần cảnh.”

Đại Mộng chân nhân trầm giọng nói ra:

“Ta tìm đọc điển tịch Cai Ngục Đường, ghi chép trăm năm trước đề cập tới cấm khu tên là Trường Sinh.”

“Khả năng dính đến Trường Sinh đạo nhân, có lẽ lại cùng Thái Tuế Đạo Quân có quan hệ, mượn nhờ Thái Tuế nắm hắc là có thể thăm dò ra bộ phận tin tức cấm khu.”

Hắn gỡ xuống thân cành cây nắm, lập tức thân ảnh biến mất không thấy.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Hắn nghe hai chữ “Trường Sinh”, về sau trái tim không khỏi cuồn cuộn lên, kém chút dẫn đến vật quỷ dị Mộng Yểm Công trong máu bạo tẩu.

Nhậm Thanh không khỏi nhìn lại phía Thủy Trạch, miễn cưỡng có thể nhìn thấy dị dạng đến từ cấm khu.

Mây đen nồng đậm giấu ở trong bão cát, nếu như nhìn kỹ lại giống như là ảo giác trong mắt, bên tai có tiếng vang lên tuyệt vọng nỉ non.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần, lên tiếng chào người chung quanh rồi bắt đầu ly khai, một cỗ hàn ý khó hiểu tuôn ra sau lưng.

Hắn bất đắc dĩ cười khổ, cân nhắc những việc này cũng thừa thãi, còn không bằng đi bế quan.

Chương 568 - Bồi Dưỡng Dị Quỷ

Chương 568. Bồi Dưỡng Dị Quỷ

Không tới mấy ngày nữa, Tổng Tông Vô liền dẫn mấy ngàn người Tinh Châu đi tới bên trong thành trấn.

Bởi vậy cần an trí càng nhiều diện tích, dẫn đến tường thành lại xô dịch mấy chục mét ra phía ngoài.

Tổng Tông Vô sau khi hoàn thành hộ tổng, lại lần đi tới nội địa Tinh Châu, có lẽ là vì truy tìm thời cơ Dương Thần cảnh.

Bây giờ toàn bộ Tinh Châu đã bị yêu khí tràn ngập, cho dù là cỏ cây bình thường, cũng xuất hiện xu thế yêu ma hóa tương ứng.

Tính nguy hiểm ngoại giới có thể nghĩ.

Tường thành khắc đầy thuật pháp ngăn cách khí tức, cộng thêm linh mạch phát ra chân nguyên không gián đoạn, mới đưa đến ảnh hưởng bên trong thành không lớn.

Cai Ngục Đường vẫn đang hoàn thiện thành trấn, đối mặt thể lực tương quan cùng Địa Tiên kỳ, Lý Thiên Cương nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào.

Tường thành được các loại vật liệu gia cố, ngay cả cả mặt đất cũng dùng chính là gạch xanh được luyện chế pháp khí, gần như đến trình độ kín kẽ.

Đệ tử đạo quan tại dưới sự cho phép của Thanh Tùng Tử, chủ động bắt đầu tiếp xúc linh cai ngục.

Lính cai ngục cũng có qua có lại, thành trấn được mệnh danh là “Vô Vi thành”, còn tại địa phương bắt mắt nhất đặt tượng nện Thiên Đạo Tử.

Lý Thiên Cương đối với người Tĩnh Châu nhìn như lãnh đạm, kì thực trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Đừng nhìn thân thể người Tĩnh Châu có trời sinh dị hoá, nhưng bọn hắn đối với Cai Ngục Pháp có tư chất đặc biệt phi phạm, là người Tương Châu không cách nào so sánh.

Đương nhiên thể chất người Tĩnh Châu có tệ nạn cũng rất rõ ràng, dị hoá mất không chế khả năng cao hơn, tu luyện thuật pháp có thể cũng không nhiều.

Lý Thiên Cương nghĩ đến người Tĩnh Châu tổng cộng có gần hai vạn người, hô hấp không khỏi thô trọng.

Phải biết tỉ lệ tu sĩ trong đó cực kì khoa trương, nếu như tiêu hóa hết toàn bộ, quy mô Cai Ngục Đường sẽ vượt lên gấp mười.

Cùng lúc đó, Cai Ngục Đường cũng không có định chỉ việc tìm tòi Trường Sinh cấm khu.

Dương Thần cảnh dù sao cũng là Dương Thần cảnh.

Nếu như có thể hiểu rõ ràng thuật pháp hạch tâm cấm khu là cái gì, Nếu Cai Ngục Đường lại vừa lúc có thuật pháp, hay là vật quý dị tương ứng.

Như vậy Cai Ngục Đường bên trong thời gian ngắn liền có thể thêm ra vị Dương Thần cảnh.

Mặc dù dựa vào thôn phệ vật quý dị tăng lên cảnh giới, sẽ dẫn đến tiềm lực hao hết, cũng mang theo các loại phong hiểm dị hoá mất không chế.

Nhưng dù sao thiên quý cảnh đã không có vật quý dị tồn tại, sao có thể tiến thêm một bước.

“Cũng không biết đời này của ta có cơ hội tấn thăng hay không...”

Lý Thiên Cương cười khò lắc đầu, tiếp tục an bài công việc bên trong thành trấn, để cho tất cả mọi người cũng bắt đầu chuyển động.

Nhưng mà duy chỉ có tìm không thấy tung tích. Nhậm Thanh

Nhậm Thanh kỳ thật lựa chỗ địa phương yên lặng dưỡng thương, đồng thời nghiên cứu viên thịt trong cơ thể dị quỷ, cùng Yêu văn trải rộng trên huyết nhục.

Nói là viên thịt , dựa theo hệ thống biểu hiện, nên gọi là “Yêu linh” mới đúng.

【 Yêu linh 】

【 cần lấy Nguyệt vẫn làm dẫn, dùng yêu khí kích thích nhân thể ba mươi sáu ngày, cho đến toàn thân xuất hiện yêu hóa từng bước, mới có thể thành hình. 】

Dị quỷ lại là từ người sống biến thành?

Dùng người sống luyện chế dị quỷ, huyết nguyệt so với huyết nhục pháp khí của Thiên Đạo Trùng còn muốn tàn nhẫn hơn, rất khó tưởng tượng tu sĩ Thỏ Thiềm tới đây bằng cách nào.

Nhậm Thanh đánh giá yêu linh đang khiêu động, có thể cảm nhận được yêu khí đang dần dần suy bại.

Trong lòng của hắn sinh ra cái ý nghĩ, nếu như phỏng chế ra yêu linh tương tự, đem dung nhập bên trong quỷ thai khí, chẳng lẽ có thể thời thời khắc khắc tằm bỏ ý thức pháp khí.

Hiện nay pháp môn tằm bỏ pháp khí ý thức của Cai Ngục Đường quá mức thô ráp.

Trên cơ bản liền cùng huyết tể không khác nhiều, hiệu suất thấp còn cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên.

Mà tác dụng yêu linh không chỉ như vậy, nếu như cây ghép đến trong cơ thể quỷ vật, nói không chừng có thể bồi dưỡng linh cai ngục dị quỷ đặc biệt.

Côn Bằng rung mình một cái, không khỏi đem thân thể chôn ở bên trong bùn cát đáy hồ càng sâu.

Nhậm Thanh lập tức bắt đầu thí nghiệm , dựa theo nội dung hệ thống hiển lộ, hẳn là tại dưới tác dụng yêu khí hình thành yêu linh.

Như vậy nhất định liên lụy đến Yêu văn.

Hắn nhìn về phía dị quỷ người gõ mõ cầm canh duy nhất bị bắt sống, ngay sau đó bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết đuổi ra vô số dây thừng đen đem nó lôi vào dưới nền đất.

Nhậm Thanh đối với Vĩnh Gian Luy Tiết có quyền chương không tuyệt đối, tự nhiên cũng có thể nhờ vào đó đến thu hoạch bí ẩn trên người dị quỷ.

Hắn nhất tâm lưỡng dụng, ý thức tại chợ quỷ chọn lựa ngục tốt thuật pháp thích hợp, đồng thời còn ban bố nhiệm vụ bắt giữ dã thú.

Mặc dù huyết dịch ngục tốt có bồi dưỡng ra quỷ vật có hữu dụng hay không, chí ít cũng có thể hoàn thiện sinh thái.

Chương 569 - Thí Nghiệm Mô Phỏng Dị Quỷ

Chương 569. Thí Nghiệm Mô Phỏng Dị Quỷ

Nhậm Thanh đắm chìm trong tìm tòi, động tĩnh ngoại giới bị cô ý không để ý đến, chỉ dùng hồn điệp hình chiếu xác định an toàn hay không.

Thời gian lướt qua rất nhanh, chớp mắt liền đã là trăm ngày.

Người gõ mõ cầm canh vốn là đang không ngừng tiêu tán, trăm ngày không sai biệt lắm, cũng đã cực kỳ suy yếu, yêu khí ẩn chứa trong yêu linh cũng sắp tiêu hao hết rồi.

Nhậm Thanh lấy lại tinh thần.

Nét mặt của hắn có vẻ hơi hoảng hốt, lập tức liền đem nội dung lĩnh ngộ được ghi chép lại, tránh cho việc bị quên lãng.

“Tài liệu luyện chế...”

Ánh mắt Nhậm Thanh nhìn về phía Vĩnh Gian Luy Tiết, đảo qua vật sống bên trong.

Những cái Yêu tu bị giam giữ tại khu lao tù kia có cảm giác hoảng sợ khó hiểu, thậm chí có mấy vị hai chân xụi lơ ngã trên mặt đất.

Nhậm Thanh suy tư một lát, cũng không phải bọn hắn thích hợp luyện chế, chủ yếu bởi vì một mực giam giữ, giống như có chút lãng phí tư nguyên nhân lực.

Mà Yêu tu thời gian dài không bổ sung yêu khí, cảnh giới cũng sẽ dần giảm xuống.

Nhậm Thanh đột nhiên nhớ tới cái gì, trước đó ý thức phân thân đi chợ quý lựa chọn ba môn thuật pháp, kém chút vì bản thân bận bịu mà quên.

Hắn từ trong ngực lấy ra ba quyển thuật pháp bí tịch, theo thứ tự là « Xà Thuật Pháp », « Nham Mạch Kinh » cùng « Băng Tinh Pháp ».

Thuật pháp tự nhiên là dùng tại bên trên ngực tốt.

Điểm mà Nhậm Thanh coi trọng Xà Thuật Pháp là mỗi lần tấn thăng đều sẽ thay da, có thể dùng đến áp chế dị hoá mất không chế cùng khôi phục thương thế.

Nham Mạch Kinh cùng Băng Tinh Pháp kỳ thật có chút cùng loại Phong Sa Pháp.

Sa nhân hiện nay tại nơi hẻo lánh Vĩnh Gian Luy Tiết tạo thành một mảnh đại mạc, còn lại hai loại thuật pháp này khẳng định cũng có thể gia tăng hoàn cảnh khác biệt.

Nhậm Thanh cảm thấy có thể để Yêu tu chuyển biến thành quỷ vật, không cần giới hạn tại dã thú.

Từ trên thân Husky có thể nhìn ra, linh trí quỷ vật không có một chút tăng trưởng, ngoại trừ có thể dùng để dự trữ lương thực, còn lại không dùng được.

Nhậm Thanh thậm chí cảm giác, thủ đoạn đem Yêu tu hóa thành quỷ vật, cùng yêu quỷ pháp phi thường phù hợp, làm không tốt có thể hợp nhất rất nhiều tu sĩ.

Hắn cố nén ý muốn đi thử lại, vẫn là trước tiên thừa dịp yêu linh vẫn tồn tại thì luyện chế Yêu văn, như vậy có thể so sánh sai lầm bất cứ lúc nào.

Sự tình luôn có nặng nhẹ.

Nhậm Thanh tùy ý tìm một con dã thú, dù sao dựa vào ban bố nhiệm vụ, Vĩnh Gian Luy Tiết đã nhiều hơn hàng ngàn con

dã thú.

Hắn tiện tay tán đi hồn phách dã thú, tránh cho xuất hiện tình huống điên cuồng giãy giụa.

Tiếp sau đó đem phần ngực bụng đào lên, lộ ra trái đang nhảy lên.

Luyện chế yêu linh phải dùng yêu khí vẽ ra đường vân, nhờ vào đó thai nghén dị quỷ, nhưng Cai Ngục Pháp cao thấp không đều, căn bản không có khí tức thống nhất.

Nhậm Thanh nghĩ đến Quỷ thuyền không dùng đã lâu, liền đem khí tức yểm ma quần quanh trên Long Xà Tích, lập tức hai mắt trọng đồng thi triển đến cực hạn.

Mạch máu nhỏ bé bên trong trái tim cũng đập vào mi mắt.

Sau đó hắn giống như đang vẽ tranh trên đậu hũ, chỉ cần có một chút lơ đãng thì đều sẽ dẫn đến thất bại.

Nhậm Thanh mới vừa chuẩn bị xuống tay, nhện không được tự đánh mình một bàn tay, quay đầu nhìn về phía quỷ ảnh lòng bàn chân, cần gì phải bỏ gần tìm xa.

Hắn trực tiếp đem trình tự luyện chế thông báo cho quỷ ảnh, sau đó để nó toàn quyền không chế.

Quỷ ảnh nhìn không ra một chút do dự, thân thể cuốn theo khí tức yểm ma vẽ trên trái tim, động tác tựa như nhảy múa tại trên mũi dao.

Nhưng cũng không lâu lắm, trái tim liền tiếp nhận không nổi khí tức yểm ma, lập tức nổ bể ra.

Chủ yếu loại đường vân cổ quái này là không ngừng du tẩu biến động, chỉ dựa vào thủ pháp luyện chế cứng nhắc, căn bản khó mà chạm tới da lông.

Nhậm Thanh né tránh lúc huyết dịch ô uế, quỷ ảnh cũng đã kéo một con dã thú khác, thuần thực đào lên phần bụng, nhưng sau mấy giây vẽ lại bắt đầu nổ tung.

Tốc độ nhanh đến mức dã thú cũng không phát giác đau đớn.

Chỉ là quỷ ảnh mỗi lần thất bại đều sẽ có tiến bộ, về phần có thể thành hay không, cho dù là Nhậm Thanh cũng không chắc chắn trong lòng.

Hắn thấy vậy thì bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, mặc cho quỷ ảnh gây tai vạ cho dã thú bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết.

Thi cốt dần dần chồng chất, một mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập ra ngoài.

Cái mũi Husky ngửi ngửi, tiếp sau đó lộ ra nét mặt hưng phấn, không để ý Điền A trên lưng ngăn cản, chạy tới nơi phát ra máu tươi.

Chờ nó nhìn thấy núi thây, về sau bước chân có chút chần chờ.

Điền A ôm cái cổ Husky, bên trong miệng nói ra mơ hồ không rõ:

“A... Nha... A... Nguy... Hiểm... Không...”

Chương 570 - Gọi Là Khí Linh

Chương 570. Gọi Là Khí Linh

Quỷ ảnh giải quyết hết dã thú trong tay, liền lập tức dự định chọn lựa vật liệu mới, bản năng để mắt tới Husky cự ly gần nhất.

Husky vẽ mặt nhăn nhó, tứ chi dùng ra khí lực bú sữa mẹ muốn chạy trốn, nhưng ở trước mặt quỷ ảnh Âm Sai cảnh thì hiển nhiên không đáng chú ý, trực tiếp bị trói ở thân thể kéo lại.

Điền A dùng tay nhỏ vuốt quỷ ảnh, muốn ngăn cản đối phương.

Quỷ ảnh tuy có linh trí, lại tựa như máy móc đã thiết lập tốt chương trình, trực tiếp đem phần bụng Husky đào lên, nhanh chóng khắc họa tại trên trái tim.

Husky mới vừa tru lên lên tiếng, nơi trái tim trung tâm liền truyền đến đau nhức kịch liệt, khí tức yểm ma từ huyết dịch lưu động vận chuyển toàn thân.

Nó có tu luyện thuật pháp bịa đặt, cộng thêm nuốt qua máu Quỷ Lang, thể chất vượt xa không phải dã thú bình thường có thể so sánh, dĩ nhiên nếu cố gắng thì có thể gánh được.

Điền A bên cạnh ôm lấy cái cổ Husky khóc, bộ phận khí tức yểm ma cũng dung nhập vào trong cơ thể hắc, cuối cùng chiếm cứ tại trong đan điền.

Nhậm Thanh phát giác được ý niệm quý ảnh truyền đến, lập tức mở to mắt.

Hắn bắt đầu đã đánh giá một người một chỗ, lấy khí tức yểm ma làm chủ “Yêu linh” đang không ngừng ảnh hưởng Husky, Điền A thì dưới cơ duyên xảo hợp trở thành vị yểm ma Yêu tu thứ nhất.

Yêu linh như thế nên gọi là “Khí linh” càng thêm thỏa đáng hơn nhiều.

Xem ra thông qua phương thức cấy ghép khí linh cho quý vật, quả thật có thể tạo ra được Yêu tu đặc biệt, cụ thể còn cần nếm thử nhiều hơn.

“Được rồi, đi chơi đi.”

Nhậm Thanh ra hiệu quý ảnh buông Husky ra, vuốt vuốt A đầu Điền.

Điền A khua tay nói cảm ơn, tiếp sau đó cười lên Husky to lớn hơn bắt đầu phì nước đại, bên trong mấy hơi ngắn ngủi liền không có cái bóng.

Nhậm Thanh lập tức lại bắt đầu với Dã Lang, sau khi quý vật chuyển hóa làm Quý Lang, thể chất quả thật có thể chịu đựng lấy khắc họa đường vân khí linh.

Hắn đem tâm đắc ghi chép thành sách, sau đó cầm trái tim “Khí linh” đen như mực, đi vào chỗ Quý thuyền ở trên đại mạc.

Nhậm Thanh dụng tâm khoa tay múa chân nửa ngày vẽ lên thân thuyền, dứt khoát nhét vào bên trong long cốt.

Long cốt Quý thuyền sớm đã yểm ma hóa, tiếp xúc tới bản nguyên khí linh, về sau lập tức cắn nuốt lẫn nhau.

Quý Lang ở mũi tàu giống như sinh ra ý thức, không ngừng khàn giọng nhếch miệng.

Nhậm Thanh cảm nhận được Quỷ thuyền có chút đói khát, liền đem vật quý dị Thao Thiết Pháp Quỷ Sứ cảnh ném tới, khí tức quỷ thai khí bắt đầu sôi trào.

Bề ngoài Quỷ thuyền dần dần nở lớn, còn mọc lên khá nhiều những gai nhọn.

Nó nhanh chóng lướt trên mặt đất, cuối cùng rơi vào trong hồ rượu, tóe lên vô số bọt nước.

Nhậm Thanh nuốt ngụm nước bọt, bởi vì liên quan tới Chí Âm Yểm Chủ, Quỷ thuyền có thể mượn dùng lực lượng ngực tốt, nếu như mỗi cái mũi tàu đều có thể dung nạp khí linh tương ứng, như vậy...

Ý là có thể có mười loại khí linh?

Con người Nhậm Thanh phóng đại, không ngừng đánh giá Quỷ thuyền sau khi cùng khí linh tương dung, kết quả phát hiện hai loại pháp môn Luyện Khí này xác thực phi thường phù hợp.

Khả năng nói theo một ý nghĩa nào đó, quỷ thai cũng là vật sống dựng dục ra, bản chất rất tương tự cùng pháp môn khí linh.

Khí linh tương đương với đan điền nhân tạo, có thể tự chủ tu luyện yểm ma khí tức, chứa đựng được bao nhiêu khí tức yểm ma chủ yếu phải nhìn hạn mức cao nhất của Pháp Khí.

Quỷ thuyền luyện chế từ vật liệu Dương Thần cảnh, chỉ sợ có thể chứa đựng lượng lớn khí tức yểm ma.

Khí linh đã có thể thay thế ý thức quỷ thai khí, khí tức đạt tới cảnh giới tương xứng, sau đó liền có thể dung nạp vật quý dị ở tầng thứ cao hơn.

Đương nhiên, quỷ thai khí tấn thăng vẫn có phong hiểm, xác suất thành công rất khó cam đoan, nguồn cung vật quý dị

cảnh giới cao cũng là vấn đề.

Đồng thời Quỷ thuyền ẩn chứa khí tức yểm ma, Nhậm Thanh còn không biết nên vận dụng như thế nào, Quỷ Thai Luyện Khí pháp còn cần hoàn thiện thêm rất nhiều.

“Ngao...”

Mũi tàu phát ra tiếng sói tru.

Quỷ thuyền tựa như vật sống lướt trên mặt hồ rượu, gây nên Phong Lăng không nhỏ, Côn Bằng thấy vậy cũng không dám làm ra ngăn cản.

Động tĩnh ở hồ rượu lập tức đưa tới chú ý.

Đệ tử đạo quan bên trong tiên thị nhìn không được mà đi tới bên bờ vây xem, lính cai ngục chợ quỷ cũng lần lượt chen chúc đi tới, bọn hắc đối với chiếc quỷ thai khí khác hẳn với bình thường này có cảm giác sâu sắc hiếu kì.

Quỷ thuyền tuy nói là thuyền để đi trên sa mạc, nhưng cả hai đã ngày đêm khác biệt.

Nếu là gọi Quỷ thuyền là làm quỷ vật, chỉ sợ không có người nói phản bác, nhưng mà hết lần này tới lần khác, nó vẫn tản ra một cỗ khí tức quỷ thai khí.

Lính cai ngục nắm giữ Quỷ Thai Luyện Khí pháp không ít, đặc biệt là đạo quan Thủy Trạch, bởi vì ưu thế địa vực tự nhiên, gần như người người Luyện Khí.

Bọn hắc cẩn thận tìm tòi nghiên cứu Quỷ thuyền, đồng thời liên hệ lính cai ngục quen biết.

Dưới tình huống như thế, dẫn đến đám người bên trong tiên thị càng tụ càng nhiều.

Chương 571 - Gọi Là Khí Linh 2

Chương 571. Gọi Là Khí Linh 2

Tiểu Tam Nhi vội vàng đi vào tiên thị, lúc nhìn thấy Quỷ thuyền cũng có chút kinh động như gặp thiên nhân.

Trọng đồng trong đôi mắt hắn bắt đầu chuyển động, nhưng đôi mắt Quỷ thuyền đạt tới Quỷ Sứ cảnh, căn bản cũng không đủ nhìn thấu.

“Không hổ là Nhậm tiên bối khai sáng Quỷ Thai Luyện Khí pháp...”

Mũi tàu Quỷ thuyền vỡ ra khe hở, hình thành một cái miệng máu to lớn, đuổi theo mấy con cá bơi trong nước trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Đám người xôn xao, cái đồ chơi này đến cùng có phải quỷ thai khí hay không?

Làm sao cảm giác có chút tà dị.

Tiểu Tam Nhi cứ thế mà đem nửa câu tiếp theo nuốt trở vào, không khỏi sinh ra hoài nghi về bản thân, cảm giác Quỷ thuyền tựa như cũng không phải là pháp khí.

Quỷ thuyền chủ yếu bởi vì yểm ma hóa, cho nên dẫn đến càng thêm tiếp cận phạm trù vật sống, khí linh bình thường không có tình huống như thế.

Nhậm Thanh vừa định để Quỷ thuyền thu liễm nhiều, kết quả phát hiện đầu trong bình xuất hiện tại tiên thị, biểu lộ hắn trở nên cực kì phức tạp.

Tiểu Tam Nhi cũng chú ý tới đầu trong bình, hai người tiếp xúc qua mấy lần tại Đại Mộng Đoán Khí.

“Tiền bối.”

Hắn rất cung kính ôm quyền nói, tu sĩ chung quanh đang hoảng tránh ra đường đi.

Đầu trong bình thở ra một hơi thật dài, không biết rõ nên cười hay là nên khóc, bên trong miệng nhin không được thấp giọng quát nói:

“Nhậm Thanh tiểu tử ngươi...”

Đám người lại lui về phía sau mười mét, phần cuối tiên thị lập tức trở nên trống trải ra.

ý thức Nhậm Thanh hóa thành thân ảnh rơi tại bên cạnh Đầu trong bình, cười cười nói ra:

“Tiền bối đã lâu không gặp, đang định liên hệ ngươi.”

“Thật coi là thất bại, ngươi nhìn Quỷ Thai Luyện Khí pháp ta hoàn thiện đi.”

Đầu trong bình bất đắc dĩ lắc đầu, đem một bản sách thật dày vút cho Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh tiếp nhận thư tịch, về sau phát hiện Đầu trong bình tại trên nội dung vốn có tăng lên rất nhiều chú giải, rõ ràng hao tổn không ít tâm huyết.

Hắn nhìn thấy liên quan tới tâm bồ ý thức pháp khí như thế nào, lập tức khòe mắt kéo ra.

Đầu trong bình rõ ràng đi lệch, hắn là tham khảo thiên đạo Luyện Khí pháp, nội dung bên trong đa số đều là dùng thi thể xem như vật liệu.

Muốn quỷ thai khí đạt tới trình độ Âm Sai cảnh, sợ không dưới ngàn bộ thi thể, Dương Thần cảnh thì còn phải gấp mấy

chục lần.

So sánh với đó, pháp môn khí linh xác thực đáng tin cậy nhiều.

Bởi vậy có thể thấy được, nếu như Nhậm Thanh không có sáng chế pháp môn khí linh, Cai Ngục Đường Luyện Khí pháp sẽ dần dần phát triển lệch đường, làm không cẩn thận cũng sẽ Luyện Khí người sống giống như huyết nguyệt.

Lúc này Lý Thiên Cương cũng hiện thân ở tiên thị, từ trong ngôn ngữ lính cai ngục đàm luận liền đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, khoe miệng không khỏi lộ ra ý cười.

“Nhậm Thanh, đây là cái pháp khí gì?”

“Quý thai khí kết hợp khí linh, để khí linh thay thế ý thức pháp khí.”

Nhậm Thanh mở miệng giải thích:

“Khí linh thì là Luyện Khí pháp từ trên thân dị quý lấy được, nhưng mà muốn luyện chế thì ngưỡng cửa rất cao.”

Hắn đem khí linh pháp môn đã ghi thành thành sách đưa cho hai người, Đầu trong bình vôi vàng lật xem, bên trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Thật là không thể tưởng tượng nổi, lấy vật sống thai nghén pháp khí...”

Chúng tu sĩ cũng có chút xôn xao, đều muốn biết rõ khí linh đến cùng là cái gì, nhưng nào có lá gan đánh gãy Âm Sai cảnh nói chuyện.

Lý Thiên Cương thấy vậy ra hiệu bọn hắn tán đi, chỉ có Tiểu Tam Nhi được Nhậm Thanh lưu lại.

Nhậm Thanh không lo lắng việc truyền bá khí linh pháp môn, dẫn đến xuất hiện tình huống người sống luyện khí.

Khắc họa đường vân cũng không phải là tất cả mọi người có thể làm được, ngay cả Nhậm Thanh đều khó mà nắm giữ, vẫn là dựa vào quỹ ảnh mới luyện chế ra khí linh.

Hắn thậm chí cảm giác, nếu không phải quỹ ảnh có Thiên Đạo Trùng ký sinh, làm linh tính gia tăng thật lớn, chỉ sợ không có dễ dàng luyện chế như vậy.

Đầu trong bình xem hết khí linh pháp môn, về sau cười khò liền đưa cho Tiểu Tam Nhi, biểu lộ giống như bị đá kích lớn rồi bình tĩnh trở lại.

“Ta dám nói phương thức dị quỹ hình thành tuyệt không phải thông qua khắc họa đường vân, ngược lại dùng thiên phú mạnh mẽ đem loại Luyện Khí pháp này phá giải...”

“Lão phu thật coi là bội phục.”

Đầu trong bình xem chừng là nếu hắn muốn linh hoạt vận dụng khí linh pháp môn, không có mấy năm căn bản không nhìn thấy da lông, nhưng hết lần này tới lần khác, Nhậm Thanh ở bên trong thời gian ngắn liền có thể luyện chế thành công ra.

Có lẽ chênh lệch giữa người và người chính là lớn như thế.

Nhậm Thanh bắt đầu nói chuyện phiếm với Tiểu Tam Nhi, hắn cũng biết tình hình gần đây đám người Tiểu Vũ, kỳ thật phần lớn đều đã thành gia lập nghiệp.

Không nghĩ tới cái Tiểu Vũ đi theo phía sau cái mộ kia, bây giờ lại làm người cha.

Chương 572 - Xà Thuế Pháp

Chương 572. Xà Thuế Pháp

Lý Thiên Cương xem hết khí linh pháp môn sau cũng không có quá mức kinh ngạc, chỉ là nói ra:

“Trong vòng mấy chục năm hẵn là rất khó có người có thể nắm giữ, Nhậm Thanh người trước cung cấp khí linh cho Cai Ngục Đường đi.”

“Vấn đề không lớn, bế quan xong lại nói.”

Lý Thiên Cương vội vàng gọi lại Nhậm Thanh:

“Chờ đã, vừa vặn có chuyện tìm người.”

“Tĩnh Châu đã xảy ra chuyện gì sao?”

Biểu lộ Nhậm Thanh ngưng trọng, vốn cho rằng kịch biến có thể sẽ tiếp tục mấy năm, dù sao phạm vi dị quỷ ảnh hưởng đang từng bước lên men.

Lý Thiên Cương lắc đầu nói:

“Đó cũng không phải, không biết người có chú ý trường sinh cấm khu hay không, tình huống có chút phức tạp...”

Dựa theo Đại Mộng chân nhân đoán sơ qua, bên trong trường sinh cấm khu chỉ ít có một ngàn loại vật quý dị, bên trong đã hình thành quy tắc đặc biệt.

Muốn tiêu trừ sạch vật quý dị hạch tâm gần như không có khả năng, dù là lấy mạng người lấp cũng lấp không đầy cái lỗ thủng này, trừ phi Địa Tiên kỳ xuất thủ.

Cho nên Cai Ngục Đường đã gác lại tìm tòi đối với trường sinh cấm khu.

Phải biết Thực Tiên cấm khu mười mấy loại quỷ dị vật đều có thể hình thành quy mô tiểu thế giới, tuyệt không khoa trương khi nói, sinh linh tồn tại bên trong trường sinh cấm khu khả năng so với nhân khẩu Tương Châu còn nhiều hơn.

“Đại Mộng chân nhân để người kết thúc bế quan đi tìm hắc một chuyên, thương nghị trường sinh cấm khu.”

“Tốt a.”

Nhậm Thanh sửng sốt một chút, trường sinh cấm khu liên Dương Thần cảnh cũng không dám tiếp xúc, hắc chỉ là tu sĩ ngay cả Âm Sai cảnh cũng không viên mãn, đây không phải bộ ngựa đầu xe sao.

Nhưng mà có lẽ là Đại Mộng chân nhân phát hiện cái gì.

Nhậm Thanh tại điều kiện tiên quyết bảo đảm bản thân an toàn, xác thực rất muốn ném thử tìm tòi cấm khu, dù sao liên lụy đến hai chữ “Trường sinh”.

“Không quá nhiều người, bên Tĩnh Châu này còn có không ít việc phải xử lý.”

Lý Thiên Cương đem nội dung khí linh pháp môn chép lại, tiếp lấy liền vội vàng rời đi.

Đầu trong bình một mực đang suy tư khí linh pháp môn, nghĩ đến một ít mấu chốt thì nhịn không được trở về mật các, chuẩn bị thử luyện chế khí linh.

Nhậm Thanh cũng chia tay Tiểu Tam Nhi, ý thức trở lại thân thể.

Tiên thị khôi phục lại bình tĩnh, nhưng thỉnh thoảng liền có tu sĩ đối cảm thấy hứng thú với Luyện Khí đến đây, hiển nhiên đều là vì khoảng cách gần quan sát Quỷ thuyền.

Côn Bằng giống như là hiểu làm cái gì, gần đây bắt đầu liên tiếp hiện thân.

Thương thể của Nhậm Thanh đã gần như hoàn toàn khôi phục, dị hoá còn lại cần công phu mài nước chậm rãi áp chế, cho nên muốn mượn Xà Thuế Pháp triệt để tiêu trừ.

Xà Thuế Pháp nếu như không có năng lực thay da, kỳ thật tại bên trong thuật pháp rất bình thường.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chính là cái thay da này, đối với Nhậm Thanh nắm giữ tin tức mà nói, chỉ cần thọ nguyên đầy đủ, tùy thời có thể lấy đột phá cảnh giới.

Tuyến đường dị hoá Xà Thuế Pháp chia làm.

【 Xà Khứu Giả: Thông hiểu xà ngữ 】

【 Xà Lân Giả: Da như lân giáp 】

【 Xà Cỗ Giả: Nuôi rắn làm hại 】

Bởi vì bên trong Tam Tương thành có cái “Xà Lân bang” chuyên môn tu hành Xà Thuế Pháp, khiến cho Cai Ngục Đường đối với cái thuật pháp này có ghi chép tương đối hoàn chỉnh.

Xà Khứu Giả chính là tuyến đường dị hoá của Trương Thu, năng lực thuộc về hỗ trợ, có thể năng lực định vị như là loài rắn, phát giác được nhiệt lượng trên thân vật sống tán phát ra.

Xà Lân Giả thì là dị hóa thân thể làm chủ, tương đối thích hợp làm ngục tốt.

Xà Cỗ Giả cũng có chút đặc thù, phải ủ mình trong trứng rắn, tiến hành thuốc dẫn hỗ trợ, cho đến hình thành một loại “Huyết Mãng” đặc thù.

Huyết Mãng vô hình vô ảnh, chỉ tồn tại ở bên trong huyết nhục, muốn gọi ra nhất định phải bỏ qua một bộ phận của thân thể, nhờ vào đó tạm thời tạo dựng xà thể.

Tuyến đường dị hoá này quá mức hung hiểm, tấn thẳng Quỷ Sứ cảnh “Huyết Mãng thành hoạ”, một phần ba thân thể cũng bị Huyết Mãng chiếm cứ, dẫn đến mỗi lần thi triển thì hơn phân nửa cái mạng liền không có.

Nhậm Thanh vốn định lựa chọn Xà Lân Giả, thuật pháp loại hình hóa thú thích hợp phụ thể, nhưng ngẫm lại Xà Cổ Giả còn có thủ đoạn bổ sung Thao Thiết hóa.

Vô ảnh quỷ có Thao Thiết hóa, là do mười loại ngục tốt tạo thành thân thể, hoàn toàn có thể dùng sa nhân gọi ra Huyết Mãng.

Nhậm Thanh trực tiếp tiêu hao thọ nguyên tấn thẳng làm Bán Thi cảnh, làn da lập tức truyền tới cảm giác tê tê đại đại, dùng sức kéo mạnh một cái liền trút bỏ hơn phân nửa.

Đến “Huyết Mãng thành hoạ” Quỷ Sứ cảnh, về sau hẳn triệt để bị trứng rắn bao trùm, qua nửa ngày phá xác mà ra, dị hoá cũng hoàn toàn biến mất.

Xà Cổ Giả Âm Sai cảnh tên là “Huyết Ma Xà Mẫu”, Nhậm Thanh mặc dù thọ nguyên đầy đủ, nhưng không có vội vã tấn thẳng.

Nếu như gặp phải thương thế sắp chết, vừa vặn có thể nhờ vào đó bảo toàn tính mạng.

Nhậm Thanh đem Huyết Mãng giam giữ tiến vào Vĩnh Gian Luy Tiết hóa thành ngục tốt, vật quỷ dị hình thành đầu trường xà mười mét chiếm cứ tại bên trong núi rừng.

Cho Huyết Mãng dị hoá đến cực hạn, về sau Huyết Mãng đến khoảng chừng hai mươi mét.

Huyết Mãng thân ở vị trí tương đối vắng vẻ, nhun địa phương tốt cũng bị Quỷ Lang và các loại khác chiếm cứ.

Ngục tốt rõ ràng cũng có linh trí không kém, giữa nhau cần địa bàn nhất định, nếu không khẳng định sẽ dẫn đến tranh đấu xuất hiện.

Nhậm Thanh cân nhắc diện tích thế giới trong dạ dày, nên chỉ lựa chọn ba môn thuật pháp mà thôi, nếu không thì hấn muốn gom góp đủ mười môn vẫn là rất dễ dàng.

Hấn đem “Nham Mạch Kinh” cùng “Băng Tinh Pháp” mở ra, tiếp sau đó liền lần lượt nắm giữ.

Chương 573 - Luyện Khí Linh

Chương 572. Luyện Khí Linh

Hiện nay thọ Nguyên của Nhậm Thanh để hai môn thuật pháp tấn thăng Quỷ Sứ cảnh vẫn là dư sức có thừa, dù sao cộng lại cũng chỉ hai ba mươi năm.

Nham Mạch Kinh tại Cẩm Tốt Đường rất ít tu luyện, cũng là bởi vì ảnh hưởng rất lớn đối với bản thân thân.

“Thạch thể giả” đem thân thể hóa thành bằng đá , tương đương với không cách nào kiêm tu thuật pháp không đồng loại, chỗ tốt là dựa vào tảng đá có thể tu hành.

“Thạch tâm giả” tốt hơn chút, năng lực là ngăn ngừa biến hóa thành Nham Thạch Cự Nhân, nhưng mà nghe nói khi cảnh giới cao thâm, vẫn như cũ sẽ không tránh được miễn xuất hiện hóa đá.

Một loại tuyến đường dị hoá cuối cùng tên là “Dung thạch giả”, tu thành sau đó huyết dịch bị nham tương lưu động thay thế, nếu như huyết nhục xương cốt tiếp nhận không được, vẫn là tiến hành hóa đá.

Nhậm Thanh nhớ kỹ Tiểu Tam Nhi có cái hảo hữu tên Tần Tuấn, chính là tuyến đường dị hoá dung thạch người.

Hắn không cần lo lắng quá nhiều, dung thạch giả rõ ràng càng thích hợp ngục tốt.

Nhậm Thanh tiếp sau đó trực tiếp đem “Dung thạch giả” tấn thăng làm Quỷ Sứ cảnh “Dung thạch núi lửa”, nhiệt độ cơ

thể bởi vậy tăng mạnh đến trên trăm độ.

Thân cao tới đến mười mét ra mặt, lông tóc tròng mắt đều biến thành màu lửa đỏ, làn da bởi vì tiếp nhận không được nổi nham tương, xuất hiện vết tích đốt cháy.

Nhậm Thanh đem dung thạch núi lửa giam giữ xem như ngục tốt, về sau tại bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết tạo thành một tòa núi lửa cỡ nhỏ, miệng núi lửa không ngừng bốc lên khói đặc.

Hắn lập tức đổ nhiều vật liệu bằng đá vào trong miệng núi lửa, khiến cho ngọn núi chậm rãi mở rộng, thẳng tới hai mươi lăm mét mới đình chỉ.

Nói rõ dung thạch núi lửa đã đạt tới cực hạn Quỷ Sứ cảnh dị hoá.

Băng Tinh Pháp cũng là như thế, tự Nhậm Thanh chọn lọc tuyến đường dị hoá nhìn như phong hiểm lớn, vì truy cầu phong hiểm mang tới cao ích lợi.

“Lãnh Đông Giả” có thể giảm xuống nhiệt độ cơ thể, đạt tới Âm Sai cảnh “Ngàn năm băng phong”, thậm chí đem bản thân băng phong có thể sống sót hàng trăm hàng ngàn năm.

Nhưng đây cũng không phải là là Nhậm Thanh muốn duyên thọ, mà là duy trì được sinh mạng thể thu hoạch, tại trong lúc này ngay cả hồn phách đều sẽ rơi vào trạng thái ngủ say.

Còn tuyến đường dị hoá khác thì là thường thường không có gì lạ “Băng thể ngĩa”, cùng loại với thạch thể giả, chỉ là không có cực đoan như vậy thôi.

Nhậm Thanh chọn là “Tinh não giả”, là đem đại não dị hoá là dạng tinh thể, vứt bỏ hết thầy tình cảm, nhờ vào đó có được suy nghĩ tỉnh táo tuyệt đối.

Quỷ Sứ cảnh tên là “Tồn độc linh tinh”, hồn phách bản thân sẽ dung nhập bên trong đại não tinh thể, đồng thời trình độ chắc chắn khó mà tưởng tượng.

Đội tồn độc linh tinh tấn thăng Âm Sai cảnh “Vô ngã linh tinh”, coi như đại não tinh thể bị đánh thành bột phấn, nhưng chỉ cần có lưu một hạt, liền có thể nhờ vào đó mang thai phục sinh.

Nếu khi hóa thân Thao Thiết là do nhiều loại thuật pháp vật quý dị cấu thành, vậy thì nhất định phải cần cam đoan các phương diện cân đối nhau, phải công thủ vô khuyết.

Vật quý dị Tồn độc linh tinh là ngoại hình núi băng tinh, nhiệt độ cũng không có quá thấp, nhưng bởi vì óng ánh sáng long lanh phản xạ tia sáng chói mắt.

Lợi dụng phương thức đổ tài liệu vào, núi băng tinh cũng dị hoá đến cực hạn.

Nhậm Thanh tu luyện thuật pháp kỳ thật không có tiêu phí quá nhiều thời gian.

Hắn để quỷ ảnh luyện chế ra bốn cái khí linh giao cho Cẩm Tốt Đường, về sau dự định thử tới trên thân ngực tốt, nhìn xem có thể minh khắc đường vân cho vật quý dị hay không.

Quỷ vật cùng loại Husky quả thật có thể thai nghén khí linh, nhưng nếu để cho Yêu tu nhờ vào đó tu luyện yêu quỷ pháp, hạn mức cao nhất là quá thấp không thể nghi ngờ.

Quỷ mới biết rõ Husky có thể đạt tới cảnh giới gì, xem chừng Quỷ Sứ cảnh sẽ chấm dứt, vậy Điện A cũng nhiều nhất chỉ trình độ Bán Thi cảnh.

Nhậm Thanh đối với Điện A yêu cầu không cao, nhưng những Yêu tu này cũng không có dự định nuôi không.

Ánh mắt hắn đảo qua từng cái ngục tốt bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết, cuối cùng dừng lại tại Côn Bằng tương đối phát triển.

Côn Bằng cảm nhận được ác ý mãnh liệt, toàn thân run lên chui vào bên trong bùn cát.

“Ngục tốt cũng sẽ không chết, lá gan nhỏ như vậy làm gì?”

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, vô số dây thừng đen đem Côn Bằng trói chặt, ngay trước mặt đông đảo tu sĩ, cưỡng ép kéo tới đất trống.

Lập tức quỷ ảnh đem Côn Bằng run lẩy bẩy hoàn toàn bao trùm, chỉ chờ Nhậm Thanh ra mệnh lệnh.

Nhậm Thanh ra hiệu quỷ ảnh tìm xem bộ phận nào là khởi nguồn hình thành vật quỷ dị, sau đó dùng khí tức mình khắc ra đường vân trên bộ phận đó.

Theo đạo lý giống như Tử Thần pháp.

Hắn khống chế hồ rượu tán phát ra mùi rượu, hình thành sương mù quấn chặt lấy quỷ ảnh.

Nhưng quỷ ảnh tìm hồi lâu cũng không có phát hiện Côn Bằng mọc ra từ bộ phận nào, nó càng giống là từ một loại huyết nhục nào đó tạo dựng ra sinh mạng.

Chương 574 - Luyện Khí Linh 2

Chương 573. Luyện Khí Linh 2

Côn Bằng nhẹ nhàng thở ra.

Khi nó còn tưởng rằng Nhậm Thanh sẽ không ở ra tay, nhưng lại nghe được một mệnh lệnh:

“Trực tiếp minh khắc tại mặt ngoài đi, không cần cân nhắc quá nhiều.”

Côn Bằng bỗng cảm giác khó chịu muốn giãy giụa, nhưng mà quỹ ảnh đã dùng mùi rượu bắt đầu phác họa đường cong, bên ngoài thân của nó dần dần sinh ra đường vân huyền diệu.

Nhậm Thanh sờ lên cái cảm, nhìn qua giống như quả thật có thể luyện chế khí linh.

Côn Bằng vốn cho rằng sẽ là đau đớn khó nhịn, nhưng khi một cỗ mùi rượu mát lạnh dung hợp với bản thân, nó thậm chí còn có chút dễ chịu.

Nhưng mà quỹ ảnh tốc độ quá nhanh, Côn Bằng còn chưa hưởng thụ một lát đã kết thúc.

Nhậm Thanh quan sát đến Côn Bằng, một luồng mùi rượu trong cơ thể nó đã tự hành lớn mạnh, thậm chí có thể hấp thụ mùi rượu ở ngoại giới tu luyện.

Nếu như có thể minh khắc đường vân lên vật quý dị, chẳng lẽ có thể đem vật quý dị của tu sĩ cũng luyện chế thành khí linh...

Nhậm Thanh lập tức bỏ đi ý niệm này, quỹ dị chuyển là khí linh, đối với thực lực có tăng lên hay không thì chưa nói, tuyệt đối sẽ dẫn đến dị hoá mất không chế.

Thậm chí vật quỹ dị quá cường đại, nói không chừng sẽ đảo khách thành chủ.

Nhậm Thanh lấy ra huyết dịch Côn Bằng, sau đó đem Côn Bằng ném vào hồ rượu, lập tức bắt đầu minh khắc đường vân cho ngục tốt còn lại.

Quỷ Lang dùng khí quỹ ảnh để tức minh khắc.

Núi lửa dùng khí tức tân hỏa để minh khắc.

Mãng xà dùng u nguyên U Minh Thiên Trùng pháp để minh khắc.

Băng tinh dùng khí tức Kính Trung Tiên huyền cảnh để minh khắc.

Cần nhắc đến đặc điểm sa nhân thôn phệ cát sỏi, dùng khí tức Thao Thiết Pháp tán phát để minh khắc.

Nhậm Thanh đánh giá mấy trăm vị Yêu tu, bởi vì yêu khí sẽ cùng khí tức thuật pháp xung đột, liền lấy ra Yêu tu đã hao hết tu vi.

Phân phối cho mỗi cái ngục tốt bảy tám vị Yêu tu.

Yêu tu bị dây thừng đen trói lấy kéo đến trước mặt ngục tốt, bọn hắc mớ hồ có thể phát giác khí tức vật quỹ dị tán phát, trong lòng cũng không khỏi sinh sợ hãi.

Đằng Ninh mọc ra lông đen, biểu lộ ngược lại là tương đối bình tĩnh, dù là cách đó không xa chính là tòa núi lửa sống không ngừng nhúc nhích.

Trong đầu của hắc trần đầy cảnh tượng bản thân bị yêu khí ăn mòn hồn phách sau đó đem hết già trẻ trong nhà nuốt sống.

Ngay lúc huyết dịch ngực tốt dung nhập thân thể đấng
ninh, hẳn thậm chí cảm thấy mình chết đi cũng không sao, dù
sao cũng so lưu tại thế gian này chịu tra tấn thì tốt hơn nhiều.

Nhưng mà rất nhanh trong đan điền liền có thêm cỗ nhiệt
khí.

Tu vi Đấng Ninh khôi phục lại Luyện Khí kỳ, dị hoá đặc
thù biến mất bộ phận, chỉ ít không có nguyên bản như vậy
không phải người.

Ngay sau đó hẳn phát hiện một điểm ánh sáng hiện ra rơi
vào cái trán, hình thành ấn ký đặc hữu Mộng Điệp Pháp, có
thể trong giấc ngủ tiến về thị trường mộng cảnh.

“Ai...”

Đấng ninh nhin không được nhắm mắt lại, ý thức vượt qua
hơn phân nửa Vĩnh Gian Luy Tiết, đi vào trung tâm hòn đảo
giữa hồ rượu, bên trong bóng người toán loạn.

Nhậm Thanh đem tiên thị bao phủ tại trong sương mù dày
đặc, hẳn tạm thời không có ý định để Yêu tu tiếp xúc ngoại
giới, đợi hình thành kích thước nhất định lại nói.

Dù sao bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết cũng cần rất nhiều
nhân lực kiến thiết hoàn thiện.

Hắn lập tức lại bóc ra yêu quý mộng chủng, đem mộng
chủng rơi vào địa phương lân cận chợ quý, thị trường mới dần
dần thành hình.

Yêu thị so với thị trường mộng cảnh còn lại thì đơn sơ hơn
rất nhiều, bên trong chỉ có tòa Đại Mộng các hồi đoái vật liệu.

Vật tư cũng đều là những vật liệu bình thường, vật liệu liên
quan đến tu luyện không nhiều.

Tiền tệ thì cần phải xác nhận nhiệm vụ thu hoạch được.

Đông đảo Yêu tu tụ tập tại chỗ thông cáo, mỗi người biểu lộ giấu giếm lửa giận, bởi vì đại bộ phận nhiệm vụ cũng dính đến dị quỷ.

Bọn hắn nhớ tới ký ức tàn sát thân quyến, hận ý trong lòng đối với dị quỷ liền không lời nào có thể diễn tả được.

Chỉ tiếc muốn xác nhận nhiệm vụ, cần tu vi đạt tới Kim Đan kỳ, trước đó chỉ có thể thông qua thu thập vật liệu đổi lấy yêu tinh.

Nhậm Thanh để ý thức trở về thân thể, nhìn không được đuôi lưng một cái.

Hắn lúc này mới phát hiện ngoài Vô Vi thành đã bị rừng cây rậm rạp bao trùm, cho dù là trên tường thành trăm mét đều có thể nhìn thấy thảm cỏ xanh.

Thanh âm huyền ảo quanh quẩn ở trong đó, kia là các loại dã thú đang gầm rú.

Hai bên con đường trung tâm thành trấn cũng có khe hở để cây nấm sinh trưởng, khiến cho từng cây từng cây nấm triển khai, tản ra chân khí nồng đậm.

Bởi vì ngay cả tấm gạch cũng từ pháp khí luyện chế thành, dẫn đến kiến trúc có thể tầng tầng xếp lên, đã bắt đầu có hình thức ban đầu của nhà cao tầng thế giới hiện đại.

Mỗi người tu sĩ dựa vào thủ đoạn bay trên không trung, vận chuyển các loại vật liệu đến các nơi, có thể thấy được Vô Vi thành còn xa xa không chưa hoàn thành.

Hắn xem như đã biết rõ Cai Ngục Đường lấy an toàn là điều kiện tiên quyết để kiến thiết cứ điểm, sẽ đạt tới trình độ như thế nào.

Dù sao vật liệu luyện chế pháp khí đều là lấy từ bản thân tu sĩ, hoàn toàn có thể làm được liên tục không ngừng, không cần

cân nhắc vấn đề giá cả.

Cái này còn chỉ là làm trong mấy tháng, nếu như mười năm trôi qua, rất khó tưởng tượng Vô Vi thành sẽ phát triển thế nào.

Chương 575 - Vào Trường Sinh Cẩm Khu

Chương 574. Vào Trường Sinh Cẩm Khu

Nhậm Thanh đi dạo vài vòng tại bên trong thành trấn, phát hiện số lượng cửa hàng không nhiều, khả năng bởi vì có quan hệ thị trường mòng cảnh.

Cũng không thấy bóng dáng Lý Thiên Cương, sau khi hỏi thăm mới biết được là ra khỏi thành dò xét tình huống.

Nhậm Thanh đem hồn điệp hình chiếu trải rộng thành trấn, tiếp sau đó một lần nữa về bên trong phòng ốc.

Tĩnh Châu có Cai Ngục Đường tiếp nhận, hắn vừa vặn có thể đem tinh lực tập trung ở bên trên tăng lên thực lực, dù là trước lúc triệt để Hồng Hoang hóa không cách nào chạm đến Dương Thần cảnh, nhưng ít ra cũng phát triển được một đoạn.

Trường sinh cẩm khu chính là cái đường tắt, nói không chừng có thu hoạch khác.

Ý thức Nhậm Thanh tiến về chợ quý, rất nhanh liền liên hệ đến Đại Mộng chân nhân.

Đại Mộng chân nhân trực tiếp đem tin tức liên quan tới trường sinh cẩm khu tràn vào não hải Nhậm Thanh.

Cai Ngục Đường đã thử qua rất nhiều phương pháp, phát hiện chỉ có hồn phách có thể dừng lại tại cẩm khu thời gian dài, bản thể cũng không cách nào cảm ứng.

Nhậm Thanh có được chủ thứ song hồn, sự tình tự nhiên rơi xuống trên đầu của hắn.

Nhưng mà Đại Mộng chân nhân cũng không bắt buộc, hiện nay Cai Ngục Đường chủ yếu là nhằm vào Tĩnh Châu, trường sinh cấm khu chỉ là muốn rõ ràng thuật pháp hạch tâm.

Về phần điểm hồn Đại Mộng chân nhân, bởi vì liên quan muốn duy trì Thái Tuế Đạo Quân, nhất định phải ở bên trong A Tỳ Địa Ngục.

Mà lại lấy trình độ hồn phách dị hoá của hắn, làm không tốt điểm hồn tổn thất sẽ dẫn đến chủ hồn xuất hiện mất không chế, thực tế được không bù mất.

Nhậm Thanh có chút ý động, phải biết điểm hồn của hắn có thể là câu thông Vĩnh Gian Luy Tiết.

Vấn đề bản thể không cách nào cảm ứng, cũng có thể dùng quỷ ảnh Dạ Du giải quyết.

Nhậm Thanh dứt khoát không chế điểm hồn đi Thủy Trạch một chuyến, bởi vì cả hai cách nhau không xa, rất nhanh liền đi vào phụ cận trường sinh cấm khu.

Bề ngoài Trường sinh cấm khu là một miệng giếng nước bình thường, tản ra một cỗ khí tức làm người ta kinh ngạc run sợ, chung quanh chỉ có mấy vị lính cai ngục trông coi.

Những lính cai ngục này cũng có năng lực phân tách Hồn phách, ngẫu nhiên liền sẽ để tàn hồn tiến về cấm khu, dù là tổn thất cũng có thể kiểm lấy huyết tinh.

Nhậm Thanh do dự hồi lâu.

Quỷ ảnh lưu tại trong doanh địa, điểm hồn thì tiến vào bên trong cấm khu.

Nhưng để hắn ngạc nhiên là, chỉ là mấy hơi điểm hồn liền chết bất đắc kỳ tử, lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh còn lại tốt xấu có thể chống đỡ khoảng chừng nửa ngày.

Nhưng sau khi chủ hồn hấp thu hết ký ức điểm hồn, trên mặt Nhậm Thanh tràn ngập ngạc nhiên.

Đây là cái thế giới quỷ gì?

Điểm hồn Nhậm Thanh tại trường sinh cấm khu dừng lại mấy hơi ngắn ngủi, nhưng lượng tin tức ẩn chứa trong trí nhớ lại không có ít chút nào.

Hắn nhắm mắt, về sau lập tức hồi tưởng lại rất nhiều hình ảnh làm cho người ta rùng mình... .

Điểm hồn mới vừa dẫn thân vào giếng nước, cũng cảm giác được hấp lực từ dưới đáy bỗng dung sinh ra, cổ khí tức kinh hồn táng đảm kia càng ngày càng nghiêm trọng.

“Trường sinh? Thấy thế nào cũng không giống là cùng trường sinh có quan hệ.”

Nhậm Thanh biến mất tại bên trong giếng nước, linh cai ngục doanh địa vô ý thức lờm vài lần, phát hiện giếng nước không hề có động tĩnh gì liền không có để ý.

Điểm Hồn lâm vào giếng nước đen như mực, nhưng mà rất nhanh liền lần nữa khôi phục sáng ngời.

Nhưng chẳng biết tại sao, thị lực lại trở nên mờ hồ dị thường, tựa như bị viễn thị tuổi già, đồng thời các nơi toàn thân truyền đến tê dại.

Nhậm Thanh mặc dù không cách nào cảm ứng được bản thể tồn tại, nhưng chủ thứ điểm hồn dù sao ý thức tương đồng, không xuất hiện trạng thái mất khống chế.

Hắn vốn cho rằng là một loại huyền thuật nào đó ảnh hưởng, kết quả lại ra ngoài ý định.

Nhậm Thanh bằng vào thị lực người cao tuổi, phát hiện bản thân mình trần trụi ở vào vùng ngoại ô hoang vu.

Chỉ là tại bên trong trường sinh cấm khu, đỉnh đầu treo lên ánh mặt trời là ảm đạm, tầng mây dày đặc tựa như là bất cứ lúc nào cũng có mưa rơi.

Thời gian mới vừa trôi qua nửa hơi, ngũ giác điểm hồn Nhậm Thanh bắt đầu dần dần khôi phục, nhưng thị lực cùng khứu giác vẫn giống như là người già bảy tám mươi tuổi.

Xung quanh tràn đầy cây cối vượn vẹo quái đản, lá cây khô vàng tản ra hôi thối.

Ngay sau đó cảm giác đau cũng giáng lâm điểm hồn Nhậm Thanh, nằm rạp trên mặt đất, thân thể nhịn không được run rẩy, rất là miễn cưỡng nhắc cánh tay.

Kết quả hẩn nhìn thấy cánh tay lộ ra làn da mọc đầy mụn đau nhức, con ruồi vây quanh bay múa.

Nhậm Thanh ráng chống đỡ bò tới vũng nước đọng cách đó không xa, từ bên trong chiếu rọi ra hình ảnh của hẩn, hẩn thấy hồn phách hóa tuyệt không phải bình thường, mà là cỗ nhục thể sắp chết.

Chẳng những toàn thân mọc đầy mụn đau nhức, tay chân cũng có dị dạng trình độ khác biệt, hai bên bả vai điểm hồn cũng mọc ra cái đầu bằng nắm đấm, ngũ quan trên gương mặt cũng không hoàn thành phát dục.

Giống như là một khối u quái dị.

Chương 576 - Thu Thập Ký Úc

Chương 575. Thu Thập Ký Úc

Nhậm Thanh nhịn không được nôn ra một trận, phun ra mảnh vỡ nội tạng hỗn tạp nước mũi.

Hắn có thể cảm nhận được bệnh biến trong thân thể đã đạt tới cực hạn, bộ phận các nơi xuất hiện suy kiệt, hô hấp trở nên yếu ớt.

Ngắn ngủi mấy hơi, về sau sinh mệnh điểm hồn liền đã đi đến phần cuối.

Nhậm Thanh vô lực đổ vào trước nước đọng, ánh mắt rơi vào rừng cây, giống như nhìn thấy trái cây trên cành tựa như trái tim huyết nhục.

Trong lúc vô hình cảm giác áp bách cấm khu mang tới, để hắn căn bản thở không nổi.

Điểm hồn lập tức liền không có sinh tức, ký ức ngắn ngủi dung nhập chủ hồn, vậy mà để Nhậm Thanh kém chút sinh ra bản năng phản ứng buồn nôn.

Nhậm Thanh ngồi xếp bằng tại trong phòng Vô Vi thành, đi qua hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

“Dựa theo Đại Mộng chân nhân thuyết pháp, ngay cả tàn hồn lính cai ngục Quỷ Sứ cảnh đều có thể kiên trì nửa ngày tại bên trong trường sinh cấm khu, dựa vào cái gì điểm hồn Âm Sai cảnh của ta cái sống sót mấy hơi?”

Nhậm Thanh triệt để có chút bị bất đắc dĩ.

Mặc dù hắn đã làm tốt chuẩn bị, nhưng cấm khu Dương Thần cảnh từ một ngàn loại vật quý dị hình thành, căn bản không có khả năng suy đoán theo lẽ thường.

Thực tế quá quý dị.

Nhưng vì cái gì cấm khu này lấy trường sinh mệnh danh, Cai Ngục Đường cũng hắn là biết được hồn phách có thể tiến về cấm khu, bọn hắn lại là lấy gì phỏng đoán?

Nhậm Thanh chỉ cảm thấy lơ ngơ, lập tức mới phát giác được bởi vì điểm hồn đánh mất, từ đó làm cho chủ hồn sinh ra có chút nhói nhói.

Hắn đem rất nhiều vật liệu tương quan cùng hồn phách ném vào lò luyện huyết nhục tiêu hóa, đau đớn của chủ hồn lúc này mới dần dần bị áp chế lại.

Nhậm Thanh thực tế không tin tà, tiếp sau đó thông qua hồn điệp hình chiếu đi vào A Tỳ Địa Ngục, tiến về đứng ở vị trí mật các nơi hẻo lánh.

Cửa lớn mật các đóng chặt, bên trong ngẫu nhiên truyền đến động tĩnh luyện chế pháp khí, còn có tiếng gào thét áp chế không nổi của Quán Trung đầu.

“Đến cùng là làm sao làm được, làm sao mình khắc đường vân ở mặt ngoài trái tim? ! !”

“Ai có thể nói cho ta, mẹ nhà nó, đường vân khí linh tại sao là sống? ! !”

Nhậm Thanh nghĩ thầm, như này sẽ không đem đối phương bức điên chứ, lấy độ khó để thuần thực khí linh pháp môn, tình huống như thế sẽ chỉ trở thành trạng thái bình thường của mật các.

Hắn dứt khoát từ trong khe cửa chui vào.

Nhậm Thanh dự định lại lật qua vài thư tịch ghi chép cấm khu, nói không chừng sẽ có tin tức cụ thể hơn.

Nhưng mà coi như Nhậm Thanh đi vào mật các, tiếng gào thét đến từ Quán Trung đầu im bật mà dừng, không khí lập tức trở nên cực kì yên tĩnh.

Nhậm Thanh giương mắt nhìn lại, Quán Trung đầu liền xuất hiện tại cách đó không xa.

Cười trên mặt Quán Trung đầu ý, ngữ khí ôn hòa mở miệng nói ra:

“Chợ quý chi chủ đại giá quang lâm, lão phu sao dám lãnh đạm.”

Nhậm Thanh cương cười nói ra:

“Tiền bối... Khách khí...”

Quán Trung đầu nhẹ giọng nói ra:

“Ta có thể hỏi thăm chút vấn đề liên quan tới khí linh không, hẳn là chậm trễ không được quá nhiều thời gian.”

“Nhiều nhất nửa năm...”

Nhậm Thanh sửng sốt một cái, lập tức quả quyết nói ra:

“Ta đã vì Cai Ngục Đường luyện chế ra năm viên khí linh, mặc dù đã trước đây không lâu đã nộp lên, nhưng khẳng định còn chưa có cùng quý thai khí tương dung.”

“Tiền bối người cũng nên đến, khí linh pháp môn để người khác dạy dỗ thì tác dụng không lớn, còn không bằng thời điểm luyện chế vừa đối chiếu.”

“Là đạo lý này.”

Quán Trung đầu nghe nói xong thì rộng mở trong sáng, mở ra cửa lớn liền chuẩn bị tiến đến chợ quý.

Nhậm Thanh vội vàng ngăn cản hỏi:

“Tiền bối ở đây có ghi chép liên quan tới trường sinh cấm khu?”

“Không nói sớm.”

Quán Trung đầu há miệng, từ trong cổ họng gạt ra bản thư tịch cũ nát, ném xuống đất liền vội vàng vàng ly khai.

Nhậm Thanh không chế hồn điệp hình chiếu mở sách, kết quả phát hiện phía trên ghi chép là biến hóa trăm năm qua trường sinh cấm khu.

Con đường tiến về trường sinh cấm khu kỳ thật có hai đầu, đi qua Thủy Trạch không thể nghi ngờ là tương đối hung hiểm, cũng may lòng đất còn có đường hầm nổi thẳng.

Mà cái giếng nước kia thường cách một đoạn thời gian liền mọc đầy rêu xanh, đồng thời phát ra mùi thi thể thối.

Mùi thi thể thối thậm chí sẽ tràn ngập đến phía nam Tương Châu, ngay cả Tỉnh Châu cũng không cách nào tránh khỏi.

Trừ cái đó ra, trường sinh cấm khu cực kì ổn định, dù là ngoại giới đã thương hải tang điền, giếng nước cũng sẽ không có biến hóa chút nào.

Nhậm Thanh ý thức được Cai Ngục Đường tại trăm năm trước liền bắt đầu tìm tòi, Nhưng mà lãng phí thời gian vài chục năm sau liền triệt để từ bỏ.

Tổng cộng có mười bảy vị lính cai ngục không mượn bất luận cái thuật pháp gì, thân hồn ly thể tiến vào cấm khu.

Bọn hấn đều là thọ nguyên khô kiệt, muốn tại bên trong Dương Thần cảnh cấm khu dụng nhiều cơ duyên, nếu như số phận thật tốt, nói không chừng có thể đột phá bình cảnh.

Chương 577 - Thu Thập Ký

Úc 2

Chương 577. Thu Thập Ký Úc 2

Nhậm Thanh đem nội dung lật ra một lượt, biểu lộ trở nên vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Bởi vì hần chú ý tới bên trong mười bảy người này, vậy mà thật sự có ba người được kéo dài thọ nguyên, cho nên cấm khu mới lấy “Trường sinh” làm tên.

Lúc ấy hồn phách của bọn hần vẫn bị vây ở bên trong trường sinh cấm khu, chỉ là rõ ràng thân thể đã khô kiệt thọ nguyên, lại còn sống năm năm đến ba mươi năm tại ngoại giới.

“Chẳng lẽ thật sự có trường sinh chi pháp?”

Nhậm Thanh đem thư tịch thả lại trên quầy, lập tức ý thức trở lại bản thể.

Mắt hần híp lại âm thầm suy nghĩ, đối với những người còn lại mà nói, duyên thọ ý nghĩa không lớn, dù sao rất khó sống đến cái ngày thọ hết chết già.

Nhưng Nhậm Thanh thể nhưng là có được hệ thống, thọ nguyên đại biểu cho khả năng vô cùng vô tận.

Nếu là hần có thể lợi dụng để trước khi Tĩnh Châu biến thành Hồng Hoang để tu vi tiến thêm một bước, vậy phong hiểm gặp phải cũng sẽ tương ứng giảm xuống.

Nhưng mà hần lập tức bình tĩnh lại, thật sự là trường sinh cấm khu quá quý dị.

Nhậm Thanh quan tưởng lên Vô Mục Pháp, nhờ vào đó thai nghén điểm hồn mới, trong lòng cũng không có cân nhắc quá nhiều, dù hoặc trường sinh khó mà ngăn cản.

Nếu điểm hồn có thể tìm tòi trường sinh cấm khu, dù là tử vong nhiều lần cũng không có việc gì, dựa vào đặc điểm điểm hồn phục sinh chắc chắn sẽ có phát hiện.

Trong lúc Nhậm Thanh đang chờ đợi, nghĩ đến làm sao để khuếch trương phạm vi nghiệp vụ thị trường mộng cảnh.

Hắn cân nhắc Cai Ngục Đường đã phân bố tại ba khu vực lớn, chỉ dựa vào buôn bán pháp khí hoặc là nhiệm vụ thì hiệu suất quá chậm, kỳ thật có thể buôn bán tọa kỵ.

Nhậm Thanh hoàn toàn có thể sử dụng huyết dịch ngục tốt đem dã thú hóa thành “Yêu thú”, nhưng mà bởi vì động vật bình thường quá yếu, xác thực xác suất thành công không cao.

Đi qua mấy ngày, điểm hồn liền một lần nữa hoàn thành thai nghén.

Hắn lập tức buông xuống các công việc khác, lần nữa tu luyện Trạch Tiên pháp, kỳ thật Trạch Tiên pháp phi thường thích hợp điểm hồn.

Ngắn ngủi mấy tháng, điểm hồn liền đã khôi phục hơn phân nửa tu vi, bề ngoài cũng xuất hiện đặc thù Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Nhưng mà Nhậm Thanh đối mặt với quan khẩu Trảm Tam Thi lại do dự.

Cái gọi là Trảm Tam Thi, kỳ thật chỉ là trước lúc Thủy Trạch pháp chưa hề hoàn thiện, có thể dựa vào thôn phệ vật quý dị và đem nó hấp thụ, sau đó mọc ra ba cái đầu khác với thường nhân.

Nhậm Thanh đã hoàn thiện Trạch Tiên pháp, dùng khí tức dị chủng liền có thể thay thế thay vật quý dị.

Trên lý luận mà nói, đầu Trạch Tiên, đầu yểm ma cùng đầu Yêu Quỷ đều là thông qua ngoại lực ngưng tụ, chỉ cần bản thể là tồn tại, dễ như trở bàn tay liền có thể đạt tới Trạch Tiên pháp viên mãn.

Nhưng hẳn nhớ tới trước đây tại trường sinh cấm khu tao ngộ, liền không có lựa chọn tiếp tục tu hành.

Điểm hồn tại phía dưới quỹ ảnh bảo vệ đi qua bão cát, cuối cùng đi vào trong doanh địa, lính cai ngục trông coi bên trong đang trò chuyện, nhưng mà tất cả trong lời nói đều là hoài niệm đối với Tương Châu phồn hoa.

Nhậm Thanh vẫn không có choàng lên quỹ ảnh nữa, chỉ mang theo bộ quần áo bình thường, xem chừng trước khi không có hiểu rõ ràng cơ chế tử vong ở trường sinh cấm khu, bất kỳ thủ đoạn nào cũng uổng phí.

Lập tức điểm hồn dẫn thân vào miệng giếng, chủ hồn lại cùng điểm hồn mất đi liên hệ.

Nhậm Thanh nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi, trong lúc đó dành thời gian đem thuật pháp bịa đặt truyền thụ cho dã thú, bất quá chỉ tuyển chọn cá chép cùng Dã Lang hai loại này.

Hiện nay ngục tốt bên trong, giống như chỉ có Côn Bằng, Quỷ Lang thích hợp ngồi cuỗ, nhờ vào đó yêu thú đản sinh ta cũng không chênh lệch.

Cá chép tại bên trong hồ rượu có mấy trăm đầu, nhưng cũng chính là cá nước ngọt bình thường.

Tại sau khi tu luyện bịa đặt thuật pháp, cá chép tăng trưởng đến nửa mét, đồng thời bên trong miệng mọc ra răng nanh sắc nhọn, thực đơn cũng phát sinh biến hóa.

Bọn chúng bắt đầu lấy đồng loại làm thức ăn, tâm tính càng thêm hung hãn.

Về phần Dĩ Lang tu luyện bịa đặt thuật pháp sau đó liên tương đối bình thường, chỉ là hình thể càng lớn nhiều, tăng lên linh trí theo trình độ khác biệt.

Nhậm Thanh đem huyết dịch ngực tốt cho bọn chúng ăn, kết quả chỉ có lẽ tẻ con vẫn còn tồn tại, đại bộ phận cũng tiếp nhận không được khí tức dị chủng ăn mòn.

Cuối cùng hình thành Lang yêu có vẻ hơi kỳ lạ, chẳng những da lông toàn thân rút đi, còn bao trùm lấy một tầng giáp tựa như xương người.

Nhưng mà lấy khẩu vị linh cai ngực, xác thực rất thích hợp cầm cái này để xem như tọa kỵ.

Cá chép thì trở nên giống như là cá sấu, miệng to lớn che kín hơn ngàn cái răng, tuy tiện liền có thể đem huyết nhục xương cốt cắn thành mảnh vỡ.

Nhậm Thanh cảm thấy Ngư yêu cũng không thích hợp ngồi cưỡi, cũng không có hình thái phi hành như Côn Bằng, chỉ có thể dùng làm bổ sung sinh thái Vĩnh Gian Luy Tiết, ném ở bên trong hồ rượu không để ý tới.

Lang yêu còn tốt hơn chút, nhưng vấn đề không cách nào tại đi đường dài thủy trạch.

Càng nghĩ, giống như Chuẩn hóa thành Minh Nha xác thực không tệ, hẳn chuẩn bị tìm cơ hội đi A Tỳ Địa Ngục đòi hỏi loại thuật pháp này.

Nhậm Thanh cũng không có bận rộn bao lâu, kết quả điểm hồn lại chết tại trong trường sinh cấm khu.

Ký ức kỳ quái lập tức tràn vào trong đầu.

Chương 578 - Ăn Vào Càng Bị Dị Hóa

Chương 578. Ăn Vào Càng Bị Dị Hóa

Điểm hồn giáng lâm trường sinh cấm khu.

Nhậm Thanh trải qua hôn mê ngắn ngủi thì dần dần rõ ràng, nhưng toàn thân lại mềm yếu không có lực lượng, thậm chí ngay cả mở mắt ra cũng hao tổn không ít thời gian.

Quần áo rơi ở cách đó không xa, hắn cố nén mệt mỏi ngồi xếp bằng mặc lên quần áo, hô hấp liền trở nên dồn dập.

Nhậm Thanh bỗng cảm giác không ổn, bởi vì tần suất tim đập rõ ràng có chút không đúng.

Hắn lần nữa đi vào trường sinh cấm khu, điểm hồn hóa thành nhục thể, bệnh biến vẫn tồn tại như cũ, nhưng không có tình trạng khoa trương như trước đây.

Nhậm Thanh cẩn thận kiểm tra xuống, mặc dù từng cái nội tạng tới mức suy kiệt còn khá xa, nhưng trái tim rõ ràng có tính thiếu hụt Tiên Thiên.

Dẫn đến hắn bản năng há mồm thở dốc.

Hai cái đầu bươu thịt bên hai bả vai Nhậm Thanh cũng biến mất không thấy gì nữa, nói rõ bệnh biến xác thực cùng điểm hồn có quan hệ.

Chỉ sợ vết tích thuật pháp tu luyện càng ít, bệnh biến cũng sẽ càng ít rung động.

Đồng thời ngũ giác suy yếu không nhiều, chỉ ít con mắt có thể miễn cưỡng thấy rõ, thính lực chỉ có tai phải thoáng có

chút điếc.

“Trường sinh trường sinh, ngoại trừ một bộ đoản mệnh, nào có nửa điểm vết tích trường sinh?”

Hắn không khỏi cười khở trên mặt, nhìn xung quanh sau đó phát hiện còn ở chỗ hồ nước trước kia, hẳn là căn cứ vị trí tử vong để giáng lâm.

Soi vào nước thì thấy nổi bật ra gương mặt xám như tro, mọc đầy những u cục màu đỏ sậm, cho dù ai nhìn đều sẽ cảm giác được mệnh không lâu.

Nhậm Thanh tại dã ngoại hoang vu, nhưng cũng không thấy có vết tích dã thú lưu lại.

Hắn thử câu thông Vĩnh Gian Luy Tiết, đáng tiếc điểm hồn thực tế quá mức suy yếu, nếu không liền có thể dựa vào nuốt đồ ăn đến bổ sung thể lực.

Nhậm Thanh uống vào nước đọng không có lo lắng chút nào, dù sao cùng lắm thì điểm hồn bỏ mình.

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, về sau chí ít có thể đứng thẳng người dậy, sau đó đi vào trong núi rừng tìm trái cây dùng để đỡ đói.

Trên nhánh cây có treo mấy quả, dưới đất cũng có quả rụng, nhìn từ xa tưởng rằng trái tim, tới gần mới thấy như brou thịt dẫm máu.

Nhậm Thanh không có mang theo quỹ ảnh, cho nên không cách nào gọi ra hệ thống, dứt khoát liền trực tiếp đem trái cây ăn như bình thường.

Trái cây rơi xuống trong dạ dày, về sau rất nhanh liền bị tiêu hóa hầu như không còn.

Một dòng nước ấm từ mạch máu lưu chuyển toàn thân, đem hàn ý xua tan, đồng thời cảm giác no bụng làm cho ủ rũ

trong lòng Nhậm Thanh càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhậm Thanh tùy ý tìm một bụi cỏ nghỉ ngơi, hiện tại trường sinh cấm khu có tình huống gì hắn cũng không biết, vẫn là mau chóng khôi phục trạng thái rồi lại nói.

Huống hồ sắc trời cũng không sớm, dù sao cũng là cấm khu Dương Thần cảnh, làm không tốt thì có thể nơi đây tràn ngập các loại vật quý dị cổ quái kỳ lạ.

Hắn ý đồ tu luyện thiên đạo nhập môn pháp có ngưỡng cửa hơi thấp, nhưng thân thể lại không phản ứng chút nào, các thuật pháp khác cũng giống như thế.

Bên trong bát tri bát giác, Nhậm Thanh liền ngủ thiếp đi.

Đợi đến mặt trời lên cao, hắn mới mơ hồ mở to mắt.

Nhậm Thanh cảm nhận được phiền não sinh lão bệnh tử của phàm nhân, cũng làm cho hắn đối với “Trường sinh” càng thêm khao khát, hi vọng siêu thoát phàm trần thế tục.

Hắn vừa định tiếp tục dò xét tình huống bên trong cấm khu, đột nhiên bụng kín ngực, mồ hôi lớn như hạt đậu từ cái trán không cầm được chảy ra.

Trái tim đã nở lớn hơn ra, đồng thời lấy tốc độ cực cao nhảy lên.

Nhậm Thanh biết rõ sau khi ăn trái cây, bệnh biến thân thể giống như trở nên càng thêm nghiêm trọng, làn da cũng truyền tới đau đớn.

“Cái thế giới quý gì vậy?”

Đợi cho hắn thích ứng nhịp tim nặng nề, mới đứng dậy chậm rãi đi lại giữa rừng núi.

Lúc này Nhậm Thanh phát hiện, nơi đây cũng không phải là không có vật sống, nhưng thật ra là có thể nhìn thấy động

vật găm nhăm cỡ nhỏ cùng thân ảnh bò sát.

Nhưng chúng nó đều không ngoại lệ, đều có nhiều sóng quái dị.

Nhậm Thanh tận mắt thấy phần ngực bụng cái chuột đồng lòi ra một viên thịt, mỗi khi hành động thì viên thịt không ngừng nhảy lên, hiển nhiên là trái tim.

Lấy kiến thức kiếp trước của hắn, chuột đồng có trái tim lộ ra ngoài chính là một loại bệnh tật bẩm sinh, chủ yếu nguyên nhân là xương sườn không phát triển hoàn toàn.

Ngay sau đó, Nhậm Thanh lại nhìn thấy con chim sẻ có cánh lớn cánh nhỏ.

Động vật bình thường cũng có, nhưng tỉ lệ cũng không nhiều.

Hắn đi đường hai ngày, trong đó có một nửa thời gian là để nghỉ ngơi.

Ban đêm trường sinh cấm khu cũng an toàn hơn so với Nhậm Thanh tưởng tượng, có thể nghe được rất ít tiếng dã thú kêu rú, đại đa số cũng ở vào tĩnh mịch.

Nhậm Thanh bởi vì trong bụng đói khát chỉ có thể đi dùng thử thực vật trái cây để ăn, nhưng đều không ngoại lệ, đều sẽ dẫn đến bệnh biến thân thể càng thêm nghiêm trọng.

Hắn lúc này, mỗi lần cất bước trái tim đều sẽ sinh ra quặn đau, tiếng hít thở tựa như máy quạt gió, bên trong miệng xen lẫn mùi máu tươi rỉ sớt.

Chương 579 - Ác Quỷ?

Chương 579. Ác Quỷ?

Ngay lúc Nhậm Thanh chuẩn bị từ bỏ cổ điểm hồn này, đột nhiên chú ý tới vết tích dấu chân.

Trong lòng hắn chấn động, trong trường sinh cấm khu vậy mà tồn tại người sống, chẳng lẽ là người sống sót đi nhầm vào trong đó, sau đó từng bước sinh sống phồn diễn?

Cái gọi là cấm khu Dương Thần cảnh, lại cùng thế giới chân thật có cái gì khác biệt?

Nhậm Thanh suy đoán manh mối duyên thọ sẽ không khó lắm tìm, dù sao địa phương hung hiểm như thế, lại có ba vị linh cai ngục có thể đạt được duyên thọ.

Hắn đi theo dấu chân mà đi tới phía mặt trời mọc, rất nhanh liền thấy được đường núi uốn lượn quanh co, sợ là đã tới rất gần thôn trang.

Nhậm Thanh từ trong ngực lấy ra một miếng thịt hình dáng lá cây lớn bằng bàn tay, ăn hết một phần ba sau đó lại thu về, tránh cho tăng lên nguy cơ bản thân tử vong.

Loại lá cây này là trải qua hắn thí nghiệm, là đồ ăn có bệnh biến sinh ra ảnh hưởng nhỏ nhất, trái cây bấu thịt ăn vào thì vừa vặn tương phản.

Hắn ráng chống đỡ lấy thân thể, có thể đi được bao nhiêu đoạn đường liền đi bao nhiêu đoạn đường, nếu mà không được thì một lần nữa thai nghén điểm hồn tiến về trường sinh cấm khu.

Nhậm Thanh xem chừng nếu như điểm hồn không tu luyện, thân thể hình thành liền sẽ tương đối khỏe mạnh, không tới mức ở trong vòng vài ngày liền chết bất đắc kỳ tử.

Đợi đến sắc trời có chút tối đi, nội tạng suy kiệt của hắn gần như sụp đổ, trái tim đã lớn hơn gấp ba bình thường.

Nhậm Thanh chột vạt đi qua đỉnh núi, chú ý tới đường núi rộng thênh thang, cách đó không xa còn có tòa miếu thờ cực kì cũ nát không chịu nổi.

Bên trong có từng sợi khói xanh toát ra.

Khi hắn đi vào trước miếu hoang, bên trên bảng hiệu thành linh khắc lấy ba chữ “Phúc Lộc Thọ”, chỉ là chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, hiển nhiên đã vút bỏ hồi lâu.

Nhậm Thanh đi vào miếu hoang, bên trong hiển nhiên đã có người tạm thời đặt chân.

Chính diện miếu thờ Phúc Lộc Thọ chính là ba tôn tượng nặn phủ kín tro bụi, quy cách giống ba Đạo Tổ, nhưng hình dạng lại có vẻ cực kì đáng sợ.

Lộc tiên đứng tại trung ương, đầu cùng trên cánh tay đều mọc ra Linh Chi huyết nhục, sợi râu thì do kinh mạch và mạch máu cấu thành.

Bên tay phải chính là thọ tiên, cái trán mang tính tiêu chí lớn đã bị bấu chặt thay thế, mặt ngoài nổi ra từng sợi gân xanh, để cho người ta không rét mà run.

Lòng bàn tay Thọ tiên đều cầm lấy một quả đào mừng thọ do đầu lâu trẻ con biến thành, còn có thể lờ mờ chú ý tới nụ cười oán độc u oán.

Phúc tiên nhìn như tương đối bình thường, nhưng nửa người dưới lại rất bất thường, hai tay hắn vây quanh một Kim Đồng chỉ còn lại cổ bạch cốt.

Từ Thần Tiên thờ phụng liền có thể phát hiện, trường sinh cấm khu xác thực quý dị vô cùng.

“Người nào?”

Trong miếu còn có hai vị nam tử gầy như que củi, xem cách ăn mặc hẳn là võ giả hành tẩu giang hồ, nhưng khí huyết so với hải đồng ngoại giới còn không bằng.

Thân thể cũng có bệnh biến trình độ khác biệt, đại bộ phận cũng tập trung ở dị dạng tay chân, hay là bộ phận thiếu hụt khác cũng đã ẩn hình.

Bọn hắn giống như đang ăn thứ gì đó, nghe được tiếng bước chân sau đó lập tức thu vào.

“Ở tạm một đêm, ngày mai ta liền sẽ tự hành ly khai.”

Nhậm Thanh thấy hai người không có cái gì phản ứng, liền cất bước đi đến góc miếu thờ ngồi xuống, nhắm mắt lại giống như là đang nghỉ ngơi.

Nam tử hai mặt nhìn nhau, biểu lộ có vẻ hơi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thỉnh thoảng nhìn về phía Nhậm Thanh, trong ánh mắt tràn ngập tham lam.

Nhậm Thanh giả vờ đi ngủ, kì thực cẩn thận lắng nghe hai người xì xào bàn tán, nhưng mà thính lực có hạn, dẫn đến thanh âm đứt quãng.

“Như thế... Cũng không có chết sao?”

“Thật coi là...”

“Có thể ăn một chút không?”

“Chắc là... nhưng nhất định phải xem chừng... Rất có thể sẽ có Ác Quỷ...”

Nhậm Thanh càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, rón rén đem lá cây nuốt vào trong bụng, tốc độ tim đập tăng tốc đồng thời

làm xong chuẩn bị.

Hai người kia cũng không nói thêm gì nữa, vị trí đang hình thành vây quanh.

Nhậm Thanh có thể phát giác được bọn hắc rất khẩn trương, nói rõ cũng không phải là người chuyên môn làm điều phi pháp, cử động lần này giống như là đột nhiên có ý.

Hắc càng thêm hiếu kì bên trong trường sinh cấm khu là thế giới quan như thế nào, giống như tất cả cũng cùng tật bệnh có cùng một nhịp thở.

Mãi đến đi qua hơn nửa canh giờ, hai người mới quyết định động thủ đối với Nhậm Thanh.

Bọn hắc rón rén đi tới bên trong hai mét, sau đó đột nhiên nhào tới, tiện thể đem trường đao bên hông rút ra muốn không chế lại đối phương.

Nhậm Thanh mặc dù tu vi không hiện, thân thể có thể so với lão nhân trăm tuổi, nhưng tốt xấu nguyên bản cũng có Âm Sai cảnh, kinh nghiệm ứng đối cực kì phong phú.

“Ác Quỷ đến rồi! !”

Chương 580 - Cai Ngục Đường Mở Rộng

Chương 580. Cai Ngục Đường Mở Rộng

Nghe được Nhậm Thanh phô trương thanh thế đầu hàng kêu gọi, có vị nam tử vạn phần hoảng sợ quay đầu đi.

Nhậm Thanh đem đoản mâu làm bằng gỗ bên hông rút ra, trực tiếp đâm vào bả vai nam tử đứng gần nhất, sau đó nhờ vào đó để hành động tiếp.

Hắn dùng đoản mâu đặt vào cái cổ đối phương, phôi có cổ đau rất đau nhức.

Nhãn thần một vị nam tử khác nhìn về phía Nhậm Thanh tựa như hung mãnh dã thú, đặc biệt là chú ý tới khi ngũ quan đồng bạn chảy ra màu đỏ sậm tiên huyết.

Nhậm Thanh vừa định mở miệng, nam tử căn bản không để ý đồng bạn chết sống, vút xuống trường đao nhanh chân liên chạy, rất nhanh liền chui vào đêm tối.

“Ác Quỷ, có Ác Quỷ...”

“Cái Ác Quỷ gì?”

Trong lúc Nhậm Thanh nghi hoặc thì phát hiện làn da nam tử mình bắt lấy sinh ra chấm đỏ tương tự cùng mình, rất nhanh huyết nhục liền tản ra mùi hôi khó ngửi.

Nam tử run rẩy ngã trên mặt đất, khí tức càng ngày càng yếu ớt.

Nhậm Thanh lập tức hiểu được, Ác Quỷ trong miệng hai người nhưng thật ra là tật bệnh có tính truyền bá trên người

hắn, có thể nói là như virus gây bệnh.

Hắn đem cây mâu xem như quả trượng, làm ngử khí sâu sắc nói ra:

“Muốn chết hay là muốn sống?”

“Muốn... Sống...”

Con người nam tử đã tan rã, nhưng bản năng cầu sinh để hắn cưỡng ép tỉnh lại.

“Các người muốn đem ta mang đến nơi nào, đến cùng là vì cái gì?”

“Ách ách ách...”

Nam tử cực lực muốn nói ra nhiều lời nói, nhưng tốc độ huyết nhục ăn mòn lại là mắt trần có thể thấy, cuối cùng chỉ có mấy chữ từ trong cổ họng gạt ra.

“Y... Quán...”

Còn chưa nói xong, hắn liền đã biến thành một đám bùn nhão mục nát.

Nhậm Thanh lúc này mới ý thức tới, bản mình là nguy hiểm đến cỡ nào, thân thể cũng không phải là chỉ có bệnh tim Tiên Thiên, còn có tật bệnh truyền nhiễm.

Hắn cảm giác được sinh mệnh trôi qua, tứ chi xụi lơ nằm ngang.

Ồ bệnh trong thân thể rất có thể mang tính ngẫu nhiên nhất định, trừ phi Nhậm Thanh hoàn toàn không đồng ý để điễm hồn tu luyện thuật pháp, nếu không tất nhiên sẽ sinh tật.

Nhưng Nhậm Thanh mơ hồ cảm thấy, khắp nơi trong trường sinh cấm khu cùng tật bệnh liên quan, làm không tốt thì duyên thọ cũng có liên hệ đặc thù nào đó.

Nếu không rõ ràng hai vị nam tử biết rõ hẳn cực kì nguy hiểm, vì sao vẫn muốn bắt mang đến “Y quán”, khẳng định giấu giếm đầu mỗi gì.

Nhậm Thanh nghiêng đầu một cái, thân thể đồng dạng nhanh chóng hư thối tan biến.

Nhậm Thanh tiêu hóa xong ký ức điểm hồn, không khỏi càng cảm thấy hứng thú hơn đối với trường sinh cấm khu, đồng thời còn từ chi tiết phát hiện không ít manh mối.

Hắn chú ý tới tốc độ thời gian cấm khu cùng ngoại giới trôi qua giống như có khác nhau.

Bên trong trường sinh cấm khu rõ ràng nhanh hơn, hẳn là liên lụy đến một loại thuật pháp nào đó.

Nếu như Nhậm Thanh có thể thu được thuật pháp này, sau đó hình thành chủ thứ liên quan cùng Thao Thiết Pháp, như vậy thì có thể khống chế tốc độ thời gian trôi qua ở thế giới trong dạ dày.

“Trường sinh cấm khu không hồ là Dương Thần cảnh, bên trong đến cùng ẩn giấu bao nhiêu loại vật quý dị là không được biết, hoàn toàn là cái bảo địa.”

Nhậm Thanh phân chấn trong lòng, quyết định đem tinh lực đều đặt ở phía trên tìm tòi cấm khu.

Dù sao lấy hiệu suất duyên thọ trước mắt của hắn, tại trước lúc dị quỷ đem Tĩnh Châu triệt để Hồng Hoang hóa, khẳng định là tấn thăng không được Dương Thần cảnh.

Chỉ có trường sinh cấm khu, mới có một tia hi vọng chạm tới Dương Thần cảnh.

Nhậm Thanh ban bố nhiều nhiệm vụ tiếp tục thu thập dã thú, tiếp sau đó liên quan tương lên Vô Mục Pháp, gắng mau chóng có thể một lần nữa dựng dục ra điểm hồn.

Hắn đồng thời cũng chú ý Tĩnh Châu, phòng ngừa tin tức quá lạc hậu.

Kiến thiết Vô Vi thành đã sơ bộ hoàn thành, tiếp sau càng nhiều hơn chính là làm việc hoàn thiện, cho nên Cai Ngục Đường bắt đầu tổ chức đưa người ra khỏi thành.

Ngoài thành biến chuyển từng ngày, tại dưới yêu khí ăn mòn, rất nhiều thảm thực vật trong vòng một đêm sinh trưởng mười mấy mét, còn yêu hóa trình độ khác biệt.

Lý Thiên Cương đã kiểm tra thực vật cùng dã thú yêu hóa, chú ý tới trong cơ thể bọn chúng có bộ phận hấp thu yêu khí, xua tan hết yêu khí trong đó thì sẽ đều là vật liệu tốt nhất.

Đại Mộng các Cai Ngục Đường nguyên bản toàn bộ nhờ tu sĩ buôn bán liệu tích lũy tài nguyên, chèo chống hỗ trợ lính cai ngục tu luyện cũng mới mới vừa đủ.

Bây giờ bởi vì Quỷ Thai Luyện Khí pháp hưng khởi, nhu cầu lính cai ngục đối với pháp khí gia tăng thật lớn, từ đó làm cho Đại Mộng các có chút nhập không đủ xuất.

Tĩnh Châu vừa vặn bổ sung được điều đó.

Cai Ngục Đường cổ vũ quân dự bị Thủy Trạch cùng Tương Châu đến Tĩnh Châu, chợ quý bổ cáo nhiệm vụ liên quan tới yêu thú đã có một danh sách thật dài.

Thậm chí là cam đoan có lực lượng dự bị liên tục không ngừng, Vô Vi học đường tọa lạc các nơi trong thành, đạo sĩ ở đây truyền thụ cho hài đồng thuật pháp.

Chương 581 - Thiêu Thụ Quỷ Thú

Chương 581. Thiêu Thụ Quỷ Thú

Nhậm Thanh có thể rõ ràng cảm giác được, số lượng Quỷ Sứ cảnh đang nhanh chóng tăng trưởng, đạt tới viên mãn cũng có ba, bốn người.

Rất nhiều người đều nhìn ra được, Tĩnh Châu đều là cơ duyên đầy đất, bởi vì có tài nguyên trút xuống, độ khó đột phá Quỷ Sứ cảnh đang dần dần giảm xuống.

Chỉ tiếc Cai Ngục Đường vì phòng ngựa bên trong thành thừa dân số, cũng sợ huyết nguyệt sẽ dẫn đến thương cân động cốt, danh ngạch lính cai ngục đưa ra cũng không nhiều, chỉ là muốn làm quân dự bị thì cũng không có hạn chế.

Nhậm Thanh còn không có dũng dục ra điểm hồn, nhưng công việc quỷ vật tọa kỵ lại có tiến triển.

Chợ quỷ cũng nghênh đón chấn động.

Thân cảnh Mộng Thụ sinh trưởng mười mấy mét, diện tích đường đi chợ quỷ gia tăng, đồng thời phần cuối xuất hiện một mảnh khu vực quây lại hàng rào.

Bên trong hàng rào nuôi nhốt rất nhiều dã thú quái kỳ lạ, có chút giống yêu thú Tĩnh Châu.

Mấy vị quân dự bị không kịp chờ đợi tiến đến hỏi thăm, theo tiểu nhị Đại Mộng Đoán Khí thì lập tức được biết.

Nhậm Thanh đem những quỷ vật nuốt ngục tốt tiên huyết mệnh danh là “Quỷ thú”, dù sao hoàn toàn không có liên hệ gì

với yêu thú, tính tình cũng coi như dịu dàng ngoan ngoãn.

Quý thú có không gian trưởng thành nhất định, nhưng mà bị giới hạn bởi cảnh giới ngục tốt, nhiều đến nhất đến Bán Thi cảnh, đối với hỗ trợ chiến đấu là có cũng được mà không có cũng không sao.

Linh trí của bọn nó cũng so khá ngu dốt, sẽ không chủ động tu luyện khí tức trong cơ thể.

Nếu là tại bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết, quý thú còn có thể không ngừng hấp thu khí tức ngục tốt tán phát, thay đổi một cách vô tri vô giác sẽ tăng trưởng tu vi.

Còn nếu ở ngoại giới, liền xem lính cai ngục có nguyện ý mua tài nguyên cho quý thú hay không.

Nhậm Thanh dùng hệ thống tra xét quý thú, thọ nguyên phổ biến tại khoảng chừng hai mươi năm, đương nhiên tấn thăng cảnh giới cao còn sẽ có tăng duyên thọ.

Chợ quý mua bán quý thú có hai loại này, một loại chính là dùng Quý Lang huyết dịch chuyển hóa thành Cự Lang, một loại khác thì là thần lằn dài hơn hai mét.

Bề ngoài thần lằn hơi có chút đáng sợ, mỗi cái vẩy trên thân cũng lớn bằng bàn tay, mặt ngoài sáng bóng giống như gương cầu lồi.

Nó rất hiển nhiên cùng sa nhân có quan hệ, phi thường thích hợp với việc di chuyển ở sa mạc, nhưng khi ở núi rừng bình địa liền tương đối bình thường.

Nhậm Thanh chủ yếu nhằm vào những cái quân dự bị chuẩn bị đi vào Tĩnh Châu.

Bởi vì Tĩnh Châu đường xá dài đằng dặc, quân dự bị bình thường đều cần chờ thời gian hai ba tháng thời gian, mới có xà

lan nhàn rồi tiến đến, nếu có tọa kỵ thần lẫn thì đơn giản hơn nhiều.

Giá cả mua bán không rẻ, mà dị dạ dày do Thao Thiết Pháp hình thành không cách nào cất giữ vật sống thời gian dài, còn phải luyện chế pháp khí đặc thù.

Cộng thêm lính cai ngục cần tu luyện thuật pháp không chế tâm thần dã thú, hoặc là lại móc thêm tiền đi Đại Mộng Đoán Khí mua sắm pháp khí tương ứng.

Pháp khí là từ vật liệu liên quan Thao Thiết Pháp luyện chế mà thành, chỉ có thể dùng để cất giữ quý thú, chi phí còn đang tính toán xem thế nào.

Có thể thấy được phiền phức khi nuôi tọa kỵ, Nhậm Thanh đúng là quý hút tiền.

Đám người càng tụ càng nhiều.

Ngay cả đệ tử đạo quan cũng tới xem náo nhiệt, vài trăm người vây quanh, nghị luận âm ỉ với nhau dẫn đến tràng diện hơi không được khống chế được.

Nhậm Thanh đem đại mộng quý thú mở sau đó liền không tiếp tục để ý tới.

Tại trong sự nhận thức của hắn, có thể phải đợi đến quý thai khí phát triển hơn, mới có thể xuất hiện tình huống số lớn lính cai ngục mua sắm quý thú.

Nhưng Nhậm Thanh hiển nhiên là đánh giá thấp truy cầu của lính cai ngục đối với những thứ mới lạ.

Dù là ngay cả Quý Sứ cảnh đều khó mà mua được, cũng không đại biểu nhất định phải một mình mua sắm, dù sao quý thú rõ ràng có thể ngồi xuống chí ít ba, bốn người.

Rất nhiều lính cai ngục đều là thành đoàn mua sắm, thậm chí làm mua bán hộ tổng tiến về Tĩnh Châu.

Đại mộng quý thú rất nhanh liền tiêu thụ hết hàng.

Nhậm Thanh dứt khoát để Viên Tứ phụ trách bồi dưỡng quý thú, thuận tiện nếm thử chủng loại càng đa dạng hơn, dù cho đại đa số cũng không thích hợp ngồi cưỡi.

Cai Ngục Đường đối với chợ quý không có can thiệp, nhưng mà cũng không phải ít người muốn mua sắm quý thú từ chỗ của Nhậm Thanh.

Đặc biệt là người sa mạc đổ với thần lẫn cảm thấy hứng thú vô cùng, Sa Sơn Tử mặt dạn mày dày tìm Nhậm Thanh muốn cung cấp nhiều quý thú hơn.

Người sa mạc vẫn sinh hoạt tại Thủy Trạch, xác thực cần công cụ thay đi bộ.

Nhậm Thanh bằng lòng mỗi tháng cung cấp bọn hắn một nhóm.

Hắn thấy quý thú đi vào quỹ đạo, tiếp tục quan tưởng Vô Mực Pháp thai nghén điểm hồn.

Nhưng Nhậm Thanh mới vừa ngồi xếp bằng xuống, chợ quý liền truyền đến Minh Nha kêu gọi, vội vàng đem ý thức giáng lâm bên trong Mộng Điệp hình chiếu.

Chương 582 - Thuật Pháp Chuẩn

Chương 582. Thuật Pháp Chuẩn

Chuẩn giương cánh rơi vào đỉnh Mộng Thụ, trùng to mắt nhìn chăm chăm Nhậm Thanh, toàn thân trên dưới lông vũ đen như mực không ngừng đung đưa.

Tự nhiên dẫn tới lính cai ngục chú ý.

“Nhậm tiêu tử, giúp huynh đệ ta một chuyện.”

Chuẩn phát hiện lính cai ngục chung quanh càng tụ càng nhiều, dứt khoát dùng móng vuốt bắt lấy hình chiếu Nhậm Thanh, vỗ cánh bay đi tới nơi hẻo lánh.

“Ây...”

Biểu lộ Nhậm Thanh có chút do dự, tìm tòi trường sinh cấm khu cũng không phải chuyện một sớm một chiều, nào có thời gian đi giày vò việc khác.

Hắn đang nghĩ ngợi cự tuyệt chuẩn như thế nào, lại nghe được đối phương mở miệng hỏi:

“Quỷ thú này của ngươi là hình thành thế nào?”

Nhậm Thanh hồi đáp:

” Có chút cùng loại với pháp môn khí linh, nhưng mà phải nhờ vật quý dị đến thai nghén hình thành.”

“Vật quý dị?”

“Thật sự là khó làm, nhất định phải vật quý dị sao? Thuật pháp có được hay không?”

“Đương nhiên.”

Chuẩn gặp Nhậm Thanh gật đầu, mỏ chim phát ra kêu to vui sướng, không kịp chờ đợi hỏi:

“Ta đem Tử Minh Đề truyền thụ cho ngươi, có thể dụng dụng ra quỷ thú tương tự hay không?”

Nhậm Thanh đối với Tử Minh Đề có chút ấn tượng, biết rõ là thuật pháp chuẩn tu luyện, cũng là một trong những thuật pháp hãn rất muốn nhất để làm ngục tốt.

【 Tử Minh Đề 】

【 Do Nha Tiên sáng tạo, đem yết hầu tu hành giả lấy ra, lấy yết hầu loài chim thay thế, bảy ngày không chết và phát ra tiếng hót, mới có thể luyện thành. 】

Nhậm Thanh suy tư tính khả thi trong đó, nếu như đem Tử Minh Đề quỷ dị làm ngục tốt, sau đó dùng khí tức yểm ma luyện chế khí linh.

Nhờ vào đó diễn sinh ra quỷ thú, rất có thể kế thừa đặc điểm hai loại thuật pháp này.

“Hẳn là vấn đề không lớn...”

Tốc độ Chuẩn phi hành lần nữa tăng tốc, bên trong miệng không khỏi tự lẩm bẩm: “Biết không, cũng bởi vì phải chịu trách nhiệm liên lạc lính cai ngục, đại bộ phận thời gian của ta đều ở trong A Tỳ Địa Ngục.”

“Không thú vị, thật sự là quá không thú vị.”

Nội dung Tử Minh Đề bị khắc vào trên lông vũ ném cho Nhậm Thanh, sau khi Chuẩn để xuống người liền biến mất không thấy, hiển nhiên có chút kìm nén không được.

“Nhậm tiểu tử, nhớ lấy đừng tu luyện, tệ nạn thuật pháp này cực lớn.”

Nhậm Thanh ý thức trở về bản thể, nhìn xem Tử Minh Đề không khỏi cảm giác hứng thú sâu sắc.

Hệ thống đôi mắt thuật pháp có ghi lại kỹ càng, tự nhiên có thể thu được nhiều đầu mối hơn.

【 Sau tu thành Tử Minh Đề thân thể sẽ thời thời khắc khắc ở vào dị hoá, cho đến hoàn toàn biến thành Minh Nha, có thể thông qua nuốt hài cốt người chết để áp chế dị hoá. 】

Chuẩn đem tệ nạn Tử Minh Đề cũng viết rất rõ ràng, xem ra cũng là minh bạch điểm này.

Nhậm Thanh không khỏi sinh lòng kính ý, nếu như Chuẩn nguyện ý nuốt hài cốt người chết, sẽ không để thân thể dị hoá nghiêm trọng như vậy.

Trách không được môn thuật pháp này không có đặt ở Đại Mộng Thuật Lâu.

Hệ thống phun trào.

【 Cáo Tử giả: Đoán trước họa chết 】

【 Đề Minh giả: Tiếng như minh nha 】

【 Trục Một giả: Tật trục ký một 】

Nhậm Thanh liếc mắt liền thấy được Trục Một Giả, hẳn là chính là tuyến đường Chuẩn dị hoá.

Cáo Tử giả đoán trước hung tai là năng lực tác dụng không nhỏ, nhưng dù sao cần phụ thể để có khả năng duy trì thuật pháp, mà ngục tốt bị giam giữ tại Vĩnh Gian Luy Tiết, liền có vẻ rất là gân gà.

Đề Minh giả hẳn là tuyến đường dị hoá thiên về tiến công, thông qua tiếng kêu chói tai của Minh Nha để làm chủ yếu thủ đoạn.

Nhậm Thanh trực tiếp lựa chọn Trục Một giả, thọ nguyên tiêu hao tấn thăng đến Quỷ Sứ cảnh.

Quỷ Sứ cảnh Trục Một giả tên là “Thám tử chi quát” .

Thám tử chi quát lông vũ sẽ hóa thành pháp khí đặc thù, có thể đem nó đặt vào chỗ nào đó, tu sĩ liền có thể thông qua thuật pháp cảm ứng được.

Nhưng mà chỉ có đạt tới Âm Sai cảnh “Minh Hà ô phủ”, lông vũ mới có diệu dụng xuyên thẳng qua hiện thế, Minh Nha thì nhờ vào đó tiến đến mục đích.

Làn da Nhậm Thanh lập tức sinh ra cảm giác tê tê đại đại, còn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nói rõ bản thân đang từ từ dị hoá thành Minh Nha.

Nhân Thư bị thấy vậy bắt đầu dị động, ý đồ đem vật quý dị Thám tử chi quát trấn áp.

Nhậm Thanh vội vàng đem Thám tử chi quát giam giữ vào Vĩnh Gian Luy Tiết, sau đó hình thành cái Minh Nha khổng lồ hai mét, rơi vào đỉnh núi ở trong góc.

Không đợi Minh Nha dựng sào huyết, quỷ ảnh mang theo khí tức yểm ma đưa nó trôi lại, thuần thực minh khắc khí linh đường vân tại mặt ngoài.

Nhậm Thanh ở bên dùng các loại vật liệu tử khí, đem Minh Nha dị hoá đạt tới cực hạn.

Đợi Minh Nha nắm giữ khí tức yểm ma, về sau lông vũ hiện ra hình dạng nửa thật nửa giả, giống như là bụi mù màu đen không ngừng tụ lại rồi tán đi.

Nhậm Thanh lấy ra nhiều huyết dịch Minh Nha, sau đó cho loài chim ăn.

Hắn lựa chọn là chim sẻ hình dạng nhỏ bé, chuyên hóa làm quỷ thú sau đó cũng chỉ lớn cỡ bàn tay, thậm chí lực khí còn

không bằng gia cầm bình thường.

Nhậm Thanh kiểm tra chim sẻ, phát hiện bọn chúng mặc dù không cách nào từ Vĩnh Gian Luy Tiết xuyên thẳng qua đến ngoại giới, nhưng có thể tự do ra vào thị trường mộng cảnh.

Cứ như vậy, liền có thể thông qua Mộng Điệp Pháp thực hiện truyền lại tin tức như Minh Nha vậy, chỉ là chim sẻ quá yếu ớt, rất dễ dàng bỏ mình.

Nhậm Thanh đem chim sẻ quăng vào trong chợ, để Viên Tứ tiếp tục thử loài chim còn lại.

Điểm hôn cũng tại trong lúc này hoàn thành thai nghén.

Chương 583 - Lục Tật Pháp

Chương 583. Lục Tật Pháp

Nhậm Thanh nhìn xem điểm hồn một lần nữa dựng dục ra, hai tay nắm chặt suy nghĩ hồi lâu.

Lúc này hấn chuẩn bị tương đối đầy đủ, dự định đem quỷ ảnh cùng mộng chủng cũng mang đến trường sinh cấm khu, vừa vận yêu quỷ mộng chủng hóa thành yêu thị, về sau mộng chủng mới sinh ra còn chưa thu nạp bất luận cái khí tức gì.

Điểm hồn có hai cái tồn tại như hack này, năng lực sinh tồn sẽ gia tăng thật lớn.

Nhưng Nhậm Thanh lại bởi vì Trạch Tiên pháp lâm vào khó khăn, theo lý thuyết nếu hấn không tu luyện thuật pháp, có thể để thân thể điểm hồn không có bệnh biến chút nào.

Nhưng mà hấn luôn cảm thấy bí ẩn trường sinh cấm khu sẽ cùng tật bệnh cùng một nhịp thở.

Nhưng vấn đề ở chỗ, làm sao để không chế trình độ sâu cạn khi tu luyện Trạch Tiên pháp.

Nhậm Thanh do dự một chút, quyết định vẫn là đem Trạch Tiên pháp tu luyện đến nửa bước Trảm Tam Thi, cũng chính là Tha Thực cảnh Ngũ Khí Triều Nguyên.

Chỉ phí hết nửa ngày, điểm hồn liền lần nữa khôi phục đến Quỷ Sứ cảnh.

Nhậm Thanh đem bộ phận quỷ ảnh giấu ở bên trong cái bóng điểm hồn, mộng chủng thì khảm nạm tại phía trên cái trán, khiến cho hình dạng điểm hồn càng thêm kỳ quái.

Hắn không chế điểm hồn đi vào trong trường sinh cấm khu, trên đường đã có thể nhìn thấy lính cai ngục cười quỷ thú, thậm chí hình ảnh so với trong tưởng tượng còn không hợp thói thường hơn.

Cũng không biết lính cai ngục cho quỷ thú thần lẫn ăn thứ gì, dẫn đến thân của nó trưởng thành đến hơn mười mét, nhờ vào đó vận chuyển người khác tiến về Tĩnh Châu.

Điểm hồn đi tới bên ngoài trường sinh cấm khu, lính cai ngục trông coi giống như đã đổi ca, nhưng mà nhìn qua vẫn là bộ dạng âm u đầy tử khí.

Nhậm Thanh không có vội vã tiến vào cấm khu, mặc dù tốc độ thời gian trôi qua trong ngoài khác biệt, nhưng vẫn là có thể miễn cưỡng tính ra cấm khu tới khi nào đêm tối.

Chỉ cần cam đoan ý thức điểm hồn có thể giáng lâm, bản thể cũng có thể bất cứ lúc nào làm chuẩn bị.

Nhậm Thanh còn đem vật liệu cường thể chữa bệnh cất đặt tại bên trong quỷ ảnh, chỉ tiếc đồ vật quỷ ảnh có thể chứa đựng thực tế không nhiều.

Điểm hồn dẫn thân vào giếng nước, trước mắt xuất hiện hắc ám thâm thúy đến cực hạn.

Mộng chủng đột nhiên hóa thành đạo bào bảo hộ ở điểm hồn, khiến cho điểm hồn không có mất đi ý thức, ngược lại là có thể thanh tỉnh cảm giác được bản thân ở đâu.

Bản thể bởi vì đoạn tuyệt liên hệ chủ thứ song hồn, cũng không phát giác điểm hồn dị dạng, lập tức liền thử nghiệm thi triển quỷ ảnh Dạ Du.

Ý thức trực tiếp giáng lâm tại bên trên điểm hồn.

Điểm hồn dần dần sinh ra huyết nhục, xem ra nhục thân mới ở bên trong trường sinh cấm khu không phải bỗng dưng

xuất hiện, là có cái quá trình dần dần tạo ra.

Nhậm Thanh có thể cảm giác được điểm hôn vẫn đang bị ép ở một nơi nào đó, có chút giống với quá trình hài nhi ra đời.

Chỉ là dù là điểm hôn có tu vi Quỷ Sứ cảnh, nhiều nhất cũng để thể chất tăng lên một chút, vẫn ở vào trong phạm vi phạm nhân.

(Vào trường sinh cấm khu thì ý thức sẽ bị tách ra đi vào một cơ thể bệnh tật khác, còn cơ thể của điểm hôn sẽ bị nhốt ở một nơi nào đó, Nhậm Thanh đang dùng Dạ Dụ để cảm nhận vị trí)

Hắn lợi dụng mộng chung biến thành trọng đồng để nhìn lại bốn bề, trong bóng tối vô hạn vậy mà có thêm những điểm sáng lít nha lít nhít.

Quỷ ảnh vô ý thức tiếp xúc, về sau hệ thống phun trào.

【 loại bệnh - bệnh tim 】

【 Do Lục Tật pháp ngưng tụ mà thành, thông qua tiếp xúc có thể nhiễm lên các loại bệnh dữ. 】

“Lục Tật pháp?”

Nhậm Thanh nhớ tới thấy qua vị tu sĩ Thỏ Thiềm bên trong Thanh Hư quan kia, tên kia gọi là Lục Tật Lão đạo, hẳn là tu luyện chính là phương pháp này.

Hắn cảm giác bên trong trường sinh cấm khu, chỉ sợ vật quỷ dị lục tật pháp cảnh giới không thua kém Âm sai, nếu không thì không thể lại ảnh hưởng sâu như vậy.

Thân thể mới của điểm hôn đã cấu thành hơn phân nửa, bởi vì là từ hư hóa thực, mắt thấy những điểm bệnh đang chuẩn bị tiếp xúc đến Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh thấy vậy dùng quỹ ảnh ngăn, chủ động xem xét lên tin tức tất cả loại bệnh.

【 loại bệnh - tàn tật 】

【 loại bệnh - phán đoán 】

【 loại bệnh - dịch hạch 】

【 loại bệnh - mù 】 ...

Hắn không có quá nhiều thời gian do dự, thân thể lập tức liền sắp triệt để hoàn thành, liền lựa chọn loại bệnh ảnh hưởng nhỏ bé đối với thân thể.

【 loại bệnh - thể hư 】

Sau khi thể hư dung nhập điểm hồn, Nhậm Thanh có thể cảm giác được bắp thịt cơ bắp biến mất, toàn thân biến thành bộ dáng da bọc xương.

Tiếp sau đó hắn dung nhập cái loại bệnh thứ hai.

【 loại bệnh - dị dạng 】

Cái trán cùng hai tay Nhậm Thanh sinh ra miệng hình dáng hoa sen, đồng thời có thêm năm cái mặt người, có cảm giác phi thường cổ quái huyền diệu.

Rõ ràng là bộ dáng Trạch Tiên “Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên”.

Hắn lại muốn tiếp xúc loại bệnh khác đã không có hiệu quả, có thể thấy được điểm hồn ở Trạch Tiên pháp Tha Thực cảnh, hai loại bệnh đã là cực hạn.

Nhưng mà Nhậm Thanh nhớ kỹ, thời điểm trước đây điểm hồn Trạch Tiên pháp viên mãn, thế nhưng là trong trong ngoài ngoài tất cả đều là bệnh dữ, dẫn đến trực tiếp bệnh chết.

Điểm hồn trở lại trong miếu đồ nát Phúc Lộc Thọ, tro bụi trên tượng nặn tam tiên đã nhiều hơn, chẳng biết lúc nào mái

hiên phá vỡ ra lỗ hồng lớn.

Ánh trăng từ cái lỗ hồng chiếu vào, vừa vắn rơi vào trên khuôn mặt dữ tợn của Phúc Lộc Thọ.

Nhậm Thanh mặc quần áo kém chút lại run chân ngã trên mặt đất, mà lại trong bụng mặc dù cực kì đói khát, nhưng lại không có cảm giác muốn ăn chút nào.

Hắn lập tức ý thức được, ảnh hưởng trái chiều mà dị dạng mang tới, xác thực có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng mình vẫn là coi thường tệ nạn của thể hư.

Chương 584 - Tìm Tới Thành Trấn

Chương 584. Tìm Tới Thành Trấn

Nhậm Thanh từ trong cơ thể quỷ ảnh lấy ra Linh Chi tăng cường khí huyết.

“Thể hư thì thể hư, không có nghĩa là có bệnh không thể trị mà?”

Hắn sợ quá bỏ sẽ không tiêu nổi, bẻ một mảnh Linh Chi bẻ bằng nhét vào bên trong miệng, trong dạ dày lập tức dâng lên một dòng nước ấm.

Bản thể Nhậm Thanh để quỷ ảnh nuốt vào một số vật liệu, Tri Linh chi cho dù là phạm nhân cũng có thể hấp thu, nhưng mà sẽ lãng phí bộ phận dược tính.

Hắn chuẩn bị dùng phương thức đi bộ để trợ giúp thân thể hấp thu dược tính Linh Chi, nhưng mới vừa phóng ra mấy bước liền đã nhận ra không thích hợp.

Mồ hôi không ngừng toát ra, trong dạ dày cũng không khỏi dờn sông lấp biển.

Nhậm Thanh bắt đầu nôn ọe ra đất, mãi đến khi bài trừ hết Linh Chi không cách nào hấp thu ra ngoài, tình trạng mới có chỗ làm dịu.

Hắn dùng quỷ ảnh xem xét tin tức tự thân.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Năm năm mười tháng ba ngày 】

【 loại bệnh: Thể hư, dị dạng 】

Nhậm Thanh xem như triệt đề minh bạch, trời sinh thể hư sợ là sẽ không cách nào hấp thu dinh dưỡng, ăn đồ bổ thậm chí sẽ dẫn đến các loại biến chứng.

Hắn lại lấy ra đào tửu nhấp một hớp.

Nhậm Thanh lập tức trở nên đầu vầng mắt hoa, nhưng rõ ràng có thể tạm thời áp chế triệu chứng thể hư, chỉ là biểu hiện thọ nguyên cũng không gia tăng.

Hắn cố nén men say nhìn xung quanh, từ tro bụi có thể nhìn ra thời gian lúc này so với trước kia hắn tới cũng đi qua được mấy tháng.

“Vẫn là mau chóng đi tới thành trấn, cái gọi là y quán hẳn là rất dễ tìm mới đúng.”

Quỷ ảnh Dạ Du chỉ có hiệu lực ở ban đêm, hiện nay mặc dù trăng tròn treo trên cao, nhưng rõ ràng thời gian tới mặt trời mọc không được bao lâu.

Dù cho dùng phương thức điểm hồn suy nghĩ không khác mấy, nếu là phải tình huống nguy hiểm, ý thức chủ hồn căn bản liền sẽ không bị ảnh hưởng trái chiều đến.

Nhậm Thanh ăn nhiều đồ ăn dễ tiêu hóa để bổ sung thể lực, lập tức đi ra khỏi miếu thờ, dọc theo đường núi đi tới địa phương mọi người tập trung ở.

Chỗ tốt của quỷ ảnh cùng mộng chủng hiện ra, dù là hai mắt không cách nào nhìn ban đêm, động tĩnh bên trong năm mươi mét cũng đập vào mi mắt.

Lúc này bầu trời rơi xuống mưa phùn.

Nhậm Thanh thay đổi mũ rộng vành và áo tơi, tránh cho nhiễm phong hàn, còn lấy ra thanh đoản đao phòng thân, tiếp

sau đó lại nhấp một hộp đào tử bước nhanh, cố gắng trước khi trời sáng tìm đến thành trấn thôn trang.

So với Tương Châu oanh bay cỏ mọc, cảnh sắc trong trường sinh cấm khu thực tế rất đơn điệu.

Khắp nơi đều là cây cối mọc ra bươu thịt, thậm thực vật cũng hiện ra xám đen, tựa như là đi tới một nơi quái đản trong phim đen trắng.

Nhậm Thanh đi lại hơn nửa canh giờ, về sau đường núi bắt đầu trở nên toàn bùn đất.

Điều này nói rõ thường xuyên có người đi qua đây, dẫn đến mặt đường mấp mô dễ dàng bị nước đọng, không có gì bất ngờ xảy ra thì lập tức liền có thể nhìn thấy nơi có người ở.

Nhậm Thanh cuối cùng nhấp một hộp đào tử, thuốc tốt như thế không có khả năng hiển lộ cho ngoại nhân, tránh cho việc bị giết người đoạt bảo.

Hắn đi qua tòa đỉnh núi thấp bé, lập tức thành trấn quý dị xuất hiện ở phía xa.

Khả năng bởi vì đất đá đều là ám sắc, từ đó làm cho phòng ốc cũng hiện ra màu xám đen, có cảm giác âm u đầy tử khí.

Nhậm Thanh không có phát hiện địa phương trồng lương thực, rất có thể ăn uống của dân chúng cũng dựa vào “Y quán”, đánh mất tính tự chủ.

Càng không có cái nghĩa địa bãi tha ma gì.

Hắn ngược lại là không cảm thấy dân chúng sẽ sợ người bị bệnh truyền nhiễm, xem chừng là có thể dùng ngọn lửa đốt cháy xong hết mọi chuyện, trừ hết bệnh rồi ăn vào bụng.

Nhậm Thanh đương nhiên sẽ không e ngại sinh tử, bước nhanh về thành trấn phía trước.

Đường núi xuống dốc không dễ đi, hấn đi tới lúc kiệt lực mới đi đến được cửa thành miệng, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi lại đi lục soát manh mối.

Đúng lúc này, tiếng bước chân từ xa tới gần, nghe thanh âm hẳn là có hai người đến đây.

Cơ bắp phần lưng Nhậm Thanh căng cứng, tay phải nắm chặt đoản đao.

Hắn liều mạng ngăn chặn quỷ ảnh ngo ngoe muốn động, tại trước lúc không có hiểu rõ ràng trường sinh cấm khu, Nhậm Thanh không có ý định bại lộ quá nhiều.

Cùng lắm thì bỏ mình, dù sao thai nghén điểm hồn cũng chỉ lãng phí chút thời gian.

Nhậm Thanh giả bộ không phát giác, xoay người lại đến phía dưới một cái cây cách đó không xa để tránh mưa, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nơi phát ra âm thanh.

Đối phương đi tới mà không có chút nào lo lắng, từ đường trong thành đi ra.

Vượt quá Nhậm Thanh dự kiến chính là, người đến cũng không phải là hai người, mà là chỉ có một vị nam tử, nhưng mà hình dạng giống như là yêu ma quỷ quái từ Địa Phủ.

Nam tử cũng hẳn là bị loại bệnh “Dị dạng”, chỗ lườn có hai cái chân người cường tráng mọc ra.

Hắn dựa vào bốn chân để đi đường, nửa người trên nâng lên quan sát, tựa như một nhân mã.

Nhậm Thanh hai tay khoanh trước ngực, lẳng lặng chờ đợi nam tử tới gần, đồng thời sớm điều chỉnh hô hấp, để cho mình có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn có thể cảm giác được bên trong thành trấn không chỉ một ánh mắt đang nhìn về phía mình, nói rõ là có nhóm người

muốn thăm dò.

Chương 585 - Vị Vong Thành

Chương 585. Vị Vong Thành

“Kiệt kiệt kiệt kiệt khắc khắc...”

Bên trong miệng nam tử phát ra cười quái dị, nhãn thần nhìn từ trên xuống dưới Nhậm Thanh.

Hắn gặp đầu đội mũ rộng vành Nhậm Thanh tương đối bình thường, lại không có Ác Quỷ kia cổ mục nát mùi, biểu lộ bắt đầu trở nên khinh miệt.

“Đến học y?”

“Thật là buồn cười...”

Nhậm Thanh nheo mắt lại nói khách sáo:

“Chẳng lẽ liền không thể đi ngang qua nơi đây?”

Trên mặt nam tử tức giận cười nói:

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, địa phương quý này ngoại trừ đến học y, tại sao có thể có người đến đây.”

Y quán hắn là thế lực tu hành bên trong cấm khu, nhưng làm sao cảm giác quá tà dị.

“Nhưng mà, đã tới, sẽ không đi được.”

Nhậm Thanh không có trả lời, hắn dùng ánh mắt còn lại đảo qua xung quanh, không có phát hiện cái vết tích thuật pháp gì, vậy tại sao lại đi không nổi.

Nam tử đánh giá trên dưới, con mắt loạn chuyển giống như là cái kẻ điên, tựa hồ muốn trị rõ ràng chỗ dựa nào để Nhậm Thanh trấn định.

“Người học không được y, người học không được y...”

Cổ của hắn phát ra tiếng vang xương cốt va chạm, tiếp sau đó trực tiếp đem mặt tiến tới trước mặt Nhậm Thanh.

“Người không đủ điên, kiệt kiệt kiệt kiệt.”

“Đi ăn nhiều Thọ Tiên quả một chút đi, như này người liền có thể học y, đương nhiên... Điều kiện tiên quyết là không chế, kiệt kiệt kiệt kiệt...”

“Nha.”

Nhậm Thanh đem mũ rộng vành của mình lấy xuống, lộ ra hình dạng Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, năm cái miệng đồng thời mở miệng nói ra.

“Hiện tại ta đủ điên đi?”

Nam tử sửng sốt mấy hơi, lập tức cười đến khàn cả giọng:

“Đủ điên, đủ điên, trừ ta ra, người thuộc người điên nhất trong Vị Vong Trấn.”

Quỷ ảnh ở lòng bàn chân Nhậm Thanh trong lúc lơ đãng đã lan tràn ra, tiếp xúc đến thân thể nam tử.

【 Cao Lương 】

【 tuổi tác: Mười lăm 】

【 thọ nguyên: Bảy năm 】

【 loại bệnh: Động kinh, dị dạng 】

Nhậm Thanh nhìn chằm chằm loại bệnh Cao Lương, dừng lại trên tại động kinh mấy giây.

Cao Lương gặp Nhậm Thanh trầm mặc không nói gì, ánh mắt khiếp người nói ra: “Người hắn là có thể trông thấy đúng không, sư tôn đã nhanh tỉnh lại...”

Nhậm Thanh nheo mắt lại, bên trong miệng không khỏi hỏi:

“Cái gì?”

“Kiệt kiệt kiệt kiệt...”

Cao Lương nhin không được cười lên, vừa định nói tiếp thứ gì, lại nhìn thấy hỏa quang từ bên trong thành trấn đi đến, vội vàng xoay người chui vào trong bóng tối.

“Mau vào, trường sinh đại đạo gần trong gang tấc.”

Hắn quay và biểu lộ ra dị thường hoảng sợ, giống như gặp được dã thú hung mãnh, cùng điên cuồng trước đây biểu hiện ra hoàn toàn tương phản.

Nhậm Thanh mượn nhờ thị lực mơ hồ nhìn lại cuối con đường, phát hiện có người giơ đèn lồng chiếu sáng, nghe tiếng bước chân chỉ ít bảy tám người.

Hắn không khỏi sinh lòng kiêng kị, ánh mắt âm thầm thăm dò mình thì trở nên có chút sắc bén.

Nhưng mà nếu như là đã đến chỗ này, tự nhiên không thể lùi bước, dù sao tính mạng điểm hồn cũng không đáng tiền, phải mạo hiểm một chút.

Nhậm Thanh dùng mũ rộng vành một lần nữa che lấp hình dạng, chuẩn bị tiến vào chùa Vị Vong trấn.

Khi hắn mới vừa tới gần phạm vi mười mét, liền phát hiện Vị Vong trấn khắp nơi lộ ra cổ quái, thậm chí có chút hoang đường khó hiểu.

Đầu tiên Nhậm Thanh cho tới bây giờ chưa thấy qua thành trấn rách rưới như thế, cho dù là Long Sa thành cũng không có dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi như Vị Vong trấn.

Hắn bồng vào ánh trăng mờ tối, phát hiện trong góc đường đi chất đồng rác rưởi hư thối, phòng ốc cũng là cực kì rách nát.

Rất nhiều vách tường đều có vết nứt lớn nhỏ không đều, thậm chí còn có thể nhìn thấy bài trí bên trong, giống như là chỗ cho thầy ma ở.

Nhậm Thanh cảm thấy Vị Vong trấn càng giống là khu ổ chuột, căn bản liền khó mà cùng tu hành dính líu quan hệ, chớ nói chi là trường sinh.

Hắn do dự mấy hơi, tiếp sau đó cất bước đạp vào cửa thành chân.

Suu...

Một mũi tên từ đằng xa phóng tới, trực tiếp cắm ở trước chân Nhậm Thanh.

Những cái người âm thầm thăm dò hắn kia, rõ ràng đang ngăn trở mình tiến đến Vị Vong trấn, nhưng mà từ mũi tên bắn tới có thể nhìn ra, lực khí của hắn cùng người bình thường so sánh có khác biệt không lớn.

Nhậm Thanh chờ đợi một lát, có một đội quan binh người mặc giáp chạy tới chỗ hắn.

Bọn hắn trang bị đầy đủ, khuôn mặt còn mang theo mặt nạ dày đặc đen nhánh, ngoại trừ che đi thân phận, càng giống là loại bỏ bệnh khuẩn trong không khí.

Quan binh dẫn đầu dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn mở miệng nói ra:

“Dừng bước.”

“Ta là đến đây Vị Vong trấn học y.”

“Thì ra là thế.”

Ánh mắt những quan binh phức tạp hai mặt nhìn nhau, sau đó vậy mà chủ động tránh ra một con đường, mặc cho đối phương tiến đến trung tâm thành trấn.

Nhậm Thanh thừa dịp sắc trời lơ mờ, quỷ ảnh lòng bàn chân lặng yên không tiếng động tiếp xúc quan binh, tin tức hệ thống cũng ở trước mắt hiển lộ ra.

【 Trần Liệt 】

【 loại bệnh: Thể lạnh 】 ...

【 Kim Trình Tường 】

【 loại bệnh: Trì độn 】 ...

Nhậm Thanh phát hiện quan binh cũng có loại bệnh, nhưng cũng tương đối nhỏ.

Hắn bắt động thanh sắc cất bước đi vào bên trong thành trấn, ánh mắt những quan binh kia nhìn về phía hắn có chút cổ quái, giống như là đang nhìn dã thú tự chui đầu vào lưới.

Chương 586 - Vị Vong Thành

2

Chương 586. Vị Vong Thành 2

Rất nhanh quan binh liền tự mình biến mất, nhưng quỹ ảnh đã giấu ở bên trong cái bóng bọn hắn.

Rất nhanh Nhậm Thanh liền phát hiện, quan binh gần như đem toàn bộ Vị Vong trấn vây lại, trên mái hiên cũng ẩn giấu rất nhiều quan binh cầm trong tay cung tiễn.

Bọn hắn càng giống tại phòng ngựa dân chúng bị bệnh trong trấn ly khai.

Từ vẻ mặt sợ hãi của Cao Lương có thể đoán được, trong ngày thường hẳn là có không ít người bị đánh giết, không giống như là bộ dạng để người sống lại.

Điểm hồn Nhậm Thanh trước đây tại miếu hoang gặp phải hai cái võ giả, rất có thể cho là hẳn là bệnh nhân từ bên trong thành trấn chạy ra, liền muốn bắt về đến quan binh chỗ lĩnh thưởng.

Hắn ý thức được vẫn có quan binh tại cách đó không xa theo đuôi, liền ngoặt vào trong ngõ nhỏ.

Nhậm Thanh liếc mắt nhìn sắc trời hơi sáng, tại dưới tác dụng quỹ ảnh phủ thêm lụa đen, rất nhanh liền biến mất tại trong ngõ nhỏ.

Một lát sau, có vị quan binh bước chân nhẹ nhàng trên mặt nghi ngờ chạy đến.

Bọn hắn không ngừng đánh giá chung quanh, ý đồ tìm tới Nhậm Thanh đã biến mất không thấy gì nữa, tiện thể đem trường kiếm bên hông rút ra.

Ngay tại thời khắc quan binh cảm thấy không có chút nào thu hoạch chuẩn bị ly khai, sau lưng đột nhiên thêm ra thân ảnh, đội lên đầu mũ rộng vành đã lấy xuống.

Bọn hắn tùy tiện nhìn thấy hình dạng Nhậm Thanh, lập tức bị bị hù tim đập loạn.

“Đáng chết...”

Quan binh quơ trường kiếm muốn xuống tay với Nhậm Thanh, nhưng lại đột nhiên đạp phải cái gì, bước chân lão đảo độn tại trên vách tường.

Trọng đồng cái trán Nhậm Thanh trừng mắt nhìn, quỷ ảnh trực tiếp bao trùm toàn thân quan binh.

Quan binh run rẩy lên, muốn giãy giụa lại căn bản không thoát khỏi được quỷ ảnh, lập tức cảm giác bối rối xông lên đầu, ngủ thiếp đi.

Mặc dù bản thể Nhậm Thanh không ở đây, không cách nào thi triển đến Chí Âm yểm, nhưng đơn mộng vẫn giản nhập là không có vấn đề gì.

“Vì sao muốn phong tỏa Vị Vong trán?”

Quan binh chờ đợi hồi đáp:

“Bởi vì trong trán bị điên sẽ truyền nhiễm...”

“Học y đến cùng là cái gì?”

Trong lúc Nhậm Thanh hỏi thăm thì chú ý tới mặt nạ quan binh có chút kì lạ, liền dùng quỷ ảnh lấy xuống, lộ ra gương mặt ngủ say đằng sau.

Mặt nạ dùng gỗ chế thành, bên trong nhồi vào hoa nhung màu lửa đỏ.

Có chút giống là mặt nạ y tế thời Trung cổ phương tây, bởi vì bệnh truyền nhiễm, cần vật liệu lọc khi khô hấp bằng miệng.

Quan binh nói chuyện mơ hồ:

“Không biết rõ, không biết rõ a, ta... Ta...”

Khuôn mặt của hắn bại lộ trong không khí, cái trán lập tức sinh ra mồ hôi lạnh tinh mịn, biểu lộ bắt đầu dần dần trở nên vắn vẹo.

Đúng lúc này, mặt trời mới mọc chậm rãi dâng lên.

Nhậm Thanh miễn cưỡng duy trì lấy trạng thái dạ du, nhưng đoán chừng cũng không kiên trì được bao lâu.

Trung tâm thành trấn toát ra nồng đậm khói đen, mùi cháy khét khó ngửi càng ngày càng nghiêm trọng, quan binh thu nạp vào thì sau đó run rẩy càng thêm lợi hại.

Vị Vong trán trở nên náo nhiệt, rất nhiều bóng người từ trong phòng cũ nát đi ra.

Bọn hắn cố gắng trang điểm gọn gàng, người mặc quần áo sạch sẽ, mang theo biểu lộ tựa như triều thánh, cùng hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu kém không hợp nhau.

Nhậm Thanh nheo mắt lại.

Có ánh sáng đầy đủ, thân thể này của hắn mới chú ý tới phương hướng khói đen, vậy mà có một pho tượng cao bảy tám mét.

Kia là Thọ Tiên bên trong Phúc Lộc Thọ tam tiên, cái trán có bướu thịt mang tính tiêu chí, giống như trái tim không ngừng ngo ngoậy.

Nhậm Thanh nhìn về phía pho tượng Thọ Tiên.

Dân chúng phía ngoài cùng té quỵ dưới đất, hơi ở giữa chút thì cúi đầu đứng thẳng.

Tầng trong nhất thì nhìn chằm chằm tượng Thọ Tiên pho, thái độ cung kính hỏi cái gì, tựa như là tại cùng đối phương giao lưu.

Càng đến gần pho tượng người, bệnh lại càng nặng, thậm chí khí tức đã là sắp chết.

Quan binh bên cạnh Nhậm Thanh đột nhiên khôi phục bình thường, ngẩng đầu nhìn pho tượng một chút.

“Nguyên lai thật có tiên, thật có trường sinh.”

Hắn khóc ròng ròng té quỵ dưới đất, không ngừng dùng đầu đập mặt đất, tiên huyết từ gương mặt thấm ướt quần áo ngực.

“Cái quỷ gì?”

Nhậm Thanh dùng hệ thống xem xét quan binh.

【 Trần An 】

【 loại bệnh: Khí nhược, động kinh 】

Hắn lông mày nhíu lại, trước đây quan binh cũng chưa từng xuất hiện động kinh.

“Chẳng lẽ là...”

Đáy lòng Nhậm Thanh có cái suy đoán to gan, ngay sau đó chủ động khép lại trọng đồng mộng chủng ở cái trán, khiến cho không còn điểm hồn phù hộ.

Cổ mùi cháy khét kia vậy mà hóa thành mùi thuốc nồng nặc, để cho người ta muốn ngừng mà không được.

Nhậm Thanh cảm giác yết hầu có chút phát khô, vậy mà đối với mùi thuốc sinh ra khát vọng nồng đậm, hô hấp hư nhược không còn sót lại chút gì.

Hắn vội vàng gọi ra hệ thống chỉ bản thân.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Năm năm ngày hai tháng mười 】

【 loại bệnh: Thể hư, dị dạng, động kinh 】

Bên trong tin tức hai chữ động kinh có chút mơ hồ, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất không thấy gì nữa, nói rõ hắn cũng không phải là hoàn toàn được bệnh dữ này.

Nhậm Thanh nhìn lại pho tượng Thọ Tiên, thấy Pho tượng đang tản ra khí tức, có thể đem đám người chung quanh hóa thành người bệnh động kinh.

Quan binh dùng khẩu trang che chắn khí tức, mà Nhậm Thanh trước đây dùng mộng chủng ngăn cách.

Lúc trong mắt Nhậm Thanh pho tượng Thọ Tiên đã là khác biệt ngày đêm, căn bản là nhìn không ra nửa điểm giả tạo, tựa như tiên thần chân chính.

Thọ Tiên giảng thuật những lời nói huyền ảo, giống như tại điểm tỉnh đám người.

Mà trong mắt Nhậm Thanh, những người bệnh kia, tại dưới động kinh ảnh hưởng, từng cái phiêu miểu như tiên.

Ngón trở tay phải Nhậm Thanh điểm tại mi tâm, mộng chủng trọng đồng lần nữa mở ra.

Mùi thuốc cũng không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại tràn ngập trong không khí mùi cháy khét, người bệnh lần nữa khôi phục thành bộ dáng sắp chết.

“Cái gọi là tu hành nhưng thật ra là động kinh?”

“Như vậy trường sinh ở đâu?”

Chương 587 - Như Thật Như Giả

Chương 587. Như Thật Như Giả

Khi sắc trời triệt để sáng rõ, năng lực quỷ ảnh dạ du tự nhiên liền tiêu tán, ý thức chủ hồn một lần nữa trở về bản thể.

Trần An cuồn nhiệt đứng người lên, xúm lại phía đất trống.

Nhậm Thanh phát hiện trong ngoài những bệnh hoạn này chia làm ba tầng, phía ngoài cùng là bệnh biến tương đối rất nhỏ, hình dạng gần như cùng người thường không kém nhiều.

Hình dạng bệnh hoạn ở khu bên trong chút đã có biến hóa khác thường, tỉ như nói làn da tựa như cóc, không ngừng có mụn mụn sinh ra, hoặc là thân thể hiện ra xu thế mộc hóa.

Cao Lương cũng là một người trong đó, từ vị trí có thể nhìn ra địa vị cũng không thấp.

Bệnh hoạn nhất bên trong tận cùng chỉ có ba vị, bọn hắn ngửa đầu không ngừng nói gì đó, giống như là đang cùng Thọ Tiên giao lưu, thái độ cực kì cung kính.

Ba vị bệnh hoạn này niên kỷ đều đã không nhỏ, dùng đạo bào dày đặc che lại thân thể, ngồi xếp bằng ở trên bệ đá.

Tại bên trong thế giới động kinh, ụ đá tựa như Thất Sắc Liên Hoa.

Ba người tự nhận đệ tử Thọ Tiên, bệnh hoạn còn lại dùng sư huynh để xưng hô bọn hắn.

Trong đầu Nhậm Thanh sinh ra nhói nhói, không có ý thức chủ hồn bảo vệ, cùng mộng chung biến thành trọng đồng bao phủ, khiến cho động kinh càng thêm nghiêm trọng.

Trán tiếng ồn ào ở Vị Vong trong biến mất.

Hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía Thộ Tiên, chỉ cảm thấy xung quanh yên lặng như tờ.

Thộ Tiên ánh mắt từ ái, nhưng biểu lộ lại khô khan như máy móc, rõ ràng không còn linh trí, tất cả đều là huyền tượng trong đầu.

Thanh âm hần đỉnh tai nhức óc.

“Có thái dịch, có Thái Sơ, có thái thủy, có Thái Tổ.”

“Thái dịch giả, không thấy khí vận. Thái Sơ giả, khí bắt đầu vận. Thái thủy giả, hình bắt đầu vận. Thái Tổ giả...”

Hắn cảm giác nội dung có chút quen thuộc, hẳn là tất cả thuật pháp trong trí nhớ chấp vá lung tung mà thành, nhìn như huyền diệu, lại không có chút đạo lý nào.

Chắc hẳn đồ vật mỗi người nghe Thộ Tiên nói cũng đều không tương đồng.

Tu tiên chính là động kinh bị điên, ngay cả tiên pháp cũng là động kinh được, nhưng chẳng biết tại sao, luôn cảm giác bệnh hoạn xác thực có hiện lộ khí tức thuật pháp.

Trọng đồng ở cái trán Nhậm Thanh mở ra một cái khe hở, tiếp theo từ trong ngõ nhỏ đi ra.

Thộ Tiên lại niệm tụng hồi lâu, nhưng mà rất nhanh thân hình liền biến mất, sau đó thì mùi thuốc kia cũng đã mờ nhạt nhiều.

Khóe miệng Nhậm Thanh lộ ra cười lạnh.

Động kinh mang tính tập thể hẳn là do pho tượng Thọ Tiên đưa tới, nói rõ có người lợi dụng điểm ấy, mùi thuốc bay ra mang ý đồ không chế bệnh hoạn.

Khả năng liên lụy đến cái gọi là “Y quán” .

Nhậm Thanh trong lúc suy tư bước chân không ngừng, dự định đi trung tâm thành trấn nhìn một cái.

Đương nhiên tại trong mắt những người bệnh hoạn, hẳn thật sự là không kiêng nể gì cả, không khỏi trợn mắt nhìn.

Cao Lương hứng thú trên mặt, hiển nhiên là nhận ra Nhậm Thanh, đồng thời ý thức được đối phương đã đầy đủ “Điên”, có thể nhìn thấy Thọ Tiên hiển linh.

Một lão giả khom lưng từ trong đám người đi ra, đầu của hắn là lớn gấp hai người bình thường, ngữ khí bất thiện nói ra:

” Trẻ con miệng còn hôi sữa ở đâu ra, nhìn thấy ba vị Thiên Sư vì sao không quỳ?”

Nhậm Thanh nheo mắt lại, quỷ ảnh trong lúc lơ đãng chảy tới lòng bàn chân lão giả.

Hệ thống phun trào.

【 Chu Dịch 】

【 tuổi tác: Ba mươi hai 】

【 thọ nguyên: Một năm ba mươi ngày 】

【 bệnh chủng: Động kinh, não sung 】

Quả nhiên là động kinh.

Chu Dịch xem Nhậm Thanh không hề bị lay động, đột nhiên bộc phát ra ba động thuật pháp.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, thấy được cánh tay Chu Dịch có rất nhiều hơi nước vây quanh, hình thành từng hạt băng

châu lớn bằng móng tay.

Nhóm người bệnh hoạn dùng ánh mắt trêu tức nhìn về phía Nhậm Thanh, nghị luận âm ỉ với nhau, có thể thấy được Chu Dịch tại bên trong bệnh hoạn vẫn còn có chút uy vọng.

Nhậm Thanh trong lòng ngạc nhiên.

Hắn rõ ràng trên người đối phương phát giác được khí tức thuật pháp, nhưng cỗ khí tức này lại có vẻ dị thường cổ quái, giống như không có nguồn.

Cái trán Nhậm Thanh mở mộng chủng ra, bảo hộ tiêu trừ sạch động kinh, mùi thuốc lần nữa biến thành khét lẹt khó ngửi, huyền tượng biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong thông tin hệ thống của hắn, cũng mất bệnh chủng động kinh.

Mà Chu Dịch lại đổi sắc mặt, trong tay có thêm một cái hồ lô cũ nát thỉnh thoảng mở miệng, tựa như đang phun ra nước đọng vào lòng bàn tay.

Tràng diện như thế hoang đường đến cực điểm, đâu có thấy được chút pháp thuật nào.

“Thuật pháp cùng một nhịp thở với động kinh, kia rốt cuộc là huyền tượng hay là tồn tại chân thực?”

Chỉ là lời nói đi cũng phải nói lại, nếu như Nhậm Thanh cũng ở vào bên trong động kinh, vậy cái thuật pháp như thật như giả kia của Chu Dịch sẽ dùng vào chỗ nào.

Chương 588 - Hoán Đổi liên tục hai thế giới

Chương 588. Hoán Đổi liên tục hai thế giới

Động tĩnh trong trấn đưa tới quan binh trông coi phụ cận chú ý.

Bọn hắc mặc dù đối với Thần khóa cũng tập mãi thành thói quen, nhưng mỗi lần như thế cũng cảm thấy lưng hàn ý dâng lên, cảnh cáo mọi người đừng tiếp xúc bệnh hoạn.

Quan binh mới vừa chuẩn bị bắn tên cảnh cáo người bệnh hoạn, đột nhiên có người chú ý tới Trần An.

Kim Trình Tường giận tím mặt, kéo quan binh bên cạnh hỏi:

“Cái tình huống gì, không phải đều nói không cho phép tới gần bệnh hoạn.”

“Ta cũng không biết.”

“Ngay cả tiêu đầu cũng không đỡ được, hắc là không cứu nổi, để các huynh đệ tuyệt đối đừng...”

Hắc còn chưa có nói xong, đã thấy một tên quan binh cùng Trần An quan hệ hơi tốt bước nhanh về phía Trần An, muốn đem hắc mang về đến bên ngoài trấn.

Kim Trình Tường vội vàng la lên:

“Con mẹ nó, đừng bước cho ta.”

Quan binh cắn răng đứng tại chỗ.

Bọn hắn đều có chút không minh bạch, rõ ràng trong ngày thường đều có thể tùy tiện đối phó người bệnh hoạn, tại sao lại để Kim Trình Tường kiêng kị như thế.

Quan binh xông vào đường đi, bệnh hoạn lập tức rối loạn lên.

“Thiên binh? ! !”

“Đi mau, là thiên binh...”

Thiên Sư ở tầng trong cùng phát phát tay, để đông đảo bệnh hoạn tiến đến ngăn cản, bản thân mình thì chật vật cố chạy khỏi nơi này.

Quan binh đem bệnh hoạn cản đường chém giết, giống như vào chỗ không người.

Tại bên trong thế giới động kinh.

Bệnh hoạn có thể thi triển thần thông, phun lửa phun nước, hô mưa gọi gió, tràng diện cực kì to lớn.

Nhưng quan binh toàn thân lại tản ra quang mang nhàn nhạt, đủ loại thuật pháp bệnh hoạn thi triển ra cũng không gây thương tổn được chút nào.

Hắn chạy đến trước mặt Trần An, nắm lên mặt nạ liền muốn một lần nữa đeo lên cho Trần An, kết quả bị Trần An gắt gao khóa lại hai tay.

Quan binh còn lại có ý đồ bắn tên để giải cứu hai người, nhưng thấy Kim Trình Tường phát hiện bệnh hoạn tử thương bắt đầu tăng lên, vậy mà lựa chọn rút lui.

“An tử, an tử! ! !”

Quan binh không ngừng hô hoán tên Trần An, nhưng trên mặt hắn lại có ý cười không hiểu, bắt đầu cũng đem mặt nạ cũng tháo xuống.

“Người phải nhìn xem Tiên đạo, mắt thấy con đường trường sinh rộng rãi kia...”

Quan binh thu nạp bụi mù màu đen, về sau biểu lộ trở nên hoảng hốt.

Chu Dịch liếc mắt nhìn Nhậm Thanh, lập tức cười quái dị nâng lên cánh tay phải, lay cánh tay dính nước đọng dùng sức hất lên, nhiệt độ lập tức hạ xuống.

Từng viên băng tinh đi tới phía quan binh

Hành động này ở trong thế giới chân thật thì rất bình thường, băng tinh kỳ thật chỉ là giọt nước, nhưng quan binh lại bắt đầu điên cuồng co rút.

Hắn hai mắt trắng bệch, bởi vì thân thể rét lạnh trở nên cứng ngắc.

“Nguyên lai, thế gian... Thật... Có tiên...”

Quan binh hướng về Thọ Tiên đưa tay, miệng mũi tràn ra tiên huyết, sau cùng mất đi sự sống.

Thi thể rơi trên mặt đất.

Trần An không thêm để ý chút nào, cởi xuống áo giáp liền hiến tặng cho Chu Dịch.

Nhậm Thanh không ngừng hoán đổi mộng cảnh để qua lại giữa thế giới động kinh và thế giới chân thật, bên trong thế giới động kinh thì quan binh bị đông cứng thành băng điêu mà chết, bên trong thế giới chân thật cũng là bị dọa chết tươi.

Bởi vậy có thể thấy được, thuật pháp bệnh hoạn xác thực hữu dụng, nhưng chỉ giới hạn trong người động kinh, đại bộ phận quan binh đều có thể miễn dịch.

Quan binh giống như cũng không có ý định đuổi tận giết tuyệt, càng giống cố ý phong tỏa thành trấn, để bệnh hoạn sinh

hoạt tại bên trong phạm vi pho tượng Thọ Tiên.

Bệnh hoạn đối với thi thể trên đường đi đều nhắm mắt làm ngơ, tự mình bóp lấy thủ quyết trở về trong phòng, rất nhanh bên trong thành trấn liền vang lên thanh âm niệm tụng Đạo Kinh.

Quan binh chẳng những tổn thất hai người, mà Kim Trình Tường vì phòng ngừa ôn độc lan tràn, còn phải sai người kéo về thi thể xử lý đốt cháy.

Nhậm Thanh để quỹ ảnh ly thể tiến đến trong Vị Vong trấn, xác thực phát hiện tòa y quán cũ nát, bên trong chỉ ít có hai ba mươi người bệnh hoạn.

Chỉ là quỹ ảnh không cách nào biến thành động kinh, thấy thể nào cũng nhìn không ra nguyên do, nơi đây cùng y quán bình thường không có chút khác nhau nào, phải về suy tính kỹ lưỡng hơn.

Nhậm Thanh cố ý chờ đợi trong ngõ hẻm, hắn vẫn vẫn duy trì lấy trạng thái động kinh, muốn nhờ vào đó hiểu rõ ràng Trường Sinh cấm khu.

Không bao lâu, Cao Lương liền tìm tới cửa.

Vừa mới nửa ngày không gặp, Cao Lương nhìn qua hơn gầy yếu đi, ánh mắt hắn đánh giá Nhậm Thanh, ngữ khí có vẻ hơi kinh ngạc.

“Quả nhiên đủ điên...”

“Ngươi cũng dám đắc tội Chu Dịch, bằng tinh thuật cũng đã nhìn thấy rồi, tùy tiện liền có thể đoạt tính mạng người, sợ không?”

Nhậm Thanh hiểu kì hỏi:

“Chẳng lẽ ngươi không sợ đắc tội Chu Dịch?”

“Kiệt kiệt kiệt kiệt...”

Toàn thân Cao Lương tản mát ra bạch quang, thậm chí đem hắc ám trong ngõ nhỏ cũng xua tán đi.

“Ta nắm giữ lấy Kim Cương Bất Hoại thiết giáp chú, trừ phi là thiên binh lợi khí, dù là Thiên Sư cũng không cách nào đả thương được ta.”

Chương 589 - Duyên Thọ PHáp Ở Y Quán?

Chương 589. Duyên Thọ PHáp Ở Y Quán?

Nhậm Thanh bắt kẻ quan sát Cao Lương thế nào, đúng là đang thi triển thuật pháp.

“Tiên pháp của các người từ đâu mà đến?”

“Đương nhiên là truyền thụ Thọ Tiên, người bây giờ chỉ là Đạo sĩ, đợi người nắm giữ tiên pháp chính là Đạo Quân, tiên pháp đại thành thì trở thành Thiên Sư.”

Ngữ khí Cao Lương tràn đầy ái mộ, khóe miệng còn có nước bọt chậm rãi chảy ra.

Nhậm Thanh cảm giác tiên thuật càng giống là ở vào trạng thái bị điên, cùng với nói là Thọ Tiên thụ đạo, không bằng nói là sản phẩm của ý dân.

Nhưng ở bên trong Trường Sinh cấm khu lại rất hợp quy tắc.

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động liền hỏi:

” Đến cùng bên trong Y quán có cái gì?”

“Có lang trung, phạm thai chúng ta tu hành tiên thuật sẽ tránh không được giảm thọ tổn hại khí dương, cách Siêu Thoát chân chính chính là tại bên trong y quán...”

Cao Lương trong khi nói chuyện hô hấp trở nên thô trọng, rất hiển nhiên mục tiêu mỗi vị bệnh hoạn đều là y quán.

Tại trong lòng bọn họ, hai chữ y thuật đại biểu cho huyền diệu viển siêu tiên thuật, có thể chữa bệnh duyên thọ, đó không phải liền là Trường Sinh đại đạo sao.

Nhậm Thanh tiếp tục truy vấn vài câu về tin tức y quán, từ đó biết được chỉ có một số nhỏ Thiên Sư mới có thể đột phá Tiên Phàm tiến vào bên trong.

Ngữ khí Cao Lương có chút đắc ý, dùng giọng điệu cổ quái nói ra:

” Chu Dịch kia sở dĩ đối đầu với ngươi, là bởi vì ngươi và ta thể chất tương đồng, tiên thuật tu luyện đều là Dựng Thể chi pháp...”

“Dựng Thể Chi Pháp hơn xa so với các Trường Thọ pháp khác, ngươi và ta nhất định có thể đi vào bên trong y quán.”

Khỏe miệng Nhậm Thanh giật một cái, dị dạng của mình so với các loại tật bệnh khác thì thiếu hụt xác thực không lớn, trên lý luận là có thể sống được lâu một chút.

Cao Lương thao thao bất tuyệt nói, ám chỉ có thể bảo vệ Nhậm Thanh, nhưng mà biểu lộ trở nên tham lam:

“Tiên Tôn dạy pháp, về sau có bằng lòng cùng nhau tìm tòi nghiên cứu đại đạo hay không?”

Hắn muốn lấy thêm bệnh chủng tiên pháp của Nhậm Thanh, việc này Nhậm Thanh tự nhiên là đáp ứng.

Tiên pháp nếu tu luyện không tốt còn có thể tiêu hao thọ nguyên, chỉ sợ bên trong y quán mới có duyên thọ pháp chân chính, chẳng lẽ tiền đề tu luyện cùng động kinh có quan hệ?

Cao Lương hài lòng gật đầu, bốn chân cùng sử dụng biến mất trong ngõ hẻm.

Nhậm Thanh lập tức quay trở về trong phòng, mặc dù căn bản không bị động kinh ảnh hưởng, nhưng mấy ngày tiếp theo

cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn thử qua dùng trạng thái động kinh tiến đến y quán, nhưng pho tượng Thọ Tiên sinh ra ảnh hưởng cực lớn, nhất định phải dần dần thích ứng.

Bên ngoài Vị Vong trấn có xe chở tù nhân chậm rãi đến, bên trong chứa hơn mười vị phạm nhân.

Kim Trình Tường thấy sắc trời còn chưa hiện ra, liền ra hiệu quan binh đem phạm nhân tiến đến trên đất trống, tự mình hút một hơi thuốc lá.

Trải qua mấy ngày trước đây hỗn loạn, về sau quan binh đối với hắn ít nhiều có chút ý.

Kim Trình Tường thở dài nói:

“Cũng giữ vững tinh thần, Vị Vong trấn liên lụy quá lớn, tiếp sau đó sẽ thêm ra mấy chục bệnh hoạn, cẩn thận mới là tốt.”

Từng cái quan binh lên tiếng, lập tức phạm nhân bị tập trung ở đất trống Thọ Tiên thụ đạo.

Phạm nhân đều có vẻ vạn phần hoảng sợ, bọn hắn người khoác đủ tội tình để vắn trảm chịu tội, nhưng khi chuyển tới đây lại có chút không hiểu được.

Bầu không khí áp lực ở Vị Vong trấn, giống như có Ác Quỷ ăn thịt người âm thầm giấu ở trong đó.

Nhậm Thanh chú ý tới cảnh giới binh lực đã tăng lên không ít, dùng quý ảnh đem vị trí bọn hắn xác định, để phòng ngoài ý muốn phát sinh.

Mấy ngày thụ đạo, bệnh hoạn trong bất tri bất giác liền đã tử thương thảm trọng, ngay cả Thiên Sư cũng có một người bị bệnh dữ bộc phát mà chết.

Nhưng lại không ai có thể đi vào y quán.

Ngẫu nhiên quan binh sẽ đem nhiều đồ ăn mứt nát ném vào thành trấn, chỉ có thể miễn cưỡng cam đoan người trong thành ẩm no.

Bệnh hoạn đối với cái này cũng không có ý kiến gì, dù sao bốn chúng cũng đắm chìm bên trong tu luyện tiên pháp.

Nhậm Thanh một mực không được Thọ Tiên trao tặng tiên pháp, khiến cho Cao Lương không ngừng thúc giục.

Hắn biết rõ hắn là do điểm tính hạn chế của hồn dẫn đến không cách nào phán đoán ra tiên pháp ở trong đầu, kỳ thật chỉ cần dùng ý thức chủ hồn giáng lâm phụ thể đền bù là đủ.

Nhưng mà Nhậm Thanh cũng là không vội, dùng quỹ ảnh ghi lại những biến hóa của thân thể bệnh hoạn.

Đừng nhìn thọ nguyên bọn hắn đều còn đủ để sống, nhưng bởi vì tật bệnh sinh ra, cho nên thọ nguyên tiêu hao mỗi ngày đều gấp mấy ngày đều gấp mấy lần thường nhân.

Mà nắm giữ tiên pháp càng sâu, tốc độ thọ nguyên tiêu hao sẽ càng nhanh.

Ngoài phòng mặt trời mới từ đường chân trời chậm rãi dâng lên, thân ảnh Thọ Tiên lần nữa hiển lộ, bệnh hoạn nhao nhao rời khỏi phòng ốc tuôn về phía đất trống.

Bọn hắn không có để ý tới phạm nhân chút nào, dựa theo vị trí đặc biệt để tụ lại.

Chương 590 - Thực Hồn Thú

Chương 590. Thực Hồn Thú

Nhậm Thanh mấy lần trước ý đồ tiếp xúc tới tiên pháp cuối cùng đều là thất bại, nguyên nhân chủ yếu ở chỗ là ban ngày, Dạ Du bất cứ lúc nào liền sẽ mất đi hiệu lực.

Hắn mỗi lần cũng bị đánh gãy, cho nên lúc này dứt khoát sớm nhìn về phía Thọ Tiên.

Hai tên Thiên Sư nhìn chăm chú vào Nhậm Thanh, trên mặt đều có chút tức giận, nhưng mà thân thể quá già cỗi, dẫn đến không cách nào mở miệng quát lớn.

sắc mặt Chu Dịch đỏ lên nhảy ra đám người, bên trong miệng hùng hùng hổ hổ nói:

” Bất kính lớn như thế đối với Tiên Tôn cũng muốn có thể thụ đạo?”

Lòng bàn tay của hắn có băng tinh ngưng tụ, hiển nhiên dự định thừa cơ hạ tử thủ.

Cao Lương thấy vậy do dự mấy hơi, nhưng không có tiến lên ngăn cản, chính hắn cũng hoài nghi Nhậm Thanh có phải khó mà thu hoạch được tiên pháp hay không.

Còn lại bệnh hoạn cười trên nỗi đau của người khác nhìn về phía Nhậm Thanh, Thiên Sư cũng yên lặng theo dõi kỳ biến.

Ngược lại là những phạm nhân kia sau khi ngửi được mùi cháy khét tràn ngập trong không khí, biểu lộ trở nên hoảng hốt, thậm chí bắt đầu tranh chấp với nhau.

Kim Trình Tường giờ cánh tay lên, để quan binh bắn chết mấy vị phạm nhân mất khống chế kia.

Lập tức hấn lại nhìn chăm chăm Nhậm Thanh một lát, thấy bệnh hoạn không có sinh ra hỗn loạn quá nghiêm trọng, cũng liền dự định không để ý tới.

Nhưng lại tại lúc này, tất cả bệnh hoạn kinh ngạc nhìn về phía Nhậm Thanh.

Tràng diện có vẻ cực kì quỷ dị.

Nhậm Thanh nhắm mắt lại, tựa như tiên thần tiếp thu phạm nhân triều bái.

Cuồng phong gào thét mà qua, mũ rộng vành mang tại trên đầu hấn bị thổi đi, lộ ra hình dạng Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Bề ngoài Nhậm Thanh nhìn như cổ quái, kì thực lại có cảm giác rất huyền diệu.

Tu luyện Trạch Tiên pháp, sau đó vốn là sẽ tự mang khí tức phiêu miểu như tiên, Thiên Đạo pháp cũng là giống vậy, từ đó làm cho điểm hồn sinh dị dạng.

Bên trong miệng hấn tự lắm bả, rõ ràng chính là tại niệm tụng lấy tiên pháp Thọ Tiên.

Cao Lương lộ vẻ mặt cuồng hỉ, đưa tay thả ra thiết giáp chú, hình thành linh quang bao phủ Nhậm Thanh, vừa vận chặn băng tinh Chu Dịch vung ra.

Chu Dịch kinh nghi bất định nhìn về phía pho tượng Thọ Tiên, nó đang thả ra chói lọi vàng sáng.

Cũng không biết phải chăng cùng Nhậm Thanh có quan hệ hay không.

Trộn vện sừng sốt mấy phút, bệnh hoạn mới bắt đầu Thần khóa mỗi ngày.

Nhậm Thanh tại trong nháy mắt ý thức chủ hồn sắp ly thể, cuối cùng đem tiên pháp ghi chép xong xuôi, tất cả nội dung đều là chữ nghĩa ở bề ngoài.

Tiên pháp này tên là “Thực Hồn chú”, hoặc nhiều hoặc ít cùng Trạch Tiên pháp có chút liên quan.

Hắn vừa định cẩn thận xem xét một phen, kết quả hệ thống lại có biểu hiện.

【 phải chăng tấn thăng bệnh chủng - dị dạng, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm 】

Ý thức chủ hồn trở về bản thể, nhưng bản thể ở ngoại giới lại không cách nào làm cho hệ thống thừa nhận Thực Hồn chú, có thể thấy được thuật pháp này là đặc hữu của Trường Sinh cấm khu.

Nhậm Thanh không biết tình huống bản thể, hắn không đợi Thần khóa kết thúc trực tiếp ly khai đất trống.

Cao Lương sắc mặt âm trầm, muốn tiến lên ngăn cản lại bởi vì thân ở đám người, chậm trễ mấy giây, đối phương đã không thấy tung tích.

“Hự khụ khụ khụ khặc...”

Thiên Sư truyền đến tiếng ho khan, dưới hắc bào hiển lộ ra thân thể khô lâu.

Cao Lương vội vàng cung kính quay đầu, lại nghe hai vị Thiên Sư liền đối thoại về việc Nhậm Thanh, trong lời nói tràn đầy khao khát đối với Trường Sinh.

“Thỏ bá, Thọ Tiên có dị tượng, tiên pháp người này có được nhất định có chỗ khác nhau?”

“Đem hấn tìm đến, nhóm chúng ta cùng tìm hiểu đại đạo.”

Tại dưới mệnh lệnh Thiên Sư, bệnh hoạn bắt đầu tìm kiếm lên nơi ở Nhậm Thanh tại Vị Vong trấn, trong đó Cao Lương biểu hiện điên cuồng nhất.

Cao Lương đỏ hồng mắt, đi tìm tới Nhậm Thanh không biết ngày đêm.

Chỉ cần thu hoạch được tiên pháp ngay cả Thiên Sư cũng ý động, bản thân mình nhất định có thể tiến về y quán, có thể đụng tay đến Trường Sinh đại đạo.

Hỗn loạn kéo dài đến hơn nửa tháng.

Cao Lương gần như chưa từng giấc ngủ qua, thân thể đã chỉ còn da bọc xương, động tác cũng biến thành chậm chạp, “Nhậm Thanh” đều sắp thành chấp niệm.

Ngay tại thời điểm bệnh hoạn còn lại đều đã từ bỏ, hấn vẫn không có dừng lại.

Cao Lương một tìm kiếm từng phòng ốc, thậm chí ngay cả Thần khóa cũng sẽ không tiếp tục tham dự, bên trong miệng tuyệt vọng lắm lắm muốn Trường Sinh Siêu Thoát.

Hấn thật tình không biết Nhậm Thanh người khoác quỷ ảnh, quang minh chính đại đi ra Vị Vong trấn, bệnh động kinh cũng biến mất theo.

Nhậm Thanh đi vào bên trong toà miếu đồ nát ngoài trấn, tiếp sau đó ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Bản thể hoàn toàn không cách nào nắm giữ Thực Hồn chú, nói rõ thuật pháp này dựa vào quy tắc đặc hữu Trường Sinh cấm khu.

Nói không chừng cùng duyên thọ có chỗ liên quan.

Hắn bắt chước phương thức tu luyện của những cái bệnh hoạn kia, nhắm mắt niệm tụng lên Thực Hồn chú, lập tức cảm giác kinh mạch toàn thân sinh ra dị dạng.

Mặc dù hơi có chút nhói nhói, nhưng tốc độ huyết dịch lưu động rõ ràng tăng tốc.

Chương 591 - Thọ Nguyên Tăng Lên?

Chương 591. Thọ Nguyên Tăng Lên?

Thân thể Nhậm Thanh bởi vậy trở nên gầy còm, dù là ăn đồ vật như thế nào cũng khó có thể đền bù, tốc độ tiêu hao thọ nguyên càng thêm nghiêm trọng.

Hắn biết rõ là bởi vì nguyên nhân bệnh chứng thể hư, từ đó làm cho không cách nào hấp thu dinh dưỡng đồ ăn, đoạn tuyệt thân thể này dùng cách bình thường tu luyện Thực Hồn chú.

Nhậm Thanh thầm mắng vài tiếng.

Lúc ấy cảm giác thể hư tệ nạn tương đối nhỏ, kì thực lại phiền toái nhất.

Không có biện pháp, đành phải dùng hệ thống.

【 phải chăng tấn thăng bệnh chứng - dị dạng, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm 】

Ngoại ngoại dị dạng bệnh chứng, thể hư bệnh chứng cũng có thể tấn thăng, nhưng để phòng vạn nhất, vẫn là lựa chọn dị dạng bệnh chứng tương đối đáng tin cậy.

Hắn âm thầm xác định, về sau năm năm thọ nguyên bản lập tức ít đi một năm, thâm hụt trong cơ thể càng thêm nghiêm trọng.

Năm tấm mặt người mọc ra bắt đầu vận vẹo, bắt đầu không phát ra tiếng cười không khổng chế, chỉ là hệ thống miễn trừ đại giới, những bộ phận khác hẳn với thường nhân này lại trở nên yên tĩnh.

Nhưng Nhậm Thanh không có cảm thấy mạnh lên chút nào, ngược lại bắt đầu càng thêm suy yếu.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Bốn năm chín tháng mười hai ngày 】

【 bệnh chủng: Thể hư, dị dạng 】

Bên trong Bệnh chủng, chỉ là màu sắc hai chữ dị dạng đậm hơn một chút mà thôi.

Nhìn như không có khác biệt lớn, nhưng nửa người dưới đã mất đi tri giác, thọ nguyên giảm xuống bằng tốc độ mà mất thường cũng có thể thấy được.

Trạng thái Nhậm Thanh hiện nay hẳn là tương đương với Thiên Sư, cũng không biết làm như thế nào để có thể tiến đến y quán.

Hắn liền uống mấy ngụm đào tửu, lúc này mới hơi khôi phục chút khí lực.

Lập tức Nhậm Thanh đưa mắt nhìn thọ nguyên cần thiết để tiếp tục tấn thăng dị dạng bệnh chủng, trực tiếp biến thành bốn năm, tương đương với hơn phân nửa cái mạng điểm hồn.

Hắn do dự một chút, về sau kết quả phát hiện bản thân mình căn bản không được chọn.

Đã không cách nào tự hành tu luyện, chỉ có thể dựa vào dùng thọ nguyên cưỡng ép tấn thăng, Nhậm Thanh ngược lại muốn xem loại tiên pháp này đến cùng có tác dụng gì.

【 phải chăng tấn thăng bệnh chủng - dị dạng, sẽ tiêu hao thọ nguyên bốn năm 】

Nhậm Thanh rút khô thọ nguyên, đồng thời dị dạng bệnh chủng mọc rễ nảy mầm trong cơ thể, nhưng vẫn thiếu khuyết, giống như còn thiếu việc cơ thể phát sinh kịch biến.

Điểm hồn lâm vào sắp chết, kinh mạch toàn thân tựa như thực vật, thân cành phá thể mà ra, nhưng bị hệ thống áp chế xuống lại đình chỉ sinh trưởng.

Nếu là không có hệ thống, hấn rất có thể biến thành cây hình người.

Con người Nhậm Thanh phóng đại, máu trong cơ thể đã khô cạn, mấy tháng thọ nguyên còn thừa căn bản không đủ để duy trì sinh cơ.

Tại thời khắc hấn hấp hối, lần nữa nhìn về phía tin tức của hệ thống.

【 bệnh chủng: Thể hư, dị dạng loại cây 】

Lập tức điểm hồn triệt để bỏ mình, thi thể tại bên trong thời gian ngắn liền mục nát hóa thành bùn nhão, quỷ ảnh thì và mộng chủng giấu ở sau tượng nặn tam tiên.

Bản thể Nhậm Thanh mở to mắt, ký ức xông lên đầu, qua hồi lâu mới bình phục lại.

Hấn duỗi lưng một cái, lại đột nhiên cảm giác được có chút không đúng.

Vì sao bản thể cũng sẽ có loại cảm giác thọ nguyên nhanh chóng tiêu hao kia.

Nhậm Thanh vội vàng gọi ra hệ thống, ngay sau đó biểu lộ trở nên kinh nghi bất định bắt đầu, bởi vì thọ nguyên đang giảm xuống bằng tốc độ mỗi phút nửa ngày.

Nhưng thọ nguyên hấn tiêu hao trong cấm khu lại xuất hiện, đột ngột có thêm năm năm.

Vân vân...

Hô hấp Nhậm Thanh trở nên thô trọng, chẳng lẽ dùng hệ thống tiêu hao thọ nguyên tại Trường Sinh cấm khu, vậy mà

lại gia trì tại trên thân bản thể?

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm thọ nguyên, cho đến khi năm năm thọ nguyên triệt để trôi qua, thọ nguyên lại biến trở về trạng thái bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vậy có thể thấy được, tại Trường Sinh cấm khu quả thật có thể thu hoạch được thọ nguyên tạm thời.

Nhậm Thanh vui mừng quá đỗi.

Hắn cũng không cầu thu hoạch được thọ nguyên mấy trăm năm, dù là mỗi lần duyên thọ năm mươi năm cũng đầy đủ, vừa vặn có thể tiến hành thuật pháp ngưng biến.

Đương nhiên cũng phải nghĩ biện pháp, để cho điểm hồn bên trong Trường Sinh cấm khu có duyên thọ cao hơn.

Nhậm Thanh ngoại trừ trồng cây vào y quán trong Vị Vong trấn, hắn còn muốn thử biện pháp khác, nếu không điểm hồn chết quá nhanh.

Sự chú ý của hắn nhìn về phía cây dị hoá trong đầu.

Thứ Nhậm Thanh có thể dựa vào chỉ là quỹ ảnh cùng mộng chủng tiên có thể đến Trường Sinh cấm khu, nhất định phải từ đó tìm tới năng lực phá cực ngưng biến.

Nhưng mà thuật pháp mộng cảnh đều đã hoàn thành ngưng biến, chỉ có thể ra tay từ thuật pháp thứ yếu Vô ảnh quỷ “Nhân Thư Bì” cùng “Phi Giáp Công”.

Năng lực ngưng biến chi nhánh, tự nhiên là sẽ ảnh hưởng đến quỹ ảnh.

Chi nhánh ngưng biến thuật pháp nhiều vô số kể, trước đây hắn đều là lướt qua đại khái.

Hai môn thuật pháp này đã tới gần đột phá, tùy tiện tiếp xúc cây dị hoá sẽ dẫn đến bình cảnh buông lỏng, xuất hiện tình

huống tự hành tấn thăng.

Chương 592 - Ba Lần Ngục Biến Nhân Thư Bì

Chương 592. Ba Lần Ngục Biến Nhân Thư Bì

Trước đây Nhậm Thanh kỳ thật đọc qua ghi chép qua hai môn thuật pháp này, trong lịch sử Cai Ngục Đường cũng không có chi nhánh ngục biến cùng loại với duyên thọ.

Hắn đối với cái này hơi có tiếc nuối, nhưng dù sao duyên thọ vốn là khó như lên trời.

Thuật pháp Nhậm Thanh tiếp xúc qua đã có mấy trăm, chân chính liên quan đến thọ nguyên lại lác đác không có mấy, hơn nữa còn đều có hạn chế.

Trong lòng của hắn minh bạch điểm ấy, nhưng mà dù sao có thể mang theo quý ảnh tiến vào Trường Sinh cấm khu, chi nhánh ngục biến cũng có thể gia tăng thủ đoạn bảo mệnh.

Thọ nguyên Nhậm Thanh đã ba trăm năm, chi nhánh ngục biến hai môn thuật pháp là dư xài.

Nhưng mà hắn có thể rõ ràng cảm giác được, thọ nguyên mỗi lần qua giới hạn trăm năm, hiệu suất duyên thọ thị trường mộng cảnh liền giảm bớt một chút.

Hắn cưỡng chế tập niệm trong lòng, lập tức nhìn chăm chăm cây dị hóa nhân thư bì.

Cây dị hóa hiện ra hình cái tay, thân cành phủ kín mầm non lớn nhỏ không đều.

Hắn nắm giữ nhân thư bì đã mấy năm, nhưng sau khi tấn thăng Quý Sứ cảnh chưa hề nghĩ tới ngục biến, trong ngày

thường cũng rất ít chủ động tu luyện.

Nhậm Thanh nhắm mắt dưỡng thần một lát, tiếp sau đó dùng ý thức tiếp xúc mầm non, lúc tin tức chi nhanh ngục biến đập vào mi mắt, vật quý dị sinh ra động tĩnh.

Làn da toàn thân sinh động, tiếp sau đó bắt đầu ngọ nguậy tựa như chất lỏng.

Điều này nói rõ Thế Tử Quý Bì tích lũy đã tới cực hạn tại Quý Sứ cảnh, dù là còn chưa tiêu hao thọ nguyên, nhưng vật quý dị lại ý đồ tự chủ tấn thăng.

Nếu như hắn không có tại trước lúc tấn thăng tuyên ra chi nhanh ngục biến thích hợp, Thế Tử Quý Bì liền sẽ chọn ngẫu nhiên hoàn thành một lần ngục biến.

Cũng may Nhậm Thanh sớm có chuẩn bị.

Vật quý dị Băng Tinh Pháp “Tồn Niệm linh tinh” bị thả ra Vĩnh Gian Luy Tiết.

Trên đầu Nhậm Thanh kết xuất lóe ra tinh thể quang mang thất thải, vốn hắn nên hóa thành cự nhân tinh thể, nhưng không có tiến một bước dị hoá.

Hắn muốn chính là tồn niệm linh tinh ở trạng thái suy nghĩ tinh táo tuyệt đối, nhờ vào đó nhanh chóng xem tất cả tuyến đường chi nhanh ngục biến.

Độc nhanh như gió các loại chi nhanh ngục biến.

Đại não đã tinh thể hóa giống như là siêu cấp máy tính, máy móc xử lý tin tức.

Băng Tinh Pháp so tưởng tượng còn muốn đáng sợ hơn.

Nhậm Thanh chỉ phí phí hết nửa phút liền xem xong chi nhanh ngục biến, thậm chí còn dành thời gian phân loại ra.

Tuyệt đại đa số chi nhanh ngụy biến lấy tăng cường làn da làm chủ, tỉ như nói 【 Ngưu Bì 】 , 【 vô nhục 】 , 【 quý bì 】 , ...

【 Ngưu Bì 】 : Làm Thế Tử Quý Bì trở nên cực kì cứng cỏi, tuy tiện liền có thể ngăn cản lợi khí, cũng có thể khôi phục nhanh chóng.

【 Vô nhục 】 : Làn da dần dần dày đặc, bắt đầu từng bước xâm huyết nhục cùng nội tạng bản thân.

【 Quý bì 】 : Da người triệt để độc lập với bản thể, có thể ngăn ngừa tách rời thân thể, bám vào bên trên sinh linh khác.

Còn có chi nhanh ngụy biến năng lực tăng cường chết thay, giống 【 Thôn Bì 】 cùng 【 Phòng Hợp 】 .

【 Thôn Bì 】 : Cách mỗi trăm ngày sẽ trút bỏ làn da, trong lúc đó tương đối suy yếu, nhưng có thể dùng da người thể thân ngăn cản thương thế chí tử.

【 Phòng Hợp 】 : Có thể đem làn da người khác khâu lên cơ thể thân, có thể di chuyển thương thế khoảng cách xa, lại dẫn đến làn da hư thối.

Đáng tiếc không có năng lực cùng duyên thọ tương quan.

Nhưng mà Nhậm Thanh không có tâm tình tiêu cực chút nào, tồn niệm linh tinh để hấn theo bản năng lựa chọn chi nhanh ngụy biến.

Một lần chi nhanh ngụy biến tên là 【 mô phỏng da 】 .

【 mô phỏng da (Nghĩ Bì) 】 : Làn da có thể phòng ngự khí tức dị chủng ăn mòn, cũng dần dần sinh ra kháng tính.

Dựa theo Nhậm Thanh lý giải, nhân thư bì chính là thuật pháp để tu sĩ thích ứng các loại hoàn cảnh tàn khốc, mô phỏng da có thể lần nữa tăng cường đặc điểm thuật pháp.

Biến tướng tăng lên tiềm lực Thế Tử Quỷ Bì.

Chi nhanh ngụy biến sau đó, Nhậm Thanh cũng chọn rất là dứt khoát, đổi lại hấn trong ngày thường khẳng định sẽ do dự hồi lâu.

【 sinh da (Sinh Bì) 】 : mỡ cùng tinh nguyên dư thừa sẽ tồn trữ tại trong da, bất cứ lúc nào đều có thể chữa trị thân thể thâm hụt.

Nhậm Thanh nheo mắt lại, ba lần ngụy biến Thế Tử Quỷ Bì cũng theo đó hoàn thành.

【 ăn da (Thực Bì) 】 : lỗ chân lông có thể thay thế miệng hô hấp cùng hấp thu chất dinh dưỡng.

Ăn da ngụy biến có thể để cho làn da thay thế tác dụng nội tạng, phối hợp với sinh da ngụy biến, sinh mệnh lực ương ngạnh như là con gián.

Nếu như nhân thư bì có thể tác dụng tại thân thể diễm hồn, còn có thể giảm xuống chứng bệnh nội tạng suy kiệt, giảm bớt tốc độ thọ nguyên tiêu hao.

Tồn niệm linh tinh lần nữa bị nhốt vào Vĩnh Gian Luy Tiết.

Bộ da toàn thân Nhậm Thanh sinh ra từng đợt nhói nhói, ngay sau đó lỗ chân lông mở ra, đột nhiên có cảm giác thể hồ quán đỉnh

Hấn liền tranh thủ đổ đào rửu lên cơ thể.

Rượu tiếp xúc đến làn da, về sau rất nhanh liền bị hấp thu hầu như không còn.

Chương 593 - Trùng Căn

Chương 593. Trùng Căn

Nhậm Thanh kiểm tra thọ nguyên một hồi, xác thực có gia tăng phi thường yếu ớt.

Mặt hấn lập tức lộ vẻ vui mừng, thân thể điểm hồn khó tránh khỏi bởi vì bệnh chủng mà khô kiệt, nhưng nếu có thể dùng làn da hấp thu duyên thọ đào tử, phiền phức tự nhiên có thể ít rất nhiều.

Dù sao thân thể cũng là Trường Sinh cảm khu tạo ra, Nhậm Thanh cũng không có nắm chắc có thể can thiệp hay không, nhưng tóm lại là cái biện pháp.

Nhân thư bì đạt tới Thế Tử Quỷ Bì ba lần nguyệt biến, về sau tin tức liên quan tới Âm Sai cảnh cũng từ bên trong cây dị hóa hiển lộ ra.

Âm Sai cảnh tên là “Bì Hạ Quỷ Thần” .

Bì Hạ Quỷ Thần đại biểu cho làn da tu sĩ sẽ mỗi thời mỗi khắc tăng cường, quả thực là vật liệu tốt nhất dùng để luyện chế quỷ thai khí.

Nhậm Thanh nghỉ tạm nửa ngày, lập tức ánh mắt nhìn về phía Phi Giáp Công.

Ngay cả nhân thư bì cũng không cách nào tăng duyên thọ, bồi phụ cốt khí hi vọng không lớn.

Nhưng mà Nhậm Thanh căn cứ ý niệm sẽ có bỏ sót trong đó, vẫn là mượn nhờ năng lực tồn niệm linh tinh mang tới trạng thái tỉnh táo, nhanh chóng xem lên cây dị hóa bồi phụ cốt khí.

Nhưng kết quả lại có chút ngoài dự liệu.

Cái cây dị hóa Bối phụ cốt khí này, từ rễ cây đến thân cành chồi non, cũng có vẻ tương đối phổ thông, cùng bản mệnh pháp khí liên luy.

Giống như là 【 Tích Liên 】 : Đem Long Xà Tích kết nối xương sống của sinh linh khác, có thể dùng bản mệnh pháp khí cưỡng ép không chế động tác thể xác.

Hay là 【 tái sinh 】 : Xương sống trong cơ thể bị hao tổn sau đó có thể nhanh chóng khôi phục.

Nhưng Nhậm Thanh lại chú ý tới, ngọn cây dị hoá có mầm non mới mọc không giống bình thường, vậy mà bày biện ra màu sắc u ám.

Hắn vốn cho rằng là chủ thứ thuật pháp liên quan, về sau quỷ ảnh gián tiếp ảnh hưởng đến Phi Giáp Công, từ đó xuất hiện chi nhánh nguy biến đặc thù.

Nhưng không nghĩ tới chính là, chi nhánh nguy biến này cùng một nhịp thở với U Minh Công.

Linh căn tiên cốt U Minh Công cũng dung nhập xương sống lưng, bản chất Phi Giáp Công đã khác biệt, lây dính đặc thù Thiên Đạo pháp.

Cho nên dẫn đến chi nhánh nguy biến biến hóa.

【 trùng cốt 】 : Xương cốt gia trì tăng cường rất nhiều đối với khí lực.

【 trùng giáp 】 : Xương cốt hóa thành cốt giáp bọc bên ngoài, cũng mọc ra hai cánh côn trùng.

【 Phục Nhãn 】 : Hai mắt biến thành Phục Nhãn côn trùng.

Nhậm Thanh đối trùng hóa không có hứng thú, dù cho nhìn như không tệ, nhưng dù sao cũng là phương hướng dị hoá Thiên Đạo Trùng, quý mới biết rõ có tệ nạn hay không.

Nhưng mà trong đó cũng giấu giếm chi nhanh ngụy biến liên quan duyên thọ điểm hồn.

【 trùng căn 】 : Linh căn bản thân biến thành bộ phận có thể tái sinh, lấy bộ phận hóa thành trùng căn, linh căn có thể cưỡng ép không chế trùng căn.

Nhậm Thanh không chút do dự lựa chọn “Trùng căn” .

Với hấn mà nói, trùng căn chính là thời cơ có duyên thọ, bởi vì trùng căn liên tương đương với tư chất tu luyện thiên trùng pháp.

Điểm hồn Nhậm Thanh nếu có thể tu luyện thiên trùng pháp, mỗi lần tấn thăng đều có thể gia tăng thọ nguyên, từ mấy chục năm đến mấy trăm năm.

Phiền toái duy nhất chính là u nguyên.

Hấn chỉ có thể luyện chế pháp khí chứa đựng u nguyên, lại để cho quỷ ảnh mang theo tiến vào cấm khu.

Nhưng mà đợi điểm hồn đầy đủ cường đại, liền có thể tại bên trong Trường Sinh cấm khu câu thông Vĩnh Gian Luy Tiết, đến lúc đó mới có thể làm đến u nguyên liên tục không ngừng.

【 phải chăng lựa chọn chi nhanh ngụy biến “Trùng căn” 】

Nhậm Thanh lập tức tiến hành trùng căn thuật biến, xương sống lưng bản thân có thêm một chút khác biệt, thỉnh thoảng nhảy lên xuống giống như là trái tim.

Hấn lập tức thi triển “Trùng căn”, lập tức xương sống lưng sinh ra cảm giác xé rách kịch liệt.

Nhậm Thanh nhận không được toàn thân run rẩy, tựa như là sống sờ sờ đem xương sống lưng rút ra cơ thể, ngay cả bản thân vật quý dĩ đều có chỗ dĩ động.

Nếu không phải quý ảnh trấn áp, chỉ sợ bồi phụ cốt khí sẽ bắt đầu bạo động.

Đã qua hơn nửa canh giờ, trùng căn mới hoàn thành thai nghén, xương sống lưng đã rút lại một vòng lớn, trở nên có chút uể oải suy sụp.

Bề ngoài trùng căn như là xương sống lưng bình thường.

Nhậm Thanh mới vừa đem trùng căn cầm tới ngoại giới, nó liền chủ động hấp thu chân nguyên trong không khí, cũng đủ để luyện chế quý thai khí.

Nhưng mà hắn bị giày vò quá sức, xương sống mất đi khiến cho các nơi toàn thân cũng mềm yếu không có lực lượng.

Nhậm Thanh thấy vậy lại tiêu hao năm mươi năm thọ nguyên hoàn thành hai lần ngụy biến 【 tái sinh 】 , lúc này mới cảm giác dễ chịu một chút.

Tại dưới ngụy biến tái sinh ảnh hưởng, xương sống lưng hấp thu chân nguyên trong cơ thể, khí tức tán phát khôi phục bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhậm Thanh thử đem trùng căn chứa vào trong cơ thể quý ảnh, nhưng sự tình để hắn ngoài ý liệu, cả hai vậy mà bắt đầu dung hợp lẫn nhau.

Chương 594 - Hắc Trùng

Chương 594. Hắc Trùng

Trùng căn giống như biến thành ngục linh căn quỷ ảnh.

Chất lỏng màu ám đen do Thiên Đạo Trùng bài tiết tẩm bổ lên trùng căn, khiến cho tái sinh biến hóa.

Trùng căn có xu thế quỷ ảnh hóa, nhưng mà còn cần một thời gian tẩm bổ.

Về phần ba lần ngục biến, Nhậm Thanh được trùng căn dẫn dắt, lựa chọn chi nhánh ngục biến có thể hỗ trợ lẫn nhau, năng lực tên là 【 trùng thể 】 .

【 trùng thể 】 : Thân thể trùng căn ký sinh sẽ dần dần di hoá thành trùng thể, càng thêm thích ứng chân nguyên, tư chất đạt được tăng lên tương ứng.

Bối phụ xương cốt tấn thăng Âm Sai cảnh, về sau tên là “Cốt Trùng Hữu Tiên”, cụ thể Cai Ngục Đường cũng không có ghi chép, không biết có năng lực gì.

Nhậm Thanh cũng nhìn không ra hiệu quả trùng thể, liền ăn chút đồ ăn rồi nhắm mắt minh tưởng, chờ đợi điểm hồn thai nghén cùng xương sống khôi phục hoàn toàn.

Nguyên lai tưởng rằng thai nghén điểm hồn sẽ nhanh hơn nhiều, nhưng trùng căn chỉ tốn hao mười mấy ngày, liền đã hóa thành quỷ ảnh trùng căn nửa hư nửa thực.

Mi tâm Nhậm Thanh lấp lóe linh quang yếu ớt, điểm hồn cũng sắp một lần nữa thai nghén, không qua bao lâu liền có thể lần nữa tiến về Trường Sinh cấm khu.

Hắn vừa định lấy ra trùng căn xem xét một phen.

Nhưng không nghĩ tới bởi vì nguyên nhân thuật pháp liên quan, Vô ảnh quỷ cũng kế thừa bộ phận năng lực “Trùng thể”.

Nhưng mà hình thức biểu hiện hơi có khác biệt.

Trùng căn tách rời quỷ ảnh cũng không có thay đổi kiểu dáng thành xương sống, mà là thành cái hắc trùng dài nửa mét, lập tức lại lần nữa dung nhập quỷ ảnh.

Nhậm Thanh phát hiện hắc trùng chính là giống côn trùng do Hàn Lập và đám người tu luyện thiên trùng pháp hình thành, có tính trưởng thành nhất định.

Hắn có thể trực tiếp ban cho phạm nhân trùng căn, khiến cho phạm nhân có được tư chất tu luyện thiên trùng pháp.

Trọng yếu nhất chính là, hắc trùng không chiếm thể tích trong quỷ ảnh, có thể thai nghén vô cùng vô tận, thậm chí gọi ra số lượng lớn để đả thương địch thủ.

Hắc trùng có thể cải thiện thân thể điểm hồn, Nhậm Thanh có nắm chắc sẽ sống lâu mấy năm.

Đương nhiên điểm hồn cũng không cần thiết sống quá lâu, dù sao Trường Sinh cấm khu là vì thu hoạch thọ nguyên tạm thời, chỉ cần cách đoạn thời gian thai nghén cái điểm hồn, tương đương với thêm ra một con đường duyên thọ.

Đợi mọi thứ đi vào quỹ đạo, Nhậm Thanh thậm chí không cần quan tâm quá nhiều tới Trường Sinh cấm khu.

Đem điểm hồn ném tới trong Trường Sinh cấm khu, không cần phải để ý đến sự tình phát triển bên trong, sau khi có duyên thọ, nói không chừng còn thu hoạch khác.

Tỉ như “Trường Sinh pháp” ?

Nhậm Thanh luyện chế pháp khí tồn trữ u nguyên, tiện thể để xương sống khôi phục liền sẽ bóc ra trùng căn, khoảng cách mỗi lần đại khái là khoảng chừng mười ngày.

Chỉ tiếc ngụy biến Sinh Bì nhất định phải thời gian dài hấp thu dinh dưỡng dư thừa mới có thể phát huy tác dụng, không phải vậy thì tốc độ khôi phục còn có thể càng nhanh.

Hắn rất nhanh liền phát hiện trùng căn có thể thay đổi hấp thu chân nguyên một cách vô tri vô giác, có thể thấy được số lượng càng nhiều, hiệu suất Thiên Đạo Trùng tu luyện liền càng cao.

Nhậm Thanh không khỏi sinh lòng cảm thán.

Tĩnh Châu với hắn mà nói, thật sự là khối bảo địa, dù là không có gom góp đủ thọ nguyên tấn thăng Dương Thần cảnh, U Minh Công sớm cũng có thể đột phá Phân Thần kỳ.

Đương nhiên Vô ảnh quỷ phải tấn thân trước, nếu không U Minh Công sẽ chỉ kẹt tại bình cảnh.

Lại qua mấy ngày, điểm hồn rốt cục hoàn thành thai nghén.

Nhậm Thanh cũng vững chắc tu vi bản thân, trải qua lần bế quan này, Vô ảnh quỷ và thuật pháp thứ yếu đều đã hoàn thành ngụy biến.

Bề ngoài quỷ ảnh nhìn như không có khác biệt lớn, kì thực rõ ràng đã càng thêm nội liễm.

Nếu như Nhậm Thanh không đi thi triển thuật pháp, quỷ ảnh tựa như cái bóng bình thường, ai cũng sẽ không đoán được ẩn chứa trong đó là đại khủng bố như thế nào.

Hắn lập tức từ trong nê hoàn cung thả ra điểm hồn, chuẩn bị tu luyện Trạch Tiên pháp.

Nhậm Thanh dự định đạt tới Trạch Tiên pháp Trảm Tam Thi, nhìn xem điểm hồn có thể chứa đựng bao nhiêu bệnh

chúng.

Mà tại bên trong Trường Sinh cấm khu, bệnh chúng liên tương đương với tư chất tu luyện thuật pháp, tác dụng tiên pháp thì là để chứng bệnh càng thêm nghiêm trọng.

Theo Nhậm Thanh tập trung tinh lực tu luyện, điểm hồn xuất hiện vết tích Tam Hoa Tụ Đỉnh, đặc điểm Trạch Tiên pháp đại thành hiện ra phát huy vô cùng tinh tế.

Hắn bên trong thời gian ngắn cũng đã tới gần cánh cửa Trảm Tam Thi, điểm hồn trở nên giống như thực chất, tản ra vàng sáng vạn vệt.

Điểm hồn quen tay hay việc hấp thu khí tức yểm ma, chỗ cổ có sưng lên, đầu yểm ma qua mấy giây liền triệt để thành hình.

Nhậm Thanh hơi có chút chần chờ, bây giờ chỉ cần thu nạp yêu khí liền có thể tu thành Trạch Tiên pháp, nhưng hắn nhưng không có gọi ra yêu quỷ mộng chúng.

Hắn cảm giác điểm hồn nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến hình thành thể chất thân thể, vậy có phải là hắn có thể sử dụng khí tức dị chủng còn lại để tu luyện Trạch Tiên pháp, mà khí tức dị chủng sẽ lấy từ ngục tốt?

Chương 595 - Trở Lại Cẩm Khu

Chương 595. Trở Lại Cẩm Khu

Nhậm Thanh đem điểm hồn thu vào bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết, trực tiếp ném tới bên cạnh Quỷ Lang, khí linh của nó ẩn chứa chính là khí tức quỷ ảnh.

Tại dưới hắt ra hiệu, đại lượng khí tức quỷ ảnh tràn vào bên trong thân thể điểm hồn.

Trạch Tiên pháp đi tới viên mãn, nhưng Nhậm Thanh lại chậm chạp không thấy điểm hồn có xu thế mọc ra cái đầu lâu thứ ba, không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

Hắn không có đình chỉ động tác, cho đến khi Trạch Tiên pháp đạt tới tình trạng tu như không tu.

Đúng lúc này, bên trong miệng hai cái đầu Tiên Ma phun ra khói đen, khói đen tiến vào cái cổ, cái đầu quỷ ảnh đen như mực thai nghén ra.

Nhậm Thanh đánh giá điểm hồn, đầu Trạch Tiên ở vị trí trung ương tản ra khí tức phiêu miểu, nhưng đầu yểm ma cùng đầu quỷ ảnh có vẻ lại cực kì khủng bố.

Các thứ phụ trợ lẫn nhau, để đầu Trạch Tiên cực kỳ tà dị.

“Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, bảy cái ngục tốt cũng nắm giữ lấy khí tức dị chủng khác biệt, hắn có thể để điểm hồn hình thành bảy cái đầu.”

Nhậm Thanh sờ lên cằm âm thầm suy tư, nhàn hạ không có việ gì cũng có thể tiếp tục hoàn thiện Trạch Tiên pháp, nếu

như có thể gia tăng số lượng đầu lâu, vậy là biến tướng gia tăng tu vi điểm hồn.

Việc này cũng không cần phải gấp gáp nhất thời, dù sao muốn tìm tòi Trường Sinh cấm khu tìm phải không ngừng tiêu hao điểm hồn, vẫn có cơ hội chậm rãi điều chỉnh.

Nhậm Thanh từ trong cơ thể quỷ ảnh gọi ra cái hắc trùng, tiếp sau đó dung nhập điểm hồn vào bên trong cái bóng.

Bản chất của hắc trùng là do quỷ ảnh cùng Thiên Đạo Trùng hình thành, bao hàm cả hai đặc điểm, nhưng lại không phải vật sống, kỳ thật miễn cưỡng tính toán là vật quỷ dị.

Nhậm Thanh đối với cái này có chút chột dạ, phải biết rằng tác dụng cấm khu chính là thôn phệ vật quỷ dị, hẳn rất sợ biến khéo thành vụng, sẽ bị thôn phệ mất hắc trùng.

Điểm hồn lập tức ly khai phòng ốc.

Hắn chú ý tới độ cao tường thành lại có gia tăng, nhưng vẫn không cách nào che đậy thâm cỏ xanh ngoại giới, ngẫu nhiên nhìn thấy con chim hai ba mét bay qua, thể tích đã thú thì còn khổng lồ hơn.

Bên trong Vô Vi thành dòng người cuộn cuộn, đặc biệt là tại vị trí ra vào thành.

Tu sĩ thành quần kết đội tiến đến khu rừng ngoài thành, trong bọn họ có lính cai ngục cũng có đệ tử đạo quan, lẫn nhau không có gì ngăn cách.

Bọn hắn xuất hành phần lớn cũng cười Cự Lang, từ lớp giáp trơn bóng như mới của quỷ thú có thể nhìn ra, trong giao chiến bọn chúng đều không nở bị thả ra, đều bị nhốt ở trong pháp khí tránh tổn thương.

Tu sĩ trở về thì đem thu hoạch đặt ở chỗ đất trống trung tâm thành trấn, thi thể yêu thú cao mười mấy mét để cho người ta

nổi da gà.

Hiện tại tu sĩ Thổ Thiềm còn chưa giáng lâm, yêu thú Tĩnh Châu liên đã đạt tới trình độ như vậy, không biết sau này còn tới mức nào.

Biểu lộ Nhậm Thanh không khỏi ngưng trọng lên, đến lúc đó không được thì chỉ có thể rút lui Tĩnh Châu.

Hắn dùng ánh mắt nhìn Trùng Thốn, tài liệu này rõ ràng chính là Địa Tiên cấp, nếu là bất đắc dĩ nhất định phải từ bỏ doanh địa Tĩnh Châu, hắn liền thừa cơ đem linh mạch cất vào bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết.

Đương nhiên, Nhậm Thanh tin tưởng lấy thể cục phức tạp của Tĩnh Châu, vẫn là có không gian sinh tồn cho Cai Ngục Đường, điều kiện tiên quyết là Vô Thượng Thiên Ma khác chen chân vào.

Điểm hồn lặng yên không tiếng động đi ra tường thành, đi vào bên trong Thủy Trạch cát bay đầy trời, hướng vị trí chỗ Trường Sinh cấm khu.

Tốc độ hắn di chuyển không nhanh không chậm, trên đường có thể gặp được quân dự bị.

Nhậm Thanh chú ý tới quỷ thú quân dự bị ngồi cười thì biểu lộ trở nên ngạc nhiên, sững sờ tại chỗ hồi lâu mới cười khò tiếp tục đi đường.

Hắn nguyên bản cảm thấy tọa kỵ thần lần bảy tám mét đã rất khoa trương.

Nhưng lính cai ngục không biết là thể nào làm được, vậy mà khiến cho hình thể tọa kỵ thần lần dài tới hơn hai mươi mét, khoảng chừng bốn mươi người ngồi.

Nhậm Thanh cảm giác giống như là do nhiều con ghép lại, trên cơ bản không có khả năng tiến thêm một bước, nhưng

thắng ở hình thể to lớn.

Quý thú loài chim cũng đã bán ra ngoài.

Quý mới biết rõ sau mấy tháng nữa, những quý thú dùng để mang tin tức lại biến thành cái bộ dáng gì.

Nhậm Thanh cười khở lắc đầu, đây cũng chính là vì lính cai ngục sẽ như thế không kiêng nể gì cả, đổi lại là đệ tử đạo quan thì tuyệt không có khả năng động vào quý thú.

Nếu như không có áp lực từ phía ngoài, để bọn hăn phát triển mấy trăm hoặc hơn ngàn năm, khó mà tưởng tượng sẽ hình thành văn minh tu tiên xán lạn như thế nào.

Nhậm Thanh là người dẫn đường, cũng là người chứng kiến.

Hắn dứt khoát để Viên Tứ phụ trách việc biến hóa những dã thú thành quý thú, cho dù hình thành quý thú hữu dụng hay không, cũng đi giao cho lính cai ngục là được.

Đội Nhậm Thanh giao phó xong mọi việc, đã đi tới vắng vẻ phía ngoài Trường Sinh cấm khu.

Chương 596 - Trở Lại Cấm Khu 2

Chương 596. Trở Lại Cấm Khu 2

Trong doanh địa cũng có vẻ phát triển hơn nhiều, lính cai ngục khi nhàn hạ thì dùng quỹ thú để đấu với nhau, vậy mà tạo thành quy mô tranh tài.

Thậm chí còn có lính cai ngục đặc biệt từ nơi khác chạy đến, tham gia trận đấu thú.

Cự Lang liếm liếm nước miếng, nó ngửi được khí tức Nhậm Thanh, tiếp lấy liền nghẹn ngào kêu một tiếng, dùng chân sau kẹp lấy cái đuôi.

Nhậm Thanh tùy tiện phóng qua Cự Lang, lập tức dẫn thân vào trong giếng nước.

Trước mắt hần lâm vào hắc ám vô tận, cảm giác khẩn trương không hiểu tích lũy từ đáy lòng, dù sao hắc trùng tồn tại quá mức đặc thù.

Cũng may Trường Sinh cấm khu không có phản ứng, điềm hồn dần dần mọc ra huyết nhục xương cốt.

Nhậm Thanh lúc này không có mộng chủng phụ thể, dẫn đến không cách nào xem rõ ràng bệnh chủng ở xung quanh, đành phải dùng quỹ ảnh bao phủ lên thân thể điềm hồn.

Hần đem bệnh chủng đựng phải thu thập lại, rồi dùng hệ thống xem xét.

【 bệnh chủng - mô hôi chảy 】

【 bệnh chủng - vẹo sườn 】

【 bệnh chùng - bệnh quáng gà 】

【 bệnh chùng - dị ứng 】 ...

Nhậm Thanh lật xem các loại bệnh chùng, nhưng bởi vì số lượng bệnh chùng quá nhiều, muốn gặp được bệnh chùng dị dạng cần chút vận khí.

Những bệnh chùng giống như dị ứng liên ngăn chặn mà không cần suy nghĩ, vì vận nhất dị ứng đối với đồ ăn hoặc là nước, thế thì hẳn sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay từ đầu, phải làm lại một lần nữa.

đầu tiên hẳn là dung nạp bệnh bệnh chùng quáng gà, có mộng chùng cùng quỷ ảnh, dù là ban đêm không thấy quá rõ cũng không sao.

Bất quá Nhậm Thanh lập tức phát hiện, hai mắt thân thể điểm hồn có chút trắng bệch, thị lực đều sẽ bị ảnh hưởng đến.

Hắn thầm mắng vài tiếng, tiếp tục dung nạp cái bệnh chùng thứ hai “Không ngủ” .

Không ngủ chỉ là khó ngủ, thời gian dài thanh tỉnh sẽ khiến cho tinh thần sụp đổ.

Nhưng Nhậm Thanh có thể dùng minh tượng để thay thế giấc ngủ, lại hoặc là để quỷ ảnh đem bản mình cưỡng ép đánh ngất xỉu, cũng là vấn đề không lớn.

Huyết nhục điểm hồn đã trưởng thành, tiếp sau đó chính là làn da.

Hắn vội vàng thử dùng quỷ ảnh can thiệp, đem khí tức thuật pháp tiếp xúc làn da, nhờ vào đó để làn da nhiễm một bộ phận đặc tính của Thế Tử Quỷ Bì.

Cụ thể có bao nhiêu tác dụng thì không biết được, nhưng làn da xác thực bắt đầu trở nên đen nhánh.

Nhậm Thanh không do dự, tiếp sau đó lựa chọn bệnh chủng “Mồ hôi”, đánh cược chính là làn da có thể hấp thu và tồn trữ lượng nước, không thành thì chỉ có liều mạng uống nước.

Hắn lại có cảm giác hai cái bệnh chủng nữa liền đạt tới cực hạn, trực tiếp dung nhập bệnh chủng “Phong hàn”.

Về phần bệnh chủng sau cùng, Nhậm Thanh ngược lại là đột nhiên có chút chần chờ, chủ yếu là chứng bệnh rất có thể liên lụy đến đến phát triển sau này.

Hắn cảm giác những tật bệnh tương đối rất nhỏ thì nói không chừng sẽ có tính hạn chế.

Mất thấy thân thể sắp hoàn toàn thành hình, Nhậm Thanh cắn răng dung nhập bệnh chủng “Ung thư”.

Ngay sau đó, Nhậm Thanh trải qua đê ép không hiểu, một lần nữa trở lại trong miếu đồ nát Trường Sinh cấm khu.

Hắn lúc này chưa lấy được bệnh chủng dị dạng, thể bề ngoài thật không có quá khác biệt, giống như là một người nông dân làn da ngăm đen.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Hai năm một trăm ba mươi ngày 】

【 bệnh chủng: Ung thư, bệnh quáng gà, mồ hôi, phong hàn, khó ngủ 】

Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, bóng đen phía sau tượng nặn chạy ra, sau đó thu vào trong cái bóng ở lòng bàn chân hắn.

Cái trán sinh ra mộng chủng, sau đó biến thành trọng đồng.

Hắn hoạt động thân thể một chút để cảm nhận cơ thể, thị lực cận thị phải tới ba bốn trăm độ, cảm giác khác thì ngoài

việc chảy quá nhiều mồ hôi, cũng không có gì dị dạng...

Gió núi thổi qua.

Nhậm Thanh không khỏi rung mình một cái, yết hầu có chút xu thế nhiễm lạnh, nhiệt độ cơ thể bắt đầu dần dần lên cao, cảm giác suy yếu quen thuộc xông lên đầu.

Hắn bắt đầu dĩ bụng kín mặt, bệnh chứng phong hàn thực tế khó đoán được.

Nhậm Thanh từ khi tu luyện thuật pháp đến nay, đây là lần đầu tiên nhiễm bệnh.

Hắn cũng không dám xem nhẹ uy lực của phong hàn, chỉ là sốt cao cũng có khả năng dẫn đến bỏ mình, nói không chừng sau này liền có những biến chứng.

Hắc trùng từ trong cơ thể quỷ ảnh leo ra, từ miệng mũi chui vào bên trong xương sống lưng Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh nhắm mắt ngồi xếp bằng trên mặt đất, cũng lấy ra khối ngọc bội nhìn như phổ thông, trùng căn cùng xương sống lưng kết hợp đồng thời tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp.

Trong ngọc bội chảy ra một luồng u nguyên, theo kỳ kinh bát mạch vận chuyển toàn thân.

Toàn thân Nhậm Thanh giật giật, phong hàn mặc dù không có khỏi hẳn, nhưng triệu chứng lại đạt được ức chế, sốt cao cũng thay đổi là sốt nhẹ.

Quan trọng nhất chính là, u nguyên vậy mà kích phát đặc tính Thế Tử Quỷ Bì, cũng không biết có phải do quỷ ảnh ở đây.

Dù cho xa xa so không bằng bản thể, nhưng mà chí ít có thể khóa lại việc mồ hôi đang chảy ra liên tục, tất cả chứng bệnh cũng yếu ớt đi.

Về phần ung thư, Nhậm Thanh hiện nay còn tìm không thấy bộ vị biến dạng, xem chừng cần dùng thọ nguyên tấn thăng một lần để xem xét.

Hắn tiếp tục nhắm mắt vận chuyển u nguyên, chuẩn bị đến Luyện Khí kỳ sẽ tiến về Vị vong trấn.

Trúc Cơ kỳ còn phải chờ trùng căn đem thể chất chuyển hóa làm trùng thể mới có thể, nếu không thì u nguyên bên trong ngọc bội căn bản không đủ để Kết Đan.

Chương 597 - Ai Đến?

Chương 597. Ai Đến?

Thời điểm Nhậm Thanh ngồi xếp bằng tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp, sắc trời đã sáng rõ, ý thức chủ hồn bởi vậy trở về bản thể.

Hắn ngồi xuống vừa mới nửa ngày cũng cảm giác tay chân đau nhức, liền lấy ra đàn đào tửu nhấp một hớp, kết quả vẫn không có hiệu quả duyên thọ.

Nhậm Thanh tiếp tục tu luyện U Minh Thiên Trùng pháp.

U nguyên nhân nhật từ trong ngọc bội phát ra, nhưng cũng không bị hắn trực tiếp hấp thu, mà là để quý ảnh bao vây xung quanh để phòng ngừa sót ra ngoài.

Hắn không có tìm được vật liệu đặc biệt quý thai khí thích hợp luyện chế dung nạp u nguyên, trứng trùng thì quá trân quý, không muốn lãng phí ở bên trong cấm khu.

Cho nên luyện chế ngọc bội, u nguyên có thể tồn trữ cũng không nhiều.

Nhậm Thanh vì tiết kiệm u nguyên, không có ý định tùy tiện thi triển thuật pháp.

Chủ yếu là tính mạng điểm hồn thực tế không đáng tiền, dù là sau khi chết thì thể ản chứa u nguyên, cũng có thể thông qua ngọc bội một lần nữa hấp thu.

U Minh Thiên Trùng pháp tương đối truyền thống, dùng tâm thần bản thân khống chế u nguyên vận chuyển xuôi theo kỳ kinh bát mạch, cuối cùng quy về bên trong đan điền.

Cảm giác đâm nhói yếu ớt như ẩn như hiện.

Nhậm Thanh vừa mới bắt đầu không có chú ý tới, nhưng sau khi vận chuyển một Chu Thiên, đột nhiên cảm giác bản thân giống như xuất hiện một loại dị biến nào đó.

Hắn vội vàng xem xét trong cơ thể, nhưng cũng không tìm đến điểm nào không thích hợp.

Nhậm Thanh cau mày, ánh mắt nhìn về phía loại bệnh ung thư mà hệ thống thông báo, rất có thể là bởi vì tế bào ung thư quấy phá.

Bất quá hắn không có dự định đình chỉ, u nguyên tùy theo không ngừng lớn mạnh.

Nhậm Thanh chờ đợi mấy ngày tại trong miếu đồ nát, thân thể cũng bởi vì trùng căn mà dần dần mô phỏng trùng hóa, hàm răng đang trở nên càng thêm sắc bén.

Luyện Khí kỳ chỉ có thể coi là bắt đầu tu hành, cũng là không cần tốn hao quá nhiều thời gian.

Dựa theo lẽ thường mà nói, thân thể Luyện Khí kỳ sẽ thích ứng thiên đạo trùng, từ đó tại phía dưới chân nguyên cải tạo sẽ càng ngày càng cường tráng.

Nhưng trong nháy mắt Nhậm Thanh mở mắt, đầu tiên nhuộm tiên huyết biến thành màu đen.

Hắn cảm giác hoàn toàn tương phản, giống như là thân thể nhận lấy thâm hụt, hoặc là mấy ngày mấy đêm không có ăn uống, trong dạ dày một trận đói khát.

Nhậm Thanh lang thôn hồ yết nuốt lên đồ ăn, cho đến khi đem dạ dày hoàn toàn lấp kín, nhưng đói khát nhưng vẫn không có xu thế giảm bớt.

Hắn đem còn lại đào tửu đổ vào trong miệng, mặc dù không cách nào hấp thu duyên thọ, nhưng ít ra có thể làm dịu

chứng bệnh.

Sau khi hóa giải một chút, Nhậm Thanh vẫn không có phát hiện dị dạng trong cơ thể.

Nhưng mà hắn biết rõ tế bào ung thư đã khuếch tán, chỉ là bởi vì mình không có tấn thăng loại bệnh ung thư, cho nên đang ở vào thời kỳ ủ bệnh.

Nhậm Thanh đưa mắt nhìn thọ nguyên, thấy tốc độ hao tổn không có gia tăng, cũng liền không thèm để ý.

Trước mắt hắn còn đang giai đoạn tìm tòi Trường Sinh cấm khu, điểm hồn tránh không được sẽ mất mạng, sớm đã làm tốt chuẩn bị tre già măng mọc.

Nhậm Thanh kết thúc trạng thái tu hành.

Nhưng lại tại lúc hắn dự định đứng lên, âm thanh xột xoạt quái dị vang lên tại trong miếu đồ nát, căn bản cũng không phải là do động vật nghiền răng phát ra.

bấp thịch cả người Nhậm Thanh cứng ngắc, theo đạo lý có quỷ ảnh bảo vệ, hắn là không người nào có thể lặng yên không tiếng động tới gần mới đúng.

Điểm hồn vừa mới đi vào Trường Sinh cấm khu, hắn cũng không muốn chẳng biết tại sao liền chết, bởi vậy lại sẽ lãng phí không ít thời gian.

Trọng đồng ở cái trán Nhậm Thanh nhìn quanh, trong miếu đồ nát nhìn không ra điểm khác nhau, góc tường chồng chất cỏ dại, pho tượng tam tiên có lớp tro bụi. thật dày

Ngược lại là ngửi được mùi rượu xa lạ, rất có thể là bị đào tửu hấp dẫn tới.

Nhậm Thanh thở sâu chậm rãi đứng thẳng, loại bệnh mồ hôi chạy ra để hắn có chút mát nước, liền lấy ra hồ lô đổ nước vào trong miệng.

Ngay tại trong nháy mắt hấn cầm lấy hồ lô, đột nhiên cảm giác có một cỗ hàn ý thổi qua, tựa như có cái khuôn mặt đứng sát trước mặt người.

Nhậm Thanh trực tiếp rút ra đoản đao bên hông, hướng về sau liền lùi lại mấy bước né tránh.

“Người vì sao... Không uống rượu...”

Cửa ra vào miếu hoang xuất hiện cái nam tử khô gầy, bề ngoài nửa người nửa sư tử, toàn thân bị lông tóc bao trùm, chỉ có khuôn mặt lộ ra.

Cái trán nam tử còn có mầm non mọc ra, rễ cây cũng là kỳ kinh bát mạch cùng mạch máu.

hai chân Nhậm Thanh dùng sức, chém ra đoản đao nhưng không có đụng vào bất luận cái thực thể gì, trực tiếp từ trong thân thể nam tử xuyên qua.

Lập tức chuôi đao bị băng sương bao trùm, hàn ý thấu xương theo cánh tay vọt tới.

Hấn vô ý thức ném đoản đao đi, đầu có chút đầu vầng mắt hoa.

Chương 598 - Y Quán Mở Ra

Chương 598. Y Quán Mở Ra

Nguyên bản phong hàn trở nên nghiêm trọng, cũng may có u nguyên duy trì lấy nhiệt độ cơ thể, không xuất hiện tình huống sốt cao.

Biểu lộ Nhậm Thanh có chút ngưng trọng, nhưng ngay sau đó phát hiện nam tử sắc mặt đỏ bừng, hô hấp cực mạnh.

Nam tử hai tay bùng kín cái cổ, chật vật nói ra:

“Ta không nên... Rời đi, nhanh... Mang ta trở về...”

Quỷ ảnh chậm đến đối phương, tin tức lưu phun trào.

【 Lưu Tiền 】

【 thọ nguyên: Bảy mươi hai năm 】

【 loại bệnh: Thích rượu loại cây, dị dạng, động kinh 】

Trong đó động kinh bắt đầu trở nên mơ hồ, dẫn đến khí tức Lưu Tiền càng thêm không ổn định.

Khóe miệng Nhậm Thanh lộ ra cười lạnh, người này bởi vì có loại bệnh là thích rượu nên bị đào tửu hấp dẫn, kết quả tách rời phạm vi tượng nặn Thọ Tiên, về sau động kinh liên bắt đầu biến mất.

Hắn hoài nghi bệnh hoạn nếu là không có động kinh, tất bệnh khác rất có thể sẽ bộc phát dẫn đến bỏ mình.

Nhậm Thanh nhìn không được đánh giá Lưu Tiền, thân thể hắn hóa thú bắt đầu áp chế không nổi, bề ngoài trở nên càng

lúc càng giống là sư tử.

Chỉ cần là dị hoá cũng không thể khống chế, mặc dù hệ thống bệnh hoạn tu luyện rất đặc thù, nhưng trên bản chất nơi này là cái cấm khu vật quỷ dị.

Nhậm Thanh để quỷ ảnh bí mật mang theo rượu thuốc đi vào trong Vị Vong trần, chuẩn bị nhờ vào đó nhìn xem y quán Vị vong trần, đến cùng có gì tồn tại.

Lưu Tiên cùng sử dụng cả tứ chi đuổi theo đào tửu, cũng không có quan binh đến đây ngăn cản, thông suốt đi vào bên trong thành trần cũ nát không chịu nổi.

Quan binh đã bị kinh động, cùng nhau tập kết đi vào trong thành.

Lúc này đã qua Thần khóa buổi sáng, tất cả bệnh hoạn cũng ở trong phòng niệm tụng kinh văn.

Lưu Tiên phát ra ghen ngạo, bên trong tại phạm vi tượng nặn Thọ Tiên, dị hoá là chậm đi rất nhiều, nhưng căn bản không có xu thế đình chỉ.

Tiếng gào thét rất nhanh liền để âm thanh đọc diễn cảm dừng lại im bật, những người bệnh hoạn lần lượt đi ra phòng ốc.

“Tiên Tôn ở trên, là linh thú...”

“Nhất định là đến chọn lựa đệ tử tu luyện y thuật.”

Bọn hắn sùng kính nhìn chăm chăm Lưu Tiên, hiển nhiên là coi hắn trở thành linh thú dưới trướng Tiên Tôn, thậm chí nhin không được té quy dưới đất dập đầu.

Không ý thức được nguy hiểm đang giấu diếm bên trong.

Có vị bệnh hoạn giống như là bị điên lão đảo chạy tới hướng Lưu Tiên.

Lưu Tiền đánh mất linh trí không có nửa điểm do dự, mở ra cái miệng máu đem bệnh hoạn nuốt vào trong bụng, tiên huyết óc văng khắp nơi ra.

Bệnh hoạn thấy vậy chẳng những không có chút e ngại nào, ngược lại xem như là vinh quang, nhảy cẫng hoan hô hướng Lưu Tiền, chuẩn bị lấy thân nuôi thú.

Lưu Tiền nhai lấy huyết nhục xương cốt, lý trí sau cùng cũng không còn sót lại chút gì.

Phanh phanh phanh...

Hắn mạnh mẽ đâm tới trên đường phố, tất cả kiến trúc cũng có xu thế đổ sụp, đá vụn rơi lả tả như mưa, tro bụi đầy trời.

Nhậm Thanh thừa dịp hỗn loạn cũng đi vào Vị vong trấn, nhưng mà đứng ở nơi lánh quan sát

Lưu Tiền hoàn toàn ăn uống không kị, chỉ cần bệnh hoạn đến gần liền trực tiếp cắn rơi đầu, làm cho đầy đất đều là thi thể tàn chi.

Cho đến lúc này, bệnh hoạn mới cảm nhận được sợ hãi.

Bọn hắn gào thét chạy trốn chết, nhưng ai càng là dễ thấy thì càng dễ chết, đi chưa được mấy bước đường liền hóa thành thi thể.

Kim Trình Tường thấy vậy sắc mặt âm trầm mở miệng la lên:

“Đừng quản cái khác, cả đám đều lùi về bên ngoài trấn.”

Quan binh cũng không do dự quay người liền chạy, nhưng luôn có mấy người rơi lại đằng sau.

Đột nhiên, quan binh và bệnh hoạn ở trong Vị vong trấn, bao quát Lưu Tiền đã nổi điên đều dừng lại, tràng diện trở nên yên tĩnh.

Cửa lớn y quán mở ra, có vị lão giả bảy tám chục tuổi đi lại tập tễnh.

Bề ngoài lão giả cực kì bình thường, nhưng mà cái trán lại sưng to lên bườu thịt như Thọ Tiên, biểu lộ mang theo nộ cừu từ ái.

Phía sau hắn là hai vị nam tử ăn mặc theo kiểu học đồ y quán, sợ hãi bắt an cúi đầu.

Nhậm Thanh híp mắt nhìn lại.

Tại bên trong thể giới động kinh, bườu thịt trên cái trán lão giả mọc ra một cây đước nửa mét, thân cành hiện lên mạch máu kinh mạch.

Lưu Tiên phát hiện lão giả hiện thân, về sau trở nên e ngại dị thường, bên trong ánh mắt cũng khôi phục nhiều thần trí, nhin không được té quy dưới đất.

“Su tôn, cứu ta...”

Hắn còn chưa có nói xong, thân thể lại bành trướng lên.

Ầm!!!

Lưu Tiên hóa thành thịt bầm đầy đất, tứ trí bắn tung tóe trên đất.

Lão giả mở miệng nhẹ giọng lảm bảm:

“Các người tại sao không có trông coi tốt Lưu Tiên, chẳng lẽ lại cũng muốn tu luyện Trường Sinh chi thuật?”

“Su tôn, đệ tử có tội...”

“Đệ tử cũng không biết sư huynh đột nhiên xông ra, vốn nghĩ...”

Hai người té quy dưới đất, nhưng không có qua mấy hơi cũng đi theo gót Lưu Tiên, khối vụn huyết nhục đều bắn ra.

Chương 599 - Tiến Vào Y Quán

Chương 599. Tiến Vào Y Quán

Tràng diện huyết tinh kinh khủng này không để cho bệnh hoạn sợ hãi, biểu lộ bọn hắn có vẻ cuồng nhiệt không gì sánh được, nhao nhao té quỵ dưới đất.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Lão giả phát ra nụ cười khiếp người, cái trán nở ra một đóa hoa.

Mùi thuốc càng thêm nồng đậm, ánh mắt những bệnh hoạn còn thừa không nhiều trở nên ngốc trệ, ngay sau đó cất bước đi đến y quán.

Bọn hắn rất nhanh liền tụ tập tại trên đất trống, Nhậm Thanh tự nhiên cũng ở trong đó.

Ánh mắt lão giả đảo qua đám người, bên trong miệng không khỏi tự lẩm bẩm:

“Có thể làm phân bón không nhiều, vốn nghĩ nuôi...”

Lông mày hắn chau lên nhìn chằm chằm Nhậm Thanh, biểu lộ mang lên vui mừng: “Ít nhất là năm loại tiên cốt gia thân, làm phân bón thì lãng phí, vừa vặn lão phu thiếu đi ba người đệ tử, hắc hắc hắc.”

Người đến hơi vung tay, bệnh hoạn lần lượt đi vào bên trong y quán, đừng nhìn bề ngoài cũ nát không chịu nổi, kì thực tựa như đình viện, diện tích là rất lớn.

Vị Vong trấn khôi phục bình thường, chỉ là lại không nữa cái bóng người.

Kim Trình Tường và các quan binh đã thoát đi bên ngoài trấn, hần phát hiện Vị Vong trấn trở nên trống rỗng, lập tức sắc mặt sắc mặt kịch biến.

“Đi liên hệ quan phủ mang tám mươi... Không, chí ít một trăm người tới, nếu không sẽ trách tội xuống thì nhóm chúng ta đều phải chết...”

“Kim lão đại, đến cùng vì sao?”

“Muốn chết đúng không, đi làm theo cho ta.”

Mấy vị quan binh không rõ ràng cho lắm vội vàng cười lên ngựa, đi theo đường núi chạy về nơi xa.

Dưới sự chỉ huy của Kim Trình Tường, chúng quan binh tu bổ phòng ốc bên trong thành trấn, tận lực duy trì lấy toàn cảnh nguyên bản Vị Vong trấn.

Mỗi ngày sáng sớm thành trấn vẫn sẽ toát ra khói đen, nhưng bởi vì không có bệnh hoạn, từ đó làm cho nồng độ khói đen càng lúc càng mờ nhạt.

Kim Trình Tường chờ đợi trong lo lắng, tàn thuốc lá trong tay cũng không gãy xuống.

Bởi vì không ai ở đây rõ ràng hơn hần, cái gọi là Y Tiên là tồn tại ra sao, Vị Vong trấn chẳng qua là nơi dạo chơi của bọn hần mà thôi.

Không hài lòng trực tiếp đề thành, trường hợp này không phải số ít.

Cũng may đi qua mấy ngày sau, có đại lượng xe chở tù chậm rãi tới.

Tất cả bệnh hoạn cũng bị giam tại trong lao, nghênh đón bọn hắc chính là sinh tử không biết, nhưng mà xem ra đám người cũng có mừng rỡ.

Nhậm Thanh không nghĩ tới Cao Lương lại còn còn sống, thậm chí còn sống không tệ.

Dưới tình huống bình thường, Vị Vong trấn mười ngày nửa tháng liền có thể thay đổi một nhóm người, bệnh hoạn phần lớn cũng bởi vì tật bệnh quán thân mà chết.

Cao Lương đã thành Thiên Sư bên trong bệnh hoạn, nửa người triệt để hóa thành hình ngựa, ngay cả bàn chân cũng hiện ra kiểu dáng móng ngựa.

Hắn niệm tụng kinh văn, đồng thời hiển nhiên cũng chú ý tới Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh chỉ là tựa ở bên trong góc tường nhắm mắt nghỉ ngơi, cùng những cái bệnh hoạn cuồng nhiệt kia không hợp nhau, căn bản nhìn không có một chút điên cuồng.

Cao Lương chẳng biết tại sao, trông thấy Nhậm Thanh thì trong tâm có ngọn lửa giận vô danh.

Hắn bởi vì hư nhược, dùng cả tay chân bò tới đối phương, trong mắt tràn đầy khát vọng đối với máu tanh, dự định âm thầm thi triển thuật pháp.

Cao Lương thật tình không biết quỷ ảnh đã quán lên thân thể của mình, chỉ cần Nhậm Thanh tâm niệm vừa động, đầu của hắn lập tức nhảy ra khỏi cơ thể.

Lúc này tiếng bước chân truyền đến.

Cao Lương vội vàng ngừng lại động tác, một lần nữa trốn đến trong đám người.

Lão giả mang theo hai nam một nữ đi tới, có thể nhìn ra cái trán người kia đều một ra một giống cây, nói rõ cảnh giới loại

bệnh cùng Lưu Tiền tương tự.

“Ta chính là vị đệ tử thứ 563 dưới trướng Thọ Tiên, tên là Dược đạo nhân.”

“Hôm nay sẽ nhận lấy mấy người để tự mình thụ đạo, những người còn lại thì là đi theo đệ tử của ta tu hành, cũng không cần quá mức tiếc nuối.”

Nhóm bệnh hoạn không dám phát ra âm thanh, nhưng ánh mắt lại có vẻ cực kì cực nóng.

Dược đạo nhân nhìn như tùy ý đưa tay vung lên, tổng chọn lựa ra bốn người, Nhậm Thanh cùng Cao Lương đều ở trong đó, lập tức đi ra khỏi lồng giam.

Hai vị còn có là lão hán năm sáu mươi tuổi, thái độ vâng vâng dạ dạ.

Bên trong đệ tử thân truyền đi ra một tráng hán, cung kính hỏi:

“Sur tôn, không bằng để ta tới đưa các sư đệ tiến vào Trúc Cơ?”

“Hắc hắc, vậy liền làm phiền ngươi.”

Tráng hán tên là Thuần Dương Tử, mặt ngoài tương đối bình thường, đối với Nhậm Thanh cũng coi như khách khí, nhưng mà ngôn ngữ rõ ràng mang theo địch ý.

Thuần Dương Tử chỉ dẫn bọn hán đi vào trong phòng, tất cả đệ tử gặp phải cũng cúi đầu.

Nhậm Thanh chú ý tới bên cạnh tường viện đang treo dược tài phơi nắng, nhưng Vị Vong trấn ở đâu ra ruộng đất mà có dược tài, hán liền để mộng chủng phù phù bản thân.

Kết quả không phải cái dược tài gì, đều là nội tạng phơi khô.

Chỉ là thi triển thuật pháp che đậy.

Chương 600 - Thọ Tiên Hút Máu

Chương 600. Thọ Tiên Hút Máu

Cao Lương liếc mắt nhìn phía trước Nhậm Thanh, luôn cảm giác Thuần Dương Tử để ý nhất đôi với hắn, chẳng lẽ là bởi vì tư chất?

Thuần Dương Tử không có vội vã tiến về điểm đích, mà là lượn quanh vài vòng tại hậu viện.

Hắn cuối cùng đi đến phía tượng nặn Thọ Tiên, trên mặt trắng bệch có thêm nhiều ửng hồng, giống như có vẻ phi thường để ý đối với cái gọi là tu hành.

Bất quá bởi vì Thuần Dương Tử chậm trễ một lát, dẫn đến lúc bọn hắn đến tượng nặn, Dược đạo nhân và hai gã thân truyền đệ tử khác đã ở đây, còn mang theo hơn mười vị bệnh hoạn.

Đào tiên trong tay pho tượng Thọ Tiên có sợi rễ rủ xuống, quán quanh ở chỗ cổ bệnh hoạn, bệnh hoạn thì rất là thành kính nhắm mắt niệm kinh.

Bề ngoài tượng nặn giống như là điêu khắc từ Thanh Ngọc, thân ở vị trí tại hậu viện y quán, bên trong trăm mét không có một ngọn cỏ, nhưng lại có mấy cỗ thi cốt.

Thuần Dương Tử ra hiệu bọn người Nhậm Thanh xem tượng nặn Thọ Tiên:

“Tất cả sư đệ cũng là mới nhập môn, vừa vặn để các ngươi kiến thức phía dưới như thế nào đại đạo.”

Cao Lương trừng to mắt nhìn chăm chăm tượng nặn Thọ Tiên, kém chút liền không chịu nổi té quỵ dưới đất, hô hấp trở nên càng thêm thô trọng.

Lúc này, thân truyền đệ tử đi đến trước mặt Thuần Dương Tử.

Nữ đệ tử đạo hiệu Phù Dao, nàng ngoài cười nhưng trong không cười nói ra:

“Sur huynh, người đã ở chỗ này, nhóm chúng ta liền xin được cáo lui trước.”

“Năm chặt thời gian tu luyện, cũng không nên để việc xảy ra thì hối tiếc không kịp.”

Sau khi Thuần Dương Tử nói xong, hai người cũng không có trả lời, quay người liền ly khai đất trống.

Cũng không lâu lắm, phía dưới tượng nặn Thọ Tiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, bộ phận bệnh hoạn sinh ra co rút kịch liệt, ngay sau đó liền biến thành thây khô.

Mấy người Cao Lương đều có chút hoảng sợ, Thuần Dương Tử thưởng thức nét mặt của bọn hắn, nhưng có chút bất mãn đối với Nhậm Thanh lạnh nhạt.

Nhậm Thanh từ thế giới chân thật nhìn lại, đào tiên của tượng nặn Thọ Tiên đột ngột mọc ra mạch máu, mạch máu lại nổi lên bệnh hoạn, nhờ vào đó thu lấy dinh dưỡng.

Y quán này được thành lập, rất có thể chỉ là vì cung cấp dinh dưỡng cho tượng nặn Thọ Tiên.

Bất quá khi bệnh hoạn còn lại phía sau một người, lại có chất lỏng gì thông qua mạch máu rót vào thể nội, khiến cho hắn tựa như thoát thai hoá cốt.

Bệnh hoạn nguyên bản đầy đầu tóc trắng hóa thành màu đen, trên da nếp uốn cũng tận số biến mất, cảm giác đến thiếu

niên nhẹ ba bốn mươi tuổi.

Thuần Dương Tử mở miệng giải thích: “Bọn hấn tư chất không đủ, chỉ có một người có thể đã lạy Tiên Môn, nhưng các người khác biệt...”

“Trong các người sẽ chỉ là người tu vi kém nhất hóa thành chất dinh dưỡng, kéo dài tính mạng cho những người còn lại.”

Hấn dò xét Nhậm Thanh hồi lâu, muốn xem ý nghĩ giấu sau trong đầu hấn, nhưng hiển nhiên là thất vọng, biểu lộ cũng biến thành càng thêm vụn vụn.

Theo ý tứ Dược đạo nhân, Thuần Dương Tử cần để cho bốn người linh dược vượt qua Trúc Cơ, lần nữa tu hành thì lúc đó mới có thể phân ra sinh tử.

Nhưng hấn lại che giấu điểm ấy, mang theo bốn người đi đến phía dưới tượng nặn Thọ Tiên.

Tên bệnh hoạn sống sót kia vội vàng thối lui đến nơi hẻo lánh xa xa, hiển nhiên đã biết rõ bản thân hiện nay là cục diện ăn bữa hôm lo bữa mai.

Bọn người Cao Lương lại có chút buông lỏng, dù sao rõ ràng tu vi Nhậm Thanh rất nhạt, từ bình thường ở bên ngoài liền có thể nhìn ra.

Nhậm Thanh hiếu kì hỏi:

“Thuần Dương Tử sư huynh, các người cũng cần tu hành sao?”

Thuần Dương Tử mặt lộ vẻ hung quang, hướng về phía Nhậm Thanh nói ra mỗi chữ mỗi câu oán độc:

“Dĩ nhiên không phải, nhưng cách mỗi mười ngày nhóm chúng ta đều phải có một người cùng sư tôn tu hành...”

Hắn lắc lắc cánh tay, mạch máu từ Thọ Tiên quán chặt lấy cổ bốn người Nhậm Thanh, trực tiếp tiến vào bên trong xương sống lưng, chậm rãi hấp thu huyết dịch trong đó.

Thuần Dương Tử tuyệt vọng lắm lắm:

“Ta còn sống, ta có thể một mực sống sót.”

Khoái ý trên mặt hắn giống như chuẩn bị nghênh đón sinh tử mấy người, cũng không biết là ai sống sót, sẽ là thú vị cỡ nào.

Nhậm Thanh có thể cảm nhận được huyết dịch toàn thân hắn là bị hút đi nhanh nhất, đang cấp tốc bị hút đi, nhiều nhất mấy phút liền sẽ dẫn đến triệt để rút khô.

Hắn gọi ra hệ thống, ý thức rơi vào phía trên từng cái loại bệnh.

【 phải chăng tấn thăng loại bệnh - không ngủ, sẽ tiêu hao thọ nguyên một năm 】

Loại bệnh không ngủ hẳn là tệ nạn nhẹ nhàng nhất, cũng sẽ không ảnh hưởng với bản thân.

Khi Nhậm Thanh tiêu hao hết một năm thọ nguyên, về sau bộ phận tròng trắng mắt lập tức không thấy tăm hơi, tia sáng chung quanh thân thể giống như trở nên âm đạm.

Tốc độ tượng nặn Thọ Tiên hút máu bởi vậy chậm lại.

Cao Lương vốn cho rằng Nhậm Thanh chèo chống không được bao lâu, nhưng không nghĩ tới hai vị khác lại có chút hết sạch sức lực, tay chân không ngừng run rẩy.

Chương 601 - Tổng Tông Vô Gặp Phiền Phức

Chương 601. Tổng Tông Vô Gặp Phiền Phức

“Ta...”

Sau một tiếng kêu đau, có vị lão hán biến thành thây khô, lập tức không có sinh tức.

Cao Lương có thể cảm giác được có cỗ nhiệt lưu tràn vào trong cơ thể, nguyên bản thân thể suy yếu hết sức, dần dần bắt đầu phản lão hoàn đồng.

Nhưng một lát sau nhiệt lưu dừng lại, huyết dịch lần nữa dừng mãnh lao về phía tượng nặn Thọ Tiên.

“Làm sao có thể, không phải nói một người thôi sao?”

Cao Lương cưỡng ép mở to mắt, lại nhìn thấy Thuần Dương Tử tàn nhẫn nhìn chăm chú vào Nhậm Thanh, hiển nhiên tên này không chết, hắn sẽ không bỏ qua.

Ngay tại lúc Cao Lương ngạc nhiên, lại có một bộ thây khô rơi xuống, chỉ còn hán cùng Nhậm Thanh.

Ngay sau đó chuyện để hắn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, Nhậm Thanh tản mát ra khí tức ba động mãnh liệt, kia là triệu chứng tu vi đột phá.

Đừng nói là Cao Lương không thể tin được, ngay cả Thuần Dương Tử cũng sững sờ tại chỗ.

Mãi đến cái trán Nhậm Thanh sưng lên, chồi non từ đó hiển lộ, hai mắt Cao Lương không tự giác khép lại, bối rối bất tri bất giác quét sạch trong não.

Ngay tại trong lúc ngủ mơ, Cao Lương chết không nhắm mắt.

Nhậm Thanh cảm thụ được loại bệnh không ngủ lớn mạnh, hẳn là có thể thi triển ra năng lực cùng với loại nhập mộng, nhưng mà xa xa không bằng Vô Mực Pháp.

Rất hoang đường chính là, thuật pháp của bệnh hoạn đều xây dựng dựa trên động kinh.

Nếu như không có động kinh, tu sĩ bệnh hoạn liền sẽ lập tức dị hoá mất khống chế, phạm vi hoạt động cũng bị hạn chế gắt gao tại trong Vị Vong trần.

Miệng mũi Thuần Dương Tử toát ra khói đặc, kiên kị đối với Nhậm Thanh để hấn mất lý trí, bên trong miệng muốn phun ra ra hỏa diễm thiêu chết đối phương.

Nhậm Thanh căn bản không để ý tới Thuần Dương Tử, chỉ là ngẩng đầu nhìn tượng nặn Thọ Tiên một chút.

Cái trán bấu thịt của tượng nặn Thọ Tiên có nở lớn một chút, khó mà nhận ra, cũng không biết sau khi bấu thịt trưởng thành thì sẽ xuất hiện tình trạng như thế nào.

Thuần Dương Tử vừa phun ra một cái, nhưng lại đem đầu lưỡi của mình cắn đứt.

Con người hấn phóng đại, chẳng biết lúc nào bên cạnh có thêm Dược đạo nhân.

Dược đạo nhân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tham lam đối với Nhậm Thanh không lời nào có thể diễn tả được, tiếp theo mặt mũi tràn đầy hàn sương hỏi:

“Thuần Dương Tử à Thuần Dương Tử, ta không để cho người tự tác chủ trương mà?”

Thuần Dương Tử dùng đầu liều mạng đập xuống mặt đất:

“Đệ tử chỉ là mỗ heo làm tâm trí mê muội, ngài xem ở khổ lao những năm này tha ta một mạng.”

Ngũ khí Dược đạo nhân ôn hòa đem hắc đở dạ rồi nói:

“Thuần Dương Tử, ta làm sao lại trách ngươi, mấy ngày nữa chúng ta cùng nhau tu hành.”

Thuần Dương Tử toàn thân vô lực bị nâng tại trên tay Dược đạo nhân.

Dược đạo nhân đối với Nhậm Thanh cũng có vẻ rất là hài lòng, không thèm để ý tới việc đối phương tại bên trong thời gian ngắn liên phá hai cửa ải tu luyện.

“Hảo đồ đệ, về sau cách mỗi mười ngày ta sẽ phái mấy người giúp ngươi tu hành.”

Nhậm Thanh đương nhiên gật đầu đáp ứng cái chỗ tốt này, chỉ là vừa mới tu hành, hắc liền đã kiếm lời gần hai mươi năm thọ nguyên.

Hắc có năm loại bệnh, muốn tiêu hao hết những thọ nguyên này là dễ như trở bàn tay.

Nhậm Thanh cũng không quan tâm Dược đạo nhân có ý nghĩ gì, dù sao sau khi chết có thể để bản thể thu hoạch thọ nguyên, trước tiên đem tiền lời thu lại rồi nói sau.

Tay chân Thuần Dương Tử cũng bị vặn thành những bông hoa.

Hắc nhin không được cắn răng nói ra:

“Ta tại Hoàng Tuyền chờ các ngươi, Dược đạo nhân ngươi uy phong lắm sao, cũng chỉ là cái chó săn...”

Dược đạo nhân trực tiếp chặt đứt xương sống Thuần Dương Tử, nụ cười trên mặt cứng ngắc chỉ về chỗ ở cho Nhậm Thanh, lập tức lách mình ly khai đất trống.

Nhậm Thanh để quỹ ảnh chia ra tại Vị Vong trấn, phòng ngừa việc ngoài ý muốn xuất hiện.

Hắn cảm giác tu sĩ bên trong y quán càng giống là nông dân trồng thảo dược, truyền thụ cho tiên thuật cũng có chút lừa gạt người.

Nhưng mà Nhậm Thanh có là thời gian tìm tòi Trường Sinh cấm khu, hiện nay vẫn là lấy duyên thọ làm chủ, trực tiếp thẳng quay trở về trong phòng tu luyện u nguyên... .

Tĩnh Châu.

Tổng Tông Vô mình đầy thương tích đi lại giữa rừng cây rậm rạp, phía sau là thi thể yêu thú chồng chất như núi, mùi máu tươi đập vào mặt.

Hắn bốn tay thiếu khuyết một tay, sáu mắt cũng mù mất hai cái, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Tổng Tông Vô thở hên hên xoay người kiểm tra thi thể yêu thú, ngay sau đó giống như phát hiện đầu mối gì, nhin không được tự lắm bầm.

“Ta thể đòi đòi không xuất hiện sát tâm, ăn chay không thịt!”

“Phiền phức lớn rồi...”

Chương 602 - Đi Đạo Vô Vi Thành

Chương 602. Đi Đạo Vô Vi Thành

Vô Vi thành trải qua hơn nửa năm phát triển, đã có vài phần của thành trì cỡ lớn, đặc biệt là những cái kiến trúc cao ngất kia.

Pháp khí đem bầu trời của Vô Vi thành bao vây lại, chân nguyên bị gắt gao khóa ở trong đó.

Dù là tu sĩ muốn ra vào thành, cũng nhất định phải trải qua ba bốn lớp cửa thành, dùng thứ này để cam đoan không có yêu khí tràn từ bên ngoài vào.

Dựa theo Lý Thiên Cương giải thích, một khi khuếch trương diện tích thì quả thật có thể dung nạp càng nhiều kiến trúc, nhưng lại sẽ dễ cho hàm lượng chân nguyên giảm xuống.

Cây khuôn phát tán chân nguyên, hiện nay đã có độ cao năm sáu mét, bề ngoài đen như mực.

Chân nguyên tràn ngập trong không khí, khiến cho tu vi đệ tử đạo quan tiến bộ nhanh chóng, nhưng mà đến nay không ai đột phá đến Nguyên Anh kỳ.

Nhưng đối với Cai Ngục Đường thì như vậy đã đủ rồi, Kim Đan kỳ đã tương đương với Quỷ Sứ cảnh, mặc dù chiến lực xa xa không bằng Cai Ngục Pháp, nhưng có thể bổ sung vào chỗ trống rất tốt.

Chỉ là U Minh Thiên Trùng pháp thiếu hụt không ít, mấu chốt nhất chính là yêu khí tràn ngập ngoài thành, căn bản

không có một chút chân nguyên nào.

Dẫn đến đệ tử đạo quan nhất định phải mang theo pháp khí hay là linh tinh, để có thể bổ sung bất cứ lúc nào.

Nhậm Thanh trước đây không lâu nhận được ủy thác đến từ Lý Thiên Cương, chủ yếu là để hấn giải quyết vấn đề pháp khí dung nạp được chân nguyên hơi ít.

Vừa vặn hấn cũng muốn dùng cây khuẩn làm vật liệu luyện chế pháp khí, xem có thể mang vào bên trong Trường Sinh cấm khu hay không.

Nhậm Thanh từ trong nhà đi ra ngoài.

Tường thành cao lớn có thể so với một con đập lớn đã che kín hơn phân nửa ánh nắng, mặt ngoài còn có những pháp khí lấp lóe ánh sáng giống như những cái mặt trời.

Sau khi hấn nhìn xung quanh thì biểu lộ ngạc nhiên.

Vô Vi thành thật sự là biến hóa biến chuyển từng ngày, cộng thêm bản thân mình không có quá nhiều tinh lực đi chú ý, nên cảm giác có chút xa cách.

Oanh! ! !

Cự thú hình con voi khoảng chừng bốn năm mươi mét đâm vào trên tường thành, dẫn tới thuật pháp sinh ra rung động, rất nhiều tu sĩ tiến đến trợ giúp.

Dân chúng đối với cái này không cảm thấy kinh ngạc, tường thành vững như thành đồng, đến nay còn không có yêu thú nào có thể xông phá, cho nên cũng không có chút lo lắng nào.

Nhậm Thanh nhíu lông mày, thừa dịp Trường Sinh cấm khu cũng coi như nhàn hạ, hấn sẽ tìm hiểu tình huống Tĩnh Châu, để tránh trường hợp tai họa ập tới mà mình vẫn không biết gì.

Hắn lập tức xuất hiện ở trên một căn phòng phía góc Vô Vi Thành, nếu không có Vô quỷ giảm xuống cảm giác tồn tại, sớm bị người ta phát hiện.

Nhậm Thanh dứt khoát đem phòng ốc thu vào trong dạ dày.

Hắn dự định một lần nữa thay đổi chỗ ở, tiện thể chú ý xuống thị trường Vô Vi thành, nhờ vào đó tiếp tục hoàn thiện thị trường mộng cảnh.

Nhậm Thanh hủy bỏ ảnh hưởng Tiêu Tai Pháp, chậm rãi đi bộ trong thành.

Số lượng dân chúng phong phú đi trên đường phố, hoặc nhiều hoặc ít hiển lộ ra một chút tu vi, có cảm giác như toàn dân cùng tu tiên.

Mỗi người cũng cực kì bận rộn, giống như Vô Vi thành chính là một cái máy móc khổng lồ, Nhậm Thanh thanh thoi có vẻ hơi không hợp hoàn cảnh.

Nhậm Thanh đồng thời chú ý tới, quần áo dân chúng cũng xuất hiện khác nhau, đại bộ phận đều mặc chính là dùng da thú chế thành đạo bào.

Những da thú này chắc là tương đối giá rẻ, xem chừng bán cũng không được lời, còn có da thú liên luyện chế thành đơn sơ pháp khí.

Đổi lại là Trương Châu mấy năm trước, làm sao có thể thấy được số lượng pháp khí quy mô lớn như thế.

Đang lúc Nhậm Thanh do dự xem nên đi nơi nào, đột nhiên bị người khác vỗ xuống.

Hắn quay đầu lại thì thấy là một bé cái cao chừng nửa mét, ăn mặc cũng rất ngây thơ, dùng ánh mắt giảo hoạt chính nhìn xem.

Nhậm Thanh không khỏi mở miệng hỏi:

“Sao thế cô bé?”

Đưa bé chỉ về lệnh bài lính cai ngục bên hông Nhậm Thanh, ngữ khí bất mãn nói:

“Tuy ngươi là tiên trưởng Cai Ngục Đường, nhưng không thể xưng hô ta như vậy.”

“Khụ khụ khụ, tiểu nữ tử đạo hiệu Thanh Trúc, tiên trưởng là mới tới Vô Vi thành sao, cho ta chút tinh linh thì ta dẫn đường cho ngươi.”

“Cũng được, Thanh Trúc tiểu đạo trưởng, giúp ta tìm khách sạn đi.”

Nhậm Thanh ném cho Thanh Trúc một cái túi chứa linh tinh, sau đó ra hiệu cho nàng đi trước dẫn đường.

Thanh Trúc cầm lấy túi tiền, liếc một cái liền lộ ra bộ mặt hơn hờ, lại sợ Nhậm Thanh sẽ thu hồi tiền bạc, gấp gáp nói ra:

“Ta đã cầm tinh linh, ngươi cũng đừng đổi ý, mua bán không được đổi ý.”

“Làm sao đổi ý được chứ.”

Nhậm Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

Làm người buôn bán lớn nhất ở Vô Vi đạo quan, số lượng linh tinh của hắn có thể nói là chồng chất thành núi, chỉ sợ tiêu cả đời không hết.

Thanh Trúc cất kỹ túi tiền, sau đó nhảy nhót đi tới chỗ rẽ.

Nhậm Thanh thì đánh giá các loại cự thú đi ngang qua, trong đó lấy thần lằn cùng ngựa chiếm đa số, nhưng mà khí tức tu vi dị chủng khá là mờ nhạt.

Hắn nhin không được hỏi:

“Làm sao những quỷ thú này lại biến thành to như vậy?”

Chương 603 - Thi Thể Yêu Thú Dị Dạng

Chương 603. Thi Thể Yêu Thú Dị Dạng

Thanh Trúc nghiêm túc giải thích:

“Ta cũng không biết rõ, đều là do tiêu cục bồi dưỡng, giá cả rất đắt ta cũng không tiếp xúc qua...”

“Tiêu cục?”

Thanh Trúc bước chân chậm dần, giải thích thể lực mới phát triển ở Vô Vi thành.

Tu sĩ bình thường cũng kết bạn tiến về ngoài thành tiêu diệt yêu thú, bởi vì không gian trong thể giới dạ dày có hạn, chỉ có thể trang vật liệu hữu dụng.

Còn lại thi thể yêu thú, thì sẽ do tu sĩ phổ thông tạo thành tiêu cục vận chuyển.

Tiêu sư đều là những tu sĩ tư chất không đủ để tấn thăng Kim Đan kỳ tạo thành.

Bọn hắn không có gia nhập Cai Ngục Đường, không cách nào tiến về thị trường mộng cảnh, tài nguyên không thể bằng đệ tử đạo quan cùng lính cai ngục, tự nhiên đem tinh lực cũng tập trung ở bồi dưỡng quỷ thú.

Mà trải qua Viên Tứ cố gắng, đã có mười mấy chủng loại quỷ thú, nhưng mà được hoan nghênh nhất vẫn là thần lân thể trạng cường tráng.

“Cha ta chính là Trường cửu tiêu cục, nếu là người muốn đi làm việc vặt, có thể đi Thành Nam...”

Thanh Trúc chăm chỉ không ngừng giới thiệu về trường cửu tiêu cực, thanh âm cũng càng ngày càng vang dội.

Dưới cái nhìn của nàng, Nhậm Thanh đã không thiếu linh tinh, vậy đã nói rõ tu vi không tầm thường, thậm chí có thể đã là Trúc Cơ viên mãn.

Nhậm Thanh lại ần ần phát giác được, toàn bộ Vô Vi thành vận chuyển đều là thành lập trên yêu thú, mới đưa đến xuất hiện tình trạng toàn dân đều tu sĩ.

Cai Ngục Đường đối với việc này cũng là cảm thái độ cam chịu, dù sao tương lai tràn đầy không chắc chắn, thu hoạch tài nguyên lớn mạnh bản thân mới là chân lý.

Thanh Trúc trong khi nói chuyện đi vào ở nhà trọ bốn tầng, bề ngoài thì bình thường, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Nàng đặc ý hạ giọng nói ra:

“Nơi này là Cai Ngục Đường các người mở, đi hướng bắc một đoạn chính là khu vực đồ tể yêu thú, xác thực có một chút mùi.”

“Ở nhà trọ giá không quá đắt, mà lại có thể ăn vào thịt yêu thú tươi mới nhất.”

Thanh Trúc nuốt ngụm nước bọt, ngôn ngữ ám chỉ Nhậm Thanh mời mình ăn nhiều đồ vật.

“Thì ra là thế, đa tạ.”

Nhậm Thanh vẫn không để ý tới nữ đồng trưởng thành sớm này, trực tiếp đi vào nhà trọ, Thanh Trúc sờ đầu cũng liền chạy xa.

Bề ngoài chương quỹ nhà trọ ba bốn mươi tuổi, là quân dự bị đến Tỉnh Châu đã lâu, bởi vì không có lòng tin đột phá Quỷ Sứ cảnh, liền dứt khoát làm ăn ở trong Vô Vi thành.

Hắn nhìn thấy Nhậm Thanh vội vàng tiến lên, dùng khăn lau vỗ bụi đất.

Nhậm Thanh tùy ý thuê một gian phòng, dự định lúc rảnh rồi đi trong thành mua một ngôi nhà riêng, chương quỹ nhà trọ thì không ngừng đánh giá hắn.

Chương quỹ nhà trọ phát hiện Nhậm Thanh rất quen mắt, nhưng ngẫm lại lại nhớ không rõ ràng hình dạng đối phương, rất nhanh lại không yên lòng.

Nhậm Thanh tra xét phòng khách, sau đó đi tới nơi đồ tể yêu thú.

Hắn càng đến gần, mùi máu tươi càng nồng đậm, trong đó còn kèm theo một cỗ khó ngửi mùi hôi, rất nhiều dân chúng cũng bung kín miệng mũi.

Đồ tể yêu thú chuyên môn thiết trí tại trống trải trên bệ đá.

Ánh vào Nhậm Thanh tầm mắt chính là thi thể yêu thú nhiều vô số kể, đại bộ phận dài bốn mét trở lên, hai mét trở xuống cực ít.

Nhưng mà đều là thi thể yêu thú bình thường, hắn không nhìn thấy yêu thú từ Yêu tu chuyển hóa ra, chớ nói chi là cái dị quỷ gì.

Hơn mười vị tu sĩ khổng chế lấy phi kiếm, đem yêu thú cắt chém thành các loại khối thịt, vật liệu hữu dụng thì giao cho loài chim quỷ thú mang đến chợ quỷ.

Nhậm Thanh tận lực hạ thấp xuống cảm giác tồn tại, cũng không có đến đây ngăn cản.

Hắn xem xét cấu tạo cơ thể yêu thú, chú ý tới ngũ tạng lục phủ đều đủ, giống như tại thời gian ngắn bên trong trải qua vài vạn năm tiến hóa.

Nhậm Thanh lập tức trông thấy mấy con yêu thú hơi có vẻ không thích hợp, trong đó lại có thi thể chảy ra tiên huyết là màu vàng kim nhạt.

Hắn vội vàng đi đến tiến đến, dùng tay tiếp xúc, về sau hệ thống phun trào.

【 thú thi 】

【 hình thành do đã thú bỏ mình nhận yêu khí ăn mòn, ở trong chứa phật khí yếu ớt, khiến cho ba hồn bảy phách sinh ra dị hoá. 】

Nhậm Thanh rút Long Xà Tích hẹp dài ra, quỹ ảnh đâm vào thi thể Nê Hoàn cung, đem hồn phách yêu thú rút ra.

Yêu thú sớm đã chết đi mấy ngày, lý thuyết hồn phi phách tán, nhưng hồn phách con yêu thú này lại vẫn ngưng thực.

Nội dung hệ thống biểu hiện cũng không có dị dạng, phật khí hẳn là dùng làm phù hộ hồn phách, cho nên dẫn đến thời gian dài tồn tại.

Đợi cho phật khí hao hết, hồn phách tự nhiên mà vậy liền sẽ tiêu tán.

Nhậm Thanh suy đoán khả năng có quan hệ cùng Phật pháp của Tổng Tông Vô, nhưng sau khi hắn ly khai Vô Vi, vô tung vô ảnh giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Nhậm Thanh thông báo cho Lý Thiên Cương, tiếp sau đi tới vị trí Trùng Thốn.

Đã phải dùng khuôn cây luyện chế pháp khí, dứt khoát liền dùng vật liệu thượng thừa nhất, khẳng định là cây khuôn ở phụ cận linh mạch sẽ tương đối tráng kiện.

Thật tình không biết Nhậm Thanh chân trước vừa đi, thi thể yêu thú liền xuất hiện dị dạng.

Rõ ràng phần bụng đều đã bị xé ra, nhưng đột nhiên toàn thân run rẩy lên.

Chương 604 - Tiên Pháp Chỉ Là Giả Tướng

Chương 604. Tiên Pháp Chỉ Là Giả Tướng

Thi thể Yêu thú khi còn sống cùng loại linh cầu, lại bắt chước nhân loại dùng hai chân đi đường, nhưng không có phóng ra mấy bước lại té quỵ dưới đất mà chết đi.

Vốn là phật khí mờ nhạt không còn sót lại chút gì, giống như là cố gắng bị làm hao mòn hết vết tích.

Đạo sĩ trung niên ngự kiếm rơi trên mặt đất, thông qua thuật pháp cẩn thận tra nhìn xem thi thể yêu thú, cuối cùng không có phát hiện đầu mối gì.

Hắn đành phải đem nguyên nhân đổ cho thi thể quá mức tươi sống.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thi thể yêu thú tương tự càng ngày càng nhiều.

Để tu sĩ rừng mình chính là, sau khi thi thể khôi phục không có bất kỳ cử động nào.

Chỉ là bắt chước tư thế quỳ lạy, trong thoáng chốc như là một vị cao tăng thờ phụng Phật Tổ, cuối cùng biểu lộ thành kính rồi chết.

Cai Ngục Đường rất nhanh tham gia trong đó, đem thi thể ẩn chứa phật khí vận chuyển về A Tỳ Địa Ngục.

Bọn hắn điều tra, loại thi thể yêu thú này đều là xuất từ phía Tây Nam Vô Vi thành, nơi đó tên là Lưu Ly sơn.

Bởi vì núi đá bày biện ra óng ánh sáng long lanh quang trạch, tại bên trong ánh nắng phản xạ liền sẽ hóa thành màu lưu ly, núi này lấy đó làm tên.

Phụ cận Lưu Ly sơn khá cằn cỗi, chỉ có trăn trụi núi đá, cỏ cây rất ít gặp đến, khiến cho tầm mắt khoáng đạt, phi thường thích hợp săn yêu thú.

Cai Ngục Đường đem Lưu Ly sơn liệt vào cấm địa, cùng hàng với vong độc giang, động không đáy.

Lúc này mới chỉ gần nửa năm, tiếp sau đó Tĩnh Châu sẽ chỉ càng ngày càng nguy hiểm, mãi đến tu sĩ Thỏ Thiềm giáng lâm vào cái ngày đó đến.

Nhậm Thanh đi vào vị trí vùi lấp Trùng Thốn, không nghĩ tới bây giờ nơi này lại một tòa đạo quan, hẳn là dùng để an trí Vô Vi đạo quan.

Hàm lượng chân nguyên trong không khí xác thực cao hơn trên không ít, hô hấp một cái cũng để có thể khoan khoái, thời khắc khắc cũng đang tu hành.

Nhậm Thanh đi vào hậu viện đạo quan, bên trong chỉ có mấy vị đạo sĩ cao tuổi đang tu hành, cũng không thấy tung tích Thanh Tùng Tử.

Thấy được hậu viện lít nha lít nhít mọc đầy cây khuân, cao nhất đã có tiếp cận mười mét, thấp bé chút cũng có trình độ năm sáu mét.

Nhậm Thanh không chút do dự mở ra dị miệng lòng bàn tay, lập tức có cỗ hấp lực bỗng dung sinh ra.

Bốn cây khuân rơi vào bên trong Vĩnh Gian Luy Tiết, đệ tử đạo quan nghe được động tĩnh, kết đội đi về hậu viện.

Nhưng đợi lúc bọn họ tới, thân ảnh Nhậm Thanh sớm đã biến mất không thấy.

Thanh Tùng Tử biết được việc này cũng không có phản ứng quá lớn, thủ đoạn thuật pháp như thế, khẳng định là cách làm của chợ quý chi chủ Nhậm Thanh.

Đáy lòng của hắn có cái suy đoán, Hoàng Kỳ kia chính là bản thân Nhậm Thanh.

Nhậm Thanh trong mấy hơi liền trở lại khách sạn, luyện chế pháp khí đều là tiến hành trong Vĩnh Gian Luy Tiết, cũng là sẽ không dẫn tới người bên ngoài chú ý.

Nguyên bản hắn cân nhắc dùng trứng Thiên Đạo Trùng luyện chế tồn trữ u nguyên pháp khí.

Nhưng ngẫm lại có chút quá xa xỉ, tất cả chỉ có mấy trăm khóa, nếu như tu sĩ chết ở ngoài thành, chẳng mấy chốc sẽ tại tác dụng yêu khí tổn hại.

Nhậm Thanh cân nhắc sau một hồi, dự định đem nhánh cây lây dính chân nguyên khuẩn làm là vật liệu.

Về phần như luyện chế thể nào, hắn hoàn toàn giao cho quỹ ảnh tự hành tìm tòi, vật liệu tương quan thì đều có ở Vĩnh Gian Luy Tiết.

Cây khuẩn pháp khí thì đúng là do Nhậm Thanh luyện chế, nhưng hắn hiện nay hoàn toàn không có đầu mối.

Thậm chí Nhậm Thanh còn cân nhắc đến phải chăng phải tu luyện Lục tậ Pháp Tướng, nói không chừng tiến về Trường Sinh cấm khu sẽ có thu hoạch.

Nhưng hắn hiện nay đã có bốn loại chủ thứ thuật pháp, nếu lại thêm thì chịu không được.

Thời điểm Nhậm Thanh do dự, chẳng biết tại sao điểm hồn đột nhiên lâm vào sắp chết, cũng may có trùng căn hình thành trùng thể bảo hộ.

Hắn mượn Trường Sinh cấm khu ở vào ban đêm, lập tức thi triển quỷ ảnh Dạ Du.

Rất nhiều ký ức tràn vào não... .

Nhậm Thanh sinh hoạt tại y quán bên trong thật coi là thuận lợi.

Những tên bệnh hoạn khác cũng phải lao động vất vả, mỗi qua mười ngày liền sẽ bởi vì tu hành, chí ít có bốn phần năm chết tại tượng nặn hạ.

Nhậm Thanh lại hoàn toàn khác biệt, lựa chọn tu hành thể nào đều là do hắn tự lựa chọn, không có nguy hiểm nào.

Hắn chuyên môn tìm những tên bị động kinh tương đối dễ nghiên cứu, sinh sống rất tốt bên trong ý quán, thậm chí rất nhiều người chủ động gọi hắn là sư huynh.

Nhậm Thanh nguyên bản định mau chóng đem thọ nguyên tiêu hao hết.

Nhưng nhường hắn không nghĩ tới chính là, dù là tận lực không đi tu luyện, trên trán cây giống cũng một mực tại không ngừng sinh trưởng.

Bất quá ngắn ngủi hơn nửa tháng, cây giống liền đã nhanh vượt qua Dược đạo nhân.

Nhậm Thanh lập tức xác định một việc, tu vi của cái gọi là tiên pháp căn cứ vào động kinh, nói cách khác đầu nguồn kỳ thật đến từ tượng nặn Thọ Tiên.

Hắn hoài nghi tác dụng tu luyện ở chỗ kích thích các loại bệnh sinh trưởng, tiên pháp chỉ là giả tượng.

Chương 605 - Đào Hoa Tiên

Chương 605. Đào Hoa Tiên

Dù là Nhậm Thanh không cần hệ thống tấn thăng loại bệnh, tại bên trong tượng Thọ Tiên ảnh hưởng, bệnh tật vẫn không ngừng sinh trưởng.

Hắn liếc mắt nhìn thông tin của mình.

【 Nhậm Thanh 】

【 thọ nguyên: Mười ba năm sáu mươi lăm ngày 】

【 loại bệnh: Không ngủ, ung thư, bệnh quáng gà, mồ hôi trộm, phong hàn, động kinh 】

Tấn thăng không ngủ cần mười năm thọ nguyên, nhưng Nhậm Thanh xem chừng tại nửa tháng không ngủ sẽ tự hành tấn thăng.

Hắn dự định tích đủ thọ nguyên, trực tiếp tấn thăng giai đoạn tiếp theo của không ngủ, hắn là có thể chạm tới bí mật Trường Sinh cấm khu.

Vị vong trần khôi phục bình tĩnh.

Nhưng bởi vì Nhậm Thanh tồn tại, dẫn đến nhu cầu số lượng tù phạm gia tăng thật lớn.

Tần suất quan binh áp giải xe chở tù đến đây chưa vong trần càng lúc càng nhanh, đồng thời mỗi lần đều cần trăm vị tù phạm bị xua đuổi vào thành trong trần.

Điều kiện Dục đạo nhân thu đệ tử cũng đang từng bước giảm xuống.

Nhưng dù là như thế, bệnh hoạn vẫn không đủ tiêu hao, từ tượng Thọ Tiên trong sân có thể nhìn ra, thi cốt đã khắp nơi đều có.

Cũng may bệnh hoạn chỉ cần mắc động kinh, đối với sinh tử căn bản liền không quan tâm, trong đầu đều là dã vọng đối với đắc đạo thành tiên.

Cây giống từ cái trán Nhậm Thanh vượt qua Dược đạo nhân, để thái độ Dược Đạo Nhân đối với hắn càng thêm nịnh nọt, nhưng vẫn không cách nào che giấu tham lam của hắn.

Nhậm Thanh thân ở bên trong thế giới động kinh, có thể cảm giác được bản thân hô phong hoán vũ.

Nhưng chỉ cần trở lại thế giới chân thật, lập tức liền trở nên suy yếu không gì sánh được, coi như thọ nguyên tăng vọt, vẫn che giấu không được bệnh nguy kịch.

Chứng bệnh không ngủ mặc dù không quá nghiêm trọng, nhưng bằng vào minh tướng rất khó khôi phục tinh thần.

Đối lại những người khác khẳng định sẽ linh trí đánh mất, Nhậm Thanh ngược lại mặt ngoài nhìn không ra dị dạng, có vẻ hơi quá mức bình thường.

Tuổi thọ của hắn bất tri bất giác đi tới mười tám năm, cây giống đỉnh đầu đã hơn hai mét, đã bắt đầu ảnh hưởng thân thể.

Là Dược đạo nhân đem khoảng thời gian tu hành của Nhậm Thanh từ mười ngày giảm bớt đến năm ngày, hắn liền đã biết rõ biến số sắp xuất hiện.

Ngày hôm đó.

Quan binh tại dưới sự dẫn đầu Kim Trình Tường, trận địa sẵn sàng đón quân địch đứng tại bên ngoài thành trấn, dù là xe chở tù đến đây cũng không có coi trọng như vậy.

Kim Trình Tường sắc mặt nghiêm túc, hít mạnh một hơi.

Phó quan Hồng Trị nhin không được hỏi:

“Kim lão đại, chẳng lẽ là người quan phủ tới?”

Kim Trình Tường nhìn xem đường núi liên miên không dứt, trầm mặc sau một hồi hồi đáp:

“Làm sao có thể là người, là tiên...”

“Tiên?”

Hồng Trị không thể tin cười cười, tiếp lấy nói ra:

“Kim lão đại, cuối cùng không phải sẽ giống đam tu Tiên bên trong thành chứ?”

Kim Trình Tường nghiêm túc nhìn xem Hồng Trị, thấy biểu lộ dần dần kéo xuống.

“Kia là Chân Tiên, Vị vong trấn chỉ là một cái vườn, bây giờ trái cây gần chín.”

Hồng Trị vừa định tiếp tục hỏi thăm, đột nhiên chú ý tới trên đỉnh núi nơi xa có thêm một thân ảnh, trong nháy mắt phía sau lưng bị mồ hôi thấm ướt.

Người này bề ngoài nhìn không ra nam nữ, bởi vì giống Thọ Tiên như đúc, cái trán có bướu thịt che kín gân xanh mạch máu.

Nhưng mà hắn không có mọc ra cây giống, cánh tay lông tóc có vẻ cực kì rậm rạp.

Hắn đi đường giống như Súc Địa Thành Thôn, một lát liền có thể đi vào vị vong trấn.

Kim Trình Tường vội vàng nói với Hồng Trị:

“Ngươi đi để các huynh đệ tỉnh táo, tuyệt đối không nên chọc giận Tiên nhân.”

Hồng Trị lau đi mồ hôi trên mặt, lão đảo nghiêng ngả tiến đến thông báo cho tất cả quan binh.

Kim Trình Tường thì cung kính chờ tiên nhân đến, hần nhớ mang máng mấy lần trước tiếp xúc lúc, gần như bị hù đến nói năng khó khăn.

Rất nhanh đối phương liền đến đến trước thành trấn, ánh mắt đánh giá Kim Trình Tường.

“Kim Trình Tường đúng không?”

“Người làm sao lại già nhanh như vậy?”

Kim Trình Tường không dám ngẩng đầu nhìn Tiên nhân, chỉ là ngữ khí sùng kính nói ra:

“Bẩm Đào Hoa Tiên, lần trước gặp mặt đã là mười năm trước.”

“Thì ra là thế, người có bằng lòng tu giả tiên hay không, ta đem vị trí lang trung y quán cho người nhé?”

“Tiểu nhân vô phúc tiêu thụ.”

Kim Trình Tường quỳ trên mặt đất, đi vào y quán sẽ không có cách nào ra, bên trong kinh khủng như thế nào thì từ từ phạm tử thương liền có thể nhìn ra.

“Vậy quên đi thôi.”

Đào Hoa Tiên vung tay đi đến y quán, kết quả vừa tới đầu trấn, tiếng xé gió lên.

Một mũi tên cắm ở bên cạnh chân.

Kim Trình Tường thâm nghĩ hồng bét, đoán chừng là quan binh khẩn trương đưa đến Ô Long.

“Đào Hoa Tiên, người này là vô tâm...”

“Nói nhiều một câu, thì người cùng chết.”

Đào Hoa Tiên biến mất tại nguyên chỗ, xuất hiện lần nữa thì trong tay có thêm một tên quan binh, hắc run lẩy bẩy, bên trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Chương 606 - Người Là Cái Gì?

Chương 606. Người Là Cái Gì?

“A a a...”

Quan binh vẽ mặt nhăn nhó, rất khó tưởng tượng được sẽ thống khổ như thế nào.

Mọi người ở đây ngay dưới mắt, huyết nhục xương cốt toàn thân hần dần dần sụp đổ, áp lực toàn bộ tràn vào trong đầu.

Chỉ trong mấy hơi thở, trong tay Đào Hoa Tiên đã có thêm một cái bàn đào đầy huyết nhục.

Hắn trực tiếp nhét cái khay vào trong miệng lớn của huyết bồn, bắt đầu ăn uống say sưa, dịch huyết từ khốe miệng nhỏ xuống đất.

Đào Hoa Tiên lại có chút không hài lòng, quay người bước nhanh về phía Kim Trình Tường.

Kim Trình Tường cuống quýt xuống, dùng đầu không ngừng đập gạch đá, trong miệng còn nói:

“Đào Hoa Tiên, đừng giết ta...”

Đào Hoa Tiên đưa tay vuốt ve đầu Kim Trình Tường, sau đó mới tuyệt vọng nói:

“Tiên nhân ở trên, ta nguyện tu tiên giả.”

“Cũng tốt, ta sẽ độ tiên cho ngươi.”

Đào Hoa Tiên mỉm cười gật đầu, sau đó lập tức đi về phía y quán trong trấn, nhưng trong ánh mắt của hắn rõ ràng mang theo sự chán ghét.

Hắn vừa tới y quán, Dược Đạo Nhân đã không kịp chờ đợi ra đón, vốn hắn mặc một thân đạo bào sạch sẽ, lời thôi lệch thếch.

“Su đệ...”

Đào Hoa Tiên nghe thấy xưng hô này thì sự chán ghét càng đậm hơn.

Dược đạo nhân chế giễu đôi giọng nói:

“Mặc dù ngài nhập môn chậm hơn ta một chút, nhưng người thành đạt là vi sư, gọi người là sư huynh cũng không quá phận.”

“Cái gì mà thời điểm, ngay cả dược liệu như người cũng xứng bái ở dưới trưởng Thọ Tiên?”

Đào Hoa Tiên nheo mắt lại, ngược lại là có hơn phân nửa giống với pho tượng Thọ Tiên.

Dược đạo nhân vội vàng giải thích:

“Ta không tính là dược liệu, ta cũng có Trường Sinh Chung, chỉ là tẩu hỏa nhập ma tự hủy...”

Đào Hoa Tiên không thèm nghe tiếp.

Hắn nhớ lại lần trước đến đây đã tiết lộ rất nhiều chuyện liên quan đến chủng loại trường sinh, kết quả Dược đạo nhân đã bắt đầu tự cho mình là đệ tử của Thọ Tiên.

Quả nhiên là người động kinh, tất cả ký ức đều là do hắn bỗng dưng tạo ra.

Đào Hoa Tiên trực tiếp đi vào hậu viện, nhìn về phía Thọ Tiên Tượng với ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

Đang lúc Nhâm Thanh đang tu hành một cách thần bí thì hần lại nhìn thấy vẻ mặt khó coi của nàng hỏi:

“Dược đạo nhân, đến cùng là tình huống gì?”

Dược đạo nhân cẩn thận nghiêm túc nói:

“Sur huynh, đã có một loại bệnh, lấy hần để thay thế ta không phải là vừa vặn sao?”

“Ngươi là cái gì?”

Đào Hoa Tiên trực tiếp bóp lấy cổ của Dược đạo nhân, ngữ khí ôn hòa mở miệng nói:

“Ngươi hần là không tu thành cây tiên chứ?”

Dược đạo nhân chật vật nói:

“Còn kém nhiều, nhưng mà sư huynh ngài muốn ta đột phá thì ta có thể bất cứ lúc nào...”

Két két.

Đào Hoa Tiên trực tiếp vặn gãy cổ Dược đạo nhân, sau đó đưa đến tượng phật thực chất, dùng mạch máu nối liền xương sống ở phía sau.

Dược đạo nhân bị hấp thu hầu như không còn huyết dịch, còn lại trống rỗng rơi trên mặt đất.

Đào Hoa Tiên lạnh lùng lẩm bẩm:

“đùa nghịch nhiều khôn vật, thiếu chút nữa hỏng đại sự của ta, chết được dứt khoát như thế thật sự là tiện nghi cho ngươi.”

Dược chỗ tốt, tuổi thọ của Nhâm Thanh trực tiếp tăng vọt đến ba mươi lăm năm.

Sau khi tách mạch máu ra, hần chỉ nghe Đào Hoa Tiên cười nói:

“Từ khi người thay thế Dược Đạo Nhân, tiếp theo chính là thành tựu cây tiên.”

Nhâm Thanh có thể nhìn ra Đào Hoa Tiên không có ý tốt, hai người kia cũng thông qua đối thoại với quý ảnh biết được, nhưng hấn nghĩ đến tuổi thọ ba mươi lăm của mình, liền đáp lại với vẻ mặt như gió xuân.

“Còn có chuyện tốt bực này, sư đệ ta à, đương nhiên là nguyện ý.”

Khuôn mặt Đào Hoa Tiên cứng ngắc.

Chương 607 - Chết Đi

Chương 607. Chết Đi

“Muốn chết... A...”

Trong mắt Đào Hoa Tiên nén giận, sau đó quay người rời đi, còn tiện tay nắm lấy Bàn Đào do bệnh hoạn biến thành, nhét vào trong miệng không ngừng nhấm nuốt.

Nhâm Thanh híp mắt lại, nhìn bóng lưng của Đào Hoa Tiên rời khỏi.

Hắn cảm giác cái gọi là cây tiên trong miệng đối phương hẳn là có liên quan đến mầm cây mọc ra trên đỉnh đầu, trong đó nhất định có chỗ ẩn giấu.

Chủng không ngũ của bản thân hắn là không bao lâu nữa là có thể tấn thăng, đến lúc đó sẽ biết được bệnh chủng đại biểu cho cái gì.

Quỷ ảnh dưới lòng bàn chân của Nhâm Thanh lặng yên không một tiếng động tản ra, ẩn núp ở trong bóng tối của các y quán, chuẩn bị tìm cơ hội thu hoạch tin tức của Đào Hoa Tiên.

Hắn lập tức trở về phòng khách.

Tiếp theo, phân hồn rất có thể sẽ bỏ mạng, Nhâm Thanh tính toán giấu kỹ vật phẩm mang theo, chờ khi phân hồn tái sinh đến đây là có thể dùng đến.

Kết quả là sáng sớm ngày thứ hai.

Nhâm Thanh phát hiện mười mấy bệnh nhân trong y quán đã ít hơn phân nửa, đa số đều là bị Đào Hoa Tiên ăn như ăn vật.

Những bệnh hoạn khác cũng không e ngại, thậm chí chủ động hiến tính mạng cho Đào Hoa Tiên.

Cho dù kiếp này bọn hắc không đắc đạo thì cũng có thể cố gắng thành tiên ở kiếp sau, cho nên cam tâm tình nguyện chịu chết ở trong tay Đào Hoa Tiên.

Dưới tình huống như vậy, y quán giống như là bệnh viện tâm thần điên cuồng nhất.

Mặt đất tràn đầy vết máu, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy tên bệnh hoạn tự tàn, thậm chí bọn hắc còn lấy nội tạng ra đặt ở phía dưới bức tượng Thọ Tiên.

Đào Hoa Tiên hoặc ít hoặc nhiều bị ảnh hưởng đến, tàn suất tu hành cũng theo đó mà tăng nhanh.

Vốn 5 ngày mới có hơn mười người sẽ tiếp thu dinh dưỡng mà huyết quản của Thọ Tiên rút ra, bây giờ dưới sự dẫn dắt của Đào Hoa Tiên, trực tiếp rút ngắn thành 3 ngày, số lượng tử thương có thể thấy bằng mắt thường.

Điều khiến cho Nhâm Thanh cảm thấy kỳ lạ là quan binh không áp giải tù phạm nữa, mà là từ bên ngoài thành trấn lui đến đỉnh núi gần đó.

Hắn thấy vậy thì mặt không đổi sắc.

Tính mạng của phân hồn cũng không quan trọng, nếu như có thể làm rõ chân tướng của cấm khu Trường Sinh, cho dù bởi vậy mà bị tổn thất cũng không sao.

Sau khi một lượng lớn bệnh hoạn biến thành thây khô, bours thit trên trán Thọ Tiên Tượng cũng đã phình to lên gấp ba lần, giống như một quả đào sắp chín, tản ra mùi tanh nhàn nhạt.

Rõ ràng là khiến cho bệnh hoạn càng thêm nghiêm trọng, phạm vi cũng đang dần dần mở rộng.

Nhâm Thanh lập tức hiểu rõ vì sao quan binh lại muốn thôi lui đến đỉnh núi gần đó, nếu như bọn hắn còn ở vị trí ban đầu thì chắc chắn đều phải điên mất.

Cho dù mặt nạ có rắn chắc hơn nữa thì cũng vô dụng.

Nhâm Thanh còn dễ nói, dù sao thì cũng có pháp khí Mộng Chung che chở cho bản thân, nhưng những người bệnh hoạn khác không ngừng tự nói với mình là Thân Lâm Tiên Cảnh, nói rõ là động kinh đến mức không có thuốc chữa.

Thậm chí hắn hoài nghi, cho dù động kinh ở trấn Vị Vong cách xa cũng sẽ không có nửa điểm cải thiện.

Đào Hoa Tiên bất chấp mọi thứ, không sợ hãi ăn thịt người, không tiếp tục ăn nữa, khi bệnh hoạn chỉ còn lại hơn mười người thì giọng nói từ trong y quán truyền tới:

“Ai, ăn nhiều rồi.”

Nói xong, Đào Hoa Tiên cất bước đi vào trong sân nhỏ.

So với lúc hắn vừa tới Vị Vong Trấn thì thân thể đã mập mạp ít nhất 300 cân, có thể nhìn thấy tận cùng nắm giữ bao nhiêu mạng người cùng với kẽ răng.

Đào Hoa Tiên nhổ huyết nhục ra, sau đó cất bước đi ra khỏi thành trấn.

Khi hai chân của hắn tiếp xúc với bóng mờ của cửa thì cuối cùng cũng nhận được tin tức cụ thể dưới tình huống Đào Hoa Tiên không hề phát hiện.

[Hoa đào tiên...]

[Tuổi tác: 370 năm]

[thọ nguyên: 567 năm]

[Trường Sinh Chung: Đào Hầu (Đặc Sử)]

Đào Hoa Tiên chẳng những không có bệnh chùng, mà trái lại còn hiển lộ ra trường sinh chùng đặc biệt, hơn nữa vì sao lại là cảnh giới Cẩm Tốt Pháp.

“Đào hầu?”

Trong lòng Nhâm Thanh khẽ động, tập trung chú ý vào Trường Sinh Chùng.

Thần của Thái Hầu.

[Từ khi sáng chế ra, tu luyện cần phải đánh gãy tứ chi của trẻ con, sau đó an trí ở trong thai nhi, trẻ con nuốt ấu nhi vào mới có thể tu luyện thành.]

[Trường Sinh Chùng]

[]

Thông tin về Chùng Tử Trường Sinh tương đối đơn giản, Nhâm Thanh lập tức hiểu rõ, Đào Hoa Tiên thật ra là do dị vật khu vực cấm của Trường Sinh biến thành.

Tác dụng của bệnh chùng kia đến cùng là gì, hoặc là làm đồ ăn cho loại trường sinh?

Ngay khi Nhâm Thanh đang trầm tư thì Đào Hoa Tiên đã đi tới bên ngoài thành trấn, đi thẳng về phía mười mấy vị quan binh đang ẩn núp trong núi.

Trên đầu Kim Trình Tường đầy mồ hôi lạnh, trừng to mắt nhìn Đào Hoa Tiên dần dần tới gần.

“Thượng tiên, ta nguyện đi vào trong y quán làm lang trung, thả thủ hạ của ta ra...”

“Đội đã.”

Đào Hoa Tiên nở một nụ cười dữ tợn, tay phải nâng lên, trong núi bỗng nhiên sinh ra gió cổ thụ, làm cho cây cối rung động.

Quan binh muốn thoát đi, nhưng thân thể lại không khỏi tự chủ lơ lửng lên.

Đào Hoa Tiên trầm giọng nói:

“Không cần thận ăn nhiều hơn một chút, đi nơi khác điều phối chỉ sợ không kịp, liền theo các người bỏ sung đi.”

“Dù sao thì cũng giống nhau.”

Hắn bỏ đạo bào của mình ra, lộ ra khuôn mặt quái dị với phần ngực nhô cao.

Cái mặt đầy vẻ bán nhân bán thú, mở miệng trực tiếp phun ra cái lưỡi hẹp dài, cuốn lấy quan binh rồi ném vào trong Vị Vong trần.

Kim Trình Tường ghen hòng nhìn trần trời, so với Đào Hoa Tiên và Thộ Tiên thì chênh lệch không nhiều, thật ra ngực và mặt mới càng giống như là mặt thật hơn.

Quan binh rơi vào trong thành trần đều bị ném thành gãy xương, nhưng bọn hắn lại bị ảnh hưởng bởi động kinh, điên cuồng bò về phía y quán.

Đào Hoa Tiên lại mặc đạo bào vào, liếc mắt nhìn Kim Trình Tường rồi quay người rời đi.

Kim Trình Tường tuyệt vọng co quắp ngã xuống đất, hắn biết đối phương lưu lại tính mạng của mình chủ yếu là vì trần giữ y quán.

Dù có trốn thế nào cũng không trốn ra được, chỉ có thể tiếp nhận vận mệnh.

Đào Hoa Tiên kéo quan binh bị trọng thương sắp chết đến dưới bức tượng Thộ Tiên, biến thành thân khô, không khí tràn ngập tinh hoa trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Chương 608 - Đệ Tử Thọ Tiên

Chương 608. Đệ Tử Thọ Tiên

“Nhanh chóng tới tham bái Thọ Tiên.”

Hắn mở miệng nói ra, tất cả bệnh hoạn trong y quán đều cất bước đi về phía hậu viện, hiển nhiên đã đến thời điểm máu chốt nhất.

Nhâm Thanh nheo mắt lại, thấy hiện tại đang là đêm tối, hắn rất phối hợp với việc dùng một cây mầm dài ba thước đi theo phía sau.

thọ nguyên của hắn đã đạt tới 45 năm, nhưng không ngũ thụ chủng thì vẫn không thể tấn thăng, cảm ở trong bình cảnh.

Nhâm Thanh vừa đến sân nhỏ, gương mặt đã nhìn thấy Đào Hoa Tiên diên giống như dùng từng cái bệnh hoạn để tẩm bổ chất dinh dưỡng của Thọ Tiên.

Nhưng hết lần này đến lần khác, những người bệnh này lại vô cùng kích động, chỉ hận không thể lập tức bỏ mình tuấn đạo.

Đầu của Thọ Tiên Tượng càng ngày càng lớn, đặc biệt là cái bấu thịt khổng lồ kia, có loại ảo giác có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Dường như bấu thịt có khí tức của quỷ dị, có điều lại tương đối nhạt nhẽo.

Khi số lượng bệnh nhân giảm xuống còn một con số, Đào Hoa Tiên không khỏi thở dốc, ánh mắt tham lam như thực

chất.

Két két két két...

Giống như dưa chín cuống rụng, vết nứt lan tràn ở chỗ cổ của Thọ Tiên Tượng.

Lập tức cái đầu kia rơi xuống, lại bị hai tay Đào Hoa Tiên bưng lấy, hắn còn say mê hít thở chỗ đứt gãy.

Nhâm Thanh nhìn về phía Thọ Tiên Tượng, chỉ thấy trên cổ hắn lại lộ ra dấu vết huyết nhục xương cốt, nói rõ rằng rất có thể là do chân nhân biến thành.

Gió lạnh thổi qua.

Tượng Thọ Tiên dựa vào tốc độ mắt thường có thể thấy được mà hư thối.

Không nhiều người bệnh hoạn như mới tỉnh lại từ trong mộng, tuy rằng vẫn còn kinh hãi, nhưng trong mắt bọn họ thế giới lại có biến hoá long trời lở đất.

Trong sân nhỏ đều là thi cốt, hủ xú cực kỳ gay mũi, những dược liệu quý báu trên vách tường phơi nắng, nội tạng như gió hong.

Mà người của Đào Hoa Tiên đang vây quanh đầu lâu của Thọ Tiên, dùng đầu lưỡi liếm ăn máu tươi từng lần một, cuối cùng trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Mặc dù hắn không ngăn cản, nhưng quả thật bóng đen tàn khuyết kia có thực lực ngang bằng với Đào Hoa Tiên, nhưng dù sao thì nó cũng ở trong khu vực cấm của Trường Sinh.

Chúng nó hoàn toàn điên rồi, giống như ruồi bọ không đầu, bắt đầu chạy loạn, thậm chí còn lao vào vách tường muốn tự sát.

Tu vi của Đào Hoa Tiên được đề thăng, khí thể cũng sắp vượt qua loại hình quỷ sử cảnh.

Hắn lưu luyến lắc lắc đầu, tròn mắt nhìn chăm chăm vào Nhâm Thanh, dùng ngữ khí không dung thương lượng nói:

“Su đệ tốt, mời vào trong hố.”

“Nếu như ngươi biến thành thụ tiên, chính là thành tựu Thọ Tiên hóa thân, chính là đại công đức, vãng sinh nhất định đầu thai thành đại công đức.”

Sau khi Thọ Tiên Tượng biến mất, ở chỗ cũ còn thừa lại một cái hố vừa vặn có thể chôn được, rõ ràng là chuẩn bị cho Nhâm Thanh.

Nhâm Thanh gật đầu nói:

“Cũng được.”

Đào Hoa Tiên thở ra một hơi thật dài, sự bình tĩnh của Nhâm Thanh làm cho hắn có chút không hiểu, cho dù là cục diện quỷ dị như thế của người máy động kinh cũng không thể tỉnh táo như thế được.

Hắn do dự mấy hơi, sau đó huyết nhục dần dần sụp đổ, hình thành sương mù lơ lửng giữa không trung, hiển nhiên trong lòng vẫn còn có chỗ kiêng kỵ.

Mấy ngày nay Đào Hoa Tiên vô tình hay cố ý quan sát Nhâm Thanh, nhưng biểu hiện của người sau quá bình thường.

Nếu không phải quả thật là bị động kinh, trên đỉnh đầu cũng có dấu hiệu bệnh tật phát triển thì những cái khác căn bản không nhìn ra nửa điểm giả điên cuồng cuồng.

Đào Hoa Tiên đã tính toán tốt.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là Nhâm Thanh lại nở nụ cười đi về phía cái hố sâu, tiếp đó dứt khoát phải nhảy vào

trong đó.

Đào Hoa Tiên sửng sốt mấy hơi, dưới sự khống chế của hắn, bần đất cuồn cuộn vùi lấp lấy thân thể của Nhâm Thanh, chỉ lộ ra mầm cây màu xanh biếc trên đỉnh đầu.

Vẻ mặt của hắn dịu đi một chút, đi đến trước cây mầm nói:

“Người hắn là cũng đoán được, tác dụng của bệnh chủng chính là cung dưỡng Trường Sinh Chủng.”

Đào Hoa Tiên cười đạo bào xuống, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, rất lâu sau đó hắn mới phun ra một cái lưỡi trắng.

Đầu lưỡi giống như là chỉ sâu ăn lá, bò đến trên thân cành cây rồi dung nhập vào, Đào Hoa Tiên không nhận được khuôn mặt nhẹ nhõm nở nụ cười.

Cảm giác của Nhâm Thanh rất là kỳ diệu, Mộng Chủng Trọng Đồng trên trán duy trì linh trí, con sâu ăn lá kia có chút giống như là dị vật quý dị thai nghén ra từ trong cơ thể khi nắm giữ Cẩm Tốt Pháp.

Hiển nhiên là Trường Sinh Chủng đang phân ly một phần quý dị vật của mình, tiếp theo lại nhân cơ hội này, mượn nhờ bệnh chủng kết ra quý dị vật hoàn chỉnh.

Bọn họ thông qua nuốt đồng quý dị vật bản nguyên, lớn mạnh thực lực của bản thân.

Vậy chẳng phải là quý dị trong cấm khu Trường Sinh có thể tự mình tấn thăng à, nói không chừng trước kia Đào Hoa Tiên chỉ là Bán Thi cảnh.

Trái tim của Nhâm Thanh đập điên cuồng.

Nếu như tìm được quy luật trong đó, vậy há không phải có thể không ngừng thu hoạch quý dị vật cảnh giới cao, quý khí

âm soa cảnh trong tâm tay sao.

Nhậm Thanh mở miệng dò hỏi:

“Người là mẹ nó sinh, yêu là mẹ nó sinh, ta muốn hỏi người đến từ đâu?”

Đào Hoa Tiên nghe thấy âm thanh từ dưới lòng đất truyền đến, không thể tin được nói:

“Có thể còn linh trí hay không?”

“Các người tự xưng là đệ tử của Thọ Tiên, chẳng lẽ là một chỗ dựng dục ra sao?”

“Hoặc là cũng là kết trên cây?”

“Ta dung nhập con sâu ăn lá kia, sau đó sinh trưởng xuống nhất định sẽ bỏ mình, nhưng nếu như ta không dung nhập thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Vấn đề nhay bén này làm cho Đào Hoa Tiên liên tục lui về phía sau, thậm chí đáy lòng còn sinh ra ý sợ hãi.

Chương 609 - Tấn Thăng Bệnh Chủng

Chương 609. Tấn Thăng Bệnh Chủng

Trong khi Nhâm Thanh nói chuyện, Mầm cây không chịu không chế mà lớn lên, trong chốc lát đã cao lên mấy thước.

Toàn bộ cây có vẻ cổ quái dị thường, chính thể do xương trắng tạo thành, mặt ngoài bị huyết nhục bao trùm, rất nhanh đã biến thành hình người mơ hồ.

Chỉ sợ không bao lâu nữa, mầm móng trên đỉnh đầu của Nhâm Thanh sẽ hoàn toàn trưởng thành như Thụ Tiên.

Khí tức của Nhâm Thanh cũng trở nên càng ngày càng yếu, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào, nhưng lời nói vẫn không có chút dao động nào.

Đào Hoa Tiên kiểm tra mấy lần cũng không phát hiện vấn đề, có chút tổ chất thần kinh lắm bầm:

“Nhất định là ở cùng với Giả Tiên lâu rồi, ngay cả ta cũng bị động kinh, sao Thụ Tiên có ý thức được?”

Chỉ cần cây tiên sinh mọc mầm thì không thể nào lại tùy ý di động thân thể được nữa.

Ánh mắt của hắn vẫn khoá chặt lấy Nhâm Thanh, phát hiện khí tức của đối phương yên lặng xuống, hồn phách càng trở nên như có như không.

Đào Hoa Tiên dùng tay nắm lấy bệnh hoạn cách đó không xa, dùng ngữ khí uy hiếp hỏi:

“Người có nghe thấy tiếng nói chuyện dưới lòng đất không?”

Toàn thân bệnh hoạn run rẩy, chỉ là không ngừng lắc lắc đầu.

Lúc này, Đào Hoa Tiên mới yên lòng, quay người đi về phía sương phòng của y quán, tính toán tiêu hóa broun thịt Thọ Tiên trong bụng.

Nhưng ngay lúc này, mặt đất của Vị Vong Trần hơi chấn động.

Vốn dĩ, trong lúc nhất thời, hồn phách của Nhâm Thanh gần như muốn tiêu vong, cây cối cũng lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Đào Hoa Tiên dừng bước, hỏi han bệnh hoạn có phải là ảo giác hay không, cho dù không có động kinh thì cũng sắp bị ép điên rồi.

Ý thức của Nhâm Thanh hàng lâm phân hồn, lập tức làm sáng tỏ tình huống.

Không ngờ rằng dị vật trong khu cấm Trường Sinh lại có hình dáng của tiên nhân, càng không ngờ rằng dị vật có thể đột phá giới hạn cảnh giới.

Nói không chừng cấm khu của Dương Thần cảnh đều là quy tắc như thế, cũng càng tiếp cận thế giới chân thực hơn.

Hắn không để ý tới Đào Hoa Tiên, có lẽ nếu như Thọ Tiên không tương dung với quỷ dị thì rất có thể sẽ hình thành một loại quái vật khủng bố nào đó.

Cho nên khi Dược đạo nhân tự cho là thông minh muốn tìm Nhâm Thanh thay thế mình thì Đào Hoa Tiên mới tức giận dị thường, lập tức tính toán xuống tay.

Năng lực của đào hoa tiên phân ly ra khỏi quỹ dị vật của bản thân hẳn là có hạn chế.

Hiện tại chỉ còn lại cây thụ tiên của Nhâm Thanh, hẳn lập tức sợ ném chuột vỡ bình, do dự rất lâu cũng không dám dùng thuật pháp trấn áp.

Nhâm Thanh cũng không đi kích thích Đào Hoa Tiên, trực tiếp gọi ra tin tức lưu lại.

[Nhâm Thanh.]

[thọ nguyên: 45 năm 133 ngày]

[Chứng bệnh: không ngủ bệnh thụ, ung thư, bệnh quáng gà, mồ hôi trộm, phong hàn, động kinh]

Khi mầm móng của cây Nhâm Thanh sinh trưởng, mầm móng không ngủ sẽ biến thành mầm móng không ngủ, hình thành sinh mệnh giống như đông trùng hạ thảo, cực kỳ quý dị.

Hẳn lập tức tập trung chú ý vào cái cây không có bệnh nhân.

[Có nên tấn thăng bệnh không ngủ hay không, tiêu hao 20 năm thọ nguyên.]

Bản thể đã quen với tuổi thọ mấy trăm năm, phân hồn mấy chục năm còn phải đếm ngược đếm ngược mấy ngày, thật sự có chút bất đắc dĩ.

Trong nháy mắt, Nhâm Thanh âm thầm xác định, quái thụ trên đỉnh đầu lại điên cuồng sinh trưởng lên, rất nhanh đã vượt qua loại hình nguyên bản.

Trong cơ thể hẳn, quỹ dị vật muốn kết quả ký sinh, nhưng lại không bị tin tức lưu lại.

Rất nhanh, quỹ dị vật đã bị cưỡng chế tiêu trừ sạch sẽ.

Ngay sau đó, quái thú càng ngày càng giống hình người, nhưng không phải là Thọ Tiên, mà là ba người đầu tiên biến thành Tam Hoa Tự Đình, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Người bệnh quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng dùng đầu quăng phân.

Đào Hoa Tiên cũng hơi có vẻ không biết làm sao, bởi vì hắn chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, phải biết rằng Thọ Tiên bình thường đều là Tam Tiên của Phúc Lộc Thọ.

“Đều là động kinh, ta nhất định là điên rồi, ta nhất định là điên rồi!”

Hai tay của hắn ôm trước ngực, trong miệng không ngừng phát ra tiếng cười liều lĩnh, thậm chí cả Kim Trình Tường ở ngoài trần cũng có thể mơ hồ nghe được.

Ba con voi đầu tiên lập tức bắt đầu khô kiệt, bên ngoài thân thể hiện đầy vết thương lớn nhỏ không đồng nhất.

Sức chịu đựng của Nhâm Thanh bị chất dinh dưỡng phản bổ, dần dần không còn khống chế được nữa, làm cho Vị Vong Trần xuất hiện tình trạng đất rung núi chuyển.

Bởi vậy có thể thấy được, không có bệnh nhân nào dung nhập vào quỹ dị vật thì chắc là sẽ biến thành quái vật.

Hắn nhận thấy dị hóa mất khống chế khủng bố tác dụng lên trên thân hồn, tốc độ tiêu hao sinh mệnh căn bản không phải Mộng Chung có thể áp chế.

Nhưng đồng thời, Nhâm Thanh lại phát hiện dường như có thể thông qua hấp thu Đào Hoa Tiên để bù đắp chỗ thiếu hụt của toàn bộ bệnh nhân, cả hai tương sinh tương khắc.

Nhâm Thanh nhìn về phía thông tin lưu lại, 25 năm tuổi thọ còn lại cũng không có ý định lãng phí.

Hắn không suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp lựa chọn bệnh ung thư đặc biệt nhất, chỉ là xem tên đã cảm nhận được sự khủng bố trong đó.

[Có tấn thẳng bệnh chủng ung thư hay không, sẽ tiêu hao hai năm thọ nguyên.]

Chương 610 - Thọ Nguyên 500 Năm

Chương 610. Thọ Nguyên 500 Năm

Cái giá của tấn thăng ung thư thậm chí còn gấp đôi so với không ngủ, có thể thấy được giữa các loại bệnh cũng có sự khác biệt.

Toàn thân Nhâm Thanh run rẩy, tể bào ung thư bắt đầu lan tỏa, nhưng tin tức lưu lại đã mạnh mẽ lấy đi tính mạng của hắn.

Thế cho nên thân thể xuất hiện biến dị không biết, hình thể trở nên không lồ.

Hắn thấy tuổi thọ tiêu hao lại tăng lên không ít, trực tiếp thăng cấp ung thư đến trình độ thụ chủng, tiêu hao 8 năm tuổi thọ.

thọ nguyên thừa xuống tức thì một cái đầu nhập vào trong huyết dịch trộm.

Tiếng cười của Đào Hoa Tiên đột nhiên dừng lại, trước mặt hắn đột ngột dâng lên một đồng đất, kiến trúc trong y quán bị lật trái lật phải, trực tiếp biến thành phế tích.

Ngay sau đó bùn đất trượt xuống, dưới lòng đất bâng nhiên có một vật khổng lồ dần dần lộ ra thân thể.

Đó là một con quái vật loại không thể diễn tả, thân khoác huyết quản đen nhánh, trên đầu mọc ba cái đầu quái dị, trên đầu mọc ba con đầu tiên.

Độ cao của Nhâm Thanh đạt tới 30m, khí thể phát ra tuyệt đối vượt qua Khí Sử cảnh.

Đào Hoa Tiên lui lại mấy bước, nói năng lộn xộn:

“Người... Không thể... Thụ Tiên không thể...”

Hắn nặng nề hít thở, sương máu vốn lơ lửng như cánh hoa đào rơi xuống, dễ dàng phá vỡ một lỗ hồng trên vách tường.

Nhưng cánh hoa tiếp xúc với Nhâm Thanh lại không thể làm tổn thương chút nào, giống như tiêu nhi gãi ngứa.

Nhâm Thanh khom lưng cúi đầu, dùng giọng khàn khàn nói:

“Sur huynh, ta hỏi ngươi rốt cuộc có đồ vật nào tốt không?”

“Ta...”

Nhâm Thanh nhìn thấy linh trí của đối phương điên cuồng, tuổi thọ của bản thân hắn lại đã gần cạn kiệt, cũng không do dự nữa, đập chết trước rồi nói sau.

Nắm đấm mạnh mẽ nện xuống, trực tiếp đánh bay Đào Hoa Tiên ra ngoài.

Đào Hoa Tiên không khỏi phun máu tươi vào trên núi đá ngoài trấn, uy hiếp tử vong tới làm hắn đờ xuống sợ hãi trong lòng.

Hắn xé toạc đạo bào, trực tiếp nuốt đầu của mình vào.

Đào Hoa Tiên biến thành một con khỉ tò mò, khí tức quỷ dị lộ rõ, làm sao có thể nhìn ra là Thụ Tiên.

Hắn lại cảm thấy không yên tâm, ánh mắt liếc về phía Kim Trình Tường đang ẩn núp trong bụi cây, chuẩn bị dùng huyết nhục kia tạm thời tăng cường khí lực.

Đào Hoa Tiên tứ chi song song chạy về phía Kim Trình Tường, người sau bị hù chết cứng tại chỗ, trong miệng vô ý

thức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Ngay khi cánh tay của hắn chụp vào Kim Trình Tường thì Vị Vong Trần lồm s lom sâu nửa thước, từng vết nứt giống như mạng nhện lan tràn ra.

Bóng đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện vào bên cạnh Đào Hoa Tiên.

Vốn là một mảnh đất bằng phẳng do núi thấp san thành.

Đào Hoa Tiên bị chấn động đến ba bốn thước, vừa văng ở vào vị trí ngực bụng của Nhâm Thanh, hắn giãy giụa thở ra một hơi thật dài.

Cơ lốc hình thành từ cánh hoa đào đánh vào trên vai của Nhâm Thanh, huyết nhục lập tức bị mài mất hơn phân nửa, ngay cả xương trắng cũng lộ ra.

Thọ nguyên trước mắt của Nhâm Thanh căn bản không thể chống đỡ quá lâu, đương nhiên cũng không để ý đến thân thể này, chết cũng chết thôi.

Hắn không có chút phòng thủ nào, hai tay trực tiếp giờ qua đỉnh đầu.

Đồng tử của Đào Hoa Tiên hơi co lại, run rẩy nói:

“Người không thể giết ta, ta chính là đệ tử của Thọ Tiên, chấp chương thế gian...”

Còn chưa nói hết câu, nghênh tiếp hắn là nắm đấm lớn của Bao cát.

Xem như Nhâm Thanh đã cảm nhận được Tổng Tông Vô đánh người sáng khoái, từng quyền đánh đến thịt nhanh, cảm giác không phải thi triển thuật pháp có thể đánh đồng.

Loại mồ hôi này mang đến sự bần bĩ, không ngủ thì là tỉnh lực, gia trì thân thể khác thường.

Phanh phanh phanh phanh

Hai tay hấn hình thành cuồng phong mưa rào, nhàn hạ còn thuận tay ném Kim Trình Tường ra xa.

Sở dĩ hấn tận lực cứu tính mạng Kim Trình Tường, chủ yếu là bởi vì Nhâm Thanh phát hiện, đan điền của tên quan binh này đã bị tận lực phá hủy.

Hấn là hấn đã tu luyện qua một loại thuật pháp, có thể là hệ thống không giống với hệ thống Chung Tử và Trường Sinh, vừa vận mượn cái này để hiểu rõ cấm khu của Trường Sinh.

Trước khi Kim Trình Tường hôn mê vẫn không thể tin được, trong ấn tượng của hấn, sao một vị trường sinh bất lão lại có thể chết vật như thế ở trong tay yêu ma.

Máu thịt bên ngoài của Đào Hoa Tiên bị đánh thành thịt vụn, nhưng cốt cách bọc lại cũng không phải là nội tạng, mà là một đoàn dị vật quỷ dị còn sống động.

Trên người quỷ dị vật cũng có ngũ quan, đang hoảng sợ vạy phần nhìn chăm chăm vào Nhâm Thanh.

Nhâm Thanh nuốt nước miếng một cái, dưới bản năng của thân thể này sinh ra ý niệm nuốt quỷ dị vật, đồng thời càng ngày càng nghiêm trọng.

Trên đầu hấn, ba con Nhân Tượng Đầu Tiên đuổi ra cánh tay, phân hóa thành vô số rễ cây quấn chặt lấy dị vật trong cơ thể của Đào Hoa Tiên.

Khi dị vật của hấn bị hấp thu, tuổi thọ của Nhâm Thanh cũng bắt đầu tăng vọt.

Hấn trực tiếp bỏ tất cả các loại bệnh trên người, cơ thể lập tức có xu hướng tan vỡ, cho dù tiêu hóa hoàn toàn dị vật cũng không thể ngăn cản.

Bệnh nhân không ngủ tấn thăng thành không ngủ bệnh.

Chủng bệnh đã tiếp cận với thực thể hóa trong cơ thể hắn, trở nên giống như là quỷ dị vật, rất có thể cuối cùng sẽ là thuật pháp liên quan đến bệnh tật.

Trong lòng Nhâm Thanh lập tức hiểu rõ, chỉ cần không ngừng săn giết Trường Sinh Chủng thì có thể dựa vào nuốt quỷ dị vật để duy trì tính mạng.

Hắn ném thi thể của Đào Hoa Tiên xuống, hai chân bộc phát ra khí lực biến mất ở Vị Vong trấn.

Trong thời gian ngắn, Nhâm Thanh cũng không tìm thấy Chủng Tử Trường Sinh, nhưng bởi vì số lượng lớn chủng tử tán thăng nên không bao lâu nữa sẽ chết vì tuổi thọ khô kiệt.

Hắn tính tìm một nơi hẻo lánh để chết, tránh ảnh hưởng đến phân hồn hàng lâm.

Nhâm Thanh đã có chút ý tưởng đối với việc luyện chế Pháp Khí từ vi khuẩn, lần sau đến đây quan trọng nhất là mang theo quỷ vật vào khu vực cấm của Trường Sinh.

Hắn cũng đang suy nghĩ xem nên tu luyện thêm một môn thuật pháp liên quan đến bệnh tật, cho dù không đi tạo ra thuật pháp thành chủ thì cũng có thể làm thuật pháp thứ hai cho Quỷ Ảnh.

Cảm giác đặc điểm của Quỷ Ảnh chính là hải nạp bách xuyên, tất cả thuật pháp đều có thể dung nhập vào trong đó, chỉ là sẽ có một chút ảnh hưởng đối với Long Xà Hoá.

Quỷ Ảnh lập tức bí mật mang theo Kim Trình Tường đuổi theo, không lưu lại một trấn Vị Vong hỗn độn.

Nhâm Thanh tận lực không lưu lại dấu vết đi đường, đến hừng đông mới không kiên trì nổi mà ngã xuống đất, rất nhanh thì cốt đã hóa thành tro bụi.

Bản thể mở mắt ra, không kịp chỉnh lý ký ức của phân hồn, vội vàng gọi ra tin tức lưu lại.

thọ nguyên tạm thời gia tăng 300 năm, cộng thêm tự thân trăm năm, đã sắp tấn thăng Thích Âm Thần cần tiêu hao 500 năm.

Nhưng Nhâm Thanh không dám đảm bảo rằng khu cấm trường sinh sẽ thu hoạch phong phú như thế, dứt khoát rót một nửa rượu đào vào trong Huyết nhục luyện lô.

Thọ Nguyên miễn miễn cường cường tới 500 năm.

Chương 611. Đột Phá

Nhâm Thanh có chút đau lòng, đừng nhìn có thể mượn duyên thọ trên trăm năm này, nhưng đã hao hết hết rượu đào.

Phải biết rằng, ở chợ Mộng cảnh, Đào Tử cung không đủ cầu, hắn phải đặt ra một số lượng nhất định với việc mua sắm của tu sĩ, mới miễn cưỡng có thể mua được.

Vốn dĩ Nhâm Thanh định ở lại để chuẩn bị cho tình huống bất ngờ, nhưng vì gom đủ 500 năm tuổi thọ nên cũng không có cách nào, chỉ đành tiêu hao toàn bộ.

[thọ nguyên: 564 năm 78 ngày.]

Hắn dò xét thuật pháp của bốn môn chủ của mình, có chút do dự đối với việc tấn thăng Thích Âm Thần.

Chí Âm Yểm Chủ là thuật pháp quan trọng nhất, sau khi tấn thăng thì có thể phát huy tác dụng ở khu vực cấm của Trường Sinh, lẽ ra phải đột phá Thích Âm Thần trước mới đúng.

Nhưng ngẫm lại, mỗi thời mỗi khắc Thiên Đạo Trùng đều hút lấy U Nguyên trở nên mạnh hơn, Vô Ảnh Quỷ nhất định phải nhanh chóng đạt tới Dương Thần cảnh, tránh cho chủ thứ nghịch phản.

Nhâm Thanh nhìn về phía Quỷ Ảnh, Vô Ảnh Âm Ma trong lòng bàn chân, Vô Ảnh Âm Ma cũng có thể tăng thêm năng lực sinh tồn của Trường Sinh cấm khu, số lượng thuật pháp thứ yếu thậm chí còn nhiều hơn cả Âm Chủ.

Còn về Vinh Gian Luy Tiết thì không đạt tới Dung Âm Thần.

Đỗ Tàng Quỷ môn có tư cách, nhưng chỉ có hai môn là Tiêu Tai Pháp và Kính Trung Tiên, đánh xuống căn cơ kém xa so với Vô Ảnh Quỷ.

Cho nên vẫn là tấn thăng Vô Ảnh Quỷ trước.

Hắn không do dự nữa, dù sao thì tuổi thọ ngắn ngủi của hắn cũng đã biến mất mấy năm, nếu tiếp tục chần chờ thì cũng sẽ rút xuống 500 năm.

[Có nên lựa chọn tấn thăng Dung Âm Thần, tiêu hao 500 năm thọ nguyên hay không.]

500 năm tuổi thọ thoáng qua, trong nháy mắt, Nhâm Thanh có cảm giác huyết nhục bị bóc ra, lúc này trong đầu hắn lại sinh ra kịch biến.

Âm Ma Di Hoá Thụ của Vô Ảnh nhanh chóng cất cao, kèm theo bản thể của Quỷ Ảnh đều bắt đầu sôi trào, tạo thành bóng mờ trực tiếp bao phủ khách phòng.

Ngoại trừ Thiên Đạo Trùng đã sớm biến thành khôi lỗi ra thì các loại dị vật như Nhân Bì Thụ và Phi Giáp Công đều gào thét muốn thoát khỏi sự khống chế của Vô Ảnh Âm Ma, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Quỷ Ảnh bao trùm toàn thân của Nhâm Thanh, mạnh mẽ chạm vào da thịt và sống lưng của nàng.

Thứ hai là động tĩnh của pháp thuật quỷ dị vật càng ngày càng yếu, rõ ràng là đã bị trấn áp hoàn toàn, khí tức của Quỷ Ảnh thẩm thấu vào trong.

Từ chỗ của Di Hoá Thụ, Nhâm Thanh có thể nhìn thấy một chút.

Vô Ảnh Âm Ma Di Hoá Thụ đã cuốn lấy pháp thuật thứ yếu Di Hoá Thụ, vô số thân cảnh dung nhập vào trong đó, không ngừng lớn mạnh bản thân.

Nhâm Thanh nhắm mắt minh tưởng, dùng Vô Ảnh Âm Ma ổn định bạo động.

Trong đại sảnh của khách sạn.

Chương quỹ ai oán tính toán sổ sách, đột nhiên cảm giác tử gõ xung quanh có chút chấn động, muốn đuổi theo đến cùng nhưng lại bình tĩnh lại.

Hắn lau mồ hôi trên trán, nếu như đổi lại là loại phòng ốc kết cấu bằng gỗ như Tương Hương thì rất có thể đã bị phá hủy rồi.

Cũng không biết trong tiêu điểm kia có một vị đại thần...

Sau khi dùng hết mấy ngày để mở mắt ra, tin tức liên quan đến Thích Âm Thần lập tức tràn ngập trong lòng, về mặt hắn lập tức trở nên phức tạp.

Hắn vốn còn muốn đi hỏi thăm xem Đại Mộng Chân Nhân như thế nào mà Âm Soa cảnh viên mãn, nhưng sau khi đạt tới Thích Âm Thần lại một cách tự nhiên rõ ràng.

Thật ra Thích Âm Thần ở Âm Soa cảnh đại biểu cho việc hoàn toàn khống chế quỷ dị vật.

Tiếp theo chính là đề cập đến việc xuất phát khi thuật pháp dung hợp với Dương Thần cảnh, càng đưa đến hình thức ban đầu của Thần thông như lời nói của Tống Tông Vô.

Cái gọi là thần thông vô cùng huyền diệu, cho dù thuật pháp tu luyện giống nhau, nhưng bởi vì lộ tuyến dị hóa, chi nhánh quỷ biến cùng với thể chất khác nhau, nên thần thông tạo thành đều có khả năng khác nhau.

Sau khi đạt tới Thích Âm Thần, pháp sư chủ sự Dị Hoá Thụ kết quả, những quả này là từ nhánh quỷ biến biến thành.

Quả của Vô Ảnh Quỷ đen kịt như mực, không ngừng hình thành từng khuôn mặt người khác nhau.

Trái cây của Nhân Bì Thư giống như là một quả nhục cầu, Phi Giáp Công thì hiện ra cốt chất, ngay cả U Minh Công cũng có ba quả màu xanh mơn mớn.

U Minh Công quả là U Linh Căn, Hoàng Tuyền Tiên Cốt và U Minh Tiên Thể.

Đương nhiên, U Minh Công là Thiên Đạo Pháp, tấn thăng Phân Thần kỳ căn bản không cần phải dựa vào Thích Âm Thần Lộ, mà trái cây trên cây Dị Hoá giống như là vì tin tức lưu lại mà ngưng tụ thành.

Nếu muốn, hắn phải dung hợp các chi nhánh của thuật pháp quỷ biến thành nhất thể, mượn hình thức ban đầu của việc dựng dựng thần thông này mới có thể đạt đến thành viên mãn.

Nói đơn giản hơn là toàn bộ pháp thuật của Quỷ Vô Ảnh đều dung hợp thành một thể, coi như là đột phá viên mãn.

Nhưng trên lý thuyết, thuật pháp chủ yếu càng ít càng dễ đột phá đến Âm Soa cảnh viên mãn, nhưng để tấn thăng đến Dương Thần cảnh thì căn cơ phải càng kiên cố, càng đừng nói là Thiên Quỷ cảnh sau này.

Nhâm Thanh không nhịn được lộ ra cười khổ.

Thuật pháp của Vô Ảnh Quỷ có tổng cộng bốn môn, cộng lại có 12 loại chi nhánh quỷ biến.

Nếu như không có tin tức lưu lại thì trên cơ bản có thể tuyên cáo là vô vọng, bởi vì độ khó của việc dung hợp quỷ biến sẽ tăng lên.

Hắn nhìn chằm chằm vào trái cây của Dị Hoá Thụ, không nhịn được gọi ra tin tức lưu lại.